

Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Hàng Tỷ

Contents

Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Hàng Tỷ	8
1. Chương 1: Xem Mặt (1)	8
2. Chương 2: Xem Mặt (2)	11
3. Chương 3: Xem Mặt (3)	12
4. Chương 4: Đôi Thử Một Mắt Một Còn: Cây Đu Đủ Cái	16
5. Chương 5: Đôi Thử Một Mắt Một Còn: Cây Đu Đủ Cái(2)	17
6. Chương 6: Gặp Lại Ô Long Tại Hội Trường (1)	20
7. Chương 7: Gặp Lại Ô Long Tại Hội Trường (2)	21
8. Chương 8: Gặp Lại Ô Long Tại Hội Trường (3)	22
9. Chương 9: Bị Phạt (1)	23
10. Chương 10: Bị Phạt (2)	24
11. Chương 11: Làm Việc Thiện (1)	25
12. Chương 12: Làm Việc Thiện (2)	26
13. Chương 13: Làm Việc Thiện (3)	27
14. Chương 14: Làm Việc Thiện (4)	28
15. Chương 15: Uy Hiếp Lợi Dụng (1)	29
16. Chương 16: Uy Hiếp Lợi Dụng (2)	30
17. Chương 17: Uy Hiếp, Lợi Dụng (3)	31
18. Chương 18: Bị Cấn (1)	34
19. Chương 19: Bị Cấn (2)	35
20. Chương 20: Bị Cấn (3)	36
21. Chương 21: Bắt Đầu Khiêu Khích (1)	40
22. Chương 22: Bắt Đầu Khiêu Khích (2)	40
23. Chương 23: Bắt Đầu Khiêu Khích (3)	41
24. Chương 24: Khờ Dại Điên Cuồng (1)	43
25. Chương 25: Khờ Dại Điên Cuồng (2)	44
26. Chương 26: Kế Hoạch Luyến Ái (1)	45
27. Chương 27: Kế Hoạch Luyến Ái (2)	46
28. Chương 28: Kế Hoạch Luyến Ái (3)	47
29. Chương 29: Kế Hoạch Luyến Ái (4)	48
30. Chương 30: Bói Toán Và Giác Quan Thứ Sáu (1)	49
31. Chương 31: Bói Toán Và Giác Quan Thứ Sáu (2)	50
32. Chương 32: Chiến Tranh Giữa Tình Địch	52
33. Chương 33: Chiến Tranh Giữa Tình Địch (2)	53
34. Chương 34: Chiến Tranh Giữa Tình Địch (3)	54
35. Chương 35: Tâm Tư Liên Kiêu (1)	55
36. Chương 36: Tâm Tư Liên Kiêu (2)	56
37. Chương 37: Tâm Tư Liên Kiêu (3)	57
38. Chương 38: Tâm Tư Liên Kiêu (4)	58
39. Chương 39: Ngoài Ý Muốn (1)	59
40. Chương 40: Ngoài Ý Muốn (2)	60
41. Chương 41: Ngoài Ý Muốn (3)	61

42. Chương 42: Cung Quý Dương Nổi Bão (1)	63
43. Chương 43: Cung Quý Dương Nổi Bão (2)	64
44. Chương 44: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Phụ Nữ Làm Vợ!(1)	65
45. Chương 45: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Phụ Nữ Làm Vợ!(2)	67
46. Chương 46: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Phụ Nữ Làm Vợ!(3)	69
47. Chương 47: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thời Thơ Ấu Ấm Đạm(1)	71
48. Chương 48: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thời Thơ Ấu Ấm Đạm(2)	73
49. Chương 49: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thời Thơ Ấu Ấm Đạm(3)	75
50. Chương 50: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trục Giác Rung Động (1)	77
51. Chương 51: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Vô Tình Hôn	79
52. Chương 52: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Chọc Giận	81
53. Chương 53: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thất Vọng	83
54. Chương 54: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Một Màn Ái Muội (1)	85
55. Chương 55: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Một Màn Ái Muội (2)	87
56. Chương 56: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hôn Đến Nghiện	89
57. Chương 57: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hôn Đến Nghiện	91
58. Chương 58: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hoàng Kim Thần Tài	93
59. Chương 59: Tình Yêu Trốn Nơi Nào:nhập Hội	95
60. Chương 60: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hấn Nhất Định Sẽ Chết	97
61. Chương 61: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Cảnh Xuân	99
62. Chương 62: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Bản Tính Bá Đạo	101
63. Chương 63: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trừng Phạt Khiến Người Ta Sợ Hãi	103
64. Chương 64: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trừng Phạt Khiến Người Ta Sợ Hãi (2)	105
65. Chương 65: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Một Màn Khó Quên	107
66. Chương 66: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trả Đũa	109
67. Chương 67: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trộm Ga Không Được Lại Mất Thế, Nắm Gạo	111
68. Chương 68: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến	113
69. Chương 69: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến (2)	115
70. Chương 70: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến (3)	117
71. Chương 71: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến (4)	119
72. Chương 72: Oan Gia: Thông Minh Nhất Thời Hồ Đồ	122
73. Chương 73	124
74. Chương 74: Gặp Oan Gia: Rốt Cuộc Là Phá Đám Bao Nhiêu?	124
75. Chương 75: Gặp Oan Gia: Thích Ai?	126
76. Chương 76: Gặp Oan Gia : Kế Liên Hoàn (1)	128
77. Chương 77: Gặp Oan Gia: Kế Liên Hoàn (2)	131
78. Chương 78: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kỳ Quái (1)	133
79. Chương 79: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kỳ Quái (2)	135
80. Chương 80: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kỳ Quái (3)	137
81. Chương 81: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kỳ Quái (4)	139
82. Chương 82: Gặp Oan Gia: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (1)	141
83. Chương 83: Gặp Oan Gia: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (2)	143
84. Chương 84: Gặp Oan Gia: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (3)	145
85. Chương 85: Gặp Oan Gia: Chiêu Cửa Cung Quý Dương (1)	147
86. Chương 86: Gặp Oan Gia: Chiêu Cửa Cung Quý Dương (2)	149
87. Chương 87: Gặp Oan Gia: Thân Phận Bị Vạch Trần (1)	151
88. Chương 88: Gặp Oan Gia: Thân Phận Bị Vạch Trần (2)	153
89. Chương 90: Gặp Oan Gia: Linh Hàng (1)	155
90. Chương 91: Gặp Oan Gia: Linh Hàng (2)	157
91. Chương 92: Oan Gia Xinh Đẹp: Thói Quen Của Mặc Di	159
92. Chương 93: Gặp Oan Gia: Thật Nhân Quả	161
93. Chương 94: Gặp Oan Gia: Thổ Lộ Không Thành	163
94. Chương 95: Gặp Oan Gia: Hiệu Trưởng Che Giấu	164

95. Chương 96: Oan Gia Xinh Đẹp: Hương Thơm Tử Lan	166
96. Chương 97: Gặp Oan Gia: Yêu Cầu (1)	168
97. Chương 98: Gặp Oan Gia: Yêu Cầu (2)	170
98. Chương 99: Chó Ngáp Phải Ruồi	172
99. Chương 100: Gặp Oan Gia: Suýt Chết (1)	174
100. Chương 101: Tiểu Oan Gia: Thiếu Chút Nửa Chết (2)	176
101. Chương 102: Oan Gia Xinh Đẹp: Thiếu Chút Nửa Chết (3)	176
102. Chương 103: Oan Gia Xinh Đẹp: Đêm Thần Bí (1)	177
103. Chương 104: Oan Gia Xinh Đẹp: Đêm Thần Bí (2)	177
104. Chương 105: Oan Gia Xinh Đẹp: Đêm Thần Bí (2)	178
105. Chương 106: Oan Gia Xinh Đẹp: Giải Hàng (1)	178
106. Chương 107: Oan Gia Xinh Đẹp: Giải Hàng (2)	180
107. Chương 108: Oan Gia Xinh Đẹp: Liên Kiều Quyết Định	182
108. Chương 109: Yêu Tình Giá Lâm: Hoàng Phủ Gia Tộc (1)	184
109. Chương 110: Yêu Tình Giá Lâm: Hoàng Phủ Gia Tộc (2)	186
110. Chương 111: Yêu Tình Giá Lâm: Hoàng Phủ Gia Tộc (3)	188
111. Chương 112: Yêu Tình Giá Lâm: Sao Một Người Có Thể Loạn Chữ Được (1)	190
112. Chương 113: Yêu Tình Giá Lâm: Sao Một Người Có Thể Loạn Chữ Được (2)	192
113. Chương 114: Yêu Tình Giá Lâm: Sao Một Người Có Thể Loạn Chữ Được (3)	194
114. Chương 115: Yêu Tình Giá Lâm: Hiểu Lầm Thêm Hiểu Lầm (1)	196
115. Chương 116: Yêu Tình Giá Lâm: Hiểu Lầm Thêm Hiểu Lầm (2)	198
116. Chương 117: Yêu Tình Giá Lâm: Hiểu Lầm Thêm Hiểu Lầm (3)	200
117. Chương 118: Yêu Tình Giá Lâm: Khờ Dại Đến Ngốc (1)	202
118. Chương 119: Yêu Tình Giá Lâm: Khờ Dại Đến Ngụ (2)	203
119. Chương 120: Yêu Tình Giá Lâm: Yêu Thương Nhưng Nhớ? (1)	205
120. Chương 121: Yêu Tình Giá Lâm: Yêu Thương Nhưng Nhớ? (2)	207
121. Chương 125: Yêu Tình Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (1)	209
122. Chương 126: Yêu Tình Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (2)	211
123. Chương 127: Yêu Tình Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (3)	213
124. Chương 128: Yêu Tình Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (4)	215
125. Chương 129: Yêu Tình Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (5)	217
126. Chương 130: Yêu Tình Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (6)	219
127. Chương 131: Yêu Tình Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (7)	221
128. Chương 132: Yêu Tình Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (8)	223
129. Chương 133: Yêu Tình Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (9)	225
130. Chương 134: Yêu Tình Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (10)	227
131. Chương 135: Yêu Tình Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (1)	229
132. Chương 136: Yêu Tình Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (2)	231
133. Chương 137: Yêu Tình Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (3)	231
134. Chương 138: Yêu Tình Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (4)	233
135. Chương 139: Yêu Tình Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (5)	235
136. Chương 140: Yêu Tình Giá Lâm: Suy Nghĩ Lỗi Lầm (1)	237
137. Chương 141: Yêu Tình Giá Lâm: Suy Nghĩ Lỗi Lầm (2)	239
138. Chương 142: Yêu Tình Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (1)	241
139. Chương 143: Yêu Tình Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (2)	243
140. Chương 144: Yêu Tình Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (3)	245
141. Chương 145: Yêu Tình Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (4)	247
142. Chương 146: Kịch Giả, Tình Thật: Hoàng Phủ Ngạn Tước Chạy Trốn (1)	249
143. Chương 147: Kịch Giả, Tình Thật: Hoàng Phủ Ngạn Tước Chạy Trốn (2)	251
144. Chương 148: Kịch Giả, Tình Thật: Hoàng Phủ Ngạn Tước Chạy Trốn (3)	253
145. Chương 149: Kịch Giả, Tình Thật: “truy Ảnh”	255
146. Chương 150: Kịch Giả, Tình Thật: Mỹ Nhân Anh, Mỹ Nhân Ngâm.	257
147. Chương 151: Kịch Giả, Tình Thật: Cầu Hôn Ở Hồ Seattle	259

148. Chương 152: Kịch Giả, Tình Thật: Không Gì Là Không Thể	261
149. Chương 153: Kịch Giả, Tình Thật: Phá Hư Chủ Ý	263
150. Chương 155: Kịch Giả Tình Thật: Lấy Mật Mã (2)	265
151. Chương 156: Kịch Giả Tình Thật: Tạo Mật Mã (4)	268
152. Chương 157: Kịch Giả Tình Thật: Tạo Mật Mã (5)	270
153. Chương 158: Kịch Giả Tình Thật: Truy Ảnh Mũi Nhọn (1)	272
154. Chương 159: Kịch Giả, Tình Thật : Truy Ảnh Mũi Nhọn (2)	274
155. Chương 160: Kịch Giả, Tình Thật: Truy Ảnh Mũi Nhọn (3)	276
156. Chương 161: Hoàng Phủ Ngạn Tước Điền Rồi!	279
157. Chương 162: Hấn Muốn Giết Con!	281
158. Chương 163: Tình Dịch? (1)	283
159. Chương 164: Tình Dịch? (2)	285
160. Chương 165: Bị Lãng Thiểu Đường Chơi Xỏ (1)	287
161. Chương 166: Bị Lãng Thiểu Đường Chơi Xỏ (2)	290
162. Chương 167: Yêu “em Gái” Anh	292
163. Chương 168: Uy Hiếp Chia Tay (1)	294
164. Chương 169: Uy Hiếp Chia Tay (2)	296
165. Chương 170: Muốn Bắt Nền Giả Vờ Thả	298
166. Chương 171: Bị Người Quen Bán Đứng (1)	300
167. Chương 172: Bị Người Quen Bán Đứng (2)	302
168. Chương 173: Bị Người Quen Bán Đứng (3)	304
169. Chương 174: Phong Tỏa Sân Bay (1)	307
170. Chương 175: Phong Tỏa Sân Bay (2)	309
171. Chương 176: Phong Tỏa Sân Bay (3)	311
172. Chương 177: Phi Dao Dọa Người	313
173. Chương 178: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (1)	315
174. Chương 179: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (2)	318
175. Chương 180: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (3)	320
176. Chương 181: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (4)	322
177. Chương 182: Gạt Cưới (1)	324
178. Chương 183: Gạt Cưới (2)	327
179. Chương 184: Gạt Cưới (3)	329
180. Chương 185: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (1)	331
181. Chương 186: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (2)	333
182. Chương 187: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (3)	336
183. Chương 188: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (4)	338
184. Chương 189: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (5)	340
185. Chương 190: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (6)	342
186. Chương 191: Nợ Cũ Của Bốn Người Đàn Ông (7)	344
187. Chương 192: Đi Mã Lai (1)	346
188. Chương 193: Đi Mã Lai (2)	348
189. Chương 194: Đi Mã Lai (3)	351
190. Chương 195: Đi Mã Lai (4)	353
191. Chương 196: Đi Mã Lai (5)	354
192. Chương 197: Kết Hôn Khó Tránh (1)	357
193. Chương 198: Kết Hôn Khó Tránh (2)	359
194. Chương 199: Nóng Nảy	361
195. Chương 200: Kẻ Đến Không Có Ý Tốt (1)	363
196. Chương 201: Kẻ Đến Không Có Ý Tốt (2)	365
197. Chương 202: Thiết Kế Dọa Người	367
198. Chương 203: Trúng Tà (1)	369
199. Chương 204: Trúng Tà (2)	372
200. Chương 205: Trúng Tà (3)	374
201. Chương 206: Tiết Lộ Chuyện Xưa (1)	376

202. Chương 207: Tiết Lộ Chuyện Xưa (2)	378
203. Chương 208: Tiết Lộ Chuyện Xưa (3)	380
204. Chương 209: Gặp Người Có Duyên (1)	382
205. Chương 210: Gặp Người Có Duyên (2)	384
206. Chương 211: Gặp Người Có Duyên (3)	386
207. Chương 212: Gặp Người Có Duyên (4)	388
208. Chương 213: Gặp Người Có Duyên (5)	391
209. Chương 214: Gặp Người Có Duyên (6)	393
210. Chương 215: Trận Chiến Giữa Hai Người Đàn Ông	395
211. Chương 216: Tuyệt Giáng (1)	397
212. Chương 217: Món Nợ Liên Hoàn	399
213. Chương 218: Thần Tình Yêu Hại Người? (1)	401
214. Chương 219: Thần Tình Yêu Hại Người? (2)	403
215. Chương 220: Tuyên Ngôn Bá Đạo	405
216. Chương 221: Liên Kiều Tỉnh Lại (1)	407
217. Chương 222: Liên Kiều Tỉnh Lại (2)	410
218. Chương 223: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (1)	412
219. Chương 224: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (2)	413
220. Chương 225: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (3)	416
221. Chương 226: Gian Nan Đêm Tân Hôn (4)	418
222. Chương 227: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (5)	420
223. Chương 228: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (6)	422
224. Chương 229: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (1)	424
225. Chương 230: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (2)	426
226. Chương 231: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (3)	428
227. Chương 232: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (4)	430
228. Chương 233: Ai Bắt Nạt Ai? (1)	433
229. Chương 234: Ai Bắt Nạt Ai? (2)	435
230. Chương 235: Sự Tham Lam Trong Tình Yêu (1)	437
231. Chương 236: Sự Tham Lam Trong Tình Yêu (2)	440
232. Chương 237: Sự Tham Lam Trong Tình Yêu (3)	442
233. Chương 238: Sóng Gió Lúc Chuyển Trường (1)	444
234. Chương 239: Sóng Gió Lúc Chuyển Trường (2)	446
235. Chương 240: Sóng Gió Lúc Chuyển Trường (3)	448
236. Chương 241: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn (1)	451
237. Chương 242: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn (2)	453
238. Chương 243: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn (3)	455
239. Chương 244: Sự Ngại Ngùng Của Hiệu Trưởng	457
240. Chương 245: Tham Gia Dạ Tiệc (1)	459
241. Chương 246: Tham Gia Dạ Tiệc (2)	461
242. Chương 247: Tham Gia Dạ Tiệc (3)	464
243. Chương 248: Tham Gia Dạ Tiệc (4)	466
244. Chương 249: Tham Gia Dạ Tiệc (5)	468
245. Chương 250: Tham Gia Dạ Tiệc (6)	470
246. Chương 251: Tham Gia Dạ Tiệc (7)	472
247. Chương 252: Tham Gia Dạ Tiệc (8)	474
248. Chương 253: Tham Gia Dạ Tiệc (9)	477
249. Chương 254: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (1)	479
250. Chương 255: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (2)	481
251. Chương 256: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (3)	484
252. Chương 257: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (4)	486
253. Chương 258: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (5)	488
254. Chương 259: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (6)	491
255. Chương 260: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (7)	493

256. Chương 261:	Cô Gái Kỳ Lạ	495
257. Chương 262:	Làm Quen	497
258. Chương 263:	Giấu Diêm	500
259. Chương 264:	Kế Hoạch Trả Thù (1)	502
260. Chương 265:	Kế Hoạch Trả Thù (2)	504
261. Chương 266:	Kế Hoạch Trả Thù (3)	507
262. Chương 267:	Kế Hoạch Trả Thù (4)	509
263. Chương 268:	Kế Hoạch Trả Thù (5)	511
264. Chương 269:	Kế Hoạch Trả Thù (6)	513
265. Chương 270:	Kế Hoạch Trả Thù (7)	515
266. Chương 271:	Cô Gái Mang Tên Dodo (1)	517
267. Chương 272:	Cô Gái Mang Tên Dodo (2)	519
268. Chương 273:	Cô Gái Mang Tên Dodo (3)	522
269. Chương 274:	Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (1)	524
270. Chương 275:	Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (2)	526
271. Chương 276:	Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (3)	528
272. Chương 277:	Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (4)	530
273. Chương 278:	Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (5)	532
274. Chương 279:	Ai Sợ Ai (1)	534
275. Chương 280:	Ai Sợ Ai (2)	537
276. Chương 281:	Ai Sợ Ai (3)	539
277. Chương 282:	Hoảng Sợ Ở Trường Đua (1)	541
278. Chương 283:	Hoảng Sợ Ở Trường Đua (2)	543
279. Chương 284:	Hoảng Sợ Ở Trường Đua (3)	546
280. Chương 285:	Hoảng Sợ Ở Trường Đua (4)	548
281. Chương 286:	Hoảng Sợ Ở Trường Đua (5)	550
282. Chương 287:	Hoảng Sợ Ở Trường Đua (6)	553
283. Chương 288:	Vết Thương Của Mặc Di Nhiễm Dung	555
284. Chương 289:	Bày Tổ (1)	557
285. Chương 290:	Bày Tổ (2)	560
286. Chương 291:	Bày Tổ (3)	562
287. Chương 292:	Bày Tổ (4)	564
288. Chương 293:	Bày Tổ (5)	566
289. Chương 294:	Bày Tổ (6)	569
290. Chương 295:	Vô Tình Xông Vào	571
291. Chương 296:	Sự Thật (1)	573
292. Chương 297:	Sự Thật (2)	576
293. Chương 298:	Dự Cảm Không Lành (1)	578
294. Chương 299:	Dự Cảm Không Lành (2)	580
295. Chương 300:	Dự Cảm Không Lành (3)	582
296. Chương 301:	Mất Tích (1)	585
297. Chương 302:	Mất Tích (2)	587
298. Chương 303:	Mất Tích (3)	589
299. Chương 304:	Nhắc Lại Chuyện Xưa (1)	591
300. Chương 305:	Nhắc Lại Chuyện Xưa (2)	593
301. Chương 306:	Kết Bạn Đồng Hành (1)	595
302. Chương 307:	Kết Bạn Đồng Hành (2)	597
303. Chương 308:	Tới Ý	600
304. Chương 309:	Chị Gái Của Liên Kiều (1)	602
305. Chương 310:	Chị Gái Của Liên Kiều (2)	604
306. Chương 311:	Chị Gái Của Liên Kiều (3)	606
307. Chương 312:	Hoảng Sợ Ở Sân Bay (1)	609
308. Chương 313:	Hoảng Sợ Ở Sân Bay (2)	611

309. Chương 314:	Không Tin Có Quỷ (1)	613
310. Chương 315:	Không Tin Có Quỷ (2)	615
311. Chương 316:	Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (1)	618
312. Chương 317:	Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (2)	620
313. Chương 318:	Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (3)	622
314. Chương 319:	Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (4)	625
315. Chương 320:	Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (5)	627
316. Chương 321:	Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (6)	629
317. Chương 322:	Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (7)	631
318. Chương 323:	Học Bắn Súng (1)	634
319. Chương 324:	Học Bắn Súng (2)	636
320. Chương 325:	Học Bắn Súng (3)	638
321. Chương 326:	Đánh Cuộc (1)	641
322. Chương 327:	Đánh Cuộc (2)	643
323. Chương 328:	Trở Thành Vật Hy Sinh	646
324. Chương 329:	Làm Loạn Lãnh Uyển (1)	648
325. Chương 330:	Làm Loạn Lãnh Uyển (2)	650
326. Chương 331:	Làm Loạn Lãnh Uyển (3)	653
327. Chương 332:	Làm Loạn Lãnh Uyển (4)	655
328. Chương 333:	Làm Loạn Lãnh Uyển (5)	657
329. Chương 334:	Làm Loạn Lãnh Uyển (6)	660
330. Chương 335:	Làm Loạn Lãnh Uyển (7)	662
331. Chương 336:	Làm Loạn Lãnh Uyển (8)	665
332. Chương 337:	Làm Loạn Lãnh Uyển (9)	667
333. Chương 338:	Làm Loạn Lãnh Uyển (10)	669
334. Chương 339:	Chạy Thoát	672
335. Chương 340:	Cuộc Điện Thoại Kỳ Lạ (1)	674
336. Chương 341:	Cuộc Điện Thoại Kỳ Lạ (2)	677
337. Chương 342:	Suy Đoán Dọa Người	679
338. Chương 343:	Trở Về “hoàng Phủ” (1)	681
339. Chương 344:	Trở Về “hoàng Phủ” (2)	684
340. Chương 345:	Tất Cả Đều Thay Đổi (1)	686
341. Chương 346:	Tất Cả Đều Thay Đổi (2)	689
342. Chương 347:	Một “hoàng Phủ” Khác Thường (1)	691
343. Chương 348:	Một “hoàng Phủ” Khác Thường (2)	693
344. Chương 349:	Tôi Mới Là Liên Kiều (1)	696
345. Chương 350:	Tôi Mới Là Liên Kiều (2)	698
346. Chương 351:	Dị Dạng Trong Ánh Mắt	700
347. Chương 352:	Ở Lại “hoàng Phủ” (1)	702
348. Chương 353:	Ở Lại “hoàng Phủ” (2)	704
349. Chương 354:	Cái Ôm Trong Đêm (1)	707
350. Chương 355:	Cái Ôm Trong Đêm (2)	709
351. Chương 356:	Sự Lo Lắng Của Dodo (1)	711
352. Chương 357:	Sự Lo Lắng Của Dodo (2)	713
353. Chương 358:	Ảo Giác Của Hoàng Phủ Ngạn Tước	716
354. Chương 359:	Thôi Thúc Ý Chí Chiến Đấu Của Liên Kiều	718
355. Chương 360:	Sự Thật Chấn Động (1)	720
356. Chương 361:	Sự Thật Chấn Động (2)	722
357. Chương 362:	Sự Thật Chấn Động (3)	724
358. Chương 363:	Không Thể Thua	726
359. Chương 364:	Chỉ Có Liên Kiều Làm Được	728
360. Chương 365:	Thay Lòng Đổi Dạ	730
361. Chương 366:	Cổ Vũ Tinh Thần	732

362. Chương 367: Bữa Sáng Sóng Gió (1)	735
363. Chương 368: Bữa Sáng Sóng Gió (2)	737
364. Chương 369: Bữa Sáng Sóng Gió (3)	739
365. Chương 370: Cuộc Chiến Giữa Chính Và Tà (1)	741
366. Chương 371: Cuộc Chiến Giữa Chính Và Tà (2)	744
367. Chương 372: Tâm Sự Của Liên Kiều (1)	746
368. Chương 373: Tâm Sự Của Liên Kiều (2)	748
369. Chương 374: Nói Với Anh Ấy Tôi Yêu Anh Ấy	750
370. Chương 375: Một Đêm Mê Luyến (1)	753
371. Chương 376: Một Đêm Mê Luyến (2)	755
372. Chương 377: Hạnh Phúc Không Ngờ	757
373. Chương 378: Lời Xin Lỗi Của Hoàng Phủ Ngạn Tước	760
374. Chương 379: Chủ Động Tấn Công (1)	762
375. Chương 380: Chủ Động Tấn Công (2)	764
376. Chương 381: Chopin Trở Thành Ân Nhân (1)	766
377. Chương 382: Chopin Trở Thành Ân Nhân (2)	769
378. Chương 383: Anh Động Lòng Vì Em, Đau Lòng Vì Em (1)	771
379. Chương 384: Anh Động Lòng Vì Em, Đau Lòng Vì Em (2)	773
380. Chương 385: Mê Tình Trong Đêm Mưa (1)	775
381. Chương 386: Mê Tình Trong Đêm Mưa (2)	778
382. Chương 387: Kết Cục Bất Ngờ (1)	780
383. Chương 388: Kết Cục Bất Ngờ (2)	782
384. Chương 389: Kết Cục Bất Ngờ (3)	784
385. Chương 390: Kết Cục Bất Ngờ (4)	786

Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Hàng Tỷ

Giới thiệu

Tình yêu rất thần kỳ thường không hẹn mà gặp, bình thường ngấm trúng mục tiêu rồi cũng không c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-nhan-vat-lon-hang-ty>

1. Chương 1: Xem Mặt (1)

Mở màn: Liên Kiều

Liên Kiều là một loại thảo mộc có xuất xứ từ Trung Quốc, công dụng làm thanh nhiệt giải độc, người ta kêu cô như thế bởi vì cô đang theo học ngành Trung y.

Liên Kiều có tên theo phiên âm Malaysia là Kunching.

Năm nay 20 tuổi đang học nghiên cứu sinh tại trường Y học Trung Quốc, cô có một nửa huyết thống Malaysia, một nửa huyết thống Trung Quốc. Từ nhỏ đã rất hứng thú với văn hóa Trung Quốc. Nhất là đối với y học Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp cao trung, cô bất chấp sự phản đối của gia đình đã sửa từ trường Đại học Havard sang học Đại học Y học Trung Quốc, cô cũng muốn gần gũi hơn với nơi này thêm chút nữa.

Tuy rằng —— Trung văn của cô không được tốt lắm!

Đương nhiên Anh văn cũng không khá hơn!

Nhưng không ai có thể xem nhẹ gia thế của gia đình cô —— là cháu gái cưng nhất trong Vương thất Malaysia, trong gia tộc cô được xem là bảo bối, Tiểu ma nữ!

Trở lại với nhà hàng Water.

Chỉ thấy Liên Kiều ghé mặt vào cạnh bàn nhìn ngắm sắc trời bên ngoài từ từ chuyển sang tối hẳn, mãi tới khi cửa chung phòng được một cô bé nhìn cũng chạc tuổi cô mở ra!

“Liên Kiều —— Thì ra cậu vẫn còn ở chỗ này!”

Cô gái nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của cô bạn thì tâm trạng thả lỏng, dựa vào cửa kêu to!!

Liên Kiều ngẩng đầu từ bóng đêm bên ngoài chuyển tầm mắt tới người vừa nói kia

Sao? Nhanh như vậy bầu trời đã tối đen! (Mìn nghĩ là chị này ngắm trời nhưng nghĩ việc khác mới không biết trời tối)

Cô nhanh chóng ngáp một cái, sau đó vỗ vỗ khuôn mặt mình để lấy lại sức sống!

“Liên Kiều, tớ phải vất vả kiểm lý do giúp cậu mà cậu ở đây làm cái gì hả?” cô gái kia đi tới chỗ Liên Kiều không ngừng lay lay hỏi han.

Có trời mới biết cô đã muốn phát điên, rất nhiều bạn học đến tìm Liên Kiều mà không thấy mặt.

Ai cũng biết nha đầu Liên Kiều chỉ số thông minh cao ngất, mới 20 tuổi đã học nghiên cứu sinh, nếu liên tục không học mà phải thi lại thành tích cũng cực kì dọa người.

~~(*lắc lắc* thông minh gì chứ

không phải Trung văn lẫn Anh văn đều dốt àh~~ aiz ta chết đây~~)

Theo mọi người nhận xét thì cô chính là có giác quan thứ sáu nhạy bén!! Không chỉ cô là hậu duệ Vương thất Malaysia, mà cô chính là nhà bói toán nổi tiếng

~~Nhưng mà cứ cứ như một nha đầu ngu ngốc —— một người ngu ngốc! Đối với phương hướng thì khẳng định cô luôn si ngốc hết mức có thể..

Liên Kiều kéo tay cô gái kia: Tớ đương nhiên là đang đợi người mà Phỉ Nhi sắp xếp gặp mặt qua mạng đó, hơn nữa tớ còn gặp anh chàng đó rồi!

Cái gì?

Phỉ Nhi hét lên: Vậy, người đàn ông đó đâu?

Liên Kiều nhún vai nói: Anh ta nói là phải đi nhận điện thoại có việc gì đó khó giải quyết thời gian lâu như vậy còn chưa trở lại nữa!

Bị lừa

~~Oh. My. God!

Phỉ Nhi nghe vậy lấy tay ấn trán Liên Kiều một cái, nhìn thấy vẻ mặt vô tội của cô mà vô lực ngồi xuống ghế!!

“Cậu đúng là nha đầu ngu ngốc, chẳng lẽ lần đầu đi gặp mặt sao? Đây là người ta chạy mất rồi, cậu vẫn tin tưởng mà ngồi chờ ở đây đến bây giờ? Trời ạ!”

“ Cái gì?”

Liên Kiều ngậy người đến nửa ngày mới phun ra một câu: “ Người ta đúng là lần đầu tiên đi gặp mặt mà!”

Nhưng âm thanh vừa hạ xuống, đã thấy tia giận giữ trong mắt cô.

Hừ! Lại dám lừa gạt bốn cô nương, tốt nhất hẳn nên cầu nguyện không phải gặp lại cô, không thì hẳn sẽ thâm rồi!

Phỉ Nhi nhìn thấy ánh mắt tính toán trả thù của cô, biết ngay cô đang tính xem nên xử lý tên kia thế nào vội xua tay nói: Liên Kiều đừng nóng, chuyện này cũng không có gì to tát, nhưng nếu bị ông nội cậu phát hiện sẽ rất tức giận đó!

Hừ! Tổ mới không thèm!

Liên Kiều ngồi xuống ghế ánh mắt lưu chuyển trong vắt như thủy tinh

lúc nào cũng long lanh như tinh quang..

Mắt cô tương đối đặc biệt là do kế thừa màu mắt Violet thần bí của gia tộc mỗi khi tức giận hoặc cao hứng hoặc là đang suy nghĩ ý tưởng bất ngờ người khác, ánh mắt sẽ lấp lánh như thủy tinh cực kỳ xinh đẹp.

“Phỉ Nhi cậu là bạn tốt của tớ, cậu nói xem cái tên hậu duệ của gia tộc Hoàng Phủ có cái gì cao quý hơn người, chẳng lẽ tớ còn không xứng với hẳn sao? Nhắc tới xem mắt hẳn liền từ chối luôn, nếu không phải tại hẳn cô cũng không thèm cái trò xem mắt qua mạng này! Hừ!”

Phỉ Nhi dùng vẻ mặt hâm mộ mà nhìn Liên Kiều .

“Ai, thật sự là rất hâm mộ cậu có thể cùng tổng giám đốc nổi tiếng của gia tộc Hoàng Phủ, Hoàng Phủ Ngạn Tước thông gia, nếu tớ mà chỉ nhìn thấy anh ta thôi dù thành cái dạng nào cũng cam lòng!”

“ Hừ hẳn có gì tốt đẹp? Phỉ Nhi tớ nói cho cậu biết nhất định bộ dạng hẳn ta không ra sao nên mới không dám gặp tớ, chắc chắn là một tên bụng bự lại còn mỹ danh cái gì mà muốn cùng tớ kết hôn!” Liên Kiều Trung văn dốt nát bắt đầu biệt miệng.

Xin cậu cái đó gọi là “ Mỹ danh” ! Phỉ Nhi trợn mắt sửa lại câu cô nói.

“ Mặc kệ hẳn là người thế nào, có cái gì tớ cũng không thèm hẳn, ở Hongkong tớ sẽ kiếm một anh chàng còn tốt hơn hẳn ngàn vạn lần cho hẳn tức chết! Để hẳn tức giận đến sùi bọt mép, tóc tai dựng ngược! Hừ”

Liên Kiều vì kích động trưng ra bộ dáng oai hùng bệ vệ, chân tay vì phấn khích mà khua loạn lên.

Phỉ Nhi nghe vậy thở dài một hơi:

“ Liên Kiều cậu nghĩ muốn bày ra trò đó, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước đại tổng giám đốc sẽ vì chuyện này mà tức giận? Cho dù cậu có tìm ra người đàn ông tốt hơn anh ta trăm vạn lần đi nữa thì anh ta cũng không biết tới đâu!”

Thật sự không hiểu nổi nha đầu này, chính mình còn không thấy mặt vị hôn phu kia, lại nói người đàn ông có tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia quá mức kiêu ngạo, mỗi lần người trong Vương thất Malaysia đến cầu thân đều bị hẳn ta lạnh lùng cự tuyệt.

Bởi vì vị Tổng giám đốc này không thích bị dính tới giới truyền thông, là một trong tứ đại tài phiệt, bốn người giống nhau cùng một dạng, cho dù giới truyền thông có đăng tin thì cũng rất hiếm khi thấy ảnh chụp của bọn họ, mặc dù những tin tức có liên quan đều là những tin “hot” trong giới truyền thông.

Liên Kiều vốn kiêu căng ngạo mạn, không thể để vị hôn phu kia chủ động cự tuyệt được! Cho nên Hoàng Phủ Ngạn Tước đến tốt cùng là bộ dạng heo chó gì cô cũng không quan tâm, hẳn với cô cũng không có quan hệ.

Liên Kiều sau khi nghe vậy ánh mắt chuyển động một chút, sau đó lại ảm đạm gục người xuống mặt bàn rơi xuống âm thanh cực kì bi thương——

“ Phỉ Nhi cậu xem”

Liên Kiều đột nhiên thành cái bộ dạng này đã doan đến Phỉ Nhi, vội vàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều nâng lên: “ Cậu làm sao? Lo lắng cái gì?

“ Cậu nói xem tớ như vậy có thể khiến cho người ta yêu thích không? Cái tên đầu heo kia vì có gì mà ngay lần đầu tiên đã không muốn gặp tớ?” Liên Kiều thật sự không nghĩ ra mi tâm đều nhăn lại thành ba hàng dọc rồi!

“ Tên đầu heo? Ai là tên đầu heo?” Phỉ Nhi còn chưa kịp phản ứng.

Liên Kiều trở mình về mặt thường.

“ Chính là tên Hoàng Phủ ngu ngốc, vị hôn phu trong truyền thuyết của tớ!”

Phỉ Nhi nhin cười cố ý khoa trương nói: “ Ai nói Liên Kiều nhà chúng ta không đáng yêu, cậu chính là người gặp người thích, đúng là Điều Thuyền tái thế ah!”

“Điều Thuyền?” Liên Kiều nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn càng suy sụp.

“Phỉ nhi cậu nói tớ lớn lên giống con sâu phải không?”

“Sâu? Cái gì sâu? Tớ có nói vậy à!” Phỉ Nhi không hiểu vội vàng hỏi.

Liên Kiều trợn mắt xoa thất lưng: “ Cậu không phải vừa nói cái gì điều điều lại thiên gì đó, không phải nói tớ giống con sâu xấu xí sao?”

Phỉ Nhi nghe xong chỉ muốn cắn lưỡi mình một cái, Liên Kiều vốn không thạo Trung văn, luôn không rõ nghĩa của mấy câu chữ thường xuyên râu ông nọ cắm cằm bà kia, tới mức còn nhầm cả nhân vật trong truyền thuyết thành con sâu xấu xí.

~~“ Xú nha đầu, cậu nhớ kĩ cho tớ Điều Thuyền là một trong tứ đại mỹ nữ của Trung Quốc thời cổ, cậu tốt nhất đi ra ngoài đừng có nói lung tung rất xấu mặt aiz!”

Hả ~ Liên Kiều không cho là đúng che miệng cười cười: “Tốt lắm, một người còn có tên là sâu thật là buồn cười!”

“Vậy cậu còn gọi đó là một cái tên thì sao!” Phỉ Nhi cười phản kích, lại nói: “ Được rồi tiểu tử tông của tôi, mau trở về trường không điểm của tớ cũng vì cậu mà bị trừ sạch!”

“ Còn tên đàn ông chết tiệt trên mạng kia, nhất định tớ phải tìm được hán phải cho hán thân xác tàn tạ! Hắc hắc!” Liên Kiều cười quỷ dị.

Phỉ Nhi chỉ còn cách lôi kéo Liên Kiều ra khỏi nhà hàng, cùng cô đi bộ để tiêu tán bớt oán khí của Liên Kiều đi!!!

Liên Kiều ngay cả bộ dáng tiểu thư khuê các một xú cũng không có, giữa đường lại không biết xấu hổ trình độ Trung văn của mình mà ngâm nga thơ Lý Bạch, thơ từ chỉ khiến mấy người đàn ông đi đường nhìn cô như sinh vật lạ!!!

2. Chương 2: Xem Mặt (2)

” Này, cô chính là Liên Kiều?”

Một người đàn ông đứng trước Liên Kiều rồi lại nhìn vào ảnh trong tư liệu, hỏi cô bé yếu ớt trước mặt.

Liên Kiều bị mất hứng lão đảo một cái, nàng cảm hứng của cô bị một âm thanh xa lạ đánh gãy, cô thấy một người đàn ông trước mặt lại không nghĩ kị gì nghênh ngang đi tới mà nói:

“ Chính là bà cô Liên Kiều đây, thế nào?”

Cô vẫn còn một bụng tức bỗng nhiên rơi xuống một người để cô mắng cho hả.

Người đàn ông đi đầu tiên khuôn mặt vạm vỡ run rẩy, hắn không ngờ rằng cô bé này tuy nhỏ tuổi nhưng lá gan quả thực rất lớn!!

“Như thế nào? Chúng tôi là công ty đòi nợ tín dụng, tháng trước đã đưa thẻ cho cô chi tiêu chẳng lẽ đã dùng hết?”

Phỉ Nhi nghe thấy tiếng là công ty đòi nợ tín dụng mặt mày đã trắng bệch, lập tức kéo Liên Kiều tới bên cạnh:

“ Trời ạ, cậu sao lại có thể đắc tội với loại người này? Cậu nợ bao nhiêu?”

Tuy rằng Phỉ Nhi luôn biết Liên Kiều yêu tiền hơn mạng mình, nhưng không nghĩ tới cô lại chọc tới bọn cho vay nặng lãi.

Con người Liên Kiều tím lại : “ Nhất định là có người hãm hại tớ!”

Người đàn ông đi đầu tiên nghe vậy ánh mắt trắng dã ra, ai lại nhảm chán đến độ đi hãm hại một cô nhóc như cô chứ, trí tưởng tượng cũng phong phú quá đi, ngay lập tức lấy giấy ghi nợ ngân hàng ra.

“ Hãm hại cô? Chính cô tự xem đi, thẻ tín dụng, thẻ ngân hàng tổng cộng nợ hơn một trăm vạn, chứng cứ rõ ràng chúng tôi có vụ oan cho cô không!”

“ Một trăm vạn sao? Liên Kiều cậu đang phát điên cái gì vậy?”

Phỉ Nhi chỉ muốn đem đầu lưỡi mình cắn đứt đi, lại nhìn Liên Kiều vô tâm vô phách như thể mọi chuyện không liên quan đến mình vậy.

Liên Kiều xoa xoa lỗ tai mình một chút, bộ dáng cũng không hoảng sợ chính là trước mặt nhiều người như vậy lại thản nhiên ngồi xổm xuống.

“ Cô làm cái gì vậy? Còn không mau kí giấy?” Người đàn ông kia thực không thể lý giải nổi hành vi quái đản của cô.

Phỉ Nhi cũng gấp gáp đến độ cũng ngồi xuống theo Liên Kiều hỏi: “ Cậu làm cái gì vậy hả? Cậu mau kí tên cho người ta đi!”

Liên Kiều dùng tay nâng cằm lên màu sắc con người đã chuyển sang màu long lanh!!!

“ Tớ phải suy nghĩ cho kĩ đã, rốt cuộc tớ đã tiêu những gì mà hết nhiều tiền như thế”

Phỉ Nhi sợ hãi đến mức phát run.

“ Tiểu tử tông à, cậu nhìn xem đó là giấy trắng mực đen đó!! Người cầm đồng giấy tờ kia cũng hung dữ quá đi, cậu mau mau nghĩ biện pháp ahh!”

Liên Kiều trầm tư một chút lập tức nhảy dựng lên.

“ Này cầm đầu!” Giọng cô hầm hố (này cầm đầu nghĩa là gọi cái tên cầm đầu nhóm đòi nợ kia nha bà con)

Người đàn ông đi đầu ý thức được cô đang gọi mình bất mãn nói: “Tôi họ Mã!”

“ Tôi mặc kệ anh là gà chó nơi nào”

Liên Kiều nghe không hiểu hẳn đang nói cái gì nhưng lại đi tới trước mặt hấn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng trở nên uể oải.

“ Ngươi Đại ca anh xem bây giờ tôi còn là một học sinh kiếm đâu ra nhiều tiền đến vậy, nhưng mà vị hôn phu của tôi có rất nhiều tiền, anh ấy có thể trả dùm tôi không?”

3. Chương 3: Xem Mặt (3)

“Tôi họ Mã!” Người đàn ông đi đầu nhìn bộ dáng đáng thương của cô cũng không thêm để ý, cố tình gào thét!!!

Cô gái nhỏ cô ngàn vạn lần đừng giở trò đùa giỡn hay gì gì đó, chúng tôi tới đây cũng chỉ thay ngân hàng đòi tiền mà thôi!!!

“ Tôi biết ...Ô...Ô”

Liên Kiều dùng hai tay che mặt khóc lớn, tuy không có gì lớn lao cho lắm nhưng lại dọa ấy người đàn ông đi đòi nợ kia có chút khó xử, hai người đàn ông nhìn nhau, nhất là vị Mã đại ca kia có chút kinh hoảng.

“Này, này cô đừng khóc nữa, người không biết chuyện còn tưởng chúng tôi bắt nạt cô”

Phỉ Nhi ở một bên bất đắc dĩ thở dài, trình độ diễn trò này của Liên Kiều đúng là làm cho người ta khâm phục, kỹ xảo khóc của cô đúng là kinh thiên động địa, mấy người không biết chuyện cũng bị cô dọa cho sợ hãi.

Liên Kiều vẫn để tay trên mặt nói nhỏ:

“Ngưu Đại ca, tôi không có biểu diễn động tác võ thuật đẹp mắt, các người không nhanh chóng đi đi Ngân hàng sẽ giục đó, nếu các anh thực sự cần tiền thì nhanh chóng tới chỗ vị hôn phu của tôi, nhất định anh ấy sẽ giúp tôi, còn tôi không có tiền đâu, khẳng định các anh sẽ không thu hoạch được gì..”

Người đàn ông đi đầu tiên đã chịu đựng quá mức rồi, gào thét thêm lần nữa: cô gái tôi họ Mã

Tôi mặc kệ anh là Mã hay gì, Ngưu tổng tôi rất đáng thương ô...ô...

Liên Kiều luôn không phân biệt được trong Trung văn Mã cùng Ngưu có gì khác nhau, không quên giải thích một chút, nhưng tiếng khóc của cô quả thực muốn làm điếc tai những người quanh đây.

“Được, được cô ngừng khóc đi đã, chúng tôi không quản ai trả tiền chỉ cần thấy tiền là chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ! Cô muốn ai thay cô trả tiền thì kí vào đây đi!”

Liên Kiều nghe vậy vội vàng ngẩng đầu nhưng vẫn không quên làm bộ mặt kích động, mà khóe mắt tươi cười kia hiện lên một tia giảo hoạt xấu xa, các anh sẽ đi đòi nợ được sao?

Rất tốt, Liên Kiều cảm giác được bây giờ ông trời đang giúp cô!!!

Người đàn ông đi đầu không thấy được anh mắt xấu xa đó của Liên Kiều, hẩn trịnh trọng mà gật gật đầu, tựa hồ như ý thức được tiểu cô nương này ghi nợ một trăm vạn có gì đó không thích hợp.

Nhìn hẩn gật đầu Liên Kiều quả thực cao hứng giống như con chuột túi nhảy vọt lên cầm tờ giấy của tên đi bên cạnh kia ký tên...

Hoàng Phủ Ngạn Tước bốn chữ cỡ lớn như con giun đất bò ngự ở trên tờ giấy ghi nợ một trăm vạn.

Đây là —— người đàn ông đi đầu tiên nhìn thấy nhất thời sửng sốt.

Liên Kiều cho rằng hẩn xem không hiểu chữ mình viết liền ngẩng đầu cực kì kiêu ngạo mà giải thích một câu:

Hoàng Phủ Ngạn Tước chính là vị hôn phu đại tài phiệt của tôi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước!!!

Ánh mắt trời ngạo nghễ cơ hồ mang theo những tia nắng gay gắt, ở nơi đô thị phồn hoa này cái khiến người ta chú ý nhất là tòa nhà thương mại trăm tầng đứng ở trung tâm thành phố!!!.

Độ cao trăm tầng là dấu hiệu riêng biệt nhất của tứ đại tài phiệt

Hoàng Phủ tài phiệt cùng giống như ba tòa nhà kia bất luận là phong cách nội thất, bề mặt thủy tinh đều được thiết kế tinh tế mang hơi thở tao nhã nhưng không mất đi vẻ chói sáng.

Chính là bởi vì dung hợp thủy tinh tím cùng thủy tinh đen tạo ra màu sắc yêu mị, chỉ có như vậy mới khiến cho nơi này trở nên thần bí, ở nơi này cũng không tìm thấy mấy kiến trúc giống như vậy, đây là thiết kế của Truy Vân.

Phòng hội nghị cao cấp.

Tuy nói hoàn cảnh nơi này lộ ra vẻ tao nhã, nhưng nhân viên ở đây cơ hồ đều rất bận rộn với việc mình đang làm, hơi thở bận rộn cùng cách làm việc đầu vào đầy khiến cho người nhìn có thể dễ dàng nhận ra được nơi này được quản lý một cách rất khoa học.

Tất cả đều ngồi ngay ngắn trong phòng họp, nghiêm cẩn mà báo cáo mọi tình hình nghiệp vụ quản lý, tài chính cùng các khoản tiền đầu tư thu hồi vốn cho đại Tổng giám đốc.

Ít nhất trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tiền tài sớm đã trở thành một loại con số nhưng không ai biết trong Tứ đại tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước là người cần trọng nhất.

Những người có thân phận trong tòa cao ốc này khi họ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi tại ghế chủ tịch kia trên mặt trong lòng vĩnh viễn là sùng bái kính trọng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước —— Hoàng Phủ đại tài phiệt, dáng người cao ngất, ít nói, sống mũi cao, đôi đồng tử đen láy thể hiện sự kiên nghị mạnh mẽ.

Chỉ thấy anh ngồi ở vị trí đó lặng lẽ lắng nghe mỗi người báo cáo tình hình một, khí khái bức người cùng ngủ quan tinh tế tạo ra một con người hoàn hảo có chút lạnh, gương mặt anh tuần nhìn nghiêng lại mang theo một tia ôn nhu anh hình dáng hoàn mỹ không chê vào đâu được, vừa đẹp trai lại trẻ trung khí thế thật bức người.

Anh có dung nhan giống vương tử tao nhã, nhưng mà mỗi người đang có mặt ở đây đều biết, người đàn ông anh tuần trước mặt bọn họ này có năng lực kinh doanh khiến người ta kinh ngạc!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm túc cùng năng lực tài hoa kinh người đã đưa tập đoàn Hoàng Phủ đã đưa mọi hoạt động của tập đoàn phát triển mạnh mẽ .

Cha của Hoàng Phủ Ngạn Tước là Hoàng Phủ Ngự Phong một tay sáng lập ra tập đoàn, Hoàng Phủ Ngạn Tước là con cả của nhà Hoàng Phủ, sau khi anh tiếp quản tập đoàn được vài năm, tập đoàn Hoàng Phủ phát triển rất mạnh mẽ vươn ra thị trường tài chính thế giới, trở thành một trong Tứ đại tài phiệt nắm giữ huyết mạch kinh tế trong nước.

Tập đoàn Hoàng Phủ có tài sản quy mô lớn nhất, lợi nhuận nhiều nhất, những ngân hàng uy tín nhất thế giới đều cung cấp nguồn tài chính cho họ.

Toàn thế giới có hơn hai trăm quốc gia, ước chừng có hơn hai triệu nhân viên phục vụ cho tập đoàn Hoàng Phủ cơ cấu cùng các loại hình kinh doanh đa dạng, hoạt động trong cả lĩnh vực tín dụng, những ngân hàng hợp tác cùng tập đoàn, hoạt động bảo hiểm cũng cực kỳ uy tín, không phải tập đoàn nào cũng có thể so sánh được.

Chữ kí xấu xí.

Sau khi hội nghị kéo dài hai tiếng kết thúc, thư kí Run của Hoàng Phủ Ngạn Tước chạy tới trước mặt hắn mà nhỏ giọng:

Hoàng Phủ tiên sinh chỗ thư kí Thiên Nhất có hai người rất kì quái đợi ngài từ lúc sáng!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày một chút rồi đứng dậy giọng nói trầm thấp kiên nghị: người kì quái?

Thư kí RUN vội vàng giải thích: hai người đó không có hẹn trước nhưng mà...nhưng mà...

“Nhưng mà cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy lại không biết tự khi nào thư kí Run đông dài như vậy? cô biết là anh rất rạch ròi những người không có hẹn trước hắn sẽ không gặp.

Thư kí RUN nuốt nước miếng rồi nói: Nhưng mà hai người kia nói là vị hôn thê của ngài ủy thác gặp!

Chạy tới trước văn phòng tổng giám đốc, thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước cứng đờ, vị hôn thê? Cái gì vị hôn thê?

“ Cho bọn họ vào đi!” Anh nhíu mày không vui sau đó đi vào văn phòng của mình.

Hai người kia nhanh chóng được thư kí đưa vào, đi vào tìm vị hôn phu trong miệng Liên Kiều. Theo sau Ngưu đại ca còn có thêm hai người nữa bộ dáng cũng rất hung dữ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi dựa trên ghế sofa cao cấp một thân tấy trang áo sơ mi trắng cả vạt phối hợp màu sắc nhã nhặn, khiến dáng người hoàn mỹ của hắn được tôn thêm, hai người kia đi vào anh không nói gì chỉ dùng đôi mắt thâm thúy mà sắc bén đánh giá.

Hai người không biết vì cái gì mà cả người bỗng rung mình một cái, một tổng giám đốc trông như vị Vương tử tuần mã thế kia, cho dù bọn họ có là nam giới đi nữa cũng không chống lại được sức quyến rũ.

Ngưu Đại mở miệng trước hẳn đem văn kiện đưa tới bàn tổng giám đốc: “Hoàng Phủ Ngạn Tước tiên sinh chúng tôi được ngân hàng ủy thác, là như thế này tiểu thư Liên Kiều thiếu ngân hàng khoản nợ tín dụng là một trăm vạn, mà cô ấy lại ủy thác trên giấy tờ là ngài sẽ trả thay cô ấy khoản nợ một trăm vạn đó!”

Nói xong hẳn khấn trương mà nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: trời ạ còn không mau đi, tự nhủ với chính mình không có cách nào đối diện với hắn, đi đòi một trăm vạn chính là nha đầu kia dám trêu đùa hắn, được rồi chờ đến khi về Hồng Kông sẽ cho cô ta một bài học!!

Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt qua một tia nghi hoặc —— anh mở văn kiện ra nhìn phía cuối có mấy chữ cái Trung văn xiêu vẹo, trên đỉnh đầu anh có một đàn quạ đen bay qua——

Là ai đem tên anh kí xấu như vậy?

Ánh mắt mang theo tia dò xét trên hai người rồi nhìn tới chữ người ủy thác —— Liên Kiều! Hai chữ này ngược lại ký đẹp xem ra đã phải khổ luyện tập kí tên của mình rồi!!!

Thế nhưng mà —— Liên Kiều? Là người nào?

Nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước nhú mày không vui, một người đằng sau Ngưu đại ca vội vàng nói: “Hoàng Phủ tiên sinh ủy thác người thứ hai trả tiền là không đúng quy định nhưng vị hôn thê của ngài khốc đến đáng thương, hơn nữa còn là một cô bé nên chúng tôi bị khó xử...nên...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước dường như không có nghe hắn nói cái gì, bàn tay duỗi ra bấm số điện thoại nói ——

“Andy lập tức điều tra một người tên Liên Kiều cho tôi!”

“Vâng Hoàng Phủ tiên sinh!”

Tự nhiên có một vị hôn thê từ trên trời rớt xuống.

Ngưu Đại ca nghe sau khi nghe xong sắc mặt lập tức sụp xuống, tựa như bị người ta cướp mất miếng ăn, sắc mặt cũng tím đen hết lại.

Không thể nào? Nha đầu kia không phải luôn miệng nói Hoàng Phủ đại tổng giám đốc là vị hôn phu của cô ấy sao? Sao Hoàng Phủ tiên sinh còn muốn điều tra về cô ấy?

Xú nha đầu, dám đùa bỡn hắn, được rồi chờ khi hắn quay về Hồng Kông sẽ cho cô biết cái gì là lừa gạt hắn để hắn phải khổ sở chạy đến đây!

Một lúc sau người được gọi là Andy mang tư liệu đi vào để trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước cung kính nói:

“Hoàng Phủ tiên sinh theo điều tra vị Liên Kiều này chính là tiểu thư cháu gái yêu nhất của Vương thất Malaysia năm nay 20 tuổi, bởi vì thích ý học Trung Quốc nên đang theo học tại Đại học Y HK hệ nghiên cứu sinh, tuy rằng người Vương thất không hài lòng về việc này nhưng mà cũng không quá ngăn cản...”

Andy nói tới chỗ này lau lau mồ hôi trên trán!!

“Sau đó như thế nào?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm túc nhìn tư liệu một chút Kunching tiểu thư? Cái tên này dường như có chút quen anh đã nghe qua ở đâu đó rồi...

Andy do dự một chút tiếp tục nói: “Hoàng Phủ tiên sinh kỳ thật vị tiểu thư này ngài cũng biết, chính là nửa năm trước đã định là vị hôn thê của ngài chỉ là ngài cũng không có gặp mặt mà thôi”

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện lên một tia kinh ngạc lập tức anh đưa ánh mắt dừng trên bức ảnh trong tư liệu —— một cô bé bộ dáng rất đáng yêu nhất là ánh mắt tản ra ánh tím thật mê người, trên thế giới này hiếm có được ánh mắt có màu sắc kì lạ như thế!

Cô bé này —— vừa nhìn là anh đã nhận ra!

Toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên kích nhớ tới người mà mẹ anh thường xuyên nhắc tới, cháu gái của Vương thất Malaysia, nhưng anh ghét cay ghét đắng thể loại định hôn này cho nên không có đi gặp qua.

Không nghĩ tới —— lần này gặp lại cô là món nợ một trăm vạn, cô bé này thực đúng là lớn mật, cũng không chút khách khí mà không thêm gặp hẳn lại đổ lên đầu anh món nợ một trăm vạn này!

Cái kia —— Hoàng Phủ tiên sinh ngài xem tiền này...

Ngưu Đại ca thật sự là không đợi được nữa, trên khuôn mặt vị Tổng giám đốc kia không có biểu lộ cảm xúc gì

Hoàng Phủ Ngạn Tước trên mặt hiện một tia ẩn nhẫn.

“RUN phân phó phòng tài vụ lấy một trăm vạn!”

“Vâng, Hoàng Phủ tiên sinh!”

Cám ơn Hoàng Phủ tiên sinh, cám ơn —— Ngưu Đại ca không nghĩ nhanh như vậy có thể hoàn thành nhiệm vụ, hẳn cảm động đến độ muốn quỳ rạp xuống đất.

Andy trước tiên đưa hai người bọn họ ra ngoài: Hai vị mời theo tôi để nhận tiền!

“Được, được, được”! Hai người nhanh chóng vui vẻ mà đi ra.

Tư liệu trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến anh đảo đi đảo lại, lần thứ hai con người đen kia dừng lại trên tấm ảnh, dường như nghĩ đến cái gì đó, đôi môi mỏng nhếch lên hứng thú rồi nhanh chóng gọi điện:

“Chuẩn bị một, tôi muốn đi Hongkong!”

4. Chương 4: Đổi Thủ Một Mất Một Còn: Cây Đu Đủ Cái

Đại học Hong Kong (The University of Hong Kong HKU) Viện Y học

Hòn đảo phía Tây Hong Kong được bao phủ một lớp sương mỏng, vịnh Lindau xinh đẹp là nơi tọa lạc của nhiều trường Đại học nổi tiếng, ngôi trường này xuất hiện sớm nhất hơn hết nó không phải ngôi trường quý tộc bao phủ bởi hơi thở xa hoa phù phiếm. Ngược lại nồng đậm khí thế của tri thức, cùng với phong cách Victoria tràn ngập khuôn viên vườn trường

Vào mùa hè, hồ sen lớn nhất vịnh nhận được nhiều ánh sáng mặt trời tỏa ra những ánh lốm đốm long lanh. Rừng cây bên cạnh tạo thành những bóng râm to lớn, mà chính giữa sân trường chính là thư viện không khí xung quanh ngập tràn mùi thơm mát của hoa cỏ.

Tối năm tối ba các sinh viên ăn mặc đẹp đẽ đi lại tấp nập, tiết tấu bước chân nhanh chậm giống như trong phim điện ảnh, mà hướng Tây Bắc Hong Kong là bờ vịnh Victoria thơ mộng, từng đoàn cá bơi lội trong nắng trông rất đẹp mắt.

Ở Viện Y học Hong Kong này nữ giới không có nhiều lắm, trong đó Liên Kiều chính là người đẹp đáng yêu, dường như đã trở thành mục tiêu của các nam sinh trong trường Đại học thêm rõ ràng, nhất là đôi mắt kia làm người ta ban đầu kinh ngạc sau đó là mê luyến.

Nhưng mà

Cô lại khiến nam sinh trong trường không dám tới gần bởi vì ai cũng biết Liên Kiều —— không chỉ là hậu duệ của Hoàng thất, mà còn là tiểu nha đầu chính người không toàn mạng.

Tránh ra tránh ra ——

Mười giờ sáng thư viện một mảnh an tĩnh bỗng xuất hiện một cỗ âm thanh dồn dập.

Chỉ thấy một cô bé dáng người thon nhỏ, lại ôm một chồng sách như che hết tầm mắt, mà cô cũng chỉ có thể vừa nghiêng người để nhìn đường vừa lớn tiếng la hét để không ai đụng vào mình.

Đụng phải người nào tôi mặc kệ đó ——

Ui da ——

Rầm ——

Lời cô bé còn chưa nói hết đã đụng ngay phải một người sau đó đổ ngổ sặc cao như ngọn tháp đổ rầm rầm xuống đất.

Cô bé đó không ai khác chính là Liên Kiều!

Cô nhìn xuống những cuons sách của mình mượn về rồi lung tung trên mặt đất lại nhìn người đụng vào mình, lửa giận bùng lên hai cánh tay nhỏ bé chống hai bên eo.

“Này!! Tôi nói có có mắt chỉ cùn để thử hay sao? Còn có lỗ tai cũng điếc luôn rồi hả?”

(Lưu ý: chỗ này~~ chị Kiều không biết dùng từ nhé chứ không phải ta ed sai đâu~~)

Thật là tức muốn chết mà, tất cả đồng sách đó cô phải vất vả loay hoay mãi cả buổi sáng mới mang về được lại bị cái đồ đù đù cái trước mắt này đụng ngã.

Judy cây đu đủ cái chính là biệt danh mà Liên Kiều âm thầm đặt cho cô ta trong viện Y học, trong Viện Y học này cô ta chính là doid thử sống chết một mất một còn với cô, àh không phải là ngực bự và bạn bè của cô ta là đối thử một mất một còn của cô mới đúng.

Âm thanh của Liên Kiều cơ hồ xé rách không gian yên tĩnh xung quanh thư viện tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía này để xem náo nhiệt.

Judy bị Liên Kiều cướp đi lời nói trước thẹn quá hóa giận trên mặt một khối hồng, cô cũng coi như danh môn vọng tộc vào học ở viện Y học này, cùng nha đầu này là đối thử sống chết.

“ Cô! Xú nha đầu chết tiệt này ôm nhiều sách như vậy chạy ra khỏi thư viện nhanh như vậy không sợ đụng chết người khác sao? Người bị động là tôi, Ác nhân cáo trạng trước, đây chính là bản lãnh của người trong Vương thất sao?”

5. Chương 5: Đối Thử Một Mất Một Còn: Cây Đu Đủ Cái(2)

“Ôi chào? Cô cái đồ cây đu đủ này tôi còn chưa thèm nói gì cô, mà cô lại nói cái gì tôi thích đụng cô àh? Không bằng đi đụng cây đu đủ chân chính.” Liên Kiều dậm chân trực tiếp đến bên đồng sách thu nhặt không cần ngần ngại lên mắng cô ta nữa..

Liên Kiều chỉ cao 1m63 còn đối thử một mất một còn Judy kia lại cao tới cho nên cùng cô ta mắng chửi Liên Kiều thường phải ngẩng đầu lên mãi cũng rất mỏi!

Cô —— Judy ghét nhất bị Liên Kiều kêu cô ta là cây đu đủ mỗi lần nghe vậy như thể ngay cả giết người cô ta cũng dám!!

Lúc này Phỉ Nhi cùng đám bạn của Judy cũng chạy tới.

“Liên Kiều. Cậu sao lại cùng cô ta ầm ĩ vậy, đi mau đi nghe nói viện Y học chúng ta tập hợp mọi người ở hội trường hình như là muốn tiếp đón nhân vật nổi tiếng gì ấy nhỉ!!!” Phỉ Nhi đi tới chỗ Liên Kiều nhỏ giọng nói.

“ Trời ạ hai người kia cũng đừng có mà ầm ĩ ở đây chứ? Từ lúc nhập học tới bây giờ ngày nào hai người cũng cãi nhau đến gà chó cũng không được yên nữa.”

“Quản hần là nhân vật tiểu Cẩu hay đại Cẩu không cần phải quấy rầy tớ cao hứng đâu!” Liên Kiều không kiên nhẫn mà khoát tay nói.

“Tôi nói Liên Kiều cô cáo hứng như vậy lát nữa lại té xuống như vậy. Thì thật có ý tứ, như vậy mới có hình dáng người của Vương thất!” Trong đám bạn của Judy có người nói.

“Đâu chỉ có như vậy đâu, tôi nghe nói hậu duệ Vương thất tôn quý của chúng ta thường xuyên tiêu xài lãng phí, hai ngày trước còn đem thẻ tín dụng cả hết sạch lại còn thiếu ngân hàng tới hơn trăm vạn! Chắc chắc

Liên Kiều cô thật đáng thương có muốn tôi mượn chút tiền không bằng không sẽ bị người đòi nợ chem. thành mười tám mảnh. Ở Hong Kong này ghét nhất loại người nợ tiền không trả đó!!”

Jodie vẽ mặt châm chọc mà sau khi nói xong bạn bè nhóm liền ở sau người cười ha ha.

Liên Kiều nghe xong cũng không tức giận ngược lại rất thoải mái mà nói rằng: “Thật sự là lòng tốt của đủ cái tôi sẽ nhận, tôi cũng sẽ không để cho cô phải thất vọng, tôi có rất nhiều nam sinh theo đuổi còn cô ngay đến ngón út của tôi cũng không bằng danh môn cái con khỉ, ông nội tôi ở nhà cũng không có nghe qua, tôi nợ một trăm vạn thì sao, vị hôn phu của tôi đã trả rồi anh ấy rất nhiều tiền không nói hai lời đã đem số tiền đó trả hết chỉ là một trăm vạn thôi mà, còn cô thì sao? Hừ mấy vạn trong thẻ không phải chính mình cũng tiêu không còn một xu sao? Ha ha” ——

Nói tới chỗ này cô hưng phấn cười to.

“Xú nha đầu bình thường Trung văn với Anh văn không tốt, sao mắng chửi người lại lợi hại như vậy? Có vị hôn phu thì có gì tốt, có biết chỗ dựa vững chắc của Judy là ai không? Nói ra sẽ hù chết người đó, chính là một trong tứ đại tài phiệt tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Phủ, Hoàng Phủ Ngạn Tước đại tổng giám đốc đó, mỗi tháng tiền tiêu vặt của Judy chính là năm trăm vạn, hừ vị hôn phu của cô có nổi tiếng như vậy sao?” một đứa bạn khác của Judy lên tiếng

(bọn này nó bị hoang tưởng đó bà con~~ không phải anh HPNT đâu)

“Bọn họ chết chắc rồi”

Liên Kiều nghe vậy rất sững sốt mà Phỉ Nhi lại kinh ngạc cúi xuống hỏi nhẹ Liên Kiều:

“Liên Kiều tại sao lại như vậy? Vị hôn phu của cậu không phải Hoàng Phủ đại tổng giám đốc sao? Hơn nữa khoản nợ hơn một trăm vạn kia không phải là giả?”

Liên Kiều chuyển động con người một vòng sau đó chỉ vào Judy lớn tiếng: “Cô nói dối nếu thật cô có quan hệ với Hoàng Phủ Ngạn Tước thì nói xem hình dạng hẳn như thế nào?”

Judy hừ lạnh một tiếng: “Thật sự là quá buồn cười tôi phải lừa tiểu nha đầu cô sao, nếu cô đã muốn biết hình dáng của Hoàng Phủ Ngạn Tước thế nào tôi liền cố gắng mà nói cho cô biết anh ấy vô luận có trong hoàn cảnh nào thì cũng rất đẹp trai như chân long thiên tử, người đàn ông có ngạo khí bức người những người phụ nữ gặp qua anh ấy đều sẽ thét chói tai đó!!!”

Liên Kiều nhú mày cũng hừ lạnh một tiếng: “Chân long thiên tử cái rắm, có người yêu như con sâu giống cô ngay cả điều thiên so ra cũng kém chắc cũng là dạng đàn ông như vậy thôi không thể khá hơn được!!!”

Kỳ thật cô nói vậy cũng chỉ để xả giận trong lòng vì bộ dạng chân chính của Hoàng Phủ Ngạn Tước ra sao Liên Kiều cũng chưa biết, dù cho Judy có nói thế nào cũng rất có khả năng là nói dối!!!

Phỉ Nhi nghe vậy một tay sờ sờ chán —— “Trời ạ cái gì điều cùng thiên là Điều Thuyền thực sự là báỉ phục cậu rồi đó,mới vừa biết cái tên này mà đã bắt đầu mượn để dùng rồi hử.”

Liên Kiều mắng những lời này quả thực làm cho Judy không giải thích được bất quá cô cũng đã quen khi Liên Kiều mắng người sẽ có chút làm cho người ta không tài nào hiểu nổi.

“Hừ cô thật là không biết kiến thức chưa ăn qua thịt heo cũng chưa thấy heo chạy sao? Tứ đại tài phiệt cũng không biết thật sự là buồn cười!” Judy cười đến cười run rẩy hết cả người tỉ mỉ miêu tả trên gương mặt cũng hoàn toàn đều là khinh thường.

Ah~~ Tứ đại tài phiệt thì ra là mấy con heo chạy sao? Có thể cũng không tốt như vậy!” Liên Kiều không hiểu Judy chính là đang dùng điển tích để so sánh, mà cô lại hiểu theo cách khác thật là làm mất đi ý nghĩa ngụ ngôn của Trung Quốc.

Không nghĩ tới Judy sau khi nghe vậy lại quên rằng Liên Kiều thực ra không hiểu ý nghĩa câu ấy, còn tưởng rằng Liên Kiều Giễu cợt mình liền tức giận mặt tím thành than đen luôn.

Liên Kiều hắng giọng thấy chút kì quái sao sắc mặt cô ta lại biến thành màu tím thế kia!!!

“Này đủ đủ cái tôi nói cho cô nghe chính cô cũng bị người ta nói chi lớn tiếng như vậy. Nói ra tôi còn thấy mất mặt thay cô về sau tôi cũng sẽ không cãi nhau với cô, đẳng cấp bị kéo xuống không chừng.”

“Cô!!” Judy tức giận không có chỗ phát tiết.

“Hừ tôi nghĩ vị hôn phu của cô cũng chẳng ra sao hẳn có tiền cũng không bằng tứ đại tài phiệt, hôm nay tâm tình tôi tốt nên không đòi co với cô. Cô tự cãi nhau với chính mình đi! Chúng ta đi”

Phỉ Nhi nhìn bóng dáng của mấy người đã đi xa bèn lắc đầu.

“Thật sự là thói đời bạc bẽo phụ nữ đều chua ngoa như cô ta sao mà nói lý” Cô nói xong quay sang nhìn thấy Liên Kiều đang trưng ra bộ mặt tức giận.

“Nha đầu cậu sao rồi?” Bởi vì Liên Kiều ít tuổi nhất trong đám bọn họ nên cô thường kêu là nha đầu như vậy.

“Hừ bọn họ chết chắc!” Liên Kiều tức giận mà nói con người cũng lóe ra ánh sáng kì lạ.

“Bọn họ? Ai? Mấy người Judy?” Phỉ Nhi biết cô lại có ý định phá rối mấy người kia, tâm tình không khỏi kinh hãi.

Liên Kiều nắm tay lên cười cự kì khủng bố.

“Ha ha, chính là đủ đủ cái kia còn có tên đầu heo —— Hoàng Phủ Ngạn Tước!”

Dáng vẻ quỷ quyệt.

Thư viện cách hội trường không xa, Liên Kiều cãi cọ chầm nửa tiếng mới xuất hiện ở hội trường, trên tay còn cầm một bảo bối giống như một ống trúc vậy.

“Tiểu tổ tông cậu đi lâu vậy làm gì chứ? Tới không kịp bây giờ!”

Phỉ Nhi chạy tới kéo Liên Kiều đôi mắt tràn ngập lo lắng, nhìn thấy trên người trên tóc Liên Kiều còn vương một chút cỏ nhất thời giật mình kinh hãi mà chỉ chỉ cô nói:

“Cậu, cậu sao lại biến thành bộ dáng này?”

“Hừ nói nhỏ chút tớ mới vừa đi ra vườn sau núi!” Liên Kiều dùng sức cọ cọ cánh mũi nói.

“Cái gì? Cậu đi ra đó làm cái gì?” Về mặt Phỉ Nhi có chút khiếp sợ.

Liên Kiều kiêu ngạo cầm ống trúc trong tay lắc lắc, màu sắc con người tản ra khí tức của ác ma “Phỉ Nhi tớ chính là đi tìm bảo bối này!”

“Này, đây là cái gì?” Phỉ Nhi không hiểu.

Liên Kiều không nói gì chỉ cười hì hì rồi ghé sát bên tai Phỉ Nhi thấp giọng “Chờ một lát cho cậu xem kịch hay nhé!”

Phỉ Nhi nghe xong vẻ mặt trắng bệch thì ra cô muốn trêu chọc người khác thực là muốn chết mà.

“Hô!!”

Hai người quẹo ngang qua khu đậu xe của khách quý, thấy một chiếc xe thương vụ dừng tại đó, Liên Kiều không khỏi hết lên kinh hãi sau đó chạy tới gần.

“Này cậu làm cái gì vậy? Không kịp bây giờ!” Phỉ Nhi vẻ mặt cầu xin.

“Chút nữa nhất định tới kịp, Phỉ Nhi bộ dáng như quỷ của tớ nếu giáo sư mà bắt gặp nhất định sẽ bị mắng một trận lúc đó tớ cũng không có tâm trạng mà đi trêu cô ta, chờ một chút là xong rồi!”

Liên Kiều vừa nói một bên vươn tay sửa soạn tóc tai một chút cho thảo đáng, sau thấy ổn một chút liền vừa lòng dán mắt lên chiếc gương kéo lại ngắm một chút.

Phỉ Nhi nhìn thấy thế sợ tới mức muốn rút tròn mắt ra ngoài. Trời ạ nha đầu Liên Kiều này lại còn động chân tay vào gương chiếc hậu của người ta, vừa nhìn xe đã biết người có tiền lỗ bị bắt gặp thì sao đây??

Cửa kính xe là kính đen phản chiếu hình ảnh người bên ngoài, chỉ người bên trong xe mới nhìn ra được, người bên ngoài căn bản không thể thấy bất kì cái gì bên trong. Bất qua không có vấn đề gì nếu bên trong có người thì đã sớm xuống rồi!!!

Liên Kiều hướng về phía cửa kính cười thâm sâu, thân xe sạch sẽ bóng loáng giống như gương vậy. Nếu soi gương ở đây cũng không có gì quá đáng! Soi lại một chút rồi hài lòng cười.

“Tốt lắm, Phỉ Nhi chúng ta đi!” Cô nhanh chóng bắt lấy cánh tay Phỉ Nhi mà kéo đi.

“Thật sự là bị cậu hù chết!” Phỉ Nhi oán trách, hai người vừa đi vừa nhìn hướng hội trường mà chạy.

Hai người vừa đi không bao lâu, cửa kính chiếc xe thương vụ liền hạ xuống.

Làm lộ ra khuôn mặt tuấn dật hấp dẫn đôi đồng tử đen nhánh, đôi môi mỏng khê nhếch lên một tia hứng thú, nhìn quả thật mê người. (*lăn lăn* soái ca của em~~)

“Hoàng Phủ tiên sinh cô bé vừa rồi...”

Ngồi ở ghế lái là cận vệ của Hoàng Phủ Ngạn Tước, bởi vì lần này tới Đại học Hong Kong nên hẳn không mang theo nhiều người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bóng dáng sôi nổi của Liên Kiều, gương mặt nghiêm nghị anh tuấn bỗng nhiên bật cười:

“Cô bé này quả thực rất lớn mật!”

6. Chương 6: Gặp Lại Ô Long Tại Hội Trường (1)

Tại hội trường chỗ ngồi đã sớm chật kín, ở Đại học Hong Kong này không thiếu những tiến sĩ giáo sư nổi tiếng đã tới đây, nhưng đây là lần đầu tiên hiệu trưởng tự mình ra mặt tiếp đón khách quý chắc hẳn cũng không phải là một nhân vật đơn giản, Hiệu trưởng đứng trên bục đóng đặc tuyên bố gì gì đó nhưng trong không gian có hơn trăm người thể này tiếng đông đặc ấy lại biến thành tiếng thủ thủ khe khe. Tất cả bọn mọi người ngồi trong khán phòng này đều rất hứng thú với vị khách ngày hôm nay.

Chỉ có một người ngoại lệ đó là Liên Kiều, này giờ cô chỉ chú ý tới đối thủ một mắt một còn của mình là Judy cây đu đủ cái cùng đám bạn của cô ta ở phía trước cách chỗ cô ngồi không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc nở nụ cười quý dị, sắc mặt cũng càng thêm rạng rỡ.

Phỉ Nhi nhìn bộ dáng khấn trương của Liên Kiều mà nuốt nuốt nước miếng giật tay áo của cô nói khẽ:

“Tớ nói cậu tiểu tổ tông này, hôm nay có mặt Hiệu trưởng đó cho nên cậu ngàn vạn lần đừng có làm hỏng việc của nhà trường nữa nếu không toàn bộ chúng ta sẽ bị cậu liên lụy đó”

Liên Kiều nhăn mũi nhỏ giọng nói: “Nào có khoa trương như cậu nói, hôm nay rốt cuộc là ai đến trường học của chúng ta mà lại tiếp đón long trọng như vậy!”

Phỉ Nhi nhún nhún vai đừng nói là cô ngay cả những bạn học khác cũng không biết.

Mấy bạn học khác cũng thực nghi ngờ chỉ đến khi nghe được giọng nói của Hiệu trưởng trên Microphone: “Hôm nay chúng ta thực vinh hạnh được đón tiếp một vị khách đến từ Tập đoàn nổi tiếng quốc tế, đã tài trợ học bổng cho trường chúng ta, cùng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh vị khách này!!!”

Cả hội trường ngập tràn tiếng vỗ tay, theo đó là một thân hình cao lớn đi tới phía sau đài chủ tịch tiếng vỗ tay càng thêm mãnh liệt! Đồng thời từng đợt âm thanh sợ hãi thậm chí là tiếng thét chói tai vang khắp hội trường. (Trùi ơi!!! Cuồng zai đẹp đây mờ!!!)

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống sau đó vệ sĩ cũng thuận theo đứng bên cạnh hắn. Mà hiệu trưởng thì cực kỳ nhiệt tình điều chỉnh microphone cho hắn bởi vì dáng người hắn tương đối cao cho nên microphone cơ hồ là hướng thẳng lên mới vừa tầm nói của hắn.

Sở dĩ gọi anh là vị khách quý thần bí là bởi vì trừ hiệu trưởng ra anh không muốn để ai biết thân phận của mình, anh đến đây là vì chuyện riêng cho nên không muốn kinh động tới giới truyền thông.

Toàn bộ hội trường bắt đầu xôn xao nhất là các nữ sinh đều như phát ngây ngốc!!!

Vị khách quý này tuy rằng mang kính mắt nhưng mỗi động tác giơ tay nhắc chân tao nhã không giống như người thường mà ngay cả nụ cười nhạt trên môi cũng gọn sóng tao nhã đáng người tiêu chuẩn rắn chắc phối hợp với bộ tây trang tối màu cùng áo sơ mi có vẻ càng thêm anh tuấn làm những toàn bộ phụ nữ đều si mê điên cuồng.

Nước miếng của Phỉ Nhi đều trực trào ra cô không tự chủ mà bật lên: Trời ạ!! Thật là đẹp trai.. ngây ngốc!!

“ Cái gì ngốc?”

Liên Kiều đầu cũng mất lên hỏi vì tất cả lực chú ý của cô không có đặt trên người vị khách quý đang đứng trên bục kia, mà luôn nhìn chăm chăm mấy người bạn Judy. Liên Kiều cũng đã bắt gặp được nụ cười không thể giả tạo hơn của mấy người đó!!

“ Bây giờ còn thú vị đi trên cột mấy người bạn Judy sao?”

7. Chương 7: Gặp Lại Ô Long Tại Hội Trường (2)

“ Phỉ Nhi trông chừng giúp tớ!”

Liên Kiều cuối cùng đã tìm được một cơ hội hành động, cô âm thầm gõ gõ mình một cái lấy tinh thần ra tay. Ông trúc nhỏ bé ở dưới gầm bàn nhanh chóng tiến tới chỗ ngồi chạm tới Judy.

Nếu là trước kia Phỉ Nhi chắc chắn sẽ ngăn cản hành động trẻ con của cô, nhưng đáng tiếc cô nàng chỉ mãi ngắm đại soái ca trên kia thì thời gian đầu mà quan tâm Liên Kiều làm gì nữa.

Ha ha, đây là các cô trêu chọc tôi. Để lát nữa xem các cô có trở thành trò cười của cả hội trường không.

Trong lòng Liên Kiều đã sớm vui mừng, ông trúc trong tay cô không dễ gì mà kiếm được —— Siêu cấp con gián này là cô tốn mất gần tiếng đồng hồ để tìm lý do bởi vì đủ đủ cái kia sợ nhất là gián!!!

Nhất là khi con gián bò vào trong người.

Liên Kiều càng nghĩ càng vui vẻ, cô đã đưa ông trúc tới sau lưng của Judy đồng thời quay lại xem có ai để ý tới mình không. Đã thấy hai bạn học định thét lên nhưng cô làm động tác bí mật để tiếp tục hành động. (động tác bí mật là đưa ngón tay lên *xuyt*). Hơn nữa hôm nay lực chú ý của các bạn hầu như dồn hết vào người đàn ông đang đứng khán đài kia rồi.

Điều này với Liên Kiều là chuyện cực kì tốt.

Ngồi trên đài chủ tịch, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn xuống phía dưới thấy mọi người đang thét chói tai đối với anh vô cùng hâm mộ, cái này cũng không có gì ngạc nhiên anh cũng đã sớm quen rồi. (Anh này đang đắc ý mình soái quá đây mà)

Nhìn xung quanh một hồi hai con người sau mắt kính chỗ có người đang lén lút làm việc xấu kia bên môi luôn trực nụ cười gian xảo. cô bé này không chú ý tới mình mà lại đặt hết vào người của bạn học phía trước.

Nhân cách của Hoàng Phủ Ngạn Tước luôn kiêu ngạo, chỉ cần gặp qua một lần là không thể quên cô bé có dung nhan sắc xảo. Đôi môi anh chậm rãi nhếch lên khi thấy ông trúc trên tay cô đang đung đưa về phía người nọ.

Con người sau mắt kính hiện lên sự nghi hoặc.

Nhưng anh bỗng ý thức được cô bé này định làm gì ý cười bên môi càng nồng đậm.

Cô bé này thực là quá xấu xa.

“ Hiệu trưởng” —— Anh nhàn nhạt mở miệng, âm thanh dễ nghe ngư tiếng vi-o-long

Hiệu trưởng nhanh chóng bước lên phía trước.

“Nghe nói hệ nghiên cứu sinh của Viên Y học có sinh viên nhỏ tuổi nhất thành tích lại vô cùng xuất sắc. Cho nên chúng tôi muốn cấp học bổng cho bạn sinh viên đó, xin hỏi giờ sinh viên đó ở nơi nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước miệng thì hỏi Hiệu trưởng nhưng tầm mắt đã chuyển tới bên người Liên Kiều.

Thấy cô vẫn bộ dạng vô tâm vô phách (ý câu này là bất cần đời) toàn bộ lực chú ý đã dồn tới cái ống trúc kia. Nụ cười trên môi càng lớn hơn.

“Ách?”

Hiệu trưởng hơi bị giật mình một chút nhưng sau đó lại khôi phục bộ mặt kiêu ngạo mà nói: “ Ah đó là Liên Kiều năm nay 20 tuổi, vừa giành được một giải thưởng nghiên cứu ý học!!”

“A? Liên Kiều phải không? Cô ấy ở nơi nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý hỏi, hứng thú trong mắt ngày càng sâu.

8. Chương 8: Gặp Lại Ô Long Tại Hội Trường (3)

Liên Kiều? A Liên Kiều ——

Hiệu trưởng không thể đoán được vị khách này chính là “thông gia gặp mặt” lại chỉ đích danh Liên Kiều, cả lắm một chút sau đó bưng tỉnh chỉnh chỉnh microphone hô to:

“ Bạn học Liên Kiều —— Liên Kiều”

Liên Kiều bên dưới khán đài chuẩn bị thực thi kế hoạch của mình, mọi thứ đã được sắp xếp đầu vào đây đột nhiên nghe được tiếng Hiệu trưởng quát, bị giật mình cô hoàn toàn quên trả lời đồng thời ống trúc đang ở trên đầu Judy rơi xuống.

Mà tất cả ánh mắt của các bạn học lúc này đổ dồn về phía Liên Kiều.

“Bang!!” một tiếng, cộng thêm tiếng hét chói tai của mấy bạn học khiến mấy con gián bị kinh động từ trên đầu Judy bò tán loạn ra bốn phía.

Trong lúc nhất thời bản thân Judy cùng mấy người bạn của cô ta sau đó là toàn bộ các bạn học khác đều hét chói tai.

Tiếng hét, âm thanh chấn động của ống trúc, mấy người to gan một chút thì liều mạng tiêu diệt những con gián đang bò lổm ngổm khắp nơi.

Trận biến cố này y hệt như một trận đại hồng thủy tiến đến. Ngay cả Hiệu trưởng đứng trên khán đài đều bị ngã ngốc, thất kinh hai mắt trừng lớn. Trời ạ đây chính là sinh viên ưu tú mà mình vừa giới thiệu sao? Thật là mất mặt..

“ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“ Trật tự, tất cả trật tự nào! Vô tổ chức, vô kỷ luật như thế còn ra thể thống gì nữa?”

Hiệu trưởng rốt cục bình tĩnh lại mở miệng vẻ mặt không vui cùng phẫn nộ nhất là đối với vị khách quý ngày hôm nay thì vô cùng xấu hổ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại tinh thần thư thái vẫn luôn nhìn theo bóng dáng của người khởi xướng trò nghịch này. Nhìn cô một bên lè lưỡi một bên lúng túng giấu đi “hung khí” dưới bàn, môi mỏng kiên nghị lại nhếch lên..lộ ra hai lúm đồng tiền cực gợi cảm.

Chắc chắn là anh làm gián đoạn kế hoạch của cô, nguyên bản là phải để mấy con gián kia rơi giữa cổ áo cô bé bên trên, nghĩ đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi xấu hổ—— nha đầu của Vương thất Malaysia thật đúng là có hành vi chinh người quá ác độc.

Thế nhưng vị hôn thê như vậy, anh muốn!!!

Dưới khán phòng dần dần yên tĩnh, mấy con gián cũng bị tiêu diệt không ít. Các nam sinh sau khi diệt được mấy con gián thì như anh hùng thắng trận, mà có bạn nữ thì sợ hãi đến mức khóc thét. Thảm hại

nhất chính là Judy bởi vì mấy con gián là từ trên đầu cô ta đi xuống, thế nhưng bây giờ cô không ngừng kéo tóc của mình vừa kéo vừa thét ngay cả mấy người bạn trong nhóm chơi cùng cũng không dám lại gần.

Nhìn thấy Judy như vậy Liên Kiều nhin không được cười lẫn lộn, cười đến mức trên khuôn mặt tình xảo nhanh chóng thở gấp để điều hòa lại nhịp thở. Khuôn mặt nhẹ nhàng khoan khoái vui vẻ sau khi trả được thù không hề bận tâm tới Hiệu trưởng sắc mặt đã tím đen như gan heo trên kia.

“ Rốt cuộc đây là chuyện gì? Những con gián kia từ đâu ra!” Hiệu trưởng dường như sắp chuyển thành giọng gầm gừ.

Nhất loạt ánh mắt của các bạn học chuyển thẳng tới Liên Kiều, còn cô lại ở một bên cười đến không biết trời đất là gì, làm cô phản ứng không kịp.

Thấy vậy lửa giận của Hiệu trưởng càng lớn hơn.

“ Liên Kiều! Đứng lên!”

Lại là Liên Kiều!

Vẫn là cô!!!

Liên Kiều!!! Nghĩ đến sinh viên này Hiệu trưởng xuất phát từ khách quan mà nói cô thực rất thông minh, sự thông minh đều được tất cả mọi người tán thưởng. Năng lực siêu cường giống như những thần đồng có thêm giác quan thứ sáu. Nhưng Hiệu trưởng cũng rất đau đầu vì cô quá nghịch ngợm, rất khó bị thuần phục hơn nữa lại rất quỷ quyệt.

Mà ngày hôm nay, trong trường hợp tiếp đãi khách quý long trọng thế này cô thực cho Hiệu trưởng mặt mũi quá lớn!!!

9. Chương 9: Bị Phạt (1)

Nghe được tiếng Hiệu trưởng gào thét lúc này Liên Kiều mới ý thức được bản thân mình đang gặp nguy hiểm, chỉ bạn học xung quanh mặt mũi nhất nhất như ôn thần nhanh chóng bước tới gần cô nhất thời cô đã trở thành tiêu điểm duy nhất tại hội trường này.

“Liên Kiều rốt cuộc trò đang làm cái gì?” Hiệu trưởng tức giận quá râu cũng dựng ngược hết lên, Liên Kiều rất ngạc nhiên.

“Dạ? Hiệu trưởng râu ngài —— rất kì lạ lại còn vểnh lên nữa!” Liên Kiều vươn tay chỉ giống như việc phát hiện ra một lực địa mới vậy.

Ba ——

Hiệu trưởng rốt cuộc không nhìn vị khách quý đang để ý đến mình hay không, tức giận vỗ mặt bàn, ánh mắt chuyển qua màu xanh

~~“Hôm nay, sau lớp tự học buổi tối phạt chạy 100 vòng, không xong không cho phép về ngủ, đồng thời khấu trừ thành tích phòng của các trò 20 điểm !”

Một tiếng khóc thét từ trong miệng Liên Kiều tự an ủi —— mẫu thân ơi~ chạy 100 vòng ở sân thể dục đến ngày mai cũng không xong.

“Hiệu trưởng —— em phản đối!”

Cô dùng sức mà nuốt một chút nước miếng gơ tay thật cao, cách xử phạt này không có trong luật pháp ah~!

“Trò!!”

Hiệu trưởng thực đau đầu với bộ dáng nghiêm túc của cô, ông hận rằng không thể đem nha đầu này trực tiếp ném về Malaysia đi.

Nể là vì ông nội của cô — cũng chính Vương thất Malaysia, ông (Ông nội tỷ Kiều) đã sớm gọi điện dặn dò, hy vọng ông (Hiệu trưởng) có thể chiếu cố cháu gái mình nhiều hơn một chút, nó có đặc tội gì cũng xin thông cảm một chút.

Lúc trước Hiệu trưởng vừa buồn bực vừa vinh hạnh, được Vương thất tự mình gọi điện dặn dò. Đúng là chuyện kinh hỉ nên ông cũng không có nghĩ đến việc nhờ vả này lại mang hàm ý sâu xa. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi ông đã biết dụng tâm của Vương thất nhiều như thế nào.

Ông thực thật không ngờ — Liên Kiều sẽ nghịch ngợm như vậy.

“Hiệu trưởng”

Lúc này ở một bên xem cuộc vui, Hoàng Phủ Ngạn Tước rốt cục cũng mở miệng âm thanh trầm thấp dễ nghe như Thiên âm ban đêm.

“Một cô bé như vậy buổi tối chạy ở sân thể dục thực ra không tốt lắm. Nếu cô ấy đã bước bình như vậy, tốt nhất nên thay bằng phương thức trừng phạt trong yên tĩnh!”

Bờ môi anh nhàn nhạt cười nhìn Liên Kiều bên dưới sắc mặt dần biến thành trắng bệch. Thế nhưng — cặp con ngươi màu tím lại vụt lên một tia oán hận.

“Con ngươi màu tím” — Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi thầm than trong lòng, quả là hiếm thấy trên đời.

Một giọng nam trầm thấp như tiếng vi-ô-lông thông qua Microphone vang lên. Lúc này Liên Kiều mới đánh giá tỉ mỉ Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Quá tàn bạo? Hay là đóng phim không quen nhìn trời mà bây giờ vẫn còn mang kính mắt.

Thế nhưng — đáng chết chuyện này với anh ta có liên quan gì? Anh ta làm gì cùng Hiệu trưởng thống nhất quan điểm để chỉnh mình?

Nhìn bộ dạng anh ta không đến nỗi không nghĩ tới tâm địa xấu xa như vậy!

10. Chương 10: Bị Phạt (2)

Trong lòng Liên Kiều càng tức giận, cô gắt gao nhìn lên người đàn ông đang đứng trên bục kia anh ta đang cười nhạt nhẽo, cô hận không thể nhét ngay quả ớt vào mồm người đàn ông đó.

Nào biết khi Hoàng Phủ Ngạn Tước đề nghị như vậy hiệu trưởng cực kì hưởng thụ thản nhiên cười như được gợi ý về cái gì đó gặt gù nói: “Đối với nha đầu Liên Kiều này sợ nhất chính là sự an tĩnh.”

Anh lần nữa đem ánh mắt nhìn tới hướng Liên Kiều trịnh trọng nói: “Nếu không nhầm thì cô vẫn luôn học Piano, tới như vậy đi trước tiên cô đến phòng tự học tập bản ‘Ảo tưởng ngẫu hứng khúc’ đánh thật tốt, nếu không tôi sẽ có hình phạt nghiêm khắc hơn hiểu không?”

Lúc trước hiệu trưởng đã nghe chính miệng Vương thất Malaysia vì muốn cho Liên Kiều sau này trở thành một cô gái dịu dàng nho nhã, nên đã chọn ha đầu này học Piano từ khi còn rất nhỏ. Thế nhưng thẳng đến năm 20 tuổi còn không thi qua nổi cuộc thi Piano cấp mười.

Mà hiệu trưởng lần này quyết định khúc “ảo tưởng ngẫu hứng khúc” của Chopin là bản nhạc khó nhất của cấp mười.

Mắt Liên Kiều trợn lên — “Trời ạ!! ảo tưởng ngẫu hứng khúc.”

“Thật ác độc” Cô thấp giọng thở dài lập tức giở giọng cầu xin: “Hiệu trưởng em nghĩ ra sân thể dục...”

“Phản đối không có hiệu quả!” Hiệu trưởng vẻ mặt quyền uy mà quát: “Nếu trò làm không được nói ta sẽ tiếp tục trừ điểm phòng ngủ của các trò!”

Liên Kiều không nói lời cô thầm than một tiếng — “Trời ạ ảo tưởng ngẫu hứng khúc cái này thật đáng giận! Mình tập khúc này đã gần một năm mà một chút tiến bộ cũng không có ah-!”

Nhạc sĩ Chopin của Ba Lan cả cuộc đời chơi nhạc của ông chỉ soạn tổng cộng bốn bản ngẫu hứng. Trong đó nổi tiếng nhất đó là bài ông phổ hạ thăng C điệu hát dân gian, ảo tưởng ngẫu hứng được người đời sau ca tụng là bản ngẫu hứng biểu diễn khó nhất, khúc nhạc tràn đầy vẻ rực rỡ to lớn, màu sắc lộng lẫy nếu như có khả năng để hiểu hết được ý nghĩa của bản nhạc này thì không thể nghĩ ngờ được chính là biểu diễn đã tới trình độ đỉnh cao của tâm hồn.

“Nhưng mà”—— Liên Kiều mặc dù ở phương diện học tập quả thông minh, nhưng đối với bản nhạc Piano số một kia gần như tái nhợt mà đối với những âm phù tễ nhạ kia không bằng lên núi bắt châu chấu hoặc là tìm con mèo, con chó chơi còn vui hơn nhiều.

(Chị này hiểu động nhĩ?)

Cho nên hiệu trưởng lấy khúc nhạc cấp mười này để trừng phạt cô chính là đã nhắm trúng điểm yếu, để cô không nhúc nhích mà học đàn bản Piano hoàn chỉnh này, thực so với bắt cô tự sát còn khó hơn!!!

Liên Kiều càng nghĩ càng uất ức phẫn hận, cô nâng mắt đẹp mà nhìn chăm chăm vào người khởi xướng nên cái hình phạt ngu ngốc này!

Cái khách quý chó má gì thế? Lại có thể nghĩ ra phương thức vô đạo đức như vậy?

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không né. Dùng đôi con ngươi đen láy như biết cười kia cùng cô đấu mắt một trận. Đối diện với một nha đầu nghịch ngợm như vậy anh ngược lại rất hứng thú để giáo huấn cô một phen.

Tuy rằng —— cô là vị hôn thê trên danh nghĩa của anh!

Thế nhưng —— Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm cảm thấy may mắn khi chính mình đến Hong Kong một chuyến. Nếu không thực đã quá hồ đồ mà đáp ứng ba mẹ tùy tiện cưới cô bé này

~~Hậu quả? Anh thực không dám tưởng tượng!!!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó tưởng tượng được nếu như mình lỡ mãng cưới cô vào cửa. Như vậy toàn bộ trên dưới nhà Hoàng Phủ đều bị cô quấy đến long trời lở đất.

11. Chương 11: Làm Việc Thiện (1)

Sau một hồi đã trở thành trò cười cho tất cả những người có mặt trong hội trường này, đã làm cho Liên Kiều thu hoạch rất lớn. Cô hiện tại đã lĩnh hội cảnh ngộ trong câu: không trộm nổi gà lại mất đi nắm gạo.

Bản nhạc cấp mười đó là vấn đề rất khó khăn, cả về vấn đề chiều dài của những phím âm trên đàn Piano, từng phím từng phím thoát ra âm thanh giống như một khuôn mặt tươi cười thì gương mặt Liên Kiều lại tràn đầy thống khổ ah~.

Cô hận chết hiệu trưởng, càng hận người đàn ông đứng trên bục cười đến thâm sâu kia hơn —— Có trời mới biết cô có đắc tội gì tới anh ta? Mà anh ta lại nghĩ ra phương pháp thiếu đạo đức ấy chính cô.

Liên Kiều vừa nghĩ một bên dùng sức mà đánh loạn trên bàn phím. Từ một bản nhạc vô cùng tuyệt vời rơi vào tay cô quả thực tiếng lộn bị chọc tiết còn dễ nghe hơn!

Hành lang của phòng tập Piano không có sinh viên qua lại. Dưới sắc vàng vọt của bóng đèn dần hiện ra bóng dáng cao to được in bóng phóng đại dưới nền đá cẩm thạch. Trên mặt đất một người đàn ông anh tuấn vì nghe được tiếng nhạc siêu cấp buồn tẻ này hai mày nhíu lại dừng cước bộ.

“Hoàng Phủ tiên sinh”

Vệ sĩ vẫn luôn theo sau có chút nghi ngờ lên tiếng nhưng vẫn chưa nói xong liền bị Hoàng Phủ Ngạn Tước giờ tay ám chỉ hần không được nói nữa.

“Tôi muốn hủy bỏ buổi tiệc tối nay của hiệu trưởng —— thưởng thức một chút phong cảnh cảng biển nơi này!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói giọng trầm thấp, cử chỉ giơ tay vô cùng tao nhã.

“Vâng, Hoàng Phủ tiên sinh!”

Vệ sĩ hiển nhiên cũng nghe thấy âm thanh Piano kia nhanh chóng nói: “Tôi sẽ thông báo cho hiệu trưởng!”

Người vệ sĩ này tên là Adolf đã theo bảo vệ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhiều năm cộng thêm thân thủ được huấn luyện đặc biệt tại Đức, đối với gia tộc Hoàng Phủ đặc biệt trung thành.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu với Adolf. Sau khi hắn rời đi anh đem ánh mắt chuyển tới bên trong phòng tập Piano bờ môi tao nhã cười khóe mắt cũng hiện lên sự vui vẻ.

Không thể không nói có bé này có tế bào nghịch ngợm phát toàn thân khơi dậy hứng thú trong anh. Nhất là ánh mắt của cô tại hội trường nhìn anh với vẻ đầy bất mãn cùng phần hận thù nhưng lại làm anh sinh ra một chút cảm giác áy náy. Bởi nghe được hình thức trừng phạt người ta bằng âm nhạc làm anh vô thức bật cười.

Rời khỏi hội trường vừa lúc đi qua phòng tập Piano này, Hoàng Phủ Ngạn Tước cho rằng Liên Kiều khả năng đã yêu đương không lớn. Cho nên anh nhanh chóng đẩy cửa ra thuận tiện phát huy một chút siêu cấp tình yêu của chính mình hảo dạy dỗ tiểu Oa nhi không biết trời cao đất dày là gì này.

Mãi đến lúc lâu sau Hoàng Phủ Ngạn Tước thực quá hối hận quyết định này của mình. Nếu không phải thiện tâm của anh lên cơn bộc phát thì sau cũng không gặp phải tiểu qoan gia này.

Cửa phòng Piano phía sau Liên Kiều vô thanh vô thức được đẩy ra —— ngay sau đó liền nghe được khó nghe cùng tiếng nói thánh thót như trẻ con đang mắng người truyền tới.

“Xú nam nhân, du đủ cái đáng chết, du đủ được tôi gõ chết mấy người, gõ chết mấy người” —— Cái miệng nhỏ nhắn của Liên Kiều một bên vừa mắng người, hai tay lại gõ gõ phím đàn.

12. Chương 12: Làm Việc Thiện (2)

Liên Kiều thực hưởng thụ biện pháp xả giận mới phát hiện này. Coi từng phím đàn là tên Hoàng Phủ heo lợn và du đủ cái dùng sức mà đánh xuống cứ như vậy trí nhớ giai điệu và tốc độ dần dần tăng lên.

Đang lúc chơi đàn đến mức độ kinh khủng, đột nhiên cô nghe được tiếng cười trầm thấp phía sau lưng. Tiếng cười này như được phát ra từ chỗ sâu nhất trong yết hầu trầm thấp mà hung hậu, tiếng cười như gợn sóng phẳng phất hương thơm của rượu ngon, tao nhã hơn cả tiếng nhạc dịu dàng.

“Ai?”

Liên Kiều giật mình khi nghe thấy tiếng cười đó, cô dừng tay đồng thời quay người lại.

Trong lúc nhất thời ánh mắt cô chìm đắm vào đôi con người đen láy sâu như biển cả kia, ánh mắt như sao nhanh chóng bay qua một tia khác thường.

Đồng! Một đôi tay nhỏ bé đột nhiên đặt mạnh lên phím đàn phát ra âm thanh!

“Thì ra là anh, anh làm hại tôi còn chưa đủ hay sao mà còn muốn đến đây để giám sát tiến độ?”

Chính cái gọi là kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt. Lúc này Liên Kiều đang nhìn người đàn ông vẻ mặt ta thần tựa cửa vẻ mặt tao nhã ngược lại làm cho lòng cô không thoải mái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước biếng nhác mà cười, anh nhún vai liên tục duy trì động tác tựa cửa nhìn vào đôi mắt tức giận kia nụ cười càng thêm sáng lạn.

“Đàn —— không phải đàn như vậy” Anh thuận miệng ném ra một câu vân đạm phong khinh (ý chỉ: nhẹ như gió mây)

“Gi?”

Liên Kiều nhất thời không kịp phản ứng. người đàn ông này đầu bị đập vào cửa sao? Nhìn thấy bộ dáng đầy căm ghét của mình mà một chút phản ứng đều không có?

“Khụ —— cái kia, phòng Piano này là tôi, tôi muốn đàn thế nào thì đàn như thế ai cần anh lo? Còn ý vào việc mình có vóc dáng đẹp mà bắt nạt người khác —— hừ, tôi nhất định để anh sáng mắt ra!”

Cô quyết định nhắc anh một chút, dù sao người đàn ông này nói thế nào thì bộ dáng vẫn là siêu cấp đẹp trai mà cô lại là điển hình gặp người nói tiếng người gặp quý nói chuyện ma quỷ.

“Quan trọng nhất là” — người đàn ông này nhìn qua hắt là không tốt đẹp gì. Nếu một khi cô phản kích thất bại thì làm sao bây giờ? Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng chính là khi Liên Kiều muốn chinh người phải thắng dò đối phương nắm chắc mọi thứ mới có đường lui.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì ngược lại nhìn cô mà đi tới khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần. Liên Kiều cảm thấy một trận khó thở, phòng tập Piano không nhỏ nhưng bởi vì bóng dáng cao lớn này mà trở nên trật trội

Liên Kiều khó khăn nuốt nước miếng, đem thân mình dính sát trên đàn Piano. Nhìn vào hướng người đàn ông đang đi tới mà cảnh giác giống con nhím.

“Này! Anh muốn làm gì? Anh sẽ không nhỏ nhen như thế chứ? Tôi chỉ mắng cho nổi bất bình của tôi mà thôi. Tôi nói anh biết đánh phụ nữ là đàn ông không có phẩm chất

là ..là vô sỉ

13. Chương 13: Làm Việc Thiện (3)

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi tới trước mặt cô buồn cười mà nhìn tới tiểu Oa nhi này, xem ra chỉ ít bóng dáng cao lớn của anh cũng khiến cô sợ hãi.

Anh đuổi tay ra hướng về phía cô khiến cô càng thêm khủng hoảng.

“Này, anh! — Anh thực sự muốn đánh tôi sao? Tôi chỉ là một ‘Kiều tiểu’ nhỏ bé anh không thể.” Sắc mặt Liên Kiều nhanh chóng biến đổi như diê kịch khuôn mặt suy sụp âm thanh nhỏ thanh thanh đáng yêu.

Bộ dáng này của cô khiến ánh nhìn của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ đi một chút.

“Tiểu Kiều? Cô muốn nói bản thân mình nhỏ bé xinh đẹp?”

Nhắc tới mới nhớ sau khi nói câu thứ hai, anh đã xem trên tư liệu tất cả các vấn đề liên quan đến cô, Trung văn cô không được thông thạo cho lắm, cũng không hiểu hết được nghĩa của nó.

“Nhỏ xinh? Cái từ kia không phải đọc là Kiều sao?” Liên Kiều dùng sức lắc lắc đầu nghĩ cái từ này — dường như hai chữ này rất giống nhau đây.

Hoàng Phủ Ngạn Tước buoons cười lắc đầu, anh kéo nhẹ cô ra khỏi đàn Piano, sau đó tự tay nhấn xuống âm thanh trầm bổng vang lên.

“Tôi chỉ là có lòng tốt tới chỉ cho cô làm sao để đàn xong bản này!”

Có trời mới biết anh đang bị kích thích cái gì, thậm chí nhàn hạ tao nhã như anh bỗng dừng nổi thiện tâm với nha đầu xấu xa này. Tuy rằng cô từ đầu tới cuối cũng không có nhận ra anh chính là vị hôn thê trong truyền thuyết của cô.

“Àh?” Liên Kiều nghe vậy toàn bộ khuôn mặt đều tỏa sáng “Anh đàn Piano? Thực sao?”

Cô hưng phấn như phát hiện ra một đại lục mới ghé vào lỗ tai kêu lên Nhưng chỉ trong nháy mắt khuôn mặt cô lần thứ hai chìm xuống.

“Anh gạt người!”

Tiểu nha đầu này bộ mặt chuyển sắc rất mau.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc đầu cười khổ, ý tốt của mình như thế lại bị cô bẻ cong mất ý nghĩa của nó. Một màn này may mắn không có người khác trông thấy, không thì tôn nghiêm của anh cũng không biết bị vứt xó nào.

Anh không có nói cái gì nữa chỉ ý bảo cô ngồi bên cạnh mình. Sau đó xắn hai ống tay áo sơ mi lên, ngón tay nhẹ lướt qua các phím đàn.

Giai điệu lưu loát hoàn mỹ ảo tưởng ngẫu hứng khúc giống như thiên sứ phiêu dật bay lượn trong không khí. Hiện lên một đôi tay trắng nõn dang rộng giống như muốn bay lượn. Thì ra những âm phù vốn buồn

tê này có thể tạo ra những rung động ngắt ngảy như thế. Đến tâm can phập phồng thoải mái thường thức giai điệu này cũng trở nên dung mãnh, Trời biển mênh mông, ào ào như thác đổ.

Liên Kiều hoàn toàn bị kinh sợ cái miệng nhỏ nhắn cũng vì khiếp sợ mà há to đến nỗi muốn vừa một quả trứng. Đôi mắt khó tin nhìn về phía đôi tay đang nhẹ lướt trên đàn Piano, cô cho rằng anh không thể hoàn thành nổi bản đàn này, hình phạt cũng chỉ ngẫu nhiên đưa ra cho cô mà thôi. Nhưng không ngờ kết quả thực thần kì.

Khúc Piano xúc động êm ái tới tâm hồn cô, lúc này Liên Kiều như thấy chính mình đang đứng đưa theo giai điệu của nó. Khối tạp âm này khiến bạn suy nghĩ không ngừng nhiệt huyết đang sôi trào hồn phách cũng lơ lửng.

14. Chương 14: Làm Việc Thiện (4)

Liên Kiều vẽ mặt sùng bái mà nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt đều mang vẻ rạng rỡ lấp lánh.

Khúc nhạc khó như vậy như thế nào mà anh ta đàn dễ dàng tới vậy? Còn có —— một người đàn ông lại có thể tao nhã đến vậy, nhìn hành động giờ phút này của anh giống như một vị Vương tử quả không sai.

Mãi tới bây giờ cô mới nhìn rõ được dung mạo của người đàn ông này —— thì ra khi anh tháo kính mắt xuống lại là một người có sức quyến rũ thể này.

Khuôn mặt sắc xảo, hình dáng hoàn mỹ tuấn kiệt kia làm người ta mê muội. gương mặt anh tuấn nhìn nghiêng thực sự là không chê vào đâu được, tò mò thêm một chút trên gương mặt ấy lộ ra ánh mắt sắc lạnh loại khí chất này chính là uy nghiêm, còn cái mũi thẳng cương nghị khiến người ta thấy anh rất cơ trí.

Người đàn ông này —— thật sự là rất hoàn mỹ

Liên Kiều quả thực là nhìn tới mức ngây ngốc mất rồi! Nhất là theo từng cử chỉ giờ tay nhắc chân tản ra hơi thở đàn ông khiến người ta an tâm.

Liên Kiều hai tay chống cằm nghẹo đầu sang một bên, mắt tím nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn mỹ đến phụ nữ cũng phải ghen tị kia.

Sau khi kết thúc bản nhạc Hoàng Phủ Ngạn Tước buông ống tay áo xuống. Vẻ mặt buồn cười mà nhìn lại đôi mắt đang khiếp sợ kia, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Nha đầu như thế nào?”

Liên Kiều hơi nhú mày dường như muốn suy nghĩ gì đó, sau đó rốt cục mắt cô cũng sáng lên, kéo tay anh nói:

“Tôi nghĩ —— Anh nhất định là Piano sư đúng không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại: “Vì sao lại nói vậy?”

Piano sư? Lần đầu tiên anh thấy có người nói anh như vậy, từ nhỏ đến lớn được nghe nhiều nhất là Đại thiếu gia, Hoàng Phủ thiếu gia, Hoàng Phủ tiên sinh, tổng giám đốc, danh xưng này lại làm anh quá đối ngạc nhiên.

Liên Kiều khoa chân múa tay vui sướng mà giải thích: “Chẳng lẽ không đúng sao? Anh còn muốn giấu diếm tôi không phải là Piano sư sao lại đánh Piano tốt như vậy quả thực xuất sắc!”

“Phải không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm tình cũng tốt. Kỳ thực trong tứ đại tài phiệt anh, Cung Quý Dương mới là người chơi Vi-ô-lông giỏi nhất, nhưng hình như là vì Sầm Tử Tranh mà học tám năm trời.

Mà từ lúc nhỏ anh không có việc gì làm sẽ đem đàn Piano ra đánh, nhưng từ khi anh tiếp quản tập đoàn Hoàng Phủ, loại giải trí này như càng ngày càng xa vời, không nghĩ tới hôm nay anh ở trong này lại có hứng thú đàn Piano.

Liên Kiều bưng miệng cười ra vẻ thần bí mà ghé vào lỗ tai anh thấp giọng nói rằng: “Không quan hệ tôi biết anh nhất định là người chơi Piano nổi tiếng nào đó như vậy anh nói cho tôi biết tôi cam đoan sẽ không nói cho người khác biết được không?”

Người nổi tiếng nha! Tuy rằng cô với Piano thì coi như mù tịt, nhưng lại siêu cấp sùng bái Piano sư ah~.

Nhìn cô bộ dáng tò mò y hệt như bảo bảo Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi âm thầm bật cười nha đầu này thật đúng là một chút bộ dáng kiêu ngạo của vương thất cũng không có.

Ở bên cạnh anh không thiếu những tiểu thư nhà quyền quý trong đó cũng có rất hậu duệ của vương thất khác nhau, nhưng không có một ai giống nha đầu trước mắt. Chân thật như vậy, thẳng thắn như vậy, bộ dáng không đơn thuần như những tiểu thư khuê các bình thường mà rất lỗ mãng.

15. Chương 15: Uy Hiếp Lợi Dụng (1)

“Gi? Anh biết thân phận của tôi?” Liên Kiều nghe vậy nhú mày nghi hoặc nhìn người đàn ông đang trước mặt cô.

Trách anh ta làm gì khi biết thân phận của mình?

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng ý thức được mình đã lỡ lời, nhưng cũng chỉ cười cười không chút hoang mang, nường theo sự sai lầm đó nói tiếp: “Tôi nghĩ cô nghịch ngợm như vậy, toàn bộ quan chức cấp cao ở đây không thể không biết cô đi!”

Mọi câu nói như vậy khiến Liên Kiều giận trừng mắt: “Hừ, anh cần gì phải nói tôi như thể tôi làm tội ác tày trời không bằng!!”

Nhìn đôi mắt phát sáng bất mãn của cô Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng thêm tao nhã.

“Này, đàn Piano!!”

Liên Kiều thiếu chút nữa chết chìm trong nụ cười của anh. Người đàn ông này chính là sát thủ của phái nữ, Nhìn khoe miệng khe nhếch dưới ánh sáng ngọn đèn, trong lòng cô bỗng nổi lên một ý nghĩ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẳng định cô còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng mày lên đợi cô nói tiếp.

Liên Kiều Lúng liếng con mắt chuyển động một vòng, nhất cử nhất động lộ ra dáng vẻ tinh quái. Cô ra vẻ lấy lòng mà giữ chặt cánh tay anh về mặt đáng thương mà nói rằng:

“Kì thật hôm nay tôi bị phạt tất cả đều tại anh, nếu anh không nói với hiệu trưởng cái chủ ý này, thì tôi đã sớm chạy xong 100 vòng sân rồi. Cho nên anh phải phụ trách giúp tôi đàn thật hay bản nhạc này nếu không anh chính là loại người bắt nạt người khác.

“Tôi bắt nạt cô?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước buồn cười mà nhìn vẻ mặt ủy khuất của Liên Kiều. ngược lại cô mới là “Ác nhân cáo trạng trước” là ai nháo lể đường thành một mảnh hỗn loạn lại chọc ột bạn học khóc thảm thương? Còn có một trăm vòng sân thể dục nhìn cô nhỏ nhắn gầy yếu thể này cho dù là chạy tới ngày mai cũng chưa chắc đã hoàn thành.

“Chẳng lẽ anh không muốn phụ trách liền đi như vậy sao?”

Liên Kiều thấy anh không có muốn đáp ứng yêu cầu của cô. Nói xong câu đó liền vội vàng lôi điện thoại đi động ra chụp lấy một tấm ảnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Này nha đầu, cô muốn làm cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không thích đối mặt với ống kính, chứ đừng nói tới chụp hình. Hành động lần này của cô làm cho anh có chút tự nhiên không hiểu nổi.

Liên Kiều chậm rãi nở nụ cười sáng lạn giờ điện thoại lên nói:

“Nếu anh không dạy tôi đàn bản nhạc này, vậy thì tôi liền tung ảnh của anh lên mạng, sau đó nói anh bắt nạt một tiểu nữ sinh anh chính là đại ác nhân, con người thối nát căn bản không xứng đáng với danh hiệu tông sư Piano!”

Nhìn đôi mắt cô lóe lên một tia giảo hoạt, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi tức cười, nha đầu này có phải xem nhiều thể loại kịch cổ trang không? Sao tới bộ dáng uy hiếp người cũng giống giang hồ quá vậy.

“Cô cho rằng tôi sẽ chịu loại uy hiếp này sao?”

Anh hứng thú mà nhìn cô bộ dáng như vậy, dáng vẻ bên môi nhàn nhạt cười. Ngữ điệu mềm mỏng giống như nỉ non dễ nghe tới cực điểm.

16. Chương 16: Uy Hiếp Lợi Dụng (2)

Thế nhưng Liên Kiều là điển hình của kẻ vô tâm vô phể. Cô ngửa đầu nhún nhún bả vai: “Vậy anh có thể xem như tôi với anh mà nói chính là kẻ yếu đến lúc đó xem ai chịu thiệt, còn có tôi tên là Liên Kiều đương nhiên anh cũng có thể gọi là Kunching tiểu thư, tôi không phải tên là tiểu nha đầu”

Đáy lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết từ đâu vọt tới một tia hứng thú. Anh không nói gì nữa chính là có đây thích thú mà nhìn biểu tình cực kì phong phú trên gương mặt Liên Kiều. Đó là một loại cảm giác kì diệu được nảy sinh sâu trong nội tâm anh.

Đây là cảm giác gì?

Căn bản là não anh đã bị cháy hỏng mới để nha đầu này uy hiếp. Thế nhưng một chút tức giận đều không có ngược lại là một loại cảm giác thân thiết từ rất lâu khiến anh thoải mái.

Nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của anh còn có cặp con ngươi sâu không lường được kia Liên Kiều có chút hốt hoảng —— chẳng lẽ anh ta thực không đáp ứng sao?

Có trời biết, cô là một con người bé nhỏ siêu cấp thiện lương đó. Chỉ là muốn muốn ích kỷ mà thông qua lần bị phạt này mà thôi, không nên ép cô làm cho không khí huyền não thêm.

Đang lúc hai người như vậy, thì cửa phòng tập Piano bị mở ra sau đó Phỉ Nhi cấp tốc chạy vào.

“Liên Kiều ô ô”

Cô không biết trong phòng tập còn có người khác, nhất thời ngẩn người nước mắt lặng lẽ rơi tách tách trên sàn nhà.

“Phỉ Nhi? Cậu làm sao vậy? Ai bắt nạt cậu?” Liên Kiều vừa thấy bộ dáng thương tâm của Phỉ Nhi một thân chính nghĩa chạy tới.

Về mặt Phỉ Nhi khiếp sợ mà nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau lại nhìn Liên Kiều một cái —— người đàn ông này chính là người khi nãy đứng trên bục chủ tịch? Sao lại cùng Liên Kiều ở chung một chỗ?

“Các người” —— Cô bỗng nhiên quên cả khóc.

“Không cần nói các người các người nữa, đủ cái kia lại khi dễ cậu đúng không? “Liên Kiều hỏi đúng chỗ ngửa

~Phỉ Nhi cùng Liên Kiều ở ngôi trường này là bạn tốt của nhau, mà Judy lại là đối thủ một mất một còn của Liên Kiều. Mỗi khi Judy bên ngoài chửi bới Liên Kiều, Liên Kiều và Phỉ Nhi sẽ lên tiếng lí luận, nhưng cô luôn ăn nói vụng về không biết làm sao. Thế nhưng Judy lại luôn bị đám người các cô châm chọc, mà Liên Kiều tự nhiên cũng không đứng yên bèn lên mấy ý tưởng nghĩ cách chinh Judy tạo nên tiếng xấu liên hoàn

~~Phỉ Nhi vừa nghe cô hỏi như vậy lập tức liền nhớ lại nước nỏ nói: “Mấy người đám Judy thật quá đáng, vì cậu ở hội trường đã làm cô ta mất mặt, nên mấy người đó bên ngoài nói xấu cậu. Tớ cùng cô ta cãi và người đến xem càng nhiều. Liên Kiều cậu hôm nay ở trong phòng này thật tốt. Có lệnh của hiệu trưởng nên cô ta mới không nháo đến đây, một khi cậu đi ra ngoài cô ta nhất định tới trả thù.”

“Đu đủ cái đáng chết, phải để xe tải trở đồng đu đủ đổ đầu cô ta mới biết mặt, cô ta nói gì tở?” Liên Kiều tay xoa thắt lưng đôi mắt hừng hực lửa cháy.

“Cô ta nói, cô ta nói vị hôn phu của cậu căn bản không có bản lĩnh đem ra so sánh với Hoàng Phủ Ngạn Tước. Liên Kiều Hoàng Phủ Ngạn Tước trong miệng cô ta không phải vị hôn của cậu sao? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ô Ô”—— Phỉ Nhi nước mắt lại chảy ròng ròng

17. Chương 17: Uy Hiếp, Lợi Dụng (3)

Cái đạo lý gì đây chứ!

Bàn tay nhỏ bé của Liên Kiều đặt mạnh xuống phím đàn Piano khuôn mặt bùng lên ngọn lửa phẫn nộ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước buồn cười mà nhìn nha đầu nay phẫn nộ như vậy không thấy đau tay sao —— cái gì gọi là đạo lý? Cũng quá buồn cười đi.

Thế nhưng anh có chút không hiểu nội dung chuyện các cô đang nói.!!

“Hừ! Đầu năm nay thực loại người nào cũng có chuyện để nói tới, tình nhân còn phách lối như vậy, Hoàng Phủ Ngạn Tước đúng là một con heo phong tình vạn chủng quá mức thối nát, được lắm!!!”

Liên Kiều dường như đem tất cả kiến thức mắng chửi người trong đầu mình đều dùng tới.

“Này, này, nha đầu từ từ..”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật không nghe ra mình có chỗ nào đắc tội với cô? “Cô ở sau lưng mắng chửi người dường như không được tốt lắm”

“Hừ! Mắng chửi hần? Nếu tôi mà nhìn thấy hần còn muốn cắn véo hần, cắt da hần, uống máu hần! Biết rõ ràng vị hôn thê của chính mình mà không chịu gặp mặt không nói làm gì, lại cùng cùng đu đủ cái kia ở chung một chỗ thực là thói đời bạc bẽo, sao có thể!” Liên Kiều lòng đầy cảm phẫn mà nói.

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng thay đổi, cũng không thể khùng bố như vậy chứ?

Anh hắng giọng tới nửa ngày mới nói được câu: “Tôi không có nghe lầm chứ? Cô nói tình nhân của anh ta?”

Chuyện này thế nào liên quan đến anh mà chính anh cũng không biết?

Chuyện từ khi nào?

Còn có —— mình là cùng cái cô Judy kia?

Liên Kiều tức giận mà ngồi xuống cô không trả lời vấn đề của Hoàng Phủ Ngạn Tước mà nói với Phỉ Nhi rằng:

“Phỉ Nhi, cậu yên tâm tớ nhất định cho đu đủ cái đó đẹp mặt. Được rồi, cậu đi phòng tự học đi, nếu giáo sư không thấy cậu lại trách mắng!”

“Chính là Liên Kiều —— cậu hiện tại ngàn vạn không được đi ra ngoài nghe chưa?” Phỉ Nhi có chút lo lắng mà dặn dò.

Liên Kiều nghe vậy sau gật đầu.

Phỉ Nhi có chút thấp thỏm bất an mà đi ra ngoài.

Không khí trở nên rất là quái dị Liên Kiều uẩn giận khuôn mặt nhỏ nhắn còn có cặp mắt tím kia, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi lạnh cả sống lưng, cả người nha đầu này xem ra lại ngồi suy tính cái ý nghĩ xấu xa nào đó đây mà.

“Ách cái kia —— Tôi nói nha đầu cô cũng không cần nghe người khác nói lung tung không chính xác. Ách cái kia... Hoàng Phủ Ngạn Tước không giống như cô tưởng tượng đâu, anh ta làm sao có thể có tình nhân chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói bóng gió vì muốn giải thích chút ít, anh cũng không muốn vô duyên vô cớ đắc tội với bà cô này.

Đột nhiên Liên Kiều quay mặt lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi mắt đẹp hiện lên một tia nghi ngờ:

“Anh quen anh ta?”

“Tôi..”

“Anh cùng anh ta nhất định quen biết đúng không? Nếu không việc gì anh lại thay anh ta nói chuyện?”

Liên Kiều lập cắt đứt ánh mắt long lanh như nước rạn vỡ sinh khí của anh, tản ra mùi vị cảnh cáo.

“Tôi là Cung Quý Dương!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi nuốt nước miếng...

Tiểu nha đầu này đúng là rất mẫn cảm, Nếu mà cô biết anh chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước, nỗi oan của anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể sạch được.

Hơn nữa —— Anh cũng không muốn để cô biết thân phận của mình.

“Tôi thực có quen biết với Hoàng Phủ Ngạn Tước, giao thiệp với anh ta cũng không tệ. Anh ta nhất định không như cô nói chắc chắn là có hiểu lầm.”

Anh ngẫm lại một chút cũng không thể làm nha đầu này kích động được, anh sợ cô quá kích động mà chạy qua tìm anh tính sổ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lần đầu tiên sợ một phụ nữ tới mức không dám bại lộ thân phận của mình.

Quả nhiên Liên Kiều sau khi nghe thấy vậy trên mặt lộ ra tia kinh ngạc, cô quan sát trên dưới Hoàng Phủ Ngạn Tước một lượt trong mắt chuyển sang vui vẻ:

“Anh thực quen anh ta? Vậy anh là ai?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời nghẹn họng, con ngươi đen thẫm trầm tư hồi vài giây sau đó cười nói: “Kỳ thật —— tôi là bạn của cậu ta Cung Quý Dương!”

Anh thế mà lại phá lệ nói dối!!

Trời biết, anh lại không thể tưởng nổi mình lại phải che dấu thân phận...nhưng mà..

Nha đầu này nhìn qua là ngọn đèn hết dầu. Cho nên anh cũng chỉ có thể tìm người ra chết thay, anh vừa mới nghĩ tới đám người Thiếu Đường cuồng quyền hơn nữa cũng rất thân nhau, nhưng cậu ta với Lãnh Thiên Dục là hai khối băng dù thế nào cũng không thích hợp, chỉ có Quý Dương, cậu ta đối với phụ nữ luôn ôn hòa cho nên chẳng kéo cậu ta xuống nước mượn tên cậu ta làm lá chắn tạm thời ỉn.

Liên Kiều kinh ngạc đến ngây người!

Cô kinh ngạc mà nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt cũng trừng lớn.

“Anh...Anh nói cái gì?”

Không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước mở miệng, hai bàn tay nhỏ bé của cô liền đưa lên cố định khuôn mặt của anh mà vui mừng nói:

“Anh nói anh là Cung Quý Dương? Cung thị tài phiệt tổng giám đốc Cung Quý Dương?”

Bàn tay nhỏ bé của nha đầu này quả thực rất mềm, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không để ý, liền để cho khuôn mặt mình hưởng thụ sự mềm mại này, thế nhưng —— tên đã lấp trên cung anh không khỏi gật đầu cái rụp!

Quý Dương, cậu ngàn vạn lần không nên oán trách tôi, có trách nên trách trước kia cậu quá phong lưu đi.

Liên Kiều càng hưng phấn mà nuốt một chút nước miếng, cô lập nhảy lên ngồi bên trên anh, không có ý thức được động tác của mình lúc này có bao nhiêu ái muội. Hai bàn tay nhỏ bé dùng sức mà vỗ vỗ lên vai anh, sau đó lắc lắc anh:

“Anh không có gạt tôi? Thật sự là Cung Quý Dương? Anh thực sự là anh ta sao? Nói mau!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô lay tới mức muốn ngất luôn, không được nếu cô thực sự gả vào Hoàng Phủ gia anh thà bỏ mạng chứ không chịu cái hôn sự này!! (để xem anh có chết hờn?)

Anh vội vàng duỗi tay mình ra không chế hai bàn tay của cô, xoa xoa mi tâm nghiêm trọng nói rằng:

“Tôi không có lừa cô, tôi là Cung Quý Dương!!”

Cung Quý Dương cậu ngàn vạn lần đừng lấy dao chém tôi~ ah

~Đề xuất yêu cầu

“Ah nha —— quá tốt!”

Núm đồng tiền của Liên Kiều nhanh chóng biến hóa, lộ ra hừng phấn, tay chân cứ hua loạn lên.

“Cô..” Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu cô phấn khích vì cái gì?

Lúc này chỉ thấy ánh mắt cô dạo vòng quanh, Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình cảnh giác.

“Cô...lại muốn đánh chủ ý gì nữa?” Anh khó khăn nhìn ánh mắt có chút quỷ dị kia có chút hoảng hốt!!!

Trời ạ! Dù đối mặt với thương trường đầy sóng gió, hay bang phái xã hội đen anh cũng không có e ngại. Mà giờ phút này, anh lại bị nha đầu trời gà không chặt dọa cho sợ hãi, thiên lí ở đâu? Ah

~Lúc này Liên Kiều cười càng thêm sáng lạn, như ngày xuân đám mây nở rộ nơi chân trời. Cũng làm cho người ta nín thở, cô liếm nhẹ bờ môi nhìn anh nói:

“Anh....làm tôi đi” [Ơc~~ ta hãi~]

Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên sững sốt thẳng tắp nhìn cô.

“Ah~” —— Anh lập tức đứng dậy ngoài khiếp sợ vẫn chỉ có khiếp sợ.

“Đồng” ——

Liên Kiều vẫn luôn ngồi trên đùi anh, bỗng nhiên mất thăng bằng ngã ngào xuống mặt đất.

“Ui da, đau quá! Này cái người này cao lớn như vậy, đứng lên không thể nói cho tôi một tiếng sao?”

Cô đau đến nhăn mày, cô đã chủ động mà anh ta còn làm ra vẻ gì chứ?

“Nha đầu này, cô sao có thể lớn gan thế hả?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự không đoán được, cô lại đề xuất yêu cầu như vậy khi biết mình là Cung Quý Dương, lại còn yêu cầu “làm” với anh?

Không biết vì cái gì trong lòng anh có gì đó không được tự nhiên!

“Này! Có cái gì không thể hả? chỉ là làm thôi mà anh có nhất thiết phải kích động tới mức đó không?!”

Liên Kiều đứng dậy đi đến trước mặt anh, kiễng mũi chân hét vào mặt anh.

Người này quá cao, làm tội cô luôn phải ngẩng đầu mắng anh ta thực quá mệt.

“Tôi là Cung Quý Dương, bạn tốt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô biết rõ như vậy lại còn yêu cầu cái quỷ gì đó?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy chẳng lẽ nha đầu này thâm quý mến tên Cung đào hoa đó?

Liên Kiều trừng mắt liếc anh một cái nói: “Vô nghĩa nếu anh không phải bạn tốt của tên đầu heo kia, tôi mới khinh thường đưa ra yêu cầu như thế với anh! Vậy yêu cầu đó rốt cuộc anh có đáp ứng không?”

Cung Quý Dương! Thật là con bà nó!!!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy sau biếng nhác đem hai tay khoanh lại một chỗ tao nhã, trong đầu dần chuyển sang thích thú ý vị.

“Nói như vậy, cô muốn lợi dụng tôi để chọc tức Hoàng Phủ Ngạn Tước sao?”

Liên Kiều giả hoạt cười: “Không chỉ có như vậy, tôi chỉ muốn cho tên Hoàng Phủ đầu heo kia biết không chỉ có mình anh ta mới là đàn ông ưu tú nhất!!”

Bạn tốt của anh ta có thể làm vậy sau lưng anh ta, thật là tức chết đầu heo

~~

18. Chương 18: Bị Cấn (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói được gì, anh không khỏi nhớ tới lời thủ hạ của mình báo cáo ngày đó. Sau khi nha đầu này tới Hong Kong luôn tìm cách đi xem mặt xem ra cô làm thế chỉ để thỏa mãn thói quen chinh người của mình.

Anh cảm thấy da đầu mình có chút giật giật, tự cười khổ chính mình đang làm cái gì đây? Lại ở chỗ này chon ha đầu này láo loạn lâu như vậy?

Nghĩ đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước bất đắc dĩ lắc đầu không nói hai lời lập tức đi ra cửa.

“Này, anh còn chưa đáp ứng yêu cầu của tôi, anh không thể đi!” Liên Kiều vừa thấy hành động của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc biến sắc.

“Nha đầu, cô hoàn toàn không cần thiết phải như vậy!” Dùng chiêu này với Hoàng Phủ Ngạn Tước anh sao, cần bản không có tác dụng! Hoàng Phủ Ngạn Tước đi tới cửa quay người lại nhìn về mặt đáng thương của Liên Kiều thản nhiên nói.

Anh cảm thấy tốt hơn hết là nên nhắc nhở cô một chút, bằng không không biết cô còn có thể láo loạn tới mức nào nữa. Ngộ nhờ đụng phải người xấu mà nha đầu mảnh mai như cô tới lúc gặp nạn quả thực kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Liên Kiều sau khi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp xuống bỗng nhiên rực sáng chạy nhanh tới trước cửa, dang hai tay chặn ngang lối không cho Hoàng Phủ Ngạn Tước bước qua.

“Không cho anh đi chính là không cho anh đi!”

“Cô!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước chưa từng gặp qua cô gái nào lại thẳng thắn gần như tới mức xấu tình như vậy. Thế nhưng bộ dáng ngang ngược của cô thực sự rất đáng yêu, khiến anh không khỏi nhếch môi cười nhẹ.

“Tôi chính là muốn anh làm tôi!!!” Liên Kiều ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt quật cường mà nói.

“Cô...đây chính là đang cầu tình tôi sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự không thể đoán được có bé này lại có là gan lớn vậy? Thật sự là thiệt thòi, chẳng lẽ cô đưa ra yêu cầu mà lại không biết ý nghĩa chân chính của việc mình làm? Thế nhưng nhìn bộ dáng cô đơn thuần có lẽ là không hiểu gì đi!

Ách ——

Liên Kiều nhú lại mày tự hỏi một chút lập tức như giống như hiểu được mà gật gật đầu hiên ngang lẫm liệt nói: “Đúng, chẳng lẽ không được sao?...Còn có”

Ánh mắt cô dần dần chuyển sang chế độ ủy khuất~~:

“Chẳng lẽ anh nhẫn tâm để du đủ cái Judy kia bắt nạt tôi sao? Anh với Hoàng Phủ Ngạn Tước là bạn tốt như vậy, anh ta làm ra cái sự tình này, bạn tốt như anh có phải nên chịu một phần trách nhiệm hay không? Anh thực muốn bỏ mặc tôi mà đi sao? Ô...Ô”

Nói xong câu cuối cùng cô đột nhiên ôm mặt chạy tới bên đàn Piano, ghé lên thân đàn mà khóc bộ dáng rất thương tâm.

Động tác này của Liên Kiều khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài ý muốn chấn động nửa ngày. Bóng dáng cao lớn bất động nửa ngày mới âm thầm thở dài một hơi nhanh chóng đi lên:

“Nha đầu đừng khóc!”

Trời ạ! Ngay từ đầu anh căn bản cũng không có ý muốn trêu cô khóc, chuyện này người khác dù cho nhìn tới nhìn lui thế nào đi chăng nữa cũng giống như anh đang bắt nạt cô vậy, khiến trong lòng anh áy náy mãi không thôi!

19. Chương 19: Bị Cấn (2)

“Anh...anh...anh ngay cả anh cũng khi dễ tôi, ngay cả chuyện này cũng không đồng ý giúp. Cung Quý Dương anh là người xấu, anh cùng với tên đầu heo Hoàng Phủ Ngạn Tước kia cùng một loại đều muốn bắt nạt phụ nữ...huhu...” Liên Kiều dùng cánh tay mặt khóc, âm thanh cực kì ủy khuất.

Bởi vì mặt cô vùi xuống dưới lòng bàn tay cho nên Hoàng Phủ Ngạn Tước thực không biết Liên Kiều đích xác là đang cười.

Cười cũng khiến bà vai run rẩy y hệt như đang khóc vậy.

Nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước đâu biết rằng vị hôn thê của mình lại gian manh quỷ quyết đến thế. Nghe thất tiếng khóc của cô lòng anh cực áy náy, dù gì cũng chỉ là cô nhóc mới hai mươi tuổi cũng không cần lạnh giọng như vậy với cô.

Vì thế thầm thở dài một hơi~bàn tay to nhẹ nhàng bà vai cô nhẹ giọng nói: “Được, được...nha đầu cô đừng khóc tôi đồng ý là được chứ gì?”

“Thật sao?” Liên Kiều vẫn không ngẩng đầu, âm thanh rầu rĩ hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khổ: “Một khi tôi đã đáp ứng nhất định tuân thủ lời hứa.”

“Vậy ư?”

Liên Kiều đột nhiên ngẩng đầu rất cao hứng mà khoa chân múa tay, cô đứng lên lôi kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt linh động vui vẻ khi “âm mưu” được thực hiện thành công.

“Có!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước khiếp sợ không nói nên lời. Bản thân mình lại bị nha đầu này đùa giỡn, khuôn mặt rạn rờ như ánh mặt trời ban trưa thế kia đâu thấy giọt nước mắt nào?

Thì ra cái không thể tin tưởng nhất ở phụ nữ đó là nước mắt— chính là nước mắt cá sấu.

“Tôi cái gì?”

Liên Kiều vẽ mặt kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn anh, bàn tay nhỏ bé của cô nín chặt lấy cánh tay anh: “Này, anh đã đáp ứng tôi cũng không thể đổi ý được, nếu không anh chính là Tiểu Cầu.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước giận quá hóa cười, anh nhún vai bộ dáng nhận lệnh nhìn Liên Kiều:

“Tôi cũng không có nói sẽ đổi ý, chính là tôi muốn nói cô làm thế nào để xử lý quan hệ của hai chúng ta?”

Liên Kiều bị anh hỏi khó, chỉ thấy con người mỉa mai của cô sững sờ một phen nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn ngập hoang mang —— “Phải ah~ bước tiếp theo nên làm gì?”

Bộ dáng an tĩnh nhất thời của cô giống như nụ hoa lẳng lặng nở rộ, hai mày nhăn lại giống như mảnh mây trôi nổi cuối chân trời. Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, tâm đột nhiên xúc động một phen, được gần gũi đôi mắt long lanh như nước kia.

Anh không có rút cánh tay ra, ngược lại tràn ngập hưởng thụ mềm mại bên dưới cánh tay truyền đến. Thực ra khi mới đến đây anh luôn coi cô như cô con gái nhỏ mà đối đãi, mà hiện tại cô yên lặng giống nụ hoa này khiến anh có cảm giác ôm ấp nhuần ngọt ôn hương mềm mại.

Nhìn bộ dáng không hiểu chút nào của Liên Kiều, ngược lại anh khẽ nhếch khóe môi một cái. Bàn tay khác đột nhiên đưa tới nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, tất cả con người to lớn ấy áp sát lại chỗ cô:

“Không bằng.... để tôi dạy cô!!”

Âm thanh của anh trầm thấp giống như tiếng trời tao nhã con người đen thâm thúy lại thâm trầm tới mức nhìn không ra suy nghĩ trong lòng anh.

20. Chương 20: Bị Cấn (3)

Liên Kiều khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn nhìn người đàn ông đang áp sát lại mình, một luồng nhiệt nóng từ bàn tay anh xuyên thấu qua người cô, xuyên qua bộ đồng phục căng cảm nhận rõ hơn, nóng hơn nữa.

Nhìn vào đôi mắt anh Liên Kiều không khỏi thở dài, ah~ người đàn ông này thực đẹp giống như một thiên thần.

“Anh dạy tôi? Anh dạy tôi cái gì?” Cô kinh ngạc mà nhìn anh, trong lúc nhất thời không hiểu nổi hàm nghĩa trong lời anh nói.

Nụ cười nhạt dần lan tràn trên môi, ánh mắt sâu không lường được, môi mỏng khẽ động:

“Dạy cô —— làm thế nào để trở thành người đạt tiêu chuẩn!” Anh khẽ mở môi mỏng, trên mặt tràn ngập vẻ yêu mị của đàn ông thành đạt.

Đầu óc Liên Kiều càng mơ hồ, xoay như mòng mòng: “Còn cần phải học sao?”

Làm có cái gì khó không phải là xác định quan hệ là tốt rồi sao? Tuy rằng cô không có kinh nghiệm yêu đương cũng không có yêu qua người đàn ông nào. Nhưng cô chính là nghiên cứu sinh đó, cũng xem qua kinh nghiệm yêu đương của các đồng học là tốt rồi.

“Vậy cô nói thử xem, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy bộ dáng gần như là ngu ngốc của cô, không khỏi cười ra tiếng hai tay khoanh trước ngực.

“Ừm”

Liên Kiều theo bản năng mà liếm liếm bờ môi lại không biết hành động vô tâm vô phé như vậy đã khiến ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước trở nên căng thẳng.

“Tôi biết!”

Cô một chút cũng không nhận ra sự khác thường của Hoàng Phủ Ngạn Tước còn cả ánh mắt rực lửa kia, hưng phấn nói:

“Hiện tại tôi có thể quang minh chính đại mà mang anh ra ngoài, anh giúp tôi bắt nạt cây đu đủ cái kia được không? Cô ta luôn lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra để trêu tức tôi, mà cô ta cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước chính là một dạng ngu ngốc như nhau, để xem cô ta có thể tới trình độ nào nữa.”

Một câu nói của Liên Kiều khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ chút nữa thì học máu, nhưng trên mặt lại có một tia hứng thú:

“Đây là lý do của cô?”

“Ách?”

Khuôn mặt tuấn tú của anh đột nhiên phóng đại trước mặt cô, vẻ mặt bình tĩnh khiến Liên Kiều không khỏi hoảng hốt một phen, người đàn ông này~ ánh mắt quả thực quá sắc bén đi.

Bàn tay to chậm rãi ôm chặt lấy cô, khiến cả người cô gần anh hơn, tay còn lại rút ra véo véo hai má cô. Cảm giác mềm mịn như tơ này khiến anh không khống chế nổi muốn di chuyển ngón tay xuống dưới bờ môi anh đào hồng đỏ mê người, nhẹ nhàng giữ lấy.

Trải qua quá trình diu diu này bờ môi có chút ẩm ướt, mà cử chỉ vô tâm vô phách của cô khiến anh khắc sâu cảm giác này nếu hôn đi.

“Nha đầu ngốc, bước đầu tiên chính là hôn môi.”

Giọng nam trầm thấp mang theo khát vọng mà chính anh cũng không biết nhẹ nhàng phun ra từng chữ, khiến hai hàng long mày của cô khẽ lay động.

Đại Sát phong cảnh

“Ách? Hôn môi?”

Liên Kiều trừng mắt thật to, cô không nghĩ tới việc đầu tiên lại là hôn môi? Cùng với Cung Quý Dương đẹp trai này?

“Wow!! Là cảm giác gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô với vẻ kinh ngạc sau đó cười nói: “Nha đầu không phải cô chưa từng hôn qua chứ?”

Nhìn bộ dáng ngây ngô của cô chắc chắn không có kinh nghiệm hôn môi, nghĩ đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết vì cái gì có một cổ vui sướng mãnh liệt tràn qua.

“Ách?? Ai, ai nói tôi không có hôn qua, này này, anh, anh không cần đến gần tôi quá như vậy.”

Liên Kiều không muốn người khác biết mình không có kinh nghiệm nào, có đánh chết cô cũng không có thừa nhận bản thân không có tí xíu kinh nghiệm hôn môi nào.

Chính mình thật sự là không có kinh nghiệm ở phương diện này.

Nhìn vẻ phóng đại khuôn mặt đẹp trai của Hoàng Phủ trước mắt mình, không hiểu sao cô cảm thấy rất bối rối, trong lòng cũng toàn âm thanh thùng thùng hoảng loạn.

Tại sao có thể như vậy?

Không phải là hôn thôi sao?

Phải không?

Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc mắt đã nhìn thấu tiểu xảo của cô, nhếch môi cười cười: “Tốt lắm, tôi thích những cô gái có kinh nghiệm bởi vì —— tôi không cần hao tâm tổn trí để dạy dỗ.”

Nói xong bàn tay anh nhanh chóng chế trụ đầu cô, cúi người nhằm thẳng bờ môi anh đào của cô mà hôn xuống.

Càng đến gần cô anh lại càng ngửi thấy mùi thơm mát nhẹ nhàng trên người cô, anh có chút rung động.

Liên Kiều càng thêm khấn trương thân thể nhịn không được mà run rẩy, mà cô luôn có thói quen càng khấn trương thì lại phần trăm phá hỏng tình huống lại càng cao.

Khi anh gần áp sát tới môi cô thì...

“—— Ah~~”

Liên Kiều đột nhiên hắt xì một cái, đem toàn bộ khung cảnh lãng mạn đánh cho tan tác không còn một mẩu nhỏ.

Liên Kiều khụt khịt mấy cái dường như thoải mái hơn nhiều.

Nhưng mà lại nhìn động tác cúi người xuống của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẫn chưa hề đụng tới mặt cô thì đã bị phun nước miếng một cách tao nhã lên mặt, nụ cười sớm ở trên môi.

Phụ nữ đáng chết này, anh thật hận không thể đem cô bóp chết cô ngay lập tức.

Ngay tại thời điểm mẩu chốt cô lại đi hắt xì, không lẽ anh một chút sức quyến rũ cũng không có hay sao?

Nghĩ đến đây ánh mắt nóng bỏng như lửa đốt nhìn Liên Kiều dường như muốn thiêu cháy cả người cô.

Nửa ngày Liên Kiều mới ngẩng mặt nhìn đến Hoàng Phủ Ngạn Tước, xem cô cười đã muốn cứng ngắt miệng lại rồi bèn nhanh chóng che miệng — lại muốn cười nữa.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi”——

Cô liều mạng ngưng ngay nụ cười rồi lấy ra một chiếc khăn tay lau hai bên má cho anh, “Cái người này chẳng lẽ không nhìn ra cô đang muốn hất xì sao? Lại còn đến gần như vậy.”

Là loại phụ nữ nào chứ.

Liên Kiều một câu thiếu chút nữa làm Hoàng Phủ Ngạn Tước tức chết —— cái gì gọi là anh còn đến gần như vậy? Chẳng lẽ cô không biết chính mình vừa muốn hôn sao?

Có thể đem khung cảnh lãng mạn đem phá hỏng đi, rồi lại còn tỏ ra thái độ ngây thơ vô tội thì chỉ có người phụ nữ đáng ghét trước mặt anh này.

Thế nhưng điều khiến anh cảm tức nhất chính là anh- Hoàng Phủ Ngạn Tước sao lại có thể mong chờ nụ hôn với cô kia chứ?

Hình tượng phụ nữ sạch sẽ nhẹ nhàng như Liên Kiều cũng không phải là tiêu chuẩn lựa chọn của anh. Mà lại nói với anh Liên Kiều căn bản đâu phải là phụ nữ cùng tầm chỉ là một con nhóc.

Với anh mà nói thì phụ nữ cần phải đẹp, ôn nhu, các đường nét cũng thuộc dạng hpong tình vạn chủng. Bình thường phụ nữ vây quanh anh chính là cái dạng này, thế mà nay không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại hứng thú với phụ nữ kiểu như Liên Kiều? Chẳng lẽ mình nên tổng cổ cái người này đi?

Những phụ nữ kia cũng biết Tứ đại tài phiệt đại biểu cho tiền tài và quyền lực, bởi vậy chỉ cần bọn họ ngoắc tay thậm chí không cần nói tới một câu thì đủ loại phụ nữ tình nguyện điên cuồng bò lên giường của họ.

Như Lăng Thiếu Đường, Cung Quý Dương cùng Lãnh Thiên Dục ba người bọn họ cho tới bây giờ cũng không thiếu phụ nữ vây quanh cùng tri kỷ. Nhất là Lãnh Thiên Dục với hai người kia thì hoàn toàn khác, phụ nữ trong mắt cậu ta thì chỉ là công cụ để phát tiết mà thôi. Cậu ta chưa bao giờ có khái niệm tôn trọng phụ nữ, mà phụ nữ quanh cậu ta chỉ có nghĩa vụ ấm giường.

Mà anh- Hoàng Phủ Ngạn Tước tự nhận mình trong sạch nhất trong Tứ đại tài phiệt, anh là một người cuồng công việc, anh căn bản không rảnh rỗi vì ngành nghề tài chính thương vụ rất phức tạp hơn nữa gia sản của nhà Hoàng Phủ rộng lớn không cho phép anh lơ đãng, tuy phụ nữ vây quanh anh không thiếu nhưng không có ai có thể đứng cạnh anh cả..

Anh cùng Lãnh Thiên Dục gần giống nhau, nhưng anh không có lãnh khốc vô tình như vậy. Thời điểm anh cần phụ nữ chỉ là để giải quyết nhu cầu sinh lí, bạn giường mà thôi không có ràng buộc cũng không có tình cảm, tin đồn tình ái cũng không liên quan đây mới chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Bởi vậy scandal hai chữ đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước dường như không có chút liên hệ nào.

“Nha đầu biết hiện tại tôi muốn làm cái gì nhất không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa con ngươi như chim ưng nhìn chằm chằm Liên Kiều, chẳng qua cái nhìn này rất chi là vô tội.

Liên Kiều nghe vậy sau ngừng động tác, cực kỳ nghiêm túc mà suy nghĩ sau đó lại lập tức nở nụ cười.

“Hắc hắc, nhất định anh muốn cảm ơn tôi vì tôi lau mặt dùm anh, kỳ thật anh cũng không cần khách khí vậy đâu vừa lúc tôi mang theo khăn tay mà..”

“Liên Kiều!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể nhịn được nữa mà mang cả họ lẫn tên Liên Kiều hét lên!!! “Tôi hận hiện tại không thể bóp chết cô!”

“Đáng chết!”

Người quen biết với anh thường quen với hình ảnh tao nhã, cho tới bây giờ cho dù gặp bất cứ chuyện gì cũng đều bình tĩnh giải quyết chứ không bao giờ bốc hỏa lên. Lại bị nha đầu này làm tức giận tới mức không phải là anh như bình thường nữa.

Lại bị lừa...

Quả nhiên Liên Kiều bị anh quát tức giận như vậy, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang tức giận trước mặt. Động tác la chửi cũng dừng dừng lại trong không trung.

Cô nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước như nhìn một ác ma một lúc lâu, sau đó đột nhiên che mặt khóc Oa Oa...

“Cung Quý Dương anh bắt nạt người —— anh, anh ỷ mình là, là Cung Quý Dương bắt nạt người khác...”

Lại khóc

Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ tay xoa xoa trán mình một cái.

“Tiểu nha đầu, lại dùng cái chiêu này với tôi không có tác dụng đâu!” Anh tốt bụng nhắc nhở cô một câu!

Ai ngờ Liên Kiều nghe vậy càng khóc hung hăng hơn, toàn bộ thân mình đều run rẩy.

Thấy thế Hoàng Phủ Ngạn Tước ngăn ra... Cô ấy đang khóc?

Cảm giác tội ác trong lòng đột nhiên lại dâng lên, tại sao mình lại hà khác với một cô bé như vậy? Dù sao cũng là chính mình muốn trêu chọc người ta mà, cô ấy không có bất kì kinh nghiệm nào khẩn trương cùng sợ hãi cũng là điều bình thường.

Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nghĩ càng cảm thấy mình xấu xa, nghe tiếng khóc của cô bỗng nhiên lòng anh co lại.

“Nha đầu thực xin lỗi, là tôi không tốt. Đừng khóc, nghe lời đi!!”

Anh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai đang run rẩy của cô, lần đầu tiên anh phá lệ mà đối xử nhẹ nhàng với một người phụ nữ như vậy. không biết vì cái gì, chính là đơn thuần muốn như vậy.

“Anh, anh đều đáp ứng tôi, còn, còn quát người ta như vậy, còn khi dễ người ta ô ô Cung Quý Dương anh, anh không giữ lời Ô..Ô” —— Liên Kiều càng nói khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm ủy khuất vùi trong lòng bàn lên án hành vi xấu xa của anh.

“Được, được Cung Quý Dương là người xấu!” Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận thế nói.

Cung Quý Dương, cái lỗ tai cậu ngàn vạn lần không cần nóng. Tôi hảo hảo khuyên nhủ cô bé này rồi nói sau. Trong lòng anh thầm nghĩ.

“Anh, anh cùng cây đu đủ cái kia một dạng, luôn muốn khi dễ ta.” Liên Kiều khóc lóc.

“Nào có? Yên tâm về sau tôi không bắt nạt cô nữa, đừng khóc!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai mà không gào thét lên nữa. Có trời mới biết anh ghét nhất phụ nữ thích ăn vạ như thế này, đổi lại là trước kia thì anh sớm đã quay đầu mà đi rồi.

Không nghĩ bản thân mình lại có nhẫn nại chịu đựng cái nha đầu này.

Liên Kiều vẫn không ngẩng đầu lên tiếp tục khóc: “Anh gạt người, kia, kia cây đu đủ cái lại khi dễ tôi, anh, anh có thay tôi trút giận sao?”

“Đương nhiên tôi không phải cô. Về sau ai dám ại bắt nạt cô tôi liền thay cô ra mặt!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước một lòng muốn gào thét thật to, cũng không có phát hiện chính mình đang từng bước rơi vào bẫy của cô.

“Thực sao? Anh không gạt tôi?”

“Thực!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước dùng lời thề son sắt mà nói, cuối cùng nói thêm một câu: “Giống như cô nói một dạng, nếu tôi lừa cô tôi chính là Tiểu Cầu...”

21. Chương 21: Bắt Đầu Khiêu Khích (1)

Yeah! Lần thứ hai thành công!

Liên Kiều Lập tức ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến toe toét, cô liền đứng dậy đứng bên cạnh anh, còn gắt gao ôm lấy một bên tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nói:

“Hi hi là anh nói nếu đối ý anh sẽ là Tiểu Cầu, chút nữa anh phải đi theo tôi ra ngoài trả thù đủ đủ cái kia.”

“Cồ!!!” Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước trợn ngược mắt!

Ôi thần linh tổ tiên dẫn lối đi!!

Anh lại trúng kế!!

Hoàng Phủ Ngạn Tước luôn thống hận cái cảm giác này chính là một lỗi mà mắc phải những hai lần. Không nghĩ tới bản thân mình anh minh như vậy hôm nay lại bị nha đầu này lừa tới hai lần.

Anh nắm chặt tay hận không thể xuống tay với nha đầu bộ dáng vô hại kia.

“Đi thôi, đủ đủ cái kia mà nhìn thấy người bên cạnh tôi ưu tú thế này nhất định tức hộc máu hô hô” —— Liên Kiều dùng sức lôi kéo cánh tay anh nhanh chóng đi ra cửa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngay cả quyết tâm muốn chết cũng có. Anh đường đường là một đại tổng giám đốc của tập đoàn lớn thế nhưng lại bị nha đầu này giỡn cho chạy vòng vòng.

Nhưng nhìn bộ mặt bất đắc dĩ hơn nữa rất quyết tâm của nha đầu này —— xác thực anh có nói qua nếu đối ý chính là Tiểu Cầu, thực ra anh không muốn làm Tiểu Cầu

Ngay khi Liên Kiều cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng nhau xuất hiện tại vườn trường. Nhanh chóng trở thành tiêu điểm, trong vòng mấy phút đồng hồ gần gũi tin tức được truyền ra, bất kể là nam sinh hay nữ sinh đều dán ánh mắt vào hai người họ. họ càng muốn biết rốt cuộc quan hệ của hai người này là thế nào?

Liên Kiều bộ dáng tùy tiện không để ý, chính mình đã trở thành mục tiêu xinh đẹp nhất ở chỗ cảnh biển này—— Chỉ là cây đu đủ cái Judy kia!

“Là ai khi này khiến cho Phỉ Nhi khóc!!”

Ha ha —— Liên Kiều cô tới báo thù rồi!

Nghĩ đến đây cô phát ra tiếng cười âm hiểm mà rất quỷ mị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi lạnh run —— điều này khiến anh có cảm giác như đi ra pháp trường? Bao nhiêu năm nay anh tung hoành trên thương trường gặp biết bao sóng to gió lớn cùng những nguy hiểm có thể xảy ra anh đều bình tĩnh giải quyết gọn gang, thế nhưng hôm nay....

Anh quay đầu lại nhìn tiểu nha đầu đứng bên cạnh mình cười đến khùng bố, càng nghe thấy âm thanh cười khanh khách của cô anh càng khẩn trương nuốt một chút nước miếng. Lúc trước sao anh có thể tưởng rằng cô gái này vô hại cơ chứ? Hơn nữa hiện tại anh siêu cấp hối hận vì đã đi vào phòng tập Piano.

Nếu không phải anh chồm vào nói không chừng hiện tại anh sớm đường hoàng thông dong về nước rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước có cảm giác mình đã đi lên thuyền giặc, mà... mà con thuyền này do chính mình lựa chọn!!! Ôi thần linh ơi!!

Đang lúc anh suy nghĩ vậy, cánh đó không xa mấy nữ sinh đi tới nhìn thấy Liên Kiều mắt sáng ngời....

22. Chương 22: Bắt Đầu Khiêu Khích (2)

“Ui chào!!! Tưởng ai hóa ra là Liên Kiều tiểu thư của chúng ta đây mà. Như thế nào mà cô không cần làm rửa đen rụt đầu trong phòng Piano mà lại đi ra?”

Âm thanh của Judy vừa lạnh vừa bén nhọn, trên mặt còn hiện rõ châm chọc, nhưng mà...

Ngay khi đó cô ta nhìn thấy người đàn ông đứng sau lưng Liên Kiều lập tức kinh hoàng sửng sốt.

Liên Kiều không vội, sớm đã biết cô ta sẽ hoảng hốt như vậy. Nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt cô ta ăn đứt bộ dáng ngạo mạn thì Liên Kiều thấy thực sướng khoái.

Cô nhanh chóng đem khuỷu tay mình khoác lên cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, để khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vùi vào trong ngực anh.

“Oa” —— Xung quanh một trận rít lên, nhất là các nữ sinh.

“Cô —— các người...” ——

Judy không thể tin được mà nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước. Còn có nha đầu Liên Kiều này làm sao lại cùng với vị khách quý này cư xử như vậy?

Tuy rằng cô ta không biết vị khách quý này có thân phận thế nào? Nhưng mỗi cử chỉ gơ tay nhắc chân liền biết không phải nhân vật đơn giản. Còn khuôn mặt anh tuấn bất phàm kia càng miễn bàn, thế nhưng —— dường như có chút quen mặt hình như cô ta đã gặp ở nơi nào.

Nhưng mà nha đầu Liên Kiều chết tiệt này cùng người kia rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Không chỉ có Judy, mà ngay cả những đồng học xem náo nhiệt cũng trùng to đôi mắt.

Liên Kiều cố ý làm vẻ mặt biếng nhác mà nói rằng: “Cái gì mà tôi tôi..cô cô..các người, giới thiệu một chút vị này chính là vị khách quý cung cấp học bổng cho tôi, lai lịch không nhỏ nghe kĩ anh ấy là —— Cung thị đại tổng giám đốc Cung, Quý, Dương! ?” ——

Toàn trường ồ lên, sau đó quay mặt nhìn nhau tiếp theo đo các nữ sinh hai mắt tỏa sáng bắt đầu rục rịch.

“Này, này, tôi còn chưa nói xong, các người đồ mê zai này tránh xa một chút!!”

Liên Kiều giống gà mẹ che chắn trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lớn tiếng nói: “Anh ấy còn một thân phận đặc thù chính là —— Cung Quý Dương là của tôi, các cô chết tâm đi!”

Mấy nữ sinh kia đều hét ầm lên.

“Không có khả năng!”

Judy không thể tin được mà nhìn hai người họ, cô ta đem ánh mắt chuyển hướng tới Hoàng Phủ Ngạn Tước cẩn thận dò xét:

Ngài thật sự là Cung tiên sinh sao? Nha đầu Liên Kiều này đang nói dối đi? Thân phận như ngài làm sao có thể coi trọng cô ta chứ? Nhất định là cô ta nói hươu nói vượn đúng không?”

Cô ta tận lực đem bản thân mình bày tỏ đến nhu nhược một chút, ôn nhu chút, đối với lời giải thích của Liên Kiều Judy một chút cũng không tin. Bởi vì người đàn ông ưu tú như vậy không thể hoài nghi hẳn là người có thân phận cao quý!

“Này, Judy!” Phỉ Nhi tức giận nói:

“Lời này cô nói Liên Kiều là có ý gì? Cô ấy nói thế nào cũng là hậu duệ của Vương thất, trên người chảy dòng máu tôn quý, cô có cái gì để so sánh sao? Chẳng lẽ Cung tiên sinh chọn cô ấy cũng cần lý do nào nữa sao?”

23. Chương 23: Bắt Đầu Khiêu Khích (3)

“Cô —— nơi này tới lượt cô chờ mồm vào sao?” Judy vẻ mặt oán giận, khó thở mà nhìn Phỉ Nhi.

Phỉ Nhi vừa muốn phản bác, ngay lúc này âm thanh trầm thấp của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang lên:

“Tôi nghĩ...hẳn là nên nói rõ ọi người biết một chuyện!”

Khung cảnh ồn ào lập tức trở nên cực kỳ an tĩnh, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Hoàng Phủ Ngạn Tước. mọi người đều ngừng thở không biết rốt cục anh ấy muốn nói cái gì?

Mà một bên trong lòng Liên Kiều hơi bất an, người kia sẽ không thực đem chuyện mình uy hiếp anh ta nói ra chứ hoặc là —— trở mặt không thừa nhận quan hệ của hai người họ?

Ngay lúc cô đang suy nghĩ hết sức miên man, chỉ cảm thấy một bàn tay ấm áp ôm lấy bờ eo cô xuyên thấu qua lớp áo mỏng manh kia thấm vào da thịt khiến cô không ngừng run rẩy.

“Kỳ thật đúng như Liên Kiều nói, chúng tôi thực là có quan hệ hay nghiêm túc mà nói chính là —— vị hôn thê!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng băng quơ, nói xong câu đó khuôn mặt tuấn mỹ tao nhã cười sáng khoái đến cực điểm, nụ cười thản nhiên lại tăng thêm chút sức quyến rũ.

Mọi người cuối cùng cũng ồ lên, Liên Kiều không hiểu nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng mặt lại cái miệng nhỏ nhắn cũng vì kinh ngạc mà hơi mở ra —— anh ta đang nói gì đấy?

Bất quá nhìn thấy bộ dáng thất bại của Judy, Liên Kiều trong lòng ngược lại là rất vui vẻ. Cung Quý Dương này đúng là rất khóc nha, hành vi giúp cô xả giận này như dẹt hoa trên gấm...hồ hô..quá đẹp trai

~~Nghĩ đến đây khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của Liên Kiều đã sớm thay thế bằng nụ cười như hoa. Cô nghênh ngang đi tới trước mặt Judy mà nói rằng:

“Này, tôi nghĩ đại danh của Cung Quý Dương mọi người đều nghe qua, thế nào anh ấy so với tình nhân của cô Hoàng Phủ Ngạn Tước không phân cao thấp, bất quá anh ấy so với tình nhân của cô còn khóc hơn

”

Cô cười đến vui vẻ, đôi mắt giống như một tiểu ác ma lóe ra ánh sáng tím mê người.

“Cô...”

Judy thực sự muốn nhéo cô một phen, nhưng cả người Liên Kiều bị một lúc kéo về phía sau, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã che chắn trước mặt cô.

“Là Judy sao?”

Judy không khỏi gật gật đầu, khiếp sợ mà nhìn người đàn ông cáo lớn trước mặt này. Trời ạ!! Tốc độ rat ay của anh ta thật là nhanh mình còn chưa kịp phản ứng gì, anh ta đã che chắn trước mặt chon ha đầu kia?

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vô hại, âm thanh trầm ấm giống như tiếng trời phiêu đảng

~~“Vị tiểu hôn thê của tôi đây rất nghịch ngợm, các cô đều học chung với nhau vài năm, nên quý trọng phần duyên phận này không nên vì một vài chuyện nhỏ mà mất hòa khí, chuyện này thực không tốt chút nào!!!”

Ngữ điệu thản nhiên thậm chí còn có ý cảnh cáo khiến người ta lạnh run, lời này khiến cho Judy lẫn những nữ sinh khác không khỏi run rẩy.

*** Xong thẳng vào biệt thự trên núi...

Tin tức Cung Quý Dương và Liên Kiều yêu nhau, bất tri bất giác truyền khắp cả Hồng Kông, ngay cả giới truyền thông khi nghe được tin này đều chạy tới cảng để săn tin tức, nhưng ngay cả mặt mũi đương sự cũng không thấy đâu.

Liên Kiều từ ngày đó mỗi lúc đều rất vui vẻ, mà xem chuột cái giống Judy bị mình kích thích mà một câu cũng không phản bác được, mỗi ngày đều quần lấy mình những nam sinh kia cũng thức thời mà tránh xa.

Lúc này cô mới cảm thấy sinh hoạt của mình thật là tốt đẹp! Bất quá chính là đám truyền thông kia mỗi ngày đều theo dõi cô giống như trên phim, nhìn thấy cô như bắt được vàng liền đuổi tới không tha.

Nhưng Cung Quý Dương ngược lại coi như là có chút lương tâm, an bài vài vệ sĩ bảo vệ mình, như vậy bản thân sẽ không bị đám rắc rối kia quấy rầy nữa.

Tin tức này được Hoàng Phủ Ngạn Tước tận lực áp chế, bởi vì anh thực không muốn tên Cung Quý Dương kia đuổi giết. Còn nữa, nếu để Sầm Tử Tranh biết chuyện này thật là rước mầm tai vạ vào người rồi.

Hành trình bên công ty ở Hồng Kông bị chậm trễ, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tạm thời ở lại Hồng Kông thêm ít ngày để xử lý nốt đồng công việc.

Công ty chi nhánh ở Hồng Kông bởi vì ông Tổng tự mình điều hành cho nên nhân viên thời gian này cũng đem công tích của mình nhanh chóng báo cáo.

Biệt thự trên núi***

Biệt thự lưng chừng núi Hồng Kông này nằm ở giữa đỉnh núi Thái Bình, phía Đông là khu Loan Tử, là biên giới giữa Trung Quốc và các nước Phương Tây. Khu biên giới phía Tây còn lại là Bạc Phù Lâm diện tích kéo dài mãi đến vùng đồng nội – Công viên ngoại ô phía Bắc, mỗi nơi ở đây đều là phong cảnh đẹp hiếm có của Hồng Kông, tài nguyên là tác đất tác vàng. Bên dưới là cảng biển rực rỡ cảnh đêm ở những khu biệt thự trên núi này mà nói thực quá mỹ hoặc.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, mặt trời lên cao chiếu ánh nắng xuống, ngày chủ nhật đẹp khiến Liên Kiều thích thú.

Cô chạy xe một đường đi tới khoảng lưng chừng núi cây cỏ tươi tốt. Nhìn thấy một biển báo giao thông viết con đường tư gia không phận sự miễn vào. Tuyệt vời, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cười.

Ngay sau đó cô đạp chân ga một cách mạnh mẽ, động cơ phun ra khói chạy thẳng tới phía trước.

Không thèm để ý tới tiếng cảnh báo vang lên phía sau, Liên Kiều tùy tiện xuất hiện trước biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Tước. Những người làm công ở đây dường như bị vị khách không mời mà đến này dọa sợ, một người làm đang định cầm điện thoại báo với Hoàng Phủ Ngạn Tước thì bị Liên Kiều cười ngăn lại:

“Không cần báo cho thiếu gia các người, tôi trực tiếp đi lên lầu là được rồi!!!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô người làm thực muốn cho đi nhưng mà ——

“Vị tiểu thư này xin hỏi cô là ...”——

Liên Kiều cười càng thêm lương thiện và đáng yêu, hân giọng ra vẻ thần bí mà nói rằng:

“Ừ!!! Tôi với thiếu gia các người chính là quan hệ~ yêu đương! Hôm nay tôi đến là muốn cho anh ấy một bất ngờ!”

Thừa dịp người làm sợ run, Liên Kiều nói xong hai lời liền hưng phấn chạy lên lầu.

24. Chương 24: Khờ Đại Điên Cuồng (1)

“Này, này —— vị tiểu thư này...” Người làm lập tức bị cà lăm trong cổ họng.

Nhanh như gió, nóng như lửa, Liên Kiều dừng bước quay đầu lại nở nụ cười xinh đẹp có hai núm đồng tiền hỏi: “Như thế nào? Chẳng lẽ tư thái ngủ của thiếu gia các người rất khó nhìn?”

“Ách?”

“Không phải, ý tôi là —— thiếu gia của chúng tôi hiện tại không có trong phòng, ngài ấy đang ở bên hồ bơi!!!”

Người làm liếc mắt một cái thấy cặp mắt cô lóe lên ánh màu tím. Cô bé này là người hay là yêu tinh vậy? Ánh mắt màu tím hẳn là đeo kính áp tròng đi?

Trời ạ! Yêu nghiệt giữa đường!

Liên Kiều cũng không để ý đến tâm tư của người này, ngược lại nghe thấy câu sau khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng rạng rỡ hẳn, trở nên hưng phấn lạ thường. Cô hoan hô một tiếng sau đó chạy nhanh về phía hồ bơi.

Quá đẹp trai, lúc này mà chạy đến hẳn sẽ được chiêm ngưỡng vẻ đẹp trai của anh khi tắm, nghĩ đến đây cô đã chảy nước miếng rồi....

Bể bơi có cùng màu sắc với bầu trời, bể bơi rộng lớn cô hồ đem cả diện tích ngoài sân chiếm hết. Liên Kiều ngây ngô chạy qua hướng bể bơi khi đến nơi dường như bị thiết kế xa hoa nơi này làm chấn động.

Theo lý thuyết, cô là hậu nhân của Vương thất gặp qua rất nhiều thứ xa hoa trân quý nhưng mà —— người đàn ông này cũng quá hoang phí đi, đoạn đường tới lưng chừng núi này là tắc đất tắc vàng. Thế mà lại làm cái bể bơi lớn như vậy mà rất nhiều người nghèo hiện tại không có chỗ ở.

Anh ta xác thực là đang trong bể bơi, Liên Kiều nhìn tới ngậy ngốc....

Nói về dáng người của người đàn ông này quả thực rất cao lớn, tuy rằng chỉ nhìn thấy nửa người trên, nhưng hoàn toàn có thể nhìn ra sự tráng kiện trên bắp tay còn dính nước như ánh hào quang mặt trời.

Cô không tự chủ được mà đi lên phía trước không ngồi trên ghế che nắng, ngược lại ngồi xổm bên bờ tò mò mà nhìn anh với tư thế oai hùng.

“Wow!!!”

Cô đang xem các động tác cùng kỹ xảo của Hoàng Phủ Ngạn Tước, song đứng dậy cổ làm ra vẻ như xem trận đấu mà vỗ tay.

Biết được có người tới Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi quay đầu lại, khi anh nhìn thấy người đứng bên bờ khoe môi hơi nhếch lên:

“Cô, nha đầu này sao hôm nay lại tới đây?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước lên bờ, người làm hai bên đã đứng sẵn đưa cho anh khăn bông lau đi những giọt nước còn đọng trên người..

Khuôn mặt Liên Kiều bỗng nhiên đỏ ửng lên, cô lấy tay che môi, mắt trừng lớn.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa lên bờ, trên người chỉ mặc độc một chiếc quần bơi. Thân thể to lớn rắn chắc không có chút mỡ thừa, hai chân thẳng tắp, dáng người so với các mẫu nam Phương Tây còn tiêu chuẩn hơn.

Liên Kiều nuốt nuốt một chút nước miếng, cô còn muốn tiếp tục nhìn xuống. Ngay lúc này cô chỉ muốn hét chói tai, dáng người hoàn mỹ đã bị áo tắm che khuất gần hết.

25. Chương 25: Khờ Dại Điên Cuồng (2)

“Cung Quý Dương, anh bơi lội quả thực rất đẹp trai, giống như anh cũng có thể tham gia trận đấu ở Olympic!” Liên Kiều nghiêm trang cộng sùng bái mà nhìn người đàn ông trước mặt nói.

“Trận đấu, thể vận hội Olympic?”

Anh không thể không bội phục trí tưởng tượng của nha đầu này: “Liên Kiều tiểu thư khích lệ tôi như vậy, nghĩ lại tại hạ vẫn chưa đủ bản lĩnh để so sánh với các vận động viên!!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đang nói lại phát hiện Liên Kiều đã đi tới trước mặt anh, vẻ mặt tò mò ngón tay nhỏ bé không chút cố kị mà đem áo tắm của anh kéo ra lộ mảng ngực lớn.

“Này!! Tiểu nha đầu cô muốn làm cái gì?” Anh bị giật mình, cô gái này cũng quá lớn mật đi!!

Đôi mắt Liên Kiều mạnh mẽ nhìn ngực anh, không chút nào để ý tới câu hỏi của Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại bàn tay nhẹ nhàng chụp lấy ngực anh...

Hai bên người làm bay qua một đàn quạ đen.

Hoàng Phủ thiếu gia của bọn họ bị một nha đầu phi lễ ngay trên địa bàn của mình? Một màn này thực đáng sợ.

Đầu ngón tay non mịn của Liên Kiều khê đụng vào khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước tò mò nhưng lại khát vọng nhiều hơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi đầu nhìn cô bộ dáng tập trung tinh thần, lông mi dài như búp bê đôi mắt nháy nháy thoảng cười nhạt càng thêm mê người. Anh đứng ở đó cũng phá lệ mà để một người phụ nữ đụng chạm tới mình, cảm giác như bị điện giật ngay sau đó hơi gợn sóng lẫn lẫn.

Tâm anh không khỏi rung động, lập tức khẽ ngẩng đầu chỉ cần liếc mắt một cái không hai lời bọn người làm lập tức rời đi.

Không biết vì cái gì mà Hoàng Phủ Ngạn Tước rất muốn cùng cô bé này ở chung một chỗ.

“Cung Quý Dương, dáng người của anh thực quá lớn, nhất là ngực đó!!” Liên Kiều như phát hiện ra một châu lục mới vui sướng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, trong mắt có thêm vài phần nhu tình.

“Thích không?” Anh cúi đầu nhẹ giọng hỏi. (anh này tính dụ dỗ quá bà con)

Liên Kiều vẻ mặt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước không rõ ý tứ của anh là gì? Là hỏi thích ngực anh sao? Lập tức liền cười cười gật đầu:

“Ừ, thích ngực anh...giống như... giống như...”

Hiện tại cô đang liều mạng suy nghĩ nên dùng từ ngữ nào cho thích hợp!!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng cười cười, rốt cuộc là muốn giống cái gì?

“Ếch! Chính là giống con ếch!” Liên Kiều đột nhiên cúi vể mà kêu lên hưng phấn.

Vì câu nói này mà ý cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước cứng đờ, nguy hiểm mà híp mắt: “Cô nói cái gì?”

Nếu anh không bị trúng gió thì hình như câu vừa rồi cô nói chính mình giống —— ếch?

Đang bị vây trong nỗi hưng phấn, Liên Kiều vẫn không có ý thức được nguy hiểm đang tới gần, liền ngẩng mặt lên nghiêm túc giải thích:

Anh mò mẫm, đứng lên, mát mẻ, cứng rắn, cứng rắn không giống ếch chẳng lẽ giống con rắn hả? Ha ha.

26. Chương 26: Kế Hoạch Luyện Ái (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước sắc mặt càng thêm âm trầm, không biết phải làm sao Liên Kiều tuổi trẻ không nhìn ra hướng gió đã thay đổi.

“Ồ? Anh tức giận sao? Bất quá tôi nói đều là sự thực mà, tôi đã từng thấy ếch nhất là hiện tại anh tức giận đó, càng giống ếch hơn vì nó tức giận thì phình...”

Câu nói cuối cùng được phát ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể giết người giết khẩu.

“A? Phải không?”

Anh mạnh mẽ áp chế tư tưởng muốn giết người. Bàn tay to đột nhiên vòng ra kéo người phụ nữ không biết trời cao đất dày này vào trong ngực.

“Vậy cô giống cái gì?”

“Ách?”

Liên Kiều nhìn cặp mắt đoán không ra, con người đen trong lúc nhất thời không biết trả anh như thế nào?

“Tôi...Tôi...”

“Không biết sao? Tôi đây sẽ giúp cô thể nghiệm xem rốt cuộc cô giống cái gì!” Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ bàn tay to lên lập tức cởi một hai cái cúc áo của cô.

“Này, này ...Anh sắc lang!!!”

Liên Kiều bị dọa sợ, cô không nghĩ tới người đàn ông này hư hỏng đến vậy, không hề cảnh cáo cô mà trực tiếp khinh bạc cô thế này?

“Nha đầu cô dùng từ đã xuất hiện hai cái sai lầm!” Hoàng Phủ Ngạn Tước thực ra cũng chỉ muốn đùa giỡn cô một chút thôi: “Mà thôi thứ nhất cô không phải nói chúng ta nên thực hiện nghĩa vụ sao? Đây cũng không phải là chuyện kinh thiên động địa gì; thứ hai là Liên Kiều tiểu thư ra vẻ tâm tình xúc động nhìn lên tại hạ chứ?”

Anh nói chậm chậm, bên môi ngập ý cười.

“Cắt—— đó nhất định là phi lễ anh sao? Còn có, bốn tiểu thư là nhất thời tò mò, chứ ai rảnh đi nhìn thân thể anh!” Liên Kiều vẻ mặt khinh thường không một chút sợ hãi mà nhìn anh.

“Chặc chặc!!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng lớn tiếng hơn: “Nếu cô không giải thích cho thỏa đáng, tôi đây sẽ nghĩ cô có dụng ý khác!”

“Hừ!”

Liên Kiều không được tự nhiên mà thoát khỏi vòng tay anh, nhanh chóng chạy ra ngồi chỗ ghế nghỉ cạnh bể bơi hai tay ôm lấy đầu.

“Anh cho rằng tôi thích lái xe lên đỉnh núi sao? Tôi tới đây chẳng qua vì hai việc mà thôi!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không truy cứu sự khinh suất của một cô nhóc làm gì. Nhẹ nhàng cười sau cũng đi tới ngồi dưới tán che nắng đối diện cô.

“Nói đi!”

Liên Kiều bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, cô gằn giọng nói: “Chuyện thứ nhất, quan hệ của hai chúng ta hiện tại trên dưới trong ngoài đều biết là quan hệ gì. Tôi đây là muốn đính chính một chút tiến độ của kế hoạch cho tốt!”

Tiến độ kế hoạch? Hoàng Phủ Ngạn Tước anh minh không có nghe lầm chứ?

“Phàm là việc đều phải ‘Tử* rồi sau đó động’ đi. Phàm là làm việc thì đều phải có bản kế hoạch, anh đường đường là đại Tổng giám đốc lại không biết chuyện này?” Liên Kiều vẻ mặt đắc ý nhìn người đàn ông đối diện ghen đến khó thở không có ngôn từ nào để nói thêm.

Tử rồi sau đó động? Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe rất thoải mái nghe hiểu ý tứ của cô! Sau đó anh hảo tâm mà sửa lại cho đúng: “Phải là ‘Tư rồi sau đó động’ mới đúng! Là tự hỏi!”

*Tử: ở đây chị Kiều hiểu lầm~ vì hai từ này phát âm gần giống nhau~ nên chị ấy nói Tư sang Tử. “Tư” có nghĩa là suy nghĩ~ mà chị ấy nói “Tử” là chết đó!!!!

27. Chương 27: Kế Hoạch Luyến Ái (2)

Liên Kiều nhú lại mày cẩn thận ngẫm nghĩ, lập tức khoát tay nói: “Mặc kệ là tử hay là tư, tóm lại anh đã nói giúp tôi là phải giúp tôi cùng. Cả đêm qua rất cực tôi đã nghĩ ra kế hoạch luyến ái trọn vẹn!!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thiếu chút nữa đã bị sắc nước miếng của chính mình. Anh nhìn cô nhóc đang thao thao bất tuyệt đối diện mình như quái vật —— kế hoạch luyến ái? Làm cái gì? Loại chuyện này còn cần kế hoạch sao?

Nhìn bộ dáng khó hiểu của anh, Liên Kiều càng dương dương tự đắc. Cô vội vàng đưa ra bản tốc kí của mình tới trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước:

“Anh có thể nhìn xem, đây chính là tôi liệt kê ra từ thứ hai tới thứ sáu những việc cần làm. Anh cũng nói anh sẽ ở Hồng Kông nửa tháng, cho nên tôi liền lập ra bản kế hoạch dùng trong khoảng nửa tháng thôi!!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước buồn cười mà nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô. bắt đắc dĩ mà lắc đầu sau đó ánh mắt dừng trên bản tốc kí trên laptop không ngừng được cười.

Thật sự là mỗi ngày đều phấn khích để đi xem mấy bộ phim điện ảnh, lên núi ngắm mặt trời mọc, trước như thế nào sau như thế ấy — đi tản bộ trong rừng, dạy cô đàn Piano!!!

Đây rốt cuộc là cái thứ gì???

Nhìn anh hơi nhú nhú mày, Liên Kiều sợ anh xem không hiểu vội vàng giải thích: “Là như thế này, mấy ngày cuối cùng chính là lúc tôi thi cho nên không nằm trong kế hoạch!!”

Nửa tháng sau? Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy mặt sau trống rỗng liền cắt ngang lời cô:

“Nửa tháng sau? Nửa tháng sau như thế nào?” Liên Kiều không có hiểu được ý của anh, nghi hoặc mà nhìn nhìn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước “Đem bản kế hoạch làm thành kế hoạch của nửa tháng sau, vậy đầu kế hoạch để đâu??”

“Ah~ thì ra anh hỏi cái này!!”

Liên Kiều bình tĩnh cô cười nói: “Chính là nửa tháng sau, anh muốn đi đâu thì tùy cần phải theo bản kế hoạch nữa sao?”

“Ý cô nói, nửa tháng sau chúng ta — không có bất cứ quan hệ nào?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước lơ đãng nhú mày, không biết vì cái gì mà tự dấy lòng anh bài xĩa những lời này, cũng không hiểu tại sao lại bài xích~.

Liên Kiều vô tâm vô phẩy gật gật đầu: “Là tôi nghĩ đến lúc đó cây đu đủ cái Judy kia cũng sẽ không nói lại cái chuyện này nữa! Lại nói tôi cũng không thể lôi kéo anh mãi không thả đi..”

“Vì cái gì không thể?” Hoàng Phủ Ngạn Tước theo bản năng hỏi, nói xong mới kịp phản ứng tại sao mình lại đi nói mấy lời này.

Liên Kiều có chút nao nao sau đó cô cười nói: “Tôi biết anh quan tâm tôi, nhưng không có vấn đề gì đến lúc đó tôi sẽ nói...anh bị tôi vứt bỏ,.../ hô hô!!!”

Cô càng nghĩ càng thấy vui vẻ, quả thực cười đến đứt ruột mất rồi.

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng chốc lạnh băng — anh thật đúng là lần đầu tiên gặp phải người phụ nữ vô tâm vô phẩy như vậy!!

Nhưng mà điều anh thấy phiền muộn nhất là — tự mình nghe những lời cô nói vậy, sau đó lại xuất hiện cảm giác chán ghét, chán ghét cô nói những câu như vậy...

28. Chương 28: Kế Hoạch Luyện Ái (3)

Nhìn cô cười như một tiểu ác ma đang vui vẻ, Hoàng Phủ Ngạn Tước áp chế cổ không thoải mái trong lòng, đem bản kế hoạch tối trước mặt cô nói: “Kế hoạch luyện ái như vậy....quả thực quá mất mặt!!!”

Liên Kiều lập tức sững sốt nụ cười giống như bông hoa hồng của mấy diễn viên hát hí khúc cũng cứng ngắc tại chỗ!!!

Kính nhờ, đây chính là thành quả cô suy nghĩ cả đêm qua a. không, phải nói chính xác là cô phải đem tất cả tư liệu có liên quan để tham khảo, đáng ra cô còn phải coi thêm hai bộ sách tình ái nữa. Trên mạng còn có rất nhiều kế hoạch luyện ái giống như vậy nữa.

Như thế nào đã bị mà bị anh ta nói là mất mặt??

Nhìn bộ dáng không hiểu chút gì của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi tò mò hỏi: “Nha đầu, cô năm nay hai mươi tuổi, ngàn vạn lần đừng nói với tôi yêu đương cô chưa thử qua một lần nha~”

Liên Kiều mặt lập tức hồng, cô hơi giật mình một chút sau đó lắc lắc đầu.

“Ha ha!!” (Lúc này anh Hoàng Phủ đang cười gian manh!!)

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài ý muốn cười lớn, không biết vì cái gì khi anh biết nha đầu này xác thực không có kinh nghiệm yêu đương thì tâm anh lại rất vui vẻ. Anh tuyệt đối tin tưởng cô bé này không có kinh nghiệm yêu đương lại có thể đề xuất kế hoạch luyện ái ác liệt thế này, nếu có kinh nghiệm thì...

Nhìn mỗi hạng mục cô liệt kê, cô xác thực không biết hai người yêu nhau chân chính làm gì, theo cô thì đó là hai người chung một chỗ không phải đi xem phim thì là hẹn nhau đi ăn tối. yêu là gì nha đầu này cũng không hiểu!!!

Nghĩ đến đây tâm tình của Hoàng phủ Ngạn Tước thực vui sướng!!

Liên Kiều thấy thế hai mắt quắc mắt tức giận đứng dậy: “Này, Cung Quý Dương có cái gì buồn cười? Tôi chỉ là chưa có kinh nghiệm lần đầu yêu đương, có cái gì đáng cười đến mức đó hả?”

“Nói, nói chuyện thứ hai của cô đi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước thành linh quăng ra một câu.

“Ách?”

Liên Kiều giật mình con người này sao cứ thích cắt ngang lời cô nói thế !!!

“Chuyện thứ hai, kì thực với chuyện bơi lội khi nãy của anh có liên quan chút xíu!!

Cô có chút khó nhọc nói ra, sau đó ánh mắt nhìn tới bể bơi có chút sợ hãi.

“Bơi lội?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy không hiểu nổi.

Liên Kiều thầm thở dài một tiếng giống như oán phụ mà nói: “Trường học mỗi năm lại tổ chức cuộc thi bơi lội một lần. Nhưng ả đù đủ cái kia lại đem tên tôi cũng báo lên trên, tôi mới không muốn thua cô ta!!!”

“Cô cũng sẽ không bại bởi cô ta!!!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói ra mong muốn trong lòng cô.

“Đó, đó vậy nên anh nhất định phải giúp tôi, không thể thua ả đù đủ cái kia được thật mất mặt!” Liên Kiều gờ cùi trỏ kéo xuống thể hiện quyết tâm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước buồn cười mà hỏi cô: “Kỹ thuật bơi của Judy tốt lắm sao?”

“Hắn là không kém đi, nghe nói cô ta học bơi từ năm sáu tuổi đó!” Liên Kiều nghĩ nghĩ.

“Vậy còn cô?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề coi thường cô, nhưng khi nãy thấy được một tia sợ hãi trong mắt cô, vì cái gì lại sợ hãi như vậy?

29. Chương 29: Kế Hoạch Luyện Ái (4)

Liên Kiều nghe vậy gãi gãi đầu, sau đó nhỏ giọng rầm rì một tiếng, sau đó âm thanh biến mất dần....

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Không có chuyện gì tự dừng lại chủ động đi hỏi cô chuyện thứ hai, anh thật không ngờ nha đầu này một chút kinh nghiệm bơi đều không có mà lại muốn thắng Judy?

Anh trầm mặc không nói gì.

Liên Kiều thấy anh không nói lời nào, vẻ mặt rầu rĩ mà đứng dậy đi đến trước mặt anh, giống như cô nhóc muốn đòi kẹo đường túm lấy tay áo anh đừng đưa:

“Kính nhờ, tôi vừa thấy anh bơi tốt vậy dạy tôi đi. Những huấn luyện viên ở trường học tôi đều không tin tưởng được!!!”

Nhìn cô giống như con chó nhỏ đáng thương không ai muốn, trong ánh mắt đều là đau khổ động lòng người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thoát ra khỏi trầm mặc, anh ngẩng đầu nhìn cô nhất thời có chút mê mẩn.

“Nếu anh không giúp tôi, tôi sẽ bị Judy kia chê cười khăng định sẽ rất mất mặt nếu không đi, nếu tôi mà đi chắc chắn sẽ chết!!!”

“Được, tôi giúp cô! Hai việc này cô đều giao cho tôi đi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài ý muốn bật ra mấy lời này.

“Thật?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều bỗng sáng lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhếch môi cười: “Tôi sẽ không lừa cô, hơn nữa nếu cô thua không phải tôi đây cũng sẽ bị mất mặt sao?”

Anh dùng lí do như vậy để tự nói với mình, không biết vì sao khi anh thấy bộ dáng âm thầm thất thần của cô thì lòng lại không thoải mái.

Liên Kiều kích động vỗ tay sau ôm lấy gáy anh — gần gương mặt anh tuần của anh thêm một chút.

“Cung Quý Dương, tôi quả thực yêu chết anh rồi ha ha — Như vậy đủ để cái kia chết chắc, cô ta muốn tôi xấu mặt đến lúc đó chính là cô ta xấu mặt ha ha...” Cô hưng phấn mà kho chân mua tay vui sướng!!

Yêu chết anh? Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khở, đây là ý nghĩa yêu mà cô nhóc này lí giải sao?

“Một khi đã như vậy liền bắt đầu từ hôm nay đi”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy, đôi đồng tử đen nhánh nhìn cô từ trên xuống dưới sau đó bất mãn lắc đầu: “Xem ra hẳn là phải may cho cô bộ đồ bơi mới!!!”

“Không muốn, không muốn, tự tôi chọn mới tốt!” Liên Kiều quật cường nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai vậy thì tùy cô đi!!!

“Này, Cung Quý Dương anh vừa nói hai việc anh sẽ phụ trách, vậy kế hoạch luyến ái của tôi...”

“Trở thành phế thải! tất cả tôi sẽ sắp xếp!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghĩ đến những điều đầu tiên trong kế hoạch của cô, cô bé này có phải quá ngây thơ ngu ngốc không? Yêu đương không phải phương thức tiến hành theo bản kế hoạch như vậy.?

Liên Kiều chu miệng nhỏ bất mãn, lẩm bẩm: “Cái gì nói trở thành phế thải liền vứt bỏ, người ta chính là thức suốt đêm mới làm được, để xem kế hoạch của anh ra sao? Hừ”

30. Chương 30: Bói Toán Và Giác Quan Thứ Sáu (1)

Lợi dụng thể mạnh để không nheo cùng thể hiện các loại nài nỉ, Liên Kiều rốt cục như nguyện kéo Hoàng Phủ Ngạn Tước mang về mặt đau khổ cùng mình đi vào cửa hàng cao cấp bán đồ cho phụ nữ. Gọi là chuyên bán đồ dùng cùng trang phục cho nữ giới đương nhiên cũng bao gồm cả áo tắm.

Đừng nhìn Liên Kiều bình thường tùy tiện, nhưng dù sao cũng xuất thân từ Vương thất vẫn có khí chất quý tộc, đẳng cấp hình thành từ trong sinh mệnh cô không thể thiếu được, bởi vậy cô có thương hiệu cố định để sử dụng.

Cửa hàng cao cấp này tọa lạc tại khu phố sầm uất nhất, vì sợ người khác chú ý nên Liên Kiều cố ý đeo một cái kính râm thật lớn trên mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tránh cho anh bị nhiều ánh mắt hoa si nhìn đến.

“Anh yêu!! Mau giúp em nhìn xem cái áo tắm này thế nào?”

Liên Kiều giống như con chim nhỏ năng động xem hết các loại áo tắm, gọi tới gọi lui khiến nhân viên bán hàng hai mắt hăm mộ thẳm gọi to Hoàng phủ Ngạn Tước.

“Ách — nhìn được!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước xấu hổ mà gật đầu, nhẹ giọng nói. Giờ phút này anh quả thực cảm thấy không được tự nhiên, anh lớn như vậy chưa từng chủ động đi tới những cửa hàng mua đồ. Đại đa số những thứ anh cần đều có nhà thiết kế làm riêng, càng không nói đến việc cùng với một cô gái đi dạo các cửa hàng thể này.

“Cắt!!”

Liên Kiều tay đang cầm áo tắm bông xuống, vẻ mặt bất mãn vắn vắn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhủ lại: “Anh thật đáng ghét a~, lấy cái nào anh cũng nói được là sao?!”

Kính nhờ!! Đây chính là lần đầu tiên cô dốc lòng học tập bơi lội như vậy, cô rất quan tâm ah~.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn những ánh mắt hoa si xung quanh, đi lên phía trước nhẹ nhàng đem mấy cái áo tắm Liên Kiều xem giữ lấy nhỏ giọng nói: “Mà thôi, chất lượng mấy cái này đều tốt, chọn đại lấy một cái đi!!”

Anh gần như dùng giọng cầu khẩn.

Cái miệng nhỏ nhắn của Liên Kiều chu lên: “Không được!! Áo tắm nhất định phải là cái đẹp nhất em học bơi mới cảm thấy vui vẻ. Giống như trước mỗi kì thi phải tìm cái bút thật đẹp tâm tình mới tốt!!”

“Quả thực là cái đẹp lí vắn vẹo, thành tích cuộc thi với dùng cái bút xấu hay đẹp thì liên quan gì đến nhau, muốn thành tích tốt thì mỗi ngày đều phải cố gắng học tập.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước buồn cười mà phản bác, anh không đồng ý quan điểm này của cô!!

**** Đoạn này xin được đổi cách xưng hô~ anh-em vì phải đóng giả người yêu!!!

Liên Kiều bưng miệng cười: “Hi hi, bình thường mỗi cuộc thi em đều dựa vào~ đoán! Cho nên, giác quan thứ sáu không có tâm tình tốt làm sao phát huy?”

“Phán đoán?” Cho dù bị che lấp bởi chiếc kính mát, nhưng khuôn mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi kinh ngạc.

“Điều này sao có thể? Ngàn vạn lần đừng nói đến những giải thưởng em đạt được cũng nhờ phán đoán, cái gọi là giác quan thứ sáu!” Tuy rằng anh cũng tin tưởng có giác quan thứ sáu, nhưng mà không cần phải phởn phàng như vậy chứ?.

Ai ngờ Liên Kiều nghe vậy nở nụ cười trả lời: “Bốn tiểu thư giành được giải thưởng hoàn toàn nhờ vào giác quan thứ sáu, chẳng lẽ anh không biết em cũng là người xem bói nổi tiếng sao?”

31. Chương 31: Bói Toán Và Giác Quan Thứ Sáu (2)

Malaysia và Thái Lan đều là đất nước tràn ngập sắc màu thần bí. Thái Lan sở dĩ được người ta xem là thần bí cũng bởi vì thầy pháp tồn tại —— giảng đầu thuật!

Giảng đầu thuật là một loại vu thuật lưu truyền ở Đông Nam Á, nó có thể cứu người với sinh tử, nhưng cũng là một loại hại người vô hình, cả thuật biến pháp ở dân tộc Miêu Cương Trung Quốc loại này chính là cổ thuật cha truyền con nối.

Mặc dù Liên Kiều sinh ra trong gia tộc Vương thất, không giả nhưng bởi vì có được loại năng lực trời sinh mà dân chúng rất tôn kính, năng lực của cô càng ngày càng lớn điểm khiến, cũng giống như một người chị họ của cô có vị trí rất quan trọng trong dòng họ.

Chị họ Liên Kiều cũng có một nửa huyết thống Trung Quốc, bất quá ba ba Liên Kiều là người Trung Quốc, nên họ cô cũng là họ của ba ba. Tên cô trời sinh có giác lực rất mạnh bởi vậy am hiểu bói toán cùng giảng đầu thuật. Là thành viên Vương thất duy nhất tinh thông bói toán cùng pháp thuật, pháp sư hành tung mơ hồ bất định.

Về điểm này Hoàng Phủ Ngạn Tước đã điều tra tư liệu của Liên Kiều, có chút lí giải được thể gian này không thiếu những chuyện lạ nhưng —— tiểu nha đầu trước mặt anh đây thực sự là tà như vậy sao? Ngay như cả giảng đầu thuật cũng chưa từng nghe cô đề cập qua.

“Nha đầu tôi ngược lại đối với gia tộc vu thuật các cô rất có hứng thú!!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều cười nói.

“Là pháp thuật, pháp thuật chứ không phải vu thuật!” Liên Kiều bất mãn phản bác.

“A?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày: “Theo tôi nghĩ cứu người hay hại người đều đã ở trong vô hình, cũng khó trách làm người ta nói thay đổi màu sắc!” (Câu này không hiểu gì hết ~)

Liên Kiều nghe thấy vậy thì dậm chân: “Này, cho dù Vương thất chúng tôi có duy trì pháp thuật này nhưng tôi dám thề chưa từng lấy nó hại người!!”

“Nói như vậy cô cũng sẽ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước húng trí dạt dào.

“Ách.”

Liên Kiều nghe thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tối lại nhú mũi: “Tôi mới không có học những thứ hiểm lạ đó đâu!!”

“Không hiểm lạ cũng sẽ học sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ dáng đáng yêu của cô trong lòng gợn sóng. (Cầm nặng ha ha)

“Tôi mới không cần giống chị họ như vậy, những đàn ông biết chị ấy đều bị dọa chạy mất tăm.”

“Chị họ cô?” Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu mà hỏi lại, một câu diện mạo dọa người

Liên Kiều liệt kê một chút: “Chị họ tôi rất lợi hại nha, tuổi còn trẻ nhưng đã trở thành pháp sư hàng đầu tinh thông bói toán, không giống tôi chỉ có giác quan thứ sáu ah~ nhưng chị ấy thật đáng thương, đến bây giờ vẫn không tìm được bạn trai nguyên nhân là vì đàn ông đều sợ giáng đầu thuật á!!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhú mi: “Đối với người chị họ kia của cô tôi cũng có nghe qua, tên hình như rất quái lạ!!!”

“Lạ sao? Hình như là chị ấy kêu —— Mặc Di Nhiễm Dung!”

Năng lực nói quá kém!!!

“Mặc Di Nhiễm Dung? Cái này dòng họ này tên đều rất kì quái đó!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy cực mới mẻ.

“Có cái gì lạ, Mặc Di là họ kếp ở Trung Quốc chẳng qua Mặc Di gia tộc người càng ngày càng ít mà thôi. Như vậy chỉ là chuyện nhỏ, tôi còn có một vị hôn phu họ Hoàng Phủ chạy tới chạy lui trên đường kia!” Liên Kiều nhún vai nói một tràng, Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng tai nghe nhưng siêu cấp không có hiểu

“Từ từ!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời Liên Kiều mi tâm nhú lại: “Cái gì trên đường chạy tới chạy lui??” (Í như nói anh này là lợn chạy vòng vòng há há!!!)

Những lời này thực làm anh khí hiểu, nhưng mà thông qua vài lần tiếp xúc anh thấy nha đầu Liên Kiều này không những Trung Văn siêu dốt mà Anh Văn lại càng...siêu dốt nát!!! (anh cũng phũ quá đi)

“Sao? Tôi nói rất rõ ràng mà như thế nào mà anh còn nghe không có hiểu? Ai tôi thật muốn nổ tung mắt!”

Liên Kiều thở dài một hơi, cô cũng biết Trung Văn mình không tốt. Nhưng cũng không đến nỗi mất hết ý nghĩa khiến người nghe không hiểu chứ???

Quan trọng nhất là cái tên Cung Quý Dương này Trung văn siêu tốt, Anh văn cũng siêu cấp tốt luôn. Cô cũng chỉ có thể nhân nhượng nói với anh hai ngôn ngữ này, không lẽ lại đi nói tiếng Mã Lai???

Liên Kiều bung những lời này ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa xoa đầu bóp mặt hỏi ông trời:

“Cô lần này lại nói cái gì đó? Cái gì nổ, bung Tiểu Báo còn cái gì mà nhan sắc?”

Lần này đến lượt Liên Kiều bắt đắc dĩ mà vò đầu, mắt trợn ngược: “Kính nhờ, tôi còn tưởng Trung văn của anh tốt lắm, câu tôi nói ở trên đường chạy tới chạy lui là bởi vì lúc ấy đu đủ cái Judy kia đang nói đến tứ đại tài phiệt, lúc nói câu heo còn chưa ăn được đã thấy heo chạy qua linh tinh đó là nói tứ đại tài phiệt kia trên đường chạy tới chạy lui như heo đi, về phần sau không phải bụi báo mà là bụi bạo. Tôi nói rõ ràng như vậy mà anh không có hiểu khiến tôi nản lòng đến đau khổ ah~!”

Nghe đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước rốt cục mới hiểu được ý tứ của Liên Kiều, anh hơi xấu hổ một chút.

Cái gì chưa thất heo chạy qua chưa chắc đã không ăn qua heo?!! Về phần bụi bạo đúng là lần đầu tiên anh mới nghe được.

Nha đầu này đúng là Trung Văn vốn đã không biểu đạt hết ý nghĩa lại còn cố tình còn học cái gì mà từ ngữ thịnh hành này làm anh không khỏi nghĩ là câu cú có vấn đề!!!

Anh thầm thở dài một hơi: “Liên Kiều, Trung văn của cô thật đúng là bất trị, như vậy đi cô là người Mã Lai từ hôm nay trở đi cô theo tôi học tiếng Mã Lai được không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy bản thân mình không có tinh lực lại đi tìm phiền phức từ cái nha đầu này làm gì không biết?.

Mặt Liên Kiều kinh ngạc: “Sao? Anh sẽ nói tiếng Mã Lai?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị những lời này làm cho tức giận thiếu chút hộc máu nhưng vẫn nhịn xuống gật đầu...

Kính nhờ!! Anh tốt xấu gì cũng toàn quyền xử lý công việc của tập đoàn, từ nhỏ đã học ít nhất tám ngôn ngữ! Chỉ là tiếng Mã Lai thì tính là gì? (Anh này quá tự phụ, cơ mà ta thích ~ ha ha)

32. Chương 32: Chiến Tranh Giữa Tình Dịch

Liên Kiều nghe xong giống như phát hiện đại lục mới vậy hoan hô một tiếng sau đó vươn bàn tay nhỏ bé ra vỗ vỗ vai anh một cái:

“Anh không sớm học tiếng Mã Lai đi, hại tôi không biết làm thế nào để cho anh hiểu nữa!!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn cười khổ cũng không được, nha đầu này thật biết trả đũa người ta mà.

Thế nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười của nha đầu này, trong lòng anh không biết nhận nạo cái cảm giác gì? Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể nói rõ nó là cảm giác gì nhưng anh chắc chắn rằng cảm giác này chưa bao giờ xuất hiện với người phụ nữ thứ hai.

“Nha đầu....cô hẳn rất hận vị hôn phu của cô sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thăm dò một chút, không biết vì cái gì lúc này anh rất muốn biết Liên Kiều đang suy nghĩ điều gì?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều lập tức nhăn lại, ánh mắt cô bốc lên một đồng lửa hận, như muốn đốt cháy tất cả chỗ áo tắm mà cô lựa chọn cảm hận nói:

“Hừ tôi hận không thể ăn hân, uống máu hân. Tên đầu heo, chờ tôi có cơ hội nhìn thấy hân nhất định phải đem hân chặt ra làm tám khúc. Bà nó!”

“Ách!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy tóc tai dựng ngược hết cả lên, anh vội vàng đem đồng áo tắm nhét vào tay Liên Kiều xấu hổ cười nói:

“Đi vào thử xem đi, mấy cái này rất hợp với cô!”

Anh chỉ có thể dùng cách này để chặn ngang lời Liên Kiều, sao có thể đứng nghe người khác nguyên rửa mình như vậy chứ, thật là không thoải mái chút nào !!! =.=

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa áo tắm tới tay vừa nhìn vừa cười, sau đó theo chân mấy người phục vụ viên đi vào phòng thử đồ.

Thế giới dường như an tĩnh lại, lúc đó Hoàng Phủ Ngạn Tước đang muốn thả lỏng một hơi, mấy nhân viên bán hàng khi này rình rập thật lâu tiến lên chỗ anh

~“Vị tiên sinh này, ngài có thể lên tầng ba, khu quần áo nữ cao cấp rất thích hợp với bạn gái ngài, xin mời ah~~”

“Xin tránh ra~~ ah~~”

Một nhân viên bán hàng cười cười lập tức vọt tới phía trước: “Tiên sinh trang phục ở lầu hai rất tinh xảo vừa lúc bạn gái ngài cũng thử đồ ở lầu hai, tôi đưa ngài lên!!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước môi vẫn cười với phong thái quý tộc đối phó hai bên — anh vừa muốn mở miệng, thì ngay lúc này có một tiếng hô thánh thót từ phía sau vọng tới.

“Trời ạ!! Hoàng Phủ!!”

Chỉ thấy một phụ nữ váy áo màu hồng đỏ, vừa đi vừa thét chói tai, sau lại vội vàng che môi lại như thể quá đổi ngạc nhiên và vui mừng!

Người phụ nữ mặc áo hồng này rất không kiên nhẫn xua đuổi mấy nhân viên bán hàng đi, chỉ thấy chỉ thấy cô ta một thân váy đỏ xa hoa, như dùng mấy mảnh vải vá lại, gương mặt xinh đẹp cao ngạo chuyển sang nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước mừng như điên.

33. Chương 33: Chiến Tranh Giữa Tình Dịch (2)

“Ngạn Tước...”

Chỉ thấy một cô gái váy đỏ một bước đi ba bước lay động, đi tới bên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, cánh tay mềm nhũn khoác ở khuỷu tay anh cười nói :

“Sao anh đến Hồng Kông lâu vậy mà không thấy gọi điện thoại cho em?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhú mồm một chút, người phụ nữ này đúng là danh xứng với tên như bạch tuộc, cô là thiên kim mỹ lệ mà kiêu ngạo của Thẩm Thị, hình như trong buổi tiệc rượu từ thiện tại Hồng Kông có gặp qua, cô ta nổi danh nhiệt tình.

~Tuy nhiên ánh mắt người phụ nữ này rất sắc bén, anh đang đeo kính mát cũng có thể nhận ra được, đúng là đẳng cấp quá cao.

Thiên kim Thẩm thị thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước nhú mồm, vội vã vươn ngón tay ra nhấn nhàn giữa hai lông mày:

“Không cần nhú mồm đi, hôm nay chúng ta gặp gỡ ở trong này quả thực đúng là duyên phận, nếu như vậy Ngạn Tước — đêm nay để cho em chăm sóc anh thật tốt được không?” (ta ghét con này, quyến rũ một cách trần trợn ah~ chém chém!!”

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, thiên kim Thẩm thị cũng đem thân mình dán vào người Hoàng Phủ Ngạn Tước, cố ý dùng bộ ngực khủng cạ cạ trên người anh.

Đàn ông đều là động vật giống đực đi!! Cô luôn tự tin với dáng người hoàn hảo nóng bỏng của mình, không tin người đàn ông độc thân hoàng kim này không động lòng?

Chẳng sợ là tình một đêm. Như vậy cô cũng can tâm tình nguyện! Bởi vì có thể cùng người đàn ông ưu tú như vậy. Có thể chiếm người đàn ông này mấy tiếng đồng hồ cô cũng cảm thấy may mắn.

“Đêm nay...” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười tao nhã, âm thanh ngân dài.

“Đúng vậy Ngạn Tước, nếu người ta biết anh tới Hồng Kông lâu vậy nhất định sẽ sớm phụng bồi, vậy bắt đầu từ đêm nay đi!!”

Thiên kim Thẩm thị cười càng thêm quyến rũ, cô vươn tay cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy cả người anh. Dùng thân thể đến cảm thụ thân thể cường tráng của anh, cảm giác này quả thực muốn người ta điên cuồng.

Sau hi Liên Kiều thử xong áo tắm từ trên lầu đi xuống. Hoàn hảo thấy được một màn này, một người phụ nữ giống y con bạch tuộc dính sát trên người Cung Quý Dương, tựa như hai người có quen biết!!! (người ta sắp câu chồng chị lên giường rồi, chị còn đứng đây ah

).

Liên Kiều đang cười bỗng nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên cứng đờ, không biết vì cái gì khi cô nhìn thấy người phụ nữ khác cười với hân, tâm cô thực khó chịu!

Nghĩ đến đây Liên Kiều cầm áo tắm, bước thật nhanh xuống lầu, hướng hai người kia đi tới.

Đang chuẩn bị thoát thân Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy như có mũi dai nhọn đang hướng về phía mình, khi anh ngẩng lên thấy Liên Kiều đang cười đến rạng rỡ đi về phía mình. Khuôn mặt không kiên nhẫn trở nên mềm mại.

Thiên kim Thẩm thị hơi khiếp sợ một chút vội vàng quay đầu lại, muốn xem rốt cuộc là ai mà khiến người đàn ông này biến hóa nhiều như vậy.

Nhưng mà khi nhìn thấy một khuôn mặt trẻ con thì càng khiếp sợ hơn.

“Chọn xong rồi sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hướng Liên Kiều hỏi, dường như muốn tìm trên người cô một chút ghen tuông hoặc là không thoải mái, nhưng mà —— anh có chút thất vọng!

34. Chương 34: Chiến Tranh Giữa Tình Dịch (3)

Liên Kiều vui vẻ gật đầu, sau nhìn thiên kim Thẩm thị cao thấp đánh giá một phen, sau liếc mắt một cái thật mạnh, huyết sáo!!!

“Wow! Chị thực là xinh đẹp đó nha!!” Về mặt cô kinh diễm mà nói.

“Ách!!”

Không chỉ có Hoàng Phủ Ngạn Tước ngơ ngẩn mà ngay cả thiên kim Thẩm thị cũng sửng sốt, nhưng cô ta lập tức phản ứng mau lẹ cười đến toe toét!!

“Phải không?”

Không nghĩ tới nha đầu này vẫn có thể nói vậy.

“Đúng nha!! Chị à chị quả thực rất xinh đẹp đó!!”

Liên Kiều về mặt hâm mộ đi quanh cô ta một vòng, sau đó khoanh tay lại một bộ như phát hiện điều gì đó:

“Dáng người chị rất hoàn hảo, hơn nữa quần áo thật hợp thời trang không giống em mặc cái gì cũng khó coi, hôm nào rảnh phải hảo hảo mà học hỏi chị mới được!!”

Thiên kim Thẩm thị thấy cô nói thế, nụ cười trên môi không hề dứt về mặt kiêu ngạo mà nói rằng:

“Đúng đó, trời sinh tôi chính là cái móc quần áo nên mặc cái nào cũng đẹp, em gái cái này gọi là trời sinh đó!!”

Liên Kiều cười đến ngu ngốc đi, cô liên tục gật đầu lập lập tức phía sau hét lên một tiếng kêu hốt hoảng.

“Trời ạ!! Chị này trên làn váy chị có một khối giống như máu vậy, nhìn rất khủng khiếp ah~”

Một cô gái bộ dáng hoảng sợ che đôi môi mình lại, dường như sắp khóc.

Thiên kim Thẩm thị sắc mặt trắng bệch, vội vàng xem trên làn váy mình, cả người giận tím, gương mặt giật giật.

“Chị à! Nhân lúc bây giờ ít người nhanh chóng đi thay đồ đi, em biết toilet thứ ba tại phòng thay đồ lầu hai!!” —— Liên Kiều cực kỳ nhiệt tình giúp đỡ .

“Cám ơn!!”

Thiên kim Thẩm thị mặt đỏ bừng, thật là ngượng chết mất, muốn biểu hiện thật tốt trước mặt người đàn ông này nhưng mà hiện tại gấp quá phải chạy nhanh rời khỏi tầm mắt hai người này.

“Ai nha, thật sự là đáng thương mà không biết ai nghịch ngợm như vậy!!” Liên Kiều nhìn bóng dáng cô ả rời đi về mặt bi thương mà lắc đầu!! (Ha ha chị chơi trò này cũng quá hiểm đi)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ dáng Liên Kiều nhin không được cười nói: “Nha đầu, túi nước trên kiện áo tắm đâu?”

Liên Kiều le lưỡi sau đó cố ý làm nũng kéo cánh tay anh nói: “Anh thực là thông minh không gì có thể qua được mắt anh cả!!!”

“Cô là quỷ nghịch ngợm, rõ ràng là vẩy nước vào người ta mà còn nói là máu!” Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc đầu cười cười.

“Hừ!”

Liên Kiều trừng anh một cái: “Ai kêu cô ta mặc váy đỏ làm chi, nước hay máu cũng không phân biệt được thì trách cô ta chứ, có gì ngạc nhiên sao!!”

“Cô —— không có việc gì đi?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước rất muốn hỏi cô sao không tức giận bất quá —— nhìn bộ dáng cô dường như không có một chút tức giận nào thì sao anh phải đi giải thích, mình với người phụ nữ kia không có một chút quan hệ nào!!

“Có việc!” Liên Kiều suy nghĩ sau đó tuôn ra một câu: “Bụng tôi thực đói, Cung Quý Dương anh có thể mang tôi đi ăn bữa tiệc lớn được không?”

35. Chương 35: Tâm Tư Liên Kiều (1)

Liên Kiều trong một nhà ăn kiểu dáng Tây Âu, hăng hái giải quyết thêm hai miếng thịt bò to bự sau rốt cuộc mới ăn no uống say, tinh thần cực kì hưng phấn. Mấy món mỹ thực này thật xứng danh với Điều Thuyền~

Nhìn cô bé đối diện cười vô ưu vô lo, Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút muốn nói lại thôi sau đó buông khăn lau ra nói:

“Nha đầu kì thực phụ nữ kia. . .”

“Phụ nữ nào?”

Liên Kiều đang tập trung tinh thần ăn kem ly, hơi ngẩng đầu lên nghi hoặc nửa ngày mới nhớ được: “Ah~ là người phụ nữ dính lấy anh đó hả... ha ha.”

Nói tới đây cô lập tức nhớ tới tình cảnh lúc ấy, cơ hồ muốn cười tới tắc thở.

“Ha ha, tôi nhớ đến bộ dáng biến sắc của người phụ nữ kia đã thấy buồn cười rồi ha hả —— trên đời này lại có người phụ nữ khô hài như vậy!!! Ha ha.”

Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng trở nên cứng ngắc, giống như một loại bất đắc dĩ —— thì ra nha đầu này một chút cũng không để ý người phụ nữ kia?

Nghĩ đến đây lòng anh không tự chủ được xẹt qua tia mắt mát.

Liên Kiều ngược lại không để ý nhiều như vậy, cô vẫn từng ngậm từng ngậm mà ăn mấy món mỹ vị, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước bật ra một câu hỏi:

“Cung Quý Dương anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Gi?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô hỏi đến sững sốt, vô duyên vô cớ hỏi tuổi anh làm gì?

“28!” sau một hồi giật mình, anh định thần lại trả lời một cách giản lược.

“28!!” Liên Kiều nghiêng đầu suy nghĩ một chút sau đó nói: “Tôi năm nay 20, anh lớn hơn tôi 8 tuổi.”

“Như thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước biết cô vẫn có câu hỏi phía dưới nữa nên kiên nhẫn hỏi.

Liên Kiều cười hì hì tiếp tục nói: “Nhìn bộ dáng anh thành thực thế kia, có phải từ bé đã bắt đầu học làm thế nào để trở thành người vĩ đại đúng không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước rất muốn chui vào toilet xem mình có đúng như lời Liên Kiều nói không? Theo lời Liên Kiều nói anh như thế này.

“Tôi xác thực so với những người bạn cùng trang lứa đã biết nhiều chuyện hơn, thế nào?”

“Chắc chắn —— thật sự là đáng thương a!”

Liên Kiều ra vẻ tiếc hận mà nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước sau đó cầm ly kem đưa lên trước mặt anh: “Anh có thể ăn kem chuối không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, lấy ra khăn tay theo bản năng thay cô lau một chút kem còn dính trên miệng. Không chút nào phát hiện ra động tác này có bao nhiêu ôn nhu dịu dàng, có trời mới biết từ nhỏ anh đã không thích ăn đồ ngọt.

“Cho nên nói anh thực đáng thương đi!”

Liên Kiều lại cầm ly kem đem về phía mình” Anh nhất định từ nhỏ đã nghĩ làm thế nào để trở thành người vĩ đại, cho nên kem ly cũng không dám ăn thực đáng tiếc, anh ngay cả chút ngứa họng cũng không có ah!”

36. Chương 36: Tâm Tư Liên Kiều (2)

Bờ môi mòng của Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhếch lên một đường cong mỹ lệ, anh lười biếng dựa thân mình vào ghế mà nhìn tiểu nha đầu đang ngồi ăn kem đối diện, sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia khó hiểu.

” Nha đầu cô hiện tại cũng đã hai mươi tuổi, chẳng lẽ cô vẫn còn trẻ con sao?”

Liên Kiều thở dài một hơi, một tay để lên trán một tay khuấy khuấy ly kem: ” Nếu có thể, tôi tình nguyện không cần lớn lên!”

Giọng nói của cô tuy thản nhiên nhưng lại xẹt qua chút ưu thương, khóe mắt bóng chớp cũng lóe lên một tia đau lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nao nao, Liên Kiều như vậy anh chưa từng gặp qua, vì cái gì mà trên mặt cô lại đau thương như vậy? Cô từng phải trải qua chuyện gì đau lòng sao?

Nghĩ đến đây lòng anh đột nhiên thất lại!

“Nha đầu sao vậy?” Anh ra vẻ thoải mái hỏi cô, lại phát hiện mình rất thận trọng.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước sau đó lại lập tức cúi đầu , bờ môi giật giật thoáng chớp nở nụ cười, nụ cười đau thương.

“Kỳ thật...”

Cô thấp giọng lên tiếng: ” Tôi thật không hi vọng mình lớn lên, nhất là khi tôi được mười tuổi, trước mười tuổi tôi rất vui vẻ hoạt bát, tự do đùa nghịch, nhưng sau mười tuổi..

Âm thanh của cô từng chút từng chút khó khăn.....

“Năm ấy tôi mười tuổi, cha mẹ tôi ly dị, cha tôi cưới người phụ nữ mang thai đứa con của mình mà mẹ tôi cũng gả ột người đàn ông khác rồi cũng sinh ra đứa con của hai người họ. Từ đó về sau tôi liền lớn lên bên ông nội.”

Liên Kiều khó khăn nói ra những lời này, cuối cùng giọng nói nghẹn lại .

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thấy đau lòng.

Những huyện Liên Kiều nói trong tư liệu anh tìm được không có ghi lại, anh không ngờ tiểu nha đầu vô tâm vô phách cả ngày cười hi ha này từ nhỏ đã mất đi cha mẹ. Trong mắt anh cô là một cô nhóc vô ưu vô lo, ngày ngày tìm cách trêu chọc người khác không ngừng lại...

Cô lại dùng phương thức hoàn toàn khác để biểu hiện sự kiên cường của bản thân mình.

Liên Kiều nhìn ly kem đã sớm chảy hết vẻ mặt bi thương.

“Tôi lớn lên bên cạnh ông nội, người trong vương thất rất tốt mà người tốt nhất với tôi lại là ông nội, nhưng càng như vậy tôi càng cảm thấy chính mình giống như bị người ta lãnh quên đi, bị chính cha mẹ ruột của mình vứt bỏ, làm sao có thể quên được??.”

Cô nói xong, đôi mắt tím ngập nước, hốc mắt ửng đỏ khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thêm đau lòng.

“Nha đầu, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, bọn họ tuy rằng tìm được một người thích hợp để sống nốt quãng đời còn lại nhưng bọn họ dù sao cũng là cha mẹ cô, rời đi cũng không có nghĩa là vứt bỏ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng an ủi.

Có thể nói gia tộc Hoàng Phủ là gia đình phức tạp nhất, anh chị em đông đảo còn có thêm khuynh hướng đấu tranh gia tộc nhưng anh lại được hưởng thụ toàn bộ tình yêu thương của cha mẹ không giống như Liên Kiều.

37. Chương 37: Tâm Tư Liên Kiều (3)

Liên Kiều nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu nhàn nhạt nói: “Nếu không phải vứt bỏ, tại sao qua nhiều năm như vậy cha mẹ tôi chưa từng tới gặp tôi một lần, nhất là cha tôi, Ông nội Liên cũng không muốn gặp chẳng nhẽ không phải vứt bỏ sao?”

Một câu nói lạnh nhạt làm người nghe tan nát cõi lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì bởi vì anh biết trên đời này việc làm cho tâm người lạnh chính là bị người thân bỏ rơi và phản bội, Liên Kiều 10 tuổi đã gặp chuyện như vậy, tuổi này vốn dĩ cô nên hưởng thụ độ tuổi vui vẻ hồn nhiên lại bị bóng ma tâm lý bao trùm, thế nhưng cô thật cứng rắn nếu như cô không nói, nhìn vẻ ngoài cô là một nha đầu vô ưu vô lo.

Kỳ thật_____

Liên Kiều liếm liếm môi nhẹ giọng nói: “Tôi thực rất muốn tìm được bọn họ, muốn gặp họ một lần để hỏi cho rõ ràng, chẳng lẽ tôi thực làm cho người ta chán ghét sao? Bọn họ là cha mẹ tôi nhưng sao lại có thể vứt bỏ tôi như những người khác?”

Âm thanh của cô rất nhẹ giống như toàn bộ khí lực bị rút sạch đi, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thêm đau lòng.

“Lại đây, nha đầu.....” ANh không khống chế được vươn bàn tay to muốn kéo Liên Kiều vào lòng.

Liên Kiều nhu thuận mà đi lên phía trước ngay sau đó bị anh thuận thế kéo ngồi xuống giữa hai đùi anh, động tác ái muội tràn ngập gian phòng khiến không gian trở nên thân thiết. “Tôi sẽ phải người giúp em tìm được cha mẹ, em không cần phải sợ tất cả đều sẽ qua thôi!” (Đoạn nào ta thấy hợp sừng hô ra sao thì sẽ sửa nhé! Nên các nàng không cần thắc mắc đâu he~)

Bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Tước vuốt nhẹ lên mái tóc cô như cưng chiều con mèo nhỏ, giọng nói trầm thấp như hơi rượu mê say ngọt ngào.

Liên Kiều tâm không khỏi rung động một tiếng, đầu nhẹ nhàng an tĩnh tựa vào ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước, bên tai không ngừng truyền đến nhịp tim đập ổn định, nghe thấy vậy cô tự dưng cảm thấy hoảng hốt.

Hô hấp của cô nhanh hơn một chút, trên người anh có hương vị nam tính dễ ngủ, đây là một loại hương vị an toàn lây sang toàn thân thậm chí toàn bộ tế bào cô.

“Thật vậy sao?”

Thanh âm nhỏ nhỏ cực giống một con mèo biết nghe lời nhưng không đợi đến khi Hoàng Phủ Ngạn Tước gạt đầu cô liền thẫn thờ dài một hơi lập tức lắc đầu: “Vẫn là dễ như vậy đi!”

“Vì cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn tức đem cầm nhẹ tựa vào cái đầu nhỏ nhắn, trên người cô toàn bộ tỏa ra hương vị sữa tự nhiên.

“Thật là con nhóc, lớn như vậy rồi còn có thói quen uống sữa.”

Giọng nói Liên Kiều khó có thể dịu dàng như lúc này, không có bộ dáng nghịch ngợm như ngày trước mà hiện tại chỉ có dịu dàng.

Cô cảm thấy trong lòng chưa từng kiên định như vậy! Ý chí của anh thật âm áp giống như được mặt trời chiếu sáng làm cô có thể an tâm mà nhắm mắt lại.

38. Chương 38: Tâm Tư Liên Kiều (4)

Không hiểu tại sao Hoàng phủ Ngạn tức lại càng thêm đau lòng.

“Cung Quý Dương_____ Liên Kiều trông mắt trần ngập đau thương: “Anh nói xem có phải tôi thực sự làm người khác chán ghét phải không?”

“Không_____ một chút cũng không!”

Hoàng Phủ Ngạn Tức nhìn bên trong cặp mắt mê ly kia, khẳng định. Bên môi anh nở một nụ cười hết sức tao nhã, anh vươn tay sủng nịnh khẽ nhéo cánh mũi đáng yêu của cô.

“Vì sao lại nói như vậy?”

Liên Kiều lại thở dài một hơi, theo bản năng cúi đầu nghịch mười ngón tay: “Bởi vì Hoàng Phủ Ngạn Tức thực sự chán ghét tôi nha, hẳn tình nguyện cùng cái cây đu đủ Jodie cùng một chỗ mà cũng không muốn gặp tôi!”

“Ai nói hẳn chán ghét em?” Hoàng Phủ Ngạn Tức thiếu chút nữa lỡ miệng, anh vội vàng sửa lại.

Thu hoạch lớn tâm tư Liên Kiều như không có nghe được ý tứ trong lời nói của anh, tiếp tục nói: “Nếu hẳn không ghét tôi vậy vì sao lại cự tuyệt hôn sự với tôi? Tôi nghe ông nội nói Hoàng Phủ Ngạn Tức còn phản đối cuộc hôn nhân này.”

“Kỳ thật. . .”

Hoàng Phủ Ngạn Tức không biết nên trả lời thế nào, anh cũng không thể nói cho cô biết mình chính là Hoàng Phủ Ngạn Tức, nha đầu này đang thương tâm như vậy, nếu bây giờ lại nói cho cô biết sự thật chỉ sợ đến mình xương cốt cũng không còn.

“Có lẽ hẳn căn bản còn chưa có gặp qua em, nếu hẳn biết em đáng yêu như vậy hẳn là sẽ thay đổi! Hẳn theo bản năng mà hồi đáp.”

“Có thể sẽ thay đổi quyết định lúc trước của chính mình sao?” Vẫn là những lời nói này làm cô được an ủi.

“Hoàng Phủ Ngạn Tức không biết quan trọng nhất là. . . hẳn không muốn đi sâu vào trong lòng mình.”

Liên Kiều nghe vậy liền tự hỏi một chút sau đó ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tức, lập tức ôm lấy hẳn.

“Hừ, tôi mới không cần hẳn đâu, tôi muốn anh!”

Tính trẻ con của cô khiến bên môi Hoàng Phủ Ngạn Tức nở nụ cười nhưng động tác của cô_____

Anh cảm thấy thân thể của mình như bị một pho tượng mềm mại cùng cảm giác ôm ấp này làm anh có chút say mê, động tác như vậy anh hoàn toàn ý thức được_____ Liên Kiều không phải trẻ con, giờ phút này trước ngực mình chính là một phụ nữ

“Cung Quý Dương anh sẽ bỏ mặc tôi sao?”

Cô không hề cảm thấy người đàn ông trước mắt này tâm lý biến hóa chỉ thấy anh giờ phút này trông giống như là một khối gỗ di động khiến cô cảm thấy an toàn, có chút dựa dẫm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời nghẹn lời, anh không biết phải trả lời cô thế nào cũng không biết nên lấy thân phận nào để đáp lại cô?

Liên Kiều không đợi anh trả lời cô ngẩng đầu có chút nghi hoặc nhìn về phía khuôn mặt anh, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn biến đổi, cô hung dữ nói : “Này, anh hiện tại không phải đang nghĩ bỏ lại tôi như thế nào chứ, nếu như anh bỏ lại tôi , mặc kệ tôi, tôi nói cho anh biết tôi nhất định sẽ trả thù nha!”

Nói xong hai tay nhỏ bé chống hai bên hông y hết như sư tử cái bị chọc giận.

39. Chương 39: Ngoài Ý Muốn (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị bộ dạng của cô chọc cười tâm tình cũng trở nên cực kì tốt: “ Được rồi, tôi thật sự sợ em rồi!”

“ Hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều đột nhiên sáng ngời: “ Anh nói vậy thì từ ngày mai trở đi anh sẽ dạy tôi bơi lội nha, tuy rằng tôi cực kì không muốn học nhưng mà vì phải thắng cái cây đu đủ kia nên cũng không có cách nào, việc này anh nhất định phải giúp tôi đó!”

“ Không thành vấn đề!” , Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu đáp ứng.

“ Không được, tôi sợ anh bận nhiều việc , đến lúc đó lại lấy cớ kéo dài thời gian vậy phải làm thế nào?” , Liên Kiều lo lắng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhướn mày, nha đầu này thật đúng là nghĩ nhiều, anh Hoàng Phủ Ngạn Tước một khi đã đáp ứng người khác thì không đời nào đổi ý.

Phải làm thế nào thì nha đầu tài năng này mới yên tâm đây?

Liên Kiều mắt to đảo đảo một chút lập tức cười trông cực kì thiện lương , một vẻ như con hổ nhỏ đáng yêu, con người dưới ánh đèn lóe ra thứ ánh sáng chói mắt.

“ Tôi muốn tại trên người anh lưu lại một dấu hiệu , để mỗi khi anh thấy nó sẽ nhớ rõ!

Dấu hiệu? Anh cũng không phải vật phẩm như thế nào lưu lại dấu hiệu?

Liên Kiều bưng miệng cười , cô nắm cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước , thừa dịp anh không kịp phản ứng liền há mồm, dùng sức cắn anh.....

Hoàng Phủ Ngạn Tước hét lên một tiếng, tiếng hét vang vọng cả tiệm cơm Tây.

****Boston****

Sáng sớm, sương mù tự nhiên bao trùm toàn thành phố, trên tán cây cành lá còn lưu lại giọt sương ướt át. Khu biệt thự khi tờ mờ trong sương sớm, lại mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở đó, đèn ở bên ngoài dãy biệt thự không ngừng lóe ra mà cảnh sát lúc này đang khẩn trương mà bận rộn.

Trên mặt bọn họ đều chứa đầy vẻ khủng bố!

“Đứng ở nơi này không được rồi đi!”

Bỗng nhiên một người đàn ông vóc dáng to lớn chuẩn bị đi ra khỏi đám cảnh sát mặc cảnh phục, ngay lúc đó bảo vệ đứng bên cạnh cảnh sát vội vàng ngăn lại.

Người đàn ông anh tuấn trên mặt không một chút biểu tình , hần giờ giấy chứng nhận trong tay lên, thản nhiên mà nói rằng: “ Chủ nhiệm khoa khám nghiệm tử thi quốc tế, Hoàng Phủ Ngạn Thương, là cảnh sát mời tôi đến!”

Cảnh sát còn chưa nói gì ngay lúc này liền thấy cảnh sát trưởng từ giữa biệt thự đi ra , thấy hần người đàn ông gương mặt đột nhiên sáng ngời nhanh tiến lên: “ Hoàng Phủ tiên sinh, chờ anh đã lâu, mời mau vào đi!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương gật gật đầu vượt qua đám cảnh sát đi vào trong bỏ mặc hai bên cảnh sát hai mặt nhìn nhau.

Hần chính là Hoàng Phủ Ngạn Thương? Là pháp y nổi tiếng thế giới?

Không phải hần quyền cao chức trọng mà nghe nói hần là người của gia tộc tài phiệt Hoàng Phủ.

Trong lúc nhất thời mấy người đàn ông đều thực nhiều chuyện.

Người chết là Hàn bá tước, độ tuổi trung niên , thân thể của người này có hơi béo, chết không rõ nguyên nhân , thời điểm phát hiện thấy người này chỉ thấy hần đã ngã dưới sàn nhà hai mắt trũng to, quả thật là một màn khủng bố người xem, bề ngoài nhìn có chút chấn động kinh hãi nhưng mà.....

40. Chương 40: Ngoài Ý Muốn (2)

Cả đám cảnh sát đều lâm vào kinh hãi cổ thi thể này nhìn qua giống như làm từ sáp bởi vì trên thi thể này có một tầng sáp màu trắng.

Thi thể như vậy quả thực hiếm thấy!

Trong đó một cảnh sát đang thần tình kinh dị, nói chuyện với một cảnh sát khác sau đó tiến hành tốc kí ghi lại quá trình điều tra .

“Đây là xác nguyên hình!”

Trong khi mọi người thảo luận một thanh âm trầm thấp từ ngoài cửa truyền đến, mọi người lập tức nhìn lại chỉ thấy một người đàn ông cao lớn một thân sơ mi giản dị hướng thi thể đi tới, vừa đi vừa đem áo blouse vào khám nghiệm tử thi bao tay cũng đeo lên.

Chỉ thấy hần cực kỳ đẹp trai, con người đen thâm thúy tựa như nhìn rõ hết thấy sự vật. Mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều toát ra hơi thở quý tộc.

Nhóm cảnh sát sôi nổi nhường đường bởi vì bọn họ đều biết người trước mắt này chính là bác sĩ khám nghiệm tử thi nổi tiếng thế giới —— Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Hoàng Phủ Ngạn Thương tới gần thi thể ngồi xổm xuống đem thùng dụng cụ mở ra bắt đầu tiến hành công tác khám nghiệm tử thi.

“Thi thể được phát hiện vài giờ?” Hần một bên vừa quan sát thi thể vừa hỏi

“Theo hạ nhân nói là ba giờ rạng sáng nay!” Cảnh Trưởng đáp lời.

Thi thể không có dấu vết bị di động đây là nơi phát hiện thi thể đầu tiên, nhưng mà ——

Hoàng Phủ Ngạn Thương giương mắt lên có điểm nghi hoặc —— thi thể mới chết làm sao có thể trở thành xác nguyên hình được?

Thế nhưng —— thi thể này đích xác là bộ dáng của thi thể nguyên hình.

Cái gọi là xác nguyên hình là một loại cực kỳ hiếm thấy, mà thi thể có hình thành đặc biệt như vậy nguyên nhân là bởi vì thi thể bị ngâm trong nước thời gian dài hoặc là chôn ở chỗ những không khí không lưu thông. Bởi vì thiếu không khí cho nên sẽ hạn chế vi khuẩn hoại tử sinh sôi nảy nở, vi khuẩn phát triển chậm đồng thời hơi nước trong cơ thể dần dần mất đi, mỡ bắt đầu phân giải hòa tan trong nước trôi đi, các yếu tố trong nước kết hợp với thi thể sẽ có phản ứng xà phòng hóa sinh ra một loại muối khó hòa tan trong nước, mà thi thể được bảo toàn trong nước như vậy chính là hiện tượng xác nguyên hình.

Nhưng là dựa theo phân tích hiện tượng bình thường đến quá trình thi thể bình thường trở thành xác nguyên hình ít nhất phải mất từ một năm đến năm rưỡi, theo tư liệu vị Hàn bá tước này hôm qua còn nói lời tạm

biệt cùng vợ con sắp ra ngoài du lịch. Hôm nay sao có thể biến thành xác nguyên hình trong khi thi thể còn chưa có bị di chuyển qua??

“Hoàng Phủ tiên sinh, thi thể của Bá tước này khiến cho cảnh sát chúng tôi rất khó khăn không thể nào xướng tay được!” Cảnh Trường về mặt thất bại mà nói.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đầu hơi lắc lắc một chút sau khi lấy được mẫu vật từ thi thể mới thản nhiên nói:

“Chỗ tốt duy nhất của xác nguyên hình chính là có thể đem các loại bệnh tật hoặc vết thương biểu hiện ra ngoài nhưng mà —— trên thi thể không có bất kì dấu hiệu đánh nhau nào càng không có vết thương trí mạng, tôi yêu cầu tiến thêm một bước làm giải phẫu thi thể của Bá tước này”

41. Chương 41: Ngoài Ý Muốn (3)

Đám cảnh sát chỉ có thể nghe theo Hoàng Phủ Ngạn Thương bởi vì dạng thi thể này thật

sự quá mức quỷ dị , phải nói là cực kì quỷ dị.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn khối xác nguyên hình này trong lúc nhất thời cũng lâm vào đau khổ trầm tư , kỳ thật từ góc độ pháp y để lý giải xác nguyên hình là không dễ dàng phân tích, xuất phát từ nguyên nhân tử vong , nhưng là cỗ thi thể này chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi liền biến thành xác nguyên hình việc này thực sự làm hắn cảm thấy hứng thú.

Hắn vừa muốn đứng dậy trợ lí tuân mệnh đến xử lí thi thể một chút , một viên cảnh sát đi lên phía trước nói khẽ với Hoàng Phủ Ngạn Thương : “Hoàng Phủ tiên sinh, có một cô gái tên là Mặc Di tìm ngài!”

“Mặc Di?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương có chút kì quái , hắn liền nhìn ra ngoài cửa thấy một cô gái trông còn rất trẻ , cô mặc một chiếc quần lụa mỏng, màu sắc thanh đậm, mái tóc dài đen nhẹ nhàng tung bay trong gió, dung nhan thanh nhã như mây, cô gái xinh đẹp nhìn thấy cái xác vẫn còn nguyên hình kia, ánh mắt nhẹ nhàng dừng lại trên người Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Hoàng Phủ Ngạn Thương tim hơi rung động một chút, hắn cảm thấy ánh mắt của cô giống như lông chim nhẹ nhàng quan trọng nhất là, vẻ đẹp của ánh mắt của cô dĩ nhiên là hắn chưa từng thấy qua ánh mắt màu tím như thế.

“ Cô gái này là ai?”

Hắn hơi chần chờ tiến lên: “ Xin hỏi, cô tìm tôi có việc gì ?”

Nhìn diện mạo của cô, Hoàng Phủ Ngạn Thương không biết cô là người nước nào liền dùng tiếng Anh nói với cô.

Cô gái ngẩng lên ánh mắt như sóng chỉ thấy cô nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi lập tức vươn tay chỉ về phía cỗ thi thể kia, thản nhiên nói:

“Tôi nghĩ_____ thi thể này giao cho tôi xử lý!”

“ Cái gì?”, không chỉ có Hoàng Phủ Ngạn Thương mà đồng đảo cảnh sát cũng lâm vào kinh ngạc.

Người phụ nữ này muốn thi thể này làm gì? Cô lại là cảnh sát hay là bác sĩ khám nghiệm tử thi sao?

Hoàng Phủ Ngạn Thương phát ra một câu: “Tôi không hiểu ý của vị bác sĩ này lắm!”

Cô gái kia cũng mỉm cười nhưng chỉ hơi nhếch khóe miệng lên một chút, cô nhìn cảnh sát vây quanh bốn phía mà nói: “Không biết có thể nói chuyện thêm một chút với Hoàng Phủ tiên sinh được không?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn thi thể một cái sau đó gật đầu.

Biệt thự sáng sớm tràn ngập hương vị cỏ xanh mặt trời đã dần dần lộ ra sắc vàng sáng chói.

Ánh nắng chiếu xuống khiến thân hình đàn ông cao lớn cùng dáng người phụ nữ xinh đẹp càng thêm xa hoa lộng lẫy.

“Mặc tiểu thư tôi không rõ ý tứ trong lời nói khi nãy của cô!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô gái đứng dưới ánh mặt trời, xung quanh người cô được phản chiếu một vòng ánh sáng tựa như một thiên thần vậy.

Cô gái nhẹ nhàng lay động đầu nói: “Hoàng Phủ tiên sinh tôi với anh giống nhau đều là họ kếp, Mặc Di là họ của tôi còn tên đầy đủ —— Mặc Di Nhiễm Dung!”

“Mặc Di Nhiễm Dung?” Hoàng Phủ Ngạn Thương tinh tế thưởng thức tên này thực độc đáo giống như người vậy.

Cô gái mỉm cười không giấu giếm nói: “Mặc Di Nhiễm Dung, Mặc Di gia lớn thứ 25 —— hàng đầu sư!”

Chuyện kì quái.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ngẩn ra, hẳn có chút khó hiểu mà nhìn cô gái trước mắt, cô tươi cười nói rất nhẹ nhàng nhưng hẳn lại không dám tin những gì mình đang nghe.

“Hàng đầu sư?”

Tuy rằng hẳn biết có hàng đầu sư tồn tại, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hơn nữa

trong đầu hẳn luôn nghĩ hàng đầu sư là những người đàn ông ăn mặc rất kì quái.

Mà cô gái trước mặt này nhìn qua thanh thuần như nước, tuy toàn thân cao thấp toát ra một cảm giác bí ẩn nhưng hẳn tuyệt đối không nghĩ đem cô với hàng đầu sư có liên hệ.

Nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương giật mình Mặc Di Nhiễm Dung cười cười: “Chỉ mong không dọa đến Hoàng Phủ tiên sinh!”

“Đâu có, đâu có chỉ là cảm thấy hàng đầu sư là phụ nữ nên hơi ngạc nhiên!” Hoàng Phủ Ngạn Thương bị Mặc Di Nhiễm Dung nói vậy chính mình cảm thấy chút ngạc nhiên.

Mặc Di Nhiễm Dung lần này không cười không phải bởi vì Hoàng Phủ Ngạn Thương nói không tốt, mà chính là bây giờ cô đang nghĩ đến thi thể kia.

“Hoàng Phủ tiên sinh về thi thể kia không phải đơn giản giống như trong tưởng tượng của mọi người, cho nên lần này tôi mới ngần ngại xa xôi đuổi đến chỗ này chính là muốn điều tra rõ sự tình!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương ánh mắt xẹt qua tia nghi hoặc: “Ý cô là —— thi thể này có liên quan đến giảng đầu thuật?”

Suy đoán này không thành lập hẳn không biết chính là hẳn cảm thấy —— chuyện này có chút không tưởng tượng nổi!!

Mặc Di Nhiễm Dung cũng không giấu diếm tình hình làm gì nhẹ nhàng gạt đầu: “Không tui, Hoàng Phủ tiên sinh là bác sĩ khám nghiệm tử thi lừng danh thế giới, anh hẳn là rất rõ ràng một thi thể bình thường không có khả năng trong thời gian vài giờ ngất ngủ như vậy lại trở thành xác nguyên hình. Tôi vừa mới nhìn thi thể kia tuy rằng không có tiến hành phân tích nhưng dám khẳng định chủ nhân của thi thể này khi còn sống cho tới khi cái chết lý kì này xảy ra có liên quan tới giảng đầu thuật!!”

“Nghe nói giảng đầu thuật có rất nhiều loại không biết Hàn bá tước rốt cuộc là thuộc loại nào loại?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương thực không muốn tin tưởng việc này lắm. Hẳn trước giờ vẫn luôn tin tưởng khoa học nhưng sự thật đặt ngay trước mắt hỏi hẳn làm sao không tin đây??

Mặc Di Nhiễm Dung nâng mắt lên nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt nói: “Thi hàng!”

“Thi hàng?” Hoàng Phủ Ngạn Thương ánh mắt hơi lóe lên chỉ cảm thấy cái tên này nghe thực âm độc.

Không tui chủ nhân của cỗ thi thể này là thi hàng, đơn giản mà nói là có người lợi dụng hàng đầu thuật không chỉ muốn khống chế thi thể quan trọng hơn là lợi dụng thi du để thực hiện bước âm độc hơn của giảng đầu thuật!” Giọng điệu của Mặc Di Nhiễm Dung tuy nhẹ nhàng bình thản nhưng lại rất sâu lo.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn về phía cô không kìm được hỏi: “Cô vừa mới nói mình là ngàn dặm xa xôi đuổi tới chỗ này không lẽ cô có thể dự đoán trước.”

Điểm ấy càng làm hắn nghĩ không ra..

Mặc Di Nhiễm Dung biết trong lòng hắn có nghi hoặc liền nói thẳng: “Người nhà Mặc Di không chỉ có tinh thông giảng đầu thuật, còn rất giỏi bói toán, mà nơi tiếp theo xác nguyên hình này xuất hiện chính là —— Hongkong!”

“Hongkong?” Hoàng Phủ Ngạn Thương đột nhiên nghĩ đến anh cả Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện nay đang ở Hongkong.

Mặc Di Nhiễm Dung nâng mắt lên như thể nhìn thấu tâm tư hắn khẽ mở miệng nói: “Không tồi, theo như bói toán của tôi giảng đầu thuật này xuất hiện lần này có liên qua tới Tứ đại tài phiệt.”

Toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Thương run lên, hắn như cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua.

42. Chương 42: Cung Quý Dương Nổi Bão (1)

Tổng bộ Cung thị.

Sáng sớm, thư kí Dương theo thói quen đem một ly Milano mới pha đặt trên bàn làm việc của tổng giám đốc, đúng lúc Cung Quý Dương nhân nhả đi tới.

“Chào buổi sáng, Cung tiên sinh!” Thư kí vội vàng lễ phép chào hỏi.

Cung Quý Dương nhẹ nhàng ngửi một chút hương vị của Milano, trên mặt gợi lên một tia cười tà mị, hắn có chút vất vả.

Thư kí mặt đỏ lên vội vàng hạ ánh mắt xuống chuẩn bị rời chỗ này, đối mặt với tổng giám đốc đẹp trai lại cười tà mị như vậy, người phụ nữ nào cũng đều tim đập loạn lên.

Hắn ngồi xuống, một ly cà phê nguyên chất tinh khiết đang bốc khói cũng lập tức đưa tới trước mặt hắn, Cung Quý Dương chậm rãi uống cà phê, động tác nhân nhả mà biếng nhác, ngay sau đó mới mở hội nghị qua video, đối tượng là tổng giám đốc của Lãnh thị tại Pháp - Lãnh Thiên Dục.

“Xin chào buổi sáng Lãnh tổng!”, hắn hướng về phía webcam vẽ mặt sung sướng tiếp đón.

Chào buổi sáng chính là nhằm vào một người mà thôi.

Lãnh Thiên Dục vẫn như cũ vẽ mặt lãnh khốc, hắn thần nhiên mà mở miệng ngụ ý là nhắc nhở với thế giới không làm chậm trễ thời gian của hắn.

Cung Quý Dương ngược lại vẫn cười ha hả, hắn nhún vai, đối với người bạn tốt này, bộ dáng như ma quỷ từ bé hắn nhìn có chút không quen.

Thiên Dục, “Sáng sớm tớ tìm cậu là muốn báo cho cậu một tin sốt dẻo, cậu có muốn nghe hay không nghe?”

Lãnh Thiên Dục ở trước màn hình video từ một nơi khác nhìn Cung Quý Dương cười vô lại, hắn không như lúc trước hay hồ hững ngược lại môi mông khạc ra một câu ngoài ý muốn :” Tớ cũng có một tin tốt muốn báo cho cậu!”

Cung Quý Dương nghe vậy, lập tức lấy lại tinh thần sau hắn vội vàng nói :” Có hai tin,cậu nói trước đi!”

Hắn biết Lãnh Thiên Dục giống hắn không thích nói giỡn, lại càng sẽ không có lấy bạn tốt ra làm trò đùa, nếu hắn nói có một tin tức như vậy nhất định chính là có giá trị, nhất định là có liên quan đến mình, Cung Quý Dương còn muốn trêu đùa hắn một chút nhưng mà có thể từ trong miệng hắn nghe được một tin tức cũng không sao.

Lãnh Thiên Dục cũng hiểu được đạo lý này, tuy rằng Cung Quý Dương bình thường làm việc có chút vô lý lại sâu không lường được, bình thường ra ngoài cũng không cần đến sớm như vậy, nay lại cố ý muốn tìm mình tiêu khiển nhất định có chuyện gì muốn nói rồi

Lãnh Thiên Dục nghe vậy gật gật đầu, tiếng nói trầm thấp mà hồ hững tràn ngập, giải thích với bạn tốt: "Cậu nói trước đi nếu không mình sợ cậu sau nghe xong tin tức của mình thì tâm tình sẽ bị kích động mà quên mất tin mình phải nói"

Cung Quý Dương khoanh hai tay_____ cái gì mà thần thần bí bí vậy?

"Ok! Nói ngắn gọn đi!"

Hắn bộ dáng phớt lờ người khác, trong nháy mắt về mặt trở nên nghiêm túc: "Thiên Dục à, Hàn bá tước bị hạ độc, chuyện này cậu đã biết chưa?"

43. Chương 43: Cung Quý Dương Nổi Bão (2)

Lãnh Thiên Dục gật gật đầu, ánh mắt giống như đêm tối thâm trầm: "À? Hàn bá tước là Mafia, là người đứng đầu một gia tộc, sáng nay, cha mình đã gọi muốn mình báo cáo vấn đề này!"

Cung Quý Dương đôi mắt trở nên sắc bén như chim ưng: "Cảnh sát đã muốn phong tỏa tin tức nhưng mà Ngạn Thương lại tra ra cái chết của Hàn bá tước chết không đơn giản bởi vì có liên quan tới Nam Dương giáng đầu thuật."

"Nam Dương giáng đầu thuật?"

Lãnh Thiên Dục thâm trầm, mắt trấn động trong giây lát liền khôi phục nhanh chóng: "Về điểm này mình chưa có nghe nói tới!"

Một nghi tượng bình thường chết sẽ không khiến cho Lãnh Thiên Dục chú ý nhiều.

Cung Quý Dương trầm tư một chút: "Thiên Dục, tớ cảm thấy chuyện này thật quái dị, một nghi tượng chết nhưng lại có thể có liên quan tới tà thuật, nghe Ngạn Thương nói Hàn bá tước tử vong chỉ mới mấy canh giờ mà thi thể lại biến thành xác nguyên hình, thật hiếm có!"

Lãnh Thiên Dục ánh mắt lóe lên một chút: "Chuyện này thật không thể tưởng tượng được, còn có_____ - Giáng đầu thuật thực sự tồn tại trên đời này?"

"Loại tà thuật này mặc dù đang được đồn đại xôn xao ở bên Malaysia và Thái Lan nhưng dù sao cũng chưa ai từng tận mắt chứng kiến nên nói như vậy có chút không chân thật."

"Nghe nói lúc ấy có một cô gái tìm gặp Ngạn Thương tự xưng là hàng đầu sư của gia tộc hoàng gia Mặc Di, Ngạn Thương cũng đã nghe lời cô ấy nói xong liền bay tới Hong Kong. Thiên Dục, tớ muốn nhắc nhở cậu nếu loại chuyện này đã xuất hiện như vậy nhất định là có người ở bên trong đã bắt đầu hành động, cậu phải chú ý nhiều hơn mới được, tuy rằng người bên ngoài không biết thân phận thực sự của Hàn bá tước nhưng dù sao hắn cũng là người của tổ chức Mafia!", Cung Quý Dương trịnh trọng nói chuyện.

Lãnh Thiên Dục suy nghĩ một chút , gật đầu: "Tớ sẽ lưu ý việc này."

Cung Quý Dương yên tâm, hắn lại khôi phục bộ dáng cũ, không chút để ý tới người khác, biếng nhác tựa mình vào ghế ngồi, bưng chén cà phê lên nhấp một ngụm: "Thế còn chuyện của cậu"

Lãnh Thiên Dục nhìn hắn buồn cười, mà hắn cứ như vậy không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, hắn vươn cao cổ họng buồn cười nói:

"Trên đời này thật là có chuyện trùng hợp, tớ muốn nói cho cậu biết cậu cũng có liên quan tới chuyện của Vương thất , trong đó có liên quan tới một cô gái chỉ tiếc cô gái ấy lại được đồn là vị hôn thê của Hoàng Phủ"

“Nói vậy, Hoàng Phủ nhất định là gấp gấp đi gặp cô gái kia đi?” Cung Quý Dương vừa cười vừa uống cà phê. Cái tin này thì có liên quan gì tới hắn.

Lãnh Thiên Dục cố ý chậm rãi nói: “Quả thật hắn là chạy tới Hongkong để gặp cô gái tên Liên Kiều nhưng mà.....”

Hắn dừng một lát nhìn Cung Quý Dương đang nhàn nhã nhấp cà phê, hiếm khi có trò để nói, hắn nhướn mày, đùa dai nói: “Hoàng Phủ lại dùng danh nghĩa Cung Quý Dương tiên sinh kính yêu để gặp mặt!”

Phốc! _____ Cung Quý Dương lập tức phun hết cà phê ra ngoài, kịch liệt ho khan: “Cậu nói _____ Khụ khụ _____ cậu nói cái gì?”

Lấy tên hắn đi gặp người của Vương thất? Cậu ta định giờ trò gì mà lại lấy danh nghĩa của mình đi gặp vị hôn thê của cậu ta?

Lãnh Thiên Dục bên môi gợi lên tia hứng thú: “Tớ nghĩ là cậu nên bay qua Hongkong ngay lập tức đi, tớ còn có chuyện cần xử lý trước, chào!”

Cung Quý Dương mặt mày xanh mét, hắn thật vất vả thuận khí, cánh tay dài duỗi ra bấm điện thoại trên bàn làm việc _____

“Đặt cho tôi vé đi Hongkong ngay, càng sớm càng tốt!”

Lời tác giả:

Cung Quý Dương biết được Hoàng Phủ Ngạn Tước giả mạo thân phận của hắn đến gặp vị hôn thê của Vương thất thì sẽ có hành động như thế nào? Sau khi Liên Kiều biết mình bị lừa sẽ quay sang chửi Hoàng Phủ Ngạn Tước ra sao? Mặc Di Nhiễm Dung cô gái này đến tột cùng có những bí ẩn gì? Giáng đầu thuật nghe rợn cả người, hay thay đổi bói toán thuật Tarot lại sẽ cấp ọi người nội dung thần bí như thế nào hãy chú ý đón xem nhé!

Ghi chú: Chương này sẽ đề cập đến Nam Dương hàng đầu thuật kinh khủng sẽ không thay đổi Tarot đâu!

44. Chương 44: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Phụ Nữ Làm Vợ!(1)

Edit: Nguyensenck52

Beta: Min Ngốc

Hongkong, biệt thự trên núi.

Ánh nắng tản ra qua các tán cây xanh bao phủ toàn bộ biệt thự hòa nhoáng.....ở Hongkong, khu biệt thự trên lưng chừng núi này luôn là nơi người giàu sinh sống, cũng tượng trưng cho những người có địa vị lớn trong xã hội, xuyên qua khu vực cấm ngay cả nhân viên cũng không được đi vào, không khó nhìn thấy một dãy nóc nhà tĩnh mịch, mái ngói màu hồng dưới ánh mặt trời phản chiếu hình ảnh bắt mắt.

“Hoàng Phủ!”

Nơi này là biệt thự tư nhân của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cũng là nơi mà mỗi lần hắn trở về HongKong công tác đều nghỉ ở đây, biệt thự này có tên trùng với tên của biệt thự của tổ tiên tại Mỹ của hắn.

“Hoàng Phủ” tức tiếng Hán tự, tổ tiên của gia tộc Hoàng Phủ nổi tiếng mang tư tưởng truyền thống Trung Hoa, hơn nữa cũng có quyền uy của Vương tộc không thể bỏ qua.

“Hoàng Phủ” ở Hongkong cổ điển hơn mang khí chất Á Đông hơn so với “Hoàng Phủ” ở Mỹ, vừa lãng mạn vừa trang nghiêm, nhà cao cửa rộng hài hòa với cảnh chính rộng lớn, cửa sổ hình vòm, mỗi lối đi đủ toát ra hơi thở cổ xưa.

Còn chưa tới buổi trưa, hệ thống lò sưởi, bộ ghế sofa mang phong cách cổ điển Châu Âu, màu sắc sâu cạn hài hòa, cùng với những hình ảnh trải dài trong căn biệt thự, bày ra khí chất ung dung, mỗi phòng đều hết sức xa hoa. (Chỗ này chém!)

Phòng họp rộng lớn nằm chính giữa tầng cao nhất của công ty, bọn họ mỗi người một thân giày ra, Tây trang ngồi ở hai bên bàn hội nghị, không khí hội nghị yên lặng mà trang trọng làm bọn họ không dám có nửa điểm sai sót.

Tổng giám đốc tự mình ngồi nghe báo cáo chi nhánh ở Hongkong, điều này đối với bọn họ là phúc cũng là họa, phúc là bởi vì dưới sự hướng dẫn chỉ trong vài ngày ngắn ngủi của tổng giám đốc mà chiến tích của bọn họ liên tăng mạnh, họa là bởi vì cũng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi này, vài viên quản lí cao cấp đã bị vị tổng giám đốc chỉ 28 tuổi này đuổi đi một cách vô tình.

Thậm chí, cán bộ cao cấp bên trong còn có một vài vị trí đã lâu năm công tác, trình bày với tổng giám đốc _____ anh tài ở Tập đoàn Hoàng Phủ quốc tế cho tới bây giờ đều không thiếu, nhưng cũng không thể để một số cán bộ ỷ vào vị trí cao đánh đồng được.

Vài ngày công tác khẩn trương, cán bộ viên chức ở bộ phận nhân sự tại Hongkong không khó nhận ra vị tổng giám đốc này vô cùng cương quyết, đừng nhìn thấy hần một bộ tao nhã giống như vua chúa nhưng thực ra cũng đủ khiến người khác không dám khinh thường.

Thế lực tập đoàn Hoàng Phủ có thể phát triển là một trong tứ đại tài phiệt, cùng với tam đại tài phiệt khác bắt tay, nhằm xác thực thực lực cùng quyền uy của mình.

“Trưởng phòng Tề, báo cáo một chút tình huống đầu tư bên kia!”

Ngồi trên ghế làm bằng da thật, Hoàng Phủ Ngạn Tước một bộ uy nghiêm, ngôn ngữ thâm trầm, vững vàng, lại lộ một vẻ đầy uy hiếp.

“Vâng, thưa Hoàng Phủ tiên sinh!”

Trưởng phòng Tề hít sâu một hơi, vội vàng nói: “Chúng ta đã thống kê số liệu đầy đủ, quý 1 lợi nhuận đầu tư vượt kế hoạch một ngàn tỷ, số quốc ra mà chúng ta đầu tư tài chính đã đạt tới 80 quốc gia, trong đó lợi nhuận đạt hơn một tỷ năm nghìn vạn có 45 quốc gia, các công ty ở 45 quốc gia này tổng lợi nhuận ở cùng kì năm trước đạt 800.75 triệu, theo tỉ lệ quy đổi tại Hongkong, tổng doanh thu từ hoạt động kinh doanh tăng 35,4%, không đạt kế hoạch, lãi ròng từ hoạt động kinh doanh đạt 50.11 triệu so với 45.85 triệu của cùng kì năm ngoái, như vậy so với cùng kì năm ngoái, đạt mức tăng trưởng 71% trong khi năm 2011 chỉ là 40%...”

Trưởng phòng Tề vừa nói vừa cẩn thận nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy đi về phía cửa sổ sát đất, sợ số liệu báo cáo sai.

Nhìn tổng giám đốc trên mặt không chút biểu tình nào, hần không biết kể từ khi tổng giám đốc quản lí công ty tới nay, lợi nhuận có đạt kế hoạch hay không, bởi vì nghe nói phân bộ tại Mĩ cùng các quốc gia khác lợi nhuận dự kiến đều rất cao.....

Nghĩ đến đây, mồ hôi hần đổ nhanh xuống!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy chỉ là muốn giãn gân cốt một chút, khi thân hình cao ngất đứng ở cửa sổ sát đất, hần lại nhìn thấy một màn.

Thanh âm phía sau dường như đã muốn tạm dừng xuống, thay vào đó là một trận hít thở khẩn trương.

“Tiếp tục nói”, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đầu cũng không quay lại, thản nhiên ra lệnh.

“Vâng !”, Trưởng phòng Tề lau một chút mồ hôi trên trán, mấy vị quản lí cấp cao cũng một bộ khẩn trương.

“Hai chỉ tiêu này tăng trưởng trên diện rộng, chủ yếu là vì cùng kì công ty trong nước lựa chọn danh mục cổ phiếu trong đó lợi nhuận thu được thu được từ chênh lệch giá cổ phiếu đạt tới 51.57 triệu “

Cách phòng họp không xa, đối diện là một bể bơi màu nước xanh da trời, mặt nước lóe ra một màu chói mắt, mà ở bể bơi bên cạnh, Liên Kiều bọc mình giống như cái bánh trưng, bên cạnh là một bảo vệ luôn đi cạnh bảo vệ cô.

Chỉ thấy cô cẩn thận ngồi xổm xuống, đem chân duỗi trên mặt nước, chớp mắt liền rút chân ra, tựa như rất sợ nước.

Một màn này hoàn toàn lọt vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh không nhịn được hơi nhếch môi, đôi chân ngọc ngà cùng bóng dáng kia khiến hắn không quay đầu đi được, quanh quẩn dị thường, mà cô, khuôn mặt thanh thuần nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời trông quá mê người, giống đóa hoa nhỏ mê hoặc khiến cho người ta yêu mến.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm một hồi xúc động, tựa như vài tia nhỏ khẽ xẹt qua tâm anh, không biết tại sao, hắn đột nhiên cảm thấy toàn bộ phòng họp giống như một cái nhà giam, không khí thật sự ngột ngạt.

“Đi!”

Anh mở miệng, sau đó lập tức xoay người, thân hình cao lớn che khuất hơn nửa cái cửa tiến vào ánh mặt trời_____

“Hoàng Phủ tiên sinh!” trưởng phòng Tề khấn trương nuốt một hơi, trời ạ, ngàn vạn lần không cần ghét bỏ hắn làm việc không tốt, có trời biết hắn chính là cẩn trọng, nếu mà bị sa thải như vậy, vợ cùng con hắn ai nuôi đây.....

Hoàng Phủ Ngạn Tước tầm mắt đảo qua một lượt, khuôn mặt khấn trương nói:”Hôm nay hội nghị tới đây dừng, ngày mai kêu thư kí đem báo cáo tới phòng làm việc của tôi!”

“Vâng, Hoàng Phủ tiên sinh!”

Tất cả mọi người lúc này mới thả lỏng một chút, trên mặt như là được phán là vô tội một dạng, mọi người tự động đứng dậy rời đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại đem ánh mắt chuyển đến bể bơi, rơi vào bên người cái nha đầu kia, nhìn nhìn, ánh mắt ôn hòa dần chuyển hóa mà chính bản thân anh cũng không phát hiện ra.

45. Chương 45: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Phụ Nữ Làm Vợ!(2)

Edit: Sen

Beta: Min

“Liên Kiều tiêu thư, cô muốn xuống nước học bơi ?”

Đứng ở bên cạnh bể bơi, bảo an xấu hổ nhắc nhở cô, hắn thật sự chưa từng thấy qua người nào học bơi lội như vậy, đem mình bọc như cái bánh trưng không nói tới, còn đặt biệt khoa trương đem một cái phao cứu hộ trên lưng, đây mà gọi là học bơi lội sao?

Liên Kiều vẻ mặt khấn trương nhìn mặt nước, lại ngửa đầu lên, làm bộ như không thèm quan tâm nói:”Ai nói tôi muốn học bơi? Tôi căn bản là sẽ xuống nước, chỉ là chỉ là...”

“ Chỉ là cái gì?”

Một cỗ âm thanh trầm thấp ngắt lời cô nói, bóng dáng cao lớn như pho tượng đúc xuất hiện trên bờ.

“ Hoàng Phủ tiên sinh!”, bảo vệ vội vàng cúi người.

“ Được rồi, cậu lui đi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước ra lệnh.

“ Dạ vâng”. Bảo vệ nhận được mệnh lệnh, rất nhanh rời khỏi bể bơi.

Liên Kiều ngẩng đầu, hít mắt nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, ánh mắt trời chiếu trên người anh khiến anh xinh đẹp như thiên thần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều một bộ dương dương tự đắc, không khỏi cười nhạt:”Nha đầu, cô quyết tâm nhưng lại nhát như vậy, làm sao để thắng được Judy đây?”

Anh biết Judy là tử huyệt của Liên Kiều, chỉ cần nhắc tới tên này, Liên Kiều sẽ bị kích thích.

Quả nhiên, Liên Kiều vừa nghe xong, từ bên cạnh hồ bơi đứng lên, bàn tay nhỏ bé lập tức nhéo cổ áo Hoàng Phủ Ngạn Tước

“ Anh chính là đã đáp ứng tôi, nhất định phải dạy tôi học bơi, nếu không_____nếu không chính là tiểu Cầu, tiểu Cầu anh biết không?”

(Sen: chả nhẽ dịch thẳng là chó –Min: ta thấy ý kiến đó hay)

Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ hai tay đầu hàng:”Được rồi, được rồi, tôi đã đáp ứng, cho nên cố ý đem hội nghị hủy bỏ, đến dạy cô bơi lội, như vậy, để cô thích ứng một chút cảm giác với nước, được không?”

Nhìn cô nhu thuận gật đầu, anh xoay người rời đi.

“Đi đâu, nói giống như là ban ơn không bằng!”

Liên Kiều hướng theo bóng lưng anh làm mất quý, niết một chút miệng, cô xoay người lại, nhìn ánh nắng mặt trời phản chiếu dưới mặt nước, lại khấn trương nuốt một chút nước miếng.

“Mẹ_____mẹ cứu con_____mẹ_____”

Ký ức trong quá khứ phút chốc hiện về, khiến cô hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập, cô ngồi xồm xuống, vẻ mặt tái nhợt, lại quật cường không cho nước mắt chảy xuống....

Chính mình còn có thể bơi sao?

Toàn thân cô run nhẹ, thử đi đến chỗ tay vịn đập nước, nhưng là.....

Cô làm không được, thực sự không làm được.

“Nha đầu, đem áo ngoài của em cởi ra”

Ở phía sau, mệnh lệnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước lần thứ hai vang lên.

Liên Kiều mãnh liệt quay đầu,rồi lập tức cúi đầu.

Trời ạ, người hấn thật sự là cao lớn!

Lúc này anh hoàn toàn không còn mặc tây trang giày da cứng nhắc, mà một thân quần bơi khiến hấn càng thêm có lực hấp dẫn trí mạng, hai chân to khỏe, lồng ngực vạm vỡ, bụng bằng phẳng, thiếu chút nữa Liên Kiều liền nhìn không có ý tứ, cùng một siêu cấp soái ca học bơi lội, ngộ nhờ bản tính nữ sắc lang phát tác thì làm sao? Đây chẳng phải là chảy máu mũi ?

Hoàng Phủ Ngạn Tước bàn tay to dùng sức xoa một chút đầu cô, tựa như đối với một con mèo nhỏ vậy.....

“Nghĩ cái gì vậy, nha đầu, em không phải muốn học bơi lội sao?”

Nói xong, anh tự thực hành nhảy vào bể bơi trước, sau đó ngoi lên mặt nước, cực kì đẹp trai vẩy vẩy tóc, ngón tay ngoắc ngoắc ý bảo cô nhảy xuống!

“Xuống đi!”

Anh ở trong nước cất tiếng mời gọi, tựa như là hoàng tử nói với công chúa_____theo ta nhảy một điệu đi!

Đáng tiếc, từ trong miệng Hoàng Phủ Ngạn Tước lại thành mệnh lệnh, không để cho người khác cự tuyệt, một chút cũng không giống hoàng tử, Liên Kiều trong lòng căm giận.

Muốn chết thì chết đi, dù sao sớm muộn gì cũng phải trải qua.

Cô hít sâu một hơi, dùng sức day đầu một chút, đem đoạn kí ức trong trái tim bằng giá xua đi, bàn tay nhỏ bé đặt lên áo khoác ngoài, chậm rãi cởi bỏ

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cảm thấy ánh mặt trời như muốn làm hấn hoa mắt, kì thật, nguồn sáng chân chính toàn bộ là đến từ trên bờ.....

Bộ bikini màu đen bạc khiến ột thân đường cong tuyệt đẹp hiện ra, cô chậm rãi thò người xuống nước, động tác này, không tự nhiên nắm chặt eo nhỏ nhắn , toàn bộ khe rãnh liền hoàn toàn dừng lại bên người Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Ánh mặt trời ấm áp làm da thịt trắng tuyết, trơn láng như sữa dưới ánh sáng màu, tuy rằng vóc dáng của cô chỉ tới ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng tỉ lệ lại thập phần cân xứng, hai chân thẳng tắp, thon dài hoàn toàn bại lộ trong không không khí, tản ra mùi sữa thơm nhàn nhạt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy chỗ ngực vang lên, con người dần trở nên thâm trầm.

“Này, Cung Quý Dương, tôi_____tôi có khi nào bị chết đuối không?”

Liên Kiều lực đều ở trên mặt nước, nhìn nước sâu như vậy, cô nơm nớp lo sợ hỏi hần.

“Có tôi ở đây, em sẽ không việc gì!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng điều chỉnh cảm xúc nói.

Anh lắc đầu một chút, mình đang tưởng tượng gì vậy? Là lâu rồi chưa nhìn qua phụ nữ sao? Như thế nào lại đem nha đầu trước mắt này trở thành phụ nữ? Cô ấy so với mình chỉ như là nha đầu 8 tuổi, ở trong lòng anh cô vẫn chỉ là một đứa nhóc.

Nhìn bàn tay to hướng chính mình, ngón tay thon dài tuyệt đẹp, bàn tay rộng lớn lại khiến cô có cảm giác an toàn.

Liên Kiều thầm hô một tiếng, từ từ nhắm hai mắt liền nhắm xuống, ngay sau đó, liền rơi vào một lồng ngực cứng rắn rộng lớn như tượng vậy.

Đương nhiên, mùi Long Đản Hương cùng ánh mặt trời ấm áp chui vào hô hấp Liên Kiều khiến cho cô có một tia rung động khó hiểu.

Liên Kiều chậm rãi mở mắt

46. Chương 46: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Phụ Nữ Làm Vợ!(3)

Edit: Sen

Beta: Min

“Ô, hô_____”

Liên Kiều thế nhưng lại phát hiện một tiếng hoan hô, đáy mắt cô lóe lên một tia kinh hỉ giống như khi sắp chết có người cứu sống vậy, hai cánh tay cô gắt gao bám lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, hoàn toàn không ý thức giờ khắc này hành động của hai người có bao nhiêu thân mật cùng ái muội.

“Cung Quý Dương, tốt quá tốt quá, tôi còn sống...” Cô hoan hô, vẻ mặt nhảy nhót.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt xấu hổ ôm cô, khẳng định chính mình không gặp phải ảo giác, tiếp xúc thân mật gần gũi như vậy, nhất là chớp mắt nhìn trong ngực mềm mại, hần mới nhận thức, trong ngực mình là một phụ nữ .

Thân hình cô không mấy may mà kề sát chính mình, nhìn bộ dáng vừa sợ hãi, nhưng mà_____

Hoàng Phủ Ngạn Tước tầm mắt lơ đãng đảo mắt qua người đang kề sát ngực mình, cô cứ như vậy mà tín nhiệm kề sát chính mình, tầm mắt chuyển tới bộ ngực đầy đặn, cùng chân dài như ngọc hạ trong nước, thoát ẩn thoát hiện, lay động tâm hồn con người.

Mà hần lại vừa vịn ôm phía dưới eo cô, không khó cảm nhận được sự mềm mại của quần áo bơi.

Đáng chết! Anh khê nguyên rửa một tiếng, vì anh cảm thấy một cỗ xúc động nguyên thủy quen thuộc xuyên qua thân thể mình, anh không thể không thừa nhận nha đầu trong ngực mình khiến anh nổi lên phản ứng. (Min: Ngựa đực! Ta hận)

“Được rồi nha đầu, đây là bể bơi, cũng không phải biển rộng, sợ cái gì, đến đây, tôi dạy em tư thế cơ bản nhất!” Anh nhanh chóng đem Liên Kiều như con bạch tuộc từ trên người anh kéo ra, giọng điệu thoải mái nói.

Ài ngờ, anh vừa nói dứt lời, rất rõ ràng, một tia u ám từ trong mắt Liên Kiều lướt qua.

“Sao vậy, nha đầu?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước miễn cưỡng hỏi, anh có thói quen nhìn thấu tâm tư người khác, bởi vậy đối mặt với biến hóa rất nhỏ của cô, anh cũng sẽ đoán được chính xác.

“Ách, không có, không có việc gì!”

Liên Kiều vẻ mặt mất tự nhiên đáp, còn để lại cho Hoàng Phủ Ngạn Tước một lúm đồng tiền sáng lạn.

Tâm Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động, thiếu chút nữa bị đắm chìm trong núp đồng tiền như hoa này.

Ánh nắng chiếu xuống mặt nước, người đàn ông cao lớn cùng cô gái nhỏ bé xinh xắn trong nước biển tạo nên vẻ hài hòa, tình cảm như hoa lặng yên nở rộ...

“Nhẹ nhàng đưa cánh tay, đúng, chính là như thế, từ từ sẽ được...!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cẩn thận tỉ mỉ hướng dẫn Liên Kiều từng động tác, anh tận lực đem toàn bộ chú ý của mình đều đặt trên người của Liên Kiều., dạy cô học bơi.

Liên Kiều cũng cực kì nghiêm túc phối hợp, không có nghịch ngợm cũng không thấy mệt, nghiêm túc dựa theo lời Hoàng Phủ Ngạn Tước mà thực hiện động tác, cô đã có thể nắm vững một số kĩ thuật bơi.

“Nha đầu, em có thể thử xuống sâu hơn một chút!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm thấp chỉ dạy, nhìn Liên Kiều trong nước dần trở nên linh hoạt hơn, trong mắt chợt có một tia biến hóa nhìn không ra được anh nghĩ gì.

“Được!” Liên Kiều gật đầu nghe lời, tăng biên độ động tác.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lặng yên buông hai tay cô ra, Liên Kiều lại giống ngư con cá nhỏ xuyên qua trong nước.

Tại sao có thể như vậy?

Dòng nước ôn hòa vây lấy thân thể Liên Kiều, dần dần, cô bắt đầu có một cảm giác quen thuộc, cái cảm giác này dần dần khiến cô mơ màng lần thứ hai...

Cô tựa hồ không nhận ra hai tay Hoàng Phủ Ngạn Tước đã buông ra, chính là bị một hồi kí ức dẫn dắt...

“Mẹ...cứu con...mẹ...khụ...khụ...”

“Con gái, mẹ xin lỗi...thực xin lỗi...”

“Mẹ, đừng đi —— mẹ —— con sợ —— ”

Nước mắt Liên Kiều từ hốc mắt chảy ra, cùng với nước hòa chung lại một chỗ, Liên Kiều cảm thấy toàn thân mình ngày càng chìm sâu xuống, hai chân bắt đầu dần dần dừng lại, thân thể cô bắt đầu từ từ chìm xuống, dần dần mà...

Đang chăm chú nhìn Liên Kiều bơi lội trên mặt nước, Hoàng Phủ Ngạn Tước tự nhiên thấy mất bóng dáng cô, nhất thời cả kinh, nhất là nhìn thấy Liên Kiều từ từ chìm xuống, vô cùng lo lắng cùng sợ hãi chiếm cứ trong trái tim anh.

Nhanh chóng tiến đến, hai tay vững vàng đỡ được Liên Kiều đang không ngừng chìm xuống, không nói hai lời liền ôm cô vào ngực vội vàng đưa lên bờ.

“Nha đầu, nha đầu...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô hôn mê bất tỉnh, đáy mắt tràn ngập lo lắng, hai tay đề lên trước ngực cô, lập tức hô hấp nhân tạo.

Vừa mới còn tốt, sao tự nhiên lại dừng động tác, thậm chí chìm xuống nước?

Không biết tại sao, một sự sợ hãi thật sâu cứ chiếm giữ tâm Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh rất sợ cô sẽ không tỉnh lại.

“Khụ, khụ...”

Liên Kiều được Hoàng Phủ Ngạn Tước cứu, đột nhiên phát ra một tiếng ho khan, sau đó bên môi tràn ra một chút nước.

“Nha đầu, tỉnh rồi!”, Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của cô, vẻ mặt khản trương.

Liên Kiều cực kì gian nan mở mắt, đôi mắt mê ly dừng ở trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, khuôn mặt trước mắt này, bộ dáng thân thiết này vô cùng đẹp trai.

Cô cười với hắn một cái, ngay sau đó lại lâm vào hôn mê.

“Liên Kiều... Liên Kiều...”

Thanh âm của Hoàng Phủ Ngạn Tước ngày càng xa...

Trong bóng đêm xuất hiện một mảnh mơ hồ không rõ, Liên Kiều nơm nớp lo sợ nhìn bốn phía, cô nhìn tới phía trước xuất hiện một vầng sáng, cô vui mừng hướng phía trước mà chạy...

Đó chính là một phòng được bố trí vô cùng tinh xảo, bên trong chạm khắc bằng vàng như cung điện hoa mỹ, bên ngoài hành lang cùng cầu thang đều lóe ra ánh kim chói mắt.

Cô có chút mê man mà nhìn tất cả trước mắt mình, chỗ này sao lại quen thuộc đến vậy...

Một luồng âm thanh trầm thấp khiến Liên Kiều chú ý, cô đi dọc theo hướng phát ra âm thanh, là âm thanh cãi nhau đầy áp lực... Âm thanh nghe rất quen thuộc.

47. Chương 47: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thời Thơ Ấu Ấm Đạm(1)

Edit: Sen

Beta: Min

“Tôi chịu không nổi, một phút cũng không muốn ở trong này!”

“Ba!”

Một cái bạt tai đánh vào mặt của cô gái, ngay sau đó một người đàn ông thấp giọng gầm gừ: “Cô cho là tôi thích lên lút trong này sao? Nói cho cô biết, tôi đây làm gì cũng không sợ bất cứ ai biết nhưng ngàn vạn lần không được cho con bé biết!”

Liên Kiều nao nao, âm thanh này nghe quen thuộc quá? Cô vội vàng đứng dậy, tới chỗ cửa phòng không đóng, nhẹ nhàng đẩy ra, cô trừng mắt to...

“Con ư? Hừ...”

Chỉ thấy từ trong phòng người phụ nữ cực kì chói mắt, cô ta bùm mặt, cười lạnh nói: “Có ai mà không biết nhà anh trừ quái vật ra còn có thể xuất hiện người bình thường được sao?”

Lúc này, chỉ thấy người đàn ông sải bước tiến lên, hung hăng nắm hai vai người đàn bà kia, sắc mặt cũng cực kì phẫn nộ:

“Tôi cho cô biết, những lời này tôi chỉ nói một lần cuối cùng, còn có... tôi muốn rời khỏi nơi này không kém gì cô!”

Liên Kiều nước mắt dần rơi xuống, càng ngày, nước mắt rơi càng nhiều hơn nữa, cô dường như không thấy rõ mình đang ở chỗ nào, chỉ nghe thấy âm thanh sắc bén kia xuyên qua tai của cô...

“Nha đầu, nha đầu...”

Trong bóng đêm, một tiếng âm thanh quen thuộc trầm thấp vẫn quanh quẩn quanh Liên Kiều, không khó để nhận ra đó là loạt âm thanh lo lắng, giống như âm thanh của người làm cô cảm giác yên tâm, cô bắt đầu xuyên qua đám sương mù tìm kiếm xung quanh...

Là ai ? là ai đang kêu tên mình...

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tiến vào phòng, chiếu vào một thân nhỏ nhắn đang mơ màng trên giường, khuôn mặt tái nhợt, không hề có một chút sức sống nào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày ngồi xuống bên cạnh, cúi xuống nhẹ nhàng gọi tên cô:

“Nha đầu”

Thấy cô không có chút phản ứng nào, anh rất lo lắng, quay đầu lại ánh mắt dừng trên người bác sĩ:

“Bác sĩ Từ, cô ấy sao vẫn chưa tỉnh lại?”

Anh nhìn tình hình của Liên Kiều, tự hỏi một chút rồi nói: “Vừa rồi tôi đã làm kiểm tra cho vị tiểu thư này, theo lý thuyết nước trong phế quản cũng đã xuất ra hết, không có vấn đề gì nghiêm trọng, về phần bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, chỉ sợ là chấn động tới thần kinh!”

“Vậy khi nào cô ấy mới tỉnh lại?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, trong lòng xuất hiện cảm giác đau, đã thành thói quen có cô mỗi ngày ở bên tai mình lí ra líu ríu, hiện tại lại yên tĩnh, làm hắn càng thêm sợ hãi.

Anh tình nguyện để cho cô mỗi ngày đều bên cạnh mình tự tại vui đùa như con chim nhỏ !

Bác sĩ Từ bị Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược như vậy, hắn đã gặp qua rất nhiều bệnh nhân, còn nghiêm trọng hơn cô nhiều, nhưng chỉ vì sắc nước mà hôn mê bất tỉnh thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, dù sao nha đầu này cũng chưa từng bị thương như vậy.

“Chỉ có thể là qua đêm nay mới có thể nói tiếp, nếu như cô ấy còn không tỉnh, tôi đề nghị Hoàng Phủ tiên sinh đưa vị tiểu thư này tới bệnh viện kiểm tra toàn diện!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy, anh không thể đợi tới ngày mai, ngay hôm nay, ngay lúc này anh không muốn có bất cứ điều gì không may phát sinh.

Ai ngờ, đang lúc anh chuẩn bị đem cô ôm lấy mang đi, ngoài ý muốn mi mắt Liên Kiều run nhẹ, lông mi dài như hàng liễu còn ướt sương sớm khẽ run rẩy.

“Liên Kiều”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng điều chỉnh tư thế tốt cho cô, một lần nữa ngồi xuống, thanh âm vừa vội vừa vui mừng...

Anh vừa gọi Liên Kiều một tiếng, Liên Kiều chậm rãi mở to mắt, ánh mắt dần dần có tiêu cự, tựa như nàng công chúa ngủ ngàn năm, khiến cho người đàn ông trước mắt mê muội.

“Ừ...” Cô hơi nhíu mày, đầu hơi lắc lắc.

“Nha đầu, em tỉnh rồi?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy sự lo lắng trong lòng anh đảo qua ánh mắt, anh cúi đầu xuống, không nhận thấy rằng vẻ mặt lúc này của mình có bao nhiêu tình cảm.

Về mặt Liên Kiều mở mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, không nói gì, chỉ không chớp mắt nhìn anh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô nhìn tới toàn thân sợ hãi, trong lòng anh xuất hiện cái gì đó không ổn.

“Nha đầu, em _____-em sẽ không quên tôi là ai chứ!”

Anh hỏi nhỏ, thực sự sợ cô sẽ như vậy, thế nhưng anh lại phát hiện mình sợ điều này đến vậy.

Nửa ngày sau, khi thấy toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Tước đỏ mồ hôi, Liên Kiều mới chậm rãi lắc đầu, thanh âm hơi khô, nói:

“Tôi biết anh là ai, anh là Cung Quý Dương...”

“Ách?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nôn nao, nhưng lập tức liền khôi phục lại, vừa rồi quá lo lắng, lại quên chính mình vẫn lừa cô mình là Cung Quý Dương, sợ tới mức anh còn tưởng Liên Kiều thực sự mất trí nhớ, tốt rồi, cô cái gì đều nhớ rõ.

Nhưng mà, bác sĩ Từ không biết điều đó, nghe cô nói vậy, sắc mặt cả kinh, liền bước lên phía trước nói: "Vị tiểu thư này thật sự mất trí nhớ, cô ấy thế nào lại...?"

"Bác sĩ Từ!"

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy, ngắt lời vị bác sĩ kia, thản nhiên nói: "Ông xem cô ấy bây giờ không có việc gì nữa rồi!"

"À vâng, Hoàng_____"

Bác sĩ Từ vừa định nói : " Hoàng Phủ tiên sinh", lại bị ánh mắt cảnh cáo của anh liền im bật.

Hắn nuốt một ít nước bọt, tuy rằng không biết Hoàng Phủ tiên sinh làm như vậy làm gì, nhưng hắn vẫn là không dám mở miệng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sẵn sốc, thanh âm dịu dàng nói với Liên Kiều rằng: "Nha đầu, để bác sĩ kiểm tra cho em, được rồi, trước đứng lên đi!"

Liên Kiều suy yếu gật gật đầu, bàn tay to nâng cô tựa vào đầu giường.

48. Chương 48: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thời Thơ Ấu Ấm Đạm(2)

Edit: Sen

Beta: Min

Bác sĩ Từ tiến lên, giúp cô bắt mạch, sau đó vươn tay chuẩn bị mở mí mắt của cô xem tình huống như thế nào, ai ngờ, mới vừa xem một bên mắt của cô——

"Trời ạ!"

Bác sĩ Từ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sắc mặt cũng trở nên vô cùng kinh ngạc —— màu sắc con người, đúng là hiếm thấy!

"Ngạc nhiên cái gì?" Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt không vui, lập tức quát lớn.

Hắn ánh mắt tinh tường nên không khó nhận ra con người Liên Kiều khẽ xẹt qua một tia ảm đạm, tinh thần đang bị hao tổn.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi!"

Bác sĩ Từ vội vàng nhận khiếm khuyết, không phải là sợ cô bé này, mà là sợ vị Hoàng Phủ tổng giám đốc bên cạnh cô, có thể đắc tội ai nhưng ngàn vạn lần không thể đắc tội hắn.

Hắn lại tiến lên phía trước, cơ hồ toàn thân đều nơm nớp lo sợ mà vì làm kiểm tra cho Liên Kiều, hắn lại là người Hongkong, Hongkong tuy nói là đô thị quốc tế, nhưng vẫn còn tồn tại rất nhiều tư tưởng phong kiến.

Tại Hongkong vẫn luôn lưu truyền một truyền thuyết, người có màu sắc đồng tử khác thường nhất định là người có mang theo yêu khí, bác sĩ Từ luôn luôn tin cậy khoa học, chưa từng đem loại truyền thuyết buồn cười này để vào mắt, nhưng hôm nay hắn lại tận mắt đến thấy một cô gái có màu sắc đồng tử kì lạ như vậy, không khỏi lập tức nghĩ đến truyền thuyết này.

Sau một hồi kiểm tra qua, hắn đứng dậy, hơi hạ thấp người nói: "Vừa rồi tôi đã kiểm tra cho vị tiểu thư này, cô ấy đã hoàn toàn không có trở ngại, nếu cảm thấy không thoải mái chỗ nào, có thể uống chút thuốc bổ, bởi vị tiểu thư này là bị dọa sợ, nếu khí sắc cũng không như vậy."

“Đã phiền đến ông rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe thấy vậy, lúc này mới hoàn toàn yên tâm, anh ra lệnh cho quản gia tiễn bác sĩ, sau đó mới ngồi bên Liên Kiều.

“Thấy thế nào?” Anh thấp giọng hỏi.

Khuôn mặt tái nhợt của Liên Kiều dần dần dịu đi, môi cô hơi gợi lên, thản nhiên cười: “Tôi không sao!”

Thanh âm của cô rất nhẹ, dường như vẫn còn chút sợ hãi sau khi gặp ác mộng.

“Thực xin lỗi, nha đầu, tôi không nên buông tay em ra, nếu không em cũng sẽ không bị chìm xuống đáy bể!” Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước chứa đầy sự áy náy, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô.

Tiếp xúc với anh, cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể anh truyền tới, Liên Kiều như là bị điện giật, thân hình nhỏ xinh khẽ run lên.

“Sao vậy?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tỉ mỉ quan sát cô, phát hiện trong mắt cô hiện lên một tia sợ hãi, liền vội vàng hỏi.

Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt hơi buồn bã, cô nhu thuận giống như con mèo nhỏ, ngoan ngoãn tựa đầu vào trong lồng ngực hắn, vẻ mặt đầy tin cậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt hơi xao động, bên môi hơi nhếch lên, chắc là nha đầu này thật sự là bị dọa sợ rồi, mới có thể biểu hiện ngoan ngoãn như vậy. Nếu không một nha đầu bình thường như con hổ giương nanh múa vuốt, làm sao lúc này lại có tâm tình hòa khí như vậy?

Liên Kiều tựa vào trong ngực anh, cho tới bây giờ, cô cũng không biết đến tột cùng là tình cảm của cô đối với người đàn ông này là như thế nào, nhưng có một điều cô rất rõ ràng là, cô rất cần người đàn ông này, cô muốn nhìn thấy anh, mỗi lần nhìn thấy anh, cô sẽ cảm thấy rất vui vẻ, cũng rất an tâm, giống như mọi việc trên đời này đều có anh làm chỗ dựa, cho dù trời có sụp xuống, cũng có anh chống đỡ vậy.

Âm thanh trong bóng tối kia có phải là anh không, âm thanh trầm thấp, mang theo sự trấn an gọi cô, nếu không làm sao làm ột màn thương tâm kia dần biến mất?

Trong lúc nhất thời, Liên Kiều cảm thấy có người quan tâm, lo lắng cho tính mạng của mình, che chở cô như người một nhà.

“Cung Quý Dương, về sau anh có chán ghét tôi hay lừa gạt tôi không?”

Cô thấp giọng hỏi, giống như đứa trẻ lo lắng bị vứt bỏ vậy.

“Ách —— em đáng yêu như vậy, tôi làm sao có thể chán ghét em được?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi chần chừ, lập tức tươi cười, anh không nặng không nhẹ mà đáp, dù sao thì chính mình cũng đang giấu diếm lừa gạt cô.

Liên Kiều nét mặt lộ ra nụm đồng tiền, cái đầu nhỏ khẽ động một chút, cái mũi hít sâu hương vị nam tính quen thuộc trên người hắn,

“Vậy về sau anh sẽ vẫn thương tôi như vậy sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bên môi gợi lên ý cười, khẽ dật dật nói: “Đương nhiên sẽ thương em rồi!”

Giọng nam thấp giống như là lời hứa hẹn của người yêu, hẳn nhất định không phát hiện ra giờ khắc này trong mắt mình mang theo nhu tình như thế nào.

Liên Kiều nghe thấy vậy, càng thêm vui vẻ, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Chính là —— chính là về sau nếu anh lấy vợ, anh nhất định sẽ yêu thương cô ấy, không còn thương yêu tôi nữa!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức lộ vẻ suy sụp, đáng thương.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy trong lòng đột nhiên co lại, không được tự nhiên.

Nhẹ nhàng nhéo qua cái mũi nhỏ của cô, sau đó mới nói: "Vây, sau này tôi không lấy vợ, như vậy có thể toàn tâm toàn ý thương yêu em!"

Nghe được lời hứa hẹn của anh, Liên Kiều giống như nhận được phần thưởng, mặt mày hớn hởi: "Thật sao?"

Hoàng Phủ Ngạn tước cười gật gật đầu, anh cũng không rõ tâm tình trong lòng mình bây giờ là cái gì, chính là không nghĩ cô vừa mới bị thương tâm xong.

"Quá tốt!"

Liên Kiều vui sướng ôm lấy anh, làm nũng, ở trong ngực anh cọ cọ, giống như con mèo nhỏ búống bình, người cũng giống như tên.

Sự mềm mại trong ngực khiến thân thể Hoàng Phủ Ngạn tước đột nhiên cứng đờ, hô hấp lập tức trở nên dồn dập, mà dục vọng trời sinh của người đàn ông lần thứ hai xuất hiện trên người anh, anh có thể cảm nhận được nơi nào đó trên cơ thể đang nổi lên phản ứng.

"Nha đầu —— "

Anh vội vàng đẩy cô ra khỏi ngực mình, đáng chết, anh không thể tưởng tượng được nha đầu này thế nhưng lại mang đến cho anh cảm giác khác thường, thật sự nếu không đẩy cô ra, anh không cam đoan chính mình sẽ không làm chuyện cảm thú đối với cô bé thanh thuần này.

Cô ấy tin tưởng mình như vậy, nhưng anh lại đối với thân thể cô sinh ra suy nghĩ đáng xấu hổ?

49. Chương 49: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thời Thơ Ấu Ấm Đạm(3)

Edit: Sen

Beta: Min

Nhìn vẻ mặt Liên Kiều có cảm giác an toàn, sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia do dự, trước mắt anh tự nhiên hiện ra bộ dáng của cô tại bể bơi ở khu du lịch liberdade, đương nhiên, là bộ dáng của cô lúc chưa nhảy xuống nước.

"Nha đầu, em—— "

Anh thậm chí có chút do dự, không biết lời phải mở miệng nói như thế nào cho thích hợp.

Liên Kiều ngẩng cao đầu nhìn hấn, một bộ dạng cực kỳ nhu thuận cùng ngây thơ, vô cùng giống búp bê Barbie.

Hoàng Phủ Ngạn Tước duỗi ra bàn tay to, giống như là trưởng bối cúi xuống nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ của cô.

"Nha đầu, kỳ thật hôm nay tôi nhận thấy kỹ năng bơi của em rất quen thuộc, không giống như là người mới học, em hẳn là đã biết bơi lợi từ trước!"

Hấn không ngần ngại mà nói ra ý tưởng trong lòng mình, không phải nghi vấn, mà là dùng giọng điệu khẳng định.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều rõ ràng trở nên cứng đờ, ánh mắt vốn đang mang đầy ý cười cũng trở nên có chút ảm đạm khẽ rũ xuống dưới, cô gục đầu xuống, mười ngón tay cũng chậm rãi đan vào nhau.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trong lòng chợt cảm thấy mềm mại, hấn cúi xuống nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy nha đầu?"

Tiểu Nha đầu này hình như có tâm sự!

Cô là trời sinh bản tính lạc quan, hiện giờ cô lại có cảm xúc bi thương như vậy, Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự là ít thấy, bởi vì âm điệu của hấn cũng đã trở nên trầm xuống, hấn sợ mình không cẩn thận xúc phạm tới cô lần thứ hai.

Bầu không khí yên lặng ngẩn ngủ, Liên Kiều không nói gì, ánh mắt cô dần trở nên ngày càng ảm đạm mà xa xăm, mái tóc đen hàng lông mi kiêu diễm che khuất, khiến người ta cảm thấy cô đơn, tịch mịch cùng bi ai.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, cũng không có bức cô, chỉ yên lặng nhìn cô như vậy.

Một lúc lâu sau, Liên Kiều mới ngẩng đầu lên, đầu nâng cao hết sức, khóe mắt đọng đầy hơi nước cũng khiến người ta đau lòng——

“Tôi —— tôi quả thật đã học bơi lội, nhưng —— đã là chuyện của rất lâu rồi, lâu đến mức tôi cũng sắp quên rồi...”

Thanh âm của cô rất nhẹ, rất nhẹ, như là một trận gió sắp tiêu tán vậy...

Nhìn hình dáng anh tuấn của người đàn ông trước mắt cùng câu nói sau cùng vừa thốt ra khiến chính cô cũng cảm thấy có chút mơ hồ, anh không có mở miệng thúc giục cô, cũng cực kì kiên nhẫn lắng nghe cô, tiếng nói kia thâm thúy như cây châm nhỏ, trong lòng cô một hồi ầm ập.

” Người trong Vương thất của chúng tôi vẫn luôn có trực giác trực giác tốt hơn người bình thường, hay còn gọi là giác quan thứ sáu, hơn nữa bởi vì tinh thông giải thuật cùng thuật bói toán mà khiến các bộ tộc ở vương thất khác phải nể phục, mà cái gọi là nể phục, kỳ thật là e ngại thì đúng hơn...”

Vẻ mặt cô cô đơn dị thường, khiến trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lóe lên một tia đau lòng.

“Năng lực là do trời sinh, theo dòng họ di truyền mà không ngừng biến hóa, loại biến hóa trời sinh này dần dần trở thành đặc trưng của dòng họ Mặc Di, lúc ấy cha tôi rất cuộc cũng thả lỏng, bởi vì ông ấy không muốn bị người đời sau nhìn mình với con mắt quái dị, vì thế ông liền chọn mẹ của tôi, sinh ra tôi, nhưng mà —— -nhưng mà...”

Liên Kiều có chút ngập ngừng, nói không được, vẻ mặt của cô càng trầm trọng hơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước theo bản năng kéo bàn tay nhỏ bé của cô, bàn tay to của anh tràn ngập sự ảm áp, khiến cho tâm lý của cô như được an ủi phần nào.

Liên Kiều thở dài một hơi, đôi mắt mê li mang theo một tia kiên định, lại tiếp tục mở miệng nói:

“Nhưng mà, khi tôi càng ngày càng lớn, mẹ của tôi lại phát hiện ra khả năng trời sinh được di truyền nhiều đời của tôi, tôi cảm thấy tôi có trực giác nhạy hơn người bình thường, cùng bản năng bói toán, lại thêm tố chất của một hàng đầu tư, dần dần sau đó, mẹ của tôi cũng thất vọng, bởi vì bà —— bà rất muốn có một gia đình bình thường như bao người khác, cho nên khi tôi còn nhỏ, bọn họ mỗi ngày đều không ngừng cãi nhau, rốt cục quan hệ hôn nhân tan vỡ, mà tôi...cũng thành vật hi sinh...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước biết Liên Kiều cũng sắp nói đến thời điểm máu chốt, tâm không khỏi thu lại, không biết vì cái gì, hẳn cảm thấy một trận đau lòng.

Liên Kiều gắt gao cắn môi, “Thế nhưng, kỳ thật khi tôi còn nhỏ tôi cũng đã biết bơi lội, cũng có thể nói tôi trời sinh có năng khiếu bơi lội, nhưng là —— vào năm tôi 10 tuổi, mẹ của tôi mang tôi đi biển bơi lội, tôi còn nhớ rõ ngày đó cùng hôm nay rất giống nhau, trời xanh mặt nước biển chảy xiết, tôi đang lênh đênh trên mặt nước, chân tự dưng lại bị rút gân, lúc ấy tôi thực sự rất sợ hãi, không ngừng kêu mẹ mẹ, nhưng là —— mẹ của tôi cũng không thấy đâu, kể từ ngày đó trở đi tôi không còn thấy bà ấy nữa...”

Thân mình cô run rẩy đứng lên, như là vừa nhớ lại sự kiện vô cùng đáng sợ.

“Được rồi, nha đầu, không cần nói nữa, tôi hiểu rồi, hết thảy tôi đều hiểu được!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm lòng đầu ôm cô thật chặt vào ngực, bàn tay to vỗ về phía sau lưng cô, trấn an cô, ngữ điệu trầm thấp đầy từ tính, mang theo một tia lo lắng không giải thích được.

Anh rốt cục cũng biết nguyên nhân, Liên Kiều trời sinh thành thực các kỹ năng bơi lội, nhưng trải qua sự kiện năm 10 tuổi kia, tâm lý của cô bị bóng ma bao trùm, mỗi khi cô nhìn thấy nước hoặc nghĩ tới bơi lội, tự nhiên sẽ nghĩ tới mẹ cô đã vớt bỏ cô trong nháy mắt, cho nên, cô không phải là không biết bơi lội, mà là đã muốn quên bơi lội như thế nào, nói cụ thể hơn là cô từ sau sự kiện đó đã không bơi lội lần nào nữa, chính mình e ngại đoạn kí ức đau xót này.

Kỳ thật, mỗi người đều có khả năng tự chữa lành vết thương ình, một người trong tâm hồn gặp phải đả kích cùng bị thương lớn như vậy, nếu tình nguyện quên đi hết thấy, đó cũng là một loại năng lực tự bảo vệ cho bản thân, đem kí ức đau khổ chôn sâu, khiến ình có đủ tin tưởng , đủ dũng cảm mà tiếp tục sinh tồn.

Liên Kiều khóc lên trong ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước, nước mắt rất cực không nhịn được chảy xuống, cô không có gào khóc, chỉ yên lặng rơi lệ, hai hàng nước mắt dọc theo ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước chảy xuống, lưu lại trong tâm anh, như muốn làm bỏng cơ ngực của anh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm hung hăng co rút một chút, anh tình nguyện để cô khóc lớn lên, khóc thành tiếng, bởi vì yên lặng rơi lệ so với gào khóc sẽ bị thương hơn nhiều.

” Nha đầu ngoan , muốn khóc liền khóc đi, ngay tại trong ngực tôi, ngoan...” Khó có thể thấy được anh lại một lòng dụng tâm chăm sóc một cô gái như vậy, bàn tay to vĩ nhẹ đầu nhỏ nhắn của cô, lời nói nhẹ nhàng mang theo sự sủng nịnh cùng trù mến.

50. Chương 50: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trực Giác Rung Động (1)

Nhìn bộ dáng cô tràn đầy tự tin, hứng thú của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị khơi dậy, hần nhìn chỉ đoàn trong tay, sau đó lại nhìn Liên Kiều, tựa như tự hỏi mình một chút, nhẹ nhàng gật đầu.

Liên Kiều tựa đầu xoay người lại, sau đó tự giác mà nhắm mắt lại, đợi đến khi Hoàng Phủ Ngạn Tước cho phép,mới chậm rãi mở to mắt, màu sắc con ngươi lóe ra giống như hóa thân hoàn mỹ của khổng tước nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Anh sẽ không thay đổi chủ ý chứ?”

Cô cười cười trong ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhìn gương mặt góc cạnh anh tuần của anh, đôi mắt thâm thúy đen thui lóe sáng lên nhìn rất mê người, anh nhẹ nhàng lắc đầu, hai tay không tự chủ duỗi tới trước mắt Liên Kiều.

“Đoán đi,đây là tay nào?”

Liên Kiều ngẩng đầu, cũng không có suy nghĩ gì liền trực tiếp vươn ngón tay thon dài chỉ chỉ tay phải của hần.

“Chỉ đoàn trong cánh tay kia!” Ngữ khí cực kỳ kiên định, không hề có một tia do dự

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ vuốt mi tâm một chút, tay mở ra, mi hơi nhướng một chút, tay mở ra, chỉ đoàn rõ ràng là ở bên tay ấy.

“Thế nào? Tôi không lừa anh chứ!” Liên Kiều vẻ mặt dương dương tự đắc.

Hần nghe vậy cười ha ha: “Nha đầu, em phải biết, loại đoán này đoán sai hay đúng xác suất là 50:50.”

Liên Kiều nghe thấy thế,trừng mắt với hần: “ Này,ý của anh là tôi đoán mò đúng không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm khư khư trong tay chỉ đoàn, môi mỏng khẽ nhếch lên tạo một đường cong tuyệt đẹp không chế vào đâu được, vô cùng tao nhã, quý phái.

“Nếu em có thể liên tục đoán trúng năm lần , tôi sẽ hoàn toàn tin tưởng em!” Nói xong, anh cười nhẹ nhàng nhìn cô, như là một loại mời gọi vậy.

Liên Kiều cũng không hề sợ hãi, cũng không kích động, không hề chờ đợi, liền gật đầu đáp:

“Được!”

Thí nghiệm chính thức bắt đầu, chỉ đoàn trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước một lần lại một lần đổi từ tay này qua tay kia, mà Liên Kiều thì vẫn trước sau như một lần lượt đoán đúng, nhìn cô biểu tình bình tĩnh, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước thì vẻ mặt càng ngày càng kinh ngạc.

“Nha đầu, lần này em đoán lại xem nào!”

Tới Lần thứ năm, Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm chặt hai tay rồi duỗi cánh tay tới trước mặt Liên Kiều, nói .

Liên Kiều ngẩng đầu, lần này cô không giống với lần trước không chút do dự trả lời mà nhìn xem nắm tay của anh, rồi lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước

“Đoán không ra phải không?” Hần theo bản năng hỏi cô.

Liên Kiều khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật là đoán không được, bởi vì —— trong tay anh không có chỉ đoàn!”

Một câu nói khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước càng kinh ngạc, anh kinh ngạc nhìn tiểu nha đầu trước mặt này, như là nhìn người ngoài hành tinh vậy, anh đã lớn từng này tuổi nhưng đây là lần đầu tiên khiếp sợ đến vậy.

Anh mở bàn tay ra _____ xác thực, chỉ đoàn lần này không có trong tay anh, không nghĩ tới tiểu nha đầu này lại đoán ra được.

“Quả nhiên là vậy _____”, Liên Kiều thấy hai tay anh trống trơn, không khỏi khịt khịt mũi: “Anh thật là xấu nha !”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, anh cười một phần là vì bị hành động của nha đầu Liên Kiều này chọc, một phần là cười chính mình tại sao lại giống như một đứa trẻ, lòng hiếu kì lớn như vậy.

“Xem ra, tiểu nha đầu em thực sự là có trực giác sắc bén, em có giác quan thứ sáu rất mạnh, có phải thuật bói toán cũng rất tốt không?”

Liên Kiều nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cúi xuống, có chút không vui mà nói: “Thực ra, tuy rằng giác quan thứ sáu của tôi rất mạnh, nhưng là ở phương diện bói toán thì chị Nhiễm Dung tinh thông hơn, hơn nữa, càng là người thân cận với tôi thì giác quan thứ sáu với thuật bói toán lại càng không có tác dụng.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi xấu hổ: “Nói như vậy, nếu chính em gặp phải nguy hiểm, thì trước đó em sẽ không có cảm giác gì, phải không?”

Liên Kiều nhẹ gật đầu: “Cho nên tôi mới nói, tôi giác quan thứ sáu cùng thuật bói toán còn phải nhờ chị Nhiễm Dung chỉ dạy, quả thực là gặp được thầy, nhưng mà, giác quan thứ sáu của chị Nhiễm Dung lại bị kém đi, thuật bói toán mà chính mình giảng dạy lại không có tác dụng nữa!”

“Vì sao lại như vậy?” Lần này đến phiên Hoàng Phủ Ngạn Tước làm học sinh.

Liên Kiều nhướn mày, bưng miệng cười: “Vừa thấy anh đúng là không hiểu thuật bói toán, Chiêm Bặc Sư chân chính cũng không có cách nào bói được vận mệnh của chính mình, mượn bài Tarot của Chiêm Bặc Sư có thể hiểu, hẳn muốn biết trước sự việc có liên quan tới chính mình, thì phải tìm được người có khả năng bói toán cao hơn chính mình mới được”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi cảm thấy kì lạ, nếu cái này dùng trong kinh doanh, thì có thể nói là dẹt hoa trên gấm.

Anh đang suy nghĩ, đã thấy Liên Kiều vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo của anh, trên mặt hé ra một tia đề phòng _____

“Này, Cung Quý Dương, có phải là anh _____ cũng cho rằng tôi là quái vật không?”

Cô cực kỳ gian nan nói ra những lời này, thanh âm lại nhỏ lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm đột nhiên co rúm một chút, theo bản năng lập tức bắt lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt trong tay mình, giọng điệu vô cùng sùng ái

“Làm sao có thể như vậy? Tôi chưa từng nghĩ như vậy!”

Liên Kiều giống như đứa bé sợ mất đi ấm áp, ngay sau đó đem khuôn mặt nhỏ nhắn nép vào trong ngực, như là đang tìm một thứ cảm giác an toàn.

“Từ nhỏ đến lớn, chỉ có ông nội là thương yêu tôi nhất, cha của tôi còn có mẹ tôi đều vì hạnh phúc riêng của mình mà bỏ rơi tôi, sau khi biết anh, tôi cảm thấy thật an toàn, nhưng anh phải luôn trợ giúp tôi, anh không thể ghét bỏ tôi.....”

Nhìn cô co rúc vào trong ngực mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy trong lòng ấm áp, đây là loại cảm giác gì, có chút khó khăn, lại có chút ngọt ngào

Tuy rằng bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không có người nào có thể dựa sát vào thân thể như vậy, cho dù có gặp dịp thì chơi có lẽ, nhưng mà, nha đầu này lại lần lượt phá vỡ chính những nguyên tắc của anh, lần lượt vì cô mà xuất hiện ngoại lệ, lần lượt bị cô làm cho rung động.

51. Chương 51: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Vô Tình Hôn

Edit: Sen

Beta: Min

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, da thịt trơn nhẵn nép vào trong lồng ngực của anh ngày càng trở nên mơ màng kì lạ, Liên Kiều tham lam hít hà mùi Long đản hương trên cơ thể người đàn ông này, trên người anh mang theo khí thế của người đàn ông thành công vô cùng có sức quyến rũ, khiến co tâm can của cô đều được thả lỏng.

Cô hơi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt bỗng giật mình trong giây lát.

Đây là lần đầu tiên cô cảm có cảm giác gần gũi khi nhìn người đàn ông này, một soái ca đích thực, anh thật sự rất đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh như là thiên thần, sống mũi cao thẳng khiến cho anh càng thêm mê hoặc, mà cặp mắt thâm thúy đen nhánh kia của anh lại đang không hề chớp mà nhìn mình, sâu hút như hồ không thấy đáy khiến cô không nín thở, bên môi nhợt nhạt mỉm cười, khí chất đầy tao nhã, cao quý, anh, chỗ nào là người đây, nhận thức được anh chính là vương tử bước ra từ thế giới ảo.

Liên Kiều khẽ vươn tay, chỉ nhẹ nhàng vẽ hình dáng bên ngoài của anh, đầu ngón tay truyền đến da thịt một cảm giác ấm áp khiến gương mặt cô cũng hiện lên một tia cười nhợt nhạt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi hít một hơi ——

Động tác của nha đầu này lúc này khờ dại giống y như trẻ con vậy.

Cảm giác dịu dàng nhanh chóng len lỏi vào đại não anh, sau đó lan rộng với tốc độ rất nhanh sinh ra phản ứng tự nhiên của người đàn ông.

Đáng chết, cô lại không biết hành động này vô tình sẽ nhóm lửa sao?

Liên Kiều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngón tay cô từ từ khẽ vuốt cánh mũi cho tới mắt của anh, ánh mắt khẽ giao nhau, cô nhẹ nhàng nói một câu tán thưởng. “Bộ dáng của anh thật xinh đẹp đó!”

Ý cười nhàn nhạt từ nơi cổ họng Hoàng Phủ Ngạn Tước xuất hiện, bàn tay to của anh nhẹ nhàng giữ chặt bàn tay nhỏ bé, lo sợ bởi vì dục vọng đáng sợ của mình vô tình sẽ dọa tới nha đầu này

“Nha đầu ngốc, đàn ông không gọi xinh đẹp!”

“Không đúng, anh chính là xinh đẹp!” Liên Kiều bướng bỉnh nói.

“Được rồi, là xinh đẹp, em nói thế nào thì chính là như thế!”

Giọng nói Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịnh giống như là đối với người yêu vậy, dịu dàng như nước.

Liên Kiều cười ngây ngốc, ánh mắt cô dừng ở môi mỏng của anh, cánh môi tuyệt mỹ như vậy, không biết hôn anh sẽ có cảm giác như thế nào. Cô ngây ngốc nghĩ, càng nhìn càng say mê.

Môi khẽ mỉm, cũng không xuất hiện nếp nhăn trên mặt khi cười, anh không phải thường xuyên cười với mình sao, vì cái gì đối với người khác lại không cười, chẳng lẽ là trước mặt người khác rất nghiêm túc?

Liên Kiều có chút không giải thích được, nhìn môi anh, trong miệng có chút khô khốc cùng nóng rực, cô theo bản năng liếm một chút cánh môi anh đào, không hề biết cử chỉ vô tình này của cô khiến cho người đàn ông đột nhiên thở hổn hển.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy thân mình căng thẳng, đôi mắt trong chốc lát trở nên thâm thúy, nhìn cái lưỡi thơm tho khẽ liếm cánh môi phần hồng như cánh hoa, theo bản năng bàn tay to dần dùng sức, khiến cô dán mặt chặt vào thân thể của mình, dùng sự mềm mại để diễn tả thân hình to lớn của mình.

ách?

Liên Kiều có chút không hiểu nhìn ánh mắt anh trong nháy mắt, anh ta đây là làm sao vậy? Còn có, anh ta luôn thực là dịu dàng, vì cái gì lại dùng sức mạnh như vậy nắm chặt lấy thắt lưng của cô?

“Đau quá...”

Cô khẽ mở cánh môi anh đào, đây là lời nói thật từ tận đáy lòng, nhưng không ngờ, hành động kháng nghị nhỏ này đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước lại biến thành một sự mê hoặc trí mạng.

Tiếng hô nhỏ từ nơi cổ họng anh vang lên, bản năng đàn ông trong anh rất cuộc không khống chế nổi, anh buông hai tay ra, tay phải nâng cằm của cô, ép buộc cô dùng ánh mắt nhìn anh.

Ngay sau đó, thừa lúc Liên Kiều không phản ứng kịp, anh mãnh liệt cúi xuống, một bàn tay khổng lồ gáy cô, đôi môi nóng rực phủ lên cái miệng nhỏ nhắn, như là trừng phạt khiến Liên Kiều vừa xa lạ vừa sợ hãi cái hôn của anh, nụ hôn của anh như bão táp, thân hình thon dài mảnh mẽ của anh cũng theo đó chế trụ cô. Giống như chim gõ kiến, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của cô mà hôn, tình ý triền miên, không dứt.

Nhiệt tình bất thành linh ập đến dọa tới Liên Kiều, cô thật không ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại làm như vậy, cũng không rõ anh vì cái gì lại làm như vậy, trong lúc nhất thời, cô trừng to mắt nhìn khuôn mặt của anh đang bị dục vọng khống chế.

Cái hôn này mang theo sức mạnh đủ có thể hủy diệt lòng người, khiến Liên Kiều thật sự bị hù dọa, cô theo bản năng muốn trốn thoát, chỉ là cánh tay cô không có cách nào đẩy anh ra, tựa hồ anh có một loại ma lực hấp dẫn không diễn tả được, đem cô chìm trong cái ôm ấm áp của anh.

Dần dần, biến thành gát gao ôm lấy, Hoàng Phủ Ngạn Tước không những hôn cô tới không thể thở được còn muốn ôm cô không có một kẽ hở.

Cho tới khi hai người đều không hít thở nổi, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới chậm rãi buông nha đầu đơn thuần trong ngực ra.

“Anh ——” Liên Kiều từng ngậm từng ngậm thở dốc, đôi mắt ngơ ngác nhìn anh.

Cô cảm thấy toàn thân mình từ trên xuống dưới đều tràn ngập mùi vị kia, mà ngay cả trong không khí cũng tràn đầy hương vị Long Đản.

“Đáng chết!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đôi môi của cô bị mình hôn tới sưng đỏ, như là muốn mạng của anh, anh không nghĩ rằng nha đầu này lại mang tới tình rung động mạnh như vậy.

“Em còn hồ đồ ngây ngô nhìn anh như vậy, anh sẽ không kiềm chế được mà muốn em !”

Thanh âm của anh cứng rắn mà trầm thấp, ánh mắt chưa bao giờ thấy phiến toái và thiếu kiên nhẫn như vậy.

Trời ạ, mặc dù là thỏa mãn buông cô ra, nhưng mà hương thơm cùng cái cảm giác quyến luyến vẫn quanh quẩn bên đôi môi mềm mại không tản đi, nhất là cô còn bày ra vẻ mặt vô tội nhìn anh, anh thật muốn đem cô nuốt vào trong bụng.

Liên Kiều bị anh quát như vậy, sợ tới mức vội vàng mở mắt rời đi, tuy rằng cô không biết người đàn ông này đến tột cùng là muốn như thế nào, vừa rồi còn dịu dàng như một người anh trai, mà giờ khắc này lại giống như một người đàn ông đáng sợ, nhưng cô biết nếu như không nghe lời của anh nói, hậu quả hẳn sẽ rất nghiêm trọng!

Đây là điều duy nhất mà trực giác đang mách bảo cô!

52. Chương 52: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Chọc Giận

Edit: Sen

Beta: Min

Nửa ngày sau, Liên Kiều mới ngẩng đầu, không ngờ lại phát hiện cặp mắt kia còn đang nhìn chằm chằm mình không hề chớp mắt, sợ tới mức cúi đầu xuống.

Trời ạ, mình tại sao lại như vậy? Không phải luôn không sợ trời không sợ đất sao, như thế nào lại sợ ánh mắt của anh, sao hôm nay lại biến thành con người nhu nhược đến vậy?

“Cung Quý Dương, anh——anh sao lại như vậy?”

Liên Kiều vẫn là kiên trì hỏi, hai tay cô ôm lấy cánh tay, ở trước mắt người đàn ông xa lạ này không lạnh không không nhụt hời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt trở nên trầm trọng, có chút phiền toái vung tay lên: “Không cần gọi anh là Cung Quý Dương!”

Liên Kiều thân mình run lên, bình tĩnh trở lại, anh đang nổi giận phải không? Ngay cả tên mình cũng không cho cô kêu? Chính là, Liên Kiều nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra mình lại đắc tội với anh chỗ nào?

Nhìn ánh mắt cô âm trầm, Hoàng Phủ sau khi nói xong liền hối hận rồi, Cung Quý Dương, tên này là do anh nói cho cô, cô kêu như vậy cũng là bình thường, vì sao mình lại thấy không thoải mái?

Còn có ——

Con người đen lấy của anh nhìn về phía cô, rõ ràng phát hiện nha đầu trước mắt cùng những người phụ nữ trước đây của mình không giống nhau, cô ấy mặc dù chính là quỷ nghịch ngợm, lại làm cho anh có một loại xúc động muốn bảo vệ, là một suy nghĩ muốn bảo vệ xuất hiện từ sâu trong tâm hồn anh.

Chính là, anh đang suy nghĩ gì vậy? Lúc trước vương thất đề xuất đám hỏi, là anh kiên quyết không đồng ý, vì thế mẹ anh thiếu chút nữa dìm chết anh trong đồng nước bọt rồi, nha đầu này không phải ai khác, chính là vợ chưa cưới được mai mối của anh.

Anh sao lại có thể có cảm giác với cô như vậy? Nhất định là ảo giác, là ảo giác!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ảo não suy nghĩ, lúc này, âm thanh bên tai đột nhiên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

“Oa ——” Liên Kiều đột nhiên khóc lớn lên, nước mắt dọc theo hốc mắt từng giọt từng giọt lớn rơi xuống, tràn đầy ủy khuất.

“Nha đầu, sao em lại khóc?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước xác thực đã giật mình, anh có chút bối rối rút ra khăn tay giúp cô lau nước mắt.

Thấy nước mắt của cô, còn khó chịu hơn là giết anh!

Liên Kiều cũng đã khóc không thành tiếng, hơn nữa vừa mới sợ hãi nên cô càng khóc lớn hơn nữa

“Anh... Anh lại giận tôi... vứt bỏ tôi, còn không cho... Không cho tôi kêu anh... Tên, anh ... anh cũng ghét bỏ tôi... Không cần tôi...”

“Anh nào có như vậy? Không có, nha đầu, không nên suy nghĩ bậy bạ!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước trên trán đầy mồ hôi, anh khi nào thì ghét bỏ cô? Không biết vừa rồi hôn cô thiếu chút nữa là phạm phải sai lầm lớn hơn nữa!

Nếu cô giống như những người phụ nữ kia, luôn luôn giỏi về cường đoạt anh đã sớm không chút do dự muốn cô, nhưng là _____ cô chính là cô gái muốn đính hôn cùng anh, anh đã tỏ thái độ của chính mình với mọi người, làm sao có thể xâm phạm cô?

“Anh... Anh thật không có có chán ghét tôi?”

Liên Kiều thực sợ hãi, người đàn ông này rốt cuộc không để ý tới mình, cô ngẩng đầu, dùng đôi mắt đầm lệ điềm đạm đáng yêu nhìn anh.

Không biết vì cái gì, chỉ cần có người đàn ông này bên cạnh mình, cô sẽ cảm thấy rất vui vẻ, cũng cảm thấy an toàn, tuy rằng chỉ ở chung vài ngày ngắn ngủi, nhưng loại cảm giác này giống như là đã quen thuộc từ rất lâu rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm như bị rút hung hăng, anh giơ tay lên nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô: “Yên tâm đi, anh sẽ không chán ghét em, em rất đáng yêu!”

Liên Kiều nghe vậy, nín khóc mà cười, đem khuôn mặt nhỏ nhắn lần thứ hai chôn sâu trong lồng ngực anh, cực kì quyến luyến mà nói rằng:

“Đây là anh nói a...”

Cảm nhận được sự quyến luyến của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy một trận uất ức, anh thâm thở dài một hơi, gật đầu nói:

“Anh là một người biết giữ lời!”

Liên Kiều lúc này mới hoàn toàn yên tâm, cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt không chút nào che dấu sự ỷ lại, đôi mắt đầm lệ nhìn anh, từ đáy lòng than nhẹ một tiếng:

“Anh đối với tôi thực tốt, rất thương tôi, giống như ông nội của tôi vậy, kì thật lúc tôi còn bé, cha tôi cũng rất thương tôi, nếu anh là cha tôi thì tốt rồi...”

Đây là cô nói thật lòng, trời mới biết, cô từ lúc 10 tuổi liền ngưỡng mộ những đứa bé có cha mẹ thương yêu, đáng tiếc, cô chỉ có ông nội yêu thương, không hề được hưởng thụ tình yêu thương của cha.

Nghe cô nói vậy, Hoàng Phủ Ngạn Tước chân mày nhíu lại, bàn tay to tìm tòi, khéo léo nâng cằm cô lên, lông mày đột nhiên nhíu lại _____

“Em nói cái gì?”

Nếu anh không phải là lão già mắc chứng mất trí nhớ, anh hẳn là không có nghe sai? Nếu anh là cha của cô thì tốt rồi?

Nha đầu chết tiệt kia, thế nào lại có thể nghĩ như vậy?

Liên Kiều kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, đầu lưỡi đều muốn nín lại, cô nói sai gì sao? Vẫn là làm cái gì đắc tội với anh?

“Nha đầu, anh không phải cha của em, em cũng vĩnh viễn không cần có ý nghĩ đem sự yêu thương của anh trở thành tình thương của cha!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi phun ra những lời này, gần từng tiếng mang theo cảm xúc cực kì mâu thuẫn

Liên Kiều mạnh mẽ nuốt một chút nước miếng: “Tôi _____ tôi vừa nói chính là nói cách khác mà thôi...anh tuổi đương nhiên không thể làm cha tôi, cùng lắm là anh tôi mà thôi...”

Âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, người đàn ông này như thế nào liền trở mặt như vậy? Chẳng nhẽ chính mình ảo tưởng một chút cũng không được sao? Mấy ngày nay anh đối với cô yêu thương thật giống như cha đối với con gái, yêu thương chính mình, bao dung chính mình, cô bướng bỉnh, anh cũng chỉ là mỉm cười tha thứ.

Nhưng —— vừa rồi anh đối với mình không giống như trong dự kiến, tính khí dửng dưng đi đâu mất?

“Hoắc ——” Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên đứng dậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi cùng nghiêm khắc

“Tôi cũng không phải anh của em !” Nói xong, vẻ mặt âm trầm tiến ra phía cửa.

“Sầm——” một tiếng, cửa phòng hung hăng đóng lại, che khuất bóng dáng cao lớn của anh.

Trong phòng chỉ còn một mình Liên Kiều, cô sớm trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao!

53. Chương 53: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Thất Vọng

Edit: Sen

Beta: Min

Trời xanh sâu thẳm không gợn chút mây, hải cảng rộng lớn nơi nơi tràn ngập màu cờ tung bay, đại hội thể dục thể thao bắt đầu, sau khi kết thúc đại hội thể dục thể thao, sẽ là một kì nghỉ dài khiến tất cả học sinh đều hết sức chờ mong.

Bơi lội chính là hạng mục thi đấu cuối cùng trong đại hội thể dục thể thao lần này, đó cũng là trận đấu được chú ý nhất của giải đấu.

”Này, cây cải đỏ, chỉ bằng cậu mà đòi thắng tôi ư? Tôi nghe nói cô là lâm trận mới mài gươm (như kiểu nước tới chân mới nhảy)!. Judy mặc một bộ áo tắm xinh đẹp, dáng người cao ngạo, vẻ mặt miệt thị nhìn Liên Kiều đang đứng bên cạnh.

Cô ta có năng lực gì mà lại có thể quyến rũ được nhà tài trợ học bổng cho trường Cung Quý Dương? Xét về ngoại hình, Liên Kiều tuy là xinh đẹp, nhưng cũng không phải là khuynh đảo chúng sinh (ngiên trường nghiêng thành), còn về thân hình, nhìn bộ dáng cô ta, vóc dáng như cây đậu, cũng không cao, bộ dáng cũng chưa phát triển hết, miễn cưỡng cũng chỉ là một con nhóc, chứ tuyệt đối không thể gọi là phụ nữ!

Cho nên, Judy vừa thấy cô liền liên tưởng ngay tới cây cải đỏ.

Liên Kiều khịt mũi, cười: “Tôi nghĩ, thắng một cô gái hung dữ, đại ngu ngốc như cô là chưa đủ!”

“Cô nói cái gì?”

Judy hận không thể tiến lên đẩy cô xuống nước, dám chửi ả là hung dữ, đại ngu ngốc? Nói gì thì nói ả cũng là sinh viên tài năng của học viện y học.

“Judy, cẩn thận, lãnh đạo đều đang ở đây, không cần cùng cô ta tranh cãi!” một cô bạn của Judy đứng bên cạnh khuyên bảo.

Phỉ Nhi đứng bên cạnh Liên Kiều cũng dùng ánh mắt ý bảo Liên Kiều dừng lại, khuyên cô không cần phải cãi nhau với Judy.

Liên Kiều cũng dùng ánh mắt miệt thị nhìn Judy, sau đó mới xoay mặt qua chỗ khác, thật sự là nói đùa, cô nếu như không thắng cây đu đủ này quả thực sẽ thấy hổ thẹn với chính mình!

Trải qua sự kiện chết đuối lần nước, Liên Kiều cũng đã dám xuống nước một lần nữa, cô từ nhỏ đã tinh thông kĩ năng bơi, đừng nói là thắng cái cây đu đủ này, mà đạt giải quán quân cũng là chuyện thường, xem ra sự việc trở nên có lợi cũng có hại, làm cho cô nghĩ tới chuyện cũ cô từng khóc rống lên, khiến cô một lần nữa có thêm dũng khí để bơi lội.

Kì thật, tất cả những việc này đều phải cảm ơn người đàn ông kia, chính là_____ kể từ lần anh giận dữ kia, cô không nhìn thấy bóng dáng anh lần nào nữa.

Cho dù mấy ngày nay tập luyện bơi lội cũng thấy anh, hỏi quản gia làm việc tại biệt thự, quản gia cũng chỉ nói là thiếu gia rất bận, ngày nào cũng tới khuya mới về thậm chí còn không về nhà.

Liên Kiều đến tận bây giờ cũng không hiểu rốt cuộc mình đã đắc tội anh chỗ nào?

Người đàn ông này, nói trở mặt liền trở mặt, ai nói lòng dạ con gái như mò kim đáy biển? Lòng dạ đàn ông so với mò kim đáy biển còn khó hơn.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều liền không nuốt nổi lửa giận trong bụng! Cho nên, hôm nay nếu cô không thắng được cái cây đu đủ này, sự tức giận này của cô hẳn sẽ không có chỗ phát tiết.

“Chuẩn bị ——” trọng tài giơ cao súng hơi —— -

Các tuyển thủ dự thi đều làm tốt động tác chuẩn bị!

“Pằng —— ”

Một âm thanh vang lên, một nhóm cô gái đầy quyền rũ giống như mỹ nhân ngư đều sôi nổi nhảy xuống nước, ánh nắng rực rỡ chiếu xuống mặt nước, từng bóng dáng mê ly trong nước rất nhanh được ánh nắng chiếu xuống

Đội cổ động viên bắt đầu hò hét cùng hỗ trợ, trong nháy mắt, từng trận âm thanh cổ vũ kêu cổ lên vang lên nhét đầy lỗ tai mọi người.

Lần này, trận đấu bơi lội này diễn ra là bơi lội cá nhân hỗn hợp, là hạng mục thuộc hạng mục cá nhân toàn năng, trận đấu được ấn định là bơi bướm, bơi ngửa, bơi ếch, bơi tự do, đường bơi 14 m, mà các nhóm phải hoàn thành đồng thời 4 loại tư thế bơi lội, ai hoàn thành đủ số vòng bơi tiêu chuẩn và kỹ thuật đúng tiêu chuẩn sẽ giành thắng lợi.

Mỗi tuyển thủ dự thi đều là các anh tài bơi lội, các cô gái chỉ kém nhau một khoảng cách rất nhỏ, tới vòng thứ hai, khoảng cách bắt đầu được nới ra,

Mà tạm thời về đầu đúng là Judy và Liên Kiều, khoảng cách của hai người vẫn luôn bám sát, không phân cao thấp, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người hai người.

Nhận thấy Liên Kiều thế nhưng lại có thể đuổi kịp tốc độ của mình, trong lòng Judy không khỏi nổi lên một trận cảm tức, nha đầu chết tiệt kia không phải vừa mới học bơi sao, tại sao tốc độ lại nhanh như vậy?

Mà Liên Kiều thì một lòng một dạ tập trung tiếp tục bơi trong nước, trải qua mấy ngày luyện tập, loại cảm giác quen thuộc này lại dần trở về, cô từ nhỏ đã thích nước, thích bơi lội, chỉ cần ở trong nước, cô sẽ cảm thấy vui vẻ và an toàn.

Tuy rằng năm mười tuổi ấy đã dấn kích rất lớn đến cô, là trí mạng đối với cô, nhưng dưới sự trợ giúp của người đàn ông kia, cô cuối cùng cũng bớt lo lắng, nếu lần này cô thành công, anh có lẽ sẽ rất cao hứng, hẳn là sẽ không giận cô nữa!

Nghĩ đến đây, Liên Kiều càng có thêm động lực, cô tăng tốc độ, rồi đột nhiên tăng tốc! Judy ở đường bơi bên cạnh rõ ràng cảm thấy khoảng cách ngày càng nới rộng, cô ta quá sợ hãi, thậm trí quên đây là trận đấu, nhất thời đem thân mình ngoi lên mặt nước, hung hăng nói một câu

” Nha đầu thối, một trận đấu cô đều phải đấu với tôi, không thắng không được!

Đáng tiếc Liên Kiều vẫn đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, căn bản không nghe thấy cô ta gọi cái quỷ gì.

Judy về mặt phần hận nhìn mình cùng cô khoảng cách ngày càng xa, cô ta biết mình dù có nhanh thế nào cũng không đuổi kịp, nói cách khác —— cô ta thua!

Quả nhiên, vòng đấu cuối cùng, Liên Kiều về đích đầu tiên, một loạt tiếng vỗ tay cùng hoan hô vang lên chấn động toàn bộ cảng

“Woa, Liên Kiều, mình thực sự muốn kiêu ngạo, cậu là số một nha, thật thần kì, cậu không phải không biết bơi sao? Thế nào lại thắng được những người đó?”, Phỉ Nhi chạy lên ôm chặt cô, về mặt hưng phấn không dứt.

Hoa tươi cùng tiếng vỗ tay dành ỉnh, Liên Kiều cười thực sáng lạn, cô theo bản năng nhìn xem bốn phía, lại thất vọng phát hiện —— thân ảnh quen thuộc của người đàn ông kia vẫn không thấy.

Thật đáng giận, cô đã thắng cây đu đủ, thế nhưng anh lại không có mặt để chia sẻ với cô sự sung sướng này.

Lúc hiệu trưởng tự tay trao cúp thủy tinh, không đợi ông nói lời chúc mừng, Liên Kiều liền khấn cấp ôm cúp nhảy xuống dưới bục, chạy nhanh như chớp.

Khi hiệu trưởng tự tay trao cúp vô địch cho cô, không đợi đến ông nói hết câu chúc mừng, Liên Kiều nhanh chóng ôm cúp nhảy xuống phía dưới, nhanh như chớp chạy.

“Này, nha đầu này——” Hiệu trưởng vẻ mặt kinh ngạc.

54. Chương 54: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Một Màn Ái Muội (1)

Edit: Sen

Beta: Min

Không gian xanh tươi, Liên Kiều gấp đến độ như chạy nạn khỏi thế chiến thứ hai, nhìn theo hướng biệt thự xa hoa chạy thẳng tới.

Tới khi cô thành công treo tường vào bên trong biệt thự, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười quý dị, giống như con chuột nhỏ vừa mới trộm được thịt vậy, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Liên Kiều chính là muốn cho “Cung Quý Dương” một bất ngờ, cô muốn lên vào trong biệt thự muốn cho anh xem chiếc cúp thủy tinh, chắc hẳn anh sẽ rất cao hứng đi, sau đó sẽ không còn giận mình nữa.

Nhưng mà, người đàn ông này lòng dạ thật hẹp hòi, đến tận giờ cô còn không rõ mình đắc tội anh ta chỗ nào, thật sự là, cho dù phải chịu phạt thì ít nhất cũng phải biết mình phạm tội gì mới phải.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều liền ôm cúp thủy tinh khí thế hiên ngang hùng dũng hướng về phía biệt thự chạy tới.

Biệt thự vô cùng yên tĩnh, không một bóng người hầu nào, hẳn là đang nghỉ ngơi ?

Liên Kiều trong lòng có hơi hoảng , trời ạ, cái người kia nhất định phải ở tại biệt thự, nếu không mình liền trở thành người tự tiện xông vào nhà người khác, cô đường đường là người của Vương thất, nếu như bị quy tội danh như vậy thật là không đáng.

Đi qua gian chính, Liên Kiều nhìn bốn phía xung quanh, sau đó một tiếng trống làm tinh thần cô càng thêm hăng hái tiến thẳng lên lầu, khi cô vừa đi qua một phòng trên lầu hai, nghe được một thứ âm thanh mơ hồ, âm thanh này rất kì quái, tựa như là tiếng rên rỉ...

Liên Kiều ngẩn ra, vội vàng ngừng thở, sau đó một bước nhỏ lại một bước nhỏ tiến tới nơi phát ra âm thanh mơ hồ kia. _____

Cô nhớ rõ nơi này là phòng khách, cửa phòng khép hờ, càng tới gần cô càng có thể nghe rõ ràng âm thanh rên rỉ không kiềm chế được.

Bước chân cô lập tức dừng lại, da đầu lập tức nổ tung!

Trời ạ, là tiếng rên của một người phụ nữ, nghe như là rất thống khổ vậy... Hay là....

Liên Kiều là một cô bé luôn luôn có trí tưởng tượng phong phú, trong đầu cô lập tức hiện ra một màn máu chảy đầm đìa, trong phòng biệt thự kia, nhất định là người phụ nữ bị đánh đến thân mình đầy thương tích, hoặc là cánh tay, chân bị chặt đứt ném trong phòng này...

Nghĩ đến đây, cô không khỏi run lên _____ đúng vậy, nhất định là như vậy, nếu không tại sao cái biệt thự này lại yên tĩnh đến vậy, nói vậy thì cái tên “Cung Quý Dương” này hẳn là siêu cấp biến thái, đem chỗ này thành nơi tra tấn người hầu tới chết.

Nơi này chính là biệt thự trên lưng chừng núi, người bình thường cũng không tới, đây là thuộc khi biệt thự tư nhân, thật là nếu muốn giết người diệt khẩu, thì thần không biết mà quỷ cũng chẳng hay.

Trời ạ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều trở nên tái nhợt, lúc cô vừa định bỏ chạy lại nghe được

“Ừ...”

Một tiếng thở gấp của phụ nữ cùng tiếng rên rỉ hòa vào nhau lần thứ hai chui vào lỗ tai cô, cô lập tức dừng bước!

Âm thanh này thật kì quái, như thế nào lại không giống với âm thanh thống khổ hỗn loạn mà lại giống như là đầy khoái hoạt vậy.

Liên Kiều quyết định lặng lẽ nhìn xem, cô rón rén đi tới trước cửa, vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt làm cô vô cùng kinh hãi trừng to mắt.

Cô thực sự là nhìn thấy một người phụ nữ, hơn nữa lại là một phụ nữ bộ dáng tả tơi, nhưng mà ngoài người phụ nữ này, còn có một người đàn ông, hơn nữa gương mặt người đàn ông này quen thuộc khiến ánh mắt Liên Kiều lộ ra vẻ đau đớn.

Người phụ nữ dịu dàng thân hình đầy đặn, vì người đàn ông kịch liệt tiến vào mà trông như con bạch tuộc gắt gao cuốn lấy đối phương, nhìn cô ta vong tình vụn vụn thân hình, trong miệng dạt dạt khiến trong đầu Liên Kiều lại hiện lên một màn thở dốc cùng tiếng rên rỉ kinh khủng.

“A... Em... Em chịu chịu không nổi... Đừng ..” Người phụ nữ thân thể như nước vãn gắt gao cuốn lấy thân thể to lớn của người đàn ông không hề có ý định buông ra.

Người đàn ông không nói, chỉ là hung hăng đâm vào trong người phụ nữ, sau đó dùng lực của chính mình, như là đang phát tiết, hay là một loại phóng thích trời sinh, hai người gắt gao kết hợp cùng một chỗ, dính chặt không thể tách ra

Bọn họ nhiệt tình an ủi lẫn nhau, phát ra một loạt tiếng thở dốc cùng tiếng gầm nhẹ, rên rỉ, hai người trong mắt trừ có lẫn nhau, căn bản không hề phát hiện cửa phòng có gì khác thường.

“Bốp”

Chiếc cúp thủy tinh trong tay lập tức rơi xuống mặt đất, nhất thời phát ra một tiếng va chạm khiến Liên Kiều lấy lại tinh thần, ngay sau đó, cặp mắt như chim ưng sắc bén của người đàn ông đảo qua bên này.

“Ôi, thực xin lỗi, tôi... Tôi...”

Liên Kiều trong lòng cảm thấy bối rối, cô theo bản năng vội vàng đóng cửa phòng lại, tâm đột nhiên mãnh liệt co rúm một chút.

Trong phòng lần thứ hai truyền đến tiếng rên rỉ vui thích của người phụ nữ, “ Anh thật đáng ghét, đều bị người khác nhìn thấy...”

“Em không muốn? Phải không?” Âm thanh trầm thấp của cửa Hoàng Phủ Ngạn Tước vang lên, mang theo một tia tà mị không rõ hương vị.

“Muốn... Người ta muốn ...” Người phụ nữ không nhịn được rên rỉ ra tiếng.

Liên Kiều ngơ ngác đứng ở trước cửa, trong tai hoàn toàn đều là tiếng rên rỉ của phụ nữ cùng tiếng thở dốc của đàn ông, cô lập tức phản ứng, kích động mà bỏ chạy...

Nước mắt trong nháy mắt tràn ra hốc mắt, cô không biết mình làm sao vậy, trong lòng bắt đầu thấy bàng hoàng , bất lực, như là một loại sợ hãi, như là lần thứ hai bị người ta vứt bỏ, trong lúc nhất thời, cô cảm thấy mọi thứ trên thế giới đều sụp đổ...

Nhiều năm như vậy, mỗi khi cô bị người khác chỉ trích là quái vật, cô sẽ không khóc, lúc cô cô độc, cô không khóc, khi cô bị cái cây đu đủ kia bắt nạt, cô cũng không khóc.

Nhưng mà, hôm nay, thời điểm cô trông thấy người phụ nữ xa lạ nằm dưới thân người đàn ông kia, thấy anh ta không thèm để ý tới mình, cô lại khóc, một loại lo lắng, một loại đau như thấm vào trong lục phủ ngũ tạng của mình, thậm chí tới xương cốt đều ế ẩm, đau không nói được.

Thời điểm đi ngang qua thư phòng, Liên Kiều rút cuộc không nhịn được chạy vọt vào, một tay nhấn khóa trái cửa, giống như con cừu nhỏ bất lực mà ngồi xổm xuống dưới đất, nước mắt không ngừng tuôn ra rửa sạch hai má của mình.

55. Chương 55: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Một Màn Ái Muội (2)

Edit: Sen

Beta: Min

Liên Kiều cơ bản cũng rất đơn thuần, gặp được một màn chấn động như vậy, sợ hãi, bàng hoàng cùng bi thương, tất cả tình cảm trong cô đều ùa về, khiến toàn thân cô đều phát run lên...

”Cung Quý Dương đáng chết, cái cử lẳng nhăng, quỷ biến thái, nói không giữ lời...” Cô vừa khóc vừa mắng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Cô không biết vì cái gì mà lòng mình như vỡ ra một lỗ hổng lớn, chỉ cảm thấy người mà mình tin tưởng nhất, ít nhất là người đàn ông có thể mang tới cho cô cảm giác an toàn thể nhưng lại cứ nhu thế mà vứt bỏ cô.

“Anh thích phụ nữ khác, không để ý tới tôi...Gạt người...Ô ô...”

Liên Kiều giống như một oán phụ mang theo thù hận vậy, lại càng giống đứa nhỏ đáng thương.

Không biết qua thời gian bao lâu, tiếng gào khóc của Liên Kiều dần biến thành tiếng nức nở, cuối cùng cũng biến mất.

Cũng không lâu sau, tiếng bước chân vững vàng xuyên qua cửa phòng rơi vào lỗ tai Liên Kiều, cô sợ tới mức trừng to mắt.

“Đi ra!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước mạnh mẽ đập lên cửa, nghe tiếng đập có thể thấy cảm xúc của anh ta đang cực kì không vui.

Nha đầu này thật sự là đang phiền lòng, đã trốn trong thư phòng hơn một giờ, liên tục khóc khiến anh ta cảm thấy cực kì phiền toái cùng thiếu kiên nhẫn.

Hai ngày anh ta thường bị cảm xúc phức tạp lộn xộn quấy nhiễu, anh ta không rõ vì cái gì mà trong đầu toàn là hình ảnh của tiểu nha đầu này, cô tức giận, cô nghịch ngợm, còn có bộ dạng cô như mật dán trên người mình, thậm chí là bộ dáng cực kì khó coi của cô, không biết từ lúc nào lại ảnh hưởng tới cảm xúc của anh ta.

Hoàng Phủ Ngạn Tước luôn luôn tao nhã bình tĩnh, vậy mà lại phát sinh ra cảm giác cùng xúc động mạnh mẽ với tiểu nha đầu này mà chính mình cũng thấy kinh ngạc.

Cho nên, anh ta tình nguyện tìm phụ nữ khác, dùng sự ảm áp của người phụ nữ để xóa đi cảm giác khác thường trong lòng mình, anh ta chính là đem cô trở thành em gái, trở thành đứa nhỏ không hiểu chuyện, như thế nào lại có thể trở thành người con gái theo mình cả đời được?

Nhưng mà, anh thế nhưng lại phát hiện, ý nghĩ này của mình lại vì bị nha đầu này chạy vào cắt ngang, anh thế nhưng lại không thể chuyển tâm hoàn thành chuyện tình thú của một người đàn ông (Phát dục, phát tiết ah~)

Điều này làm anh càng thêm căm tức!

Anh sắp điên rồi! Nhất là lúc nghe được tiếng khóc của cô!

“Em đi ra cho tôi...” Hoàng Phủ Ngạn Tước không kiên nhẫn lần thứ hai ra lệnh.

Thư phòng vẫn một trận trầm mặc như cũ.

“Phanh —— ”

Cửa thư phòng bị Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ một cước đá văng ra, lực va đập lớn và lưu loát hoàn toàn có thể nhìn ra anh từ nhỏ đã luyện võ công.

Thân ảnh cao lớn che khuất ánh sáng ngoài cửa thư phòng, bao trùm trên đầu Liên Kiều đang ngồi cách đó không xa.

Sắc mặt của anh khê giệt mình, lập tức trầm xuống, cực kì khó coi.

Chỉ thấy thân mình nhỏ xinh của Liên Liễu cuộn tròn một chỗ, tóc dài rối tung hai bên người, đôi mắt mọng nước giờ khắc này đang lườm anh, cả người cô như con mèo nhỏ như bị lạnh run lên.

“Đi ra, sao lại ngồi xổm ở đây!” Con người đen sâu không lường trước được lóe lên một tia quan tâm, giọng điệu đã lạnh như băng.

“Không cần!”

Liên Kiều vội vàng dùng ánh mắt bức bách, liếc mạng lắc đầu, sau đó đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở giữa hai đầu gối .

Cô không biết sự bướng bỉnh của mình lại chọc giận anh, chỉ thấy anh hai mắt nhú lại, ngay sau đó sải bước tới phía cô, bàn tay to duỗi ra đem một tay kéo lấy cô_____

“Em , nha đầu này sao lại càng ngày càng không nghe lời ?”

“Hừ, tôi dựa vào cái gì mà phải nghe lời anh nói?Ếch thối!”

Liên Kiều vừa nghĩ tới lúc đầu là chính mình dựa sát vào ngực anh ta, vừa mới lúc này lại bày trước mặt người phụ nữ khác, cái loại rộng lớn này đã từng bị cô gọi là ngực ếch, lại bị một người phụ nữ khác hôn môi, cô liền hít thở không thông.

Cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn ngoảnh sang một bên, vẻ mặt bên trong lộ ra một chút hèn mọn.

“Đáng chết!Em nói lại một lần nữa!”

Vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước bất mãn nhìn gương mặt đầy hèn mọn của cô, con người đen nhú lại, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ai ngờ, Liên Kiều lại ngửa mặt lên, hiên ngang lăm liết chống lại ánh mắt của anh ta, chu cái miệng nhỏ, “Muốn tôi nói một trăm lần tôi cũng nói, ếch thối, ếch thối, ếch thối_____”

Một câu cuối cùng, cô cơ hồ kiễng chân ghé vào lỗ tai anh ta mà rống to, tỏ vẻ trong lòng cô tràn đầy phẫn nộ.

“Em thế mà lại phát tính của quỷ hả?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước một phen túm chặt tay cô, vẻ mặt lo lắng chuyển thành ngoan cố: “Em, nha đầu này thật sự là làm càn!”

“Tôi có sao? Mắt nào của anh thấy tôi phát giận với anh?”

Liên Kiều mặt đầy u ám trừng mắt với anh ta nói : “Tính tôi luôn là như vậy, chẳng lẽ không được?”

Hốc mắt cô sưng đỏ còn đầy nước mắt, thân nhiên dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng màu tím Tử Lan (violet), thanh âm vẫn là giọng không chịu thua như trước, hướng về phía anh ta, không khổng chế được còn ngập một cái_____

Thật là khôn khổ, cô ấy khóc đến độ như vậy!

Đều tại con ếch thối đáng chết này!

Một lòng cho rằng anh ta là vương tử, lại không nghĩ rằng anh không hơn không kém một con ếch thối, Liên Kiều hận thấu xương Andersen, cái gì mà ếch có thể biến thành vương tử, muốn cô tin ư, con ếch trước mắt này dù có tao nhã trở lại cũng sẽ không biến thành vương tử!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô bộ dáng rõ ràng đang rất tức giận mà còn ngáp một cái, trong lòng thật sự vừa tức giận vừa buồn cười, lông mày anh nâng cao lên, khuôn mặt anh tuần không hề mang theo bất kì một tí cảm xúc nào.

” Em tốt nhất ngoan ngoãn đi ra đây cho tôi!”

Nói xong, anh bỗng nhiên buông tay cô ra, bóng dáng thon dài tuần phút chốc biến mất tại cửa, trong lúc nhất thời thư phòng chỉ còn lại một mình Liên Kiều.

Anh thật sự tức giận, hai ngày nay đều tức giận, chính là bởi vì tức giận nên mới phát hiện trong nội tâm mình có cái gì đó không thích hợp, anh thật sự để ý việc Liên Kiều đem mình đối xử như đối với trường bối (bề trên), càng phản cảm cô bình tĩnh nói mình giống như anh trai, chính là, anh lại đem nha đầu này coi như là em gái mình, loại mâu thuẫn này làm tâm tình anh vô cùng phiền toái.

56. Chương 56: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hôn Đến Nghiện

Edit: Sen

Beta: Min

Trong phòng một mảnh tịch mịch, âm thanh nhỏ nhất cũng biến mất...

Liên Kiều kinh ngạc mà nhìn bóng dáng đã sớm biến mất ở cửa, trong lòng càng thêm mất mát...

Anh quả nhiên không thèm để ý đến mình!

Trong lúc cô đang thất thần_____

Chỉ một thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, tiếng bước chân hỗn loạn phá vỡ bầu không khí yên tĩnh

Liên Kiều vẽ mặt hoang mang nhìn về phía cửa kia.

“Nha đầu, lại đây!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu vì sao mình lại một lần nữa quay lại, như thể là cảm xúc cùng sự phẫn nộ vừa nãy dường như chưa từng phát sinh vậy, anh tao nhã tựa vào trên cửa, mang theo khí thế của anh cùng một chút tà khí, khiến cả người anh thoải mái tản ra thứ ánh sáng chói lọi nhìn mà thấy chói mắt.(đoạn này chém)

Liên Kiều vẽ mặt cẩn thận mà bình tĩnh nhìn người đàn ông này, trong lòng lại dâng lên một tia sợ hãi, cô tình nguyện để anh rộng to với chính mình, cũng không muốn nhìn tới bộ dạng của anh bây giờ.

Bởi vì, cái bộ dạng nào của anh, Liên Kiều không thể đoán được hiện giờ anh đang nghĩ cái gì.

Cô vẫn chọn ngoan ngoãn đi qua chỗ anh, gần như dựa lưng vào tường từng bước từng bước đi tới, nhận thấy cặp mắt đen như chim ưng của anh đang nhìn về phía mình, cô liền cảm thấy sau lưng mình lạnh run lên.

Chuyện gì đây, rõ ràng là anh không đúng, lại còn mang bộ dạng như đang chuẩn bị hỏi tội người khác? Chẳng lẽ lại muốn cô đi chứng kiến một màn vừa rồi? Trời mới biết nếu như cô sớm đoán được bên trong đang diễn ra một màn xuân cung sống đó, có đánh chết cô cũng sẽ không bước tới nửa bước.

Thời điểm cô đã tới gần anh, chỉ còn một bước chân nữa là tới đột nhiên bị anh kéo lấy, ngay sau đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước đem thân hình cô áp lên tường, hai tay đồng thời chống trên đỉnh đầu của cô, sao đó mới vây quanh cổ cô không cho cô có lối thoát.

“Nói cho tôi biết, vì sao lại khóc?”

Thanh âm trầm thấp vững vàng khôi phục lại, so với tiếng gầm nhẹ vừa nãy của anh cứ như là biến thành một người khác vậy.

Một mùi Long Đản Hương tràn ngập không gian xung quanh hai người, toàn thân từ trên xuống dưới là một mùi hương thảo mộc thanh đậm, hai người ngay cả hít thở đều hoàn toàn mang theo sự tức giận.

“Tôi —— tôi...” Liên Kiều muốn nói lí do, nhưng cũng chỉ ấp úng.

Hàm dưới bị bàn tay to khéo léo của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng nắm lấy, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, chậm rãi mới phun ra:

“Nói, vì sao khóc?”

Anh không biết mình làm sao, thực sự muốn biết suy nghĩ chân thật trong lòng cô.

Liên Kiều nhìn khuôn mặt dịu dàng đang phóng đại trước mặt, nhìn thế nào cũng không có biện pháp thừa nhận người đàn ông vừa rồi mới cùng phụ nữ mây mưa kia cùng người đàn ông này có liên hệ với nhau, nhưng mà _____ người kia thực sự chính là người đàn ông đang đứng trước mắt cô bây giờ.

Cô mơ hồ nhìn dung nhan anh tuấn của anh, đột nhiên nước mắt tràn ngập mắt cô.

“Anh... Anh không hề thương yêu tôi...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm cơ rút một chút, nhìn 2 mắt đầm lệ của cô, hận không thể hung hăng mà kéo cô vào trong ngực, nhưng lại sợ dọa đến cô.

“Tại sao lại nghĩ như vậy?” Anh áp chế rung động trong lòng, thanh âm trầm thấp mà nói: “Vốn chính là!”

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt như đang lên án: “Tại trong mắt anh chỉ có phụ nữ khác, anh đau lòng cô ta, cô ta là vợ của anh sao? Anh không phải đã nói sẽ thương yêu tôi sao, Ô ô _____”

Tiếng khóc của Liên Kiều lần thứ hai vang lên bên tai.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoa bóp huyết Thái Dương, lại khóc...

“Được rồi được rồi, nha đầu, đừng khóc...”

Anh chỉ có thể ngu ngốc mà an ủi cô, trong lòng dâng lên một hương vị chua xót.

Anh muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng lại bị cô đẩy ra _____

“Không cần, cả người anh đều có mùi của phụ nữ khác, tôi không cần anh ôm!” Cô vừa khóc vừa kêu gào.

Những lời này khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi bất mãn, anh luôn luôn nhẫn nại, mà lại vì tiểu nha đầu này bài xích mình mà cảm thấy thập phần không vui.

Đôi mày rậm nhíu lại, bản tính chiếm giữ trời sinh khiến anh mãnh liệt kéo cô tựa vào trong ngực mình, ngay sau đó, cúi xuống nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn hôn xuống như muốn trừng phạt.

Trận mưa hôn rơi xuống, tiếp xúc đôi môi mềm mại của cô, loại ngọt ngào này khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm lòng nổi mà càng tham lam, làm sâu sắc nụ hôn này, tựa như là chiếm giữ chân bảo vật, ngập tràn quyến luyến, như là nghiện , làm tâm anh không ngừng rung động.

Liên Kiều không muốn nhắm mắt lại, một giọt nước mắt còn vương trên gương mặt _____ anh đây là đang khi dễ chính mình sao? Tại sao lại đối xử với cô như vậy?

“Đáng chết, nhắm mắt lại!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không dễ dàng tha thứ, không yên lòng, nha đầu này không tìm không phối sao?

Nghe được thanh âm trầm thấp như mệnh lệnh mà phần giận bên tai, Liên Kiều sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại, tùy ý cho đôi môi nóng rực kia áp lên môi cô, lập tức hôn lên nước mắt của cô.

Cô cảm thấy hai tay đang ôm chính mình dần thắt chặt hơn, khiến cho cô sắp không thở nổi, kì thật, lí do thực sự khiến cô không hít thở không được là cái hôn si ngốc kẻ tiếp...

Hơi thở nam tính nhét đầy khoang miệng cô, tim cô đang không ngừng nhảy bùm bùm, kêu lên sự yêu thích cùng với nhiệt độ như đốt cháy hai người, cái lưỡi dây dưa khơi dậy cảm giác từ nơi sâu nhất trong cơ thể cô, khiến cô thiếu chút nữa không đứng nổi.

May mà, hai tay to ở phía sau chống đỡ lấy thân mình cô.

Ngay tại thời điểm cô sắp không thở nổi, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới chậm rãi buông cô ra, con người đen sáng quắc khiến trái tim Liên Kiều hồi nhịp.

“Không cần...” Liên Kiều cắn cánh môi đã sưng lên, hai tay cố sức đẩy anh ra.

Người đàn ông này hôm nay thật là xa lạ, một chút cũng không có cảm giác dịu dàng như trước kia.

Vì sao lại trở thành như vậy?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô, trong lòng như có một sợi lông vũ xẹt qua không khỏi ngứa ngáy, ngón tay thon dài không khống chế nổi mà vuốt ve khuôn mặt cô, hưởng thụ sự mềm mại lan truyền đến từng đầu ngón tay.

” Nha đầu đáng yêu , em làm cho anh nghiện...”

57. Chương 57: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hôn Đến Nghiện

Edit: Sen

Beta: Min

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cúi xuống lần nữa, môi vẫn khát khao nhẹ nhàng cắn thận hôn xuống khuôn mặt cô, đầu tiên là dịu dàng rồi triền miên, chậm rãi, sau trở nên vừa thô bạo vừa đầy khí phách, như là muốn chiếm giữ sở hữu linh hồn của cô, làm cho cô hiểu anh không chỉ tức giận, đây chính là cách thể hiện trực tiếp nhất của người đàn ông: mãnh liệt hôn.

Anh dùng sức ôm chặt hai tay của cô đem cô ôm vào trong ngực, hận không thể gấp lại thành hai nửa, nhưng nhìn thân hình nhỏ không ngừng run rẩy trong ngực mình, lại khiến anh tự giác mà buông lỏng, hai tay dịu dàng như nước mà vỗ về cái lưng của cô.

Cô ấy đang sợ hãi? Đang sợ chính mình?

Thầm thở dài một hơi, anh lần thứ hai nhẹ ôm cô vào lòng.

Nha đầu này, anh rốt cuộc phải làm như thế nào đây...

※※※※※※※※

“Ai...”

Trong phòng ngủ của nữ sinh, Liên Kiều bộ dáng sống dở chết dở đang nằm bẹp trên giường trên, liên tục thở dài, bên dưới là bàn học vẫn còn mới tinh của cô, cơ hồ không nhìn ra là sách về y học và chương trình học .

Mà ở đầu giường với vách tường bên cạnh tràn ngập tiếng những cô gái nhỏ theo thói quen tra xét giấc mơ của nhau, một nửa đang khoa trương bàn tán về tấm áp phích có hình Châu Du Dân, Phi Luân Hải hay là Cổ Thiên Lạc, bức tranh có chữ kí cùng ảnh chụp của mình tỉnh, còn có những món đồ chơi lớn nhỏ dường như đã chiếm một nửa diện tích.

Phỉ Nhi đang ngồi đọc sách tại bàn học nghe tiếng thở dài của cô, mới ngẩng đầu nhìn cô, cười nói:

“Tớ nói tiểu tử tông à, cậu làm sao từ sáng tới giờ bản thân thở dài lần thứ ba trăm rồi, tớ thiếu chút chảy nước mũi thay cậu, chuyện gì làm cậu nghĩ mãi không ra vậy>?”

Liên Kiều trở mình, lần thứ hai thở dài, đôi mắt di động lập tức nhìn về phía Phỉ Nhi: “Phỉ Nhi à, mình bị bệnh...”

Phỉ Nhi bị dọa sợ, vội vàng buông sách trong tay, chạy tới bên cạnh Liên Kiều, khẩn trương hỏi han:

“Sinh bệnh? Bệnh thể nào, chỗ nào không thoải mái?”

Liên Kiều vươn tay chỉ chỉ vào chính ngực mình: “ Chỗ này của mình luôn thấy rầu rĩ, muốn khóc mà không khóc được!”

Phỉ Nhi cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, nghĩ lại: “Liên Kiều à, có phải cậu đã gặp phải chuyện gì không? Ngày hôm qua từ lúc cậu từ chỗ anh ta trở về, cả đêm liên rầu rĩ không vui!”

Liên Kiều chon mặt vào lòng bàn tay, giọng nói rầu rĩ: “ Mình nhìn thấy anh ấy đang ở cùng người phụ nữ khác, nhưng mà anh ấy nói anh ấy hiểu rõ mình nhất, hơn nữa...Hơn nữa_____”

Cô ngẩng đầu lên, “Hơn nữa anh ấy còn hôn mình lần thứ hai...”

“Cái gì?” Phỉ Nhi cất cao thanh âm, lắc lắc lỗ tai mềm mại của Liên Kiều.

“Hắn có khi dễ cậu không? Có hay không_____ách, hắn chiếm tiện nghi của cậu?”

Nha đầu ngốc này, không có việc gì lại chạy tới chỗ cái tên kia, bị người ra ăn cũng không biết, hắn chính là một người đàn ông không hơn không kém, chỉ có cái tiêu nha đầu đơn thuần ngu ngốc này mới chủ động đưa tới cửa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Liên Kiều đột nhiên trở nên suy sụp: “ Bị anh ấy hôn còn không tính là bị khi dễ sao?”

Phỉ Nhi thả lỏng một hơi, tốt rồi, không có chuyện gì phát sinh, nếu không mình làm bạn tốt nhất nhất định sẽ thấy áy náy đến chết.

“Liên Kiều, bây giờ mình hỏi cậu một vấn đề rất quan trọng!” Biểu tình của cô cực kỳ nghiêm túc nhìn Liên Kiều.

“Được rồi, cậu hỏi đi!” Liên Kiều gật đầu một cái, bộ dạng trông cực kỳ nhu thuận.

Phỉ Nhi liếm môi, nói rằng: “Mình biết lúc trước cậu cùng tới Cung tiên sinh ở cùng một chỗ là do tồn tại 1 vấn đề, một là Judy, hai là do cái người kia ngay cả mặt mũi của vị hôn phu Hoàng Phủ Ngạn Tước cậu cũng chưa từng thấy qua, vị Cung tiên sinh này lại là bạn tốt của vị hôn phu của cậu, hiện tại 1 chút tin tức cũng không có, chứng tỏ vị hôn phu của cậu cũng không thêm để ý, nhưng mà Judy lại thành công chiếm được, Liên Kiều, cậu không nghĩ với Cung tiên sinh này tách ra sao?”

“Tách ra? Vì sao lại muốn tách ra?”Liên Kiều vẻ mặt khó hiểu hỏi lại.

“Nha đầu ngốc này!”

Phỉ Nhi vươn tay dí nhẹ đầu cô: “ Cậu cũng nói, cậu đã nhìn thấy hắn cùng phụ nữ khác, chẳng lẽ cậu cho rằng tình cảm của hắn đối với cậu là nghiêm túc sao? Tổ lo là cậu sẽ bị tổn thương!”

Liên Kiều nghe thấy không hiểu: “ Phỉ Nhi, cậu đang nói gì vậy? Cái gì tình cảm giả tình cảm thực? tớ thực vất vả mới tìm được 1 chỗ dựa vững chắc, hơn nữa anh ấy cũng nói, về sau sẽ thương yêu tớ, như vậy mà nói, xem ai còn dám khi dễ tớ!”

Phỉ Nhi thật muốn nhảy từ cửa sổ xuống mất, cô có lúc đã thấy hết hi vọng, bởi vì cô rốt cuộc đã hiểu được phần nào tâm tư trong lòng của Liên Kiều.

“Liên Kiều, cậu yêu Cung tiên sinh sao?”

Cô chỉ biết, chính mình vẫn nên hỏi cho rõ ràng, Liên Kiều cái người này về phương diện khác đều rất khôn khéo, nhưng về phương diện tình cảm thì thật ngu ngốc.

Ai ngờ, Liên Kiều còn không hề lo lắng, trực tiếp trả lời: “Yêu, nhưng mà___ lúc anh ấy tức giận, tớ liền không yêu, thật là đáng sợ, nhưng mà thời điểm khác anh ấy lại thật quan tâm tớ, như là anh trai tớ vậy!”

Phỉ Nhi nuốt một chút nước miếng_____

Quả nhiên, đúng như suy nghĩ của cô, Liên Kiều can bản không hề biết yêu và không yêu khác nhau chỗ nào.

Cô nhìn thấy vài con quạ đen đang bay lượn trên đỉnh đầu mình...

Đang lúc Phỉ Nhi muốn giải thích cho nha đầu này 2 thứ tình cảm yêu và thích khác nhau chỗ nào, từ phòng ngủ một nữ sinh khác đột nhiên chạy nhanh vào, vẻ mặt hưng phấn.

“Tần Hinh, cậu làm gì mà hưng phấn vậy?”Liên Kiều lập tức dời sự chú ý tới Tần Hinh đang tươi cười kia, theo tiếng nhạc đứng lên.

Trong phòng này, Liên Kiều là nhỏ tuổi nhất, tiếp đó là Tần Hinh, 1 người bọn họ là kém nhau nửa năm, Phỉ Nhi với 1 nữ sinh khác Trang Lăng đều 24 tuổi, cho nên tự nhận là chị, 4 người đều là nghiên cứu sinh tài năng của học viện

Tần Hinh cực kỳ phấn khởi giơ tấm vé trong tay mình lên_____

“Liên Kiều, cậu có biết trong tay tớ là vé gì không? Tớ nói nha, khẳng định cậu sẽ hưng phấn mà nhảy dựng lên!”

58. Chương 58: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hoàng Kim Thần Tài

Edit: Sen

Beta: Min

“Cái gì thế? Nói nhanh lên!” Liên Kiều vẽ mặt tò mò lớn tiếng hỏi.

Tần Hinh lớn tiếng tuyên bố : “Đây là vé xem chương trình biểu diễn của Phi Luân Hải lúc 6h hôm nay tại hồng quán!”

“A —— ”

Quả nhiên, Liên Kiều lập tức đứng lên, thiếu chút nữa nhảy xuống cười lấy tấm vé trong tay Tần Hinh.

“Tần Hinh, thật thế sao? Tớ muốn đi, tớ muốn đi —— ”

Cô nhìn tấm vé: “Oa, đúng 6h chiều nay à, thật tuyệt!”

Phỉ Nhi nhìn bộ dạng điên cuồng của Liên Kiều, bất đắc dĩ lắc đầu: “ Liên Kiều, sáu giờ là buổi tối, không phải buổi chiều!”

Còn nữa, nha đầu này cũng thật khoa trương, vừa mới cùng cô thảo luận về vấn đề chung thân của mình, thế mà bây giờ lại coi như không tìm không phổi mà quên sạch .

Liên Kiều không có suy nghĩ nhiều như vậy, cô nhanh chóng chứng bộ mặt cầu khẩn, nhanh chóng cầu xin, bàn tay nhỏ bé còn lôi kéo Tần Hinh:

“Tần Hinh, cậu là tốt nhất, tớ cũng muốn đi xem...”

Tần Hinh lông mi khẽ nhướng, sửng sốt: “ Liên Kiều, cậu còn muốn đi xem Phi Luân Hải à, hiện tại toàn trường có ai không biết quan hệ của cậu với Cung tiên sinh, wey, Cung tiên sinh quả thực rất tuyệt, so với mấy mình tinh này, nếu mà cho tớ chọn, thà rằng hàng ngày nhìn Cung tiên sinh, cậu có biết có biết bao nữ sinh ghen tị với cậu không? Tài phiệt của Cung thị đấy, vừa đẹp trai vừa trẻ tuổi lại dịu dàng, ai ...”

Liên Kiều ngẩng đầu cẩn thận nghĩ lại, Tần Hinh nói quả là đúng, Cung Quý Dương xác thực là so với người khác thực sự là tuyệt hơn nhiều, nhưng mà_____ cái này lại là chuyện khác đi.

“Ai nha, Tần Hinh, điều này sao giống nhau được, Phi Luân Hải là ngôi sao, mà anh ấy lại không phải!”

Phỉ Nhi trắng mắt: “Kính nhờ, tiểu thư ơi, cậu có biết có bao nhiêu nữ ngôi sao quốc tế muốn nịnh bợ lấy lòng vị Cung Tiên sinh của cậu không? Thật là đang sống trong phúc mà không biết hưởng!”

“Mặc kệ, tớ mặc kệ , dù sao tớ muốn đi xem Phi Luân Hải, Tần Hinh, xin thương xót, tặng cho tớ một vé xem biểu diễn đi!” Liên Kiều năn nỉ.

Tần Hinh nhún vai, vỗ bả vai của cô, “ Kì thật, vé xem này là mình vì cậu mà chuẩn bị, tớ có 4 vé, phòng chúng ta mỗi người 1 vé.”

“Oa —— quá tốt!” Liên Kiều hưng phấn reo lên.

Ngược lại Phỉ Nhi lại không có phản ứng gì, giống như cô đã qua cái tuổi hâm mộ ngôi sao rồi, nhưng mà, đi cùng mấy nha đầu này xem ca nhạc thì cũng có thể.

Trong khi phòng ngủ đang vô cùng vui vẻ, Lăng Trang ôm một chồng sách chạy vào phòng, cô luôn có tính cách trầm ổn, mà lần này hiển nhiên cô gặp chuyện kích động này, khi cô nhìn thấy vẻ mặt của Liên Kiều, vội vàng nắm chặt tay cô (Liên Kiều).

“Liên Kiều, mau, mau đi ra!” Hơi thở của cô vẫn còn hơi dồn dập chưa bình ổn trở lại.

” Đi như thế nào ?” Liên Kiều vẻ mặt kinh ngạc.

Mà hai người bọn họ cũng dùng ánh mắt khẩn trương nhìn cô (Phỉ Nhi vs Tần Hình đang nhìn LK đấy).

Lăng Trang vỗ vỗ ngực, thuận khí, sau đó chỉ về phía cửa sổ_____

“Liên Kiều, cậu, hoàng kim thần tài đến, anh ấy đang ở bên ngoài kí túc của nữ sinh, ngay bây giờ!”

“Hoàng kim thần tài?” Liên Kiều càng nghe càng không hiểu ra sao?

Phỉ Nhi lập tức phản ứng ngay lập tức, cô lớn tiếng kêu lên: “ trời a, là Cung tiên sinh, mau lên, Liên Kiều!”

Liên Kiều hơi kinh ngạc , lập tức hiểu ra mới lúng túng chạy ra ngoài, ba người bên cạnh cũng lập tức đi theo sau.

Ánh mặt trời chiếu rọi khiến mặt cỏ trước phòng ngủ của nữ sinh trở nên xanh biếc, mà chiếc xe thể thao Bugatti xa hoa đang đậu tại phía trước kia lại càng khiến người ta cảm thấy chói mắt.

Đây là một loại xe được sản xuất giới hạn số lượng, trên thế giới chỉ có 4 chiếc, trừ Hoàng Phủ Ngạn Tước , 3 cái còn lại là của Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương và Lăng Thiếu Đường.

Mà người sở hữu chiếc xe này đúng là thiên tài Cung Quý Dương!

Chỉ thấy thân xe là màu lam cùng màu đen kết hợp, mui xe màu tối cho thấy chủ xe là người thích sự tao nhã, dưới ánh mặt trời lóe khiến thân xe càng trở nên sáng bóng.

Bên cạnh đã sớm vây chặt học viên, không phân biệt nam hay nữ.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước thì đang đeo một cặp kính râm, tao nhã dựa vào trên thân xe, hai tay biếng nhác khoanh lại một chỗ, một đôi mắt như chim ưng tuy đã được che bởi kính râm nhưng cũng không hề che giấu trên người anh như phát ra khí thế như báo đen mà chỉ có ở người đàn ông thành đạt.

Các học viên nam đứng xung quanh dùng ánh mắt sung bái hướng tới anh, mà các học viên nữ lại lộ một bộ mặt si mê, ngây ngốc.

Khi anh nhìn thấy trên bóng dáng quen thuộc xuất hiện, môi mỏng khẽ nhếch lên, tao nhã mà thông dong.

Hôm nay không biết làm sao, sau khi rời giường, khi anh nhìn thấy ánh mặt trời tươi đẹp bên ngoài cửa sổ, trong đầu lại lơ đãng nghĩ tới bóng dáng đáng yêu nghịch ngợm kia, chỉ là trong nháy mắt, anh liền quyết định đi tới trường học tìm cô, mà không đi xử lý vụ việc phức tạp kia(Sen: ta đoán là vụ Cung Quý Dương-Min: Ta chán ghét cái tên này rồi!))

Anh đi theo tiếng trái tim mình, bởi vì anh không biết vì sao mà anh rất khẩn trương muốn thấy cô, thấy cô tươi cười như ánh mặt trời kia.

Quả nhiên, giống như trong tưởng tượng của anh, Liên Kiều một thân váy trắng, như con búp bê đáng yêu hướng phía anh đi tới, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười khiến tâm tình anh vô cùng tốt.

Liên Kiều chạy đến, thấy Cung Quý Dương bên môi đang tươi cười đứng không xa nhìn mình, tim “ oành” đột nhiên động một chút.

Anh ấy sao lại đến đây?

Lúc này, Hoàng Phủ Ngạn Tước trước sự chú ý của mọi người mới chậm rãi đứng dậy, thân hình cao lớn cùng khí chất quý tộc tao nhã đi về phía cô.

“Anh —— ”

Liên Kiều còn chưa kịp nói ra, bàn tay nhỏ bé của cô đã bị Hoàng Phủ Ngạn tước nắm chặt, bàn tay rộng ôm trọn bàn tay cô, chỉ thấy anh không nói gì, chỉ lôi kéo cô ngồi vào vị trí phó lái, rồi mình cũng ngồi lên xe.

Trong khi nữ sinh đang la hét, thì chiếc xe thể thao Bugatti xa hoa tuyệt trần đã phóng đi.

59. Chương 59: Tình Yêu Trốn Nơi Nào:nhập Hội

Edit Sen

Beta: Min

M1NT

Đây là một phòng ở hội quán tư nhân xa hoa nhất ở trung tâm Hongkong, tổng diện tích đạt tới 5500 m2, là câu lạc bộ tư nhân hiện đại nhất quy tụ nhiều tỉ phú cùng hào kiệt(người tài).

Câu lạc bộ xa hoa mang phong cách châu Âu, hội trường dài 17 thước, phía cuối là khu nghỉ ngơi của khách quý, trần nhà cao với những chùm đèn tinh tế, nhà ăn cùng rượu cốc tai đều nổi tiếng nhất thế giới theo yêu cầu xa xỉ của nơi này.

Tất nhiên, điều kiện vào đây cũng rất hà khắc, không đơn giản là trả nhiều tiền thì được vào, mà phải kiểm tra các điều kiện khác nữa.

Địa điểm dùng cơm tuyệt đẹp, lại có tiếng nhạc xung quanh.

Liên Kiều chăm chú ngắm nhìn sau đó bưng ly kem ly đứng lên, cô ăn thử một miếng, rồi phát ra một tiếng vỗ tay:

“Woa, kem ly chỗ này thật ngon nha!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã dùng cơm ở bên cạnh, nở nụ cười nhạt nói: “ Sáng sớm đã ăn kem ly sẽ đau bụng, ăn chút đồ ngọt đi, ngoan!”

Nói xong, anh tự mình đem một món đồ ngọt cực kì tinh xảo tới trước mặt cô: “ Đây chính là đồ ngọt độc quyền của nơi này, bên ngoài có đâu!”

Liên Kiều cười ngọt ngào : “Được, tôi nếm, ăn thật ngon, nhưng mà, tôi còn muốn ăn kem ly!” Nói xong, cô nhìn về bốn phía, nói rằng: “ Cung Quý Dương, nói thật, chỗ này thật xa xỉ nha, chỉ là ăn bữa sáng mà thôi, sao lại phải chạy tới chỗ xa hoa như vậy!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai: “Anh chỉ có thể tới nơi này, không phải là đến bất cứ chỗ nào dùng cơm đều được!”

Liên Kiều tự hỏi một chút, lập tức đồng ý nói : “Đúng rồi, thân phận của anh như vậy, chỉ có đến nơi như thế này mới an toàn đi, nói vậy anh chính là hội viên cao cấp, vừa mới thấy anh ngay cả người quản lý cũng ân cần thăm hỏi anh!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa, hỏi ngược lại cô: “ Nha đầu, em thích kem ly ở đây?”

“Đúng!” Liên Kiều vui vẻ gật đầu, cô thích nhất là kem ly.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói thêm gì nữa, giơ tay lên một chút, phục vụ vội vàng chạy tới, thông minh hỏi han: “Xin hỏi, ngài có việc gì phân phó ạ?”

Kì thật, hội viên vào đây từng phục vụ đều biết, dù sao nơi đây cũng là hội quán to nhất, nhưng hôm nay không biết vị Hoàng Phủ tiên sinh này làm sao, khi hắn vừa muốn xưng hô tên của anh ta, lại bị ánh mắt của anh ta cảnh cáo, cho nên hắn liền biết điều mà xưng là “ Ngài”

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ về phía Liên Kiều một chút, thản nhiên nói: “ Làm thủ tục hội viên cho vị tiểu thư này, phí cùng toàn bộ chi tiêu ghi tên tôi!”

“Được, xin hỏi vị tiểu thư này là ——” Phục vụ chuyên nghiệp làm thủ tục ghi chép.

” Mã vương thất Kuching! Mặt khác các việc khác các anh tự làm, không cần chậm trễ cô ấy dùng cơm!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nói, một bên theo bản năng lấy ra một chiếc khăn tay thay cô lau khóe miệng.

Phục vụ lập tức hiểu ý, hẩn vội vàng cúi người nói : “ Ngài yên tâm!”

Kể ngốc đều có thể thấy được vị tiểu thư này với hoàng Phủ tiên sinh có quan hệ, đừng nói là người của vương thất, điều kiện đều phù hợp để nhập hội, cho dù là một cô gái bình thường, có Hoàng Phủ tiên sinh đảm bảo, việc nhập hội cũng không có vấn đề gì, chứ nói chi là tiền tham gia hội với các khoản chi tiêu đều do Hoàng Phủ tiên sinh trả.

Liên Kiều trong lúc nhất thời còn không kịp phản ứng, hơn nữa nửa ngày cô mới mở miệng nói : “ Vì sao lại muốn tôi nhập hội? Tôi còn không muốn chơi cùng một chỗ với mọi người đâu, huống chi khi tôi ở trong vương thất, một chút cũng không muốn cùng một nhóm con gái chơi cùng một chỗ! Các cô ấy thật phiền!”

Những lời này đều là nói thật, Liên Kiều bởi vì quy tắc của Vương thất quá nhiều, hơn nữa luôn có những yến hội xa hoa linh tinh tổ chức , khiến cho cô gặp nhiều phiền phức, cho nên mới chạy tới Hong Kong làm nghiên cứu sinh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã cười: “Nha đầu ngốc, không phải em thích kem ly chỗ này sao? Trở thành hội viên rồi, sau này bất cứ lúc nào em muốn ăn kem ly cũng đều có thể tới!”

Vì kem ly cô phải làm hội viên sao?

Liên Kiều không biết vì cái gì, trong lòng dâng lên một tia cảm động, cô không hề chớp mắt nhìn anh, nhất thời quên ăn kem ly.

“Như thế nào nha đầu, mất hứng sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết cô bị làm sao.

Liên Kiều cười cười , nụ cười mang theo cảm động và chân thành : “Cung Quý Dương, anh vì sao lại đối tốt với tôi như vậy? Tôi thực sự sợ có một ngày đột nhiên anh không thương tôi nữa...”

“Nha đầu ngốc!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay xoa đầu cô, mang theo sự sủng nịnh cùng trìu mến, “Anh nói rồi, em đáng yêu như vậy, anh sẽ không làm em đau lòng!” (Ôi chị này vì mấy câu nói ngọt dễ bị lừa quá ah~)

Liên Kiều càng thêm cảm động, cô đứng dậy, không hề để ý tới hoàn cảnh xung quanh ngồi lên đùi anh, hai tay quàng qua cổ anh, đầu tựa vào ngực của anh.

Đây là một động tác khiến cô cảm thấy an toàn.

“A, nha đầu ngốc...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi đầu cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, trong lòng có chút ê ẩm, bởi vì anh biết Liên Kiều luôn thiếu thốn tình cảm và cảm giác an toàn, chỉ cần người khác thật tình đối với cô, cô đều sẽ vô cùng cảm kích, nhưng mà _____ anh không muốn làm cho cô cảm kích chính mình.

Tại thời điểm anh đang tràn ngập sự hưởng thụ đối với thời khắc này, Liên Kiều như là nghĩ tới cái gì lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt hưng phấn mà nói rằng:

“Tôi cho anh biết một tin tức tốt nha!”

“Tin tức tốt? Tin gì tốt?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười theo cô, tâm tình vô cùng tốt.

Anh dần dần phát hiện, tâm tình chính mình lại dễ dàng bị ảnh hưởng bởi cô bé này, thấy cô cười, tâm anh như được uống mật ngọt, nhìn thấy cô khóc, tâm anh lại như bị đè nén đau lòng, nhìn bộ dáng cô nghịch ngợm, anh cũng như là trở lại thời còn bé vô cùng thoải mái.

Đây là bởi vì cái gì, Hoàng Phủ Ngạn Tước không muốn lại truy cứu, anh chỉ biết hiện giờ anh thực sự có hứng thú đối với tiểu nha đầu này

“Sáu giờ chiều hôm nay, tại hồng quán Phi Luân Hải sẽ biểu diễn, anh đi cùng với tôi được không?” Liên Kiều làm nũng hướng về phía anh cười nói.

60. Chương 60: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Hắc Nhất Định Sẽ Chết

Edit: Sen

Beta: Min

Này, anh thật sự là ông lão tám mươi sao, lâu như vậy?” Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước rất cục cựa đi ra, vẻ mặt bất mãn kháng nghị nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, mở cửa xe, để Liên Kiều ngồi vào, chính mình cũng lập tức ngồi ở vị trí người lái, nhưng không có ý định khởi động xe.

.

“Cung Quý Dương, anh—— anh sao vậy?” Liên Kiều nhìn vẻ mặt thần bí của anh nói, trong lòng có chút bồn chồn.

Giống như là có chuyện gì xảy ra vậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước khởi động xe, ngay sau đó lại lập tức dừng lại, lập tức quay sang nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều xác thực đã giật mình: “Này, anh rốt cuộc bị làm sao vậy? đừng làm tôi sợ!”

Sao lại kì quái như vậy?

“Nha đầu ——” Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý vươn người nói một cách mau lẹ, vẻ mặt buồn rầu.

Liên Kiều sợ tới mức không dám nói gì, chỉ biết ngoan ngoãn mà nghe anh nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa lòng nhìn bộ dạng nghiêm túc của Liên Kiều, mới áp chế xúc động muốn bộc phát của bản thân.

“Tôi vừa mới nhận được điện thoại, khả năng_____ khả năng về sau chúng ta không thể cùng một chỗ...”

Về mặt của anh bao trùm một dạng đau thương thống khổ, giống như là sinh ly tử biệt vậy.

Ách?

Liên Kiều cả kinh, hé mở đôi môi, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy qua một “Cung Quý Dương” đáng thương như vậy, quen một thời gian dài, anh đều mang một bộ dáng đầy tự tin, hơn nữa_____ về sau không thể cùng anh ở cùng một chỗ?

Không biết vì cái gì, sau khi nghe xong những lời này, trong lòng cô thấy thật khổ sở, yết hầu cảm giác đã tắc nghẹn, ai a? là ai không muốn cho bọn họ cùng một chỗ?

” Điện thoại là ai gọi tới ? Người đó là ai vậy?” Cô thật sự không nhận được, vội vàng hỏi rõ.

“Ai ~ ”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý thở dài một hơi, đem thân mình dựa hoàn toàn vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy tang thương.

Nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh, Liên Kiều cảm thấy bất an, cô nhẹ nhàng giơ bàn tay nhỏ bé, vuốt lên đôi lông mày đang nhíu lại của anh_____ -

“Này, anh đừng có như vậy, rốt cuộc chuyện gì phát sinh, còn có, rốt cuộc là ai điện thoại cho anh?”

Cô nhanh chóng muốn biết!

Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi mở mắt, một tia bồn chồn xẹt qua trong giây lát, anh nhìn cô, gần từng tiếng nói: Hoàng Phủ Ngạn Tước

Cái gì?

Cánh tay Liên Kiều đang nâng trên không trung đã quên thu hồi lại, cô kinh ngạc nhìn anh, tựa như không hề nghe thấy cái tên từ trong miệng anh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sao?

Làm sao có thể là hắn?

“Hắn —— hắn thế nào ——” Cô bắt đầu lắp bắp.

Hai bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng ở trên vai cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Nha đầu, em cùng tôi cùng một chỗ cảm thấy vui vẻ sao?”

Những lời này ngược lại phát ra từ nội tâm anh

“Ừ!”

Liên Kiều không chút lo lắng, gạt đầu một cái, tựa hồ cũng quên những thứ không vui trong lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô gạt đầu, trên mặt cố ý lộ ra một tia chua xót_____

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, cũng chính là vị hôn phu của em, không biết là từ đâu hắn biết được tin tức, biết anh cùng với em cùng một chỗ, hết sức tức giận, vừa mới gọi điện thoại cho anh nói nha đầu em rất xấu, đến để phá hỏng tình bạn của anh và hắn, muốn anh lập tức rời khỏi em!”

Liên Kiều nghe vậy, đầu tiên là khiếp sợ, rồi sau đó là phẫn nộ ——

“Anh ta dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy?”

Liên Kiều hết sức tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt cũng đã dấy lên ngọn lửa tức giận..

“Điện thoại đâu? Số điện thoại của anh ta đâu, cho tôi, tôi muốn mắng anh ta cho náo anh ta thông, là anh ta không tốt với tôi trước, hiện tại lại tố cáo tôi trước!”

“Hãy nghe anh nói, nha đầu!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước dè dặt thân mình như muốn phát cuồng của cô, nói:

“Em đừng xúc động như vậy, em xem, anh còn phải đem trả em cho hắn, hắn vốn là vị hôn phu của em mà!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều khấn trương ngẩng lên, cô kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngay sau đó, lại bổ nhào vào trong ngực anh, liên tục lắc đầu_____ -

“Không, không, tôi không cần cùng hắn ở một chỗ, hắn có ý đồ xấu như vậy, không tốt với tôi, chỉ có anh mới đối tốt với tôi, tôi không muốn cùng anh tách ra_____”

Nhìn bộ dáng ỷ lại của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi cảm thấy uất ức, cũng hổ thẹn vì hành vi của mình, nhưng chuyện này cho tới bây giờ, anh cũng không có cách nào thừa nhận với cô là chính mình đã nói dối, chỉ có thể không ngừng che giấu.

“Đúng vậy, hắn nhất định phải tách chúng ta ra, còn cảnh cáo anh không cần đối xử tốt với em như vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” Bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ về lưng cô, cố ý giải thích.

“Hừ!”

Liên Kiều lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy căm phẫn:

“Nếu cái tên chết tiệt kia xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ đem hắn xé thành vạn mảnh!”

Nhìn đôi mắt của cô lóe ra một tia hung ác, Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt nước miếng, nha đầu này lợi hại như vậy, nếu cô ấy biết sự thật là mình lừa dối cô, như vậy quả thực là mình chạy không nổi số kiếp bị xé thành vạn mảnh!

“Ách, nha đầu, em không cần gấp, Hoàng Phủ Ngạn tước ngày mai sẽ tới Hong Kong!” Hoàng Phủ Ngạn tước theo bản năng lộ ra tin tức.

Quý Dương a, ngàn vạn lần đừng oán mình, vốn là định xử lý việc bên Hong Kong rồi về, ai biết cậu lại cố tình chạy tới đây, suy nghĩ cho bản thân mình, ta chỉ còn có thể hi sinh cậu để thành toàn cho tập thể. Yên tâm đi, một khi cậu mệnh bạc, mìn đây là bạn tốt nhất định hàng năm sẽ đốt thật nhiều tiền giấy cho cậu, cậu là con trai độc nhất trong nhà, không có người thừa kế, Cung thị mình cũng sẽ giúp cậu xử lý tốt, an tâm đi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước ở trong lòng yên lặng nhắc tới hần.

“Hắc hắc, ngày mai hần đến Hongkong, nhất định sẽ chết!”

Quả nhiên, sau khi Liên Kiều nghe xong , đôi mắt chợt lóe ra tia ác độc. Hoàng Phủ Ngạn tước nhìn từ phía sau cũng cảm thấy lạnh cả người

61. Chương 61: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Cảnh Xuân

Edit: Sen

Beta: Min

Màn đêm dần buông xuống, ánh trăng như nước xinh đẹp, Tòa nhà bị bao phủ một tầng ánh sáng, như những chấm nhỏ li ti trong màn đêm làm người ta say mê!

Trong thư phòng, ánh sáng khê chiếu vào khe cửa khiến cả phòng chìm trong ánh sáng nhu hòa.

Mà ở bể bơi dưới lầu, Liên Kiều bơi qua bơi lại một lúc mới lên bờ.

” Tiểu thư Liên Kiều, đến đây, choàng thêm áo vào, nếu không sẽ bị cảm lạnh!”

Chị Phúc vội vàng đem áo choàng đã được chuẩn bị tốt phủ lên người Liên Kiều, chị đối với tiêu cô nương này, chị chính là rất thích.

“Chị Phúc, chị thật tốt!” Liên Kiều ngọt ngào ôm chị, không hề khoa trương khi nói chuyện với chị như đối với người thân vậy. (chỗ này ta chém).

Chị Phúc kì thật cũng không tính là còn trẻ, theo như tuổi chị bây giờ có thể gọi bằng dì, nhưng mà vẫn bị người khác quen gọi thành chị Phúc, dần dần, chị cũng quen.

“ Ha hã!” Chị Phúc uất ức mà cười: “ Tiểu thư, đại thiếu gia đã dặn dò, một lúc nữa cô đi ra biển cùng cậu ấy!”

Liên Kiều gật đầu, lập tức hỏi: “Anh ấy ở đâu?”

Chị Phúc chỉ chỉ phía trên lầu : “ Trong thư phòng ý, đang xử lý công việc!”

“A!”

Liên Kiều theo bản năng muốn chạy lên ngay lập tức, nhưng nghĩ lại vẫn là nên đi tắm rửa một chút, vì vậy liền nói với chị Phúc:

“ Chị Phúc, mang giúp tôi một cái khăn tắm tới phòng tôi, cảm ơn!”

“Được rồi, cô lên trước đi!” Chị phúc nói.

Liên Kiều sôi nổi chạy lên lầu, thời điểm đi qua thư phòng, cô cố tình tò mò liếc mắt nhìn vào trong một cái, thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ngồi ở ghế da thật, nhất thời nhìn đến ngây ngốc .

Cô chưa bao giờ nghĩ người đàn ông này lại có bộ dạng mê người như vậy.

Ngọn đèn giúp nhìn rõ bộ dạng nghiêm túc hàng ngày vây quanh anh, chỉ thấy anh một tay chống cằm, tựa như đang nhìn tài liệu, hoặc là đang phê chỉ thị gì đó, sự sắc bén cùng hiểu biết từ con người đen thâm thúy tỏa ra, khiến anh có tư thái của một tổng giám đốc thành công.

Mọi người đều nói, đàn ông mê người nhất là lúc đang suy nghĩ sâu xa hay cố chấp nghĩ gì đó, xem ra không hề sai chút nào.

Người đàn ông này rốt cuộc là thuộc dạng nào đây?

Trong lúc nhất thời, Liên Kiều lại bị mê hoặc, nhưng mà, cô rõ ràng khẳng định được, đêm nay thực sự là nhàm chán, sau khi ăn xong cơm chiều, anh liền đi về thư phòng, tựa như có rất nhiều việc cần xử lý, quả nhiên, chỉ còn lại một mình cô.

Nói vậy anh chính là sợ mình buồn, mới kêu mình đi tìm anh đi, nhưng mà nhìn bộ dạng anh như vậy, Liên Kiều cảm thấy chính mình ngày càng không tốt không nên quấy rầy anh.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều xoa mái tóc ướt sũng, lên lầu về phòng của mình.

Thời gian yên tĩnh cứ thế trôi qua, nếu Hoàng Phủ Ngạn Tước không có đi từ trong thư phòng ra, thì sự tình cũng sẽ không phát sinh...

“Chị Phúc !”

Xử lý xong phần công văn cuối cùng, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới đứng lên mở cửa thư phòng, vừa đúng lúc nhìn thấy chị Phúc đang ôm khăn tắm sạch sẽ muốn đi lên lầu.

“Đại thiếu gia!” Chị Phúc tỷ tiến lên phía trước.

“Nha đầu cô ấy đâu rồi? Vẫn còn đang ở bể bơi sao?”, Hoàng Phủ Ngạn Tước nâng đồng hồ ở cổ tay nhìn một chút, sẽ không bơi lâu như vậy đi?

“A, Liên Kiều tiểu thư đã trở về phòng, cái này chính là cô ấy muốn tôi đem lên! Nhưng mà, Liên Kiều tiêu thư hình như còn không có quần áo để thay!” Chị Phúc cẩn thận nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẫm lại, nói rằng: “Được rồi, đưa cái này cho tôi, cô bận rộn rồi!”

“Vâng, thiếu gia!” Chị Phúc giao khăn tắm cho anh, rồi lui ra ngoài.

Không có quần áo để thay? Điểm ấy làm sao anh lại sơ ý, nhưng mà _____-Hoàng Phủ Ngạn Tước cởi ra áo sơ mi của mình, xem ra, đáng nhẽ phải mua cho cô quần áo mới mới đúng!

Suy nghĩ chỉ chợt lóe, liền lập tức khiến chính mình khiếp sợ, vì sao mình lại có ý này?

Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc lắc đầu, thật sự là ma xui quỷ khiến, anh tự giễu cười chính mình, cầm áo sơ mi của mình đi tới phòng khách.

Trong phòng tắm truyền đến từng đợt tiếng nước chảy, còn có âm thanh tiếng cười vui vẻ của Liên Kiều, Liên Kiều nhàn nhã nằm ở bồn tắm siêu lớn, vui vẻ hưởng thụ cái cảm giác ngọt ngào ấm áp này.

Cô nghịch ngợm thổi bọt xà bông, đây là thói quen mỗi khi tắm của cô, như là đang chơi cũng không khác nhau là mấy, cô đứng dậy đơn giản ngấm thân mình một chút.

Sau khi lau khô thân thể, Liên Kiều mới ý thức được chị Phúc vẫn chưa đem khăn tắm ình, xảy ra chuyện gì rồi, không có khăn tắm cô đi ra ngoài như thế nào đây?

Liên Kiều cắn môi, sau đó thật cẩn thận mở cửa phòng tắm, tầm mắt dừng lại ở khăn choàng tắm bên cạnh bàn, cứ như thế, trước chạy tới chỗ kia lấy áo choàng tắm rồi nói sau, dù sao trong phòng cũng không có ai.

Cô là điển hình của người nghĩ tới cái gì thì liền làm cái đó, không có suy nghĩ nhiều, cô liền mãnh liệt lao ra, mục tiêu chính là _____áo choàng tắm!

Ngay lúc tay Liên Kiều vừa chạm vào áo choàng _____

”Nha đầu, tạm thời em mặc cái này _____

Cửa lập tức bị một bàn tay lớn đẩy ra, ngay sau đó, thanh âm trầm thấp của Hoàng Phủ Ngạn Tước theo thân hình cao lớn đột nhiên sừng sờ một chút, rồi dừng lại!

Mỹ nhân trước mắt không hề mặc gì, hoàn toàn bại lộ trước mặt anh, mọi cảnh đẹp đều được anh thu vào mắt.

Mà Liên Kiều cũng không nghĩ tới người này lại xông vào lúc này, vừa mới cầm áo choàng đột nhiên sợ hãi khiến áo rơi xuống đất, đôi mắt bởi vì việc ngoài ý muốn mà trừng to tới cực đại, trong lúc nhất thời quên chính mình lúc này không hề mặc gì.

Một thân thể nữ tính như pho tượng đập vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, cái cổ dài, làn da trắng mịn màng trần trụi dưới ánh sáng nhu hòa, đôi vai gầy uyển chuyển, đôi tay như ngó sen, vòng eo thon nhỏ như liễu yếu đón gió, cùng với cái kia xinh đẹp đầy đặn, nước da trắng như Bạch Tuyết tôn lên đường cong mượt mà bóng loáng, tất cả đều lộ ra vẻ đẹp tuyệt mỹ của người con gái trẻ .

62. Chương 62: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Bản Tính Bá Đạo

Edit: Sen

Beta: Min

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngơ ngẩn.

Mà ngay sau đó ——

“A —— ”

Bạn Liên Kiều kêu lên giống như heo bị chọc tiết, nhanh như chớp nhặt áo choàng bao lấy thân mình, lập tức tiến lên, hai bàn tay nhỏ bé gắt gao che hai mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Không cho phép nhìn, không cho phép nhìn!”

Bàn tay nhỏ bé dịu dàng đặt tại hai gò má anh, khiến cho anh lộ ra ý cười nhẹ, loại cảm giác dịu dàng này khiến cho lòng anh rung động, mà trước mắt vẫn như lúc trước hiện lên thân hình tuyệt đẹp kia.

Bụng bỗng nhiên căng thẳng, dự vọng nguyên thủy của phái nam dần bành trướng. Đây là lần thứ hai dự vọng của anh được khơi lên kể từ lần đầu tiên ở bể bơi kia.

Tại sao có thể như vậy? chẳng nhẽ anh thực sự có hứng thú với thân thể của tiểu cô nương này?

Nghĩ đến xác thực là rất buồn cười!

” Cái gì không nên nhìn cũng đã nhìn thấy, em , nha đầu em còn muốn che tới khi nào?”

Thanh âm trầm thấp bỗng cao lên, mang theo hương vị thuần khiết của rượu ngon vậy.

Mãi tới hơn nửa ngày, Liên Kiều mới đỏ mặt thu lại bàn tay nhỏ bé, vẻ mặt đầy kháng nghị mà nói rằng: “ Anh tại sao không gõ cửa mà đã tiến vào? Còn nữa, như thế nào lại là anh đi vào?

Rõ ràng là cô kêu chị Phúc, như thế nào lại biến thành anh?

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất đắc dĩ lắc đầu, vươn tay nhéo một chút cái mũi nhỏ của cô: “ Thật là vật nhỏ không có lương tâm, tôi là nghĩ tới em không có quần áo để thay, mới gắng gượng mang áo sơ mi của tôi cho em mặc, hơn nữa, đây là chỗ của tôi, cần gì phải gõ cửa?”

“Anh —— đại sắc lang!”

Liên Kiều hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, lập tức lấy áo sơ mi từ trong tay anh, quay người đi vào phòng thay đồ.

Nhìn bóng dáng cô bất bình cùng tức giận, Hoàng Phủ Ngạn Tước bên môi mới chậm rãi nở nụ cười, giờ phút này, anh thế nhưng lại ích kỷ muốn làm cho nha đầu này tức giận.

Áo sơ mi nam thật dài rộng mặc trên người Liên Kiều khiến cô trông như là đang mặc váy ngủ, vạt áo sơ mi vừa vạt đến đầu gối của cô, hai chân trắng nõn không hề được che đậy lộ ra ngoài, đôi lác chân dẫm trên thảm trắng, đẹp như một tiểu tinh linh.

“ Thật kì quái nha!”

Liên Kiều một bên kéo áo sơ mi trên người một bên nhú mào nói: “ Đúng rồi, Cung Quý Dương, chị Phúc vừa mới nói anh tìm tôi, có chuyện gì?”

Vừa hỏi, vừa tùy tiện ngồi trên ghế salon, tay cầm cái gối ôm vào trong ngực, trông như đứa bé ngây thơ đơn thuần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười ngồi bên cạnh cô, thân hình cao lớn biếng nhác dựa lưng vào sofa, “ Tôi có chút khẩn cấp muốn biết ngày mai em đối phó như thế nào với _____ ách, Hoàng Phủ Ngạn Tước

Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa đã nói ra tên Cung Quý Dương!

Liên Kiều hé miệng, đôi mắt lóe xa một tia sâu xa _____

“Hắc hắc, tạm thời giữ bí mật, tóm lại anh ta nhất định sẽ chết!”

“ Ngay cả tôi cũng không thể tiết lộ sao?”

Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy hứng thú hỏi cô, nha đầu này còn lộ ra vẻ thần bí.

Liên Kiều nghiêm túc nhìn anh nói: “ Dương nhiên không thể nói cho anh biết, vì anh là bạn tốt của anh ta, nói ra không biết anh có bí mật báo cho anh ta không đâu!”

“ Sao có thể thế? Tôi cũng vô cùng hứng thú muốn nhìn thấy bộ dạng cái tên kia sẽ như thế nào!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười hả hê.

Liên Kiều nhìn người đàn ông trước mặt như là đang nhìn quái vật, anh cười thật quỷ dị, cô cảm thấy có hút tiếu thương cho tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia, làm sao lại có một bằng hữu như vậy?

“ Như thế vẫn không thể nói được!” Cô nhất định không tiết lộ, ngộ nhỡ đây là anh hiền kế dụ địch thì làm thế nào?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, hai tay khoanh trước ngực, không nói gì, nghe nói nha đầu này chiêu chinh người cũng không hề nhẹ, anh cũng không đành lòng biết.

Liên Kiều về mặt hưng phấn, cô vui sướng khoa chân múa tay mà nói: “ Lần này nhất định là kiệt tác vĩ đại nhất của tôi! Haha!

” Tôi đi nghỉ trước!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình một chút, lập tức mới kịp phản ứng, ừ, đúng vậy, cô cũng nên đi nghỉ.

“Ngày nghỉ muốn làm việc gì ?”

“Tôi a —— ”

Liên Kiều cố ý kéo dài thanh âm, lập tức cười thần bí, đi tới gần Hoàng Phủ Ngạn Tước: “ Đi cắm trại dã ngoại!”

“Cắm trại dã ngoại?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nâng cao chân mào rậm của mình: “ Đi một mình?”

Liên Kiều bưng miệng cười, lắc đầu: “Cắm trại dã ngoại đương nhiên là phải đi cùng mọi người mới náo nhiệt, tôi mới không chịu đi một mình đấy!”

“Ai đi cùng với em?” Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu tra hỏi.

“Ừ —— ”

Liên Kiều tựa đầu vào bả vai anh, vươn bàn tay bé nhỏ ra bắt đầu đếm : “ Có Lý Hiểu Vũ, Phong Hoa, Khương Khanh Hiền, còn có _____ ”

“Đều là nam sinh?” Hoàng Phủ Ngạn Tước không đợi cô nói xong đã cắt ngang lời cô nói.

“Ừ, đúng vậy!”

Liên Kiều bày ra vẻ mặt không hiểu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói rằng: ” Con gái đều rất nhát gan, hơn nữa là đi dã ngoại cắm trại, các cô ấy tự nhiên sẽ ghét vì sẽ rất vất vả!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước theo bản năng mà hơi nhú mào, cảm trại dã ngoại? vậy thì không phải là cả nam nữ đều ngủ ở trong một cái lều?

Nghĩ vậy, trong lòng anh cực kì không thoải mái, thậm chí đáy lòng bắt đầu chua lè, không vui chút nào.

“Không cho phép đi!” Anh nhẹ nhàng dứt khoát ra lệnh.

ách?

Lại không cho phép đi?

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên: “ Cũng đã báo cho gia đình người ta biết rồi, tôi muốn đi!”

“Hủy bỏ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén sự không thoải mái trong lòng, lạnh giọng quát

“Hừ!”

Liên Kiều tức giận đến mức quay mặt sang một bên: “ Tôi sẽ không đổi ý, nếu ai đổi ý chính là con chó nhỏ!”

“Tôi tình nguyện để em là con chó nhỏ, tóm lại, không thể đi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng lên, con người đen thâm thúy chuyển động rất nhanh, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

63. Chương 63: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trừng Phạt Khiến Người Ta Sợ Hãi

Edit: Sen

Beta: Min

Liên Kiều nhìn bộ dáng lạnh băng của anh, qua mấy ngày tiếp xúc, cô biết đây chính là điềm báo anh sắp nổi giận, phải làm thế nào đây?

Cô cúi đầu, ánh mắt khôn khéo khẽ chớp , tuyệt đối không thể đối đầu với anh_____

Nghĩ đến đây, đuôi mắt Liên Kiều chợt lóe, lập tức ngẩng mặt lên, sau đó lần la bỏ lên đùi anh, ngồi trọn trong lòng anh, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ anh, nhìn anh với vẻ mặt vô tội_____

“ Anh cũng không biết học kì này học vất vả như thế nào đâu, mệt mỏi quá, tôi muốn thừa dịp ngày nghỉ đi hưởng thụ chút không khí thiên nhiên, học kì sau nhất định tâm tình không tốt, anh nói đúng không?”

Cô một lòng muốn thay đổi chủ ý của anh, không chú ý tới giờ phút này tư thế có bao nhiêu ái muội, cô đơn thuần không hề biết cái tư thế này sẽ khiến cho đàn ông rung động như thế nào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy thứ mềm mềm trước ngực, mà loại cảm giác mềm mại ôn nhu này khiến anh lần thứ hai cảm nhận được cảm giác quen thuộc này.

Anh tự cho là mình không phải Liễu hạ Huệ, mà anh cũng biết chính mình đã từng xem qua thân hình đẹp đẽ của cô, lại không có biện pháp coi cô như là tiểu nha đầu đơn thuần nữa.

Anh vươn tay ra, vỗ nhẹ phía sau lưng cô: “ Được, nha đầu, không cần nháo, đi nghỉ đi!”

Thật sự nếu không đuổi cô đi xuống khỏi người mình, anh cũng không dám cam đoan chính mình sẽ làm ra chuyện cầm thú gì.

Liên Kiều nghe anh nói vậy, tưởng chính mình đã thuyết phục được anh, vì thế cẩn thận hỏi :

“ Nói như vậy, là anh đồng ý rồi?”

“Không được, tôi đã nói rồi, không thể sửa lại!” Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên nâng cao thanh âm, ánh mắt cũng lộ ra một tia không vui xen lẫn không kiên nhẫn.

Kỳ thật, anh cảm thấy phiền toái với tâm tình hiện tại của mình! Vừa nghĩ tới cô sẽ ở trong lều trại cùng với người đàn ông khác, anh có cảm giác muốn giết người, khiến cho anh cảm thấy không vui cùng thiếu kiên nhẫn.

Liên Kiều ngẩn ra, tựa hồ bị bộ dạng khác thường, kì quặc của anh dọa, hơn nửa ngày cô mới kịp phản ứng

“Hừ!” Cô không nói hai lời liền trượt khỏi đùi anh xuống dưới, sau đó đi tới bên giường, lấy chăn trùm kín đầu .

Cô bướng bỉnh không nghe lời chọc giận Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh đứng dậy, sải bước đi tới bên giường, một tay xốc chăn lên

“Em lại giận dỗi gì đây?”

Anh nhìn từ trên xuống Liên Kiều đang cuộn tròn trên giường, quát to.

Đáng chết, cô lại thích cùng đàn ông khác ở cùng một chỗ? (Min: Gớm lúc huynh XO với con khác có nghĩ đến chị không mà còn~ hừ A phi~)

Loại cảm giác mãnh liệt này cơ hồ khiến anh như muốn nổ tung, anh cũng không biết, loại cảm giác này chính là ghen tị!

Anh luôn là người giữ trầm ổn, cũng chưa từng không khống chế được mình như vậy, nhưng mà hôm nay lại vì một tiểu nhà đầu không nghe lời mà phát cuồng.

“Bịch ——” một tiếng, Liên Kiều xoay người đứng lên, rõ ràng cô đang đứng ở trên giường, xoa thắt lưng, đôi mắt trừng lớn

“Cung Quý Dương, anh thật là chán ghét, tôi muốn đi ngủ, đến 12 h nhất định tôi phải ngủ say!”

Tuy rằng cô có thói quen vừa đến mười hai giờ bất kể có việc gì đều đã đi ngủ rồi, nhưng cũng không muốn ở trước mặt anh nói như vậy.

“Đáp ứng tôi, không được đi!” Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh như băng lần thứ hai a lệnh cho cô. (Ồ hay cái anh này, là gì mà dám quát người ta thế! Hừ toàn ảo tưởng!)

“Này, anh dựa vào cái gì mà quản tôi như vậy? Ngày đó anh cùng phụ nữ kia ở cùng nhau , tôi có quản anh sao?” Liên Kiều không thể nhịn thêm nữa, lớn tiếng mà gào thét anh, không chút nào chịu yếu thế.

Vừa nghĩ tới anh ta cùng người phụ nữ khác thân mật, tim của cô liền không thoải mái, a, không đúng, là vô cùng không thoải mái, cô thật muốn giật tóc của người phụ nữ kia, làm cho cô ta biến thành đầu trọc, thử xem anh ta có còn thích cô ta không?

Còn có —— anh ta chính là ỷ vào vóc dáng cao to của mình cứ như vậy từ trên xuống mà rống người sao? Hiện tại cô liền đứng lên trên giường, cùng anh ta đối đầu như vậy cũng không hẳn là xấu.

“Nha đầu, em càng ngày càng không nghe lời!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước mắt hơi nhú lại, toàn thân tỏa ra mãnh khí như dã thú muốn ăn thịt con vật khác.

Không khó để cảm nhận được sự tức giận tới nguy hiểm của anh, Liên Kiều mạnh mẽ nuốt nước miếng, ra vẻ bình tĩnh nói rằng:

“ Anh cũng không là gì của tôi, không cần phải quản tôi!”

Vốn chính là như vậy đi, đến ông nội Liên cũng chưa từng quản cô như vậy, anh ta dựa vào cái gì mà ba lần bốn lượt ngăn cản cô làm cái nọ cái kia, còn có, cô sao lại phải nhất định nghe lời anh ta ?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, bàn tay to nắm lấy cằm cô, thanh âm trầm thấp mà nói:

“Em nói lại lần nữa cho tôi!”

Biểu tình của anh thật sự rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức có chút dọa người, thanh âm đều rất là trầm thấp, giống như là cảm giác núi rừng sắp nổi lên mưa to gió lớn vậy.

Liên Kiều không khỏi run một cái, vẫn là quật cường, thấp giọng nói:

“ Vốn là như vậy đi, anh cũng không là gì của tôi_____a_____”

Lời của cô còn chưa nói hết, toàn bộ thân mình liền bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm lấy, sau đó mãnh liệt ném lên giường_____

“Ah~——” Liên Kiều phát ra một tiếng kêu đau đớn, lực phủ ngũ tạng rất nhanh như bị rơi ra ngoài_____

“Đau quá, anh làm gì vậy?” Cô hét lớn, nước mắt mãnh liệt rơi xuống.

“Đau?” Vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy sự tức giận: “ Tôi sẽ cho em càng đau hơn”

Nói xong, liền cúi người xuống dưới, thân hình to lớn liền đè lên thân thể mềm mại, lí trí giờ phút này đều không còn lập tức hôn lên môi cô.

Đáng chết, cô thế nhưng lại nói mình không là gì của cô, cảm giác bị bài trừ khiến anh giận dữ.

“Buông —— ưm—— ”

Liên Kiều sợ tới mức muốn đẩy anh ra, nhưng mà khí lực người này vô cùng lớn, ngay sau đó thanh âm của cô liền bị anh nuốt hết vào bụng, mang theo hương vị trường phạt rõ ràng.

Đau quá a ——

64. Chương 64: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trường Phạt Khiến Người Ta Sợ Hãi (2)

Edit: Sen

Beta: Min

Nước mắt Liên Kiều rất nhanh rơi xuống, người đàn ông này như là biến thành người khác vậy, khiến cho cô cảm thấy vô cùng xa lạ cùng sợ hãi, nhất là khi anh hôn, không hề dịu dàng như trước, cái hôn của anh tràn ngập sự phần nộ cùng bá đạo, giống như nhất định phải nuốt cô vào trong bụng vậy.

Không cần, anh không cần làm như vậy, thật đáng sợ a!

“Buông ra, buông ra —— ”

Liên Kiều liều mạng giãy dụa , dùng sức xoay đầu sang một bên, như biết được ý định của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước buông môi cô ra, lại hôn lên cảnh vật trắng như tuyết phía dưới.

Hơi thở nóng rực dường như muốn làm bỏng da thịt của cô, bàn tay to ấm áp chế trụ hai tay cô, giữ chúng cố định ở trên đầu cô, anh nói.

“Mơ tưởng!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước giận tới tím mặt, đôi mắt đen hung ác nham hiểm quái dị nhìn Liên Kiều vì giãy dụa mà hai má đã trở nên ửng đỏ.

Liên Kiều trời sinh bản tính đơn thuần nên không hiểu được ý tứ của anh, chính là ánh mắt anh thật đáng sợ, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, cô không khỏi lại giãy dụa, chỉ là thân thể nhỏ gầy không thể thoát khỏi thân hình khô ngô cường tráng của anh.

Cảm nhận được sự mềm mại trong ngực mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn xuống người phụ nữ nhỏ đang nằm cách mình một lớp áo sơ mi, nhìn nhìn, con người đen dần biến hóa_____

Hô hấp dồn dập phả qua vành tai khiến thân thể Liên Kiều bắt đầu trở nên mất cảm mà không ngừng run rẩy, cô kháng cự lại muốn thoát khỏi ngực anh, không ngừng đẩy ra_____

“Cung Quý Dương, anh khi dễ người...”

Mạnh mẽ đem cái suy nghĩ muốn khóc áp chế xuống, đôi mắt cô tràn ngập sự sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ là không hề chớp mắt mà nhìn người dưới thân.

Trên người cô tỏa ra hương thơm tự nhiên trên chốc tâm của anh, nhan sắc hoàn mỹ hoàn toàn bại lộ trước mặt anh.

Cổ họng anh trở nên khô nóng hơn, Liên Kiều nhìn thấy ánh mắt anh ngày càng âm trầm, trong lòng cô có chút hoang mang rối loạn.

“Này, Cung Quý Dương, anh...anh...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bên môi gợi lên một chút ý cười kì dị, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn_____

“Nha đầu, hiện tại tôi không là gì của em, nhưng mà... lập tức em sẽ trở thành người đàn bà của tôi!”

Nói xong, anh lại lần nữa cúi người, thô lỗ hôn lên cánh môi anh đào của cô, bá đạo mà hút cánh môi mềm như hoa, mang theo hương thơm dịu mát, giống như bị thúc giục, ôn hương nhuyễn ngọc, thân hình mềm mại của người phụ nữ dán sát vào thân hình cao lớn của anh.

Liên Kiều trợn to hai mắt, không ngừng chống lại sự xâm phạm của anh, anh ta nói có ý tứ gì? Cái gì lập tức trở thành người đàn bà của anh ta?

Theo bản năng, sự sợ hãi trong lòng ngày càng tăng lên, cô rõ ràng có thể cảm nhận được sự biến hóa trên thân thể người đàn ông này, đơn thuần như cô, cũng không khó hiểu dục vọng nguyên thủy của con người, đàn ông bị dục vọng hành hạ sẽ gây thương tổn mình như thế nào.

Không cần! Không cần!

Anh ta không phải luôn rất thương yêu cô sao? Như thế nào giờ đây lại biến thành thế này?

Liên Kiều nhắm mắt lại, có chút rung động nhỏ, anh ta hôn cô đau quá...

Hoàng Phủ Ngạn Tước rời khỏi đôi môi có chút sưng của cô, cô hé miệng muốn hô hấp lại, anh lại thừa cơ xông vào, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào khoang miệng của cô cố ý châm ngòi.

Lưỡi anh và cô dây dưa với nhau, cái lưỡi thơm tho của cô bị quấn lấy đến choáng váng, tuy rằng có kháng cự, nhưng mà một cổ cảm giác đáng sợ lại ăn mòn thân thể của cô, khiến cô không tự chủ được, không chịu được dây dưa, chơi đùa.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi làm sâu sắc thêm nụ hôn này, anh như đói khát, như mê hoặc say sưa hôn cô, nuốt hết mật ngọt của cô, cướp đi hô hấp của cô, một loại cảm giác tuyệt vời từ trong đầu mở ra, thì ra, cảm giác hôn môi lại tuyệt như thế...

Liên Kiều đang chống đỡ trong ngực anh dần dần bắt lấy vạt áo anh, cô cảm thấy trống rỗng gắt gao tựa vào trong ngực anh, leo lên bám trụ người anh...

Cảm nhận được cô bé trong ngực có chút biến hóa, Hoàng Phủ Ngạn Tước khó chịu kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay to xoa xoa da thịt của cô...

Liên Kiều bỗng nhiên bình tĩnh, cô kinh ngạc mà nhìn anh... anh muốn làm gì?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt sợ hãi của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên cười, anh cúi người xuống bên tai cô, thanh âm khan khàn vì bị tình dục chi phối:

“Nha đầu không tìm không phổi này, em đã châm lửa thì phải phụ trách dập lửa...”

Anh phun ra khí nóng phải vào tai Liên Kiều, khiến cả người cô trở nên mềm yếu.

Anh muốn cô, vào lúc thân hình hoàn hảo của cô như ẩn hiện trước mắt anh, anh liền biết mình nhất định phải có được cô, anh chưa từng có cảm giác mãnh liệt như thế này, mãnh liệt tới mức muốn thông qua phương thức này để chứng minh địa vị của mình trong lòng một người con gái!

Tại sao?

“Tôi không có...”

Liên Kiều không rõ anh đang nói cái gì, chỉ cảm thấy biểu tình của anh càng ngày càng quái dị, đặc biệt thân thể của anh——

Hoàng Phủ Ngạn Tước đầu chôn ở cổ của cô, “Nha đầu, không cần luôn tìm chuyện chọc giận anh, không phải em không biết chính mình sẽ gây ra chuyện gì tiếp theo chứ!”

Anh lạnh lùng nói, giọng điệu tràn ngập cảnh cáo.

.

Toàn bộ thân mình Liên Kiều đều đang run rẩy, cô rất muốn giải thích, nói với anh mình đã sai, nhưng mà... nhưng mà trời sinh cô có tính quật cường nên thế nào cũng không nói nên lời.

Mấu chốt nhất là ——cô rốt cuộc sai ở chỗ nào?

“Hừ, tôi có thể tố cáo anh đi!”

Liên Kiều bị áp bức, ngẩng mặt lên, đôi mắt tràn ngập ý không hề sợ hãi

“Được!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nhẹ, nhưng lại tràn ngập hương vị khiến người ta sợ hãi: “Em đã không nghe lời, vậy thì để anh dạy dỗ em một chút!”

Hai đùi đè mạnh ngăn chặn hai chân đang nhúc nhích của cô, bàn tay to dùng sức xoa nắn bộ ngực sữa của cô!

“Tê ——”cúc áo sơ-mi bung ra tung tóe rơi xuống mặt đất

65. Chương 65: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Một Màn Khó Quên

Edit: Sen

Beta: Min

Quần áo bị xé rách thành từng mảnh nhỏ, rơi xuống sàn nhà...

Liên Kiều sợ tới mức không kịp giãy dụa, để mặc cho anh hung hăng chuẩn bị xâm nhập, chợt cô nhìn xuống dưới, đôi gò bồng đảo trắng như tuyết hết sức mê người đã hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã trở nên thâm trầm, anh cúi người xuống, không khống chế được mà hôn một đường xuống dưới, bàn tay to cũng không nhịn được mà vuốt ve da thịt trơn bóng của cô.

Hạt ngọc đỏ hồng dưới sự đùa giỡn của anh thì cứng lại, trông rất mê người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi người vừa ngậm vừa hút, anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng khẽ liếm lên nụ hoa đỏ bồng, lại nhìn hàng lông mi dài của cô, cao nhả mà mê người.

“A —— ”

Liên Kiều hét lên một tiếng, toàn thân không ngừng run rẩy, cô chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, cổ sống nhiệt dường như có thể biến thành ngọn lửa to lớn, thiêu đốt chính mình.

Tại sao có thể như vậy?

Cái hôn của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng ngày càng gấp gáp, bụng dưới đang dần nóng lên mãnh liệt, bị dục vọng tra tấn mà toàn thân anh đều đau.

Thân thể mềm mại dưới thân dường như đã ngừng run rẩy, cũng không còn dây giụa nữa, dịu dàng như đang mời anh vậy, làm anh càng trở nên khó chịu.

“Nha đầu...” Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẩng đầu, anh càng muốn tiếp tục, bất luận như thế nào?

Ai ngờ ——

Anh nhìn xuống lại thấy một màn khiến chính mình có lẽ sẽ suốt đời không thể quên được!

Nha đầu này thế nhưng...

Ngủ —— —— !

Đáng chết!

Chỉ thấy hai mắt Liên Kiều nhắm chặt lại, giọt lệ trong suốt còn đọng lại trên khóe mắt cô, mà hai bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt, nhưng....

Cô rõ ràng là ngủ, tiếng hít thở đều đều chứng tỏ cô đang trong giấc nồng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trừng to hai mắt, giờ khắc này anh ngay cả xúc động muốn giết người đều có, ở phía sau, nha đầu này thế nhưng lại có thể ngủ được?

Trong lòng anh không khỏi sinh ra một loại cảm giác vô cùng thất bại!

Ngẫm lại, trên đời này có bao nhiêu đàn bà hận không thể đến bên cạnh mình, khát khao được mình chiếu cố một chút, mà nha đầu chết tiệt kia ngay tại thời khắc kích động như vậy lại ngủ?

Trong lòng ngổn ngang trăm thứ không hề được lí giải, anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà... bây giờ đã là 12 giờ!

Mười hai giờ?

”Cung Quý Dương, anh thật sự đáng chết, tôi muốn đi ngủ, đến 12 h tôi nhất định phải ngủ say!”

Lời nói của Liên Kiều lập tức nhảy vào trong suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Mười hai giờ nhất định phải ngủ say?

Lại chuyện gì xảy ra đây?

Cứ tới 12h là cô sẽ đi ngủ như vậy sao?

Nhưng mà, cho dù là thế đi chăng nữa, đối mặt với loại chuyện như thế này, cô làm sao lại ngủ được? chẳng lẽ cô không sợ chính mình sẽ bị người khác lợi dụng hay sao?

Nhìn cô bé trong ngực, ngủ đến mơ màng, vẻ mặt không hề đề phòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa tức lại vừa buồn cười, thật sự là thế gian không ai ngờ tới, tình huống như vậy, 28 năm qua anh chưa từng thấy qua, thế gian quả thật là to lớn a!

Nhẹ thở dài một hơi, cô cứ như vậy mà nằm trước ngực mình, quần áo không ngay ngắn, khiến cho bất kì người đàn ông nào cũng có thể phạm tội.

Bàn tay to nhẹ nhàng kéo chăn ra đắp lên người cô, sau đó quynh luyến lau nước mắt trên gương mặt cô, sau đó nhìn, trên mặt anh lộ ra một tia cười nhẹ.

Mình điên rồi sao?

Vừa rồi suýt chút nữa mình đã chiếm đoạt cô? Nghĩ đến đây, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng dâng lên một chút áy náy.

Sợ là đã dọa cô rồi, nếu không sao cô lại mang đầy nước mắt đi ngủ ?

Tại sao mình lại có hành vi cảm thú như vậy?

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện lên vẻ mặt phức tạp khó che giấu, anh không phải không thừa nhận vừa rồi mình có hứng thú với nha đầu này, là loại hứng thú của người đàn ông đối với đàn bà.

Cô tín nhiệm anh như vậy, anh lại đối với cô tham lam vô sỉ như vậy?

“An tâm ngủ đi, tiểu Thiên sứ!”

Lần thứ hai anh nhẹ than một tiếng, lập tức cúi xuống, hôn nhẹ lên trán của cô tiếp theo hôn lên cánh môi của cô...

Sáng sớm, âm thanh thánh thót của chim chóc vang lên, khiến cây cỏ đều thanh tỉnh, tỏa ra hương thơm ngát tự nhiên,

“Đại thiếu gia, chào buổi sáng!”

Chị Phúc tỉnh dậy thật sớm sau đó xoay người đi vào nhà ăn của Hoàng Phủ Ngạn Tước

“Ừ!” anh gật đầu, lập tức nhìn về phía Liên Kiều đang thay khó khăn dùng bữa ăn.

Cô đã mặc lại quần áo cũ của mình, mái tóc dài đen mượt được cột đuôi ngựa lên cao, nhìn cô nhú mày, tay phải đổi thành tay trái, tay trái lại thành tay phải, cũng không phân biệt được cầm thìa như thế nào cho thuận tay, anh không nhịn được nhếch môi cười.

Ở Hong Kong nhiều năm như vậy, mà nha đầu này vẫn chưa học được cách dùng thìa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống, lập tức bắt lấy đôi thìa, “Nha đầu ngốc, thìa sao lại dùng như vậy?”

Liên Kiều nhìn thấy anh ngồi xuống bên cạnh mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cô không khỏi nhớ tới sự việc phát sinh tối hôm qua, chẳng qua... về sau đến tột cùng phát sinh cái gì? Cô thực sự không nhớ!

Nghĩ tới anh ngày hôm qua đáng sợ như vậy, Liên Kiều liền cảm thấy một trận lạnh, không nói gì, vừa định bưng bát mình qua chỗ khác ngồi...

“Ngồi xuống!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút kiêng nể mà ra lệnh, không khó để phát hiện ý đồ của cô.

Liên Kiều nhìn anh, mặt xám xịt liếc nhìn anh một cái, người này như oan hồn, trên mặt không hề mang chút biểu tình gì khiến cho cô khó đoán biết được trong lòng anh đang nghĩ gì.

Cô âm thầm trừng mắt liếc anh một cái, trong lòng tuy có chút phẫn hận, nhưng cũng không dám biểu hiện nhiều lắm, chỉ có thể đem sự tức giận phát tiết lên chiếc bánh ngọt

66. Chương 66: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trả Đũa

Edit: Sen

Beta: Min

Nhìn thấy bộ dạng cô hung hăng ăn bánh ngọt hết miếng này lại tới miếng khác, Hoàng Phủ Ngạn Tước bên môi không khỏi co rút một chút, quả nhiên là tiểu nha đầu!

“ Đây là thói quen ẩm thực của người Hoa ở Hongkong, đây là cháo hoa và bánh quẩy, vẫn thần, thử dùng chiếc thìa này xem sao!”

Nhân lúc cô không để ý anh liền lấy đĩa bánh ngọt trước mặt cô đi, thay vào đó là bữa sáng đặt lại.

Dù biết là trong lòng nha đầu này đang tức giận, nhưng mà, nhìn bộ dạng này của cô dù muốn tức giận cũng không dám tức giận, đúng là rất đáng yêu.

Nhất là tối qua, thời điểm mấu chốt nhưng cô lại lặn ra ngủ...

Nghĩ lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngừng khâm phục.

“ Này, anh... anh cười cái gì?” Liên Kiều nhìn môi anh hơi mấp máy, vẻ mặt canh chừng mới hỏi.

Người đàn ông này quả thực rất kì quái, thoạt nhìn cứ tưởng là tao nhã, dịu dàng, nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, cô thật sự là sợ anh, nếu mà theo như chẩn đoán bệnh, nhất định anh là người bị chứng phân liệt.

Đúng, đúng là như vậy, Liên Kiều càng nghĩ lại càng thấy anh đúng là bị như thế.

Ngay sau đó, trong đầu cô tất cả đều vây quanh bởi bộ dạng dường như muốn ăn tươi nuốt sống người khác... người sói! (chỗ này ta chém)

Cô cảm thấy cả người nổi cả da gà!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thu hết vẻ mặt quái dị của cô vào trong mắt , sau đó mới tươi cười: “ không có gì, anh chỉ muốn biết tối hôm qua...”

“Ầm —— ”

Đôi đũa tinh xảo lập tức rơi xuống, phát ra một âm thanh thanh thúy.

“Tối hôm qua, tối hôm qua rốt cuộc anh đã làm gì tôi?” Liên Kiều không nhịn được nữa, cô lớn tiếng chất vấn anh.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lộ ra vẻ luyến tiếc, cầm lấy đôi đũa lần thứ hai nhét vào tay của cô , sau đó mới nhẹ giọng nói : “Dùng đũa như thế này mới đúng!”

“ Này!”

Liên Kiều “Ba” một tiếng, lần thứ hai đặt lại đôi đũa lên bàn, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt lấy tay áo của anh...

“Anh không cần phải đánh trống lảng, nói mau đi!”

Đáng chết, trời mới biết cô chán ghét ăn bánh quẩy với cháo hoa như thế nào, cô luôn thích đồ ăn ngọt, nhất là bánh ngọt!

“Em không cần phải dùng thái độ này đi cầu người khác !”

Hoàng Phủ Ngạn Tước người như bốc hỏa, từ từ dùng bữa sáng, vẻ mặt lo lắng nhìn cô đang dùng ánh mắt đối lập nhìn mình.

“Ách? Ai nói tôi cầu anh...”

“ Em không phải muốn biết tối hôm qua đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tỏ rõ thái độ, nếu muốn biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, thì chính là phải cầu anh!

“Anh...”

Liên Kiều hận không thể đem bát cháo trên bàn đổ vào đầu anh ta, nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc ý của anh ta, cô cảm thấy vô cùng hối hận!

“Kỳ thật ——” Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi mở miệng, sau đó lại nhàn nhã húp một ngụm cháo.

Liên Kiều vội vàng vênh tai nghe anh ta muốn nói gì, nhưng mà nhìn bộ dáng chậm rãi thư thả của anh ta, quả thật cô muốn đem phá nát nó.

Anh nhìn thấy ánh mắt cô hiện lên vẻ lo lắng, đáy lòng đang âm thầm cười trộm, sau đó mới ném ra một câu nửa chừng:

“ Đêm qua...”

Sự nhẫn nại của Liên Kiều rất nhanh bị phá vỡ, cô nhịn không nổi gầm gừ một tiếng: “Này, Cung Quý Dương, anh còn là đàn ông hay không? Nói ấp a ấp úng như thế?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngừng lại động tác, mắt hơi híp lại nhìn về phía cô, tựa như trách cứ cô làm rối loạn tâm tư của anh.

Liên Kiều vội vàng ngậm miệng lại, làm ra vẻ ngoan ngoãn để bảo.

“ Ngoan như vậy không phải tốt sao?” Anh đau lòng nhìn cô, lấy chiếc khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng của cô...

“Kỳ thật tối hôm qua sự việc rất đơn giản, cái gì nên phát sinh cũng đã phát sinh, cái gì không nên phát sinh cũng đã phát sinh, em thật đáng yêu...” Anh sáng khoái cười to lên.

Lời nói đầy ái muội lại khiến người khác hiểu lầm, Liên Kiều trừng to mắt ... Cái gì nên phát sinh đều đã phát sinh, không nên phát sinh cũng đã phát sinh?

Anh ta muốn nói cái gì?

Ngay sau đó, cô túm lấy một cánh tay anh, lớn tiếng hỏi: “Anh nói rõ cho tôi, rốt cuộc anh đã làm gì tôi?”

Trời ạ! Anh ta sẽ không chiếm tiện nghi của mình đấy chứ? Tối hôm qua anh ta khi dễ mình mình còn chưa tính sổ đâu?

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại giơ tay lên, xoa đầu cô...

“Tối hôm qua, anh định buông tha cho em, không ngờ tới 12h em liền ngủ, tựa như là con thú nhỏ đánh anh, thật là đáng sợ!”

Anh cố ý vắn vẹo sự thật, vẻ mặt ủy khuất nhìn cô.

Cái gì?

Liên Kiều sững sốt —— cô lại chủ động khi dễ người khác sao? Làm sao có thể như vậy?

“Anh gạt người...”

Giọng nói của cô đã sắp vô lực, bởi vì cô không nhớ nổi tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Nhưng mà, cô được di truyền từ gia tộc Mặc Di, mỗi khi tới 12h, bất luận là 1 phút trước vẫn còn tỉnh táo, thì tới 12h sẽ mê man đi vào giấc mộng, bất kể là ở chỗ nào.

Khi còn bé cô cũng không hề phát hiện tật xấu này, bởi vì sau thời điểm ấy cô đã ngủ rồi, nhưng mà lớn lên, cô mới dần phát hiện ra sự trầm trọng của vấn đề này.

Lên đại học, thường xuyên đi ra ngoài chơi với các bạn là chuyện bình thường, hơn nữa Hongkong là thành phố sống về đêm, nên thường xuyên chơi tới khuya, nhưng mà, vấn đề này lại gây rắc rối cho cô, cứ tới 12h, cô sẽ không thể khống chế được mình mà ngủ, hại các bạn cùng lớp phải đưa cô về phòng ngủ, một lúc sau, tất cả mọi người lại đem truyện dở với Liên Kiều liên hệ với nhau.

Chẳng lẽ loại tình huống này lại thay đổi?

Thời điểm mười hai giờ, cô không hề ngủ say, mà lại làm một việc ngay cả bản thân không thể khống chế được?

Càng nghĩ cô càng cảm thấy toàn thân rét run, chẳng lẽ tối hôm qua chính mình bắt nạt Cung Quý Dương?

67. Chương 67: Tình Yêu Trốn Nơi Nào: Trộm Ga Không Được Lại Mất Thề, Năm Gạo

Edit: Sen

Beta: Min

Liên Kiều càng nghĩ càng thấy toàn thân mình rét run, trời ạ, chẳng lẽ tối hôm qua chính mình lại khi dễ Cung Quý Dương?

Mãi tới hơn nửa ngày, cô mới dần có phản ứng, không nói không rằng chỉ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ thấy anh nhàn nhã ngồi ăn bữa sáng như là chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

“Ách, cái kia ——” Hồi lâu cô mới lắp bắp mở miệng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng lại động tác ăn cơm, vẻ mặt không được tự nhiên nhìn cô, cực kì nhẫn nại chờ đợi cô lên tiếng.

Liên Kiều kéo kéo môi, lập tức ngẩng đầu lên cẩn thận nói ra nghi vấn trong lòng mình:

“Cái kia, tối hôm qua tôi —— chuyện tối hôm qua là như thế nào, tôi khi dễ anh sao?”

Cô suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra được chính mình đến tột cùng là đã khi dễ người đàn ông này như thế nào? Hơn nữa, chuyện này không phải người chịu thiệt là con gái sao? Trong ấn tượng của cô, tối qua chính anh là người thô bạo với mình trước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay nâng cằm của Liên Kiều, cô theo bản năng mà ngửa mặt lên nhìn anh, trong lòng chấn động, cặp mắt đen kia phảng phất có năng lực uy hiếp mạnh mẽ, vây chặt cô, khiến cô ngã sâu vào cặp mắt sâu thẳm thẳm kia, nhất thời, cô không còn tâm trí nào để hỏi anh...

“Nha đầu ngốc, chuyện nam nữ làm sao có thể dùng miệng để nói cho em hiểu được...”

Nói tới đây, môi mỏng của anh nở ra một câu, rồi đột nhiên tiến tới gần, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên phóng đại trước mặt cô.

“ Nếu không chúng ta tái diễn lại một màn hôm qua đi!”

Mùi Long Đản Hương trên người của anh không ngừng xộc vào mũi, mang theo một loại hương vị đầy mê hoặc.

Ách ——

Mặt Liên Kiều lập tức đỏ bừng, cô liếc mạng lắc đầu, bàn tay nhỏ bé còn đung đưa:

“Không, không, không, tính tính!”

Cô mới không cần như vậy, tối hôm qua mọi chuyện trước khi cô đã mất đi ý thức cô đều nhớ rõ, ngẫm lại cũng đã run hết cả người rồi,

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ mặt của cô giống như hoa lê mang theo một tia ửng hồng, cực kì mê người, vô cùng đáng yêu, anh không nhịn được cười ha ha, khiến cho sự lo lắng hôm qua của anh hoàn toàn biến mất, lúc này anh cảm thấy vô cùng khoái trá.

“A, đúng rồi——” Liên Kiều đột nhiên kêu lên một tiếng.

“Sao vậy?”

“Chúng ta mau ăn nhanh đi, không phải hôm nay cái tay Hoàng Phủ Ngạn Tước kia sẽ tới Hongkong sao, tôi muốn chuẩn bị thật tốt một phen!” Liên Kiều dùng tốc độ nhanh hơn ăn cơm.

“Nha đầu, kỳ thật —— ”

Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước thoáng mắt tự nhiên, anh thật sự rất muốn tìm thời điểm nói rõ cho cô, mình chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhưng...

Anh lại không có cách nào mở miệng nói rõ, hơn nữa với cá tính của Liên Kiều, nếu như cô phát hiện ra mình vẫn luôn lừa gạt mình, nói không chừng, lột da rút gân cốt của anh cũng có thể...

Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy thật đáng sợ!

“Ai nha, đúng rồi, Cung Quý Dương, Hoàng Phủ Ngạn Tước trông như thế nào?” Liên Kiều lập tức nghĩ tới vấn đề mấu chốt

Cô vẫn không biết bộ dáng của hắn, vạn nhất lại chính sai người thì làm sao?

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẫm lại, cuối cùng quyết định kiên trì, bí quá hóa liều, anh đứng dậy, đi khỏi nhà ăn, không bao lâu sau, anh lại trở lại, trong tay còn cầm rất nhiều ảnh chụp.

“ Đây là người hôm nay sẽ tới Hongkong!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đem ảnh chụp đặt trước mắt Liên Kiều, nhẹ giọng nói

Liên Kiều vội vàng cầm lấy ảnh chụp, liếc qua một cái liền than thở...

“Trời ạ, thì ra Hoàng Phủ Ngạn Tước lại phong độ đẹp trai như vậy, quả thực còn đẹp hơn cả minh tinh ý chứ!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong mấy lời này, không biết như thế nào, trong lòng cực kỳ không thoải mái, theo bản năng mà phản kháng:

” Phong độ đẹp trai như vậy sao?”

Anh sao lại không biết tên kia đẹp trai phong độ như thế nào?

Liên Kiều liều mạng gật đầu, ánh mắt lóe sáng si mê:

“Anh ta quả thực rất đẹp trai nha, ai, anh nói xem anh ta thế nào lại không đi làm minh tinh, nếu nói anh ta là minh tinh, hẳn các cô gái đều điên cuồng vì anh ta!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nghe càng thấy không thoải mái, giật lấy ảnh chụp trong tay Liên Kiều...

“Em thích hẳn?”

Ý thức được khả năng này có thể xảy ra, anh cảm thấy trong lòng như bọ bóp nghẹt lại.

Liên Kiều không hề thấy sắc mặt khó coi của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô còn hào hứng nói rằng:

“Đẹp trai phong độ như vậy có ai mà không thích, là một phụ nữ ai cũng đều sẽ thích, lúc trước tôi mà biết vị hôn thê của tôi đẹp trai phong độ như vậy, nhất định tôi sẽ liều chết mà tìm tới cửa!”

Một cảm giác chua xót dâng trào trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh xúc động nói:

“Anh với hẳn, em thích ai hơn?”

Vấn đề này làm Liên Kiều trở nên cứng nhắc, cô ngơ ngác nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhất thời không hiểu ý tứ của anh.

Một lát sau, cô mới kịp phản ứng, cười khờ dại trả lời:

“Đương nhiên là tôi thích anh, bởi vì anh sẽ thương yêu tôi, còn có...”

Cô nói xong liền đem ảnh chụp giơ lên trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, nghiêm túc mà nói rằng:

“Thực ra, hai người các anh đều rất đẹp trai phong độ, chẳng qua lại là 2 người không hề giống nhau, anh xem, anh ta là đồ xấu xa, nhìn hình anh ta có một loại mê hoặc lòng của con gái, lông mày đào hoa tà mị, nhưng mà anh thì khác, thật tao nhã, cao quý lại giống như là vương tử vậy, hấp dẫn vô số người...kì thật, cái loại đẹp trai mà cao cao tại thượng này khiến người khác không dễ dàng tiếp cận được...”

Liên Kiều cẩn thận phân tích diện mạo của hai người.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới cân bằng lại một chút, nếu như Liên Kiều thực sự thích Cung Quý Dương, thì không chỉ có anh chờ chết, mà ngay cả Sầm Tử Tranh cũng sẽ không tha anh, như vậy chẳng phải là “không trộm được gà mà còn mất thêm nắm gạo sao”

68. Chương 68: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến

Edit: Sen

Beta: Min

Ánh nắng mặt trời chói mắt chiếu xuống, tôn lên vẻ hoàng kim của chiếc Bugatti sành điệu đang phóng với tốc độ cao trên đường, ánh sáng mặt trời rực rỡ khiến thân xe càng trở nên xa hoa, diễm lệ.

Trong xe tràn ngập âm nhạc sống động, hoàn toàn đối lập với vẻ mặt phẫn hận của chủ xe.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, tên đáng chết, có tật giết mình phải không, mau mau hiện thân cho ta!”

Cung Quý Dương mặc bộ âu phục nhàn nhã, vừa lái xe vừa chửi thề Hoàng Phủ Ngạn Tước

Tên kia thế nhưng lại tắt điện thoại, rõ ràng là đang trốn tránh!

Khi anh biết Hoàng Phủ Ngạn Tước lại giả mạo tên mình, quả thực cả nghĩ tới giết người đều đã từng, làm cái gì, cô bé kia hẳn là vị hôn thê của Hoàng Phủ Ngạn Tước đi, như vậy là xảy ra chuyện gì?

Tắt điện thoại, Cung Quý Dương tự hỏi một chút, lập tức môi hơi cong lên, lộ ra một tia cười xấu xa...

Nếu tên kia trốn tránh không dám ra mặt, vậy thì để cho hắn chủ động xuất hiện đi!

Nghĩ đến đây, Cung Quý Dương càng cười vui vẻ hơn, quay đầu xe, sau đó chạy như bay theo hướng ngược lại.

“Liên Kiều a, tớ đã tính kĩ rồi, làm như vậy có phải tốt nhất không?”

Tại một chỗ trong rừng cây, Phỉ Nhi lo lắng nhìn Liên Kiều nói:

“ Yên tâm, không có vấn đề gì rắc rối cả, con đường này là đường xe ắt sẽ chạy qua, mà đi đường này, thì cảm giác không hề muốn đi đường này, nhìn xem đường này cây cối che khuất thật bí ẩn.”

Liên Kiều vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

Phỉ Nhi nhìn bốn phía, nuốt miếng nước bọt nói rằng:

“ Thân ái, Liên Kiều, ý tớ không phải nói nơi này có bí ẩn hay không, nơi này là vườn cây của trường, vạn nhất bị hiệu trưởng phát hiện cậu làm như vậy, nhất định sẽ không tha cho cậu đâu!”

“ Cái gì mà không tha ỉnh? Tớ luôn không ăn cơm thừa!”

Bởi vì Liên Kiều ban ngày đã nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước nói qua, Trung văn cô lại không biết nhiều, nên nhất thời không kịp phản ứng lại ý tứ của Phỉ Nhi.

Phỉ Nhi trắng mắt nhìn cô.

“Liên Kiều, ý của tớ là nếu chuyện này bị hiệu trưởng biết nhất định sẽ trừng phạt cậu!”

Liên Kiều ngừng động tác trên tay, “ Yên tâm đi, ông ấy làm sao mà biết, chỗ này tớ đã quan sát lâu rồi, không thành vấn đề!”

Phỉ Nhi cảm thấy một trận mê muội, lần này cô cũng không có biện pháp tin tưởng Liên Kiều.

Mấy ngày nay nha đầu này thần thần bí bí, quan trọng hơn là, cô ấy thế nhưng hôm nay trời vừa sáng liền lôi mình tới nơi này, lại thấy một cái hố to, cô ấy rốt cuộc muốn làm cái gì?

Đúng rồi, tối hôm qua...

“Liên Kiều, cho tới tận bây giờ cậu vẫn chưa nói cho tớ biết tối qua cậu đến tới cùng là đi đâu? Không phải nói sẽ đi xem biểu diễn sao, cậu biết không, ba người bọn tớ đứng ở cửa hồng quán đợi cậu rất lâu, cậu lại không bật di động, thật sự là rất kì lạ nha!”

Phỉ Nhi nhất quyết hỏi rõ ràng chuyện này, nếu không cô không thể an tâm mà ngủ được.

Nha đầu này rất kì quái, hai người là bạn tốt đã lâu, cô lại có chuyện gì đều kể ỉnh.

Liên Kiều nghiêng đầu ngẫm lại, rầu rĩ nói:

“ Tối qua... tối qua tớ đến nhà bạn!”

Phỉ Nhi một tay bắt lấy tay cô, tức giận nói rằng:

“Liên Kiều, cậu nói dối tớ phải không? Cậu ở HongKong làm gì còn bạn nào? Tại sao tớ lại không biết?”

Nhìn Phỉ Nhi thực sự tức giận, Liên Kiều biết mình lỡ miệng, sau đó mới ôm lấy cô, làm nũng nói:

“Phỉ Nhi, cậu đừng tức giận, được rồi được rồi, kì thật tớ không nói cho cậu, vì tớ cũng không biết nên nói với cậu như thế nào!”

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Có cái gì không thể nói với tớ? Chẳng lẽ —— ”

Phỉ nhi vẻ mặt khiếp sợ: “Chẳng lẽ cậu làm chuyện phạm pháp nhưng không thành?”

“Phỉ Nhi, cậu đang nói gì đấy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều đột nhiên ỉu xiu:

“ Trông lòng của cậu, tớ chính là loại người này sao?”

“Vậy cậu nói đi, đừng để tớ lo lắng được không?” Phỉ Nhi vẻ mặt lo lắng..

“Ai —— ”

Liên Kiều ra bộ dương dương tự đắc dựa vào thân cây, nhìn ánh mặt trời xuyên qua vòm lá chiếu xuống người cô .

“Cậu cũng không biết tới qua tới thăm thể nào đâu, tới hôm qua tới tới biệt thự trên núi của Cung Quý Dương!”

“Cái gì?” Phỉ Nhi trừng lớn hai mắt —— “Cậu tới khu nhà cao cấp trên lưng núi à?”

“Phỉ Nhi, tớ gặp họa lớn rồi!” Liên Kiều vẽ mặt như đưa đám, sợ tới mức Phỉ Nhi đều muốn hồn bay phách tán.

“Cậu.. Cậu bị làm sao? Có phải cậu ăn trộm đồ vật quý báu nào nhà người ta? Hay là cậu phá hư cái gì rồi?” Cô vội vàng hỏi.

Liên Kiều vô lực lắc đầu, cực kỳ nhỏ giọng nói:

“Tớ đem —— tớ ... Cung Quý Dương —— ”

Nói nửa ngày, cô thủy chung vẫn không nói nổi .

Nhưng mà Phỉ Nhi nghe thấy cô có chút gì đó lạ, cô nhìn vẻ mặt Liên Kiều, trong lòng xuất hiện cảm giác mãnh liệt...

“Trời ạ, cậu không phải là đem anh ta... giết chứ?”

Cô bắt đầu nghĩ tới tình huống đen tối.

Liên Kiều vẽ mặt quái dị nhìn Phỉ Nhi,

“Phỉ Nhi à, cậu thật đáng ghét, cậu nói cái gì đó?”

Giết người? làm sao cô có thể nghĩ đến, Liên Kiều cho là trí tưởng tượng của mình cũng rất phong phú, nay mới phát hiện Phỉ Nhi còn phong phú hơn.

“Vậy cậu áp a áp ứng như vậy,tớ mới hoài nghi,!”

Phỉ Nhi bắt mồm nói.

Liên Kiều nhăn cái mũi nhỏ, “Tớ áp a áp ứng là bởi vì tới qua... tới qua tớ đem Cung Quý Dương làm.... Khi dễ!”

“Khi dễ?”

Phỉ Nhi không rõ cô nói thế là có ý gì? Có lẽ nào? Cô nàng này thường xuyên khi dễ người ta.

Liên Kiều thấy cô không hiểu, nên mới nói thêm: “Ui chao, chính là tớ đối với Cung Quý Dương... cái kia...”

69. Chương 69: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến (2)

Edit: Sen

Beta: Min

“Cái gì?”

Phỉ Nhi không thể tưởng tượng được rốt cuộc cô muốn làm gì, lập tức thét lên vang cả rừng cây, đến chim chóc cũng bởi vì tiếng thét của cô mà sợ tới mức lập tức bay lao xao.

Liên Kiều xoa xoa lỗ tai, bước lên bịt miệng cô lại....

“Không cần hoảng sợ như vậy, đợi tới lúc hắc đầu hàng, sẽ có bạn học khác tới .”

Phỉ Nhi bắt lấy tay Liên Kiều, gấp gáp hỏi:

“Liên Kiều, cậu nói cho tớ biết đi, có phải hắc đầu cường bạo cậu rồi không? Nếu không phải cậu cam tâm tình nguyện, thì đó là hắc phạm tội, cậu hoàn toàn có thể đi kiện hắc!”

Liên Kiều liếc trắng cô một cái:

“Phỉ Nhi, cậu không nghe rõ rồi, tới qua là tớ khi dễ người ta, chứ không phải hắc khi dễ tớ!”

Phỉ Nhi trừng to mắt, hai tay vỗ vỗ bả vai Liên Kiều:

“ Cậu được đấy, việc này mà cậu cũng dám làm, quả thực là tở phục cậu, cậu nói xem, cậu khi dễ người ta như thế nào? Có phải là thấy bộ dạng người ta rất suýt (đẹp trai) nên nhin không được?”

Bàn tới người đàn ông kia, bộ dáng đúng là mê hoặc lòng người nhất là phụ nữ, càng muốn đến gần hơn, cô vẫn cho rằng nha đầu Liên Kiều này đối với chuyện nam nữ thì thuần khiết như một tờ giấy trắng, dường như là ngu ngốc, không nghĩ tới lần này lại chủ động... người ta!

Liên Kiều sau khi nghe Phỉ Nhi hỏi vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn dâng lên một tầng mờ mịt, cô nhún vai nói: “Không biết, bởi vì lúc ấy là mười hai giờ, khi dễ người ta ra sao cụ thể tớ không nhớ rõ lắm!”

Phỉ Nhi thiếu chút nữa nghẹn họng, hơn nửa ngày sau, cô mới mở miệng nói:

“ Cậu nói cái gì? Chuyện này phát sinh vào sau 12 giờ sao? Vậy cậu làm sao mà biết được ?”

Chỉ cần sau 12h, Liên Kiều sẽ lập tức ngủ như heo không biết trời đất là gì, làm sao lại biết xảy ra chuyện gì? Thật sự là quái dị.

Liên Kiều cực kì buồn rầu, nhúu mày nói:

“ Đúng, Cung Quý Dương nói, cậu cũng không biết đâu, sáng nay bộ dáng hần trông cực kì bi thương !”

Cô cảm thấy áy náy, chuyện này mình cần phải phụ trách? Cho tới tận bây giờ, cô còn đang loạn đây.

Phỉ nhi lập tức hiểu ra, đột nhiên cô gơ tay lên phát vào cánh tay Liên kiều...

“ Đây, Phỉ Nhi, cậu làm gì vậy,đau quá!”

“ Nha đầu chết tiệt này, thật là đáng chết, cậu thật hồ đồ đi, cái gì mà khi dễ người ta, chính là bị hần khi dễ thì có, trời ạ, phải làm sao bây giờ? Cậu lại cứ như vậy mà thất thân, tên đáng chết kia, có tiền thì hay lắm à? Thừa dịp cậu mê man lại chiếm tiện nghi của cậu, còn vu oan giá họa cho cậu, thật quá đáng mà!”

Về mặt Phỉ Nhi khiếp sợ cùng phần nộ, Phỉ Nhi vô cùng sốt ruột, phải làm thế nào đây, nếu như hôm qua cô có thể coi chừng Liên Kiều thì đã không có chuyện gì, cô ấy sẽ không phát sinh chuyện này, trời ạ, cô ấy đơn thuần quá rồi! Phỉ Nhi chỉ biết, nam nữ ở cùng một chỗ, nhất định sẽ có chuyện không may đi!

Liên Kiều há hốc mồm, cô ngây ngốc nói:

“ Không thể , không thể nào, nếu tớ không làm vậy, tại sao hần lại gạt tớ ?”

“Đứa ngốc, anh ta đương nhiên muốn gạt cậu, kể có tiền đều giống nhau, chuyện gì mà không làm ra được, cậu thật sự là rất đơn thuần, sao cậu có thể dại khờ như vậy, mắc mưu của anh ta, hiện tại tớ lo lắng cho cậu, còn không biết tối qua anh ta có làm việc gì vô lễ với cậu không đâu, vạn nhất cậu.... “

Phỉ Nhi nói tới đây đột nhiên ngừng lại.

Dù sao cô cũng lớn hơn Liên Kiều vài tuổi, loại chuyện này nói ra cũng không được tự nhiên, tuy rằng bây giờ xã hội rất cởi mở, nhưng Liên Kiều đơn thuần như vậy, quả thực nếu như cô ấy vô duyên vô cớ bị như vậy, ngộ nhờ mang thai thì sao? Người đàn ông kia sẽ thừa nhận hay chỉ là vui đùa một chút thôi? Nếu như vậy chẳng phải hạnh phúc cả đời này của Liên Kiều sẽ bị hủy hoại sao?

“ Ngộ nhờ cái gì, Phi Nhi, cậu có gì thì nói luôn ra đi!”

Liên Kiều vọt vàng hỏi.

Phỉ nhi không biết phải nói như thế nào, cuối cùng đành rầu rĩ nói:

“ Chiều nay tớ với cậu tới bệnh viện!”

“Ách?” Liên Kiều không kịp phản ứng.

“Được rồi, không cần hỏi lại, tóm lại , về sau cậu cẩn thận một chút cho tớ, buổi tối nếu cậu lại đi ra ngoài cậu sẽ chết đấy, có nghe không?”

Phỉ Nhi cố ý hung ác đe dọa cô.

Liên Kiều nhìn Phỉ Nhi như đang tức giận, vì thế mới nhu thuận gật đầu, hơn nửa ngày mới lên tiếng:

“Thực ra mọi chuyện đều từ tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia mà ra, nếu không phải do hắn, tớ cũng không phải tìm Cung Quý Dương để hỏi hắn ở đâu, nhưng mà.... Hắc hắc...”

Cô lại vô tâm vô phé cười rộ lên, cười đến vẻ mặt trông rất khủng bố, cực giống một siêu cấp ác ma khiến người ta kinh hãi.

“Nhưng mà cái gì?”

Trong đầu Phỉ Nhi lại dâng lên loại cảm giác quen thuộc, mỗi khi Liên Kiều cười đáng sợ như vậy, chính là điềm báo cô ấy chuẩn bị đùa bỡn ai đó.

Khóe mắt Liên Kiều lóe ra một ý tưởng trả thù...

“Hắc hắc, hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất định sẽ đến bến cảng, hơn nữa anh ta cũng sắp tới rồi, tớ nhất định phải khiến cho anh ta thật thảm mới được...”

Phỉ Nhi trừng to mắt —— trong lòng cũng không khỏi bồn chồn, cô nhìn cái hồ to dưới chân Liên Kiều, dùng sức nuốt nước miếng ực một cái...

“Liên Kiều, không phải cậu muốn ở chỗ này chờ anh ta đi!”

Liên Kiều cười lộ ra lúm đồng tiền :

“Không bao lâu nữa, đương nhiên tớ nhìn thấy ảnh chụp của anh ta liền có dự cảm, tên đầu heo này đang trên đường lớn tới cảng đó.”

“Liên Kiều à, tớ nghĩ, người ta dù sao cũng là tứ đại tài phiệt, cậu trêu đùa như vậy, không được...”

“Phỉ Nhi, cậu là bạn tốt của tớ, cậu cũng thấy đấy, tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia khi dễ tớ, nhưng lại cùng một chỗ với cây đu đủ kia, xem như anh ta không hề dễ tớ vào mắt đi!”

Liên Kiều phẫn nộ nói.

“Nhưng mà người ta cũng đã giúp cậu trả một trăm vạn nợ tín dụng rồi, coi như hòa đi?”

“Nhảm ”

Liên Kiều khinh khỉnh đáp,

“Một trăm vạn có thể mua tớ sao, huống chi chỉ là đô la Hong Kong thôi nha, Phỉ Nhi, cậu cũng đứng về phía anh ta sao, nếu vậy tớ liền không để ý tới cậu nữa, được rồi, đến đi, mau giúp tớ, một chút nữa là được rồi!”

Phỉ Nhi nhẹ thở dài một hơi, bất đắc dĩ mà tiếp tục giúp đỡ Liên Kiều hoàn thành công tác còn dang dở, trong lòng không khỏi lầm bầm “ Hoàng Phủ Ngạn Tước “, toát mồ hôi ...

70. Chương 70: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến (3)

Ánh nắng vàng tươi len lỏi vào từng nhánh cây kẽ lá, lộ ra một khung cảnh tuyệt trần sống động, kì thực, là vô cùng sống động, vốn dĩ cảnh này sẽ khiến cho tâm tình người ra cực kì an lành, nhưng, bởi vì có kẻ phá hư mà trở nên nặng nề. (chỗ này chém)

Đại học HongKong bây giờ đang là giờ nghỉ trưa, tụi năm tụi ba tốp sinh viên đi lại trong thư viện, tâm tình tương đối tốt cùng nhau tìm một chỗ âm áp làm nơi lí tưởng để tụ họp, khuôn viên trường vốn nóng nực, giờ đây tràn ngập hương vị an tĩnh, mãi cho đến khi...

“Cứu mạng a —— cứu mạng —— ”

Một chiếc xe xoa hoa đang chậm rãi tiến trên con đường tới trường, xâu trong rừng câu tại một góc nào đó bỗng phát ra thanh âm kêu cứu, khiến cho không gian yên tĩnh như bị đánh thức.

Tiếng kêu này nghe cực kì thảm thiết, lập tức chui vào lỗ tai người lái xe.

..

“Chi ——” xe đột nhiên phanh gấp, theo quán tính lập tức dừng ở phía trước .

Không nghe lầm chứ? Hình như có người kêu cứu mạng mà? Cứu cái gì mạng mà? Nơi này không phải vườn trường sao?

Một cánh tay cao lớn mở cửa xe ra, ngay sau đó, Cung Quý Dương một thân anh tuấn phi phàm từ trên xe bước xuống, sải bước dưới ánh nắng, đôi mắt đa tình mang theo mị hoặc.

“Cứu mạng a —— mau tới cứu tôi a —— không ai tới cứu tôi chết mất...”

Tiếng kêu cứu ngày càng gần , truyền tới lỗ tai , Cung Quý Dương như tiếng máy khoan điện, mang theo tiếng khóc khác thường .

“Tê —— ”

, Cung Quý Dương nhíu mày xoa xoa lỗ tai mình, cô gái này cầu cứu mà thanh âm như được bật ở mức đề-xi-ben cao nhất có thể ý, nhưng mà nghe thế nào lại thấy hình như mình lại có chút vui sướng khi người khác gặp nạn vậy. (chết đến nơi rồi còn sướng.)

Nghĩ đây là trò đùa dai, kết quả là, anh cũng không muốn đi quản nhiều chuyện không đâu, dù sao lần này anh tới là có chuyện cần giải quyết.

Quan trọng nhất, Cung Quý Dương lại không tìm được cái tên Hoàng Phủ Ngạn tước chết tiết kia, cho nên anh chỉ có thể trực tiếp tới đại Học HongKong tìm nha đầu tên Liên Kiều, lần này trừ Hoang Phủ Ngạn tước, anh cũng không có nói với bất kì ai, cho nê, anh cũng không tính toán làm kinh động trường học hay bất kì ai cả.

Anh cần phải tìm được nha đầu Liên Kiều, việc này hẳn là đơn giản, Cung Quý Dương tràn đầy tự tin, thậm chí không cần nhìn ảnh chụp nha đầu này, anh tự tin cho rằng cô hẳn là nghiên cứu sinh ngành y học của đại học Hongkong đi, có thể tìm được.

Ngay lúc Cung Quý Dương vừa định nhấc chân lên xe...

“Cứu mạng a —— cứu mạng —— là đàn ông mau tới cứu người đi a...”

(biết bị lừa rồi sao vẫn ngu chui đầu vào rọ?)

Thanh âm bén nhọn cùng tiếng khóc như vang tới tận trời xanh lại rơi vào tai Cung Quý Dương

Là đàn ông mau tới cứu người đi?

Lạ thật, kì quái, cái người này sao lại biết giờ khắc này là có đàn ông đang tới vậy?>

Cung Quý Dương bên môi gợi lên một tia hứng thú, ngược lại anh lại muốn nhìn xem rốt cuộc ai mà lại thú vị đến vậy.

Có thể nói, Cung Quý Dương là một trong số tứ đại tài phiệt có độ thăng thần cực cao, không giống với Lăng Thiệu Đường luôn giả bộ đứng đắn, hay Lãnh Thiên Dục giả bộ thanh cao, lại càng không giống với Hoang Phủ Ngạn Tước giả bộ cao ngạo, anh cho tới bây giờ cũng không hề che giấu hứng thú của bản thân mình.

Đem xe đánh vào lề đường, anh một đường dọc theo hướng tiếng kêu cứu phát ra, tao nhã trầm ổn đi tới, từng bước đi vào sâu trong rừng cây.

Càng đến gần, tiếng kêu cứu lại càng to hơn, cuối cùng, anh rốt cuộc cũng nhìn thấy một tiểu cô nương ngã ngồi đó không xa.

Nói là tiểu cô nương cũng không hề sai, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của cô cùng bộ dáng uể oải, quần áo đơn giản nhưng cũng đủ để lộ ra nét thanh xuân trên cơ thể, mái tóc dài cũng được buộc thành đuôi ngựa, trên trán một vài sợi tóc rủ lòa xòa, đôi mắt to trông giống như mắt chúa Zê xu vậy, nhưng mà, từ từ...

Cô bé này màu sắc đồng tử có chút kì quái!

Bởi vì cách một đoạn, nên Cung Quý Dương cũng không quan sát rõ được màu sắc đồng tử của cô.

“Uy, bên này, bên này a —— ”

Liên Kiều liếc mắt nhìn bóng dáng người đàn ông xuất hiện cách đó không xa, hưng phấn giang hai tay lên.

Đúng vậy, đây chính là người đàn ông trong ảnh—— Hoàng Phủ ngạn tước!

Đáng chết, anh ta, rốt cuộc cũng tới rồi sao, cô nhất định phải chinh chết anh ta đi!

”Tiểu cô nương, em sao vậy?”

Cung Quý Dương cũng không hề biết Liên Kiều sắp giành được thắng lợi, chỉ cảm thấy biểu tình của cô bé này có chút kì quái, nhất thời không phân biệt được cô là đang khóc hay cười nữa.

Không phải là bị chuột rút chứ?

“ Tôi nói này anh già à(cv là lão huynh), anh không phải là mất đâm vào cửa sổ không thấy gì chứ?

Chân tôi đau quá, đau quá!”

Liên Kiều nhìn bên môi anh cười nhàn nhạt liền cảm thấy chói mắt, hận không thể lập tức tới mắng cho anh ta một trận.

Chính là tên này, ý vào sắc đẹp đi câu tam đáp tứ không nói, còn dám cự tuyệt đám hỏi với mình? Thật sự là buồn cười, anh chướng mắt mình, mình còn cảm thấy chướng mắt anh ta hơn ý, tuy rằng anh ta so với trong ảnh còn đẹp trai hơn, còn mê người hơn!

Nhìn bộ dạng cô, cái miệng nhỏ nhắn không muốn buông tha người, Cung Quý Dương càng thêm hứng thú, anh rõ ràng ngồi xổm xuống, nhìn nài nhìn cô, biếng nhac nói rằng:

“ Tôi thấy em hình như còn rất nhiều khí lực đi, thanh âm của anh dường như có thể xuyên thấu rừng cây, chui qua kẽ lá lọt vào tai tôi, nói vậy hẳn là vết thương không làm khó em đi!”

Một câu nói khiến Liên Kiều thiếu chút nữa tức giận muốn đứng lên, nhưng bàn tay nhỏ bé lại gắt gao nắm chặt, hận không thể đánh tê liệt hết xương cốt của anh ta đi!

“ Anh thật sự là thổ đại nha, là loại một chút phản ứng khi người khác gặp khó khăn cũng không có? Nếu tôi không lớn tiếng kêu cứu như vậy, vạn nhất tới tốt cũng không có người tới cứu tôi thì làm thế nào? Ai nha, tôi chỉ nói vô nghĩa, chân tôi rất đau nha!”

?

Người đàn ông này quả thật là khó đối phó, muốn anh ta tới gần quả thực khó khăn ? nói không quá thì tứ đại tài phiệt quả thực là một đám hồ ly, cáo già! Cứu một người mà cũng phải đề phòng như vậy

71. Chương 71: Oan Gia: Cung Quý Dương Đến (4)

Cung Quý Dương buồn cười nhìn tiểu nha đầu trước mặt, thật là giả tạo, không hề nhìn ra có chút nào đau đớn cả.

(đúng là tứ đại hồ ly, Liên Kiều coi như teps rồi, tí ta chinh chết người, Cung Quý Dương)

Nhưng mà... hẳn luôn có thú vui muốn nhìn thấy lòng người khác, ngay cả những người cần sự trợ giúp, không hề thương hoa tiếc ngọc, anh vẫn phải tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc của mình.

(Gọi Cung Quý Dương là hẳn nhé)

“Được rồi, tôi liền gắng gượng giúp em vậy.”

Cung Quý Dương tùm tùm cười, rồi mới chậm rãi đứng lên, ánh mặt trời bị dáng người cao lớn của hắn che khuất.

Trong lòng Liên Kiều bắt đầu cảm thấy kinh hoàng, cô khẩn trương nhìn hắn, Cung Quý Dương đang tiến tới gần cô...

Hô hấp của cô dần trở nên không ổn định, mà ánh mắt cũng thuận tiện dời tới dưới chân hắn...

Gần chút... lại gần một chút... lại gần thêm chút!

Liên Kiều mặc niệm thầm trong lòng, cái loại cảm giác sắp đạt được thành công đáng lẽ đã phải được bộ lộ, nhưng mà đúng lúc này...

Bước chân tao nhã nên xuống đất tại thời điểm mấu chốt lại dừng lại.!

Ách?

Liên Kiều chấn động, cô vội vàng ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang ngay một gần mình bằng ánh mắt quái dị, trong lòng rợn lên một trận sợ hãi...

“Này, anh... anh còn đứng vững ở đây làm gì? Mau lên cứu người đi!”

Cô đang gần chết, đáng chết, không phải hắn lại phát hiện ra điều gì chứ?

Chúa Jesus, Phật tổ Thích Ca Mâu Ni, Ngọc Hoàng đại đế, Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, nhất định phải phù hộ cho con thành công nhé, để hắn tới gần thêm chút nữa đi.

Cung Quý Dương bên môi hơi kéo, đôi mày anh tuấn cũng nhíu lên, hắn không nói gì, mà nhìn Liên Kiều đang khiếp sợ lần nữa ngồi xổm xuống, sau đó lại ngồi phịch xuống đất.

Liên Kiều cảm thấy da đầu cũng run lên, cô dùng sức nuốt một ngụm nước miếng...

“Này, anh ngồi xuống làm chi? Chẳng lẽ anh không định cứu tôi à?”

Đàn ông đáng chết, nếu không phải cô đã chuẩn bị tốt, thật muốn thay đổi phương án, một cười đá nát gương mặt đang cười quỷ dị của hắn!

Lẽ nào cứu người lại khó khăn như vậy? Tên này thật đúng là không có tâm.

Cung Quý Dương đã thu hết vào mắt vẻ mặt lo lắng của cô, hắn ngược lại không hề hoang mang nói:

“Cứu, nhất định phải cứu, chẳng qua là tôi còn chưa nghĩ ra lý do tại sao lại phải cứu em!”

Cái gì?

Đây là lần đầu tiên Liên Kiều nghe thấy lý luận này, cô thốt lên:

“Này, anh có phải là đàn ông không? Cứu người chính là cứu người, còn muốn có lý do sao? Đuổi đi người bạo lực, trợ giúp những người nhỏ bé yếu ớt như chúng tôi là chuyện đáng làm của đàn ông các anh.”

Cung Quý Dương nghe vậy, mày khẽ động, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng:

“Em là nói muốn “trừ bạo giúp kẻ yếu” đi!

Nha đầu này nhiều nhiều như vậy hắn là ý này đi? Xem ra cô nàng này Trung Văn còn chưa rành lắm.

Bởi vì Sầm Tử Tranh là người Đài Loan, cho nên đừng nói là Trung Văn hiện đại, mà ngay cả những từ cổ đại rườm rà chi, hô, giả, dã, Cung Quý Dương cũng tinh thông vô cùng.

(rất không có cảm tình vs Cung Quý Dương)

Ách ——

Trên mặt Liên Kiều lộ ra một tia xấu hổ, cô ra vẻ trấn tĩnh gương giọng nói:

“Tôi nghĩ thế nào thì nói thế, không giống anh, không phải là đàn ông!”

Cô cùng hết khả năng mình đi kích thích hấn, làm sao hấn có thể như vậy? Tên này tựa như là không dễ lừa rồi!”

Cung Quý Dương nghe cô lên án, cười ha hả...

“Tôi sống hai mươi tám năm, hôm nay mới có người phủ nhận thân phận nam giới của mình?”

Liên Kiều càng thêm lo lắng, làm ơn đi, chiều nay cô còn không lên lớp đấy, còn đứng ở đây lôi kéo hấn, sớm muộn gì cũng phải khiến hấn giúp mình.

“này, rốt cuộc anh có cứu tôi không? Tôi thật sự không động đây được, anh yên tâm, anh cứu tôi một mạng tôi tuyệt đối sẽ không quên!”

Cung Quý Dương nhổ một túm cỏ xanh, sau đó biếng nhác dương dương tự đắc nhìn cô, bộ dáng đầy tà mị...

“em hình như không giống với người cần giúp đỡ đi!”

“vì sao?”

Liên Kiều thốt lên, dùng tốc độ cực nhanh trả lời khiến người khác phải hoài nghi,

Cung Quý Dương cười cười:

“Nhìn ánh mắt em một chút xíu dục vọng cầu xin giúp đỡ đều không có nói đi, ai sai em đến/”

Liên Kiều nuốt mồm hôi!

Ồi mẹ ơi, người đàn ông này ánh mắt quả thực sắc bén quá đi, ngay cả ánh mắt cô biểu đạt cái gì chỉ liếc mắt một cái đều có thể nhìn ra a?

Làm thế nào đây? Đại não cô cũng chuyển động rồi.

Liên Kiều không biết nói gì, Cung Quý Dương đã từng trải qua nhiều năm trên thương trường, từ nhỏ đã là một nhân vật được chú ý, tất nhiên, tâm kế mưu kế hấn đã thành năng lực cơ bản của hấn, dù sao Liên Kiều cũng chỉ là một học sinh, cho dù lòng dạ có thâm sâu như thế nào cũng không bằng một góc của hấn.

Nhưng mà, Liên Kiều căn bản không biết điểm ấy, mà Cung Quý Dương luôn luôn tự tin vào điểm ấy, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có điều gì làm hấn buồn lòng cảnh giác.

“Tôi không biết anh đang nói cái gì, cái gì ai sai a? chẳng lẽ lại có người sai tôi ở trong này làm gì sao? Thật là, không cứu thì không cứu đi, việc gì phải ở đây nói móc, hừ!”

Liên Kiều hạ mắt xuống cố ý nói.

Nếu mà nói: Ánh mắt là cửa sổ tâm hồn!

Nhất định cô sẽ không để hấn nhìn thấy ánh mắt của mình.

“Được rồi —— ”

Cung quý dương đứng dậy, vẽ mặt tà mị vuốt bàn tay,

“Một khi đã như vậy, tôi đi, a, đúng rồi...”

Hấn cuối cùng lại bổ thưởng một câu: “Cái kia kêu ‘Nói mát’, không gọi ‘Gió lạnh nói’ nhớ kỹ, tiểu cô nương, lần sau tình thế cấp bách thời điểm biệt còn nói sai lâu ~ ”

Nói xong, hấn thực sự xoay người đi về phía ngược lại.

“này —— ”

Đây quả thực là điều khiến Liên Kiều bất ngờ, cô không nghĩ tới người đàn ông này lại nghe lời như vậy..

Vừa mới nói không cần hấn cứu hấn liền không cứu.

Thật là tức chết người đi.

Liên Kiều nhìn bóng dáng anh tuấn của Cung Quý Dương, giận đến hàm răng đều ngứa lên, lập tức nhặt lấy cục đá nhỏ bên người, dùng sức ném về phía hắn...

72. Chương 72: Oan Gia: Thông Minh Nhất Thời Hồ Đồ

“Ai u —— ”

Cung Quý Dương kêu đau đớn, hòn đá này chuẩn xác nện vào cái ót của hắn, hắn xoay người... về tà mị trên mặt lại hiện lên bên môi.

“Hừ!” Trong lòng Liên Kiều đã sớm nở hoa, cô cố ý trừng hắn, vẻ mặt như đang xem chuyện vui vậy.

Tốt nhất là hắn tức đến tắt thở mà chạy tới tìm mình tính sổ, như vậy... hắc hắc, hắn liền trúng bẫy của mình,haha!

Thật là không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con!

Cung Quý Dương nhìn lướt qua cô trong giây lát, mâu quang chợt lóe, bên môi lại gợi lên nét cười đầy tà mị, bộ dáng thần nhiên nhìn xem Liên Kiều sẽ làm gì tiếp, xoay người định...

Ai ngờ, lúc hắn vừa định cất bước đi ...

“ Oa...”

Một tiếng khóc như heo bị chọc tiết lần thứ hai vang lên, làm hắn kinh động .

Cung Quý Dương lập tức quay đầu lại, lại nhìn thấy tiểu cô nương đang chôn mặt ở hai tay, khóc vô cùng thương tâm

“ Này, em khóc cái gì> bị đánh là tôi nha!”

Hắn không nghĩ tiểu cô nương này lại có tâm phá hư như vậy, lại còn dùng đá ném người,

“ Anh.. anh khi dễ người ta, thấy, thấy chân tôi đau cũng, cũng không cứu giúp, chính là, chính là muốn anh giúp người ta, giúp người ta chữa bệnh mà thôi, làm , làm gì mà thấy chết cũng không cứu a,, ô ô...”

Liên Kiều liều mạng khóc lớn, đầu và vai còn run kên bần bật.

Cung Quý Dương là một trong tứ đại tài phiệt , cho nên nói nhược điểm duy nhất của tứ đại tài phiệt... thì ắt phải kể đến là tiếng khóc của đàn bà.

Nếu như nghe được tiếng khóc từ nội tâm của người khác, thậm trí tim đều có thể rụng ra, nhưng mà nghe thấy tiếng khóc của đàn bà, thì cảm giác tự nhiên biến thành chán ghét, không hơn.

Nhưng mà tiếng khóc của tiểu cô nương trước mắt này lại khiến trong lòng Cung Quý Dương sinh ra phản ứng thứ ba... đó là áy náy!

Đã từng gặp bộ dạng sụt mướt của cô, hắn cảm thấy mình tự dưng lại buồn vui vô cớ? có phải cái tiểu cô nương này thực sự bị oan uổng.

Nhìn lại cô, gầy tong teo, ốm yếu, tựa như đứa bé đơn thuần, cho dù vừa rồi ném đá nhưng động tác cũng hết sức khờ dại, làm sao lại khiến hắn bất lợi được?

Áy náy trong lòng Cung Quý Dương dâng lên, mình có còn là đàn ông không, lại khiến tiểu cô nương khóc nhè!

Nghĩ tới đây, hắn bắt đầu dĩ lay đầu, vội vàng hướng về phía Liên Kiều đang gào khóc nói:

“ Được rồi, tiểu cô nương , đừng khóc nữa, là tôi không tốt, được rồi, tôi đưa em đi phòng y tế!”

Liên Kiều không ngẩng đầu lên, mà vẫn oanh oanh khóc, nhưng mà...cô có nghe thấy lời Cung Quý Dương nói, hơn nữa, quan trọng là, cô thực sự nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn đang từng bước tiến tới gần mình.

A !

Tim lại nhảy dựng lên, cổ che giấy loại kích động trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng chôn sâu vào trong lòng bàn tay.

“Tiểu cô nương, được rồi —— ”

Cung Quý Dương ngày một gần Liên Kiều, hần bước một bước nhìn xung quanh thấy toàn là cỏ xanh, lập tức...

“Phù phù!”

“A —— ”

Theo đó Cung Quý Dương hét thảm một tiếng, chỉ thấy cả người hần biến mất khỏi mặt đất, kế tiếp, liền nghe một tiếng

“ bụp... “ một tiếng.

“A —— nha đầu chết tiệt kia!” Cung Quý Dương lại rên lên một tiếng thống khổ.

“Ha ha —— ”

Liên Kiều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sau khi kế hoạch được thực hiện, cô cực kì nghịch ngợm ghé vào phía bên kia đang có hai cái chân không thể cử động được, nhìn Cung Quý Dương đang mang bộ mặt phần nộ cùng bất khả tư nghị.

“Thế nào? Có trời tính cuối cùng vẫn là lọt vào động của tôi đi? Haha... a, đúng, ngàn vạn lần đừng có giấy dựa nha, cái bầy chuột kia là mới nhất, cho dù lực có lớn, có mạnh, anh càng giấy dựa thì sẽ càng đau, hi hi...”

Cô thật sự không nhịn được, ngồi xuống, đứng ở trên nhìn xuống hần , cười đến vỡ bụng.

“ Nha đầu này, vong ân bội nghĩa, tôi có lòng tốt cứu em, em lại chĩnh tôi.”

Cung Quý Dương tái xanh mặt, hần tức giận tới nổi đã muốn rút gân ra, nhất là gân chân...

Đáng chết! cô ấy đúng là dùng bộ bầy chuột để đối phó với mình!

Chẳng lẽ mình là chuột sao?

Hần thực sự thấy xấu hổ, may mắn không phải là bầy thú (Sen: bầy chuột chả là bầy thú thì là gì hà anh), nếu không may kẹp trúng động mạch cổ , thì chỉ vài giây là teo đời nha.

Liên Kiều nghênh ngang đứng dậy, xoa thắt lưng, cười đến bộ trông giống ác ma vậy...

“ Này, anh đã cho tôi lĩnh giáo lòng tốt của anh? Thật buồn cười, tôi suýt nữa bị anh hại chết, anh lại còn bày vẽ vô tội, tôi nói cho anh biết nha, này... đây chỉ là mới bắt đầu thôi, chào... ahahaha...”

Cô nghịch ngợm vẫy chào hần, sau đó chạy ra khỏi rừng cây.

“Đáng chết, người trở lại nói rõ ràng cho ta!”

(chỗ này để ta- người nhé)

Cung Quý Dương giống như con thú gằm gừ, mà chân hần cũng bị giữ mà truyền đến từng đợt đau đớn.

Xưa nay đều là hần chĩnh người, không ngờ hôm nay thuyền lật trong mương, lại bị nha đầu này chĩnh, nếu tin này truyền ra ngoài, thanh danh anh dũng của hần liền bị phá hủy.

Nhưng mà... hần rốt cuộc đã đắc tội với tiểu cô nương này ở chỗ nào?

(Sen: muốn biết đi hỏi Hoàng Phủ Ngạn tước)

Xem ra là đã sớm chuẩn bị kĩ, cái hồ này không phải vài phút là có thể đào được.

Càng nghĩ, chuyện này nhất định là có liên quan tới Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu không làm sao hần lại gặp phải sự tình này?

Hoàng Phủ Ngạn Tước, chờ ta bắt được người, nhất định đem người xẽ thành tám khối!

Lập tức, Cung Quý Dương lấy điện thoại di động ra... được lắm, ít nhất là có tín hiệu!

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, hạn cho cậu trong vòng nửa giờ lập tức xuất hiện trước mặt tớ, nếu không cậu nhất định sẽ chết, mau !”

Hắn bấm một chuỗi dãy số, rống lớn

Ai ngờ ——

“Thực xin lỗi, tạm thời bây giờ tớ không nghe được điện thoại, gọi lại sau, một câu” tớ sẽ cố gắng gọi lại” sau đó “ Tút” một tiếng

Tên đáng chết! thế nhưng lại dùng giọng điệu đó với hắn.

73. Chương 73

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

74. Chương 74: Gặp Oan Gia: Rốt Cuộc Là Phá Đám Bao Nhiêu?

Cung Quý Dương giận tới thiếu chút nữa ra tay.... Hoàng Phủ tên này, bởi vì đuối lí mà dám trốn tránh mình, ngàn vạn lần đừng ỉnh gặp hắn, nếu không nhất định sẽ giết không tha.!

“Ngô —— ”

Lúc khí huyết đang dâng trào, chân hắn lại truyền đến từng trận đau đớn.

Được lắm, cho dù đau đớn hắn vẫn có thể nhìn được, hắn rõ ràng đang ngồi dưới đất, nhìn cái kẹp chuột đang “ Hôn” chân mình..

May mắn thay, coi như nha đầu này không phải loại người tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) , cái kẹp chuột này không phải loại đầu nhọn, nếu như mà là đầu nhọn, chân hắn nhất định sẽ chảy máu.

Cung Quý Dương nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra mình đắc tội với nha đầu này chỗ nào, mà cô lại ám hại chính mình, nhưng mà xem ra hắn cần phải giáo huấn tiểu nha đầu này một phen thôi.

Hắn ngẩng đầu nhìn cái hố, không khỏi hít sâu một hơi...

Cái tiểu cô nương này thật đúng là nhọc lòng vô ích, thế nhưng chỉ có thể dùng cái hố sâu như này để hãm hại, tốt lắm, hắn từ bé đã từng được huấn luyện qua, nếu không thì cho dù là không có cái bẫy chuột này cũng không thể bò lên được.

Hắn lại nhìn điện thoại, lập tức mở lại nhật kí cuộc gọi, bấm gọi

Điện thoại vang lên không quá hai giây liền chuyển được, truyền đến giọng nói không có tí tình cảm nào của lãnh Thiên Dục.

“ Đây, Lãnh thiên Dục, hiện giờ tớ đang ở Hongkong!”

Cung Quý Dương lớn tiếng nói

“ Nhìn thấy điện thoại của cậu, biết là cậu còn sống!”

Lãnh thiên Dục trực tiếp nói, không hề nể nang gì.

“ Có ý gì?” Cung Quý Dương cũng không hề nhấn nại mà cùng hắn pha trò.

“ Có thể khiến Ngạn Tước sợ tới mức không dám làm lộ thân phận , cô gái này thật không đơn giản , tớ nghĩ hành trình của cậu ở Hongkong cũng chưa chắc suôn sẻ!”

Lãnh Thiên Dục gọn gàng nói..

“ Tớ vừa tới đại học Hongkong liền bị ám , không biết có phải xú nha đầu kia chính là cô gái ấy không!”

Cung Quý Dương chán nản nói :

“ Thôi, Thiên Dục, tớ bị người ta hại, tinh thần và thể xác đã bị thương rất nặng, cậu tới bồi tớ đi.”

Cung Quý Dương dùng ngôn ngữ ái muội nói khiến Lãnh Thiên Dục nhất thời nổi hết cả da gà.

“Cậu muốn chết!” Hắn hận không thể lập tức bóp chết cái tên Cung Quý Dương này.

“ Đây, cậu sẽ không phải là thấy chết mà không cứu đấy chứ?”

“ Nói đúng ra, lần này là cậu tự chui đầu vào lưới, theo như tớ biết, gia tộc của cô gái kia chính là gia tộc tinh thông bói toán cùng giảng đầu thuật, thay vì tớ và cậu cùng chết, vẫn là để mình cậu...”

Lãnh thiên Dục vô tâm vô phẩy nói.

“Cái gì?” Cung Quý Dương hét to lên

“ Cậu sao không nói sớm cho tớ biết!”

“ Đã sớm nói với cậu cô gái này không dễ động đến? lần này cậu gặp kì phùng địch thủ rồi, chúc cậu thành công!”

Lãnh Thiên Dục mang theo điệu cười chế nhạo, giọng điệu rất hung hăng, chúc phúc xong liền cúp điện thoại.

“Uy —— uy —— ”

Đáng chết, dám cúp điện thoại của hắn!

Cung Quý Dương không ngừng phẫn hận , trong đầu đang nghĩ đem Lãnh Thiên Dục tới băm làm trăm mảnh.

Ánh mắt hắn lại chuyển tới số kế tiếp trong danh bạ, một lần nữa bấm gọi.

“Hello, Thiếu Đường!”

“Quý Dương? Giọng cậu sao lạ vậy?”

Lăng thiếu Đường sang sảng nói

“Thiếu Đường —— tớ thật thê thảm, tớ bị cái tên Hoàng Phủ kia hại chết, sau đó lại bị Thiên Dục phản bội, hiện giờ tớ chỉ còn mỗi cậu thôi...”

(Đùa chứ ta chả thấy buồn cười gì cả, thấy ghét thằng này)

”A, cậu đang ở Hongkong đúng không?”

Lăng thiếu Đường không đợi Cung Quý Dương nói xong đã hỏi lại hắn.

Ách?

Cung Quý Dương vội vàng mừng rỡ nói:

“ Đúng vậy, tớ hiện giờ đang ở Hongkong!”

“ ừ, việc đó... Quý Dương à, kì thật không phải huynh đệ không chịu qua giúp cậu, chỉ là... tớ tuyệt đối tin tưởng với năng lực của cậu hoàn toàn có thể vượt qua khó khăn, thử thách, tớ đi qua đó, chẳng phải là thừa thãi sao?”

Tiếng Lăng Thiếu Đường cười trộm trực tiếp lọt vào lỗ tai Cung Quý Dương qua microphone.

Trong lòng Cung Quý Dương đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu, hắn cẩn thận hỏi:

“ Cậu... không phải cũng biết Hoàng Phủ Ngạn Tước ở Hongkong làm gì đi!”

“Ai —— ”

Lăng Thiều Đường cố ý hòa theo nói:

“ Nếu như Hoàng Phủ thật sự cũng đùa thái quá, gặp ai không gặp, đùa ai không đùa, lại đi trêu chọc nữ nhi Liên kiều kia, hơn nữa còn lấy danh nghĩa của cậu, theo tớ biết, nữ nhi Liên Kiều kia ở Vương Thất nổi danh nghịch ngợm , chuyên gây sự quấy, người bình thường nhìn thấy cô ấy đều rất đau đầu, nếu như gây thù chuốc oán với cô ấy, để cô ấy hận, quả thực so với bị sói ăn còn thảm hơn.!

Thứ hai túi sách vỗng (. Shubao2.) miễn phí TXT tiểu thuyết hạ tải

“Cái gì?”

Cung Quý Dương lại kêu lên một tiếng, đôi mắt anh tuần rất nhanh vì lửa giận mà trừng lên

“ Được lắm, Lăng thiếu Đường, các người một đám đều biết rõ ràng như vậy, liền ném một mình tớ vào hồ lửa? tôi.... Tôi muốn đoạn tuyệt với các người! Làm bằng hữu với các người là sai lầm trong đời này của tôi.

“Ai nha, Quý Dương —— ”

Lăng Thiều Đường vội vàng nói:

“ Cậu đừng tùy hứng như thế, đều đã từng bốn ba thương trường, nói chuyện còn trẻ con như vậy, chúng ta là tứ đại tài phiệt !”

“Vậy cậu nhanh chóng đi theo tớ cùng sống chết đi!”

Cung Quý Dương tức giận nói.

“ chuyện đó...”

Lăng Thiều Đường cười gượng vài tiếng:

“ Nói thật ra, tuy rằng tớ chưa từng gặp tiểu cô nương kia, nhưng mà cũng đã gặp một bằng hữu cũng đến từ Vương thất với cô ấy, theo như người này nói, có một lần hắn chỉ cười nhạo cô ấy một chút, dùng vài lời khó nghe, nhưng mà, ngày hôm sau hắn không còn một sợi tóc,... cũng quá đáng sợ !”

” Không có tóc? Có ý gì?”

Về mặt Cung Quý Dương đầy cảnh giác hồi hấn, trong lòng có chút hoảng sợ.

75. Chương 75: Gặp Oan Gia: Thích Ai?

“ Nghe nói, cô nhóc kia thừa dịp trời tối, thời điểm hắn đi ngủ, mang theo mê hồn hương (hương gây mê), sau đó đem đốt tất cả tóc của hắn, không chỉ vậy, ngay cả quần áo hắn cũng bị cháy rụi, cho nên...”

Lăng Thiều Đường trong lòng vẫn còn sợ hãi mà nói:

“ Quý Dương à, nhất định cậu phải sống sót trở về gặp mặt chúng tớ, về phần chuyện ở Hongkong, tạm thời tớ không đi được, tớ và các cậu không giống nhau, gia đình tớ còn có 10 người, vạn nhất tớ chết thì làm sao?”

Cung Quý Dương sau khi nghe vậy, mạnh mẽ nuốt nước miếng... đem đốt tóc người ta, còn đốt cả quần áo, lại còn dùng mê hồn hương?

Trời ạ!

Đây rốt cuộc là cái cái dạng con gái gì nha?

Hắn cười giống như một tên ác ma, nhẹ nhàng cười.

Nhưng mà... Cái tên Lăng Thiều Đường này cũng quá khoa trương đi.

“ này, Thiều Đường, cậu nhìn tâm nhìn tớ chết à?”

Hắn có ý đồ dùng chính sách dụ dỗ.

“ Quý Dương à, cậu là người kiên cường nhất trong số bốn người chúng ta, dũng cảm nhất cũng là cậu, tớ tin tưởng bằng năng lực của cậu nhất định có thể thu phục được cô nhóc kia, yên tâm, là bạn tốt, tớ là người đầu tiên ủng hộ cậu.”

Lăng Thiều Đường sắt son thề thốt.

“ Cậu được lắm, Thiều Đường, bây giờ mới biết là cậu đạt trình độ này đấy.”

CUNg Quý Dương chỉ còn kém cảm động giàn dựa nước mắt, thanh âm của hắn cũng tràn ngập kích động
Ai ngờ ——

“Ha hả, ai bảo chúng ta là vào sinh ra tử, tớ tuyệt đối sẽ ủng hộ cổ vũ cậu trên phương diện tinh thần, cùng cậu vượt qua cửa ải khó khăn.”

Lăng Thiều Đường xấu xa nói.

Cái gì?

“ này, Lăng Thiều Đường, cậu... cậu vào sinh ra tử cái gì, tôi còn đang bị chuột kẹp đây.”

Cung Quý Dương quả thực không thể làm gì được.

Động viên tinh thần? Có thể tin tưởng tên này sao?

“ Ai u...” (k biết là gì luôn)

Bên kia điện thoại Lăng thiều Đường ngược lại cười vô cùng vô lại.

“ Chỉ một cái kẹp chuột mà có thể giết chết tổng giám đốc Cung thị anh minh lỗi lạc sao? Trèo tường đi vách cậu đều xếp số một, chỉ cần một cái động là xong thôi!”

“ Các cậu vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Cung Quý Dương thật sự hận không thể đem Lăng Thiều Đường từ đầu điện thoại bên kia đánh một đòn vào chỗ hiểm, hắn gầm gừ, thờ phì phò cúp điện thoại.:

Thế này là thế nào?

Còn giống tứ đại tài phiệt sao?

Một đám đều như vậy?

Hoàng Phủ đã đành, khả năng đã nhận thức rõ cái nha đầu Liên Kiều, nhưng còn Lăng Thiều Đường cái tên này trời sinh ngông cuồng, mà Lãnh Thiên Dục cũng đường đường nắm trong tay nhiều thuộc hạ, thế nhưng vì tiểu nha đầu này mà tình nguyện coi như không thấy gì?

4 người vốn Không sợ trời không sợ đất, chuyện quỷ gì mà lại trở nên hèn nhát như vậy? ngẫm lại thực sự là buồn cười.

Xem ra, ở Hong kong mình hắn là phải chiến đấu ác liệt một phen

Cung Quý Dương lại nhìn cái kẹp chuột đang kẹp chân mình một lần nữa, nha đầu chết tiệt kia.”

※※※※※※※※

Một chiếc xe xa hoa sừng sững trước mặt đông đảo các sinh viên, dưới ánh mặt trời càng toát lên vẻ quý tộc, không giống bình thường, nhóm sinh viên nữ đang bàn tán sôi nổi, ai cũng đang mong chờ chủ nhân chiếc xe lộ diện, nhưng mà trong xe trống rỗng, không có người.

Liên Kiều lôi kéo Phỉ Nhi, cười gian trá, nhìn xung quanh.

“Liên Kiều a, cậu nói xem có thể bị hắn trả đũa không? Tớ carmt hấy hơi hoảng sợ, còn có, chuyện này nhất định hiệu trưởng sẽ biết, hắn chính là tứ đại tài phiệt nha!”

Phỉ Nhi lo lắng.

“Yên tâm đi, lần này nhất định tớ sẽ cho hấn nếm mùi đau khổ, muốn cho hấn biết tớ Liên Kiều không dễ để hấn trêu chọc, nếu hấn dám trả đũa, nhất định tớ sẽ cho hấn biết tay, hắc hắc...”

Liên Kiều cười vô cùng vui vẻ, tiếng cười bén nhọn khiến Phỉ Nhi trừng to mắt.

“Chính là, chính là —— ”

“Phỉ Nhi —— ”

Liên Kiều xoay người lại, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ vai Phỉ Nhi, cực kì trịnh trọng nói:

“Cậu nha, trên người có rất nhiều ưu điểm, chỉ có một điểm không tốt, chính là lá gan quá nhỏ, như vậy cậu rất dễ bị người khác khi dễ, nhưng mà không có vấn đề gì cả, chỉ cần có tớ, tớ nhất định sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn cậu.”

Phỉ Nhi dở khóc dở cười, nha đầu này ngược lại miệng lại còn vẫn tỏ vẻ anh hùng.

“Liên Kiều, tớ cảm thấy lần này cậu có chút quá đáng, đào một cái hố thế cũng được rồi, lại còn đặt bẫy chuột bên trong? Vạn nhất kẹp chết hấn thì sao?”

Tuy rằng cô không có làm cùng, nhưng mà từ xa có thể nhìn thấy, cái tên “Hoàng Phủ Ngạn tước” kia có vẻ là người cẩn thận, nhưng mà cuối cùng cũng bị mắc mưu của Liên Kiều?

Nghĩ đến đây, Phỉ Nhi ngược lại cảm thấy người đàn ông kia thật đáng thương nha!

“Kẹp chết thì cho chết đi, ai kêu hấn xấu tính như vậy, hại tớ thảm vậy, hừ.”

Liên Kiều khinh thường nói, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì, trên mặt đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, bộ dạng xấu xa hướng Phỉ Nhi nói:

“Cậu sợ hấn bị kẹp chết, kẹp hư người, chẳng lẽ... cậu thích hấn?”

Bị Liên Kiều hỏi bất thành lời như vậy Phỉ Nhi lập tức đỏ mặt, vội vàng nói:

“Liên Kiều, cậu nói gì đó? Tớ lúc nào thì thích hấn?”

“Còn nói không có? Mặt đều đỏ lên rồi.”

Liên Kiều cười tới cười lui.

“Liên Kiều cậu thật đáng ghét, thế nhưng lại giễu cợt tớ?”

Mặt Phỉ Nhi càng ngày càng hồng, cô giả vờ giận dữ nói.

“Được rồi được rồi, người ta mới không phải giễu cợt cậu, có thật cậu không có ý gì với hấn?”

Liên Kiều nghiêm túc hỏi, đôi mắt ngập tràn tò mò.

76. Chương 76: Gặp Oan Gia : Kế Liên Hoàn (1)

“Ừ!”

Phỉ Nhi vừa thẹn vừa giận, cô vội vàng vung tay lên, nhẹ huých vào Liên Kiều, nói:

“Cậu thật kì quái nha, người kia dù sao cũng chính là vị hôn phu của cậu, nếu như tớ thực thích hấn, vậy liền trở thành tình địch của cậu, cậu còn cao hứng như vậy, thật sự là...”

“Vị hôn phu thì sao? Dù sao hấn cũng chưa từng thừa nhận tớ, tớ mới không thèm nhận hấn, ngược lại, tớ carmt hấy Cung Quý Dương so với hấn còn tốt hơn một ngàn lần !”

Liên Kiều chu cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị nói

“A, tớ hiểu được —— ”

Phỉ Nhi lập tức tỉnh ngộ, cô ôm chặt Liên Kiều, nói từng câu từng chữ:

”Cậu đã yêu Cung Quý Dương, nhất định là đã yêu anh ta.”

“ Cái gì yêu hay không yêu, tớ không biết.”

Trong đầu Liên Kiều lập tức hiện ra gương mặt đẹp trai của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai má bỗng nhiên phỉm hồng, vội vàng bỏ hai tay Phỉ Nhi ra, lập tức lại chế nhạo...

“Phỉ Nhi, nếu cậu thích Hoàng Phủ Ngạn Tước tớ một chút cũng không thèm ăn giấm nha, ha ha!”

“Thật là ba hoa! Làm sao đề tài này lại biến thành của mình đây.”

Phỉ Nhi giận trừng mắt liếc cô một cái, trái tim lại bang bang đập .

Kỳ thật cô cũng không biết đến tột cùng mình nghĩ như thế nào, từ lúc ấy lại lấy ảnh chụp “ Hoàng Phủ Ngạn tước” từ Liên Kiều lên nhìn, tâm của cô đã bắt đầu loạn, mà khi Liên Kiều trừng mắt nhìn hấn từ trên cao xuống thấp, từng bước đi về phía Liên Kiều, tâm của cô dường như đã bắt đầu trầm luân...

(Khổ thân Phỉ Nhi: đại trai thì có gì là sai?)

Là vui vẻ khi gặp hấn sao?

Phỉ Nhi không biết, cũng không dám suy nghĩ nhiều, bởi vì chuyện này quả thực là một chuyện vô cùng xa xỉ đối với cô.

Cô là một cô gái bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, làm sao có thể sánh với tứ đại tài phiệt đây? Nếu như cô cũng xuất thân từ Vương thất, như vậy còn có tự tin cùng tranh đoạt với nhóm danh viện danh giá, đáng tiếc cô cái gì cũng không có...

Lại nói, cho dù mình thích thì thế nào? Người đàn ông kia chính là vị hôn phu của Liên Kiều, chẳng lẽ cô lại muốn đoạt người đàn ông của bạn tốt mình sao?

Chỉ nghĩ thôi cũng thật sự là tao loạn rồi.

Ngược lại Liên Kiều lại vô tâm vô phế , nói xong mà không hề có chút bận tâm, cô nhìn xung quanh rồi nói:

“Phỉ Nhi a, cậu nói cái tên đầu heo kia cũng không thể nào mà nhanh chóng thoát khỏi cái hố- hãm hại của tớ được, cậu với tớ đi nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ừ, được rồi!”

Phỉ Nhi biết Liên Kiều một khi đã bướng bỉnh, thì không ai có thể khuyên nhủ được cô , cho nên chỉ có thể thuận theo cô.

Cô vẫn để mặc Liên Kiều lôi kéo mình, vừa đi còn liên tục quay đầu lại, trong lúc hai người sắp biến mất khỏi chỗ này, Phỉ Nhi lại một lần nữa quay đầu, quay lại, ánh mắt lập tức trừng lớn...

“Liên, Liên Kiều a —— hấn, hấn xuất hiện —— ”

“Cái gì xuất hiện?”

Liên Kiều không hiểu vì sao Phỉ Nhi lại sợ tới mức nói lắp bắp như vậy, cô cũng quay đầu lại xem, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của “ Hoàng Phủ Ngạn Tước” xuất hiện trước mắt, đang oai hùng hướng về phía mình...

Trời ạ!

Liên Kiều cũng không nghĩ tới người đàn ông này nhanh như vậy đã thoát được, xem ra cũng không thể đem hấn chinh thành bộ dáng gì nữa rồi.

Nghĩ đến đây, cô vội vàng kéo tay Phỉ Nhi, nói

“ Phỉ Nhi à, đi, chúng ta đi mau!”

“Dừng chút, Liên Kiều, cậu nhìn xem chân người ta đã bị bấy chuột của cậu kẹp đến hư rồi!”

Phỉ Nhi thật sự không đành lòng, thời điểm cô nhìn thấy bóng dáng thon dài cao ngất kia, tâm của cô lại bất giác nhảy dựng lên.

“Ai nha, không có vấn đề gì hết, đàn ông lớn như vậy rồi, làm sao có thể bị kẹp hư được.”

Liên Kiều không hề để ý tới lời phản đối của Phỉ Nhi, liền chạy về hướng Cung Quý Dương đang đuổi tới. Phỉ Nhi cũng không có cách nào, chỉ có thể bắt đắc dĩ day day trán, cũng đi theo cô.

“Uy, suất ca!”

Khi Liên Kiều đang chạy tới gần, liền hướng về phía Cung Quý Dương lớn tiếng kêu lên một tiếng, mang theo mặt cười xấu xa nhìn hấn

“Nha đầu chết tiệt kia, tôi đang muốn tìm cô, cô ngược lại lại chủ động đưa lên cửa!”

Cung Quý Dương vừa nhìn thấy Liên Kiều, lập tức nghĩ tới bộ dáng ăn vạ của cô vừa rồi đối với mình, hận không thể lôi cô đứng lên.

“A? anh tìm tôi à, tôi biết anh muốn tìm tôi tính sổ, thế nào? Bị kẹp chuột kẹp tư vị dễ chịu không?”

Liên Kiều không hề sợ hãi hỏi han.

“Cô... cô chính là Liên Kiều?”

Cung Quý Dương cũng không hề ngờ, hấn với cô gái này không thù không oán, nếu như thực sự có thù oán, thì cũng chỉ có thể là với Liên Kiều.

Nhưng mà... chính là do tên HOàng Phũ giả mạo tên mình đi, thù này làm sao bỏ qua được?

Điểm này Cung Quý Dương thế nào cũng không nghĩ ra được.

Còn có —— cô luôn miệng nói mình hại cô ấy thật thê thảm, hấn đã từng hại cô sao? Từ lần đầu tiên nhìn cô đã thấy ánh mắt cô tất cả đều là đang tính kế hấn mà thôi.

Quả thực là thái quá!

Liên Kiều nghe vậy, cười đến “khờ dại”

“Coi như anh thông minh, biết tôi là Liên Kiều, này, chân anh thế nào rồi?”

Cô đột nhiên cực kỳ hảo tâm hỏi.

Điều này ngược lại khiến Cung Quý Dương có chút cảnh giác, hấn nhìn cô nói:

“Nhờ cô ban tặng, hiện tại chân tôi rất đau, phòng y tế của trường các cô ở chỗ nào?”

“Phi, anh dùng giọng điệu như mệnh lệnh đối với tôi à? Tôi không nói cho anh đấy, cho anh đau chết đi.”

Liên Kiều xoa thắt lưng, cố ý chọc giận hấn nói.

“Cô —— ”

“Như thế nào? Tức giận có phải không? Tiến lên đây bắt tôi đi ? đuổi tôi mà xử lý đi!”

Liên Kiều đắc ý nói.

“CÔ cho là tôi không đuổi kịp cô?”

Cung Quý Dương bộ dạng nghịch ngợm của cô, thật sự là tức không còn chỗ nào để nói.

Liên Kiều hướng về phía hấn làm mặt quỷ nói:

“Tên đầu heo, quỷ thọt chân, anh chính là không thể đuổi kịp tôi, a, tôi có thể tận tình nói cho anh một chút, anh có thể lái xe bắt tôi a, ha ha...”

Nói xong, cô còn nhẹ nhún nhảy vào cái, cố ý kích thích Cung Quý Dương

77. Chương 77: Gặp Oan Gia: Kế Liên Hoàn (2)

Đáng chết!

Cung Quý Dương không chịu nổi bị chọc giận như vậy, nói chi lại bị một tiểu cô nương dắt mũi, nhưng chân hần xác thực là rất đau, hần không nói hai lời, đi tới trước cửa xe...

Lái xe hần có thể đuổi theo xú nha đầu này đi!

Liên Kiều thấy xe hần đang tiến tới gần mình, không hề hoảng loạn, cũng không chạy trốn ngay lập tức, mà giống như đang chờ hần lái xe tới chỗ mình vậy.

Cung Quý Dương khẽ nguyên rửa một tiếng, muốn đẩy cửa xe, nhưng mà...

Ách?

Chuyện gì xảy ra ?

Cửa xe mở ra, hần muốn buông tay ra, nhưng mà...

Một màn kinh khủng xuất hiện!

Tay hần...tay hần thế nhưng lại bị dính chặt vào cửa xe!

Trời ạ!

“Ha ha —— ”

Một tiếng cười to từ trong miệng Liên Kiều vang lên, cô một tay chỉ về Cung Quý Dương, một tay ôm bụng, quả thực là khiến cô cười vỡ bụng mất!

“Nha đầu chết tiệt kia, thì ra lại là cô!”

Cung Quý Dương không thể nhịn được nữa liền gầm gừ lên tiếng.

Cô bé này nhìn ánh mắt thật đúng là chuyên đi phá hoại, ấy thế mà lại khiến ột bàn tay hần dính chặt trên cửa xe, không thể nhúc nhích.

Liên Kiều nghênh ngang đi tới trước mặt Cung Quý Dương, nghịch ngợm làm mặt quỷ...

“Này, không phải anh muốn đuổi bắt tôi sao? Như thế nào? Sao không nhúc nhích cứ đứng ở chỗ này thế?”

Cô cố ý chuyển động mắt, nhìn lướt một vòng, sau đó khoa trương nói:

” Ai gây thù chuốc oán với anh , mà lại khiến anh dính vào chỗ này? Cho thấy anh chính là có thù với nhiều người lắm đây.”

“Nên nha đầu chết tiệt kia, tôi với cô không thù không oán, thế nhưng cô lại nhiều lần gây sự với tôi, đáng giận!”

Cung Quý Dương hận không thể róc xương cốt của Liên Kiều ra.

Liên Kiều ngẩng cao đầu, ánh mắt tà mị nhìn hần:

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh không cần tự làm ủy khuất chính mình như vậy? nếu như không phải anh nói, tôi sẽ không phải chịu nhiều khuất phục như vậy? Anh y vào mình có thế lực mạnh cùng địa vị cao cao tại thượng, anh tưởng chỉ bằng từng đó muốn cự tuyệt ai thì liền cự tuyệt người đó à, ai, thật đáng giận!”

Bùm bùm một tiếng , Cung Quý Dương rất cuộc nghe cũng không sao hiểu được một chữ nào!

A, Hoàng Phủ Ngạn Tước?

Nguyên do là Tiểu cô nương này coi mình thành Hoàng Phủ Ngạn tước, khó trách mình vừa đến đã bị cô liên tiếp chinh đến thảm hại.

Nhưng mà... vì cái gì mà cô ấy lại coi mình là Hoàng Phủ Ngạn Tước?

Nghĩ đến đây, trong đầu Cung Quý Dương lập tức hiện lên hai má Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Nhất định là hần, cũng chỉ có hần mới dám làm như thế!

Tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia dám giả mạo tên mình, sau đó dùng tên mình đi làm những việc điên rồ, tên đáng chết, bằng không tại sao hần không dám nghe điện thoại của mình, nói như vậy chắc chắn hần đã đoán được lần này mình tới Hongkong có bao nhiêu nguy hiểm.

(Bị kẹp chuột kẹp có tí mà nguy vs chả hiểm)

Rốt cuộc Cung Quý Dương cũng đã hiểu rõ!

“Tiểu cô nương, cô cho rằng chỉ bằng điểm này có thể làm tôi khôn khổ à?”

Rốt cuộc hần cũng áp chế được sự xúc động muốn động chạm gầm gừ xuống, đổi lại là vẻ mặt thoải mái cùng vẻ tà mị.

Liên Kiều chỉ cười cười:

“ Tôi có lòng tốt nhắc nhở anh, đây là keo dán nhựa cứng nha (Sen: ss này lấy keo gắn vào cửa, CQD chạm vào dính luôn vào đấy), chỉ có bệnh viện mới có biện pháp tách anh ra khỏi đó, đáng tiếc, tôi sẽ không thay anh đi báo cáo, còn có... ngàn vạn lần đừng có giãy mạnh nha, nếu không a, da sẽ long ra đấy, haha...”

Cung Quý Dương không hề tức giận ngược lại còn cười:

“ Đa tạ cô nhắc nhở, nhưng mà... cho dù như vậy, tôi cũng có biện pháp đi tới phòng bệnh trong trường!”

Ách?

Điều này đến phiên Liên Kiều ngạc nhiên, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt này, nhất thời không hiểu rõ ý tứ trong lời hần nói.

“Hắc hắc, không phải anh sẽ nâng xe cùng đi tới đó chứ?”

Cung Quý Dương nhướng mày,

“ Sao? Cô cho là tôi không làm được?”

Nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của người đàn ông trước mắt này, Liên Kiều thế nhưng lại cảm thấy có chút chần chừ, một lúc sau, cô mới không phục đối diện với ánh mắt của Cung Quý Dương nói:

“ Được, mặc kệ anh dùng biện pháp gì, chỉ cần anh có thể đi tới được phòng bệnh trong trường, nhất định tôi sẽ nhận thua!”

Phải nhĩ đứng bên cạnh nghe thấy thế, vội vàng kéo tay Liên Kiều nói:

“Liên Kiều, cậu làm vậy có chút quá đáng nha, cậu xem náo nhiệt tới nhiều người như vậy, chẳng lẽ cậu vẫn còn tiếp tục muốn làm người ta khó xử à?”

Cung Quý Dương đứng bên kia ngược lại cười sang sảng, hần giơng giọng nói:

”Tiểu cô nương, đây là tự cô nói đấy nhé, nếu đến lúc đó cô không chấp nhận thua cuộc,

Cũng đừng trách tôi không nói trước!”

“Hừ, đúng vậy, tôi đồng ý!”

Liên Kiều xoa thắt lưng, vẻ mặt đầy khiêu khích nhìn hần.

Cung Quý Dương không nói gì, bên môi nở nụ cười tà mị, trước mắt bao nhiêu bạn học của Liên Kiều, hần dò vào trong xe, dùng tay còn lại lấy ra một cái cặp đựng đồ, lập tức cười đầy hài lòng, bắt đầu hành động kế tiếp...

Liên Kiều vừa rồi còn khịt mũi cười, nhưng dần dà, theo từng động tác của Cung Quý Dương, bên môi nụ cười ấy giờ đã có chút cứng nhắc ...

Không chỉ riêng mình cô, mà Phỉ Nhi ngoài ra đông đủ sinh viên đã vây tứ phía cũng trừng mắt nhìn, vô cùng kinh ngạc!

Hắn, hắn thế nhưng —— chỉ dùng một cái cặp hơn nữa chỉ cần một tay đã tháo cửa xe xuống!

Các nữ sinh không ngừng phát ra âm thanh sợ hãi, thậm chí đầy mắt đều mang theo sự sùng bái cùng ngưỡng mộ...

Đem cửa xe tháo xuống hoàn toàn, Cung Quý Dương lại gọng gàng mang cửa xe từng bước từng bước tới gần Liên Kiều...

Mặt Liên Kiều đã sớm xanh lại!

Người đàn ông này quả nhiên không thể xem nhẹ, cô thua...

“Tiểu cô nương, chờ bị phạt đi, gặp lại sau.”

Cung Quý Dương cực kì giống kẻ trộm, dưới ánh mặt trời, hắn khẽ liếm khóe môi khiến Liên Kiều không khỏi nghĩ tới hắn đang liếm dao vậy, mà cái dao này lập tức sẽ kè vào cổ cô đây.

78. Chương 78: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kỳ Quái (1)

Nhìn Cung Quý Dương dù bị thọt chân vẫn còn tao nhã nên bước chân bước về phía trước, lại nhìn bóng dáng cao lớn của hắn biến mất theo chiếc cửa xe, quả thực có chút khôi hài, trong lòng Liên Kiều đột nhiên dâng lên một dự cảm không ổn..

Phỉ Nhi có chút khẩn trương nắm ống tay áo Liên Kiều, nói:

“Liên Kiều à, cậu nói ... hắn, hắn có thể đối phó với cậu như thế nào đây? Tớ cảm thấy nao nao.”

Liên Kiều cũng không nghĩ ra, cô không biết người đàn ông này có thể nghĩ ra chiêu trò gì để đối phó với mình.

“Bình tĩnh, Phỉ Nhi, hắn muốn thế nào thì kệ hắn đi, tớ không tin hắn có thể làm gì tớ, đi, đi học đi.”

Cô không nói hài lời liên lời tay Phỉ Nhi đi về phía phòng học, bộ dạng anh dũng hiên ngang như tráng sĩ.

Một buổi chiều trôi qua rất vô vị, bởi vì Liên Kiều vẫn luôn đề phòng cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia sẽ trả thù mình như thế nào, nhưng mà, còn có một cảm giác lo lắng không nói nên lời...

Mãi cho đến bữa, vẫn không thấy hắn có bất kì hành vi trả thù nào, Liên Kiều càng thêm bất an, cô lấy một phần đồ ăn rồi đi tới ngồi bên cạnh Phỉ Nhi.

“Liên Kiều, cậu sao vậy, cả chiều nay như người vô hình thế?”

Lăng Trang vừa ăn sườn lợn rán, vừa quan tâm hỏi han.

Liên Kiều vô lực lắc đầu, sau đó lại thâm sâu khẽ than một tiếng, trông giống như bà lão tám mươi vậy.

Lăng Trang thấy thế, có chút ngạc nhiên, cô nhìn Phỉ Nhi ngồi bên cạnh, Phỉ Nhi chỉ cười, ý bảo cô không cần hỏi nữa.

Không khí đang có chút nặng nề, Tần Hinh hốt ha hốt hải chạy tới, trong tay còn bưng món ăn mình yêu thích nhất,

“ba” đem đặt đồ lên bàn, sau đó miệng không ngừng nói:

“Xong rồi, có chuyện!”

Về mặt của cô ngược lại thu hút sự chú ý của Liên Kiều, cô hiện tại có chút nhìn gà hóa cuốc, nghe thấy vậy liền vội vàng hỏi:

“Tần Hinh, cậu nói cái gì?”

Tần Hinh nuốt một ngụm nước miếng, thần thần bí bí nhìn xung quanh, đè thấp giọng ...

“Biết không, trường học gặp chuyện không may, tớ cũng mới biết chuyện này chưa lâu, ai ngờ sự việc đó lại bị trường học phong tỏa hết thông tin, nghe nói là... có người nhảy lầu.”

“Cái gì? Có người nhảy lầu? Là học sinh hay là thầy cô giáo?”

Phỉ Nhi kinh ngạc vạn phần, vội vàng hỏi.

Tần Hình lắc đầu: “Không biết cụ thể thân phận người chết, bởi vì đã làm kinh động tới giáo viên và cảnh sát, nhưng giáo viên hình như là muốn xử lý vụ việc này trong yên lặng, nên mọi người đến vậy xem đều bị đuổi đi, nhưng mà...”

Giọng nói của cô rõ ràng, sau đó vẻ mặt có chút thần bí nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều cũng cảm thấy ánh mắt cô có gì lạ, kinh ngạc hỏi:

“nhưng mà cái gì? có việc gì cứ nói thẳng đi.”

Mà Phỉ Nhi rõ ràng cũng ngửi thấy một hương vị không hề bình thường...

Tần Hình khẽ liếc mắt, lập tức nhẹ thở dài một hơi rồi tiếp tục nói:

“Liên Kiều, cậu đừng hiểu lầm, chỉ là tớ nghe nói người kia chết thật li kì, lồng ngực cũng bị nhũn cả ra, giống như là.... Giống như là trúng hàng đầu thuật...”

“Cái gì?”

Ba người sau khi nghe vậy cũng vô cùng kinh hãi, Phỉ Nhi huych nhẹ tần Hình, trách cứ nói:

“cậu điên rồi à? Chẳng lẽ cậu lại hoài nghi Liên Kiều sao?”

Vừa rồi ánh mắt cô có vẻ rất không thoải mái.

“Tớ không có, chỉ là... chuyện này thật sự rất kì quái, Liên kiều...”

Cô kéo bàn tay nhỏ bé của Liên Kiều, nói:

“Tớ không có ý hoài nghi cậu, cậu cũng biết, việc cậu có chị họ tinh thông hàng đầu thuật thì chỉ có 3 người chúng tớ biết, cậu nghĩ mà xem, người kia chết có thể là vì hàng đầu thuật không?”

Liên Kiều bị hỏi đúng chỗ khó, cô nhíu mày lắc đầu:

“Tớ không biết, dù sao tớ cũng chưa nhìn thấy thi thể.”

Ba người lập tức gật đầu, Lăng Trang khoát tay chặn nói:

“Ai nha, bình tĩnh, chúng ta không cần thảo luận vấn đề này, việc nhảy lầu trong trường học là chuyện bình thường, có thể do bị áp lực lớn hay nhiều nguyên nhân khác mà chọn nhảy lầu để chấm dứt sinh mệnh, thôi, ăn cơm đi, không cần bàn chuyện ghê sợ này nữa.”

“Được.”

Hai người bọn họ đều đồng ý gật đầu.

Chỉ có Liên Kiều, vẫn nhẹ nhíu mày, cô rút cuộc tâm thần bất ổn không biết đến tột cùng là vì cái gì, không phải vì sợ tên Hoàng Phủ trả thù, mà là... sự kiện nhảy lầu ở trường học.

Cô nhắm mắt lại — nhưng tâm vẫn không nhẹ bớt đi chút nào.

Vì sao lại thế?

Người đã muốn chết, mình sao lại mãi cảm như vậy? giống như là chuyện phát sinh trên chính người mình vậy, chẳng lẽ... chết chính là một khởi đầu mới?

Nghĩ đến đây, tay Liên Kiều theo bản năng mà run lên —

“Ầm —” chiếc đĩa từ trong tay rơi xuống, cũng với tiếng bát đĩa va chạm phát nên âm thanh thanh thúy.

“Liên Kiều — ”

Phỉ Nhi thấy bộ dạng mặt hồng cuar cô, cực kì lo lắng nhìn cô.

Bên môi Liên Kiều miễn cưỡng nở nụ cười, cô thở dài một hơi, mới cầm lấy trà sữa nhấp một ngụm...

“A —— ”

Lăng Trang thấy cô uống một ngụm trà sữa, vội vàng sợ hãi đoạt lấy li trà sữa...

“Liên Kiều, cậu điên rồi, cậu cũng biết già li kê , thế nhưng vẫn còn uống trà sữa à?”

(Già li kê: như 1 loại cốc tai gì đấy, tóm lại là nó với trà sữa kị nhau)

Phỉ Nhi và Tần Hình cũng giật mình ——

“Liên Kiều, cậu sao vậy? cậu học y nha.”

Liên Kiều giật mình, cứng đờ một lúc, cô nhìn lại già li kê , lại nhìn trà sữa trong tay, không khỏi đỏ mặt hời hợt...

Thật sự là đã phạm phải một sai lầm lớn, già li luôn kị với trà sữa, hai thứ này kết hợp với nhau sẽ khiến cho dạ dày khó chịu, nghiêm trọng nữa có thể bị ngộ độc.

Đạo lí này cô hiểu rõ nhưng sao hôm nay lại quên được?

79. Chương 79: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kì Quái (2)

Quả nhiên, chỉ một lúc sau bụng Liên Liễu đã bắt đầu lợc lợc cộc cộc khó chịu, ngay sau đó đau đớn dần lan ra...

“Có lắm hay không, mới chỉ uống một ngụm thôi mà...”

Liên Kiều ghé sát vào bàn cơm, trên trán bắt đầu rịn mồ hôi.

“ Đây, Liên Kiều, mau ăn cái này vào.”

Phỉ Nhi đưa viên thuốc vẫn mang trên người để đề phòng có chuyện gì đặt vào tay Liên Kiều, rồi đưa chai nước khoáng cho cô.

Liên Kiều ngoan ngoãn uống thuốc, nhưng bụng vẫn đau âm ỉ.

“Cậu nha, thật là, đi phòng y tế đi.”

Lăng Trang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Liên Kiều, vội vàng đề nghị.

“Không cần...”

Liên Kiều vừa nghe đi tới phòng y tế, sắc mặt càng thêm tái nhợt,

“ Tớ ghét nhất là bị kim châm , tớ nghĩ nghĩ một lát là tốt rồi, không cần lo lắng, tớ muốn uống thuốc... a, không được, tớ muốn đi toilet.”

Không đợi nói xong, Liên Kiều liền ôm bụng chạy khỏi nhà ăn, bỏ lại ba cô bạn trừng to mắt tò mò nhìn theo.

Rốt cuộc cũng thoải mái hơn, Liên Kiều nhìn chính mình trong gương, dần dần, suy nghĩ của cô đã lạc về nơi xa xôi nào đó...

Người nhảy lầu kia đến tột cùng là ai, còn nữa, vì sao ngực lại bị xé mềm nhũn, người này sau khi chết hình thái như thế nào ?

Quan trọng hơn là —— trong đầu cô lập tức vang lên lời nói của tần Hình...

“ Các cậu biết không, thầy giáo nói lần này rất kì quái nha, nghe nói cổ thi thể này tạm thời để ở nhà xác tầng một chỗ chúng ta, hình như là không muốn cho cảnh sát mang đi đâu cả.”

Nghi hoặc trong lòng Liên Kiều ngày càng tăng...

Chết ở trường học, nên phối hợp với cảnh sát làm kiểm tra mới phải, vì sao còn lưu lại thi thể ở trong trường?

Nhà xác tăng một? Đây chẳng phải là nơi bọn họ vẫn làm giải phẫu tử thi sao?

Nghĩ đến đây, Liên Kiều nhất thời khiếp sợ ... tại sao lại làm vậy?

Càng bí ẩn, cô càng muốn tìm hiểu, cuối cùng cô đưa ra một quyết định đến chính bản thân mình cũng phải khiếp sợ, đó là...

Tự mình đi nhà xác tăng một xem!

Sắc trời đã dần ảm đạm, ánh nắng phía Tây cũng đã dần tắt nhường lại bóng đêm buông xuống, toàn bộ tòa phủ trường học đều chìm trong tăm tối, bất âm bất dương, nhìn không rõ màu sắc.

Liên Kiều không khỏi cười thầm, đến ông trời cũng vì hành vi mạo hiểm của cô mà cố tình gia tăng thêm bầu không khí quỷ dị, cô tự nhận mình có gan lớn, cho dù lần đầu mới vào học viện, lần đầu tiên giải phẫu tử thi, cho tới bây giờ cô cũng không thấy khấn trương như vậy."

Thang máy dừng lại ở tầng trệt, cửa thang máy từ từ mở ra, Liên Kiều không khỏi nhìn ánh đèn cảm ứng chuyển sang màu đỏ " 1"

Cô không khỏi rùng mình, rõ ràng không có gió, vì sao cô lại cảm thấy sau lưng mình một trận lạnh lẽo.

Đèn cảm ứng khiến toàn bộ ánh sáng trong hành lang chiếu thành vệt dài, vô cùng an tĩnh, Liên Kiều cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình, rất kì quái, bình thường trước khi giải phẫu cô thường có cảm giác muốn nhanh kết thúc, nhưng vì sao hôm nay cô lại cảm thấy có cái gì khác thường?

Nếu không bởi vì Tần hình nói thi thể này có liên quan tới hàng đầu thuật, cô cũng sẽ không xúc động mà chạy tới đây, điều này cũng tốt, không có lí do gì mà xông vào một thế giới không có người cả.

(đoạn này cũng hơi khó)

Nhà xác tăng một rất lớn, phòng lại nhiều, Liên Kiều có ý nghĩ đi tìm từng gian phòng một, cho tới bây giờ, chuyện này cũng chỉ có một mình cô biết.

Rón ra rón rén mở cánh cửa một gian phòng, ngọn đèn bên trong yếu ớt, lộ ra chút ánh sáng hắt ra ngoài hành lang, Liên Kiều mơ hồ có thể nhìn thấy thiết bị y học bên trong, cô nhẹ nhàng thả lỏng một hơi, không phải chỗ này.

Nhìn bóng dáng mình trải dài dừng ở mặt đất ngoài hành lang trơn bóng, Liên Kiều tự nhủ mình phải có đủ dũng khí, lại tiếp tục tiến bước.

Thời gian từng chút lại từng chút qua đi, không gian cũng theo thời gian càng ngày càng trở nên yên tĩnh.

Ngay lúc Liên Kiều đang thật cẩn thận đi ngang qua một gian phòng, cô bỗng cảm nghe được một trận âm thanh truyền đến từ đó, hình như là tiếng bước chân vậy...

Da đầu Liên Kiều run lên, phản ứng đầu tiên của cô là muốn bỏ chạy, nhưng mà..

Tĩnh táo lại, sau đó sự hiếu kì lại chiếm trọn cảm xúc của cô lúc này, cô cẩn thận đẩy cửa ra, ánh mắt từng chút nhìn xung quanh...

Đây là một gian phòng có chút kì quái, trong lòng lóe ra ánh sáng đèn điện, thông qua ánh sáng mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng, đây không phải chỗ đặt thi thể, lại tới gần một góc tường, mơ hồ có một cái bàn dùng để đặt thi thể lúc giải phẫu, trên mặt bàn trù một tấm vải trắng.

Gian phòng này cô chưa từng bước vào, kể từ khi cô bắt đầu tới học viện này, gian phòng này vẫn bị khóa chặt, hôm nay tại sao lại không khóa?

Liên Kiều mạnh mẽ nuốt nước miếng, sau đó kiên trì xông vào trong phòng, lưng cô gắt gao dán trên cửa, để ắt hoàn toàn thích ứng với sự hôn ám nơi đây sau đó mới rón rén đi tiếp.

Nếu như cô đoán không sai, cỗ thi thể của người nhảy lầu tự sát hôm nay, hẳn là ở đây đi, ngấm lại cô rất nhanh sẽ tìm ra chân tướng sự việc, trong lòng Liên Kiều thậm chí có chút kinh hoàng.

Tuy rằng cô không có tinh thông hàng đầu thuật như Mặc Di tỷ tỷ, nhưng mà cũng có thể phán đoán... cũng hiểu biết về hàng đầu thuật.

Liên Kiều đi từng bước tới gần cỗ thi thể kia, cẩn thận mang theo một tia sợ hãi, ngay tại thời điểm cô gần tới chỗ cỗ thi thể kia, lúc này, một màn đáng sợ xuất hiện...

Chỉ thấy thi thể phía dưới tấm vải trắng... thể nhưng đang động.

Cô nhất thời trừng to mắt, rồi vội vàng chớp mắt.

Đúng vậy, nó đang động, tuy rằng ánh sáng có chút tối, ám muội, nhưng... cô vẫn có thể thấy cỗ thi thể kia đang chậm rãi ngồi dậy, nhẹ nhàng xốc tấm vải trắng lên...

80. Chương 80: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kỳ Quái (3)

Ánh sáng ở tầng hầm có vẻ mờ nhạt, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đủ để Liên Kiều nhìn rõ hết thấy.

Ánh mắt của cô trừng lớn, da đầu bắt đầu run lên...

Thi thể đang nằm trên giường đang từ từ ngồi dậy, mà tấm vải trắng trên người cũng theo từng động tác chậm rãi mở ra...

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Liên Kiều là bỏ chạy, nhưng mà... đáng chết, chân cô đã nhũn ra, không còn chút khí lực, cho nên cô chỉ có thể mở to mắt mà nhìn cỗ thi thể kia đang chậm rãi tiến về phía mình...

Hô hấp của cô ngày càng khó khăn, bởi vì cô rốt cuộc cũng thấy rõ khuôn mặt kia.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt nam tính có vẻ dị thường dữ tợn vô cùng đáng sợ, Liên Kiều không biết dùng từ như thế nào để hình dung khuôn mặt này, mơ hồ huyền ảo, tái nhợt khô sấp như tượng, ánh mắt lại tản ra màu sắc xanh biếc, thi thể chính là đang nhìn cô chăm chú, nhưng trong nháy mắt, đã vội ngã xuống...

Điều này khiến Liên Kiều thét chói tai, theo bản năng cô quên hết mọi thứ, cô rốt cuộc cũng biết, một người gặp chuyện cực đoan kinh khủng tuyệt đối không thể sơ thoát được, bởi vì cô cảm thấy thực sự bị khủng bố rồi.

Hơn nửa ngày, hô hấp của Liên Kiều mới bình ổn lại, nếu không bởi vì bình thường cô thường đùa nghịch với thi thể, thì hôm nay nhất định cô sẽ bị dọa chết rồi.

Không được, nơi này thật sự quỷ quái, cô vừa mới xoay người, lại nghe thấy một trận tiếng vang, tựa như âm thanh động đất, cô theo bản năng quay đầu lại...

Ông trời ơi! Thi thể kia lại động, hơn nữa đang từng chút từng chút một hướng về phía cô...

Liên Kiều sợ tới mức mặt đã trắng bệch, lập tức chạy tới cửa, dùng sức kéo cửa ra...

Nhưng mà, đúng lúc này, cô mới tuyệt vọng phát hiện ra... cửa, không biết vì sao lại bị khóa ngoài.

“A —— ”

Cô thét chói tai, tiếng thét của cô như âm thanh cắt ngang sự tĩnh lặng nơi tầng hầm, cô đập mạnh vào cửa, nhưng vẫn còn liều mạng nhìn về phía sau mình.

Chỉ thấy cỗ thi thể kia đang cách mình ngày một gần hơn...

“A —— ”

Liên Kiều như đã hết hi vọng, hiện giờ cô cảm thấy hối hận, không có việc gì chạy tới nơi quái quỷ này làm cái gì.

Đang lúc cô đã chuẩn bị tâm lí bị cổ thi thể kia bóp chết hoặc hù chết, cửa phòng lập tức mở ra, ngay sau đó, bên tai vang lên một thanh âm trầm thấp...

“Chạy mau!”

Liên Kiều cũng không kịp nghĩ nhiều, lập tức bỏ chạy, hành lang dài truyền đến từng đợt bước chân.

Chạy một mạch thật vất vả, Liên Kiều thở dốc, tuy rằng đây cũng là một nơi tối tăm, nhưng ít ra còn có ánh trăng, còn nữa, đây là thế giới mà cô quen thuộc.

Vừa mới hoàn hồn suy nghĩ xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì? quả thực là đáng sợ nha!

Còn có, cửa, đến tột cùng là kẻ nào khóa trái?

Một bàn tay lớn đột nhiên vỗ vào vai cô...

“A —— ”

Linh hồn còn chưa kịp hoàn lại, Liên Kiều liền thét chói tai, ngay sau đó, cô quay đầu lại nhìn gương mặt ánh tuần tà mị kia.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước? Hoàng Phủ ngạn tước —— ”

Cô như là nhìn thấy người thân vậy, lập tức bổ nhào vào ngực hắn, hai tay ôm chặt hắn không buông ra.

Về mặt Cung Quý Dương xấu hổ tùy ý cô ôm, hơn nữa, hắn còn giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô nói:

“Được rồi, không có việc gì!”

Ủy khuất cùng sợ hãi của Liên Kiều trong nháy mắt liền tan biến, cô nhịn không được liền khóc lớn lên, mà Cung Quý Dương cũng chỉ bất đắc dĩ mà tùy ý cô phát tiết trên người mình.

Đến tận khi màng tai mình dường như sắp đứt vì tiếng khóc của cô, Liên Kiều mới thôi gào khóc mà nhẹ giọng nức nở..

“Ô ô, người... rốt cuộc anh là người hay là quỷ..”

Thanh âm của cô lại nức nở, nghẹn ngào không thôi.

(ơ này giờ chị ôm quỷ à?)

Cung Quý Dương liếc trắng cô một cái...

Tiểu cô nương này gan đúng là lớn đi, vấn đề này mà cũng nói được, khóc lóc một hồi thông suốt xong lại hỏi mình là người hay quỷ...

Hắn không nói gì...

“ Em thử nói xem?”

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Cung quý dương, nửa ngày sau, mới ngậy ngốc hỏi :

”Vừa mới... Vừa mới cái thi thể kia không phải anh chứ?”

Lần thứ hai Cung Quý Dương bị tra hỏi, hắn nhìn cô tinh thần còn chưa ổn định lại, có chút đùa dai nói:

“ Đúng, tôi chính là thi thể kia đấy, hôm nay em hại tôi suýt nữa đi gặp Diêm Vương, tôi lại không thích dưới âm phủ đêm tối tịch mịch, nên muốn tìm em đi cùng.”

Nguyên lai hắn cũng chỉ muốn đùa cô một chút, ai ngờ Liên Kiều sau khi nghe vậy thì trờng to mắt, con người màu tím Tử Lan khiếp sợ nhìn Cung Quý Dương:

“Người... Người...”

(chỗ này LK tưởng ma để người nhé)

Cô sợ tới mức đã không nói mạch lạc rồi, ánh mắt cô nhìn Cung Quý Dương tràn đầy hoảng hốt, kinh sợ, chỉ trong giây lát, cô lập tức chạy đi thật xa, hai tay ôm lấy gốc cây cổ thụ, bộ dạng như gặp quỷ vậy...

”Anh —— này, Hoàng Phủ ngạn tước, đừng, tôi...”

Hôm nay tôi chỉ muốn đùa với anh một chút,, ai, ai biết anh đoán mệnh, ngàn vạn lần cầu anh đừng có tới tìm tôi... không phải tôi cố ý...”

Cung Quý Dương thấy cô như vậy, vừa buồn cười vừa tức, bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu cô nương này thật đúng là đơn thuần, nói thể mà cũng tin.

Hắn thử tiến lên một bước, đã thấy Liên Kiều hét lên một tiếng rồi lui về sau, tựa như đang tìm một chút dũng khí vậy.

Thấy bộ dạng này của cô, Cung Quý Dương càng thêm hưng phấn, hắn cố ý hung tợn nói:

“Liên Kiều, là cô bức chết tôi, tôi không tìm cô thì tìm ai?”

Liên Kiều nghe vậy, hai chân nhũn ra, gắt gao nắm chặt quyền, lắp bắp nói:

“Vậy anh cũng, cũng không cần nghĩ quẩn mà nhảy lầu chứ.... Chính là anh, chính anh không quý trọng bản thân mình, còn, còn tới tìm tôi chết thay anh sao?”

81. Chương 81: Gặp Oan Gia: Sự Kiện Kỳ Quái (4)

Cung Quý Dương nghe cô nói vậy, ra chiều tiếc nuối lắc đầu, sau đó giả vờ đe dọa: “Tiểu cô nương em thật là bụng dạ xấu xa, rõ ràng chính mình gặp rắc rối, mà còn không chịu thừa nhận, con gái như vậy hẳn là nên bị quỷ tha ma bắt đi.”

“Oa —— ”

Nước mắt Liên Kiều tràn ngập trong hốc mắt, cô muốn khóc to lên ——

“Không được khóc!”

Cung Quý Dương xấu xa ra lệnh nói: “nếu em còn dám khóc, tôi lập tức bắt em đi.”

Liên Kiều lập tức đem nước mắt nuốt trở lại, cô trừng đôi mắt to ngấn lệ nhìn Cung Quý Dương, liễu mạng lắc đầu, bởi vì cô sợ hồn ma trước mặt này bắt mình mang đi.

Cung Quý Dương thấy vậy, môi khẽ nhếch lên, được, tiểu cô nương này tuy nhìn qua thì một bộ rất giống kẻ điêu ngoa, tùy hứng nhưng mà... chiều này đối với hắn mà nói cô còn thua xa đi.

Hắn cố ý hù dọa cô, hắn tiến lên phía trước, Liên Kiều sợ tới mức lạnh run người, cuối cùng hai mắt nhắm lại, tiếng thét chói tai vang lên: “ Quỷ đại nhân, đừng bắt tôi đi, tôi còn trẻ, còn phải đi học, hơn nữa đã lớn bằng từng này rồi mà tôi còn chưa từng yêu qua, cũng chưa kết hôn sinh con... Cầu anh, nếu thật sự muốn bắt tôi đi, có thể chờ cho tới khi tôi sáu mươi tuổi, không, chín mươi tuổi hay một trăm tuổi cũng được...”

Liên Kiều nói vậy khiến Cung Quý Dương kém chút nữa quỳ xuống lạy cô!

Lời nói lần này của Liên Kiều khiến Cung Quý Dương dở khóc dở cười, cô thật đúng là kẻ thích cò kè mặc cả, phải gọi là “Lời Diêm Vương gọi người vào canh ba phải chết, kẻ nào dám để người ở lại tới tận canh năm.”, nha đầu trước mặt này tuy sợ muốn chết, nhưng vẫn luyến tiếc mệnh mình, Cung Quý Dương không khỏi xấu hổ, nếu hắn thật sự là hồn ma, có khi đã bị những lời cô nói khiến “sốc” mà chết rồi.

(chỗ này hơi chém tí)

“Tiểu cô nương, có trách thì trách bình thường em nghịch ngợm quá, hơn nữa lại thích đi trêu chọc người khác...”

“Tôi cam đoan về sau không dám nữa, van cầu anh a, không cần bắt tôi đi, hơn nữa tôi trêu chọc anh cũng là có nguyên nhân...”

Liên Kiều vội vàng cắt ngang lời Cung Quý Dương, khẩn trương nói: “ Ai bảo anh lúc trước cự tuyệt hôn sự với tôi, còn nữa, con bé đu đủ (Con JuDy đấy) kia vốn là đối thủ của tôi, chúng tôi một mất một còn, thế mà anh còn bao dưỡng cô ta. Anh, tôi đương nhiên tức giận, nếu không anh nói xem tôi cũng không phải chịu ủy khuất lớn như thế...”

Nhìn bộ dạng càng nói càng hăng của cô, Cung Quý Dương biếng nhác dựa vào thân cây, bên môi nở nụ cười đầy tà mị, sau khi Liên Kiều đồng ý nói xong, hần mới dương dương tự đắc mở miệng nói: “ Em... là đang trách tôi sao?”

Liên Kiều vừa nghe hần hỏi như vậy, toàn thân lập tức giật mình, cô vội vàng khua tay nói:

“Không không không, không có, tôi —— tôi chỉ hơi bức một chút thôi...”

Thiếu chút nữa cô lại quên người đàn ông này là một “ Hồn ma” rất nguy hiểm.

Cung Quý Dương tựa như rất hài lòng với cô: “ Dừng cảm thừa nhận sai lầm”, hần vuốt cằm nói:

“ cái này cũng không sai, chỉ cần từ nay về sau em không nghịch ngợm như vậy nữa, thì mọi chuyện đều có thể thương lượng được.”

Liên Kiều nghe vậy , đôi mắt lập tức lộ ra một tia kinh hãi...

“ Anh, anh nói thật sao? Anh đồng ý buông tha cho tôi sao?”

Đây quả là lễ vật tuyệt nhất mà ông trời ban cho cô, có thể thương lượng? Ý hần là hần có thể tha ỉnh, phải không?

Cô có thể cảm nhận được trái tim mình đang nhảy bùm bùm, một cỗ hưng phấn kích động lan tỏa khắp từ lồng ngực tới toàn thân cô.

Trong mắt cô lúc này, giờ khắc này , người đàn ông trước mắt này như một thiên sứ!

Đúng vậy, chỉ cần hần có thể tha ỉnh, cô nhất định sẽ chân thành cầu nguyện cho hần được siêu thoát, để hần không phải xuống địa ngục, mà là lên thiên đường.

Cung Quý Dương khoanh hai tay nhàn nhã đứng một chỗ, cau mày nói: “ Đương nhiên, chỉ cần từ nay về sau em ngoan ngoãn nghe lời, không đối với tôi như vậy nữa, thì chuyện hôm nay coi như xóa bỏ.”

“U hô —— ”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều tràn đầy kinh hãi như đóa hoa hồng đỏ, cô vỗ tay hoan hô, lại nhảy cẫng lên.

Vừa rồi vẫn còn có cảm giác dày vò sợ hãi xuống địa ngục, bây giờ cô lại cảm thấy thoải mái như lạc chốn thần tiên.

“ Anh nói thật sao?”

Cô còn có chút không yên tâm hỏi lại.

Cung quý dương không nói gì, chỉ gật đầu, đáy mắt hàm chứa ý cười.

Liên Kiều thấy hần gật đầu cũng hoàn toàn yên tâm, cô cũng không dám bắt người đàn ông này nói cam đoan với mình, chỉ sợ nếu nói ra hần lại đổi ý,hứa hẹn với một tên quỷ quả thực là muốn chết nha, điều ấy tự cô cũng hiểu được.

Nhìn vẻ mặt thoải mái của cô, lần thứ hai Cung Quý Dương miễn cưỡng mở miệng nói: “ Được, em có thể đi.”

Những lời này giống như là được đặc xá vậy, khiến Liên Kiều sau khi nghe đượ vội vàng bỏ chạy, không có một giây do dự, khiến cho Cung Quý Dương chỉ còn biết cười nhạt.

Tiểu cô nương này thật là, hần tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia cũng không biết đối phó với cô như thế nào đi, huyết mạch trong hần dâng trào khiến hần thật sự muốn đi nhìn vẻ mặt xám ngắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước đây.

Hắn đang suy nghĩ , di động lập tức vang lên, sau khi nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, đôi mắt Cung Quý Dương híp lại, nhấn nút nghe, chưa kịp nói gì, đã nghe thấy âm thanh đầy bồn chồn của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Hello , bạn tốt, bây giờ cậu vẫn còn ở trong động sao? Không có việc gì, tớ sẽ tới cứu vớt cậu.”

Cung Quý Dương cười đến thảm thương : “ Tớ nói này Hoàng Phủ, ngược lại cậu hãy đi chọn lò sưởi than sưởi ấm ngày tuyết rơi đi, cả ngày nay... cậu chết chỗ nào?”

Câu Cuối cùng hắn cơ hồ là rống lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội đưa điện thoại ra xa lỗ tai mình , nếu không nhất định anh sẽ bị âm thanh “ sư tử rống” này làm cho điếc mất.

(nói thật là HPNT ta cũng định gọi là “ hắn”)

“Hắc hắc —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn cười tao nhã: “ Đừng nên kích động vậy, tớ đến Hongkong chính là có chuyện cần xử lí, ngày nào cũng rất nhiều việc, nào có giống cậu, đến Hongkong để quấy phá.”

82. Chương 82: Gặp Oan Gia: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (1)

“Cậu có ý gì?”

Cung Quý Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ cậu biết tớ đến đây là muốn làm gì sao?”

“ Không khó để đoán được cậu muốn gì đâu!” Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi nói.

“ Có người vừa thấy mặt chỉ biết tán gẫu! Cậu nói ở trong điện thoại là có chuyện gì.” Cung Quý Dương nói rất hùng hồn.

Đầu dây điện thoại bên kia đột nhiên truyền đến tiếng cười sang sảng.

“Thế nào, lão bạn à lão bạn, tôi không hề nói đùa nha, tôi đợi cậu ở Mini, tới đây đi.” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

Cung Quý Dương chưa nói được lời nào, điện thoại đã bị cúp.

Hương cảng về đêm, ngập tràn hương vị xa hoa lại vô cùng ái muội, rất hữu tình.

Câu lạc bộ tư nhân cao cấp Mini, âm nhạc du dương vang lên, đây là nơi tầng lớp cao quý trong xã hội thường xuyên lui tới.

Phòng nghỉ dành cho khách quý, kiến trúc cung đình cao quý, xa hoa, trên bàn chén trà đang tỏa khói nghi ngút, hương thơm ngào ngạt, xông vào chóp mũi.

(Chỗ này chém hết nhé)

Mà bên cạnh chiếc ghế sofa xa hoa là bức tường tranh họa, bức tranh của họa sĩ lừng danh David cùng Damien Hirst, đây là tác phẩm tiêu biểu của hai họa sĩ lừng danh này. Trong tranh, một giáo sĩ mặc áo Kim Cương cầm cây trượng cả người trong tư thế hiên ngang, hùng vĩ cùng một ngàn khối ngói màu sắc sắc sỡ chuyên dùng trong điêu khắc cổ, giá trị lên tới 9800 vạn đô la Mỹ, trong đó đỉnh pha lê nạm kim cương tới 25 Kara.

(chém)

Cánh cổng thủy tinh được trạm khắc vô cùng tinh xảo đang bị một bàn tay lớn đẩy ra, lập tức lộ ra một bóng dáng cao lớn tỏa ánh hào quang chói mắt.

(Vài Cung Quý Dương)

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy người đi tới, lập tức đứng dậy, bên môi nở nụ cười tao nhã vương giả, thoải mái bước từng bước đi tới bên cạnh Cung Quý Dương.

Ai ngờ, không đợi anh mở miệng nói chuyện, Cung Quý Dương cũng tiến tới túm áo anh, bộ dạng như quyết đầu sống chết vậy.

“Ai ai ai —— ”

Hoàng Phủ Ngạn tước không tránh cũng không có túm lại, vẫn cười ôn hòa như trước nói:

“Tuy rằng chúng ta đã không gặp nhau một thời gian rồi, nhưng mà cậu cũng không nên không có lễ nghĩa như vậy đi.”

“Tớ nghĩ, người tài năng anh tuần thì bắt tay chính là lễ nghĩa đơn giản nhất, đúng không?”

Cung Quý Dương cười tà ác, đôi mắt hoa đào giờ phút này lộ ra sức quyến rũ mà chỉ phái nam mới có.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý châm chọc.

“Cậu đã bị chinh như mình tưởng tượng rồi sao? Nha đầu kia hẳn đã tìm được cậu đi? Nếu ngay từ đầu tớ nói cho cô ấy biết tớ là Hoàng Phủ Ngạn Tước, thế nào cô ấy cũng lấy máu tớ, nha đầu kia quả thực chuyện gì cũng có thể làm nha, cậu có biết lần đầu tiên tớ tới hương cảng, gặp cô ấy, biết cô ấy, cô ấy đang làm gì không?”

Cung Quý Dương nhướn mày, tay nhẹ buông ra, tự ý ngồi xuống ghế sa lông”

“Nha đầu kia thật là dã man, ngoài nghịch ngợm ra thì còn có thể làm gì?”

Trên mặt Hoàng Phủ ngạn tước lộ ra vẻ mặt quái dị, anh ngồi bên ghế sa lông nói:

“Nghịch ngợm gây sự có rất nhiều loại, tớ đã từng gặp qua vô số nữ sinh nghịch ngợm. Ngày đó lúc tớ nhìn thấy cô ấy, cô ấy không biết từ đâu mà trong tay cầm một con gián thả vào trong áo của một nữ sinh khác, kết quả là toàn bộ lễ đường đều bị loạn vì con gián đó, quả thực rất hoảng nha.”

Cung Quý Dương vừa mới nhấp một ngụm trà, vừa nghe được Hoàng Phủ ngạn tước nói, lập tức “Phụt... toàn bộ nước trà đều phun ra hết...”

Ông trời, đó là dạng nữ sinh gì thế này? Một chút quy củ cũng không có, thế nhưng lại có thú vui chơi đồ vật ghê tởm như vậy.(đập chết giờ, gián mà bảo ng ta là ghê tởm à)

“Sợ chưa? Lúc ấy tớ đang ngồi trên đài cũng phải cảm thán cô ấy, cho nên mới nói, tớ làm sao có thể quang minh chính đại thừa nhận thân phận của mình trước mặt một nữ sinh như thế, nếu cô ấy phát hiện ra, không biết cô ấy sẽ nghĩ được trò ghê tởm gì đối phó với mình đâu, không chừng sẽ bắt tớ ăn một ổ chuột chết cũng nên...”

(Eo ôi, Hoàng Phủ ngạn tước nói câu cũng k nghe được,)

Hoàng Phủ ngạn tước nói tới đây, thế nhưng cả người lại run rẩy, này... hoàn toàn có khả năng này nha.

“Cậu sẽ không thể giả mạo tớ cả đời đi? Thân ái, lão huynh, tớ còn muốn lấy vợ, nếu chuyện này bị Tranh Tranh hiểu lầm, cậu phải nuôi tớ cả đời đấy.”

Cung quý dương hú lên, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Hoàng Phủ ngạn tước nói.

“Đi một bước tính một bước, tóm lại tớ cũng không ở Hongkong lâu nữa.”

Hoàng Phủ ngạn tước nhẹ thở dài một hơi, nghĩ đến không lâu nữa sẽ phải rời khỏi Hongkong, trong lòng có chút mất mát .

“Đi một bước tính một bước? Chắc chắn, đây không giống với tác phong của cậu nha,”

Ánh mắt sắc bén của Cung quý dương phát hiện tên kia đột nhiên im lặng, bên môi gợi lên một ý cười hung ác.

Hoàng Phủ ngạn tước cười ảm đạm, “Ha hã, nói tới ... cô ấy, vẫn chỉ là một nha đầu mà thôi.”

Tựa hồ Hoàng Phủ ngạn tước đang không phục chính mình vậy.

(nghĩ 1 đằng làm 1 nẻo)

Cung Quý Dương không hề phản bác, cổ ấy nâng chén trà lên, tao nhã nói:

“Thật sự chính là tiểu nha đầu, trong mắt tớ, cô ấy còn là một nha đầu đơn thuần, hôm nay Liên Kiều coi như là vấp ngã một lần, nên chắc khôn hơn một chút.”

“Lời này là ý gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước thản nhiên hỏi.

Cung Quý Dương nhú mày, ánh mắt lướt qua gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, bàn tay lại thản nhiên khuấy trà, ý cười trên môi còn đọng lại...

“cậu tin tưởng có xác chết vùng dậy sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình, chân mày khẽ nhíu: “Chỉ là mê tín thôi.”

“Không —— ”

Ngữ khí của Cung Quý Dương trở nên ngưng trọng phủ định lời Hoàng Phủ Ngạn Tước: “

Tớ nhìn thấy... thực tế là như thế.”

“Cái gì?” Hoàng Phủ trừng to mắt.

“Có lẽ chuyện này cậu không biết, lần trước em họ cậu có xử lý một vụ án xác nguyên hình, tớ có dự cảm, hai người này có liên quan chặt chẽ với nhau.”

Cung Quý Dương nhẹ nhàng chậm rãi thưởng thức trà, gương mặt có chút lạnh.

83. Chương 83: Gặp Oan Gia: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe Cung Quý Dương nói vậy, khuôn mặt tuấn đạt có chút giật mình khó tin, ngạc nhiên hỏi :

“Xác nguyên hình? Cái gì xác nguyên hình?”

Anh lớn bằng từng này rồi còn chưa từng chân chính nghe được mấy từ này.

Cung Quý Dương nhẹ nhàng băng quơ liếc anh một cái, vô cùng tao nhã nhẹ nhấp một ngụm trà.

“Rất khó giải thích đi? Tớ nghe Ngạn Thương nói cũng giật mình như cậu vậy, án tử này xảy ra cách đây không lâu, người chết là Hàn bác tước nổi tiếng, nguyên nhân tử vong còn rất lo kì, hẳn không chỉ chết trong nhà mình, mà thi thể chỉ trong vài canh giờ sau đã xuất hiện sấp trắng.”

“Tại sao có thể như vậy?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khiếp sợ, mấy người bọn họ từ nhỏ tới lớn đều được huấn luyện qua, sự tình kì quái hơn nữa cũng đã gặp qua, nhưng mà xác nguyên hình, nghe có chút rợn người.

Cung Quý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, “Án tử này là Ngạn Thương phụ trách, trong điện thoại nó nói không nhiều lắm, nếu đúng như vậy, hẳn là nó rất nhanh sẽ tới Hongkong, nhưng mà theo như nó nói, lần này theo nó tới còn có một cô gái rất thần bí.”

“A? tớ chưa bao giờ biết Ngạn Thương có bạn gái.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút che giấu nói, tên này cường công tác hơn yêu đương.

Cung Quý Dương dùng ánh mắt tinh tường nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, “Tớ nói cậu thật sự là thấy sắc là loạn nha, tớ lúc nào thì nói Ngạn Thương có bạn gái?”

“Không phải cậu vừa mới nói...” Hoàng Phủ Ngạn Tước không rõ ý tứ hẳn mà chỉ vào hẳn nói.

Tiếng cười quỷ dị từ bên môi Cung Quý Dương phát ra, “Tớ nói Hoàng Phủ à, chẳng lẽ nam nữ trừ quan hệ bất bình thường thì không tồn tại quan hệ hợp tác à?”

Dù sao đêm nay cũng không có chuyện gì to tát, hẳn ngược lại lại thấy mừng rỡ vì chặt chém được tên Hoàng Phủ Ngạn Tước này nha.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ái muội: “ Sự thật chứng minh, nam nữ đi cùng nhau nhất định không tồn tại quan hệ hợp tác bình thường.”

“A —— ”

Cung Quý Dương cố ý kéo dài thanh âm, “ Tổ có thể hiểu là cậu cùng tiểu muội Liên Kiều kia cũng tồn tại quan hệ nam nữ không bình thường không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại giật mình lần nữa, anh không ngờ Cung Quý Dương lại nói thế, vẻ mặt anh có chút xấu hổ, rồi cười nói:

“ Cậu đúng là miệng chó không phun ra được ngà voi, không phải đang nói đến án xác nguyên hình sao? Sao lại thành chuyện của tổ rồi.”

Cung Quý Dương nghe anh nói vậy, trong lòng cũng hiểu được vài phần, anh không phủ nhận cũng không thừa nhận, thái độ này người ngoài có lẽ cũng hiểu ra, Cung Quý Dương thân lại là bạn thân của anh, nên hoàn toàn có thể lí giải được mâu thuẫn trong lòng anh.

Con người, kì thật có đôi khi cũng vướng phải dạng này, đắn đo suy nghĩ hay tự trong tiềm thức cũng tồn tại mâu thuẫn, mà trong hiện thực cuộc sống sẽ muốn trốn tránh hoặc quên lãng, đây chính là một loại năng lực bảo hộ chính mình.

Nhưng mà , cái gọi là “ Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo còn trong cuộc vẫn u mê, tất nhiên cũng có thể dấu diếm được mọi người, một người cho dù lòng dạ có thâm sâu đi nữa , cũng có ngày bị người khác nhìn thấu.

Mà giờ này khắc này, Hoàng Phủ ngạn tước ngay cả tâm tư bản thân mình cũng không nhận ra, chỉ là...tâm tư của ba người trong tứ đại tài phiệt kia hần nắm rõ trong lòng bàn tay, mà ngay cả bọn họ có che giấu cỡ nào, hần đều có thể đoán được, hướng chi, cái dạng này

Chẳng qua, hần muốn để tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia có thể nhận thức được tình cảm của chính mình, giấu lại, nha đầu Liên Kiều kia chính là vị hôn thê trên danh nghĩa của hần, nguyên nhân hần cự tuyệt cô, một mực từ chối cuộc hôn nhân này, mà nay, lại bắt đầu có quan hệ với cô bé này, kẻ có lòng tự trọng mạnh như Hoàng Phủ Ngạn Tước làm sao có thể thừa nhận điều này được.

Cho nên, thân là bạn , nhất định Cung Quý Dương sẽ giúp hần một phen, vì hần

“Họa vô đơn chí”, a, không, phải nói là “Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!”

”Kỳ thật, người phụ nữ mà Ngạn Thương hợp tác cũng là người của Vương thất, cụ thể như thế nào hần cũng chưa kịp điều tra, chỉ nghe nói là hàng đầu sư tiếng tăm lừng lẫy.

Cung Quý Dương cũng chỉ nghe Hoàng Phủ ngạn Thương đề cập qua, cụ thể như thế nào hần cũng chưa có thời gian điều tra.

Hoàng Phủ ngạn tước nghe vậy, ánh mắt có hơi động một chút... lại là người của Vương thất, cũng là hàng đầu sư, chẳng lẽ...

“ Tổ nghĩ, hần là không sai biệt lắm, nói không chừng người phụ nữ kia chính là người Liên Kiều nhắc đến.... Người của gia tộc Mặc Di.”

Cung Quý Dương nhún vai, “ Xem ra sự việc ngày càng vui nha, nếu như vậy, vậy chuyện phát sinh ngày hôm nay cũng không có gì ngạc nhiên cả,”

“ Có chuyện gì xảy ra ?”

Hoàng Phủ ngạn tước cơ hồ đang vội tham dự một hội nghị, căn bản không có thời gian quan tâm tới tin tức xảy ra.

“Đúng vậy!”

Cung Quý Dương gật đầu,” Người chết do nhảy lầu, nhưng mà rất kì quái, trường học lại cấm người ngoài tiếp xúc thi thể, yêu cầu để tại nhà xác tăng hăm ba ngày.”

“ Chuyện này rất kì quái, hơn nữa yêu cầu này lại không hề hợp lí.” Hoàng Phủ Ngạn tước không chút suy nghĩ liền nói một câu.

“Càng kỳ quái là, cảnh sát thế nhưng lại đồng ý!” Cung Quý Dương cười vô cùng quỷ dị.

“A?” Hoàng Phủ khê nhướn mày, anh không nghĩ tới tình huống này phát sinh.

Cung Quý Dương lại uống một ngụm trà tiếp tục nói: “ Đối với thân phận người chết , tớ vẫn thấy nghi ngờ, vốn tưởng nhân dịp sinh viên dùng bữa tối đi điều tra xem, không ngờ tới tầng hầm lại gặp tiểu nha đầu liễu lĩnh kia, nha đầu này cũng thật làm, cứ tưởng mạo hiểm đi xem xác chết thì lá gan phải lớn lắm, kết quả bị tớ dọa cho thiếu chút nữa hồn phi phách tán.”

“cậu Có ý gì? cô ấy bị ai dọa hồn phi phách tán— hồn vía lên mây?” tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút run, vội vàng nói.

Cung Quý Dương cười tà mị, thản nhiên nói: “ Thi thể, còn có...” Hắn vuốt nhẹ cái mũi mình, nói “ Tớ”

84. Chương 84: Gặp Oan Gia: Không Có Lửa Làm Sao Có Khói (3)

Hoàng Phủ Ngạn Tước thiếu chút nữa bị sắc nước trà, con người thâm sâu như trũng lớn..

“ Cậu điên à, Liên Kiều vẫn còn là tiểu cô nương, cậu rảnh rồi không có việc gì sao lại đi dọa cô ấy?”

Cung Quý Dương nhếch chân mày, kích Hoàng Phủ Ngạn Tước: “ Ai nói nữ sinh đều thích hướng ngoại, cậu đã từng nghe nói chưa, phải là nam sinh hướng ngoại mới đúng, cậu vẫn chưa biết rõ nguồn ngọn, mà đã đi trách móc anh em rồi! Kì thật, so với đi giảng bài, sự xuất hiện của tớ có thể dọa cô ấy sợ hãi sẽ khiến cô ấy mạnh mẽ hơn một chút.”

(Mie đi dọa ma ng ta mà bảo mạnh mẽ, chém nhé)

Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện ra một tia nghi ngờ...

“ Mình không rõ ý của cậu.”

Cung Quý Dương nói: “ Trước đó không phải tớ đã nói về “ xác chết vùng dậy” sao? Đó cũng là chuyện mà tớ không lí giải được, đầu tiên, phải nói việc xác chết vùng dậy nhất định không có, nhưng mà, hôm nay lúc tớ tiến vào tầng hầm ngầm, lại tận mắt chứng kiến thi thể rời giường. Lúc thi thể chuẩn bị đi xuống, lại thấy Liên Kiều xuất hiện trong phòng, nha đầu này cũng thật là bị dọa rồi, ngay cả khí lực bỏ chạy cũng không có, cuối cùng vẫn là tớ lôi kéo cô ấy chạy khỏi tầng hầm ngầm đó .”

Hoàng Phủ Ngạn tước nghe xong liền sửng sốt, lâu sau, miệng anh mới khép lại.

Cậu nói... cậu nói sao nghe như phim điện ảnh khủng bố vậy?”

“ Khó tin đúng không? Lúc ấy tớ trông thấy một màn này cũng thấy khiếp sợ, rõ ràng người đã chết, sao lại có thể động dậy, cho dù là phản ứng của một thi thể bình thường, cũng không thể không nghĩ tới án tử của Ngạn Thương, mà cậu ấy nói sắp tới Hongkong, nói không chừng,c huyện này có liên quan tới Giáng đầu thuật .”

Hoàng Phủ ngạn tước trầm mặc, gương mặt anh tuần bộ ra một bộ tự hỏi mình, một lúc lâu sau, anh mới ngẩng đầu hỏi: “ vậy Liên Kiều sao lại bị cậu dọa?”

Cung quý dương cười ha ha ——

” Nha đầu kia thật sự đơn thuần tới ngốc, cô ấy thế nhưng lại coi tớ là quỷ, lại liên tưởng tớ với thi thể nhảy lầu tự tử kia giống nhau, cho nên, tớ nói cái gì, cô ấy đều nghe lời.”

“Cậu —— cậu nói với cô ấy cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước khẩn trương hỏi.

Khóe miệng Cung Quý Dương khê nhếch: “ Yên tâm đi, tạm thời tớ không có hành vi phạm tội đâu.”

Hoàng Phủ thả lỏng người, lập tức nghĩ đến lời Cung Quý Dương nói, vội vàng cảnh giác hỏi:

“ Cậu... tạm thời... là có ý gì?”

“Hắc hắc —— ”

Cung Quý Dương chậm rãi đứng dậy, thân hình cao lớn tựa đầu vào sô pha, ánh đèn chiếu xuống che khuất một nửa khuôn mặt hắn, hắn cười tà ác, chậm rãi mở lời:

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.”

Hoàng Phủ không khỏi rùng mình .

Phòng ngủ của nữ nghiên cứu sinh.

“Ai —— ”

Một tiếng thở dài từ bên cửa sổ truyền tới, ngay sau đó, một cô gái nhỏ đang nằm trên giường bỗng trở mình một cái, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Phỉ Nhi vẫn đang ngồi trên bàn làm việc bên cạnh nghe thấy vậy, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô bé một cái, đoạn bảo:

“ Tớ nói này tiểu tổ tông, Liên Kiều à, mặt trời cũng đã lên cao, một lát nữa chúng ta còn có tiết học đấy, cậu còn không chịu rời giường? Hơn nữa... cậu vẫn đang nằm trên giường của tớ nha.”

Phỉ Nhi cố tình cường điệu một chút .

.

Liên Kiều quyết miệng, “ Phỉ Nhi, người đó chính là đột lốt quỷ, cũng không phải thi thể bình thường, cho dù là người nào, cũng sẽ sợ nha.”

“Cậu còn nói?”

Phỉ nhi đứng dậy, bày ra khí thế của đại tỷ giáo huấn cô: “ Cậu đi chỗ nào không đi, lại cố tình đi vào phòng kia, thứ nhất đó là cấm địa cấm người vào, thứ hai, vạn nhất cậu mắc sai lầm gì thì phải làm sao?”

“Được rồi, tớ cũng biết sai!”

Liên Kiều từ trên giường ngồi dậy, đem chăn vén ra .

“Còn có a —— ”

Phỉ nhi tiếp tục nói : “Làm hại tớ tối hôm qua mất ngủ cả đêm, cậu xem, hai mắt đều quầng thâm hết rồi.”
!” Nói xong, Phỉ Nhi còn chỉ chỉ vào ánh mắt mình.

Liên Kiều trừng to mắt, thần bí cười hề hề hỏi: “Chẳng lẽ —— tối hôm qua cậu cũng gặp hồn ma hả?”

Phỉ nhi bị bộ dáng này của Liên Kiều khiến cô dở khóc dở cười...

“ Tớ kính nhờ cậu có thể khoa học một chút không, cậu cũng là sinh viên của học viện y học, trên thế giới này làm gì có ma quỷ? Tớ cả đêm không ngủ là vì cậu ngủ cứ khoa chân múa tay, thiếu chút nữa đá văng tớ xuống đất! Đến giờ thất lưng tớ vẫn còn đau đấy.”

Phỉ Nhi bất mãn mà kháng nghị .

“Cái gì?”

Liên Kiều nghe vậy một chút áy náy đều không có, ngược lại còn ngẩng đầu suy tư gì đó...

“Cái này thật là kỳ quái, tối hôm qua tớ cũng không có ngủ ngon nha, cơ hồ cả đêm đều không ngủ, làm sao lại đá cậu được, chẳng lẽ... a... tớ biết rồi...”

Nói tới đây, trên mặt cô lộ ra vẻ mặt kinh hãi .

“Nhất định là bị hồn phách hắn nhập vào.”

“ Nhập vào cái đầu cậu ý, cậu ngủ không ngon? Tự cậu soi gương đi, nhìn xem mặt mình có bao nhiêu sáng láng thoải mái, bộ dạng ăn no ngủ kĩ, thế mà còn mạnh miệng .”

Phỉ Nhi trừng mắt nói : “Còn có a, tối hôm qua tám phần là Hoàng Phủ tiên sinh đùa cậu, làm sao anh ta có thể bình tĩnh như vậy?”

Phỉ Nhi một bộ “cậu rất đơn thuần, cậu mắc mưu rồi” nhìn Liên Kiều.

Hai hàng lông mày Liên Kiều nhẹ nhếch mi, suy nghĩ một lát sau, cô mới phủ định: “Không đúng, tớ không nghĩ ngược lại với cậu đâu, nhất định chính là anh ta, nếu không làm sao trường học lại phong tỏa tin tức, thậm chí còn đem thi thể để lại trường học, nhất định là vì muốn che dấu tai mắt người đời, vậy nhất định ... có âm mưu.”

Cô trông giống như nữ thám tử, bàn chân đạp lung tung, ngẩng cao đầu, bộ dáng đau khổ.

85. Chương 85: Gặp Oan Gia: Chiêu Của Cung Quý Dương (1)

Phỉ Nhi trợn trắng mắt, cô có cảm tưởng nha đầu này gần đây hình như xem quá nhiều phim điện ảnh trinh thám rồi, chuyện gì cũng hình dung ra âm mưu gì đó bên trong vậy.

” Tớ đối với những chuyện ma quỷ thần thánh, không giống như cậu xem truyện trinh thám, tớ từ chối cho ý kiến, nhưng mà cậu nghĩ ngợi nhiều như thế, nhìn xem đồng hồ xem, phải đi học rồi.

Liên Kiều nhún nhún vai, cô từ trên giường đứng lên, tình thần càng thêm hăng hái nói rằng: “ Bất kể như thế nào, nhất định tớ phải cứu vớt linh hồn của hân, tớ phải đi tố giác âm mưu đáng sợ này.”

Phỉ Nhi nhìn bộ dáng của cô, thật sự là không chịu nổi nữa, lắc đầu, bắt đầu dĩ nhiên nói:

“ Thật là một muốn chết, lời này của cậu nếu như đến tai hiệu trưởng, nhất định sẽ chết nha.”

“Uy, Phỉ Nhi, tớ nói sự thật nha.”

Liên Kiều buông chần ra, đi tới trước mặt Phỉ Nhi, nhỏ giọng nói: “ Ngày hôm nay tớ đã nhìn thấy chi tiết bộ dáng thi thể ấy rồi.”

“ Thấy cái gì?”

Phỉ Nhi trừng mắt to hỏi, Liên Kiều bộ dạng thần bí cười hề hề quả thực rất dọa người.

Liên Kiều ghé sát vào lỗ tai Phỉ Nhi, chậm rãi nói: “ Thi thể này trùng giáng đầu thuật.”

“Cái gì?” Phỉ Nhi hét lên một tiếng, sau đó lại vội vàng che miệng lại.

Thật hay giả?

Giáng đầu thuật? Tại sao cái này lại xuất hiện ở trong trường vậy?

Liên Kiều cũng mang vẻ mặt ngưng trọng, bộ dáng nghịch ngợm thường ngày đã không còn, mặt mày nghiêm túc khiến người khác cũng phải hoang mang.

Người ấy như thế nào lại trùng giáng đầu thuật?

Còn có, bị trùng giáng đầu thuật trước hay sau khi chết?

Nếu mà chết trước, thì hoàn hảo, nhưng, nếu mà là sau khi chết...

Thi thể sau khi chết nếu như trùng giáng đầu thuật, thì được gọi là “ Thi hàng”, cũng chính là do ám chiêu thuật của giáng đầu thuật được thực hiện trên thi thể, cứ thế, chuyện này cũng rất phức tạp để giải thích.

(chả hiểu gì luôn)

Phỉ Nhi cũng bị vẻ mặt của Liên Kiều dọa sợ, cô không có tư cách, cũng không có lí do gì để tranh luận với Liên Kiều, bởi vì cô biết, gia tộc của Liên Kiều chính là gia tộc tinh thông giáng đầu thuật và bói toán, cho nên nếu nói trùng giáng đầu thuật thì nhất định là như vậy.

Như vậy, tối hôm qua cô ấy nói đã trông thấy ma quỷ chẳng lẽ là thật...

Phỉ Nhi nhắm mắt lại, cô thật sự không dám tưởng tượng!

Không khí trong phòng ngủ dần trở nên quỷ dị, Lăng Trang cùng Tần Hinh đẩy cửa bước vào, hai người đã ăn xong điểm tâm về phòng, thấy Phỉ Nhi và Liên Kiều cả hai cùng mang vẻ mặt hết sức ngưng trọng, trông có vẻ kì quái.

Lăng Trang đi lên trước, quan tâm hỏi : “Hai người các cậu làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Phỉ nhi há hốc mồm, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt xuống, cô không biết nên nói như thế nào, mà nhất thời Liên Kiều cũng không biết giải thích thế nào với hai người bọn họ.

Tần hinh thấy thế , bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ trên vai hai người nói:

“Hắc, tớ nói hai người các cậu đừng có tròng mắt to mắt nhỏ nhìn bọn tớ, nhanh đi mau.”

“Đi đâu vậy?”

Liên Kiều và Phỉ nhi đồng thanh hỏi.

Lăng Trang cười nói: “ Sau khi gặp hai cậu thật sự là tớ quên mất , sáng nay được nghỉ học, sinh viên các khoa đều tới hội trường số 1 tập hợp, hình như có chuyện gì quan trọng .”

Đôi mắt Liên Kiều tràn ngập sự nghi hoặc , cô nhìn Phỉ Nhi, nhẹ giọng nói: “ Chẳng lẽ giáo viên muốn nói với chúng ta một chút về chuyện thi thể nhảy lầu kia?”

Phỉ Nhi nhún vai nói: “Không biết, ai mà đoán được, nhưng mà...”

Cô thâm sâu nhìn Liên Kiều nói:

“ Cậu phải nhớ kĩ, lần tập trung này không nên gây rắc rối như lần trước, bọn mình không muốn bị liên lụy đâu.”

Liên Kiều bĩu môi, bộ dạng thấy hợp lí hợp tình nói: “ Chỉ cần cây đu đủ kia không chêu chọc mình, mình cũng không thèm động tới cô ta.”

Lăng Trang và Tần Hinh hai người đều âm thầm cầu nguyện trong lòng, hôm nay tiểu tổ tông này đừng làm ra chuyện gì sai lầm nha.

Hội trường vô cùng náo nhiệt, tốp năm tốp ba kết thành từng đoàn, từng lớp từng lớp sinh viên các khoa các hệ khác nhau cùng tươi cười hớn hở tiến về hội trường, dường như tất cả đã quên đi sự kiện nhảy lầu chỉ nghe đã thấy rộn người vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Liên Kiều , Phỉ nhi và mấy người bạn cũng nhau bước tiến về phía hội trường, ngay chỗ qeoq phải, liền chạm mặt đối thủ sống còn của Liên Kiều... Judie và một nhóm bạn của cô ta cùng xuất hiện.

Hôm nay Judie mặc quần Jean xanh được cắt may khéo léo khiến cô ta trở nên cao ngạo không thể nghi ngờ, nhưng khi cô ta gặp Liên Kiều, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ngạo mạn và châm biếm.

“ U a, Liên Kiều của chúng ta thật sự là càng ngày càng sành điệu nha, đúng không, đã hai mươi tuổi rồi, còn gì là thanh thuần nữa đâu, nhìn cô xem, cũng không có trang điểm nha.”

Judie vừa dứt lời, nhóm bạn đi cùng cô ta liền cười to, sắc mặt thương cảm dành cho Liên Kiều.

Liên Kiều tròng mắt liếc Judie và mấy người bạn của cô ta, lại nghĩ tới lời nói của Phỉ Nhi, vì thế nên làm như không nghe thấy gì, ngênh ngang đi lướt qua bọn họ.

Ai ngờ, Judie tựa hồ không cam tâm, cô ta bước vài bước lên chắn trước mặt Liên Kiều, vẻ ngạo mạn nói: “ Sao nào? Sợ nhìn thấy tôi sao? Đi nhanh như vậy?”

Liên Kiều dừng bước, nhìn chằm chằm Judie, cười âm hiểm...

Phỉ Nhi cùng Lăng Trang, Tần Hinh sau khi nghe được Judie nói, trong lòng không khỏi thầm hét một tiếng, Judie này thật đúng là không biết điều, dám nhạo báng Liên Kiều.

Quả nhiên, vẻ mặt Liên Kiều cực kì “ vô tội”, cô tươi cười, ra chiều sợ hãi mà rằng: “ Đúng, tôi rất sợ cô nha, nếu không tôi đi nhanh , cô sẽ chết thật thảm đấy.”

Judie thấy lí do lần này của Liên Kiều là muốn thoái thác, trong ấn tượng của cô ta Liên Kiều luôn đối lập với mình, hôm nay sao lại chịu nhún nhường thế.

“ Cô có ý gì?” Cô ta không tin Liên Kiều lại ngoan ngoãn đầu hàng như vậy.

86. Chương 86: Gặp Oan Gia: Chiêu Của Cung Quý Dương (2)

Liên Kiều cố ý giương lên nụ cười “ khờ dại”, cô nhướn mi nói: “ Chẳng lẽ cô không biết cô trông rất giống bà Dung Hoa sao? Nhìn sợ nha...”

Cô cố ý tỏ vẻ thần bí đi tới gần Judie, vẻ châm chọc nói: “ Tôi nay chắc gặp ác mộng nha.”

“Cô —— ”

Hai má Judie có chút nóng lên, nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại, cô khịt mũi nói: “ Tôi còn chưa nói cho cô, một tiểu nha đầu như cô, làm sao có thể biết trang điểm là cái gì, cô cho là ai cũng giống như cô, không trang điểm đã đi gặp người khác, thật là buồn cười.”

Liên Kiều không giận ngược lại còn cười, cô nhún vai một cái, cố ý nghe Judie nói tiếp, ra chiều đang suy nghĩ gì đó...

“ Đúng nha, trên thế giới này chỉ có phụ nữ sở hữu sắc đẹp tự nhiên mới dám không trang điểm đi ra ngoài nha..”

Cô cố ý hỏi Judie, ám chỉ người kia chỉ biết dùng đồ trang điểm và trang sức nên trông khuôn mặt cô ta trông như cái bình hoa vậy.

“ Cô, cô dám chửi tôi?”

Judie tức hộc máu, Liên Kiều này miệng lưỡi sắc bén, lần này càng khiến cô ta càng thêm phần hận thù.

“ Ai nha? Tôi chửi cô à? Ai nghe thấy? Các người nghe thấy sao?”

Liên Kiều hưng phấn dạt dào nhìn khuôn mặt chất đầy mỹ phẩm của Judie , chỉ còn kém nói cho cô ta biết phấn trên mặt cô ta đã sắp bung ra thôi.

Phỉ Nhi thật sự không muốn để Liên Kiều gây thêm tai vạ gì, liền bước lên phía trước giữ chặt cánh tay cô, nhẹ giọng nói: “ Đi nhanh đi, không muộn bây giờ.”

“ Đúng a, Liên Kiều, không còn nhiều thời gian nữa.”

Lăng Trang cũng tiến lên nhắc nhở.

Cãi nhau với Judie có cái gì tốt đâu, lần nào cũng thế này, lại khiến tâm tình không thoải mái.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt rồi nói: “ Ai, thế à, lần này vẫn còn cạy mạnh à, thật sự là đáng ghét .”

“ này, xu nha đầu, cô nói gì?”

Judie trừng to mắt, vô cùng tức giận.

” Thế nào? Cô muốn nghe à?”

Liên Kiều mở to mắt, vẫn mang bộ dáng nghịch ngợm mà nói: “ Tôi nói a... a, gián...”

Liên Kiều mắt to cơ Linh Địa đi dạo, sau đó nghịch ngợm trên mặt đất trước Thanh Thanh cổ họng nói rằng: “Ta là nói a —— a, con gián a —— ”

Cô cố ý hô to bên tai Judie.

“ Gián...”

“A —— chỗ nào? A —— ”

Judie theo bản năng hét ầm lên, một mình nhảy dựng tới ngã xuống đất, sợ tới mức chân tay đều mềm nhũn, khiến ấy người bạn đi bên cạnh cô ta.... cũng sợ như chim lạc. (chém)

“ A, trên tóc cô nha, con gián thật to nha.”

Liên Kiều hô to gọi nhỏ rồi hét lên, ra chiều bộ dáng của một tiểu quỷ tinh quái.

“A —— ”

Judie nghe vậy cảm thấy sắp điên rồi, vội vàng đưa tay lên đầu: “ này, các người mau tới hỗ trợ đi.”

Mấy người bạn đứng bên cạnh cô ta vừa nghe thấy Liên Kiều hô đều sợ tới mức chạy đi chỗ khác, mà Judie cũng chạy theo sau.

“Ha ha —— ha ha, chết cười nha! Ai nha, đau bụng quá.”

Hai tay Liên Kiều ôm bụng, cô cười quên trời quên đất.

(chỗ này ta chém)

Ngay từ lần trước ở hội trường, Liên Kiều bắt gián dọa Judie, sau đó cô ta liền bị ảnh hưởng , chỉ cần nhìn thấy gián là cô như gặp quỷ vậy, cho dù là nghe thấy tiếng “ Con gián” cũng khiến cô ta mất hồn mất vía.

Phải nhìn Liên Kiều cười đến độ sắp long trời lở đất, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “ Cậu thật sự là nháo đủ rồi, đừng dọa con bé đó nữa, lần trước nó đã bị cậu dọa cho đến phát bệnh rồi.”

“ Đúng nha, Liên Kiều, mấy người bạn đi cùng cô cùng đồng thanh nói, khuyên cô không nên gây chuyện với Judie nữa.” Trong lòng Tần Hình vẫn còn sợ hãi nhìn theo bóng dáng Judie đang chạy như điên kia, tiến lên nói với Liên Kiều.

“Hừ!”

Thứ hai túi sách vông (. Shubao2.)txt sách điện tử hạ tải

Liên Kiều hừ lạnh một tiếng: “Ai bảo cô ta tự nhiên trêu chọc tớ, hôm nay tớ đã từ bi lắm rồi mới buông tha cô ta, nếu lần sau cô ta còn chưa nhớ đời, nhất định tớ sẽ hung hăng giáo huấn cô ta, hơn nữa, tập trung sinh viên rất buồn tẻ, nếu không tìm chút gì vui thú để làm thì không có ý nghĩa rồi.”

Nói xong, cô ngênh ngang đi tới hướng lễ đài, bỏ lại cả ba người đứng nhìn nhau.

Lễ đường to như vậy mà nghiên cứu sinh ngồi chật kín, nhưng mà không hẳn là tất cả các khoa ngành khác nhau trong trường, nếu không cả cái lễ đường này cũng không đủ sức chứa, việc này phải thông qua việc chọn lựa của giáo viên rồi.

Phía giáo viên vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, Liên Kiều nhú mày, bộ mặt oán giận nhìn Phỉ Nhi đã kéo mình tới quá sớm, cô còn chưa trêu đùa Judie đủ, nên ra chiều bực tức, Phỉ Nhi liền nhìn thấy đoàn người vội vã chạy lại, sau đó lại quay sang nhìn Liên Kiều, trong mắt cô ấy vẫn còn mang theo lửa giận.

(Khổ thân Hoàng Phủ Ngạn Tước sau này)

Liên Kiều che miệng cười, nghĩ đến bộ dáng nực cười của Judie vừa rồi khiến cô thấy buồn cười đến cực điểm.

Đang lúc cô vẫn còn đang cảm thấy vô cùng vui vẻ, cả lễ đường ãng ồn ào lập tức yên lặng, trên lễ đường, hiệu trưởng xuất hiện.

“ Các em sinh viên, mời các em yên lặng một lát...” Trợ lý hiệu trưởng đi tới nói.

Tất cả các sinh viên nhìn Hiệu trưởng đang đứng trên đài, không biết ông sẽ tuyên bố chuyện gì.

Nhìn thấy bên dưới đã ổn định trật tự, hiệu trưởng vừa lòng cười nói: “ Như các bạn cũng đã nhìn thấy, mọi người ngồi ở đây đều là những sinh viên giỏi nhiều mặt ở các khoa ngành khác nhau, tất cả đều là sinh viên của trường quốc tế nổi danh nhất của Cảng (Hongkong), đều là nhân tài ưu tú, hôm nay tôi muốn thông báo cho các bạn một tin tốt, Tứ đại tài phiệt nổi tiếng thế giới sẽ tuyển một trợ lý từ trong số các bạn, nhân dịp mấy ngày nghỉ sẽ tiến hành tuyển chọn, các bạn sẽ có cơ hội tham dự cuộc tuyển chọn này,

đương nhiên, cuộc tuyển chọn lần này sẽ không phân biệt khoa ngành, hệ nào, cũng không phân biệt nam nữ, chỉ cần phù hợp với tiêu chuẩn họ đề ra, thì cơ hội cho các bạn là như nhau.!

Hiệu trưởng vừa dứt lời, dưới đài như nổ tung, mọi người bàn tán sôi nổi, tất cả đang rất kích động, nhất là sinh viên nữ, ai cũng muốn mình được tiếp xúc với tứ đại tài phiệt.

Chỉ có Liên Kiều, trên mặt cô không có bất cứ biểu tình nào, còn khinh thường nói: “thật là, tưởng có chuyện gì quan trọng, hóa ra là có liên quan tới tứ đại tài phiệt, nhàm chán.”

87. Chương 87: Gặp Oan Gia: Thân Phận Bị Vạch Trần (1)

Phỉ Nhi nghe thấy vậy bèn cười nói: “Cậu nói nha, hôm nay người tới trường chúng ta là Cung Quý Dương chứ có phải Hoàng Phủ Ngạn Tước đâu? Hay là... một trong số tứ đại tài phiệt khác?”

“Ai biết được, nhưng mà...”

Liên Kiều hơi nhú mày, nói: “Ngược lại vài ngày nay tớ cũng không thấy Cung Quý Dương, cũng không biết anh ấy đang làm cái gì nữa.”

Thế nhưng anh cũng không tới trường tìm mình? Chẳng lẽ anh biết.... Hoàng Phủ Ngạn Tước đến Hongkong?

Phỉ Nhi bưng miệng cười nói: “Xem ra Liên Kiều của chúng ta cũng tương tự nha!”

(chém nhé)

Phỉ Nhi cũng không khó nhìn ra tâm tư Liên Kiều, tiểu nha đầu này luôn đơn thuần đến ngốc, nếu không phải đã thích Cung tiên sinh kia, thì sao lúc nào cũng đem tên anh ta bên cửa miệng, tùy lúc có thể nói ra? Trước kia cô ấy chưa từng như vậy.

Liên Kiều nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bỗng hồng lên, lập tức gắt gỏng: “Phỉ Nhi, cậu nói gì đó, cái gì mà tương tự, tớ không hiểu cậu đang nói cái gì cả?”

Phỉ Nhi thật là đáng ghét, vô duyên vô cớ lại nói thế khiến mình đỏ mặt, cô đương nhiên là muốn phản đối, nhưng mà...

Vì sao tim mình lại đập mạnh khi nghe câu nói của cô ấy?

“Thật sự là không hiểu nổi nha? Liên Kiều, cậu đỏ mặt kìa!” Phỉ Nhi cố ý giễu cợt cô.

“Tớ nào có đỏ mặt? Không đỏ đâu.” Liên Kiều sống chết cũng không thừa nhận.

“Còn nói không có? Cũng đã đỏ như lòng đỏ trứng gà rồi.” Phỉ Nhi còn cố ý sờ sờ mặt cô.

Ngay lúc hai người đang ầm ĩ, hiệu trưởng giơ tay lên ý bảo mọi người yên tĩnh chút, sau đó cầm microphone hưng phấn nói: “Hôm nay trường chúng ta rất vinh hạnh được nghênh đón tổng giám đốc Cung thị, một trong tứ đại tài phiệt đích thân tới thăm trường chúng ta, hôm nay ngài ấy sẽ dựa vào danh sách sinh viên trong tay mình để lựa chọn ra người may mắn, xin một tràng vỗ tay cho Tổng giám đốc Cung thị.... Cung Quý Dương tiên sinh, xin mời...”

Ngay tại hai người vui đùa ầm ĩ gian, hiệu trưởng giơ tay ý bảo dưới đài an tĩnh chút, sau đó đối với microphone hưng phấn mà nói rằng:

Hiệu trưởng lớn tiếng tuyên bố, sau đó bày ra tư thế “Xin mời”.

Dưới đài, tiếng vỗ tay cùng tiếng la hét vang lên như sấm

Trong mắt Liên Kiều cũng mang theo sự chờ mong cùng ý cười nhẹ, thì ra là Cung Quý Dương tới trường học, lần này không giống với lần trước, anh thế nhưng lại tuyên bố thân phận của mình ở một nơi như thế này.

Đang bị sự hưng phấn bao quanh mình nên cô không có chú ý tới bộ mặt ảm đạm của Phỉ Nhi đang đứng bên cạnh mình, kì thật người cô hi vọng gặp không phải “Cung Quý Dương” mà là Hoàng Phủ Ngạn Tước “người đã bị Liên Kiều chinh đến thăm kia cơ.”

Phỉ Nhi không tin những gì Liên Kiều nói dù chỉ một chút, nha đầu đơn thuần như vậy, đường đường là một tứ đại tài phiệt làm sao lại đi nhảy lều được, nhưng lại biến thành quý? Nghĩ gì cũng thấy rất buồn cười đi.

Kỳ thật, lúc này khi hiệu trưởng vừa mới tuyên bố xong, Phỉ Nhi và Liên Kiều còn đang cười nói, nhưng tim lại đập rất nhanh, cô rất muốn nhìn thấy người đàn ông kia, nhìn bóng dáng cao lớn anh tuấn, nhìn đến nụ cười bên môi tà mị của người đàn ông này.

Tuy rằng cô cũng chỉ nhìn qua anh ta một lần, nhưng hôm nay, lúc “Hoàng Phủ Ngạn Tước” đi qua mình, mùi Long Đản Hương nam tính vây quanh cô, khiến cô bắt đầu trầm luân trong mùi hương ấy.

Phỉ Nhi biết, cô không thể! Cô làm sao có thể thích vị hôn phu của Liên Kiều, yêu người đàn ông cao cao tại thượng kia.

“Phỉ Nhi, cậu làm sao thế?”

Liên Kiều phát hiện ra Phỉ Nhi có chút khác thường, chỉ thấy ánh mắt cô ấy nhẹ nhõm lại, tựa như có tâm sự gì đó.

“A? Không, không có gì...”

Phỉ Nhi nhất thời khần trương, lắp ba lắp bắp sau đó mới vội vàng phản ứng lại, “Ai nha, cậu khần trương cái gì, cậu xem, vừa rồi cậu vừa nhắc tới Cung tiên sinh, nhất định anh ta sẽ... a!”

Cô còn chưa nói xong, một tiếng than đầy sợ hãi từ cổ họng liền phát ra, đôi mắt đã trừng to đến cực đại, như là nhìn thấy cái gì vô cùng khiếp sợ vậy.

“Cậu làm sao vậy?”

Liên Kiều bị bộ dạng này của cô dọa rồi, vội vàng nhìn theo ánh mắt Phỉ Nhi, ngay sau đó, thân mình nhỏ xinh cũng ngây ngẩn...

Cô, thậm chí một tiếng kêu sợ hãi cũng không có, nhất thời giống như bị điểm huyết vậy, đứng im bất động.

Từng tràng vỗ tay vang lên, ánh đèn sân khấu phản chiếu bóng dáng người đàn ông đẹp đẽ quý phái, thân hình anh cao lớn, nhất cử nhất động đều mang theo khí thế, khuôn mặt anh tuấn cùng đôi mắt đào hoa khe khẽ dờ, bên môi ý cười tà mị, một vẻ mặt bất cần đời, giống như tất cả trên thế giới đều đặt trong sự khống chế của anh ta vậy, toàn thân anh ta tỏa ra một khí thế lạnh băng bức người, tựa hồ trời sinh anh ta đã là một bậc vương giả, tất cả mọi người đều phải phục tùng anh ta vậy.

Đây là Cung quý dương, không hơn không kém, tài phiệt tổng giám đốc Cung thị

Lại một trận tiếng thét vang lên, Cung Quý Dương ngồi ở vị trí chủ tịch, con người đen láy cùng ý cười tà mị quét về phía các sinh viên dưới đài, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh, chuẩn xác dừng lại tại khuôn mặt nhỏ nhắn mê li của Liên Kiều.

Nhìn bộ dáng ngây ngốc như cộc gỗ của cô, khóe môi anh ta không kiên nhẫn bèn hơi gợi lên.

Tốt lắm, đây chính là hiệu quả mà anh ta mong muốn.”

“Các vị đồng học, mọi người khỏe chứ...”

Một lát sau, ánh mắt anh ta dời khỏi gương mặt Liên Kiều, thông thả mở miệng, giọng nói tao nhã trầm thấp qua micro động lòng bao nữ sinh...

“Thật là cao hứng hôm nay có thể gặp mặt các bạn, tôi là Tài phiệt Tổng giám đốc Cung thị.... Cung Quý Dương..”

(k biết thế nào cho thuận)

Tất cả sinh viên đều nín thở, các nữ sinh tim đập nhanh, mặt đỏ gay gắt.

Một câu “Tôi là tài phiệt tổng giám đốc Cung thị Cung Quý Dương” lập tức khiến Liên Kiều bình tĩnh, cô vương tay, run rẩy chỉ người đàn ông trên đài kia, lắp ba lắp bắp nói với Phỉ Nhi:

“ Hấn, hấn sao lại là Cung Quý Dương? Phỉ Nhi, này, chuyện này là sao? Hấn không phải Hoàng Phủ, Hoàng Phủ Ngạn Tước sao? Còn có... không phải hấn đã chết sao?”

Vô cùng khiếp sợ đã khiến cô không kịp tự hỏi bản thân mình, đôi mắt mở to cực đại, chân tướng này thật giống như quỷ vậy.

88. Chương 88: Gặp Oan Gia: Thân Phận Bị Vạch Trần (2)

Phỉ Nhi cũng khiếp sợ mãi mới bình tĩnh lại đây...

“Liên Kiều, tớ, tớ —— chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Cô không có biện pháp trả lời vấn đề của Liên Kiều, bởi vì giờ phút này trong lòng cô cũng đang rối loạn.

Người đàn ông vốn là Hoàng Phủ Ngạn Tước thế nhưng lại nói mình là Cung Quý Dương?

Này —— chuyện này là sao?

Liên Kiều cảm thấy hô hấp cũng bắt đầu trở bèn hỗn loạn rồi, đại não cô trống rỗng, cô nhìn người đàn ông trên đàn kia, cũng không biết hấn đang nói cái gì...

(chương này lại gọi Cung Quý Dương là hấn nhé)

Sao lại biến thành thế này?

Hấn mới là Cung Quý Dương?

Kia —— vậy thì người đàn ông vài ngày trước vẫn ở bên cạnh bồi cô là ai? Chẳng lẽ, chẳng lẽ hấn mới là Hoàng Phủ Ngạn Tước chân chính?

Nghĩ đến đây, một cảm giác bị lừa gạt dâng lên trong cô, trong nháy mắt làm bùng lên lửa giận của Liên Kiều.

Hấn đây là muốn gì? Chẳng nhẽ thích nhìn bộ dáng cô bị đùa giỡn sao?

Còn có —— người đàn ông kia vì sao lại muốn lừa gạt cô? Chẳng nhẽ, cô lại khiến người khác muốn lừa gạt vậy sao?

Liên Kiều nắm chặt nắm đấm, toàn bộ trong đầu đều là bộ dáng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hận không thể lập tức chạy đi tìm hấn để chất vấn mọi chuyện.

Liên Kiều cô chính là sẽ không bỏ qua bất cứ cái gì , cho dù chỉ là một hạt cát!

(chém đây)

Nhưng mà... trừ thân phận hai người đàn ông này ra, còn có một điều mà Liên Kiều còn chưa thông... thì phải là, người đàn ông đang đứng trên đài kia không phải đã chết rồi sao?

Chẳng lẽ ——

Liên Kiều lập tức nghĩ đến chuyện đáng sợ nhất, đêm hôm đó bởi vì tò mò mà cô chạy tới tầng hầm nhìn trộm cỗ thi thể kia, không ngờ lại phát sinh sự tình đáng sợ trên cỗ thi thể đó, cô dám khẳng định một trăm phần trăm, đó là bởi vì người chết là do giáng đầu thuật.

Cứ như vậy, nói cách khác người đàn ông trên đài này là trung hàng đầu, một người nào đó chết sao đó khởi tử hoàn sinh (chết đi sống lại), này hoàn toàn có khả năng, chẳng qua điều không đúng là, hấn đã là một người chết, không còn hô hấp nữa, tim đã ngừng đập, thậm chí chỉ còn cái xác không hồn.

Hiện giờ hấn đang ngồi trên đài, nói vậy nhất định là giáng đầu thuật, nhất định có người muốn lợi dụng thi thể của hấn làm chuyện xấu.

Liên Kiều càng nghĩ , toàn thân càng trở nên rét run, cô tuy rằng có thể nhìn ra người nào là do giáng đầu thuật , nhưng mà cô không có nghĩa vụ phải giải thuật, cho nên, gặp gỡ dưới tình huống này, tuy rằng cô có thể ba mươi sáu kế...! Chạy...

“Phỉ Nhi, chúng ta mau đi đi.”

Cô chưa nói dứt lời, liền kéo bàn tay nhỏ bé của Phỉ Nhi đứng dậy.

“Uy —— ”

Phỉ Nhi vội vàng giữ Liên Kiều lại, bất khả tư nghị nhìn cô nói: “ Cậu diên à, hiệu trưởng còn đang ở kia, đang trừng mắt nhìn chúng ta, cậu không muốn sống nữa à?”

Cô cũng không muốn bị hiệu trưởng điểm danh chỉ mặt trước bao nhiêu người, sau đó lại bị trừng phạt đau, thật mất mặt nha, quan trọng hơn là... người đàn ông khiến cô mất hồn còn đang trên kia, làm sao cô có thể bỏ đi được.

Liên Kiều thấy thế , vẻ mặt lo lắng

“ Nếu như cậu không đi theo tớ, tớ cũng không muốn tiếp xúc với quỷ đầu.”

“Liên Kiều!”

Phỉ Nhi có chút mất hứng, “Cung tiên sinh căn bản không chết, cậu không cần nói anh ấy như vậy?”

“Phỉ Nhi, tớ chính là suy nghĩ cho cậu, được rồi, không nói nữa, rốt cuộc cậu có đi theo tớ không?” Liên Kiều không nghĩ tới lần này Phỉ Nhi lại không ủng hộ mình, có chút chần chộ.

Phỉ Nhi kiên định mà lắc đầu ——

“Liên Kiều, tớ sẽ không đi, đừng nói Cung tiên sinh sống hay chết, cho dù anh ấy là người chết, tớ cũng không sợ.” Cô giương giọng khẳng định.

Liên Kiều quả thực cũng bị giọng điệu của Phỉ Nhi làm cho cứng họng, cô xúc động nói: “ Được, cậu không đi, tớ đi.”

Nói xong, một mình cô rời đi chỗ ngồi trong tiếng trống rộn ràng trên đài, nhân cơ hội mọi người đang vỗ tay kịch liệt liền lên biến mất theo lối đi nhỏ, giống như con chuột nhỏ đang chuẩn bị chạy trốn vậy.

Thứ hai túi sách vòng (. Shubao2.) miễn phí sách điện tử hạ tải

Trong lòng hấn chính là đánh tính toán nhỏ nhất đầu, nàng rất tin chỉ cần chính mình rời đi, Phỉ nhi nhất định sẽ đi theo chính mình, nàng mới không tin Phỉ nhi sẽ ném tại chính mình.

“Liên Kiều —— ”

Quả nhiên, vẻ mặt Phỉ nhi đầy lo lắng, cô khẩn trương nhìn trên đài, lại nhìn Liên Kiều đang đi ở lối nhỏ kia, nhỏ giọng hô:

“ cậu đừng nháo, sẽ bị phát hiện đấy.”

Nào ngờ, không đợi Phỉ Nhi nói hết lời, một đạo âm thanh trầm thấp vang lên...

“Liên Kiều —— ”

Cảm giác bị điểm danh trực tiếp như sét đánh vang lên trên đầu Liên Kiều, cô đang như chú chuột nhỏ muốn thoát đi, nghe thấy thanh âm này, thân thể lập tức cứng đờ.

Cái gì?

Ai lại kêu cô?

thanh âm này là...

Liên Kiều nơm nớp lo sợ quay đầu lại, lập tức đối diện với đôi mắt trên đài kia, chỉ thấy chủ nhân đôi mắt ấy đang thần nhiên cười, nhìn cô diên vụng về...

Mà càng xấu hổ hơn là... ánh mắt tất cả mọi người lúc này đang tập trung trên người cô, trong mắt bao người ở đây đều nghĩ cô muốn chạy trốn nha.

Liên Kiều tựa hồ có thể nghe được thanh âm nuốt nước miếng của chính mình.

Tại sao có thể như vậy...

Quả nhiên, hành động này của cô trong mắt hiệu trưởng chính là bôi nhọ danh dự của trường, sắc mặt ông trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Liên Kiều, em đag làm cái gì vậy? Cung tiên sinh đã muốn chọn em, còn không mau lên đây.”

Ách?

Liên Kiều sau khi nghe vậy , nhất thời còn không phản ứng kịp ý tứ của Hiệu trưởng, cô ngơ ngác nhìn đôi mắt tà mị đen láy của Cung Quý Dương, trước hàng nghìn ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của các đồng học .

“Không —— không, em , em không đi!”

Cô lập tức kịp phản ứng, vội vàng dùng tay ôm một cái ghế dựa, giống như là muốn chôn chạy vậy.

“Cái gì?”

Hiệu trưởng cũng khiếp sợ, mà toàn trường , nữ sinh đồng loạt ồ lên...

89. Chương 90: Gặp Oan Gia: Linh Hàng (1)

Cung Quý Dương cười rộ lên: “ tiểu cô nương, em thật đúng là” Chỉ phóng hỏa nhà quan, mà không đốt đèn dân chúng”, em đùa dai với tôi như vậy, chẳng lẽ tôi không thể phản kích sao?”

Liên Kiều hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt, cô không hiểu hắn đang nói cái gì cả (LK vốn ngu Hán ngữ mà)

“ Nhưng mà...”

Cung Quý Dương lại nói: “ Em xem cỗ thi thể kia tồn tại chân thực nha.!

Một câu nói này khiến Liên Kiều thêm khấn trương, cô mãnh liệt kéo tay hắn nói: “ Tồn tại chân thực là có ý gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ thi thể kia thực sự có vấn đề à?”

“ Em cảm thấy sẽ có vấn đề gì?” Cung Quý Dương không trực tiếp trả lời cô, mà hỏi ngược lại.

Liên Kiều trầm mặc một chút, cô nhìn Cung Quý Dương, muốn nói rồi lại thôi.

“Không quan hệ với tôi, tôi thấy gì thì nói thôi.” Hắn cười hiền lành, nói.

Liên Kiều tự hỏi bản thân xem nên mở miệng thế nào, đôi lông mày cong cong khẽ nhăn lại.

Lúc sau, cô mới lên tiếng: “ Tôi sợ tôi nói ra anh sẽ không tin.”

Cung Quý Dương nhún vai, sau đó đặt mông xuống chiếc ghế bên cạnh, bộ dạng nhàn nhã ...

“Chỉ cần em nói, tôi sẽ tin!”

Liên Kiều nhẹ thở dài một hơi, đôi mắt tím tử lan như quay lại một màn đêm đó...

“Kỳ thật, nếu đêm đó không phải là anh giả bộ thi thể, nhất định cỗ thi thể kia có vấn đề, mà vấn đề lớn nhất tôi hoài nghi đó là... giáng đầu thuật.”

Nói tới đây, cô tạm dừng một chút, tựa như đang chờ đợi có thể nhìn ra chút biểu tình từ vẻ mặt của Cung Quý Dương , nhưng cô cảm thấy kì quái , người này từ đầu tới cuối đều ôm bụng cười, không có lấy một chút kinh ngạc, cô còn hoài nghi rốt cuộc mình có nói rõ ràng không nữa.

Thấy cô dừng lại, lại thấy Cung Quý Dương nhướng mày nói: “ Nói tiếp đi, sao em lại khẳng định là giáng đầu thuật.”

Liên Kiều khẽ nhăn mày, nói: “ Giáng đầu thuật, khẳng định như thế? Vừa nhìn qua là biết, lúc đó tôi còn tưởng anh bị trúng giáng đầu thuật, tội nghiệt của tôi to lắm nha.”

Nghe cô nói những lời này lại khiến Cung Quý Dương cảm thấy hứng thú: “ Vừa nhìn qua đã biết? Chẳng lẽ... em cũng tinh thông giảng đầu thuật?”

Liên Kiều nghe thấy thế, mới quyết mồm lắc đầu: “ Không, tôi không tinh thông giảng đầu thuật,nhưng mà nhìn qua, chỉ cần liếc một cái là tôi có thể biết thi thể này có hay không trúng giảng đầu thuật.”

“A? Thần kỳ như thế sao? Tôi cũng đã nghe nói về giảng đầu thuật trong truyền thuyết .”

Cung Quý Dương cố ý nói với cô , muốn cô giải thích càng nhiều càng tốt.

“Làm sao lại là trong truyền thuyết, nó thực sự tồn tại, chẳng qua anh không tin có giảng đầu thuật, nhất là lại có trong vương thất .”

Liên Kiều bất mãn kháng nghị, bộ dáng cô tựa như muốn nói” Anh thật sự là thổ đại nha”.

Cung Quý Dương cười to, vội nói: “ Được rồi, tôi ít học hiểu biết nông cạn, cổ thi thể kia có hiện tượng gì mà em lại phán đoán là trúng giảng đầu thuật? Hơn nữa, thi thể cũng có thể trúng giảng đầu thuật à?”

(Chỗ này chả hiểu gì)

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện này.

Đứng lâu Liên Kiều cũng có chút mệt , cô cũng ngồi xuống ghế đối diện hắn, than thở: “ Anh muốn nghe , vậy thì tôi nói.”

Ý cô đã rõ ràng, một hai câu không thể nói hết được.

Mà Cung Quý Dương cũng phát huy bản tính rảnh rồi sinh nông nổi của mình, hắn tựa thân mình vào ghế ngồi, nói: “ Được, em nói đi.”

Liên Kiều thấy bộ dáng cao hứng của hắn, đáy mắt nổi lên một sự nghi hoặc, cô ngẩng đầu hỏi: “ Vì sao anh lại hứng thú với cổ thi thể kia?”

Cô thật sự tò mò.

Nếu dựa theo lí do thoái thác của hắn, nếu đêm đó thi thể đó không phải là hắn, như vậy hắn sao lại xuất hiện ở đó, rõ ràng cũng là vì cổ thi thể thần bí kia, chẳng qua, hắn là người ngoài, vì sao lại tò mò chuyện của Hương cảng.

Cung quý dương mông mõi một câu, phản hồi một câu: “Vậy người thì tại sao đối cổ thi thể kia cảm thấy hứng thú đâu?”

Liên Kiều ngẫm lại, sau đó nói rằng: “Muốn điều tra rõ một sự tình lâu!”

“ Tôi cũng như em, chúng ta đang trên cùng một trận tuyến nha.”

Cung Quý Dương một bộ cà lơ phất phơ nói. (bộ dáng cợt nhả)

Câu trả lời của hắn không đúng với ý cô muốn, Liên Kiều tỉ mỉ đánh giá hắn một phen, mới tiếp tục nói.

“ Cái này gọi là giảng đầu thuật, kì thật là có hai hàm nghĩa, trong đó từ “ Giảng” (Nguyên convert là hàng đầu thuật) chỉ một thủ đoạn hay là pháp thuật để giảm đau đớn, mà “ đầu” là chỉ thân thể người chết hoặc là vật phẩm có liên quan hay có tương quan với thân thể...”

(Beta sau nhé, Min chưa lên được)

Nói tới đây, Liên Kiều sợ Cung Quý dương nghe không hiểu nên cố ý dừng một chút, thấy hắn gật đầu nên mới tiếp tục nói: “ Giảng đầu thuật dựa theo thủ đoạn có thể chia làm 2 loại chủ yếu là tương quan phi linh tính, hai là tương quan linh tính, tương quan phi linh tính là dùng sâu hoặc động vật chế tạo thuốc, a, có liên quan tới cổ thuật (thuật có từ xa xưa) xưa của Miêu Cương ở Trung Quốc, anh có biết cổ thuật cổ ấy không?”

Cung Quý Dương nhún vai: ” Tôi cũng chỉ nghe nói qua như nghe giảng đầu thuật, chưa từng nhìn thấy.”

”Kỳ thật anh không thể phủ định chúng tồn tại, mà giáng đầu thuật bắt nguồn chính xác từ Trung Quốc. Cổ thuật và giáng đầu thuật là quan hệ cha truyền con nối, kì thật chính là cổ hàng tương quan phi linh tính, nhưng mà...”

Liên Kiều nuốt một ngụm khí: “ Đáng sợ nhất không phải là phi linh tính, mà chính là tương quan linh tính.”

“ tại sao lại vậy?” Cung Quý Dương cảm thấy hứng thú hỏi cô.

90. Chương 91: Gặp Oan Gia: Linh Hàng (2)

“ Tại sao lại vậy?” Cung Quý Dương cảm thấy hứng thú hỏi cô.

Liên Kiều khẽ liếm môi, bộ dạng giống như thầy giáo đang giải thích vấn đề khó hiểu cho học sinh, cô nói:

“ Giáng đầu thuật loại mà hành vi thuộc loại linh tính tương quan có một loại tên “ Linh hàng”, mà linh hàng là đáng sợ nhất trong các hành vi đó! Linh hàng trong bóng tối, khả năng hại người có thể tương đương với “ lệnh truy nã”. Linh hàng vận dụng ý thức tinh thần dựa theo giới thần linh, gng giống như hồn ma. Linh hàng đáng sợ nhất trong giáng đầu thuật bởi vì được các nhà giả linh học nghiên cứu, có khả năng khống chế quỷ dữ, người thực hiện linh hàng cao tay nhất chính là Vu sư!

“Vu sư? Không phải hàng đầu sư sao?” Cung Quý Dương nghe thế nào cũng không hiểu được.

“Không, hàng đầu sư là hàng đầu sư, Vu sư là Vu sư, không thể nói hai người là một được.”

Về mặt Liên Kiều cực kì nghiêm túc , cô phản bác lại Cung Quý Dương “ Có gì không đúng à?”

Hắn tò mò hỏi, nếu là giáng đầu thuật , không phải do hàng đầu sư làm sao?

Liên Kiều trừng mắt liếc mắt một cái nói: ” Thứ Vu sư sử dụng là tà thuật, là một loại hành vi của ác ma, mà một người đủ tư cách làm hàng đầu sư không được phép sử dụng tà thuật, phải rửa tâm mới thực hiện được!”

“A —— ”

Rốt cuộc Cung Quý Dương cũng hiểu được, hắn không nghĩ lại có thể học được những điều này, hơn nữa hắn cũng biết được hàng đầu sư cũng có ba bậc loại.

“ Vậy cỗ thi thể trong tầng hầm kia thuộc loại linh hàng nào?”

Liên Kiều gật đầu: “Ừ, nếu không lầm trăm phần trăm là linh mã hàng, chẳng qua bây giờ tôi chưa thể khẳng định cỗ thi thể ấy bị trúng giáng đầu thuật lúc còn sống hay là đã chết rồi thôi, bởi vì lúc ấy... lúc ấy...”

Cô nghĩ lại tình huống đêm đó, nhất thời rụt cổ lại, giờ nghĩ lại cô vẫn còn thấy sợ.

Lúc ấy nếu không phải Cung Quý Dương xuất hiện, nói không chừng cô đã sớm trở thành vật hi sinh.

Cung Quý Dương cười, loại tình huống bị một tiểu cô nương động tới quả thực sợ muốn chết nha.

Nghĩ định lại, dưới một nhà xác dưới tầng hầm đầy ám muội, mà một cô gái chỉ hai mươi tuổi lại một mình đối mặt với xác chết, mà xác chết này lại ngoài ý muốn động đậy, từng bước từng bước hướng phía mình đi tới, quả thực là đáng sợ.

Đây chẳng phải là tình huống chỉ có trong phim sao?

“ Chết trước hay sau thì có gì khác nhau?” Cung Quý Dương khó hiểu hỏi.

Liên Kiều gật đầu: ” Chết trước mới trúng giáng đầu thuật, thì đó là ác linh, còn sau khi chết mới trúng, đó là ác thi, hậu quả đều rất nghiêm trọng.”

Thứ hai túi sách vông (. Shubao2.) miễn phí TXT tiểu thuyết hạ tải

” Em cho rằng cỗ thi thể này trúng giáng đầu thuật sẽ làm cái gì?” Cung Quý Dương tiếp tục hỏi.

Liên Kiều bắt đầu lắc đầu ——

“Không biết, nó sẽ nghe theo chỉ thị của thủ lĩnh, sau đó người đó sai nó làm gì nó sẽ làm theo cái đó.”

“ Chẳng lẽ không có biện pháp gì sao? Cũng không thể để nó muốn làm gì thì làm ?”

Cung Quý Dương hơi trầm tư hỏi.

“Có biện pháp!”

Về mặt Liên Kiều tràn đầy khẳng định nói: “ Mặc Di tử nói, chị ấy có thể kiểm soát để thi thể đó không thực hiện hành động kế tiếp, khi đó thi thể chỉ còn là thi thể thôi!”

(Chỗ này chả hiểu gì chem tạm beta sau nhá)

(người của gia tộc Mặc Di?

Thì ra là thế!

Cung Quý Dương như đang suy nghĩ điều gì, hần cũng không tiếp tục hỏi nữa, xem ra có chút chuyện phát sinh ngoài ý muốn của hần.

Liên Kiều thấy hần như vậy, gơ bàn tay nhỏ bé hua hua trước mặt hần.

“ Đây”

Cung Quý Dương đang từ suy nghĩ sâu xa khôi phục lại, cười cười: “ Thật sự không nghĩ tới tiểu cô nương em lá gan lại lớn như vậy, mà chuyện kia cũng kì lạ !”

Liên Kiều nhún vai , sau đó nở nụ cười đầu quỵ dị.

“ Anh sẽ không phải là ở đó vì muốn làm gì cỗ thi thể kia chứ?”

Cung Quý Dương đuổi lưng về biếng nhác, trên mặt ý cười càng sâu, gương mặt anh tuần quả thực làm mê đảo chúng sinh.

”Đương nhiên không phải, em không phải đã nghe được nguyên nhân từ hiệu trưởng rồi sao?”

Liên Kiều kinh ngạc vài giây đồng hồ, mắt to chớp chớp...

“ Thật là phải tới Cung thị sao?”

Cung quý dương gật đầu.

Liên Kiều ngẫm lại, lập tức lắc đầu ——

“ Tôi mới không cần đâu, chơi không vui!”

(Con lạy mẹ Kiều, mẹ lúc nào cũng nghĩ tới chơi)

“ Tới Cung thị không phải để em chơi bởi, mà là...”

Cung Quý Dương rướn thân lên phía trước như muốn tìm cái gì, cười xấu xa nói: “ Báo thù cho em nha.”

“ Thay tôi báo thù?” Nhất thời Liên Kiều không hiểu hàm ý trong lời nói của Cung Quý Dương.

Nhìn thấy bộ dáng mơ hồ của cô, Cung Quý Dương cũng không ngại làm “ Người tốt” một lần nữa, hần biếng nhác mở miệng nói: “ Chẳng lẽ em không biết Hoàng Phủ Ngạn Tước hai ngày nữa sẽ về Hongkong sao?”

Liên Kiều hơi giật mình, anh nhanh như vậy đã phải đi rồi sao?

Tâm có chút ê ẩm, giống như đã uống rất nhiều nước nên không ngừng khó chịu.

Tại sao có thể như vậy?

Thứ hai túi sách võng (. shubao2.)txt sách điện tử hạ tá

“ Tổng bộ của tài phiệt Cung thị đặt ở Mỹ, mà hai ngày sau đó Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng sẽ quay về Mỹ, hẳn là em lâu như vậy, chẳng lẽ em không muốn cho hẳn ném mùi đau khổ, đi Cung thị báo thù sao?” Cung Quý Dương xấu xa xúi Liên Kiều.

Ý chí chiến đấu lập tức dân lên trong Liên Kiều ! đôi bàn tay trắng như phấn vào giờ khắc này đã nắm thật chặt.

Đúng vậy, cái tên đàn ông đáng chết kia dám lừa cô lâu như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho hắn, quả thực là tiện nghi cho hắn đi, tuyệt đối không được.

“ Được. “ Liên Kiều hăng hái nói thêm: “ Quả thực tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy, đáng giận.”

“Ha ha ——” Cung quý dương hài lòng cười...

“Nha đầu, theo tôi đi tới Mỹ, tôi sẽ làm quân sư cho em.”

Liên Kiều vỗ tay hoan hô, nhất định cô sẽ trừng trị tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia mới được, để cho hắn biết, lừa gạt Liên Kiều cô hẳn sẽ chỉ có thể nước mắt giàn dụa thôi.

91. Chương 92: Oan Gia Xinh Đẹp: Thói Quen Của Mặc Di

Khách sạn bán đảo HongKong.

Tại khách sạn Salisbury ở Hongkong, mới sáng sớm đã xuất hiện không khí vô cùng quỷ dị.

Đây là gian phòng xa hoa bậc nhất trên tầng cao nhất của khách sạn, thiết kế theo phong cách Châu Âu thanh lịch tươi mát, rất xứng với các thiết bị xa hoa trong phòng. Màu vàng kim cộng với màu ngà voi được bố trí hài hòa, rất tài tình mà biểu lộ ra sắc thái nhân nhã của con người phương đông.

Chỗ độc đáo nhất chính là, bên trong có một bể bơi vô cùng lớn, nhưng lại thông với tấm kính dưới trần, không thiếu ánh mặt trời ấm áp trong không khí. Bên cạnh lại là những cột trụ cung đình, pho tượng được thiết kế theo phong cách La Mã cực kì đặc biệt, nơi nơi xa hoa.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cùng Mặc Di Nhiễm Dung rạng sáng hôm qua đã tới nơi này, nhưng mà, là mỗi người một phòng!

Ánh mặt trời mới lên, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào mặt nước bên trong bể bơi, khúc xạ ra từng tia lấp lánh trên sóng nước, đón văng sáng tự nhiên, toàn thân hóa trang một bộ đồ trắng Mặc Di đang tập trung tinh thần ngồi một chỗ, con người trong suốt không vui không buồn, dường như không nhiễm bụi khỏi trần gian.

Tại trước mặt cô, đang bày ra trận pháp bài Tarot, đây là từ một phong tục được lưu truyền mà hình thành ra trận pháp Tarot, màu tím đậm hình thành quyền uy của bài tính.

Nhìn kỹ đi, cũng là “Chấp hành hành động” trước “trận pháp vòng cổ Trần Châu”, đây là một loại trận pháp thích hợp nhất trước khi hành động một việc gì đó, thông qua loại trận pháp bói toán này, có thể khiến kẻ bói có thể rất nhanh biết được vấn đề khó khăn cùng với biện pháp xử lý tốt nhất.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn trận pháp cuối cùng rút ra một lá bài, rất lâu sau, mới chậm rãi đem mở ra, đập vào mắt, lại là chủ bài Major Arcana —— ma thuật sư!

Trong truyền thống bài Tarot, cùng sở hữu bảy mươi tám bài tẩy mặt, chia làm hai mươi hai trường chủ bài Major Arcana và mười sáu tám cung đình bài và bốn mươi tám bài mất kết.

Ngay khi cô nhìn thấy tám bài cuối cùng của trận pháp kia, trong mắt dường như hơi dao động một chút, lập tức nhíu mày.

Ngay lúc Mặc Di rơi vào trầm tư, chuông cửa lập tức vang, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, nhẹ thở dài một hơi, đi tới cửa, tự mình mở cửa.

Cửa phòng mở ra, ánh mắt cô rơi vào một khuôn mặt đẹp trai!

“Chào buổi sáng, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Chỉ thấy Hoàng Phủ Ngạn Thương tự mình đem bữa sáng đưa tới, vẻ mặt quan tâm hỏi han.

“Tốt lắm, thực cảm tạ Hoàng Phủ tiên sinh an bài tất cả cho tôi!”

Mặc Di Nhiễm Dung đi theo phía sau, môi anh đào nở ra một nụ cười đẹp tự nhiên.

Hoàng Phủ Ngạn Thương trong lòng chợt có một tia mất mát, hắn quay đầu lại nhìn về phía cô, nói:

“Thời gian chúng ta quen nhau không tính là ngắn, em có thể gọi tôi là Ngạn Thương, cái danh xưng Hoàng Phủ tiên sinh này dường như có chút không hay!”

Mặc Di Nhiễm Dung cười ảm đạm, không nói gì.

Lúm đồng tiền như hoa lê rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương có thể nói là kinh diễm vạn phần, hắn thất thần trong chốc lát, chính cái gọi là “Quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp”, hôm nay hắn rốt cục biết ý nghĩa của những lời này.

Chỉ thấy thân trên cô mặc áo trắng Rosa, bên dưới lại là quần ngắn kết hợp phong cách Gypsy, mà một đầu tóc dài đen không buộc lại mà buông xõa xuống dưới, một đôi mắt màu tím lưu chuyển ánh sáng huyền bí.

Cảnh đẹp lúc này dường như khiến Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn đến ngốc!

Hắn thừa nhận đã nhiều ngày ở chung, mỗi đêm trong giấc mơ đều là hình dáng của cô...

Bữa sáng được ăn trong yên tĩnh, đây là kinh nghiệm của Hoàng Phủ Ngạn Thương khi mới tiếp xúc với cô biết được, ngày thường cô là một phụ nữ cực kỳ yên tĩnh, nhất là lúc ăn cơm, không cần phải nói cô tuyệt đối sẽ không mở miệng, lại càng không giống những người phụ nữ khác thích líu ríu trên bàn cơm.

Vừa mới bắt đầu Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không biết điểm ấy, hắn ý đồ khơi mào không khí trên bàn cơm, nào biết, trừ bỏ hứng thú với nội dung cùng hoàn cảnh công tác của hắn, Mặc Di Nhiễm Dung dường như đối với những thứ khác không hề dao động.

Nhất là khiến hắn không chịu được —— cho đến bây giờ, cô vẫn lễ phép mà gọi hắn là “Hoàng Phủ tiên sinh” !

Điều này chính xác đã khiến lòng tự trọng của hắn bị đả kích sâu sắc, tạm thời không nói hắn đường đường là thiếu gia của Hoàng Phủ Gia tộc, riêng chỉ khuôn mặt anh tuấn khí khái cùng với địa vị quốc tế của hắn đã khiến nhiều phụ nữ mơ ước, nhưng chỉ suy nhất người phụ nữ trước mặt này lại không hề dao động.

Ánh nắng sớm chiếu lên khuôn mặt của Mặc Di Nhiễm Dung, có ánh sáng trong suốt, khiến cô nhìn qua càng thêm tuyệt mỹ.

Trên khuôn mặt không có một chút trang điểm nào của cô, đây là một khuôn mặt trong sáng cực kỳ sạch sẽ, thiên sinh lệ chất hình dáng xinh đẹp khiến cho cô nhìn qua càng thêm thanh nhã thoát tục.

Hoàng Phủ Ngạn Thương biết mặt phụ nữ đều gạt người, có rất nhiều phụ nữ nhìn qua rất trong sáng, nhưng trên cơ bản đều là đánh một lớp trang điểm thật dày, rất nhiều khuôn mặt bị phần tàn phá, phải trải qua quá trình trang điểm thật lâu mới tạo ra khuôn mặt trong sáng.

Nhưng, Mặc Di Nhiễm Dung thì khác, hắn liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra đây là một làn da trắng nõn tự nhiên, giống như một cây vải mới lột da, mềm tới độ có thể véo ra nước.

Yên lặng ăn bữa sáng Mặc Di Nhiễm Dung dường như có thể cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông đối diện cô giật mình, sau khi tào nhả uống xong ngụm sữa, buông chén xuống ——

“Hoàng Phủ tiên sinh —— ”

Cô phá lệ mà mở miệng, âm thanh thanh nhã tản ra như mùi hoa nhài thơm mát.

Ách?

Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức phản ứng, trong lúc nhất thời lại cảm thấy có chút xấu hổ, sống lâu như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn một người phụ nữ đến mức thất thần như vậy.

Hắn ra vẻ thông dong mà cười nói: “Lâu như vậy, đây là lần đầu tiên khi cùng nhau ăn mà em mở miệng!”
Mặc Di Nhiễm Dung hơi giật mình một chút, dường như hoàn toàn không có ý thức đến chính mình có thói quen này, một lát sau, cô mới cười nhạt nói:
“Chuyên tâm trong khi ăn uống cũng là một loại dưỡng sinh !”

92. Chương 93: Gặp Oan Gia: Thật Nhân Quả

“ Những lời phát ra từ Cái miệng này quả thực không phù hợp với tuổi của em!” Hoàng Phủ Ngạn Thương cười, nói giỡn.

Mặc Di Nhiễm Dung từ chối phát biểu ý kiến, rút chiếc khăn tay lau khóe miệng, ý nói cô đã ăn no rồi.

“Hoàng Phủ tiên sinh, lát nữa tôi muốn tới đại học Hongkong!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy, cũng bỏ dao trong tay xuống, nhẹ giọng hỏi:

“ Có phát hiện gì sao?”

Tuy mới chỉ tiếp xúc trong vài ngày ngắn ngủi, nhưng năng lực bói toán của cô gái này khiến cho anh không thể khinh thường, mặc dù anh rất tin tưởng vào khoa học, chưa bao giờ tin tưởng thuật bói toán ngũ hành.

Nhưng mà sau khi quen Mặc Di Nhiễm Dung, anh mới biết thì ra trên thế giới này vẫn còn tồn tại nhiều chuyện kì lạ đến vậy.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng không giải thích nhiều, cô chỉ đứng dậy, vừa đi vừa nói, rồi lại ngồi xuống, cuối cùng cô nhìn cái người đang gần ra khi nghe cô nói về “ Ma Thuật sư”

(Ma thuật sư là thầy bói ý)

“ Thế nào”

Hoàng Phủ Ngạn Thương ngầm hiểu ý cô, đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt dõi theo nhưng quân bài Tarot kia.

“Ma thuật sư!”

Thứ hai túi sách vông (. Shubao2.) miễn phí sách điện tử hạ tải

Đôi môi anh đào của Mặc Di Nhiễm Dung khẽ hé mở, đôi mắt khẽ động một chút, ngón tay duỗi ra cầm một quân bài lên.

“ Chuyện này giải thích thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng hỏi.

Bởi vì anh đang ngồi bên cạnh cô, khoảng cách rất gần, cho nên, anh dễ dàng ngửi được mùi hương thơm ngát từ trên người cô, không phải mùi nước hoa, mà là một mùi thơm tự nhiên, khiến cho tâm trí anh có chút mơ màng, lay động trong giây lát.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ liếc anh một cái, giải thích: “ Quân bài cuối cùng này cho thấy kết quả, mà theo ma thuật sư đó chính là “ Sáng tạo”

“Sáng tạo?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cẩn thận nghĩ lại, vẫn không hiểu.

Mặc Di Nhiễm Dung cười nhẹ, chậm rãi giảng giải cho anh...

“ Đây là theo như thần thoại Hy Lạp gọi là ABala, toàn bộ mặt bài cho thấy bốn yếu tố quan trọng nhất, chính là hỏa, phong, thổ, thủy! Mà ở đây, lá bài biểu thị sinh mệnh (đường sống như ở chỉ tay ý) là hỏa, kiếm là Phong, Tinh Tinh là thổ, cuối cùng là thủy, mà trên đỉnh đầu ma thuật sư có một kí hiệu vô cùng lớn, thất lưng còn đeo thêm một kí hiệu đầu chấn, tượng trưng cho sự vĩnh hằng.!

Nói tới đây, cô dường như sợ Hoàng Phủ Ngạn Thương không nhìn rõ, cố ý chỉ vào yếu tố trọng điểm.

Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu, để anh tiếp thu một chút về bói bài Tarot cũng không phải dễ dàng gì, nhưng mà được cô kiên nhẫn giảng giải, tựa hồ cũng hiểu một ít.

Mặc Di thấy anh gật đầu, mới hỏi: “ Anh đã từng thấy qua ma thuật sư ở Trung Đông Tây chưa?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn kỹ : “ Là quái tượng đúng không?”

(là cái ông hay cầm cái tượng tóc bạc trong phim cổ đại ý)

Mặc Di cười cười, nói:

“ Thứ ông ấy cầm trong tay không gọi là quái tượng, mà gọi là “ quyền tượng”, quyền tượng này chỉ lên không trung, mà tay trái lại chỉ hướng mặt đất, đại biểu ột loại quyền lực giao thoa giữa tinh thần với quyền lợi. Hoa hồng và bách hợp dưới chân ma thuật sư hợp lại đại biểu ủa đông, phản ánh ý thứ của thần linh chỉ huy đất trời.ở đó, hoa hồng đại biểu cho sinh mệnh, mà bách hợp lại đại biểu cho cái chết, cuối cùng theo như lá bài này, ám chỉ bản thân tôi cũng là ma thuật sư, có thể thao túng vũ trụ! Tương tự, đối thủ của tôi cũng có thể.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong thì sửng sốt, hơn nửa ngày, anh mới lên tiếng: “ Thực là kì diệu!”

Lần thứ hai Mặc Di nhếch môi cười: “ Đây là một bài vị Trương Chính, tựa hồ đã có năng lực vô hạn, có dấu hiệu mà con người không thể khinh thường.”

“Chẳng lẽ điều này có liên quan tới án xác nguyên hình?” Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức hỏi.

Mặc Di gật đầu: “ lá bài cuối cùng chỉ kết quả này, lấy ngẫu nhiên một lá bài biểu thị sự tình đã xảy ra, nói cách khác chuyện này hoàn toàn nằm trong dự liệu của tôi, chuyện vừa mới bắt đầu, mà khi chúng ta tới đây sự tình đã có chút phát triển mới, đối phương lại có thể vận dụng một lực lượng từ thiên nhiên để điều khiển tâm người, cho nên , không thể không đề phòng.”

“Đó cũng là nguyên nhân em muốn tới đại học hongkong?” Hoàng Phủ Ngạn Thương tò mò.

Mặc Di buông lá bài , khẽ than nhẹ: “ có hai Nguyên nhân , thứ nhất là bởi vì em họ tôi hiện giờ đang học ở đó, thứ hai...”

Con người cô dừng lại trên gương mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương, trong nháy mắt thần thái cô có chút nghiêm trọng...

“ Đại học Hongkong cũng phát sinh một vụ án chết vì giáng đầu thuật.”

“Cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương trừng to mắt, nhất thời không biết nói gì, nhưng trong lòng quả là cực kì khiếp sợ, một mặt bởi vì tài bói toán của Mặc Di Nhiệm Dung, mặt khác anh có chút nghi hoặc, nếu như cô ấy có thể bói trước được sự việc, vậy vì cái gì không đi ngăn cản trước đi.

Mặc Di Nhiệm Dung tựa hồ nhìn thấy suy nghĩ của anh, mới nhẹ nhàng nói: “ Tôi tin Hoàng Phủ tiên sinh cũng biết, chuyện thế gian vốn có nhân có quả, chuyện đã sớm được định sẵn, không thể thay đổi được.”

“ Những lời tôi thấy có chút lạ kì, nhưng xuất phát từ nguyên nhân thực tế, nhất định có thể ngăn cản được.” Hoàng Phủ Ngạn Thương khẽ nhướn mày nói.

Mặc Di Nhiệm Dung ngẩng đầu lên, tự hỏi mình một chút, nói: “ Hoàng Phủ tiên sinh thật là tự tin, nói vậy chứ cũng chỉ có tứ đại tài phiệt mới dám nói vậy, bởi vì các người nói được làm được, nhưng mà...”

Cô ngưng mắt nhìn anh, nhẹ giọng nói: “ Tôi cho rằng năng lực của con người có hạn, vận mệnh nhân gian của tứ đại tài phiệt nhất định hưng thịnh.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười ha ha: “ Ít nhất tứ đại tài phiệt ở đây đều được thế giới ca ngợi.”

Anh vẫn luôn gọi cô là Nhiệm Dung, cố gắng lấy lòng cô.

“ Đó là lẽ thường, tự nhiên tôi cảm thấy mình không có quyền bình luận!” Mặc Di Nhiệm Dung nhẹ giọng nói.

Con người của cô lại di chuyển tới lá bài ma thuật kia, xuất thần trong giây lát, thân mình lại ngoài ý muốn run rẩy một chút...

93. Chương 94: Gặp Oan Gia: Thổ Lộ Không Thành

Hoàng Phủ Ngạn Thương vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của cô, nên dễ dàng phát hiện ra điểm này, anh thân thiết hỏi: “ Thế nào? Có tình huống gì phát sinh không?”

Mặc Di Nhiễm Dung nghe anh hỏi vậy, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ.

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy thế, càng thấy kì quái, anh không có thúc giục cô, mà là đang kiên nhẫn chờ cô nói với mình.

Một lúc lâu sau, Mặc Di Nhiễm Dung mới chậm rãi mở miệng, lời nói không khó hiểu mà vô cùng xác thực...

“Ách, kỳ thật... Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là... chỉ là Chỉ là ít lâu sau sẽ sẽ phát sinh chuyện mà năng lực của tôi không có khả năng khổng chế được...”

Nói xong, cô cắn môi, hàm răng trắng ngần như hạt Trân châu cùng cánh môi đỏ mọng như cánh hoa, khiến Hoàng Phủ Ngạn Thương có loại xúc động muốn hôn lên đôi môi ấy.

Anh có chút không kìm lòng , vươn bàn tay ra, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của cô, không khó để nhận thấy cô đang hơi chùn người lại, nhưng anh cũng không buông cô ra...

“Nhiễm Dung, có chuyện gì nhất định phải nói với tôi, biết không? Chính em cũng đã nói, có thể làm bạn thực sự quả thực rất khó, chúng ta đã tiếp xúc với nhau lâu như vậy cũng được tính là bạn, tôi hi vọng em không giấu tôi điều gì, được không?”

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt có một tia dao động, nhưng ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã liền ửng hồng...

“Kỳ thật cũng không có gì đâu, chỉ vì trên mặt lá bài này không chỉ hiển thị tình huống của đối phương mà còn dám chỉ sự phát triển của một sự việc.”

“Chẳng lẽ em sẽ gặp nguy hiểm?” sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương trở nên ngưng trọng, anh vội vàng hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ nhàng gạt đầu, nở nụ cười ngây ngô...

“Không, anh hiểu lầm rồi, lá bài ám chỉ, tôi sắp có một đoạn tình duyên mới...”

Nói tới đây, cô dừng lại, bộ dạng ngây thơ không biết gì, từ nhỏ tới lớn, cô vẫn quen lẻ bóng một mình, tình yêu, con gái tuổi này hẳn là đã từng trải qua, cô lại chưa từng có.

Tự nhiên, cô cũng không phải không có đàn ông theo đuổi cô, nhưng thường là bị thân phận cùng sở thích của cô khiến cho họ sợ tới mức phải rút lui (convert là sợ tới mức nhượng bộ lui binh)

Mà hiện giờ, lá bài này lại biểu hiện như vậy, cô thực sự bị chấn động rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe thấy thế, bèn cười ha hả, không chút che giấu nói: “ Lá bài này... thực là chuẩn.”

Anh không hề tin tưởng vào bói toán, nhưng không ngờ tới lá bài này thế nhưng có thể bói được tâm tư của anh, thật là linh nghiệm.

Đúng vậy, anh biết rõ, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, tim anh đã đập thành thịch, đã nhiều năm rồi, tuy anh cũng đã từng có rất nhiều bạn gái, nhưng cũng chưa từng có cô gái nào khiến anh có cảm xúc mãnh liệt như vậy.

Mà cô, lại ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt mình, đây quả là ông trời ban cô tới cho anh.

Những lời này của Hoàng Phủ Ngạn Thương khiến Mặc Di Nghi ngờ, hai hàng mi khẽ cau mày, có chút khó hiểu ...

“ Vì sao anh lại nói như vậy? Tôi thấy rất kì quái nha.”

“Kỳ quái? Có cái gì mà kỳ quái?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô tựa hồ không có thói quen không thích bị đụng chạm, nhưng càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, sự mềm mại của hai bàn tay cô khiến cho anh cảm thấy có chút mê mẩn.

Mặc Di Nhiễm dung lại không kích động như anh, ngược lại thấp giọng nói: “ Tôi làm sao có thể bói được số mệnh chính mình? Chiêm Bặc Sư chân chính còn không có cách nào bói được vận mệnh chính mình, cho dù có bói được cũng chưa chắc đã linh nghiệm, đó cũng là nỗi bi ai của Chiêm Bặc Sư, bởi vì bà ấy có thể đoán trước được rất nhiều chuyện, duy chỉ có vận mệnh của mình là không thể.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy, lắc đầu cười: “ Sự thật chứng minh em có thể bói được, hơn nữa... còn rất linh nghiệm.”

Nói xong, anh ngược mắt nhìn cô, con người thâm thúy tao nhã mang đầy sự chiếm hữu.

Mặc Di Nhiễm dung cũng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhưng càng nhìn lại càng không đoán ra được ý tứ trong lời nói của anh.

“Nhiễm dung —— ”

Anh giơ bàn tay to lên, khẽ vuốt ve hai má cô, cô gái này là người anh yêu tha thiết, cho nên bất luận thế nào anh cũng không cho phép cô trốn tránh.

(Vãi làm gì mà đã tha thiết)

Nếu cô không rõ, không sao cả, vậy anh liền trực tiếp làm rõ tâm ý chính mình, khiến cô trở thành người phụ nữ của mình.

Mặc Di Nhiễm dung nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, gương mặt trở nên nóng lên, theo bản năng cô khẽ cuộn thân mình lại.

Bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Thương trượt xuống bả vai cô, tựa hồ không để ý xem cô có lo lắng gì , môi mỏng hé mở: “ Nhiễm Dung, tuy rằng tôi với em quen nhau chưa lâu, nhưng mà tôi nghĩ tôi ...”

Đang định nói điểm mấu chốt, điện thoại di động bên người lại vang lên, liền tiếp từng hồi, tựa hồ nếu như không có người tiếp sẽ tiếp tục gọi.

Đáng chết!

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương âm thầm mắng , ai a, người nào không có mắt như vậy, đúng lúc này lại gọi tới.

Có chút không tình nguyện, anh giật lấy điện thoại, sắc mặt trong chớp mắt liền dịu lại, nhận điện thoại...

“ Em nói này đại ca, anh gọi tới thật là đúng lúc.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Thương tức nghe thấy vậy, nói: “ Nghe nói cậu đã tới Hongkong, lúc nào thì tới chỗ anh?”

“ tới chứ, đương nhiên muốn gặp anh.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương liếc mắt nhìn Mặc Di Nhiễm Dung lặng lẽ thu hồi bài lại, cười như không cười nói với người bên kia: “ Nếu không phải anh lấy thân phận là anh cả, nhất định em sẽ cầm giao giải phẫu đi vào phòng làm việc của anh.”

“ Gì? Nghe miệng cậu nói xem chừng tôi đắc tội gì cậu hả?” Hoàng Phủ Ngạn Thương tức cười vô cùng vui vẻ.

94. Chương 95: Gặp Oan Gia: Hiệu Trưởng Che Giấu

“ Đâu chỉ đắc tội không thôi? Quả thực anh đã làm cơ hội tỏ lộ tốt nhất của em qua mắt rồi.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương đi tới cạnh cửa sổ thấp giọng kháng nghị.

“ A.... hiểu rồi, vậy chú tiếp tục đi, xong việc thì tới gặp anh.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói xong lập tức cúp điện thoại.

Hoàng Phủ Ngạn Thương quả thực cũng bị tức đến học máu —— cái gì mà tiếp tục, bị anh ta nói một hồi như vậy, anh có muốn tiếp tục cũng không được.

Quả nhiên, Mặc Di Nhiễm Dung đã sớm thu thập xong xuôi, thấy anh cúp điện thoại, bèn tiến lên nhẹ giọng nói: “ Không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi.”

“Nhiễm Dung, tôi —— ”

Anh muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, nhưng ngay giây tiếp theo đã bị Mặc Di cắt ngang.

“Kỳ thật nếu anh có chuyện quan trọng cũng không cần nói với tôi đâu.” Cô hiểu lầm ý anh.

Hoàng Phủ Ngạn Thương bất đắc dĩ cười, “Em hiểu lầm rồi, ở Hongkong, toàn bộ thời gian của tôi đều dành cho em.”

Lời anh nói rất bình thường nhưng đến tai người khác lại trở thành rất ái muội, Mặc Di cũng không có ý gì, nhưng cũng không hề lĩnh hội được hàm nghĩa trong lời nói của anh.

“ Quá tốt rồi, vậy chúng ta đi mau đi, nếu không lại muộn mất, lại không có cách nào xử lý đối với cổ thi thể kia.”

Lời anh còn chưa dứt, cô lại thu bài Tarrot vào, chuẩn bị xuất phát.

Cho tới bây giờ Hoàng Phủ ngạn Thương cũng chưa từng hận đại ca mình như vậy, gọi lúc nào không gọi, lại gọi đúng lúc anh đang chuẩn bị thổ lộ, sớm biết rằng không có chuyện gì to tát anh đã trực tiếp tắt điện thoại rồi.

Ảo não a, chưa bao giờ ảo não như vậy.

Không biết làm thế nào,anh chỉ còn cách tìm cơ hội khác.

※※※※※※※

Đại học Hongkong .

Tiết trời oi bức, ve sầu kêu râm ran trên những chùm cây. Nhưng mà, phòng hiệu trưởng lại yên tĩnh đến lạ.

Chỉ thấy hiệu trưởng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn đôi nam nữ trước mắt này.

Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp vô cùng.

Rất nhanh hiệu trưởng liền nhận ra đây chính là bác sĩ khám nghiệm tử thi lừng danh quốc tế , quan trọng hơn lại chính là công tử của gia tộc Hoàng Phủ, ông không khỏi than thầm, năm nay mình gặp vận may gì , mà lại được nghênh đón hai công tử của gia tộc Hoàng Phủ.

Nhưng mà cô gái, ông không nhận ra, nhưng mà nhìn tới đôi mắt sáng tinh tường, đúng, màu tím Tử Lan, sinh viên Liên Kiều cũng vậy.

Nhưng mà, hiệu trưởng cảm thấy nghi hoặc cô gái này đến tốt cùng có thân phận như thế nào, chỉ cần cô đứng ở đó, cho dù không nói gì nhưng cũng khiến người khác cảm thấy có gì đó thần bí...

Nhưng mà, sở dĩ hiệu trưởng đổ mồ hôi lạnh, là bởi vì một câu của cô gái này...

Cô ấy vừa vào cửa, đã gọn gàng nói: “ Tôi muốn đi tới xem cổ thi thể ở nhà xác tầng hầm kia.”

Cách cô ấy đi thẳng vào vấn đề khiến hiệu trưởng chấn động, đầu tiên là vì cô gái này sao lại biết trong trường có người chết? Thứ hai là cô sao lại biết cổ thi thể đó giờ đang ở trong trường, hơn nữa còn chỉ đích danh nhà xác tầng hầm?

Việc này khiến ông nhất thời khó có thể tiếp thu được.

Một lúc lâu sau, ông mới nuốt nước bọt, cực kì mất tự nhiên nói: “ Vị nữ sĩ này quả thực thích nói đùa a, tôi không rõ cô đang nói cái gì? Thi thể gì?”

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hiệu trưởng, lại nghi hoặc nhìn sang Hoàng Phủ Ngạn Thương bên cạnh, cô không rõ vì sao mình lại bị cự tuyệt.

Tuy rằng cô tinh thông bói toán cùng hàng đầu sư (giảng đầu thuật), nhưng khi kết giao với người khác, cô lại suy nghĩ đơn thuần, không nghĩ tới sẽ đi đoán xem trong lòng người đó nghĩ gì.

Hoàng Phủ Ngạn Thương tự nhiên cũng hiểu được điểm này, cũng không khó để nhận ra sự che giấu qua con mắt của hiệu trưởng, vì thế mới cười nói: “Nếu như chúng tôi đoán không sai, không lâu trước trong trường có xảy ra sự kiện nhảy lầu tự tử, người chết không phải là sinh viên trong trường, quan trọng là, sở dĩ hiệu trưởng không giao người chết cho cảnh sát, là vì ông thấy có hiện tượng kì quái, có thể ảnh hưởng tới danh dự nhà giáo, nên mới bắt đắ dĩ tạm đặt thi thể ở nhà xác tầng hầm/”

Hiệu trưởng nghe vậy, hai tay hơi phát run lên, ông nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, lại nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, trên mặt không che giấu sự khiếp sợ của mình.

Sao lại thế?

“Các người —— ”

Ông luôn cuống, ý thức được mình đã quá mức kích động rồi, vì thế mới ho nhẹ nói: “Tôi không biết có hiện tượng kì quái nào cả?”

“Không! Ông có!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương thẳng thắn bức hiệu trưởng, bên môi nở nụ cười mê người.

“Lúc đầu ông có lẽ cũng không muốn làm như vậy, nhưng mà về sau, tình thế vượt qua dự đoán của ông, nên ông chỉ có thể giữ lại thi thể, bởi vì, ông thấy... xác chết vùng dậy.

,

Hai chữ cuối cùng chậm rãi phun ra từ miệng Hoàng Phủ Ngạn Thương, môi mỏng khẽ giật, chỉ bằng quơ nhẹ nhàn nhạt nhưng đã đánh trúng trọng điểm.

Thân mình Hiệu trưởng khẽ run lên, ông hoàn toàn sửng sốt, nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương, ánh mắt có chút kính nể lại pha chút sợ hãi.

Lúc này, Mặc Di Nhiễm Dung tiến lên một bước nói rằng:

“Cổ thi thể này ông không thể giải quyết được, vậy tạm thời, nếu như không có thời gian chính xác để tìm chứng cứ xác thực,... vậy... nói vậy hiệu trưởng như ông cũng sẽ mất mạng/”

Cô không nói chuyện giật gân, mà là ăn ngay nói thật

Hồ hấp của hiệu trưởng trở nên dồn dập, nhất thời ông không biết nên nói cái gì, miệng vô thức phát ra “a”

“Hiệu trưởng, tôi không ngại nói cho ông biết, cổ thi thể kia bị người điều khiển, mà người giải được giảng đầu thuật này, chỉ có tôi mà thôi.”

Mặc Di Nhiễm Dung thấy bộ dạng sợ hãi của hiệu trưởng, cô căn bản cũng không nghĩ mình sẽ nói nhiều như vậy, nhưng... tình thế bắt buộc mà đó cũng không phải tính cách của cô.

Thời gian trôi qua đã lâu, hiệu trưởng mới hết khiếp sợ, thở gấp hỏi Mặc Di Nhiễm Dung...

“Cô, rốt cuộc cô là ai?”

95. Chương 96: Oan Gia Xinh Đẹp: Hương Thơm Tử Lan

Mặc Di Nhiễm Dung ngược lại cũng khôn khéo có ý muốn che giấu thân phận của mình, cô tiến lên một bước, nhẹ nhàng nói bằng quơ:

”Mặc Di Nhiễm Dung, hàng đầu sư của Vương thất, gia tộc Mặc Di “

Hiệu trưởng nghe vậy, hơi giật mình, ông không nói gì, chỉ biết nhìn chăm chăm vào người phụ nữ thần bí này, lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương đứng bên cạnh cô, tựa hồ như muốn nói cái gì, nhưng cũng chỉ hơi kéo kéo ôi, cũng không mở miệng nói cái gì.

Ông không ngờ rằng, người đứng trước mắt mình lại là hàng đầu sư, hàng đầu? Pháp thuật thực sự vẫn còn tồn tại?

Lúc này, Hoàng Phủ Ngạn Thương thản nhiên mở miệng nói:

“ Tôi có thể hiểu hiệu trưởng muốn giữ gìn danh dự của trường học, nhưng mà hiện giờ, tình thế đã phát triển không thể không chế được nữa, thật sự nếu như không áp dụng biện pháp kịp thời, chắc chắn sẽ gây ra tổn thất lớn hơn”

Hiệu trưởng há hốc mồm, quá hơn nửa ngày hẳn mới nhẹ nam một câu:

“Các người, các người tính làm như thế nào?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn Mặc Di Nhiệm Dung, dường như muốn hỏi ý kiến của cô.

Mặc Di Nhiệm Dung suy nghĩ một lát, cô không trả lời ngay, mà đi tới ghế sofa, ngồi xuống, ngay sau đó, xuất bài Tarot, không lên tiếng bắt đầu bói toán.

“Này... Đây là...”

Hiệu trưởng khiếp sợ, ông chỉ tay vào người phụ nữ thần bí trước mắt mình, nhất thời ăn nói bắt đầu lắp bắp.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Thương lại ý bảo hiệu trưởng tạm thời chớ lên tiếng, tập trung quan sát nhất cử nhất động của Mặc Di Nhiệm Dung.

Rất nhanh Mặc Di Nhiệm Dung đã chia xong bài, cô rút ra 8 lá bài, lá bài cuối cùng được rút ra, vẻ mặt cô đột nhiên thoáng ngưng trọng lại rồi lại có chút giãn ra.

“ 10 h đêm nay, tăng hàm ngâm!” Cô cất ki lá bài, thản nhiên nói.

Hiệu trưởng ngăn người, rõ ràng ông không kịp phản ứng, nhất thời không rõ cô vừa mới nói gì.

Lúc này, Hoàng Phủ Ngạn Thương tiến lên hỏi: “Ý của em là, mười giờ đêm nay là thời gian xử lý tốt nhất?”

Cô ấy là Chiêm Bặc Sư, nói vậy mọi yêu cầu của cô ấy đều do bói toán mà ra.

Mặc Di Nhiệm Dung ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, bên môi lộ ra nụ cười, cảm giác này khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cô gật đầu nói: “ Đúng vậy, nếu phải xử lý cỗ thi thể này, đó là thời gian tốt nhất, nhưng mà...”

Nói tới đây, ánh mắt cô dừng lại trên người hiệu trưởng...

“ Mong hiệu trưởng phối hợp với tôi, đến mười 10 đêm, mời ngài tập trung mọi người ở đại sảnh, nếu như không làm vậy, có thể phát sinh huyết án nữa” (án tử)

Hiệu trưởng nghe vậy đột nhiên thấy rùng mình, từ lúc người phụ nữ này tới đây, ông vẫn luôn dùng ánh mắt kinh ngạc, khiếp sợ nhìn cô ấy, sau khi nghe cô ấy nói, ý lạnh trong lời nói của cô ấy lan tràn từ đầu cho tới mũi chân, chuyện li kì như vậy khiến ông không có biện pháp nào tiêu hóa được, lại càng không có biện pháp tin tưởng.

Lâu sau, ông mới lẩm bẩm: “ Mười... là có ý gì?”

Mặc Di Nhiệm Dung nhìn hiệu trưởng, liếc nhìn ông, vô cùng nghiêm túc nói: “ Ý của tôi rất đơn giản, cỗ thi thể kia trùng hàng đầu thuật, nếu như trong khoảng thời gian nhất định không giải được nó, thì nó sẽ bị người khác lợi dụng, đến lúc đó không thể tưởng tượng được nguy hiểm mà nó gây ra, nếu như vậy, tôi có giải hàng cũng không được.”

Hiệu trưởng nghe vậy, trừng mắt to, cả người như đá cẩm thạch không hề nhúc nhích...

※※※※※※※※

Nhà ăn Hoàng gia.

Kiến trúc cung đình cao nhẽ nhà ăn này bất kể màu sắc thiết kế hay là thực đơn đều là hạng nhất, có thể nói đó chính là sự kết hợp giữa cổ điển và sự xa hoa của hiện đại với nhau.

Tại một phòng ăn tao nhã, Mặc Di Nhiễm Dung tò mò, dùng ánh mắt sắc bén nhìn những đồ ngọt được bày trên bàn ăn, đôi mắt to màu tím Tử Lan lại lộ ra chút ngây thơ.

“Đây là... Cái gì? Đẹp quá a...” Cô sợ hãi than lên.

Cự tuyệt lời mời dùng bữa với hiệu trưởng, Hoàng Phủ Ngạn Thương rất khó có thể chứng kiến được bộ dạng thoải mái đầy hưởng thụ của cô gái này lúc ăn cơm, ở Hongkong, bởi vì tài phiệt của Hoàng Phủ đều có công ty riêng, cho nên biệt thự của gia tộc Hoàng Phủ cũng rất nhiều, mà từ nhỏ Hoàng Phủ Ngạn Thương đã thích Hongkong, cho nên, biết đây là lần đầu tiên Mặc Di Nhiễm Dung tới Hongkong, anh tự nhiên nhận làm hướng dẫn viên du lịch.

Đương nhiên, trước hết phải khiến cô no bụng đã.

Nhìn vẻ mặt kinh diễm của cô, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương không khỏi rung động. Má lúm đồng tiền hiện hiện trong mắt anh, giống như cánh hoa nhẹ lướt trên mặt hồ, từng gợn sóng lăn tăn nổi lên...

“Đây là đường!”

Anh dịu dàng nói, trong mắt tràn ngập ý cười cùng sự sủng nịch, giờ khắc này, trong mắt anh, cô gái này không phải là Chiêm Bặc Sư mà người ta vẫn sợ hãi, cũng không phải hàng đầu sư, mà cô là một cô gái không thể đơn thuần hơn nữa.

Nghe câu trả lời của anh, Mặc Di Nhiễm Dung càng trừng to mắt, đôi môi anh đào không khỏi cong lên, sau đó cô cẩn thận cầm một khối đường, đưa lên gần chóp mũi nhẹ ngửi...

“Oa, thơm quá, hình như là... đúng, hình như là...”

Cô ngẩng đầu như đang cố gắng tìm kiếm cái gì, một lát sau, cô nói:

“ Đúng, là Tử Lan, đường này có hương vị của Tử lan.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương giơ bàn tay to lớn nhẹ nhàng vén sợi tóc lòa xòa trước trán cô, gật đầu nói: “ Đúng vậy, đây là Đường Tử lan nổi tiếng ở Tây Ban Nha, ở Hongkong, chỉ có nhà hàng này mới có hương vị này.”

“ Tên đẹp quá.”

Tự đáy lòng Mặc Di Nhiễm Dung tán thưởng nói, lần thứ hai cô hít sâu một hơi, nhắm mắt, mùi hoa Tử Lan nồng đậm tỏa ra, thanh mát, lãng mạn vô cùng.

96. Chương 97: Gặp Oan Gia: Yêu Cầu (1)

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ nhàng cầm một khối đường mang hương vị Tử Lan bỏ vào trong miệng, nhắm nháp, ánh mắt dời về phía Mặc Di Nhiễm Dung ——

“ Cũng giống như em, khiến người ta cảm thấy dù là mộng ảo cũng khó có thể quên được.” (Tên này đang nói vị đường tử lan vs MDND)

“ Tôi nào có tốt như vậy...”

Núm đồng tiền duyên dáng của Mặc Di Nhiễm Dung xuất hiện bên khóe môi cô, cô lại phát hiện ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, nhất thời cảm thấy đỏ mặt.

Ánh mắt của Người đàn ông này khiến cô cảm thấy không thoải mái lắm...

Không biết vì sao, trong lòng cô thể nhưng lại xuất hiện một chút bối rối, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây.

Nhìn thấy cô trốn tránh mắt mắt của mình, gương mặt cô lại đỏ bừng, bộ dạng ngây thơ đó khiến anh thất thần, theo bản năng anh vươn bàn tay to ra, vuốt nhẹ gò má cô.

“Hoàng Phủ tiên sinh —— ”

Mặc Di Nhiễm Dung giật mình, cô vội vàng đứng dậy, ánh mắt tràn ngập cảnh giác nhìn anh.

Vừa rồi anh ta làm gì vậy? Anh ta thể nhưng... thể nhưng lại sờ mặt mình?

Thấy cô gái trước mắt như chim sợ cành cong, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương không khỏi dâng lên một trận ảo não, anh không ngờ động tác của mình lại dọa cô, nhưng mà...

Anh cũng không có tính toán gì hết, thích một người không phải là muốn có được cô sao? Anh mang trong mình dòng máu của gia tộc Hoàng Phủ, bởi vậy, anh tuyệt đối sẽ không trốn tránh tình yêu.

Nghĩ đến đây, anh đứng dậy, thân hình cao lớn phủ xuống bóng dáng nhỏ xinh...

“Nhiễm Dung...” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, ngay sau đó, anh đi tới bên cạnh cô.

Mặc Di Nhiễm Dung theo bản năng lui về phía sau, cô vô cùng khẩn trương, đôi mắt màu tím Tử Lan trừng to nhìn người đàn ông đang đi tới gần mình, bàn tay nhỏ bé cũng không biết nên để chỗ nào.

Cho đến khi phía sau lưng truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, cô mới ý thức được chính mình đã tiến sát vách tường, không còn đường trốn.

Mà người đàn ông trước mắt này thì cười tao nhã tiến tới gần cô, cuối cùng dừng ở trước mặt cô, hai cánh tay anh vây quanh cô.

“Hoàng Phủ tiên sinh, anh —— ”

Ngoài ý muốn cô có chút lắp bắp hỏi, nhìn vẻ mặt đầy ý vị thâm sâu của anh, cô cảm thấy rất bất an, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Thời gian chúng ta tiếp xúc với nhau cũng không tính là ngắn, vì sao còn gọi tôi là Hoàng Phủ tiên sinh? Em có biết tôi không thích em gọi tôi như vậy không?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cúi đầu, môi khẽ sát tai cô, nói.

“Tôi...”

Mặc Di Nhiễm Dung chưa từng trải qua loại tình huống này, càng chưa từng đứng gần một người đàn ông như vậy, không khí xung quanh tràn ngập hương vị nam tính.

“Hoàng Phủ tiên sinh, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, mời anh... tự trọng...”

Mặc Di Nhiễm Dung cố nén sự xúc động trong mình, tim cô đập rất lợi hại, tựa như.... Tựa như có cây búa nặng nề nện trong lòng cô, khiến cả người cô có chút đau nhức.

Lời cô nói khiến thân mình Hoàng Phủ Ngạn Thương khẽ giật một chút, anh lập tức ngẩng đầu, sự dịu dàng trên khuôn mặt anh dần trở nên có chút khựng lại, đuôi mắt khẽ nheo lại.

Ngay sau đó, bàn tay to của anh nhẹ tìm tòi, nắm lấy cằm cô, khiến cô phải nhìn thẳng vào mắt mình...

“Hoàng Phủ —— ”

“Anh yêu em! Anh muốn em.”

Anh không chút do dự đánh gãy lời của Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt anh không hề chớp nhìn thẳng vào mắt cô, gần từng tiếng bá đạo.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe thấy vậy lập tức giật mình sửng sốt, nhất thời cô thể nhưng lại quên tránh thoát, chỉ trừng to mắt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mắt.

Anh vừa mới nói cái gì?

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy phản ứng của cô như vậy, trong lòng càng cảm thấy thất bại, cô gái này quả thực bị mình dọa sợ sao? Anh thổ lộ với cô, mà cô lại phản ứng thế này.

“Nhiễm dung...”

Anh lần nữa mở miệng, môi mỏng khẽ nhếch lên: Vừa rồi em có nghe anh nói gì không? Anh là đang thổ lộ với em, anh yêu em.”

Mặc Di nhiễm dung lúc này mới kịp phản ứng lại, cô lẩm bẩm: “ Tôi... tôi không hiểu.”

Loại tình huống ngoài ý muốn khiến cô cảm thấy vô cùng bối rối, đây không phải là chuyện cô có thể xử lý được, cảm giác này khiến cô thực sợ hãi.

“ Không hiểu cũng không sao, em chỉ cần biết anh yêu em, ngay từ lần đầu tiên gặp e, anh đã yêu em rồi.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương tâm sủng ái nhìn cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô, anh cao hứng nhìn bộ dạng ngây ngô khi được tỏ tình của cô, điều này chứng minh cô chưa từng yêu ai bao giờ.

Anh là đàn ông, người đầu tiên cũng là người cuối cùng, mà cô, nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh, nhất định.

Mặc Di Nhiễm Dung bị ánh mắt của anh khiến cô càng thêm bối rối, cô nhú mày, vội vàng cup mắt, nghi hoặc càng sâu hơn...

Anh... anh yêu tôi? Vậy thì sao?” Cô thấp giọng hỏi.

Cô có chút khó hiểu, người đàn ông này nói với mình điều đó, ý là gì? Yêu cô thì sao?

Nghe câu hỏi của cô, ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương càng trở nên nhu hòa hơn, anh cười, cô thật đơn thuần, cơ hội chuyện tình cảm đối với cô chỉ là trang giấy trắng, vậy thì để anh khắc họa mình lên trang giấy trắng đó.

“Nhiễm Dung, ngẩng đầu nhìn anh !” anh thấp giọng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung theo bản năng ngẩng đầu lên, bất an nhìn vào đôi mắt anh..

Cánh môi Hoàng Phủ Ngạn Thương cách cô càng ngày càng gần...

“ Còn nhớ rõ quẻ bói không? Bài Tarot chẳng phải biểu hiện em sẽ có một đoạn tình cảm sao?”

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ nhàng gật đầu, kinh ngạc nhìn anh.

97. Chương 98: Gặp Oan Gia: Yêu Cầu (2)

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười vô cùng tao nhã, anh nói rành mạch từng câu từng chữ: “ Chẳng lẽ, em không thấy đây là duyên phận sao? Anh yêu em, cho nên anh muốn cùng em hẹn hò, anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh, cùng anh ở một chỗ.”

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy càng cảm thấy hoang mang, cô giật mình nhìn anh, hơn nửa ngày sau cô mới lắc đầu nói: “ Không đúng, anh không phải yêu tôi, không cần.”

Cô cất lực phũ phạn, khiến Hoàng Phủ Ngạn Thương kinh ngạc.

“ Em nói gì?” tay anh dừng trên vai cô, anh cúi xuống thâm tình nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung thoáng tự hỏi mình, cô cần môi rồi nói:

“Bài Tarot cho tôi biết, đoạn tình cảm này chưa đến, mà là không lâu sau, chưa tới một tháng nữa, cho nên hiện giờ, không phải anh...”

“Không nên tin vào bài bói.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương đột nhiên đánh gãy lời cô nói, bàn tay to lập tức ôm chặt bà vai cô...

“ Anh yêu em, cho nên, anh muốn em theo anh cùng một chỗ, đây mới là mục tiêu của anh.”

“Không —— ”

Mặc Di Nhiễm Dung có chút sợ hãi, muốn thoát khỏi hai bàn tay anh, nhưng lực đạo của anh lại lớn đến kinh người khiến cô không thể trốn thoát.

“Hoàng Phủ tiên sinh, mời anh... mời anh buông tay đi.”

Thanh âm của cô có chút run rẩy, cảm giác sợ hãi này khiến cô cảm thấy rất xa lạ, cô không cần, không cần.”

“ Vì sao em lại cự tuyệt anh? Anh muốn em, em có nghe không, cả đời này em chỉ có thể là của anh.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe những lời cô vừa nói, anh cảm thấy phiền toái, anh không thể chấp nhận việc người phụ nữ mình thích lại cự tuyệt mình.

“ Anh...”

Mặc Di Nhiễm Dung kinh ngạc tới ngây người, đã ở chung nhiều ngày, người đàn ông này luôn cho cô cảm giác nho nhã dịu dàng, chưa từng cường ngạnh như vậy (ngang ngược)

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vẻ mặt sợ hãi của cô, ngay sau đó, ảo não buông cô ra, nhẹ nhàng nói:

“Nhiễm Dung, thực xin lỗi, anh biết hành vi của anh sẽ dọa đến em, nhưng anh hi vọng em có thể hiểu được lòng anh, bất luận em có tiếp thụ hay không, anh đều một lòng yêu em, ở bên cạnh bảo vệ em, anh tin sẽ có một ngày em sẽ chủ động yêu anh.”

Mặc Di Nhiễm Dung không biết nên nói cái gì, cô chưa bao giờ biết một người đàn ông yêu sẽ như thế nào, tự hỏi nửa ngày, cô mới ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “ Hoàng phủ tiên sinh.”

“Gọi anh là Ngạn Thương, không cần gọi Hoàng Phủ tiên sinh!” Anh đánh gãy nàng nói,

Mặc Di Nhiễm Dung có chút nghi hoặc, có gì quan trọng sao? Chỉ là một tên gọi mà thôi, nhưng mà ngẫm lại vẫn nên theo ý anh đi, cô có chút ngây ngô mở miệng :

“Ngạn Thương —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười,

loại này ôn nhu thanh âm vẫn luôn chảy xuống tâm hần đầu, làm hần càng thêm khó có thể tự giữ.

“Ngạn Thương, kỳ thật tôi đối với anh... tôi đối với anh...”

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu lên, cố gắng tìm từ thỏa đáng để nói.

“ Em đối với anh thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Thương có chút chờ mong hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn ánh mắt đang tối sầm của anh, trong lòng có một tia khác lạ xẹt qua, cô nhẹ nhàng nói: “ kỳ thật, thời gian dài như vậy, tôi thấy anh rất tốt, giống như... giống như là anh trai vậy...”

“ Đừng nói nữa!” Hoàng Phủ Ngạn Thương kéo cô ôm vào trong ngực, nói: “ Cho anh cơ hội, cũng coi như là cho em một chút thời gian, hiện giờ sở dĩ em cho là như thế bởi vì em cũng chưa hiểu chính mình.”

Thứ hai túi sách vông (Www. shubao2. Com) coi được txt sách điện tử

“Không, không phải như vậy —— ”

Mặc Di Nhiễm Dung bị anh ôm chặt, nghe tiếng tim anh đập mạnh, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhắm mắt lại, mở miệng nói:

“Một tháng, cho em một tháng, không cần nhanh như vậy đã đoán chính trái tim mình, một tháng sau, nếu em vẫn cho là như thế, anh... anh có thể buông tay em.”

Tuy rằng miệng anh nói như vậy, nhưng tâm anh lại đang run rẩy.

Aanh không muốn cô gái này coi mình như anh trai, đáng chết, anh không cần làm anh trai cô, anh muốn cô làm người phụ nữ của anh. Một người con gái mà anh có thể dặt tay cả đời.

Nhiều năm qua, tuy rằng anh đã từng có rất nhiều bạn gái, nhưng chưa từng có cô gái nào mang lại cho anh cảm xúc mãnh liệt như cô, loại cảm xúc này chính là cam tâm tình nguyện bước vào địa ngục hôn nhân.

Theo tính cách của anh, nếu như một tháng sau cô vẫn không chấp nhận anh, anh tình nguyện cho dù cô có hận anh cả đời anh cũng sẽ cưỡng bách cô ở cùng mình.

Cô gái này, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã biết mình không thể buông tay rồi.

Nhưng mà, Mặc Di Nhiễm dung lại tin tưởng lời anh nói, cô không hề phản kháng, lẳng lặng nằm trong ngực anh, tùy ý anh ôm chặt mình.

Thời gian như ngừng lại, không gian rộng lớn thoáng mùi Tử Lan thơm ngát.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đang say mê trong đó, cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

“Hello, ha —— ách?”

Người bước vào khoái trá chào hỏi, nhìn thấy một màn ái muội vừa rồi, nhất thời sửng sốt.

Đáng chết, ai a?

Hoàng Phủ ngạn Thương phần hận nhìn nha đầu liễu lĩnh trước mắt mình!

Đúng vậy, là một nha đầu, còn không cao tới bả vai anh, mặc một thân tây trang thanh nhã, tóc đen dài buộc đuôi ngựa, nhưng mà...

Anh nhìn kĩ cô, có chút nghi hoặc...

Ánh mắt của cô ấy với Mặc Di Nhiễm Dung cùng một màu, đều là màu tím?

Cô... cô là ai?” Hoàng Phủ Ngạn Thương chỉ tay về phía cô hỏi.

98. Chương 99: Chó Ngáp Phải Ruồi

Tiểu nha đầu vừa mở miệng, lúc này, Mặc Di Nhiễm Dung mới nói: “ Kuching, nhiều năm rồi không gặp, em vẫn liễu mạng như vậy, sẽ dọa người khác đấy.”

“A chị —— ”

Liên Kiều tung tăng chạy tới bên cạnh Mặc Di Nhiễm Dung, vẻ mặt nũng nịu ôm lấy cô, nói: “ Em rất nhớ chị, không ngờ chị lại tới Hongkong thật.”

“ Em ấy, nha đầu này, ngoài miệng thì nói hay lắm, nếu như mà chị biết nhớ tới chị, vì sau năm nó không từ biệt đã đi tới Hongkong, làm hại chị lo lắng cho em!

Kuching,em thật là đáng đánh đòn!” Mặc Di Nhiễm Dung cố ý trách cứ .

Liên Kiều le lưỡi: “ Chị à, hiện giờ người ta không gọi là Kuching, kêu là Liên Kiều nhé.”

“Kêu, gọi là gì?”

Mặc Di Nhiễm Dung cho là mình nghe lầm: “ Liên Kiều? Đang yên đang lành lại lấy cái tên như tên thảo được ấy làm cái gì?”

“ Ai da, người ta giờ học y nha, tự nhiên phải có tên đặc thù một chút, lúc trước nếu như không phải em kiên trì tới đây, ông nội nhất định sẽ bắt em học ngành mà em không thích!”

Liên Kiều càng nói lại thêm cọ cọ vào người Mặc Di Nhiễm Dung

Thứ hai túi sách vỗng (. shubao2.) miễn phí TXT tiểu thuyết hạ tải

“ Em, nha đầu này, thật là...”

“ Chị còn nói lý, chị tới Hongkong cũng không tới tìm em đầu tiên ! thế nhưng lại tới cảng mà không tới tìm em!” Liên Kiều bĩu môi, vẻ mặt không để ý nói.

Mặc Di Nhiễm Dung cười: “ em đúng là biết trả đũa, biết em có thể biết được chỗ của chị, chị còn phải làm điều thừa sao?”

Liên Kiều kiêu ngạo gật gật đầu: ” Không , là ngược lại.” Nói xong, cô giống như con chuột nhỏ cười khanh khách.

(đoạn này LK thần kinh cmnr)

Hoàng Phủ Ngạn Thương đột nhiên bị một màn trước mắt này khiến anh bất ngờ, nhìn cô bé trước mắt này có đôi mắt giống với Mặc Di Nhiễm Dung cứ dính chặt bên người Mặc Di, anh cảm thấy rất khó chịu, vì vậy bàn tay to vươn ra, kéo Liên Kiều cách xa cô ra.

“Ừ, tiểu nha đầu, em là ai?” Anh cao giọng hỏi.

Cô thật biết chọn thời điểm xông vào, nghĩ tới đây, anh liền cảm thấy có chút tức giận.

Liên Kiều nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt này, cô chống nạnh nói:

Tôi? Tôi chính là đại danh đỉnh của đỉnh, ai gặp đều thích Liên Kiều, còn anh là ai?”

Hoàng Phủ ngạn Thương trừng to mắt, nhưng không đợi anh nói danh tính, đã thấy cô bé này hú lên một tiếng quái dị, lập tức, cô tiến lên khoát tay anh, ý bảo anh cúi người xuống.:

“Làm cái gì —— này —— ”

Hoàng Phủ ngạn Thương còn chưa nói xong, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của Liên Kiều lập tức chụp lên hai má anh, đôi mắt to ngậm tràn tò mò nhìn mặt anh đánh giá qua lại, không hề sợ hãi.

“Nhìn đủ chưa?”

Anh quả thực đã bị cô bé này chọc rồi, lá gan của cô to thật, nhìn kĩ cô, bộ dáng cũng là một mỹ nhân, nhưng mà thoát nhìn cũng biết chính là một nha đầu nghịch ngợm.

Mặc Di nhiễm dung cũng có chút kỳ quái với hành động của Liên Kiều, cô nói:

“Kuching,đừng náo loạn, Hoàng Phủ tiên sinh sẽ bị em dọa đấy.”

“Oa —— ”

Liên Kiều lúc này mới hoan hô một tiếng: ”Thì ra là thế a, bằng không sao anh lại giống anh ấy như vậy, thì ra anh cũng họ Hoàng Phủ, haha..

Cái gì cùng cái gì? anh trông giống ai?”

Liên Kiều nói khiến Hoàng Phủ ngạn Thương không hiểu ra sao.

“ này, tiểu nha đầu này, em có ý gì?”

Liên Kiều khẩn cấp hỏi: “ Anh cao lớn, anh với Hoàng Phủ Ngạn Tước có quan hệ gì?”

Hoàng Phủ ngạn Thương nghe vậy bèn nhướng mày: ” làm sao em biết đại ca của tôi.”

“Ha ha —— ”

Liên Kiều nghe vậy, đứng tại chỗ nhảy dựng lên, giống như là hụt được gì đó, cô ngẩng đầu lên nhìn anh:

“ Thì ra anh ấy là anh trai anh, bằng không sao lại giống nhau như vậy, nhưng mà, anh trông so với anh ấy trẻ hơn nha.”

“ Đúng vậy sao? Ha hã! Nói vậy là tôi trông đẹp trai hơn anh ấy sao?”

Hoàng Phủ ngạn Thương sờ sờ mặt mình, ánh mắt như khăng định, đại ca anh đã sắp ba mươi, hơn nữa đã nhiều năm lăn lộn trên thương trường, cho nên càng thành thực(chém nhé)

“ Không...”

Liên Kiều không cho là đúng mà nói rằng: ” Anh là non nớt, còn Hoàng Phủ Ngạn Tước là thành thực, không hiểu thì đừng nói lung tung, để người khác chê cười.”

Thứ hai túi sách vỗng (Www. shubao2. Com) miễn phí TXT tiểu thuyết hạ tải

“ Em...” Hoàng Phủ Ngạn Thương hận không thể đánh cho cô tỉnh.

“Đúng !”

Liên Kiều không hề bận tâm tới ánh mắt như muốn giết người của anh cho vào mắt, cô ngàng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương nói:

“Anh ... có thể gọi Hoàng Phủ Ngạn Tước tới đây không?”

Ách?

“Có ý tứ gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi giật mình, cô ấy và đại ca không phải rất quen thuộc sao? Tự mình đi tìm anh ấy không phải tốt hơn sao, dù sao hiện giờ đại ca cũng ở Hongkong.

Liên Kiều nghe vậy , nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Hắn —— thiếu tôi một thứ, tôi muốn gặp hắn đòi lại.”
(chỗ này dùng hắn)

Đáng chết, người đàn ông này cho rằng không xuất hiện thì không có chuyện gì sao, cô tự nhiên có biện pháp tìm được hắn.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương khẽ xoa lỗ tai, mình không nghe lầm chứ?’

“ Em nói... đại ca tôi thiếu em sao? Thiếu cái gì? Không phải tiền chứ?”

Anh không khó nhìn được sự phẫn hận trong mắt nha đầu này, trời ạ, đại ca đắc tội gì với cô bé này sao? Nếu anh gọi đại ca tới đây, chẳng phải là bảo anh ấy chui đầu vào rọ sao?’

Dường như cảm nhận được sự cẩn trọng của Hoàng Phủ Ngạn Thương, Liên Kiều lập tức cười, lộ ra lúm đồng tiền duyên dáng, cô vung tay nói:

“ A, không có gì, vừa rồi tôi nói nhầm, là tôi thiếu đại ca của anh, tôi muốn trả lại đồ cho hắn, nhưng mà hắn bận quá, tôi muốn tìm hắn cũng không thấy, nếu tôi không chả cho hắn , nhất định tôi sẽ ăn không ngon ngủ không yên, van cầu anh gọi hắn đến đây, được không/’

Cô kéo cánh tay anh, làm nũng, giọng khẩn cầu , giống như đứa trẻ đang đòi kẹo vậy.

99. Chương 100: Gặp Oan Gia: Suýt Chết (1)

Hoàng Phủ Ngạn Thương bị cô kéo đến đau tay, anh nhe răng trợn mắt, muốn thoát khỏi móng vuốt của cô gái nhỏ này, bất đắc dĩ, cô lại như con bạch tuộc gắp gao lôi kéo không tha cho anh.

Anh xấu hổ không biết làm thế nào.

Lúc này, Mặc Di Nhiễm Dung đi lên trước, dịu dàng nói với anh: “ Em gái tôi như vậy đấy, nếu như nó muốn vậy, vậy anh giúp nó đi.”

Nói xong, cô nhẹ nhàng vỗ vào Liên Kiều, nói thêm: “Kuching, em như thế sẽ đoạn Hoàng Phủ tiên sinh đấy, ngoan nào.”

Liên Kiều le lưỡi, buông Hoàng Phủ Ngạn Thương ra, lập tức mở to mắt, sau đó cười vô cùng thần bí...

“ Tôi biết bí mật của anh nha.” Cô nhìn vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Thương, đắc ý nói: “ Bí mật của tôi?” Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy kì quái, mình có bí mật gì sao?

Liên Kiều tựa hồ bắt được nhược điểm của anh, “ Nếu như anh có thể gọi Hoàng Phủ Ngạn Tước tới đây, tôi tuyệt đối sẽ đứng về phía anh.”

Cô nói khiến anh không hiểu chuyện gì.

“ Cô.... cô có ý gì?”

Không ngờ nha đầu này lại nói như vậy, quả thực cho dù cô không nói sẽ hỗ trợ anh hay đứng về phía anh, thì lời khẩn cầu của Mặc Di Nhiễm Dung vừa rồi cũng đủ để anh đồng ý rồi.

(chém nhé)

Để có được nụ cười của người đẹp, bảo anh làm gì anh cũng làm!

Liên Kiều không hề nề hà gì, cô kiễng chân, ghé sát bên tai anh nhẹ giọng nói:

“ Tôi biết anh thích chị tôi, nếu như anh giúp tôi, tự nhiên tôi cũng sẽ giúp anh.”

“Ta biết người thích ta a tở, nếu người giúp ta, ta tự nhiên cũng sẽ giúp người!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương trừng to mắt, như là đang nhìn người ngoài hành tinh vậy, cô ấy thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã nhận ra điều này.

“ Cô... cô nhận thấy à?” Hơn nửa ngày, anh mới kịp phản ứng hỏi.

Liên Kiều cười như là bắt được kẻ trộm, cô lắc đầu nói:

“Không, tôi không phải là nhận ra, tôi là... cảm nhận được đấy.” Nói xong, cô còn chỉ chỉ vào đầu mình.

Trực giác siêu cường luôn là thứ mà cô hãnh diện nhất.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy cũng ngây ngốc, cảm nhận được ư? Trời ạ, chuyện này mà cô ấy cũng có thể cảm nhận được? Quả thực là thần kì !

“ này, thế nào?” Liên Kiều thấy anh không lên tiếng, lại ghé sát lỗ tai anh thấp giọng reo lên.

Làm cái gì? Lợi ích có thể tra đổi, thế mà còn do dự.

“ Tôi sao phải tin tưởng cô?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương vẫn có chút do dự, anh cảm thấy cô bé nhỏ này từ trên cao thấp đều tràn ngập quái dị, cho nên có thể nói những lời quái dị.

“ Hic...”

Liên Kiều khinh thường trừng mắt liếc anh nói: “ Người ta nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, anh đang tìm hiểu tôi sao? Trên thế giới này, người hiểu chị ấy nhất chính là tôi, chẳng lẽ là anh à? Tôi không ngại tiết lộ với anh một chút, chị ấy nhìn bên ngoài với trong lòng rất bất đồng, cho nên muốn theo đuổi phải có biện pháp hay đấy.

Lời nói của cô đã rõ ràng, anh đột nhiên cười rộ lên, vội vàng kéo Liên Kiều qua một bên, nhỏ giọng nói: “ cô nói thật à? Cô thực sự sẽ giúp tôi?”

“ Đương nhiên, chỉ cần anh giúp tôi, tôi sẽ giúp anh, thế nào?”

Liên Kiều giống như hiệp sĩ dùng sức vỗ bả vai của anh, biểu hiện hết sức nghĩa hiệp.

“Một lời đã định!” Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức hưng phấn rạng rỡ lấy điện thoại ra.

Liên Kiều tràn đầy kích động nhìn động tác của Hoàng Phủ Ngạn Thương, khi thấy điện thoại được kết nối, kích động khiến tâm tình cô lúc này khó có thể biểu đạt bằng ngôn ngữ nào .

Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh chết chắc.

Nhìn hận ý trên mặt Liên Kiều, Mặc Di Nhiễm Dung đứng bên kia cũng cảm thấy có chút kì quái, cô em họ này luôn không chú ý tới người khác giới, thế nào hôm nay lại có chút khác thường như vậy.

Tiến lên kéo Liên Kiều, gương mặt cô mang theo nghi hoặc hỏi Liên Kiều: “ Em không sao chứ?” em với anh trai Hoàng phủ tiên sinh đến tốt cùng có mối quan hệ gì? Em không phải là nợ anh ta cái gì chứ?”

Liên Kiều cười đến âm trầm đáng sợ, cô thấp giọng nói rằng: “Tóm lại, đến lúc đó chị sẽ biết.”

Nói xong, cô còn cười lạnh vài tiếng, bả vai cũng run lên, khiến Mặc Di Nhiễm Dung cũng thấy rét lạnh cả người.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, không hề đợi ai cả, một lúc sau, cửa phòng bị đẩy ra, ngay sau đó, một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại cửa.

“Đại ca...” Hoàng Phủ Ngạn Thương liếc mắt liền nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng ở cửa.

“Ha ha —— chú có khỏe không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười tao nhã, sải bước đi tới chỗ Hoàng Phủ Ngạn Thương đang đứng, giơ tay lên đặt trên bả vai anh vỗ vỗ, hài lòng nói: “Ừ, không tồi, rắn chắc thêm rồi.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười đắc ý, anh vỗ lại đôi tay đang đặt trên vai mình nói: “Có đại ca làm gương, em trai đây không dám chậm trễ.”

“Ha ha —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười to, lập tức hỏi: “Hôm nay thế nào lại nhớ tới đại ca đây, ngày đó lúc chú gọi điện tới...”

“A, đại ca —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng đánh gãy lời anh, cho xin đi, ngày đó đã bị anh phá hỏng chuyện, thế mà anh còn dám nói.

“Kỳ thật, hôm nay là một người bạn của anh muốn gặp anh.”

“A?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương chọn mi, theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

100. Chương 101: Tiểu Oan Gia: Thiếu Chút Nửa Chết (2)

Ánh mắt của anh dừng trên người Mặc Di Nhiễm Dung, trong mắt ẩn chứa nghi hoặc, nhưng khi anh đem ánh mắt chuyển sang bên kia, thấy một gương mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Chỉ thấy khuôn mặt này đang hướng anh cười “Cực kỳ thiện lương”!

“Hello, ‘Cung Quý Dương’ tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt!”

Liên Kiều giống hệt Chiêu Tài Miêu (Con mèo nhựa may mắn ấy) giơ bàn tay nhỏ bé lên vẫy vẫy anh, miệng phát ra ba chữ “Cung Quý Dương” thật mạnh!

Hoàng Phủ Ngạn Tước tuyệt đối không thể đoán được Liên Kiều lại ở chỗ này, trong lúc nhất thời giật mình sửng sốt.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Thương thì cảm thấy rất kinh ngạc, hần bước lên nhẹ giọng hỏi:

“Anh cả, cô bé này sao lại gọi anh là ‘Cung Quý Dương’ ? A, đối, nghe nói anh Cung cũng tới Hongkong, gần đây anh có gặp anh ấy không? Còn có —— ”

Ngay lúc mà hần đang nói thao thao bất tuyệt,

101. Chương 102: Oan Gia Xinh Đẹp: Thiếu Chút Nửa Chết (3)

Liên Kiều sau khi nghe thấy vậy, bày ra vẻ tự hỏi, cô cười nhẹ nhàng giơ ra cái nĩa, nhìn anh nói:

“Tốt lắm a, như vậy đi, anh dạy tôi làm thế nào để sử dụng phi đao đi!”

Nhìn cô hình như có một chút dấu hiệu nhả con mồi, Hoàng Phủ Ngạn Tước thoáng thả lỏng một hơi, anh ngồi trên ghế tựa, chỉ chỉ Liên Kiều ——

“Nha đầu, tôi với em không có thâm cừ đại hận gì chứ? Để khiến em làm như muốn giết người diệt khẩu vậy?”

Liên Kiều chậm rãi đi lên trước, ngay sau đó, lập tức ngồi trên đùi Hoàng Phủ Ngạn Tước —— không hề ý thức được hành động này có bao nhiêu ái muội. (Ồ hô hô chị này ngây thơ hết nói!)

“Nha đầu, em muốn làm gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảnh giác hỏi han, anh mới không tin nha đầu này lại thông suốt nói chuyện yêu đương với anh đâu. (Min: Anh tưởng bỏ à~ ô hô)

Quả nhiên, Liên Kiều gơ hai tay nhỏ bé lên, gắt gao mãnh liệt tóm lấy cái ót anh, còn liều mạng mà lay lay ——

” Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng chết, anh cho là anh làm cái việc này là không kết thù chuốc oán với tôi sao? Tôi hận anh chết, thế nhưng anh lại gạt tôi, còn gạt tôi thời gian dài như vậy, làm hại tôi bị người khác giễu cợt, anh đi chết đi!”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô liều mạng mà la hét, hai tay giống như là kim sắt gắt gao bóp lấy cổ anh, có bộ dáng giống thâm cừu đại hận gặp nhau.

“Khụ khụ —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể không gơ hai tay đầu hàng, trời ạ, khí lực của

102. Chương 103: Oan Gia Xinh Đẹp: Đêm Thần Bí (1)

Liên Kiều ngồi dưới đất, cười tới là sung sướng ——

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, hiện tại anh đã biết mình tạo bao nhiêu nghiệt đi? Hừ, lại còn dám giả mạo Cung Quý Dương để lừa tôi, người như anh nên giáo huấn thế nào mới tốt!”

Cô tiếp tục cười tiêng cười xoáy lên đỉnh đầu anh, giống như ma âm của âm hồn không tiêu tan, làm anh bất đắc dĩ đến cực điểm, cho tới hôm nay cái gì gọi là “Hổ xuống đồng bằng còn không bằng chó” .

“Được, được được, Đại tiểu thư, hết thấy đều là tôi không tốt, là tôi không nên lừa em trước, em —— em sẽ không nhốt tôi ở dưới này cả đời chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn Liên Kiều xấu hổ

103. Chương 104: Ona Gia Xinh Đẹp: Đêm Thần Bí (2)

Liên Kiều cười mà không nói.

“Em gái, sao em lại vào đây? Mau trở về phòng ngủ đi!” Mặc Di Nhiễm Dung thấy thế vội vàng nói.

Liên Kiều không cho là đúng mà cười cười: “Chị à, chị thật không có lương tâm a, người ta là tới giúp chị đó!”

“Giúp chị?”

Mặc Di Nhiễm Dung dở khóc dở cười: “Em cái này nha đầu làm sao biết cái gì là giáng đầu thuật, không cần rước thêm phiền toái cho chị!”

“Ai nói em sẽ thêm phiền? Nha, em chính là mang người đến cho chị!”

Liên Kiều lắc đầu kháng nghị, vừa dứt lời, liền dùng sức mà đẩy mạnh đến một người đàn ông cao to!

“Này, này, này, Liên Kiều, em dùng sức đẩy tôi như vậy, sẽ đứt thắt lưng của tôi!”

Thanh âm đàn ông biếng nhác tà mị dâng lên, dễ nghe giống như rượu ngon say lòng người.

”Này, Cung Quý Dương, anh có lười hay không, lúc này mới không đến mười giờ mà thôi, anh khôn

104. Chương 105: Oan Gia Xinh Đẹp: Đêm Thần Bí (2)

105. Chương 106: Oan Gia Xinh Đẹp: Giải Hàng (1)

Sau một tiếng chuông xao xạc cuối cùng, đoàn người Mặc Di Nhiễm Dung, Liên Kiều, Cung Quý Dương cùng Hoàng Phủ Ngạn Thương đi vào tòa nhà nghiên cứu, hiệu trưởng đã sớm chờ ở đó, hiển nhiên có thể nhìn ra trên mặt ông có bao nhiêu lo lắng cùng bất an.

Khi ông nhìn rõ mấy người xuất hiện sau màn đêm, nhất thời thở ra, ông đi nhanh lên phía trước, nhìn thấy rõ người phía sau thì bỗng giật mình ——

“Cung tiên sinh, là ngài?”

Cung Quý Dương nhún nhún vai, hai tay khoanh lại: “Không có cách nào, tôi bị người ta bức tới làm mời nhử!”

Hiệu trưởng không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, chính là không nghĩ tới một quan chức cấp cao nhân vật lớn lại tham gia cái sự kiện nghe rợn hết cả tóc gáy này, cũng sợ một chút, liền thấy Liên Kiều sôi nổi đi lên trước kéo hắn ra một bên ——

“Yên tâm, hiệu trưởng, Cung tiên sinh không có việc gì, còn có chị em ở đây!”

“Trò, trò —— Liên Kiều, sao trò cũng ở trong này?” Hiệu trưởng càng khiếp sợ hơn, trời ạ, ông không muốn để cho sinh viên của mình can dự vào.

Mặc Di Nhiễm Dung đi lên trước nhẹ giọng nói: “Nó là em gái tôi!”

Hiệu trưởng lúc này mới kịp phản ứng, nhìn thấy bộ mặt nhăn nhó của Liên Kiều đối, mặt đều xanh mét ——

“Liên Kiều, trò cũng muốn đi vào?”

“Đương nhiên —— ”

“Không, nó không đi vào!” Mặc Di Nhiễm Dung kiên cố cắt ngang lời Liên Kiều nói, lập tức ánh mắt dừng trên người Hoàng Phủ Ngạn Thương: “Xin anh chiếu cố đến Liên Kiều!”

“Nhiễm Dung, tôi không thể —— ”

“Hoàng Phủ tiên sinh!”

Mặc Di Nhiễm Dung lần thứ hai cắt ngang lời hắn, “Đêm nay anh mặc là áo sơ mi, tuyệt đối không thể tới gần tòa nhà thực nghiệm này, nếu không sẽ đem cố gắng của tôi phá tan thành mây khói, nghiêm trọng hơn là, sẽ bị nguy hiểm, biết không?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn lại quần áo trên người mình, đành phải bất đắc dĩ mà gật gật đầu.

Lúc này thì Liên Kiều vẻ mặt không tình nguyện mà đi lên trước, đáng thương hỏi han: “Chị à, hôm nay em mặc quần áo đen, vì cái gì không cho em đi vào?”

“Ngoan ngoan nghe lời, không để cho chị phân tâm!”

Mặc Di Nhiễm Dung vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, việc tiếp theo cô cũng không muốn để cho em gái mạo hiểm, dù sao đối với hàng đầu thuật cô (Liên Kiều) cũng không tinh thông.

Liên Kiều vẫn rất nghe cô nói, sau khi nghe xong chỉ nhẹ nhàng gật đầu, chẳng qua trên mặt có một chút ủy khuất.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn trên người Cung Quý Dương, thản nhiên nói: “Chúng ta vào đi thôi!”

Cung Quý Dương khóc thét một tiếng, rất có cảm giác giống tráng sĩ đi ra chiến trường. (Min: =|||)

Tuy là giữa hè, nhưng vừa đi vào tòa nhà thực nghiệm, hai người vẫn cảm nhận được rõ ràng không khí lạnh lẽo, cửa thang máy rất nhanh mở ra, chậm rãi mở ra, càng xuống một tầng không khí càng thêm lạnh lẽo.

“Nơi này dường như so với lần trước tôi tới kém hơn!”

Cung Quý Dương thu hồi bộ dáng cà lơ phất phơ, trên trán anh tuần theo bản năng nhú lại, bao phủ một tầng cẩn thận.

Mặc Di Niễm Dung lấy la bàn ra, chỉ thấy mặt trên kim đồng hồ chớp lên không ngừng, cô gật gật đầu, nhỏ giọng nói:

“Đúng vậy, nơi này âm khí rất nặng, nếu đêm nay không thể giải quyết thi hàng, như vậy ngày mai càng lớn sẽ xuất hiện thêm mấy thi thể nữa!”

Cung Quý Dương không nói cái gì nữa, tuy rằng hắn xem không hiểu những công cụ kì quái mà Mặc Di Niễm Dung sử dụng, nhưng đối với lời cô nói vẫn không thể nghi ngờ.

Rất nhanh, bọn họ đứng ngay trước hành lang, đèn cảm ứng chiếu trên hành lang thật dài, đi tới bên tay trái là một gian phòng thí nghiệm...

“Tại phòng thí nghiệm thứ ba!” Cung Quý Dương ra hiệu cho cô.

Mặc Di Niễm Dung gật gật đầu, không sợ hãi chút nào mà đi qua, lấy ra chiếc chìa khóa mà khi trước hiệu trưởng đưa cho cô, tra khóa mở cửa...

Đón nhận một trận không khí phát lạnh, Lông mày của Mặc Di Niễm Dung nhíu chặt, hai người không nói lời nào đi vào phòng, ngay ngọn đèn trên hành lang, không khó để nhìn ra cách đó không xa trên bàn thí nghiệm có một thi thể!

“Cung tiên sinh, anh đứng ở chỗ này ngàn vạn không nên cử động, ta muốn mở phương hướng!” Mặc Di Niễm Dung nhìn cảnh vật xung quanh một chút sau đó nói.

Cung Quý Dương gật đầu.

Chỉ thấy Mặc Di Niễm Dung lấy ngọn nến rồng ruột sớm đã chuẩn bị ra, phân biệt mở ra đặt ở tám hướng xung quanh thi thể, sau đó lại đem giấy vàng đã cắt hình người lấy ra, ngồi xuống giữa những ngọn nến dưới đất.

“Cung tiên sinh, anh lấy một ngọn nến, chút nữa có xảy ra chuyện gì thì cũng không thể ném cây nến ấy xuống được!” Cô căn dặn lần thứ hai.

Cung Quý Dương gật đầu, lập lấy ra ngọn nến rồng ruột như mấy ngọn kia.

Mặc Di Niễm Dung quay đầu sang chỗ khác, chỉ thấy miệng cô lẩm bẩm một câu, lập tức giơ ống tay áo lên, đột nhiên những cây nến rồng ruột cháy phát lên, kể cả ngọn nến Cung Quý Dương cầm trong tay kia.

Cung Quý Dương trong lòng không khỏi lo lắng sợ hãi, hắn đang suy nghĩ Cung thị về sau có nên phát triển ngành giải trí không, cũng đầu tư chụp đóng phim cái gì đó, giờ phút này quả thực rất giống như đang đóng phim vậy.

Đang trong lúc hắn suy nghĩ, chỉ nghe thấy tiếng Mặc Di Niễm Dung nói những từ ngữ khiến người ta bắt đầu không hiểu, hình như là chú ngữ gì đó, tờ giấy vàng hình người đặt trước mặt cô bỗng dưng cháy...

Mặc Di Niễm Dung nhắm hai mắt, tập trung toàn lực suy nghĩ muốn đốt cháy hình người bay trên không trung, càng bay càng cao, xoay quanh trên thi thể kia.

Đúng lúc này, tình huống phát sinh một chút dị thường, chỉ thấy thi thể vốn nằm ở đó giống như có cảm ứng, rồi đột nhiên kinh động một chút, lập tức liền ngồi thẳng dậy!

Cung Quý Dương mắt trừng lớn, ai ngờ trừng mắt này, thoát cái thi thể đã đứng đối diện...

Cỗ thi thể này dường như không có dấu hiệu bị hư thối, vẫn là vết thương trên mắt trước khi nhảy lầu, càng đáng sợ là nửa bên mặt đã muốn sụp vào, máu thịt trộn lẫn, hai mắt không cân xứng

106. Chương 107: Oan Gia Xinh Đẹp: Giải Hàng (2)

Cung Quý Dương nuốt một chút nước miếng, hắn đem ngọn nến để ngay trước ngực, tuy rằng hắn không biết thi thể đó nhìn hắn cái gì, nhưng bị một quái vật nhìn chăm chăm như thế thật khiến người ta không dễ chịu tí nào.

Hắn lại nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, cô vẫn ngồi giữa những ngọn nến như cũ, miệng lẩm bẩm cái gì đó, cái tờ giấy hình người đang cháy không ngừng bay vòng vòng, sương khói càng ngày càng đậm.

Thi thể hoàn toàn đứng lên, giống cái xác không hồn n chậm rãi đi về phía trước đi, không gian tràn ngập không khí quỷ dị.

Dường như cảm nhận được ánh nến tồn tại, nó bắt đầu hướng phía Mặc Di Nhiễm Dung từng bước một đi lên phía trước, mỗi bước đi, trên mặt đất lưu lại một vết máu...

Cung Quý Dương thấy vậy, rất muốn mở miệng nhắc nhở Mặc Di Nhiễm Dung, nhưng thấy cô vẫn ngồi trong đám nến cháy không dứt mẻ, liền yên lặng theo dõi diển biến, sợ chính hắn lên tiếng sẽ phá tan trận pháp của cô.

Thi thể tru lên một tiếng, giống như một con dã thú bị thương, ngay lúc nó đến gần ngọn nến, đột nhiên toàn thân giống như bị phải bóng lập tức nhảy ra, sau đó lại phát ra một âm thanh phần nộ.

Thấy không tới gần được người phụ nữ kia, thi thể bắt đầu dời điếm, nó nhìn quanh bốn phía, dừng lại ở hướng của Cung Quý Dương đang đứng.

Ông trời ơi! Nó muốn lại đây sao?

Cung Quý Dương nao nao, quả nhiên, cổ thi thể kia giống như là cùng hắn tâm linh tương thông, từng bước hướng hắn đi tới.

Đây chính là quái vật!

Càng gần lại, Cung Quý Dương có thể nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của thi thể kia, thi thể hắn đã thấy nhiều, hắn cũng từng khiến rất nhiều người đang sống thành người chết, nhưng loại tình huống này cũng là lần đầu tiên chứng kiến.

Thi thể dường như ngửi được hương vị của người sống, nó hét lớn một tiếng, ngay sau đó giơ lên cánh tay máu thịt lẫn lộn tìm kiếm trên người Cung Quý Dương.

(Min: Anh này bị sàm sở ô hô~)

Bằng sức lực của hắn, tránh thoát khỏi thi thể hoàn toàn không có vấn đề, thế nhưng hắn nhớ lại lời căn dặn của Mặc Di Nhiễm Dung khi này, không thể động, cũng không thể ném ngọn nến xuống đất.

Trong lòng hắn thét lên một tiếng, ông trời, thật là tra tấn người, hắn dường như đã ngửi thấy mùi thối khó chịu kia...

Hình người phía trên đã xoay tới mức mãnh liệt, ngay lúc thi thể định làm bước hành động tiếp theo, chỉ thấy từ chỗ Mặc Di Nhiễm Dung một loại đồ vật giống như đinh sắt, xuyên qua thi thể.

Thi thể phát ra một tiếng khóc thét, ngay sau đó quay đầu lại nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, giống như bị chọc tức, sau đó gương mặt múa vuốt muốn đánh về phía Cung Quý Dương, chỉ nghe cô hét to một tiếng ——

“Giải!”

Hình người phía trên thi thể ngừng hoạt động, ngay sau đó, một cỗ bụi mù bị một khối lực lượng mạnh mẽ nào đó đánh vào thi thể, sau đó một ngọn nến bay qua đốt cháy thi thể

Thi thể ngã vật xuống, vẫn không nhúc nhích, tư thế thiêu đốt cũng không khác gì khi hỏa thiêu thi thể bình thường...

Phút giây ngắn ngủi phát sinh ra những chuyện kì lạ khiến Cung Quý Dương quả thực được mở mang tầm mắt, quả thực rất phấn khích.

Nhưng mà thi thể này...

Mặc Di Nhiễm Dung đứng lên, đem một ngọn nến sau khi tắt lửa, giữ lại một cái chiếu sáng, cô đi đến chỗ Cung Quý Dương, nói lời từ đáy lòng:

“Cung tiên sinh, vất vả anh rồi!”

Cung Quý Dương chỉ vào thi thể nói: “Này —— giải quyết sao?”

“Ừ! Giải quyết, nó hiện tại giống như thi thể bình thường!”

Mặc Di Nhiễm Dung có vẻ có chút mệt mỏi, nhưng mà nhìn lửa cháy trên thi thể dần dần giảm bớt, cũng thả lỏng một hơi.

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Cung Quý Dương không chút hoang mang hỏi han.

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn nhìn Cung Quý Dương, trong đôi mắt hiện lên một tia khen ngợi.

“Người Tứ đại tài phiệt quả nhiên không đơn giản, cho dù trong khốn cảnh cũng thản nhiên đối mặt, khi này lúc thi thể tới chỗ tôi, nếu anh mở miệng nói chuyện, như vậy tôi sẽ thất bại, may mắn anh chấn tĩnh mới tránh khỏi kiếp nạn!”

Cung Quý Dương nghe vậy, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, không nói gì thêm nữa.

Mặc Di Nhiễm Dung ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát thi thể, gật gật đầu ——

“Tốt rồi, Cung tiên sinh, công tác của chúng ta hoàn thành, kế tiếp giao cho cảnh sát xử lý đi, thi thể này sẽ không đi làm hại người nữa!”

Cung Quý Dương nhìn thi thể này, suy nghĩ gì đó: “Vì cái gì nó như vậy? Rốt cuộc là ai hạ hàng với cái thi thể này?”

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ thở một hơi, lắc đầu: “Tạm thời còn chưa điều tra được, điều tôi có thể làm là chờ!”

Hai người rời khỏi tòa nhà.

Ban đêm gió nổi lên, khi hai người xuất hiện trong bóng đêm, mấy người luôn chờ bên ngoài tiến lên.

“Thế nào?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương không khó phát hiện trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung có chút mệt mỏi, quan tâm hỏi han.

Hiệu trưởng cũng bước lên trước: “Mặc Di tiểu thư, xin hỏi cổ thi thể kia...”

Âm thanh Mặc Di Nhiễm Dung có chút mỏng manh: “Hết thấy dấu giải quyết, ngày mai có thể giao cho cảnh sát là!”

Hiệu trưởng sau khi nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt cảm kích ——

“Cảm ơn cô, Mặc Di tiểu thư, cảm ơn!”

Mặc Di Nhiễm Dung khoát tay, lại nhìn đến bộ mặt mất hứng của Liên Kiều.

“Em gái, sao thế?”

Liên Kiều bĩu môi đi lên trước, cô không có vấn đề, mà là quan tâm hỏi han: “Chị, Chị tiêu hao không ít thể lực đi? Hoàng Phủ tiên sinh —— ”

Cô đưa ánh mắt sang nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương: “Giải hàng khác với hạ hàng, chị tôi sẽ tiêu hao thể lực gấp hai lần, cho nên nhờ anh giúp tôi chiếu cố chị ấy thật tốt!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương lúc này mới hiểu được, hắn vội vàng đem Mặc Di Nhiễm Dung kéo vào trong ngực, đau lòng nói: “Chúng ta về khách sạn, em nghỉ ngơi cho tốt!”

107. Chương 108: Oan Gia Xinh Đẹp: Liên Kiều Quyết Định

Mặc Di Nhiễm Dung gật gật đầu, tùy ý hấn đem mình ôm vào trong lòng.

Sau khi tất cả mọi người đều rời đi, Liên Kiều thở dài một hơi.

“Nói đi, tiểu nha đầu, chuyện gì?”

Cung Quý Dương một mực nhìn Liên Kiều, thân thể dựng lên hai tay khoanh lại.

Liên Kiều trừng mắt, hai mắt cực to nhìn chằm chằm Cung Quý Dương ——

“Oa? Làm sao anh biết tôi có việc tìm anh nha?”

Cung Quý Dương cười khổ một tiếng: “Em đem tất cả mọi người đuổi đi, để lại mình tôi, không khó đoán ra em có chuyện cần tôi giúp!”

Liên Kiều dùng ánh mắt cực kì sùng bái nhìn Cung Quý Dương, cuối cùng hoan hô một tiếng: “Tôi thật sự không có nhìn lầm anh!”

Cung Quý Dương nhún nhún vai, nhìn bộ dáng Liên Kiều muốn cười nhưng vẫn nhịn xuống, “Nói đi, có chuyện gì?”

Nụ cười trên khuôn mặt sau câu này ảm đạm hẳn, cô bĩu môi nói rằng:

“Vừa nãy anh Ngạn Thương nhận điện thoại, là cái tên rụng hổ - hãm hại kia gọi tới, hấn ta nói —— hấn ta nói bên Mỹ có chuyện gấp cần xử lí, cho nên phải về Mỹ!”

Liên Kiều nói khiến Cung Quý Dương không hiểu ra sao, tên trong rụng tại hổ-hãm hại?

“Người trong miệng em có phải —— Hoàng Phủ Ngạn Tước?”

“Ừ, hấn về Mỹ!” Âm thanh Liên Kiều rầu rĩ, dường như có chút không vui.

Cung Quý Dương cười ha ha: “Hấn về Mỹ quả thực bình thường, chẳng lẽ còn muốn vĩnh viễn ở lại Hongkong cùng em cái nha đầu điên này sao?”

Liên Kiều hừ mũi một cái, không nói gì, chính là đem thân thể rầu rĩ không vui đi tới cái cây bên kia, chân đá cục đá theo bản năng.

Nhìn thấy bộ dáng này của cô, Cung Quý Dương sáng tỏ, đi lên trước, bàn tay to vỗ vỗ vai cô nói:

“Em hấn không thể buông tha tên gia hỏa kia chứ?”

Liên Kiều sau khi nghe vậy, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn hấn, tự hỏi cái gì đó sau nói:

“Ai nói tôi không buông tha hấn? Nhưng mà hấn cứ đi như vậy, thật sự là quá tiện nghi hấn, hừ!”

“A —— ”

Cung Quý Dương cố ý kéo dài thanh âm: “Tôi đây hiểu được, em muốn tôi giúp thế nào đây?”

“Còn không nghĩ tới!” Liên Kiều có vẻ thực uể oải, nhưng mà lời nói quả thực thật phần hận:

“Dù sao không thể để cho hấn nhẹ nhàng tự tại như vậy mà đi, thật sự mối hận khó khăn trong lòng!”

Cung Quý Dương thu hết phản ứng của cô vào đáy mắt, tiểu nha đầu rõ ràng bắt đầu quyến luyến Hoàng Phủ Ngạn Tước, đáng tiếc là, chính cô a còn không biết điểm này, nói vậy tên Hoàng Phủ kia lại càng không biết.

Cái gì là bạn tốt, bạn tốt chính là tại thời điểm mê mang kéo nhau một cái, ha ha, hấn Cung Quý Dương luôn luôn thích làm chuyện như vậy.

“Liên Kiều, tôi có một ý kiến rất hay!” Cung Quý Dương nhướn mày, vẻ mặt cười xấu xa mà nói.

Liên Kiều mắt sáng rực lên, giống như một con thú cưng được miếng ăn chạy đến bên cạnh hắn, kéo kéo tay áo hắn hỏi han:

“Chủ ý gì, nói mau a!”

Cung Quý Dương ha hả cười: “Theo tôi được biết, bọn em sắp được nghỉ đúng không?”

“Đúng vậy, mấy ngày nữa sẽ được nghỉ hè!” Liên Kiều cúi đầu nghĩ sau đó khẳng định.

“Tôi sẽ tiện tay xử lý mấy chuyện ở HongKong, mấy ngày nay, sau khi xong, em theo tôi đến Mỹ!” Cung Quý Dương nói gọn gàng.

“Đi theo anh tới Mỹ?” Liên Kiều nhất thời còn không kịp phản ứng.

“Không tồi, em không phải cảm thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đi như vậy chưa giải mối hận trong lòng em sao? Cho nên tôi liền mang em tới Hoàng Phủ Gia, nhưng mà —— ”

Cung Quý Dương đột nhiên thần bí nói: “Sau khi đến Mỹ em nhất định phải nghe tôi nói, tôi nói cái gì, em tuyệt đối không được ý kiến, hiểu chưa?”

Liên Kiều che miệng, hai mắt đảo quanh, hơn nửa ngày mới lên tiếng: “Anh nói rất kì lạ nha!”

“Vậy em đáp ứng hay không? Đây chính là chiêu duy nhất có thể chinh tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia!” Cung Quý Dương không ngừng hấp dẫn cô.

Liên Kiều không hề nghĩ ngợi, liên tục gật đầu sau quay người chạy đi ——

“Này, tôi còn chưa nói xong đâu, chạy cái gì?” Cung Quý Dương một tay kéo cô trở về.

“Tôi lập tức đi đặt khách sạn, chẳng lẽ đến Mỹ bắt tôi ngủ ngoài đường sao?” Liên Kiều suy nghĩ rất chu đáo, đem những ảo tưởng về chuyến lữ hành nước Mỹ xong một lần.

Cung Quý Dương cười đến thực “Hiền lành”, sau khi nghe vậy lắc đầu: “Không, khách sạn em không cần đặt, bởi vì đến lúc đó em sẽ trực tiếp tiến vào ‘Hoàng Phủ’ !”

“Hoàng phủ? What? Cung Quý Dương anh thật trâu, thậm chí có Hoàng Phủ? Là cái vương gia Hoàng Phủ? Chẳng lẽ là hoàng đế gì đó?”

Liên Kiều hiển nhiên đang hiểu lầm ý tứ của Cung Quý Dương, ánh mắt khiếp sợ trùng lớn.

Lời cô nói thực khiến Cung Quý Dương suýt chút nữa hộc máu ——

“Liên Kiều, ‘Hoàng phủ’ là Biệt thự Hoàng Phủ Gia, em —— sau khi tới Mỹ trực tiếp đến nhà Hoàng Phủ Ngạn Tước!” Hắn gần từng tiếng nói cho cô nghe.

Ách?

Liên Kiều sửng sốt, nửa ngày không nói gì!

※※※※※※※※

Trên giường lớn thoải mái của khách sạn, ánh trăng chiếu vào dung nhan đẹp đẽ của Mặc Di Nhiễm Dung, hai má tản ra hơi nóng, lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương đem cô về khách sạn, cô liền mệt tới mức ngủ luôn, giờ phút này, cô giống như mỹ nhân cổ xưa, lẳng lặng mà nằm ở nơi đó.

Hoàng Phủ Ngạn Thương không có rời đi, cũng lẳng lặng mà ngồi ở chỗ kia, ánh mắt trong dần chuyển thành hang sâu, ngón tay thon dài dịu dàng quyến luyến vuốt ve gò má cô, khuôn mặt tuấn đạt biểu lộ thâm tình.

“Nhiễm Dung, mặc kệ em có đồng ý hay không, sau khi tôi gặp em không tính để em rời đi, thực xin lỗi...”

Hắn nhẹ nhàng lẩm bẩm, không kìm lòng nổi mà cúi xuống, khi môi mỏng kề sát môi anh đào, nhẹ giọng nói:

“Bởi vì —— tôi yêu em...”

(Oa cái câu này làm Min nhớ bài “Tôi yêu em” của ông Puskin)

Theo một câu cuối phun ra, bờ môi ôn nhu của hắn cũng áp lên môi cô. . .

Ánh trăng cùng sao chiếu rọi, trong phòng hai bóng dáng đẹp đẽ...

108. Chương 109: Yêu Tinh Giá Lâm: Hoàng Phủ Gia Tộc (1)

Có đôi khi, tình yêu sẽ không hẹn mà gặp, lại giống một nhà thiết kế tài ba, thiết kế vận mệnh ái tình của nhau, cứ như vậy, nhàn nhạt, có một chút ngọt ngào...

Nước Mỹ, tổng bộ Hoàng Phủ tài phiệt, phòng hội nghị quốc tế.

Toàn bộ hội nghị tràn ngập tiết tấu nhanh chóng bên rộn, một buổi sáng, Hoàng Phủ Ngạn Tước liên tục mở ba hội nghị, trên cơ bản là vội đến chỗ không ra một tia rảnh rỗi.

Đang làm việc, hắn luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, điểm ấy nhân viên của tập đoàn cùng với những người hợp tác hoàn toàn hiểu rõ, bởi vậy ban ngày, toàn bộ tập đoàn Hoàng Phủ giống như đánh nhau trên chiến trường.

Trong phòng họp, nhân viên cao cấp không ngừng báo cáo nhiệm vụ quản lý của mình, một chuỗi con số xuyên suốt đằng sau lễ n lần đơn vị, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước thì một thân tây trang cứng rắn ngồi ở vị trí Chủ tịch, trên mặt có hương vị của thương nhân thành công cùng tao nhã.

“Hoàng Phủ tiên sinh, hiện tại ngài đang nhìn là tình huống liên quan tới thị trường Hongkong, tại Hongkong tổng cộng có mười ba công ty con độc lập, bọn họ...”

Trong đó một vị chủ quản giải thích số liệu đang hiện ra trên màn hình.

Sau lại nói Hoàng Phủ Ngạn Tước trên cơ bản không nghe nổi một chữ vào tai, rất là ngoài ý muốn, hai chữ “Hongkong” thì giống như cái tiểu phi không ngừng quần lấy đầu óc hắn...

Không biết tiểu nha đầu kia thế nào? Anh không nói một tiếng mà rời khỏi, cô sẽ có phản ứng gì? Có phải hận chết anh hay không? Hay hoặc là là —— sẽ nhớ tới anh?

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khở một tiếng —— xem ra thật sự là vội vàng, sao anh lại có thể cho rằng tiểu nha đầu kia nhớ anh chứ? Liên Kiều cô ước gì anh còn không xuất hiện nữa kia. (Min: Anh ơi chắc không?)

Nghĩ đến ngày cuối cùng tại Hongkong, anh quả thực ngay ý chí tự sát cũng có, không nghĩ tới nha đầu kia lại xuống tay với anh nhanh vậy, tại anh không nghĩ ra thế nào trong tình huống như vậy còn đào được cái hố, cái này cũng chưa tính cái gì, khi anh thực sự tổn sức “Chín trâu, hai hổ” ra khỏi cái hố đó, lúc chuẩn bị lái xe mới phát hiện, trên cửa xe không biết khi từ khi nào đã đổ lên một đồng cao su, đem tay anh dính chặt trên đó...

Cái nha đầu này thực đúng là dùng chiêu thức đối với Cung quý dương đã lặp lại hết thảy với anh, nhưng mà ——

Cung Quý Dương là thiên tài máy móc, mà anh cũng không phải, Cung Quý Dương có thể chỉ bằng một công cụ đơn giản có thể lật đổ cánh cửa xe xuống, chính là anh không được a, một phút kia, anh thật muốn đem tiểu nha đầu Liên Kiều này trở về, hung hăng đánh vào mông cô!

Rơi vào đường cùng, anh đành phải gọi điện thoại gọi người đến hỗ trợ, những tưởng anh đường hoàng là Chủ tịch tập đoàn Hoàng Phủ oai phong lẫm liệt mà cũng có lúc rơi xuống hố xấu hổ như vậy, mà trùng hợp bên tổng bộ nước Mỹ có hội nghị khẩn cấp, vì thế liền suốt đêm bay về Mỹ!

Nhưng mà, thù này anh nhất định phải báo!

Tiểu nha đầu này đáng chết, tuổi còn nhỏ, mà ý đồ không hề thiếu!

Đang lúc báo cáo chủ quản đột nhiên thấy một tổng giám đốc khê động, lộ ra nụ cười khổ chưa từng thấy, từ từ? Dĩ nhiên là cười khổ, hần nhất thời trắng mắt thật to, cái trường này, khiến cho toàn bộ người tham dự phiên họp đổ dồn vào nhìn vị Tổng giám đốc, nhao nhao nhìn đến thần thái kì lạ.

Trời ạ! Tổng giám đốc của bọn họ có biểu tình gì đây?

Vị chủ quản kia sợ tới mức nuốt một chút nước miếng —— chẳng lẽ là bởi vì hần báo cáo sai chỗ nào? Không thể nào?

“Ách, cái kia —— Hoàng Phủ tiên sinh, số liệu này tôi kiểm tra rất nhiều lần, hần là không có sai...” Hần thật cẩn thận nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức kịp phản ứng, anh nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc bốn phía, lại nhìn vị chủ quản đang thất thần sợ hãi kia, khôi phục giọng nói lạnh lẽo:

“Được, tiếp tục!”

Chủ quản lúc này mới đem tâm trở về bụng, lại bắt đầu chậm rãi nói...

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cảm thấy có chút buồn cười, trong buổi họp thất thần cái này từ khi anh tiếp quản tập đoàn Hoàng Phủ chưa bao giờ xảy ra, hôm nay thế mà lại phạm sai lầm không đáng có này!

Một lần nữa vùi đầu vào công tác Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không biết, vào giờ phút này, tại chỗ ở của mình —— Hoàng Phủ, đang trình diễn một màn chung thân anh khó quên...

※※※※※※※※

“Cái gì? Quý Dương a, cháu nói... Nói đều là thực?”

Trong đại sảnh nhà Hoàng Phủ, một phụ nhân cực kì kích động cầm tay Cung Quý Dương, cảm xúc cao vút hời hợt, mà bên người bà cũng tập tụ rất nhiều người của nhà Hoàng Phủ.

Tương đối khác với ba nhà Tài phiệt kia, Hoàng Phủ Gia đích thực có thể xưng là “Tộc” , lấy Lăng thị mà nói, chỉ có Lăng Thiếu Đường cùng Lăng Thiếu kên hai anh em, mà Cung thị thì chỉ có một con trai độc nhất là Cung Quý Dương, Lãnh thị so sánh với Hoàng Phủ còn có thể, có Lãnh Thiên Dục, Lãnh Thiên Hi cùng Lãnh Tang Thanh ba đứa nhỏ.

Hoàng Phủ Gia tộc thì khác hẳn, từ con cả Hoàng Phủ Ngạn Tước, đến con thứ Hoàng Phủ Diên Đình, lại đến con gái lớn Hoàng Phủ Ngưng cùng ma nữ Hoàng Phủ Anh, cuối cùng còn có một người giống như ba họ có oán hận Hoàng Phủ Ngạn Thương, tổng cộng có sáu anh chị em, hơn nữa trong nhà có hai lão nhân, cũng chính là cha mẹ cọng họ —— Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung, có thể nói là nhân tài đồng đức, đầu người di chuyển.

Nhưng mà, lúc này, bọn họ đều có mặt đầy đủ mà nhìn cái người dương dương tự đắc ngồi trên ghế sa-lông –Cung Quý Dương, trên mặt cũng tràn ngập tò mò.

“Ai, bác gái, ngài để con nói bao nhiêu lần nữa, là thật, Ngạn Tước lần này thực quá phẫn, người ta vẫn là cô gái chưa gả đi, liền đem cô ấy... bắt nạt, Liên Kiều là con dâu hồi đó người chọn lựa, điều này cũng tốt, hiện tại đang khóc sụt sùi, cháu nhìn thấy mà thực sự không đành lòng a!”

Cung Quý Dương uống một miệng trà, vẻ mặt tiếc hận, rất có phong thái nhân sĩ giang hồ bệnh vực kẻ yếu.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, trong lúc nhất thời mọi người xôn xao.

Sáng sớm nay, ngay sau khi Hoàng Phủ Ngạn Tước ra khỏi cửa, Cung Quý Dương liền nghênh ngang mà đi đến “Hoàng phủ”, đem mấy người anh chị em trong nhà Hoàng Phủ đang định đi làm ngăn lại, lại đem lão gia tử Hoàng Phủ Ngự Phong và phu nhân Triển Sơ Dung mời ra, miêu tả sinh động như thật hành động của Hoàng Phủ Ngạn Tước ở Hongkong.

Không nghe thì không sao, vừa nghe đã thấy kinh người!

109. Chương 110: Yêu Tinh Giá Lâm: Hoàng Phủ Gia Tộc (2)

Nghe Cung Quý Dương “phản kích” miêu tả, bọn họ mới biết con trai mình lại có hành động kinh thiên động địa ở HongKong.

Kuching, cũng chính là “Liên Kiêu” trong miệng Cung Quý Dương, tuy rằng bọn họ không biết cô gái nhỏ này vì cái gì lại lấy tên như vậy, nhưng mà, bọn họ biết cô chính là người mà Hoàng Phủ Gia nhìn trúng-cháu gái của Mã Vương thất, từ rất lâu về trước, người già trong Hoàng Phủ Gia cùng Vương thất Malaysia có chung ý kiến, muốn tiến hành đám hỏi thương-chính (Thương mại- chính trị), hi vọng người kế thừa Hoàng Phủ tài phiệt Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể cưới Kuching vào cửa, việc này đối với hai bên đều có lợi mà không có hại, bất đắc dĩ, Hoàng Phủ Ngạn Tước căn bản là không có ý tứ muốn kết hôn, đối với cuộc hôn nhân này bọn họ cũng không biết làm thế nào.

Chính là, hôm nay Cung Quý Dương đã chạy tới lại nói cho bọn họ một tin tức vô cùng kinh khủng.

Thì là mấy ngày trước đây Hoàng Phủ Ngạn Tước lấy lí do đến phân bộ ở Hongkong công tác, thế mà lại gặp mặt Kuching ở trường đại học Hongkong, cũng chính là Liên Kiêu, càng làm cho người ta mở rộng tầm mắt là, hần thừa dịp một lần say rượu, đem cháu gái Vương thất người ta... Cường bạo? ? ! !

Quan trọng hơn là, Hoàng Phủ Ngạn Tước thế nhưng sau đó bỏ trốn mất dạng, đem cô gái nhỏ người ta ăn không còn một mảnh sau đó vô dít chạy lấy người.

“Ai ——” lúc này, Cung Quý Dương buồn bã mà thở dài ——

Tất cả mọi người cho rằng hần muốn nói gì, toàn bộ đem lực chú ý đặt ở trên người hần, nào biết, hần chính là ngáp một cái, đem chén trà cầm lên, lại nhàn nhả uống trà.

“Bác nói Quý Dương a, sau đó thế nào? Cái kia Liên Kiêu đâu?”

Ngay cả Hoàng Phủ Ngự Phong cũng không kiềm chế nổi, ông vội vàng đem chén trà trên tay Cung Quý Dương đoạt lấy về mặt lo lắng hỏi.

“Ah! Đúng vậy a, Liên Kiêu hiện tại con bé thế nào nhỉ? Nó thế nào? Nói thật, ta chỉ nhìn thấy nó kia qua ảnh chụp bộ dáng thật sự là xinh đẹp cực kì, nếu Ngạn Tước khi dễ nó, ta nhất định sẽ bắt nó (HPNT) phụ trách!” Triển Sơ Dung cũng lời kéo Cung Quý Dương mà nói.

Cung Quý Dương cố nhịn cười, có tiếng cũng có miếng mà nói: “Có lẽ thật sự là ông trời mở mắt, để cháu lại Hongkong gặp được Liên Kiêu, cho nên việc ác của Hoàng Phủ Ngạn Tước cháu có thể làm nhân chứng, a, Liên Kiêu đã bị cháu đưa tới Mĩ, Ngạn Tước lần này cũng quá phạm đi, Liên Kiêu chỉ có hai mươi tuổi a, cô ấy có biết gì đâu? Đơn thuần giống như tờ giấy trắng, tuy nói Ngạn Tước lúc ấy uống say, ai biết cậu ta có cẩn thận hay không đem tiểu nha đầu Liên Kiêu này lư lại cái gì!”

Mọi người hít một trận khí ——

“Cung đại ca, anh nói là, anh cả em, anh ấy có khả năng đem Liên Kiêu —— ”

Lão nhị Hoàng Phủ Ngạn Đình có hình dáng anh tuấn rất giống Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần trừng hai mắt lên nhìn Cung Quý Dương.

“Đúng vậy!”

Cung Quý Dương nhìn một vòng người, cuối cùng nói với Triển Sơ Dung: “Nếu lúc ấy Ngạn Tước thực không cẩn thận, như vậy hiện tại Liên Kiêu có mang cốt nhục của nhà Hoàng Phủ cũng không có gì là lạ!”

Triển Sơ Dung sau khi nghe vậy, thân mình lập tức run rẩy một cái, từ cách chăm sóc làn da cho thấy bà chính là một mỹ nhân bại hoại, tự nhiên cũng là một bà mẹ hiền, sau khi nghe phán đoán lớn mật của Cung Quý Dương, bà càng kích động mà đứng dậy ——

“Như vậy —— như vậy quả thực là quá tốt, ta thật đúng là trông ngóng như sao trông trăng, Ngự Phong, ông nói đúng không hả?” bà đem ánh mắt chuyển sang chồng mình, gấp giọng hỏi.

“Không tồi, tiểu tử Ngạn Tước kia quả thực làm việc quá đáng, có ý với người ta lại còn dùng thủ đoạn, đã sắp ba mươi rồi, còn giống như đứa nhỏ không có đại não, lần này nhất định phải thúc đẩy hôn sự của bọn chúng! Không kết hôn? Hừ, dù có trời nó đến lễ đường cũng phải kết!” (Min: ba má anh Tước xì tin quá ha~ đáng yêu nữa~ 0-0)

Hoàng Phủ Ngự Phong cũng đứng dậy, tuy rằng đã là lão già năm mươi, nhưng loại khí chất từ khi gây dựng sự nghiệp qua bão tố phong ba cũng không giảm!

Lúc này, Hoàng Phủ Ngưng vẻ mặt hồ nghi mà cắt đứt kích động của ba mẹ ——

“Con cảm thấy chuyện này thực có vấn đề, anh cả làm việc luôn có chừng mực, làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Cung đại ca, anh cũng nói, lúc ấy là anh cả em uống rượu, người uống rượu sao còn có thể làm ra chuyện này?”

“Ai, em gái của anh, cái này em không hiểu, đàn ông sẽ lấy cớ uống rượu để làm chuyện này, lại nói, anh trai em tửu lượng không tốt lắm, làm sao có thể uống rượu, nói không chính xác thực chính là mượn rượu hành hung!” Hoàng Phủ Ngạn Đình cười đến rất là ẩn ý mà nói.

“Đúng vậy, ta liền không tin tiểu tử ngu ngốc kia uống rượu!” Hoàng Phủ Ngự Phong rất là đồng ý lời nói của lão nhị.

Em gái Hoàng Phủ Anh đi lên trước, thật cẩn thận hỏi Cung Quý Dương ——

“Anh Quý Dương, anh nói đều là thực sao? Anh Ngạn Tước thật làm như vậy?” Âm thanh của cô dịu dàng, giống như búp bê thủy tinh.

Cung Quý Dương vươn tay nhẹ vỗ đỉnh đầu cô: “Anh Anh, anh biết em sùng bái cậu ta, nhưng mà, cậu ta chính xác đã làm chuyện này a!”

Hoàng Phủ Anh sau khi nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, thật lâu sau, cô mới nói khẽ: “Nói như vậy, về sau anh Ngạn Tước sẽ đau lòng vì phụ nữ khác, anh ấy sẽ không thương em...”

“Con a, thật là một nha đầu ngốc!”

Triển Sơ Dung đem Hoàng Phủ Anh kéo tới bên người, sủng nịch mà nói rằng: “Anh trai con đương nhiên sẽ thương con, nhưng mà, nó là trưởng tử, cưới vợ sinh con là chuyện tự nhiên, chẳng lẽ con không ghen anh cả con sẽ có một gia đình hạnh phúc sao?”

“Vâng...” Hoàng Phủ Anh miễn cưỡng cười cười, gật đầu.

“Con gái ngoan!” Triển Sơ Dung cũng vui mừng mà cười.

“Cắt —— ”

Hoàng Phủ Ngưng liếc mắt nhìn em gái, châm chọc khiêu khích nói: “Như thế nào? Em còn muốn anh cả ở cùng em cả đời? Em chính là em gái anh ấy, chẳng lẽ còn có thể thành vợ —— ”

“Tiểu Ngưng!”

Hoàng Phủ Ngự Phong quát một tiếng: “Không được nói hươu nói vượn với em gái, tiếp tục nói như vậy ta liền phạt con tự giam mình trong phòng không cho ra cửa!”

“Hừ!” Hoàng Phủ Ngưng tức giận chạy lên lầu, mà khuôn mặt của Hoàng Phủ Anh thì ủy khuất nhăn nhó.

“Được rồi ——” Triển Sơ Dung vội vàng hoà giải, bà đem ánh mắt dừng trên người Cung Quý Dương: “Quý Dương a, hiện tại quan trọng nhất là đem Liên Kiều tới đây, mau dẫn bác cùng bác trai con đi!”

Cung Quý Dương thực hiển nhiên đối với một màn vừa rồi không hề trách móc, hẩn đứng dậy, dùng sức mà đuổi thất lung, nói rằng: “Được, đi theo cháu!”

Đoàn người lập tức nhanh chóng đi theo sau Cung Quý Dương...

110. Chương 111: Yêu Tinh Giá Lâm: Hoàng Phủ Gia Tộc (3)

Liên Kiều rất cục lý giải được hàm nghĩa “Người đông thế mạnh”, đang lúc cô đang ngủ có một đám người đứng dừng đi tới sau đó mạnh mẽ kéo cô vào trong xe, một loạt động tác này đều làm cho cô đang trong mê mang không cách nào phản ứng kịp.

Thực hiển nhiên đây là một chiếc xe cực kì xa hoa, hơn nữa còn là dài hơn bình thường rất nhiều, xe chạy trong nháy mắt, Liên Kiều thầm than trong lòng ——

Ông nội, cháu gái của người bị bắt cóc...

Liên Kiều vô cùng hoảng sợ mà nhìn nhóm người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, năm người, năm người a, nhưng mà bất kể nam hay nữ diện mạo cũng cực kỳ được, bọn họ, bọn họ như vậy sao có thể làm cướp? Làm diễn viên chẳng phải càng kiếm được tiền sao?

Nhìn cô gái nhỏ quá mức câu nệ tiểu tiết, Triển Sơ Dung tận lực làm ình trở nên dễ gần hơn một chút, chẳng qua cô thật sự không ngăn được ý muốn sợ hãi này.

“Ngự Phong a, ông mau nhìn xem đứa nhỏ này, quả thực thật xinh đẹp, nhất là này ánh mắt, là màu tím đó, chắc chắn!”

“Đúng thế, cùng con trái chúng ta thật đúng là trời sinh một đôi, thật không biết cái kia tiểu tử kia nghĩ thế nào, tôi xem a, cháu nội chúng ta sẽ rất sinh đẹp!”

Hoàng Phủ Ngự Phong cũng liếc mắt một cái nhìn trúng con dâu tương lai này, cười đến quả thực muốn rách miệng.

Hoàng Phủ Ngạn Đình cũng tiến lên, khẽ mỉm cười, thân hình cao lớn mãnh liệt nghiêng ra trước, dường như đang tỉ mỉ đánh giá Liên Kiều.

“Uhm, không tồi không tồi, ánh mắt đại ca thật tốt quá đi, mi cong lá liễu mặt trái xoan, miệng nhỏ anh đào này xác thực mê người, giống cái bánh ngọt, khiến người nhìn qua đã nghĩ một ngụm ăn luôn!”

Mà Hoàng Phủ Anh thì ngồi ở một bên, hàm răng tinh tế khẽ cắn cánh hoa, không nói gì, chính là dùng một đôi mắt đầy nước nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều mạnh mẽ nuốt một chút nước miếng, mồ hôi trên trán đều chảy dòng dòng, mấy người này rốt cuộc là ai? Nghe khẩu khí không giống như bọn cướp bắt cô đồi lấy tiền chuộc, hình như là buôn bán người? Chẳng lẽ là bọn họ muốn bắt cô đến chỗ khi họ còn gây làm vợ người ta?

Trời ạ, quả thực thật đáng sợ, nhìn bọn họ một thân quần áo ngăn nắp, không nghĩ tới cũng là bọn buôn người, nhưng mà, từ từ ——

Những người buôn lậu này hình như có chút quen mặt? (Min: Ôi, ôi chị có bị ngốc không *nghĩ nghĩ* ai ô chị ngốc thật~)

Liên Kiều rất muốn hỏi một chút, nhưng không biết tình thế này thế nào, cô làm gì có tập trung tinh thần mà hỏi đâu.

Lúc này, Triển Sơ Dung đem bàn tay nhỏ bé của cô kéo lại, tươi cười hỏi han: “Bác nên gọi con là Liên Kiều hay vẫn là Kuching?”

Một câu rơi xuống, Liên Kiều mắt mở to!

Trời ạ, ngay cả tên cô cũng biết? Quả thực thật đáng sợ, có thể thấy được đám người kia là có tổ chức có kỷ luật!

Cô muốn rút tay về, ai ngờ bị Triển Sơ Dung kéo chặt hơn.

“Các người —— các người rốt cuộc là ai?”

Liên Kiều rất nhanh bị dọa khóc, thanh âm cũng trở nên có chút nghẹn ngào, ông trời minh giám, tuy rằng cô luôn luôn thích nghịch ngợm gây sự, nhưng là đối mặt với những hiểm ác như vậy vẫn phải sợ hãi.

Cô nói ra Triển Sơ Dung mới kịp phản ứng, chỉ lo cao hứng, còn quên tự giới thiệu.

“Không cần sợ hãi, đứa nhỏ, bác là mẹ của Ngạn Tước, vị này chính là ba ba của Ngạn Tước, hần là lão Nhị trong nhà, kêu Ngạn Đình, cuối cùng em gái Anh Anh!” Triển Sơ Dung cười đến hiền lành, khẽ vỗ nhẹ lên tay cô mà nói.

Liên Kiều trừng mắt thật to, liên miệng cũng há thật to ——

Bọn họ, bọn họ là người nhà của Hoàng Phủ Ngạn Tước?

Nhìn cô không nói được một lời, Hoàng Phủ Ngự Phong hiểu lầm ý tứ của cô, ông thở dài nói:

“Đứa nhỏ a, Quý Dương đem hết mọi chuyện đều nói cho chúng ta biết, là Ngạn Tước có lỗi với con, nó không nên cứ vậy mà rời khỏi Hongkong ném con lại đó một mình, tiểu tử ngu ngốc kia quả thực là kỳ cục, con yên tâm, bác sẽ làm chủ cho con!”

“Đúng vậy đúng vậy, nhìn bộ dáng con thế này, quả thực bác rất đau lòng, hiện tại liền theo chúng ta về nhà đi, chờ buổi tối Ngạn Tước trở về chúng ta nhất định thay con dạy dỗ nó!” Triển Sơ Dung vỗ vỗ vai Liên Kiều hứa hẹn nói.

Liên Kiều lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, thì ra là Cung Quý Dương, hần thật đúng là đạt đến trình độ đỉnh rồi, nói giúp cô liền giúp cô.

Nhưng mà, nhìn hai vị lão nhân trước mắt này, bọn họ thật đúng là hiền lành a, Liên Kiều bắt đầu thích bọn họ, nhất là nhìn vẻ mặt hiền lành của họ, làm cho cô cảm nhận được thân tình đã lâu. . .

“Các người thực làm chủ cho con sao? Hoàng Phủ Ngạn Tước hần thực rất xấu, hần gạt con...” Liên Kiều ủy khuất.

“Yên tâm đi, nếu chúng ta đã quyết định mang con về, nhất định sẽ khiến cho tên tiểu tử kia phụ trách!” Triển Sơ Dung kiên định nói.

“Vâng!”

Liên Kiều dùng sức mà gật đầu: “Tại Hongkong hần đã bắt nạt con, còn gạt con lâu như vậy, cuối cùng thế nhưng còn vụng trộm chạy trốn!”

Triển Sơ Dung sau khi nghe vậy, ánh mắt trao đổi cùng Hoàng Phủ Ngự Phong!

Quả nhiên đúng vậy, xem ra Cung Quý Dương nói đều là thực, thằng nhóc Ngạn Tước này ở HongKong thực sự đem người ta... Nếu không cô làm sao lại luôn miệng nói bị hần bắt nạt?.

“Kunching, không cần sợ hãi, có bác làm chỗ dựa cho con!”

Hoàng Phủ Ngự Phong ánh mắt một lệ, làm sai việc còn vụng trộm chạy trốn, tác phong này không giống con trai của ông.

“Bác trai, cháu hiện tại gọi là Liên Kiều ——” cô đáng thương mà sửa lại cách gọi của Hoàng Phủ Ngự Phong.

Triển Sơ Dung bị bộ dáng đáng yêu của cô chọc cười, bà nhẹ nhàng vuốt ve tóc Liên Kiều nói:

“Được, về sau sẽ gọi con là Liên Kiều, nhưng mà chúng ta sửa miệng, con có phải cũng nên sửa hay không, không nên gọi chúng ta bác trai bác gái!”

Liên Kiều không kịp phản ứng, cô cúi đầu nghĩ, lập tức ngốc ra hỏi: “Con gọi các người là gì?”

Kỳ quái, chẳng lẽ gọi bọn họ là chú, dì sao?

111. Chương 112: Yêu Tinh Giá Lâm: Sao Một Người Có Thể Loạn Chữ Được (1)

Đã tự:

“Nha đầu ngốc...”

Triển Sơ Dung yêu thích mà nhìn Liên Kiều, “Đương nhiên là gọi chúng ta là ba mẹ!”

Liên Kiều liền ngốc!

Cái gì?

Ba? Mẹ?

Bọn họ khi nào thì thành ba mẹ cô? Chẳng lẽ bọn họ mới là là ba mẹ thân sinh ra cô?

Cô nhìn bọn họ chằm chằm hồi lâu, không được a, bọn họ cùng bộ dạng của cô một chút cũng không giống...

“Các người —— ”

Nửa ngày Liên Kiều mới phun ra hai chữ này, khiếp sợ thật sự là từng con sóng tiếp con sóng, đầu tiên là người của Hoàng Phủ Gia xuất hiện, rồi sau đó lại khiến cô sửa miệng gọi ba mẹ?

Choáng váng, quả thực choáng váng!

“Liên Kiều, con không cần sợ hãi, kỳ thật con sớm nên là con dâu của Hoàng Phủ Gia, chúng ta còn buồn sâu không muốn nhắc đến chuyện hôn sự đâu, cái này tốt, lần này con không làm con dâu của Hoàng Phủ Gia sẽ không được!” Triển Sơ Dung cười nhẹ nhàng nhìn cô, thanh âm bởi vì hưng phấn mà phát run.

“A?”

Liên Kiều sau khi nghe vậy, lại khiếp sợ mà phát ra một âm thanh vô cùng sợ hãi, hai mắt mở to——

Làm con dâu của Hoàng Phủ Gia?

“Đúng vậy, Liên Kiều, chờ Ngạn Thương trở về, chúng ta nên nói chuyện hôn lễ của hai con” Hoàng Phủ Ngự Phong nói gọn gàng.

“Cái gì?”

Liên Kiều rốt cuộc cũng kịp phản ứng, cô “Hoắc” mà đứng lên, nhìn nhóm người trong xe, giống như nhìn người ngoài hành tinh ——

“Các người nói cái gì? Muốn cho con cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước —— kết hôn?”

Quá khoa trương, cô vì cái gì mà phải kết hôn với hắn?

“Đứa nhỏ, chúng ta tất cả đều biết, Ngạn Thương làm chuyện gì với con, nó hồ đồ, chúng ta làm cha mẹ cũng không thể hồ đồ theo, lại nói, ngộ nhỡ con đã có —— ách, cho nên, bất kể như thế nào, kết hôn là chuyện kiên quyết!” Triển Sơ Dung nói.

Liên Kiều ánh mắt rất nhanh động lại một chỗ —— anh chính là bắt nạt cô không phải giả, nhưng có có nhất thiết nghiêm trọng tới mức kết hôn?

“Bác trai, bác gái, chính là con —— ”

“Được rồi, ta biết con lo lắng, con yên tâm, bên Vương thất Malaysia ta cũng biết, con chính là cháu gái được yêu thương nhất đi, chúng ta cũng không thể cho con nửa điểm ủy khuất khi gả về đây, yên tâm đi!” Triển Sơ Dung nhẹ nhàng vỗ vai cô nói.

Liên Kiều còn muốn nói điều gì đó, hoặc là còn muốn giải thích với bọn họ, nhưng mà xem bọn họ hứng trí dạt dào xem ngày hoàng đạo để kết hôn, cô cũng chỉ có thể ngậm miệng không nói tiếng nào.

Sự tình đến kì quái, không được, cô nhất định tìm cơ hội để hỏi Cung Quý Dương cho rõ.

※※※※※※※※

Tiến “Hoàng phủ”, Liên Kiều rốt cục hiểu được cái gì mà một biệt thự phải lấy tên này, chỗ nào của biệt thự này, quả thực chính là Vương phủ xa hoa đi.

Ánh mắt của cô cung không nhìn đủ, mặc dù ở Vương thất cũng rất xa hoa phú quý, nhưng nơi này lãng mạn cùng trang nghiêm kết hợp khí chất không gì sánh kịp.

Nhà cao cửa rộng không khí thoáng đãng khiến cô thấy bản thân mình thật nhỏ bé đi, mà hình tròn khung cửa sổ chỗ rẽ chạm đá, lộ ra Dung hoa quý phái.

Liên tục có cổng vòm cùng hành lang gấp khúc, cửa sổ phòng khách cao lớn, cửa hiên, đại sảnh hướng bắc nam, phòng khách, phòng ngủ bố trí cửa sổ thấp chân hình lục giác ngắm khung cảnh bên ngoài, nhà ăn hướng nam bắc, bên trong bên ngoài tình cảnh giao hòa, làm cho tâm hồn người nhộn nhạo.

biệt thự này vẫn hoàn toàn duy trì kiến trúc truyền thống tao nhã, ngăn gọn, lộng lẫy với một phong cách nghệ thuật độc lập. Lấy thiên nhiên làm điểm tựa, tôn sùng nho giáo, cùng đạo giáo, thích, hàm ẩn, vắng vẻ thanh lịch.

Lò sưởi bên trong tường, sofa kiểu Châu Âu cổ điển, mức độ phù hợp vừa phải, cùng với cùng điều khiển rèm cửa từ xa vô cùng hiện đại, bày ra một khí khái ung dung, phòng khách Châu Âu hết sức xa.

Cánh cửa phòng khách điêu khắc bông hoa, trong không khí nhàn nhạt, lối đi nhỏ từ lầu hai xuống mặt đất nối liền, hai loại chất liệu gỗ khác nhau, dung hợp tài tình bày ra đóa hồng mỹ lệ. (Các nàng thông cảm, văn miêu tả ta rất kém, chỗ này chém 40% đấy Ô Ô)

Dường như cô theo sát bước chân của Triển Sơ Dung, nơi này quá lớn, Liên Kiều sợ chính mình sẽ bị lạc.

“Liên Kiều, đến đến đến —— bên này!”

Triển Sơ Dung mang đoàn người cho cô tham quan biệt thự, đi vào lần lượt thấy từng biệt thự độc lập.

“Cái ngôi biệt thự độc lập này là nơi ở của Ngạn Tước, nhưng mà, ta đã sai người an bài phòng cho con bên trong đó rồi, con sau này sẽ cùng Ngạn Tước ở đó!” bà mang cô lên lầu, chỉ chỉ phòng bên trong mà nói.

Liên Kiều bị choáng váng, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu.

※※※※※※※※

Ban đêm, lặng yên buông xuống, phòng Tổng giám đốc vẫn đèn đuốc sáng trưng, không biết vì cái gì, một ngày này Hoàng Phủ Ngạn Tước đều cảm thấy tâm thần không yên, giống như là phát sinh chuyện lớn gì đó.

Anh khép văn kiện lại, thân hình cao lớn tựa lưng vào ghế ngồi, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần một chút, đúng lúc này, chuông điện thoại di động lại vang lên.

Lấy tay giơ lên nhìn thấy tên hiển thị, cười cười ——

“Này, Anh Anh?” Giọng nói vô vàn sủng nịnh.

“Anh Ngạn Tước, anh chừng nào thì trở về a? Ba mẹ —— cũng chờ anh đó!” Âm thanh Hoàng Phủ Anh nho nhỏ, đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước làm nũng ỷ lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ tay lên: “Ừ, bây giờ anh về!”

“Ách? Kỳ thật ——” Hoàng Phủ Anh muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhận ra cô đang ấp úng, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Kỳ thật —— Anh cũng không cần trở về nhanh như vậy!” Hoàng Phủ Anh thanh âm ngày càng nhỏ...

(Min: Nói thật là cái đoạn này ta không thích con bé này tí nào, định làm huynh đệ luyện ở đây à! Ghét kiểu dở hơi này thế! Có ai cùng ý với ta~ Xin mời ném gạch!)

Hoàng Phủ ngạn Ngạn Tước ngược lại hiểu lầm ý cô, anh cười ha ha: “Anh Anh, yên tâm, anh sắp xong việc rồi, anh sẽ về nhanh! Ngoan ngoan chờ anh về nhà!”

“Uhm...” Điện thoại bên kia Hoàng Phủ Anh thanh âm rầu rĩ, sau đó để điện thoại xuống.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúp điện thoại, tùy tay đem áo khoác lại, sau đó sải bước ra khỏi văn phòng. . .

112. Chương 113: Yêu Tinh Giá Lâm: Sao Một Người Có Thể Lộn Chũ Được (2)

Đã tự:

Cửa lớn Hoàng phủ từ từ mở ra, một chiếc xe thương vụ xa hoa chìm trong màn đêm lao tới. . .

Người một nhà Hoàng Phủ trừ Hoàng Phủ Ngạn Tước tất cả đều tụ tập đầy đủ, bọn họ tất cả đều ngồi ở trên ghế sa lông, mà Liên Kiều cũng đã sớm hòa vào cùng bọn họ.

“Này, tôi là Liên Kiều a, cô là Anh Anh? Hoàng Phủ Anh Anh?”

Liên Kiều sau khi tán gẫu cùng Triển Sơ Dung, đem ánh mắt dừng ở trên người của Hoàng Phủ Anh, hiền lành hỏi han.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều một cái sau, có chút mất tự nhiên mà nói: “Không, tôi kêu Hoàng Phủ Anh!” (Diễn đàn Lê Quý Đôn)

“A!” Liên Kiều gật gù.

Lúc này, chuông cửa chính vang lên, Hoàng Phủ Anh lập tức đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng rạng lên thần thái sung sướng: (Có phải quá lên thể không? Ta là ta cực ghét con này)

“Anh cả trở về ——” nói xong, nhanh chóng chạy lên trước.

“Anh Ngạn Tước —— ”

Đang lúc bóng dáng của Hoàng Phủ Ngạn Tước xuất hiện trong đại sảnh, Hoàng Phủ Anh tựa như một con đà điểu, lập tức bổ nhào vào trong ngực anh.

“Ngoan Anh Anh!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vỗ đầu cô, lập tức đem ánh mắt chuyển hướng phòng khách chính ——

“Con trở về —— ”

Anh lời còn chưa hết, liền nhìn đến ngồi trên ghế sa lông phòng khách chính là một tiểu nha đầu đang ôm cốc, (Diễn đàn Lê Quý Đôn) cô nhìn anh cười đến tà ác, nụ cười quen thuộc này ——

Không!

Trời ạ!

Hoàng Phủ Ngạn Tước dụi mắt, không tin vào mắt mình?

Cô, cô là Liên Kiều!

“Em —— Em —— ”

Anh không tự chủ mà buông hoàng Phủ Anh trong ngực ra, sải bước tiến lên chỉ vào Liên Kiều, thần tình khiếp sợ.

Liên Kiều cười tủm tỉm mà đứng dậy, nghịch ngợm đi tới đi lui xung quanh anh, sau đó lại tới trước mặt anh, nhìn mặt một cái —— (Diễn đàn Lê Quý Đôn)

“Như thế nào? Không biết tôi? Hoàng, Phủ, Ngạn, Tước!”

Cô đem cốc nhạc đặt lên bàn, sau đó nhéo lỗ tai anh, để anh nghe rõ ràng hơn một chút.

Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ tay lên, đem hai tay nhỏ bé của cô giữ lại: “Em sao đến đây?”

“Hừ! Tôi vì cái gì liền không thể tới?” Liên Kiều quật cường vừa trừng mắt, miệng yêu kiều liền nói.

Triển Sơ Dung đứng lên, đem Liên Kiều kéo lại phía sau mình, vẻ mặt bất mãn mà nhìn con trai nói:

“Con tiểu tử ngu ngốc kia còn dám nói ra như vậy sao? Chẳng lẽ con không biết chính mình làm ra chuyện gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị mẹ mắng mỗ, anh hơi giật mình một chút, giống như hòa thường sờ đầu tự hỏi:

“Con? Con làm cái gì?”

Anh có làm cái gì sao?

“Ngạn Tước, con ngồi xuống!” Lúc này, Hoàng Phủ Ngự Phong mới mở miệng, làm vẻ mặt nghiêm trọng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy tình thế có chút không ổn, vì thế liền về mặt hồ nghi mà ngồi xuống, cảnh giác hỏi han:

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Anh chính là ra ngoài một ngày thôi, sao trong nhà lại có biến? Trong nhà nhiều ra một người không (Diễn đàn Lê Quý Đôn) nói, ngay cả thái độ của cha mẹ cũng khác, còn có thân thái của mấy đứa em cũng không bình thường.

Hoàng Phủ Ngự Phong nhìn con trai, nghiêm túc nói: “Trong khoảng thời gian này con tạm thời gác lại công việc, tập trung tinh lực chuẩn bị hôn sự của mình đi!”

“Hôn sự?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tận lực khắc chế tâm thần của mình, anh càng giật mình hơn, “Có ý tứ gì?”

“Con đó, thật sự là, con là anh cả, phải cho các em một tấm gương chứ, trước kia ta thấy con có bao giờ làm việc quá đáng, như thế nào? Sự tình làm đến mức đó, còn không dám gánh vác trách nhiệm sao? (Diễn đàn Lê Quý Đôn) Liên Kiều mới hai mươi tuổi, con kêu nó sau này làm sao gặp người? Vương thất bên kia sẽ nghĩ nó như thế nào?” Triển Sơ Dung quả thực bị chính con trai mình làm cho tức giận.

Đều đến lúc này, còn giả bộ về mặt vô tội.

Nào biết, bọn họ nói khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng hoang mang, “Sự tình làm ra? Sự tình gì? con làm chuyện gì?”

“Ba!” Một tiếng, Hoàng Phủ Ngự Phong vỗ bàn, đứng lên, “Ngạn Tước, con là con cả trong nhà, lại là người cầm lái tập đoàn Hoàng Phủ, làm như thế nào lại hồ đồ như thế, nếu con chiếm tiện nghi của Liên Kiều, (Diễn đàn Lê Quý Đôn) nên học được cách gánh vác, trước kia con có bao nhiêu bạn gái ta mặc kệ, nhưng Liên Kiều cùng những phụ nữ kia khác nhau, một cô gái nhỏ như vậy bị con làm bẩn, không có trách nhiệm của một người đàn ông, hừ, con của Hoàng Phủ Ngự Phong ta tuyệt đối không làm ra loại chuyện như thế này!”

Oanh ——

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời cảm thấy sét đánh đùng đùng!

Anh làm bẩn Liên Kiều?

Khi nào thì? Như thế nào làm bẩn? Anh là đương sự cũng không biết?

Nhìn thấy con trai không nói một lời, Triển mẹ cũng đi lên, tận tình khuyên bảo:

“Ngạn Tước a, con chính là đứa nhỏ hiểu chuyện nhất, hơn nữa cũng sắp ba mươi rồi, ta cùng ba con chính là đang ngóng ôm cháu trai, (Diễn đàn Lê Quý Đôn) ta không tin con đối với Liên Kiều một chút cảm giác cũng không có, nếu không liền sẽ không uống say đem nó —— Ngạn Tước a, nói không chừng hiện tại nó mang cốt nhục của con đó!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước gian nan mà nuốt nước miếng, mồ hôi nhanh chóng chảy xuống...

Anh đem ánh mắt hung hăng nhìn phía Liên Kiều, ai ngờ Liên Kiều cười đến càng thêm quý dị, thậm chí còn le lưỡi, làm mặt quý!

Âm mưu!

Tất cả đều là âm mưu!

Anh đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: “Ba, mẹ, tuy rằng tuy rằng con không biết hai người nghe được (Diễn đàn Lê Quý Đôn) tin đồn này ở đâu, nhưng là —— con căn bản cũng không động đến một chút lông tơ của cô ấy!” (Min: Á anh này điều~ không tin anh quay lại chương 65 đi~ còn già mồm cái lão*- Ngạn Tước: Mi nói gì~ Min: hô hô nói gì anh tự hiểu *ta đây không thêm xách dép chạy nhé* tất cả những gì ta nói đều là sự thật~ có ý kiến quay về hỏi má Tầm hô hô)

Ai ngờ, anh vừa dứt lời, Liên Kiều cô làm bộ ủy khuất chỉ vào anh nói: “Anh —— Anh —— Hoàng Phủ Ngạn Tước, (Diễn đàn Lê Quý Đôn) không nghĩ tới anh chính là con rùa đen rụt đầu, chỉ dám làm không dám thừa nhận —— ô ô ——” Nói xong, cô ngồi lên ghế sofa, khóc nức nở.

113. Chương 114: Yêu Tinh Giá Lâm: Sao Một Người Có Thể Loạn Chữ Được (3)

Đã tự:

Bất thành linh một câu này của cô khiến cả nhà từ lớn đến nhỏ nhà Hoàng Phủ đều hoảng hồn nhất là hai ông bà già Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời cũng ngốc ra.

Nhìn Liên Kiều khóc dường như đứt từng khúc ruột khúc gan, trong lòng Triển Sơ Dung có biết bao khổ sở cùng đau lòng, tuy rằng ở cùng nha đầu này thời gian ngắn, nhưng bà sớm nhận định đây là con dâu, lại nhìn cô thương tâm như vậy.

“Liên Kiều a, được rồi, ngoan nào, yên tâm đi, có ta ở đây, ntiểu tử Ngạn Tước ngu ngốc kia không dám không nhận trách nhiệm, ta đây thân làm mẹ nhất định bắt nó phải nhận phần trách nhiệm này!” Bà một bên phát thệ một tay vỗ bả vai an ủi Liên Kiều.

“Vâng... Ô ô...”

Liên Kiều khóc đến ngay cả thanh âm đều nghẹn ngào, nhưng mà sự yêu thương cùng đau lòng của Triển Sơ Dung cô không nhìn thấy, cô thừa dịp mấy khe hở ngón tay xuyên qua nhìn thấy bóng dáng to lớn kia, không khó để cô thấy sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước giờ này đều thành xanh mét, trong lòng vui sướng ngất trời!

Đó! Ai cho anh đắc tội tôi trước, hiện tại mỗi bị ủy khuất tra tấn quả thực là rất tiện nghi anh!

Liên Kiều ở trong lòng âm thầm nguyên rửa, hồi sáng cô còn sợ hãi vạn phần, vì thế thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, cô lấy cớ để gọi điện thoại cho Cung Quý Dương, ai ngờ Cung Quý Dương cũng chỉ cười ha ha, nói cho cô không cần quá mức khẩn trương, còn dặn cô chú ý tương kế tựu kế, tài năng như vậy khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước trở tay không kịp.

Trừ lần đó ra, Cung Quý Dương còn nói cho cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ không cam tâm nghe theo sắp xếp của gia đình, cho nói cho cô biết để cô an tâm, thừa cơ hội này hảo chỉnh hấn (HPNT) thật tốt.

Thật sự là càng nghĩ càng vui vẻ, trong đầu Liên Kiều hiện ra toàn bộ cuộc sống tương lai của Hoàng Phủ Ngạn Tước và khuôn mặt đỏ khóc đỏ cười!

Một phòng người ai cũng có ý đồ riêng!

Lúc này, lão Nhị Hoàng Phủ Ngạn Đình kéo Hoàng Phủ Ngạn Tước sang một bên, ánh mắt gian lộ ra một tia không xác định: “Anh cả, này —— này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hắn cũng vừa mới biết chuyện này không lâu, cho nên đối với “vị chị dâu tương lai” bất thành linh xuất hiện rất là hoang mang, nhất là hắn nhìn thấy vẻ mặt anh cả khiếp sợ xanh mét, càng cảm thấy chuyện này có điểm quái dị.

Hoàng Phủ Gia tính từ Hoàng Phủ Ngạn Tước tổng cộng có bốn đứa con trai, hai đứa con gái, trong sáu đứa con, chỉ có lão Nhị tính cách rất giống với Hoàng Phủ Ngạn Tước, tâm tư kín đáo không nói, xử sự cũng cẩn thận tỉ mỉ, cho nên hắn không tin tưởng anh cả mình sẽ làm loại chuyện “Ăn xong bỏ chạy” này.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không có lên tiếng, khuôn mặt vẫn âm u nhìn tiểu nha đầu đang khóc rống Liên Kiều kia, đánh chết hắn cũng không tin nha đầu này đang khóc, cio luôn quỷ kế đa đoan, lần này khẳng định lại đang giả khóc để chiếm sự đồng tình.

Rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Còn có —— cô sao lại có thể chạy đến đây?

Nghi vấn trong đầu anh không ngừng va chạm, tuy nói khi anh mới nhìn thấy Liên Kiều nháy mắt đó tâm nhộn nhạo, nhưng ngay sau liền cảnh giác đứng lên, anh biết nha đầu này xuất hiện tuyệt đối không có chuyện đơn giản như vậy, quan trọng nhất là, giờ phút này anh biết có giải thích cũng không ai tin!

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy choáng váng, ngay sau đó, anh bước nhanh lên trước, không phân trần gì hết kéo cả người Liên Kiều lên, ngay sau đó, hai cánh tay có lực giữ ở eo cô, sau đó đem cô mang lên thư phòng lầu hai ——

“Phanh ——” một tiếng, cửa thư phòng bị Hoàng Phủ Ngạn Tước mạnh mẽ đóng lại, ngăn cản ánh mắt tò mò của người nhà Hoàng Phủ!

Liên Kiều bị anh ép lên vách tường, không thể động đậy, chỉ có thể dùng đôi mắt màu tím long lanh trừng anh, vô tội mà nghĩ giống với tình tình đi từ trong rừng ra, ánh mắt kia dường như không chảy một giọt nước trong suốt

Đáng chết! Cô quả nhiên đang giả bộ khóc!

“Nha đầu, rốt cuộc em muốn làm gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước gắt gao đề lên hai vai cô, khí tức dồn xuống, gần hơi thở của cô, gần gũi tới mức muốn dán lên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Đánh chết anh cũng không tin nguyên nhân nha đầu này đến đây là cùng anh kết hôn, cái này nha đầu ngay cả tình yêu cũng không hiểu!

Nhìn khuôn mặt tuấn tú gần như muốn biến dạng của anh, Liên Kiều ngược lại nhàn nhã tự đắc, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, cười đến cực kỳ “Thiện lương cùng vô tội”, hàm răng tinh tế cắn môi anh đào, không nói, chính là như vậy cửa cười vừa nhìn anh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như bị nụ cười của cô đâm bị thương, anh vẫn ẫn nhẫn mím môi, trong goings nói trầm thấp đậm đà hương vị cảnh cáo: “Thu hồi nụ cười của em, trả lời vấn đề của tôi!”

Liên Kiều sau khi nghe vậy, le lưỡi, cô không bị lời cảnh cáo của anh dọa sợ, ngược lại lập tức giơ hai tay lên, sau đó liều mạng mà ôm lấy cổ anh ——

“Tôi nhớ anh...” Âm thanh nhẹ nhàng, giống như là mật đường, nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn còn thân mật dán lên ngực anh, nhẹ nhàng giống như con mèo nhỏ cọ cọ trên ngực anh.

Mềm mại trong ngực cùng lời nói nhẹ nhàng khiến toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Tước đỡ ra, sự tức giận cũng đông cứng, nhất thời trong tận sâu đáy lòng xuất hiện một tia lo lắng cùng cảm giác tê ngứa, giống như bị một chiếc lông chim nhẹ nhàng vuốt. Ngực anh khê nhúc nhích.

Hai bàn tay to đang ôm lấy vai cô cũng theo bản năng nắm chặt eo nhỏ của cô, theo bàn tay truyền đến từng trận cảm giác mềm mại xuyên vào tận tim anh.

“Nhớ tôi? Chỉ mong thật sự là nhớ tôi mới được...”

Ngữ khí của Hoàng Phủ Ngạn Tước còn mang theo một tia không xác định ... lại, bàn tay to vừa nhắc chiếc cằm nhỏ của cô lên, ép cô nhìn vào mắt anh, ánh mắt thâm thúy lóe ra một tia âm trầm ——

“Ách —— Đúng vậy a... Tôi đương nhiên là nhớ anh... Ha ha...” Liên Kiều cười gượng vài tiếng, nhưng trong lòng vô cùng hốt hoảng, nhìn cặp mắt giống tia X của anh, dường như muốn nhìn thấu nội tâm của cô.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước gợn ra một nụ cười khiến người ta không đoán trước được, thấp giọng nói bên tai cô ——

“Em cái nha đầu này bình thường ngu ngốc hết mức, lời nói dối liên tục đều mất tự nhiên ——” nói tới đây, bàn tay anh giống như cảnh cáo hoặc trấn an vỗ nhẹ sau lưng cô: “Nói đi, ai nói chủ ý này cho em? Ngoan ngoan nói thật, nếu không tôi sẽ tức giận!”

114. Chương 115: Yêu Tình Giá Lâm: Hiểu Lắm Thêm Hiểu Lắm (1)

Liên Kiều tâm hoảng hốt, thông minh như cô không khó để nghe ra sự cảnh cáo của hắn, trải qua thời gian ở chung kia cô hiểu rất rõ chọc giận Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng sợ như thế nào..

Làm như thế nào đây?

Mắt cô đảo tới đảo lui, không được, nếu cô nói sự thật không phải cô bán đứng tên Cung Quý Dương kia sao? Không được, cô không thể làm ra chuyện không lương nghĩa như vậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô nửa ngày không nói lời nào, cúi người xuống, hơi thở ấm áp của đàn ông vây lấy cô ——

“Nha đầu, như thế nào? Còn không tính nói sao?”

Bị hán ột kích như vậy, Liên Kiều ngược lại can đảm hơn, cô ngẩng đầu lên, không sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt anh, nói một cách hợp tình hợp lý:

“Anh lại còn có ý tứ tức giận sao? Rõ ràng chính anh có lỗi với tôi trước, là ai gạt tôi nói mình là Cung Quý Dương? Anh còn phát cáu với tôi, tôi bây giờ vẫn còn rất tức giận, hừ, Hoàng Phủ Ngạn Tước tôi cho anh biết, những ngày này bốn tiểu thư sẽ chơi đùa từ từ với anh, dù sao tôi cũng có rất nhiều thời gian!”

Cô cố ý kêu to, hai tay nhỏ bé chống hai bên hông, bộ dáng thâm cừ đại hận.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại không tức giận, ngoài ý muốn bỏ hai tay đang nắm chặt lấy bờ vai cô, nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực nhìn cô:

“Tuy rằng trước đây tôi lừa gạt em, nhưng thủ đoạn trả thù của tiểu nha đầu em cũng không nhẹ đi, nhưng mà, tôi muốn trịnh trọng nhắc nhở em một câu, hôm nay em bước vào Hoàng Phủ, muốn ra ngoài thì khó hơn lên trời, chẳng lẽ là —— ”

Nói tới đây, khuôn mặt tuấn tú của anh đột nhiên sát lại gần, gần như chop mũi kề chop mũi với cô, môi mỏng nhếch lên một tia tà mị: “Em muốn gả cho tôi?”

Ách? ? ?

Liên Kiều bỗng giật mình, cô cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới điểm này!

Cô lùi người lại theo bản năng, nhưng trong đầu lập tức nhớ tới lời Cung Quý Dương nói, vì thế lập tức chấn định lại ——

“Như thế nào? Anh sợ hãi? Đường đường Tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Phủ lại sợ hãi kết hôn? Hừ, tôi dám xuất hiện ở đây, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý!” Cô cười tới mức quỷ dị, đôi con ngươi màu tím lóe lên một tia khác thường!

Muốn hù dọa cô? Thật sự là buồn cười, giống như lời Cung Quý Dương nói vậy, cô cũng không tin Hoàng Phủ Ngạn Tước can tâm tình nguyện mà kết hôn đâu, cho nên, cô làm bộ như không quan tâm, lại càng có thể tra tấn hắn, ha ha ——

“Em——” Hoàng Phủ Ngạn Tước hoàn toàn không dự đoán trước được Liên Kiều sẽ trả lời như vậy, bất chợt nghẹn lời, gương mặt anh tuần trở nên xanh mét.

Liên Kiều cố nhịn cười, quả nhiên không tỗi, hấn chính thức bị cô chọc giận tới mức sắc mặt đều đổi như tắc kè! Thật vui quá đi!

Ngay lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn há mồm nói gì đó, cửa thư phòng lập tức bị bật ra, hai người trong tư thế ái muội lập tức lọt vào mắt Triển Sơ Dung.

“Ui da, xem ra ta đi vào không đúng lúc, nhưng mà —— đã tới lúc ăn cơm, mọi người đang chờ các con, Ngạn Tước, Liên Kiều vừa mới tới Hoàng Phủ, con phải quan tâm người ta thật tốt đó!” Triển Sơ Dung thấy hai người thân mật như vậy, trên mặt đều cười thành hoa, bà giống như nhìn thấy cháu trai tương lai của mình đang vậy tay vậy.

Thư phòng lần thứ hai yên tĩnh lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước cực kì ảo não mà cào tóc, thật là muốn chết, xem ra không bị bọn họ hiểu lầm cũng khó.

Trong lúc anh đang nhíu mày, liền cảm thấy trên cánh tay truyền đến một cảm giác mềm mại, quay đầu vừa thấy, chấn động, chỉ thấy Liên Kiều cười giống như một tiểu tiên tử, hai cánh tay gắt gao ôm lấy cánh tay anh, dính lại không thua gì keo dán tường.

“Nha đầu, em làm cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước giữ vững khuôn mặt trầm ổn, lại liên tục bị nha đầu này làm ất bình tĩnh.

“Ăn cơm a, anh không nghe thấy bác gái vừa nói sao?” Liên Kiều vô tội nhìn anh, mắt to giống như ngôi sao đang nhấp nháy.

Tâm Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm hoảng hốt, lập tức kịp phản ứng, nhưng không có ý tứ rút tay mình ra, ngược lại thâm tình nhìn cô, nửa ngày sau mới bật ra một lời ngoài ý muốn: “Đi thôi!”

Liên Kiều cười hì hì, càng ôm sát anh hơn, thân mật giống như người yêu .

Hoàng Phủ Ngạn Tước thâm rên rỉ trong lòng—— anh không khó đoán ra tâm lý của Liên Kiều, cô gái nhỏ này chính là muốn trước mặt người nhà của anh làm bộ đáng ân ái thân mật, cô thực sự bức anh sắp phát điên!

Nhưng mà ——

Anh dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Liên Kiều, giờ phút này anh lại rất thích thú cảm giác mềm mại này, không muốn phá hư cảm giác tốt đẹp ngay lúc này.

Anh đã gặp qua vô số phụ nữ dính người, nhưng chưa từng có một người con gái nào dính người tới mức đáng yêu như cô.

Trên bàn cơm không khí có chút quái dị.

Nói là quái dị, thực ra chính là ánh mắt của mọi người đều đổ dồn trên người Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Liên Kiều a, nghe nói năm nay con mới nhận giải thưởng nhân vật mới, là thật sao? Con gái học y thực sự rất ít đó!” Khuôn mặt tươi cười của Triển Sơ Dung hỏi .

Liên Kiều cực kỳ lễ phép buông thìa xuống, gật đầu đáp lại: “Kỳ thật là Liên Kiều tương đối may mắn xong, bác gái, trong trường cháu có rất nhiều tài nữ học y đó!”

“Nhìn một cái đứa nhỏ này, vẫn kêu là bác gái sao!” Triển Sơ Dung cố ý dùng giọng nghiêm túc nói.

Lúc này, Hoàng Phủ Ngự Phong mở miệng: “Liên Kiều a, con với Ngạn Tước sớm có hôn ước, hiện tại lại trong tình huống này, con hấn nên gọi chúng ta là ba mẹ!” Ông lần thứ hai nhắc nhở.

“Ba, mẹ, hai người làm Liên Kiều khó xử .” Lão Nhị Hoàng Phủ Ngạn Ngự nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy a, tuy rằng Vương thất Malaysia với gia tộc Hoàng Phủ có hôn ước, nhưng dù sao chuyện này chưa được làm rõ, ba mẹ, hai người cũng quá nóng vội đi?” Hoàng Phủ Ngưng nói thêm vào.

Triển Sơ Dung sau khi nghe vậy có chút mất hứng, “Ngưng Nhi, tại sao con có thể nói như vậy, dù sao cũng là Hoàng Phủ Gia có lỗi với Vương Thất Malaysia, nếu nếu anh cả con không cự tuyệt lần gặp mặt này, Liên Kiều đã sớm làm người nhà Hoàng Phủ rồi!”

115. Chương 116: Yêu Tinh Giá Lâm: Hiểu Lâm Thêm Hiểu Lâm (2)

Thấy mẹ nói một câu Hoàng Phủ Ngưng liền im lặng, cô kêu đau đớn một tiếng, sau đó ngồi lại một bên trừng mắt nhìn Liên Kiều.

Mà Hoàng Phủ Anh thì cắn môi, không để ý gì mà nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều, không nói gì.

“Ai, em tuyệt đối đồng ý ý kiến của ba mẹ!” Lão Tam Hoàng Phủ Ngạn Đình cười quái dị, hai tay còn khoa trương mà giơ lên giống như lá phiếu đầu tiên, sau ánh mắt nhìn phía Liên Kiều nói: “Chị dâu tương lai của em, chị xác thực là nên sửa miệng đi!”

Lão tam Hoàng Phủ Ngạn Đình so với lão nhị Hoàng Phủ Ngạn Ngự nhỏ hơn rất nhiều, cho nên tính cách cũng cực kỳ sáng sủa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày lại, ngay sau đó một ánh mắt nghiêm khắc bắn về phía lão tam, Hoàng Phủ Ngạn Đình sợ tới mức le lưỡi, ngừng tiếng nói.

Liên Kiều thấy tình huống như vậy, cố ý gần giọng, sau đó nhìn bốn phía, nhìn Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngự Phong cười nhẹ nhàng:

“Thật ra —— con cũng rất muốn sửa miệng, chính là —— chính là ——” nói tới đây, cô cố ý dừng lại, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đang chưa nụ cười lập tức tràn đầy ủy khuất ——

“Chính là hình như Ngạn Tước mất hứng, con không muốn làm anh ấy mất hứng đâu...”

Một câu, vui buồn lẫn lộn, âm thanh dịu dàng goings y hết một cô dâu nhỏ, có “Mỹ đức” lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó .

“Khụ —— khụ khụ —— ”

Liên Kiều vừa dứt lời hạ, ngụm rượu nho vừa uống xuống khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước phát sắc, ho khan một trận, kig thật ý nghĩa trên từ nghiêm khắc cho thấy, anh là bị Liên Kiều ột kích.

Nha đầu này vậy mà —— vậy mà không sợ chết còn nói như vậy?

Ngạn Tước? Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh như vậy!

“Ai nha, Ngạn Tước, con thế nào hả? Trời ạ, có phải sặc rồi hay không?”

Liên Kiều đột nhiên hét lên một tiếng, làm bộ như cực kỳ đau lòng, giơ bàn tay nhỏ bé lên vuốt vuốt sau lưng anh, nhân cơ hội dùng sức trả thù .

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng giơ tay lên nắm lấy bàn tay cô, không cho cô tiếp tục đánh nữa, nếu không chuyện anh chết trong tay cô là chuyện không ngờ.

Nha đầu này chỗ nào quan tâm anh?

Nhưng mà một màn trước mắt những người khác hoàn toàn biến dạng, hành động của hai người cho thấy đó là hành động liếc mắt đưa tình.

“Ha hả, ta là thấy dù thế nào hai đứa cũng rất xứng đôi!” Triển Sơ Dung cười toe toét.

Mà Hoàng Phủ Ngự Phong cũng liên tiếp gật đầu: “Liên Kiều a, có thời gian chúng ta muốn gặp ông nội con một chút!”

Ách?

Liên Kiều ngó ra, gặp ông nội? Làm cái gì?

Nhìn vẻ mặt mê mang của cô, Triển Sơ Dung muốn giải thích cho cô, lúc này giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước cất lên ngắt lời: “Nha đầu, ăn nhanh lên, em không phải vẫn luôn ngạc nhiên đối với “Hoàng Phủ” sao? Ăn xong em có thể đi dạo xung quanh!”

Liên Kiều nghiêng đầu, cắn cắn môi anh đào, “VẬY anh cùng đi với em, nếu không em nhất định sẽ lạc đường!” (Đoạn này anh em~ vì trước mặt ba mẹ Hoàng Phủ ah~)

Những lời này hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, Hoàng Phủ lớn tới mức thái quá, thứ hai, cô xác định là đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước đã nảy sinh một loại tình cảm, trong lòng cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước giống như một chỗ dựa vững chắc nhất, có thể mang tới cho cô một cảm giác cực kì an tâm.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhanh chóng thoát ra khỏi không khí không thoải mái trên bàn cơm, không nghĩ ngợi nhiều mà trả lời: “Được, được, anh đi cùng em!”

Không biết, trong giọng nói ứng phó của anh có một tia sủng nịnh.

Liên Kiều hoan hô một tiếng, tâm tình vô cùng tốt mà ăn cơm.

Triển Sơ Dung thấy một màn như vậy, trong lòng càng nở hoa, bà cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Liên Kiều, con lần đầu tiên tới Hoàng phủ nên đi dạo thật tốt, nhân hôm nay Ngạn Tước về sớm, có nó đi cùng con ah, chúng ta đều yên tâm, này đứa nhỏ ăn cái này—— ”

Nói xong, bà liền đưa canh huyết yến tới trước mặt Liên Kiều.

Liên Kiều là điển hình thấy mỹ thực liền nở hoa, cô không nói tiếng nào, trực tiếp đưa một muỗng vào miệng ——

“Nha đầu, em không thể ăn cái này ——” Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng quát, nhưng mà lại trừng mắt nhìn Liên Kiều uống nước canh huyết yến.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng hành vi tức giận đó của Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều đột nhiên trở nên tái nhợt, ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng bưng lấy miệng nôn khan.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói hai lời, vội vàng kéo cô ra sau đó đưa vào toilet.

Trong phòng rửa tay, Liên Kiều nôn ra toàn bộ bữa tối.

Một lúc lâu sau, cô rút cuộc ngừng nôn, nhận lấy nước súc miệng từ tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, khuôn mặt nhỏ nhắn mới dần dần khôi phục chút sắc mặt.

“Em cái nha đầu này sao lại không chú ý như vậy? Chẳng lẽ không biết bản thân ăn huyết yến sẽ nôn mửa sao? Ngay cả nhìn cũng không liền ăn hết?” Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị cô làm cho tức chết, cầm lấy một cái khăn mặt sạch sẽ một bên quát cô một bên lau mặt cho cô.

Liên Kiều bị anh quát như vậy, tinh thần vô cùng ủy khuất: “Người ta, người ta không biết cái kia là huyết yến, hơn nữa lại còn xinh đẹp như vậy, tôi đây nhìn không được ăn một miếng... tôi đã khó chịu như vậy, anh còn, còn mắng tôi...”

Vừa khó chịu hơn nữa lại vô cùng ủy khuất âm thanh của cô có chút nghẹn ngào, cô chun cái mũi lại, làm bộ dạng sắp khóc.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không đành lòng mắng cô nữa, anh nắm lấy bả vai của cô, giọng nói mang theo một chút dịu dàng mà anh cũng không nhận ra nói: “Được, không có việc gì, lần sau lúc ăn cái gì nhất định phải chú ý, có nghe hay không?”

“Ừm...” Liên Kiều gục đầu trong ngực anh mếu máo gật đầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thả lỏng một hơi, anh ở HongKong lúc cùng cô ăn cơm mới biết cô có tật xấu này, huyết yến là thực phẩm cao cấp quý hiếm, đối với người khác thì cực kì bổ dưỡng, nhưng nha đầu Liên Kiều

này cũng không ăn nổi một chút, chỉ cần ăn một chút sẽ nôn mửa không ngừng, một lần kia quả thực dọa anh đến hỏng, cũng bởi vậy mới nhớ được lâu.

Chính là anh không nghĩ tới, anh nhớ rất kĩ điểm ấy, nha đầu vô tâm vô phế này lại không nhớ gì.

116. Chương 117: Yêu Tinh Giá Lâm: Hiểu Lâm Thêm Hiểu Lâm (3)

Hai người lần nữa trở lại bàn ăn, lập tức ngêng đón những lời thăm hỏi vô cùng khoa trương.

“Ah, Liên Kiều, con vừa mới —— không phải là đã có chứ?” khuôn mặt Triển Sơ Dung vô cùng kích động mà nhìn Liên Kiều, âm thanh vô cùng cao hứng trở nên cà lăm.

Mà Hoàng Phủ Ngự Phong cũng gấp gấp nhìn Liên Kiều, lại nhìn con trai mình —— đi a, tiểu tử, im hơi lặng tiếng đó sắp làm cha?

Mấy người khác ánh mắt cũng bất khả tư nghị (Khó tin, để nguyên cụm nghe hay) mà nhìn hai người họ.

Liên Kiều bị bọn họ bắt thành linh như vậy dọa sợ, cô nuốt ngụm nước miếng, có chút khản trương mà trốn ohias sau Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Có? Có cái gì? Cô làm sao lại nghe không hiểu?

“Đến đến, Liên Kiều, mau ngồi xuống, không cần đứng, này chị Lâm ——” Triển Sơ Dung vội vàng gọi quản gia tới.

Lâm quản gia liền bước lên phía trước, cung kính cúi người: “Phu nhân xin phân phó!”

“Chị Lâm, từ hôm nay trở đi thức ăn của Liên Kiều tiểu thư phải chuẩn bị riêng, một ngày ba bữa cùng với bữa khuya phải đầy đủ dinh dưỡng, tôi muốn đích thân kiểm tra thực đơn, biết không?” Triển Sơ Dung dẫn dò cẩn thận.

“Vâng ạ, phu nhân xin yên tâm!” Về mặt chị Lâm cũng vô cùng cao hứng mà đáp lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thực muốn nổ tung đầu, anh trầm thấp mở lời: “Mẹ, các người hiểu lắm, thực ra —— ”

“Con tiểu tử ngu ngốc kia, cái gì hiểu lắm với không, chính mắt chúng ta đã nhìn thấy, con còn muốn giấu đến khi nào? Hả, cứ theo lời mẹ mà làm đi, còn nữa —— từ hôm nay trở đi, con phải đặt hết tâm tư lên người Liên Kiều, hiện tại tập đoàn đã đi vào quỹ đạo, con cũng nên thả lỏng một chút, chọn ngày lành, chúng ta muốn đích thân tới Vương thất Malaysia một chuyến!” Hoàng Phủ Ngự Phong cắt ngang lời con trai, dùng mệnh lệnh khiến không người nào có thể cự tuyệt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoa xoa huyệt thái dương, anh mình giải thích nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cái nha đầu chết tiệt kia, lúc nôn mửa không tốt, cố tình ở trong tình huống này!

Nghĩ đến đây, anh mắt anh dần chặt một chỗ, “Được, Liên Kiều vừa nôn ra không có khẩu vị, chị Lâm, buổi tối nhớ chuẩn bị bữa ăn khuya, ba mẹ, hai người dùng chậm!”

Nói xong, kéo tay Liên Kiều ra khỏi nhà ăn.

“Ha hả, tiểu tử Ngạn Tước này một chút cũng không có ý tốt, Ngự Phong, tôi thấy con trai đã muốn kết hôn rồi!” Triển Sơ Dung nhìn bóng lưng hai người rời đi, mỉm cười nói.

“Ừ!” Hoàng Phủ Ngự Phong gật đầu đồng ý.

Bóng đêm bao phủ lên “Hoàng phủ”, lóe ra ánh sáng phối hợp với màu sắc ánh hồng khiến toàn bộ biệt thự trở nên huy hoàng hùng vĩ.

Đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước từ thư phòng đi ra đẩy cửa đi vào phòng ngủ khi, lập tức sững sốt, chỉ thấy Liên Kiều giống như một đứa nhỏ lăn tới lăn lui trên giường anh, như đang đùa nhảy trên giường, chơi đùa vui sướng.

“Nha đầu!” anh gầm nhẹ một tiếng, đem tức giận nhẩn nhịn một ngày phát ra toàn bộ.

Liên Kiều bị tiếng vang đột ngột ngày dọa sợ, lão đảo một cái suýt nữa ngã xuống giường. Trước khi ngã, cô thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước mặt xanh mét đứng trước mặt, hung hăng dậm chân ——

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh rống cái gì, tôi cũng không phải bà lão tám mươi mà nghe không được anh nói? Lại nói, ai cho anh vào đây? Đây là phòng tôi muốn ở!” cô ngược lại xoa xoa tay, vẻ mặt không phục mà trừng anh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi nghe vậy, thiếu chút giận tới sung huyết não, anh như nhìn người ngoài hành tinh mà trừng Liên Kiều ——

“Nha đầu, tôi nhắc nhở em một câu, đây là phòng tôi!”

“Cắt ——” Liên Kiều không cho là đúng mà ngồi xuống, một bên xoa hai chân một bên không chút khách khí mà nói: “Từ hôm nay trở đi anh ngủ ở phòng khác đi, dù sao biệt thự độc lập này là của anh, nhiều phòng —— ”

Ánh sáng trên đỉnh đầu nháy mắt bị che khuất một hơn nửa, cô cảm thấy một bầu không khí khấn trương đang úp tới, theo bản năng mà ngẩng đầu, lại nhìn thấy thân hình to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đè ép xuống, đem cả người cô bao vây trong phạm vi của anh.

Cô thông minh mà ngậm miệng, vẻ mặt cảnh giác nhìn anh, thân mình lại theo bản năng lui lại phía sau.

Ngay sau đó, hai bàn tay to nhanh chóng nắm lấy eo cô, vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước bí hiểm, ngay cả ánh mắt cũng trở nên thâm trầm ——

“Nha đầu, em nói cái gì? Lặp lại lần nữa!” Giọng Trầm thấp vang lên đã cho người ta thấy uy quyền, bao vây người con gái này trong mùi vị Long Đản Hương.

Liên Kiều cảm thấy cổ họng khô khốc, cô cẩn thận cười hiền lành: “Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh, anh sẽ không để ý như vậy đi, đây chính là người nhà anh sắp xếp, lại nói, tôi thực ra không có thói quen ngủ phòng khách, phòng anh tốt lắm, lại rất sạch sẽ, tuy nói là hơi cứng, nhưng mà tôi rất thích!”

“Sau đó?” khuôn mặt trầm tĩnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn không ra vết tích, để Liên Kiều không còn cách nào nghĩ là anh đang tức giận.

Cô nuốt nước miếng lần thứ hai, ánh mắt đảo quanh, mang theo vẻ mặt vô tội nói: “Vậy anh gắng gượng đi ngủ ở phòng khách, dù sao tôi vẫn sẽ ở phòng này!”

Nói xong, cô túm lấy một chiếc gối mềm mại, gắt gao mà ôm vào trong ngực, bộ dáng định lại tinh thần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi nghe vậy, không tức giận, anh giơ hai bàn tay lên, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô, như một thứ trân bảo quý giá, nhưng bên môi lại nở nụ cười xấu xa ——

“Nha đầu a, em có biết mình đang đùa với lửa?” Thản nhiên nói âm thanh vây quanh tai cô, bờ môi ẩm áp cổ ý lướt qua mặt cô, vương lấy mùi thơm ngát.

Hơi thở đàn ông tràn ngập hô hấp của Liên Kiều, tâm cô đột nhiên kinh hoảng, mây đỏ lan tràn trên mặt và cả hai bên tai, nhưng vẫn kiên cường cương bách mình nói cà lăm: “Anh, anh có ý gì?”

Nụ cười trên mặt anh khoa trương hơn nữa, giống một vương tử tao nhã, nhưng nói ra toàn những từ ngữ khiến người ta có cảm giác ám muội ——

“Nha đầu, rất là tiếc, tôi cũng không có thói quen ngủ phòng khách!”

117. Chương 118: Yêu Tinh Giá Lâm: Khờ Dại Đến Ngốc (1)

Liên Kiều cười đến “Khờ dại” , cô cười gần như một đóa hoa nở, nói thật cẩn thận: “Hắc hắc, mọi việc đều có lần đầu tiên, dĩ ễn đầ_n lê q_úy đôn người ta là cô gái nhỏ, anh là đàn ông nên nhường nhịn tôi, nếu không sẽ bị người khác cười anh không có phong độ, anh cảm thấy thế nào?”

Cô bày ra vẻ mặt vô tội mà hỏi anh, trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng vô tâm vô phể.

“Tôi xem —— em là không hiểu ý tứ của tôi sao!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười đến rục rở, lại tản ra một tia tà ác, như một vương tử với một đôi cánh ác quỷ, anh hướng thân mình áp gần lại cô, chậm rãi phun ra vài tiếng: “Tôi chỉ ngủ ở phòng ngủ chính!”

Một câu nói khiến Liên Kiều trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt tròn vo nhìn anh, dường như bị chôn vùi hẳn trong nụ cười của anh.

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh không nhỏ mọn tới mức ấy chứ? Phòng nhiều như vậy sao anh còn tranh với tôi? Dù sao tôi vẫn cứ ở phòng này, hừ!” Tính quật cường của cô cùng bốc lên, không chịu nhường nhịn chút nào!

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi nghe vậy, trên mặt cũng không có vẻ tức giận, anh khẽ nhún bả vai, đứng dậy, từ trên à nhìn xuống cô, ánh mắt thâm trầm lộ một tia tao nhã ——

“Đêm nay thực sự muốn ngủ trong này?”

“Hừ, đương nhiên, tôi mới nói rất rõ ràng, anh nghe không hiểu sao?” Liên Kiều quệt miệng, trên mặt cũng nở nụ cười, cô vẫn không tin không đuổi được anh đi?

Ai ngờ, Hoàng Phủ Ngạn Tước không có chút ý định rời đi, sau khi nghe vậy, khuôn mặt càng tỏ ra đắc ý, anh không nói gì nữa, mà ngay trước mặt cô chậm rãi cởi áo sơ mi ra...

Cúc áo trước ngực bị cởi bỏ, không thể không nhìn thấy bờ ngực rắn chắc to lớn!

Nhìn hành động khác thường như vậy của anh, Liên Kiều há hốc mồm, cô giống như một tên đầu gỗ mà nhìn anh, mãi cho tới khi anh cởi hết dĩn đầ_n lê q_úy đôn cúc ném áo sơ mi ra một bên mới bừng tỉnh ——

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh, anh định làm gì?” Cô cà lăm chỉ vào anh hỏi hỏi.

Nhưng mà cà lăm ặc kệ cà lăm, cô vẫn cực kì “Háo sắc” mà nhìn chằm chằm bờ ngực rộng lớn của anh.

Trời ạ! Mỹ nam không hổ là mỹ nam, ngay cả tư thế cởi quần áo cũng tao nhã như vậy, quan trọng nhất là, ngực anh nhìn qua đều có cảm giác an toàn, vừa nhìn là thấy chủ nhân của nó rất chịu khó tập thể hình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước rất dễ nhận ra ánh mắt “Háo sắc” của cô, trong lòng không khỏi buồn cười, tiểu nha đầu này đúng là không sợ trời không sợ đất, tốt lắm, anh muốn nhìn xem cô còn có thể quật cường tới mức nào?

Nghĩ đến đây, anh cố ý trả lời nghi vấn của cô, ngón tay nhẹ gõ lên thắt lưng, nháy mắt, thắt lưng được cởi ra, quần tây được cắt may khéo léo rơi xuống ——

“Oa ——” Liên Kiều hoan hô một tiếng, cô há miệng thật to, hai mắt vì chứng kiến một màn này mà mở càng to, dĩ_ễn đầ_n lê q_úy đôn giống như chứng kiến dáng người tuyệt mỹ của Đại Vệ, ngón tay nhỏ bé vì hưng phấn mà run rẩy chỉ chỉ anh .

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, dáng người của anh quả thực siêu cấp đẹp nha!” Trời ạ, lần này chứng kiến một cách gần như thể khiến trái tim cô nhảy bùm bùm, hai chân anh thật dài mà có sức nha.

Lần trước ở bể bơi, không đợi cô xem hết, anh liền dùng khăn tắm che khuất tầm nhìn của cô, dạy cô chuyên tâm học bơi lội cũng không thể nhìn cơ thể anh thật tốt, hôm nay, cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt.

Nghe được tiếng hoan hô của Liên Kiều khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước buồn bực nửa ngày, anh muốn dùng chiêu này để dọa cô, dù sao đây cũng là hành động khiến cô gái nhỏ vô cùng cảnh giác, không nghĩ tới... Không nghĩ tới nha đầu này ngược lại rất hứng trí mà nhìn ngắm cơ thể anh? ?

Quả thực khiến anh mở rộng tầm mắt!

Có làm hay không? Chiêu này không hề có một chút tác dụng nào đối với tiểu nha đầu này sao?

Anh ảo não mà lấy áo ngủ mặt vào, nhìn bộ dáng thất vọng của cô gái nhỏ trước mắt trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ!

Anh đường đường là Tổng giám đốc của Hoàng Phủ tài phiệt mà lại có thể lưu lạc đến bước đường này, lại dùng tới cách này để đổi lấy chỗ ngủ thoải mái? Cùng một tiểu nha đầu tranh phòng ngủ?

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, quả thực sau một đêm, sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Liên Kiều bĩu môi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước mặc áo ngủ, vẻ mặt mất mát cùng mất hứng, cô trừng mắt liếc anh một cái, lẩm bẩm nói: “Cái gì chứ, thế này sao, để tôi nhìn nhiều thêm chút nữa cũng không mất tí thịt nào, quý hẹp hòi!”

“Em nói cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên tới gần cô, cố ý làm bộ như không có nghe thấy.

Liên Kiều ngừng lại, cô không dám nói gì nữa, chính là đem gối ôm trong ngực ôm chặt hơn.

“Tiểu nha đầu ——” Anh kéo dài thanh âm, mùi vị dễ ngủ tiến vào hô hấp của Liên Kiều, Long Đản Hương kéo gần khoảng cách của hai người thêm thân mật.

“Ách? Làm gì? Anh làm gì mà sát lại tôi như vậy?” Hai má Liên Kiều không khỏi hồng lên, không biết vì cái gì, mỗi khi anh tới gần, tim cô sẽ đập rất nhanh rất nhanh, giống như là muốn nhảy bật ra vậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy trên mặt cô hiện lên sự sợ hãi, trong lòng lại sung sướng rất nhiều, anh càng đến gần cô hơn, đem cô hoàn toàn áp xuống dưới ngực cô, thấp giọng cười nói bên tai cô: “Nha đầu a, em có biết ngôi biệt thự này hiện tại chỉ còn lại mình tôi với em không?”

“Anh và tôi hai người?” Liên Kiều nhất thời không hiểu được hàm ý trong lời anh nói, ngây ngốc một chút lập tức phản bác: “Cất, lừa quý a, còn những người làm đâu!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tươi cười: “Chẳng lẽ em không biết không được tôi cho phép, không người nào dám đi vào trong biệt thự này!”

Nói xong, anh thâm trầm nhìn cô gái trong ngực, không hề chớp mắt mà muốn nhìn thấy khuôn mặt khủng hoảng mà anh chờ mong.

Nhưng mà ——

“Vậy anh có ý gì chứ?” Liên Kiều ngốc ra, hai chân mày không hiểu nhíu lại.

118. Chương 119: Yêu Tình Giá Lâm: Khờ Dại Đến Ngu (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi nhìn thấy bộ dạng khờ dại đến ngốc của cô, ảo não gần như muốn chết!

Cô đây là thực sự không hiểu hay giả bộ không hiểu?

Nghĩ đến đây, anh lại nghĩ ra một cách, không nói thêm lời nào, trực tiếp đẩy ngã cô xuống giường, thân hình to lớn chặn người cô lại, bàn tay ấm áp kẹp chặt eo nhỏ của cô!

“Tôi đột nhiên nghĩ —— có phụ nữ làm ấm giường cũng không có gì là không tốt!” Nói xong, khuôn mặt tuấn tú của anh đè ép xuống, gần đến nỗi có thể cảm nhận hô hấp của lẫn nhau, Hoàng Phủ Ngạn Tước thừa nhận, hơi thở trên người nha đầu này quả thực thanh khiết, chỉ có mùi vị cô gái thanh xuân, làm anh có chút kim lòng không đậu.

Nào biết ——

“Hi hi —— không cần...” Liên Kiều cười ha ha, vừa cười vừa nói bên tai anh: “Anh dựa vào quá gần, khiến toàn thân tôi đều ngứa a, ha ha —— ”

Một màn ái muội như vậy mà bị cô dùng cái ngôn ngữ không ra sao phá hư.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thối mặt chán nản tựa đầu vào giường, nhìn cô gái cười đến ngu dại kia, quả thực không cách nào có tính khả thi!

Nha đầu thối này căn bản cũng không rõ hàm nghĩa của hai từ “Ám giường” là gì!

Đến khi Liên Kiều cười đủ, mới phát hiện khuôn mặt thối của người đàn ông bên cạnh, vội vàng ngừng cười, vô tội mà nhìn anh: “Này— anh sao vậy?”

Ánh mắt chim ưng của Hoàng Phủ Ngạn Tước dính chặt trên khuôn mặt tươi cười của cô, giống như thăm dò, muốn nhìn thấu nội tâm của cô, một lúc lâu sau, anh mới ném ra một câu.

“Em là đứa nha đầu không biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ em không biết cô nam quả nữ một mình chung phòng rất nguy hiểm sao?”

Nhất là những người đàn ông không phải Liễu Hạ Huệ giống anh vậy! Anh ở trong lòng tự bổ sung thêm một câu, tự nhiên không có nói lời này ra.

Ai ngờ, Liên Kiều sau khi nghe thấy anh nói vậy, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, ánh mắt màu tím vụt sáng nhìn anh, một lúc lâu không nói gì, giống như đang tự hỏi hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Nhìn ánh mắt như phiêu như mộng phiêu dật trên người anh, ánh mắt mang theo hơi thở ngây thơ đơn thuần, giờ phút này yên lặng khiến người ta không khỏi nghĩ về hoa lan, nhỏ bé, yêu kiều, loại tình cảm này không rõ ràng giống như sợi tơ mỏng manh quanh quẩn trong tim anh vậy, bao phủ hoàn toàn con người anh...

một loại cảm giác ấm áp đang lớn dần trong tim anh, khiến anh không tự chủ được mà giơ bàn tay to lên, đầu ngón tay đụng chạm nhẹ nhàng vào da thịt, loại cảm xúc khó tả này khiến ánh mắt anh dần tối lại.

“Nha đầu...” Anh nhẹ nhàng lăm bắm, vừa muốn đứng dậy tới gần cô, đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nở một lúm đồng tiền...

“Hi hi, tôi biết là anh rất tốt, anh sẽ không làm tôi bị thương đâu!”

Sau khi nói xong câu đó, cô liền chủ động đem thân mình rúc vào trong người anh, cả người giống như một con mèo nhỏ bám lấy cả người anh, bàn tay nhỏ bé có lực ôm lấy eo anh.

“Liên Kiều, em...” Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó để cảm nhận cảm giác mềm mại trong ngực, mềm mại như bông quần quanh trong ngực anh, khiến thân thể của anh không khỏi căng thẳng.

Chẳng lẽ cô không biết là đang đốt lửa trên người anh sao?

Nhưng mà Liên Kiều lại không biết rõ những biến hóa khác thường của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô ngẩng đầu lên, hàm răng trắng tinh tề lóe sáng.

“Như thế nào, tôi có nói sai cái gì à? Tuy rằng anh lừa gạt tôi thực đáng ghét, nhưng tôi biết chân tướng sự thật, anh tốt lắm, anh giống như anh trai tôi, là chỗ dựa vững chắc của tôi, cho nên anh là sao bắt nạt tôi được, đương nhiên, đương nhiên là hành động lừa gạt này của anh là ngoại lệ!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước dường như duy trì trạng thái này tới bất động, anh tin tưởng nhận ra trong ngực là một người phụ nữ, điểm ấy anh sớm đã biết, tại biệt thự ở HongKong anh đã thấy rõ ràng, nhưng mà...

Nhưng tiểu nha đầu này cứ không cố kỵ như vậy mà lao vào trong ngực anh, khuôn mặt lại mang thêm nụ cười vô tội, sáng lạn như một đứa nhỏ không hiểu thế sự, càng làm anh buồn bã là cô nói.

Anh trai?

Cái từ này như thế nào mà anh nghe lại không lọt tai?

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này chợt lóe một ý nghĩ, một lát sau mới thở dài một hơi, vươn cánh tay vỗ vỗ trán cô, giống như đang nói với con gái: “Tốt, nha đầu, nếu em thích thì cứ ngủ trong phòng này đi!”

nói xong, anh liền đem Liên Kiều lúc này giống như bạch tuộc bám vào anh kéo ra, đứng lên, tuy rằng anh rất quyền uy loại cảm giác dịu dàng này, nhưng nếu anh cứ duy trì tư thế như vậy, không đảm bảo anh

sẽ không sinh ra phản ứng, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, cô gái nhỏ điển hình, cái gì cũng không hiểu...

Anh không thể trở thành một dã thú không đầu không đuôi như vậy!

Liên Kiều ghen miệt nhìn thân ảnh cao lớn kia, nhất thời có chút mất mát, cô cắn cắn cánh môi, giống như kẻ đáng thương ngồi trên giường ôm lấy hai chân.

“Chính là... Chính là...” cô ghen nửa ngày mới nói ra một câu không hoàn chỉnh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người nhìn cô, trong lúc nhất thời, khi anh nhìn thấy bộ dáng đáng thương của cô, tim đột nhiên thất lạc...

“Chính là cái gì?” Anh cúi đầu xuống lần nữa, nhìn ánh mắt màu tím của cô, thậm chí có chút thất thần.

Liên Kiều ngẩng đầu, vẻ mặt ủy khuất, nhưng không có ý thức được môi cô cách môi anh đã rất gần, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy từng nếp nhăn trên môi khi anh cười.

“Chính là... Phòng này thật lớn, tôi có chút sợ... Làm như thế nào đây? Nếu tôi gặp ác mộng thì làm sao?” cô vừa nói, một bên còn có chút khẩn trương nhìn quanh phòng một lượt.

Vừa rồi cô không có cảm giác này, nhưng khi ý thức được Hoàng Phủ Ngạn Tước có ý rời đi, mới đột nhiên có loại cảm giác này, phòng ngủ ở đại học cô quen ngủ với những người khác, đột nhiên để cho cô ngủ một phòng to như vậy, thực sự khiến cô có chút sợ hãi.

Phòng ngủ chính của anh so với phòng ngủ của cô to hơn gấp nhiều lần.

119. Chương 120: Yêu Tinh Giá Lâm: Yêu Thương Nhưng Nhớ? (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy bộ dáng ủy khuất vô cùng của cô, không khỏi cười khở một tiếng, kiềm chế lại hỏi: “Đây chính là em chọn, hiện tại đã hối hận?”

Liên Kiều có chút bực mình, nhưng vệt chết còn cứng môi nói: “Ai nói tôi hối hận? Tôi mới không hối hận đâu!”

“Tốt lắm!” Hoàng Phủ Ngạn Tước giả bộ rất muốn đứng dậy.

“Không cần ——” Liên Kiều lập tức ôm lấy cánh tay anh, giống như một đứa nhỏ tham ăn không buông tha đồ ăn: “Không muốn anh đi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, ngừng lại nhìn cô, trong mắt lóe ra ánh sáng không ai đoán được, môi nở nụ cười.

Liên Kiều sau khi thấy thế, không chịu thua, cô buông cánh tay anh ra, lập tức rúc vào bên trong ổ chăn thoải mái, ôm lấy gối vào trong ngực, lắc đầu, rất chí khí mà nói:

“Cắt, mới không cần bị anh khinh thường đâu, anh đi nhanh đi, không cần làm chậm trễ giấc ngủ của tôi!”

Nhìn bộ dáng trẻ con của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi lắc đầu, anh giơ bàn tay lên mang theo cưng chiều mà chính mình cũng không phát hiện, xoa xoa đầu cô nói: “Được rồi, em đã náo loạn một ngày rồi, đi ngủ sớm một chút!”

Nói xong, môi nở nụ cười tươi, đứng dậy, thấy cô vẫn còn giận dỗi quay lưng về phía anh, tiện tay tắt bóng đèn, sau khi chăm chú nhìn bóng lưng của cô lần thứ hai, anh bước tới cửa rời đi.

Toàn bộ căn phòng rơi vào yên tĩnh, gần như tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, Liên Kiều mở mắt, không gian cứng rắn tràn đầy hơi thở mạnh mẽ của đàn ông, mạnh mẽ nuốt một chút nước miếng, tuy rằng có bóng đèn ngủ, nhưng cô vẫn không khỏi sợ hãi, theo bản năng mà kéo chăn lên, che hết tầm mắt.

Cô cảm thấy toàn bộ Hoàng Phủ đều rơi vào bên trong yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ thấy âm thanh lá cây xào xạc, đáng tiếc...

Người cô phát run khi thấy đồng hồ, trời ạ, đã sắp tới mười hai giờ rồi, đến mười hai giờ cô sẽ tự ngủ thiếp đi, Liên Kiều gần như đem toàn bộ tổ tiên nhà mình ra cầu nguyện hết một lượt, nhưng mà, thời gian vẫn từng chút từng chút chuyển động, tuy không cảm thấy nó chạy nhanh.

Chưa bao giờ cô chờ mong tới mười hai giờ như lúc này, loại tra tấn tinh thần này cô thực sự không muốn đối mặt, còn có thể chịu đến mười hai giờ sao? Cô có chút hoài nghi ý chí của mình.

Đột nhiên ——

“Ba” một tiếng từ ngoài cửa sổ truyền đến, không biết động tĩnh gì đó, linh hồn nhỏ bé của Liên Kiều chưa từng sợ hãi đến mức như vậy, cô lập tức kéo chăn lên thật cao, ngay cả đầu cũng vùi bên trong chăn, thân mình không khỏi run rẩy .

Liên Kiều là cô gái nhỏ có sức tưởng tượng phong phú điển hình, sau khi vùi toàn bộ cơ thể vào trong chăn, một mảnh trong bóng đêm thời gian đếm ngược bắt đầu bất định...

Cô không khỏi nhớ đến tầng hầm ngầm ở trường học... Nghĩ đến thi thể đã từng được đặt dưới tầng hầm kia, đứng dậy giống như cương thi đi về phía cô ——

“A —— ”

Đột nhiên, cô từ trên giường dựng dậy, hét lên một tiếng lao ra cửa phòng, chạy đến hành lang phía sau, hướng phòng có ánh sáng chạy tới ——

Bên này, Hoàng Phủ Ngạn Tước dựa lưng vào giường ở phòng khách, không khỏi cười khổ chính anh lại bị một tiểu nha đầu đuổi ra, rõ ràng là chủ nhân của biệt thự này thế mà lại bị ngủ ở phòng khách, bất đắc dĩ lắc đầu, lấy một tập văn kiện bên người.

Anh luôn ngủ trễ, nhiều năm như vậy đã tạo thành thói quen như vậy, giống hôm nay còn sớm. Giường, thật đúng là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đang lúc anh mới đọc được hai trang văn kiện, chỉ nghe thấy ngoài cửa phòng khách có tiếng thành thịch sau đó cửa bị bật tung ra, như bị một lực mạnh mẽ va vào.

Anh đang rất kinh ngạc, ngoài ý muốn thấy được “Vật thể” hướng anh nhào tới không đợi lúc anh phản ứng kịp, đã cảm thấy lồng ngực một luồng ấm áp, một loại mềm mại vây quanh anh...

Tập trung nhìn vào, trong ngực dĩ nhiên là Liên Kiều!

Chỉ thấy cô vùi mình vào trong ngực anh, bản thân cô lại giống con gấu kaola chui vào trong chăn anh, toàn bộ thân thể nhỏ nhắn rúc vào trong người anh, còn phát ra từng đợt run rẩy...

“Yêu thương nhưng nhớ” bất thành linh khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình!

“Nha đầu?”

Anh nghiêng khuôn mặt tuần tú nhìn cô, chỉ thấy cô đã sớm đem khuôn mặt nhỏ nhắn gắt gao dán vào ngực anh, hô hấp không đều kích thích cảm giác của anh...

Ngón tay dài gơ ra, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quay lại, lại kinh ngạc phát hiện khuôn mặt vốn hồng nhuận trở nên tái nhợt ——

“Như thế nào? Xảy ra chuyện gì?” Tim anh bỗng nhảy lên, không nói thêm ôm chặt lấy cô, đau lòng mà hỏi.

Liên Kiều hô hấp có chút khó khăn, đang lúc cô nhìn khuôn mặt tuần tú rất đỗi quen thuộc, còn có con ngươi sáng như ngôi sao, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nghẹn lại, mang theo tiếng nức nở nói: “Hoàng Phủ Ngạn Tước... Tôi, tôi sợ ...”

Ách?

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình một chút, “Sợ hãi? Gặp ác mộng?”

Liên Kiều liều mạng lắc đầu, “Có thể gặp mộng đã tốt, tôi... Tôi căn bản là ngủ không được, phòng anh lớn như vậy, nhưng lại như vậy, yên tĩnh như vậy, tôi sợ hãi...”

Sau khi nghe được cô “Lên án”, tim anh rút cuộc thả lỏng, thì ra là như vậy...

“Nha đầu không có tiền đồ, em đã hai mươi tuổi rồi, còn sợ hãi giống đứa nhỏ?” Anh thấp giọng cười, vừa nói một bên vỗ bả vai cô, nhẹ nhàng vỗ, bàn tay anh truyền đến độ ấm.

Ý chí quật cường của Liên Kiều sớm bị sợ hãi dọa chạy, cô vốn dĩ không muốn trề như vậy còn tranh cãi với anh, ngược lại là càng thêm ỷ lại mà dán chặt trong ngực anh, vô lại nói: “Tôi mặc kệ, dù sao tôi không quay về ngủ...”

Nghĩ đến căn phòng kia cô liền sợ hãi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, nha đầu này thật đúng là tra tấn anh.

120. Chương 121: Yêu Tinh Giá Lâm: Yêu Thương Nhưng Nhớ? (2)

Thấy anh không nói lời nào, Liên Kiều áp a áp ứng nói rằng: “Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, tôi biết trong lòng anh nhất định hận chết tôi, nhưng mà, dù sao tôi cũng không thể trở về phòng kia, nếu anh phải trở về phòng ngủ, anh —— anh có thể chờ sau khi tôi ngủ mới đi được không? Nếu không tôi nhất định sẽ sợ hãi...”

“Chờ sau khi em ngủ?” Anh nhướn mày thấp giọng hỏi, trong ánh mắt cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Uhm!” Liên Kiều vội không ngừng mà dùng sức gật gật đầu, “Nếu một mình tôi ở trong phòng nhất định sẽ sợ hãi, một khi sợ hãi tôi cũng không thể nào ngủ được, ngủ không được anh cũng sẽ phải thức cùng tôi!”

Cô nghiêm túc chững chạc mà nhìn anh, nói từng chữ từng câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngạc nhiên một hồi: “Tôi thức cùng em? Cái này thì có quan hệ gì tới tôi?”

Anh thực sự là nghĩ không ra.

“Ah, tôi giải thích cho anh nghe a —— ”

Liên Kiều rất nhẫn nại giải thích: “Nếu tôi ngủ không được, nhất định sẽ quấy anh không cho anh ngủ, đến lúc đó anh liền khó chịu, giống như bây giờ, dù sao tôi cũng không hề hấn gì, ban ngày không cần phải làm gì, nhưng mà anh không thể được, nếu anh không ngủ đủ, ban ngày làm việc thế nào?”

Cô ngược lại làm ra bộ dạng cực kì lo lắng thay anh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ dáng xấu xa này, thật sự là vừa tức vừa buồn cười, chà, anh bất đắc dĩ mà lắc đầu, đem chăn đắp lên cho cô, “Được, được, em cái nha đầu này chỉ biết lấy cớ là giỏi, ngủ đi, tôi nhìn người!”

Liên Kiều rốt cục cười, thở nhẹ nhõm, lúc này cô mới đem tinh lực quay lại, rồi lại phát ra một tiếng tiếng hoan hô ——

“Như thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước lại bị cô làm cho giật mình.

“Wow!” ánh mắt Liên Kiều rất nhanh tỏa sáng, không nói lời nào, cắn môi đem tay nhỏ bé đặt lên trên ngực anh...

Thì ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa tiến lên. Trước giường đã đem áo ngủ trên người cởi ra, ánh đèn dịu dàng chiếu lên trên da thịt anh, tản ra hơi thở mê người, khó trách Liên Kiều lại giống như một tiểu sắc nữ vườn “ma thảo” về phía anh .

Cô vốn mang theo tò mò, ánh mắt cũng mang theo phần hơi sợ hãi, một cánh tay nhỏ bé không đủ, một cánh tay khác cũng đặt lên, thật cẩn thận vuốt ve da thịt anh, tập trung tinh thần cao độ khiến cô không phát hiện nổi biểu tình biến hóa của người đàn ông đang chịu tấn công của ma trảo...

Trên ngực cảm thấy bàn tay mềm mại đang sờ sờ khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi bị giật mình, nhưng mà rất nhanh, loại này mềm mại biến thành một loại lực hấp dẫn, loại hấp dẫn này khiến trong mắt anh nổi lên gợn sóng, ánh mắt dần trở nên thâm trầm...

Nha đầu khờ dại, giờ phút này, bộ dáng đơn thuần của cô lọt vào trong mắt anh giống như một con cừu non, chẳng lẽ cô không biết hành vi như vậy đối với một người đàn ông là hành vi trí mạng hay sao?

Anh thế nhưng cũng là một người đàn ông bình thường, nhất là người phụ nữ trong ngực lại tốt đẹp, mềm mại như thế, lực lượng nguyên thủy trong cơ thể anh đang kêu gào muốn được giải phóng.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nhất định mỗi ngày đều tập thể hình đi, còn có, anh sao lại cao như vậy chứ? Chân anh thật dài a...” Liên Kiều vô tâm vô phẩy nói xong, bàn tay nhỏ bé cũng một đường rời đi...

Trời ạ, cô thế nhưng lại có thể gần gũi chạm vào suất ca (Anh đẹp trai) như vậy, quả thực rất đặc ý!

“Nha đầu!” Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức bắt lấy bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, đáng chết, chẳng lẽ cô thật muốn làm anh tức giận sao?

Anh không khó nhận ra thân thể của mình đang biến hóa, loại bản năng nguyên thủy này kích thích anh mãnh liệt, mạnh mẽ cắn chặt răng, giọng nói trầm thấp: “Được rồi, nên thưởng thức em đã được thưởng thức, ngủ đi, ngoan!”

Giờ phút này anh hất muốn nhanh chóng vọt vào nhà tắm dội nước lạnh, tiêu diệt chính dục vọng của mình. Tiêu diệt ngay tức khắc!

Liên Kiều nghe vậy sau, bĩu môi: “Cái gì đi, nhỏ mọn như vậy, hừ!” Nói xong, cô cực kỳ bất mãn mà giờ bàn tay nhỏ bé lên khẽ đánh vào ngực anh một cái, lại không thành công, đánh vào chỗ không nên đánh ——

“Ah~——” Hoàng Phủ Ngạn Tước thét lên một hơi mãnh liệt, đáy mắt càng hiện lên u ám, đáng chết! Lực của cô tuy rất nhẹ, nhưng chính là loại lực khiến anh không thể khống chế nổi dục vọng nguyên thủy đang trỗi dậy trong cơ thể mình...

“Anh sao vậy?” Liên Kiều thấy ánh mắt anh gần như muốn làm thịt người, không khỏi giật mình, nhưng ngay sau đó lại nhả mày, mang theo một tia nghi hoặc: “Gì chứ? Tôi vừa mới đụng tới cái gì? Cứng quá a!”

Nghe được tiếng cô lầm bầm, Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thực muốn học máu, anh cắn răng gần từng chữ: “Nha đầu, em không ngoan ngoãn ngủ đi thì đừng hối hận!”

Phiền hà, Liên Kiều không nghe ra nổi ý tứ của anh, ngược lại càng nhìn anh đến góc, mang theo nghi vấn như cũ, nửa ngày, cô mới bừng tỉnh ngộ, cực kỳ thần bí mà tới gần anh, ghé vào lỗ tai anh nói: “A, tôi biết, anh nhất định sợ người khác ám sát anh, cho nên lúc đang ngủ cũng mang theo áo khi đúng không?” (Min: Ôi chết cười với bà Liên Kiều)

“Liên Kiều!” Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như là gầm lên, chẳng lẽ cô không biết lúc này cô gần anh như vậy sẽ biến anh thành dã thú sao?

Liên Kiều thấy sắc mặt anh không tốt, sợ tới mức vội vàng ngừng thanh âm, kết thúc rồi nhất định cô đã nói trúng rồi, anh ta... Anh ta chắc sẽ không giết người giết khẩu chứ. . .

Cô lén lút nhìn anh, trên gương mặt anh tuần hiện rõ hai chữ giết người, nhất là ánh mắt của anh, thực sự đáng sợ a...

Nhưng mà, lúc này không thể đắc tội anh ta được, nếu anh ta tức giận rời khỏi đây, cô một mình lại rất sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều thật cẩn thận mà nằm ở bên cạnh anh, bàn tay nhỏ bé cực kỳ dịu dàng mà ôm anh, giống như một con mèo nhỏ nói: “Hoàng Phủ Ngạn Tước... anh đừng nóng giận, được được, tôi không bướng bỉnh nữa, tôi ngủ say...”

Đáng thương, giống một đứa nhỏ sợ hãi bị vứt bỏ, nói xong, còn quỵn luyến mà bò lên người anh.

Sinh lý nguyên thủy rốt cuộc cũng phá tan lý trí, đứa nhỏ đốt lửa này, cô không phải nên phụ trách với hành vi của mình hay sao?

121. Chương 125: Yêu Tinh Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (1)

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu sáng cả tòa cao ốc của tập đoàn Hoàng Phủ, ánh sáng được khúc xạ trên những tấm thủy tinh công nghiệp phát ra những tia lấp lánh lúc sáng lúc tối, độ ột trăm tầng đang ngằm thể hiện quyền uy.

Nơi này cao đến mức quá đáng!

Liên Kiều là cho là như vậy, trong lúc cô đang nghiên cứu lộ tuyến mà Hoàng Phủ Anh ghi ra thì tập đoàn Hoàng Phủ đã hiện ra ngay trước mặt, không thể không thán sợ hãi kiến trúc xa hoa quyền uy của nơi này, cũng như từng động tác giơ tay nhắc chân của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tản mát ra hơi thở quý tộc

Mặt trời lên cao, cô ngẩng đầu nhìn lên trên, ánh mặt trời chói mắt, khiến cô không khỏi nheo đôi mắt đẹp lại, từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn không có thói quen nhìn những đồ vật lớn nhỏ mắt cân đối như vậy, loại kiến trúc này, đứng dưới tòa nhà lớn như vậy, cô cảm thấy hơi thở của bản thân cũng nhanh chóng gấp gáp hơn.

Không biết tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia ở tầng bao nhiêu?

Nghĩ đến đây, cô lại nhìn đại sảnh ở lầu một huy hoàng tráng lệ, đại sảnh không có bao nhiêu người, chỉ có bảo vệ đứng ngoài cửa và mấy cô tiếp tân đang làm việc, không được, cứ tùy tiện xông vào như vậy nhất định sẽ bị ném ra.

Ánh mắt Liên Kiều đảo quanh, suy nghĩ trong chốc lát, ngênh ngang mà đi vào.

Quả nhiên, trong lúc cô vừa mới bước vào đại sảnh, liền bị cô tiếp tân ngăn lại ——

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô tới tìm người hay là bàn công chuyện ——” cô tiếp tân kia nhìn Liên Kiều chăm chú, thật sự đem hai chữ “Công chuyện” kia hạ thấp xuống.

Cô bé này nhỏ như vậy, hẳn không phải là đến công ty để bàn chuyện làm ăn đi?

Liên Kiều cười cười, thực hiển nhiên cô đối với ánh mắt nghi ngờ chăm chú quan sát của tiếp tân kia không hề để ý chút nào, nụ cười tươi trên mặt gần như có thể giết chết người.

“Cô này, thật ra tôi tới đây là để tìm người!” Cô vừa nói một bên ánh mắt lướt qua quang cảnh xung quanh một chút.

Nơi này... Thật là lớn, hệ thống thang máy có tới trên hai mươi chiếc, rốt cuộc cái thang máy nào mới đi tới phòng tổng giám đốc chứ?

“Tìm người? Xin hỏi tiểu thư cô muốn tìm vị nào? Làm ở phòng nào? Mời cô tới đây đăng kí một chút, cảm ơn!” Cô tiếp tân kia thấy cô cười tới ngây ngốc, thậm chí có chút không đành lòng, cô bé này đáng yêu như vậy, cô cũng không muốn làm cô bé ấy khó xử.

“A, tốt, tốt!” Liên Kiều biểu hiện cực kỳ phối hợp, đi theo tiếp tân chuẩn bị thủ tục đăng kí (Min:Ặc gặp ai cũng phải vô đăng kí chắc mệt quá trời), lại nhìn màn hình máy tính, khuôn mặt nhỏ nhắn ghen thành một cục: “Cô à, Anh văn của tôi không được tốt lắm...”

Oa, có làm hay không, tất cả đều là những từ đơn tiếng Anh cô không biết.

Cô tiếp tân hơi giật mình một chút, lập tức lễ phép cười cười: “Không có vấn đề gì, nơi này của chúng tôi đều có ngôn ngữ của sáu quốc gia, cô có thể lựa chọn ngôn ngữ mà mình quen thuộc, hoặc là tôi có thể giúp cô làm đăng kí!”

“Tốt quá, cô à, cảm ơn cô nha, tôi tên là Liên Kiều!” Liên Kiều vừa nghe vội vàng nói.

Cô tiếp tân vừa nghe vừa cẩn thận nhập thông tin vào: “Xin hỏi, cô cần tìm vị nào làm ở bộ phận nào?”

Liên Kiều tùy tiện nói: “Tôi tìm Hoàng Phủ Ngạn Tước!”

“A?” Không riêng gì cô tiếp tân mà ngay cả mấy người bảo vệ bên ngoài cũng giật mình sửng sốt, cô bé này tới tìm ai?

Liên Kiều thấy vậy, liền tốt bụng lặp lại câu nói khi nãy của mình: “Tôi tới tìm Hoàng Phủ Ngạn Tước! Sao? Chẳng lẽ lúc sáng anh ta đi ra ngoài vui vẻ? Không đi làm?”

Cô tiếp tân gian nan mà nuốt nước miếng ừng ực, lần thứ hai cẩn thận mà đánh Liên Kiều, cô bé này muốn tìm tổng giám đốc của bọn họ? Một cô bé kì quái như vậy, ngay cả quần áo trên người cũng cực kì kì quái, tổng giám đốc nhà bọn họ có khả năng quen biết một cô bé như vậy sao?

Lúc lâu sau, cô tiếp tân mới lên tiếng: “Vị tiểu thư này thật xin lỗi, xin hỏi cô có hẹn trước không? Hoặc là cô có đăng kí ở chỗ thư kí của tổng giám đốc không?”

Cô chính là một tiếp tân nhỏ bé thôi ah, nào có quyền hạn lớn như vậy để cho cô bé này tới phòng của tổng giám đốc.

Liên Kiều lắc đầu, muốn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước phải phiền toái như vậy sao? Cô lại nhìn quang cảnh xung quanh một chút, lại ngoài ý muốn phát hiện tại chỗ vòng tròn xoay có một chiếc thang máy khác khác hẳn với những chiếc còn lại, chẳng lẽ——

“A —— cảm ơn ô nha, tôi đã tìm được rồi!” Cô hưng phấn nhảy dựng lên, vội vàng chạy tới phía thang máy riêng của tổng giám đốc.

“Trời ạ!” Cô tiếp tân thấy vậy sắc mặt cũng biến, cô muốn tiến lên ngăn cản Liên Kiều, lại bị cô ôm lấy ——

“Cảm ơn cô nha, chị gái tiếp tân, tấm lòng cô tốt như vậy, nhất định sẽ được thăng chức a!” Liên Kiều nói xong rồi lại nhìn mặt cô tiếp tân một chút, sau đó giống như điên mà chạy tới thang máy.

Cô tiếp tân và bảo vệ hoàn toàn sửng sốt, được một lúc lâu mới kịp phản ứng, lúc cô tiếp tân nhìn đến thang máy thì nó đang chuẩn bị khởi động, vội vàng nhắc điện thoại lên ——

“Xin chào, xin hỏi là thư kí tổng giám đốc sao? Khi nãy có một vị tiểu thư tên là Liên Kiều xông vào trong thang máy tổng giám đốc! Vâng, thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Trong điện thoại truyền đến một hồi trách cứ, về mặt cô tiếp tân càng khó coi hơn.

Nha đầu kia từ đâu mà xông tới, còn nói cô có thể thăng chức? Lần này ngay đến cả bát cơm có khả năng không giữ được rồi!

Thang máy riêng của tổng giám đốc được vận hành với tốc độ cực kì cao, từ tầng một tới tầng một trăm cũng chỉ mất 45 giây mà thôi, khi cánh cửa thang máy lấp lánh ánh vàng từ từ mở ra, Liên Kiều về mặt hưng phấn mà nhào ra.

Woa!

Nơi này cũng có thể dùng làm nơi ngắm cảnh, chỉ thấy toàn bộ một trăm tầng đều dùng thủy tinh công nghiệp để làm, chỉ cần tầm mắt di chuyển tới nơi nào có thể nhìn thấy không sót một thứ gì, từ tầng một trăm nhìn xuống phong cảnh phía dưới quả nhiên là không giống với bình thường, thế lại khiến cho cô có một cảm xúc muốn bay lượn.

Trong khi Liên Kiều đang hưng phấn mà không rõ nguyên do, một âm thanh thanh thúy vang lên phía sau lưng ——

“Vị tiểu thư này, cô tìm Hoàng Phủ tổng giám đốc sao?”

Liên Kiều vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt chuyên nghiệp của thư kí, gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi tới tìm Hoàng phủ Ngạn Tước có chút việc!”

Thư kí tổng giám đốc sững sờ: “Thực xin lỗi tiểu thư, nếu cô không có hẹn trước, hôm nay không thể gặp được tổng giám đốc!”

“Cắt! Gặp Hoàng Phủ Ngạn Tước sao lại phải phiền toái như vậy chứ, cho dù hiện tại tôi không gặp được anh ta, đến tối vẫn gặp được anh ta, nhưng mà hiện tại đang lúc nhàm chán, không tìm anh ta thì tìm ai?” Liên Kiều liên tục mà hét lớn.

Thư kí của tổng giám đốc hoàn toàn ngây ngốc —— cô bé này đang nói cái gì đây?

Cô đang muốn mở miệng, một giọng nữ cao ngạo phía sau vang lên ——

“Giao cô bé này cho tôi, anh đi làm việc đi!”

Hai người đồng thời quay đầu lại, lại nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng một thân trang phục công sở đứng đó, sau khi thấy cách ăn mặc quái dị của Liên Kiều, ánh mắt cao ngạo không khỏi giương lên.

122. Chương 126: Yêu Tinh Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (2)

Thư kí tổng giám đốc sau khi thấy người tới, cung kính cúi người nói: “Hoàng Phủ tiểu thư!”

“Anh cả tôi đâu?” Hoàng Phủ Ngưng dùng ánh mắt ngạo mạn đảo qua người Liên Kiều, không nhanh không chậm hỏi.

“Hoàng Phủ tiên sinh đang họp!” thư kí tổng giám đốc nhanh chóng đáp.

“Ừ!” Hoàng Phủ Ngưng phát tay, tầm mắt dừng ở trên người Liên Kiều, “Cô, đi theo tôi!”

“Tôi?” Liên Kiều chỉ vào mũi mình, cô ta đang nói với cô sao? Nói như thế nào thì nói cái ánh mắt kia lúc nhìn người thật là? Thật sự là không có lẽ phép.

Hoàng Phủ Ngưng nhíu mày một chút trong lòng thầm đánh giá cô, “Đương nhiên là cô, không phải cô muốn tìm anh cả tôi sao?” Nói xong, tự mình đi tới phía hành lang bên kia.

Liên Kiều trong lòng mặc dù có chút không thoải mái, nhưng vẫn đi theo sau lưng cô ta, lại thấy cô ta mở thang máy.

“Hà? Văn phòng của Hoàng Phủ Ngạn Tước không phải ở tầng này sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, một bộ dáng “Yêu không đuổi kịp”.

Liên Kiều sau lưng trườn cô ta một cái, người phụ nữ này một chút cô cũng không thích, khả năng cô ta cũng không thích cô như thế.

Thang máy đi xuống gần hai mươi tầng thì dừng lại, nháy mắt cửa thang máy từ từ mở ra, Liên Kiều nhìn thấy một đám nhân viên tây trang, giày da đang bận rộn, bọn họ đều nhất nhất chào hỏi Hoàng Phủ Ngưng, ánh mắt đều khiếp sợ khi nhìn Liên Kiều phía sau.

Liên Kiều ngược lại tỏ vẻ không sao cả, cô luôn không thèm quan tâm ánh mắt người khác nhìn mình như thế nào, chính là —— người phụ nữ phía trước này muốn đem cô tới chỗ nào?

“Này ——” Cô mở miệng hỏi.

“Sắp đến!” Hoàng Phủ Ngưng dùng lời nói lạnh ngắt cắt ngang lời cô.

Đi thêm một chút nữa, hai người tới trước một căn phòng, Hoàng Phủ Ngưng bước lên mở cửa văn phòng, nghiêng người nói với cô: “Vào đi thôi!”

Liên Kiều vẻ mặt nghi hoặc, cô đi vào văn phòng, đánh giá xung quanh — đây là văn phòng của Hoàng Phủ Ngạn Tước? Không giống tí nào.

“Văn phòng của ai vậy?” Rõ cục cô cũng không nhận được mà hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng đóng cửa phòng lại, khịt mũi cười nói: “Đây là phòng làm việc của tôi!”

Ách?

Liên Kiều giật mình một chút, “Cô dẫn tôi tới văn phòng của cô làm gì tôi tới tìm Hoàng Phủ Ngạn Tước, cũng không phải cô!”

Cô cảm thấy mình phải có nhiệm vụ tất yếu là nhắc nhở Hoàng Phủ Ngưng, miệng người phụ nữ này quá cao ngạo khiến cô sinh ra một cỗ chán ghét.

Hoàng Phủ Ngưng không nhanh không chậm phản ứng lại, trên mặt vẫn là vẻ khinh thường đối với Liên Kiều, cô ta đi đến một bên tìm văn kiện vừa nói: “Cô thật đúng là buồn cười, đường đường Hoàng Phủ tổng giám đốc cũng không phải bạn cô, không phải cô nói muốn gặp là gặp được, hơn nữa — ”

Sau khi cô ta tìm được văn kiện rồi rút ra, châm biếm mà nhìn Liên Kiều nói: “Cô cũng không nhìn chỗ này là nơi nào, sao cô lại có thể ăn mặc thành cái dạng này đi gặp anh cả tôi, thật sự là buồn cười!”

Nghe lời này, Liên Kiều xác định là mất hứng, cô cũng nhứ mảy nhìn Hoàng Phủ Ngưng: “Cô thực rất kì quái, tôi ăn mặc thành cái bộ dáng nào đó là tự do của tôi, quan hệ gì tới cô? Ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nói gì tới, cô là cái gì mà ở trong này khoa tay múa chân?” (Min: 1 like cho chị Kiều)

Hoàng Phủ Ngưng trừng mắt nhìn cô một cái, giọng điệu mười phần không kiêng kị: “Mã vương thất, ôi không biết cô đột nhiên tìm tới Hoàng Phủ Gia đến tột cùng là nguyên nhân gì, nhưng mà tôi không ngại nói thật cho cô biết, bởi vì cô đến khiến em gái yêu quý Anh Anh của tôi mười phần không thoải mái, hơn nữa — tôi cũng không thích cô!”

Liên Kiều hơi giật mình, Anh Anh không thoải mái? Cô bé đó vì cái gì mà không thoải mái?

Ngay lúc cô nhìn đến Hoàng Phủ Ngưng với bộ dáng chán ghét, quật cường nhưng đột nhiên đi lên: “Tôi đang nghĩ người kì quái là cô mới đúng, việc cô thích hay không thích tôi thì có quan hệ gì tới tôi? Chỉ cần Hoàng Phủ Ngạn Tước thích là được, hay là cô còn muốn can thiệp vào tự do của anh cô?”

“Cô nói anh cả tôi thích cô?”

Hoàng Phủ Ngưng nhìn cô giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, vẻ hèn mọn trên mặt càng nồng đậm: “Đây là chuyện cười hay nhất mà tôi được nghe, chỉ bằng cô bộ dáng em gái học sinh này mà khiến anh cả tôi hứng thú? Tôi thực có lòng tốt nhắc nhở cô, anh cả tôi luôn thích phụ nữ đáng vẻ đầy đặn bốc lửa, phong tình vạn chủng, mà anh cả tôi cũng luôn không thiếu những loại phụ nữ như thế, bên cạnh anh cả tôi còn rất nhiều phụ nữ, có thể coi trọng cô thật đúng là vào đầm rồng hang hổ!”

“Cát, thân thể đầy đặn cái gì? Heo mới thân thể đầy đặn!”

Liên Kiều “Râu ông nọ cắm cằm bà kia” tạt xối lại phạm, “Còn có, mặc kệ nói ban đêm” hay là ‘Ban ngày nói’, đều là tôi cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước nói, cô là người phát ngôn của anh ta sao? Cô có tư cách gì quyết định trong chuyện này?”

“Cô —— ”

Hoàng Phủ Ngưng bị những Logic khác thường trong lời nói của khiến cả người lúng túng, trong lúc nhất thời lại nghe không hiểu cô đang nói cái gì, vì thế liền cau mày, phát tay nói: “Thôi, nói chuyện với cô thực tổn nước miếng của tôi, cô muốn gặp anh cả tôi thì ngồi yên trong này mà đợi đi, khi nãy cô cũng nghe thấy thư kí của anh tôi nói anh ấy đang họp, bây giờ anh ấy cũng không có thời gian điên cùng cô!”

“Tôi chờ ở chỗ này?” Liên Kiều kêu lên, nơi này cách Hoàng Phủ Ngạn Tước những hai mươi tầng lầu, anh ta làm sao biết cô đang ở trong này?

Hoàng Phủ Ngưng cười đến khinh miệt, cô ta gần từng tiếng nói với Liên Kiều: “Đúng vậy, cô ngồi chờ ở chỗ này, chờ anh ấy họp xong tôi sẽ nói với anh ấy, còn có —— bây giờ tôi cũng phải đi họp, kính nhờ cô đừng có dùng bộ dáng vương thất đem đến phiền toái cho tôi!”

Nói xong, cô ta liền hừ lạnh một tiếng rồi mở cửa ra ngoài.

“Cắt —— bộ dáng sang chảnh gì chứ!” Liên Kiều nhìn theo bóng lưng cô ta làm mất quý (Min: chị này đáng yêu nhỉ), sau đó nhàm chán ngồi trên ghế ở phòng làm việc của Hoàng Phủ Ngưng.

Phụ nữ hư hỏng như vậy, khi này còn dùng ác ngữ với cô, khẩu khí này cô làm sao có thể nuốt xuống? Nhất định phải làm cho cô ta biết sự lợi hại của cô mới được!

Nhưng mà —— cô ta như thế nào thì cũng là em gái của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu như mình quá phận, Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể mất hứng hay không?

123. Chương 127: Yêu Tinh Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (3)

“Ai...”

Liên Kiều thở dài một hơi, cái này thật làm khó cho cô, nếu là treo cột chút ít thì thôi, trong lòng cô khẳng định không thoải mái, nhưng nếu làm quá lên, Hoàng Phủ Ngưng nhất định sẽ nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước và cả bác trai bác gái, nói không chừng lại còn thêm mắm dặm muối nữa, dù sao bọn họ cũng là người một nhà, sao có thể đứng ra bênh vực một người ngoài như cô

Cô vừa nghĩ vừa nhìn xung quanh.

Người phụ nữ này đúng là rất biết hưởng thụ, bất kể là ghế dựa hay sofa, ngay tới cả bàn trà thảm trải đều là những thương hiệu cực kì xa xỉ, ở bên cửa sổ sát đất có thêm một gốc cây tô điểm thêm cho xung quanh màu xanh tươi mát, loại phong cảnh tao nhã như vậy mà kết hợp với người phụ nữ như cô ta đúng là phá hoại phong cảnh. (Min: chị này ngốn ngữ ác độc nhỉ!)

Trong lòng Liên Kiều không khỏi dâng trào một trận tiếc hận, ngay lúc cô chuyển ánh mắt tới gần kéo bên dưới, một ánh sáng trong đầu chợt lóe lên ánh sáng, một chủ ý tinh quái hiện lên.

“Ha ha——” Cô bật cười ra tiếng, Hoàng Phủ Ngưng, lần này cô xong đời rồi.

Cuộc họp diễn ra tới tận trưa, người đầu tiên đi ra khỏi phòng họp là Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngay sau đó, một đám nhân viên cấp cao cũng nối đuôi nhau đi ra.

“Hoàng Phủ tiên sinh...”

Trong lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước giao việc ột cấp dưới, thư kí tổng giám đốc vẻ mặt hốt hoảng chạy lên trước lên tiếng.

Hắn quay đầu, chưa kịp mở miệng hỏi cái gì, cánh tay hắn liền bị một mảnh mềm mại vây lấy.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước!” Giọng nói ngọt lịm như đường của Liên Kiều lọt vào lỗ tai hắn, ngay chiếc má núm đồng tiền trên mặt cũng cực kì động lòng người.

“Liên Kiều?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nao nao: “Tại sao em lại tới đây?”

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên bỏ nhào vào trong ngực hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn còn cọ cọ trên người hắn, giọng nói ủy khuất: “Thiếu chút nữa tôi không tìm được anh, rất sợ hãi...”

Bộ dáng ủy khuất và bất lực của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng nhỏ của cô, ngữ khí cũng trở nên dịu dàng: “Được rồi, không phải đã tìm thấy tôi sao, không có việc gì!”

Liên Kiều tham lam mà hít hà hương thơm nam tính của hắn, ỷ lại gật đầu.

một màn trước mắt này không chỉ khiến thư kí tổng tài khiếp sợ, ngay cả đám nhân viên vừa từ phòng họp cũng vô cùng khiếp sợ, cả đám đông há hốc mồm trừng mắt thật to hết nhìn vị tổng tài lại quay lại nhìn nhau, giống như đang hoài nghi những gì mình đang nhìn thấy.

Đột nhiên nhảy ra một cô gái nhỏ và hành động vô cùng dịu dàng của tổng tài bọn họ...

Điều này khiến bọn họ không khỏi miên man suy nghĩ?

Lúc này, thư kí tổng tài đi lên trước: “Hoàng Phủ tiên sinh, vị tiểu thư này cô ấy luôn tìm ngài...”

Thực ra cô ta vốn muốn nói “Vị tiểu thư này xông lên đây”, nhưng sau khi nhìn thấy hành động khác thường của ông chủ, cô ta thông minh vội vàng sửa miệng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn người con gái trong ngực, hần không khó để thấy được ánh mắt tò mò từ xung quanh, vì thế liền trầm giọng: “đi, mau đi làm việc!”

âm thanh tuy vững vàng, nhưng trong đó có ẩn chứa một tia cảnh cáo, tất cả mọi người không ngốc, lập tức ào ào tránh ra.

Cả đoạn đường đi vào văn phòng tổng tài gần như là bị Liên Kiều dính vào, sau khi đóng cửa lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới tỉ mỉ đánh giá Liên Kiều, sau khi nhìn xong thì âm thầm hít một hơi.

Đây là cái dạng gì?

Liên Kiều cũng không khó phát hiện ra sự kinh hãi trong mắt hần, vì thế nhanh chóng xoay một vòng trước mặt hần, vẻ mặt kiều ngạo hỏi: “Thế nào? Nhìn được không?”

một toan tính nhanh chóng hiện lên giữa hai hàng lông mày hần, không khách khí nói: “không được tốt lắm, làm sao lại có cửa hàng bán quần áo kì quái như vậy?”

hần vừa nói vừa ngồi lên ghế tổng tài.

Liên Kiều nhanh chóng theo sát hần, chạy đến trước mặt hần, vẻ mặt vui sướng: “A? Ngay cả anh cũng cho rằng đó là đồ ở cửa hàng sao?”

Ha ha, không nghĩ Liên Kiều cô cũng có khả năng thiết kế thời trang nha.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại liếc nhìn cô một cái, bên môi ẩn chứa ý cười: “Em đến tìm tôi để cho tôi chiêm ngưỡng bộ quần áo này? Còn vẻ mặt ủy khuất giống như một đứa nhỏ lạc đường, làm cho tôi sợ hãi không thôi!”

Liên Kiều quyết quyết miệng, bàn tay nhỏ bé bắt lấy tay hần nói: “Vốn dĩ là như thế mà, anh không biết muốn tìm anh quả thực là khó khăn, tất cả mọi người không cho tôi lên đây, hừ!”

“Về sau sẽ không, bộ dáng lần này của em muốn người khác không nhớ rõ cũng khó!” Hoàng Phủ Ngạn Tước rất hưởng thụ cảm giác mềm mại từ cánh tay truyền đến, thậm chí có chút xúc động muốn ôm người con gái trước mặt vào lòng.

Bộ dáng khi này bắt lực của cô khiến hần đau lòng, giống như cô là một đứa nhỏ chịu quá nhiều ủy khuất, coi hần là bến cảng an toàn nhất mà bầu vùi.

“Hi hi –”

Liên Kiều sau khi nghe hần nói vậy, cười đến khoái trá, má núm đồng tiền xinh đẹp rạng rỡ hoàn toàn không nhìn ra dấu vết ủy khuất khi này, cô vui vẻ nói: “Anh cũng cảm thấy sáng tạo đúng không? Anh cảm thấy thiết kế này như thế nào?”

“Ừm –”

Lần thứ hai Hoàng Phủ Ngạn Tước gạt đầu đánh giá một chút, đột nhiên cảm thấy nhìn có chút quen mắt, nhưng vẫn nói: “Quần áo là chất liệu cao cấp, đáng tiếc thiết kế – thật không được!”

“Hừ –”

Liên Kiều vừa nhìn hắn vừa trừng mắt, “Cái gì chứ, một chút thẩm mỹ đều không có, chất vải tốt cũng cần anh nói sao, chỉ có anh mới mặc loại vải kém chất lượng thôi, tôi cảm thấy thiết kế này rất được...”

cô càng nói âm thanh càng nhỏ, bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng ngày càng âm trầm, cuối cùng cũng không phát ra tiếng nữa.

“Nha đầu – em lặp lại lần nữa cho tôi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức nghe ra thông tin kín đáo do Liên Kiều lộ miệng, lần nữa hắn lại dùng ánh mắt như tia laser nhìn chăm chăm cô, đúng vậy, sao hắn lại nhìn thấy quen mắt như vậy, thì ra chính là quần áo của hắn.

Nha đầu chết tiệt này, lại dám đem quần áo của hắn hủy hoại tới mức này? Còn mặc ở trên người mình chạy đến công ty để trình diễn?

“Ừm, cái kia –”

Liên Kiều thấy khuôn mặt tuần tú lộ vẻ nguy hiểm, ngay lúc này không biết trong lòng hắn nghĩ gì, vì thế liền cẩn thận nói: “Quần áo của người ta đều đã mặc chán rồi, dù sao anh nhiều quần áo như vậy, thiếu một hai chiếc cũng không phải chuyện lớn gì...”

124. Chương 128: Yêu Tinh Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (4)

Lời cô nói ra suýt chút nữa khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước tức hộc máu, nghe vậy sau, hắn “hừ” một tiếng rồi từ từ đứng lên, đôi mắt màu tào nhĩ bắn ra ánh sáng lạnh thấu xương khiến Liên Kiều như bị lột trần không mảnh vải vậy.

Cô liền tụt lùi về phía sau vài bước, đôi mắt cũng nhìn lại hắn, căng thẳng nói: “Này, anh ... anh sẽ không nhỡ mọn tới mức ấy chứ? Chỉ là một bộ quần áo mà thôi...”

“Nha đầu, lá gan của em càng lúc càng lớn —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến lên một bước, cơ thể cường tráng đột nhiên che khuất đỉnh đầu của cô: “Nói cho tôi biết, cuối cùng thì em muốn như thế nào? Chẳng lẽ em không biết bản thân mình hết lần này tới lần khác khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi?”

“Tôi còn không có nhẫn nại đâu!”

Liên Kiều không phục nhìn hắn rồi vùng đứng lên: “Đã là người làm việc sai còn ở đây hô to gọi nhỏ, thật sự là không công bằng!”

“Làm sai việc? Tôi làm sai chuyện gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai nói: “Sai lầm lớn nhất của tôi chính là quen biết nha đầu bướng bỉnh như em!”

“Hừ!”

Liên Kiều trừng hắn một cái: “Nói dối là người đáng xấu hổ, dù sao bây giờ tôi cũng được nghỉ, thực nhàn rồi, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nên cẩn thận một chút, trong khoảng thời gian này tôi nhất định chính chết anh, ha ha —— ”

Nói xong, cô liền bật ra một tràng cười xảo quyệt, ngay cả đôi mắt màu tím cũng bắn ra tia sáng tà ác.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy, vừa buồn cười vừa bực bội, hắn nhìn chăm chăm cô, ngay sau đó, ánh mắt ấy chợt tắt, khóe môi nhếch lên: “Không cần làm những chuyện mà ngày tới cả chính bản thân mình cũng không hiểu ra cái gì!”

“Anh có ý gì?” Liên Kiều không rõ hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại đi tới ngồi xuống ghế tổng giám đốc, chân phải thon thả tao nhã gác lên chân trái, thân thể to lớn cũng nhàn nhã dựa lưng trên ghế da cao cấp, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra một tia sắc bén ——

“Thời gian sẽ không quá dài, ngay mấy hôm nay, ba mẹ tôi đã sắp xếp lịch trình tới Malaysia rồi!”

Ý tứ trong lời nói của hắn vô cùng rõ ràng, nhưng mà...

Phiền toái, một chút Liên Kiều cũng không nghe ra nổi ý tứ trong lời nói của hắn, ngược lại càng tò mò hỏi: “Hà? Bác trai bác gái chẳng lẽ muốn tới Malaysia du lịch sao? Nhưng tôi đã giới thiệu cho bọn họ hình thức du lịch hợp nhất đó chính là đường bộ!”

Sau khi nghe thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước liền bật cười, thực hiển nhiên hắn đối với loại tư duy này của cô có gặp tới bao nhiêu lần cũng không quen nổi, tùy ý rút ra một điều xì gà Brazil châm lên rồi hút, thản nhiên nói: “Nha đầu quả thực ngốc mười phần, bọn họ chuẩn bị đi gặp ông nội của em!”

“A!”

Liên Kiều không cho là đúng mà a một tiếng: “Ông nội của tôi với gia tộc Hoàng Phủ coi như là thế giao, nếu như nhìn thấy bác trai bác gái có phải rất cao hứng hay không!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhíu mày lại, cái nha đầu này quả nhiên là đơn thuần đến hết mức có thể!

“Em lại đây” hắn vô cùng bất đắc dĩ khoát tay vẫy cô lại, ý bảo cô nhích lại gần hắn thêm một chút.

Liên Kiều lười biếng đi lên phía trước, khuôn mặt cực kì vô tội mà nhìn hắn.

“Nha đầu —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài ý muốn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, âm thanh trầm thấp trung tính nhẹ nhàng vang lên: “Tôi biết em ham vui, cũng hiểu những ngày nghỉ này muốn lấy tôi làm trò tiêu khiển, nhưng —— em phải hiểu rõ một điều, một khi bọn họ gặp mặt, ý nghĩa của nó chính là em phải gả cho tôi, chúng ta sẽ trở thành một cặp vợ chồng chân chính, tôi nói như vậy em có hiểu không?”

Liên Kiều sững sốt một lúc lâu, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, nhất thời không biết nên mở miệng nói cái gì.

Đã từng nhìn qua bộ dáng thất thần như vậy của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ siết thân người cô, giọng điệu trịnh trọng: “Nha đầu, tôi hỏi em, em phải thành thật trả lời tôi!”

Liên Kiều nâng đôi mắt mờ mịt lên nhìn hắn, theo bản năng gật gật đầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một hơi hỏi: “Em đã bao giờ nghĩ sẽ gả cho tôi chưa? Có nghĩ qua muốn trở thành vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước tôi?”

Hai câu nghi vấn ném ra, lại khiến thân thể Liên Kiều run lên, hai hàng lông mày giữa trán nhăn lại, cô nhìn hắn khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không có, cho tới bây giờ tôi không có nghĩ qua chuyện đó..”

Đó là lời nói từ sâu trong lòng cô, tuy rằng từ khi cô quen người đàn ông này đã y lại thật sâu vào hắn, nhưng cô chưa từng nghĩ qua là sẽ phải lập gia đình, cho dù cô biết hắn chính là vị hôn phu đã định của cô, khái niệm kết hôn này vẫn chưa hề tồn tại trong đầu cô.

Về khoảng thời gian thân thiết với hắn ở Hong Kong, chẳng qua muốn chinh hắn một chút thôi, chuyện này với chuyện kết hôn một chút cũng không liên quan đến nhau a.

Nghe thấy câu trả lời không hề do dự của cô, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết tại sao lại sinh ra một cảm giác mất mát cùng phiền não, thậm chí có chút hốt hoảng, đây là có chuyện gì? Câu trả lời của cô không phải đúng như hắn mong muốn sao?

Nghĩ đến đây, hắn có chút phiền não mà đem điều xì gà hung hăng cắm vào trong chiếc gạt tàn, loại sương khói thản nhiên này lại khiến hắn vô cùng phiền chán.

Nhìn thấy giữa hai hàng lông mày hần hiện lên chút không vui, Liên Kiều theo bản năng giơ ngón tay nhỏ bé lên, nhẹ nhàng phủ giữa mi gian của hần (Mi gian chính là khoảng cách giữa hai hàng lông mày đó) —— sao hần lại thích cau mày như vậy? Như vậy khó chịu.

Cảm nhận được sự mềm mại giữa lông mày, nội tâm Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt giật nảy, nháy mắt, một tia khó hiểu lan tràn khắp cơ thể, là một loại đau đớn không thể tả...

“Lời em nói là thật?” Một lúc lâu sau, hần mới cất giọng trầm thấp nói.

“A? Thật giả cái gì?” Liên Kiều không phản ứng kịp câu hỏi của hần.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút ngưng trọng, hần lặp lại câu hỏi lần nữa: “Em thực không có nghĩ qua muốn gả cho tôi?”

“Đúng vậy a!” Liên Kiều vô tâm vô phé gật đầu, sau đó cười tủm tỉm chủ động ngồi trên đùi hần, hai cánh tay vòng qua cổ hần: “Nhưng mà tôi rất muốn bên cạnh anh, anh cũng không thể bỏ rơi tôi, là anh nói vĩnh viễn sẽ thương tôi, anh không thể như vậy được!”

Cô nhóc ý lại giống như nước đường hòa tan, khiến trái tim hần có một chút ngọt xen lẫn một chút tư vị chua chát ghen tuông.

125. Chương 129: Yêu Tinh Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (5)

“Liên Kiều!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo hai tay của cô xuống, giọng điệu trầm thấp vang lên: “Em là một nha đầu quá mức đơn thuần, cho nên không thể bởi vì một chốc tùy hứng mà đem hạnh phúc cả đời mình hủy hoại, tôi biết em tới Hoàng Phủ gia chỉ vì tò mò ham chơi mà thôi, nhưng mà nếu em vẫn còn nghịch ngợm như vậy, hành vi của em sẽ khiến người già hiểu lầm, đến lúc đó cho dù em không muốn gả cũng phải gả, biết không?”

Hần cố ý đe dọa cô, tuy vậy trong lòng hần cũng không có cảm giác dễ chịu, ngay lúc đó hần hận chính mình lại có thể nói ra những lời như vậy.

“Chính là... Chính là giống như bác trai bác gái hiểu lầm, phải làm thế nào ah? Tôi không biết phải giải thích như thế nào!” Liên Kiều cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên khó xử về.

Hoàng Phủ Ngạn Tước theo bản năng giơ tay lên, tách nhẹ làn môi đang bị hàm răng của cô tra tấn kia ra, nhẹ giọng nói: “Chính bởi vì như vậy, chúng ta mới cần gặp họ để giải thích rõ ràng chứ sao? Nếu không em thực sự sẽ bị gả vào Hoàng Phủ Gia!”

“Không muốn không muốn ——” Liên Kiều liên tục mà xua tay: “Nghe nói sau khi kết hôn một chút tự do đều không có, tôi không muốn không muốn!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước suy sụp càng ghê gớm hơn, hần thậm chí có xúc động muốn lập tức phủ định câu nói của chính mình.

Nhưng mà ngay từ đầu hần cũng không có dự định muốn kết hôn, nhất là —— nhất là hôn nhân thương – chính (thương mại – chính trị)!

“Đúng vậy, nha đầu, em ham chơi như vậy, nếu kết hôn thì liền thảm rồi, một chút tự do đều không có, hơn nữa cả đời cũng chỉ có thể ở nhà giúp chồng dạy con, không thể bước ra ngoài nửa bước!” Hần cố ý nói phóng đại đến mức khủng bố.

“A?”

Liên Kiều không nghĩ sẽ nghiêm trọng như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi tới mức tái nhợt, bàn tay nhỏ nhắn nhanh chóng bắt lấy tay hắn, sợ muốn khóc: “Vậy làm sao bây giờ đây? Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu bác trai bác gái đi gặp ông nội tôi, không phải sẽ xong đời sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi thấy vậy, càng không đành lòng, hắn thở dài, khẽ xoa đỉnh đầu của cô: “Được rồi, tôi sẽ giải thích rõ ràng với bọn họ, nhưng mà đến lúc đó em cũng phải phối hợp với tôi, không cần gây thêm phiền phức, biết không?”

Nếu không phải nha đầu này trước mặt ba mẹ hắn nói những lời ái muội khác thường, bọn họ cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng như thế, khoa trương hơn là bọn họ lại cho rằng Liên Kiều mang thai đứa con của hắn? Đây là như thế nào?

“Ừ!” Liên Kiều cũng không dám tranh luận, cô ngoan ngoãn gật đầu, khuôn mặt tái nhợt cũng có chút sắc màu..

Nhìn bộ dáng khấn cấp này của cô, tim Hoàng Phủ Ngạn Tước không tự chủ mà bỗng hỗn loạn, ánh mắt ngưng lại nhìn cô cũng nhiều lên một phần tâm tư ——

“Nha đầu, em có nam sinh để yêu sao?” Chẳng biết tại sao, nhưng khi hắn hỏi câu này có chút gian nan.

Liên Kiều nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày không nói gì, cô trầm mặc khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút khấn trương.

Rất lâu sau ——

“Có a!” hai chữ bật thốt ra, tâm tình cũng rất hưng phấn.

“Thực sự?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cao giọng nói, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn kia của cô, trong lòng càng không thoải mái, “Nam sinh kia là ai?”

Thậm chí có một loại giống như ăn phải dấm chua ngàn năm!

Liên Kiều nghe thấy hắn hỏi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên mỉm cười, cô cúi người tiến sát bên cạnh tai hắn nói, thần bí hạ giọng: “Tôi cho anh biết, ngàn vạn lần không thể nói cho người khác được!”

“Nói đi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước tức giận ra lệnh.

Liên Kiều cười rục rịch, cô nhỏ giọng nói: “Thực ra tôi rất thích học trưởng ở trường đó, anh ấy không chỉ có bề ngoài đẹp trai, mà ngay cả chơi bóng rổ cũng rất tuyệt, anh ấy cũng là đội trưởng của đội bóng rổ ở trường!”

Giọng nói của cô mang theo kiêu ngạo tự hào hướng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, giống như đang nói đến một thứ trân bảo cực kỳ huyền diệu.

“Mao đầu tiểu tử ấy có cái gì đáng để thích?” Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng ngày càng trở nên khó coi, trong lòng giống như ngũ vị đảo lộn, không thể nói được đến tột cùng là vị gì, tóm lại, hắn rất không thích nghe đến chuyện đó.

Nào biết Liên Kiều nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng kháng nghị, “Ai nói anh ấy là mao đầu tiểu tử? Chẳng lẽ lớn lên giống anh như vậy mới không gọi là mao đầu tiểu tử?”

Một tia không vui hiện ngay giữa trán hắn——

“Trong mắt em thì tôi trông rất già sao?”

Hắn chỉ lớn hơn cô có tám tuổi thôi, theo như lời cô nói cứ như thể hắn đã là lão già tám mươi tuổi không bằng? (Min : cái này được !)

Liên Kiều cẩn thận nhìn hắn, kỳ thật cô chỉ đang tức giận mới nói như vậy thôi, dáng dấp của hắn trông rất anh tuấn, khuôn mặt giống như tượng điêu khắc này chắc chắn sẽ khiến rất nhiều nữ sinh nghiêng ngả đi, nhất là những cử chỉ tao nhã kia, đây chính là khí chất quý tộc cao quý bẩm sinh, người khác không thể bắt chước nổi.

Nhưng mà hắn cũng không nên không có lễ phép mà trách mắng học trưởng của cô như vậy!

“Trong mắt tôi anh rất giống một lão già, ngay cả cách nói chuyện cũng cực kì giống!” Liên Kiều giận dữ nói.

“Em lặp lại một lần nữa!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cực kì tức giận, thế nhưng cô lại ghét bỏ hân già?

“Hừ!” Liên Kiều đem khuôn mặt nhỏ nhắn xoay sang một bên, nhưng ngay sau đó bị bàn tay to của hân xoay ngược trở lại ——

“Em thích hân ta tới mức độ nào ? Nói!” Giọng nói của hân rất không kiên nhẫn cường ngạnh, cùng khí chất tao nhã thường ngày của hân cách nhau một trời một vực.

Liên Kiều cảm thấy một cổ nguy hiểm đang rình rập, nhưng vẫn làm ra một bộ dạng hiên ngang lăm liết nhìn về phía hân: “Anh ấy rất ưu tú, so với anh thì tôi thích anh ấy hơn!”

Nói xong, cô tức giận đứng dậy, làm bộ dáng như phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

“Đi đâu?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đứng lên, bàn tay to lập tức xách cô trở lại.

Liên Kiều cảm thấy tất cả hành động của cô bị hân nắm trong tay, giờ bàn tay đang nắm chặt lên đánh hân: “Anh buông ra, tôi không nói cho anh, anh thật đáng ghét, tôi muốn đi ra ngoài!”

“Ngoan ngoãn ở trong này cho tôi, chỗ nào cũng không được đi!” Một đám lửa giận khiến hai mắt hân đen sì, ngay cả âm thanh cũng cao lên, tràn đầy ý tứ cảnh cáo.

126. Chương 130: Yêu Tinh Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (6)

Liên Kiều tức giận trừng mắt với hân, cô không thích nhất chính là bị người khác ép buộc, nghĩ đến đây, cô cúi đầu xuống, há mồm mạnh mẽ cắn vào cánh tay đang giữ cô lại kia.

“Ahh ——” Sắc mặt thối không chịu nổi Hoàng Phủ Ngạn Tước kêu lên một tiếng đau đớn, cơn đau ập đến khiến cánh tay đang buộc chặt kia buông lỏng ——

Xú nha đầu, khí lực cắn người không hề nhỏ!

Liên Kiều “Hừ” một tiếng, chạy về phía cửa, ngay lúc cô chuẩn bị mở cửa ra thì cánh cửa mạnh mẽ bị bật ra.

Cô tập trung nhìn, là Hoàng Phủ Ngưng!

Chỉ thấy khuôn mặt đầy tức giận của cô ta, nhất là sau khi nhìn thấy Liên Kiều, khuôn mặt tinh xảo lập tức muốn biến dạng méo mó.

“Tiểu Ngưng, sao lại không có phép tắc như vậy?” Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước ẩn chứa tia bất mãn.

Hoàng Phủ Ngưng biết mình không có gõ cửa liền xông vào quả không tốt, nhưng lúc này cô ta không có suy nghĩ nhiều như vậy.

Ngón tay chỉ về phía Liên Kiều cũng phát run, giọng điệu vô cùng tức giận.

“Anh cả, người phụ nữ bên cạnh anh —— cô ta —— cô ta quả thực quá phận!”

Liên Kiều thấy vậy, vội vàng núp sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Thấy vậy, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng hiểu được bảy tám phần, hân quay đầu ra phía sau nhìn Liên Kiều, thấp giọng hỏi: “Liên Kiều, có phải em lại gây ra rắc rối gì không?”

“Tôi nào có? Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì....” Liên Kiều làm bộ vệt chết còn cứng mồm, lộ ra khuôn mặt cực kì vô tội.

“cô, người phụ nữ đáng giận này, trước mặt anh cả tôi còn nói dối!” Hoàng Phủ Ngưng thấy Liên Kiều nói vậy, hận không thể khiến cô biến mất, cô ta tiến lên vài bước, muốn kéo Liên Kiều ra, nhưng lập tức bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ngăn lại.

“Tiểu Ngưng, đủ rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày, giọng nói trầm bổng phát ra mang theo một cỗ cường lực: “Vì một chút chuyện nhỏ mà đến đây làm ầm ĩ, thật quá kì cục!”

Tạm không nói đến đã xảy ra chuyện gì, ngay cả em gái, hắn cũng không cho phép làm càn. (Min: like cho anh cái nữa)

Hoàng Phủ Ngưng thấy trong mắt anh cả lộ ra một tia không vui, cô ta liền thu lại một chút, khuôn mặt ủy khuất nói: “Anh cả, vì cái gì mà lại thiên vị người phụ nữ này, cô ta thực sự rất quá phận, lại có thể hãm hại em!”

“Hãm hại?” không đơn giản là Hoàng Phủ Ngạn Tước, mà ngay cả Liên Kiều cũng bị giật mình.

Việc kia mà cũng có thể gọi là hãm hại? cô ta cũng thật biết diễn.

“Liên Kiều rốt cuộc em đã làm gì Tiểu Ngưng?” Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, hần thân là một tổng tài nhưng cũng không giải quyết nổi việc nhà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều cũng giương lên: “Tôi làm cái gì, cái gì cũng chưa làm, chỉ trêu chọc tính hay phát cáu của cô ta thôi, anh cũng không biết sáng nay cô ta hung dữ thế nào còn không cho tôi gặp anh, hừ!”

Hoàng Phủ Ngưng nghe thấy vậy, thân thể vì tức giận mà phát run: “Trêu chọc tính khí nóng nảy của tôi? Sáng nay tôi rất tốt bụng kêu cô chờ trong phòng làm việc, chẳng lẽ cô không biết anh cả tôi đang họp sao? Chẳng lẽ muốn anh ấy công khai muốn gặp cô ngay sao? cô quả thực là trắng tráo!” (nói khoác không biết ngượng)

“Hừ, cô đang nói cái gì đó, tôi khiến cô bị tàn tật? Chỗ nào của cô bị tàn tật? cô thật biết vu khống người!” Liên Kiều lại bắt đầu “cắt câu lấy nghĩa”, nhưng mà không thể trách cô, cô xác thực không biết ý nghĩa của câu “trắng tráo”.

“cô –”

Hoàng Phủ Ngưng không biết Liên Kiều luôn có tật xấu này, ngược lại khiến cho bản thân lần thứ hai chịu nhục, cô ta nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: “Anh cả, anh xem cô ta –”

“Hai người đủ rồi! Tiểu Ngưng, em nói rõ ràng xem đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu của Hoàng Phủ Ngạn Tước như muốn nổ tung, hắn chính là nuông chiều em gái quá thành hư rồi, mà Liên Kiều cũng là ma đầu không dễ dàng gì buông tha hơn nữa bình thường cô “cắt câu lấy nghĩa” vẫn có thể khiến người ta tức giận đến hộc máu, hai người này nhất định là bất tự không hợp, mới ở chung có vài ngày mà đã náo loạn thành ra như vậy rồi.

Hoàng Phủ Ngưng bực bội dậm chân, gần như muốn nứt nở nói: “Anh cả, em nói không rõ ràng, anh đến phòng làm việc của em...nhìn cái là biết!”

“Hừ! Làm bộ làm tịch!” Liên Kiều bắt mắt trừng mắt với cô ta một cái.

Đến thì đến, nào có nghiêm trọng như vậy a!

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị em gái làm ầm ĩ đến mức không chịu đựng nổi, hắn khoát tay: “đi, đi thôi!” nói xong, hắn nhìn về phía Liên Kiều nói: “Nha đầu, em cũng đi thôi.”

Liên Kiều chu cái miệng nhỏ nhắn lên, không can tâm tình nguyện đi theo phía sau.

Thang máy chậm rãi dừng ở tầng thứ 76, cũng chính là phòng làm việc của Hoàng Phủ, bận rộn như cũ, nhưng khoảnh khắc đám nhân viên nhìn thấy tổng tài “giá lâm”, trên mặt đều hiện lên vẻ mặt kính sợ, mà đám nhân viên nữ thì đang rối rối mơ tưởng đến vị tổng tài cao cao tại thượng này.

Trời ạ! Tổng tài lại có thể tới tầng này của bọn họ?

Thấy tình huống như vậy, đám nhân viên làm việc càng thêm chăm chỉ, thái độ tốt hơn hẳn so với bình thường.

Hoàng Phủ Ngưng mở toang cửa phòng làm việc ra, một đám nhân viên cũng tò mò nhìn vào căn phòng đang mở toang cửa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi tới, sau khi đánh giá bốn phía xung quanh, nhíu mày nói: “Tiểu Ngưng, anh không thấy chỗ này có chút lạ thường nào!”

Liên Kiều không phải gây rắc rối sao? Sao ngay một chút dị thường đều không có? Trước lúc hắn đến đây đã nghĩ rằng phòng làm việc này nhất định loạn thành một đồng rôi.

Hoàng Phủ Ngưng hung hăng trừng Liên Kiều một cái, sau đó nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước: “Anh cả, người phụ nữ này rất ác độc, anh mở thử ngăn kéo trên bàn làm việc của em xem đi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy em gái không giống như đang nói dối, hắn không nói hai lời liền đi tới trước bàn làm việc vươn tay liền kéo ngăn kéo ra –

một con rắn toàn thân màu xanh lá đập thẳng vào mắt hắn, thậm chí răng nanh của nó còn lộ ra bên ngoài!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nao nao, hắn ngẩng đầu nhìn Liên Kiều, đây là cô làm sao?

Nghĩ đến đây hắn mang theo chút nghi ngờ vươn tay bắt con rắn trong ngăn kéo ra, nhìn kỹ, lại hơi giật mình một chút.

127. Chương 131: Yêu Tinh Giá Lâm: Quấy Rối Ở Công Ty (7)

“Này —— ”

Ánh mắt nghiêm nghị của Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật giật, con rắn kia lẳng lặng an vị trên bàn tay to của hắn, mang theo bộ dáng muốn ăn thịt người.. ặc.

Lúc này Liên Kiều đi lên trước, nhìn thấy con rắn trong tay hắn, vội cướp lấy, sau đó đi tới chỗ Hoàng Phủ Ngưng, đột nhiên vung con rắn lên trước mặt cô ta.

“A —— ”

Hoàng Phủ Ngưng sợ hãi tới mức liên tục kêu to, thậm chí không thềm để ý xung quanh có ai hay cái gì không mà liên tục tìm chỗ trốn, khiến những người bên ngoài văn phòng tò mò nhìn vào bên trong.

“Liên Kiều!” Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô nghịch ngợm như vậy, vẫn nhìn không được nhẹ giọng quát: “Nghịch ngợm đủ rồi!”

Liên Kiều đem con rắn giơ lên, cố ý phát ra một tiếng sợ hãi : “Ồi? Thì ra là một con rắn giả, thật giống, Hoàng Phủ Ngưng, thì ra cô sợ rắn, nó là một con rắn giả, không tin cô nhìn lại đi!”

Nói xong, cô vẫn như khi nãy dùng sức cố ý đưa con rắn này qua bên Hoàng Phủ Ngưng.

“A —— cút ngay!”

Hoàng Phủ Ngưng bị dọa không nhẹ, cô ta vội vàng tránh sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước, toàn thân run rẩy chỉ chỉ vào Liên Kiều nói: “Cô đúng là một người điên không ai muốn!”

“Hừ, cô vẫn còn sức lực đi mắng chửi người khác, tôi cứ dọa cô!” Liên Kiều nhặt con rắn lên, chạy tới phía Hoàng Phủ Ngưng.

“Cút ngay, cút ngay, cút ngay!”

Đường như Hoàng Phủ Ngưng muốn cuộc người thành một cục, nhất là lúc nhìn thấy con rắn trên tay Liên Kiều, càng hoảng sợ trừng lớn hai mắt, hai cánh tay còn điên cuồng khua khua .

“Liên Kiều, nháo đủ!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến lên dùng một tay giữ cô lại, sau đó đem con rắn trong tay cô vứt ra ngoài, khuôn mặt lộ vẻ không vui: “Em tại sao lại có thể nghịch ngợm như vậy?”

Liên Kiều không phục nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, giữa đầu nói: “Hừ, chỉ là một con rắn giả, đã bị dọa thành ra như vậy? Thật sự là buồn cười!”

Hoàng Phủ Ngưng sớm đã sợ hãi đến toàn thân phát run, nói một câu cũng không lên lời, chỉ dùng đôi mắt thù hận mà trừng Liên Kiều.

“Nha đầu, con rắn này là thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị Liên Kiều nháo cho đầu óc choáng váng, tại sao cô lại có thể có những độ vật kì quái đến bậc này?

“Làm sao tôi biết được?” Liên Kiều nghiêng đầu, cà lơ phát phơ mà trả lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài: “Con rắn này không phải của em?”

“Làm sao có thể là của tôi? Ngay cả thấy cũng chưa thấy qua!”

Liên Kiều giương khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất, đôi mắt màu tím như nhìn hấn tổ cáo.

Hoàng Phủ Ngưng sau khi nghe vậy, giọng noi trở nên cực kỳ bén nhọn: “Cô —— cô nói dối! Con rắn này rõ ràng là cô vứt vào trong ngăn kéo của tôi!”

“Cô vu oan người khác, tôi cũng không phải nhà ảo thuật, làm sao có thể biến ra một con rắn bỏ vào trong ngăn kéo của cô?” Liên Kiều cũng không chút khách khí mà trừng cô ta, câu nói cũng hung hăng dọa người.

“Không phải cô thì là ai? Từ sáng tới trưa cũng chỉ có mình cô trong phòng làm việc của tôi!” giọng nói của Hoàng Phủ Ngưng cũng cao hơn.

“Hừ ——” Liên Kiều vẻ mặt khinh thường, “Cô ra khỏi căn phòng này không bao lâu tôi cũng đi khỏi, ai biết lúc tôi đi rồi còn có người khác vào không!”

Hoàng Phủ Ngưng tức giận đến chân tay cũng phát run, bàn tay run run chỉ vào cô mà nói: “Cô nói dối, tôi cho cô biết, căn phòng này không có ai khác dám đi vào!”

“Hừ!”

Liên Kiều nhìn cô ta, lập tức làm mặt quỷ nói: “Thì đó, cô cái người phụ nữ hung dữ này, ai dám không có việc để đến xem khuôn mặt tà ác của cô chứ, trốn còn không kịp nữa là!”

“Cô —— ”

Lòng ngực Hoàng Phủ Ngưng phập phồng hoàn toàn bị câu nói của Liên Kiều làm cho tức giận, cô ta sải bước tiến lên, hung tợn nói: “Cô miệng lưỡi trơn tru đúng không?”

Nói xong, liền giơ lên tay lên , muốn hung hăng tát cho Liên Kiều một cái.

“Tiểu Ngưng, đủ rồi!” Bàn tay kia vừa , muốn hạ xuống đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước chặn lại.

”Anh cả

Hoàng Phủ Ngưng bắt măn vì bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ngăn cản, cô ta chỉ vào ngăn kéo của mình nói: “Người thực sự quá phận là người phụ nữ này! Anh còn che chở cô ta? Cô ta thật đáng sợ, vứt rắn ở chỗ này là chuyện nhỏ, thế nhưng cô ta đem ngăn kéo có khóa bảo mật của em phá hỏng!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi nghe thấy vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc, hấn một lần nữa đi đến trước bàn làm việc, đúng vậy, thì ra ngăn kéo này dùng mật mã cao cấp, hơn nữa loại khóa này là dùng công nghệ cao để bảo vệ, nếu người không biết mật mã mà đối quá một lần, nó sẽ không để cho người trộm có cơ hội thứ hai mà lập tức phong tỏa khu vực được mã khóa bảo vệ.

Liên Kiều cũng tò mò đi lên phía trước, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước sau đó lại nhìn Hoàng Phủ Ngưng, “Này, Hoàng Phủ Ngưng, cô cũng nói ngăn kéo này dùng mã khóa cao cấp bảo vệ, tôi lại không biết mật mã, làm sao có thể mở ngăn kéo rồi ném con rắn đó vào? Cô thật ngu ngốc!”

“Nói không chừng cô lại mèo mù vớ được chuột chết thì sao!” Hoàng Phủ Ngưng trăm phần trăm tin tưởng là cô gái trước mặt này gây ra.

Liên Kiều sau khi nghe vậy, hai tay nhỏ chống lấy cái eo: “Cô đang mắng tôi là hạt tiêu, hay là mắng chính cô là chuột chết hả?”

“Cô —— ”

Hoàng Phủ Ngưng hận không thể tiến lên hung hăng cho cô một tát, nể vì có anh cả bên cạnh, khiến cô ta không cách nào thực hiện được.

“Hừ! Nói không chừng chính cô vứt con rắn đó vào, cố ý giá họa cho tôi, mật mã này cũng chỉ có mình cô biết, người khác làm sao biết?” Liên Kiều nhìn cô ta le lưỡi, hùng hổ nói.

“Được rồi, hai người đủ rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước mở miệng, âm thanh trầm thấp mang theo tia mệnh lệnh.

Hai người cũng không lên tiếng.

“Tiểu Ngưng!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn em gái mình: “Chuyện này không cần nói nữa, không phải là việc lớn gì, cũng không có mất tư liệu mật nào, chỉ là một trò đùa dai mà thôi, Liên Kiều nói cũng không phải không có lý, cô ấy cũng không biết mật mã ngăn kéo, cho nên cũng không có khả năng vứt con rắn này vào, hết thấy chính là hiểu lầm mà thôi, đừng ở đây!”

Hôm nay bốn giờ, đầu tiên!

128. Chương 132: Yêu Tình Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (8)

“Anh cả ——” Hoàng Phủ Ngưng trăm triệu không nghĩ tới anh cả sẽ thiên vị Liên Kiều như vậy, gấp đến độ dậm chân.

“Không nghe thấy anh vừa nói gì sao? Chuyện này đừng ở đây!” Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh giọng quát: “Em tự nhìn lại chính mình đi, em là người của Hoàng Phủ Gia, là chủ quản ở bộ phận này, chỉ chút việc nhỏ ấy mà cứ bám theo không tha, cấp dưới sẽ nhìn em như thế nào?”

Hoàng Phủ Ngưng cắn môi, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, tuy rằng trong lòng không phục, nhưng vẫn là thấp giọng nói: “Em biết rồi, anh cả!”

“Ừ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi day day thái dương, “Tiếp tục công việc đi, đừng để cấp dưới xem trò cười nữa!”

Hoàng Phủ Ngưng lần thứ hai không tình nguyện mà gật đầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quay người ra cửa, thấy Liên Kiều còn do dự không muốn bỏ rơi con rắn kia đi, thấp giọng quát: “Liên Kiều, theo tôi về văn phòng!”

Liên Kiều cũng một bộ dáng không cam tâm tình nguyện, rất nhanh nhặt con rắn kia lên, đi về phía cửa, lúc đi ngang qua người Hoàng Phủ Ngưng, lập tức lấy con rắn ra —— (Min : *mặt thối*)

“Này, cô còn muốn nó sao?” Cô cố ý cười rất vô tội.

“Lấy đi!” Hoàng Phủ Ngưng lần thứ hai bị dọa oa oa kêu to.

“Liên Kiều!” Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng bước, giữa trán hơi nhú lại tản ra hơi thở uy quyền.

Liên Kiều le lưỡi, lẩm bẩm nói: “Người ta chính là tốt bụng muốn hỏi cô ta còn muốn nó không, không cần liền bỏ đi, cần phải phản ứng lớn như vậy sao?” Nói xong, vẽ mặt đắc ý quơ quơ con rắn trên tay, đi nhanh tới bên người Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngưng tức giận đem cửa văn phòng đóng lại ” rầm ” một cái.

Nhìn Liên Kiều cái bộ dáng sung sướng khi thực hiện được trò đùa dai, Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đắc dĩ lắc đầu, lôi kéo cô đi ra.

Nếu không đem cô đi, không biết còn gây ra cái tai họa gì nữa.

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, đã trưa rồi, tôi đói!”

Trở lại văn phòng tổng giám đốc Liên Kiều luôn đi đi lại lại trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô vừa nói còn khoa trước vuốt vuốt bụng, thấy hắn ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, chỉ một mực nhìn văn kiện trong tay, con mắt tinh tinh liền lộ ra một tia giảo hoạt.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nói chúng ta ăn trưa ở đâu mới được đây?” Thấy hắn không thèm nhìn mình, Liên Kiều sôi nổi chạy đến bên cạnh hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn oang oang nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không lên tiếng.

Liên Kiều nghĩ nghĩ, sau đó giống như một con mèo nhỏ cọ cọ trên người hắn: “Hoàng Phủ Ngạn Tước, lúc sáng tôi đến công ty, thấy bên cạnh công ty có thật nhiều nhà hàng đó, anh đi ăn cùng tôi có được không!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại lật một trang văn kiện, trên mặt bình tĩnh nhìn không ra trong lòng hắn nghĩ gì, ánh mặt trời thản nhiên chiếu qua tấm kính chiếu lên dáng người nghiêm nghị anh tuấn của hắn, khiến cho Liên Kiều bỗng cảm thấy thật khấn trương.

Từ lúc bước vào văn phòng đến bây giờ, Hoàng Phủ Ngạn Tước một câu cũng chưa nói, hắn trầm mặc khiến tim cô càng nhảy loạn.

Cô vừa muốn mở miệng nói chuyện, lúc này, điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

Liên Kiều hoan hô một tiếng, văn phòng này rốt cục cũng có một chút âm thanh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc nhìn một cái, sau đó dè lên phím nghe.

“Hoàng Phủ tiên sinh, trưa này có bữa tiệc cũng tổng giám đốc tập đoàn KB, cách buổi hẹn còn nửa giờ!” Âm thanh nghiệp vụ của thư kí tổng giám đốc vang lên.

“Từ chối! Toàn bộ tiệc rượu hôm nay hủy bỏ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng nói không có chút nào phập phồng.

“Vâng ạ, Hoàng Phủ tiên sinh!” Thư kí tổng giám đốc sau khi tiếp nhận mệnh lệnh lập tức ngắt điện thoại.

Phòng làm việc lần thứ hai khôi phục sự yên tĩnh.

Mà Liên Kiều đứng ở một bên sớm đã tròng lộn hai mắt, nửa ngày sau, khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm lại — xong, từ đầu cô đã tính toán đi theo hắn ăn ké bữa cơm, nhưng xong rồi, bữa ăn đã bị hắn hủy bỏ.

Không được, như vậy sao được? Hắn là người sắt thì cô cũng vậy sao? Cho dù hắn làm bằng sắt, thì cô cũng không phải. Hắn nhất định là cố ý, người đàn ông này cũng thật bại hoại!

Nghĩ đến đây, Liên Kiều ôm lấy cánh tay hắn, đáng thương nói: “Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh làm như vậy thật không lẽ phép, tổng giám đốc bên tập đoàn kia cũng muốn giao thiệp tốt với anh, nói vậy nhất định có chuyện quan trọng muốn nói với anh, câu đầu tiên anh lại nói hủy bỏ, thật là làm tổn thương người khác?”

Cô đang cố gắng vãn hồi bữa tiệc này, như vậy cô cũng không phải chịu đói... dạ dày của cô!

Thấy hắn vẫn không nói lời nào, Liên Kiều buông cánh tay hắn ra, nổi giận nói: “Này, anh không muốn ăn cơm trưa thì đừng nói làm gì, tự tôi đi, người ta không muốn bị đói chết!”

Nói xong, cô nhìn thấy mặt hắn không có tia biểu tình nào, dậm chân muốn đi, thì âm thanh trầm thấp lại vang lên ——

“Em muốn ăn cái gì?” Hỏi đến không chút để ý, cũng không khó nghe ra có một chút dịu dàng một chút nhẫn nại.

Liên Kiều cảm thấy trước mắt như một cánh đồng hoa nở rộ, lúm đồng tiền cũng giống như cánh hoa nở rộ, cô hưng phấn kéo cánh tay hắn nói:

“Tôi muốn ăn đồ Malaysia, sáng nay tôi nhìn thấy bên đó có một nhà hàng Malaysia chính tông!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đem văn kiện để sang một bên, ngẩng đầu, con ngươi thẳng tắp như có như không nhìn cô, nhìn thẳng đến khi cô cảm thấy cả người không được tự nhiên, bên môi nhếch lên một nụ cười thâm trầm ——

“Đúng vậy, kể bên đúng là có một nhà hàng Malaysia chính tông, nhưng mà, không biết sáng nay em có thuận tiện đi dạo tới cửa hàng đồ chơi Malaysia bên cạnh nó nữa không?”

Liên Kiều ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ban đầu cũng không có được tự nhiên, cô cắn cắn môi, sau đó gượng cười vài tiếng:

“Hắc hắc, bên cạnh nhà hàng kia có cửa hàng đồ chơi sao? Tôi lại không biết ah!”

“Thật sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi một nhướng mày, trong mắt mang theo vài phần ý cười: “Xem ra tôi nên nói lại một chút, gian hàng kia chuyên bán đồ chơi yêu thích cho người Malaysia!”

Canh hai!

129. Chương 133: Yêu Tình Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (9)

“A? Phải không?”

Liên Kiều cố ý đưa mắt nhìn hắn một cách khoa trương: “Không nghĩ tới tại nơi này lại có cửa hàng bán đồ chơi của Malaysia! Có thời gian nhất định tôi phải đi mới được!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng dậy, đi tới cửa sổ sát đất vươn vai một cái, một mảng ánh sáng bị thân hình cao lớn che khuất.

“Sáng nay em còn chưa đi dạo đủ sao?” Hắn bình thản mở miệng giọng nói nhẹ nhàng tùy ý, nhưng đích thực khiến Liên Kiều bị dọa không nhẹ.

“Tôi, tôi chỗ nào —— ”

“Con rắn kia đâu ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước không đợi cô nói xong liền trầm giọng hỏi.

Liên Kiều nhìn hắn, sau đó rất không tình nguyện bĩu môi lấy con rắn kia ra, “Ah, ở chỗ này, cho anh!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhận lấy con rắn, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi, vừa thưởng thức vừa nói (thưởng thức ở đây là nhìn nó nhé ! không phải ăn đâu ah~~): “Không nghĩ tới con rắn đồ chơi ở cửa hàng kia trông rất thật rất sống động!”

Nhìn như tự hắn nói tự hắn nghe, nhưng sau câu kia, ánh mắt dừng ở trên người Liên Kiều.

“Cái kia —— cái kia —— hắc hắc, không nghĩ tới anh đối với món đồ chơi này rất hiểu ah!” Liên Kiều cười gượng vài tiếng, cười tới độ nghĩ một đằng nói một nẻo

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, chỉ cong môi lên nhìn cô, khuôn mặt bình tĩnh với cái nụ cười như có như không kia khiến cô gian nan nuốt nước miếng.

Cô không khỏi trộm liếc về phía hắn, đối diện với nụ cười của hắn, hào quang nơi đáy mắt, trong trẻo đến dọa người, thậm chí mang theo một tia âm mưu nham hiểm, phảng phất giống như đã nhìn thấu trò hề của cô.

Cô bắt đầu cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, ánh mắt hốt hoảng, né tránh cái nhìn thẳng từ hắn, sau đó, mang theo một tia bối rối ——

“Được rồi, dù sao đã bị anh nhận ra, cũng không hề gì!”

Đáy mắt Liên Kiều lóe lên một tia tức giận, dưới ánh mắt sắc bén của hắn thì cô không thể che giấu nổi điều gì, không thể không đầu hàng: “Đúng con rắn này là tôi mua, chỉ là lúc mua nó tôi nghĩ nó là món đồ chơi rất hay!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô nói thật, gật đầu cười cười, “Lại đây, nha đầu!” Hắn dang hai tay ra.

Liên Kiều ngoan ngoãn bước lên, không biết trong hồ lô của hắn đựng thuốc gì, chỉ có thể mở to đôi mắt vô cùng ủy khuất mà nhìn hắn.

“Ai —— ”

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài ý muốn thở dài một hơi, sau đó vươn tay đem cô kéo lại gần, kéo vào trong ngực.

“Đừng” một tiếng, Liên Kiều cảm thấy tim mình đập mạnh một nhịp, Cô không có tránh thoát, chỉ ngoan ngoãn để hắn ôm lấy cô, loại hơi thở đầy nam tính này lần nữa bao bọc lấy cô...

“Nha đầu...”

Âm thanh trầm thấp lộ ra làm say mê lòng người, cánh môi ấm áp ghé sát vào vành tai cô, “Em ah, tôi nên bắt em nên làm thế nào mới phải...”

Nghe được những lời này, Liên Kiều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bất ngờ đối diện với cặp mắt thâm thúy kia, không khỏi thì thầm:

“Tôi thì như thế nào...”

“Còn tranh luận!” Âm thanh của Hoàng Phủ Ngạn Tước rất nhẹ, rất giống mộng ảo, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mũi cô khẽ nói: “Hôm nay em quá nghịch ngợm, về sau không cho phép như vậy!”

Tuy giọng nói mang theo tính mệnh lệnh, nhưng lại giống như sự sủng ái đối với người yêu.

“Tôi nào có...” Liên Kiều vừa muốn phản bác, lại bất gặp ánh mắt đang nhìn chăm chú của hắn nên đành đem những lời kia nuốt xuống.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô dụi dụi đi rất nhiều, không khỏi cảm thấy uất ức, không biết tại sao, hắn dường như đang quen dần với cảm giác bị người con gái này dẫn dắt trước, nhưng mà —— hắn vẫn nhanh chóng che giấu được. (Min : Anh này có thói quen thích bị ngược)

“Em có thể lừa được người khác nhưng không thể qua mắt được tôi!” Ngữ khí nhẹ nhàng, hai má tuấn mỹ dụi dụi khác thường, như vậy càng khiến lý trí của cô bị mê hoặc.

Liên Kiều chu miệng, thật cẩn thận hỏi: “Anh đã sớm biết?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước lần thứ hai cúi xuống nhìn cô, môi mỏng nhếch lên, cả người phát ra sức quyến rũ khiến người khác không thể bỏ qua, quyền uy mà tràn ngập cơ trí ——

“Em có chút kỹ xảo!” Hắn cười nhẹ, “Nhưng mà tự tiện mở ngăn kéo người khác khi chưa được sự cho phép cũng không phải phép lịch sự thường thấy!”

Liên Kiều trừng mắt, ngơ ngác nhìn hắn hỏi: “Làm sao anh biết là tôi mở ngăn kéo?”

Chắc chắn hắn đã bị bộ dáng ngây ngốc này của cô cuốn hút, nụ cười bên môi càng lớn hơn, như từng tia gợn sóng tiến vào trong lòng cô.

“Vậy em nói cho tôi biết, sở trường lớn nhất của em là gì?” Hắn ngược lại nhắc nhở cô.

“Sở trường lớn nhất... Ừ...” Liên Kiều nghiêng đầu suy nghĩ, vài giây đồng hồ sau, lúm đồng tiền gương lên: “Đương nhiên là giác quan thứ sáu!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Cho nên a, một chuỗi mặt mã thì làm sao có thể làm khó được em?”

Liên Kiều bình tĩnh ngộ, cô nhìn lại người đàn ông cao hơn cô một cái đầu này thật lâu, giữa hai đầu lông mày mang theo nghi vấn: “Vậy khi nãy anh vì cái gì mà không vạch trần tôi?”

Thật sự là kỳ quái, hẳn ngay từ đầu đã biết rõ, vì cái gì bây giờ mới nói.

“Nha đầu ngốc!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không có trực tiếp trả lời cô, chỉ trầm giọng nói: “Lần sau không được như vậy nữa, biết không?”

Liên Kiều không đoán được là hẳn sẽ dễ nói chuyện như vậy, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, ặc, lúc sau mới cẩn thận hỏi lại: “Anh —— anh không tức giận sao?”

Hắn bị cô làm hỏng đầu óc sao? Thế nhưng lần này lại không truy cứu ?

“Tức giận cái gì?” Ánh mắt hắn càng dịu dàng, tràn ngập sủng nịnh mà nhìn cô, như phảng phất giống như đang dung túng cho đứa nhỏ vậy.

Liên Kiều ngẩn ra: “Tôi làm em gái anh tức giận như vậy, hẳn không thể giết tôi, anh là anh trai cô ta, nhìn cô ta bị bắt nạt mà không thay cô ta trút giận?”

“Em nói như vậy ngược lại nhắc nhở tôi...”

Lời chưa nói xong, hắn dùng hai tay gắt gao ôm chặt lấy cô, cánh môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua vành tai cô, khí tức mãnh liệt mà nguy hiểm khẽ chạm, đằng sau cái gáy tuyết trắng, “Em nói, tôi nên trừng phạt em cái nha đầu bướng bỉnh nhất này như thế nào ? ”

130. Chương 134: Yêu Tinh Giá Lâm: Tại Công Ty Quấy Rối (10)

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn nhìn vẻ mặt nửa thật nửa giả kia của hắn, đôi mắt tím nghịch ngợm đảo quanh, sau đó lập tức ngọt ngào nhào vào trong ngực hắn, âm thanh cũng trở nên cực kỳ mềm nhẹ: “Anh dọa tôi có đúng không? Anh mới không trừng phạt tôi đâu.”

Bên tai, truyền đến tiếng cười trầm thấp gợi cảm của hắn...

“Vật nhỏ đáng yêu...” Hắn theo bản năng mà gạt lọn tóc dài của cô, đầu ngón tay vẫn thường thức sự mềm mại của nó : “Tự tin như vậy sao?”

Liên Kiều cười ngốc: “Không phải tôi tự tin, là anh quá tốt a, mới không làm gì đối với tiểu nha đầu như tôi, nhưng mà tôi cam đoan sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ gây sự nữa!”

“Thật?”

Con người luôn thâm thúy bỗng toát lên vẻ ôn tồn nhàn nhạt, cũng bởi vậy mà gương mặt anh tuấn mang theo một chút dịu dàng nữa, khiến hắn lại tăng lên một phần sức quyến rũ làm người ta không giải thích nổi.

Tim cô không khỏi đập mạnh, nơi đáy lòng phảng phất như bị một lực lượng nào đó va chạm, ngoan ngoãn gặt đầu, sau đó nhìn hắn, giống như đang chờ hắn trả lời.

Đôi đồng tử xinh đẹp diễm đam như thủy tinh, lông mi thật dài bao quanh viền mắt, nhẹ nhàng dao động giống như dòng nước màu tím đang chảy...

“Được rồi, lần này tạm thời bỏ qua cho em, lần sau còn bướng bỉnh như vậy, sẽ không dễ dàng tha cho em như vậy đâu!” Trong ánh mắt trong suốt lóe lên một tia tình cảm mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Liên Kiều hoan hô một tiếng, giống như nghe được sự ban ân từ trong miệng hắn, hai tay cô ôm lấy cánh tay hắn, “Anh đối với tôi thật tốt...”

Nói xong, liền kiễng chân lên, chủ động đặt một nụ hôn nhẹ trên mặt hắn, mang theo mùi hương tươi mát bẩm sinh, thản nhiên, giống như một ngọn sóng làm xao động mặt hồ trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước.. Từng vòng từng vòng, không ngừng mở rộng.

Nơi nào đó sâu trong lòng, đột nhiên bị hành động dịu dàng này làm cho nổ tung!

Làn môi cô vừa rời khỏi hai má hắn, ngay sau đó, hắn nhanh chóng ôm cô vào lòng, ngón tay thon dài nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, chạm nhẹ vào mũi cô: ‘Nha đầu, thành ý của em không đủ’.

Lời vừa nói xong máu Liên Kiều chưa kịp chạy lên não, cô mơ hồ nhìn hắn, không hiểu nổi ý tứ của hắn, sâu trong đôi mắt hắn, cô nghi hoặc: nhìn thấy chính mình bên trong đó.

Bờ môi anh đào đẹp dễ khẽ mở ra., cực giống như nụ hoa ướt đầm nước mưa, mà hình bóng xinh đẹp kia cũng khiến lòng mày Hoàng Phủ Ngạn Tước nhú lại, co rút lại sau đó biến thành chiếm hữu —

‘Thật là nha đầu ngốc ’ Mang theo tiếng cười trầm thấp ,nhẹ nhàng thì thầm giống loại rượu ngon lâu năm,chỉ mới ngửi thôi đã say đắm lòng người.

Cả người hắn toát ra một tia tà mị nhẹ nhàng, kim lòng không đau mà cúi người thấp xuống, đôi môi cực nóng rất cực cũng đặt lên hai cánh hoa đào đang run rẩy kia, nhẹ nhàng như chú bướm đang thưởng thức nhụy hoa.

Thân thể Liên Kiều đột nhiên run lên, ngay sau bị bàn tay to của hắn ôm lấy.

Hắn hôn rất nhẹ nhàng, giống như bờ môi cô là cánh hoa trân quý nhất thế giới vậy, chậm rãi nhắm nháp, thưởng thức hương vị ngọt ngào của cánh hoa .

Vừa nhẹ nhàng đầy tính chiếm hữu, lại bá đạo như vậy, toàn lực hút lấy mềm mại ngọt ngào của cô, tất cả đều làm hắn yêu thích không buông tay, không nén nổi tình cảm!

Liên Kiều chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, chân tay luống cuống, để mặc hắn một lần lại một lần dùng bờ môi hắn khắc họa hai cánh hoa của cô, từng đợt tê dại truyền khắp toàn thân cô.

Mỗi cái hôn đều sẽ khiến cô sinh ra cảm giác hoang mang lạ lùng, loại cảm giác này điều khiển cô,lại giống như đang nói vớ vẩn cô thuộc về hắn, hắn mút lấy hương thơm ngọt, khiến tim cô không khỏi đập phồng thoải mái. nhưng mà — tại sao lại như thế này ?

Cô không hiểu.....

Thật không hiểu.....

Hoàng Phủ Ngạn Tước chưa bao giờ nói với cô, vì cái gì mà hắn lại thích môi cô đến vậy, mà chính cô dường như cũng rất chờ mong loại hành động như này...

Thật lâu sau , hắn rốt cực được thỏa mãn, mở mắt, ngón tay thon dài khi vuốt ve bờ môi cô, nơi đó lưu lại mùi vị thuộc về hắn.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, đôi môi phấn hồng lấp lánh ướt át, càng thêm mê hoặc lòng người.

‘Thích không?’

Hơi thở của hắn có chút bất ổn, để trán hắn dựa sát vào trán cô, không biết tại sao, hắn rất muốn biết cảm giác trong lòng cô.

Liên Kiều khờ dại gật đầu, khuôn mặt đơn thuần ửng đỏ. ‘Tại sao có thể như vậy...’ Cô thì thào nói, mang theo nghi ngờ mà ngay chính cô cũng không trả lời được hỏi.

Cô nhìn hắn, đôi mắt tím mang theo tò mò — tự hắn? Ki à chính cô cũng có thể chủ động hôn hắn phải không?

Thuận theo loại xúc động không hiểu nơi đáy lòng này, cô bỏ qua ngại ngùng, giương đôi môi phấn hồng lên, chủ động dán lên đôi môi hắn.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ run, mặc dù hắn có rất nhiều phụ nữ, nhưng loại ngược ngùng giống như thế này, cẩn thận nhẹ nhàng hôn hắn khiến cho đáy lòng hắn có một loại xúc động sắp bùng nổ...

Liên Kiều để hai bàn tay nhỏ bé lên ngực hắn, liếm cánh môi của hắn, khắc họa hình dáng môi của hắn.

Một hành động vô tâm nhưng lại khiến hiệu quả rất rõ ràng. Hoàng Phủ Ngạn Tước hít vào một ngụm khí lạnh,

biểu tình ôn hòa trên mặt bỗng trở nên nguy hiểm, nha đầu vô tâm này, cô có biết bản thân mình đang làm gì không?

Nhưng mà. trong lúc này tình cảm nhanh chóng đánh úp hắn, hắn rút cuộc cũng không do dự, chuyển bị động thành chủ động, đem bàn tay cô kéo ra, đặt lên gáy hắn, mạnh mẽ ngậm lấy bờ môi cô, đáy mắt ẩn chứa mãnh liệt đều bùng lên, cái lưỡi mang theo lửa nóng cạy mở hàm răng của cô.

Giống như qua cả một thế kỷ, khi hắn quyến luyến mà buông đôi môi cô ra, nhìn lại đôi mắt mê hoặc của cô.

‘Nha đầu đơn thuần, em quả thực khiến cho tôi có một dự vọng muốn nuốt em vào trong bụng.....’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười đến đặc chí lại khiến trái tim cô đập liên hồi.

‘Ách?’

Liên Kiều giương cái miệng nhỏ nhắn, càng lúc càng mơ hồ...

‘Nghĩ cái gì vậy?’ ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước quả’ thực lưu luyến bộ dạng như lạc vào cõi thần tiên này của cô, giống y như một con búp bê đang trong trạng thái mộng du vậy.

Liên Kiều sau khi nghe vậy, liếm liếm môi, không khó để nhận ra mùi vị nam tính trên đó, tâm trạng mơ hồ nói —

‘Tôi muốn ăn cơm trưa, thật đói...’

‘.....!’

131. Chương 135: Yêu Tình Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (1)

Bữa cơm trưa mặc dù như ý nguyện của Liên Kiều là tới nhà hàng Malaysia kia, mặc dù đang ở trên bàn cơm, nhưng sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã xanh mét tới mức dọa người.

Nhìn nha đầu bên cạnh kia ăn uống đến là vui vẻ, hắn ngược lại không có gì khẩu vị, ánh mắt thâm thúy pha chút phức tạp nhìn khuôn mặt của cô, giống như đang nghiên cứu một món đồ cổ.

Nha đầu này thực không phải là nha đầu vô tâm vô phế, bộ dáng ầm áp lúc này của cô, thể nhưng điều đầu tiên nghĩ tới chính là dạ dày của mình, chuyện này xác thực khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước thiếu chút nữa không thở nổi, thật có xúc động muốn hung hăng bóp gãy cái cổ kia. Có phải hắn không nên có thói quen như vậy ?

Thói quen cô không hiểu phong tình, thói quen cô vô tư châm ngọn lửa dự vọng trong hắn lên sau đó vô tội mà dập tắt nó không còn dấu vết, thói quen nhìn cô tâm vô phế khờ dại đơn thuần?

Nhìn bộ dáng không hề thực nữ của cô ra sức cho thức ăn vào miệng, mỗi khi cầm lên một đĩa thức ăn ngon, đôi mắt tím kia lại lóe sáng, khiến hắn không khỏi cười khổ một tiếng.

Cô là người của Vương thất, thể nhưng lại không có một chút phong thái của Vương thất; cô thân sống trong danh môn, nhưng không có cái loại cao ngạo kiêu căng của những tiểu thư danh viện; cô nghịch ngợm gây sự, thích theo ý của mình mà chinh người khác, nếu không đặt liên hệ giữa cô và Vương thất kia mà nói, trên người cô thật không có khí chất của những người trong quý tộc Vương thất, nhưng — cũng chỉ thế thôi!

Đơn thuần như vậy khiến người ta yêu, khờ dại khiến người ta thương, lại ngốc khiến người ta hận, thông minh khiến người ta khiếp sợ! Một cô gái hội tụ trong người những cảm xúc khiến người ta vừa yêu vừa hận, thật là lần đầu tiên trong đời hắn gặp gỡ.

Vừa yêu vừa hận?

Rơi vào trầm mặc, Hoàng Phủ Ngạn Tước đột nhiên bị chính suy nghĩ trong đầu mình đánh tỉnh trở lại, yêu? Có sao? Hận, ngược lại có chút!

Cô vô tâm khiến hắn hận không thể một tay bóp chết cô!

Đang trong lúc ăn uống quên trời, thấy người bên cạnh trầm mặc khiến Liên Kiều ngẩng đầu, lại nhìn thấy cặp mắt âm u kia như đang tự mình hỏi lại tự mình ra đáp án, liền cực kỳ tò mò khoa tay trước mắt hắn hỏi ——

“Anh như thế nào? Chẳng lẽ không đói sao?”

Thật kỳ quái, trên bàn cơm thức ăn ngon rất nhiều, sao hắn lại không động tới một chút? Hắn thật cho rằng bản thân mình làm bằng sắt sao?

Nhìn bàn tay nhỏ bé lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, đôi môi hắn khê cong, chủ động gấp đồ ăn trên bàn, “Nhìn em còn nhỏ, nhưng mà lại có thể ăn nhiều cơm, ăn nhiều thêm một chút nữa!” Vừa nói, một bên sẵn sóc gấp một món ngon đưa tới chỗ cô.

“Anh rất kì quái nha!” Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt một mảnh trong suốt.

“Nói như thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước thản nhiên hỏi ngược một câu.

Liên Kiều không ăn, tò mò mà nhìn hắn: “Anh không cần ăn cơm trưa sao?”

“Nha đầu ngốc, nhanh ăn đi!”

Hoàng Phủ giơ bàn tay to lên, sủng nịch xoa xoa đỉnh đầu cô, nói thật, trước khi tới đây hắn có chút đói, nhưng thấy bộ dáng vui vẻ ăn uống của cô, ngược lại hắn không thấy đói.

Hắn đột nhiên phát hiện, nhìn cô trong những lúc vô tư như thế này cũng là một loại hưởng thụ...

Di động ở phía sau rất không biết điều vang lên, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhận điện thoại, dùng ánh mắt bảo Liên Kiều ngoan ngoãn ngồi ăn cơm.

Mới ngay từ đầu, Liên Kiều còn ngoan ngoãn ăn cơm, nhưng mà sau khi cô ăn cơm xong vẫn thấy hắn còn đang nói chuyện điện thoại, giống như đang thảo luận công việc quan trọng, cô quyết quyết miệng, một bên lấy cái đĩa ăn xoay xoay bàn thức ăn, một bên nhìn người đàn ông đang đứng trước cửa sổ sát đất.

Nhìn nhìn, cô có chút nhìn tới ngốc, thời điểm hắn xử lý công việc trông rất nghiêm túc, nhưng khuôn mặt quá mức anh tuấn kia khiến phụ nữ bị mê hoặc vô điều kiện, ánh mắt trời bao quanh đáng vẻ nghiêm nghị trang nhã của hắn một tầng ánh sáng, cả thân hình to lớn, không lúc nào là không tỏa ra sức quyến rũ mê người...

Nhưng—— Liên Kiều dù sao cũng là Liên Kiều, dù có nhìn đồ tốt thì cũng khiến cho cô có lúc mất đi tính nhẫn nại, ước chừng cô ngồi trên bàn cơm năm chục phút, thành viên tích cực trong cơ thể bùng nổ, thừa dịp Hoàng Phủ Ngạn Tước chưa quay lại nhìn cô, liền vụng trộm chuẩn bị ——

Hoàng Phủ tài phiệt tầng 22, đã đi vào hoạt động.

Không phải Liên Kiều cố ý muốn tới tầng này, chính là cô rất không muốn cùng cả đám nhân viên chen chúc vào chung một thang máy, sau khi đến tầng 20, phát hiện nơi này rất náo nhiệt, nhanh chóng muốn vào giúp vui, dù sao hiện giờ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn đang bận rộn điện thoại, cũng không có thời gian theo cô, chẳng bằng tự cô đi tìm vui vẻ.

Bởi vì tầng hai mươi nhân viên tương đối nhiều, hơn nữa cách văn phòng tổng giám đốc rất xa, cho nên không khí nơi này rất là thoải mái, mọi người xung quanh nói chuyện với nhau, thậm chí có nói tới vài chuyện linh tinh vụn vặt.

Một thân quần áo lạ lùng Liên Kiều bước ra khỏi thang máy, mọi người rất tự nhiên quàng tầm mắt tới hướng cô, kỳ thật, không làm ọi người chú ý cũng rất khó, một thân quần áo này của cô chính xác mà nói rất quái dị.

“Cô là...” Ngay lúc một vị chủ quản đi ra khỏi phòng làm việc chỉ đạo công việc cho cấp dưới, nhìn thấy một cô gái từ trên xuống dưới ăn vận rất kì quái, vẻ mặt kinh ngạc liền tiến lên hỏi.

Những nhân viên đang có mặt cũng một bụng tò mò mà nhìn cô.

Liên Kiều cười đến sáng lạn, ánh mắt đẹp hơn hoa đào , mê hoặc tầm nhìn của mọi người.

“Tôi là Liên Kiều, tới nơi này vui đùa một chút!” Cô cười ha ha giải thích với chủ quản kia.

“Liên Kiều?”

Mọi người chấn động, nhất là chủ quản, mắt trợn ngược —— cô nói cái gì, cô nói mình là Liên Kiều?

Sáng sớm hôm nay, một tin tức chấn động lan truyền ra khắp tập đoàn, nghe nói, tổng giám đốc đại nhân thường có ít scandal lại quanh quẩn bên mộ cô gái, quan trọng hơn là, nghe nói cô gái này gần như đem văn phòng của Hoàng Phủ tiểu thư nháo tung bưng, nhưng khiến mọi người mở rộng tầm mắt chính là, tổng giám đốc đại nhân mà bọn họ vẫn hằng kính trọng lại bao che cho cô gái này, thần thái cử chỉ cực kì giống đối với người yêu trong giai đoạn cuồng nhiệt, mà cô bé này tên là Liên Kiều, quan trọng là —— cô có một đôi mắt màu tím trong khác hẳn với những người phụ nữ khác!

132. Chương 136: Yêu Tinh Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (2)

133. Chương 137: Yêu Tinh Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (3)

Một câu nói văn đạm phong khinh (nhẹ như mây thoảng như gió), khiến toàn bộ người có mặt ở hiện trường sững sốt.

Nam nhân viên kia cười khở một tiếng, nhìn Liên Kiều bất đắc dĩ nói: “Liên tiểu thư, cô không cần nói đùa, cô vẫn nên tới chỗ khác chơi đi, tôi phải xử lý hệ thống một chút!”

Liên Kiều thấy hắn nói như vậy, đôi mắt tím long lanh vụt sáng, “Tôi nói thật, anh không muốn mật mã cũ kia sao?”

Có nghiêm trọng như vậy sao? Chỉ là một tổ hợp dữ liệu mà thôi, cô hoàn toàn có khả năng khiến nó trở về nguyên dạng.

Thấy bộ dáng của cô không giống nói đùa, mắt nhân viên nam kia sáng ngời: “Nói như vậy —— nói như vậy cô biết mật mã cũ là bao nhiêu sao? Chính là —— cô làm sao mà biết được?”

Rất nhiều nhân viên cũng tỏ ra nghi hoặc —— Đúng vậy a, nếu cô biết chính xác mật mã cũ, thì từ đâu mà biết được nó?

Liên Kiều tự hỏi một chút, cô cũng không biết giải thích với đám người kia như thế nào, vì thế liền khoát tay nói: “Này, trước tiên anh không cần hỏi lung tung, thời gian không đủ, anh rốt cuộc có muốn mật mã cũ không!”

“Muốn muốn muốn, đương nhiên muốn!” Nhân viên nam kia nhìn Liên Kiều như thể nắm được cây cỏ cứu mạng cuối cùng, hắn chính là muốn đem toàn bộ hy vọng đặt lên người cô.

Liên Kiều liếc mắt bảo hắn đứng dậy, sau khi cô ngồi xuống, ngón tay nhỏ nhẹ dừng trên bàn phím, cũng không có lập tức nhập vào, ngược lại ngừng một chut, giống như đang tự hỏi, mà ngón tay cũng nhẹ vỗ về bàn phím, như thể đang đi tìm một loại linh cảm nào đó...

Tất cả mọi người vây xung quanh, trên những khuôn mặt ấy đều vô cùng khẩn trương, nhất là chủ quản, khuôn mặt hắn càng ngưng trọng, nếu để cho hệ thống bị tê liệt, hắn sẽ bị cấp trên mắng cho chết.

Thời gian còn nửa phút nữa, cũng chính là thời gian ba mươi giây, khi mọi người đang dần dần lộ ra vẻ thất vọng, đang lúc mọi người thầm cho rằng cô bé này chỉ nói đùa cho vui ——

Liên Kiều giơ ngón tay lên, trên bàn phím mà gõ nhanh một dãy số, thời gian vừa kịp, ngay thời điểm toàn bộ hệ thống chuẩn bị sụp đổ nửa khắc, cô giơ tay nhấn nút Enter, chỉ thấy trên màn hình máy tính hiện ra chữ ——Match!

Match! Match! Match! Thời điểm chữ này xuất hiện, toàn bộ hi vọng cũng trở về.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, nhưng tiếp theo giây, tất cả mọi người đều nhào lên, mọi người hoan hô, thậm chí còn hướng về phía Liên Kiều mà vỗ tay.

Chủ quản đi lên trước, trên mặt kích động đồng thời mang theo một tia nghi hoặc, “Liên Kiều tiểu thư, xin hỏi —— xin hỏi cô làm thế nào mà biết được mật mã cũ của hệ thống?”

Mọi người cũng tò mò giống như vậy, nhất là vị nhân viên nam kia, Tổ mật mã là tự tay hắn thiết kế, cô bé này làm sao mà biết được? Toàn bộ văn phòng người biết mật mã của hệ thống chỉ có mình hắn.

Liên Kiều thấy tất cả mọi người dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, ngẫm lại, sau đó trẻ con mà già đầu, “Ai, thật ra tôi nói, mấy người sẽ không tin đâu!”

“Nói đi, cô nói cái gì chúng tôi cũng tin mà!” (Min : ngất ~ ta ngất)

“Vâng, đúng vậy đó, Liên tiểu thư, cô nói đi!”

Các nhân viên thực sự không kiềm nổi hứng trí trong lòng, khuôn mặt lo lắng đều sôi nổi nhìn cô.

Liên Kiều liếm liếm môi anh đào, nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Thực ra——” cô nhìn một vòng, nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Thật ra tôi cũng không biết mật mã cũ !”

A?

Mọi người quay mặt nhìn nhau, đây... cô đang nói cái gì vậy?

“Liên Kiều tiểu thư, điều này sao có thể ? Nếu cô nói không biết, kia —— này ——” Chủ quản kia bị cô làm cho gấp đến độ cũng cả lăm.

“Rất đơn giản a ——” Liên Kiều đơn thuần nhìn chủ quản: “Chuỗi mật mã này do tôi đoán!”

Đoán... Đoán? ?

Tất cả mọi người nghe đều ngốc ——

Bọn họ không nghe lầm chứ? Một chuỗi mật mã phức tạp như vậy người bình thường muốn nhớ rõ e là cũng loạn, mà cô hoàn toàn chỉ là đoán thôi sao? ?

“Liên Kiều tiểu thư, cô nói... mật mã phức tạp như thế vừa rồi đều là đoán sao?” Một nhân viên trong số đó nhanh chóng hỏi.

Liên Kiều theo tiếng nhìn lại, vừa vuốt lại tóc, sau khi nhìn thấy nhân viên kia, nhin không được cười ra tiếng ——

“Ha ha, lỗ tai của anh trông rất buồn cười, ha ha —— ”

Ách?

Nhân viên kia lộ mặt xấu hổ, chỉ là xác thực lỗ tai hắn so với người bình thường đều dài hơn, nhưng mà ở nơi làm việc mọi người đều đã quen, vừa bị Liên Kiều nói thế, tất cả mọi người đều không nhịn nổi cười.

Liên Kiều tâm tư đơn thuần, căn bản không nghĩ tới người ta sẽ xấu hổ, ngược lại đi tới phía trước nhìn nhìn, giống như đang nghiên cứu một món đồ chơi thú vị, chẳng được bao lâu, cô phát ra một tiếng than sợ hãi:

“Ai, thật ra anh có thể đi làm diễn viên, làm việc trong này quá buồn tẻ!”

Trong phòng làm việc đã có người nhin không được phát ra tiếng cười.

Mà nguồn gốc của tiếng cười thì trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ngay lúc Liên Kiều đùa vui sung sướng, một luồng âm thanh trầm thấp uy nghiêm vang lên ——

“Liên Kiều!”

Đạo âm thanh này giống như lời âm, đám nhân viên có mặt trong này đều đồng loạt quay người về phía phát ra âm thanh, sau khi nhìn thấy người thì lặng ngắt như tờ, nhanh chóng như chim bay lạc đàn trở về chỗ làm việc của mình.

Trước văn phòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng ở nơi đó, đôi ưng mâu đảo qua một vòng, tinh chuẩn không nhằm lẫn mà bắt được bóng dáng Liên Kiều đang trong đám trò chuyện kia!

Chỉ có một mình cô không biết tình huống đang xảy ra, mà nam nhân viên bị cô giấu cọt lúc nhìn thấy tổng giám đốc, đã sợ đến mức trợn mắt há hốc mồm ——

“Hả? Về mặt của anh sao lại kì quái đến vậy?” Liên Kiều nghi hoặc mà nhìn hấn

“Cái kia —— cái kia ——” nam nhân viên có lỗi tai gây họa gian nan nuốt nước miếng, chỉ chỉ phía đối diện

“Liên Kiều!” Lại một đạo âm thanh trầm thấp vang lên, âm điệu không cao, đã có một cổ nguy hiểm khiến người khác không nhin được mà phát run...

134. Chương 138: Yêu Tinh Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (4)

Giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai Liên Kiều, hơn nữa bốn phía đều im ắng, cô cảm thấy phí sau gió thổi thật mạnh, lông tơ trong nháy mắt ấy cũng dựng ngược hết lên...

Là Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Cô không quay đầu lại, nhưng cũng không khó để tưởng tượng ra mặt thối của hấn!

Nghĩ lại, đôi mắt tím lại đảo loạn vòng quanh, lập tức kiên trì quay đầu, chống lại lệ mâu của hấn, bày ra khuôn mặt vười nụ cười – quỵến rũ ——

“A, thì ra là anh? Làm sao anh biết tôi tới tầng này?” Cô cố ý làm ình dịu dàng một chút, bởi vì cô phát hiện càng ngày sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng ngày càng u ám.

“Theo tôi về văn phòng!” Rất rõ ràng, hấn không trả lời câu hỏi của cô, mà phun ra một mệnh lệnh rất rõ ràng.

Nhìn nha đầu vẽ mặt vô tội nhìn hấn cười cười, lồng ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nổi lên tức giận cực kì nghiêm trọng, hấn chỉ là tiếp một cuộc điện thoại thôi, không nghĩ tới cô không có nhẫn nại đến độ, bỏ rơi hấn mà chuồn êm.

Thực hiện nhiên Liên Kiều chạy đến tầng 22 đã thành tin tức, ngay lúc hấn vừa bước vào Hoàng Phủ tài hiệt đã nghe tiếng mọi người ồn ào bàn tán, mang theo nghi hoặc đi tới tầng này, quả nhiên thấy nha đầu đang ở trong này, thế nhưng lại chuyện trò vui vẻ, một chút cũng không bận tâm tới tâm tình lo lắng của hấn, quá cần rở!

“Ách ——” Liên Kiều nhìn con người Hoàng Phủ Ngạn Tước âm tình bất định, trong lòng dâng lên cảnh báo mãnh liệt, cô nghĩ lại nói: “Cái kia —— nếu anh vội thì đi trước đi, tôi muốn ở trong này chơi một lát —— ”

Cô vừa dứt lời, không khó nghe ra một trận hít hơi của mọi người, kì thực tất cả mọi người đều làm ra vẻ bận rộn, trên thực tế lại không ngừng nhìn lên...

Cô bé này thật đúng là gan to, thế nhưng lại có thể đối nghịch với tổng giám đốc? Thật sự là —— nữ trung hào kiệt!

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi nghe thấy vậy, toan tính nơi đây mắt chợt lóe lên, hần không nói hai lời, sai bước tiến lên, vác Liên Kiều lên vai giống như đang khiêng bao tải ——

“A ——” Liên Kiều thét lên một tiếng như Heo bị chọc tiết, cô cảm thấy trước mắt quay cuồng, ngay sau đó liền có cảm giác máu xông lên não.

Mà đám nhân viên đang xem náo nhiệt không nhịn nổi phát ra tiếng kinh hô, trời ạ, đây là tổng giám đốc cao cao tại thượng, vị thần mà bọn hần không xâm phạm nổi hay sao? Hần rất đẹp trai a!

Nhưng mà, loại lãng mạn trong nhất thời này bị tiếng kinh hô của Liên Kiều phá nát, “Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh là cái đồ đại phơi đản, buông, tôi không muốn trở về với anh —— để tôi xuống dưới, tôi bị choáng! !”

Một bên hô to gọi nhỏ, còn một bên không ngừng giãy dụa, hai chân cũng hai tay không ngừng bay múa.

“Thành thật một chút cho tôi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước găm nhẹ bên tai cô, tinh thần của hần đều bị sự nghịch ngợm của cô phá nát, cánh tay to giống như kim sắt nắm chặt eo cô, khiến cô không có cách nào tránh thoát.

Gần như trong tình cảnh mọi người trợn mắt há mồm mà bước vào thang máy, cánh cửa thang máy ánh kim khép lại, chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất đáng thương của Liên Kiều.

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thả tôi xuống dưới... Đâu tôi rất là choáng...” Cô gơ bàn tay mịn màng như phấn liền tục đánh vào lồng ngực hần, tên đàn ông đáng chết, làm hại cô đến hô hấp cũng không thông.

Quan trọng hơn là —— người đàn ông này thật sự rất cao, khiến bản thân cô cũng thấy hiện giờ cô đang cách mặt đất ừm đại khái rất xa...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói chuyện, từ khuôn mặt đông lạnh kia không khó để nhìn ra hần đang rất tức giận, chính là loại “Gió mưa thổi trước cơn giông bão” rất nguy hiểm...

Trầm mặc suốt dọc đường rồi cục vào tới văn phòng tổng giám đốc cũng bùng nổ, hần đem Liên Kiều ném lên sofa, chính hần cũng lập tức ngồi lên ——

Liên Kiều cảm thấy toàn bộ cơn cô ăn buổi trưa cũng bị cỗ lực này làm phun ra hết, cô lắc lắc đầu ngồi xuống, chống lại đôi mắt đang uất giận, mang theo màu đen sấp bùng nổ ——

Rốt cục cái đầu đã được hạ xuống, cô hít hà từng ngụm không khí mới mẻ, cảm thấy hai lá phổi mới dễ chịu một chút, lúc này mới nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

“Này, rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì? Dựa vào cái gì mà anh đối xử với tôi như vậy?” Cô liên tục trừng hần, làm ra bộ dáng hợp tình hợp lý.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cắn chặt răng, gần từng tiếng hỏi: “Nói như vậy, em không cho rằng chính mình sai sao?”

Giống như hỏi lại, cũng có thể là một câu trần thuật, nhưng bất kể như thế nào, đều mang theo một loại khí tức nguy hiểm như có như không khiến người ta rét lạnh.

Liên Kiều có dẫn độn hơn nữa cũng nhận ra luồng khí tức nguy hiểm bất lợi cho bản thân, cô theo bản năng chà xát thân thể, tới khi cảm thấy an toàn, mới không phục mà nói: “Tôi có cái gì sai? Lỗ tai của người kia xác thực rất kì quái, tôi chỉ có gì nói đấy mà thôi, thế thì sao!”

Cô hiểu lầm hần ý tứ!

“Em lại đây cho tôi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không kiên nhẫn mà cắt đứt lời nói của cô, mệnh lệnh thô lỗ bắn ra.

“Tôi không!” Cô mới không ngu như vậy đâu, hấn gọi qua liền qua sao?

Tính nhẫn nại của hấn toàn bộ bị bóp nát, nha đầu này thực sự không dạy dỗ không được, buổi sáng mới cam đoan với hấn như vậy, hiện tại làm sai còn không chịu nhận?

Nghĩ đến đây, hấn không nói hai lời, tiến lên một tay túm lấy cô, giống như bắt lấy một con gà con lòi vào trong ngực, sau đó dùng chút sức lực khiến cả người cô ngồi lên đùi hấn ——

“A ——” khuôn mặt Liên Kiều khủng hoảng kêu to, “Anh muốn làm gì? Buông! Anh cái tên trướng thối này!”

“Ba!” Hoàng Phủ Ngạn Tước giơ bàn tay to lên, không chút khách khí mà đánh liên tục lên mông cô, đương nhiên, hấn chỉ dùng một chút sức, bản thân ra tay sức lực như thế nào hấn đều rất rõ ràng.

Làm như vậy cũng chỉ muốn cho cái nha đầu bướng bỉnh này nhớ lâu một chút mà thôi!

Ai ngờ ——

“Oa ——” Liên Kiều sau khi bị đánh một cái, vừa kinh vừa sợ lại oa lên khóc, cô dùng sức mà giãy dụa, cái miệng nhỏ nhắn cũng không buông tha người: “Anh bại hoại, tôi chán ghét anh... Buông, tôi không muốn ở chung một chỗ với anh... hu hu...”

135. Chương 139: Yêu Tình Giá Lâm: Rước Họa Vào Thân (5)

Theo tiếng khóc của cô nội tâm của Hoàng Phủ Ngạn Tước hung hăng nghệt lại, nhưng câu nói bấy kia khiến hấn vô cùng tức giận ——

“Em nói tôi là cái gì? Nói lại một lần nữa cho tôi!” Âm thanh nhất quán trầm thấp lần nữa nâng cao, đó cũng là dấu hiệu hấn tức giận, bàn tay to giống như ra oai mà giơ cao lên.

Nhưng mà, Liên Kiều chỉ lo khóc thảm căn bản không chú ý tới cặp mắt đen tức giận kia, cô không chịu thua lần thứ hai hét lên: “Anh là đồ bại hoại, tôi chán ghét anh, chán ghét anh!”

Từ nhỏ đến lớn, tuy cô bị cha mẹ vứt bỏ, nhưng vẫn luôn có ông nội thương yêu, chưa từng chịu những ủy khuất như vậy, mà hành động của Hoàng Phủ đối với cô như vậy khiến cô cảm thấy trời đang sụp xuống, cái rầm. Cổ họng đau rát, giống như bị lửa thiêu đốt!

Hấn dám đánh cô?

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô vẫn không phục như cũ mà lớn tiếng la hét, một bàn tay to giơ lên không chút do dự mà đánh xuống –

“A –” Liên Kiều thét to hơn –

“Còn có dám mắng chửi người nữa hay không?” Hấn lên giọng hỏi, nhìn thấy cô gào khóc mà nhú mày.

“Tôi – tôi –” Liên Kiều khóc không thành tiếng, nàng dùng sức đạp chân ra, bàn tay nhỏ bé cũng hung hăng bầu lấy đùi hấn.

“Xem ra vẫn không nhớ được lâu, không đánh không đau có phải không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn duy trì ngữ khí bá đạo nguy hiểm, hai mắt màu hổ phách lóe lên nhìn hai bên má đầm nước của cô, quát lớn, tuy rằng tim hấn cũng có chút đau đớn, nhưng cái nha đầu thật sự là rất nghịch ngợm.

Nói xong, hấn lần nữa giơ tay lên, vừa muốn đi xuống –

“Tôi nhớ lâu, nhớ lâu, hu hu –” Liên Kiều thấy hấn còn muốn giơ tay đánh mình, vội vàng vừa sửa miệng vừa khóc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sau khi thấy thế, buông tay ra, đặt trên mông cô, thanh âm lạnh lẽo cứng rắn hỏi: “Biết mình sai chưa?”

“Biết....” Liên Kiều khóc đến không kịp thở, nước mắt gần như thấm ướt hết quần áo của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Sai ở đâu?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tự nói với chính mình phải quyết tâm cứng rắn, như vậy mới trị được nha đầu này, tuy rằng tim hần bị nước mắt của cô làm cho thất điên bát đảo, loạn tới không ra một cái gì.

Liên Kiều thấy hần hỏi đến, trong lúc nhất thời cũng không biết mình rốt cuộc sai ở chỗ nào, nhưng lúc này đôi mắt ướt nước nhìn thấy bàn tay kia, sợ tới mức vội vàng nói: “Tôi không nên mắng anh là bại hoại... hu hu...”

“Còn có gì nữa?” Hoàng Phủ Ngạn Tước lớn tiếng hỏi, mắng hần là chuyện nhỏ, quan trọng nhất cô còn không có thừa nhận.

“Tôi...tôi...” Liên Kiều hai mắt đầm lệ đảo quanh, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ, “Tôi, tôi không nên cười nhạo lỗ tai của nhân viên nam kia...”

“Nói trọng điểm cho tôi!”

Lần nữa tính nhẫn nại của hần bị cô bào mòn rồi, như thế kia thì sao? Nha đầu này căn bản không biết mình làm sai ở chỗ nào!

Đáng chết!

Liên Kiều liền hết hy vọng, nước mắt chảy xuống càng mạnh mẽ, “Hu hu...Người ta, người ta thật sự không biết sai ở chỗ nào.... Hu hu...”

Quả nhiên –

Hoàng Phủ Ngạn Tước dự đoán mình đoán đúng tám chín phần, gương mặt anh tuần kia dường như bị bao phủ một tầng băng lạnh, đáy mắt đen thâm trầm hồ nước sâu, bình tĩnh nói: “Đúng rồi, ai hôm nay cam đoan với tôi là không bướng bỉnh?”

Liên Kiều bị ngữ khí lạnh băng của hần làm cho giật mình, lập tức nghĩ tới một màn sáng nay, vì thế liền vội vàng trả lời: “Tôi, là tôi!” (Min: ôi đến đây thì em chết thật với chị! Ai ôi!)

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy nàng còn nhớ rõ, lửa giận trong mắt chậm rãi rút đi, tiếp tục hỏi, “Trưa nay nhân lúc tôi không để ý vụng trộm trốn tới chỗ khác chơi?”

Liên Kiều chu mỏ, thanh âm ghen ngào trả lời: “Là tôi – chính là, chính là anh gọi điện thoại như vậy –”

“Bất kể cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước hừ lạnh một tiếng, khiến cho cô sợ tới mức tắt luôn âm thanh, chỉ còn lại tiếng nức nở.

Hần nhìn khuôn mặt cô vì khấn trương mà ghen thành đỏ, nước mắt rơi như hoa rơi đầy trên mặt, tim hần cũng vừa đập vừa đau, vì thế ngữ khí nói chuyện có chút dịu đi: “Lần sau không được tôi cho phép, không được vụng trộm chạy tới nơi khác, biết không?”

Trời biết vừa nãy khi hần không nhìn thấy cô trong lòng có bao nhiêu lo lắng!

Hơn nửa ngày, Liên Kiều mới bật ra một tiếng ừ nhẹ, cô khóc đến mức không còn khí lực, hơn nữa lại sợ vừa tức, cổ họng đều bỏng rát.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô rốt cục ngoan ngoãn nghe lời, cũng không làm cô khó xử nữa, đem cô kéo ra sau, cố ý tức giận lau đi nước dính trên mặt cô, nói: “Về sau có thể nghe lời hay không?”

Cô gật gật đầu, lại mang theo một bụng ủy khuất.

“Đau không?”

Giọng nói của hắn trầm thấp mang theo một tia đau lòng khó mà phát hiện ra, ngay cả đáy mắt ôn nhu kia cũng xẹt qua lo lắng.

“Ừ...” Liên Kiều cúi đầu, thanh âm lại nghẹn ngào, mười phần giống nha đầu nghịch ngợm bị ba ba dạy dỗ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thẳm thở dài một hơi, nói vậy cũng đau, bằng không không thể khóc thành ra như vậy, nhưng mà – hắn cũng không dùng quá mạnh, chỉ là giờ lên hạ xuống thôi.

Hắn từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện đặc biệt ở tổ chức, sức mạnh so với người bình thường cũng không giống nhau, hắn đã suy nghĩ như vậy mới tận lực nhẹ tay một chút, nhẹ một chút, không nghĩ tới....Vẫn đánh cô đau?

Nhìn hai mắt đầm nước của cô, trong lòng hắn thoáng qua có chút áy náy nhưng mà vừa nghĩ tới cô nhân lúc hắn không có mặt lén trốn đi chẳng lẽ – ở cùng một chỗ với hắn nhàm chán như vậy sao?

Nghĩ đến đây, cái loại bất mãn lại nổi lên nơi đáy mắt.

“Lần sau lại không nghe lời, tôi sẽ đánh đau hơn, hiểu chưa?” Hắn cố ý nghiêm mặt, lớn tiếng quát.

Liên Kiều nghẹn khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng muốn khóc cũng không dám, chỉ có thể dè dặt nhìn hắn mà gật đầu, ngay cả một chút âm thanh cũng không dám phát.

136. Chương 140: Yêu Tinh Giá Lâm: Suy Nghĩ Lỗi Lầm (1)

“Em, nha đầu này...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thán, thấy cô như vậy, tất cả tức giận đều bay đi hết, giờ tay lên muốn vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, thấy cô kinh hoảng lui về phía sau.

Một đám lông mày dựng lên, mang theo cảm giác uy nghiêm bẩm sinh cùng quyền thế, bàn tay to hạ xuống, mang theo vài phần thương tiếc sùng ái khẽ vuốt ve gương mặt cô, tận lực không để ý tới vẻ mặt tràn đầy sợ hãi của cô, nhưng mà, ngay đó cô gât gao nhắm chặt mắt, lại càng bất mãn ——

“Mở to mắt!”

Hắn phát hiện cảm xúc thực sự của mình càng ngày càng bị cô ức chế đến điên rồi, trong tứ đại tài phiệt, hắn Hoàng Phủ Ngạn Tước chính là người nổi danh tính tình tốt và vô cùng nhẫn nại, luôn luôn có kiểu ôn nhã trừ danh, đây chính là khí chất khác biệt của hắn giữa đám người kia.

Bốn người, bốn loại tính cách, cũng là vòng trong buôn bán liên quan đến nhau.

Như Lăng Thiệu Đường, ngông cuồng! Luôn lấy cách ngông cuồng để nổi danh, hắn bướng bỉnh lì lợm nhưng cũng rất mạnh mẽ, mỗi lần gặp chuyện mất hứng hắn sẽ không bao giờ nhường nhịn, giống như bá chủ một phương, nói đốt liền đốt!

Lãnh Thanh Dục, lãnh khốc! Nổi danh lãnh khốc vô tình, hắn là người duy nhất trong tứ đại tài phiệt có hai danh phận vô cùng quan trọng, bất luận là Lãnh tổng của Lãnh thị một tay che trời, đào tung đất, đi tới chỗ nào cũng khiến người ta sợ hãi. Có thể nói hắn thực lạnh lùng tàn nhẫn, cũng có thể nói hắn là ma quỷ vô tình, nhưng – cái này chỉ là đối với người ngoài!

Cung Quý Dương, tà! Hắn là người duy nhất trong bọn họ thích lộ diện ra bên ngoài, tà mị đa tình, tính nhẫn nại mười phần, đương nhiên, cái tính nhẫn nại chỉ nhằm vào phụ nữ mà thôi, trong lòng hắn vẫn có một dòng phản nghịch, hắn thích kích thích, thích mạo hiểm, thích đem truyền thống đảo điên một lượt, một câu đó là, hắn vĩnh viễn thích làm chúa tể một nơi!

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhã! Nhã trong này, ta tao nhã, là thanh cao, chính là một loại khí chất quý tộc trời sinh, hắn chính là trùm trong giới tài chính, tự nhiên cũng là người có tâm tư kín đáo nhất trong bốn người, có thể là tính khí nhã nhặn khiến người ta không tưởng tượng nổi, bởi vậy, bất kể là

cười, giận, giơ tay nhấc chân, thậm chí là ngủ say cũng sẽ mang loại cao quý như vương tử này theo, khiến phụ nữ si mê không dừng.

Nhưng mà, hôm nay, hấn một thân tao nhã, thể nhưng lại bị nha đầu trước mặt này ép đến mức phải động tay, đây chính là phương thức lần đầu tiên hấn sử dụng kể từ khi bé để dạy dỗ một cô gái!

”Tự mình nghĩ lại đi, tôi dạy dỗ em là đúng hay sai!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn ánh mắt cô gấp đến độ sắp thành quả đào đến nơi, cường chế ôm cô vào trong ngực, bắn âm thanh lạnh lẽo.

Tuy rằng hấn rất dạy dỗ cô một chút, nhưng mà sau thời gian ở chung hấn biết, nếu thật sự làm như vậy, lần dạy dỗ này đối với cô mà nói thì chính là làm điều vô nghĩa, nói trắng ra Liên Kiều đơn thuần giống như đứa trẻ, nguyên nhân chính là như thế, hành vi của cô đôi khi giống y như một đứa nhỏ, sau khi dạy dỗ qua đi liền cho quả táo ngọt, cô vĩnh viễn không nhớ được.

Liên Kiều đương nhiên không biết tâm tư này của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau khi cô nghe thấy vậy, khóc gật gật đầu, đứng dậy, mở cửa văn phòng đi ra bên ngoài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất đắc dĩ mà lắc đầu, mấy ngày nay hấn thật đúng là phá lệ quan tâm, có đôi khi hấn cảm thấy bản thân giống như các bậc trưởng lão trong nhà trong nhà cô vậy, không thể không ở trước mặt cô sắm vai nhân vật nghiêm túc, loại dụng tâm lương khổ này lần đầu tiên hấn đối với một người phụ nữ.

Hấn đứng lên một lần nữa, thả người trên ghế tổng tài, bị cô giày vò một trận như vậy (Min: Ặc), thể nhưng hấn lại không có tâm tư xem tài liệu, hấn là người cuồng công việc, cũng là một người cuồng công việc nhất trong tứ đại tài phiệt, nhưng hôm nay – hết thấy đều thay đổi...

Đâu là có chuyện gì?

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước rất phiền toái, vươn tay lấy tập văn kiện vút trên bàn, thực phiền, chưa từng có phiền não như vậy, trước mặt hoàn toàn là bộ dáng khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Liên Kiều!

Đáng chết!

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, lễ phép mà cẩn thận!

“Vào!” Hấn thốt ra một câu mang theo sự không kiên nhẫn.

Thư ký tổng tài đi tới, cô nàng thận trọng đương nhiên biết hôm nay tổng tài không vui, khi này cô nàng vẫn không dám đi vào, dù cách âm tốt đến mấy cũng không ngăn cản được tiếng kêu khóc ban nãy, cô đứng ở ngoài cũng bị dọa cho chết khiếp, chính là không nghĩ tới, một hồi đầu vô, cửa phòng tổng tài liền mở ra, cô gái khóc đến kinh thiên động địa kia liền đi ra.

“Hoàng Phủ tiên sinh...”

Cô thận trọng mở lời, thấy khuôn mặt hấn lo lắng, lập tức nói rằng: “Cái kia – Liên Kiều tiểu thư nhốt mình trong phòng phô tô tài liệu, này—”

Cô lần thứ hai nhìn sắc mặt tổng tài, cũng muốn hỏi hấn làm như thế nào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhú mày, mạnh mẽ đem phiền muộn trong lòng đè xuống, trầm giọng ra lệnh: “Trông chừng cô ấy cho tôi!”

“Vâng ạ, Hoàng Phủ tiên sinh, tôi biết!” Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh cô thư ký lui ra ngoài.

Phòng tổng tài một mảnh yên tĩnh, giống như dĩ vãng, nhưng—

“Hoắc—” Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức đứng lên, đi đến cửa sổ sát đất trước, trên cao nhìn xuống thế giới dưới chân, cái loại phiền toái này lại lặng yên trở về...

“Hu hu – Hu hu –”

Trong phòng phô tô, không ngừng truyền đến âm thanh than khóc của Liên Kiều, cô thực sự hận Hoàng Phủ Ngạn Tước lại dám cả gan đánh cô như thế. Cô, cô lớn như vậy cũng chưa trải qua loại uất ức này. Ông nội Liên cũng không bao giờ đánh cô, hấn dựa vào cái gì đánh cô chứ? Còn đe dọa cô!

“Hu hu – đại phôi đản – tôi không bao giờ chơi với anh nữa. Hu hu—” Cô một bên khóc một bên mắng, hừ, còn chuẩn bị để cô suy nghĩ lỗi lầm sao?

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy người đàn ông nào đáng ghét như vậy, không cho phép cô như thế này không cho phép cô như thế kia, không cho nghịch ngợm, không cho ra ngoài chơi, cô cũng không phải con rối, sao có thể bất động một chỗ, xem ra về sau cũng không có ngày tháng tốt đẹp gì, nói không chính xác chỉ cần cô không nghe hắn nói, hắn có thể lại tiếp tục đánh cô.

137. Chương 141: Âu Tinh Giá Lâm: Suy Nghĩ Lỗi Lầm (2)

Nghĩ đến đây, Liên Kiều khóc càng uất ức hơn, cô muốn... lập tức trở về Hongkong!

Khi trước cô tới nơi này để làm gì, sớm biết như vậy, đánh chết cô cũng sẽ không đến!

Đúng, chính là Cung Quý Dương! Là Cung Quý Dương cổ vũ cô đến chỗ này!

Liên Kiều vội vàng lấy điện thoại di động ra, tìm thấy số của Cung Quý Dương, không chút do dự liền gọi

Đầu dây bên kia vang lên vài tiếng tút tút, sau đó lập tức được thay thế bằng một giọng nói tà mị lười biếng, “Ah, Liên Kiều?”

Trong điện thoại truyền tới rõ ràng là giọng kinh ngạc.

“Hu hu... Cung Quý Dương... Hu hu...” Liên Kiều vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của Cung Quý Dương, nước mắt không khống chế nổi chảy ào ào, khóc không thành tiếng.

Cung Quý Dương ở đầu dây bên này thực sự bị giật mình, nhanh chóng thu hồi ngữ điệu cà phơ cà phát, vội vàng hỏi: “Liên Kiều, em sao vậy? Sao lại khóc thành ra như thế?”

Liên Kiều hít hít cái mũi nhỏ, uất ức đầy mặt, “Cung Quý Dương... Tôi, tôi bị đánh....Hu hu...”

“A?” Cung Quý Dương kinh ngạc A ra một tiếng, “Em bị đánh? Là ai đánh em? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Liên Kiều khóc đến mức bắt đầu ho khan, nàng cố hắng cổ họng, nức nở: “Chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ta đánh, đánh tôi, còn đe dọa tôi....Nói lần sau tôi còn, trêu chọc anh ta tức giận, anh ta, anh ta liền đánh tôi...”

“Liên Kiều, trước tiên em nín khóc đã, ngoan nào, em nói rõ cho anh biết, là Hoàng Phủ Ngạn Tước đánh em sao?”

Trong giọng nói Cung Quý Dương dường như không thể tin được, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại có thể đánh một cô bé? Làm sao có thể?

“Đúng, chính là anh ta đánh tôi...” Liên Kiều dùng sức gật gật đầu, cũng không ý thức được Cung Quý Dương ở đầu dây bên kia căn bản là không nhìn thấy, “Anh ta, anh ta ghét bỏ tôi nghịch ngợm, còn, còn không cho phép tôi ra ngoài chơi, tôi không muốn ở nhà anh ta nữa, tôi muốn về, về Hongkong. Hu hu..”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thở dài, ôi, âm thanh vừa cất lên, “Liên Kiều a, em nói cho tôi biết, Hoàng Phủ Ngạn Tước đánh em thế nào?”

Cung Quý Dương dù nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra trường hợp Hoàng Phủ Ngạn Tước đánh phụ nữ, này – đây là tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện này, đàn ông đánh phụ nữ, đối với bốn người bọn họ chuyện này hèn mọn tới mức nào, như thế nào?

Liên Kiều một tay cầm di động, một rút thêm một tờ khăn giấy, hung hăng lau lau lên mũi nói: “Anh ta mới đánh mông tôi. Hu....Hu hu, tôi hận chết anh ta...”

“A?” Lần thứ hai Cung Quý Dương thốt ra kinh ngạc, cái gì? Hắn không nghe lầm chứ? Đánh, đánh mông cô ấy? Nghĩ đến đây, hắn thật sự nhin không được, liền bật cười.

“Này, Cung Quý Dương, anh cười cái gì? Tôi khổ sở muốn chết, anh còn cười?” Liên Kiều lớn tiếng gào thét vào chiếc điện thoại, “Nếu không phải anh gợi ý cho tôi đến chỗ này, tôi cũng sẽ không bị đánh!”

“Được, được, được, là tôi sai, tôi không nên cười!” Cung Quý Dương ở đầu dây bên kia vội vàng nhận lỗi, nghe xong trong lòng hắn liền hiểu, nhất định là nha đầu Liên Kiều này quá nghịch ngợm, Hoàng Phủ Ngạn Tước không chịu nổi nữa mới làm như vậy.

Nhưng mà – để ột vương tử cao nhâ như vậy mất đi tính nhân nại còn đánh mông một cô gái nhỏ. Cổ đánh nữa, một màn này nhìn qua rất có ý tứ!

Chuyện thú vị như thế, xem ra về sau lại có có cơ để quấy rầy cậu ta, việc này nếu bị Thiếu Đường cùng Thiên Dục biết, bọn họ nhất định sẽ mang bom đến Hoàng Phủ gia.

Cái tên gia hỏa xấu xa kia lại có thể nghĩ ra chiêu độc như vậy để đối phó với nha đầu nghịch ngợm Liên Kiều này, thật sự là cao tay!

Liên Kiều cũng không biết tâm tư của Cung Quý Dương cô nói vào điện thoại: “Này Cung Quý Dương, tôi muốn đi.”

“Ai, Liên Kiều, em muốn đi đâu a?” Cung Quý Dương thấy cô hỏi liền giật mình, liền vội vàng hỏi.

“Tôi muốn về Hongkong! Hoàng Phủ Ngạn Tước rất chán ghét.....Tôi không muốn thấy anh ta....” Liên Kiều vừa nghĩ tới cái mông mình liền hận thấu xương người đàn ông đang ngồi trong văn phòng tổng tài kia, hận không thể lập tức mọc cánh bay đi.

Cung Quý Dương sau khi nghe thấy cô nói, vội vàng khuyên nhủ: “Liên Kiều, em làm như vậy rất không lý trí, bây giờ phần lớn các bên cảnh đều nghỉ, em về thế nào?”

“Ừ....” hai mắt Liên Kiều đầm nước, “Tôi muốn về Malaysia, tôi muốn nói cho ông nội chuyện này, để ông nội thay tôi trút giận!”

“Ai...” Đầu bên kia phát ra tiếng thở dài, “Liên Kiều, nếu em làm như vậy, càng là không lý trí!”

“Vì cái gì, chẳng lẽ còn muốn tôi ở đây bị ngược đãi?” Liên Kiều dậm chân một cái, xoa xoa bầu mắt nói.

Cung Quý Dương không hoang mang chút nào, “Nha, em từ từ nghe tôi giải thích!” Hắn tạm ngừng chút, sau khi biết Liên Kiều đã nghiêm túc nghe mình nói, hỏi tiếp: “Liên Kiều, em thành thật trả lời tôi, ông nội em có bao giờ nói qua em thực sự rất nghịch không?”

Liên Kiều nghĩ lại, sau đó rầu rĩ trả lời: “Có nói qua!”

“Thì đó!”

Cung Quý Dương ở đầu bên kia nở nụ cười: “Em nghĩ mà xem ngay cả ông nội em cũng cho rằng em thực sự nghịch ngợm, vậy nhất định là hi vọng có người có thể giúp ngài ấy quản em, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước chính là cháu rể mà ông nội em nhận định, em nghĩ mà xem, đến lúc đó dù em có tố cáo cho ông nội, ngài ấy cũng nhất định nói giúp Hoàng Phủ Ngạn Tước?”

Một câu nói khiến Liên Kiều sững sốt, hơn nửa ngày sau mới thốt ra: “Chắc là sẽ giúp đỡ Hoàng Phủ Ngạn Tước....”

Đúng vậy, ông nội thích Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, nói không chừng sẽ bênh hắn.

Nghĩ đến đây, cả người cô toát ra mồ hôi lạnh...

“Thật sự là một cô bé thông minh, cho nên em không thể hành động thiếu suy nghĩ, biết không?” Cung Quý Dương chậm rãi hướng dẫn cô.

“Tôi nên làm cái gì bây giờ, Hoàng Phủ Ngạn Tước kia thực đáng ghét...” Liên Kiều nhăn mặt lại, nước mắt đảo quanh con người màu tím lộ ra vẻ bất lực.

138. Chương 142: Yêu Tinh Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (1)

Đầu dây bên kia Cung Quý Dương đang nở một nụ cười tà mị, “Dễ làm a, thì phải là tiếp tục ở lại Hoàng Phủ gia!”

“A? Tiếp tục ở lại nơi đó, tôi không muốn!” Liên Kiều vừa nghe, vội vàng phủ định, “Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với tôi hư hỏng như vậy, tôi mới không muốn thấy hắn đâu!”

“Ai —— ”

Cung Quý Dương ra vẻ thờ dãi, lời nói giống như có chút thâm thía: “Em a, thật sự là tuổi trẻ tinh thần mạnh mẽ, chẳng lẽ quân sư phía sau lại hại em sao, chẳng lẽ tôi muốn hại em, để em ở lại Hoàng Phủ gia là xuất phát từ lo lắng của tôi!”

Liên Kiều nghe vậy, càng không hiểu, nước mắt tuy đã gần khô hết, nhưng vẫn long lanh như cũ.

“Tôi không hiểu ý tứ lớn của anh đâu...” Cô rầu rĩ hỏi.

Cung Quý Dương nói tiếp: “Thật ra ý tứ của tôi ắt đơn giản, chẳng lẽ bây giờ em đã chịu nhân nhục như thế này sao? Cậu ta lại dám đánh em, nếu tôi là em, nhất định sẽ không để cho cậu ta sống tốt, thì mới chịu rời khỏi.”

“Cái này...” Liên Kiều nghĩ lại, Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với cô hư hỏng như vậy, cục tức này làm sao có thể nuốt trôi ?

“Chính là ——” Cô nâng cao giọng: “Bây giờ bác trai bác gái hiểu lắm quan hệ giữa tôi và Hoàng Phủ Ngạn Tước, làm thế nào đây?”

“Hiểu lắm quan hệ hai người?” Cung Quý Dương ở đầu bên kia cao giọng, trong lòng lại cực kì vui mừng.

“Đúng vậy đúng vậy!”

Liên Kiều gật đầu như bầm tỏi, cực kỳ nghiêm túc miêu tả lại: “Bác trai bác gái đang chuẩn bị đi gặp mặt ông nội tôi đó, giống như chính là hiểu lắm tôi và Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn kết hôn, cho nên tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

Cung Quý Dương bên kia đã sắp nghẹn cười không nổi, đây đúng là diễn biến như hắn mong muốn, nhưng là điều kiện tiên quyết chính là không thể để cho nha đầu này rời khỏi.

“Nha đầu, một khi đã như vậy, hiện giờ em lại càng không thể rời khỏi, nếu như một khi em biến mất, bác trai bác gái sẽ rất sốt ruột, nói vậy bọn họ chắc chắn đã rất thích em!”

“Tôi phải làm như thế nào, thực ra Hoàng Phủ Ngạn Tước có nói qua, tôi cũng không muốn kết hôn, đến lúc đó nếu như bị ép kết hôn thì sao?” Liên Kiều nhăn mặt.

Cung Quý Dương hắng giọng, nói: “Liên Kiều, tin tôi đi, bây giờ cứ tiếp tục ở lại Hoàng Phủ gia, em yên tâm, tôi rất hiểu tên tiểu tử kia, cậu ta hẳn là muốn khuyên nhủ em, muốn em phối hợp với cậu ta đi diễn trò, đúng không?”

“Đúng vậy, Cung Quý Dương, anh thật lợi hại a, ngay cả chuyện của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng biết!” Ánh mắt Liên Kiều sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sùng bái.

“Đó là đương nhiên, tôi với cậu ta quen biết hai mươi tám năm mà!” Cung Quý Dương cười kì quái nói: “Cho nên lần này em nhất định phải nghe tôi, nếu không sẽ phải hối hận!”

Liên Kiều dùng sức gật gật đầu, nói vào điện thoại: “Được, tôi nghe lời anh!”

Cung Quý Dương rất vừa lòng với sự phối hợp của cô, tiếp tục nói: “Em tiếp tục ở lại Hoàng Phủ gia, nếu muốn để Hoàng Phủ Ngạn Tước phát hiện biện pháp tiêu diệt của em chính là làm cho bác trai bác gái thấy vui, bọn họ vui vẻ, Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ càng lo lắng, em yên tâm, mặc dù tính nhẫn nại của cậu ta rất tốt nhưng sẽ không đứng trơ mắt nhìn chính mình bị sắp đặt như con rối, cậu ta tự nhiên sẽ nghĩ ra

cách giải trừ hôn ước này, cho nên, nhiệm vụ chính của em chính là chinh cậu ta hết mức có thể!” (Min: anh Dương quá nham hiểm!”

“A...”

Cái miệng nhỏ nhắn của Liên Kiều chu thành một cục, làm ra bộ dáng bưng bình đại ngộ: “Tôi hiểu rồi, với, đường đường là một tổng tài làm sao chịu nghe lời người nhà sắp đặt, hừ, anh ta lại có thể khuyến khích tôi đi giải thích với bác gái!”

“Đúng vậy!” Cung Quý Dương nhin cười nói: “Em xem cậu ta hư hỏng như vậy, đàn ông hư hỏng như vậy, em không nhân cơ hội mà chinh cậu ta, vượt mất thời cơ thật quá đáng tiếc!”

“Ừ!” Liên Kiều gật đầu thật mạnh một cái, “Đúng rồi! Liên theo lời anh nói, anh ta không phải muốn tôi phối hợp sao, tôi liền không, haha!”

Cung Quý Dương cũng thuận nước đẩy thuyền: “Không tồi, đây mới là tiểu thư Liên Kiều không sợ trời không sợ đất, cổ lên, tôi sẽ ở sau lưng giúp đỡ em, nếu xảy ra bất kỳ tình huống gì em cũng có thể gọi cho tôi!”

Liên Kiều lập tức tin tưởng mười phần, ngay sau khi cô tắt máy, hô một tiếng lấy tinh thần đứng dậy, mắt tím cũng hừng hực ý chí chiến đấu, sống trong cái đẹp. Thiếu nữ giống chiến sĩ rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh chờ mà xem, anh nhất định sẽ hối hận vì hành vi của mình!

Hắc hắc....

Cô phát ra một tràng cười khùng bố.

Ban đêm, trong Hoàng Phủ gia đèn đuốc sáng trưng, những cây cao cũng được thắp sáng tạo thành một khung cảnh xa hoa rực rỡ.

Xe thương vụ màu đen chậm chậm tiến vào, sau khi được máy quét tự động kiểm tra, chạy tới lối vào khu biệt thự, rất nhanh rồi dừng lại.

Cửa xe mở ra, ngay sau đó Liên Kiều chạy xuống, lười biếng đuổi thất lưng, ngáp một cái, cô âm thầm thề không bao giờ tới công ty của Hoàng Phủ Ngạn Tước nữa, thật buồn bực, vẫn còn một bụng tức giận.

Nhìn bộ dáng không vui của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười, xuống xe rồi để tài xế lái đi, bàn tay to bắt lấy bả vai cô: “Còn tức giận sao?”

Liên Kiều “Ba” một tiếng, đem móng vuốt của hấn hất ra, trừng hấn một cái, không trả lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc đầu, tính khí của nha đầu này rất lớn, xem ra hôm nay ở trong phòng in đã âm thầm chửi hấn rất lâu, nhưng mà nhìn bộ dáng không cảm kích của cô, hấn chỉ nhún vai, trầm thấp nói: “Đi thôi, đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút!” (Min: anh nói lời ám muội quá ah~~)

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục bước đi.

Liên Kiều tức giận đến trợn mắt, tên đàn ông thói, lại còn đi trước mặt cô!

Nghĩ đến đây, cô bước nhanh về phía trước vài bước, đột nhiên cổ ý khóc thét một tiếng....

“Ai ui...”

Như ý nguyện, thân hình to lớn phía trước dừng bước lại, xoay người lại phát hiện cô đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, đáy mắt hoảng hốt, nhanh chóng chạy lại...

“Như thế nào?” Giọng nói trầm thấp vang trên đỉnh đầu cô, có một chút dịu dàng nóng nảy.

Liên Kiều nhăn mặt, ngẩng đầu nhìn đôi con ngươi đen sâu thẳm kia...

“Tôi bị trật chân, đi không nổi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trên gương mặt anh tuấn hiện lên một tia đau lòng, hần nhẹ nhàng than: “Em cái nha đầu này, đến đi thôi cũng gây ra chuyện!”

Tuy là trách cứ như vậy, nhưng vẫn không do dự chút nào mà ôm lấy cô, sải bước đi về phía trước, lại không chú ý tới đôi mắt xấu xa trong ngực kia...

139. Chương 143: Yêu Tinh Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (2)

Trong phòng khách của biệt thự chính rất náo nhiệt, dường như mọi người đều trở về hết, ngay lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước bế Liên Kiều vào cửa, ánh mắt toàn bộ người trong nhà bỗng nhiên đổ dồn về phía họ.

“Anh cả —— ”

Người đã sớm chờ lâu – Hoàng Phủ Anh lập tức nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hưng phấn chạy lên trước, khi nhìn thấy Liên Kiều trong ngực hắn, đôi mắt lấp lánh bất ngờ tối sầm.

“Anh Anh, sao còn chưa ngủ vậy? Không phải em luôn ngủ sớm sao ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại không cảm thấy tia u ám trong mắt em gái, trong giọng nói trầm thấp mang theo chút quan tâm.

Hoàng Phủ Anh cắn môi, nhẹ nhàng đáp lại: “Thì ra là hai người luôn ở cùng nhau...” Nói xong, khuôn mặt đau thương mà ngồi xuống ghế sa lông, bộ dáng rầu rĩ không vui.

Không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước nói chuyện, lão Nhị Hoàng Phủ Ngạn Ngự mở miệng: “Anh cả, Liên Kiều sao vậy?”

“Ai, anh hai, vừa nhìn là biết anh là loại không biết lắng mạn, cái này còn phải hỏi sao, anh cả sốt Liên Kiều phải đi bộ liền ôm vào nhà thôi!” Lão Tam Hoàng phủ Ngạn Đình cười rất đắc ý, nói xong còn xấu xa hỏi: “Liên Kiều, đúng không?”

Lão Tam nói khiến Liên Kiều có chút xấu hổ, lập tức vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhíu mày, nhìn về phía em ba, gằn giọng: “Trí tưởng tượng của em rất phong phú đấy!”

Lão Tam le lưỡi, nhún vai không nói lời nào.

Một màn này tự nhiên cũng rơi vào trong mắt Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngự Phong, hai người già sau khi thấy cảnh này, mừng rỡ mà cười toe.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không khó nhìn thấy vẻ mặt của cha mẹ mình, thở dài một tiếng sau, nhìn Liên Kiều trong ngực——

“Nha đầu, chân em —— ”

Hắn còn chưa nói hết câu, chợt thấy Liên Kiều ngẩng đầu lên, lộ ra núm đồng tiền cả ngày chưa thấy qua, khiến tinh thần hắn bỗng hoảng hốt.

Nhưng ngay sau đó, cô liền làm hắn mở rộng tầm mắt!

Chỉ thấy cô xấu hổ mở miệng, còn dùng cái loại này kích cỡ âm thành hận không thể cho cả tòa nhà nghe thấy ——

“Ngạn Tước, anh yêu, anh mau thả em xuống, dù sao cũng về đến nhà, em có thể tự về phòng mà!”

Một dấu chấm ngắt câu khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt chút nữa buông tay ra —— (Min : Anh ha ha)

Cái, cái gì?

Hắn chính là tốt bụng, không phải cô nói chân bị trật sao? Như thế nào sẽ ——

Kinh ngạc trong mắt hắn, chỉ thấy Liên Kiều ôm lấy gáy hắn nhảy xuống, sau đó lại dùng bộ dáng cực kì yếu ớt rúc vào người hắn, nhìn mọi người ngượng ngùng nói:

“Hôm nay con và Ngạn Tước bận việc cả ngày, cho nên hơi mệt chút, Ngạn Tước đau lòng cho con, cho nên ôm con vào nhà, để khiến mọi người chê cười rồi...”

Đáng chết!

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thực như bị sét đánh, nhất thời đứng im tại chỗ không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn người con gái bên cạnh liên tục nói, sau nửa ngày, hắn mới hiểu được hết thấy ——

“Liên Kiều!” Bàn tay to của hắn nắm lấy cổ tay cô, hận không thể đem nụ cười trên mặt cô bóp nát! Nhưng vẫn duy trì nụ cười tao nhã, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng quát:

“Em đang làm cái gì?”

Liên Kiều không nói chuyện, càng dính hắn chặt hơn.

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Ngưng đi từ trên lầu xuống, sau khi nhìn thấy hai người ở cửa, hừ lạnh một tiếng, “Bụp bụp bụp” chạy nhanh xuống dưới.

“Ah, Liên Kiều, cô còn có mặt mũi hơn tôi đấy, về muộn như thế, để cả nhà chờ cô!” Cô ta tức giận nói.

Trong lòng Liên Kiều cười thầm, biết cô ta nhất định còn để bụng chuyện lúc sáng, đôi mắt đảo đảo, ngay sau đó lại lộ ra vẻ áy náy, dịu dàng nói:

“Thật sự xin lỗi mọi người, con nhìn Ngạn Tước làm việc trễ như vậy, thực đau lòng, chỉ muốn bên cạnh anh ấy nhiều hơn một chút...”

“Hừ, buồn cười, một người hiếu động như cô, có thể ngoan ngoãn mà ở cùng anh cả tôi?” Hoàng Phủ Ngưng khinh bỉ nhìn cô, giọng nói cũng lạnh hơn.

“Tiểu Ngưng, sao lại nói chuyện với Liên Kiều như thế?” Triển sơ Dung lớn tiếng quát.

“Mẹ a —— ”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Ngưng cực kì uất ức, sau đó chỉ về phía Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: “Mẹ không biết hôm nay con bị ăn hiếp thế nào đâu, nhưng mà, anh cả anh ấy —— anh ấy lại che chở người phụ nữ kia, ngay cả em gái mình cũng không tin!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ta bắt đầu lật lại chuyện cũ, tức giận nói: “Tiểu Ngưng đủ rồi, ở công ty làm loạn không đủ, về nhà tiếp tục làm bậy sao?”

Một tiếng mang theo mệnh lệnh cùng quyền uy khiến Hoàng Phủ Ngưng ngậm miệng, cô ta hung hăng dậm chân, thở phì phì ngồi xuống bên cạnh mẹ mình.

Mọi người sau khi thấy một màn như vậy, suy nghĩ trong lòng càng thêm kiên định, chính là —— anh cả cùng cô gái kia nhất định có âm mưu, nếu không làm sao có phản ứng như vậy!

Hơn nữa sau đó Liên Kiều cũng hành động ngoài ý muốn ——

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa dứt lời, cô liền kiễng chân lên, bàn tay trắng nõn khế dí vào giữa hàng lông mày của hắn, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, Ngạn Tước, không nên tức giận, anh xem, lại nhúu mày, như vậy sẽ rất nhanh già...”

Giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng, lại biểu hiện cái động tác thân mật mà chỉ có những cặp tình nhân mới có, khiến cả nhà không thể tin tưởng được quan hệ giữa hai người bọn họ.

Đôi mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước sáng rực, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều nửa ngày, người phụ nữ đáng chết này, cô đây là cố ý!

Không thể tiếp tục để cô náo loạn như vậy!

Nghĩ đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng sau, nói : “Cha, mẹ, nhân lúc mọi người có mặt đông đủ, con muốn làm rõ một chuyện —— ”

“Ai nha, Ngạn Tước, con có chuyện thì để sau nói đi, mẹ cùng cha con cũng có chuyện muốn thương lượng với hai đứa!” Triển Sơ Dung cắt ngang lời con trai, khoát tay nói.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng cảnh giác, chẳng lẽ chuyện cha mẹ định nói là ——

Lúc này, Hoàng Phủ Ngự Phong chậm rãi mở miệng: “Ngạn Tước, Liên Kiều, hai hai con mau lại đây ngồi!”

Liên Kiều ngược lại rất tích cực phối hợp, cô chủ động kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, kéo hắn ngồi lên ghế, hai người cùng ngồi xuống.

“Liên Kiều —— ”

Hoàng Phủ Ngự Phong nhìn cô, cười hỏi: “Nếu ta nhìn không nhầm, con thực lòng thích Ngạn Tước đúng không?”

140. Chương 144: Yêu Tinh Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (3)

Triển Sơ Dung sau khi thấy tình hình như vậy, cũng nhìn về phía Liên Kiều, ân cần hỏi han: “Liên Kiều a, cháu vẫn chưa trả lời đâu? Có phải cháu thực sự thích Ngạn Tước không?”

Lúc này Liên Kiều thực sự không có một chút ý tốt nào, cô theo bản năng liếc Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi bên cạnh, sau đó cúi đầu không nói, sau hơn nửa ngày, mới nhẹ nhàng gật đầu nói: “Vâng...”

Một chữ vâng nhẹ nhàng, giống như tấm lụa mỏng bao trọn lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn không khỏi bị giật mình, trong lòng lại trào dâng cảm giác ngọt ngào...

“Vậy là tốt rồi, vậy liền quyết định đi!” Triển Sơ Dung nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong cao hứng mà vỗ tay, làm Liên Kiều không hiểu ra sao.

“Liên Kiều a, chúng ta đã chọn ngày lành, cuối tuần sẽ tới thăm ông nội của cháu, cháu xem có được không?” Triển Sơ Dung kéo bàn tay nhỏ bé của Liên Kiều, vội vàng hỏi.

“A?” Liên Kiều giật mình kêu một tiếng, lập tức quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Thân hình to lớn ngồi dựa vào sô pha bỗng nhiên đứng bật dậy, hắn không thể duy trì trạng thái trầm mặc nữa, ánh mắt nghiêm túc trịnh trọng ——

“Mẹ, chuyện này quá mức rồi, con và Liên Kiều —— ”

“Ôi chao, con trai, con và Liên Kiều như thế nào mẹ và cha con cũng đều nhìn thấy, con cũng đừng quên, hôn sự này đã sớm được quyết định, con lại còn chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta, thái độ hiện giờ của con khiến cả dòng họ Hoàng Phủ phải hổ thẹn!” Triển Sơ Dung lần thứ hai ngắt lời hắn, nói ra những câu hợp đạo lý.

Hoàng Phủ Ngạn Tước giống như người bị bức cung, “Mẹ, con lặp lại lần nữa, con với Liên Kiều thực sự trong sạch, con không có làm chuyện —— ”

“Bác gái —— ”

Lúc này Liên Kiều ngắt lời hắn, nhìn Triển Sơ Dung, cố ý nói: “Thực ra cháu với Ngạn Tước không có gì, chỉ là Ngạn Tước anh ấy rất quan tâm cháu, sợ cháu gặp ác mộng, cho nên mỗi đêm đều ngủ cùng cháu!”

Một câu nói, khiến toàn bộ người trong phòng không thể nào hiểu được!

Khuôn mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước xanh ngắt —— hắn hung hăng trừng Liên Kiều, hận không thể lập tức nhét cô vào trong phòng ngay!

Cô vậy mà lại đổ thêm dầu vào lửa?

Quả nhiên, sau khi Triển Sơ Dung nghe Liên Kiều nói, giơ tay lên đánh Hoàng Phủ Ngạn Tước ——

“Con tiểu tử ngu ngốc kia, còn nói không làm gì với người ta, con xem Liên Kiều ngây thơ là thế, bị con chiếm tiện nghi cũng không biết, con quả thực, quả thực làm mẹ tức chết!”

“Mẹ ——” Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện tại thật sự là hết đường chối cãi, hắn sắp bị nha đầu này bức điên rồi.

Hoàng Phủ Ngự Phong thì mở miệng, “Liên Kiều, cháu không cần lo lắng Ngạn Tước, bản thân cháu thấy sao?”

Liên Kiều không khó nhận ra người bên cạnh đang dùng ánh mắt như lửa đốt nhìn cô, bản tính đùa dai sâu trong máu cô mãnh liệt sôi trào, cô tỏ ra nhu thuận nói: “Tất cả nghe theo hai người, nói không chừng ông nội nhìn thấy hai bác chắc chắn rất vui vẻ!”

“Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ! Tốt lắm, việc này quyết định như vậy đi, Liên Kiều a, về hôn lễ cháu có ý kiến gì có thể thảo luận với ta!” Triển Sơ Dung càng nhìn Liên Kiều càng thích, quả thực hận không thể lập tức đem nàng dâu này vào cửa luôn.

Liên Kiều ngượng ngùng gật gật đầu, thân người nhỏ xinh càng dựa sát vào Hoàng Phủ Ngạn Tước, “Cháu nghĩ —— để Ngạn Tước quyết định hết đi...” Nói xong, còn bày ra bộ dáng khéo léo nhìn hắn, như chim nhỏ nép vào ngực hắn: “Có phải không, Ngạn Tước?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy máu đã chạy ngược hết nên não rồi, trong lúc nhất thời hắn lại không biết trong hồ lô của nha đầu này có bán thuốc gì (Min : ý chỉ có những thủ đoạn nào !!), không được, phải nhanh chóng hỏi cô mới được.

Chẳng lẽ hôm nay bị đánh nên ngốc rồi? Sẽ không, hắn chỉ đánh vào mông cô thôi, lại không có đánh vào đầu cô!

Hoàng Phủ Anh ngồi một bên thấy hai người họ liếc mắt đưa tình, trong lòng càng không rõ tư vị gì, nhưng chỉ có thể là mở to mắt mà nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, tràn ngập loại tình cảm tự nhiên không thể diễn tả...

“Được, cha liền giao chuyện này xuống, Ngạn Tước, tới đây nên giảm bớt lượng công việc đi, quan trọng nhất chính là chuẩn bị cho đám cưới, con là con trưởng, đây là chuyện lớn, không để làm qua được! Còn có —— ”

Hoàng Phủ Ngự Phong nhìn những đứa con khác: “Các con có ý kiến gì cũng có thể nói, chúng ta nhất định phải làm cho hôn lễ của gia tộc Hoàng phủ phải hoành tráng rực rỡ nhất!” Ông nói một tiếng, giống như quân lệnh của đại tướng quân.

“Nhi thần tuân lệnh!” Lão Tam Hoàng Phủ Ngạn Đình đứng lên đầu tiên, giống như thần tử trong cổ đại vuốt vuốt hai ống tay áo hô lên. (Min : các bạn đã tưởng tượng ra cảnh này chưa ?)

Lão Nhị Hoàng Phủ Ngạn Ngự thì gật đầu, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: “Anh cả, chị dâu tương lai, chúc mừng hai người!”

Mà Hoàng Phủ Ngưng thì bĩu môi không nói gì, Hoàng Phủ Anh cắn môi cũng không cất tiếng.

“Hoắc ——” Hoàng Phủ Ngạn Tước lập tức đứng lên, hắn cảm thấy đầu sắp nổ tung, thân thể cao lớn bao trùm lên đỉnh đầu Liên Kiều, không nói hai lời liền kéo cô đi ——

“A, Ngạn Tước, làm cái gì?” Liên Kiều giật mình, cho dù như vậy, vẫn giả bộ dịu dàng.

“Đi về phòng với tôi!” Giọng nói trầm thấp, một bụng không vui, lại thành công khiến người khác càng suy nghĩ về quan hệ giữa hai người

Ách ——

Liên Kiều lập tức phản ứng, cô theo bản năng muốn trốn tránh, “Ngạn Tước, em bây giờ, bây giờ còn chưa muốn ngủ...”

Xong rồi, nhìn bộ dáng tức giận của hấn, có phải lại muốn đánh cô không?

Nghĩ đến đây, hai chân cô bắt đầu mềm nhũn.

Nhưng mà, Triển Sơ Dung lại không hề biết suy nghĩ của Liên Kiêu ra sao, bà bước đến cười ha ha nói: “Liên Kiêu, cháu với Ngạn Tước cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, nghe Ngạn Tước nói, cùng nó về phòng đi!”

Bà cố ý nhấn mạnh câu “Cùng nó về phòng” lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiêu có chút tái nhợt, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài ý muốn thuận nước đẩy thuyền, cúi đầu kề vào tai cô nói khẽ: “Nhìn thấy không? Ngay cả mẹ cũng nói vậy, còn không đi theo tôi?”

Giọng nói trầm thấp mang theo uy hiếp, hành động thân mật khiến người ta không thể nào không hiểu lầm.

Vừa dứt lời, bàn tay to giống như chiếc kim chắc chắn nắm lấy cổ tay cô, gần như thô bạo kéo Liên Kiêu chạy ra khỏi biệt thự!

Nha đầu chết tiệt này, cho dù hấn đêm hấn không ngủ nhất định phải hỏi cho rõ ràng, rõ ràng đáp ứng muốn phối hợp với hấn giải thích cho người nhà hấn, nhưng vì cái gì hết lần này đến lần khác lại như vậy?

141. Chương 145: Yêu Tinh Giá Lâm: Nảy Sinh Một Kế Hoạch (4)

“Buông, buông, Hoàng Phủ Ngạn Tước bại hoại, trứng thối!”

Cả hành lang giống như chỉ có tiếng quát to của Liên Kiêu quanh quẩn, trong màn đêm yên tĩnh, dường như càng có vẻ biến ảo khôn lường.

Đèn chùm thủy tinh trong suốt trên cao chiếu lên khiến cơ thể to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo dài dọc hành lang, gần như chon vùi cơ thể nhỏ nhắn của cô, chỉ thấy gò má anh tuấn của hấn tản ra khí lạnh, nhìn không thấy biểu cảm của con người, bàn tay mạnh mẽ túm lấy tay cô, một chút ý tứ buông tay cũng không có.

“Tôi không muốn trở về phòng!”

Trong lúc hai người đang lôi kéo về phía tòa biệt thự của hấn, Liên Kiêu mãnh liệt nắm lấy tay vịn cầu thang, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Xong rồi, cô tuyệt đối không thể theo hấn vào phòng được, nếu không nhất định sẽ bị đánh lần thứ hai! Nếu trong một ngày bị cùng một người đàn ông đánh vào mông những hai lần, đây quả thực là chuyện quá mất mặt, cho nên cho dù chết cũng không thể vào!

Ánh mắt giống như chim ưng tản ra ánh sáng lạnh khiến người ta phải khiếp sợ ta, toàn bộ đều tập trung trên người một cô gái ——

“Em xác định?” Hấn trầm giọng nói, không khó nghe ra hấn đang tức giận.

Liên Kiêu cảm thấy bản thân cũng sắp bị ánh mắt nóng bỏng của hấn đốt cháy rồi, khi đối diện với ánh mắt của hấn cũng có phần sợ hãi, cô không dám lên tiếng, chỉ tăng thêm lực nắm lên tay vịn cầu thang.

Nhìn vẻ mặt kia của hấn, hoàn toàn trong trạng thái giết người, tiêu đời, làm như thế nào đây? Cung Quý Dương, cứu mạng a...

Thấy cô không có dấu hiệu buông tay, Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nheo mắt lại, hấn không nói một lời, bước đến ôm lấy cả người cô, đồng thời sức của bàn tay nắm lấy tay cô càng dùng sức hơn ——

“A ——” Liên Kiêu chỉ cảm thấy trên cổ tay vô cùng đau đớn, sức lực nắm tay vịn cầu thang cũng biến mất.

“Cứu mạng a... Cứu mạng ——” cô bắt đầu dùng sức đập hai chân, liều mạng hô to .

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy tình huống như vậy, quả thực vừa tức vừa buồn cười, cười như không cười mà nhìn người con gái trong ngực, khí thế bức người giảm đi một chút cúi sát xuống gần cô –

“Không phải trí nhớ của em kém, chẳng lẽ em quên đây là biệt thự của tôi, không có sự cho phép của tôi người làm không dám đi vào?”

Xong....

Liên Kiều sau khi nghe vậy, ngây người ra! Cô nhìn xuống dưới lầu một chút, quả thực đến bóng dáng một người làm cũng không có, hẳn ta giết người giết khẩu cũng có thể....

Cửa phòng ngủ chính gần như bị Hoàng Phủ Ngạn Tước đá phăng ra, ngay sau đó, Liên Kiều bao tải bị ném thẳng lên giường -

Cô cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều muốn bay ra, quá khó chịu, giãy giụa ngồi xuống, lại thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng trên cao đang hung hăng nhìn cô, khóe mắt co rúm.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh đừng tưởng trừng mắt như vậy tôi sẽ sợ!”

Liên Kiều đứng phắt lên, lại phát hiện vẫn không cao hơn hẳn, vì thế liền chạy đế chỗ bàn thủy tinh, thuận thực đứng lên!

“Em xuống dưới cho tôi!” Hoàng Phủ mím chặt môi gần giọng nói.

Cô đứng chỗ cao như vậy làm gì? Chẳng lẽ không sợ ngã xuống đất sao?

“Không!”

Liên Kiều vừa nói còn khoa trương dậm chân một cái, thì ra đứng ở chỗ này nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước rất có cảm giác thành tựu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ép cô, bản thân lại ngồi lên giường, nhìn cô tức giận nói: “Nói đi, rốt cuộc em xảy ra chuyện gì?”

“Tôi? Tôi như thế nào?” Liên Kiều hung hăng trừng mắt nhìn một cái.

“Buổi sáng hôm nay em đồng ý với tôi điều gì? Không phải tôi đã nói với em là ngoan ngoãn phối hợp sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẫn nại nhắc nhở cô, mắt híp lại lộ ra vẻ không vui.

Liên Kiều sau khi nghe thấy vậy khịt mũi cười cười: “Cắt, anh còn đồng ý sẽ tốt với tôi, kết quả là như thế nào, lại còn đánh tôi, hừ, anh là đồ lật lọng, vì cái gì mà tôi không thể?”

Dường như đứng lâu cô có chút mệt, ngồi xếp bằng trên mặt bàn, rất giống bộ dáng của em gái nhỏ điển hình.

“Ý em là – em đang cố ý?” Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng đổ lên sắp nổi giận thực sự, ngay cả ngữ điệu cũng trở nên lạnh lùng hơn nhiều.

Liên Kiều dễ dàng nhận ra hơi thở nguy hiểm, cô kiên trì nhìn hẳn nói: “Anh cũng nhìn thấy, bác trai bác gái cũng đã quyết định chuyện này, tôi, tôi làm soa mà thay đổi được, thời gian này – cho dù phối hợp với anh giải thích cho họ nghe, bọn họ cũng chưa chắc tin tưởng...”

Lời cuối cùng âm thanh càng ngày càng nhỏ, từ từ nhìn hẳn, cô có thể cảm giác được lúc này hẳn tức giận đến mức nào!

Quả nhiên, cô vừa dứt lời, Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, thân hình cao lớn bao trọn lấy cô, hai vai cũng bị cặp kim chặt chẽ kia vây lấy –

‘Đáng chết! Tôi hận không thể trực tiếp ném em trở về Malaysia ngay lập tức!’ Hắn rống lên, gần như muốn làm nổ tai cô.

“Anh dựa vào cái gì mà hô to gọi nhỏ với tôi?”

Liên Kiều bị hấn rống, có sợ hãi cũng phải phản kháng, đôi mắt tím lóa lên sự dũng cảm mạnh mẽ nhìn hấn, “Hôm nay ai cho anh đánh tôi? Dù sao tôi không thấy anh cũng sốt ruột, bác trai bác gái thích đi gặp ông nội thì đi, kết hôn thì kết, ai sợ ai chứ?”

Sở dĩ cô dám nói như vậy, là bởi vì rất tin tưởng lời nói của Cung Quý Dương (Min; ah~ chị nghe mồm lão ấy!!), thì Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất định sẽ không cho hôn lễ này tiến hành thuận lợi.

“Kết hôn?” Hoàng Phủ Ngạn Tước bị lời nói của cô làm tức giận mặt xanh mét, “Đáng chết, em nói lại lần nữa cho tôi!”

“Nói một ngàn một vạn lần thì sao? Tôi nói kết hôn thì kết, ai sợ ai chứ! Có nghe thấy không!” Giọng nói của Liên Kiều còn lớn hơn hấn, không có chút sợ hãi nào mà hét vào mặt hấn!

“Em có biết mình đang nói gì không? Kết hôn? Em có hiểu được ý nghĩa của việc kết hôn không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, ban ngày còn làm bộ đáng sợ muốn chết, tại sao đến lúc này thì toàn bộ đều thay đổi, nhất định là đang giận dỗi hấn, nhất định là như vậy!

Hừ!

Liên Kiều lắc lắc đầu, “Cái gì nghĩa với chả không, tôi mới mắc kệ hiểu nhiều như vậy, tóm lại tôi một chút cũng không nóng lòng, nếu anh sốt ruột, tự mình nghĩ cách đi!”

Nói xong, cô nhìn đồng hồ, sau đó cực kì khoa trương nói: “Ai, tại sao lại thấy khó chịu như vậy, hóa ra là sắp tới mười hai giờ!”

Vừa nói, cô nhảy khỏi bàn thủy tinh –

“Không cho phép ngủ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước bá đạo ra lệnh.

Liên Kiều lộ vẻ mặt vô tội, cô nhún vai nói: “Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nên biết có ngủ hay không thì cũng không phải tôi quyết định, anh cũng không khống chế được, đến thời gian đó tự nhiên tôi sẽ ngủ, cho dù anh bắt ép tôi cũng vô dụng, anh đó, vẫn nhanh nghĩ biện pháp giải trừ hôn ước chút đi!”

Nói xong, cô liền thoát ra khỏi ngực hấn, ngáp một cái rồi lăn ra giường.

Mà một bên Hoàng Phủ Ngạn Tước đã sớm bị cô làm cho tức điên.

142. Chương 146: Kịch Giả, Tình Thật: Hoàng Phủ Ngạn Tước Chạy Trốn (1)

Số kiếp, thời gian sẽ thay đổi mọi thứ, giống như một cái chớp mắt, hay như duyên phận giữa hai người, chỉ có thể nói, sự kì diệu của vận mệnh, không thể nào nói hết được...

Buổi sáng, Liên Kiều bình tĩnh trong mùi hương hoa thơm ngát cùng với tiếng chim chóc kêu, đây là cảm giác cô thích nhất khi tỉnh dậy kể từ lúc đến Hoàng Phủ gia.

Biệt thự riêng của Hoàng Phủ Ngạn Tước cách vườn hoa rất gần, bởi vậy, mỗi khi có gió nhẹ thổi qua, hương thơm thanh nhã của hoa có thể bay khắp các gian phòng, mang heo tía nắng sớm tươi mới thoải mái chiếu lên tấm thảm, khiến tâm tình của con người ta thoải mái.

Ít nhất thì Liên Kiều cũng cho là thế, nhất là tối qua còn làm Hoàng Phủ Ngạn Tước tức chết!

Nghĩ đến đây, cô chợt cười thành tiếng, nhớ lại tối qua cả gương mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước vì tức giận mà xanh mét cô rất vui vẻ, chơi thật vui, hôm nay tiếp tục!

Hả?

Cô nhìn đồng hồ đặt đầu giường, ừm, lúc này chắc chắn là thời gian Hoàng Phủ Ngạn Tước ăn sáng, he he, đầu óc tính toán chốc lát, thành thực chạy nhanh như bay đi rửa mặt, sau đó lao ra khỏi phòng, chạy tới biệt thự chính.

Phòng khách của biệt thự chính rất yên tĩnh, ánh mặt trời ảm áp chiếu xuống nền đá cẩm thạch màu đen, khúc xạ thành từng luồng ánh sáng chói mắt, Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung luôn có thói quen ăn sáng, cho nên sáng sớm rất nhàn nhã xem báo, chậm chạp khẽ nhấp ngụm trà tỏa hương, ngay cả trong không khí cũng lan tỏa loại khí chất tao nhã này...

Đương Liên Kiều nhảy nhót xuất hiện trước phòng khách chính, khiến hai người gia mắt sáng ngời ——

“Liên Kiều, tới rồi ——” Triển Sơ Dung nở nụ cười, vẫy tay với cô.

“Bác trai bác gái buổi sáng tốt lành!” Liên Kiều vô cùng hkeos léo nói, vừa ngồi xuống chỗ giữa hai người.

“Tĩnh rồi, mau ăn sáng đi, chị Lâm ——” Hoàng Phủ Ngự Phong thân thiết nói , lập tức gọi quản gia tới.

Chị Lâm lập tức tiến lên, vội vàng nói: “Lão gia, phu nhân, tiểu thư Liên Kiều bữa sáng tôi đã chuẩn bị xong rồi!”

Bởi vì xuất phát từ sự lo lắng đối với thân phận Liên Kiều, Triển Sơ Dung rất cẩn thận sai quản gia nhất định phải làm đồ ăn hợp với khẩu vị của cô.

“Ừ!” Triển Sơ Dung gật đầu, nhưng khi nhìn thấy Liên Kiều ngáp một cái, quan tâm hỏi: “Như thế nào? Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

Liên Kiều lắc đầu nói: “Không phải, bác gái, tối hôm qua cháu ngủ rất ngon!” Nói tới đây, dường như cô nhớ ra cái gì đó, nhìn xung quanh một chút.

“Sao vậy?” Triển Sơ Dung kì quái hỏi.

Đáy mắt Liên Kiều lộ ra chút thất vọng, “Bác trai bác gái, Ngạn Tước, anh ấy?”

Không thể nào, mới sớm như vậy đã tới công ty? Bây giờ mới mấy giờ? a!

Triển Sơ Dung cười nói: “Sáng sớm hôm nay chúng ta đều không nhìn thấy nó, chị Lâm, Cậu cả đã ăn sáng chưa?”

Chị Lâm lắc đầu: “Thưa phu nhân, hôm nay tôi cũng không nhìn thấy bóng dáng cậu cả đâu, mà bữa sáng cậu ấy cũng không động qua!”

“Đây là có chuyện gì? Sáng sớm Ngạn Tước liền tới công ty?” Hoàng Phủ Ngự Phong buông tờ báo trong tay ra, có chút nghi hoặc hỏi.

“Cái này...” Chị Lâm quanh co nói: “Theo lý thuyết lúc này mới là thời gian cậu cả rời khỏi nhà...”

Nhưng mà, lúc này ——

“Xong rồi ——” chỉ thấy khuôn mặt Liên Kiều uể oải, bóng dáng nhỏ xinh kia cũng ngồi yên không nhúc nhích.

“Như thế nào? Liên Kiều!” Triển Sơ Dung bị vẻ mặt của cô dọa sợ, vừa nãy còn tốt như vậy, làm sao mà trong nháy mắt lại thành ra như thế ?

Liên Kiều sau khi nghe vậy, bàn tay nhỏ nhắn theo bản năng nắm lấy tay Triển Sơ Dung, vẻ mặt uất ức nói: “Anh ấy nhất định là trốn khỏi nhà, không cần cháu!”

Một câu nói khiến Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung quay mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không hiểu nổi hàm nghĩa trong câu nói của cô.

Cái gì gọi là trốn nhà đi?

Liên Kiều thấy Triển Sơ Dung không hiểu, vì thế liền giải thích: “Bác gái, là như thế này, thật ra Ngạn Tước vẫn không thể tiếp nhận chuyện hôn ước giữa chúng cháu, tuy rằng anh ấy—— anh ấy đối với cháu rất tốt, nhưng anh ấy nói chưa chuẩn bị tâm lý tốt để kết hôn, hôm qua cháu an ủi anh ấy thật lâu, thực

ra —— cháu rất sợ anh ấy rời khỏi cháu, có thể do tối qua cháu nói quá nhiều, khiến anh ấy thêm áp lực, cho nên hôm nay liền trốn khỏi nhà...”

“Bốp —— ”

Hoàng Phủ Ngự Phong sau khi nghe thấy vậy, bàn tay lập tức vỗ lên bàn trà, “Cái thằng nghịch tử này, lại có thể không có tiền đồ đến mức này? Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng là chuyện bình thường, có cái gì mà phải chuẩn bị tâm lý, nó càng như vậy, thân làm cha như tôi càng phải thúc đẩy chuyện hôn sự này, tôi xem tiểu tử ngu ngốc kia sẽ lấy cái gì làm cớ nữa!”

“Ôi chao, Ngự Phong, ông xem cái tính này!”

Triển Sơ Dung vội vàng khuyên nhủ: “Có lẽ là Liên Kiều nghĩ nhiều, nói không chừng công ty có việc gấp chờ nó tới xử lý, sáng sớm rời khỏi nhà là chuyện bình thường!”

Nói xong, bà nhìn Liên Kiều, nhẹ giọng an ủi: “Liên Kiều a, cháu yên tâm đi, Ngạn Tước sẽ không mặc kệ cháu, cho dù nó làm như vậy thật, chúng ta người lớn nhất định sẽ không tha thứ, cháu chính là con dâu mà gia tộc Hoàng Phủ nhận định!”

Liên Kiều nhẹ nhàng “Vâng ” một tiếng, trong lòng lại thấp giọng nguyên rửa—— Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng chết này, lớn như hắc lại còn chơi trốn tìm với cô, nhất định là sợ cô nên mới chạy tới công ty, chờ cô ăn xong nhất định sẽ nghĩ ra cách chinh hắc thật thâm, mạnh mẽ đùa cợt hắc!

Ngay trong lúc cô suy nghĩ như vậy, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, âm thanh không lớn, trầm thấp mang theo chút cẩn thận ——

“Mọi người không cần lo lắng, ảnh cả anh ấy —— chính là đã ra ngoài!”

Liên Kiều nhìn về phía giọng nói kia, chỉ thấy bóng dáng mặc váy công chúa màu trắng của Hoàng Phủ Anh (Min : ta ghét con này : bao nhiêu tuổi rồi còn mặc váy công chúa), đôi mắt tinh khiết không chớp mà nhìn Liên Kiều.

Nghe thấy con gái nói như vậy, Triển Sơ Dung cảm thấy kì lạ, “Anh Anh, sao con lại nói anh cả ra ngoài rồi? Chuyện xảy ra khi nào, tại sao lại không báo trước cho chúng ta một tiếng?”

Liên Kiều cũng có chút giật mình, ra ngoài? Là đi công tác sao? Tối hôm qua hắc cũng không nhắc tới.

Hoàng Phủ Anh chậm rãi xuống lầu, trên mặt nở nụ cười thản nhiên (Min : ta muốn cầu mặt con này), “Cha, mẹ, hai người quên sao, tứ đại tài phiệt hàng năm đều sẽ gặp nhau!”

Hai vị lão nhân vừa nghe xong thì liền tỉnh ngộ, a, đúng vậy, mỗi năm họp mặt một lần.

143. Chương 147: Kịch Giả, Tình Thật: Hoàng Phủ Ngạn Tước Chạy Trốn (2)

Tứ đại tài phiệt tụ hội?

Nhưng mà tụ họp này —— dường như rất thần bí, ít nhất người ngoài cũng đánh giá như vậy, đáng tiếc không phải là người tứ đại tài phiệt cũng không thể vào, càng không biết nơi bọn họ tụ tập là chỗ nào.

Nghĩ đến đây, Liên Kiều lại tức giận!

Rất tốt, Hoàng Phủ Ngạn Tước tên đàn ông đáng giận này, có chuyện tốt như vậy mà không nói với cô, ghê tởm hơn là sáng sớm liền vụng trộm chạy mất? Nhất định là sợ cô đi!

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay cô nóng lên, quay đầu nhìn thấy Hoàng Phủ Anh kéo tay cô, trên mặt có nụ cười mộng ảo ——

“Liên Kiều, chúng ta ra vườn hoa chơi được không? Nhân tiện hái chút hoa tươi về!”

Liên Kiều nghĩ chút rồi gật đầu, sau khi chào Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung, đi theo

Hoàng Phủ Anh chạy ra ngoài chơi.

Vườn hoa rất lớn, mà còn chia từng mảnh cỏ khác nhau thành từng khu vực, chính giữa là hoa tươi đang khoe sắc, bởi vậy nên màu sắc cực kì chói mắt.

Liên Kiều đối với hoa cũng không phải cực kì thích, nhưng mà mỗi người phụ nữ đều thích hoa tươi, cô cũng không ngoại lệ, trong lúc cô đắm chìm trong thế giới hoa, núp đồng tiền trên mặt cô khiến Hoàng Phủ Anh nhìn đến ngốc.

“Liên Kiều –” Cô ta trầm giọng nói, dịu dàng đứng ở nơi đó, bốn phía hoa tươi vây quanh cô –

Liên Kiều quay đầu lại nhìn về phía cô ta, sau đó vẫy vẫy tay, “Anh Anh, em sợ gai nhọn của hoa làm hỏng váy ư? Không quan trọng, đến đây, chị kéo em qua!”

Hoàng Phủ Anh thản nhiên cười: “Không phải, tôi chỉ cảm thấy cô cười rộ lên rất đẹp, bằng không anh cả sao lại có thể để ý đến cô.”

Liên Kiều ngược lại không nghe hiểu nổi ý tứ của cô ta (Min: chích ngốc nghe sao hiểu), cô nhún nói: “Chị bị anh cả em bức sắp điên đến nơi rồi!” Nói xong, bưng miệng cười, lập tức nhìn thấy màu xanh lam của loài hoa bên kia....

“Woah! Anh Anh, chị tới Hoàng Phủ vài ngày rồi vẫn luôn rất muốn đi xem cánh đồng hoa, thật đẹp!” Cô vui vẻ kêu lên, nhìn rất vội vàng.

“Cô cũng thích chỗ này?” Hoàng Phủ Anh nở nụ cười đơn thuần.

“Ừ! Đi, chúng ta sang bên kia xem!” Liên Kiều không nói thêm vội kéo bàn tay nhỏ của Hoàng Phủ Anh đi.

Cơ thể Hoàng Phủ Anh khẽ run lên, nhưng cũng không nói gì, vẫn để mặc cô tự nhiên kéo tay mình chạy sang bên cánh đồng hoa kia.

Cô không tự chủ mà ngồi xuống, nhẹ nhàng đưa một cành hoa tới trước mũi ngửi, loài hoa này không có mùi nồng, sau khi ngửi, sẽ đọng lại trong hô hấp người ta một loại thanh nhã, khiến người ta khó quên mùi hương này....

“Anh Anh, đây là hoa gì a, thật là đẹp!” Liên Kiều kinh ngạc quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Anh, khóe kìm nén yêu thích trong lòng.

Hoàng Phủ Anh nhìn đóa hoa bên cạnh, trong mắt thoáng qua u buồn, cô ta nhẹ nhàng ngồi xuống, tùy tiện nắm lấy một cành, nhẹ nhàng nói: “Loại này hoa tên là ‘Mỹ nhân anh’!”

“Mỹ nhân anh? Tên thật là hay, mỹ nhân anh, mỹ nhân anh, ha ha –”

Liên Kiều nói thầm, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, “Anh Anh, tên hoa giống với tên em đó, cũng có một từ anh!”

Hoàng Phủ Anh nhẹ nhàng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt có hơi xanh, đôi mắt đẹp đẽ, cô ta nhẹ nhàng vỗ về cánh hoa nói: “Thời gian nở hoa của loại hoa này rất dài, mà cô xem loại hoa này có thể là mỹ nhân giữa các loài hoa, cả thế giới mới chỉ có một nơi hoa này sinh trưởng, đây là hoa anh cả cố ý mang từ nơi đó về trồng.” (Min: cái đoạn này như thế nó khoe ấy)

“A? Thì ra Hoàng Phủ Ngạn Tước lại thích hoa a? Kì lạ nha, một người đàn ông!” Liên Kiều le lưỡi, nghĩ lại, lại muốn bật cười.

Hoàng Phủ Anh nhẹ nhàng lắc đầu –

“Không phải, đây là anh cả đặc biệt trồng vì tôi!” Trong giọng nói mang theo phần tự hào.

A?

Liên Kiều ngoài ý muốn kêu lên, lập tức nhìn về phía Hoàng Phủ Anh, bất chợt tắt nụ cười, không biết tại sao, cô lại có thể nhìn thấy biểu hiện này trên mặt Hoàng Phủ Anh –

Đây là vẻ mặt gì? Cô không thể giải thích nổi!

Cái loại cảm giác mơ mộng thậm chí vượt ra khỏi quan hệ anh em với Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Anh thấy cô kinh ngạc nhìn mình, ánh mắt có chút mất tự nhiên, vì thế liền quay mặt đi chỗ khác, giọng nói mềm mại tiếp tục:

“Nơi này là chỗ tôi thích nhất, bởi vì ở trong này, tôi có thể cảm nhận được anh cả quan tâm yêu thương, mà nơi này cũng là nơi đẹp nhất trong vườn hoa Hoàng Phủ!”

Trong lòng Liên Kiều có chút không thoải mái, giống như món đồ chơi mình thích bị người khác có ý đồ dòm ngó cướp đi –

“Ai, thực ra chỉ là hoa tươi mà thôi, có đặc biệt như vậy sao?” Cô không chút để ý nói.

“Cô thì biết cái gì?” Hoàng Phủ Anh bị lời nói của cô làm ất hừng, cô ta giương mắt nhìn Liên Kiều, dùng giọng nói của chủ nhân để nói cô –

“Cô có biết mặt mũi của ba đại tài phiệt khác không?”

Liên Kiều nhú mày, cô làm sao mà biết được, lại không có quan tâm đến.

Thấy vẻ mặt của cô như vậy, Hoàng Phủ Anh càng kiêu ngạo (Min: ta muốn cầu nát mặt con này Ah), cô ta đứng dậy, nói với Liên Kiều:

“Tứ đại tài phiệt bất kể là kinh doanh hay sinh hoạt thường ngày đều có chỗ tương đồng, ví dụ như, mượn chuyện buôn bán để nói, tất cả đều duy trì thống nhất, mà phương diện sinh hoạt cũng vậy, trong vườn hoa của bọn họ cũng có loài hoa biểu tượng riêng, điểm ấy bất kì kẻ nào cũng không thay thế được!”

Liên Kiều càng không hiểu: “Ý nghĩa riêng của hoa? Có ý gì?”

Tứ đại tài phiệt lại có loại yêu thích này sao? Vừa nói giống như bọn họ mê gái vậy, đàn ông lại thích ngắm hoa, thật buồn cười!

144. Chương 148: Kịch Giả, Tình Thật: Hoàng Phủ Ngạn Tước Chạy Trốn (3)

Hoàng Phủ Anh thấy cô không biết điểm ấy, đôi mắt như nước giương lên lộ vẻ tự hào ——

Cô ta vừa đùa nghịch ” Mỹ nhân anh ” vừa cười nói: “Muốn nói chỗ giống nhua của bốn người này chính là vườn hoa của bọn họ, nhưng mà —— có chút không giống!”

Nói tới đây, cô ta nhìn Liên Kiều, thấy cô đang nghiêm túc nghe, liền tiếp tục nói: “Loài hoa nổi tiếng nhất trong Thanh Vận viên nhà họ Lăng chính là hoa bỉ ngạn, nghe nói đó là hoa mà Kỳ Hinh thích nhất!”

“Kỳ Hinh? Cô ấy là ai?”

Liên Kiều tò mò hỏi, vừa nghe thấy tên người phụ nữ này, tên này rất đẹp, nói như vậy chắc hẳn chủ nhân của nó cũng rất đẹp.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều như nhìn người ngoài hành tinh, ngay cả Kỳ Hinh là ai mà cô cũng không biết.

“Kỳ hinh là vợ của Lăng Thiệu Đường tập đoàn Lăng Thị, cũng là nữ chủ nhân của Thanh Vận viên!”

“A? Lăng Thiệu Đường đã kết hôn?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều có chút tiểu thất vọng, nhìn đàn ông đã kết hôn thì chẳng có ý nghĩa gì, ai ——

“Đương nhiên là kết hôn, anh ấy là người kết hôn sớm nhất trong bọn họ, nhưng lại kết hôn hai lần...”

Hoàng Phủ Anh cũng là cô gái đơn thuần, biết cái gì sẽ nói cái đấy, nhưng nói đến đây cũng tự biết mình nói sai, cho nên vội vàng che miệng lại.

Đáng tiếc, đôi tai của Liên Kiều lại nghe được lơ mơ câu nói cuối cùng đó —

“Anh Anh, em vừa nói cái gì? Lãng Thiếu Đường anh ta, anh ta kết hôn hai lần? Vậy vợ đầu tiên của anh ta là ai?” Cô ngạc nhiên liên tục hỏi.

Hoàng Phủ Anh thấy cô tò mò, biết nếu không nói nhất định cô sẽ càng suy nghĩ nhiều, vì thế liền than nhẹ.

“A?”

Liên Kiều không đoán được câu trả lời như thế này, kinh ngạc hơn nửa ngày, lúc sau mới phản ứng được, phun ra một câu khiến không khí lãng mạn bị phá hỏng hoàn toàn —

“A, chị biết rồi, thực ra Lãng Thiếu Đường kia chính là kết hôn sau đó ly hôn lại tiếp tục kết hôn a, không, phải nói là phục hôn mới đúng!”

Hoàng Phủ Anh suy nghĩ về lời nói của cô, dường như cảm thấy có chút đạo lý, vì thế liền nhẹ nhàng gật đầu một cái nói: “Ừ, thật ra — nói như vậy cũng đúng!”

“Cắt —”

Liên Kiều cắt ngang lời cô ta, vẻ mặt khinh thường nói: “Kể có tiền giống hần ban đầu nhất định không quý trọng vợ mình, sau khi ly hôn mới biết quý trọng!”

Hoàng Phủ Anh vừa nghe cô nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lạnh băng.

“Không cho phép cô nói anh Lãng như vậy, anh ấy thực sự rất yêu chị Kỳ Hinh, nếu không tại sao lại trồng hoa bỉ ngạn? Đó chính là loài hoa mà chị ấy thích nhất!”

Liên Kiều thấy cô ta có chút tức giận, tiện miệng nói: “Chị chỉ đoán vậy thôi, nói đùa, chị làm sao biết chuyện giữa họ xảy ra như thế nào!”

Hoàng Phủ Anh thấy cô không chịu mắng Lãng Thiếu Đường nữa, cũng không truy cứu, chỉ nhẹ nhàng nói:

“Dù sao anh Lãng là người tốt, anh ấy lại quá yêu chị Kỳ Hinh, tóm lại chuyện giữa bọn họ rất phức tạp, tuyệt đối không đơn giản như cô nghĩ, biết không?”

Liên Kiều thấy cô ta nói rất nghiêm túc, cũng liên tục gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vườn hoa của những người khác thì sao? Ngoài nhà họ Lãng ra thì thế nào?”

“Ừ —”

Hoàng Phủ Anh ngẩng mặt lên rồi khẽ nhắm mắt lại, dường như đang hưởng thụ ánh mặt trời, tiếp tục nhẹ nói:

“Vườn hoa nhà họ Lãng toàn bộ đều là thiên đường hoa, nếu cô có cơ hội đến, nhất định sẽ thích nơi đó, giống như đồng thoại của thế giới, trong vườn hoa của anh Lãng có một khu trồng một loại hoa màu tím, đó là hoa Tiểu Tuyền thích nhất, tên là — Tử Vi!”

“Tiểu Tuyền? Chẳng lẽ thật sự là — Thượng Quan Tuyền?”

Liên Kiều sau khi nghe thấy vậy mắt trợn ngược lên, cô nhanh chóng học bộ dáng của Hoàng Phủ Anh ngồi xuống, gấp gấp hỏi:

“Đúng vậy, chính là Thượng Quan Tuyền, cô biết chị ấy sao?” Hoàng Phủ Anh tò mò mà nhìn Liên Kiều hỏi.

Liên Kiều hưng phấn mà giơ bàn tay nhỏ bé lên, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn tinh khiết của cô, khiến nụ cười của cô càng trở nên rạng rỡ —

“Chị chưa từng thấy chị ấy, nhưng hình như...có nghe một chút thông tin, nghe nói chị ấy xuất thân là lính đặc công, thân thủ rất tốt, chuyện này là thật sao?”

Hoàng Phủ Anh hoang mang lắc đầu: “Về chuyện đó tôi cũng không rõ lắm, anh cả cũng chưa từng nói với tôi, nhưng mà nghe nói chị ấy bị bệnh, hiện tại đang ở chỗ của anh Lãng —”

Nói tới đây, cô ta dường như có chút hưng phấn, ghé sát vào Liên Kiều thần bí hỏi: “Cô hẳn cũng nghe nói anh Lãnh đối với người ngoài lạnh lùng như thế nào chứ?”

“Anh Lãnh, là Lãnh Thiên Dục sao?” Liên Kiều hỏi.

“Đương nhiên là anh ấy!” Hoàng Phủ Anh ra vẻ “Điều này mà cũng phải hỏi” nhìn cô nói.

Liên Kiều gật đầu, “Ừm, chị cũng nghe nói trong tứ đại tài phiệt, anh ta là người lãnh khốc vô tình, không có chút tình người nào!”

“Cái gì? Trong một đêm?”

Liên Kiều thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, nhìn Hoàng Phủ Anh khẳng định gật đầu, cô hít một ngụm khí thật lớn: “Anh ta cũng quá tàn bạo đi!”

Chẳng qua bao lâu, cô lại than thở –

“Ai, nếu như có thể thấy mặt Thượng Quan Tuyên thì tốt rồi, nếu chị ấy thực sự xuất thân từ đặc công, bản lĩnh chắc chắn rất kinh người!”

“Chuyện này thì tính là gì, bản lĩnh của tứ đại tài phiệt nhất định không ai sánh bằng nhất là anh cả của tôi!” Hoàng Phủ Anh nhắc đến Hoàng Phủ Ngạn Tước với vẻ mặt kiêu ngạo và tự hào.

Liên Kiều sau khi nghe thấy vậy cũng vô cùng hứng thú, cô vội vàng hỏi: “Anh Anh, tuy rằng chị có nghe nói bản lĩnh Hoàng Phủ Ngạn Tước rất tuyệt, nhưng sở trường của anh ta là cái gì vậy? Nhất định là Tất Sát Kĩ chứ?”

Trong đầu cô lập tức hiện lên hình ảnh nhân vật anh hùng Trung Anh trong game.

“Tất Sát Kĩ?”

Hoàng Phủ Anh lập tức bị lời nói của cô chọc cười, cô ta che miệng cười nói: “Chẳng lẽ anh cả tôi không cho cô biết sao? Sở trường của anh ấy chính là phi đao, nếu bàn về tất sát kĩ, ừm –”

Cô ta nghiêng đầu nửa ngày, rồi đột nhiên sáng bừng lên – “Đúng, ‘Truy Ảnh’! ‘Truy Ảnh’ đó chính là Tất Sát Kĩ!”

Mười hai rưỡi giữa trưa còn hai chương nữa!

145. Chương 149: Kịch Giả, Tình Thật: “truy Ảnh”

“Truy... Ảnh...”

Liên Kiều nghe thấy vậy khoa trương kéo dài giọng, “Woa, chị không nghe lắm chứ? Tên thật giống võ hiệp!”

Hoàng Phủ không giải thích mà chỉ nhìn vẻ mặt khoa trương của cô, nói: “Cái gì với cái gì hả? Truy ảnh là một thanh đao! Là thanh đao anh cả thích nhất, người khác cũng không thể đụng vào đâu!”

“Thật? Vậy thanh đao kia bây giờ ở chỗ nào?” Liên Kiều tò mò hỏi.

“Cô muốn làm gì? Không phải là muốn trộm chứ hả? Truy ảnh trong mắt anh cả chính là đồ vật quan trọng nhất, cô không thể đụng vào!” Hoàng Phủ Anh cảnh giác nói.

“Chỉ là một thanh đao mà thôi, sao lại ngạc nhiên như vậy, còn nữa dù chị muốn nhìn thì phải biết chỗ mới nhìn được chứ!” Liên Kiều khoát tay, chu miệng nói.

Hoàng Phủ Anh trợn ngược mắt, thật lâu sau, mới nhẹ nói: “Vậy, thực ra nói cho cô biết cũng không có sao, anh cả luôn thích sưu tập phi đao, thanh đao đó được đặt ở trong phòng vũ khí bên cạnh thư phòng,

”Truyện ảnh” cũng ở bên trong, tôi vô tình nhìn thấy nó một lần, nó thật tuyệt, viên ngọc được khảm trên mặt chuỗi cũng rất hiếm thấy.”

“Phòng vũ khí?”

Liên Kiều nghiêng đầu suy nghĩ vị trí của nó, nhưng mà dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, trong biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Tước có rất nhiều phòng, cô làm sao có thể nhớ hết nổi đặc điểm của từng phòng.

Hoàng Phủ Anh mở miệng, dường như đã biết suy nghĩ trong lòng Liên Kiều, “Tôi khuyên cô vẫn nên tỉnh táo lại đi, cho dù cô tìm được căn phòng kia cũng vô dụng!”

“Vì cái gì?” Liên Kiều càng không hiểu.

Hoàng Phủ Anh gạt những cánh hoa rơi rụng trên tà váy xuống, thản nhiên nói: “Bởi vì chỗ đó có cái đặt mặt mã, chỉ có anh cả mới có thể mở, những người khác cũng không có cách nào vào đâu!”

“A –”

Liên Kiều kéo dài giọng nói, mắt tím lại lộ ra vẻ đắc ý, không phải là mặt mã chứ, ha ha –

“Đúng, em vừa nói đến Lãnh Thiên Dục, như vậy Cung Quý Dương đâu?” Cô vội vàng lảng sang chuyện khác, sợ Hoàng Phủ Anh phát hiện ra gì đó.

“Tử Tranh...”

Liên Kiều thầm nhắc lại tên này, “Tên rất hay, ai, vì cái gì mà khi trước chị lại tên là Liên Kiều cơ chứ? Còn không bằng gọi là Huân Y đi!”

Hoàng Phủ Anh đối với hành động tự lảm bảm của cô thì có chút kì quái, “Cô đang nói gì đó?”

“A, không có gì, không có gì, em tiếp tục nói đi, Cung Quý Dương với chị Tử Tranh kia tiến triển như thế nào?” Liên Kiều khoát tay.

Liên Kiều nhú mày, đối với tình huống của Cung Quý Dương cô nghe thật chăm chú, dù sao cô cũng quen biết anh ta.

“Anh Anh, chị nghe nói trong Tứ đại tài phiệt Cung Quý Dương rất đào hoa, sao hẳn lại có lúc ngây thơ như vậy? Mỗi tình đầu sao!”

Hoàng Phủ Anh thấy cô nói vậy, nét mặt có chút bất mãn, liền nhắc nhở cô: “Vừa gặp cô là biết ngay không hiểu tình yêu, anh Cung không phải đào hoa, là phong lưu mà thôi. (Min: cho ta hỏi đào hoa với phong lưu nó không phải là 1 ư?), chính là gặp dịp thì chơi đi, chỉ đến lúc gặp chị Tử Tranh mới biết đến tình yêu đích thực, cái này đương nhiên gọi là mối tình đầu!”

“Một khi đã như vậy, làm sao lại tách ra? Chẳng lẽ bây giờ họ không gặp mặt?” Liên Kiều càng không hiểu.

Hoàng Phủ Anh nghiêng đầu nói: “Lý do chia tay tôi cũng không rõ, tôi cũng không dám suy nghĩ thêm nữa, nhưng mà bây giờ hai người đã gặp mặt!”

Liên Kiều thấy vậy, rất cục thả lỏng: “Vậy là tốt rồi, có tình sẽ trở thành thân thuộc!”

Hoàng Phủ Anh lắc đầu, “Có thể thành thân thuộc hay không tôi cũng không biết, tóm lại là bây giờ chị Tử Tranh vẫn chưa gả cho anh Cung đâu!”

“Hắc hắc, Cung Quý Dương là người tốt, người tốt nhất định sẽ gặp chuyện tốt!”

Liên Kiều vươn vai duỗi lưng thẳng ra, sau đó rất tự nhiên ngã vào bụi hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cười đón ánh nắng mặt trời, cả người có vẻ như rất vui vẻ –

“Ai, không nghĩ tới tình yêu của ba người họ phức tạp như thế, nhưng mà nghe đến rất lãng mạn, có cơ hội chị nhất định bảo Hoàng Phủ Ngạn Tước kể cho nghe từ đầu đến cuối, ha ha – ai, đúng –”

Nói tới đây, cô lập tức nhảy lên, nhìn Hoàng Phủ Anh tò mò hỏi: “Còn có Hoàng Phủ Ngạn Tước thì sao, tình yêu của anh ta như thế nào?”

Những người khác đều có tình yêu đau đớn triền miên như vậy, nói vậy hẳn ta cũng không ít, nhưng mà hẳn ta thực sự thích phụ nữ sao?

Hoàng Phủ Anh thấy cô hỏi vậy, mắt đẹp không hề chớp nhìn nhìn cô, thật lâu sau mới mở miệng: “Cô – đối với anh cả dường như một chút cũng không hiểu!”

“Hiểu! Chị đương nhiên là hiểu rồi!”

Liên Kiều bắt chéo chân, chân bó lại lắc lắc, thuận tay ngắt một đóa mỹ nhân anh cắn cắn.

“Anh ta tự cao tự đại, bá đạo, keo kiệt, lòng dạ hẹp hòi, tóm lại, nhưng mà lại là một người đàn ông hay nghi ngờ, thế nhưng anh ta có một khuôn mặt cực kỳ đẹp đấy, nói vậy phong lưu cũng không ít đâu nhỉ!”

“Sao cô lại nói anh cả của tôi như vậy? Anh ấy không phải người đàn ông trong miệng cô đâu!”

Hoàng Phủ Anh có chút mất hứng, ánh mắt cũng không vui, “Lại nói, anh cả của tôi một chút cũng không phong lưu, anh ấy chính là người cuồng công việc!”

“Cắt, chị không tin anh ta ngây thơ như vậy, ba người kia có chuyện tình yêu lãng mạn, chẳng lẽ anh ta là người ngoài hành tinh!” Liên Kiều cũng rất tò mò thế giới tình cảm của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Anh cả của tôi không có chuyện tình cảm! Anh ấy không thích có phụ nữ!” (Min: what? không thích á? nhầm không đấy?) Hoàng Phủ Anh tức giận, gần như gào vào mặt cô.

Liên Kiều thấy cô ta giống như không thích nói đùa, liền ngồi xuống, mắt tím cũng lộ ra vẻ nghiêm túc: “Em – nói là thật?”

“Đương nhiên, tôi lừa cô làm gì, cô –” Hoàng Phủ Anh có chút mất tự nhiên nhìn Liên Kiều nói: “Đúng vậy, cô là người phụ nữ đầu tiên vào ở trong biệt thự của anh cả!”

146. Chương 150: Kịch Giả, Tình Thật: Mỹ Nhân Anh, Mỹ Nhân Ngâm.

Liên Kiều bỗng sững sốt, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, đồng thời cô dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, mắt mở thật to ——

“Cái, cái gì? Chị là người đầu tiên tới đây?”

Trời ạ, nghĩ lại mà sợ, nếu đêm qua bị hấn ám sát cũng không biết...

Nhìn bộ dáng kinh hãi này của Liên Kiều, ngược lại Hoàng Phủ Anh rất nghi hoặc không hiểu nổi, cô ta nhú mày nói: “Cô thực sự là kì lạ, cô có biết bao nhiêu phụ nữ muốn tới đây mà không được không hả?”

“Cắt—— ”

Liên Kiều không cho là đúng phát phát tay, “Em cũng không biết tối qua Hoàng Phủ Ngạn Tước có bao nhiêu khuôn bố, chị với anh ta ở chung một chỗ, ôi quả thực là tra tấn sức chịu đựng của con người, sớm biết như thế, chị mới không thềm tới đây!”

Vừa nghĩ tới trước bộ dáng khuôn bố của hấn hai hôm trước, cô bỗng sợ hãi.

Nhưng mà cô vừa dứt lời thấy lỗ tai Hoàng Phủ Anh đỏ ửng, cô ta cũng là nha đầu đơn thuần, nhưng không ngờ Liên Kiều lại nói như thế, tuy nói đối với chuyện nam nữ cô ta chưa trải qua, nhưng mà chưa ăn thịt heo cũng đã từng thấy heo chạy, vừa nghe Liên Kiều nói như vậy, tự nhiên không kìm được mà suy nghĩ.

Khuôn mặt cô ta dần trở nên ảm đạm, bàn tay trắng bệch theo bản năng nắm chặt lại, hình tượng người anh trai hoàn mỹ bỗng chốc bị nghiền nát, nước những bông hoa xanh tím dính đầy ngón tay...

“Anh Anh, em, em sao vậy?”

Liên Kiều bị biểu cảm của cô ta làm giết mình, vội vàng kéo tay cô ta, lấy vạt áo của mình lau tay cho cô ta.

“Liên Kiều...”

Liên Kiều không biết cô ta muốn nói cái gì, chính là ngoan ngoãn ngồi một bên nghe cô ta nói.

Hoàng Phủ Anh nhìn từng bụi từng bụi lớn mỹ nhân anh bên cạnh, đáy mắt lộ ra đau thương vô hạn, nhưng những hồi ức hạnh phúc từ từ hiện về ——

“Sở dĩ Hoàng Phủ khác là bởi vì, nguyên nhân là —— loài hoa này anh cả vì tôi mà trồng, cho tới bây giờ tôi vẫn nhớ rõ anh ấy từng nói, mỹ nhân anh chính là tiếng thở dài của người đẹp, là loài hoa mà Anh Anh tôi thích nhất...”

Sau khi Liên Kiều nghe vậy có chút gian nan nuốt nước miếng —— ông trời, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại rất có ý tứ, lời này... Có phải là từ trong miệng hắn nói ra?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô tràn ra cảm giác không đúng, những lời như vậy sao hắn không có nói với cô? Hừ! Hắn chỉ biết hô to gọi nhỏ với cô mà thôi!

Không được, chờ hắn trở về cũng phải bắt hắn trồng cái gì đó ỉnh, đúng, hay là trồng cây xương rồng tròn đi, nếu hắn còn dám hô to gọi nhỏ với cô, cô sẽ lấy cây xương rồng ném chết hắn!

Ừm, cứ làm như thế! Trong lòng Liên Kiều âm thầm thề .

Hoàng Phủ Anh không biết trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Liên Kiều có thể nghĩ ra đủ mọi chuyện, cô ta dè dặt nhìn Liên Kiều, hỏi: “Liên Kiều, cô có biết mỹ nhân than thở không?”

“Mỹ nhân than thở... Ừm...” Liên Kiều gãi đầu, giống như nghĩ lại lúc học ba từ trung văn kia, nhưng —— Cô có chút xấu hổ lắc đầu, “Không biết..”

Hoàng Phủ Anh lại không có ý cười nhạo cô, thở nhẹ một hơi, gần từng tiếng một nói:

“Tay áo hồng phất giữa ánh trắng sáng, tự cảm thấy một mảnh âm u. Mũi tên dừng trước cổ, tình cảm nồng nàn càng lúc càng sâu. Tắm mình trong cái con điều, giặt mình nhận ra thì đã quá trễ...”

Nhìn môi Hoàng Phủ Anh khê đóng khê mở, Liên Kiều há hốc mồm, tuy có thể cô nghe không hiểu hết nổi ý nghĩa của nó, nhưng cũng biết đây là bài thơ của Trung Quốc, quá hay a!

Đây là “Bồ Đề man” đứng đầu, khi cô ta nói đến câu cuối cùng, giọng cũng trở nên ghen ngào.

Nhưng mà ——

“Oa!” Liên Kiều kích động vỗ tay, lộ vẻ sùng bái.

“Cô —— ”

Hoàng Phủ Anh đang bị vây trong không gian yên tĩnh không nghĩ ra được phản ứng này của cô, bỗng dưng lặng thinh nhìn cô.

Khuôn mặt Liên Kiều hưng phấn, lời kéo làn váy cô ta nói: “Anh Anh, em thật là lợi hại, lại có thể ngâm nhiều câu thơ như vậy, chị sung bái em gần chết rồi!”

Hoàng Phủ Anh ngu hoàn toàn —— thật lâu mới lẩm bẩm, “Cô rốt cuộc là người con gái như thế nào...”

Cô ta chưa từng thấy qua người con gái nào kì lạ như vậy, lại có thể có loại phản ứng này???

Liên Kiều le lưỡi, ý không tốt mà cười: “A, chị phản ứng có chút mạnh, nhưng đây thực sự là suy nghĩ chân thật, em biết không, lúc trước lúc ông nội chị bắt chị học Trung văn, chị vừa thấy thơ là thấy đau đầu rồi, dù làm cách nào cũng không nhớ được, nhưng em có thể ngâm nhiều như vậy, nhiều người hâm mộ a...”

“Hâm mộ tôi?”

Hoàng Phủ Anh nở nụ cười khổ, cô ta nhìn Liên Kiều nói: “Thực ra... Phải là tôi hâm mộ cô mới đúng!”

Liên Kiều nghe đến đầu óc có chút mơ hồ ——

“Anh Anh, vì sao em lại hâm mộ chị?” Cô thật không hiểu nổi!

Bàn về gia thế, cô ta và cô cũng không phân cao thấp, bàn về diện mạo, Liên Kiều luôn luôn tự xưng mỹ nhân, nhưng nhìn Hoàng Phủ Anh cũng rất xinh đẹp, đôi mắt long lanh giống như búp bê, bàn về học thức, ách —— cô ta so với cô hình như giỏi hơn, có thể ngâm những câu thơ hay như vậy...

Hoàng Phủ Anh thấy vẻ nghi hoặc của Liên, rũ mắt xuống, dịu dàng nói: “Cô thực sự là người đang ở trong phúc mà không biết hưởng...”

Liên Kiều càng không hiểu, “Anh Anh, em nói thật sâu xa, chị nghe không hiểu!”

Nụ cười khổ bên môi Hoàng Phủ Anh lại lần nữa nở rộ, cô ta lắc đầu nhìn Liên Kiều, đơn giản có một chút chân thành ——

Lại một tiếng than nhẹ.

Liên Kiều hoàn toàn mộng mị, lông mày cô đã nhíu thành một hàng, vẫn không hiểu ý tứ trong lời nói của Hoàng Phủ Anh.

“Được rồi, không cần nghĩ nữa, cô không phải hâm mộ tôi có thể ngâm ra những câu thơ như vậy sao, như vậy đi, tôi có thể dạy cô!” Hoàng Phủ Anh cười nói, thực rõ ràng cô ta không muốn chuyển sang đề tài như vậy

“Oa được được!” Liên Kiều lập tức hưng phấn nhảy dựng lên.

“Tôi đọc một câu sau đó cô đọc một câu!”

Thân ảnh hai người chìm trong biển hoa, mỗi cánh hoa đều quanh quẩn trong giọng nói thanh thanh trầm trầm ——

” Tay áo hồng phất giữa ánh trăng sáng.... tự cảm thấy một mảnh âm u.....”

147. Chương 151: Kịch Giả, Tình Thật: Cầu Hôn Ở Hồ Seattle

Hàng loạt tiếng chim kêu vui vẻ đánh tan sự yên tĩnh buổi sáng, sương mù tan đi, khiến sóng nước vờn quanh mặt hồ Seattle xinh đẹp vô cùng, bởi vì xung quanh mỹ lệ vô cùng nên được nước Mỹ ca tụng là “Emerald city” .

Mặt nước xanh xanh lặng lẽ bao quanh tòa nhà, xuyên qua đám cây xanh kia không khó để nhìn ra màu trắng thuần của căn biệt thự.

Mà chủ nhân ngôi biệt thự này là bác sĩ pháp y hàng đầu thế giới, cũng chính là em trai Hoàng Phủ Ngạn Thương: Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Sáng sớm gió thổi nhẹ, mang theo hương vị thoải mái, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên cửa sổ sát đất, ngay sau đó, cửa chính của biệt thự được đẩy mở, một bóng dáng bước ra, khẽ đi trên thảm cỏ xanh mướt, ánh mặt trời chiếu chiếu lên khuôn mặt cô khiến nó trở nên mơ mộng hơn, cả cặp mắt màu tím kia đều toát ra vẻ đẹp mê người.

Người con gái tận tình hưởng thụ sự trong trẻo của ban sáng, không hay biết rằng nhất cử nhất động của mình đều được thu vào trong mắt của người đàn ông.

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên cơ thể cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Thương khiến nó trải dài khắp, dừng ở trước thảm cỏ xanh của biệt thự, mà đôi mắt thâm thúy của anh cũng chỉ vì cô gái phá trước mà biến hóa.

Từ sau khi ở Hongkong về, anh đã nghĩ mọi cách để Mặc Di Nhiễm Dung ở lại bên cạnh mình, mà cô ấy cũng đang muốn ở lại nước Mỹ một thời gian, Hoàng Phủ Ngạn Thương liền đề nghị cô đến làm khách trong biệt thự của anh, vì thế, anh cố ý chọn nơi hồ

Seattle này, trước mắt đó cũng là hy vọng để tiến thêm một bước trong quan hệ với cô.

Thời gian ở chung càng dài, Hoàng Phủ Ngạn Thương lưu luyến cô càng sâu, sinh hoạt của Mặc Di Nhiễm Dung rất có quy luật. Giờ rời giường, giờ ăn cơm, giờ tắm bộ, giờ ngủ say, trên cơ bản mỗi ngày đều không có khác biệt quá lớn. Cô an tĩnh, trừ khoảng bói toán đó là ngồi xuống suy nghĩ.

Nhưng cho dù là như thế nào đi nữa, anh vẫn không có cách nào mà đắm chìm vào nó, chỉ vì nhìn vào đôi mắt trong kia, liền khiến anh nguyện ý vạ kiếp bất phục.

Cuối cùng nhận thấy ánh mắt nóng bỏng phía sau, Mặc Di Nhiễm Dung dừng bước, quay đầu, chống lại ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Cô cười cười, không nói gì, đứng ở nơi đó.

Hoàng Phủ Ngạn Thương sải bước đi lên, lộ ra ánh mắt thâm tình nhìn cô: “Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu một cái, hít một ngụm thật sâu luồng không khí mát mẻ...

“Không khí nơi này rất tốt, phong cảnh cũng quá đẹp, không hổ là nơi để hưởng thụ!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương sau khi nghe vậy, trong lòng dâng lên một chút ngọt ngào, anh vội vàng nói: “Nhiễm Dung, nếu em thích nơi này, vẫn có thể ở lại đây lâu dài!”

Ý tứ trong lời nói của anh rất rõ ràng, nhưng mà...

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh, lập tức cười cười nói: “Hoàng Phủ tiên sinh thích nói đùa, đây là nhà anh, tại sao lại bảo tôi cứ ở lại đây? Chẳng lẽ lại phải đuổi vị chủ nhân là anh đi sao?”

Nói xong, liền quay mặt nhìn đám cỏ hoa bên kia, khuôn mặt lộ ra nụ cười.

“Nhiễm Dung...”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe xong câu này, khuôn mặt tuấn dật lộ ra vẻ ảm đạm, nhưng lập tức liền vươn tay ra, đem thân mình cô chuyển quay lại, khiến cô phải nhìn anh!

Anh có thể chịu được việc cô không hiểu tình yêu, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cho việc cô không hiểu tấm chân tình của anh!

Mặc Di Nhiễm Dung lại bình tĩnh nhìn anh, rõ ràng đối lập với vẻ mặt kích động của anh, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu: “Hoàng Phủ tiên sinh, anh có chuyện gì muốn nói với tôi?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương trầm trầm dài một hơi, ngưng trọng nhìn đôi mắt tím của cô, từng câu từng chữ nói rõ ràng: “Nhiễm Dung, chẳng lẽ em không hiểu tấm lòng của tôi đối với em sao? Tôi yêu em, là tình yêu xuất phát từ đáy lòng, nó được bồi đắp qua khoảng thời gian sống cùng em, tôi phát hiện bản thân không thể nào rời khỏi em!”

“Cho nên?” Mặc Di Nhiễm Dung vẫn hỏi vấn đề này, trên khuôn mặt cũng không vì lời thổ lộ của anh mà thay đổi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe thấy cô hỏi vậy, trịnh trọng nói: “Cho nên tôi muốn em cùng tôi cả đời chung một chỗ, bất kể là đi tới nơi nào, tôi muốn em – gả cho tôi, làm vợ của tôi!”

Mặc Di Nhiễm Dung bị câu nói của anh làm kinh ngạc, cô giương mắt nhìn anh, một câu cũng không nói.

“Nhiễm Dung...”

Hoàng Phủ Ngạn Thương không kiên nhẫn mà ôm cô vào trong ngực, nhìn thấy vẻ bất lực trong mắt cô, tim anh sẽ đau nhức, anh hi vọng tình yêu của anh dành cho cô là hạnh phúc, là tự do, mà không phải loại phản ứng mở mị, luống cuống này.

Nếu có thể, anh rất muốn dùng thủ đoạn khác, chính là mạnh mẽ chiếm đoạt, nhưng... đó bởi vì cô là Nhiễm Dung, cũng chỉ có cô, anh không thể như vậy, tình nguyện dùng nhu tình của mình từ từ hòa tan cô...

“Nhiễm Dung, tôi biết đột nhiên cầu hôn sẽ dọa em, nhưng đây là lời thật lòng của tôi...” Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ nhàng nâng hai má cô lên, giống như đang nâng niu trân bảo quý hiếm của thế gian...

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em, tôi chỉ biết, đời này chính là em, cũng chỉ có em mới có thể làm vợ của Hoàng Phủ Ngạn Thương tôi!”

Mặc Di Nhiễm Dung dần hồi phục tinh thần, cô ngưng mắt nhìn khuôn mặt toát ra vẻ cương nghị của anh, hơn nửa ngày mới nhẹ nhàng lắc đầu...

“Hoàng Phủ tiên sinh, có chuyện hình như anh vẫn chưa rõ ràng lắm, làm hàng đầu sư, tôi - không cách nào có thể tiến tới hôn nhân được!”

“Cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương giương cao âm thanh, vẻ mặt cũng trở nên cứng nhắc, bàn tay to của anh theo bản năng dùng sức, phiền não nói:

“Đây là quy định gì? Làm hàng đầu sư thì không thể kết hôn? Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, đây rốt cuộc là quy củ do tên chết tiệt nào đặt ra?”

Mặc Di Nhiễm Dung cười cười, cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Hoàng Phủ tiên sinh, anh nghe không hiểu được, hàng đầu sư thực ra có thể kết hôn, tôi đang nói chính mình, không cách nào có được hôn nhân!”

“Vì cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Thương càng không hiểu, nếu không có loại quy định cứng nhắc này, vì sao cô lại luôn mồm nói như vậy?

Mặc Di Nhiễm Dung nghiêm túc nhìn anh, môi nở nụ cười khổ...

“Thật ra, không giấu gì anh, cái này giống như một loại quyền rửa, đối với người tinh thông bói toán và hàng đầu thuật đứng đầu Vương thất, không thể có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, gia tộc của tôi và Liên Kiều đều như thế!”

148. Chương 152: Kịch Giả, Tình Thật: Không Gì Là Không Thể

“Sẽ không!” Hoàng Phủ Ngạn Thương hét lên: “cái này chỉ là trùng hợp, nguyên rửa cái gì chứ, tôi không tin cái này!”

Mặc Di Nhiễm Dung cười âm đạm: “Trên đời này không có một người đàn ông hay phụ nữ nào có thể chịu được việc mình sinh ra một con quái vật, thậm chí mỗi ngày đều phải sống chung với nó...”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe thấy vậy, thân thể khẽ run lên, ngay cả trái tim cũng run rẩy, sau đó đau đớn như bị ai bóp chặt——

Anh hiểu được, tất cả đều hiểu được!

Ngay sau đó, anh không nói lời nào mà trực tiếp ôm người phụ nữ trước mặt vào ngực, không cho cô trốn thoát ——

“Nhiễm Dung, tôi chưa từng biết đến đau khổ của em, thực xin lỗi...”

Anh cúi đầu xuống, môi mỏng khẽ thì thầm bên tai cô, ánh mắt lộ vẻ đau đớn tiếc nuối ——

“Nhưng mà, tin tưởng tôi được không? Tin tưởng tôi, tôi yêu em, cho nên bất kể gặp tình huống như thế nào, tôi cũng sẽ không để ý mà yêu em!”

Cơ thể Mặc Di Nhiễm Dung run nhẹ, không biết tại sao, nghe thấy câu nói của anh lần này máu trong người cô liền chảy dồn dập, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Đây là chuyện gì xảy ra?

“Hoàng Phủ tiên sinh...” Cô vẫn cố gắng toát ra, gương mặt trắng lạnh ban đầu vì câu yêu thương của anh mà trở nên ửng hồng ——

“Tôi với anh... Không có khả năng!”

Mặc Di Nhiễm Dung gian nan mà nói ra những lời này, hôm nay cô cảm thấy bản thân mình có chút kì lạ, rõ ràng không khó để mở miệng nói, nhưng lại không có cách nào nói ra, không biết tại sao, cô cảm thấy bản thân mình đang làm tổn thương tới người đàn ông trước

mặt này.

Ánh mắt của anh khiến lòng cô đau đớn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương giật mình sững sốt, mi tâm cũng theo bản năng mà nhíu chặt lại, anh hỏi lại: “Không có khả năng? Vì cái gì mà không có khả năng? Trong mắt tôi căn bản không có gì là không có khả năng!”

Nếu anh cố tình muốn ở cùng cô thì sao?

Mặc Di Nhiễm Dung buông mi mắt xuống, nhẹ nhàng cảm thán “Hoàng Phủ tiên sinh, duyên phận đã định trước, người có duyên với tôi không phải anh, cho nên, chúng ta không thể ở cùng một chỗ!”

“Định trước?” Hoàng Phủ Ngạn Thương cười nhạo, “Ông trời để tôi gặp gỡ em, điều này chẳng lẽ không phải định trước? Nhiễm Dung...”

Lần thứ hai anh lại ôm cô thật chặt, “Tôi biết trong lòng em vẫn không thể buông xuống được bói toán kia, nhưng em có nghĩ tới hay không, bói toán cũng có lúc mất linh nghiệm, em cũng nói, tình huống của bản thân không thể nào bói ra được, người có duyên với em chính là tôi!”

“Hoàng Phủ tiên sinh...” Khuôn mặt Mặc Di Nhiễm Dung có chút khó xử, cô không biết nên nói thế nào với anh.

“Nhiễm Dung!” Hoàng Phủ Ngạn Thương không cho cô cơ hội để trốn tránh, khẽ nói bên tai cô: “Chẳng lẽ trong khoảng thời gian này em ở cùng với tôi không vui vẻ sao? Không phải em cũng thích nơi này sao?”

Mặc Di Nhiễm Dung chống lại ánh mắt của anh, trức trặc nói: “Thực ra... thực ra sáng nay tôi đã muốn nói với anh, thời gian tôi ở lại chỗ này cũng không tính là ngắn, nên rời đi...”

“Em nói cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Thương quát cô, giọng nói lộ ra vẻ cường ngạnh.

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Thực ra, lúc mới tới đây, theo thói quen bói toán tôi thấy có chút dấu hiệu cổ quái, nhưng mà lâu như vậy, cũng không xảy ra chuyện gì, tôi cảm thấy không có khả năng thay đổi, cho nên... cũng nên rời đi... ưm...”

Cô còn chưa nói hết câu, đôi môi anh đã bị Hoàng Phủ Ngạn Thương ngậm lấy, dùng sự quyến luyến đã lâu ngăn chặn lời cô sắp nói...

Nụ hôn không hề báo trước mang theo tình cảm mãnh liệt, cắn nuốt trần trọc, chiếc lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng, đem sự kinh ngạc và bất lực của cô gói gọn trong hơi thở đầy nam tính. Mặc Di Nhiễm Dung run nhẹ, giống như con cừu nhỏ thuần khiết bị anh ôm chặt lấy, đôi bàn tay to kia gắt gao nắm lấy cơ thể cô, trốn đi không được.

Hôn, từ dịu dàng trở nên mạnh mẽ, sức lực của đôi tay cũng dần mạnh lên, Mặc Di Nhiễm Dung dễ dàng cảm nhận thấy, nhưng khiến cô nghi hoặc chính là, bản thân cô thậm chí có chút đắm chìm trong nó...

Đây là loại cảm giác gì?

Hạnh phúc mang theo một chút ngưỡng ngưỡng khó xử?

Ngay khi cô thấy mình sắp đắm chìm trong cơn nhu tình đó, Hoàng Phủ Ngạn Thương rút cuộc lưu luyến buông tha môi cô, nhìn thấy trong mắt cô có chút ngưỡng ngưỡng thì cực kì hưng phấn, bờ môi anh khẽ nhếch lên chút hài lòng.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve chiếc cằm có đường nét xinh đẹp của cô, ngón trỏ cũng khẽ khắc họa lại phiến môi anh đào, hưởng thụ cảm giác mềm nhẹ nơi đầu ngón tay...

“Nhiễm Dung, thật ra trong lòng em, đã tiếp nhận tôi, không phải sao?” Anh nói trực tiếp rõ ràng, một con đường lui cũng không để lại cho cô.

“Hoàng Phủ tiên sinh, tôi...”

“Nhiễm Dung, tôi hi vọng có thể nghe được hai chữ ‘Ngạn Thương’ từ miệng em!” Giọng nói dịu dàng mang theo mệnh lệnh, nhưng nhiều hơn đó là tình cảm dịu dàng khiến người ta không thể kháng cự.

Mặc Di Nhiễm Dung cảm thấy hô hấp của mình toàn bộ đều là hơi thở của người đàn ông này, mà loại hơi thở ấy lại lắng lắng tiến vào lòng cô, cô có chút mê mang, càng không thể nào hiểu được.

Cô còn muốn nói gì nữa, nhưng mà ngay lúc đó bị hồi chuông điện thoại cắt ngang.

“Liên Kiều?” Khi lấy di động ra nhìn màn hình, đôi mắt cô hiện lên một tia kinh ngạc.

“Chị...” Sau khi di động được kết nối, truyền đến giọng nói thánh thót của Liên Kiều.

“Em nha đầu nghịch ngợm này sao tự nhiên lại nhớ đến chị thế?” Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung hiện lên nụ cười tự đáy lòng.

“Chị, chị đang ở Mỹ đúng không?” Liên Kiều cười hì hì hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung đối với khả năng đoán trước siêu cường của cô không có gì kinh ngạc, cô cười nói: “Đã biết rồi, còn hỏi?”

“Chị à, em muốn gặp chị!” Giọng nói của Liên Kiều đột nhiên trở nên dịu dàng, ngọt như một cục đường.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy cô nói vậy cảm thấy kì lạ, “Bị bắt nạt?”

“Nào có!” Liên Kiều quay điện thoại ra một chỗ khác nói: “Em có vấn đề khó giải quyết, trên thế giới này chỉ có chị mới giúp được em!”

“Miệng lưỡi trơn tru, được rồi!” Mặc Di Nhiễm Dung nhận lời.

Liên Kiều hoan hô một tiếng, cúp điện thoại.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, gờ di động trong tay lên, nhẹ nhàng nói: “Em gái của tôi, Liên Kiều!”

“Xem ra nha đầu nghịch ngợm kia lại muốn nghĩ ra trò gì để phá anh cả tôi rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Thương nở nụ cười ấm áp, từng chút từng chút tiến vào trái tim Mặc Di Nhiễm Dung...

149. Chương 153: Kịch Giả, Tình Thật: Phá Hư Chủ Ý

Lúc Liên Kiều chạy tới hồ Seattle, đã là trưa ngày hôm sau, loại cảm giác ấm áp này vẫn chưa tản đi hết, thêm vào đó là một loại hưởng thụ lười biếng.

“Chị —— ”

Trong đại sảnh biệt thự, sáng sủa sạch sẽ, ánh nắng mặt trời ấm áp vào giữa trưa chiếu rọi lên nền gạch hoa, mà Liên Kiều thì giống mèo lười ngồi ghé lên đùi Mặc Di Nhiễm Dung, yên tĩnh giống như trẻ nhỏ.

Chỉ nghe thấy hơi thở dài tự đắc của cô ——

“Chị nói đi em nên làm thế nào...” Giọng nói biếng nhác sau buổi trưa.

Mặc Di Nhiễm Dung vẫn luôn yêu thương đứa em gái này, thấy cô như thế, sung ái nói: “Em đó, chính là nghịch ngợm điển hình, theo chị thấy chỉ gả cho người đàn ông như Hoàng Phủ Ngạn Thương mới có thể quản thúc được em!”

“Chị à —— ”

Liên Kiều bất mãn mà kháng nghị , ngay sau đó cô ngồi xuống, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ngay cả chị cũng giễu cợt em, hừ, em mới không thêm gả cho anh ta đâu!”

Mặc Di Nhiễm Dung cười nhìn cô, lắc lắc đầu nói: “Em nha, bây giờ muốn gả đi cũng muôn có chú rể, nào có cô gái nào như em, lại có thể bỏ qua người đàn ông tốt như thế!”

“Cho nên, người ta mới đến nhờ chị...”

Giọng nói Liên Kiều mềm ngọt như mật đường vậy, cơ thể cũng uốn éo dính trên người cô, “Chị , chị giúp em nghĩ chút đi, làm thế nào để đem anh ta trở về với tốc độ nhanh nhất?”

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, không biết nên khóc hay nên cười, cô nhẹ nhàng day day huyết thái dương, nói : “Thật sự là chưa thấy qua nha đầu nào như em, sớm biết như thế, còn giận người ta đây?”

“Ai bảo anh ta đáng ghét như vậy! Chị, anh ta đánh em. Đùi đó, ông nội cũng không có đánh em đâu!” Liên Kiều lộ vẻ mặt uất ức không phục.

“Chị thấy, em xác thực là nên bị đánh!” Mặc Di Nhiễm Dung cười cười nói.

“Chị!” Liên Kiều kháng nghị nói: “Sao chị lại nói giúp Hoàng Phủ Ngạn Tước?”

“Ai —— ”

Mặc Di nhẹ thở dài một hơi, “Chị giúp người có lý không giúp người thân, em nghĩ lại xem, Hoàng Phủ tài phệet lớn như vậy lại bị em biến thành trò đùa, còn giúp người phá mật mã, điều này nói lên cái gì, một chút bộ dáng của khách cũng không có!”

Liên Kiều nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt không đồng ý, “Chị à, là Hoàng Phủ Ngạn Tước hợp lâu như vậy, em quá nhàm chán, tự nhiên muốn tự mình chơi, nhưng mà ngày đó may mắn có em, nếu không phải em nói, đám người kia đều phải tăng ca, hừ, thực ra đó coi như em làm việc tốt!”

“Em đó, luôn có lý ngoài miệng!”

Mặc Di vươn tay nhẹ vỗ đầu cô, “Nếu không phải em dọa nhân viên nam kia sợ hãi, hẳn ta làm thế nào mà quên mất mật mã?”

“Chị này ——” Liên Kiều vặn vẹo khuôn mặt.

Mặc Di giống như nhớ tới cái gì đó, nói: “Em gái, thực ra em không cần phải gấp gáp như vậy, không phải em nói bác trai bác gái muốn đến Malaysia sao, chị nghĩ anh ta hẳn sẽ trở về nhanh thôi!”

“Em phải đợi đến khi nào đây? Không có nhiều thời gian vậy đâu!” Liên Kiều sờ sờ ngón tay nói.

“Em nghĩ anh ta nhất định sẽ trở lại nhanh thôi, em còn chưa chơi đủ đâu, sao có thể để anh ta tiêu dao như vậy được, lại nói, nhờ đâu anh ta cố tình không về, em lại phải đợi ở Hoàng Phủ thật là không hay!”

“Chính vì như thế chị phải giúp em thế nào?” Mặc Di Nhiễm Dung kì quái hỏi cô.

Liên Kiều ngồi sụp xuống, hai mắt đột nhiên mở to, cô giữ chặt lấy tay Mặc Di, thề thốt ngọt ngào: “Chị, trong hàng đầu thuật có loại kêu đến gọi đi không?”

Mặc Di nghe vậy, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, giống như nghe thấy chuyện không thể nào xảy ra được vậy ——

“Em gái, chị không có nghe lầm chứ? Em, em sao lại có thể muốn sử dụng hàng đầu thuật lên người anh ta chứ?”

Liên Kiều le lưỡi, thật cẩn thận nói : “Chị à, không có nghiêm trọng như vậy, em chỉ muốn học bộ phận sơ cấp trong hàng đầu thuật thôi, là cái loại có thể chinh người này!”

“Liên Kiều, hàng đầu thuật cũng không phải muốn tùy tiện học thì học, lại nói, ông nội cấm em học cái này đó!” Mặc Di bày ra vẻ không đồng ý.

“Chị ——” Liên Kiều kéo cánh tay cô làm nũng, “Người ta cũng không muốn học cái gì quá cao siêu, chỉ là muốn mang anh ta mau chóng trở về thôi!”

“Không được!” Mặc Di một câu cự tuyệt, “Hàng đầu thuật một chút em cũng không thể học!”

“Chị à ——” Liên Kiều đáng thương nói, “Chẳng lẽ chị thấy em chịu ủy khuất mà làm ngơ sao?”

“Chúng ta có thể dùng biện pháp khác!” Mặc Di nói.

Miệng Liên Kiều sắp vênh lên tận trời rồi, “Người ta không tìm ra cách mới đến tìm chị nhờ giúp đỡ!”

Ngay lúc hai người đang tranh luận, Hoàng Phủ Ngạn Thương bưng đĩa hoa quả bước vào, nhẹ nhàng cười nói: “Liên Kiều, không cần làm khó chị cô!”

Liên Kiều vừa thấy người tới, nghịch ngợm lè lưỡi ——

“Bác sĩ pháp y quốc tế thân ái, tôi biết anh biết anh cả anh đi đâu, nhưng tôi cảnh cáo anh, nếu anh ta không lập tức quay lại, gặp tai họa chính là anh !”

“Ách?” Hoàng Phủ Ngạn Thương kì quái hỏi cô, “Đây là có ý gì?”

Liên Kiều cực kỳ tốt bụng giải thích: “Anh nhìn khuôn mặt anh xem, giống Hoàng Phủ Ngạn Tước tới bảy tám phần, hừ, nếu nếu anh không nghĩ cách giúp tôi, tôi liền không đi, mỗi ngày ở trong này tra tấn anh, dù sao tôi biết ——” Cô nhìn Mặc Di, đột nhiên cười giống như kẻ trộm, “Chị tôi ở đây một ngày, anh sẽ không thể đi khỏi!”

“Em gái, em nói cái gì đó?” Mặc Di nghe thấy ái muội trong lời Liên Kiều nói. Em gái, trên mặt hơi mất tự nhiên.

Liên Kiều cười rất giảo hoạt, cô dùng mắt trên người Hoàng Phủ Ngạn Thương trên người, gờ táy lên đánh hấn một cái: “Này, khám nghiệm thi thể người chết, anh lo lắng đến mức nào?”

Khám nghiệm thi thể người chết?

Hoàng Phủ Ngạn Thương khóc thét một tiếng, cũng chỉ có cái nha đầu này dám xưng hô với hấn như thế, nhưng mà —— nói thật, hấn thật đúng là có chút sợ cô.

Chắc, hấn thậm thở dài một hơi, vẫn là đầu hàng ——

“Liên Kiều, thực ra nếu cô muốn anh cả tôi nhanh quay lại có một cách!”

Bất cứ giá nào, vì an toàn của bản thân, hấn chỉ có hy sinh lợi ích của anh cả thôi.”

Liên Kiều nghe thấy vậy, hưng phấn đứng vụt lên, “Biện pháp gì, nói mau!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương ngấm lại, rớt cục hung ác cắn răng, chậm rãi phun ra hai chữ ——

“Truy ảnh!”

150. Chương 155: Kịch Giả Tình Thật: Lấy Mật Mã (2)

“Ui cha, chị à, sao chị lại có thể không nghĩ ra cách chứ —— ”

Liên Kiều không nghe theo, cô ôm lấy Mặc Di, làm nũng nói: “Chị dùng hàng đầu thuật đi mà, trong hàng đầu thuật nhất định có cách, đúng hay không?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe thấy vậy, thấp thỏm trong lòng mới buông xuống được, a, đúng vậy, hấn làm sao lại có thể quên điểm này, tuy rằng hấn không hiểu rõ về hàng đầu thuật, nhưng cũng biết trong hàng đầu thuật sẽ phân ra nhiều loại, nói không chừng loại này cũng tồn tại thì sao. Nói như vậy, hấn cảm thấy rất hứng thú nhìn Mặc Di một cái.

Đây quả thực là chuyện lạ thế giới, à không, hiện tượng chứ!

Mặc Di nghe cô nói vậy, lập tức lộ vẻ dở khóc dở cười, cô lắc đầu, “Em gái, cái này không được phép làm, chỉ có phù thủy người đầy oán linh mới làm như vậy!”

“Chị à, người ta thực sự không có cách nào, nếu là mật mã đơn giản thì không nói, nhưng cái này thì em biết đi chỗ nào lấy dấu vân tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước chứ! Nếu ngay cả chị cũng không giúp em, em đây thật đáng thương!” Liên Kiều không ngừng kêu rên, bắt đầu cứng rắn không được là đỡ trò không nhẽ.

Mặc Di giữ chặt lấy tay cô, mở miệng nói: “Em gái, cái gì chị cũng có thể đáp ứng em, nhưng duy nhất chuyện này không được, thực sự chị có thể tạo ra người khác, nhưng —— nếu không phải trường hợp đặc biệt, cả chị và em sẽ phải gánh hậu quả nghiêm trọng!”

Liên Kiều chu miệng lên, vẻ mặt không cam lòng, “Vậy làm sao bây giờ! Nghe nói hàng năm tứ đại tài phiệt gặp mặt mất rất nhiều ngày!”

Sau khi Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe hai người bàn luận về đề tài này, lập tức không có cách nào tiêu hóa nổi, vì thế liền ngắt cuộc nói chuyện giữa họ lại.

“Từ từ —— từ từ ——” hần gãi đầu, “Tôi không có nghe lầm chứ? Trong hang đầu thuật thật có thể —— tạo người?”

Vừa nãy hần chỉ đoán thôi, không ngờ chuyện đó thực tồn tại...

Mặc Di trầm thổ dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Hang đầu thuật xác thực có thể làm được, loại này pháp thuật thuộc loại linh hàng, thực ra nghiêm khắc mà nói ý nghĩa của nó không phải là tái tạo, mà là một loại di dời linh hồn, không thể nói là tái tạo, chẳng thà nói linh hồn và kí ức hợp vào với nhau thì đúng hơn!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe đến ngốc, trời ạ, chuyện này, đây quả thực đã vượt qua tưởng tượng của hần.

Mặc Di nói tiếp: “Nhưng điều kiện tiên quyết là có thủ lĩnh thi hang và một số thứ liên quan, như tóc hoặc là máu, nếu không sẽ không linh nghiệm!”

Liên Kiều nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp ——

“Sớm biết vậy thì em đã lấy một ít máu của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ai, bây giờ ngay cả một sợi tóc của anh ta đều không có!”

Mặc Di nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu, “Em gái, cho dù em mang những vật liên quan đến Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng vô dụng, khi nãy chị vừa mới nói, loại này chị không thể làm!”

“Chị à —— ”

Khuôn mặt Liên Kiều lộ vẻ tuyệt vọng, “Vậy chị nghĩ giúp em cách phá mật mã đi!”

Mặc Di Nhiễm Dung thấy tình trạng lo lắng của cô, thật sự không đành lòng, liền nhẹ giọng nói: “Thật ra biện pháp cũng không phải không có, chẳng qua —— chắc phải phiền Hoàng Phủ tiên sinh một chút!”

Nói xong, cô nhìn sang bên Hoàng Phủ Ngạn Thương, ánh mắt dịu dàng mang theo ý hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ nhàng cười, “Không biết tôi có thể giúp đỡ cái gì?”

Mà Liên Kiều cũng rất tò mò nhìn Mặc Di.

“Rất đơn giản!”

Mặc Di Nhiễm Dung cầm ly trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tiếp tục nói: “Hoàng Phủ Gia tộc có cùng huyết mạch, cho nên tôi muốn lấy một chút máu của Hoàng Phủ tiên sinh, nhưng mà, anh phải chịu một chút đau đớn!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe thấy vậy, không để ý cười cười nói: “Chuyện này có đáng gì đâu, tôi không có ý kiến!”

Cho dù em muốn giết tôi, tôi cũng sẽ không nhúu mày dù chỉ một chút (Min: Anh này đại gái quá- đại rất đáng thương)—— trong lòng hần thầm bổ sung một câu như vậy.

Liên Kiều vừa nghe thấy Mặc Di nói như vậy, cực kỳ vui vẻ phấn chấn, “Chị à, cảm ơn chị!”

“Thật sự không còn cách nào với em, nếu chị không nói biện pháp cho em, có phải em lại chạy đến trước mặt ông nội tố cáo chị không!” Mặc Di Nhiễm Dung cười cười.

Liên Kiều le lưỡi, cô lập tức kéo Mặc Di Nhiễm Dung lại, sau đó sau đó lúi đến bên người Hoàng Phủ Ngạn Thương——

“Nhanh nha, chị à, chị đối với em là tốt nhất!”

Có thể là cô quá mức hưng phấn, sức lực cũng hơi mạnh một chút, chỉ thấy cơ thể Mặc Di lão đảo, kinh ngạc thở gấp một hơi rồi liền cầu cứu Hoàng Phủ Ngạn Thương, ngay sau đó, một canh tay có lực đỡ lấy cơ thể cô, ôm chặt cô vào trong ngực ——

“Ôi—— ”

Liên Kiều thấy mình gặp rắc rối, thật xin lỗi nói: “Chị, thực xin lỗi!”

Mặc Di bị vây trong luồng hơi thở nam tính quene thuộc kia khuôn mặt lập tức hồng lên, cô vội vàng tránh khỏi ngực anh, nhẹ giọng quát lớn:

“Em nha đầu nghịch ngợm này, luôn động chân động tay thế!”

Mà Hoàng Phủ Ngạn Thương lại cảm thấy hết sức hài lòng, Liên Kiều này có đôi khi sẽ làm ra một vài chuyện tốt.

“Nhiễm Dung, em định làm như thế nào?” Hần thấp giọng hỏi cô.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều, nói: “Em ngoan ngoãn chờ ở trong này cho chị, không cho nghịch ngợm, có nghe thấy chưa?”

Liên Kiều ngoan ngoãn gật gật đầu.

Ngay sau đó cô nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ giọng nói: “Hoàng Phủ tiên sinh, phiền anh tới phòng ngủ tôi một chút!”

“Được!” Hoàng Phủ Ngạn Thương đáp ứng.

Trong phòng ngủ Mặc Di Nhiễm Dung tràn ngập hương hoa tự nhiên, đây là chuyện cô muốn làm nhất mỗi ngày, sáng sớm tự mình đi ngắt hoa tươi để đặt trong phòng, hơn nữa dưới ánh mắt trời bên hồ này, khiến không gian càng ấm áp hơn.

“Hoàng Phủ tiên sinh, mời ngồi!”

Mặc Di Nhiễm Dung vừa nói , vừa lấy từ trong vali ra một hộp gỗ đàn hương, ánh mắt trời chiếu vào, lại có thể ngửi thấy mùi đàn hương lượn lờ trong không khí.

“Đây là ——” Hoàng Phủ Ngạn Thương tò mò mà nhìn hộp hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung thật cẩn thận mở hòm ra, chỉ thấy bên trong đặt những vật giống hệt như chiếc kim châm, giống như châm cứu, mà châm bên dưới được bao gói chỉnh tề.

“Đây là châm chuyên dùng để chích máu, lấy máu ra phải đặt trên giấy này!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương lần thứ hai nhìn kỹ, hai chân mày chau lại không hiểu, “cái này dường như rất giống châm cứu!”

“Chỉ có thể nói là tương tự!”

Mặc Di Nhiễm Dung cười nhẹ, băng quơ nói một câu: “bên ngoài thấy chúng nó chính là ngân châm, trên thực tế đã phải trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày tinh luyện!”

151. Chương 156: Kịch Giả Tình Thật: Tạo Mật Mã (4)

Mặc Di Nhiễm Dung quả thực bị vẻ mặt cùng ngôn ngữ của hắn dọa sợ, muốn thoát ra nhưng lại bị một sức mạnh nào đó giữ lấy không cách nào thoát được, “Hoàng Phủ tiên sinh... Anh buông tay trước được không...”

“Buông tay?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương một tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xuống hít hà hương thơm thuộc về riêng cô, không kìm lòng nổi giọng nói ẩn chứa sự đau đớn và yêu thương, “Ngay tại lúc này tôi đã yêu em đến không thuốc chữa, em dạy tôi, để tôi biết như thế nào buông tay!”

Hắn hô hấp trở nên dồn dập hơn, mà giọng nói càng cường ngạnh.

“Hoàng Phủ tiên sinh —— ”

“Tôi đã nói với em nhiều lần rồi, không cần ọi tôi là Hoàng Phủ tiên sinh, gọi tôi là Ngạn Thương, Ngạn Thương!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương sắp bị thái độ như gần như xa này của cô làm phát điên, hắn thực hi vọng cô gái trước mắt này có thể giống như những người phụ nữ khác quần lầy hắn, ngọt ngào gọi tên hắn.

Chính là, cô là Mặc Di Nhiễm Dung, cô không phải là người phụ nữ khác, đáng chết, cô vì cái gì không thể giống những người phụ nữ khác yêu hắn?

Mặc Di Nhiễm Dung trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, Đôi mắt tím hiện lên nỗi sợ hãi ——

Đáng chết!

Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm nhận được sự sợ hãi kia, trong lòng không khỏi phiền não, cô làm sao có thể sợ hắn? Như thế nào có thể?

Nghĩ đến đây, hắn rút cuộc không khống chế được, lần thứ hai cúi đầu xuống hôn lên môi anh đào của cô, hi vọng dùng dùng sự yêu thương say đắm cuồng nhiệt của mình làm tan đi sự sợ hãi kia của cô ——

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ run, hai tay nhỏ bé cũng theo bản năng đặt lên trên ngực cường tráng của hắn, hai bàn tay to đặt lên gáy cô, khiến cơ thể cô và hắn dính sát với nhau hơn.....

“Nhiễm Dung, tôi yêu em... Thật sự rất yêu em...”

Hắn ôn lên hai hàng chân mày nhu chắt của cô, cánh môi lại hạ xuống, nhẹ nhàng dính lên vành tai tinh tế của cô, ấm áp liếm láp.

“A —— ”

Mặc Di Nhiễm Dung nào có từng trải, ngay khi loại khí tức ấm áp này bao vây, cô không khỏi bật kêu lên, cơ thể nhỏ bé cũng run rẩy theo bản năng, loại cảm giác này vô cùng xa lạ, nhưng cơ thể lại sinh ra loạt phản ứng khiến người ta sợ hãi.

Đây là có chuyện gì?

“Nhiễm Dung...”

Giọng nói nam tính trầm thấp vang bên tai cô, mang theo đau đớn khiến người ta đau lòng, ngay sau đó, khuôn mặt đầy kinh hoảng bị hắn nâng lên ——

Bối rối nhìn lại con người đen nhánh khiến lòng cô nhiều loạn, giờ này phút này, ánh mắt ôn tồn kia lại khiến người ta hỗn loạn.

Cô mấp má môi, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đặt trán hắn sát trán cô, dùng giọng nói mệnh lệnh mang theo sự cầu khẩn nói với cô:

“Nhiễm Dung, nói yêu tôi! Nói với tôi một câu, em yêu tôi!”

“Tôi...”

Cánh môi của Mặc Di Nhiễm Dung khẽ run , giống con bướm hốt hoảng mà rơi xuống , câu nói này của hần đã cắm rễ trong lòng cô.

“Nhiễm Dung...”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nắm lấy cánh tay cô, sau đó kéo lại đặt lên ngực mình, ánh mắt âm u mang theo nghiêm túc cực độ ——

“Chẳng lẽ muốn em yêu tôi lại khó khăn như vậy sao? Chẳng lẽ em không cảm giác chỗ này của tôi đang đau sao?”

Mặc Di Nhiễm Dung hoàn toàn khiếp sợ, cô trợn mắt nhìn hần, lòng bàn tay cảm nhận được từng nhịp tim đập mạnh mẽ của hần, từng nhịp từng nhịp gần như đánh gục cô.

“Tôi ——” cô cảm thấy một loại bất lực cực độ đang ngự trị trong cơ thể mình.

Trong lúc này, một tiếng thét truyền tới, cắt ngang tình trạng giằng co của hai người ——

“Đúng là em gái!” Mặc Di Nhiễm Dung nhận ra tiếng thét kia, bất lực vốn có kia hoàn toàn mất đi chỉ còn lại khiếp sợ.

Ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng nghe ra, hơi nhú mào một chút, xảy ra chuyện gì?

Mặc Di Nhiễm Dung không nói lời nào, nhân lúc hần lơ lửng tức tránh ra, mở cửa chạy xuống dưới lầu, mà Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng căng thẳng, chạy theo sau.

Trên bàn trong phòng khách chính rơi một lá bài Tarrot, một tấm bài màu tím này lộ ra ánh sáng quỷ dị lạ thường.

“Em gái ——” khi Mặc Di Nhiễm Dung nhìn thấy một màn này, hơi giật mình hỏi: “Này —— đây là có chuyện gì?”

Nó làm thế nào lại có thể lật lá bài Tarrot của mình?

Sắc mặt Liên Kiều hơi khó coi, giống như vừa bị dọa sợ, cô chỉ lên bàn trà, giọng nói run rẩy:

“Chị... Những, những lá bài Tarrot trên bàn đó... Chúng nó, chúng nó...”

Cô lại không thể nói được, đôi mắt tím lộ ra vẻ sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương chạy theo cũng không đoán được Liên Kiều có biểu tình như vậy, hần theo bản năng nhìn lá bài rơi trên bàn, lại phát hiện những lá bài Tarrot đều là hướng lên trên, nhìn không ra nội dung bên trong.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng hiểu được, dù sao chuyện khiến Liên Kiều sợ hãi cũng không nhiều lắm, cô đi lên trước, nhẹ nhàng nhặt một lá bài lật lên, sau khi mở ra, bình tĩnh vốn có trên khuôn mặt bỗng trở nên kinh ngạc.

“Đây —— làm sao có thể?” Cô khẽ lẩm bẩm, mà ngay cả giọng nói cũng trở nên mất tự nhiên.

“Xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Ngạn Thương đi lên trước, vẻ mặt của cô khiến hần cảm thấy rất lạ.

Mặc Di Nhiễm Dung đưa lá bài kì quái trong tay cho Hoàng Phủ Ngạn Thương, ngay sau đó, cô khom người nhặt một lá khác rơi trên mặt đất.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghi ngờ lật mặt lá bài trong tay lên, vô cùng ngạc nhiên một lá bài vốn rất sạch sẽ bỗng hiện lên một vết máu, những lá bài kia cũng như vậy.

“Tại sao có thể như vậy?” Hần nhú mào nói.

Lúc này, Mặc Di Nhiễm Dung khẽ nói: “Không đơn giản là một lá này, toàn bộ Alke(r) kia, hai mươi hai tấm đều xuất hiện vết máu!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương càng nghi hoặc ——

“Hiện tượng này nói lên điều gì?”

Người luôn tôn sùng khoa học như hắn, sau khi tiếp xúc với Mặc Di một thời gian, xảy ra rất nhiều chuyện khoa học cũng khó chứng minh, cho nên hiện tại không có gì hắn không tin.

Mặc Di Nhiễm Dung trầm tư một chút, cô xoay người nhìn về phía Liên Kiều đang ngồi ngây ngốc, khẽ hỏi:

“Em gái, em phải nói chuyện với chị một chút, đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Bài Tarot khi nào thì bắt đầu xuất hiện tình trạng này?”

152. Chương 157: Kịch Giả Tình Thật: Tạo Mật Mã (5)

Liên Kiều nuốt nước miếng, điều chỉnh cảm xúc một chút rồi nói: “Vừa nãy em chán quá, sau đó nhìn thấy bộ bài Tarot của chị, đột nhiên nghĩ đến chị đã từng dạy em Kì Niên trận pháp, cho nên muốn luyện tập một chút, chỉ là không nghĩ tới, khi em hoàn thành xong trận pháp, lật lá bài lên thì đều thấy hiện tượng này...”

Nói tới đây, cô vẫn hơi hoảng hốt nhìn lá bài trên tray Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Mặc Di Nhiễm Dung giật mình, “Ý em nói là, bài Tarot chưa bày trận ở phía trước là bình thường?”

“Vâng ạ!”

Liên Kiều ngoan ngoãn đáp lại, “Chị à, có phải sẽ xảy ra chuyện gì không? Đến bây giờ em chưa có thấy qua bài Tarot lại chảy máu!”

Mặc Di Nhiễm Dung vợ hơn hai mươi lá bài vào trong tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên trên thân bài, cô không nói gì, chỉ bắt đầu xếp bài lần nữa, sau đó yên lặng bắt đầu bày trận pháp mà Liên Kiều không hiểu

Nửa tiếng sau, khi cô lật lá bài lên lần thứ hai, Hoàng Phủ Ngạn Thương và Liên Kiều đều kinh hãi phát hiện hai mươi lá bài này đều khôi phục lại bình thường!

“Này —— chị...” Liên Kiều thực sự bị dọa lần thứ hai, cô chỉ vào mấy lá bài, giống như nhìn thấy quỷ.

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ thở dài một hơi, ngồi trên ghế sa lông, giải thích: “Em gái, đây không phải là bài Tarot đổ máu, mà là một loại dấu hiệu!”

“Dấu hiệu?” Liên Kiều hỏi lại, không rõ ý tứ trong đó.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Thương ở một bên hỏi: “Có phải sẽ xảy ra chuyện gì đó quan trọng không?”

Khuôn mặt Mặc Di Nhiễm Dung nghiêm trọng gật đầu, cô nhìn hắn, “Còn nhớ rõ xác nguyên hình kia không?”

“Đương nhiên!” Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu nói: “Án mạng kia không thể nào kết thúc được!”

“tất nhiên không thể kết, dù sao không phải là sức người gây nên, cho dù anh biết rõ chân tướng sự việc, thì làm sao có thể giải thích với bọn họ được!” giọng nói của Mặc Di Nhiễm Dung rất nhẹ, đem chuyện kinh khủng rợn người đó nói ra rất nhẹ nhàng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng ngồi xuống, hỏi: “Ý em là, sắp xảy ra chuyện có liên quan tới xác nguyên hình?”

Mặc Di trầm tư một chút, nói cho đúng: “Không phải cùng xác nguyên hình có liên quan, tôi nghi ngờ —— sắp xuất xác nguyên hình thứ hai!”

“A?” Da đầu của Hoàng Phủ Ngạn Thương giật giật, “Tại sao có thể như vậy?”

Mặc Di Nhiễm Dung giơ lá bài trong tay lên, kiên nhẫn giải thích:

“Tuy rằng rất nhiều người không thể tin nổi, nhưng bài Tarot thật sự tồn tại linh tính, nhất là trong tay Chiêm Bặc Sư, nó liền trở thành một thứ rất quan trọng! Mà bài Tarot cũng sẽ tạo ra một dấu hiệu cảnh cáo ngay thời điểm mấu chốt nhất, sẽ xuất hiện dấu hiệu cực khác biệt. Em gái khi này mới bày Kì Niên trận pháp, trận pháp này chuyên dùng để bói những việc kì lạ xảy ra trong tương lai, chỗ sử dụng của nó cũng chính là hai mươi lá bài này, cho nên mọi người mới có thể nhìn thấy tình trạng vừa rồi, có thể nói là một lần em ấy làm lỡ lại khiến bài Tarot phát huy tác dụng!”

“Sẽ xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ thở dài một hơi, đáy mắt lộ ra vẻ bất an, nhẹ nhàng nói:

“Không liên quan tới giảng đầu thuật! Cho tới nay tôi đều tìm thủ lĩnh giảng đầu, đáng tiếc luôn phí công, ủa nhiên người này rất thông thạo hàng đầu thuật, như khi trước tôi nói tôi chỉ tính được nó có liên quan tới tứ đại tài phiệt, nhưng người hoặc việc cụ thể, thậm chí mất, tôi không cách nào biết trước!”

Liên Kiều vừa nghe thấy thế, cô cũng ngồi ngay xuống, “Chị, chúng ta nên làm như thế nào đây? Chẳng lẽ để cho người kia làm xằng làm bậy?”

Mặc Di Nhiễm Dung nghe thấy vậy, nở nụ cười thản nhiên: “Em gái, không phải chúng ta, mà là chị! Chuyện này không có liên quan đến em, cho nên em không cần nhúng tay vào!”

“Chị —— ”

“Nghe chị nói!”

Mặc Di Nhiễm Dung không không để cho cô một con đường sống, gọn gàng ngắt lời cô, lập tức đưa một bộ dụng cụ tinh xảo cho Liên Kiều ——

“Giữ lấy cái này thật tốt!”

Liên Kiều nghi ngờ nhìn bộ dụng cụ thủy tinh, nhìn mãi, không hiểu nói: “Đây là cái gì?”

“Giữ nó thật tốt, cái này có thể giúp em phá mật mã vân tay ở phòng vũ khí!” Mặc Di Nhiễm Dung cười cười.

“Thật sao?”

Liên Kiều nghe thấy vậy, vô cùng hưng phấn đứng vụt lên, cô nhảy dựng từ ghế sa lông, hoa chân múa tay vui sướng, “Chị, chị làm như thế nào vậy? Cái này thực sự có thể mở được phòng vũ khí sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng tò mò nhìn Mặc Di.

Mặc Di nhẹ nhàng gật đầu một cái, giải thích: “Đây dùng máu giảng đầu, chính là khi này chị lấy máu trên người Hoàng Phủ tiên sinh, bởi vì hai người bọn họ có quan hệ huyết thống, cho nên tự nhiên sẽ có DNA giống nhau, lại sử dụng hàng đầu thuật, cho nên có thể chuyển thành một năng lượng phá giải dấu vân tay, em nhất định phải giữ thật tốt, chưa về tới nhà không được mở, nếu không sẽ mất đi hiệu lực!”

Liên Kiều nhìn bình nhỏ trong tay, cẩn thận gật đầu.

“Em gái, mật mã vân tay chị đã giúp em phá, con số mật mã phải dựa vào chính em!” khuôn mặt Mặc Di Nhiễm Dung lộ vẻ trêu mến nhìn Liên Kiều, khẽ nói.

“Đó là đương nhiên, phá giả dây số mật mã em là số một mà!” Liên Kiều vừa nghe, lại bắt đầu vẽ mặt rùng rợn bay phượng múa.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ở một bên nghe đến mấy câu này đều há hốc mồm, trời ạ, hai người phụ nữ trước mặt này có thể trên cả đặc công, lại có thể dùng cách này để phá giải mật mã, hôm nay thật sự khiến hắn nhìn thấy chuyện lạ đời nhất!

“Được, cách phá giải mật mã chị đã nghĩ giúp em, nhanh về đi, nếu không bác trai bác gái sẽ lo lắng!” Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ vỗ bả vai cô nói.

“Không cần —— ”

Liên Kiều hiện tại không chịu rời khỏi dựa vào người cô nói, “Bây giờ chị gặp rắc rối, em không thể rời khỏi chị được!”

“Đứa ngốc!”

Mặc Di Nhiễm Dung cảm thấy một trận uất ức, cô vươn tay chọc vào khuôn mặt Liên Kiều: “Chỉ sẽ không có việc gì, chuyện sắp xảy ra cũng gây tổn thương gì cho chị, yên tâm đi, lại nói, nếu em ở bên cạnh chị sẽ bị phân tâm!”

“Chính là —— ”

“Liên Kiều —— ”

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương mở miệng cắt ngang lời cô, “Cô yên tâm về Hoàng phủ đi, chị cô tôi sẽ chiếu cố tốt!”

153. Chương 158: Kịch Giả Tình Thật: Truy Ảnh Mũi Nhọn (1)

Liên Kiều nhướn mi, nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương rất lâu, dường như tinh tế đánh giá ý tứ trong lời nói của hắn.

Ánh mắt màu tím không ngừng chuyển động tỉ mỉ di chuyển trên người hắn , nhưng trong lòng hắn lại hoảng sợ.

Hắn nhìn thấy ánh sáng kì lạ ánh lên trong đôi mắt tím, Mặc Di giật mình nhìn người đàn ông bên cạnh, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng lời lỏng khoe môi, “Hoàng Phủ tiên sinh, chuyện này tôi nghĩ —— anh cũng không muốn nhúng tay!”

Giữa chân mày của Hoàng Phủ Ngạn Thương lộ ra vẻ không vui, quả nhiên hắn thực không vừa lòng với câu nói vừa rồi của cô.

Ngồi ở bên cạnh cô, không né tránh ánh mắt của Liên Kiều, con ngươi đen tràn đầy nghiêm túc nhìn cô, “Nhiễm Dung, em là người phụ nữ duy nhất mà đời này tôi muốn chăm sóc, cho nên không cần đẩy tôi ra xa quá, được không?”

Mặc Di Nhiễm Dung không đoán được rằng hắn lại to gan và trực tiếp như vậy, hai má nổi vàng màu hồng phấn, thu lại tầm mắt, nhíu mày lại, lại không nói gì thêm, giống như đang tự hỏi.

Mà Liên Kiều dùng vẻ mặt tò mò nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, sau đó lại quay đầu nhìn Mặc Di.

“Em gái, em nhìn cái gì đấy?” Mặc Di bị Liên Kiều nhìn cũng không thoải mái, cô thấp giọng quát.

Liên Kiều le lưỡi, “Em với anh ta, đang chờ chị trả lời đấy!”

“Trả lời cái gì?”

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng oán trách , như khuôn mặt nổi rặng mây đỏ như quỳnh ngọc, như dải cầu vồng vụt thoáng phía chân trời, trong lòng nhớ lại kỉ niệm cũ.

“Chính là chuyện khi nãy anh ta hỏi chị, chị còn chưa trả lời người ta đâu đấy!” Liên Kiều một bộ tò mò bảo bảo bộ dáng, không chút nào có đem Mặc Di mất tự nhiên biểu tình xem ở trong mắt.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên xấu hổ ——

Nửa phút sau, Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ giọng nói: “Hoàng Phủ tiên sinh, không phải tôi muốn đẩy anh ra xa, mà là —— chuyện sắp xảy ra có liên quan đến hàng đầu thuật, cho dù anh có tham gia cũng không làm được việc gì!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe cô nói vậy vội lắc đầu, hắn kéo tay cô qua , nhẹ nhàng nói:

“Em không được quên, tôi là bác sĩ khám nghiệm tử thi, vụ án xác nguyên hình cho dù tôi muốn trốn cũng không có cách nào, cho nên, chuyện này quan hệ rất mật thiết tới tôi!”

“Anh —— ”

Lời hấn nói khiến Mặc Di Nhiễm Dung không khỏi nhú mày lại: “Anh hoàn toàn có thể mặc kệ không hỏi tới, cần gì phải tự tìm phiền toái?”

“Tất cả đều bởi vì em, vì em tồn tại, cho nên tôi không thể không đi theo em, cho dù phía trước có là vực sâu núi thẳm, tôi cũng không chối từ!” Hoàng Phủ Ngạn Thương không chút do dự nói, giọng nói trầm ổn mà có lực.

Một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung, nhưng ngay sau đó, lại là biểu cảm lạnh nhạt vốn có.

“Ba ba ba!”

Ngay tại thời khắc lảng mạn như thế, ngoài ý muốn vang lên tiếng vỗ tay của Liên Kiều khiến ánh mắt hai người nọ nhìn về chính mình.

“Wow, khám nghiệm tử thi, anh với Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự là hai anh em sao? Làm sao anh có thể lảng mạn như vậy? Lại còn nói ra những lời khiến người khác cảm động nữa, Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ không như vậy, cho tới giờ tôi vẫn chưa từng nghe anh ta nói lời dễ nghe như thế!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương im lặng không nói gì, mà Mặc Di Nhiễm Dung thì mất tự nhiên đứng dậy, nói: “Được rồi, cái cần tìm cũng đã tìm rồi, nhanh về Hoàng Phủ đi, chẳng lẽ em không muốn anh ta nhanh chóng trở về chút sao?”

Liên Kiều nhìn lọ thủy tinh trong tay, mạnh mẽ gạt đầu, “Chị, vậy chị nhất định phải yên tâm làm việc đó, đừng làm em lo lắng!”

Nói xong, vẫn quyến luyến không rời ôm lấy Mặc Di Nhiễm Dung, sau đó lập tức trở nên rất hiểu chuyện rời khỏi.

Mặc Di uất ức một trận, cô thể nào lại không rõ lo lắng của Liên Kiều đối với mình đây, nha đầu này tuy rằng bình thường nhìn qua không tìm không phổi, hơn nữa lại thích trêu chọc người khác, nhưng nó chính là một đứa bé thiện lương, hơn nữa đối với người quan trọng nhất với nó, nó sẽ biểu hiện ra sự quan tâm và quyến luyến như khi này.

“Yên tâm đi, em gái, chị sẽ không sao đâu!” Cô vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Liên Kiều, giọng nói cực kì nhẹ nhàng.

Tuy rằng nói như vậy, sự lo lắng vẫn hiện lên trên đôi mày cô, Liên Kiều không thấy được, nhưng Hoàng Phủ Ngạn Thương đứng bên cạnh vẫn quan tâm nhìn cô đã nhận ra...

Đêm yên tĩnh, toàn bộ Hoàng Phủ đều bị bao phủ bởi bóng đêm, đột nhiên, một hình bóng bé nhỏ xuất hiện làm khuấy đảo màn đêm yên tĩnh, sau khi bóng người đi vào phòng khách, khẽ thở dài. Đặt mông ngồi xuống ghế sa lông.

“Hô —— mình lại đang làm cái gì nhỉ? Sao lại giống như tên trộm? Thật sự là!” Xâm nhập vào trong biệt thự không phải ai khác, chính là Liên Kiều.

Bởi vì Hoàng Phủ Ngạn Tước bây giờ không ở Hoàng Phủ, cho nên cô cũng không dám một mình ở trong khu biệt thự to như vậy, mà sớm chạy tới khu biệt thự chính, nhưng tối nay vì phải tìm được “Truy ảnh” nên cô lại chạy về đây.

Xung quanh thật yên tĩnh, tĩnh đến mức khiến Liên Kiều có chút mất tự nhiên, cô theo bản năng mà ho khan một tiếng, lập tức truyền tới một luồng âm thanh vát vường.

Đem toàn bộ hệ thống đèn chiếu sáng của biệt thự mở lên, ánh sáng lập tức tràn ngập đầy mắt cô, ánh sáng tự nhiên lan tỏa ra không gian, cũng tiện cho hành động của cô!

Phòng vũ khí, phòng vũ khí...

Liên Kiều dường như đi từng tầng, từng phòng một, hai mắt cũng mở thật to, sợ bỏ qua góc ngách nào đó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên trán Liên Kiều trên mồ hôi ngày càng nhiều, lúc này đã sắp sáng, cô bực mình ngồi xuống, bàn tay nhỏ bé không ngừng phe phẩy.

“Làm cái gì? Chỉ một mình mình đi hết cả khu biệt thự lớn như vậy? Tìm phòng vũ khí thật không dễ dàng!” Cô ngồi một bên không ngừng than vãn oán hận.

Thật sự là không tìm không biết, một khi đã tìm được thì thực sự giật mình, thì ra khu biệt thự này lại lớn như vậy, phòng nhiều như vậy...

” Hoàng Phủ Ngạn Tước chết!” Liên Kiều tức giận giơ tay chụp lên cánh cửa gần đó, “Tôi không tin phòng vũ khí đó nó có chân chạy mất như vậy? Cho dù cả đêm tôi không ngủ cũng phải tìm ra nó!”

Nói xong, cô theo bản năng quay người lại, khi nhìn thấy cấu tạo của căn phòng, tức giận ban đầu bỗng nhiên được thấp sáng!

“Wow!” Cô hứng phấn hoan hô, cùng lúc đó cô nhớ lại khi trước mình đã học một câu ngạn ngữ Trung Quốc, thì phải là —— đập phá thiết hài vô mịch xử, đến khi gặp được lại chẳng tốn công!

Mật mã được bài trí một cách chuyên nghiệp khiến cô cảm nhận được hiện tại mình đang đứng trước phòng vũ khí!

154. Chương 159: Kịch Giả, Tình Thật : Truy Ảnh Mũi Nhọn (2)

Liên Kiều nhẹ nhàng vịn tay cầm cánh cửa ra, lại phát hiện cửa này quả nhiên khó mở, cô cẩn thận quan sát mật mã cạnh cánh cửa, chỉ thấy này mật mã đúng như Hoàng Phủ Ngạn Thương nói, mật mã được thiết lập với công nghệ tiên tiến nhất, cần có một tổ hợp để phá giải, quan trọng hơn là yêu cầu kiểm nghiệm mật mã được mặc định là dấu vân tay.

May mắn lần này cô sớm có chuẩn bị, phải cảm ơn chị họ mới được, nếu không lần này cô sẽ chẳng làm ra trò gì!

Nghĩ đến đây, cô hắc hắc cười trộm , giống như con chuột vui vẻ khi ăn vụng được gạo, trong lòng lại có một chút hứng thú thám hiểm, không biết mở cánh cửa này ra bên trong sẽ là cái gì, phòng vũ khí...

Nghe đến tên cũng rất bá đạo!

Liên Kiều đưa ngón tay nhẹ nhàng đặt trên màn hình điện tử, cô không hành động mù quáng, chỉ thấy cô nhắm mắt lại, giống như đang suy nghĩ cái gì đó, nửa ngày sau, mới từ từ mở mắt, mắt tím lóe ra ánh sáng

“Hoàng Phủ Ngạn Tước ơi là Hoàng Phủ Ngạn Tước, cái con người này thật đúng là buồn cười, dây mật mã này cũng chỉ có thể ngăn được những người bình thường, nhưng đối với Liên Kiều này thì không là trở ngại, ha ha, bởi vì tôi chính là thiên tài!” Tiếng cười khanh khách truyền từ cổ họng cô ra, ngay cả hai mắt cũng híp lại.

Cực kỳ ung dung bấm một dây mật mã phức tạp, cô vừa lòng nhìn cánh cửa chắn thứ nhất bị mở ra, ngay sau đó, màn hình xuất hiện yêu cầu xác nhận dấu vân tay!

Liên Kiều thật cẩn thận lấy lọ thủy tinh trong túi đã chuẩn bị sẵn từ trước ra, sau đó rất nhanh đeo bao tay bằng cao su vào.

Lọ thủy tinh được mở ra ——

“Hà? Tại sao lại như thế này?”

Cô nghi ngờ nhìn nấp ló, chỉ thấy sau khi mở ra, tờ giấy vốn nên ở bên trong đã không thấy đâu, chỉ còn lại có một hợp thể mà xanh lam.

Liên Kiều không khỏi ảo não, cô dường như đã quên hỏi chị họ cái này nên sử dụng ra sao, ngay lúc cô cầm cái nấp ló, cho rằng trực tiếp đem tờ giấy đó ra là có thể, nhưng hiện tại thì tốt rồi, Ngay cả mảnh tro cũng không có...

Trong lúc cô thở dài, hiện tượng kì lạ đã xuất hiện!

Chỉ thấy hợp thể màu lam trong bình kia giống như được người ta đưa lối, chậm rãi bay ra khỏi lọ, sau đó Liên Kiều kinh ngạc nhìn chăm chú xuống bảng điện tử yêu cầu mật mã kia, vốn là chỗ xác nhận dấu vân tay, hiện tại bị đám khí màu lam chiếm mất.

Cái này ——thật thần kỳ!

Ngay lúc Liên Kiều muốn thăm dò kỹ hơn, lại kinh ngạc nhìn thấy biểu tượng trên màn hình điện tử ——vân tay trùng khớp! Ngay sau đó, bên tai liền truyền đến tiếng “Lộp bộp”——

Là âm thanh mở cửa phòng!

Liên Kiều há hốc mồm, tuy nói cô có khác người bình thường một chút, nhưng đó cũng vì cô gặp qua nhiều chuyện kì lạ, bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy chốt cửa, cánh cửa lại nhẹ nhàng mở ra!

Chị à, chị thật tốt quá!

Liên Kiều âm thầm sung bái Mặc Di Nhiễm Dung trong lòng một hồi.

Trong phòng thật tối, hơn nữa độ ẩm so với bên ngoài còn thấp hơn, ngay lúc Liên Kiều bước vào phòng này, giống như thoát cái đã đi vào rừng rậm.

Như thế này làm sao có thể tìm thấy truy ảnh đây?

Gần như sờ soạng mới mở được chốt, ánh sáng phía trước vụt ra, mắt Liên Kiều cũng trợn to!

Trời ạ!

Đây là phòng sao?

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa lập ngã gục trên mặt đất, chỉ thấy phòng này độ cao gần giống như biệt thự, thì ra, đây là một căn phòng được thiết kế không gian đặc biệt, cầu thang xoay trong ở giữa khiến người ta có thể thấy rõ từng góc.

Không gian này lại được thiết kế khác biệt ngăn cách với bên ngoài, từng ngăn đựng vũ khí cũng khiến Liên Kiều trợn mắt há hốc mồm!

Trời ạ...

Liên Kiều gần như muốn khóc, nhiều vũ khí như vậy cô làm thế nào để tìm được truy ảnh đây?

Sớm biết vậy đã đem Hoàng Phủ Anh kéo đến, chỉ có cô ta mới biết truy ảnh có hình dạng như thế nào, xem thế này được, muốn cô trong một đồng vũ khí như vậy tìm một thanh phi đao, Cái này... Quả thực là tìm kim trong bể ——

Làm như thế nào đây?

Điều àn hàn toàn đánh nát tường tượng ban đầu của cô, trước khi bước vào, cô cho rằng chỉ là một phòng mà thôi, cho dù có nhiều vũ khí đến đâu cũng rất nhanh có thể tìm được đến, nhưng——

Cô tuyệt không ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể sưu tầm nhiều vũ khí như vậy, mà chỗ này thật quá rộng lớn!

“Ai...”

Liên Kiều vút túi xuống đất, vẻ mặt uể oải cùng bất đắc dĩ, nếu tìm từng chút một, chỉ sợ đến ngày Hoàng Phủ Ngạn Tước trở về mà cô vẫn chưa tìm được.

Nhưng mà không tìm không được!

Liên Kiều theo bản năng đánh giá những vũ khí xung quanh, ai, nói thật, nhiều vũ khí như vậy có nhiều cái cô không biết tên, rất nhiều cái cũng chưa từng thấy qua.

Từ từ ——

Cô bật dậy đi tới chỗ đó ——

Có thể được cứu rồi!

Bởi vì trong lúc vô tình cô phát hiện thì ra phòng vũ khí này cũng sắp xếp theo loại.

Súng ống đạn dược, vũ khí hạng nặng, vũ khí nhẹ thậm chí thanh đao nhỏ cũng được phân chia rõ ràng.

Liên Kiều đột nhiên nhìn thấy hi vọng —— truy ảnh, là phi đao chứ, cô nên tìm từ chỗ phi đao.

Nghĩ đến đây, cô hưng phấn đi lại, cô thực sự rất thông minh, như thế nào có thể thông minh như vậy? Ngay cả chính cô cũng sùng bái chính mình!

Liên Kiều bắt đầu chân chính “Thảm thức” tìm tòi, một tầng lại một tầng, ngay cả một chút dấu hiệu một mỗi đều không có, chỗ vũ khí này gần như khiến cô hoa mắt, mỗi loại vũ khí đều tản ra hàn quang.

Cô rốt cục biết tại sao nhiệt độ chỗ này lại thấp như vậy!

Ngay tại lúc cô đi tới tầng thứ tư, kinh hô một tiếng, nơi này đều đều bày toàn phi đao!

Trời ạ!

Chỉ là phi đao mà thôi, thế nhưng lại có nhiều chủng loại cùng hình thức như vậy?

Cô dùng tay che miệng!

Nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy nó, cô nhất định sẽ cho rằng phi đao trên thế giới chỉ có một loại, đều là một hình dạng mà thôi.

Truy ảnh? Truy ảnh rốt cuộc ở nơi nào đây?

Liên Kiều ngốc nửa ngày, nơi này toàn bộ đều là phi đao, kêu cô làm thế nào để tìm? Hơn nữa cô cũng nhìn thấy rất nhiều thanh được khảm bảo thạch?

Chẳng lẽ là Hoàng Phủ Ngạn Tước phòng trộm, cố ý tạo ra mấy thanh giống nhau?

155. Chương 160: Kịch Giả, Tình Thật: Truy Ảnh Mũi Nhọn (3)

Nghĩ đến cũng không có khả năng, vũ khí chỗ này có ngàn vạn, thanh đao quý với vũ khí hạng nặng đếm không kể siết, Hoàng Phủ Ngạn Tước hoàn toàn không cần vì một thanh phi đao mà làm như vậy. (Min: Cũng chưa chắc đâu chị ạ!!)

Nhưng mà dựa theo cách miêu tả của Hoàng Phủ Ngạn Thương, truy ảnh là vũ khí thượng thừa, nhưng ít nhất nó chính là thanh phi đao mà Hoàng Phủ Ngạn Tước thích nhất, một khi đã như vậy, thanh truy ảnh kia nhất định là được đặt ở một vị trí đặc biệt, hoặc được cất giữ cẩn thận.

Ừm!

Liên Kiều ra sức gật đầu, dựa theo sự suy luận này, truy ảnh kia nhất định không có bên trong khu này.

Mang theo quyết tâm nhất định tìm được, cô giơ tay lên lau mồ hôi trên trán lần nữa, dọc theo tay vịn đi sâu vào bên trong.

Kim đồng hồ dần dần dừng trên con số ba giờ rạng sáng, trải qua một lúc tìm kiếm sau, Liên Kiều dường như sắp tuyệt vọng, cho dù cô đứng ở tầng chưa phi đao này, vẫn không thể nào tìm được cái nào mà cô cho rằng đó là truy ảnh.

“Ai ——” cô dựa người trên vách tường, cắn cắn môi, hạ quyết tâm đi sâu vào bên trong.

Ngọn đèn thủy tinh chiếu sáng tất cả mọi thứ trước mặt ——

Bỗng nhiên thay đổi, trước mắt đột nhiên sáng ngời!

Biết là sẽ như vậy, bởi ngọn đèn có tác dụng chiếu sáng, chỉ thấy cách chỗ cô đứng không xa có một khung thủy tinh làm thành tường chắn, đèn thủy tinh trên đỉnh đầu chiếu rọi xuống bề mặt ngăn cách, lại tản ra ánh sáng rực rỡ chói lòa, trong hòm đồ có một thanh phi đao cũng phát ra ánh sáng tương tự!

Trời ạ!

Liên Kiều giống như là nhìn đến thiên hạ kỳ quan giống như sừng sờ ở tại chỗ, trong lúc nhất thời nàng thể nhưng quên đi lên trước, mà là vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn trước mắt hết thấy!

Này...

Truy ảnh! Cái này nhất định chính là truy ảnh!

Một lúc lâu, cô mới kịp phản ứng, sau khi thét lên một tiếng vội chạy tới, xuyên qua thủy tinh trong suốt chính là một thanh phi đao thật to!

Độ cao của bệ đứng thật hiển nhiên tương xứng với chiều cao của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cho nên đối với Liên Kiều dù gì thì cũng có chút khó khăn, bởi vậy cô chỉ có thể ngửa đầu nhìn thanh “Truy ảnh” trong truyền thuyết này !

Thực đẹp!

Liên Kiều không thể không tán thưởng nói, chỉ thấy cái chuôi của thanh phi đao này được làm bằng chất liệu gỗ khác hẳn so với những phi đao khác, bề ngoài sắc bén nhưng tản ra khí lạnh khiến người ta rét run, đúng vậy, là sắc nhọn!

Cho dù cách tấm thủy tinh, cô cũng không khó cảm thụ được lực lượng độc đáo này.

Cô không biết cái này dùng nguyên liệu gì để tạo thành, chính là dự cảm thanh phi đao này không gì có thể địch nổi nó, chính là loại sức mạnh như Hoàng Phủ Ngạn Thương miêu tả.

Mà bắt mắt nhất là ánh sáng phát ra từ viên bảo thạch trên thân đao, đây là một khối bảo thạch màu lam sâu như biển, nhưng do có ánh đèn chiếu vào nên thân đao phát ra những ánh sáng kì lạ, cuối cùng các ánh sáng kì lạ đó tập trung lại một chỗ, chiếu lên vách tường một luồng ánh sáng xanh thẫm...

“Truy ảnh... Mi thật xinh đẹp...”

Bàn tay nhỏ bé của Liên Kiều nhẹ nhàng chạm lên trên tấm thủy tinh, giống như đang khẽ vuốt truy ảnh, cô không thể không thừa nhận bản thân đã bị nó chinh phục, tuy rằng cô không biết phi đao cũng không hiểu nó.

Một lúc sau, ánh mắt cô dần biến đổi ——

Không được, cô không thể cứ đứng nhìn nó mãi thế được, truy ảnh nhất định phải rơi vào tay cô!

Nhưng làm thế nào để lấy nó ra được đây? Chỉ có mỗi tầng thủy tinh dày này thôi nhưng cũng rất phiền cái này cũng không giống cấu tạo thủy tinh thông thường, dù có đập nó cũng không bể.

Nhưng mà —— nhất định là có chỗ có thể mở ra, nếu không Hoàng Phủ Ngạn Tước làm sao lấy ra được?

Nghĩ đến đây, Liên Kiều cảm thấy suy đoán của mình cực kỳ có lý, vì thể liên kiếng mũi chân, tỉ mỉ mà quan sát, rốt cục trời không phụ người có lòng, vừa qua một phút cô rốt cục đã phát hiện một chỗ hỏ mà phải quan sát kĩ mới thấy được.

Nàng thoải mái mà cười, nhưng lập tức liền cau mày —— cho dù tìm được khe hở nhưng dường như cũng không mở nổi ra, có phải có cơ quan bí mật nào ở đây không?

Hừ, cô vẫn nên chọn sức mạnh đi!

Luôn không có sức cựa động như cô thì lúc này đã đến cực hạn, vì thế liền cầm lấy một thanh đao mà bản thân cô thấy chắc chắn, lập tức đâm vào khe hở, mũi đao cùng thủy tinh tiếp xúc tạo ra âm thanh chói tai, nhưng không thể ngăn cản ý muốn mở ra của Liên Kiều!

Trải qua một hồi cố gắng, cô rốt cục nghe được một tiếng “Kiang”, tấm thủy tinh ngăn cách rốt cục cũng bị cô mạnh mẽ cạy mở.

“Hô!”

Liên Kiều hoan hô, chỉ kém nước hưng phấn kiều vũ tại chỗ, ngay sau đó, cô nhanh chóng cầm lấy ——

“Truy ảnh a truy ảnh, ta đến... mi cũng biết ta tìm mi vất vả đến mức nào...”

Càng gần thanh đao này càng có cảm giác sắc bén mạnh mẽ, cô còn chưa đụng đến thân đao, khí lạnh đã chạm tới từng đầu ngón tay cô rồi...

Thanh đao rất nặng, loại này chính là loại kim khí có sức nặng nhất!

Liên Kiều thật cẩn thận mang nó ra, mới phát hiện bản thân phải dùng hai tay đỡ nó mới được.

Truy ảnh!

Không chỉ có tên dễ nghe, thì ra bản thân nó cũng mê người như vậy, chẳng trách Hoàng Phủ Ngạn Tước coi nó như bảo bối.

Nhưng mà —— rốt cuộc nó được làm từ nguyên liệu gì? Chẳng lẽ giống như lời Hoàng Phủ Ngạn Thương và Hoàng Phủ Anh nói, không gì địch nổi, cứng cõi vô cùng sao?

Liên Kiều vừa cẩn thận nhìn, hai hang mày nhíu lại không hiểu, thật giả? Nhưng viên ngọc trên thân đao quả thực rất hiếm có, à người trong vương thất cô hiểu được những viên ngọc quý hiếm có hình dáng màu sắc như thế nào.

Thanh đao này khiến người ta yêu thích không buông, chính là ——

Tò mò trong lòng Liên Kiều lại bắt đầu rục rịch, chẳng lẽ thanh phi đao này cứng rắn như vậy? Không có cách nào bẻ gãy hoặc hư hao hay sao?

Nghĩ đến đây, cô nhíu mày lại, chẳng được bao lâu, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, đúng, cô vừa mới nghĩ ra một chỗ để làm hỏng thanh đao này, không biết thanh đao này có qua được thử thách hay không?

Liên Kiều càng nghĩ càng hưng phấn, đúng, cô nhất định phải thử mới được, nếu như ngay cả nơi được xưng là phá hủy vũ khí kia không làm gì được nó, cô nhất định phải lấy làm của riêng, ha ha! (Min: Chị thật là hiếm)

Đêm dài sao sáng, trong bóng đêm bao phủ tất cả chuyện xảy ra, ánh sáng nhợt nhạt chiếu lên mặt Liên Kiều, cùng với tiếng thét chói tai của cô mà bị dập tắt.

Không biết qua bao lâu, trời dần sáng, cơ thể dựa vào cánh cửa di động một chút, cô nhìn phi đao trong tay, bĩu môi, sau đó cầm lên bắt đầu hành động——

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước... Cái kia, ừm, cái kia tôi không cần thận làm hỏng thanh đao của anh rồi...”

156. Chương 161: Hoàng Phủ Ngạn Tước Điên Rồi!

Buổi trưa yên tĩnh mang theo mùi hương hoa nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, là hoa dâm bụt tím mà Liên Kiều yêu thích nhất, cô lười biếng nằm dài trên chiếc giường khổng lồ, lăn qua lộn lại mà không có chút buồn ngủ nào, ngoài một chút cảm giác lười nhác thì không còn cảm giác gì.

Đây là chuyện gì?

Cô lại lật người, nhướn mày nhìn đồng hồ, thật là kỳ lạ, từ tối hôm qua đến giờ thói quen sinh lý của mình lại có thay đổi ...

Thứ nhất là mười hai giờ đêm lại không có ngủ gục mất!

Thứ hai là trước giờ Liên Kiều thích ngủ trưa nhưng giờ này phút này lại không có chút buồn ngủ nào.

Từ tối hôm qua đến giờ cô đã không chớp mắt mười mấy tiếng đồng hồ!

Cô không hiểu, thậm chí vắt hết óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được tại sao.

Buổi trưa mùa hạ không khí thật ngọt ngào, lại có chút lãng đãng lười nhác đột nhiên bị một tràng tiếng trống xe phá vỡ sự yên tĩnh của nó.

Tiếp đó, cửa lớn bị đẩy ra, sau đó một bóng người cao lớn thân vận Tây trang cũng rất nhanh bước vào.

‘Đại thiếu gia, cậu trở về rồi? Tôi lập tức thông báo cho lão gia và phu nhân!’

Chị Phúc đang kiểm tra công việc của người làm nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước rất ngạc nhiên, vội vàng bước lên chào hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt nghiêm trọng, không có trả lời bà mà hỏi lại một câu: ‘Liên Kiều đâu?’

Giọng nói vẫn trầm thấp như xưa nhưng trong vẻ ưu nhã trong đáy mắt, một cơn cuồng nộ đang ấp ủ.

Hơn nửa đời người làm quản gia ở “Hoàng Phủ”, Chị Phúc trước giờ giỏi nhìn sắc mặt của chủ mà làm việc, thấy vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, trong lòng liền cảm thấy không tốt, vội vàng chỉ tay về hướng căn biệt thự của thứ hai ...

‘Liên Kiều tiểu thư, cô ấy đang ngủ trưa!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, bước vội về hướng bà chỉ.

Nhìn theo cái bóng cao lớn đã đi xa, Chị Phúc càng nghĩ càng thấy không đúng, đại thiếu gia trước giờ luôn ôn hòa mà trầm tĩnh, biểu tình hôm nay của thiếu gia khiến trong lòng bà có chút bất an, do đó bà vội vàng bỏ hết công việc trong tay, chạy về hướng căn biệt thự chính ...

‘Đừng ...’

Cửa phòng bị một lực rất lớn đẩy mạnh ra, tạo thành một tiếng động lớn, khiến cho Liên Kiều này giờ vẫn giả vờ ngủ vội mở to mắt, đập vào mắt cô là bóng dáng cao lớn của một người đàn ông.

Hoàng Phủ Ngạn Tước?

Còn chưa kịp nói tiếng nào, thân thể nhỏ nhắn đã bị hất kéo dậy.

Trùng đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào đôi mắt phần nộ của hắn, cô có chút bức dọc rống lên: ‘Này, anh là người rừng sao? Chẳng lẽ anh vẫn luôn dùng cách này để chào hỏi người khác sao?’

‘Chào hỏi?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô trùng trùng, đôi mắt sắc bén như chim ưng phát ra một luồng ánh sáng lạnh như một cây kiếm sắc, ‘Em còn cho rằng tôi đang chào hỏi em sao? Đồ đâu?’

Tiếng rống cổ nện cũng đủ dọa Liên Kiều rụt cổ lại, cẩn trọng nhìn về phía hắn hỏi: ‘Đồ ... đồ gì? Cái gì?’

‘Giả vờ hồ đồ có phải không?’

Bộ dạng Hoàng Phủ Ngạn Tước như muốn ăn thịt người, đôi mắt đen bùng bùng lửa giận: ‘Em hỏi đồ gì sao? Phi đao! Truy Ảnh!’

Đáng chết thật, khi hắn nghe cô nói trong điện thoại rằng mình đã làm hỏng cây phi đao Truy Ảnh, suýt nữa hắn phát điên lên, lúc ban đầu hắn có chút hoài nghi nhưng suy nghĩ một lúc, Liên Kiều là người có giác quan thứ sáu mạnh hơn người, phá một cái mặt mã đối với cô mà nói là chuyện rất dễ dàng, chỉ là cho đến bây giờ hắn cũng không giải thích được làm sao mà cô giải được mặt mã bằng vân tay do chính hắn thiết kế.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, cẩn trọng đưa tay chỉ vào bàn tay đang bị hắn nắm chặt, ‘Anh cứ nắm chặt tay tôi thế này, tôi làm sao mà lấy Truy Ảnh ra cho anh chứ?’

Hắn nghe vậy, trừng đôi mắt giận dữ, buông tay cô ra.

‘Hô ...’

Liên Kiều ngồi lại trên giường, cổ hít thở từng hơi không khí trong lành, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng vỗ vỗ ngực như cố gắng trấn tĩnh lại.

Hừ chết cô rồi, hắn như một cơn lốc bay tới trước mặt cô, nhìn bộ dáng của hắn như vậy, cô có chút lo sợ, thật không biết một lát nữa hắn tận mắt nhìn thấy Truy Ảnh yêu mến của mình thì phản ứng sẽ thế nào đây?

‘Em còn mè nheo gì nữa, nhanh lên!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy đôi mắt màu tím của cô đảo qua đảo lại, nổi bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Liên Kiều cực kỳ không tình nguyện đứng dậy, ‘Có gì ghê gớm đâu chứ, chỉ là một cây đao hỏng thôi mà, cho không tôi cũng không thêm!’ Nói xong đi về phía phòng khách, sau khi trở lại, trên tay đã có thêm một vật gì đó được gói trong một miếng vải đỏ.

‘Đưa tôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay về phía cô, ánh mắt cực kỳ khẩn trương nhìn miếng vải đỏ trong tay cô.

Trời ơi, cầu xin ngàn vạn lần không phải là Truy Ảnh, chỉ mong cô cầm nhầm!

Liên Kiều thấy vẻ mặt u ám của hắn, vẻ mặt khẩn trương nói: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, cái đó ... tôi biết anh rất quý cây Truy Ảnh nhưng ... nhưng cái gọi là “sống chết có số” ...’

Còn chưa đợi cô nói xong, vật trong tay đã bị hắn vội vàng giật lấy.

‘Cái gì chứ ... tôi không dễ dàng mới học được một câu muốn an ủi anh, vậy mà ngay cả nghe cũng không thêm nghe, thật là ...’ Liên Kiều bĩu môi, không vui tự lẩm bẩm.

Lúc này ...

‘Truy Ảnh...!’ Chỉ nghe một tiếng kêu bi thống của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tiếng kêu đau xót khiến người nghe đau lòng rơi lệ, theo đó thân hình cao lớn cũng run rẩy, chân chùng ngồi phịch xuống giường.

Miếng vải đỏ đã bị gỡ ra, chỉ thấy thanh đao Truy Ảnh vốn sắc bén đẹp đẽ bây giờ đã trở thành toàn thân đầy vết xước, lưỡi đao cũng bị cong, thân đao biến thành màu đen, ngay cả viên đá quý khảm trên đó cũng không thấy, chỉ còn lại một cái lỗ đen ...

Thấy vẻ mặt không giấu được đau xót của hắn, Liên Kiều cảm thấy mình cần phải bước đến an ủi hắn một chút, dù sao làm hư cây phi đao cũng không phải là ý muốn ban đầu của cô.

‘Cái đó ... Hoàng Phủ Ngạn Tước, thực ra tôi thật không muốn làm hư nó đâu, chỉ là vì tôi tò mò thôi, Anh Anh với em trai anh đều nói cây phi đao này không chất liệu gì là không xuyên qua được, lại sắc bén vô cùng, cho nên tôi chỉ muốn thử một chút thôi, không ngờ ...’

Cô càng nói càng nhỏ tiếng, bởi vì cô không khó nhận ra ánh mắt sắc bén như dao của hắn đang phóng về phía cô ...

‘Em làm sao tìm được nó?’ Hấn trầm mặt xuống, trong giọng nói đã có chút đe dọa.
Liên Kiều dán chặt người vào tường, chỉ có như vậy mới khiến cô có chút cảm giác an toàn.
‘Thì ở trong phòng chứa vũ khí của anh!’

157. Chương 162: Hấn Muốn Giết Con!

Nói trọng điểm đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rống lên một tiếng, trong mắt đã tràn đầy tức giận, môi mỏng mím chặt.

Liên Kiều bị tiếng rống của hấn làm cho giật mình, hoảng sợ trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, không biết hấn muốn nghe cái gì.

tôi cầu xin chị thực hiện Giáng Đầu Thuật, dùng máu của em trai anh làm phép thuật mà mở ra ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong vụt đứng dậy, bước về phía cô.

Một cỗ áp lực vô danh chợt ập đến bên người, không gian căn phòng vốn rộng rãi như vậy trong phút chốc trở nên quá chật hẹp, thân thể Liên Kiều không ngừng lùi lại phía sau nhưng bức tường sau lưng đã chặn lại suy nghĩ trong đầu, cái bóng trên đầu càng lúc càng lớn, cho đến khi hoàn toàn che mất cô ...

‘Vì phá hoại Truy Ảnh của tôi, em có thể nói là hao phí tâm tư!’ Bàn tay hấn níu chặt lấy cổ cô, nâng lên khiến cô không thể không nhìn thẳng vào đôi mắt dọa người của hấn, từng chữ từng chữ thốt ra.

Liên Kiều cũng cười rất không tự nhiên, cô khó khăn giải thích với hấn: ‘Anh ... anh hiểu lầm rồi, lúc bắt đầu tôi chỉ muốn ... muốn lấy nó để ép anh mau trở về thôi mà, tôi ... tôi không có ý định làm cho nó thành thế này ...’

‘Vậy làm sao mà nó trở thành thế này?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể ăn tươi nuốt sống cô, chẳng lẽ cô không biết mình đã làm chuyện ngu xuẩn đến thế nào sao?

Liên Kiều liếm liếm đôi môi đã khô khốc, cố gắng làm hòa hoãn bầu không khí khản trương: ‘Tôi chỉ muốn thử xem Truy Ảnh cứng rắn đến mức nào thôi mà, chẳng qua ...’ Nói đến đây, mắt cô chợt lóe lên một tia hưng phấn ...

‘Truy Ảnh quả thật không phải tầm thường, chỉ có cái máy hỗ trợ hòa tan kia mới có thể làm nó trở thành thế này, đây quả thật là một cây đao tốt!’

Cái gì?

Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm chặt tay thành nắm đấm, cô còn dám ở đây khoe khoang chính mình, thậm chí còn không hề có ý nhận lỗi.

‘Em ngâm nó bao lâu?’ Hấn gần như nghiến răng thốt lên từng chữ.

Liên Kiều nghiêng đầu tính toán: ‘Từ lúc nửa đêm đến khi trời sáng ...’

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói, trong lòng đau xót không thôi, hấn buông cô ra, bà tay sít sao ấn vào tim mình, bảo bối Truy Ảnh của hấn lại bị ngâm trong máy hòa tan lâu như vậy.

‘Đáng chết thật, bình thường sao không thấy em có tinh lực như vậy, không phải là đến mười hai giờ thì em ngủ mất sao?’ Hấn quả thật đã nhịn đến không thể nhịn rồi, tiếng rống lớn đến nỗi suýt thổi tung nóc căn biệt thự.

Liên Kiều bị hấn rống một tiếng, tính bướng bỉnh nhất thời nổi lên, liền chống eo nói: ‘Tôi làm sao biết sẽ bị như thế này? Từ tối hôm qua đến giờ tôi cũng không chớp mắt nổi, anh tưởng tôi muốn phá hỏng cây phi đao lắm sao? Nếu như không phải do anh len lén bỏ đi tôi làm sao nghĩ ra cách như vậy ép anh trở về chứ?’

Bộ dáng của cô cũng không yếu ớt chút nào, rống trả lại hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hung hấn trừng mắt nhìn Liên Kiều, sau đó vung tay lên như chim ưng bắt gà con bắt cô giữ chặt lại ...

‘Tôi len lén bỏ đi? Thật nực cười! Chẳng lẽ tôi còn phải báo cáo hành tung của mình cho em sao? Em muốn tôi trở về, được, bây giờ tôi đang đứng trước mặt em, em muốn thế nào?’

Liên Kiều bị hấn hỏi lại một câu ngược lại không biết trả lời thế nào, nhất thời cũng không nói gì, cô cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất.

Qua một lúc lâu cô mới buồn bã nói một câu, ‘Cái ... cái cây Truy Ảnh đó giờ đã thành thế này, tôi cũng khó chịu lắm, vốn là tôi chỉ muốn chứng minh một chút thôi ...’

Bất thành linh cái ót của cô bị bàn tay của hấn nắm lấy, mạnh mẽ kéo cô ngẩng lên ... ‘Liên Kiều! Tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi sao em cứ mãi không nghe lời chứ?’

Hấn cố gắng đè nén cơn tức giận đang từng hồi từng hồi sôi sục trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, ‘Em thật sự muốn nghe theo sự sắp xếp của họ gả vào “Hoàng Phủ”? Em đừng quên qua một hai ngày nữa là họ sẽ đi gặp nhau để định thời gian làm lễ cưới đó!’

‘Vậy thì sao chứ? Dù sao tôi cũng không gấp, muốn gả thì gả thôi!’

Liên Kiều nghe hấn nói vậy ngược lại rất yên tâm, cô tin lời Cung Quý Dương nói, cô càng không gấp thì hấn càng dễ nổi điên.

Không sai, vậy mới thú vị chứ, trò chơi này nhất định phải bắt hấn tham gia với mình thì mới vui.

‘Gả thì gả?’ Hấn rống lên lần nữa, nhướn mày nhìn Liên Kiều, câu nói này giống như ngòi nổ, đem cơn giận ghì nén nãy giờ trong ngực hấn đốt bùng lên ...

‘Em muốn ở đây gây náo loạn cho tôi phải không? Đây là cách chinh người của em đó sao?’ Hấn dùng sức giữ chặt vai cô, chỉ hận không thể một phát bóp chết cô.

‘Buông em ra, anh làm em đau ...’ Lực tay quá mạnh khiến cô nhăn mày, liền tiếp kêu đau.

‘Đau? Nghịch ngợm như em còn biết kêu đau sao? Em có biết bây giờ trong lòng tôi đau thế nào không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề có ý định thả cô ra, tiếng rống càng lúc càng lớn gần như chấn vỡ màng nhĩ của cô.

‘Anh đau ở đâu liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ biết bây giờ cánh tay tôi rất đau, buông tôi ra, buông tôi ra ... Hoàng Phủ Ngạn Tước cái tên xấu xa này!’

Liên Kiều dùng sức dẩy dụa, thậm chí còn nhấc chân đá về phía hấn, chỉ tiếc là sức của cô so với sức của hấn khác nhau quá xa.

‘Em đang hoảng lại một chút!’ Sự cảnh cáo trong giọng nói càng lúc càng rõ rệt, lực tay không ý thức cũng mạnh hơn.

‘A ...’ Liên Kiều kêu thét lên một tiếng.

Đang lúc hai người mải giằng co ...

‘Ngạn Tước, con đang làm gì vậy?’

Một giọng nói nhỏ mà đầy uy quyền vang lên, sau đó Triển Sơ Dung xuất hiện trước mặt hai người.

‘Mẹ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ mẹ mình lại xuất hiện ở đây, cố nhin lửa giận trong mắt xuống, nhìn chị Phúc ở bên cạnh, chị Phúc vội vàng cúi đầu xuống.

‘Bác gái cứu con ... Hoàng Phủ Ngạn Tước anh ta muốn giết con ... hu hu ...’ Liên Kiều vừa thấy cứu tinh xuất hiện, liền ủy khuất khóc lên thành tiếng.

‘Ngạn Tước, con ...’ Triển Sơ Dung tức giận nhìn về phía con trai, bước đến vỗ mạnh vào tay hắn, ‘Mau buông tay ra ẹ, chẳng lẽ con muốn bóp chết con bé hay sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị mẹ can thiệp vào, hắn lộ rõ vẻ bức dọc, nói: ‘Mẹ, gì mà nghiêm trọng như thế chứ!’ Nói vậy nhưng tay hắn thả lỏng ra.

158. Chương 163: Tình Địch? (1)

Liên Kiều vừa được thả ra, vội vàng trốn sau lưng Triển Sơ Dung.

‘Nha đầu, chuyện hôm nay em suy nghĩ thật kỹ cho tôi xem có phải là mình sai không!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mắt nhìn cô, lạnh giọng quát.

‘Không có sai, không có sai, tôi không có sai chút nào hết, người sai là anh!’ Liên Kiều nhin không được nổi ủy khuất trong lòng lớn tiếng khóc, rống lên một câu với hắn xong liền bỏ chạy.

‘Liên Kiều, ôi trời, Liên Kiều à ...’

Triển Sơ Dung cũng bị dọa giật mình, thấy cô chạy nhanh như vậy, biết mình đuổi theo không kịp, liền dùng ánh mắt gấp gấp nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Còn không mau đuổi theo?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy cũng tức giận, nha đầu này không chỉ là dám cãi lại mà còn dám bỏ chạy nữa sao?

Nghĩ đến đây hắn không nói thêm, lập tức chạy ra ngoài.

Triển Sơ Dung thở dài một tiếng, ‘Ai, chị Phúc, chị nói xem hai đứa bé này, thật khiến người ta lo lắng chết được!’

‘Phu nhân, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi, ngài xem phản ứng của đại thiếu gia thì biết, hắn vẫn rất quan tâm Liên Kiều tiểu thư đó!’ chị Phúc an ủi bà.

‘Chỉ mong là thế! Người già mà, cái gì cũng không muốn nữa, tôi chỉ mong Ngạn Tước có thể giúp nhà Hoàng Phủ khai chi tán diệt, sớm cho tôi bằng cháu chút. Chị nói xem, Ngạn Tước thân là con trai trưởng mà lại như vậy, dưới nó còn một đám em trai em gái, nhất định sẽ học theo nó!’ Triển Sơ Dung vô lực lắc đầu.

Chị Phúc cười cười: ‘Phu nhân, tha lỗi cho tôi nói thẳng, theo như tôi thấy, chuyện hôn sự của Ngạn Tước thiếu gia chắc còn không xa đâu, nguyện vọng của ngài nói không chừng sẽ được thực hiện rất nhanh đó!’

‘Ồ? Chị Phúc, có phải chị biết được chuyện gì không? Tại sao nói là đám cưới của Hoàng Phủ Ngạn Tước còn không xa? Chị cũng biết đó, tuy nói chúng ta định đến Mã Lai thăm hỏi đồng thời chọn ngày cưới nhưng Ngạn Tước hình như vẫn còn phản đối!’ Triển Sơ Dung nhìn Phúc tỷ, nhẹ giọng nói.

Chị Phúc đi đến bên giường, lấy cây đao Truy Ảnh đã bị phá hủy đưa đến trước mặt Triển Sơ Dung ...

‘Phu nhân ngài xem, nghĩ chắc là do Liên Kiều tiểu thư ham chơi mà tạo nên, đây có thể nói là cây phi đao mà thiếu gia thích nhất, bị làm thành ra như vậy, đại thiếu gia đáng lý phải rất nổi giận mới đúng vậy tại sao lúc này thấy thiếu gia còn lo lắng mà chạy đi tìm cô ấy? Tin chắc rằng đại thiếu gia sớm đã động lòng với Liên Kiều tiểu thư rồi!’

Triển Sơ Dung nghe vậy, rớt cuộc cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm: ‘Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy, haizz, như vậy thì tôi yên tâm rồi, xem ra cây đao Truy Ảnh bị hủy cũng là một chuyện tốt!’

Liên Kiều gần như vừa khóc vừa chạy xuống chân núi, cô sau này cũng không thèm trở về “Hoàng Phủ” nữa, cái tên đàn ông tự đại kia vừa nãy thật hung dữ, cùng hấn ở chung chỉ sợ một ngày nào đó mạng cũng không còn.

‘Taxi ...’

Khi một chiếc taxi sắp chạy vượt qua, Liên Kiều vội vàng vẫy tay gọi lại sau đó vừa khóc vừa kéo cửa xe ...

‘Liên Kiều, em quay lại cho tôi!’ Cách đó không xa truyền đến tiếng rống của Hoàng Phủ Ngạn Tước, thân hình cao to của hấn cũng đuổi sát phía sau.

Liên Kiều thấy vậy liền nhanh như làn khói chui vào trong xe ...

‘Tài xế, mau, mau chạy đi!’

‘Em xuống xe cho tôi!’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp đuổi đến chiếc taxi, thì chiếc xe đã như một mũi tên rời khỏi.

‘Đáng chết!’

Hấn rửa thầm một câu, đứng ở đó nhìn theo vệt khói xe càng lúc càng xa, nắm tay nắm lại thật chặt hung hăng đâm lên thân cây gần đó một cái, cái thân cây cổ thụ lâu năm bị một chưởng này của hấn lung lay thật mạnh, lá rào rào rơi xuống.

Sau đó hấn nhấc điện thoại lên, ‘Jess, mau chuẩn bị xe!’

Nha đầu đáng ghét này, dám ở ngay trước mặt mình chạy mất, được, nhất định phải bắt cô về!

Xe chạy không biết bao lâu, khi chạy vào một khu phố đông đúc, tài xế nhìn Liên Kiều qua kính chiếu hậu: ‘Cô à, rớt cuộc là cô định đi đâu?’

Trên mặt Liên Kiều vẫn còn dấu nước mắt, cô nhìn xung quanh một vòng sau đó nói: ‘Vậy ngừng ở gần đây là được rồi!’

Xe đột nhiên dừng lại ...

Cô vừa định mở cửa xe tài xế liền cản lại: ‘Này, cô à, cô còn chưa đưa tiền!’

‘Ồ ...’

Liên Kiều lúc này mới nhớ ra mình đang ngồi xe taxi, không phải là xe riêng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô liền lục túi sau đó cười khổ nói: ‘Xin lỗi, tôi ... tôi không có tiền ...’

‘Cái gì? Cô đừng có đùa chứ? Vừa nãy cô chạy ra từ khu biệt thự nhà giàu mà, sao lại không có tiền chứ?’ Tài xế vừa nghe đã hoảng sợ, thái độ cũng trở nên có chút khó chịu.

Liên Kiều cũng rất hoảng sợ, cô gần như tìm khắp các túi rồi, quả thật một đồng cũng không có, quan trọng hơn là do từ phòng ngủ chạy ra, ngay cả điện thoại cũng không có cầm theo.

‘Anh tài xế à, tôi ... tôi thật sự không có mang theo tiền ...’ Cô sợ đến phát khóc.

Tài xế taxi cũng sắp phát điên rồi, tuy nói cô gái này hoạt bát dễ thương như búp bê nhưng ... hấn nhìn lại đồng hồ tính tiền, đây là số tiền lớn nhất hấn kiếm được hôm nay đó, hấn không tốt đến bỏ thí số tiền lớn vậy đâu.

‘Cô à, chẳng lẽ trên người cô không có gì đáng giá sao?’

Liên Kiều nhìn lại bộ quần áo mặc ở nhà của mình, ủy khuất lắc đầu, mãi chạy ra khỏi tên Hoàng Phủ Ngạn Tước kia, làm gì kịp mang cái gì đáng giá theo chứ.

Tài xế thấy vậy chỉ hận không thể đập đầu vào vô lăng chết đi.

Đúng lúc Liên Kiều cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, một tờ giấy bạc đã đẩy đến trước mặt cô, theo đó là một giọng nói đàn ông dễ nghe ...

‘Tài xế, từng này đủ chưa?’

Tài xế thấy tờ tiền to như vậy, hai mắt liền sáng lên, vội vàng gạt đầu, ‘Đủ rồi, dĩ nhiên là đủ rồi, xin chờ một lát, tôi thối tiền lại!’

‘Không cần thối đâu!’ Giọng đàn ông ấm áp như ánh nắng mặt trời lại vang lên, sau đó bàn tay to nắm cánh tay của Liên Kiều, kéo cô ra khỏi xe.

Liên Kiều bị người đàn ông trước mặt kéo đi một lúc mới phản ứng lại kịp, cô giẫy khỏi tay hắn ...

‘Anh ... anh là ai?’

Người đàn ông xoay người lại, gương mặt đẹp tinh xảo cùng với đôi mắt màu xanh lam như nước biển lộ ra, dưới ánh nắng mặt trời rạng rỡ khiến người ta si mê.

‘Liên Kiều, nhanh như vậy đã quên anh rồi sao?’ Môi hắn hơi câu lên, đôi mắt sáng mang theo một tia thú vị đánh giá Liên Kiều.

‘A!’ Liên Kiều đưa tay bịt miệng ngăn lại tiếng kêu kinh ngạc: ‘Học trưởng Kiều Trị, thì ra là anh!’

159. Chương 164: Tình Định? (2)

Kiều Trị, người đàn ông mang hai dòng máu Trung Mỹ cũng là học trưởng trước đó Liên Kiều có nhắc qua, là hội trưởng hội sinh viên, cũng là đối tượng yêu thầm của rất nhiều sinh viên nữ.

Hôm nay người đàn ông này đứng dưới ánh mặt trời, đôi mắt đa tình màu xanh như nước biển, mái tóc xoắn tít đang nhìn Liên Kiều cười.

‘Học trưởng, không ngờ gặp được anh ở đây, hôm nay may mà có anh bằng không nhất định người tài xế đó sẽ ăn thịt em luôn!’ Trên mặt cô rõ ràng vẫn còn chút sợ hãi, lại vì một màn xấu hổ như vậy bị Kiều Trị bắt gặp khiến cô càng thêm áo nảo.

‘Nhìn em có chút tiểu tụy, còn có ... sao lại ăn mặc như thế này ra đường?’

Người đàn ông điển trai ngay cả trong lời nói cũng rất nhã nhặn và quan tâm.

‘Đừng nhắc đến nữa, em đang chạy trốn!’ Cô bĩu môi, lại không ý thức xoa xoa bụng.

Bụng đang đánh trống!

Quá xấu hổ!

Hoặc là tính Kiều Trị chu đáo, hoặc là trước giờ tính hắn thoải mái, cũng không hỏi gì thêm, chỉ tay về phía trước không xa: ‘Đi thôi, công chúa nhỏ, anh mời em ăn cơm!’

‘Oa, học trưởng, anh quả thật là con sâu trong bụng em nha, còn biết em đang đói!’ Về mặt cô rạng rỡ, mang theo một tia sùng bái nhìn hắn.

Trong nhà hàng xoay cao cấp Wills, vị trí mà Liên Kiều chọn rất tốt, sau lưng là cửa sổ lớn vừa hay có thể nhìn xuống phong cảnh phần hoa ở dưới cách đó tám mươi mấy tầng, tuy rằng đối với cô mà nói, nhìn thế này có chút chóng mặt.

Tầng này là hạn chế hội viên, bởi vậy nên bố trí càng tao nhã hơn, hoàn cảnh cũng hết sức yên tĩnh, âm nhạc du dương dễ chịu.

Mỉm cười thu hết hình ảnh Liên Kiều ăn như rồng như hổ vào mắt, sau khi thấy cô đã ăn uống no nê, hần chau đáo rút khăn giấy giúp cô lau miệng, nhìn thấy cô mỉm cười, lòng hần chợt có chút si mê.

Đôi tay nhỏ nhắn trắng như ngọc khua khua trước mặt hần, kéo hần về với thực tế.

‘Học trưởng, anh còn chưa nói cho em biết sao anh lại đến đây?’

Kiều Trị cười cười: ‘Đơn giản thôi, bởi vì tổng công ty của cha anh ở đây, mỗi lần nghỉ hè anh đều quay về đây để giúp đỡ!’

‘Ồ!’ Cô gật đầu, cầm lấy ly Coca siêu lớn trong tay hớp một hớp lớn.

‘Còn em? Không phải em nên trở về Mã Lai sao?’ Hần vừa nói vừa giật lấy cái ly trong tay Liên Kiều, con gái uống lạnh nhiều quá không tốt lắm.

‘Em hả, ừm ...’ Cô suy nghĩ một lát, cũng không biết nên giải thích với hần thế nào, liền khoát tay: ‘Em đến thăm anh trai!’

Cũng đúng, Hoàng Phủ Ngạn Tước có lúc rất dịu dàng chu đáo giống như một người anh trai, nhưng lúc hung dữ thì giống như một ông già vậy.

Nhưng mà ... nào có anh trai nào hôn em gái chứ?

Cô cũng hình dung không ra mối quan hệ giữa mình với Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Rất rõ ràng, chuyến đi của em không vui!’ Kiều Trị nhàn nhã uống một hớp cà phê.

‘Haizzz ...’ Liên Kiều chống tay lên trán, ‘Đừng nhắc nữa, em sắp hối hận chết mất rồi, sớm biết như vậy em đã quay về Mã Lai rồi!’

‘Bây giờ hối hận cũng còn kịp mà!’ Kiều Trị đưa tay về phía cô, ‘Có thích đi du lịch với anh không? Du lịch hai người!’

‘Bây giờ?’ Cô sững người.

Kiều Trị gật đầu, cười sáng lạn như mặt trời, không khó nhìn ra sự chờ đợi trong mắt.

‘Nhưng anh không phải nói là mình phải giúp công ty của ba anh sao?’ Cô tò mò nhìn hần.

‘Công việc vĩnh viễn làm không hết, cuộc đời chỉ được sống một lần, đương nhiên là phải chơi cho vui rồi, chẳng lẽ không phải sao?’ Kiều Trị vươn người về phía cô, đôi mắt màu xanh biển mang theo một tia dụ hoặc.

Liên Kiều vội vàng gật đầu, ‘Hay quá, em đồng ý. Chúng ta định lúc nào thì xuất phát? Còn nữa, trạm dừng đầu tiên là ở đâu?’

‘Toàn bộ để em quyết định, nhiệm vụ của anh chỉ là hy vọng công chúa nhỏ chơi được vui vẻ!’ Kiều Trị ưu nhã cười, trong đôi mắt màu lam xẹt qua một tia tình ý.

‘Vậy được, chúng ta một lời đã định!’ Liên Kiều thấy hần đưa tay ra, liền đập một cái như hứa hẹn, đang lúc định thu tay về bàn tay nhỏ nhắn lại bị hần nắm chặt.

‘Tin rằng chuyến đi này nhất định là chuyến đi khó quên!’ Trong lời nói của hần có chút ẩn ý.

Liên Kiều ngược lại ngượng ngùng cười: ‘Nếu như bị đám sinh viên nữ trong trường biết được, nhất định là ghen chết mất!’

‘Vì sao?’ Hần có chút không hiểu.

‘Bởi vì học trưởng rất được các bạn nữ sinh viên thích mà!’ Cô vừa cười vừa nói sự thật.

‘Còn em thì sao? Có thích anh không?’ Kiều Trị đột ngột hỏi cô.

Liên Kiều làm sao biết được, từ ngày đầu tiên cô vào trường với tư cách một tân sinh viên, hần đã bắt đầu si mê cô, tin rằng kỳ nghỉ này chính là ông trời cố tình sắp đặt để cho hai người ở nơi xa lạ này gặp được nhau.

Hắn hỏi câu này khiến cho Liên Kiều sững sờ ...

Bất chợt nhớ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn cũng từng hỏi cô một câu như vậy.

Thích! Đương nhiên là thích rồi, nhưng hình như mình đối với chuyện “hai người thích nhau” có chút không khác biệt, cụ thể khác ở đâu thì cô không biết ...

Nhìn ánh mắt đầy vẻ chờ mong của người đàn ông trước mặt, cô gật đầu, tuy rằng bản thân cũng không hiểu rõ hai người thích thì có gì khác nhau nhưng cô quả thật rất thích học trưởng Kiều Trị.

Môi Kiều Trị từ từ câu lên nụ cười, nụ cười ấm áp như gió xuân mang theo sự dịu dàng mê người, nắm chặt bàn tay mềm mại trong tay ...

‘Liên Kiều, vậy ... làm bạn gái của anh có được không?’

‘Bạn gái?’ Liên Kiều suy xét cẩn thận từng từ, bạn gái ... con gái - bạn?

Chắc là người ở gần học trưởng Kiều Trị nhất rồi.

Kiều Trị nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt cô, liền nói: ‘Đúng vậy, anh muốn trở thành bạn trai của Liên Kiều!’

‘Làm bạn trai - bạn gái ... có gì hay chứ?’ Cô ngu ngơ hỏi một câu.

Cô trước giờ chưa từng yêu đương, đương nhiên là không rõ làm bạn trai bạn gái của nhau thì phải làm cái gì.

‘Đương nhiên là có chỗ hay rồi, như anh với em vậy, sau này sẽ không rời xa nhau!’

Kiều Trị biết cô bản tính rất đơn thuần, nhưng mà cô như vậy mới giống như một đoá hoa cúc âm thầm bén rễ trong tim hắn.

Liên Kiều cắn cắn môi, vô tình trong đầu lại xẹt qua bóng hình quen thuộc của một người đàn ông.

‘Nhưng mà ... em không biết anh trai em có đồng ý hay không!’

Không rời xa Kiều Trị?

Vậy chẳng phải là phải rời xa Hoàng Phủ Ngạn Tước sao?

Kiều Trị sững người: ‘Anh trai em? Anh ấy rất nghiêm khắc với em sao?’

Loại chuyện tình này, cho dù anh trai cũng không thể cấm cản được.

160. Chương 165: Bị Lãng Thiếu Đường Chơi Xỏ (1)

Liên Kiều chau mày, ‘Anh ta đó, rất hung dữ, với lại rất nhỏ mọn nữa!’

‘Vậy quan hệ giữa hai người không tốt lắm?’ Kiều Trị càng khó hiểu hơn.

‘Nói không rõ được, có lúc thì đối xử với em rất tốt, hay dẫn em đi ăn kem, có lúc thì lại cực kỳ hung dữ với em, giống như lúc vừa nãy vậy, hắn suýt nữa thì giết em rồi!’ Vừa nghĩ tới chuyện lúc ban nãy, Liên Kiều liền đổ mồ hôi lạnh, cũng may là mình chạy nhanh, bằng không ...

Không khó tưởng tượng!

‘Giết em?’ Kiều Trị có chút không tin tưởng mắt nhìn cô, đôi huynh muội này cũng quá nóng nảy đi.

‘Đúng đó!’ Liên Kiều càng nói càng giận, đứng thẳng dậy, ‘Chỉ bởi vì một cây phi đao thôi mà, em lại không phải là cố tình làm cho nó hỏng, cũng lắm là đền lại cho anh ta thôi, chỉ là một cây “Truy Ảnh”, lại làm như muốn giết người không bằng!’

“Truy Ảnh”? Kiều Trị lẩm bẩm cái tên này, ‘Quả thực là một cái tên rất hay!’

Hai người càng không biết, ở cách đây không xa, một người đàn ông cao lớn vừa nghe đến hai chữ “Truy Ảnh” liền ngừng bước, đôi mắt đen như chim ưng chiếu thẳng về phía Liên Kiều, vẻ nghi hoặc lướt qua mặt hắn.

‘Lăng tiên sinh, phòng khách VIP đã sắp xếp xong, ở ngay phía trước!’ Vệ sĩ ở phía sau cung kính cúi người.

Người đàn ông không nói gì, qua một lúc môi mỏng câu lên một nụ cười cuồng dã.

Ngồi xuống vừa hay nhìn thấy một màn cách mình không xa, hắn ý cười càng nhiều, nhắc điện thoại lên ...

‘Ngạn Tước này, mình đang lúc đi công tác qua thành phố này, ra đây gặp mặt đi, nhắc nhở bạn một câu, có một sự ngạc nhiên vui mừng!’

‘Lăng tiên sinh ...’

‘Dell, giúp tôi hủy bữa cơm hôm nay đi!’

‘Dạ!’

Cách đó không xa, Liên Kiều rút cuộc cũng đem nỗi bức tức lẫn ủy khuất trong lòng trút ra hết, trong lòng thoải mái khiến cô trông càng đáng yêu, càng khiến Kiều Trị khó mà dời mắt.

‘Được rồi, quên hết những chuyện không vui đi!’

Nói xong liền ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng đặt tay lên vòng eo tinh tế của cô: ‘Giữa anh trai và em gái làm gì có thù dai chứ, với lại ... Liên Kiều, anh cảm thấy kết giao với ai là tự do của em, đâu có liên quan gì đến anh trai em, nhưng theo phép lịch sự mà nói, anh nên đến chào hỏi anh trai em!’

‘Nhưng mà ...’

‘Không có nhưng mà, Liên Kiều, em thích anh, mà anh cũng thích em, vậy trai gái thích nhau không phải nên ở bên nhau sao?’ Kiều Trị ngắt lời cô, trong mắt tràn đầy tình ý.

Liên Kiều há hốc miệng ... thực ra cô vừa nảy định nói ... cô và Hoàng Phủ Ngạn Tước không phải là anh em ruột!

‘Chấp nhận anh, được không?’ Hắn dứt khoát mãnh liệt xuất kích.

Liên Kiều nhìn vào mắt hắn, trong lòng có chút kỳ lạ: ‘VẬY sau khi em trở thành bạn gái của anh, em phải làm cái gì?’

Trong lòng vẫn là không hiểu, cô trước giờ thích nói chuyện rõ ràng.

Kiều Trị cười cười: ‘Đơn giản lắm, cứ ở bên cạnh anh là được! Chuyến du lịch của chúng ta coi như là một sự bắt đầu đi!’

Cô trầm tư một lúc, mới gật đầu!

Dù sao thì cũng rời khỏi “Hoàng Phủ” rồi, vậy chẳng bằng đi du lịch, coi như là giải khuây đi.

‘Cám ơn em, công chúa nhỏ của anh!’ Kiều Trị mừng như điên, bắt giắc ôm cô thật chặt, ôm người đẹp trong tay quả nhiên là một chuyện vui.

‘Nào, chúng ta cùng bàn bạc kế hoạch du lịch đi!’

‘Được đó!’ Liên Kiều vui vẻ trở lại.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước bước vào nhà hàng, vừa nhìn đã thấy bóng dáng yêu kiều của Liên Kiều, trên mặt là nụ cười rạng rỡ như đóa hồng, sau cùng, ánh mắt hắn rơi xuống bàn tay đang siết chặt ở vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Đáng chết thật!

Một tia lửa giận từ mắt hắn phóng ra, vừa định tiến đến thì bên tai đã nghe một giọng cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, Lăng tiên sinh đợi ngài rất lâu rồi, xin mời bên này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cổ dằn nổi bực tức trong lòng xuống, xoay người tiến về phía phòng VIP.

‘Thiếu Đường, làm trò gì vậy?’ Vừa ngồi xuống, ánh mắt đầy lửa giận như vô tình như cố ý phóng đến bên đôi nam nữ đang ngồi cách đó không xa.

Đáng ghét thật, tên kia là ai nhỉ? Sao lại dám thân mật với Liên Kiều như thế?

‘Này, bạn thân mến của mình, mình đến đây thì là khách của bạn, ngay cả nhìn mình một lần cũng không thêm nhìn sao?’ Lăng Thiếu Đường rất nhân nhả ngồi nhắm nhấp rượu vang, bộ Tây trang được may đo thủ công khiến cho thân hình cao lớn của hắn càng thêm tuấn đạt, càng làm cho vẻ cuồng dã trên mặt hắn hiển lộ ra ngoài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay đầu nhìn về phía Lăng Thiếu Đường, nhìn hắn một lúc môi mới khê câu lên: ‘Chúng ta vừa mới gặp nhau trong buổi tụ hội, cậu ngăn vạ lần đừng nói ỉn biết là cậu nhớ mình đó!’

‘Ai, bạn hiền, thật là biết làm người ta đau lòng nha, chẳng qua là đi qua chỗ này, muốn cậu từ trăm công ngàn việc rút ra chút thời gian quý báu mời mình ly rượu thôi mà!’ Lăng Thiếu Đường cười sáng lạn, hắn dựa hẳn người vào ghế lười nhác nhìn người bạn chí cốt.

‘Cậu uống trước đi, mình có việc cần làm!’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy cách đó không xa một người đàn ông đang vò vò mái tóc dài của Liên Kiều, cuối cùng không nín nổi cơn giận đứng dậy, nắm tay nắm thật chặt.

Nha đầu đáng chết này, lại dám ở đây cùng một người đàn ông khác hẹn hò? Có trời mới biết hắn chạy xe khắp thành phố này không biết bao nhiêu lần để tìm cô rồi.

“Chắc chắc ... bình tĩnh đừng tức giận, cậu đường đường là tổng giám đốc của Hoàng Phủ tài phiệt, nếu thật sự đi qua đó động tay động chân với tiểu tử đó thì không phải là tạo điều kiện tốt cho đám truyền thông làm việc sao?” Lăng Thiếu Đường cố nén tiếng cười, hắn cũng đứng dậy, ẩn vai bạn tốt ngồi trở lại trên ghế.

‘Cậu biết sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi, giọng cảnh giác.

‘Muốn biết cũng đâu có gì khó, vừa vào cửa đã nghe nha đầu đó nhắc đến “Truy Ảnh”, rất rõ ràng, cô ấy chính là tiểu oan gia của cậu rồi!’ Lăng Thiếu Đường rút cuộc cũng cười thành tiếng.

‘Câm miệng! Không được cười mình!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thật hận không thể nhét cả chai rượu vang vào miệng hắn.

Lăng Thiếu Đường cố nén cười, khoanh tay trước ngực: ‘Này, nể tình chúng ta là bạn thân từ nhỏ đến lớn, nhắc nhở cậu một câu, cái bộ dạng “bất gian tại trận” này rất bất lợi với cậu đó!’

‘Ai nói mình lo cho cô ấy chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng rống.

‘Mình có nói cậu lo cho cô ấy sao?’ Lăng Thiếu Đường hỏi ngược lại một câu, trong mắt tràn đầy ý cười.

‘Cậu nhân rồi lắm hay sao? Hôm nay nổi điên gì vậy, chẳng lẽ không có việc gì làm sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất rõ ràng là đang bực dọc, đứng lên đi tới đi lui trong phòng.

‘Ai, thật là lòng tốt không được hồi báo nha, mình còn đang định nói cho cậu biết mấy chuyện lúc nãy mình vừa nghe được ...’ Lăng Thiếu Đường không nhanh không chậm thốt, tay nhắc lên ly rượu, từ từ thưởng thức.

‘Vừa nãy cậu nghe được cái gì?’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu trở nên khẩn trương.

Lăng Thiếu Đường đặt ly rượu xuống, nhân nhả nói: ‘Lúc nãy bị cậu rống một câu, bây giờ quên hết rồi!’

161. Chương 166: Bị Lăng Thiểu Đường Chơi Xỏ (2)

Cà vạt lập tức bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm lấy, ‘Đáng ghét, cậu nói hay không đây?’

‘Ai, có lộn hay không đó, vì một cô gái mà cậu ra tay giết người diệt khẩu sao!’ Lăng Thiểu Đường khoa trương nói.

‘Nói mau!’

‘Ngồi xuống đi, mình ngẩng đầu nhìn cậu nói chuyện mệt lắm đó!’ Lăng Thiểu Đường không chút hoảng sợ thông thả nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước buông cà vạt của hắn ra, ngồi xuống.

Lăng Thiểu Đường đưa tay chỉnh lại cà vạt, hắng giọng nói một câu không đầu không đuôi : ‘Sự bình tĩnh của cậu bị cô gái đó làm ất sạch rồi!’

‘Cậu ...’

‘OK, nói trọng điểm!’

Lăng Thiểu Đường thấy hắn lại muốn đứng dậy, vội vàng đưa tay cản lại, cái tên này, vừa đáng sợ, đáng ghét lại đáng thương, rõ ràng là yêu người ta rồi lại chết cũng không thừa nhận.

Nhưng mà không thể không thừa nhận một điều, người bạn này của hắn có hai mặt, hai loại cá tính, bình thường thì lạnh nhạt bình tĩnh, nhưng dã tính trong xương cốt hắn lại làm cho người ta khiếp sợ, như Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai mươi tám năm nay hắn thể hiện ra ngoài đều là nhã nhặn lịch thiệp, không ngờ vì một cô gái mà lộ ra một bản tính hoàn toàn khác.

‘Ngạn Tước à ...’ Lăng Thiểu Đường chủ động rót cho hắn một ly rượu, ‘Bán tin tức cho cậu ít nhiều chắc cũng được báo đáp chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ nghe câu sau của hắn.

Lăng Thiểu Đường cười cười, ‘Ai, rượu vang năm 82, mùi vị quả không tệ!’

‘Mình lập tức thu xếp gửi một thùng bằng đường hàng không đến Thanh Vận Viên’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề suy nghĩ nói.

‘Ừ!’ Lăng Thiểu Đường gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn, ‘Đúng rồi, mình đột nhiên nhớ tới con ngựa đua nổi tiếng Steff vừa sinh ra một chú ngựa con có dòng máu quý tộc, toàn thân đều là một màu đỏ như máu ...’ (Min: Anh này đều nhỉ)

‘Mình mua tặng cho cậu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mây trôi nước chảy nói.

‘Thật không hổ là bạn hiền nha!’

Lăng Thiểu Đường cười càn đặc ý, lại bồi thêm một câu: ‘Đúng rồi, chi phí mấy hôm nay của mình ở đây ...’

‘Này, Lăng Thiểu Đường, cậu ngàn vạn lần đừng ỉn biết, chi phí mấy hôm nay của cậu là do mình đền trả, như vậy có phải là quá nhỏ mọn rồi không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hắn khó hiểu, cái cảm giác như bị người thân “tống tiền” này thật là khó chịu.

‘Có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm mà, kiếm tiền rất vất vả đó! Nói gì thì nói, cậu cũng là đầu rỗng trong giới tài chính, không tiêu tiền của cậu thì tiêu tiền của ai?’ Lăng Thiểu Đường dương dương tự đắc, một vẻ “tiểu nhân được lợi” cười càn gian ác.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị hắn chọc tức chết, ‘Đời này mình xui xẻo nhất là kết giao với ba cái tên bạn xấu xa này, có người nào làm tổng giám đốc như cậu không? Ngay cả thủ đoạn bắt chẹt này cũng đem ra dùng với bạn thân của mình? Đồ nhỏ mọn, keo kiệt, thiếu đạo đức!’

Lăng Thiểu Đường quả thực cười đến gập lưng, ‘Cậu tiếp tục mắng đi, mình trước giờ chưa được nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước mắng người nha!’

‘Cậu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy hấn vẫn điềm nhiên như không, cũng biết mình đã rơi vào tròng, càng tức tối: ‘Cậu có tin mình một quyền đánh vỡ mặt cậu luôn không?’

‘Được rồi! Sợ cậu rồi!’ Lăng Thiệu Đường cố nhin cười, ‘Cho cậu biết nhé ...’ Lăng Thiệu Đường lại hớp một hớp rượu, thấy vẻ khấn trương của hấn bất ngờ ném qua một câu: ‘Ngạn Tước, cậu nên kết hôn rồi!’

‘Hả?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ hấn lại nói một câu như vậy, nhất thời ngẩn người.

‘Ôi, lần này mình không phải nói đùa, xem ra nha đầu đó rất được người ta thích, xem cái tên tiểu tử kia có ...’ Lăng Thiệu Đường chỉ tay về phía Kiều Trị gần đó.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ánh mắt vừa nhìn tới khuôn mặt lập tức trở nên u ám.

‘Mình cũng vô tình nghe được thôi, cái tên tiểu tử đó muốn đưa nha đầu kia đi du lịch!’ Hấn chậm chậm hé lộ tin tức.

‘Cái gì? Đi du lịch? Đi đâu du lịch? Liên Kiều đồng ý rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong vừa tức giận vừa khấn trương, trong giọng nói cũng không giấu được sự bức dọc.

‘Cô ấy tên là Liên Kiều?’ Lăng Thiệu Đường ngạc nhiên kêu lên một tiếng, ‘Trên đời lại có người mang cái tên đó sao? Không phải là người của hoàng thất Malaysia sao?’

‘Cô ấy tự đặt ình cái tên đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giải thích.

‘À, thì ra là vậy!’

Lăng Thiệu Đường cố tình kéo dài giọng nói: ‘Ai, hai người đó muốn đi đâu du lịch thì mình không biết, chắc là vẫn còn đang bàn bạc đây, nhưng mà Ngạn Tước, nếu như mình là Liên Kiều cũng sẽ rất thích ở bên cạnh tên tiểu tử đó !’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong, chau mày hỏi: ‘Là ý gì? Ở bên mình buồn vậy sao?’

‘Đâu chỉ là buồn, mà còn là không hiểu phong tình ...’

Lăng Thiệu Đường lắc lắc đầu, ‘Cậu nghĩ kỹ đi, nếu thích người ta thì kết hôn với người ta, nếu không thích người ta thì để người ta tự do đi!’

‘Chuyện này với kết hôn có liên quan gì với nhau?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nghe càng không hiểu.

‘Vậy cậu dựa vào cái gì mà ngăn cản hành động và tự do của người ta? Lăng Thiệu Đường một câu đi thẳng vào vấn đề.

‘Mình ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nheo mắt, suy nghĩ một lúc mới nói: ‘Cô ấy đang ở chỗ mình, đương nhiên là mình phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô ấy rồi, vừa nhìn đã biết tên tiểu tử kia là đồ háo sắc, Liên Kiều ở cùng với hấn nhất định sẽ bị thiệt thòi!’

‘Haizz ...’

Lăng Thiệu Đường cố ý thờ dài một tiếng, ‘Cô ấy lớn như vậy rồi, có chân có tay, chẳng lẽ cậu cứ muốn nhốt người ta ở bên cạnh mình, nói trắng ra người ta cũng chỉ là khách mà thôi, cậu đâu có quyền gì mà cấm cản người ta yêu đương chứ!’

‘Cái gì? Yêu đương?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vụt đứng lên, trong giọng nói rõ ràng là không tin nhưng sự tức giận càng lúc càng dâng lên trong lòng.

‘Cậu ăn nhầm thuốc súng hả? Nóng nảy như vậy làm gì! Mình chỉ là ví dụ vậy thôi, cậu không cần người ta, không muốn kết hôn với người ta, chẳng lẽ còn không cho phép cô ấy với người đàn ông khác nói chuyện yêu đương sao?’

Toàn bộ phản ứng khác thường của Hoàng Phủ Ngạn Tước bị Lăng Thiệu Đường thu hết vào trong mắt, trong lòng hấn đã quá rõ ràng, tên sĩ tình gốc ghêch này ... Nhưng hấn không tin cái tên này có thể thanh cao suốt đời được.

‘Không được, mình không cho phép!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại rống lên.

‘Vậy thì kết hôn đi, ngày ngày có thể ở bên cô ấy, tốt biết mấy!’ Lăng Thiểu Đường cười ha hả, ném cho hắn một câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người. Kết hôn? Kết hôn ...???

Một lúc sau, khi hắn vừa định cất lời thì đã thấy hai người đối diện đứng dậy, vừa nói vừa cười bước ra ngoài ...

‘Đáng chết!’ Hắn rửa thầm một câu, không nói tiếng nào đuổi theo.

‘Trời ạ ...’ Lăng Thiểu Đường thấy vậy, chống tay lên trán gập bụng cười, hành vi của tên này so với mình lúc đó quả thật có hơn chứ không kém.

162. Chương 167: Yêu “em Gái” Anh

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước có nhầm không đó? Cậu sẽ không bỏ mình lại một mình ở đây chứ?’ Lăng Thiểu Đường đứng dậy, cố tình ai oán gọi với một câu, tay còn rất khoa trương vẫy vẫy về phía hắn.

‘Cậu tự lo liệu đi!’ Tiếng Hoàng Phủ Ngạn Tước văng lại, thân hình cao lớn đã biến mất nơi cửa ra vào.

Lăng Thiểu Đường ngồi xuống, chậm chậm rót rượu, trên gương mặt cương nghị vẫn tràn đầy ý cười, đưa tay ra đầu ...

‘Lăng tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?’ Phục vụ viên dùng giọng chuyên nghiệp bước lên hỏi.

‘Ồ, chi phí của ta hôm nay ở đây cứ tính vào phần của Hoàng Phủ tiên sinh!’ Lăng Thiểu Đường một bộ dáng “không biết ngượng”, vừa cười vừa ra lệnh.

‘Dạ, Lăng tiên sinh!’

Ánh mặt trời mùa hạ chiếu thẳng xuống càng làm bầu không khí nóng bức.

Liên Kiều tay bẻ một đĩa kem lớn vừa đi vừa nói vừa cười với Kiều Trị, đang lúc hai người định băng qua đường ...

Một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt tay cô, tiếp theo sau đó đĩa kem rơi xuống đất, còn chưa phản ứng kịp thì cơ thể đã bị một bóng người cao lớn kéo đi về hướng ngược lại.

‘Này, kem của tôi ... Anh ...’

‘Im miệng cho tôi!’ Tiếng quát của Hoàng Phủ Ngạn Tước cắt đứt tiếng kêu kinh hãi của cô.

Liên Kiều lúc này mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt, cô bị hù đến hồn vía suýt bay lên mây.

‘Buông tôi ra ... buông tôi ra ...’

Lúc này cô mới phản ứng lại, cơ thể nhỏ nhắn không ngừng bước lùi về phía sau, nhưng không cách nào trốn khỏi sự mạnh mẽ đang áp xuống kia.

Sau lưng cô là vẻ mặt kinh hãi của Kiều Trị.

‘Tiên sinh, vị tiên sinh này, xin dừng bước ...’ Thân hình cao lớn của Kiều Trị đột ngột xông lên chặn trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai tay dang ra như muốn ngăn cản đường đi của hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng bước, đứng yên tại chỗ đánh giá người đàn ông trước mặt, ánh mắt như chim ưng phóng ra một tia nhìn sắc bén như một thanh kiếm vừa tuốt khỏi vỏ ...

Kiều Trị không kìm được một cơn lạnh run, chỉ liếc sơ qua hắn cũng không khó nhận ra sức mạnh, quyền uy và sự bức bách toát ra từ người đối diện, tuy rằng hắn không nói gì, không làm gì nhưng chỉ cần đứng đó cũng đã như hạc giữa bầy gà.

Người đàn ông này là ai? Sao lại quen mặt thế chứ?

Như đồng thời, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng ngằm quan sát vẻ ngoài của người đàn ông đối diện ... Là tên này dám dụ dỗ Liên Kiều sao?

Còn có ... Lăng Thiệu Đường nói hắn không hiểu tình yêu bằng cái tên đang đứng trước mặt này.

Vừa nhìn đã biết là một tên trẻ trâu vừa mới ra đường đời lại dám so với hắn? Quả là nực cười.

‘Tránh ra!’ Một câu chột thốt, ưu nhã nhưng lại mang theo tia lạnh lẽo.

Kiều Trị cảm thấy như vừa bị ngâm trong nước lạnh, mấp máy miệng một lúc mới nói được: ‘Vị tiên sinh này, xin anh thả Liên Kiều ra!’

Vừa nghĩ đến mình đường đường là một người đàn ông lại bị khí thế của người đàn ông kia hù dọa đến luống cuống, hắn không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Liên Kiều thấy có người chống lưng, gan cũng lớn hơn, cô hất tay hắn ra khỏi người mình, giãy dụa nói, ‘Này, anh buông tôi ra, bằng không tôi sẽ để Kiều Trị dạy dỗ anh một trận!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước căn bản không thèm nghe vào tai, ngay cả nhìn Kiều Trị cũng không thèm nhìn một cái, thẳng thừng ra lệnh cho Liên Kiều: ‘Em ở bên ngoài điên đủ rồi, theo tôi về nhà!’

Nói xong liền kéo tay Liên Kiều bước qua Kiều Trị đi thẳng.

‘Học trưởng ... cứu em ... học trưởng ...’ Tiếng kêu của cô gây sự chú ý cho người đi đường.

Đi theo Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều đến bãi đỗ xe dành cho khách quý, Kiều Trị lúc này không nhận được nữa, hắn vượt lên cản lại Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa ...

‘Tiên sinh, anh không thấy Liên Kiều căn bản là không muốn đi với anh sao?’

‘Tiểu tử, nhân lúc tôi còn chưa nổi giận ... tránh ra!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ chưa bao giờ tức tối như vậy, cả giọng nói cũng vụt cao.

‘Em biết anh nhất định là anh trai của Liên Kiều!’ Kiều Trị ưỡn ngực, tỏ vẻ không sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngừng bước chân, không nói gì chỉ ghim ánh mắt sắc như dao về phía Kiều Trị, giống như muốn chém hắn ra thành từng mảnh vụn.

Kiều Trị bị ánh mắt của hắn nhìn đến phát run, chắc là không sai chứ? Vừa nãy Liên Kiều không phải nói là cô chạy đến đây bởi vì anh trai mình sao, chắc là người đàn ông trước mặt này rồi.

‘Cái đó ... em chắc không có nói sai chứ, anh chính là anh trai của Liên Kiều phải không? Hắn muốn xác nhận lại lần nữa.

‘Cậu nói cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy lại bất ngờ nở nụ cười nhưng ánh mắt sâu thẳm khiến không người ta không thể đoán được tâm tư của hắn, hắn nghiêng người nhìn về hướng Kiều Trị, thần thái lãnh ngạo lại mang đầy vẻ uy hiếp.

Liên Kiều ở sau lưng thấy vậy, trong lòng không khỏi lo sợ, hành động khi giận dữ của người đàn ông này cô đã thấy qua, bây giờ dấu hiệu đó càng lúc càng rõ rệt ...

‘Ừm, nếu như anh là anh trai của Liên Kiều, vậy em có chuyện muốn nói với anh ...’ Kiều Trị không hề cảm giác được nguy cơ, nụ cười trên môi vẫn rạng rỡ, xem ra quả thật lá gan cũng không nhỏ.

‘Ồ? Có chuyện gì, nói!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt dịu xuống, nhưng đôi mắt đen láy càng thêm thâm trầm.

Kiều Trị cười sáng rỡ, ánh mắt thâm tình nhìn về phía Liên Kiều sau đó quay mặt lại nhìn thẳng Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Thực ra em thầm mến em gái anh từ rất lâu rồi, mà vừa lúc này cô ấy đã chấp nhận lời tỏ tình của em, anh là trưởng bối của cô ấy đương nhiên anh cũng là trưởng bối của em, nếu như anh không phản đối, em muốn cùng Liên Kiều phát triển, hơn nữa, xin phép anh cho em và cô ấy cùng đi du lịch trong kỳ nghỉ này!’

‘Thì ra là vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thông dong nói lỏng cà vạt, nhưng vẻ cuồng nộ đã xuất hiện trên đôi mày như lưỡi kiếm.

‘Đúng vậy, xin anh tin em, em đối với em gái anh là thật lòng, em tuyệt đối không phải là muốn vui chơi qua đường, xin anh yên tâm giao em gái cho em!’ Kiều Trị hết sức thành khẩn thể hiện thành ý mình với “anh trai” của Liên Kiều.

‘Tôi hiểu rồi! Nhưng mà, đối với chuyện tình cảm “cô em gái” này trước giờ tôi luôn tôn trọng ý nguyện cá nhân của cô ấy, nhưng mà, nếu muốn đi du lịch thì đương nhiên là phải chuẩn bị chu toàn mới được, em nên theo anh về trước đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dù giận dữ vẫn hết sức tao nhã nói.

‘Thật sao? Anh đồng ý rồi? Thật tốt quá, Liên Kiều ...’

Mắt Kiều Trị sáng ngời, ‘Anh trai em đã đồng ý cho chúng ta ở bên nhau mà cũng tán đồng chúng ta cùng đi du lịch rồi, cho nên em phải chuẩn bị cho tốt nha, anh đợi điện thoại của em!’

163. Chương 168: Uy Hiếp Chia Tay (1)

Liên Kiều hơi sững sờ, không biết nên gật hay lắc đầu, nhưng mà ... khi này Hoàng Phủ Ngạn Tước hình như là cười, vậy là ... đồng ý rồi?

Lòng, tự dừng lại có chút thất vọng ...

Lạnh lùng nhìn theo bóng của Kiều Trị, ánh mắt đe dọa của Hoàng Phủ Ngạn Tước ném sang phía Liên Kiều.

‘Lên xe!’ Giọng nói vẫn trầm thấp nhưng mang đầy vẻ uy hiếp.

Liên Kiều gần như bị hấn vừa lời vừa kéo vào phòng.

Cửa phòng theo đó bị sập mạnh một cái, tạo nên một tiếng vang thật lớn khiến cả căn biệt thự gần như rung chuyển.

‘Lá gan của em thật là càng lúc càng lớn rồi!’ Giọng nói vẫn ưu nhã như xưa nhưng không giấu được sự giận dữ sắp bùng phát.

‘Tôi thế nào? Anh nói tôi thế nào?’ Cô bật người đứng thẳng dậy, ngênh mắt nhìn hấn không hề có chút sợ sệt.

‘Em còn dám hỏi tôi thế nào à? Ai cho phép em tự tiện chạy ra khỏi biệt thự chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quát vào tai cô.

‘Con người anh thật kì lạ, tôi có chân có tay, tôi muốn đi chơi cho khuây khỏa thì có làm sao? Chẳng lẽ cứ ở đây chờ anh tới giết tôi?’ Cô đưa tay xoa xoa hai tai, không khỏi mắng thầm cái tên này giọng sao mà lớn thế.

‘Đi cho khuây khỏa?’ Biểu tình trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng thâm trầm, ‘Tôi thấy em muốn đi ra ngoài hẹn hò thì đúng hơn! Tên tiểu tử kia là ai? Nói!’ Hấn gần như muốn bức cung cô.

Liên Kiều ngênh mặt, dùng thái độ cực kỳ tự hào lẫn kiêu ngạo nói: ‘Hừm, Kiều Trị là bạn trai của tôi’

‘Phanh ...’ Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước quơ một phát trên bàn, bình hoa cổ đặt trên bàn để trang trí lung la lung lay cuối cùng phát ra một tiếng, vỡ vụn.

Sau đó là tiếng thét chói tai của Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy bộ dạng sợ hãi của cô, lửa giận không biết từ đâu bùng phát, đáng chết thật, quyền này của hắn lại không phải đánh trên người cô, cô ở đó gào thét làm gì!

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, tôi không muốn ở lại “Hoàng Phủ” nữa, tôi muốn đi!’ Cô rống lên với hắn.

‘Rời đi? Em cũng đừng nghĩ!’ Bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước hung hãn nắm chặt hai vai cô, lửa giận bùng bùng.

‘Tôi không phải là người nhà anh, anh dựa vào cái gì mà muốn quản tôi? Tôi muốn đi!’ Liên Kiều giẫm giẫm chân, trong đôi mắt màu tím vừa lo lắng vừa sôi ruột.

‘Rời đây để đi du lịch với tên tiểu tử gốc kia?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chột cười nhưng trong mắt không hề có ý cười, ngược lại càng lạnh lùng hơn.

‘Học trưởng Kiều Trị không phải là tên gốc, anh ấy là người giỏi nhất, cũng là bạn trai tôi!’ Liên Kiều tức giận trừng mắt nhìn hắn, thét lớn.

‘Em nghe cho kỹ đây’ Hoàng Phủ Ngạn Tước điên tiết ngắt lời cô, giọng lạnh lùng mang theo một tia mệnh lệnh không cho người khác cự tuyệt, ‘Tôi mặc kệ hắn giỏi giang hay ngu ngốc, tóm lại, phải chấm dứt mối quan hệ của hai người, còn nữa ... em đừng có mơ mộng hão huyền đi du lịch với tên tiểu tử kia!’

‘Anh ... Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nói lời không giữ lời! Học trưởng Kiều Trị không giống như anh, không bá đạo như anh, không quan tâm đến cảm xúc của tôi như anh!’ Liên Kiều vừa sợ vừa tức, rõ ràng lúc ở bãi đỗ xe hắn đã đồng ý với Kiều Trị.

‘Tôi nói lời không giữ lời?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chột cười một tiếng, hắn cúi thấp đầu nói bên tai cô, ‘Em không nhắc tôi cũng quên, là em nói với tên gốc ấy tôi là anh trai em phải không?’

Giọng nói và cử chỉ vô cùng mập mờ! Hơi thở nam tính quen thuộc lần nữa theo từng hơi thở của cô xâm nhập vào từng tế bào trên người, cô có chút không tự nhiên nghiêng đầu sang một bên tránh hắn, âm ừ nói: ‘Hừm, bây giờ tôi hối hận chết được, sớm biết anh có thể lấy uy quyền của anh trai mà bức hiếp tôi, tôi mới không thèm nói vậy!’

‘Quyền làm anh?’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng tà ác, hai mắt cũng bắn ra tia nhìn lạnh lẽo: ‘Em cho rằng tôi và em giống hai anh em lắm sao?’

Liên Kiều nhìn gương mặt không rõ vui buồn của hắn, nhất thời sợ đến không dám nhúc nhích, cũng không dám lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nói gì thêm, ngón tay thon dài nhấc lên, khẽ đáp xuống đôi cánh môi đầy đặn, hồng nhuận của cô, để yên ở đó như muốn hưởng thụ sự mềm mại từ nó, hắn chậm chậm cúi đầu, bờ môi hoàn mỹ không chút tỳ vết áp xuống môi cô, từ từ cắn mút ...

Toàn thân Liên Kiều phát run, tim cũng đập cực nhanh, cô luống cuống tay chân không biết phải làm gì cứ để mặc người đàn ông một lần lại một lần chiếm cứ đôi môi mình, giống như ... nó vốn là của hắn vậy ...

Rất lâu rất lâu, đến lúc cô gần như không thở nổi suýt chết chìm trong nụ hôn đó Hoàng Phủ Ngạn Tước mới luyến tiếc rời môi cô, thấy gương mặt đỏ hồng của cô, trên môi nở nụ cười như trêu người ...

‘Anh trai có thể làm vậy với em gái sao? tôi thì được, làm sao có thể là anh trai em, hử?’

Liên Kiều ngờ nghệch nhìn hắn, linh hồn như vẫn còn trôi nổi trong nụ hôn vừa nãy, đang lúc cô định mở miệng hỏi gì đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cúi xuống lần nữa. Lần này, mục tiêu đã thay đổi ...

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa mãnh liệt như mang theo sự trừng phạt rơi xuống chiếc cổ trắng ngần, sau đó trượt xuống xương quai xanh tinh tế, ngón tay thon dài thành thực khẽ gảy một cái, một chiếc nút áo đã bị cởi ra ...

Nụ hôn một đường trượt xuống, rơi trên xương ức mảnh mai, dừng ở đó một chút, sau đó ánh mắt chột bùng sáng, đầu lưỡi linh hoạt đã trượt xuống nơi đầy đặn...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’ Toàn thân Liên Kiều run rẩy, cố gắng giãy giụa nhưng đã bị đôi tay rắn chắc giữ chặt.

‘Chuyện này ... đều không phải là chuyện anh trai có thể làm với em gái ...’

Hơi thở của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã có chút thô ráp, một tay tham lam chiếm cứ nơi đầy đặn của cô, cảnh xuân đẹp dễ trước mắt khiến hắn không kìm lòng được, cúi xuống lần nữa, miệng hé ra chiếm lấy nửa bên đầy đặn kia, đầu lưỡi linh hoạt trên chốc nụ hoa mẫn cảm của cô.

‘A...’ Liên Kiều không kìm được một tiếng kêu thất thanh, một cảm giác tê dại xuyên thẳng từ chân lên đến đầu, toàn thân run càng lợi hại.

Cảm giác xa lạ mà bản thân không thể khống chế được khiến cô sợ hãi, trong đôi mắt màu tím chợt lấp lánh một giọt lệ.

‘Biết không, tôi có thể làm nhiều hơn thế nữa với em ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quyến luyến không thôi ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đôi mắt đen toát lên tia nhìn chiếm hữu như dã thú vừa bắt được con mồi.

Thấy cô tay chân luống cuống nước mắt doanh tròng, tim chợt thắt lại, đứng thẳng dậy, ôm chặt lấy cô ...

‘Sao rồi? Sợ rồi sao? Ngoan ngoãn nghe lời, nói rõ với Kiều Trị đi, rằng em không thể làm bạn gái của hắn, không thể đi dụ lịch với hắn. Nghe rõ chưa?’ Giọng nói tràn đầy sự uy hiếp nhưng tay lại rất dịu dàng giúp cô sửa sang lại quần áo. Có trời chứng giám, nếu cứ tiếp tục như thế hắn không biết mình sẽ làm ra hành vi cầm thú gì với cô nữa.

Nhưng mà ... mùi vị của nha đầu này càng lúc càng ngọt ngào khiến hắn càng nếm càng say mê không dứt ra được

164. Chương 169: Uy Hiếp Chia Tay (2)

Liên Kiều cắn cắn đôi môi anh đào, nhìn có vẻ vẫn còn hoảng sợ, không dám lên tiếng.

‘Ồ, suýt nữa thì tôi quên, tôi sẽ không để hai người gặp mặt đâu, cho nên “tâm ý” của em tôi sẽ đích thân thay em đi biểu đạt cho hắn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, rất dịu dàng vuốt ve mái tóc có chút rối của cô.

Bất chợt một tràng tiếng gõ cửa vang lên, phá vỡ sự im lặng bên trong khiến hắn bực dọc nhíu mày.

‘Ngạn Tước, mở cửa’ Ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập chắc chắn không ít người.

Tâm tình phiền não càng hiện rõ trên gương mặt anh tuấn, hắn tiến lên vài bước mở cửa phòng ...

Ánh mắt của đám người vừa đến dồn vào lọ hoa vỡ vụn trên sàn ...

‘Ngạn Tước, con đang làm gì vậy? Liên Kiều ...’ Triển Sơ Dung nhìn thấy mảnh vỡ, hoảng hốt hỏi, mắt đảo dáo dác tìm.

‘Đứa con này, con học ở đâu ra trò đánh phụ nữ nữa hả? Thanh danh của Hoàng Phủ tài phiệt bị hủy trong tay con rồi!’ Hoàng Phủ Ngự Phong thấy vậy tức giận nói.

‘Cha, con không có ...’

‘Anh hai, anh ... thật bạo lực, chị dâu tương lai của em không sao chứ?’ Người con thứ tư: Hoàng Phủ Ngạn Đình vừa khoa trương hỏi vừa lưỡi nhấc tựa người vào khung cửa.

Hoàng Phủ Ngưng lại không nói câu nào, chỉ đứng bên xem kịch vui.

Nhưng cô em Hoàng Phủ Anh lại chạy lên trước, nhẹ nắm cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, một tay đưa lên trán hắn, xoa nhẹ: “Anh trai, đừng tức giận!”

Triển Sơ Dung ôm Liên Kiều đang khóc thút thít ra khỏi phòng, vẻ mặt không vui nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: “Con không phải là dọa con bé sợ chứ? Chẳng lẽ con không biết nó rất nhát gan sao? Con trai à, ngày mốt mẹ với cha con sẽ bay qua Malaysia rồi, con có thể đừng để cho cha mẹ lo lắng nữa được không?”

“Ngày mốt đi Malaysia?” Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, thời gian đã định từ lúc nào vậy?

Lại nhìn sang Liên Kiều bên cạnh đang khóc thút thít, trong lòng càng không vui.

“Sớm một chút quyết định hôn sự của hai đứa thì cha mẹ mới yên tâm!” Hoàng Phủ Ngự Phong nói một câu quyết định.

Liên Kiều không nói gì, chỉ đưa tay lau nước mắt.

“Được rồi Liên Kiều, đừng khóc nữa, cho ta biết, Ngạn Tước hẳn làm gì con, chúng ta ra mặt dùm con!” Triển Sơ Dung sợ nhất là thấy người ta khóc, thấy cô khóc thành như vậy, trong lòng thương xót vô cùng.

Liên Kiều khóc đến khàn giọng, cô chỉ vào Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói: “Con... con muốn ra ngoài chơi, anh ta không cho... còn hù dọa con...”

“Ai, anh hai, đây là anh không đúng rồi, sao lại hạn chế tự do cá nhân của người ta chứ!” Hoàng Phủ Ngạn Đình đổ thêm dầu vào lửa.

“Câm miệng!” Hoàng Phủ Ngạn Tước tức giận quát.

“Ta thấy đứa nên im miệng là con đó, không cho con lên tiếng!” Hoàng Phủ Ngự Phong trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật sắp phát điên rồi. Đây là... đây là thế đạo gì chứ?

Triển Sơ Dung cũng đồng ý với lời chồng mình nói, bà cũng trừng mắt nhìn con trai, sau đó quay sang dỗ dành Liên Kiều: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, vậy con cho ta biết con muốn đi đâu chơi? Đợi con và Ngạn Tước kết hôn xong hai đứa có thể cùng đi!”

Liên Kiều cũng trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, không chút do dự đáp: “Con và Kiều Trị đã hẹn nhau rồi, sẽ cùng đi du lịch nhưng hẳn không cho!”

“Kiều Trị?” Ngoại trừ Hoàng Phủ Ngạn Tước tất cả mọi người đều giật mình.

Qua một lúc...

“Kiều Trị là ai?” Triển Sơ Dung trong lòng chợt trào lên một sự bất an.

Liên Kiều ngược lại không dấu diếm, hùng dũng nói: “Kiều Trị là học trưởng của con, cũng là bạn trai của con!”

Một câu vừa thốt khiến mọi người giật mình.

“Liên Kiều, chị... chị vừa nói cái gì?” Người con thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình là người đầu tiên phản ứng lại, hắn vội vàng bước lên, không còn vẻ thông dong như lúc nãy nữa, “Chị nói... nói hắn là bạn trai của chị?”

Nói xong cũng đưa ánh mắt đồng tình về phía anh trai mình, cũng bắt đầu hiểu nguyên nhân của những mảnh vỡ trên sàn.

Liên Kiều lại không hiểu biểu tình kỳ lạ trên mặt mọi người là do đâu, gật đầu nói: “Đúng đó, anh ấy vừa mới trở thành bạn trai của chị, mà bọn chị đã bàn bạc xong rồi, sẽ đi du lịch, anh ta...” Cô đưa tay chỉ về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt bất mãn, “... rõ ràng là đã đồng ý với Kiều Trị là để cho chị đi, trở về đây rồi anh ta lại nuốt lời!”

“Liên Kiều, chị... chị thật sự có bạn trai sao? Nhưng mà... chị không nên làm như vậy mà...”

Hoàng Phủ Anh cẩn trọng bước lên, sự mâu thuẫn trong lòng càng tăng thêm.

“Tại sao vậy?” Liên Kiều rất không hiểu.

Hoàng Phủ Anh bị Liên Kiều hỏi, ngơ ngác nhìn cô, lại nhìn về phía anh trai, thấy vẻ mặt của hắn, cô càng đau lòng.

Triển Sơ Dung lúc này mới có phản ứng, bà lẳng lặng đánh giá phản ứng của con trai, thấy vẻ mặt như sắp bùng phát cơn giận của hắn, trên mặt lại hiện ra nét cười, bà bước lên, nắm chặt tay Liên Kiều...

“Liên Kiều, con... con yêu Kiều Trị sao?”

Liên Kiều sững sờ một lúc mới ấp úng: “Con... con thích học trưởng Kiều Trị!”

Không có sai mà, cô chính là thích hắn, thích với yêu thì có gì khác nhau chứ?

Mọi người lại hớp một hơi không khí lạnh, trên trán Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bắt đầu nổi gân xanh.

Hoàng Phủ Ngự Phong không ngờ tới tình huống thế này, nhất thời cũng chấn động.

Triển Sơ Dung hoàn toàn thu hết phản ứng của con trai vào mắt, mắt bà chợt sáng lên... chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, bà đột nhiên có một quyết định táo bạo!

“Liên Kiều à, thì ra là con có người mình thích rồi, vậy thì tốt rồi, bác gái chúc mừng con!”

“Mẹ...” Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc, trợn mắt nhìn mẹ mình.

Mà những người khác cũng ngơ ngẩn mắt lớn mắt bé nhìn Triển Sơ Dung.

Liên Kiều nghe câu này trong lòng chợt cao hứng trở lại, “Bác gái, nói như vậy con đi du lịch chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên là không có vấn đề rồi, đây là quyền tự do của con mà!” Triển Sơ Dung cười rất hiền hòa.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?” Hoàng Phủ Ngạn Đình rõ ràng là nhìn thấy anh trai mình đang căng thẳng, vội vàng lên tiếng khuyên ngăn.

“Con im miệng, mẹ tự có chừng mực!” Triển Sơ Dung trách hắn.

Liên Kiều thấy có người chống lưng, không khỏi dương dương tự đắc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, “Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngay cả bác gái cũng đồng ý rồi, anh muốn quản cũng không quản được tôi đâu!”

165. Chương 170: Muốn Bắt Nên Giả Vờ Thả

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy vẻ mặt u ám của hắn, ai ai cũng bị dọa nhẩy dựng.

‘Chuyện này anh nhất định quản!’ Lời nói vừa dứt, bàn tay đã níu chặt cô, ‘Vẫn còn muốn theo cái tên ngốc kia đi du lịch sao? Kiếp sau cũng không được!’

Nói xong lại lôi cô trở lại phòng.

‘Này, anh làm gì vậy? Buông tôi ra!’ Liên Kiều hoảng sợ thốt.

‘Mơ đi, em ngoan ngoãn ở lại trong phòng cho tôi, có giỏi thì cứ bước ra khỏi phòng nửa bước xem!’ Nói xong ném cô vào phòng, sau đó “phằng” một tiếng sập cửa thật mạnh.

‘Thả tôi ra ... thả tôi ra!’ Liên Kiều liều mạng đẩy cửa phòng.

‘Người đâu!’ Ngoài cửa Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng kêu một tiếng.

Chỉ sau vài giây, mấy vệ sĩ đã được huấn luyện nghiêm ngặt xuất hiện trước mặt hắn.

‘Trông chừng cô ấy thật kỹ, không cho cô ấy rời khỏi phòng nửa bước!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dứt khoát nói.

‘Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh!’ Mấy người vệ sĩ đều bị vẻ mặt kỳ lạ của hắn dọa sợ, đồng loạt trả lời.

‘Ngạn Tước, con ...’ Hoàng Phủ Ngự Phong đang mở miệng định nói nhưng thấy vẻ mặt của con trai, chỉ đành thở dài một tiếng.

Tuy nói Hoàng Phủ Ngạn Tước rất ít khi phản bác lại ý kiến của hắn nhưng đứa con này luôn có sự kiên trì của chính mình, đối với sự kiên trì này, bất kỳ ai cũng không thể công kích được.

Đạo lý này ông hiểu, Triển Sơ Dung cũng hiểu, mà những em trai em gái của Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên cũng hiểu cho nên mọi người đều không nói tiếng nào, im lặng rời đi.

‘Sơ Dung à, vừa nãy em ...’

‘Ngự Phong!’ Triển Sơ Dung nhẹ nhàng ngắt lời chồng, nhìn thấy vẻ mặt u ám của con

trai, vẻ mặt ngược lại rất thoải mái, “Thực ra thì em nghĩ thông suốt rồi, con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta cũng đừng quá can thiệp vào chuyện riêng của chúng nó thì tốt hơn!”

“Mẹ, ý mẹ là sao?” Ngạn Đình là thiếu kiên nhẫn nhất, nhịn không được liền hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt giác cũng ngẩng lên nhìn mẹ mình.

Triển Sơ Dung cười cười, bình thần hớp một ngụm trà, “Ngạn Tước à...” Bà nhìn về phía con trai...

“Vừa nãy con cũng nghe rồi đó, Liên Kiều cũng đã có người mà nó thích, mẹ nghĩ nhà Hoàng Phủ chúng ta cũng đừng nên ép buộc hai đứa nữa!”

“Mẹ à, ý mẹ... là sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước giống như vừa nghe được chuyện lạ thế giới, kinh ngạc hỏi cùng một câu mà Hoàng Phủ Ngạn Đình vừa hỏi, chỉ là không phát giác ra được trong giọng nói của mình có thêm chút mất mát...

Mà Hoàng Phủ Ngự Phong cũng không hiểu, ngạc nhiên nhìn vợ mình.

“Ý mẹ rất đơn giản mà!” Triển Sơ Dung càng lúc càng khẳng định suy đoán của mình, thông thả đặt tách trà trên tay xuống, nói: “Ngạn Tước, thực ra mẹ và cha con đều hiểu tâm tư của con, con không muốn kết hôn, không muốn bị ràng buộc, từ lúc đầu đúng là mẹ có ý muốn ép buộc con, còn cho rằng nha đầu đó có cảm tình với con, nhưng hôm nay mẹ mới biết thì ra con bé đã có người mà nó thích, hai đứa con hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình, thử hỏi ba với mẹ làm sao mà miễn cưỡng các con được? Cho nên...”

Nói đến đây, bà cố ý ngừng lại một lúc, “... hôn ước giữa nhà Hoàng Phủ chúng ta và vương thất Malaysia chắc là thôi đi!”

“Thôi?” Hoàng Phủ Ngạn Tước vụt đứng dậy, vẻ mặt như không thể tin được.

“Đúng đó, cha cũng tán thành quyết định của mẹ con, những chuyện thế này là không thể cưỡng cầu, cha thấy hay là thôi đi!” Hoàng Phủ Ngự Phong đã nghe ra ý tứ trong lời nói của vợ, lập tức phối hợp.

Hoàng Phủ Ngạn Đình khoát tay, “Haizzz, thế là không có kẹo mừng rồi...”

“Im miệng!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết trút giận vào đâu, liền hướng về Hoàng Phủ Ngạn Đình.

Hắn nhún nhún vai, “Sao người chịu mắng lúc nào cũng là em chứ? Thôi vậy, em đi trước đây!” Nói xong hắn đứng dậy, vỗ vai anh mình mấy cái nói nửa thật nửa đùa, “Anh hai, đây cũng là chuyện tốt mà, anh lại được tự do rồi!”

Nói xong cười cười bước đi.

“Ngạn Tước, vẻ mặt của con hình như có gì không đúng?” Triển Sơ Dung biết còn cố hỏi.

“Có gì không đúng chứ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay vò vò đầu, lơ đãng đáp lời.

“Vậy tất cả cứ quyết định như thế đi. Ngạn Tước, con cứ nhốt Liên Kiều trong phòng thế là giam giữ người phi pháp đó, nếu lỡ vương thất Malaysia bên đó biết được thì thật chẳng ra làm sao cả. Con mau thả con bé ra đi!” Triển Sơ Dung xua xua tay, đứng dậy nói với chồng, “Ngự Phong, một lát có một buổi tiệc trà phải tham gia, anh đi với em nhé!”

“Được, đi thôi!” Hoàng Phủ Ngự Phong cực kỳ phối hợp, sánh vai cùng với vợ bước ra.

Hoàng Phủ Ngưng lúc này cũng vươn vai, “Haizzz, hết chuyện rồi, em ra ngoài đây!”

Phòng khách lớn trong chớp mắt chỉ còn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước và Hoàng Phủ Anh, cô đang định nói gì thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã đứng dậy, không nói tiếng nào bước về phía phòng sách.

“Phanh...” Một tiếng đóng cửa phòng rất lớn cho thấy sự không vui của hắn.

Qua một lúc lâu, cửa phòng sách chợt vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng...

“Vào!”

Hoàng Phủ Anh nhẹ bước vào phòng sách, nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang tựa người vào sofa liền bước đến, đặt một ly cà phê thơm lừng trước mặt hắn.

“Anh à, anh sao vậy?” Cô ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn, trong ánh mắt không giấu được sự si mê lẫn lo lắng.

Mùi cà phê thơm lừng đánh thức giác quan của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn khom người nhắc ly cà phê lên, uống một ngụm, môi khẽ câu lên, “Anh Anh, anh hai không có gì, cảm ơn ly cà phê của em!”

“Anh à, anh... sẽ kết hôn với Liên Kiều chứ?” Hoàng Phủ Anh cẩn trọng hỏi, hình như rất muốn biết lại rất sợ hãi nghe được câu trả lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ chau mày.

Hoàng Phủ Anh thấy vậy, ngoan ngoãn nép vào lòng hắn, đưa tay day day lên trán hắn, “Anh à, đừng nhíu mày nữa!”

Cô không dám hỏi lại. Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn không biết, mùi hương nam tính trên người hắn làm cô không nở rời xa.

“Anh Anh ngoan!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vỗ vai cô, giọng bề trên nói: “Anh muốn một mình yên tĩnh!”

Hoàng Phủ Anh cắn môi, trước giờ cô đều sẽ không phản bác bất cứ lời nào của hắn. Cô vừa đứng dậy đã thấy một người vệ sĩ xuất hiện ở cửa phòng sách...

“Hoàng Phủ tiên sinh, Liên Kiều tiểu thư cô ấy... cô ấy trốn rồi!”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước bật đứng lên.

“Chúng tôi không ngờ Liên Kiều tiểu thư cô ấy nhảy cửa sổ trốn mất!” Người vệ sĩ bị vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước dọa đến vã mồ hôi.

“Phanh!” Tách cà phê đã bị ném vào tường vỡ vụn, ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hết sức u ám... Liên Kiều, em quả thật chán sống rồi!

166. Chương 171: Bị Người Quen Bán Đứng (1)

Trên đường cao tốc, một chiếc xe thể thao đắt tiền chạy vụt qua, vang trong gió là tiếng hét vui mừng của Liên Kiều.

‘Liên Kiều, ngoan ngoãn ngồi xuống, đây là đường cao tốc, em nhào nửa người ra ngoài xe nguy hiểm lắm!’ Kiều Trị vừa lái xe vừa cười nhìn Liên Kiều, sau lưng bọn họ là hai chiếc va li lớn.

‘AAAA ...’ Liên Kiều lại điên cuồng hét lên một tiếng, sau đó mới chịu rụt người lại, ngồi xuống ghế phụ. ‘Người ta cao hứng mà, ha ha, lâu lắm rồi mới được đi du lịch, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy hưng phấn rồi!’

Nói xong không ngừng khua tay múa chân.

‘Em xem em kìa, thật không muốn sống nữa hay sao mà lại dám nhảy từ cửa sổ xuống chứ, cánh tay bị trầy xước không nói, lỡ như bất cẩn té xuống thì biết làm thế nào? Kiều Trị thấy tay cô bị trầy một mảng, đôi mắt xanh lam không giấu được vẻ lo lắng.

‘Cắt! Em đâu có yếu ớt như vậy!’ Liên Kiều hướng về hấn làm một cái mặt quỷ, chun mũi nói: ‘Anh không biết đó thôi, nếu như em không nhảy từ cửa sổ mà trốn đi thì căn bản không có cách nào chạy ra đây!’

‘Anh trai em quản em cũng nghiêm quá nhỉ? Anh ấy rõ ràng là đã đồng ý rồi mà!’ Hấn nghi hoặc hỏi.

‘Hừm, hấn là người nói lời lại nuốt lời điển hình, là đồ xấu xa, lại còn dám tìm mấy vệ sĩ đến canh chừng em, hấn còn cho rằng chỉ dựa vào mấy tên gốc đỏ mà canh chừng nổi em sao!’

Nói đến đây, đôi mắt tím của Liên Kiều lóe lên một tia tinh nghịch, khua tay múa chân nói, ‘Học trưởng Kiều Trị, anh không biết chứ em đã xé ra trải giường thành từng dây từng dây, sau đó nối lại với nhau, theo đó leo xuống, ha hô, phòng của anh ta bây giờ lộn xộn hết biết luôn!’

‘Không khó tưởng tượng!’ Kiều Trị cười cười nhún vai, ‘Cũng đã quen với những hành động khác thường của em rồi, chỉ là ... điều anh lo là em cứ đi như vậy, anh trai em chắc là lo lắng lắm!’

‘Anh ta mới không lo lắng cho em đâu, anh ta chỉ hận không thể bóp cổ em chết đi mới bằng lòng!’ Liên Kiều chỉ nghĩ đến gương mặt u ám của Hoàng Phủ Ngạn Tước là bực mình.

Kiều Trị nhìn Liên Kiều, suy nghĩ một lúc sau đó giống như hạ quyết tâm, hỏi, ‘Liên Kiều, lúc anh đến thấy em từ trên núi chạy xuống ...’

Nói đến đây, hấn ngừng lại như muốn sắp xếp lại những lời muốn nói.

‘Đúng vậy!’ Liên Kiều chỉ lo nhìn đông nhìn tây xem phong cảnh, không hề chú ý đến thần thái của Kiều Trị.

‘Nhưng mà ...’ Kiều Trị hơi giảm tốc độ, quẹo vào một đường khác, ‘Nhưng anh nghe nói khu biệt thự đó thuộc về gia tộc Hoàng Phủ, em sao lại xuất hiện ở đó được?’

Liên Kiều không cần suy nghĩ nói luôn, ‘Nhà Hoàng Phủ quả thật là ở khu đó!’

‘A?’ Kiều Trị giật mình, ‘Vậy là em trước giờ ở trong nhà Hoàng Phủ?’

‘Đúng vậy!’ Liên Kiều với tay lấy một lon nước ngọt định uống.

‘Vậy... vậy người đàn ông xuất hiện trước mặt chúng ta hôm nay là ... chẳng lẽ lại là ...’ Kiều Trị không dám đoán tiếp, hấn có chút ấp úng.

‘Cái tên vua tự đại đó là Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Liên Kiều thông thả thốt lên một câu sau đó bắt đầu thưởng thức lon nước ngọt.

‘Kíttttt ...’ Sau đó một tiếng thắng xe thật lớn, chiếc xe thể thao đột ngột dừng lại.

‘Aiiii ...’ Lon nước trên tay Liên Kiều văng ra ngoài, đầu của cô cũng suýt đụng vào kính xe.

‘Xin lỗi, xin lỗi Liên Kiều, anh không phải cố ý!’

Kiều Trị vội vàng rút một tờ giấy giúp cô lau nước ngọt, lòng vì câu nói vừa rồi của Liên Kiều mà chấn động không thôi.

‘Học trưởng Kiều Trị, anh sao vậy?’ Liên Kiều bị hớp nước ngọt vừa rồi làm cho bị sặc, ho khò khè không ngừng.

Kiều Trị vừa đưa tay vỗ vỗ sau lưng cô vừa nói: ‘Em yêu, thực xin lỗi, vừa nãy nghe em nói vậy, phản ứng của anh có hơi mạnh!’

Ngược lại, Liên Kiều bị câu nói của hấn làm cho như rơi vào sương mù, ‘Anh nghe em nói cái gì mà lại có phản ứng mạnh như vậy?’

Cô vừa nãy nói gì nhỉ?

‘Đương nhiên là chấn động rồi, nếu như anh không nghe lầm, vừa nãy em nói người đàn ông đó là Hoàng Phủ Ngạn Tước?’ Kiều Trị vẻ mặt vẫn như chưa tin lắm, hỏi lại lần nữa.

Liên Kiều gật đầu, ‘Đúng đó, hần chính là Hoàng Phủ Ngạn Tước, thì sao? Có gì lạ đâu chứ?’

Kiều Trị nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt xanh lam tròn to, ‘Chẳng lẽ an hầy đúng là ... là Hoàng Phủ tài phiệt tổng tài trong tứ đại tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước?’

Liên Kiều gật đầu lần nữa, phản ứng của hần cũng quá kỳ lạ đi?

‘Trời ơi, Liên Kiều, thật là anh ấy sao? Trời ơi ...!!!’ Vẻ mặt của Kiều Trị rõ ràng là mừng đến phát điên.

‘Này, học trưởng Kiều Trị, anh hình như rất vui thì phải?’ Cô nghiêng đầu nhìn hần hỏi, càng khó hiểu hơn.

‘Đương nhiên là vui rồi, Liên Kiều, em có biết người có thể gặp được người điều hành của tứ đại tài phiệt vinh hạnh biết bao nhiêu không? Trời ạ, anh lại gặp được Hoàng Phủ Ngạn Tước chứ, nghe nói anh ấy là thiên tài trong giới tài chính, gần như có thể khống chế sự lên xuống của cả thị trường chứng khoán!’ Kiều Trị khó mà khống chế được sự hưng phấn trong lòng.

Liên Kiều lại chẳng cho là thế, nhún vai, ‘Có thật là khoa trương như thế không, anh ta cũng đâu có ghê gớm gì!’

Trong mắt cô, người đàn ông đó chỉ là một con sư tử thích rống.

‘Liên Kiều, em quả thật là thân sống trong phúc mà không biết phúc, em có biết trên thế giới có bao nhiêu người khao khát được nhìn tận mặt họ không? Hoàng Phủ tiên sinh là chuyên gia tài chính mà anh ngưỡng mộ nhất, nếu như có thể xin anh ấy dạy ấy chiêu, vậy nhất định là thu hoạch không nhỏ rồi.’ Kiều Trị mặt đầy khát vọng nói.

Liên Kiều hoàn toàn không biết nói gì, cô không thể hiểu được tâm tình của Kiều Trị, Hoàng Phủ Ngạn Tước ... hần có giỏi như lời Kiều Trị không?

Lúc này Kiều Trị chợt như nghĩ ra điều gì, hần nhìn Liên Kiều ...

‘À, mà không đúng nha, Hoàng Phủ tiên sinh sao lại là anh trai em? Bọn em ...?’ Hần nhìn thế nào cũng nhìn không ra hai người có nét gì giống nhau.

Liên Kiều bĩu môi, ‘Cắt, nếu như em có một người anh trai như vậy nhất định là buồn chết mất thôi, em chỉ là đến làm khách ở nhà anh ta thôi, anh ta thì tốt rồi, suốt ngày cứ ra về bề trên quần áo em, không cho em làm cái này, không cho em làm cái kia, đáng ghét chết được!’

Kiều Trị nghe mà ngơ ngác, nghe cô nói một tràng cũng không hiểu rốt cuộc hai người có quan hệ thế nào.

‘Liên Kiều, vậy gia tộc của em và gia tộc Hoàng Phủ rất thân với nhau sao?’

‘Nào có chứ, chẳng qua là ông nội em và ông nội của Hoàng Phủ Ngạn tước là bạn thân của nhau thôi!’ Liên Kiều nhẹ giọng thốt.

167. Chương 172: Bị Người Quen Bán Đứng (2)

‘Ồ’ Kiều Trị lúc này mới hiểu ra.

‘Này, học trưởng Kiều Trị, đừng nói đến anh ta nữa, đúng rồi, trước khi chúng ta rời khỏi Mỹ, em muốn đi đến một nơi!’ Liên Kiều chợt nghĩ đến một người, tự nhủ mình nên đích thân đến chào hần mới được.

‘Đi đâu?’ Kiều Trị rất vui được làm tài xế cho cô.

‘Đến Cung thị tài phiệt!’ Liên Kiều chẳng suy nghĩ gì bật thốt.

‘Hả???’ Kiều Trị lại giật mình lần nữa.

Vừa kết thúc cuộc họp, Cung Quý Dương còn chưa kịp giao phó công việc cho cấp dưới xong thì đột nhiên nhận được cuộc gọi từ Liên Kiều.

‘Liên Kiều, sao hôm nay lại rảnh rồi mà nhớ đến anh vậy?’ Hấn vui vẻ nở nụ cười, ra dấu cho thư ký rời đi trước, thuận tay đẩy một chồng văn kiện cho cô.

‘Em không chỉ nhớ anh, mà em còn đến thăm anh nữa, em đang đứng ở trước cổng Cung thị tài phiệt, nhưng bị lễ tân cản lại rồi!’ Liên Kiều cũng rất vui khi nghe tiếng hấn.

‘Được rồi, anh biết rồi!’ Cung Quý Dương cúp điện thoại, nhấc điện thoại bàn lên dọn dò thư ký tự mình xuống dẫn Liên Kiều lên.

Rất nhanh Liên Kiều đã xuất hiện trước văn phòng hấn, nhưng Kiều Trị thì tạm thời được sắp xếp đến một gian phòng khách khác bởi vì ngoài Liên Kiều, Cung Quý Dương không có ý định gặp người khác.

‘Người đàn ông vừa nãy đến cùng với em là ... bạn của em sao?’ Cung Quý Dương tự tay rót một tách cà phê thơm phức đẩy đến trước mặt Liên Kiều, hỏi dò một câu.

Liên Kiều le lưỡi, sau đó dùng giọng cực kỳ bí mật nói với hấn, ‘Anh ấy là học trưởng Kiều Trị, là bạn trai em!’

‘Bạn trai?’ Cung Quý Dương quả thật bị cô dọa đến giật mình.

‘Sao vậy? Về mặt anh thật lạ nha!’ Cô che miệng cười.

‘Vậy... vậy cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước có biết chuyện này không?’ Cung Quý Dương cảm thấy hết sức kỳ quái.

Liên Kiều gật đầu, ‘biết!’ Cô hớp một hớp cà phê, hít hà tán thưởng, ‘Oa, Cung Quý Dương, cà phê mới xay của anh uống thật ngon, hừm, Hoàng Phủ Ngạn Tước có bao giờ pha cà phê cho em uống đâu!’

Cung Quý Dương đưa tay ngăn Liên Kiều uống tiếp cà phê, Liên Kiều, sau khi Ngạn Tước biết em có bạn trai, hấn có phản ứng gì không?

Liên Kiều chau mày, trên mặt hiện vẻ nghi hoặc, ‘Mọi người thật kỳ lạ nhỉ, đây là chuyện riêng của em, tại sao ai cũng nhắc đến anh ta vậy?’

‘Đương nhiên là phải nhắc đến cậu ta rồi, chẳng lẽ... ờ, em quên cậu ta đối xử với em tệ đến thế nào sao?’ Suýt nữa Cung Quý Dương làm lộ ý đồ của mình.

Liên Kiều xua tay, ‘Bỏ đi, em không thèm ở bên cạnh anh ta nữa, anh ta vì không để em đi du lịch với Kiều Trị cho nên bảo mấy tên vệ sĩ trông chừng em, anh không biết đó thôi, đáng về anh ta lúc nổi giận quả là đáng sợ, giống như... giống như...’

Cô cố gắng tìm một từ để hình dung, rốt cuộc nghĩ ra được một từ, ‘Ừm, đúng rồi, giống như một con sói vậy!’

Cung Quý Dương rốt cuộc cũng từ miệng cô dò ra được chút manh mối, trong lòng đã bắt đầu hiểu rõ, thì ra là vậy, ha ha ha, Hoàng Phủ Ngạn Tước, thì ra cậu cũng có ngày hôm nay!

‘Nói vậy là em lên trốn ra có phải không?’ Hấn tựa người vào lưng ghế, trong mắt lại khôi phục vẻ tự tin trước giờ.

‘Hắc hắc, em leo từ cửa sổ xuống. Thế nào? Em lợi hại lắm phải không? Thực ra, mấy tên vệ sĩ của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng xoàng thôi!’ Liên Kiều kiêu ngạo nhìn hấn.

Cung Quý Dương nghe xong, không biết nói gì, đành cười trừ. Lời này nếu như để Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe được, hấn không tức chết mới là chuyện lạ. Vệ sĩ của hấn là hạng xoàng?

Những người đó đều xuất thân từ lính đặc công mà.

Cũng chỉ có nha đầu này, đơn thuần đến vô tâm vô phế mới dám nói như vậy.

‘Nói như vậy em nha đầu là muốn cùng cái đó... ách, bạn trai đi du lịch hả?’ Cung Quý Dương vẫn chưa chịu thôi hỏi lại một lần.

Liên Kiều gật đầu, ‘Đương nhiên rồi, lần này em đến là để chào tạm biệt anh! Em phải ra ngoài đi chơi!’

‘Chẳng lẽ bác trai bác gái Hoàng Phủ Ngạn Tước không nhắc đến chuyện đi Mã Lai sao?’ Cung Quý Dương vẫn luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

‘Đương nhiên là có nhắc rồi, nhưng mà...’

Liên Kiều chau mày, Cung Quý Dương, em vẫn còn giận cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đó, anh ta chẳng lo lắng gì tới chuyện bác trai bác gái đi Mã Lai, lẽ như ông nội thật sự đem em gả đi mất thì sao?’

‘Gả vào nhà Hoàng Phủ không phải càng tốt hơn sao? Như vậy em có thể chinh Hoàng Phủ Ngạn Tước cả đời rồi, còn không vui sao?’ Cung Quý Dương dụ dỗ tiếp.

‘Em không thèm!’ Liên Kiều xua tay, ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước nói rồi, kết hôn rồi em một chút tự do cũng không có!’

Cung Quý Dương suy nghĩ một chút, sau đó nói, ‘Thực ra là Ngạn Tước đang gạt em thôi, cậu ta cố ý nói như vậy đó!’

‘A! Là ý gì?’ Liên Kiều bị hấn nói đến mờ mắt, trừng mắt tò mò nhìn hấn.

Cung Quý Dương vẫn không gấp gáp, hấn thông dong thưởng thức một ngụm cà phê, ‘Bởi vì, Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn dùng cách này để em chủ động thoái hôn mà!’

Liên Kiều há hốc miệng, cô còn chưa hiểu ý của hấn lắm.

‘Tiết lộ bí mật cho em nha, Liên Kiều, em chắc là biết anh và Ngạn Tước là bạn thân từ nhỏ đến lớn phải không?’ Cung Quý Dương cúi thấp xuống nói bên tai cô.

“Ừ!” Cô gật đầu.

‘Cho nên chuyện của cậu ta anh hiểu rõ nhất, sở dĩ cậu ta nói với em như thế là bởi vì cậu ta đang qua lại với một cô gái, chỉ có để em chủ động thoái hôn, đầu hàng thì cậu ta mới có thể cưới cô gái kia thôi!’ Cung Quý Dương nói rất chân thật, trên gương mặt tuấn dật không hề tìm thấy chút giả dối nào.

‘Vậy cứ để bọn họ kết hôn đi!’

Liên Kiều ngoài miệng tuy là nói như thế nhưng... trong lòng chợt cảm thấy trống rỗng, lại thêm một chút đau xót.

‘Vậy chẳng phải em chịu thiệt thòi sao? Em nghĩ thử xem, Ngạn Tước dùng thủ đoạn xấu xa như thế muốn ép em đi, mục đích chính là muốn cưới một người phụ nữ khác, haizzz, Liên Kiều, anh mà là em, nhất định không nuốt nổi cơn tức này, nhất định không để cho cậu ta được toại nguyện!’ Cung Quý Dương cười rất tà mị.

Liên Kiều suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nằm bò trên bàn, vẻ mặt rất không tình nguyện...

‘Nhưng mà... tuy em cũng muốn làm như vậy nhưng em còn muốn đi du lịch, với lại nếu như bây giờ em trở về, nhất định sẽ chết rất thảm! Anh không biết thôi, em gần như phá hỏng căn phòng của anh ta rồi!’

168. Chương 173: Bị Người Quen Bán Đứng (3)

Cung Quý Dương thấy cô có chút dao động liền tiếp tục tấn công, ‘Chẳng lẽ em lại để Hoàng Phủ Ngạn Tước dương dương đắc ý sao?’

‘Đương nhiên là không thích rồi, nhưng mà ... không được, em còn muốn đi du lịch, mọi chuyện đợi em đi về hẵng nói đi!’ Liên Kiều cảm thấy đi du lịch vẫn có sức hấp dẫn hơn.

Cung Quý Dương nghe vậy, đôi mắt chợt sáng lên, hấn lên tiếng: ‘Được thôi, quyền quyết định là ở em, nhưng em có thể cho anh biết trạm dừng đầu tiên của em là ở đâu không?’

‘Hắc hắc, trạm dừng đầu tiên của em là Zimbabwe!’ Mắt Liên Kiều long lanh.

Cung Quý Dương nhướn mày, ‘Ồ, Zimbabwe, không tệ nha, nơi đó được mệnh danh là nấc thang lên thiên đường, người thích mạo hiểm có thể đi đến đó!’

‘Rất hay phải không?’ Liên Kiều cực kỳ hưng phấn nói.

Cung Quý Dương nhún vai, cố làm ra vẻ thờ ơ hỏi, ‘Mấy giờ thì khởi hành?’

‘Còn bốn tiếng nữa!’ Liên Kiều càng nghĩ càng hưng phấn, suýt nữa thì đứng lên ghế mà hoan hô. Cửa phòng tổng giám đốc chợt vang lên tiếng gõ, nghe vậy cô rụt vai, ngoan ngoãn ngồi xuống.

‘Vào!’ Cung Quý Dương thờ ơ nói, trong giọng nói có chút lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy người vừa bước vào, vẻ lạnh lùng lập tức tan chảy mất.

Liên Kiều rất hiếu kỳ nhìn cô gái đang tiến vào phòng tổng giám đốc.

Cô không mặc trang phục công chức, cách ăn mặc và trang điểm đơn giản mà hợp thời trang rõ ràng là không giống với các nhân viên nữ khác, khi cô nhìn thấy Liên Kiều rõ ràng là hơi sững người, không ngờ trong phòng Cung Quý Dương còn có một người khác.

Nhưng rất nhanh sau đó cô đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, đi đến trước bàn làm việc của Cung Quý Dương, cô đặt phần văn kiện trên tay xuống...

‘Cung tiên sinh, đây là kế hoạch phát triển của Leila mùa hè năm sau, mời anh xem qua, nếu như không có vấn đề gì, vui lòng ký tên vào trang cuối, cảm ơn!’

Giọng nói dịu dàng nhưng rất lạnh lùng, đối diện với tổng tài lại không có chút sợ hãi cũng không hề hạ thấp bản thân.

Người này là ai?

Liên Kiều nhìn kỹ thấy cô xinh đẹp vô cùng, nhất thời nhìn đến ngây người.

Cung Quý Dương đối với thái độ của người này cũng đã quá quen, hấn cười rất thoải mái với tay lấy phần văn kiện qua, chỉ xem lướt qua sau đó nói: ‘Tranh Tranh, em làm việc trước giờ anh rất yên tâm!’

Nói xong tay khẽ vẩy, ký tên vào trang cuối.

‘Cám ơn!’ Trên mặt cô gái vẫn không có chút biểu tình nào, cầm lấy phần văn kiện sau đó xoay người bước đi.

‘Tranh Tranh, đợi chút...’ Cung Quý Dương vội đứng dậy, không để ý đến Liên Kiều đang đứng đó từ phía sau kéo cô gái đó lại.

‘Cung tiên sinh, hình như anh đang có khách!’ Cô gái có vẻ không vui, lại có chút không tự nhiên nhìn Liên Kiều.

‘Anh giới thiệu với em...’ Cung Quý Dương nhẹ giọng nói với cô, đầu mày cuối mắt đều là quyền uy và trù mến,

Cô gái này không nói gì, cũng không tỏ vẻ phản đối.

‘Đây là Liên Kiều, đến từ vương thất Malaysia, là... của Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Mấy chữ sau hấn kể sát vào tai cô nói khẽ, cô gái nghe xong hết sức kinh ngạc, giương mắt nhìn Liên Kiều.

‘Liên Kiều, đây là Sầm Tử Tranh, cũng là... người yêu của anh!’ Cung Quý Dương không chút cố kỵ vịn chặt eo cô, lớn tiếng giới thiệu.

‘Cung tiên sinh, xin anh tự trọng!’ Sầm Tử Tranh tức giận trừng hắt một cái, rõ ràng là bất mãn với lời giới thiệu của hắn.

‘Oa! Thì ra chị là Sầm Tử Tranh! Là người thiết kế thiên tài đó phải không?’ Liên Kiều đứng bật dậy, ánh mắt sùng bái nhìn cô.

Sầm Tử Tranh hơi sững người, nhưng nhìn thấy nụ cười đơn thuần trên mặt Liên Kiều cô rất thích, cùng lúc lại nhìn thấy đôi mắt tím hết sức khác người kia.

Cô gật đầu, nụ cười trên môi rạng rỡ như mặt trời buổi sáng, ‘Em gái, mắt em thật đẹp nha!’

Liên Kiều có chút ngại ngùng vuốt vuốt tóc, sau đó đi đến trước mặt Sầm Tử Tranh, nũng nịu nắm lấy tay cô, ‘Chị Tử Tranh, chị thật đẹp, nếu như em là đàn ông, em nhất định sẽ theo đuổi chị đến cùng!’

Tâm trạng của Sầm Tử Tranh hoàn toàn bị nha đầu trước mặt thấp sáng, cô cười thật dịu dàng. ‘Liên Kiều, em thật đáng yêu!’

Liên Kiều le lưỡi, vùi mặt vào vai cô, ‘Chị Tử Tranh, nếu như em biết chị sớm hơn một chút thì tốt quá, em nhất định sẽ thường đến tìm chị chơi! Em rất thích chị!’

‘Liên Kiều, chúng ta bây giờ quen biết cũng đâu có muộn!’

Sầm Tử Tranh cảm thấy cô gái trước mắt linh lợi hoạt bát lại xinh xắn đáng yêu, cô có cảm giác một người dù lạnh lùng đến mấy cũng sẽ bị nụ cười tỏa nắng của cô gái này làm cho tan chảy.

‘Chị Tử Tranh, em có thể đi tham quan phòng thiết kế của chị không? Chị biết không, em luôn mơ ước được tìm hiểu công việc của một nhà thiết kế đó!’ Liên Kiều nhìn cô như nài nỉ, đôi mắt như hai viên bảo thạch sáng long lanh.

Sầm Tử Tranh cười cười, ‘Được chứ, chị dẫn em đi!’

Liên Kiều vui vẻ mừng reo lên một tiếng, sau đó quay sang Cung Quý Dương vẫy vẫy tay, ‘Này Cung Quý Dương, có rảnh chúng ta lại nói chuyện tiếp nha!’

Nói xong liền chạy theo Sầm Tử Tranh.

Cung Quý Dương chống tay lên trán, cảm thấy một trận choáng váng... Hắn trước giờ chưa từng nghĩ qua có ngày mình lại ghen với một cô gái, không ngờ hôm nay... hắn ghen với Liên Kiều.

Tranh Tranh, trước giờ chưa từng cười với hắn chứ đừng nói là cười rạng rỡ như vậy.

Tranh Tranh, em biết không, anh tình nguyện trả giá bất cứ giá nào chỉ để đổi lấy nụ cười của em.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng cầm điện thoại lên, chờ bên kia nhắc máy hắn liền rống lên: ‘Này, Ngạn Tước, bán cho cậu một cái tin tức, cậu có muốn không?’

Trong phòng thiết kế không ngừng truyền lại tiếng nói cười cùng tiếng reo mừng của cô...

‘Chị Tử Tranh, trang phục chị thiết kế thật là đẹp, thương hiệu any fem cũng đã từng xem qua, còn mua rất nhiều nữa!’

‘Liên Kiều, em rất thích hợp mặc những màu nhạt, với lại em rất đẹp, rất thích hợp với những chiếc váy kiểu dáng đơn giản, nhìn xem, em bây giờ có giống một cô công chúa không?’ Sầm Tử Tranh chọn cho cô một chiếc váy, sau đó đẩy cô đến trước gương, nói.

Liên Kiều xoay một vòng trước gương, miệng há hốc, ‘Chị Tử Tranh, chiếc váy này đẹp quá, em rất thích!’

‘Thích thì chị tặng em, còn nữa... đây là thẻ khách VIP, em giữ kỹ nha, thẻ này có giá trị ở tất cả các cửa hiệu của Leila trên toàn cầu!’ Sầm Tử Tranh vừa gặp Liên Kiều đã thân, trong mắt đều là sự triu mến và yêu thương dành cho cô nhóc.

‘Chị Tử Tranh, chị thật tốt, bằng không Cung Quý Dương sao lại thích chị đến thế!’ Liên Kiều ôm cô, nũng nịu nói.

Nụ cười trên mặt Sầm Tử Tranh hơi đông lại, trong mắt hơi có chút không tự nhiên...

169. Chương 174: Phong Tỏa Sân Bay (1)

Đại sảnh của sân bay rất đông người đưa kẻ đón đủ mọi sắc tộc, màu da, đủ mọi cung bậc cảm xúc.

Liên Kiều và Kiều Trị cùng tiến vào đại sảnh, cô có chút không tự nhiên dáo dác nhìn xung quanh.

‘Sao vậy? Kiều Trị nhẹ giọng hỏi.

‘Không biết sao nữa, cứ cảm thấy là lạ!’ Cô vừa ăn khoai tây chiên vừa nói.

‘Là lạ? Tại sao nói vậy?’ Kiều Trị cũng bị cô làm cho ngơ ngác, hấn xốc xốc ba lô trên vai.

Liên Kiều nhún vai, ‘Nói không rõ, chỉ là ... chỉ là giống như có người đang quan sát chúng ta vậy, nhưng cũng có thể là do em nhạy cảm quá!’

‘Em đó, chính là quá hưng phấn thôi, một lát lên máy bay phải ngủ cho thật ngon thì mới có tinh thần mà hưởng thụ chuyến du lịch này chứ!’

Kiều Trị cười cười nhìn cô gái nhỏ nhắn bên cạnh, trong mắt có chút thỏa mãn.

‘Ừm, chỉ sợ em hưng phấn quá không ngủ được thôi, học trưởng Kiều Trị, anh thường đi thám hiểm lắm sao?’

Liên Kiều tò mò nhìn hấn.

‘Đúng vậy, mỗi lần nghỉ hè anh về đây phụ giúp, sau đó thì bắt đầu đi du lịch thám hiểm!’ Kiều Trị câu lên một nụ cười, đôi mắt màu xanh cũng tỏa sáng theo nụ cười đó.

‘Oa, học trưởng, anh thật giỏi, em thật hâm mộ anh!’ Cô sùng bái nhìn hấn, màu tím trong đôi mắt phản chiếu dưới ánh mặt trời càng khiến cho dung mạo cô xinh đẹp mê người.

‘Nha đầu ngốc, nếu em đã thích du lịch thám hiểm như vậy, sau này anh sẽ đưa em đi đến từng địa danh trên khắp thế giới!’ Kiều Trị nhắc tay, thân ái vỗ đầu cô.

‘Ha ha, học trưởng Kiều Trị, anh thật tốt!’

Kiều Trị dừng bước xoay người lại nhìn cô, ánh mắt chân thành...

‘Em yêu, em là bạn gái của anh cho nên về sau em có thể gọi anh là Kiều Trị hoặc là darling, từ bây giờ thay đổi cách xưng hô, được không?’

Liên Kiều rụt vai, ‘Người ta chưa quen mà!’

‘Em yêu, em phải làm quen dần với cuộc sống chung của hai chúng ta, với lại, không biết lúc nào thì anh có thể đến thăm ông nội được?’ Kiều Trị chăm chú nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình ý.

‘Thăm ông nội? Sao chúng ta lại phải đi thăm ông nội của anh?’ Liên Kiều cực kỳ tò mò nhìn hấn.

‘Thật là nha đầu ngốc, anh nói đây là ông nội em!’ Kiều Trị cúi đầu, nhìn cô không chớp mắt.

‘A!’

Liên Kiều sững sờ, tiếp đó ngơ ngác hỏi: ‘Anh... đến thăm ông nội em làm gì? Ông đâu có biết anh!’

Sao lại có nhiều người muốn đi thăm ông nội vậy chứ? Lạ thật!

‘Em nói đi?’

Kiều Trị không vội trả lời câu hỏi của cô, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, cô vẫn chưa hiểu ý tứ trong câu nói của hấn.

Kiều Trị duỗi ngón tay, sủng nịch giúp cô lau mảnh khoai vụn dính trên miệng, nói nhỏ: ‘Bởi vì anh muốn em trở thành người phụ nữ bên cạnh anh!’

Ánh mắt xanh lam mang đầy vẻ lãng mạn, tình tứ, nụ cười ấm áp như gió xuân.

Liên Kiều há hốc miệng, chân mày chau sát lại với nhau, cô đang cố gắng tiêu hóa hết những lời hắc nói.

‘Ha ha...’ Trong cổ họng Kiều Trị phát ra một tiếng cười dễ nghe, hắc vuốt nhẹ mặt cô, cảm nhận sự mềm mại từ đầu ngón tay, không kim lòng được, cúi xuống...

Cảm giác được gương mặt nam tính của người đàn ông càng lúc càng gần, Liên Kiều quả thật bị hù đến giật mình, cô lùi lại một bước, mắt càng mở to...

Hắn muốn làm gì?

Kiều Trị không ngờ phản ứng của Liên Kiều lại mãnh liệt như vậy, hắc cười lắc đầu, kéo cô lại gần...

‘Sao tránh anh như tránh rắn độc vậy?’

‘Em...’ Liên Kiều cũng cảm thấy ban nãy mình cư xử như vậy có chút không lịch sự, trên mặt tràn đầy vẻ áy náy.

‘Được rồi, chắc cũng đến giờ lên máy bay rồi, đi thôi!’ Kiều Trị nói xong, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, tay đưa sang nắm lấy tay cô dắt đi.

Ách...????

Liên Kiều sững sờ, cứ để người đàn ông phía trước kéo tay mình đi, hắc vừa mới hôn mình, nhưng mà... lạ quá! Tim cô lại chẳng có chút rung động, cũng không có cái loại cảm giác kỳ lạ kia.

So với lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước hôn mình, hình như không giống một chút nào.

‘Tiên sinh, đây là visa của ngài, xong rồi!’ Nhân viên phục vụ đưa phiếu lên máy bay cho Kiều Trị, sau đó nhìn về phía Liên Kiều...

‘Cô à, xin mời cô xuất trình visa, cảm ơn!’

“Ồ” Liên Kiều lục túi, ‘Đây!’

Nhân viên phục vụ tươi cười đón lấy visa, nào ngờ vừa nhìn vào, ánh mắt liền có chút khác lạ, sau đó nhìn về phía cô...

‘Cô tên là Kuching?’

Liên Kiều gật đầu, rất không hiểu tại sao cô nhân viên này đã nhìn vào tên mình trên visa lại còn phải hỏi lại, thật là phiền phức.

Về mặt của nhân viên phục vụ có chút khác thường, nụ cười chuyên nghiệp trên môi như đông cứng lại, sau đó cô ta nhắc điện thoại lên, nói nhỏ vài tiếng, vừa nói vừa liếc sang Liên Kiều.

Liên Kiều chau mày, vì khoảng cách hơi xa, cô không thể nghe được cô nhân viên phục vụ nói gì, nhưng mà trong lòng cái cảm giác kỳ lạ lúc có lúc không ban đầu càng lúc càng rõ rệt.

Mà Kiều Trị cũng phát giác tình huống có chút khác thường, hắc đưa tay gõ nhẹ lên bàn tiếp tân, lịch sự hỏi: ‘Xin hỏi thủ tục đã xong chưa?’

‘A, tiên sinh, ngài có thể vào rồi, nhưng cô này... tạm thời phải đợi một chút!’ Nhân viên phục vụ đặt điện thoại xuống, cười có vẻ xin lỗi.

Kiều Trị nghe vậy, gương mặt anh tuấn cũng cau lại, ‘Sao lại có thể thế được? Tôi và cô gái này là đi cùng nhau, làm gì có chuyện tôi vào được còn cô ấy không vào được? Có vấn đề gì sao?’

Một tràng câu hỏi khiến cho nhân viên phục vụ không biết trả lời thế nào, cô ấp a ấp úng, xem ra có chút bối rối.

‘Này, visa của tôi có vấn đề gì sao? Vì sao không cho tôi vào? Làm lỡ chuyến bay của tôi, cẩn thận tôi đi kiện các người đó!’ Liên Kiều mất kiên nhẫn vỗ vỗ lên bàn tiếp tân, cố ý dọa.

Nhân viên phục vụ nuốt một ngụm nước bọt, sau đó ánh mắt rời về phía sau hai người, cẩn trọng chỉ tay về phía đó, ‘Cô à, tôi thấy hay là cô hỏi họ đi!’

170. Chương 175: Phong Tỏa Sân Bay (2)

Liên Kiều và Kiều Trị cùng nhìn về hướng nhân viên tiếp tân vừa chỉ, trong chớp mắt mắt đều tròn to ...

Sau lưng không biết từ lúc nào đã có mấy người đàn ông mặc đồ đen, đeo kính đen, người nào người nấy cao to uy mãnh.

Bọn họ là ai chứ?

‘Là Liên Kiều tiểu thư phải không? Mời ...’

Một trong số những người áo đen bước lên, ngữ điệu bình ổn mà cung kính hỏi, hần đưa tay ra dấu mời.

Liên Kiều sắp bị mấy người áo đen “không mời mà đến” dọa chết rồi, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp, vì thế khi người áo đen đó vừa dứt lời, cô đột nhiên thét lên một tiếng ...

‘Học trưởng Kiều Trị, chúng ta chạy mau!’ Vừa thét vừa nắm tay Kiều Trị nhắm hướng cửa mà chạy.

Đám người áo đen nhất thời sững người, bọn họ căn bản không ngờ sẽ gặp tình huống này, sau đó không nói gì thêm, gấp gáp đuổi theo.

‘Liên Kiều, những người này em quen sao? Bọn họ là ai?’

Kiều Trị trước giờ thường xuyên luyện tập thể thao bởi vậy chạy nhanh hơn Liên Kiều rất nhiều, cuối cùng biến thành hần kéo Liên Kiều chạy.

‘Quý mới biết bọn họ, anh xem dáng vẻ của bọn họ cũng biết là xã hội đen rồi, bọn họ nhất định là muốn cướp rồi, tuyệt đối không thể để bọn họ bắt được!’

Cô lớn tiếng trả lời, hai người nắm tay nhau chạy còng với đám người áo đen đuổi theo sau khiến cho toàn bộ sân bay đều náo loạn.

Còn có cả dây ngăn cách của cảnh sát!

Đây là cảnh tượng lúc Liên Kiều vừa chạy ra cổng chính của phi trường, đang lúc cô định xoay người chạy về một hướng khác, lại đụng phải đám người áo đen đã đuổi tới sau lưng.

‘Ai yo ...’ Cơ thể nhỏ nhắn của cô bị đội trở lại, ngã nhào xuống đất.

‘Liên Kiều tiểu thư, cô không sao chứ?’

Mấy người áo đen thấy vậy giật nảy mình, một trong số đó vội vàng đưa tay muốn đỡ cô dậy, khổ thân họ, bọn họ nhận được mệnh lệnh, tuyệt đối không thể làm cô gái này bị thương!

Chỉ là không ngờ nha đầu này lại yếu ớt như vậy, tự đụng vào mình lại bị lực quán tính là ngã.

Liên Kiều nghĩ cũng không cần nghĩ, nhắm thẳng bàn tay đang chìa ra hung hăng cắn xuống, sau đó đứng bật dậy, đá thẳng về phía trước một cước...

‘Ồi...’ Người áo đen đau đớn kêu lên, trời ạ, nha đầu này ra tay cũng nặng quá đi.

‘Liên Kiều...’ Kiều Trị mất nhanh tay lệ, vội vàng kéo Liên Kiều qua, nhắm một cửa khác chạy đi.

‘Đuổi theo! Mau đuổi theo!’ Đám người áo đen đồng loạt hô.

Nơi cửa ra vào cũng hỗn loạn vô cùng, đang lúc Liên Kiều cho rằng có một tia hy vọng là lại tuyệt vọng phát hiện ra... chỗ này cũng có dây ngăn cách của cảnh sát.

‘Trời ạ, cái đám người đáng ghét này, chẳng lẽ cho rằng chúng ta là tội phạm giết người hay tội phạm chiến tranh sao?’ Về mặt Kiều Trị đầy phần nộ.

Lúc mới xảy ra chuyện, hắn còn cho rằng đây là hiểu lầm, nhưng vừa nãy nhìn thấy đám cảnh sát nơi cửa ra vào nhìn thấy bọn họ như nhìn thấy con mồi, hắn liền biết rằng chuyện này hoàn toàn không đơn giản.

Nhưng... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Liên Kiều đã chạy hụt hơi, cô vội quay đầu lại nhìn, thấy đám người áo đen vẫn đuổi sát phía sau, lại nhìn về phía trước, thấy càng nhiều cảnh sát hơn đang bao vây bọn họ lại.

‘Em bây giờ mới biết có một câu nói hoàn toàn sai bét!’ Cô vừa thở vừa nhìn đám người này, thấp giọng nói.

‘Câu gì?’ Kiều Trị nghe cô rửa thẳm, hỏi lại.

‘Em nhớ lúc đi học có học qua một câu “Trời không tuyệt đường con người” nhưng hôm nay hình như không có chuyện đó xảy ra rồi!’ Liên Kiều nhìn về phía một tên cảnh sát đang mặc thường phục cách mình không xa, vô lực nói.

‘Liên Kiều, đám người áo đen đó hình như không có ý định tổn thương chúng ta, nhưng tại sao lại xuất hiện thêm một đám cảnh sát? Em có biết họ không?’ Kiều Trị thấp giọng hỏi.

‘Đương nhiên là không biết rồi, có trời mới biết em ghét nhất là cảnh sát, suốt ngày cứ làm ra vẻ đường hoàng!’ Liên Kiều bực dọc xua tay.

‘Là Liên Kiều tiểu thư phải không? Thật có lỗi, chuyến bay của cô tôi đã giúp cô hủy rồi!’ Cảnh sát trưởng tiến lên, mỉm cười nói.

Liên Kiều vừa nghe lửa giận đã bùng lên, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy áo hắn, ‘Ông dựa vào cái gì mà hủy chuyến bay của tôi? Tôi lại không quen biết ông, ông sao lại phá cả đám đuổi theo chúng tôi?’

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô nghe tôi nói...’

‘Còn nghe cái gì? Ông quá đáng ghét rồi, còn mười phút nữa chúng tôi phải lên máy bay rồi, ông mau đưa tôi quay lại sân bay!’ Liên Kiều thấy thời gian quá gấp, cô vừa lời vừa kéo cảnh sát trưởng.

Các cảnh sát đang bao vây nhìn thấy cảnh này đều toát mồ hôi lạnh, không biết có nên tiến lên hay không vì họ nhìn thấy vị cảnh sát trưởng kính mến của họ đã rất thê thảm rồi, mà bên ngoài cũng có không ít người qua đường nán lại xem náo nhiệt.

Kiều Trị đứng ở một bên, đã sớm mê mang.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô buông tay... a... đừng nắm tóc tôi...’ Cảnh sát trưởng phát ra một tiếng kêu đau lòng, trời ơi, mình sắp bị nha đầu này hành hạ đến không chịu nổi rồi.

Tiếp theo đó, một vật màu vàng bay thẳng lên trời...

‘Được thôi, ngài cảnh sát đầu hói, còn mang tóc giả, hừm... ông là cáo đội lột người đây mà!’ Liên Kiều không ngờ mình bầu vào một cái đầu tóc giả, như vừa phát hiện ra một câu lục mới, chuyện gì cũng quên hết đứng đó cười lớn.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô, mau buông tay ra!’ Cảnh sát trưởng vẫn không dám hoàn thủ, mặt lúc xanh lúc trắng, nài nỉ.

Bởi vì lúc mái tóc giả bị kéo xuống hắn đã thấy trong đám thuộ hạ đã có không ít người nhịn không được, nhưng lại không dám cười ra tiếng.

‘Không buông, không buông, ai bảo ông xấu xa như thế, lại dám hủy chuyến bay của tôi, đánh chết ông! Tên sói đầu hói!’ Liên Kiều vừa hét vừa đánh thẳng vào viên cảnh sát; cô tức sắp chết rồi.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin buông tay...’ Đám người áo đen phía sau không hẹn nhìn nhau, sau đó vội bước lên can lại.

‘Buông tôi ra, các người muốn làm gì? Muốn bắt có tôi sao? Buông tôi ra, các người là một đám xấu xa, là thổ phỉ giả dạng cảnh sát!’ Khi Liên Kiều bị mấy người áo đen khống chế, hai chân nhỏ bé không ngừng điên cuồng giãy dụa.

Kiều Trị kinh hãi vừa định tiến lên, lúc này lại nghe một giọng nói cực kỳ không vui.

‘Náo loạn cả ngày còn chưa náo đủ sao?’

Giọng nói đầy uy quyền này vừa vang lên, tất cả mọi người đều yên lặng trở lại, Liên Kiều cũng ngừng giãy dụa, cô bất giác nhìn về phía trước, thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang bước xuống từ một chiếc xe công vụ, đi về phía cô, bóng dáng cao lớn đó mang theo một cỗ áp bức vô hình khiến mọi người không khỏi e sợ.

171. Chương 176: Phong Tỏa Sân Bay (3)

Trong phút chốc, toàn trường lại náo loạn cả lên, nhất là những người đang đứng xem náo nhiệt lại càng phấn khích, người đàn ông đẹp trai này rốt cuộc là ai? Chỉ dựa vào khí tức quý tộc toát ra từ mỗi cử chỉ hành động cũng khiến cho người không hiểu chuyện biết rằng đây không phải là một nhân vật đơn giản.

Liên Kiều sớm đã bị dọa sợ, cô bất giác nới tay, cảnh sát trưởng nhân cơ hội đó thoát ra.

Kiều Trị đứng ở bên cạnh cũng trợn to mắt, không ngờ ở đây lại gặp được thần tượng mà mình ngưỡng mộ bấy lâu nay, trong lòng vui đến phát điên.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, thực lại ngại quá để ngài phải tự ra mặt, chỉ là Liên Kiều tiểu thư, cô ấy ... cô ấy rất không nghe lời...’

‘Được rồi, tôi biết rồi, vất vả ọi người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt không rời khỏi Liên Kiều một giây.

‘Nào có, nào có, đây đều là việc chúng tôi nên làm, xin hỏi Hoàng Phủ tiên sinh ngài còn gì dặn dò không?’ Cảnh sát trưởng vội vàng đáp lời.

‘Không có, phiền ngài cảnh sát trưởng gỡ bỏ toàn bộ dây ngăn cách của cảnh sát, hủy bỏ phong tỏa sân bay đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giọng nói càng bình đạm như đang ra lệnh cho cấp dưới làm việc.

‘Được được!’ Viên cảnh sát trưởng lập tức dặn dò thuộc hạ: ‘Mọi người ... gỡ bỏ phong tỏa!’

‘Dạ!’ Cấp dưới lập tức chấp hành, một trong số đó nhặt mái tóc giả trả lại cho cảnh sát trưởng.

‘Cảnh sát trưởng, ngài ... ách ... tóc ...’

Viên cảnh sát trưởng vẻ mặt ngượng ngùng cầm lấy, đội lên đầu xong, hắng giọng nói: ‘Rút lui!’

Những cảnh sát lần lượt giải tán, chỉ còn lại đám người của Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Như chim ưng, sắc bén khiến người ta không thể trốn thoát!

Ít ra là Liên Kiều cho là vậy.

Cô trước giờ chưa thấy qua chim ưng hình dáng như thế nào chỉ là trong kênh truyền hình về động vật có thấy qua nhưng bây giờ muốn tìm một loại vật để so sánh...

Chỉ là, con chim ưng này sao lại bay đến đây chứ?

Thấy hần không nói gì, chỉ âm trầm nhìn mình, Liên Kiều có chút sợ hãi, cô cười khan một tiếng, khoa trương nói: ‘Hi, Hoàng Phủ Ngạn Tước, sao mà trùng hợp vậy, anh cũng chuẩn bị đi du lịch sao?’

Trời ạ, nếu anh mắt có thể giết người không biết cô đã chết dưới ánh mắt của hần bao nhiêu lần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời câu hỏi của cô, đôi môi như điêu khắc câu lên một đường cong hoàn mỹ, hần bước lên vài bước, rất nhanh đã đứng trước mặt Liên Kiều.

Liên Kiều gần như có thể cảm nhận được máu đang dồn hết lên đỉnh đầu... cũng không khó nghe được tiếng tim đang điên cuồng đập thành thạch trong lồng ngực...

Một giây sau, chiếc cằm xinh xắn đã bị một bàn tay to lớn bấu lấy, bắt cô ngẩng lên nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy mang ý cười của hắn.

‘Bây giờ tôi bắt đầu không lo lắng chuyện em bị bắt cóc nữa rồi!’

Hả???

Câu nói không đầu không đuôi của hắn làm Liên Kiều ngơ ngác, nhất thời không hiểu ý hắn là sao.

Thấy cô lơ ngơ như chìm trong sương mù, gương mặt anh tuấn dí sát vào gần ô hơn, từng chữ từng chữ thốt lên bên tai: ‘Không ngờ khả năng tấn công người khác của em cũng mạnh ghê chứ!’

Hắn trước giờ cho rằng cô chỉ là một cô bé yếu ớt nhưng hôm nay hắn phát hiện mình sai rồi.

Khi hắn nghe vệ sĩ nói cô nhảy cửa sổ chạy trốn, hắn biết mình đã đánh giá thấp cô rồi.

Khi hắn đẩy cửa phòng, phát hiện căn phòng vốn ngăn nắp đã trở nên hoang tàn, càng khoa trương hơn là cô lại biết lợi dụng giường để làm công cụ trốn thoát, hắn biết mình đã đánh giá thấp cô rồi.

Khi hắn ra lệnh phong tỏa phi trường lại phát hiện ra cô nhanh nhẹn trốn thoát khỏi sự truy đuổi của đám vệ sĩ, hắn cũng biết mình đã đánh giá thấp cô rồi.

Khi hắn nhìn thấy cô chống đối lại với đám cảnh sát và vệ sĩ, hắn biết rất rõ ràng, mình đã đánh giá thấp cô.

Cho nên, với một cô nhóc không chịu nghe lời lại khó dạy bảo như thế, hắn không đích thân ra tay làm sao được?

Liên Kiều không khó cảm nhận được ánh mắt quen thuộc kia càng lúc càng trở nên thâm thúy, đây không phải là dấu hiệu một cơn giận sắp bùng phát sao?

‘Hắc hắc... Đây là phản ứng bình thường của con người mà.’ Cô chỉ có thể đánh trống lảng.

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, một nụ cười mang đầy vẻ nguy hiểm, ‘Vậy xin hỏi Liên Kiều tiểu thư đối với tình huống tiếp theo sẽ đối mặt như thế nào?’

Liên Kiều lại cười khan một tiếng, bất giác thoái lui một bước, nhưng lại phát hiện ra có mấy người đàn ông cao lớn đứng dàn một hàng phía sau, đành phải dẹp ngay ý định trốn thoát.

‘Rốt cuộc là anh muốn làm gì đây?’ Cô không nhịn nổi nữa, thẳng thắn rống hỏi hắn.

‘Đơn giản thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, gương mặt trở nên uy nghiêm dị thường, ‘Ngoan ngoan lên xe!’

‘Tôi không muốn về!’ Liên Kiều giậm chân thành thạch, đôi mắt tím cũng lóe lên tia giận dữ.

‘Em thử xem!’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng dọa người, sự không vui trong đôi mắt càng lúc càng rõ rệt...

Bầu không khí như đông lại!

Kiều Trị thấy tình trạng giương cung bạt kiếm này, hắn cẩn trọng bước lên, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, thực ra...’

Nửa câu sau chưa kịp nói đã bị hắn cứng rắn nuốt trở lại bởi vị hắn đã thấy ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước quét qua mình, tuy chỉ là quét qua nhưng cũng đủ khiến hắn không rét mà run...

‘Nhân lúc tôi còn chưa điên lên, mau chóng lên xe đi!’ Hắn xem Kiều Trị như người vô hình, ánh mắt lần nữa quét về phía Liên Kiều.

Liên Kiều tức tối nhìn hắn, thật lâu sau mới hung hăng giậm chân, đi về phía chiếc xe.

Thấy vậy ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước mới hòa hoãn trở lại, trên môi câu lên một đường cong.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, cái này...’ Kiều Trị vội vàng tiến đến.

‘Kiều Trĩ phải không? Tôi... không muốn gặp cậu lần thứ ba!’

Giọng nói lạnh lùng như muốn cự tuyệt người ta ngoài ngàn dặm, sau đó xoay lưng bước đi.

Kiêu Trĩ sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì những vệ sĩ phía sau đã vượt lên bước theo sau Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Liên Kiều đang đi ở phía trước không bị ai chặn lại, ánh mắt chợt đảo, sau đó nhấc chân định chạy lần nữa.

Chính ngay lúc này, cô chỉ nghe bên tai một tiếng “Chú”, định thần nhìn kỹ đã thấy một cây phi đao không nghiêng không lệch chính xác găm ngay trước mũi chân, vừa hay ngăn cản hướng chạy của cô...

Vụt quay đầu lại đã phát hiện Hoàng Phủ Ngạn Tước trên môi câu một nụ cười, tay đang nghịch một cây phi đao giống hệt như cây vừa ghim trên mặt đất, giống như đang chuẩn bị phóng ra.

Phi đao dưới ánh mắt trời càng lóe sáng đến chói mắt.

Liên Kiều hít một hơi không khí lạnh, trong đầu chợt nhớ lại câu nói của Hoàng Phủ Anh... “Anh trai em thân thủ rất giỏi, đặc biệt là môn phóng đao, là bách phát bách trúng!”

172. Chương 177: Phi Đao Dọa Người

Bỗng nhiên có một luồng khí lạnh từ đầu ngón chân xuyên thẳng lên đỉnh đầu, cô gần như có thể cảm thấy mỗi một tế bào trong người cũng đang run rẩy.

Cô sợ! Trước giờ chưa từng sợ đến thế.

Cảnh tượng đó cô nghĩ mình chỉ có thể thấy trong những bộ phim không ngờ hôm nay lại được trông thấy tận mắt.

Thời gian – trong khoảnh khắc như đứng lại.

‘Nha đầu, lên xe!’

Người đàn ông đối diện vẫn cười hết sức “hiền hòa”, trong đáy mắt cũng chỉ là nét ưu nhã, dịu dàng như chưa từng giận dữ qua, nhưng trong giọng nói thì không khó nhận ra sự uy nghiêm và đe dọa.

Hai chân Liên Kiều không ý thức run lên, cô miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt, xoay ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Kiều Trĩ đang đứng một bên, lại phát hiện hần sớm đã ngơ ngác đứng đó, một nỗi tuyệt vọng hoàn toàn xâm chiếm lấy cô ...

Dường như tia hy vọng cuối cùng cũng mất rồi?

Cô nắm chặt nắm tay, chết thì chết vậy!

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, tôi không muốn về cùng anh!’ Cô ngẩng đầu, cường hãn nén lại nỗi sợ đang trào dâng trong lòng.

Mặt cô vừa bị hơi lạnh của phi đao lướt qua mà trở nên trắng bệch, nhưng đôi mắt màu tím vẫn không sờn, không sợ nhìn thẳng vào đôi mắt đen thăm thẳm kia, trong lòng đã hạ quyết tâm đối kháng đến cùng.

Nực cười, cô ít nhiều gì cũng là hậu nhân của hoàng thất Mã Lai, nếu như dễ dàng bị người ta hù dọa thậm chí là bị ép về há chẳng phải là bị người ta cười đến rớt răng sao?

Mấy người vệ sĩ đứng sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, lúc Liên Kiều vừa nói dứt lời, bọn họ đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về phía cô, chỉ là ... trong ánh mắt đó, sự

Mấy người vệ sĩ đứng sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, lúc Liên Kiều vừa nói dứt lời, bọn họ đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về phía cô, chỉ là... trong ánh mắt đó, sự lo lắng chiếm nhiều hơn!

Không hổ là hậu nhân của hoàng thất Mã Lai trời không sợ đất không sợ, từ trước đến nay nào có mấy người dám nói như vậy trước mặt Hoàng Phủ tiên sinh, cô quả thật là người đầu tiên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại chẳng có chút tức giận nào, thậm chí cũng chẳng thêm bước đến gần Liên Kiều, nụ cười trên môi càng mê người, đầy sức quyến rũ.

“Chắc chắc, nha đầu, có lúc sự cố chấp của em thật làm người ta thương mến nhưng...”

Nói đến đây, nụ cười trở nên nhạt dần như hòn đá vừa chìm xuống mặt hồ, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng, chậm chậm nhả ra hai chữ: “Ngu xuẩn!”

Liên Kiều nghe vậy sắc mặt cũng thay đổi, lời của hắn như một mồi lửa đốt lên cơn giận trong cô, trong nhất thời tràn đầy tinh thần “nghe non không sợ hổ”: “Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh dựa vào đâu mà nói những lời này với tôi chứ? anh mới là ngu xuẩn đó, ngu xuẩn cực kì!” Cô rống lên với hắn, đôi mắt màu tím vì giận dữ cũng trợn to.

Thu hết vẻ giận dữ của cô vào trong đáy mắt, sự không vui của hắn càng lúc càng rõ rệt...

“Tôi nói lần cuối, lên xe!” Hắn đưa tới hậu thư.

“Tôi không...”

“Cháu...” Lời còn chưa thốt ra đã nghe một cơn gió lạnh xẹt qua bên tai, cơn gió lạnh mang theo sức mạnh vô cùng lớn hất tung những sợi tóc trên vai cô.

Ánh sáng bạc xẹt qua, vài sợi tóc bị cắt đua nhau rụng xuống, mà sau lưng cô, ẩn ẩn hiện hiện lại là một cây phi đao.

Cả quá trình chỉ là trong chớp mắt, không có một dấu hiệu báo trước nào, cũng không có dấu hiệu kết thúc, đến quá đột ngột đi rất bất thành linh, gần như khiến cho Liên Kiều không phản ứng lại kịp.

“Aaaaaa...”

Qua một lúc lâu cô mới nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, đôi chân liền mềm nhũn, cả người vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

Thật quá đáng sợ đi, vừa nãy cây phi đao đó xẹt qua thật sát gương mặt cô, lỗ như... lỗ như nó lệch đi một chút... chỉ một chút xíu thôi thì có phải chăng cô đã bị hủy dung rồi sao?

Không còn dũng khí để đối chọi, chỉ có thể trừng đôi mắt kinh sợ nhìn về phía người đàn ông đối diện đang từng bước từng bước đi đến gần.

Ánh mặt trời trên đầu đột nhiên bị cái bóng cao lớn che mất, chỉ còn lại một áp lực vô danh cực lớn đang áp xuống từ đỉnh đầu.

“Bây giờ thì sao? Có lên xe hay không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước khụy xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đẩy cằm cô lên, giọng nói vẫn ưu nhã như thế, thần thái vẫn dịu dàng như thế.

Giống như... đang dỗ một đứa trẻ không nghe lời vậy nhưng không hề chứa lại con đường sống nào.

“Lên...”

Liên Kiều lần này quả thật bị dọa sợ rồi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi cô đã tận mắt chứng kiến hai lần phóng phi đao, nếu như lại thêm một lần nữa, khẳng định tim cô không chịu nổi mà vỡ mất.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: “Vậy mới ngoan chứ!”

Ngón tay đang đặt ở cằm cô khẽ dời qua mái tóc mượt, sau đó cả bàn tay trượt lên, mang theo sự sùng ái và trìu mến vỗ nhẹ lên đầu cô, sau đó khẽ cúi người, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, nhẹ đặt một nụ hôn lên chóp mũi cô.

Nụ hôn – như chuồn chuồn lướt nước nhưng mang theo một thông điệp chiếm hữu hết sức rõ rệt.

Sau đó hắn đưa tay ra, kéo cả người cô vào lòng, ôm lên bước thẳng về phía chiếc xe.

Vệ sĩ đứng sau lưng lập tức chạy lên, cung kính giúp hấn mở cửa.

Kiều Trị đứng ở một bên sớm đã ngây ngốc lúc này mới phản ứng lại kịp, hấn vội vàng đuổi theo...

“Hoàng Phủ tiên sinh...”

Anh ta cứ thế mang Liên Kiều đi sao? Vậy còn chuyến du lịch của hấn và cô thì thế nào?

Hoàng Phủ Ngạn Tước dừng bước, xoay người lại không nói gì, ánh mắt lạnh lùng quét trên mặt hấn, trên môi khẽ câu lên một nụ cười châm chọc.

Kiều Trị há hốc miệng, một lúc lâu mới phát ra tiếng nói, “Cái đó... chuyến du lịch của tôi và Liên Kiều...”

“Hủy đi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước dứt khoát nói ra hai chữ, không phải là một câu nói thông thường mà là một mệnh lệnh.

Sau đó đẩy Liên Kiều vào trong xe trước rồi tự mình cũng ngồi vào.

Xe chạy như bay để lại một Kiều Trị ngơ ngác lên đường.

Trong xe Liên Kiều không ý thức cố gắng ngồi cách Hoàng Phủ Ngạn Tước thật xa, dường như là vẫn chưa thoát khỏi sự kinh hoàng lúc này, lại giống như đang cố ý trốn tránh hấn.

“Ngồi qua đây!”

Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn hết sức tao nhã, vừa nói vừa thưởng thức một hớp rượu, ngón tay thon dài chỉ chỉ phía bên cạnh mình.

Liên Kiều suy nghĩ một lúc, trong lòng muốn phản đối nhưng khi nhìn vào mắt hấn, đành tự khuyên mình từ bỏ ý định, chỉ có thể rất không tình nguyện ngồi dịch sang bên đó.

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nhắc lên liền khiến Liên Kiều khấn trương, cô không ý thức định tránh khỏi nhưng thấy hấn có vẻ không vui chỉ đành ngoan ngoãn ngồi tại chỗ.

Hơi ẩm quen thuộc từ trong lòng bàn tay truyền đến từng sợi tóc, khi này phi đao xẹt qua làm tóc cô bị cắt không ít.

173. Chương 178: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (1)

Hấn nhìn cô chăm chú, ánh mắt như đang suy nghĩ điều gì, một lời cũng không nói, giống như tự mình đang nghiền ngẫm một vấn đề gì đó.

Sự trầm mặc này của hấn khiến cho Liên Kiều trong lòng càng hồi hộp, nhất thời toàn thân nằm trong trạng thái đề cao cảnh giác.

Qua rất lâu, ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều chợt có sự thay đổi, sự dịu dàng trong nụ cười nhàn nhạt kia đột nhiên trở thành tuyệt đối chiếm hữu.

‘Nha đầu, đối với chuyến du lịch của em ...’ Hấn cố ý kéo dài giọng nói, vẻ mặt khiến người ta không thể nắm bắt được suy nghĩ của mình.

Liên Kiều vội vàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, có chút chờ mong, lại có chút sợ hãi.

Những biểu hiện trên mặt cô hoàn toàn rơi vào tầm mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, bờ môi hoàn mỹ khẽ câu lên một nụ cười, nụ cười này, rõ ràng là mang theo sủng nịch lẫn trêu mến như tấm trong gió xuân, chỉ nghe hấn chậm chậm nói ...

‘Tôi quyết định đáp ứng em!’

Liên Kiều trợn mắt, im lặng một lúc cuối cùng mới mở lời: ‘Thật sao? Anh ... anh không phải lại đang gạt em chứ?’

‘Yên tâm, anh vẫn còn thích nhìn em cười!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một câu nhiều nghĩa.

Sự chuyển biến một trời một vực khiến Liên Kiều khó mà tin được, cô ngơ ngác nhìn hắn thật lâu, thấy trên mặt hắn không có vẻ gì là giận dữ mới yên tâm, mỉm cười ...

‘Hay quá, em lại có thể đi du lịch thám hiểm rồi!’

‘Nhưng mà ...’ Hắn đột ngột chuyển hướng, khiến nụ cười của Liên Kiều hơi cứng lại ...

Thấy cô như vậy, hắn cười cười, ‘Anh sẽ không để cho em đi cùng với vị học trưởng Kiều Trị đó đâu!’

‘Hả?’ Liên Kiều vẫn chưa hiểu ý hắn, ‘Chẳng lẽ muốn em đi một mình sao?’

‘Đương nhiên là không rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ vỗ vỗ đầu cô, ánh mắt cực kỳ khó hiểu.

Liên Kiều càng không hiểu, cô nghiêng đầu chăm chú nhìn hắn.

‘Sau khi kết hôn, em muốn đi đâu, chúng ta có thể đi đến đó, xem như là đi hưởng tuần trăng mật!’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng sâu, như từng cơn từng cơn sóng gợn mặt hồ nhưng Liên Kiều thì ngược lại, bị lời curahawson dọa đến thất thanh kêu một tiếng.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh vừa nói gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì nữa, thân thể cao lớn trong bộ Tây trang được cắt may thật khéo nhàn nhả tựa vào thành xe, nhìn cô không chớp mắt.

Liên Kiều bị hắn nhìn đến toàn thân không tự tại, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt, liếc mắt nhìn, không có phát hiện ra ánh mắt thâm thúy đang nhìn mình từ phía trên.

Tim, bất chợt đập điên cuồng!

Đây là thế nào chứ? Ánh mắt của hắn có ma lực gì sao, lại khiến cô có cảm giác như không thể khống chế chính mình.

Với lại...lời hắn vừa nãy ban nãy, là ý gì?

Kết hôn????

Tuần trăng mật???

Xe không chạy vô hướng toà nhà Hoàng Phủ tài phiệt mà chạy thẳng về “Hoàng Phủ”.

Trên xe cực kỳ yên lặng mà Liên Kiều sau đó mặt đầy hoài nghi bị hắn vào phòng khách chính.

Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung đều ở đó, một người đang bày biện bình hoa còn một người đang yên lặng pha trà, bầu không khí hết sức tĩnh lặng mà ấm áp.

‘Liên Kiều?’ Hai người vừa vào cửa đã bị Triển Sơ Dung nhìn thấy, bà đặt bình hoa trên tay xuống, vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

‘Con bé này, sao lại có thể im lặng mà rời khỏi “Hoàng Phủ” chứ? Chẳng lẽ không sợ làm chúng ta lo lắng hay sao?’ Bà vừa nói vừa kéo tay Liên Kiều.

Còn Hoàng Phủ Ngự Phong cũng ngừng động tác trên tay, nhìn thấy Liên Kiều bình an trở về, ông cũng yên lòng.

Liên Kiều nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Triển Sơ Dung, trong lòng vô cùng áy náy, cô ngoan ngoãn ngồi xuống, vòng tay ôm lấy bà nhẹ giọng nói: ‘Xin lỗi, bác gái, con để hai bác lo lắng rồi!’

‘Trở về là tốt rồi! Hứa với ta, sau này không được len lén bỏ đi nữa, được không?’ Triển Sơ Dung đối với cô gái nhỏ này hết sức yêu thương, nói.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước bên cạnh sau đó nhìn về Triển Sơ Dung, nhẹ nhàng gật đầu.

‘Liên Kiều à...’

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong không khó phát hiện ra trên mặt cô lộ vẻ sợ hãi Hoàng Phủ Ngạn Tước, ông hiền hoà nói: ‘Hành động của Ngạn Tước hôm nay quả thật có chút quá nóng nảy, nó không nên nhốt con vào trong phòng, hy vọng con có thể tha thứ cho sự kích động của nó, còn nếu con muốn đi du lịch, ta nghĩ nên có Ngạn Tước ở bên cạnh thì tốt hơn.’

Liên Kiều cắn môi, không nói gì.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới mở miệng, hần vừa cất lời khiến hai vị phụ mẫu yêu dấu ngạc nhiên đến giật mình.

‘Cha dạy rất phải, mà con cũng đã quyết định đi du lịch cùng với Liên Kiều!’

Triển Sơ Dung vừa nghe trong lòng đã nở hoa, ‘Thật sao? Vậy tốt quá rồi, các con định bao giờ thì xuất phát?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, sau đó mới nhìn về phía Liên Kiều đang ngồi cạnh bên, chậm chậm cất lời: ‘Chính xác mà nói là du lịch trăng mật!’

‘Cái gì?’

Triển Sơ Dung sững người, còn Hoàng Phủ Ngự Phong thì cao hứng đứng bật dậy, cẩn thận đánh giá con trai, đây là con trai mình thật sao?

‘Ngạn Tước, ý con là...’

Triển Sơ Dung một lúc mới phản ứng lại kịp, vẻ mặt kích động hỏi.

‘Ý của con rất đơn giản, nếu như nhà Hoàng Phủ chúng ta và vương thất Mã Lai sớm đã có hôn ước, vậy thì con sẽ chuẩn bị đám cưới trong thời gian sớm nhất!’

Nụ cười của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã lan từ khoé miệng đến đầu mày cuối mắt.

‘Hay quá, Ngạn Tước, con...con đồng ý kết hôn rồi sao? Thật không?’

Triển Sơ Dung còn không quá tin là thật, tuy rằng bà mơ hồ có thể cảm nhận được tâm tư của con trai dành cho cô bé này nhưng muốn hần quyết định đi vào giáo đường quả là một việc không dễ dàng gì.

Thế nào hôm nay lại nghĩ thông suốt rồi?

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, ‘Đương nhiên, như lời cha nói, “Trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng” là chuyện bình thường, hơn nữa con và Liên Kiều lại hợp nhau như thế, không kết hôn còn đợi gì nữa!’

‘Đúng đó, đúng đó, con xem hai đứa con xứng đôi biết mấy quả thật là trời tạo một đôi!’ Triển Sơ Dung vui đến cười không khép miệng được, còn Hoàng Phủ Ngự Phong cũng vừa ý gật đầu.

Không tệ, con trai mình rốt cuộc đã thông suốt rồi!

Liên Kiều hoàn toàn bị “đơ” rồi, cô ngơ ngác ngồi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trên mặt vẻ khó hiểu càng lúc càng rõ rệt.

Vừa nãy cô còn cho rằng hần tiện miệng nói đùa thế thôi, thế nào mà...hần lại muốn kết hôn thật sao?

Mà đối tượng kết hôn lại chính là...mình?

Trời ơi...

Cô thấy đầu vầng mắt hoa, nhất thời không có cách nào tiếp thu tình huống thế này.

Không đúng, nhất định là có vấn đề, bằng không sao tính tình của hần lại có thay đổi lớn như vậy?

174. Chương 179: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (2)

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt kéo tay Liên Kiều, hướng về Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung nói ...

‘Vì để thể hiện thành ý của nhà Hoàng Phủ chúng ta, con cho rằng chuyến đi thăm hoàng thất Mã Lai ngày mai không thể hủy bỏ được!’

‘Đương nhiên, đương nhiên!’ Triển Sơ Dung nói.

‘Hơn nữa ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều, nói tiếp: ‘Ngày mai con và Liên Kiều cũng sẽ cùng đi!’

‘Được đó, được vậy thì tốt nhất rồi, như vậy mới thể hiện được thành ý của nhà Hoàng Phủ chúng ta, con quyết định như vậy ba mẹ rất vui!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cũng vui mừng nói.

‘Được rồi được rồi, Ngạn Tước, Liên Kiều, hai con ở bên ngoài cả ngày cũng mệt rồi, mau dẫn nó về phòng nghỉ ngơi đi, chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai!’ Triển Sơ Dung cố tình giúp hai người tạo cơ hội gần nhau.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu.

Mãi tận khi về đến phòng, Liên Kiều vẫn còn chưa hết kinh ngạc và nghi hoặc, từ lúc Liên Kiều bị phi đao của hắc đạo đến hai lần, những lời nói và hành vi sau đó của hắc đạo khiến cô khó mà hiểu được.

Kết hôn?

Thật hay giả đây?

Hắc đạo không phải rất không muốn kết hôn sao? Mà trước đó không lâu còn yêu cầu mình phối hợp với hắc đạo, cùng nhau thoái hôn hay sao?

Ngón tay ấm áp xoa xoa đầu mày đang chau lại của cô, ‘Nghĩ gì mà nhẹ tâm vậy?’

Nha đầu này, lúc hôn vĩa lên mày nhìn thật giống một con búp bê, khiến người ta yêu mến.

‘Ừm...’ Liên Kiều chớp chớp mắt, nhìn hắc đạo, ‘Anh ...sao phải làm vậy?’

Nếu như hôm nay cô không hỏi hắc đạo cho rõ, chỉ sợ đang ngủ cũng nằm mơ đến chuyện này mà phải tỉnh dậy.

‘Tại sao cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại cô, một tay kéo cánh tay cô qua, nhìn thấy vết bầm trên đó, hắc đạo bực dọc chau mày, sau đó lấy khăn thấm, nhấn sổ...

‘Chị Phúc, kêu người mang thùng thuốc tới đây!’

‘Ách...Không cần...’ Liên Kiều bị hắc đạo nhìn đến phát ngượng, muốn rút tay lại nhưng bị hắc đạo giữ chặt quá, đành thôi.

Có thể là do lúc chạy trốn bị ngã, vốn chỉ là một vết xước nhưng giờ đã bầm tím cả rồi, lại còn rỉ máu nữa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ném cho cô một cái nhìn cảnh cáo, thấy vậy cô chu môi, không nói gì nữa.

Thùng thuốc rất nhanh đã được đưa đến, sau khi để người làm rời đi, hắc đạo tự mình giúp cô xử lý vết thương.

‘Có thể là sẽ đau, ráng chịu một chút đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lấy thuốc sát trùng và thuốc mỡ ra, tỉ mỉ thoa lên miệng vết thương, khi thấy cô hít hà vì đau, trong mắt chợt xet qua một tia đau lòng.

‘Vội vàng muốn rời khỏi tôi như vậy sao, thậm chí không thèm để ý đến vết thương?’ Hắc đạo nhẹ giọng hỏi, một nỗi đau xet qua trên gương mặt anh tuấn.

Liên Kiều sững người, cô trước giờ chưa từng thấy qua một Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, lúc này đây sự dịu dàng của hắn, nét ưu thương nhà nhạt trên gương mặt hắn khiến cô cũng có chút đau lòng.

Đây...đây là thế nào?

‘ Tôi không phải...’ Cô thấy mình nên nói gì đó nhưng lại không có chút sức lực nào chỉ ập a ập ứng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không nói gì thêm, chỉ tập trung tinh thần giúp cô xử lý vết thương.

‘ Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi...’ Liên Kiều nhẹ giọng nói.

‘ Câu hỏi nào?’ Hắn ngẩng đầu lên nhìn cô.

‘ Ách, chính là cái đó...chuyện anh muốn kết hôn...’ Liên Kiều càng nói càng nhỏ, bởi vì cô không biết trong lòng hắn muốn cái gì nên không dám xác định.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một đường cong, giống như đang cười, lại giống như đang tập trung...

‘ Nha đầu...’

Hắn ghé lại gần cô, hít lấy mùi hương hoa cỏ thanh mát trên người cô, trong mắt chợt hiện lên vẻ trìu mến...

‘ Muốn ở bên cạnh tôi không?’

Liên Kiều bị câu hỏi đột ngột này của hắn làm cho ngơ ngẩn, qua một lúc lâu mới thì thầm nói: ‘ Thích, nhưng mà...có lúc anh rất hưng dữ, lúc đó tôi không thích...’

‘ Sau này nếu em ngoan ngoãn, tôi sẽ luôn rất tốt rất tốt với em.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất nhẫn nại, sủng ái nhìn cô.

‘ Rất tốt rất tốt...’ Liên Kiều lặp lại hai chữ này mấy lần, cô vẫn chưa hiểu rất tốt rất tốt nghĩa là thế nào, rốt cuộc là tốt đến mức nào?

Nhưng mà, vì sao hôm nay hắn hoàn toàn không giống trước đây?

‘ Đúng vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười vò tóc cô.

Về mặt Liên Kiều càng mê mang, đôi mày cũng cau lại sít sao với nhau.

‘ Nhưng mà...nhưng mà...’

Cô “ nhưng mà” nữ angafy cũng không biết mình nên nói cái gì, mọi chuyện hình như rất tự nhiên lại hình như có gì đó không đúng.

‘ Có muốn gả cho tôi không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô, hỏi thẳng.

‘ Anh thật là muốn kết hôn sao?’ Liên Kiều không trả lời, nghi hoặc nhìn hắn.

‘ Kết hôn còn có thật hay giả sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô đầy hứng thú.

‘ Nhưng mà...anh rõ ràng đã nói là sau khi kết hôn sẽ không còn chút do dự nào...’

Liên Kiều cố nhớ lại lời hắn nói, vô tình lại nhớ lời Cung Quý Dương đã nói với cô.

Đúng rồi, hắn không phải là còn một người..

‘ Nha đầu, đây chính là “ mỗi lúc mỗi khác”, hơn nữa anh cảm thấy hai chúng ta quá xứng để kết hôn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, về mặt cùng giọng nói có chút dí dỏm.

‘ Tôi không hiểu...’ Liên Kiều lắc đầu, lời của hắn sao càng lúc càng thâm sâu vậy chứ?

‘ Vậy được, tôi hỏi em nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô, áp nó trong bàn tay to của mình, nghịch nghịch mấy ngón tay như búp măng của cô, ‘ Em vừa nãy cũng nói em thích ở bên cạnh tôi phải không?’

Liên Kiều không cần suy nghĩ, gật đầu, nhưng liền sau đó bổ sung thêm một câu, ‘ Là lúc anh không hưng dữ...’

‘ Tôi hiểu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô, ‘ Khi này tôi cũng nói, chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ đối xử tốt với em, phải không?’

‘ Ừ!’ Liên Kiều quá ngây thơ để nhận ra “ cái bẫy” đang giăng ra.

‘ Cho nên...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đắc ý cười: ‘ Chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ không hung dữ với em nữa, chỉ cần tôi không hung dữ với em thì em rất thích ở bên cạnh tôi có phải không?’

‘ Đúng vậy!’ Liên Kiều cũng cười.

175. Chương 180: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (3)

Từ chương này tớ sẽ đổi xưng hô nhé. Anh em cho ngọt

Đúng vậy, nếu Hoàng Phủ Ngạn Tước không hung dữ với cô, cô quả thật rất thích ở bên cạnh hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô cười, trong mắt vẻ đắc ý càng rõ rệt, hắn tiếp tục nói: ‘Nếu như đã thích, vậy thì phải ở bên nhau chứ, mà phải làm thế nào mới đảm bảo hai người sẽ vĩnh viễn ở bên nhau?’

Liên Kiều nghe xong, không chút suy nghĩ nói, ‘Ồ, như vậy, có phải anh muốn làm bạn trai của em?’

‘Vậy còn chưa đủ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

‘Nhưng học trưởng Kiều Trị nói, anh ấy nói muốn em ở bên anh ấy, cho nên mới làm bạn trai của em!’ Liên Kiều nghiêm túc nhìn hắn.

Có trời mới biết, câu nói này khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước bất mãn đến cỡ nào ...

‘Nha đầu, em chỉ có thể ở bên cạnh anh, biết không?’

Liên Kiều vội hỏi: ‘Vậy học trưởng Kiều Trị, phải làm thế nào?’

Cầm bị ngón tay thon dài của hắn nhắc lên, ngón cái khê vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, cố nén sự bức dọc trong lòng bởi vì hắn biết rõ, cô chỉ là quá đơn thuần ...

‘Liên Kiều, tên đó có ý đồ với em, cho nên ... sau này không thể ở bên cạnh hắn!’

Có trời mới biết, đây là lần đầu tiên hắn dùng ngữ điệu như vậy nói với một cô gái.

‘Cái đó ... cái đó ...’ Liên Kiều có chút khấn trương.

‘Em phải nhớ kỹ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô, từng chữ từng chữ nói thật rõ, ‘ Anh muốn...không chỉ làm bạn trai của em, mà là làm chồng em!’

nói đến đây, trong mắt hắn đầy vẻ triu mến, ‘ Em, sẽ trở thành vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước anh!’

‘ A???? Vậy cô gái mà anh thích thì làm thế nào?’ Liên Kiều nhìn hắn chăm chăm.

‘ Cô gái nào?’ Lời của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước như rơi vào một đám mây mù.

‘ Chính là cô gái mà anh muốn kết hôn đó!’ Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắn, trong lòng có chút không vui, ‘ Cung Quý Dương nói anh muốn cùng một cô gái khác kết hôn!’

‘ Cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động, “ cùng cô gái khác kết hôn?” Sao hắn là người trong cuộc mà không biết tí gì về chuyện này chứ?

Liên Kiều vẻ mặt buồn bã: ‘ Hắn nói trong lòng anh rất thích một cô gái!’

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng ngưng trọng, qua một lúc môi mới câu lên một nụ cười “ vô hại”, áp sát vào cô...

‘ Xem ra,,em và hần rất thân thiết với nhau phải không?’

‘ Nào có, anh ấy chỉ là quân sư của em thôi...’

Liên Kiều nói đến đây chợt nhận ra mình đã lỡ lời, đưa tay bịt miệng lại nhưng mà đã quá trễ...

Xong rồi, trong lòng cô không khỏi than thầm một trận, cô đã bán đứng Cung Quý Dương rồi...

‘ Quả nhiên...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng rạng rỡ, ‘ Cung Quý Dương quả đúng là anh em tốt, vì anh mà lao tâm khổ tứ như vậy!’

‘ Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh...muốn làm gì?’ Liên Kiều nghĩ nếu Cung Quý Dương có việc gì, chắc cô hối hận đến chết mất.

‘ Dương nhiên là phải “ cảm ơn ” hần rồi, hần quả thật là bạn nghiệp chương của anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “ cảm ơn”.

‘ Ách...

Liên Kiều sững sờ nhìn hần, thế nào cũng cảm thấy biểu tình thế này của hần không đúng lắm.

‘ Hoàng Phủ Ngạn Tước, vậy cô gái đó...’

‘ Không có, tất cả chỉ là Cung Quý Dương gạt em thôi!’ Hần một lời vạch trần âm mưu của Cung Quý Dương.

‘ A! Anh ấy gạt em?’ Liên Kiều trợn mắt.

‘ Nhưng mà cũng kể như tên đó đã làm một việc tốt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt đổi chủ đề, trên môi vẫn treo một nụ cười ý vị. ‘ Được rồi, đừng nhắc tên đó nữa, hôm nay em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai đi gặp ông nội không thể mặt mày tiu nghỉu như vậy, không thì ông sẽ nghĩ là anh bắt nạt em!’

‘ Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật sự quyết định kết hôn sao?’ Liên Kiều vẫn chưa chịu thôi, hỏi lại.

‘ Nha đầu, không phải là anh muốn kết hôn, mà là anh muốn kết hôn với em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đính chính lại câu nói của cô.

‘ Nhưng mà em không muốn!’ Cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

‘ Không muốn?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút không vui.

‘ Đúng đó...kết hôn không vui chút nào!’ Liên Kiều thấp giọng nói, vẻ mặt cực kỳ không tình nguyện.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trong lòng tự nhiên nhìn rõ được tâm sự của cô, hần không giận mà cười. Cô chỉ là một nha đầu hiếu động, ham chơi, bởi vậy trong suy nghĩ của cô, trèo lên cây bắt chim có khi còn vui hơn kết hôn, đây chỉ là do tính cách trẻ con của cô chứ không phải là bản thân cô bài xích hần.

Hần đưa tay xuyên qua mấy sợi tóc mượt như nhung của cô, nghịch nghịch nó giữa mấy ngón tay, ‘ Vậy em nói anh nghe, cái gì chơi mới vui?’

Giọng nói đầy vẻ dụ hoặc.

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều nghịch ngợm đảo một vòng sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười nịnh nọt...

‘ Hắc hắc, thực ra em thấy kỹ thuật phi đao của anh là oách nhất!’

‘ Thật không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đã nhìn thấu tâm tư của cô, thì ra là vậy...

‘ Đúng đó đúng đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước, lúc chiều nhìn anh thật là oách nha!’ Liên Kiều xua tay múa chân gằn như khôi phục lại nét tinh nghịch ban đầu.

‘ Nhưng chiều nay hình như có ai đó bị hù đến suýt ngất luôn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại không vội, nếu đã nắm được thóp của cô, cứ từ từ dụ cô vào khuôn khổ thôi.

‘ Hi hi, đó là vừa nãy, bây giờ thì không sợ chút nào rồi!’

Nói xong cô từ đứng trên giường vừa nhún nhảy vừa thực hiện lại động tác phóng dao vừa nãy của Hoàng Phủ Ngạn Tước...

‘ Anh xem, em làm có giống không, chẳng qua là em chưa được nhìn rõ từng động tác của anh thôi!’ Cô nựng người giải thích với hần.

‘ Giỏi lắm rồi, em xem thêm vài lần nữa không chừng là sẽ biết đấy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thờ ơ nói đúng tim đen của cô.

‘ Đúng đó, đúng đó!’ Liên Kiều vừa nghe hần nói vậy tinh thần lập tức dâng cao...

“ Đông” một tiếng, cô đột nhiên nhảy từ giường xuống đất, cô thì không sao, chỉ suýt nữa là dọa Hoàng Phủ Ngạn Tước tìm vọt ra ngoài.

Nha đầu này...

‘ Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh làm lại vài lần nữa cho em xem đi...’

Cô dán người sát vào hần, tay níu chặt lấy cánh tay hần, nũng nịu như một chú mèo nhỏ.

Sự mềm mại từ cánh tay truyền đến khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút suy nghĩ lung tung, nhưng vẫn cười nói: ‘ Em vừa nãy làm cũng giống lắm rồi!’

‘ Nhưng người ta không biết làm có đúng hay không mà, với lại, em cũng muốn thử phóng phi dao thật cơ...’

Giọng nhỏ xíu như đang thăm dò ý hần,

176. Chương 181: Quyết Định Không Kịp Trở Tay (4)

‘Được chứ ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thờ ơ ném cho cô một câu, miệng mỉm cười đầy ẩn ý nhìn cô như chờ đợi ...

Quả nhiên ...

‘Thật sao? Tốt quá rồi, a, Hoàng Phủ Ngạn Tước, em yêu anh quá, yêu anh chết mất...’

Liên Kiều nghe hần nói vậy hưng phấn hết sức, cô khua tay múa chân nhảy lên bá cổ hần thân mật tặng cho hần một nụ hôn lên má, giọng ngọt như đường ...

Chân mày Hoàng Phủ Ngạn Tước dần ra, nụ cười trên môi càng rạng rỡ, tuy hần biết là cô làm thế không có ý gì khác, nhưng ... hần thừa nhận mình thích nghe cô nói vậy, thậm chí là ... nhiều hơn thế nữa ...

‘Yêu anh thật sao?’

Hần đứng dậy, ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô trong vòng tay, giọng sủng nịch như nói với người yêu.

‘Phải đó ...hì hì ...’

Liên Kiều không có chút đề phòng hần, ngây thơ nhìn hần, đầu óc sớm đã bị chuyện phóng phi dao chiếm lĩnh

Liên Kiều không có chút đề phòng hần, ngây

Nói đến đây, trong mắt hần đầy vẻ triu mến, “Em, sẽ trở thành vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước anh!”

“A??? Vậy cô gái mà anh thích thì làm thế nào?”Liên Kiều nhìn hần chăm chăm.

“Cô gái nào?”Lời của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước như rơi vào một đám mây mù.

“Chính là cô gái mà anh muốn kết hôn đó!”Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hần, trong lòng có chút không vui, “Cung Quý Dương nói anh muốn cùng một cô gái khác kết hôn!”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động, “cùng cô gái khác kết hôn?” Sao hắn là người trong cuộc mà không biết tí gì về chuyện này chứ?

Liên Kiều vẽ mặt buồn bã: “Hắn nói trong lòng anh rất thích một cô gái!”

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng ngưng trọng, qua một lúc môi mới câu lên một nụ cười “vô hại”, áp sát vào cô...

“Xem ra... em và hắn rất thân thiết với nhau phải không?”

“Nào có, anh ấy là quân sư của em thôi...”

Liên Kiều nói đến đây chợt nhận ra là mình đã lỡ lời, đưa tay bịt miệng lại nhưng mà đã quá trễ...

Xong rồi, trong lòng cô không khỏi than thầm một trận, cô đã bán đứng Cung Quý Dương rồi...

“Quả nhiên...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng rạng rỡ, “Cung Quý Dương quả đúng là an hem tốt, vì anh mà lao tâm khổ tứ như vậy!”

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh... muốn làm gì?” Liên Kiều nghĩ nếu Cung Quý Dương có việc gì, chắc cô hối hận đến chết mất.

“Đương nhiên là phải “cảm ơn” hắn rồi, hắn quả thật là bạn nghiệp chương của anh!” Hoàng Phủ Ngạn Tước đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “cảm ơn”.

Ách...

Liên Kiều sững sờ nhìn hắn, thế nào cũng cảm thấy biểu tình thế này của hắn không đúng lắm.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, vậy cô gái đó...”

“Không có, tất cả chỉ là Cung Quý Dương gạt em thôi!” Hắn một lời vạch ra âm mưu của Cung Quý Dương.

“A? anh ấy... gạt em?” Liên Kiều trợn mắt.

“Nhưng mà cũng kể như tên đó đã làm một việc tốt!” Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt đổi chủ đề, trên môi vẫn treo một nụ cười ý vị, “Được rồi, đừng nhắc tên đó nữa, hôm nay em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai đi gặp ông nội không thể mặt mày tiu nghỉu như vậy, không thì ông sẽ nghĩ là anh bắt nạt em!”

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật sự quyết định kết hôn sao?” Liên Kiều vẫn chưa chịu thôi, hỏi lại.

“Nha đầu, không phải là anh muốn kết hôn, mà là anh muốn kết hôn với em!” Hoàng Phủ Ngạn Tước đính chính lại câu hỏi của cô.

“Nhưng mà em không muốn!” Cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Không muốn?” Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút không vui.

“Đúng đó... kết hôn không vui chút nào!” Liên Kiều thấp giọng nói, vẻ mặt cực kì không tình nguyện.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trong lòng tự nhiên nhìn rõ được tâm sự của cô, hắn không giận mà cười. Cô chỉ là một nha đầu hiếu động, ham chơi, bởi vậy trong suy nghĩ của cô, trèo lên cây bắt chim có khi còn vui hơn kết hôn, đây chỉ là do tính cách trẻ con của cô chứ không phải là bản thân cô bài xích hắn.

Hắn đưa tay xuyên qua mấy sợi tóc mượt như nhung của cô, nghịch nghịch nó giữa mấy ngón tay, “Vậy em nói anh nghe, cái gì chơi mới vui?”

Giọng nói đầy vẻ dụ hoặc.

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều nghịch ngợm đảo một vòng sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười nịnh nọt...

“Hắc hắc, thực ra em thấy kỹ thuật phi đao của anh là oách nhất!”

“Thật không?” Hoàng Phủ Ngạn Tước đã nhìn thấu tâm tư của cô, thì ra là vậy...

“Đúng đó đúng đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước, lúc chiều nhìn anh thật oách nha!” Liên Kiều xoa tay múa chân, gần như khôi phục lại nét tinh nghịch ban đầu.

“Nhưng chiều nay hình như có ai đó bị hù đến suýt ngất luôn!” Hoàng Phủ Ngạn Tước lại không vội, nếu đã nắm được thóp của cô, cứ từ từ dụ cô vào khuôn khổ thôi.

“Hi hi, đó là vừa nãy, bây giờ thì không sợ chút nào rồi!”

Nói xong cô từ đứng trên giường vừa nhún nhảy vừa thực hiện lại động tác phóng đao vừa nãy của Hoàng Phủ Ngạn Tước....

“Anh xem, em làm có giống không, chẳng qua là em chưa được nhìn rõ từng động tác của anh thôi!” cô ngượng ngùng giải thích với hắn.

“Giỏi lắm rồi, em xem thêm vài lần nữa không chừng là sẽ biết đấy!” Hoàng Phủ Ngạn Tước thờ ơ nói đúng tim đen của cô.

“Đúng đó, đúng đó!” Liên Kiều vừa nghe hắn nói vậy, tinh thần lập tức dân cao...

“Đông” một tiếng, cô đột nhiên nhảy ra từ giường xuống đất, cô thì không sao, chỉ suýt nữa là dọa Hoàng Phủ Ngạn Tước tìm vọt ra ngoài.

Nha đầu này...

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh làm lại vài lần nữa cho em xem đi...”

Cô dấn người sát vào hắn, tay níu chặt lấy cánh tay hắn, nũng nịu như một chú mèo nhỏ.

Sự mềm mại từ cánh tay truyền đến khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút suy nghĩ lung tung, nhưng vẫn cười nói: “Em vừa nãy làm cũng giống lắm rồi!”

“Nhưng người ta không biết làm có đúng hay không mà, với lại, em cũng muốn thử phóng phi đao thật cơ...” Giọng nhỏ xíu như đang thăm dò ý hắn.

177. Chương 182: Gạt Cưới (1)

‘Đường đường là một người đàn ông sao lại thê thốt làm gì!’ Liên Kiều giống như nghe được chuyện lạ kinh thiên động địa.

‘Nha đầu, chuyện này cũng bình thường thôi mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống thăm cỏ giữa mặt hững lấy ánh sáng mặt trời, trong ánh sáng vàng nhạt, gương mặt hắn càng thêm tuấn tú.

Liên Kiều nghe vậy, không hiểu lắm nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn, chống tay lên cằm nhìn hắn.

‘Liên Kiều, anh nghĩ em cũng đã biết rõ bối cảnh của tứ đại tài phiệt...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người lại nhìn cô gái bên cạnh định nói tiếp, lại nhìn thấy ánh mặt trời chiếu trên làn da như trứng gà bóc của cô, tinh khiết như ngọc kết hợp với đôi mắt màu tím kia ... Đẹp đến không chân thật!

Nhất thời hắn có chút hoảng hốt.

Vẻ đẹp của cô không giống với những người phụ nữ của ba người còn lại trong tứ đại tài phiệt.

Kỳ Hinh rất đẹp, là vẻ đẹp đầm thắm!

Sầm Tử Tranh cũng rất đẹp, là vẻ đẹp kiêu ngạo mà thời thượng!

Thượng Quan Tuyền càng không cần nói, vẻ đẹp của cô lộng lẫy, diễm lệ mà lạnh lùng!

Nhưng người con gái trước mặt anh thì khác, cô như một cô tiên nhỏ từ trên trời rơi xuống, xinh đẹp mà hoạt bát lại không nhiễm chút bụi trần, cô không cần làm gì cũng có thể thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Một cô gái như vậy, hẳn thường tự hỏi mình ...

Động lòng rồi sao?

Hay chỉ là xem cô như một cô em gái?

Một em gái khiến hẳn không thể không quan tâm?

Giờ phút này ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không lý giải được cảm giác của chính mình, cái loại cảm giác lúc có lúc không khiến hẳn không thể nắm bắt lại cứ quấy nhiễu đầu óc hẳn.

Nhưng khi hẳn biết bên cạnh cô có một người đàn ông khác, chuẩn bị đi du lịch và rời khỏi thế giới của hẳn, cảm giác lúc có lúc không này lập tức trở thành sự không vui và nhức nhối kinh khủng, hẳn không muốn, cũng không cho phép cô rời khỏi hẳn, càng không cho phép cô thích một người đàn ông khác.

Hắn chỉ muốn thật ích kỷ mà giữ cô lại bên cạnh mình, của riêng mình hẳn!

Liên Kiều ở cạnh bên làm sao biết được những suy nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ thấy hẳn nhìn cô chăm chú, nhìn

hết.

Thật là oách! Cô càng nghĩ càng thích.

Không khó hình dung ra cách nghĩ ngây thơ của cô, tuy trong lòng có chút thất lạc nhưng hẳn vẫn tiếp tục dự dõ...

‘Nói lần nữa đi...’

Nói xong môi đã đặt trên chóp mũi cô.

Liên Kiều cười càng rực rỡ, như cảm nhận được hẳn thích nghe mấy câu này, cũng không suy nghĩ nhiều, vòng tay ôm hẳn, nói nhỏ: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em yêu anh...’

Thì ra là hẳn thích nghe câu này, sớm biết như vậy cô ngày nào cũng nói với hẳn, nói không chừng hẳn còn có thể cho cô những món đồ thú vị khác.

Còn đang chìm đắm trong sự ngọt ngào hiếm có từ cô, hẳn thấp giọng hỏi: ‘Yêu nhiều không?’

Liên Kiều suy nghĩ một chút giống như bị câu hỏi của hẳn là khó, nghĩ một hồi mới ngọt ngào nói: ‘Yêu nhiều, yêu nhiều lắm...’

Liên tục nói mấy chữ “yêu nhiều” giống như có làm vậy mới biểu đạt hết ý mình.

‘Vật nhỏ đáng yêu...’ Hẳn cụng đầu vào trán cô, cười khe khẽ.

Nha đầu đơn thuần này, luôn có bản lãnh khiến hẳn không thể không để ý.

Giọng thì thầm cùng với hơi thở nam tính quét qua mặt cô khiến cô thấy nhồn nhột, trên mặt tự dưng lại hồng lên một mảnh...

‘Chúng ta ra vườn hoa, được không...?’ Cô kéo góc áo hẳn, giọng nài nỉ.

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cười.

Một cây phi đao sáng loáng được đẩy vào trong tay Liên Kiều, bàn tay nhỏ nhắn không khỏi run run.

‘Thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết rồi còn cố hỏi.

‘Em không biết mà!’ Liên Kiều xụ mặt.

‘Không phải lúc này em làm giống lắm sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười xấu xa.

‘Nhưng mà... nhưng mà...’ Liên Kiều đảo mắt, sau đó nghịch ngợm nói, ‘Anh ném lần nữa cho em xem đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kỳ kèo, ‘Được thôi, em nhìn kỹ đây... Chỉ cho em xem một lần thôi đó!’

Liên Kiều mắt không dám chớp.

Gió thổi, một chiếc lá chậm chậm rơi xuống.

Lúc này, một luồng ánh sáng bạc xẹt qua, mạnh mẽ lướt bên tai Liên Kiều, ‘Chú’ một tiếng, chỉ thấy phi đao đã xuyên qua chiếc lá khô, găm nó vào thân cây...

Liên Kiều há hốc miệng, sau đó bình tĩnh lại, cô nhảy lên hoan hô, rồi vội vàng chạy đến bên thân cây...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật giỏi, thật oách nha, ở cự ly xa như vậy mà cũng có thể ném trúng chiếc lá kia!’

Nhìn kỹ lại, không chỉ phi trúng mà còn là trúng ngay giữa chiếc lá, trời ạ...

Bàn tay nhỏ nhắn đưa sang định nhổ cây phi đao lên nhưng cô kinh ngạc phát hiện ra cây phi đao đã găm vào thân cây với lực quá mạnh, với sức của cô căn bản là không làm gì được.

Thì ra, sức lực của hắc... lại lớn như thế!

‘Này, phi đao ghim vào thân cây rồi, em còn học thế nào được?’ Liên Kiều thấy không rút ra được, chỉ đành đứng đó ăn vạ.

‘Nha đầu ngốc, khi nào em học được kỹ thuật, phương hướng và điều chỉnh được lực tay thì có rất nhiều thứ em có thể dùng làm vũ khí!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tự tin giảng giải.

‘Oa, thật không? Vậy, anh nói anh có thể dùng được những thứ khác để thay thế cho phi đao phải không?’ Liên Kiều phấn khích hỏi.

‘Đương nhiên, không tin sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi lại.

Liên Kiều lắc đầu, ‘Không tin!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún nhún vai, nhìn cô đang đứng cạnh gốc cây nói: ‘Vậy được, thử cho em xem...’

Vừa nói vừa nhặt một cành cây khô dưới chân, bẻ nó thành một đoạn thích hợp sau đó vung tay, cành cây khô liền như một cây phi đao bay thẳng về hướng thân cây.

‘Aaa...’

Liên Kiều quả thật bị chấn động, còn chưa kịp nói gì, cành cây khô đã găm vào thân cây lúc này, cách tai cô không xa.

Trời ơi...

Liên Kiều thấy toàn thân cứng ngắc, cô cẩn trọng xoay đầu, nhìn cành cây khô đang ghim trên thân cây, một lúc lâu sau mới đưa tay sờ, mới phát hiện nó đã ghim thật chặt vào thân cây rồi.

Cô thấy miệng mình khô đắng, cũng may mình không phải là kẻ địch của hắc, bằng không chết lúc nào cũng không biết nữa...

Với tốc độ như vậy, chắc là chưa kịp phản ứng gì đã bị phi chết rồi!

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước...’

Nghĩ đến đây, cô hét lên một tiếng, chạy về hướng hắc, vẻ mặt vui mừng như điên...

‘Anh dạy em, được không? Em cũng muốn học cái này, quá cool rồi’

‘Em muốn học?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày hỏi.

Liên Kiều gật đầu như bấm tỏi: ‘Vâng, em muốn học, em cũng muốn ném phi đao, phóng cành cây, anh dạy em, dạy em nha...’

‘Cái này...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố tình câu giờ, thả bước chậm chậm trong vườn hoa.

‘Thế nào hả?’ Liên Kiều sắp gắp chết rồi, lơ đãng theo sát hắc.

‘Có chút khó khăn!’Hoàng Phủ Ngạn Tước nói với cô.

‘Có gì khó khăn chứ?Chẳng lẽ em học không được sao?’Liên Kiều vẻ mặt chờ mong lẫn khẩn trương hỏi.

‘Có anh dạy em thì em nhất định sẽ học được, không chỉ là học được mà còn rất giỏi nữa!’Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu giảng lược.

‘Vậy thì dạy em đi, năn nỉ anh mà!’ Liên Kiều níu lấy cánh tay hắn, lắc lắc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy thời cơ đã đến, nhìn cô chăm chăm trong mắt tràn đầy ý cười nói: ‘Dạy em cũng không phải là không được, nhưng mà anh đã từng thề là chỉ dạy cho vợ mình thôi!’

178. Chương 183: Gật Cười (2)

‘Nha đầu ngốc ...’

Hắn tỉ cầm lên đầu cô, hơi thở nóng hổi quấn quanh len lỏi vào từng nhịp thở của cô.

‘Người của tứ đại tài phiệt không thể vĩnh viễn không có điểm yếu, tuy nói rằng bọn anh không lo lắng cho người nhà sẽ gặp nguy hiểm nhưng không thể không quan tâm đến vợ con, cho nên, vợ anh nhất định phải học biết một số cách phòng thân đơn giản thì mới được, như vậy lúc gặp phải nguy hiểm mới có thể tìm cách cứu mình hoặc biết cách kéo dài thời gian!’

Liên Kiều nghe liền hiểu ngay, cô gật đầu, nhưng bởi vì hắn cách cô quá gần, tự nhiên cảm thấy hít thở có chút không thông.

‘Ách ... em ... em muốn ngồi dậy!’ Cô đưa tay đẩy nhẹ hắn ra, thần tình rất không tự nhiên đề nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười kéo cô cùng đứng dậy, động tác kháng nghị nho nhỏ của cô như một sợi lông quét nhẹ qua đáy lòng hắn, mà hắn cũng không thể không thừa nhận, mùi thơm và sự mềm mại lúc này trong ngực mình khiến hắn lại có chút ... “rục rịch”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ơi là Hoàng Phủ Ngạn Tước, chẳng lẽ là do mây lâu quá không có đụng đến phụ nữ nên mới thế sao? Hắn tự cười mình.

Quả thật, cho đến hôm nay hắn mới nhận ra từ lúc Liên Kiều tiến vào “Hoàng Phủ”, hắn đã rất lâu không có đụng đến người phụ nữ khác, cho dù là hắn công tác bên ngoài, cho dù là bên cạnh có không ít người đẹp đua nhau lấy lòng nhưng hắn lại phát hiện ra, bản thân đối với họ ... hình như đã mất đi hứng thú.

Chuyện này quả thật ... đáng sợ, rất đáng sợ!

Liên Kiều thấy hắn lại im lặng liền đưa tay vỗ lên vai hắn một cái như muốn thức tỉnh hắn, khiến hắn tập trung trở lại.

‘Ồ, em không quan tâm, dù sao em cũng muốn học phi đao!’ Cô bắt đầu ăn vạ

‘Nha đầu, anh đã nói rõ quan điểm của mình rồi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt tay lên vai cô, cười nói.

‘Chẳng lẽ nhất định phải là vợ anh mới có thể học được sao? Như vậy không công bằng!’ Liên Kiều xụ mặt xuống.

‘Có cái gì không công bằng đâu chứ? Hơn nữa, vợ anh sẽ là người phụ nữ mà anh quan tâm lo lắng nhất, chỉ cần là vợ anh, đừng nói là phi đao, cho dù cô ấy muốn học những thứ thú vị hơn anh cũng sẽ đồng ý!’

‘A???’

Liên Kiều vừa nghe mắt đã sáng lên, đầy hứng thú...

‘Anh vừa nói cái gì? Nói vậy anh còn có thứ thú vị như phi đao sao?’

‘Đương nhiên rồi, trong tứ đại tài phiệt chuyện thú vị còn nhiều lắm!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại lười biếng nằm xuống cỏ, nhắm mắt hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng mặt trời.

‘Aiz, nhanh nói với em đi, còn có thứ gì thú vị nữa...’

Liên Kiều không thể chờ đợi được nữa, lại thấy bộ dạng lười biếng của hắn, cô đành ngồi sụp xuống bên cạnh hắn, gấp gáp hỏi.

‘Ồ, để anh nghĩ xem...’ Trên môi hắn câu lên một nụ cười mê người, ‘Thích cưỡi ngựa không?’

‘Cưỡi ngựa?’

Trong đầu Liên Kiều lập tức liên tưởng đến đồng cỏ xanh rộng mênh mông, bản thân mình như một nữ kỵ sĩ uy phong cưỡi trên lưng ngựa...

Trước kia cô cũng từng cưỡi ngựa rồi, nhưng lúc đó cô rất nhỏ, khi cô bắt cần đá trúng con ngựa sau đó bị nó ột cước “xuống ngựa”, ông nội liền ra lệnh nghiêm cấm cô đến gần những chú ngựa, cho nên cô chỉ có thể lên nhìn những anh em khác trong vương thất ưu nhã ngồi trên lưng ngựa.

‘Cưỡi ngựa? Em thích! Em thích!’ Cô vội nín lấy cổ áo hắn, phấn khích nói.

‘Biết không, Lăng Thiệu Đường cái tên này có hai cái thú vui, thứ nhất là sưu tập rượu đỏ, thứ hai là cưỡi ngựa, những trường đua ngựa dưới tên cậu ta gần như có ở khắp thế giới mà những con ngựa mà cậu ta có trong tay đều là hàng thượng phẩm, mỗi chú ngựa đều chảy trong thân thể dòng máu quý tộc, thậm chí có nhiều con là có một không hai trên thế giới!’

‘Oa...’ Mắt Liên Kiều sáng rỡ, nói như vậy, nếu như Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng ý, vậy nghĩ là cô có thể đi xem mấy chú ngựa đó rồi, thậm chí... hắc hắc... không chừng có thể miễn phí có được một con.

Đúng, Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước thân thiết nhau như vậy, nhất định là sẽ không keo kiệt với mình đâu.

‘Hay quá, Hoàng Phủ Ngạn Tước, em ...’

‘Đừng gấp, anh còn chưa nói xong mà!’

Hắn đương nhiên là hiểu tâm trạng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, trên môi lại câu lên một đường cong, ‘Còn có Cung Quý Dương, ồ, đúng rồi, chính là tên “quân sư” của em đó, cái tên đáng chết!’

Nói đến mấy chữ sau cùng, hắn hưng hăng chêm vào thêm một câu.

‘Ồ, anh ấy cũng có sao? Là cái gì? Nói mau đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trong lòng không khỏi thầm mắng Cung Quý Dương một lượt, thật quá keo kiệt đi, có đồ chơi hay cũng không nói với cô.

‘Đương nhiên rồi, cậu ta là người ham chơi nhất trong số bốn người bọn anh mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý nói rất thờ ơ.

Liên Kiều thì lại nghiêm túc dõi theo từng lời của hắn, chỉ sợ mình lơ đãng bỏ qua điểm thú vị nào đó.

“Cung Quý Dương cái tên này, thích nhất là chơi mấy trò kích thích, hắn cũng có một thú vui, đó là đua xe!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều, khi nhìn thấy sự phấn khích trong đôi mắt đẹp đó, trên môi cậu lại câu lên một nụ cười đắc ý, quả như dự liệu của hắn...

‘Đua xe? Anh nói là Cung Quý Dương anh ấy thích đua xe?’ Liên Kiều gấp gáp hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, “Đương nhiên, Cung Quý Dương con người này thích mạo hiểm, càng thích kích thích, cho nên trước giờ cậu ta thích đua xe F1, em có biết không, dưới danh nghĩa của cậu ta, đội đua xe F1 cũng là tinh anh, quan trọng nhất là, mỗi chiếc xe đua trong đội đó đều là cậu ta tự cải tạo lại!”

‘Trời ạ, quá oách rồi!’ Liên Kiều không khỏi khen một câu.

“Đương nhiên, không thể không thừa nhận, cậu ta là thiên tài về cải tạo cơ giới và phát minh vũ khí!” Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước không giấu được sự kiêu ngạo về người bạn này của mình. (Min: Có ai nhớ đoạn anh Dương phá khóa chiếc ferari màu đỏ của chị Tranh không?)

‘Vây... vậy trong đội đua xe của anh ấy có con gái không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi dò.

“Đương nhiên là có, bây giờ con gái tham gia đua xe rất nhiều, chỉ là các cô gái tham gia đua xe chân chính được Cung Quý Dương ra tay cải tạo xe đua thì ít đến thê thảm!” Lời nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật là có sức hấp dẫn quá lớn.

Liên Kiều vẻ mặt chờ mong...

‘Vây... còn có một người là Lãnh Thiên Dục phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Lãnh Thiên Dục cái người này là dị nhân điển hình, bởi vì thân phận đặc thù của cậu ta cộng thêm tính cách khác thường, cho nên cậu ta không thú vị gì, cũng chẳng thích sự tầm cái gì, chỉ là...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý kéo dài giọng.

‘Chỉ là sao?’

Liên Kiều biết nhất định là còn có phần tiếp theo nên dỏng tai nghe.

‘Biết không, ngoại trừ phi đao của anh, tài bắn súng của Lãnh Thiên Dục so với Cung Quý Dương và Lăng Thiệu Đường vượt xa lắm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thẳng.

179. Chương 184: Gạt Cưới (3)

Trời ơi, vậy ... vậy là nói hần là một tay súng thần?’ Liên Kiều vẻ mặt sùng bái.

‘Sai, tay súng thần có lúc sẽ thất thủ nhưng anh quen biết Lãnh Thiên Dục lâu như vậy trước giờ chưa từng thấy hần thất thủ lần nào! Hoàng Phủ Ngạn Tước đính chính.

‘Quá oách rồi!’

Trong đầu Liên Kiều không ngừng hình dung cảnh tự mình cầm súng ngắm bắn, nếu như ...

‘Hơn nữa, bây giờ trong Biệt Uyển Lãnh Gia còn có Thượng Quan Tuyền, thân thủ cô gái này cũng không tệ, chẳng những vậy cô ấy còn có một thứ gọi là “Cỏ may mắn”, nếu như có cơ hội để em nhìn thấy, nhất định em sẽ rất kì ngạc!’

“‘Cỏ may mắn? Đó là cái gì?’ Liên Kiều vội vàng hỏi, cái tên này cũng quá dễ nghe đi.

‘Thì cũng giống như ‘Truy Ảnh’ của anh, “Cỏ may mắn” là một loại ám khí, loại ám khí này trông bề ngoài giống như một loại trang sức vậy, nhưng mà là một trong số những ám khí lợi hại nhất trên đời!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với vũ khí cũng có thể gọi là si mê, đương nhiên đối với sự lợi hại của “Cỏ may mắn” cũng phải khen ngợi không thôi.

‘Thật sao? Em đã thấy ám khí lợi hại nhất chính là Truy Ảnh của anh, thì ra là còn có loại ám khí cũng lợi hại như vậy sao, thật muốn xem thử nha ...’

Ánh mắt của Liên Kiều trở nên mê ly, lòng cô cũng đã sớm bay theo “Cỏ may mắn” rồi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, trên môi câu lên một nụ cười đắc ý.

Với sự hiểu biết của riêng mình về cô, hần thật không tin cô có thể nhịn được, nhất định sẽ không kìm lòng được.

Quả nhiên, không đến vài giây, cánh tay của hần đã bị Liên Kiều bám chặt.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em muốn học phóng đao, cũng muốn cưỡi ngựa, còn muốn đua xe, càng muốn làm tay súng thần ...’

‘Không được ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý chau mày, cố hết sức nhin cười, nha đầu này còn thật sự muốn một hơi thử hết mấy món này.

‘Tại sao không được chứ?’ Liên Kiều mắt hứng hỏi, trên mặt cũng có chút gấp gáp.

‘Anh nói rồi, trừ ra vợ anh, những người khác ai cũng không được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm chậm trả lời.

‘Vậy em tự đi tìm họ, ít ra thì em và Cung Quý Dương cũng rất thân, thông qua anh ấy em cũng có thể học được mấy môn này!’ Liên Kiều chu môi, vẻ không cam lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, ‘Nếu em không ngại thì có thể thử xem, chẳng qua là anh cho rằng em đừng nên lãng phí sức lực làm gì, chuyện gì có thể đáp ứng, chuyện gì không thể đáp ứng, trong lòng người của tứ đại tài phiệt tự mình có sự phán đoán riêng!’

Liên Kiều xụ mặt xuống, lời hắn nói cũng rất có lý.

‘Vậy ... vậy làm sao bây giờ, người ta rất muốn học mà!’ Cô xoắn xoắn tóc, vẻ mặt buồn bã.

‘Dễ thôi mà, gả cho anh thì không phải là thành người của tứ đại tài phiệt rồi sao? Đơn giản vậy thôi!’ Hắn mây trôi nước chảy nói ra nhưng đôi mắt đen thẳm thẳm nhìn cô không chớp.

Trời ạ, hắn quả thật có chút khấn trương. Đáng chết!

Liên Kiều suy nghĩ một hồi, đôi ngươi màu tím không ngừng đảo qua đảo lại, sau đó mới hỏi, ‘Nếu như em gả cho anh, thật sự có thể học được những môn này sao?’

‘Đương nhiên! Anh bảo đảm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chém đinh chặt sắt nói.

‘Em làm sao biết anh có giữ lời hay không?’ Cô vẫn chưa tin lắm.

‘Nếu như anh đã hứa với em, anh nhất định sẽ làm được, hơn nữa, mấy chuyện này cũng đâu phải chuyện khó khăn gì!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nhìn cô gái trước mặt.

‘Vậy ... kết hôn cũng không phải là không được ...’

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều xẹt qua một tia giảo hoạt, ‘Nhưng mà em cũng phải có gì đảm bảo mới được!’

Nửa câu đầu của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước vui như mở hội, nhưng nửa câu sau khiến hắn khó hiểu vô cùng.

‘Em muốn làm gì?’

‘Đơn giản thôi, phi đao thì em sẽ từ từ học nhưng anh phải để em đi đến mã trường của Lăng Thiệu Đường, còn phải thăm đội đua xe của Cung Quý Dương, sau đó đi gặp Lãnh Thiên Dục học bắn súng một lần, đương nhiên, nếu như có thể nhìn thấy “Cổ máy mẫn” thì còn gì tốt bằng! Liên Kiều trong lòng không ngừng tính toán.

Lời của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, sau đó bật cười lớn ...

‘Nha đầu, em đang trả giá với anh hả?’

Tình huống thế này cũng là hắn lần đầu gặp phải, cũng chỉ có cô nhóc này mới nghĩ ra loại điều kiện này với cô, cô cũng quá đặc biệt đi, cũng rất thông minh, lại dám đem đám cưới ra làm tiền đánh cược để thỏa mãn sự hứng thú của mình.

Cũng chỉ có cô lại có thể làm vậy mà cũng chỉ có cô, làm vậy lại không làm cho hắn chán ghét.

‘Tóm lại đây là điều kiện của em, bằng không em sẽ không tin, nếu như anh không đồng ý em không thêm kết hôn đâu!’ Liên Kiều ra tối hậu thư.

‘Nói như vậy, chỉ cần có thể thỏa mãn điều kiện này, em lập tức đồng ý kết hôn?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi thẳng dậy, nhìn cô.

Cô gật đầu, ‘Đúng vậy!’

Môi khẽ câu lên một nụ cười hoàn mỹ, ‘Vây được, anh đồng ý với em, sau khi đi Mã Lai về anh sẽ thay em sắp xếp!’

‘Không được, ngày mai em muốn đi cưới ngựa!’ Liên Kiều một mực bác bỏ.

‘Nha đầu, ngày mai chúng ta phải đi thăm hỏi ông nội, chẳng lẽ em quên rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi bối rối, muốn kết hôn có khó khăn đến thế không?

Hết cách rồi, ngoại trừ Lăng Thiệu Đường, Lãnh Thiên Dục thì đã kết hôn còn Cung Quý Dương thì còn đang chiến tranh lạnh, tin rằng hai người này cũng chẳng thể giúp được gì ỉnh.

Cho dù Lăng Thiệu Đường có kết hôn rồi nhưng tình huống của cậu ta và Kỳ Hinh rất đặc thù, so với tình huống của mình khác biệt rất xa, cho nên chắc cũng chẳng thể giúp được hẳn.

‘Không muốn, em muốn đi cưới ngựa trước sau đó mới đi thăm ông nội!’ Liên Kiều vẫn chưa chịu thôi.

‘Vây sao được, đi thăm ông nội là chuyện đã hẹn trước rồi, chuyện này rất quan trọng, cũng là lễ nghi cơ bản!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dỗ dành cô.

‘Không được! Em muốn đi cưới ngựa!’ Liên Kiều lắc đầu, kiên trì ý kiến ban đầu.

‘Nha đầu, em phải nghe lời mới được, đi thăm ông nội rồi anh lập tức sắp xếp những chuyện này, có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng dưng cảm thấy mình già thêm mấy chục tuổi, ở cùng với cô nhóc này, thật không thể không lo.

‘Vây anh đi một mình đi, em đi cưới ngựa!’ Liên Kiều “nhượng bộ” một bước, nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật muốn ném cô vào gốc cây!

‘Nha đầu, em phải về cùng với anh chứ’ Hấn bắt đầu dùng chính sách cứng rắn.

‘Hừm, không thèm!’ Liên Kiều cũng trở nên ương ngạnh, chống tay lên eo nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, ngược lại còn cười nói, ‘Vây được, tùy em thôi, tóm lại, ngày mai nếu em không đi thì anh sẽ đem mấy điều kiện đó dờ lại vô thời hạn!’

‘Cái gì? Không được, anh rõ ràng là đồng ý với em rồi mà!’ Liên Kiều nghe vậy vội sốt ruột nói, mặt cũng sắp nhăn lại.

180. Chương 185: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (1)

Anh hứa với em thì nhất định sẽ làm được, nhưng nếu như em đã có điều kiện, vậy thì anh cũng nên có điều kiện mới tính là có qua có lại chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không gấp gáp gì nói.

‘Điều kiện gì?’

‘Đơn giản lắm, chính là như lúc nãy anh vừa nói, ngày mai cùng anh đi Mã Lai thăm ông nội, đó là sự nhượng bộ lớn nhất của anh, nếu như em không đồng ý, vậy thì đua xe, phi đao, cưới ngựa hay bắn súng gì gì đó, toàn bộ điều dẹp hết!’

Hấn đứng dậy, đuổi người, cực kỳ trấn tĩnh mà kiên định.

Liên Kiều nghe vậy sững người.

‘Em suy nghĩ cho thật kỹ đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay dịu dàng vò đầu cô một cái, cười ha hả bước đi.

Liên Kiều lúc này mới có phản ứng ...

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước ...’ Cô kêu lớn, vội vàng đuổi theo hắn, ‘Em đồng ý với anh!’

Chỉ là chậm vài ngày thôi mà, cô tình nguyện đợi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người lại nhìn cô cười, nụ cười dịu dàng mang theo chút cố chấp lại mang theo một sự quyến luyến không nói thành lời dành cho cô ...

Hoàng hôn, mặt trời dần hạ về Tây, trong ráng chiều, từng phiến từng phiến mây đỏ trải khắp bầu trời, chiếu lên những tấm kính của tòa nhà hùng vĩ khiến cho nó nhìn càng thêm lộng lẫy.

Trong Cung thị có chút náo loạn ... đương nhiên chỉ là phát sinh trong văn phòng tổng giám đốc nằm ở tầng cao nhất.

‘Cung tiên sinh ... Hoàng Phủ tiên sinh đến rồi ...’

Cung Quý Dương đang vui đầu xử lý công vụ, vừa ngẩng đầu lên đã không khó nhìn ra vẻ mặt kích động của cô thư ký, vừa nghiêng đầu đã thấy bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước xuất hiện ở cửa.

Trong lòng chợt hiểu rõ chuyện gì, hắn đưa tay vẫy ra hiệu cho cô thư ký rời đi.

Cô thư ký luyến tiếc đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, sau đó cẩn thận đóng cửa phòng lại.

‘À, người cuồng công việc thế nào hôm

nay lại rảnh rỗi đến tham quan Cung thị vậy? Cậu từ đâu chạy đến đây? Tổng công ty sao? Nếu vậy thì tốc độ cũng nhanh quá đó!’

Cung Quý Dương đứng dậy, đi đến bàn, lấy bộ pha trà bày ra, ‘Nhưng mà cậu đến hôm nay cũng kể như đúng lúc đi, mình vừa nhận được một loại trà thượng hạng từ Trung Quốc gửi sang, không ngại thì thử một chút!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề khách khí, đi thẳng về phía sofa ngồi xuống, không nói một lời, chỉ nhìn hắn.

Cung Quý Dương thành thực biểu diễn tài nghệ pha trà trước mặt hắn, lại chẳng gây cho hắn chút chú ý nào, chỉ cười cười nhìn...

‘Trà này chỉ có thể pha bằng nước suối tốt nhất, nước suối này là nước đầu nguồn chảy từ núi Thánh Sơn, không chỉ ngọt mát vô cùng mà pha trà bằng nước này vào miệng thơm ngát dễ chịu vô cùng!’

Mùi thơm của trà dưới bàn tay thành thạo của Cung Quý Dương dần dần lan tỏa khắp văn phòng.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới mở miệng, bởi vì hắn biết nếu như mình không nói gì tên Cung Quý Dương này sẽ lái câu chuyện đi rất xa...

‘Quý Dương, cậu biết mình đời này hối hận nhất là gì không?’

Cung Quý Dương nghe hắn hỏi vậy, cố tình ra vẻ không hiểu hỏi, ‘Hả, cậu còn có chuyện hối hận sao? Nhìn không ra đó...’

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng về phía trước, nhìn hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, ‘Mình đời này hối hận nhất chính là quen biết ba người các cậu, đáng chết thật, Lăng Thiếu Đường mới vừa rồi còn bày trò chơi xỏ cả mình!’

‘A?’ Cung Quý Dương cố tình há hốc miệng tỏ vẻ ngạc nhiên, ‘Mình buồn thay cậu!’

‘Cậu cũng chẳng phải tốt lành gì!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy hắn cười xấu xa, thật muốn một quyền đánh nát gương mặt tươi cười kia.

‘Này, cậu đừng có quơ đũa cả nắm nha, mình lại không có bảo cái tên kia đi chơi xỏ cậu!’

Cung Quý Dương hai tay giơ lên trời, vẻ mặt vô tội. ‘Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Lăng Thiếu Đường cái tên đó không phải là cậu không hiểu hử, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, hử chính là thích chơi xỏ người ta như vậy, chẳng lẽ cậu còn không quen sao?’

‘Cung Quý Dương, nếu như mình không nhớ lầm, trong bốn người bọn mình tên quý quái nhất là cậu mà, nếu nói về chơi xỏ, chắc không thiếu phần của cậu, cái tên kia trở thành như bây giờ đều là do cậu làm hư thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu tính sổ với hử.

‘Này này này, có trời đất chứng giám, mình từ nhỏ vốn là một đứa bé ngoan, vừa thật thà lại đơn thuần như thiên sứ, đều là do các bạn làm tớ hư hỏng như bây giờ mà!’ Cung Quý Dương hưng trí bừng bừng muốn cùng hử tính sổ.

‘Cậu còn dám nói? Còn nhớ năm đó chúng ta tám tuổi trốn đi bắt cá, kết quả là chẳng bắt được con cá nào, Thiếu Đường tức giận chạy đến khu nuôi các gấu đó bắt trộm gần năm mươi cân cá, chuyện này cậu biết trước tiên vậy mà còn đi chơi xỏ người ta, nói nếu như không chia đồng cá đấy cho cậu cầu liên đi đến khu nuôi cá tổ cáo hử kết quả là năm mươi cân cá đó lại bị cậu chiếm đoạt hết bốn mươi mấy cân, chỉ còn thừa lại một hai cân cho bọn mình, đây còn không phải là bản lĩnh chơi xỏ của cậu sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hớp một ngụm trà nói.

‘Ai, Ngạn Tước, cậu nói vậy không đúng nha, người lúc đó đi trộm cá không phải là Thiếu Đường mà là mình, người bị chơi xỏ là mình mới đúng!’ Cung Quý Dương nhướn mày, lên tiếng đính chính lại.

‘Hôm đó là Thiên Dục tận mắt chứng kiến cậu còn dám chối?’

‘Làm ơn đi, hôm đó Thiên Dục đã bị Thiếu Đường mua chuộc có được không?’ Cung Quý Dương nhàn nhả nói.

‘Được thôi, không nói chuyện cũ nữa, nói về Liên Kiều đi, cậu ăn no rửng mỡ, không có gì làm lại đi làm quân sư cho cô ấy, mình nói này, người anh em, người ngồi trước mặt cậu mới đúng là người bạn từ nhỏ đến lớn của cậu, vậy mà cậu lại đi tính kế với mình? Cậu còn có lương tâm không vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước xua xua tay, nói đến chỗ này hử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Cung Quý Dương khoanh tay ngồi tựa vào sofa, cười rất “vô tội”, ‘Ngạn Tước, người ta là một cô bé ngây thơ, mình theo lý nên giúp người ta mới đúng mà, nhưng nói gì thì nói, người sai chính là cậu, đang yên đang lành sao tự dưng chạy đi giả làm mình làm gì, đúng rồi, nói tới đây mình mới nhớ, còn chưa tính sổ với cậu chuyện xâm phạm quyền riêng tư đó nha!’

‘Cậu cho rằng mình thích mạo xưng là cậu lắm sao? Trong bốn người chỉ có cậu là lẳng nhăng nhất, chẳng lẽ còn muốn mình mạo danh Thiên Dục sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp trả.

‘Này, cậu nói chuyện có chút trách nhiệm được không? Với lại, mình là phong – lưu, không phải lẳng nhăng, nhưng mà sau khi gặp được Tranh Tranh lòng mình cũng chỉ còn mỗi cô ấy thôi...’ Nhắc đến Tử Tranh, vẻ mặt Cung Quý Dương liền lộ vẻ si mê.

‘Cậu thật là... không biết xấu hổ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể một đấm đánh nát nụ cười của hử.

181. Chương 186: Bốn Người Đàn Ông Tính Sổ (2)

Cung Quý Dương nhàn nhả nhấp một hớp trà, ‘Ồ, trà này thật thơm, chắc chỉ có mình mới pha ra được mùi vị độc nhất vô nhị này, Ngạn Tước không uống thì tiếc lắm đó!’

‘Cậu còn dám nói, mình bây giờ chỉ hận không thể đè cậu xuống đánh cho một trận đây!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiến răng nghiến lợi.

‘Người trẻ tuổi, quá xúc động không phải là chuyện tốt đâu!’

Cung Quý Dương đặt tách trà xuống, nhìn hần, ‘Thực ra là mình đang giúp cậu mà, không biết ơn thì thôi. Nghe nói cậu sắp kết hôn rồi?’

‘Tin tức cũng nhanh nhạy quá nhỉ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hần như muốn ăn tươi nuốt sống.

‘Hắc hắc, mình cũng sắp kết hôn rồi?’ Mặt Cung Quý Dương sáng rỡ.

‘Chuyện cậu kết hôn với chuyện mình sắp nói có liên quan gì đến nhau đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói từng chữ một.

Cái tên đáng ghét này, không dám nói đến trọng điểm chứ gì! Mà đợi đã ...

‘Cung Quý Dương, cậu nói cậu sắp kết hôn à?’ Hần lúc này mới phản ứng lại.

‘Đương nhiên, mình cầu hôn với Tranh Tranh rồi!’ Cung Quý Dương cười rất đắc ý, trong giọng nói cũng không giấu được sự hưng phấn.

‘Cô ấy đồng ý rồi sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút nghi ngờ, chắc là không phải đâu, theo như hần biết, Sầm Tử Tranh đối với hần vẫn là một vẻ mặt không thêm để ý!

Cung Quý Dương ngược lại vẫn cười rạng rỡ: ‘Gấp cái gì, ngày tháng sẽ từ từ qua, cầu hôn cũng phải từ từ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước triệt để bị hần làm cho “đơ” rồi, ‘Mình nói nha Cung Quý Dương, cậu cầu hôn thất bại còn dám nói với mình, thật đúng là không biết cất mặt đi đâu!’

‘Này, cậu nói vậy là không đúng nha, có chiến thắng nào là dễ dàng đâu, dù sao Tranh Tranh là của mình, bất kể là đợi đến lúc nào mình cũng sẽ đợi đến lúc đó!’ Cung Quý Dương vẻ mặt tràn đầy tự tin.

‘Đáng chết thật, chuyện này có liên quan gì đến mình đâu, nói về Liên Kiều đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời hần.

“Cậu đúng là không biết tốt xấu, mình là vì tốt cho cậu, để cậu khỏi phải đi đường vòng giờ còn dám trách mình. Bạn Ngạn Tước thân mến tuy rằng bên cạnh bạn có không ít phụ nữ nhưng đối với tình yêu, bạn vẫn phải học hỏi mình nhiều!

Có thể nói là chỉ số thông minh của cậu cao bao nhiêu thì chỉ số tình yêu của cậu thấp bấy nhiêu!” Cung Quý Dương nhìn hần bằng ánh mắt của Chúa cứu thế.

“Cậu nói cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết từ lúc nào đã đặt tách trà xuống, tay mân mê mấy tờ danh thiếp đặt ở gần khay trà, giọng không chút biểu tình nói.

“Hắc hắc, đừng kích động như thế chứ, mấy tờ danh thiếp đó có mạ vàng đấy...” Cung Quý Dương nhìn thấy liên hiểu rõ ý hần, vẻ mặt khấn trương nói.

“Phải không?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười, cầm lên một tờ danh thiếp, vờ như cẩn thận xem xét, “Phải thì tốt, cậu biết không, như vậy càng thích hợp làm ám khí!”

“Được rồi được rồi, mình nói!”

Cung Quý Dương giơ tay đầu hàng, bên môi vẫn treo nụ cười tà mị, “Cậu thật là không có lương tâm, tuy bề ngoài là mình đang giúp Liên Kiều nhưng trên thực tế là suy nghĩ cho hạnh phúc nửa đời sau của cậu, nếu như không có mình, cậu làm sao suy nghĩ thông suốt mà kết hôn chứ? Thậm chí là bất chấp tất cả mà ...yêu Liên Kiều?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe câu này, không khỏi sững người.

“Cậu nói gì chứ?” Qua một lúc lâu hần mới phản ứng lại, ánh mắt có chút không tự nhiên.

“Yêu Liên Kiều?”

Mình yêu cô ấy sao?

Cung Quý Dương cũng thôi giỡn nữa, nhìn hấn, nói rành mạch từng chữ một, “Chẳng lẽ không phải sao? Nếu như cậu không yêu Liên Kiều, sao lại muốn kết hôn với cô ấy? Ánh mắt của cậu bây giờ không khác gì ánh mắt của Lạnh Thiên Dục lúc đó!”

“Mình với cậu ta có gì giống nhau chứ? Cậu ta yêu Thượng Quan Tuyên cũng là rất bình thường mà!” Hoàng Phủ Ngạn Tước chết cũng không chịu nhận.

“Câu này nói không đúng rồi, vậy cậu yêu Liên Kiều là không bình thường sao?” Cung Quý Dương cười càng mờ ám.

“Cậu.... mình chỉ cảm thấy nếu như mình và cô ấy đã có hôn ước từ trước, vậy thì cứ tiến hành thôi, đây là trách nhiệm của một người đàn ông thôi mà!” Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hấn hỏi đến không biết trả lời sao, đành viện đại một cái cớ.

Cung Quý Dương cười ha hả, “Thật không đó? Không phải lúc trước cậu đặc biệt bài xích cuộc hôn nhân này sao?”

“Mình... mình...”

Hoàng Phủ suy nghĩ một chút, “Mình chỉ là từ sau khi ở cùng với Liên Kiều cảm thấy hai người rất hợp nhau, chỉ đơn giản vậy thôi!”

“Ồ, cậu áp úng kìa!”

Cung Quý Dương như vừa phát hiện ra một châu lục mới, lập tức hô ta gọi nhỏ, “Mình nói cậu khẩn trương cái gì chứ, mình cũng đâu có bức cung cậu!”

“Cái tên đáng chết kia, có tin mình phi tẩm danh thiếp này lên người cậu hay không?” Hoàng Phủ Ngạn Tước thên quá hóa giận.

“Ok! Ok!” Cung Quý Dương vội lên tiếng xoa dịu hấn, “Nếu nói như vậy, Liên Kiều đáng yêu như vậy, chẳng lẽ cậu chỉ xem cô ấy là em gái thôi sao?”

“Em gái?” Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng tự hỏi, hình như không giống lắm!

Chẳng lẽ... mình thật sự yêu nha đầu kia sao?

Hình như... là thật!

Cung Quý Dương kêu lên, “Này, vậy tại sao cậu ngăn cản Liên Kiều cùng người đàn ông khác ở bên nhau chứ? Nếu như cậu chỉ xem cô ấy là em gái, thì chẳng lẽ không có quyền can thiệp vào quyền tự do yêu đương của người ta!”

“Ai nói cô ấy yêu hấn chứ? Hơn nữa cái tên Kiều Trị đó, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là một tên công tử bột, hấn làm sao thật lòng với Liên Kiều được chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày.

“Chắc chắn! Cậu đang nói người khác hay nói chính mình vậy? Đừng quên trước khi chúng ta ngồi lên vị trí này cũng bị người ngoài kêu là công tử bột đấy!”

Cung Quý Dương cười nói, “Hơn nữa, sao cậu có thể khẳng định là người ta thật lòng hay không chứ, nếu như Liên Kiều thích hấn, cậu cũng phải chịu thôi!”

“Ai nói mình không có cách gì, hơn nữa Liên Kiều cũng không phải là thích hấn, người cô ấy yêu là mình chứ không phải cái tên tiểu tử đó! Nếu như không phải như vậy, cô ấy sao lại muốn kết hôn với mình chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói câu này, giọng điệu có chút kiêu ngạo.

“Ai, cậu thật đúng là tên ngốc...” Cung Quý Dương không khỏi than một câu, “Còn dám nài không yêu người ta?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước im lặng, xua tay nói, “Bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, hôm nay mình đến là có việc!”

“Việc gì?” Cung Quý Dương tò mò nhìn hấn.

“Ồ, chính là muốn cậu tặng cho chiếc xe đua F1!” Hoàng Phủ Ngạn Tước mây trôi nước chảy nói.

“A, có hứng thú đua xe rồi sao?” Cung Quý Dương càng tò mò hơn.

“Không phải mình, là... Liên Kiều!” Hấn dựa người vào sofa, nói thẳng.

182. Chương 187: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (3)

‘Cái gì?’

Cung Quý Dương thét lên một tiếng chói tai ...

‘Cậu gào cái gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước xoa màng nhĩ, gương mặt anh tuần cũng chau lại.

‘Anh hai, giở trò gì đây? Cậu nói là ... Liên Kiều muốn sao?’ Cung Quý Dương ngẩng đầu nhìn thẳng vào người bạn hiền.

‘Còn nói nhảm sao? Ngoại trừ cô ấy, còn ai nữa chứ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ném cho Cung Quý Dương một cái nhìn hàm ý “cậu thật ngốc”.

Nào hay, Cung Quý Dương càng nghe càng không hiểu.

‘Mình vẫn chưa hiểu ý của cậu, Liên Kiều cô ấy rốt cuộc là muốn đua xe hay là muốn một chiếc xe đua?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lười nhác bắt chéo chân thả người trên ghế sofa, nhàn nhã nói: ‘Cô ấy muốn học đua xe, lại cũng muốn một chiếc xe đua!’

‘Mình trước giờ không biết Liên Kiều biết đua xe!’ Cung Quý Dương khen một câu, ‘thì ra là cô nhóc này giấu nghề!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, dội cho Cung Quý Dương một gáo nước lạnh ...

‘Sai, cô ấy căn bản là không biết gì về đua xe!’

‘Hả?’

Lại một tiếng thét lớn không thể tưởng vọt ra từ miệng Cung Quý Dương, lần này ngay cả đôi mắt vốn quỳnh rũ cũng trợn to lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún nhún vai...

Cung Quý Dương cẩn trọng hỏi, ‘Cậu chắc không phải là muốn mình dạy cô ấy đấy chứ?’

Nói đến đây, giọng của hấn cũng phát run ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, chỉ cười cười gật đầu.

‘Anh hai à, anh tha cho em đi ... Tuy nói là mình là quân sư của Liên Kiều không sai, nhưng cậu nên biết là Liên Kiều của cậu tính nghịch đến đâu, vì cô ấy muốn mình ra kế sách giúp cô ấy mà dùng rất nhiều cách uy hiếp lẫn đe dọa rồi, nếu như cô ấy học không tốt hoặc là chơi không vui, vậy không phải sẽ tìm cách bề xươg mình sao?’

Cung Quý Dương cho tới bây giờ vẫn còn nhớ tình cảnh thảm thương sau mấy lần bị Liên Kiều bày kế trên chọc, đây là cá tính trời sinh rồi, làm sao sửa được chứ?

“Này Cung Quý Dương, cậu nói như vậy là không đúng rồi. Cậu là một người đàn ông chân chính mà, lại có thể nói ra mấy lời như vậy!” Hoàng Phủ Ngạn Tước rất hiếm khi thấy được vẻ sợ hãi của Cung Quý Dương, trong lòng không khỏi cười thầm.

“Mình chỉ là nói lời thật lòng mà thôi...” Cung Quý Dương nhún vai.

“Vậy cậu dạy hay không đây?” Hoàng Phủ Ngạn Tước mân mê tờ danh thiếp mạ vàng trong tay, cười quỷ dị nhìn Cung Quý Dương.

Thấy hành động này của hắn, Cung Quý Dương liền sụp mặt xuống....

“Dạy, mình dạy còn không được sao...”

“Vậy mới đúng là anh em tốt chứ!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, đứng dậy bước đến trước mặt hắn, bàn tay to vỗ vỗ vai hắn.

“Cậu và Liên Kiều quả là xứng đôi, một người thì thích chinh người còn người kia thì thích uy hiếp người! Nhưng mà... nha đầu Liên Kiều sao đột nhiên lại muốn chơi đua xe chứ?”

Cung Quý Dương hất bàn tay đẹp đẽ kia xuống, trừng mắt nhìn hắn, chợt nhớ ra một điểm quan trọng liền hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe hắn hỏi, trên gương mặt anh tuấn chợt hiện ra một nét không tự nhiên, hắn cười khan một tiếng, “Chắc là do tò mò thôi, cậu cũng biết đó, cô ấy trước giờ vốn ham chơi...”

Cung Quý Dương ánh mắt sắc bén, một tia mắt tự nhiên của hắn đương nhiên là thu hết vào trong mắt...

“Hy vọng đây không phải là câu nói thật lòng của cậu...”

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút khó coi.

Một ý cười quỷ quyệt xẹt qua mắt Cung Quý Dương, hắn khoác tay lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt ám muội hỏi, “Mình nói cậu này, Ngạn Tước, thật ra cậu không nói mình cũng biết, đây chắc là do Liên Kiều uy hiếp cậu, đúng không? Nói đi, cô ấy lấy gì ra uy hiếp cậu?”

“Không có, mình có gì để uy hiếp đâu!” Giọng nói Hoàng Phủ Ngạn Tước càng mất tự nhiên, trong ánh mắt lộ rõ vẻ không vui.

“Ánh mắt cậu nói ra hết rồi...” Nét cười trên mặt Cung Quý Dương càng đậm, bàn tay to dùng sức vỗ vỗ vai người bạn thân.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hất tay hắn ra, hai người đàn ông làm như vậy thật kỳ quái!

Đi đến ngồi xuống sofa, hắn thở dài một tiếng, “Đây là điều kiện kết hôn của Liên Kiều!”

“Cái gì?”

Cung Quý Dương giống như vừa nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, hắn trừng mắt nhìn bạn hiền...

“Có cái gì đáng ngạc nhiên thế?” Hoàng Phủ Ngạn Tước xua tay, “Con gái muốn kết hôn đề xuất điều kiện cũng là bình thường thôi mà!”

Cung Quý Dương không nói gì, ánh mắt đầy ý cười nhìn hắn, như đang đợi hắn nói tiếp nữa câu sau.

“Thôi được rồi, mình đầu hàng! Nha đầu đó muốn như vậy, mình cũng không có cách nào!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ thở dài một tiếng, cái tên Cung Quý Dương đáng ghét này, nhất định phải nhìn thấy mình khó xử thì mới vui hay sao chứ?

Cung Quý Dương nhướn mày, “Sao lại nhìn mình như thế?”

“Không chỉ là cậu, còn có Thiếu Đường và Thiên Dục!” Hoàng Phủ Ngạn Tước đem sự thật nói ra.

Lần này Cung Quý Dương triệt để bị đánh bại rồi.

“Cô ấy muốn gì?”

“Đơn giản thôi, cô ấy muốn học cưới ngựa với Thiếu Đường, học bắn súng với Thiên Dục!” Hoàng Phủ Ngạn Tước từ tốn trả lời.

“Nếu như là đổi một người khác, muốn học bọn mình sẽ suy nghĩ một chút.” Cung Quý Dương khoanh tay trước ngực nói, “Nhưng chỉ nghe đến bản lĩnh chính người của Liên Kiều, Thiếu Đường và Thiên Dục ẽ không dám tiếp cận cô ầu đâu!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người, sau khi phản ứng lại, hắn không nói gì thêm, đứng lên nắm lấy cổ áo của Cung Quý Dương, nói: “Vậy thì lạ nha, chuyện liên quan đến Liên Kiều tại sao hai tên đó lại biết được?”

“Hắc hắc...cái này... mình làm sao biết được chứ...”Cung Quý Dương cười khan mấy tiếng, vẻ mặt ngượng ngùng.

“Cậu hổng biết? Mình thấy cậu chính là rõ ràng nhất, cậu chính là cái loa phóng rầm...” Hoàng Phủ Ngạn Tước tức đến suýt bóp cổ hắn.

“Này này này, đừng có nói khó nghe vậy được không, mình chỉ là vô tình nói lộ ra thôi!” Cung Quý Dương thụp người tránh lấy “ma trảo” của hắn, thuận tiện lách người ra thật xa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không đuổi theo, chỉ dựa người vào bàn làm việc của hắn, cười nói: “Làm người, nếu đã làm sai chuyện thì phải tìm cách bù đắp, Cung đại tổng tài, cậu gây ra những phiền phức không đáng có cho mình, nói sao thì cũng phải tìm cách chứ, phải không?”

Cung Quý Dương suy nghĩ một chút rồi nói: “Vây đi, cùng lắm thì tự mình ra tay, làm cho Liên Kiều một chiếc xe đua đầy đủ chức năng, hơn nữa còn tự mình đến tặng cho cô ấy, thế nào?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, lắc đầu nguầy nguậy đáp, “Mình nói rồi, cậu không chỉ phải tặng xe mà còn phải đích thân dạy cô ấy mới được!”

183. Chương 188: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (4)

Người anh em, tha ình đi ...’ Cung Quý Dương chỉ nghĩ thôi tóc đã dựng đứng lên.

‘Rốt cuộc là cậu dạy hay không dạy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu chuyển sang thủ đoạn cứng rắn, hắn phe phẩy tờ danh thiếp trong tay.

‘Ép người là có tội đó ...’ Cung Quý Dương vừa thấy đã sợ.

‘Cậu đâu phải là người, rõ ràng là thần tiên mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bác bỏ ngay.

‘Cách cầu xin người của cậu cũng quá khác người đi, đến thần tiên cũng bị ép ...’

Lời của hắn còn chưa dứt, một tờ danh thiếp mạ vàng sáng loáng nhắm hướng hắn phóng thẳng tới, Cung Quý Dương mắt lạnh tai thính, vội vàng lách người trốn nhưng đã không kịp, tờ danh thiếp bay xẹt qua người hắn khiến cho chiếc áo sơ mi cao cấp bị cắt một đường ...

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, cậu muốn giết người diệt khẩu phải không? Thật không vui chút nào!’ Cung Quý Dương lớn tiếng kêu nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười nhàn nhã.

‘Thân thủ càng lúc càng khá đó!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nở nụ cười mê người.

‘Đương nhiên, gì thì không nói, tránh phi đao của cậu thì có dư!’ Cung Quý Dương cười càng đắc ý.

‘Được, vậy thử lại nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nói vừa vẫy tay ...

‘Đừng đừng ...’ Cung Quý Dương đưa tay ra ý đình chiến, ‘Mình phục cậu rồi, vì một cô nhóc mà lại dám ra tay giết anh em ngay chỗ công cộng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy cũng không ép buộc hắn nữa, bước đến ngồi xuống sofa, nhẹ thở dài: ‘Haizzz, bỏ đi, mình cũng biết là cậu sợ Liên Kiều, chẳng qua là ... hơi đáng tiếc!’

Cung Quý Dương nghe vậy trên mặt liền lộ vẻ hoài nghi.

“Chuyện gì đáng tiếc?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ mặt của hắn như thế, càng đắc ý, cố ý làm cho hắn thắc thỏm: “Cậu với mình đều là người làm ăn, cũng nên biết phàm chuyện gì cũng nên hỗ trợ nhau mới tốt, bây giờ không phải đề cao đôi bên cùng có lợi sao? Nếu như cậu giúp đỡ cho đám cưới của mình thì đương nhiên là mình sẽ cố hết sức thúc đẩy chuyện của cậu với Tử Tranh, cậu thấy đúng không?”

Cung Quý Dương nghe vậy càng khó hiểu, “Ý cậu là sao?”

“Ý mình rất đơn giản...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước dài giọng, “Có chuyện chắc cậu còn chưa biết, đó chính là Tranh Tranh của cậu với Liên Kiều bây giờ rất thân thiết với nhau, trước khi mình đến đây, hai cô đang tâm sự với nhau qua điện thoại!

Một câu vừa thốt ra, Cung Quý Dương đã như mũi tên vọt đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngồi xuống, vẻ mặt nín nọt nói, “Cái đó... cậu có biết họ nói gì với nhau không?”

“Có nhắc đến cậu hay không thì mình không biết, nhưng cậu cũng nên biết, Liên Kiều cô nhóc đó miệng rất ngọt, Tranh Tranh của cậu thích nha đầu đó còn hơn em gái ruột, chẳng những là thích nói chuyện mà còn đem thẻ VIP của chuỗi cửa hàng Leila trên toàn cầu cho cô ấy, lại còn tự mình đảm nhiệm thiết kế hình tượng và trang sức cho cô ấy, cho nên có thể nói là Tranh Tranh của cậu hoàn toàn bị nha đầu đó thu phục rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói xong nhàn nhã hớp một ngụm trà, không có vẻ gì là gấp gáp, ngược lại Cung Quý Dương này giờ này giờ một vẻ thờ ơ lại nóng như lửa đốt, từ sâu trong lòng mình, hắn rất hy vọng có thể hiểu được Sầm Tử Tranh từ bất cứ góc độ nào.

“Cái đó...cái đó...”

“Thực ra, ấn tượng của Liên Kiều đối với cậu rất tốt, mình cũng lỡ mờ nghe được cô ấy trong điện thoại có nhắc đến tên cậu, nhưng cụ thể thế nào thì mình không rõ. Nói sao thì, xấu hay tốt thì chỉ là một câu nói thôi, cậu cũng không phải không biết Liên Kiều, cô ấy có thể dễ ngọt cho người chết sống lại, chỉ cần cậu làm cho cô ấy cao hứng, khẳng định Liên Kiều sẽ ở trước mặt Sầm Tử Tranh nói không ít lời tốt giúp cậu!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn không tin hắn không động tâm.

Quả nhiên.

Mắt Cung Quý Dương lập tức sáng lên, không cần suy nghĩ gì, trực tiếp nhận lời, “Được, chuyện dạy Liên Kiều lái xe cứ giao ỉnh!”

“Thật thú vị!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vai hắn, “Không hổ là anh em tốt của mình, vậy chuyện thuyết phục hai tên kia giao cho cậu luôn nhé!”

Cung Quý Dương vừa nghe thế suýt nữa té ngồi trên đất...

“Cậu, cậu nói cái gì? Còn muốn mình làm công tác tư tưởng với hai tên kia?”

“Đúng vậy!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nén cho hắn cái nhìn “Cậu không có nghe lầm!”...

“Không phải chứ...” Cung Quý Dương bối rối.

“Đương nhiên, cậu phải làm nhiều việc thì Liên Kiều mới cảm kích cậu chứ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ một chiêu đẩy hắn vào góc chết.

Cung Quý Dương mặt mày nhăn nhó đưa tay mở máy chiếu, ngay lập tức cả bức tường trước mặt trở thành màn hình thật rộng, tín hiệu vừa phát chưa được bao lâu thì đã liên lạc được với Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục.

Bên đầu bên kia màn hình, Lăng Thiệu Đường vừa ký xong một tập văn kiện, hắn đẩy về phía thư ký sau đó nhìn hai người ở đầu bên này, cười cười: “Thật hiếm có, Ngạn Tước hôm nay lại thích ra khỏi cửa?”

Còn bên phía Lãnh Thiên Dục màn hình vẫn một màu đen kịt, do múi giờ chênh lệch, bên Lãnh Thiên Dục rõ ràng là rất trễ, chỉ thấy hần ném áo vest lên sofa, gương mặt vẫn lạnh lùng như trước...

“Quý Dương, cậu đừng ình biết là cậu không biết lệch múi giờ, mình đã tan tằm lâu rồi!”

Ý trong câu nói chính là...có rắm mau thả!

“Hắc hắc, hai bạn hiền, các cậu có hứng thú làm sư phụ ột cô nhóc ngây thơ dễ thương, trong sáng hồn nhiên thông minh lanh lợi hay không?”

Cung Quý Dương vừa nói vừa cười vô cùng “vô tội” còn Hoàng Phủ Ngạn Tước này giờ vẫn đứng sao lưng hần chưa nói tiếng nào cười càng “vô tội” hơn.

“Là ý gì?” Lăng Thiệu Đường ngược lại cảm thấy rất hứng thú, vội hỏi.

Còn Lãnh Thiên Dục thì chau mày không nói gì, chỉ yên lặng nghe ba người nói chuyện.

“Là như vậy...” Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới lên tiếng, hần nói thẳng, “Liên Kiều...nha đầu đó các cậu đều biết rồi chứ?”

“Biết, đương nhiên là biết, chính là cô nhóc đã phá hỏng Truy Ảnh của cậu phải không, cô ấy thật lợi hại, lại có thể nghĩ ra cách đó...” Lăng Thiệu Đường cười xảo hoạt, “Nha đầu này thật không đơn giản!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hung hăng trừng mắt nhìn Cung Quý Dương, cái tên đáng chết này, tuyệt đối là Liên Kiều nói lại với hần, sau đó hần nhiều chuyện lại đem kể hết với hai tên kia.

“Ngạn Tước, vừa nãy Quý Dương nhắc tới cô nhóc “trong sáng hồn nhiên thông minh lanh lợi” đó không phải là Liên Kiều chứ?” Lúc này Lãnh Thiên Dục mới mở miệng, trong giọng nói lạnh lùng pha lẫn chút nghi hoặc...

184. Chương 189: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (5)

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, không nhanh không chậm nói, ‘Không sai, người Quý Dương nhắc đến chính là Liên Kiều!’

‘Hả, hiếm có dịp Hoàng Phủ thiếu gia chủ động nhắc đến một cô gái trước mặt bnj mình! Sao rồi? Bị nha đầu đó thu phục rồi sao?’ Lăng Thiệu Đường cười quỷ dị, trong mắt toàn là vẻ trêu đùa.

‘Thiệu Đường, cậu hôm nay có phải là nói nhiều quá rồi không?’ Nụ cười của Lăng Thiệu Đường khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy rất không thoải mái.

Lãnh Thiên Dục nhàn nhã nói, ‘Ngạn Tước, thực ra điều Thiệu Đường nói cũng chính là điều mình muốn hỏi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hôm nay khiến bọn họ cảm thấy rất lạ.

Lúc này Cung Quý Dương mới híp mắt cười, nói, ‘Thực ra thì đơn giản lắm, hần cầu hôn với Liên Kiều rồi!’

‘Cái gì?’ Lăng Thiệu Đường giật bản mình, suýt nữa thì té từ trên ghế xuống, còn Lãnh Thiên Dục rõ ràng cũng rất sững sốt.

Cái này ... là Hoàng Phủ Ngạn Tước mà bọn họ quen hai mươi mấy năm sao?

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy mấy người bạn tốt có phản ứng như thế, gương mặt càng không tự nhiên.

‘Ngạn Tước, Quý Dương nói là thật hay giả vậy? Cậu ... cầu hôn với phụ nữ?’

Lăng Thiệu Đường quả thật muốn xác nhận một lần nữa. Hần hình như không tin vào chính tai mình.

Cái tên này có cầu hôn với Liên Kiều hay không không quan trọng, quan trọng là ... hần muốn kết hôn sao?

Nếu tin tức này mà truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây ra một trận phong ba trong giới truyền thông.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh, hấn tức giận rống: “Cái tên này, cậu nói vậy là có ý gì? Mình đương nhiên là cầu hôn với phụ nữ rồi” Chẳng lẽ muốn mình cầu hôn với cậu hay sao?”

Lăng Thiếu Đường híp mắt cười, “Hoan nghênh hoan nghênh, vì số tài sản của cậu, mình tình nguyện gả vào “Hoàng Phủ”!”

Ở một đầu bên kia, Lãnh Thiên Dục không nghe nổi nữa, hấn lạnh lùng nói: “Các cậu thật buồn nôn!”

Còn bên khác, Cung Quý Dương làm động tác nôn ói.

Đây chính là tứ đại tài phiệt, người bên ngoài không biết chuyện lại tìm mọi cách xâm nhập vào để tìm hiểu, lại không biết bốn người này tụ tập lại nếu không có chuyện gì khác chỉ đùa giỡn nhau thế này thôi.

“Này, giỡn xong chưa, bàn việc chính đi nào!” Lãnh Thiên Dục ngoài miệng tuy lạnh lùng nhưng trong mắt chẳng có chút nóng vội nào.

“A, đúng, tiếp tục bàn việc chính nào, chúng ta đừng làm chậm trễ Thiên Dục về nhà thân mật với Thượng Quan muội muội!” Cung Quý Dương vội nói.

“Cung Quý Dương, cậu không sợ chết sao?” Lãnh Thiên Dục hung hăng trừng hấn.

“Này, mình có nói gì sai sao? Bây giờ trong lòng cậu chỉ có Thượng Quan muội muội thôi, không phải sao?” Cung Quý Dương tức tối phản bác.

“Tuyệt là người phụ nữ sẽ đi cùng mình suốt cuộc đời, đương nhiên trong lòng mình chỉ có mỗi cô ấy thôi!” Lãnh Thiên Dục nói thẳng thừng, dứt khoát như trúc gờ.

“Aaaa...”

Ba người cùng hít khí lạnh!

Thay đổi rồi!

“Cái gì cũng thay đổi rồi...”

“Được rồi, được rồi, liên quan đến Thượng Quan muội muội, chúng ta tạm thời gác lại, nói chuyện Liên Kiều trước!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chờ nổi nữa, nếu cứ tiếp tục nói nhăng nói cuội thế này, đến trời sáng cũng đừng mong nói xong chuyện.

“Ồ, đúng đúng, Ngạn Tước, cậu cầu hôn với Liên Kiều rồi, kết quả thế nào?” Lăng Thiếu Đường ôm một bụng tò mò hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, “Đồng ý thì đồng ý rồi, nhưng còn có điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Lăng Thiếu Đường vẫn chưa hết tò mò.

Cô nhóc này quả thật khí phách không nhỏ nhẻ, gả vào nhà Hoàng Phủ còn muốn bàn điều kiện.

“Mình nói!”

Cung Quý Dương giành nói, “Điều kiện đơn giản thôi, chính là muốn một chiếc xe đua F1, một con ngựa mang dòng máu quý tộc, còn có.... Một cây súng!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong nhìn về phía Cung Quý Dương, trong mắt không khỏi léo lên một tia khen ngợi... thiên tài, thật đúng là thiên tài!

Lăng Thiếu Đường và Lãnh Thiên Dục nghe xong, trên mặt không có vẻ gì là ngạc nhiên.

“Điều kiện này dễ thôi mà!”

Lăng Thiếu Đường nói trước, “Xe đua thì Quý Dương có thể đưa rồi, còn ngựa thì để cô ấy đến mã trường của mình tùy ý chọn, còn về súng, cái này Thiên Dục giỏi nhất, hấn chắc có rất nhiều loại để chọn. Nhưng mà... Liên Kiều muốn chơi xe, chơi ngựa thì có thể hiểu được, còn chơi súng... chắc chắn, cái này chỉ có Thượng Quan mới có thể làm được thôi!”

“Ngạn Tước, người cậu chọn quả thật không tầm thường, mà hình như rất ham chơi, vậy ở bên cái vị chuyên gia đầu tư như cậu có phải là cảm thấy rất buồn không, cũng còn may là những thứ cô nhóc cần bọn mình đều có thể hỗ trợ.” Lãnh Thiên Dục lần đầu tiên nói nhiều như vậy.

“Các cậu đồng ý rồi?” Cung Quý Dương hưng phấn hỏi, thuận tiện liếc Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái.

“Cái này có gì khó đâu chứ, Ngạn Tước là anh em tốt của bọn mình mà, vì có thể giúp hắn thuận lợi cưới vợ sinh con, chúng ta nên giúp hết sức chứ!” Lãnh Thiếu Đường rất rộng rãi nói.

Lãnh Thiên Dục nhìn Lăng Thiếu Đường như nhìn một con quái vật, sau đó nói, “Mấy lời vừa rồi của cậu tốt nhất là ít nói thôi, nghe nổi da gà quá!”

Nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe hắn nói, gương mặt cũng không giấu được kích động, “Thiếu Đường, cậu nói như vậy quả thật khiến mình cảm động đến rơi nước mắt, mình quả thật hông quen lắm người!”

Nói đến đây hắn quay sang Lãnh Thiên Dục, “Thiên Dục, cậu có ý kiến gì không?”

Lãnh Thiên Dục nhún vai, “Tuy mình không giống Lãnh Thiếu Đường nói ra mấy câu ớn lạnh đó, nhưng ý mình cũng giống như cậu ta, làm anh em làm sao có thể trơ mắt nhìn bạn hiền cô độc cả đời chứ?”

“Tốt quá rồi, Thiếu Đường, Thiên Dục, còn có Quý Dương, mình có thể cưới được vợ hay không hoàn toàn nhờ vào ba người đấy, đợi mình từ Mã Lai trở về, Thiên Dục cậu phụ trách Liên Kiều bắn súng, còn Thiếu Đường phụ trách dạy cô ấy cưỡi ngựa nhé, Quý Dương thì chơi đua xe với cô ấy là được rồi. Xong, phân công công việc xong xuôi, mọi người giải tán thôi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vui vẻ khua chân múa tay gấp nói.

“Cái gì? Đợi chút...”

Ngoại trừ Cung Quý Dương, Lăng Thiếu Đường và Lãnh Thiên Dục nghe xong sắc mặt chợt đổi, không hẹn mà cùng hét lên...

“Này, lại sao nữa? Vừa nãy không phải là nói rõ ràng rồi sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước biết tại sao còn cố hỏi.

“Mình đang nghi ngờ lỗ tai của mình, cậu vừa nói...muốn mình dạy cho Liên Kiều cưỡi ngựa sao?” Lăng Thiếu Đường chỉ tay vào mũi mình, vẻ mặt khó tin.

185. Chương 190: Bốn Người Đàn Ông Tính Số (6)

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn cười rất quyến rũ, hắn gật đầu.

Lăng Thiếu Đường bị “đơ” ngay tại chỗ!

‘Ngạn Tước, cậu không phải ... cũng muốn Liên Kiều theo mình học bắn súng chứ?’ Lãnh Thiên Dục nghĩ đến chuyện đó đã toát mồ hôi lạnh, cẩn trọng hỏi lại hắn.

‘Bingo!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng rạng rỡ.

Lãnh Thiên Dục cũng bị “đơ” luôn.

‘Quý Dương ...’

Lăng Thiếu Đường một lúc lâu sau mới có phản ứng, xoay sang Cung Quý Dương hỏi, ‘Cậu không phải là đồng ý với tên kia chứ?’

Cung Quý Dương nhún vai, ‘Đương nhiên, sao mình lại không đồng ý?’

‘Nhưng mình nhớ là cậu nói với mình, nha đầu Liên Kiều này cực kỳ nghịch ngợm mà còn là loại chỉ sợ thiên hạ không loạn, không chỉ là công phu chinh người lợi hại mà ngay cả mấy mật mã tiên tiến cũng là chuyện nhỏ với cô ấy ...’

‘Ai, Thiếu Đường, cậu nói nhiều như vậy không sợ mệt sao? Cái gì mà nghịch ngợm, bày trò, Liên Kiều là cô gái dễ thương ngoan ngoãn nhất trên đời này đấy!’

Cung Quý Dương không khó nhận ra ánh mắt sắc bén như hai thanh kiếm của Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngừng quét qua mình, vội vàng cười hề hề mấy tiếng ngắt lời Lăng Thiếu Đường, lại còn không ngừng nháy mắt ra hiệu với hắn.

Chỉ tiếc là Lăng Thiếu Đường không chút để ý đến ánh mắt ra hiệu của hắn, rành mạch nói tiếp: ‘Này Quý Dương, cậu là đàn ông mà sao lại thay đổi nhanh thế? Cậu còn nói Liên Kiều hết sức quả quyết, ngay cả Ngạn Tước cũng phải nhượng bộ mấy phần, đối với cô ấy hoàn toàn không có cách ...’

‘Lăng Thiếu Đường mình thật muốn ... bóp cổ cậu cho chết luôn!’ Cung Quý Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lúc này, cổ áo của hắn đã bị một bàn tay to bầu chặt, ‘Người đáng bị bóp cổ là cậu mới đúng!!! Cái tên đáng chết này, rốt cuộc đã tiết lộ bao nhiêu chuyện của mình ra chứ?’

‘Nào có nào có, cậu đừng có nghe Lăng Thiếu Đường nói nhảm, rất nhiều chuyện đều là cậu ta thêm dầu vào lửa thôi!’ Cung Quý Dương cười hề hề.

Lúc này Lãnh Thiên Dục mới mở miệng, ‘Quý Dương, áo sơ mi của cậu bị sao thế kia?’

Nghe hắn nói câu này, Lăng Thiếu Đường mới nhìn kỹ lại, ‘Đúng đó, Cung Quý Dương, cậu không phải là cố ý ăn mặc thế này trước mặt Tử Tranh, muốn dùng khổ nhục kế để tìm cơ hội để Tử Tranh thiết kế quần áo cho cậu chứ?’

Cung Quý Dương hết sức ngượng ngùng.

Lãnh Thiên Dục thì cười nhạt, ‘Mình thấy áo sơ mi của cậu có dấu cắt, haizz...Quý Dương, cậu có bị ai uy hiếp không đó?’

‘Đúng đó Quý Dương, bằng không sao cậu nói những lời không thật lòng thế kia, chắc là bị người nào đó uy hiếp rồi, đừng sự cứ can đảm nói thật ra, mình và Thiên Dục sẽ đứng về phía cậu!’ Lãnh Thiên Dục mang vẻ mặt “chỉ sợ thiên hạ không loạn” đứng đưng nói.

Cung Quý Dương toát mồ hôi lạnh, nếu không hiểu tâm lý “gây loạn” của hai người này, hắn dĩ nhiên sẽ cảm động đến chết vì tình anh em, nhưng mà...hắn còn lạ gì...

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vỗ vai Cung Quý Dương, giọng nói cực kỳ ôn hoà nhưng mang đầy đe dọa...

‘Quý Dương à, cậu bị ai uy hiếp vậy?’

Cung Quý Dương cười khan mấy tiếng, hắng giọng nói” Uy hiếp? Nào có ai uy hiếp mình chứ? Không có...không có...’

‘Này, mình nói hai người cậu đấy, vừa nãy ai liên tục nói là cố hết sức giúp đỡ mình vậy? Thế nào bây giờ lại lẳng lặng không nói tiếng nào, thật là quá đáng mà!’

‘Ngạn Tước, mình cương muốn giúp cậu hoàn thành tâm nguyện, nhưng mà...cậu nghĩ thử xem, Liên Kiều ngay cả Truy Ảnh của cậu cũng có thể phá hỏng, cậu nói nếu như mình dậy cô ấy cười ngửa, nói không chừng đến lúc đó cô ấy nổi tính nghịch ngợm, đốt cả trường đua của mình luôn thì sao?’ Lăng Thiếu Đường cẩn trọng nói.

‘Làm gì mà khoa trương như vậy chứ? Liên Kiều cũng chẳng phải phần tử khủng bố, Thiên Dục.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chuyển ánh mắt về phía Lãnh Thiên Dục.

‘Cậu không phải tin mấy tin vịt kia chứ?’

Lãnh Thiên Dục không nói gì, lần đầu tiên trong đời nuốt khan một ngụm nước bọt.

‘Trời ơi, Thiên Dục, không phải cậu chứ, trước giờ chưa bao giờ thấy cậu như vậy! Hô hô...! Cung Quý Dương cười to một tràng.

‘Ngạn Tước...’Lãnh Thiên Dục trực tiếp nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Dạy Liên Kiều bắn súng cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng nghe nói người phụ nữ của cậu rất nghịch ngợm, cậu cũng biết tuổi của cô ấy và tuổi của Tuyền tương đương nhau, lỡ như Tuyền bị cô ấy dạy hư, thậm chí là dụ dỗ đi mất thì biết làm sao?’

‘A, Lãnh Thiên Dục, cậu nói chuyện thật là làm người ta đau lòng nha, Liên Kiều của mình lại chẳng là tên buôn người, dẫn Tuyền của cậu làm gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước buột miệng nói.

‘Liên Kiều của mình?’

Ba người trầm mặt một lời nhắc lại câu nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng bốn cột, ánh mắt cũng đầy ám muội.

‘Được rồi, cảnh cáo cho các cậu, lần này các cậu đồng ý cũng được, không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu như vì các cậu mà làm trễ nãi chuyện hôn nhân của mình, nửa đời sau của mình sẽ bám theo các cậu đấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại giở giọng bức bách nói.

‘Haizz...’

Lăng Thiệu Đường thở dài một tiếng, ‘Vậy được thôi, ai bảo mình là bạn tốt của các cậu làm gì, vậy đi, phí bảo đảm giảm cho cậu 20%!’

‘Cái gì?’ Tiếng thét của Hoàng Phủ Ngạn Tước suýt thổi tung mái nhà, hừ Cung Quý Dương ở bên cạnh giật nảy mình.

‘Ngạn Tước, đừng có kích động như vậy chứ? Thiệu Đường hẳn chỉ đòi cậu phí bảo đảm thôi mà!’ Cung Quý Dương cố nén tiếng cười, nhẹ giọng an ủi.

‘Phí bảo đảm? Phí bảo đảm gì? Thiệu Đường cậu chơi xỏ quen rồi phải không, mới hai hôm trước còn làm mình tốn không ít tiền, bây giờ lại còn muốn phí bảo đảm gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc hỏi.

‘Này Ngạn Tước, cậu không thể tính gộp lại được không, lần trước mình là người chỉ điểm cho cậu, nếu như không phải là mình báo tin cho cậu, cậu làm sao biết được Liên Kiều và cái tên tiểu tử kia đang ở bên nhau chứ? Lần này phí bảo đảm rất quan trọng, nếu như cô ấy cao hứng đem thả hết ngựa của mình thì làm thế nào? Cho nên cậu nhất định phải có chút thành ý mới được!’ Lăng Thiệu Đường phân tích kỹ lưỡng.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước xanh mét.

Cung Quý Dương cũng tán đồng gật đầu, ‘Đúng vậy, mình cảm thấy Thiệu Đường nói rất có lý mà theo cách nói của cậu ấy, thực ra mình cũng nên tính chút công lao mới được, nếu như không phải nhờ mình, cậu làm sao tìm được Liên Kiều nhanh như vậy, nói không chừng là đợi cậu đuổi tới sân bay, hai người bọn họ đã sớm bay đi mất rồi!’

‘Cậu về phe hắn?’ Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không nắm bắt được, trên môi hé ra nụ cười nhàn nhạt.

‘Đương nhiên!’ Cung Quý Dương oanh liệt nói.

‘Thật là bạn tốt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một câu không đầu không đuôi, sau đó nhìn về phía Lãnh Thiên Dục...

‘Thiên Dục, còn cậu? Có yêu cầu gì không?’

186. Chương 191: Nợ Cũ Của Bốn Người Đàn Ông (7)

Lãnh Thiên Dục tựa hẳn thân hình cao lớn vào ghế, tháo cà vạt xuống, nói: ‘Mình cũng cảm thấy ý kiến của Thiệu Đường không tệ, hắn chỉ là lo lắng ấy con ngựa của mình thôi mà, cái mình lo lắng là Tuyền kia, vậy đi, phí bảo đảm của mình phải ột chút, chỉ giảm được cho cậu 10% thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng đáng sợ ...

‘Các cậu quả thật đúng là anh em tốt!’ Hấn nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

‘Đương nhiên!’ Lăng Thiệu Đường cười rất sảng khoái.

‘Dễ thôi, phí bảo đảm phải không? Yên tâm, mình nhất định sẽ đưa. Các cậu trực tiếp đòi Quý Dương là được rồi, toàn bộ phí bảo đảm này hấn sẽ thay mình trả!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vỗ lên vai

‘Vì cậu muốn lấy vợ, thế nào, trả hay không trả?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thẳng.

Cung Quý Dương nghe vậy, vội vàng nhìn vào màn hình không chút do dự nói với Lăng Thiệu Đường và Lãnh Thiên Dục? ‘Phí bảo đảm của các cậu toàn bộ do mình trả!’

Lãnh Thiên Dục và Cung Quý Dương bốn mắt nhìn nhau...

Qua một lúc lâu, Lăng Thiệu Đường mới mở miệng, Quý Dương, cậu phải làm cho rõ, chuyện này là chuyện của Ngạn Tước nha, có liên quan gì đến cậu đâu, cậu đừng quên, các khoản đầu tư tài chính của hấn rải rác khắp thế giới, không gõ đầu hấn thì gõ đầu ai?’

Cung Quý Dương xoa tay, ‘Không còn cách nào, ai bảo Tranh Tranh tốt với Liên Kiều như thế!’

‘Ồ...’ Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiệu Đường rốt cục đã hiểu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại vẻ mặt rất ung dung, ‘Đúng rồi, Thiên Dục, Liên Kiều còn muốn xem ‘Cổ may mắn’ của Tiểu Tuyên nữa đó, nhớ nói với cô ấy một tiếng!’

Lãnh Thiên Dục giật mình, ‘Không phải chứ?’

‘Cậu nên làm quen dần với tính tò mò của Liên Kiều đi!’ Hoàng Phủ Tiểu Ngưng nói.

‘Vậy mình phải tăng phí bảo đảm lên!’

Lãnh Thiên Dục cảm thấy mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra, ‘Nấu như người phụ nữ của cậu trong lúc cao hứng phá hỏng mất’ ‘Cổ may mắn’ vậy Tuyên nhất định sẽ điên mất, nói không chừng sẽ huỷ hôn luôn thì làm sao?’

‘Không sao. Cậu muốn bao nhiêu phí bảo đảm cứ nói với Quý Dương, hấn bây giờ có tiền đang không có chỗ tiêu, có phải không, Quý Dương?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ‘hiền lành’ như thiên sứ.

Mặt Cung Quý Dương xanh đến không thể xanh hơn. Hấn miễn cưỡng gật đầu, trong mắt không giấu được sự ai oán...

Lăng Thiệu Đường cũng thấy vẻ mặt tội nghiệp của Cung Quý Dương...

‘Quý Dương, đừng nhỏ tội nghiệp này, với hoàn cảnh của cậu mình chỉ có thể thể hiện đồng tình!’

Cung Quý Dương cắn răng, hung hăng nhìn Lăng Thiệu Đường, ‘Cậu đừng có mè nhoe chuột nữa!’

‘Aiiii, Quý Dương, cậu nói vậy là không đúng rồi, đây là học cậu mà, nhìn lại ba chúng mình xem, có ai chưa từng bị cậu bắt chẹt chứ?’ Lăng Thiệu Đường cười rất đắc ý.

‘Nghe rõ chưa? Thiệu Đường sở dĩ trở thành như vậy toàn là học của cậu hết đấy, bắt chẹt người khác không phải là thế mạnh của cậu sao? Từ nhỏ đến lớn đều là như thế mà, bây giờ Thiệu Đường và Thiên Dục đều biết hết rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý thò dài một tiếng.

‘Này Ngạn Tước, cậu nói chuyện có trách nhiệm một chút có được không? Mình so với cậu đơn thuần ngây thơ nhất rồi, cứ đem chuyện trộm cá năm đó mà nói, rõ ràng là mình đi trộm, kết quả là bị Thiệu Đường bắt chẹt!’ Cung Quý Dương than thở.

‘Aiii, Quý Dương, cậu nói gì? Trộm cá? Là nói chuyện năm chúng ta tám tuổi đó hả? Lần đó chúng ta không bắt được con cá nào, mình đi trộm cá, lại bị cậu bắt chẹt mới đúng!’ Lăng Thiệu Đường nhớ lại chuyện xưa, bắt đầu huyền thuyên.

‘Được rồi được rồi, Thiên Dục là người ngoài cuộc, để hắn nói thì biết ngay!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời bọn họ.

Lãnh Thiên Dục ngược lại rất hào hứng xem hai người “tính nợ cũ”, sau đó điềm đạm nói, “Mình không biết!”

‘Cái gì? Sao cậu lại không biết được chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu hỏi lại.

‘Quên rồi!’ lãnh thiên dục lời nói quý như vàng, chỉ ném ra hai chữ.

‘Quên rồi?’ Lăng Thiệu Đường hét lên một tiếng, ‘Này Thiên Dục, lúc đó Quý Dương bắt chetj mình rõ ràng là cậu cũng có mặt ở đó!’

‘Làm ơn đi, cái gì gọi là bắt chet chứ? Rõ ràng là cậu ra tay với mình, bây giờ nghĩ lại mình còn đau lòng đây nè!’ Cung Quý Dương không tỏ ra yếu thế chút nào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy LLãnh Thiên Dục đang xem náo nhiệt, hắn cũng lười vạch trần chân tướng, chỉ cười nói: ‘Thiên Dục, cậu không phải là giảm trí nhớ đó chứ, mình cũng có nghe cậu nhắc đến chuyện này mà!’

‘Phải không? Không nhớ rõ!’

Trên môi Lãnh Thiên Dục câu lên một nụ cười như có như không, tiện tay châm một điếu xì gà, nhàn nhã hưởng thụ.

‘Đã nói cậu năm đó lắc đầu là bịThiệu Đường mua chuộc rồi, bây giờ cậu ta đổi tính rồi, không muốn nói giáo cho giặc nữa đấy mà!’ Cung Quý Dương cười càn quỵ di.

‘Cung Quý Dương, cái tên lừng gạt này, rõ ràng năm đó là cậu giữ trò trước, Ngạn Tước, cậu làm trọng tài đi, chúng ta nói cho rõ chuyện năm đó!’ Lăng Thiệu Đường hạ chiến thư.

‘Được rồi được rồi, Thiên Dục năm đó cũng có mặt ở đó, lần này không thể mất nhắm mắt mở được nữa! Hôm nay phải đem chuyện trộm cá năm đó làm cho rõ ràng mới được! Không làm rõ thì không cho đi~’

Cung Quý Dương cũng kích động, đứng dậy nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lãnh Thiên Dục ngược lại rất có kiên nhẫn, đứng ra làm trọng tài!

Ở Cung thị tài phiệt, ai nấy đều bận làm việc đến toát mồ hôi, nào có ai ngờ trong văn phòng tổng tài lớn kia đang chứng kiến bốn sếp lớn của tứ đại tài phiệt đang tranh cãi nhau đến sứt đầu mẻ trán vì một chuyện không đầu từ năm nào.

187. Chương 192: Đi Mã Lai (1)

Plato hỏi thầy mình là Socrates, cuộc sống là gì? Socrates bảo ông ấy đi vào một khu rừng, trên đường đi thấy loại hoa nào đẹp nhất thì hái lấy mang về, Plato vâng lời đi vào rừng. Qua ba ngày mà vẫn chưa thấy ông về, Socrates liền đi vào rừng tìm, sau cùng phát hiện ra Plato đã cắm trại ở trong rừng.

Socrates hỏi hắn, ‘Con đã tìm thấy loài hoa đẹp nhất chưa?’

Plato chỉ vào đóa hoa bên cạnh nói, ‘Đây chính là loài hoa đẹp nhất!’

Socrates hỏi, ‘Vì sao con không hái nó mang về?’

Plato trả lời thầy mình, ‘Nếu như con hái nó xuống, nó sẽ héo đi rất nhanh, còn nếu như con không hái nó, nó sớm muộn gì cũng khô héo đi. Cho nên con ở bên cạnh nó lúc nó nở đẹp nhất. Đợi đến khi nó tàn rồi con lại đi tìm một bông hoa khác. Đây đã là bông hoa đẹp nhất thứ hai mà con tìm thấy!’

Lúc này Socrates mới cho học trò mình biết, ‘Con đã biết chân tướng của cuộc sống rồi đó!’

... Cuộc sống chính là theo đuổi và tận hưởng từng thời khắc tốt đẹp nhất của sinh mệnh!

Langkawi, hòn đảo thiên đường!

Nơi ở của hoàng thất Mã Lai, cách thành phố Langkawi khoảng 30km nằm cạnh biển Andaman, thuộc bang Kedah, sát biên giới Thái – Mã, bờ biển phía tây còn có một vịnh biển hết sức yên tĩnh, cảnh đẹp nên thơ – Vịnh Burau.

Từ trên cao 30.000m qua cửa máy bay có thể nhìn thấy khung cảnh nên thơ bên dưới, trên một diện tích rộng lớn, tòa nhà sang trọng mang phong cách Mã Lai hiện ra trước mắt.

Vương thất Nakheer là một gia tộc mang màu sắc thần bí nhất của Mã Lai, không chỉ đơn giản là vì người trong gia tộc có trực giác hơn hẳn người thường cùng với Giác Đầu Thuật mà ai nghe cũng khiếp sợ, càng quan trọng hơn là trong lịch sử, vương thất Nakheer đã có những đóng góp to lớn mà không ai phủ nhận được.

Người có uy quyền nhất trong vương thất Nakheer là ông lão Hoa Đô, cũng chính là ông nội của Liên Kiều. Ông tự xưng là ông lão Hoa Đô, mà người bên ngoài cũng dùng danh xưng thân thiết này để gọi ông.

Giống như gọi một vị thần trong tín ngưỡng của họ.

Hai năm trước vương thất Nakheer mới từ thủ phủ của Mã Lai dời đến mảnh đất thiên đường Langkawi này, nguyên nhân là vì ông lão Hoa Đô đã già rồi, đối với những chuyện thị phi trong vương thất đã sớm nhàm chán, ông bây giờ chỉ thích hưởng thụ cuộc sống an nhàn, hưởng thụ một cuộc sống thật sự!

Máy bay từ từ đáp xuống sân bay tư nhân đã được trải thảm đỏ, những người làm sớm đã sắp thành đội ngũ đón tiếp, trên mặt mỗi người đều là vẻ cung kính và nghiêm túc.

Khi cánh cửa máy bay mở ra, cái đầu nhỏ của Liên Kiều đã không đợi được mà lộ ra nhìn sau đó là cả thân hình nhỏ nhắn.

“Kuching tiểu thư, hoan nghênh tiểu thư về nhà!”

Người làm đứng thành hai hàng vừa thấy Liên Kiều nhảy xuống, liền đồng loạt cúi người chào.

“Ngoan nha ngoan nha, tôi bây giờ gọi là Liên Kiều, nhớ kỹ đó!” Liên Kiều xua xua tay, nói với những người làm.

Người làm ai nấy đều nhìn nhau, hiển nhiên họ không hiểu “Liên Kiều” nghĩa là gì.

“Ông nội...”

Khi Liên Kiều vừa ngẩng đầu đã thấy một bóng người tóc bạc từ từ đi về phía mình, lập tức vui mừng hô lên một tiếng, vội vàng chạy đến.

“Ông nội, con nhớ ông nhiều lắm, tối qua nằm ngủ còn mơ thấy ông nữa đó!” Cô vừa nói vừa bổ nhào vào lòng ông, trên gương mặt nhỏ nhắn là vẻ nhớ nhung chân thành.

“Thật là, lớn như vậy rồi mà cứ như đứa bé vậy, con xem, ở trước mặt bố mẹ chồng và chồng tương lai mà không nhéo với ông như đứa bé vậy!”

Ông lão Hoa Đô lão nhân là một vị lão nhân rất hiền từ, tuy râu tóc đã pha sương nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh, tinh thần sáng láng, không khó hình dung ra thời tuổi trẻ ông lợi hại đến thế nào, trên người mặc trang phục của vương thất Mã Lai, rõ ràng là ông rất xem trọng buổi gặp mặt hôm nay.

Khi ông nhìn thấy cả nhà Hoàng Phủ từ trên phi cơ bước xuống, trên mặt hiện ra một nụ cười hiền hòa, ông vỗ nhẹ vai Liên Kiều, bước lên phía trước cười sang sảng...

“Gia tộc Hoàng Phủ hôm nay đến thăm thật là nhà tranh thêm sáng, hoan nghênh, hoan nghênh!”

“Ông lão Hoa Đô, nhiều năm không gặp ngài vẫn tinh anh như xưa, thực làm cho cháu khâm phục!” Hoàng Phủ Ngự Phong khiêm tốn tiến đến bắt tay Hoa Đô lão nhân.

“Nào có nào có, ta tuổi đã gần trăm, chỉ có cháu là vẫn phong độ như xưa!” Ông lão Hoa Đô cười ha hả.

“Đây là vợ cháu Triễn Sơ Dung, lúc ngài đến ”Hoàng Phủ” của chúng cháu, vợ cháu đúng lúc không có ở đây!” Hoàng Phủ Ngự Phong cười nói.

“Ngài Hoa Đô, chào ngài, cháu vẫn thường nghe Ngự Phong nhắc về ngài, hôm nay được gặp quả là vinh hạnh!” Triễn Sơ Dung đĩnh đạc nói.

“Tốt tốt, không hổ là thiên kim của Triễn Thị, quả thật có phong thái danh môn!” Ông lão Hoa Đô gật đầu cười.

Hoàng Phủ Ngự Phong chỉ tay về Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng bên cạnh..

“Đây là con trai cháu, Hoàng Phủ Ngạn Tước!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bước lên, từ tốn mà đường hoàng, cúi người chào, “Gọi ngài là ông lão Hoa Đô thì quá xa lạ, ông nội, chào ông!”

Một câu nói, trực tiếp thuyết minh quan hệ giữa hắn với Liên Kiều.

Ông lão Hoa Đô cũng nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, gương mặt anh tuấn, tư thế đĩnh đạc, trong ánh mắt tràn đầy trí tuệ và trầm tĩnh, không khỏi lên tiếng tán thưởng, “Ngự Phong à, đây... đây là con trai cháu... Hoàng Phủ Ngạn Tước?”

Hoàng Phủ Ngự Phong cười đáp lời: “Đúng vậy, đây chính là con trai trưởng của cháu!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhìn về ông lão Hoa Đô, trên môi vẫn là nụ cười tao nhã lộ ra khí chất hơn người.

“Tốt lắm tốt lắm, thật là rồng trong loài người!”

Trong mắt ông lão Hoa Đô tràn đầy vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, “Tước Nhi, đây là Tước Nhi sao, không ngờ Tước Nhi hôm nay đứng trước mặt ta lại xuất sắc như vậy, tuổi còn trẻ đã là người thừa kế của tài phiệt, tốt lắm, tốt lắm...”

Trong giọng nói của ông có chút vui mừng lại có chút an ủi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe câu nói của ông lão Hoa Đô, thân hình hơi run, Tước Nhi? Cách gọi này đã lâu lắm không được nghe rồi.

Hoa Đô lão nhân nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong mắt tràn đầy triu mến, nhất thời cứ nắm tay hắn không buông...

“Đi, ở đây gió lớn lắm, chúng ta vào trong nói chuyện đi!”

Ông vừa nói vừa nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, “Tước Nhi, đi gần ông nội một chút, để ông nhìn con cho kỹ!”

Tuy trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút hồ nghi nhưng vẫn nở nụ cười tao nhã, chủ động tiến lên cúi chào Hoa Đô lão nhân.

“Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, đây là ông nội của em, em muốn cúi chào ông nội!”

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đi sát bên cạnh ông nội, trong lòng liền không vui giống như đứa bé vừa bị người ta đoạt đi món đồ chơi.

188. Chương 193: Đi Mã Lai (2)

‘Hừm!’ Liên Kiều chau môi liếc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, tức tối đi vượt lên trước.

‘Xem đứa cháu này của ta, đều là do ta chiều hư nó rồi, đợi nó gả vào nhà Hoàng Phủ, vẫn phải nhờ cháu trai và cháu dâu bao dung cho nó mới được!’ ông lão Hoa Đô nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung nói.

‘Ngài Hoa Đô, Liên Kiều đứa bé này ngây thơ đơn thuần lại thông minh lanh lợi, ngài yên tâm, con và Hoàng Phủ đều rất thích con bé!’ Triển Sơ Dung cười nói.

Ông lão Hoa Đô rất hài lòng, gật đầu, sau đó quay sang Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Tước Nhi, đứa cháu nghịch ngợm này của ta từ hôm nay giao lại cho con, nó tuy là có chút nghịch ngợm nhưng lòng dạ rất tốt, con nhất định phải bảo vệ nó thật tốt mới được!’

‘Ông nội, xin ông yên tâm, Liên Kiều là vợ của con, con nhất định sẽ dùng thời gian cả đời bảo vệ và chăm sóc cô ấy!’

Trên gương mặt anh tuấn tuyệt luân của Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể dễ dàng nhận ra sự chân thành và nghiêm túc.

‘Tốt lắm, ta quả là không có nhìn sai người, khi ông nội con đưa ảnh của con cho ta xem, ta đã biết ngày sau của con nhất định không đơn giản, quả đúng là như thế!’ ông lão Hoa Đô trù mến nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, ‘Ông nội, người quá khen rồi, thì ra người có nhìn ảnh của con lúc nhỏ!’

Thì ra là như vậy, nghĩ lại lúc mình sinh ra liền là niềm kiêu hãnh của cả nhà, mà Hoa Đô lão nhân và ông nội là bạn thân nhiều năm, lúc đó mình đương nhiên là trở thành đề tài nói chuyện của hai người già rồi. Hoa Đô lão nhân từ lúc gặp mặt vẫn luôn gọi mình là “Tước Nhi”, chắc là gọi theo ông nội rồi, đây chắc cũng là cách ông lão Hoa Đô thể hiện sự tưởng niệm đối với người bạn thân sớm đã qua đời.

“Đương nhiên là xem rồi, lúc đó tuy rằng không có gặp con ngoài đời thực, nhưng vừa nhìn bức hình ta đã biết đứa bé như con sau này sẽ làm nên chuyện lớn, trên mặt tràn đầy vẻ anh khí và kiên định giống hệt như ông nội và cha con, chỉ đáng tiếc ông nội con ra đi quá sớm, bằng không thấy đứa cháu này bây giờ ưu tú như vậy, nhất định sẽ...” Nói đến đây, giọng của ông lão Hoa Đô có chút nghẹn ngào, trong mắt cũng lấp lánh ánh lệ.

Tình cảnh này đúng là “cảnh cũ còn đây người đi mất.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định mở lời thì đã nghe từ không xa truyền lại một tràng tiếng kêu kinh ngạc...

“Kuching... Kuching là em sao? Trời ơi!”

Sau đó lại nghe tiếng reo mừng của Liên Kiều...

“A, anh Đan Tư!”

Trên bãi cỏ cách đó không xa, hai người thân thiết ôm lấy nhau, màn thân mật này lọt hết vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần chau mày lộ vẻ không vui.

Còn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung ai nấy nhìn nhau.

“Kha kha, là anh họ của Kuching, từ nhỏ đến lớn là nó thương yêu con bé nhất, cũng may là còn có Đan Tư đứa bé này, bằng không tuổi thơ của Kuching cũng rất cô độc. Yên tâm đi...”

Ông lão Hoa Đô như nhìn thấu vẻ không vui trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, ông đưa tay vỗ vỗ tay hần, đầy thâm ý nói.

“Anh Đan Tư, anh không nhớ em sao? Sao không đến Hồng Kông thăm người ta?”

Trong phòng khách lớn, Liên Kiều không chút cố kỵ ngồi sát bên cạnh Đan Tư, nhõng nhẽo nói.

Đan Tư cũng có thể coi như một người đàn ông đẹp trai, mặt mũi thanh tú, dáng người cao ráo, duy chỉ có thiếu đi một chút anh khí.

Hần cười cười, “Ai nói là anh không nhớ em, từ sau khi em đi, anh gần như đêm nào cũng mơ thấy em!”

“Thật sao?” Liên Kiều không tin.

“Đương nhiên là thật rồi!” Đan Tư vội vàng lên tiếng.

Lời nói của hai người lọt vào tai của Hoàng Phủ Ngạn Tước vô cùng chói tai, người đàn ông này, ánh mắt nhìn về phía Liên Kiều hoàn toàn không giống với ánh mắt của một người anh trai nhìn em gái mình, là đàn ông, Hoàng Phủ Ngạn Tước hiểu ánh mắt ấy hàm chứa điều gì.

Hắn nghe nói ở đất nước này anh em họ cũng có thể kết hôn, ở xã hội Trung Quốc cũ cũng không phải chủ trương cho thân càng thêm thân sao?

Khi bàn tay không ý thức nắm chặt lại thì bên tai đã nghe tiếng cười ssang sảng của ông lão Hoa Đô...

“Đan Tư, tới chào hỏi khách quý của gia tộc Hoàng Phủ đi con!”

Đan Tư cực kỳ nghe lời, bước lên nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sở Dung, nhẹ nghiêng người cung kính nói: “Hoàng Phủ tiên sinh, Hoàng Phủ phu nhân, chào các vị, nguyện chuyển đi Mã Lai lần này của hai vị sẽ được trời cao chúc phúc!”

“Tốt! Tốt!” Hoàng Phủ Ngự Phong tươi cười gật đầu.

Triển Sở Dung định thần nhìn kỹ người đàn ông trước mặt, lại liếc mắt về phía con trai, cố ý nói: “Ồ, thì ra con là Đan Tư, nếu như luận về thứ tự, ta nên gọi con là hoàng tử Đan Tư đúng không, quả nhiên là nhân tài!”

Đan Tư nghe xong, sự kiêu ngạo trong lòng cũng theo đó dâng lên, hắn cười cười: “Hoàng Phủ phu nhân ngài quá lớn rồi!”

Lúc này ông lão Hoa Đô mới uy nghiêm nói: “Người bên cạnh ta là tổng tài đương nhiệm của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước tiên sinh, là con trai trưởng của gia tộc Hoàng Phủ và cũng là vị hôn phu của Liên Kiều!”

Đan Tư nghe xong, trên mặt lộ vẻ không được tự nhiên, sau đó hắn tiến lên, “Hoàng Phủ tiên sinh, xin chào!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng mỉm cười gật đầu chào, ánh mắt sắc bén không ngừng đánh giá hắn. Nhân tài? Cầu tài thì có! Hừm! (Mìn: Anh đáng iu nhỉ, chỉ giỏi mắng người)

Tuy nhiên với kinh nghiệm bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường cộng với bản tính điềm tĩnh vốn có, hắn hoàn toàn không lộ ra biểu tình gì trên mặt, cực kỳ điềm đạm nói: “Thì ra là anh trai của Kuching, xin thứ lỗi cho tôi trước giờ chưa nghe Kuching nhắc đến. Hôm nay gặp ở đây thật là vinh hạnh, sau này khi tôi và Kuching kết hôn, xin mời có dịp đến ”Hoàng Phủ” làm khách một chuyến!”

Đan Tư cười càng không được tự nhiên, lúc này hắn cũng ngầm đánh giá Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một tia bất an, người đàn ông này chỉ yên lặng ngồi ở đó thôi, nhưng mỗi cử động đều mang một khí chất đặc biệt cùng sự cương nghị mà người thường không thể sánh kịp mà trong ánh mắt cũng tràn đầy trí tuệ và điềm tĩnh khiến người ta không dám xem thường.

Chẳng lẽ ông lão Hoa Đô thật sự muốn đem Kuching gả cho người đàn ông này?

Ngay lúc hai người đàn ông đang âm thầm đánh giá nhau, đã thấy Liên Kiều chạy lên, kéo Đan Tư trở về chỗ ngồi, cố ý nói bên tai hắn: “Anh ngàn vạn lần đừng có nghe anh ta nói, đợi lúc anh thật sự tới ”Hoàng Phủ” rồi, anh ta nhất định sẽ đuổi anh đi, anh ta nhỏ mọn lắm!”

“Kuching!” Ông lão Hoa Đô nghe Liên Kiều nói vậy, có chút ngượng ngùng nhìn cả nhà Hoàng Phủ, tức giận nói: “Không được vô lễ!”

189. Chương 194: Đi Mã Lai (3)

Liên Kiều chu môi, vẻ mặt ủy khuất, ngay cả đôi mắt màu tím cũng trở nên ảm đạm, rõ ràng là rất không tình nguyện.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, cười thầm nói: ‘Ông nội, người đừng nên tức giận, Liên Kiều tuy nghịch ngợm nhưng con rất thích!’

Một câu nói, nhã nhặn mà không mất phong độ, chủ động xuất kích, trực tiếp đánh tan vẻ thắng lợi trên mặt Đan Tư.

‘Con xem, Kuching, con có thể gả cho người chồng ưu tú như vậy, thật là may mắn của con, sau khi vào nhà Hoàng Phủ con nhất định phải ngoan, đừng để cho hoàng thất Mã Lai chúng ta mất mặt đấy!’ Hoa Đô lão nhân thở dài một tiếng, trong lòng lại ngầm khen ngợi đứa cháu rể không thôi.

‘Ông nội ...’ Liên Kiều kháng nghị, vẻ mặt bất mãn.

Hừm, dám ở trước mặt ông nội ra vẻ này nọ!

‘Ngài Hoa Đô, ngài suy nghĩ nhiều rồi, Liên Kiều rất được lòng mọi người, chúng con thương con bé còn không hết!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười nói.

‘Haizz, thật là làm ọi người chê cười rồi, đứa cháu này của ta thật quá nghịch ngợm rồi!’

Ông lão Hoa Đô ngại ngừng nói, thở dài một tiếng lại nói tiếp, ‘Nhưng mà đứa bé này thật sự khiến người ta yêu mến vô cùng. À, mà con sao tự dừng lại đổi tên thành Liên Kiều?’

‘Ông nội, người ta học Trung y mà, dĩ nhiên là chọn tên Liên Kiều rồi!’ Liên Kiều nũng nịu nói.

‘Vậy sao con không chọn tên là Hoàng Liên luôn đi, ở Mã Lai người càng dễ biết con học Trung Y!’ Ông lão Hoa Đô trách cứ.

‘Người ta mới không chọn tên Hoàng Liên, Hoàng Liên đáng lắm ăn nhiều có thể bị câm luôn, không thèm!’ Hô hô...

Câu nói của Liên Kiều khiến cả nhà cùng bật cười.

‘Nha đầu, qua đây!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút cố kỵ cười khác, vẫy tay về phía cô, giọng điệu hệt như một người chồng nói với vợ mình.

Đan Tư sững người, ở nước hân, rất hiếm có người đàn ông nào cường hãn như thế.

Liên Kiều cũng không để ý ánh mắt của Đan Tư, lẩm bẩm nói: ‘Không thèm!’

‘Vậy không có xe đua chơi đâu đấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm nói.

Nghe vậy Liên Kiều vội nhảy lên, ‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh không được nuốt lời đó!’

‘Anh không có, nếu như em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ thỏa mãn hết những ước muốn của em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tự nhiên nói.

Liên Kiều không nói thêm, chạy đến bên cạnh hân ngoan ngoãn ngồi xuống, để mặc cho cánh tay mạnh mẽ của hân giữ chặt nơi eo mình.

‘Hô hô...’ Ông lão Hoa Đô thấy một màn này, hết sức vui mừng, ‘Thật là vô quýt dày có móng tay nhọn, nha đầu nghịch ngợm này nhất định phải có Tước Nhi mới chế phục được!’

‘Ông nội nói phải đó, Liên Kiều quả thật có lúc rất nghịch ngợm, giống như một đứa trẻ vậy, rất ham chơi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thân thiết nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình ý.

Tim Liên Kiều hốt nhiên “đông” một tiếng đập loạn lên.

‘Ai ham chơi chứ...’

Cô yếu ớt phản kháng, đôi mắt tím nhìn hẩn chằm chằm giống như bị hẩn thôi miên.

‘Chính là nha đầu em đó, ngoài em ra còn có ai chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sùng nịnh vuốt mũi cô, sau đó vỗ vỗ sau ót cô, thập phần trù ẻo.

Một màn này khiến ông lão Hoa Đô, Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung vui đến nở hoa, nhưng lọt vào mắt Đan Tư lại vô cùng chói mắt.

Bầu không khí chợt trở nên có chút quỷ dị, người hạnh phúc cảm thấy hạnh phúc còn người khó xử cảm thấy càng khó xử.

‘Đúng rồi, mãi vui suýt nữa thì quên mất!’

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới cất lời: ‘Biết ngài Hoa Đô trước giờ vẫn lưu luyến mùi thơm của trà Hồng Bào ở núi Vũ Di, hôm nay cháu đặc biệt mang đến danh trà từ Bán Sơn Nhai của Cửu Long Khoa, hy vọng có thể giúp ngài bớt nỗi nhớ nhung!’

Vừa nói Hoàng Phủ Ngự Phong vừa ra hiệu cho vệ sĩ lấy ra một hộp lễ vật tinh xảo, cung kính đưa đến trước mặt Hoa Đô lão nhân.

‘Cháu thật có lòng, còn nhớ sở thích của lão già này, thật tốt!’ Trong mắt Hoa Đô lão nhân tràn đầy ý cười, ông vừa nhẹ mở hộp lễ vật, mùi thơm đã tràn vào mũi.

‘Quả nhiên là trà ngon, nghe đồn Hồng Bào trên thế giới chỉ còn lại ba cây, thật là đáng tiếc...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng: ‘Ông nội nói vậy là không đúng rồi, vốn là “vật quý là vì hiếm”, cho nên như vậy người ta mới càng trân trọng!’

‘Nói hay lắm, rất tốt, rất tốt, Ngự Phong...’

Ông lão Hoa Đô chuyển ánh mắt về phía Hoàng Phủ Ngự Phong nói: ‘Từ lúc ta gặp được Tước Nhi liền thích nghe nó nói chuyện, nếu như không phải ngày cưới của chúng nó gần kề, ta nhất định phải lưu Tước Nhi ở đây mấy ngày, thật không nỡ để nó đi nhanh như vậy!’

‘Người yên tâm, con sẽ sắp xếp thời gian, sau khi kết hôn xong, chúng con sẽ thường xuyên về đây thăm người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng nói.

‘Được, được!’

Ông lão Hoa Đô lộ vẻ mặt được an ủi, sau đó quay về phía quần gia: ‘Mau đem trà này pha đem lên!’

‘Dạ!’ Quần gia cung kính tiếp lấy hộp trà, vội vàng đi chuẩn bị.

Rất nhanh, một bộ dụng cụ pha trà đã được bày ra trước mặt mọi người, người làm thành thực pha trà, không lâu sau một mùi hương thơm ngát đã lan tỏa khắp trong không khí.

Sau khi thưởng thức một ngụm trà, Ông lão Hoa Đô lưu luyến nhắm nháp hương vị thanh mát của loại trà nổi tiếng, sau đó thở dài một tiếng, ‘Ngự Phong, cha con trước giờ cũng rất thích trà đạo, càng thích sưu tầm các loại danh trà, Trung Quốc là đất nước của trà, mà loại trà này cũng là loại trà mà cha con thích uống nhất, cũng là với sự dẫn dắt của cha con mà ta cũng bắt đầu yêu thích mùi hương thanh mát này, nghĩ lại năm đó ta và cha con có thể nói là hận gặp nhau quá muộn, không có chuyện gì là không nói được với nhau, lại còn định hôn ước cho hai đứa cháu, không ngờ hẩn còn chưa kịp thấy Tước Nhi cưới vợ sinh con...’

Vừa nhắc đến ông nội của Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng nói của Ông lão Hoa Đô có chút nghẹn ngào, trong mắt cũng có ánh lệ, có thể tưởng tượng năm đó giao tình của hai người sâu đậm đến đâu.

Bầu không khí có chút thương cảm, đang lúc Hoàng Phủ Ngự Phong định lên tiếng an ủi Hoa Đô lão nhân lại nghe có tiếng khóc truyền đến.

‘Aiiiii...’ Là Liên Kiều, cô đang khóc.

‘Sao vậy, nha đầu? Tự dưng sao lại khóc?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, vội vàng ôm lấy vai cô hỏi.

Còn ông lão Hoa Đô và những người khác cũng trợn mắt nhìn Liên Kiều.

190. Chương 195: Đi Mã Lai (4)

Liên Kiều thút thít nói” Người ta cảm động mà..”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói như rơi vào sương mù ” Cảm động ? Cảm động cái gì ?.”

“Tình bạn của ông nội em với ông nội Hoàng Phủ đó,nghe ông nói em cũng muốn gặp ông nội Hoàng Phủ,ông nhất định cũng sẽ giống như ông nội yêu thương em...”

Liên Kiều càng nghĩ càng cảm động, từng giọt từng giọt nước mắt tí tách rơi, làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy mà đau lòng.

” Được rồi được rồi, nha đầu đừng khóc nữa,ông nội anh tuy không còn nữa nhưng em còn bố mẹ chồng tương lai,họ cũng yêu thương em như ông nội.” Hắn nhẹ giọng an ủi.

” Vậy còn anh ?.” Liên Kiều ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước mềm nhũn,hắn nở nụ cười,” Nha đầu ngốc, em sắp làm vợ của anh rồi,làm chồng đương nhiên là sẽ yêu thương vợ rồi.”

Liên Kiều lúc ấy mới vui trở lại. Thấy vậy trên mặt ông lão Hoa Đô hiện lên nét cười triu mến:” Nha đầu này, lớn rồi mà tính vẫn còn trẻ con thế.”

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới lên tiếng:” Lão Hoa Đô,nếu như hai đứa trẻ đã có ý với nhau hay là chúng ta nhanh chóng định ngày kết hôn cho chúng.Còn đây là sinh lễ đính hôn của nhà Hoàng Phủ ! Ngạn Tước trước nay làm việc rất chu đáo, đây đều là những sinh lễ dành cho đám cưới mà Ngạn Tước đích thân chuẩn bị !.”

Nói xong liền vỗ tay ra hiệu, vệ sĩ liền dâng sinh lễ là đến trước mặt ông lão Hoa Đô.

” Cái này... ”

Ông lão Hoa Đô nhìn sinh lễ trước mặt có chút không hiểu ” Cháu à,con sao phải làm thế,ta và cha con là bạn thân nhiều năm,chuyện hôn ước cũng sớm đã quyết định,ta nhận phần sinh lễ này không thích hợp cho lắm, ta không thể nhận.”

“Ông nội... !”

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười nói” Người cũng biết ông cố con là Hoa Kiều, trước giờ vẫn luôn duy trì truyền thống của người Hoa từ đời này sang đời khác,đám cưới là chuyện lớn mà chuẩn bị sinh lễ đương nhiên là một trong số những truyền thống tốt đẹp,con tin rằng nếu ông nội còn sống, ông cũng sẽ dặn dò con làm như thế. Cho nên... phần sinh lễ này xin ông nhận cho !.”

Ông lão Hoa Đô nghe vậy cũng cảm thấy hắn nói có lý mới gật đầu. “Vậy cũng được, nếu như ta còn từ chối nữa là không tôn trọng văn hoá của người Trung Quốc rồi. Được vậy ta nhận,nhưng ta có một điều kiện !.”

“Xin Người nói” Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi.

” Điều kiện của ta rất đơn giản, đó là hy vọng hai con có thể mau chóng kết hôn. Không biết bên gia đình đã chọn được ngày chưa ?” Ông lão Hoa Đô nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói :” Xin người yên tâm, hôn lễ đã chọn được ngày, là vào âm lịch mừng tám tháng sau!

”

” Mừng tám ?” Ông lão Hoa Đô không rành về âm lịch lắm liền hỏi lại.

” Cũng là nửa tháng sau !” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắc nhở.

”Ồ ! Vậy sao ? Được được, nếu như chuẩn bị không quá gấp rút thì ta đồng ý!” Hoa Đô lão nhân cười rạng rỡ.

” Tất cả con đã sắp xếp thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không để Liên Kiều chịu một chút ủy khuất nào.” Hoàng Phủ Ngạn Tước đỉnh đầu nói.

” Được được. Kuching...đến bên ông nội này.” ông lão Hoa Đô vẫy tay về phía Liên Kiều.

Cô vội chạy đến.

” Kuching,qua nửa tháng nữa chính là hôn lễ của con và Tước Nhi,trong thời gian này con phải ngoan ngoãn, đừng gây thêm phiền phức gì cho nhà Hoàng Phủ ,sau khi kết hôn cũng phải học làm một người vợ hiền, đừng giống như bây giờ mỗi ngày đều ham chơi, có nghe chưa ?.” Hoa Đô lão nhân nói lời tận đáy lòng.

Liên Kiều căn bản là nghe cũng như không mấy lời này nhưng bởi vì muốn ông nội không lo lắng và giận dữ, cũng liền gật đầu.

” Vậy mới là cháu ngoan của ông chứ !.” Ông lão Hoa Đô thấy vậy, trong lòng rất vui

Liên Kiều thấy ông nội vui vẻ,trong lòng cũng nhẹ nhàng, cô nghiêng đầu nhìn Hoa Đô lão nhân :” Ông nội, lâu rồi con không về đây,con muốn ra ngoài chơi !.”

” Đừng làm rộn,bây giờ đang bàn luận chuyện đám cưới của con,con ngồi yên ở đó,một lát nữa nói sau!” Ông lão Hoa Đô khẽ trách.

Liên Kiều đảo mắt một vòng, sau đó bước đến níu cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ” Ngày đám cưới không phải đã quyết định rồi sao ? Hơn nữa, anh ấy trước giờ chưa từng đến nhà chúng ta lần nào, con dẫn anh ấy đi dạo,được không ? ”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười nhìn cô gái trong lòng... thật biết tìm bìa đỡ đạn nha. Nói không chừng một lát nữa không biết chạy đến đâu chơi bỏ lại mình một mình đây.

Nhưng... thấy cô ỷ lại mình như vậy hẳn rất vui cho nên cất lời :” Liên Kiều nói cũng không phải không có lý, con trước giờ chưa từng đến đây, đi dạo một chút cũng tốt !”

Nghe vậy, Liên Kiều giương mắt nhìn hẳn đầy cảm kích.

Ông lão Hoa Đô nghe vậy liền cười nói :” Được, vậy... Tước Nhi con đi cùng con bé dạo một vòng đi !”

191. Chương 196: Đi Mã Lai (5)

Chỗ ở của hoàng thất Mã Lai được trang hoàng rất đặc sắc, tuy không bề thế như “Hoàng Phủ” nhưng mang một vẻ đẹp riêng, diện tích cũng không lớn lắm nhưng so với nhà của những người giàu có ở Mã Lai thì quy mô cũng không phải nhỏ.

Căn biệt thự được xây gần biển, bởi vậy trong không khí tràn đầy mùi vị của biển cả, đứng ở biệt thự có thể thu hết phong cảnh đẹp để nên thơ vào tầm mắt.

‘Ha ha, Hoàng Phủ Ngạn Tước, nơi đây đẹp không? Từ khi dọn đến đây em chỉ trở về có hai lần, nhưng lần nào cũng chơi rất vui. Anh biết không, ở gần đây có rất nhiều điểm du lịch nổi tiếng nha!’ Liên Kiều ríu rít như chú chim.

Đối với phong cảnh của Langkawi Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên là biết rõ. Tuy rằng bận rộn với công việc nên hẳn không có quá nhiều thời gian đi du lịch, nhưng cũng không phải chưa từng đi qua những khu có phong cảnh đẹp như thế này để thị sát hoàn cảnh hoặc đi gặp khách hàng. Nơi đây phong cảnh rất đẹp, nhưng đẹp mấy cũng không bằng cảnh đẹp trước mắt.

Ánh mặt trời chiếu vào Liên Kiều khiến vẻ đẹp của cô có chút không chân thật. Ánh sáng nhàn nhạt như một vầng hào quang màu vàng nhạt lấp lánh vây quanh cô, chiếu lên làn da trắng nõn của cô khiến nó trở nên gần như suốt, đẹp không chút tỳ vết mà nụ cười rạng rỡ trên môi cô khiến cô như một vị thiên sứ trên trời, toàn bộ vẻ đẹp đó hiện ra trước mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Đối diện với một cô gái như vậy làm sao có thể không trầm luân!!!

‘A, Hoàng Phủ Ngạn Tước, mau đến đây xem nè!’ Ở gần đó vọng lại tiếng của Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước men theo hướng âm thanh của Liên Kiều lần đến, nhìn thấy dưới tán cây xanh um là hai chú chim nhìn bên ngoài giống như chim két, màu sắc rất rực rỡ, thân hình lùn mập, đuôi ngắn, chiếc mỏ đỏ khá to, trên đầu có một chòm lông đen trên cổ lại có một chòm lông màu vàng, ở ngực và lưng đều là lông xanh nhưng cánh và đuôi lại là màu đen, chân màu chì.

‘Đây là chim gì?’ Hoàng Phủ hiểu kỳ hỏi.

Liên Kiều nhìn hai chú chim một cách kiêu ngạo, nói: ‘Đây là Hornbill, chính là “chim tình yêu” mà mọi người hay gọi, cũng gọi là chim tê giác, đây là “quốc điểu” của nước em.’

‘Chim tình yêu? Cái tên lạ quá, nhưng rất đẹp!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hai chú chim đang cách mình không xa, cảm thấy cái tên này rất đúng.

‘Là rất đẹp, loại chim này rất si tình, chúng nó đều sống thành đôi thành cặp, chỉ cần một trong số hai con chết đi, con kia cũng không sống nổi...’ Liên Kiều nghiêng đầu ngắm hai chú chim, trong mắt có chút bi ai.

”Xem ra loài chim này còn si tình hơn loài người nhiều” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

Đi qua một vườn hoa rộng, không khó để thấy rất nhiều chim tình yêu, bọn chúng đều là từng đôi từng cặp bay cùng nhau, quả đúng là ” chỉ nguyện ước không làm tiên” cũng chỉ đến thế này thôi.

” Đây là hoa gì ? Đẹp quá !”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy một biển hoa màu trắng trước mắt, cảm thấy rất lạ.

” Thế nào ? Đẹp hơn Mỹ Nhân Anh của anh chứ ?”

Liên Kiều vẻ mặt rạng rỡ tung tăng chạy về hướng biển hoa.

Bóng dáng nhỏ nhắn dần chìm trong biển hoa .Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng đuổi theo.

Tiếng cười như chuông bạc từ biển hoa truyền tới...

” Hoàng Phủ Ngạn Tước, đây là hoa râm bụt, hoa râm bụt trắng, là quốc hoa của nước em...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước trước mắt toàn là màu trắng, mùi hương hoa thơm ngát nhàn nhạt lan tỏa, lại nhìn về Liên Kiều, chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn lúc ẩn lúc hiện trong biển hoa trắng.

” Đầu chạy chậm một chút, cẩn thận kéo ngã” Hắn vội đuổi theo sau.

” Qua đây bắt em đi”.

Giọng nhí nhảnh của Liên Kiều vang vọng giữa biển hoa, dưới ánh nắng mặt trời , mỹ nhân trong biển hoa trắng, quả là một cảnh đẹp vô song.

” Tiểu quỷ, xem anh bắt được em sẽ phạt em thế nào ”.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị lây vẻ nhí nhảnh của cô, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, ngay cả giọng nói cũng mang thêm sự vui vẻ.

” Hi hi...anh chạy nhanh thật...”.

Liên Kiều bị hắn bắt được, đầu dựa vào ngực hắn cười vui vẻ.

” Bắt được em rồi, xem em còn nghịch ngợm nữa không ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm tình rất tốt, tay vươn về phía cô, bắt đầu tấn công.

” A aa... Hoàng Phủ Ngạn Tước... đừng mà... ha ha”

Liên Kiều sợ nhất bị nhột, cô vội tránh khỏi tay hắn, nhưng thế nào cũng trốn không thoát.

” Còn chạy nữa à ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô lại, đôi tay mạnh mẽ ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, mùi hương nam tính trong nháy mắt tràn ngập khoang mũi cô.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt long lanh...

” Anh thật xấu !” Cô không đề phòng nói.

Cô vốn không biết, về ngày thơ ấu yêu, cộng thêm câu nói mập mờ đó càng dễ khiến cho đàn ông điên cuồng.

” Phải không ?”

Trong cổ họng Hoàng Phủ Ngạn Tước bật ra một tiếng cười trầm trầm, trong ánh mắt toàn là sự trêu mến dành cho cô.

” Hoàng Phủ Ngạn Tước mùi hương trên người anh rất dễ chịu, có một loại... ừ... là cảm giác an toàn, em rất thích !.

Cô lần nữa vui mặt vào ngực hắn, tham lam hít thở mùi hương của riêng hắn....

Đây là mùi hương gì chứ, không phải nước hoa, cũng không phải mùi thuốc lá- hắn không hút thuốc, chỉ là mùi Long diên hương nhàn nhạt, không giống với mùi hương nào cô từng ngửi trước đây.

“Nha đầu thật khiến người ta yêu mến...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy nhồn nhột nơi ngực, ghé mắt nhìn xuống, thì ra là mấy sợi tóc dài của cô đang vướng nơi áo hắn, cũng rất vô hình quần vào cả tim hắn..”

“Nhớ kỹ, em chỉ có thể thích một mùi hương này !”. Giọng nói vừa bá đạo, lại vừa trêu mến. Thật khó tưởng tượng nếu như có một ngày Liên Kiều thích mùi hương của một người đàn ông khác, cũng vui mặt vào ngực thể này, hắn sẽ thế nào, chỉ nghĩ tới một màn này, trong đầu hắn ý muốn giết người cũng có.

Liên Kiều bất tri bất giác gật đầu.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt mái tóc mềm như tơ của cô, trượt xuống tới chiếc cổ trắng như tuyết, nâng nhẹ mặt cô rồi nhìn chăm chú cô thật lâu, sau đó từ từ cúi xuống..

Đang lúc Liên Kiều tưởng hắn sắp hôn mình, lại rất ngạc nhiên thấy hắn vui mặt vào mái tóc dài của mình.

Mùi hương nam tính quét qua làn da nhạy cảm của cô khiến cô khẽ run lên, đôi chân cũng mềm nhũn, cũng may còn có một bàn tay đỡ lấy người cô từ sau lưng.

” Nha đầu, mùi hương của em, anh cũng rất thích...”

Giọng nói của hắn mang theo vô vàn quyến luyến.

Liên Kiều cảm thấy tim bắt đầu đập rất nhanh, gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng.

” Em...em...” Cô có chút bối rối

” Gì vậy ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi đầu hỏi bên tai cô, sự luống cuống của cô càng khơi lên sự hứng thú nguyên thủy của người đàn ông.

” Là thật đó, mỗi lần anh đến gần em, tim em đều đập rất nhanh, Hoàng Phủ Ngạn Tước có phải em bị bệnh rồi không ?” Liên Kiều vẻ mặt khổ sở nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa vậy toàn thân đều chấn động, hắn khẽ ôm cô vào lòng, trêu mến vuốt ve mái tóc cô.

” Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh...em có phải bị bệnh thật rồi không ?” Liên Kiều bị hắn ôm vào lòng, tiếng cô vọng lên từ lòng ngực hắn.

” Nha đầu ngốc...” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười đầy vẻ cảm động, nhưng nét ngây thơ của cô càng làm hấn khổ sở.

” Anh không tin sao ? Không tin anh sờ thử xem, còn đang đập rất nhanh đấy !”

Liên Kiều đơn thuần nắm tay hấn đặt lên ngực mình như muốn hấn cảm nhận nhịp đập của tim mình.

Sự mềm mại ấm áp truyền đến lòng bàn tay khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy khó kiềm chế được, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống.

192. Chương 197: Kết Hôn Khó Tránh (1)

Thấy hấn không nói gì, Liên Kiều càng thấy lạ, chợt nghĩ ra cái gì, cô lo lắng hỏi: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... em ... em thật bị bệnh rồi sao? Anh nhất định phải nói thật cho em biết!’

Sự ngây thơ như trẻ con của cô càng chạm mạnh vào nội tâm của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tim cũng theo đó mà rung động, một cô gái đơn thuần như trang giấy trắng thế này khiến hấn chợt cảm thấy ham muốn nguyên thủy lúc nảy của hấn là rất ... vô sỉ.

Cô ngây thơ như thế, đẹp dễ như thế hấn làm sao có thể có ý nghĩ thấp hèn như thế chứ ...

Tay hấn nhẹ bấu lấy vai cô, đôi mắt đen nhìn cô không chớp, sau đó nụ cười trên mặt dần dần lan tỏa khắp đầu mày cuối mắt ...

‘Nha đầu ngốc, em không phải bị bệnh, chỉ là trong lòng em có thêm một người thôi!’

Hấn quyến luyến nhìn cô, đứng giữa biển hoa râm bụt trắng, trông cô chẳng khác nào một vị thiên sứ đi lạc xuống nhân gian ... Ánh mắt mờ mịt của cô càng khiến hấn khổ sở, trong lòng không khỏi trào dâng một cảm giác muốn được chở che.

Cô thật nhỏ, làm sao không cần mình bảo vệ cho được?

Chỉ là ... trong lòng cô mình là thế nào đây, cô có coi mình như thần bảo vệ không hay chỉ là ...

Liên Kiều nghe hấn nói càng không hiểu, cô nghiêng đầu nhìn sâu vào đôi mắt hấn, vẻ mặt kinh ngạc.

Hấn cũng nhìn cô, nói từng chữ một: ‘Là anh!’

‘A?’ Liên Kiều bị lời nói của hấn dọa đến giật mình, hấn đang nói gì vậy?

‘Em không hiểu ...’ Giọng nói yếu ớt, vẻ nghi hoặc trong mắt vẫn còn nguyên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười cười, bao dung xoa xoa đầu cô: ‘Nha đầu ngốc của anh ...’

Tiếng cười từ trong lồng ngực mạnh mẽ vang ra, lan tỏa khắp không gian.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn nụ cười trên môi hấn, cô cũng ngây ngô cười theo, bàn tay nhỏ bắt tri bắt giác đưa lên vuốt ve từng đường nét trên mặt hấn, không khỏi tán thưởng...

“Thật đẹp...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô, chỉ cúi đầu xuống, không thể kiềm chế mà đặt một nụ hôn lên môi cô, đem tay của cô vòng lên cổ mình...

Hoa râm bụt trắng, hương theo gió tỏa bay, chứng kiến một cảnh hết sức lãng mạn...

“Cái gì?”

Trên bàn ăn, mùi thức ăn tỏa ra thơm ngào ngạt, xen trong đó lại là một tràng tiếng kêu kinh ngạc của một đôi nam nữ, trong đó tiếng của cô gái là nổi bật nhất.

“Ông nội, ông vừa nói gì?” Cô gái phát ra tiếng kêu kinh ngạc không ai khác hơn là Liên Kiều.

Trên tay cô vẫn còn cầm chiếc nĩa ghim một miếng bánh nổi tiếng của Mã Lai thật lớn nhưng trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Mà Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi cạnh bên cũng chẳng tốt hơn là mấy, hần rõ ràng cũng bị tin tức này làm giật mình.

Ông lão Hoa Đô nhẹ thở dài một tiếng, “Kuching, khả năng bói toán của chị họ con Mặc Di Nhiễm Dung trước giờ không sai, nó vừa gọi điện thoại cho ta nói rằng con nhất định phải đi đăng ký kết hôn ngay khi rời khỏi Mã Lai, bằng không sợ rằng con sẽ gặp phải bất trắc!”

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, “Không phải chứ, ý của chị con là muốn con vừa về đến Mỹ thì lập tức kết hôn?”

“Đúng vậy, vừa này bố mẹ chồng tương lai của con cũng nghe thấy, con phải lập tức kết hôn thì mới tránh được tai họa lần này!” Ông lão Hoa Đô vẻ mặt nghiêm trọng nói.

“A...?”

Liên Kiều không vui hỏi lại: “Nhưng ngày kết hôn không phải đã quyết định rồi sao, cũng rất sớm mà, chỉ còn nửa tháng nữa thôi!”

“Không được, chị con nói con lập tức kết hôn thì con phải lập tức kết hôn!” Ông lão Hoa Đô quyết định.

“Nhưng người ta còn chưa có học cưới ngực, đưa xe gì hết!” Liên Kiều vẫn chưa chịu phục nói.

“Cưới ngựa với đưa xe?” Không chỉ ông lão Hoa Đô ngạc nhiên mà hai vợ chồng Hoàng Phủ Ngự Phong cũng giật mình.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới lên tiếng ngắt lời Liên Kiều: “Ông nội, chúng con ngày mai chuẩn bị trở về, nếu như phải lập tức kết hôn thì hôn lễ quá gấp rút đi!”

Chuyện lấy điều kiện để trao đổi này tuyệt đối không thể để quá nhiều người biết, quá mất mặt đi!

“Không! Không! Các con không hiểu ý ta!” Ông lão Hoa Đô xua tay, “Ý của Nhiễm Dung là đăng ký kết hôn và tổ chức hôn lễ phải tách rời, mà thời gian cử hành hôn lễ phải là sáu tháng sau khi đăng ký kết hôn thì mới được!”

“Cái gì?” Liên Kiều lại lần nữa trợn mắt còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì vẻ mặt cũng mờ mịt không hiểu.

Lúc này Triển Sơ Dung mới cất lời: “Ngạn Tước, mẹ biết làm như vậy có chút không phù hợp với quy tắc, mà ngày đăng ký kết hôn với ngày cử hành hôn lễ cách nhau khá xa như vậy quả thật hơi thiệt thòi cho Liên Kiều,... nhưng mà vừa này chị của Liên Kiều nói rất nghiêm túc, cô ấy là một Giảng Đầu Sư rất quyền lực, hơn nữa chỉ là lo nghĩ cho sự an toàn của Liên Kiều, cho nên chúng ta không thể không làm như vậy!”

“Đúng vậy, tuy rằng chúng ta cũng không muốn nhưng chị của Liên Kiều nói chỉ có làm như vậy thì mới có thể đem nguy cơ xuống đến mức thấp nhất!” Hoàng Phủ Ngự Phong cũng lên tiếng.

“Là ý gì? Chẳng lẽ nếu chúng con không lập tức kết hôn thì Liên Kiều sẽ gặp nguy hiểm sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm được mấu chốt, cảnh giác hỏi lại.

Ông lão Hoa Đô lo lắng gật đầu, “Nhiễm Dung bói ra được sẽ có một tai nạn sắp vận lên người Liên Kiều, mà kết hôn lại có thể làm cho nguy hiểm từ tai nạn này giảm xuống đến mức thấp nhất, còn sau đó con bé sẽ tự có cách hóa giải!”

“Rốt cuộc là nguy cơ gì chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước kiên trì hỏi.

“Tước nhi, ta hiểu lòng con, ta đương nhiên cũng biết con có khả năng bảo vệ con bé khỏi nguy hiểm, nhưng... nếu như Nhiễm Dung đã lên tiếng, điều này chứng minh rằng mối nguy hiểm này không phải là do con người làm ra!” Hoa Đô lão nhân thở dài.

“Ý của người là, sẽ có liên quan đến... Giảng Đầu Thuật?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm trọng hỏi.

“Đúng vậy! Nói chính xác hơn đó là... Linh Giảng!” Ông lão Hoa Đô vẻ mặt càng nghiêm trọng.

Cả nhà Hoàng Phủ ai nấy nhìn nhau, Liên Kiều thì lại không cho rằng thế, xua tay...

“Con không tin, mà cũng chỉ là Linh Giáng thôi mà, con tin với năng lực của chị, nhất định có thể hóa giải được!”

“Thật là không nghe lời!” Ông lão Hoa Đô nghiêm túc nhìn Liên Kiều, “Chị của con mới gần đây đã xuất hiện một vài vụ án khiến nó cảm thấy rất đáng sợ, chẳng hạn như vụ án thi lập, khiến nó ăn không ngon ngủ không yên mà cũng chưa tra ra được là do ai làm, cho nên vì sự an toàn của con, lần này ta tuyệt đối sẽ không cho phép con làm loạn, trở về lập tức kết hôn cho ông nội!”

193. Chương 198: Kết Hôn Khó Tránh (2)

Ông nội ...’ Về mặt Liên Kiều rất không cam lòng.

Ông lão Hoa Đô mặc kệ vẻ cầu khẩn của cô, ánh mắt chuyển sang hướng Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

“Tước Nhi, ta biết con nhất định sẽ cho rằng đây là mê tín, nhưng ta phải nói rõ với con, ở nước chúng ta Giáng Đầu Thuật là một loại tín ngưỡng, với lại, một khi trúng phải Linh Giáng đây là chuyện rất nghiêm trọng, vì cháu ta, ta không thể không làm như vậy!”

“Ông nội, người yên tâm, sau khi trở về nước con và Liên Kiều sẽ lập tức đi đăng ký kết hôn!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, trực tiếp đồng ý.

Đối với Giáng Đầu Thuật, trước khi hắn quen biết Liên Kiều, có đánh chết hắn cũng không tin có loại thuật này tồn tại, nhưng khi nghe được chính miệng Cung Quý Dương kể lại toàn bộ câu chuyện phát sinh đêm hôm đó ở trường đại học Hồng Kông, hắn đã không thể không tin.

Hơn nữa, thế giới này lớn như vậy, chuyện lạ cũng không thiếu, huống chi đây chỉ là một phương thức điều khiển tâm linh và sự vật.

Liên Kiều nghe hắn khẳng khái đồng ý như vậy, trong lòng rất gấp, vội phản đối, “Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh nói lời không giữ lời, rõ ràng là đã bàn xong điều kiện kết rồi, sao giờ anh lại đồng ý với ông nội chứ!”

“Nha đầu, chuyện có chuyện lớn chuyện nhỏ, em đừng nóng vội như thế, anh đảm bảo với em, nhất định sẽ thực hiện hết nguyện vọng của em!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cam kết.

“Gạt người, em không tin anh nữa!” Liên Kiều nhăn mặt, rất không vui.

“Ngoan đi nha đầu! Yên tâm, trước khi đến Mã Lai anh đã nói với bọn Thiên Dục rồi, bọn họ đều rất hoan nghênh em!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng dỗ ngọt.

“Thật sao?” Liên Kiều nghe vậy mắt liền sáng lên.

“Đương nhiên, chỉ cần em ngoan ngoãn theo anh đi đăng ký, mọi chuyện cứ để anh sắp xếp!” Hoàng Phủ Ngạn Tước tự dưng cảm thấy lúc này mình chẳng khác nào đang dụ dỗ một đứa bé.

Liên Kiều chau mày, rõ ràng là đang đắn đo.

“Vậy đi, nha đầu...”

Thấy cô vẫn chưa gạt đầu, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật có chút lo lắng, hắn cao giọng nói: “Nếu như anh mà nuốt lời, đến lúc đó em không cần đến nhà thờ làm lễ, như vậy cũng coi như không có kết hôn rồi!”

“Ừm...”

Liên Kiều suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng nói sao cô cũng là không có chút kinh nghiệm nào, đương nhiên không biết đã rơi vào bẫy của người nào đó.

“Nghe kỹ hình như cũng không sai, vậy được!” Cô vui vẻ nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới cười nổi... cũng may nha đầu này không có tâm tư đi nghiền ngẫm lời nói của hắn, bằng không chắc cũng không dễ dàng qua như vậy.

Thấy hai người trong cuộc không có ý kiến gì, Hoàng Phủ Ngự Phong và Triển Sơ Dung cũng thở phào một hơi, còn ông lão Hoa Đô đương nhiên là rất vui mừng...

“Tốt quá, lão già ta đây cuối cùng cũng đợi đến ngày này, đến đây, từ hôm nay, hai gia đình đã kết thành thông gia rồi, cạn ly!”

“Cạn ly...”

Trên bàn ăn, tiếng cười nói vang lên không ngớt...

Ánh mặt trời ấm áp khiến cho lòng người cũng cảm thấy thoải mái.

Trong chiếc xe thương vụ cao cấp màu đen, Liên Kiều vênh mặt nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ngồi cạnh bên. “Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, em muốn đi học cưới ngựa!”

“Nha đầu, đừng gấp, Thiếu Đường bây giờ đang ở Athens, cho dù em muốn học cũng phải đợi cậu ta về Mỹ mới được chứ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước đành ra lệnh dừng xe bên đường, nói với cô.

Thấy chiếc xe thương vụ dừng lại, chiếc xe bảo vệ chạy phía sau cũng dừng lại sau nó.

“VẬY... Cung Quý Dương đang ở Mỹ, em muốn học đua xe trước!” Liên Kiều đảo mắt, suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Quý Dương hiện giờ quả thật đang ở Mỹ, nhưng thành phố cậu ta ở cách xa chúng ta quá!” Hần giải thích tiếp.

“Xa thì xa, chúng ta ngồi máy bay qua không phải là được rồi sao?” Liên Kiều không hiểu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lắc đầu, “Trước mặt còn chưa được!”

“Tại sao?” Liên Kiều sắp mất hết kiên nhẫn.

Tiêu rồi, hần hối hận rồi, nhất định là hối hận rồi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô không chớp, bàn tay chậm chậm lướt trên mặt cô, trong mắt ẩn ước một tia chiếm hữu...

“Nha đầu, chẳng lẽ em quên rồi sao, hôm nay anh và em đã là vợ chồng hợp pháp, cho nên... bây giờ đáng lý là... tuần trăng mật của chúng ta, em không thể rời khỏi anh được!”

Liên Kiều nghe vậy càng không vui...

“Đem giấy kết hôn đưa cho em!”

“Em cần giấy kết hôn làm gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày.

“Anh nói lời mà không giữ lời, em không muốn kết hôn nữa, em muốn xé giấy kết hôn!”

Liên Kiều tức tối nói, sớm biết hần như vậy cô sẽ không thèm đồng ý kết hôn rồi.

Nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, nụ cười càng ưu nhã...

“Giấy kết hôn đời này anh sẽ giữ kỹ, muốn lấy về, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh là tên lừa gạt...”

“Còn có...” Hần ngắt lời cô lần nữa, ngón tay thon dài khẽ nhấc cằm cô lên...

“Từ hôm nay, anh đã là chồng em, cho nên, đừng có gọi cả họ lẫn tên của anh như vậy nữa, bằng không thì đừng trách!”

Liên Kiều không nói gì, há miệng hung hăng cắn lên ngón tay hần.

“A...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị đau, rứt ngón tay lại... nha đầu này, giờ còn chiêu cắn người này nữa chứ!

“Hừm, em cứ thích gọi Hoàng Phủ Ngạn Tước, Hoàng Phủ Ngạn Tước đó, thế nào?” Liên Kiều thấy vậy, dương dương đắc ý nói.

“Thật là không ngoan...”

Hắn không giận mà nụ cười trên gương mặt càng lúc càng rộng mở. Hắn từ từ cúi xuống...

“Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh áp sát em thế làm gì...”

Liên Kiều không kiềm được sự bối rối trong lòng, cô ngẩng đầu vừa hay chìm trong đôi mắt sâu không thấy đáy của hắn.

“Chắc chắn, quả nhiên là không ngoan...”

Hắn vừa cười vừa áp sát hơn nữa, gần như chỉ cách 1 milimet, hơi hở nóng tức ái muội quét qua môi cô...

Liên Kiều sợ run người.

“Em bây giờ là vợ hợp pháp của anh, cho dù anh ngay tại chỗ này muốn em cũng là một chuyện rất bình thường!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không giấu diếm sự ham muốn đang càng lúc càng dâng trào.

Nào ngờ...

“Cắt! Anh muốn em? Anh muốn em làm cái gì? Chuyện mà anh hứa anh còn chưa làm được đó!” Liên Kiều một vẽ cây ngay không sợ chết đứng nói.

Bầu không khí vốn ái muội hoàn toàn bị một câu nói của cô phá tan tành.

194. Chương 199: Nóng Nảy

Hoàng Phủ Ngạn Tước há hốc miệng, nếu như có cái gương ở đây cho hắn soi, nhất định hắn có thể thấy được gương mặt mình lúc này có bao nhiêu ngượng ngùng.

Hắn không thể không thừa nhận chính mình nhất thời gấp rút và hưng phấn quá mà quên đi nha đầu này đối với phương diện này hoàn toàn là một đứa ngốc.

Một cô nhóc ngay cả yêu đương còn chưa biết, đối với chuyện giường chiếu đương nhiên là khỏi phải bàn rồi!

‘Cái gì? Cậu kết hôn rồi?’

Trong phòng làm việc của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang vọng tiếng hét kinh thiên động địa của ba người đàn ông, không, nói chính xác hơn là tiếng hét phát ra từ ba màn hình lớn treo trên tường.

‘Các cậu kêu cái gì chứ? Mình kết hôn lạ lắm sao? Thiếu Đường không phải cũng đã kết hôn rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước day day màng nhĩ vừa bị chấn động, nói.

‘Ngạn Tước, cái tin này của cậu quá đột ngột đi, chắc cậu nói sai rồi phải không, có phải là muốn báo với bọn mình là cậu chuẩn bị kết hôn không?’ Lăng Thiếu Đường cẩn thận hỏi lại.

Còn Cung Quý Dương cũng xen miệng vào: ‘Đúng đó Ngạn Tước, cậu có phải là cao hứng quá nên nói nhầm rồi không, cậu không phải mới đi Mã Lai về sao?’

Lãnh Thiên Dục thì cũng không nhịn nổi: ‘Ngạn Tước, đừng đùa nữa, ngày kết hôn đã xác định rồi phải không, là ngày nào?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe ba người bạn nói xong, trên mặt hiện lên nét cười: ‘Làm ơn đi, mình nói rõ ràng lắm rồi còn gì, sáng nay mình và Liên Kiều đã kết hôn rồi!’

‘Hả?’

Lại là tiếng kêu đồng thanh của ba người đàn ông.

Một phút sau ...

‘Ngạn Tước, cậu có lầm không đó? Chơi trò âm thầm kết hôn à? Sao bọn mình lại không biết gì hết vậy?’ Lăng Thiệu Đường là người đầu tiên có phản ứng.

‘Cậu điên cũng vừa thôi chứ? Sáng nay kết hôn? Chẳng lẽ lên sao Hỏa kết hôn sao? Sao lại chẳng thông báo gì cho bọn mình hết vậy?’ Cung Quý Dương lúc này mới tỉnh hồn lại.

Còn Lãnh Thiên Dục chỉ lắc đầu, ‘Thật không ngờ cái tên này ‘lù đù vác lu mà chạy!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cất giọng ngắt lời kháng nghị của ba người ...

‘Giải thích một chút, hôm nay mình và Liên Kiều chỉ đi đăng ký thôi, nửa năm sau mới tổ chức hôn lễ!’

Lại là một cơn chấn động nữa!

‘Ngạn Tước, mình không thể không nói cậu càng lúc càng đi theo trào lưu đó!’ Lãnh Thiên Dục bắt đầu châm chọc.

‘Chuyện này hình như không phù hợp quy tắc lắm thì phải!’ Cung Quý Dương nhún vai.

Đùa sao, hai người này nói thế nào cũng xuất thân từ danh môn, một người đường đường là tổng giám đốc của Hoàng Phủ tài phiệt, còn người kia lại là tiểu công chúa của hoàng thất Mã Lai, sao cả tiến trình kết hôn lại khác thường như thế được?

Còn Lăng Thiệu Đường cũng biểu thị đồng ý với cách nói của hai người bạn kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, ‘Các cậu cho rằng mình muốn làm vậy lắm sao? Làm vậy nguyên nhân hoàn toàn là vì Liên Kiều!’

‘Vì Liên Kiều? Là sao?’ Lăng Thiệu Đường không hiểu.

Sau đó Hoàng Phủ Ngạn Tước đem toàn bộ câu chuyện nói hết một lần.

Một lúc sau ...

‘Lại có liên quan đến Giáng Đầu, năm nay đúng là trùng tà!’ Cung Quý Dương có chút lo lắng.

‘Thật hay giả đó? Giáng Đầu? Thật sự có loại yêu thuật đó tồn tại hay sao?’ Lăng Thiệu Đường nghi hoặc nói.

‘Lời này nếu như để Liên Kiều nghe được cô ấy nhất định nhở hết tóc cậu!’ ph Ngạn Tước cười với Lăng Thiệu Đường.

‘Mình thì tin, tận mắt nhìn thấy thật là ghê gớm, nhưng cô gái tên Mặc Di Nhiễm Dung đó cũng kể là to gan, đối diện với cổ thi thể đó vẫn ung dung như thường!’ Cung Quý Dương nói đến đây, nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước cười.

‘Này em cậu Ngạn Thương bây giờ rất thân thiết với cô gái đó nhé, xem ra là lún sâu lắm rồi, nhưng thật ra thì hai người đó cũng rất xứng đôi, một người là pháp y, một người là Giáng Đầu Sư, nghe ra đều rất đáng sợ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trừng mắt nhìn hắn, ý nói “cậu thật nhiều chuyện”, ngược lại Lãnh Thiên Dục chẳng có ý kiến gì, chỉ lẳng lặng đổi chủ đề ...

‘Đối với Giáng Đầu Thuật mình chẳng có hứng thú gì, trước mắt mình chỉ cảm thấy hứng thú với quyết định của Ngạn Tước, từ lúc quyết định kết hôn đến bây giờ đã đi đăng ký, cả quá trình này mình đều không thể hiểu được.’

‘Có gì mà không hiểu chứ, lấy vợ lấy chồng là chuyện bình thường thôi mà, cậu không phải cũng sắp cưới Tiểu Tuyên đấy sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại hắn.

Lăng Thiệu Đường nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt ...

‘Này, Ngạn Tước, cậu thật là không hiểu hay giả vờ ngây thơ đây? Thiên Dục cảm thấy lạ là vì cậu quyết định kết hôn không chút do dự, chẳng lẽ ... cậu thật sự yêu cô nhóc ấy rồi?’

Cung Quý Dương ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa ...

‘Thiếu Đường, cậu nói vậy là không đúng rồi. Cái gì mà “yêu cô nhóc ấy rồi” chứ? Cái đáp án này rõ ràng như vậy rồi mà cậu còn hỏi làm gì, thật phí lời! Ngạn Tước đương nhiên là yêu Liên Kiều rồi, bằng không sao lại kết hôn với người ta, thậm chí là không quản thời gian gấp gáp, không chờ nổi nữa!’

‘Cái tên tiểu tử này, nhớ đừng bao giờ xuất hiện trước mặt mình, bằng không ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hận không thể đưa tay vào trong màn hình kéo cái tên kia ra hung hăng đánh ột trận.

‘Ha ha ...’ Cung Quý Dương cười âm hiểm, ‘Ngạn Tước, cậu đỏ mặt rồi kìa!’

‘Cái tên đáng chết kia!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rống lên.

Lăng Thiếu Đường lúc này mới mở lời: ‘Quý Dương, cậu đừng đem cậu ấy ra làm trò đùa nữa, mình nghĩ chắc bây giờ cậu ấy cũng chưa hiểu hết tình cảm thật sự của bản thân đâu, haizzz ...’

‘Ngạn Tước, cậu đối với Liên Kiều có cảm giác gì?’ Lãnh Thiên Dục điềm đạm hỏi nhưng nghe vào tai của Hoàng Phủ Ngạn Tước như một tiếng sét. Hắn từng sờ một lúc, như đang suy nghĩ gì mà ba người kia cũng duy trì yên lặng, giống như muốn dành thời gian cho hắn suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, hắn mới lên tiếng ...

‘Mình cũng không dám chắc mình có yêu cô ấy hay không, chỉ cảm thấy có cô ấy tâm trạng của mình sẽ rất tốt, mình muốn có cô ấy ở bên cạnh, một phút cũng không rời xa, mình thích nhìn cô ấy cười, muốn bao dung cho những trò nghịch ngợm của cô ấy, thậm chí bộ dạng cô ấy lúc giận dữ mình cũng rất thích ... đây có lẽ cũng là một loại “yêu” ...’

Ba người nghe xong, nhất thời không biết nói gì, chỉ có Cung Quý Dương không ngừng đưa tay chống lên trán ...

‘Này, biểu tình của các cậu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy mình nói không có gì sai nhưng nhìn vẻ vô lực của ba người bạn, bao nhiêu tâm tình đều bị thổi bay mất hết.

‘Cậu thực là ... đơn thuần, à, cái này không liên quan gì đến cơ thể cậu, mình là chỉ về mặt tình cảm của cậu!’ Cung Quý Dương giải thích.

‘Ý cậu là sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày.

‘Ồ, ý mình là cậu đã yêu rồi a, còn cần phải nói sao?’ Lăng Thiếu Đường quả thật bó tay với hắn.

‘Hả? Thật sao?’ Bộ dạng ngơ ngác hiếm có này của Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có thể bị ba người bạn tốt may mắn nhìn thấy.

195. Chương 200: Kẻ Đến Không Có Ý Tốt (1)

Cái dáng vẻ ngờ nghệch này của Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật khiến ba người bạn phải dụi mắt liên tục, ba người muốn khóc không được muốn cười cũng chẳng xong.

‘Cậu không phải chứ, Ngạn Tước, đạo lý rõ ràng như vậy mà còn không hiểu sao?’ Cung Quý Dương khoanh tay trước ngực, giảo hoạt cười.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hắn nói càng ngượng ngùng, lại rất bối rối.

Lăng Thiếu Đường thấy vậy cười càng giảo hoạt, ‘Hắc, bộ dáng này của cậu có được gọi là “bối rối” hoặc là trong lòng có gì không thể cho người khác biết không?’

Hung hăng trừng mắt nhìn hai người bạn đang cười rất “tặc” kia, sau đó dời mắt về phía Lãnh Thiên Dục ...

‘Này, cậu đừng có như khúc gỗ không nói năng gì, phát biểu chút ý kiến đi!’

‘Nói cái gì?’

Lãnh Thiên Dục quả thật tên đúng như người, lạnh lùng quăng lại cho hắn một câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quả thật có ý muốn giết người rồi. ‘Nói nghe thử cách nhìn của cậu đối với chuyện này!’ Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lãnh Thiên Dục bật cười, trong mắt cũng không giấu được ý cười, sau đó thở dài một tiếng ...

‘Mình cho rằng mình đã rất trì độ rồi, thật không ngờ cậu còn hơn cả mình, quả thật hàng hiếm, đường đường là Hoàng Phủ thiếu gia ...’

Nói đến đây, gương mặt vốn lạnh lùng của hắn lộ ra một nét cười không giấu được, tuy rằng giọng điệu toàn là trêu chọc nhưng trong đó thấm đẫm tình bạn thân thiết.

‘Này Thiên Dục, cậu đủ rồi nha, Thiếu Đường như vậy, Quý Dương cũng như vậy giờ đến cậu cũng vậy luôn, ba người các cậu giờ tốt rồi, ai cũng có người đẹp ôm ấp, ai cũng trở thành chuyên gia tình yêu hết vậy mà với chuyện của mình lại keo kiệt như vậy? Chỉ điểm một chút đối với các cậu có khó đến vậy không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mồm lên tiếng.

“Vậy được, mình hỏi cậu...”

Lãnh Thiên Dục ngược lại rất thoải mái, “Nếu như Liên Kiều muốn rời xa cậu, cậu sẽ thế nào?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghĩ cũng không cần nghĩ: “Không có ngày đó đâu!”

Lăng Thiếu Đường, Cung Quý Dương và Lãnh Thiên Dục đều không nói gì, đồng loạt nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Này, ba người các cậu nhìn cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị họ nhìn đến không được tự nhiên, “Chẳng lẽ mình nói sai gì sao? Thiếu Đường, cậu có muốn Kỳ Hinh rời khỏi cậu không? Quý Dương nữa, chắc cậu cũng không muốn Tử Tranh rời khỏi mình chứ? Thiên Dục thì khỏi phải nói rồi, đương nhiên là sẽ không đồng ý để Tiểu Tuyền rời xa cậu rồi, đúng không?”

Nào ngờ, khi hắn một hơi nói hết mấy câu này, ba người kia không hện mà cùng cười to lên.

“Các cậu...” Hắn nhìn về phía ba màn hình.

“Cậu thật là giống hệt Liên Kiều, chẳng có tâm tư gì, chúc mừng cậu, cậu yêu cô ấy rồi, bằng không sao lại đem cô ấy so sánh với Kỳ Hinh, Tử Tranh và Tiểu Tuyền chứ?” Lăng Thiếu Đường vẫn cười không ngớt, nói thẳng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

“Ngạn Tước, thực ra lúc này đây cậu nên đi hưởng tuần trăng mật, sao lại ở đây hỏi bọn mình vấn đề ấu trĩ như vậy chứ?” Cung Quý Dương lười biếng nói.

Lãnh Thiên Dục cũng cất lời: “Không ngại nhắc nhở cậu một câu, lúc này vẫn là nên dẹp bớt tính cuồng công việc của cậu đi, tuổi của Liên Kiều và Tiểu Tuyền cũng không xê xích là bao, chính là đang lúc ham chơi, nếu như cậu còn không chuẩn bị một kỳ nghỉ thú vị, coi chừng cuộc sống sau hôn nhân của cậu gặp rắc rối đó!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: “Yên tâm đi, từ ngày mai mình chính thức nghỉ phép rồi!”

“Cảm ơn trời đất, chúc mừng nhé. Ngạn Tước, bây giờ cậu đúng là song hỷ lâm môn nha!”

Riêng Lăng Thiếu Đường thì bắt đầu tính toán: “Mình nghĩ ngày mai thị trường tài chính vừa mở, giá cổ phiếu của Hoàng Phủ tài phiệt lại tăng mạnh đây!”

“Thì vui như nhau thôi, ai mà không biết tứ đại tài phiệt trước giờ “có phước cùng hưởng có họa cùng chịu”, cổ phiếu của Hoàng Phủ tài phiệt có tăng thì ba nhà các cậu cũng là ngư ông đắc lợi mà!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vui vẻ cười.

“Tiền của cậu đúng là làm người ta thêm đỏ mắt!” Lãnh Thiên Dục nhàn nhạt nói một câu.

“Câu này không đúng, Thiên Dục, Lãnh thị tài phiệt thành tích đều tăng trưởng chóng mặt mỗi ngày, dù sao cũng rất khâm phục tinh lực của cậu, tay trái thì xử lý việc kinh doanh, tay phải thì xử lý chuyện của bang phái, nếu như mình là Tiểu Tuyền, nhất định phải suy nghĩ lại xem có nên chọn một đối tượng kết hôn khác không!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vui vẻ công kích lại một câu.

Lãnh Thiên Dục nhướng mày: “Coi chừng cười người hôm trước hôm sau người cười, mình còn không tin Liên Kiều sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, nếu so sánh giữa hai người, Tiểu Tuyền của mình vẫn ngoan hơn nhiều!”

Lăng Thiệu Đường nghe vậy cười nói: “Thiên Dục đúng là biết lợi dụng thời cơ, nhân lúc người đẹp mất trí nhớ lại chiếm tiện nghi gạt người ta kết hôn, chiêu này quả thật bọn mình không thể ngờ tới, thật tuyệt!”

“Thiệu Đường, theo như mình biết cậu cũng đâu có kém, mình chỉ là gạt người ta kết hôn thôi, nào giống như cậu, dám cướp cô dâu!” Lãnh Thiên Dục không chút ngại ngùng công kích trở lại.

“Này này này, mấy chuyện động trời này toàn bộ đều bị các cậu giành làm rồi, xem ra mình chỉ có thể nghĩ cách làm tốt bốn phận của mình!” Cung Quý Dương ra vẻ suy tư, sau đó lười biếng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy khịt mũi cười: “Cậu đối với Tử Tranh không phải là đang thực hiện chính sách bảm dính siêu cấp vô địch sao, thậm chí còn vì dụ người đẹp nở một nụ cười mà thiết kế cả một khu vui chơi lớn nhất thế giới, cách chơi đùa người như vậy chỉ có Cung Quý Dương cậu chơi nổi, chiến thuật vu hời làm cũng không tệ!”

“Cậu cũng đừng có chỉ trích tớ, chiến thắng đang ở trước mặt tớ rồi!” Cung Quý Dương nghe xong cười rất ngọt ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực nhún vai.

Lãnh Thiên Dục lúc này mới lên tiếng: “Có chút khó khăn, tạm không nhắc tới Ngạn Tước, chỉ riêng Liên Kiều đã khiến người ta nhức đầu rồi, Ngạn Tước, sau khi kết hôn tự mình lo liệu nhé!”

“Haha...” Còn không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời, Lăng Thiệu Đường đã cười ha hả, nói: “Thiên Dục, cậu lo bò trắng răng rồi!”

“Sao lại nói vậy?” Lãnh Thiên Dục biết với tính tình sâu sắc như Lăng Thiệu Đường sẽ không vô duyên vô cớ mà nói như vậy.

Lăng Thiệu Đường cười càng giảo hoạt. “Mình vừa nhận được tin tức mới nhất, tình địch kiêm kẻ đối đầu của cậu đã đến Mỹ! Thiên Dục, cậu và Tiểu Tuyền bây giờ đang ở Mỹ, ừm...”

Lãnh Thiên Dục không thèm để ý đến thái độ của Lăng Thiệu Đường, lạnh lùng nói: “Cậu nói không sai, nhưng mà cậu mới đúng là lo bò trắng răng!”

196. Chương 201: Kẻ Đến Không Có Ý Tốt (2)

‘A. Thiệu Đường. cậu nói kẻ đối đầu kiêm tình địch của Thiên Dục có phải là Niếp Ngân không?’ Cung Quý Dương cố ý kích Lãnh Thiên Dục, vẻ mặt ngây thơ hỏi Lăng Thiệu Đường.

‘Đúng vậy, Niếp Ngân rất nhanh sẽ đến Mỹ!’

Lăng Thiệu Đường cười đầy ám muội: ‘Các cậu, đoán thử xem lần này hẳn ta đến là vì cái gì?’

‘Còn phải nói sao, đương nhiên là để ... đoạt lại tình yêu rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tham gia “tám” chuyện, cố ý trêu tức Lãnh Thiên Dục.

‘Các cậu thật đúng là anh em tốt, tên nào cũng có “tính tốt” thích cười trên nỗi đau khổ của người khác!’ Lãnh Thiên Dục trừng mắt nhìn ba người nói.

‘Cái này gọi là “đời sống ngắn ngủi”, có thể vui vẻ được lúc nào thì hay lúc đó mà!’ Cung Quý Dương lười nhác tựa người vào lưng ghế, ưu nhã đốt lên một điếu xì gà.

‘Câu này từ miệng một người “miệng chó không mọc được ngà voi” như cậu nói ra thật có chút kỳ lạ!’ Lãnh Thiên Dục nhàn nhã nói.

Cung Quý Dương nhún vai, trên gương mặt anh tuấn khẽ câu lên một đường câu: ‘Mình chỉ là nói lời thực lòng thôi mà, nhưng mà ... Thiên Dục, cậu có từng nghĩ qua, Niếp Ngân vô duyên vô cớ sao lại đến Mỹ làm gì?’

Lãnh Thiên Dục hơi chau mày, suy nghĩ một lúc mới nói: ‘Đối với Tâm Phiến hần đã sớm thể hiện rằng không còn hứng thú, ngoại trừ cái này, mình không nghĩ ra lần này hần đến Mỹ là vì cái gì, không chừng là có nhiệm vụ quan trọng cần làm!’

‘Cũng không chắc, theo những hiểu biết của mình về tổ chức của Niếp Ngân, cho dù nhận được nhiệm vụ quan trọng đến mấy cũng chỉ là do những sát thủ đi làm, hần không cần phải đích thân ra tay!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vốn tâm tư cắn chặt lên tiếng.

‘Vậy thì lạ rồi, chẳng lẽ là vì chuyện riêng?’ Lăng Thiếu Đường hướng về Lãnh Thiên Dục hỏi.

Mà hai người còn lại không hẹn cũng đều nhìn hần.

Rất lâu sau, Lãnh Thiên Dục mới cất lời: ‘Mình sẽ cho người bám sát chuyện này!’

‘Chỉ mong tất cả đều là do chúng ta suy nghĩ quá nhiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói, tuy nói như vậy nhưng trong lòng hần không hiểu sao cảm thấy rất bất an...

Sau khi Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp xếp thỏa đáng tất cả công việc thì trời đã gần tối, hoàng hôn đã dần hiện nơi chân trời, cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng khi hần vừa bước vào phòng khách thì đã nghe tiếng thét của Hoàng Phủ Ngạn Đình vọng tới...

Trong đó có cả sự đau khổ nghe vô cùng thâm trầm...

Vội vàng mở cửa đi vào phòng khách, không nhìn không sao, vừa nhìn đã giật mình!

Chỉ thấy em trai Hoàng Phủ Ngạn Đình như một mũi tên chạy ngang qua người mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, nếu như lúc này mình không nhìn lầm, trên mặt của em trai hình như là... một đóa hoa.

Thân hình cao lớn vẫn đứng nguyên nơi cửa nhất thời hần cũng không biết nên làm thế nào, lại nhìn thấy người em thứ ba Hoàng Phủ Ngạn Ngự giống như một khúc gỗ đứng một chân trên đất, biểu tình trên mặt khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước xuất hiện ở cửa hết như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm.

Còn Hoàng Phủ Anh thì cũng rất ngượng ngập ngồi trên sofa, sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước càng giống như nhìn thấy Chúa Cứu Thế.

Ba ba người này tại sao lại chạy đến biệt thự của mình làm gì?

Càng khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước chấn động là... y phục trên người ba người này sao nhìn thế nào cũng cảm thấy không giống y phục cho lắm.

‘Đây... đây rốt cuộc là chuyện gì?’ Hần rống lên một tiếng, nhất thời nhìn thấy tình huống hỗn loạn trước mắt mà không khống chế được.

‘Anh hai, anh cuối cùng cũng đã về rồi...’

Người em thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình nhào tới nắm chặt cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, giống như người chết đuối nắm được cọc gỗ, nắm thật chặt không chịu buông tay, ‘Em sắp bị chị dâu dễ thương hành hạ chết mất rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy gương mặt của em trai nhất thời giật bắn mình... hần thế mà lại hóa trang thành một phụ nữ.

‘Ngạn Đình... đáng chết thật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?’

Còn chưa nghe Ngạn Đình trả lời, giọng nói du dương của Liên Kiều đã vang lên...

‘A, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh về rồi à?’

Cô khoa trưởng kêu lên một tiếng sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Đình, ‘Ồ, hóa trang trên mặt em phai mất rồi, đến đây, chị bôi lại cho em!’

‘Aaaaaaa...’ Hoàng Phủ Ngạn Đình thất thanh hét lên một tiếng, sau đó điên cuồng chạy trốn mất.

‘Này, đừng có chạy mà...’ Liên Kiều không chịu thôi đang chuẩn bị đuổi theo thì cổ tay đã bị bàn tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo lại.

‘Liên Kiều, em rốt cuộc là muốn làm cái gì? Đây... là chuyện gì?’

Liên Kiều bất mãn nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước: ‘Thái độ của anh thật đáng ghét, em không muốn nói chuyện với anh!’

‘Em...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định mở miệng, người em thứ ba gương mặt khổ sở nói: ‘Anh hai, anh mau qua đây đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lòng đầy nghi hoặc tiến lên...

‘Ngạn Ngự, em đứng như vậy không mệt sao?’

Hắn trước giờ không biết vốn tính trầm ổn như em trai mình lại có lúc ham thích võ thuật, lúc chịu huấn luyện đặc biệt hắn chỉ toàn nhìn thấy vẻ mặt “sống không bằng chết” của em mình.

‘Anh hai, anh cho rằng em muốn đứng như vậy lắm sao? Nhưng mà...’

Hắn áp a áp úng, vẻ mặt vô lực: ‘Anh giúp em lấy cây kim cắm nơi quần, cảm ơn!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, nhìn xuống nơi hắn nói thì lập tức trợn to mắt...

Một cây kim sáng lóa đặc biệt cắm ngay đáy quần, trên kim còn xoắn chỉ... hình như Ngạn Ngự đang mặc một cái quần tây còn chưa may xong...

Rốt cuộc cũng đặt chân xuống đất được, Hoàng Phủ Ngạn Ngự mặt mày bí xị, ‘Anh hai, còn có, còn có... dưới nách... cũng có...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh hãi kêu lên một tiếng, cùng lúc hắn cũng nhìn thấy kim dài, sau khi rút ra xong, Hoàng Phủ Ngạn Ngự cũng như trút được gánh nặng, ngã ngồi trên sofa, thở phào một hơi, tay không ngừng bóp bóp đôi chân đã mỏi nhừ.

‘Anh hai, cũng may là từ nhỏ đã được huấn luyện đặc biệt, bằng không hôm nay bị chị dâu chĩnh chết rồi...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ quần áo kỳ quặc trên người hắn, vừa định hỏi cái gì thì lại nhìn thấy Hoàng Phủ Anh về mặt kỳ quái...

‘Anh Anh, sao em lại ngồi yên ở đó vậy?’

197. Chương 202: Thiết Kế Dọa Người

Hoàng Phủ Anh sắp khóc, cô chỉ vào chiếc váy trên người mình, thật ra nói váy là khách sáo lắm rồi chứ cái này nhìn giống như là đồ của ...ăn may vậy, toàn bộ đều là những mảnh vải vụn ghép lại mà thành.

‘Anh, em không dám động đây, động một chút là mấy mảnh vải này sẽ rớt xuống, chị dâu ... chị dâu may không có chắc!’

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy quả thật có chút không biết làm sao, hắn chỉ là đến công ty bàn giao một số công việc mà thôi, chỉ có hơn nửa ngày thời gian, trong nhà sao lại biến thành “gà chó không yên” thế này ...

‘Liên Kiều, em rốt cuộc đang nghịch cái gì?’

Hắn có chút hoảng sợ nhìn em trai và em gái đang ngồi trước mặt mình, lại nhìn về hướng người em thứ ba vừa chạy đi, lại nghĩ đến gương mặt được hóa trang của hắn, toàn thân da gà đều nổi lên.

Nào ngờ Liên Kiều vẫn bình thản, cô trừng mắt nhìn hắn, ‘Người ta có nghịch ngợm gì đâu, em đang làm việc đằng hoàng mà!’

Nói xong đi đến trước mặt Hoàng Phủ Anh, cười híp mắt nói: ‘Anh Anh, em đừng có sợ, chị thiết kế bộ quần áo này rất đẹp, mà may rất chắc chắn, em đứng lên đi thử xem!’

Nói xong không đợi Hoàng Phủ Anh trả lời, cô đã đưa tay kéo lên.

‘Đừng đừng đừng ...’

Đầu Hoàng Phủ Anh không ngừng lắc về mặt khăn cầu lại kính hải, nhưng không có cách nào, cô đã bị Liên Kiều buộc phải đứng dậy ...

‘Aaaaaa ...’ Hoàng Phủ Anh thét lên một tiếng, một miếng vải lớn sau lưng đã rút xuống ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy liền cau mày, không nói gì thêm lập tức cởi áo vest trên người xuống, sau đó khoác lên người em gái.

Còn Liên Kiều thì nghiêng đầu như đang ngẫm nghĩ... ‘Lạ thật, rõ ràng là em may chắc lắm rồi mà!’

Thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước bức dọc, hắn hướng về hai người em rống lên ‘Muốn đi làm cái gì thì đi đi!’

Rống lên như phát tiết xong, chỉ bằng một tay đã nắm chặt hai tay của Liên Kiều...

‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh làm gì vậy? Buông em ra!’

Liên Kiều đã nhìn ra gương mặt hắn tràn đầy lửa giận liền không ngừng dấy dựa.

‘Theo anh lên lầu!’

Trong giọng nói trầm thấp không khó nhận ra sự giận dữ trong đó, ngay cả vẻ mặt trước giờ điềm tĩnh cũng dường như có chút biến hóa.

Gần như bị lôi lên lầu, Liên Kiều không ngừng giãy dựa bám lấy tay vịn cầu thang, tiếp theo đó là một tiếng “pằng” cực lớn, cửa phòng đã bị sập lại, tiếng la hét của Liên Kiều cũng bị chặn lại sau cánh cửa.

‘Anh ba, Liên Kiều chị ấy... chị ấy sẽ không có việc gì chứ?’

Hoàng Phủ Anh bị hù đến gương mặt xanh mét, đôi mắt cũng khẩn trương nhìn hướng về cầu thang nhưng không có cách nào, trong biệt thự này cách âm quả thật quá tốt, căn bản là không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự cũng nhìn lên lầu, sau đó lại nhìn chính mình, cười khổ nói: ‘Yên tâm đi Anh Anh, Liên Kiều là quỷ nghịch ngợm, em cho rằng anh hai sẽ làm gì cô ấy đây?’

‘Nhưng mà... nhưng mà vẻ mặt vừa nãy của anh hai rất đáng sợ, anh ấy có đánh Liên Kiều hay không đây?’ Hoàng Phủ Anh vẻ mặt vẫn còn losowjy.

‘Làm ơn đi Anh Anh, chuyện này làm sao có thể chứ? Anh hai làm sao có thể đánh phụ nữ chứ? Anh thấy chuyện này chắc sẽ không sao đâu. Ai, đáng tiếc một đời anh minh của anh toàn bộ bị hủy vì bộ trang phụ này...’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự ai oán thốt.

Hoàng Phủ Anh cũng nhìn lại bộ quần áo trên người mình, thấp giọng: ‘Này, sao em thấy mảnh vải may bộ quần áo này rất quen mắt nha!’

Trong phòng ngủ, Liên Kiều hai tay chống eo, vẻ mặt bất khuất nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Hừm, anh muốn làm gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ tay về phía cửa: ‘Rốt cuộc là chuyện gì?’

‘Chuyện gì là chuyện gì? Nói chuyện gì em nghe không hiểu gì cả!’ Liên Kiều trừng mắt nhìn hắn, sau đó xoay lưng bước đi.

‘Đi đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo tay cô lại, nha đầu đáng chết này, càng lúc càng không nghe lời rồi.

Liên Kiều vênh mặt: ‘Hừm, anh không ở bên cạnh em, em cũng có thể tìm được chuyện hay để làm, em trở về phòng thiết kế trang phục của em đây!’

‘Phòng thiết kế trang phục?’ Ánh mắt hắn rõ ràng là khó tin, ‘Em từ lúc nào thì có phòng thiết kế trang phục? Với lại em học thiết kế từ lúc nào chứ?’

Liên Kiều xoay mặt về phía hắn: ‘Anh lạ thật đó, chuyện anh nuốt lời em tạm thời còn chưa tính sổ với anh, anh cả ngày không có ở đây, để giết thời gian đương nhiên em phải tìm một vài chuyện hay để làm, em thấy chị Tử Tranh thiết kế quần áo đẹp như vậy nên cũng muốn học thử, sao, có gì không tốt sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt một ngụm nước bọt, trợn mắt... ‘Ý em là... vừa nãy ba bộ quần áo tệ hại kia là do em thiết kế sao?’

‘Này, anh nói chuyện chuẩn một chút có được không? Cái gì mà thiết kế tệ hại chứ? Đó không chừng là thiết kế thời thượng nhất hiện nay đó, là em tốn thời gian cả một buổi sáng, cả cơm trưa cũng không ăn mới làm ra được đó! Liên Kiều nghe hắn nói vậy, tức đến xanh mặt, cãi lý với hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy cũng không biết tại sao trong lòng chợt nổi lên một sự bất an, hắn vội hỏi: ‘Mấy bộ quần áo này đều là do em làm ở nhà sao?’

Liên Kiều gật đầu, hãnh diện nói: ‘Đương nhiên rồi!’

‘Phòng thiết kế của em ở đâu?’ Giọng hắn đã có chút phát run.

Liên Kiều chỉ tay lên lầu: ‘Ở trên đó!’

Quả nhiên!

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thay đổi, hắn không nói tiếng nào lập tức xông lên lầu, rất nhanh sau đó là tiếng rống phẫn nộ của hắn...

‘Liên Kiều, em lên đây cho anh ngay lập tức!’

Liên Kiều rút cổ lại nhưng vẫn là nghe lời, chạy vội lên lầu, đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Trước mặt, căn phòng sớm hỗn loạn đến không chịu nổi, vốn là một không gian sạch sẽ ngăn nắp không một hạt bụi giờ mảnh vụn khắp nơi...

Quên nhắc một câu... đây là phòng thay quần áo, cũng là căn phòng treo tất cả quần áo phục trang của Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

Gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã trở nên xanh mét, bởi vì hắn nhìn thấy từng chiếc quần áo hoàn chỉnh đã bị cắt thành miếng lớn miếng nhỏ, có nhiều miếng đã bị vứt vào sọt rác...

Nhìn quá thảm!

Liên Kiều thấy vậy trên mặt có chút ngại ngùng, cô vò tóc ...

‘Cái đó... em thấy quần áo của anh nhiều như vậy, thậm chí có cái nhìn như chưa mặc bao giờ, dù sao cũng không dùng, chỉ bằng tận dụng như phế liệu...’

Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ bởi vì cô đã nhìn thấy, ánh mắt vốn thâm thúy đã bắt đầu có sự nổi giận không khống chế nổi...

198. Chương 203: Trúng Tà (1)

Liên Kiều gian nan nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt màu tím không ngừng đảo quanh, cô hơi xoay người, ý đồ muốn chậm rãi dùng tốc độ mà hắn không nhìn thấy chuẩn mắt.

Nhưng nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã nhận ra ý đồ của cô, đôi mắt hơi nheo lại, hai tia nhìn sắc như dao quét qua người cô ...

‘Biết mình gây ra họa rồi sao?’

Giọng nói âm trầm lạnh như băng lại áp ủ một luồng lửa giận chậm chậm cất lên, tuy là câu hỏi nhưng rõ ràng đã vạch trần tâm tư của cô.

Ánh mắt Liên Kiều lại đảo một vòng, đầu hơi cúi xuống ...

‘Người ta rảnh rồi quá mà ... anh lại không có ở nhà ...’

Vẻ mặt có chút ủy khuất, hai bàn tay nhỏ nhắn luống cuống không biết để vào đâu vô ý thức vò vạt áo.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ mặt cô như vậy, lửa giận không hiểu sao chợt tan đi mấy phần, trái tim như bị người ta hung hăng đâm ột nhát. Hắn nhẹ thở dài, kéo cô vào lòng ...

‘Nha đầu, lúc anh ra khỏi nhà không phải đã nói với em rồi sao, từ ngày mai là tuần trăng mật của chúng ta, anh phải đến công ty sắp xếp hết công việc mới yên tâm nghỉ phép, không phải sao?’

Trong giọng nói đã không còn chút giận dữ nào như vừa nãy, chỉ có sự trù mến và yêu thương dành cho cô.

Hắn vốn cho rằng với cá tính và tính tình của Liên Kiều, cho dù cô làm sai cũng sẽ không thừa nhận mà sẽ đấu tranh đến cùng với mình, cũng không ngờ.... cái vẻ sợ sệt và cô độc của cô lúc nhận lỗi lại khiến chính mình đau đớn sâu như vậy.

Hắn cuối cùng đã hiểu cảm giác của Lãnh Thiên Dục...

Đối diện với một Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng như vậy, lòng Liên Kiều cũng xao động vô cùng, cô vốn cho rằng không nhẽ với hắn một chút không chừng có thể khiến hắn tạm quên đi cơn tức này, ai ngờ giọng điệu của hắn lại dịu dàng như thế, không hề giận dữ mà hình như là... đang quan tâm mình...

Nghĩ đến đây, một nỗi ủy khuất cộng thêm một thứ tình cảm nào đó không thể gọi tên bóp chặt tim cô, cô chủ động bám tay lên eo hắn, dán mặt vào ngực hắn...

“Anh hôm nay ra ngoài lâu như vậy, người ta... người ta sẽ...”

Nói đến đây, trên đôi gò má trắng mịn như sứ chợt nổi lên một vầng mây đỏ, nói chuyện cũng trở nên ấp a ấp úng.

Giống như phát hiện ra điều gì, tim Hoàng Phủ Ngạn Tước đập rộn, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, nghiêm túc nhìn cô..

“Sẽ thế nào?”

Liên Kiều chợt cảm thấy, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, cô thật khấn trương, miệng khô lưỡi đắng, vô ý thức chiếc lưỡi đình hương nhẹ liếm bờ môi khô, cánh môi như hoa tạm thời được chiếu cố trở nên ướn ắt càng thêm phần mê người...

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngay lập tức cảm giác bản thân có phản ứng.

“Nha đầu ngoan, nói anh nghe, em sẽ thế nào...” Hắn rõ ràng rất mong đợi nghe được câu trả lời mà hắn muốn nghe.

Liên Kiều rũ mắt, vẻ linh lợi thường ngày đã bị thay thế bằng một chút xấu hổ...

“Người ta sẽ nhớ anh...”

Nói tới đây cô chợt ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt màu tím chợt hiện lên một vẻ bối rối, “Lạ lắm phải không, em cũng thấy rất lạ!”

“Nha đầu ngốc!”

Giọng nói có chút mè nheo cộng với vẻ bối rối ngây thơ của cô như nước từng giọt từng giọt ngấm vào tim Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngấm vào nơi sâu nhất trong lòng...

“Đó cũng là bình thường thôi mà, nha đầu, anh là chồng em, em là vợ anh, vợ nhớ đến chồng là chuyện hiển nhiên thôi mà...”

Tiếng nói trầm thấp như ru lòng người, môi mỏng khê câu lên một đường cong đẹp đẽ sau đó nhẹ lướt trên vầng trán trơn bóng của cô, nụ hôn thanh khiết như hôn một vị thiên sứ.

Liên Kiều bất giác nhắm mắt lại, nụ hôn của hắn, thật nhẹ nhàng nhưng lại như một hòn đá rơi xuống mặt hồ, lăn tăn không ngừng, rất nhanh lại giống như... thiên thu...

“Nhớ mong...”

Như chợt nghĩ ra một điều gì đó, cô chau mày sau đó đôi môi nở nụ cười như hoa, “Em cũng nhớ ông nội và chị...”

Lời của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, đôi tay khê nghịch mấy sợi tóc như tơ của cô, hưởng thụ sự mềm mại từ lòng bàn tay truyền đến...

“Nha đầu, nhớ mong và nhớ nhưng là không giống nhau, em đối với anh là... nhớ nhưng!”

“Nhớ nhưng?”

Cô nhẹ giọng thì thầm, đôi tay khê đặt lên ngực, “Thì ra, vậy là nhớ nhưng!”

Thường nghe người khác nhắc đến nhớ nhưng, thì ra mình cũng biết nhớ nhưng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trêu mếu vò tóc cô...

“Chỉ là, cách nhớ nhưng của nha đầu của anh cũng thật đặc biệt...” Hắn đưa tay chỉ một vòng căn phòng lộn xộn với đầy mảnh vải vụn.

Liên Kiều le lưỡi, cô biết hắn không giận nữa nên không sợ sệt nữa, cười hi hi ôm chặt hắn, “Anh biết không, em thích những thiết kế của chị Tử Tranh lắm...”

“Cho nên mới biến chỗ này thành phòng thí nghiệm của em còn Ngạn Ngự, Ngạn Đình và Anh Anh người mẫu của em sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nghĩ tới tình hình lúc nãy của ba người em mà toát mồ hôi lạnh.

“Ha ha...” Gương mặt nhỏ của Liên Kiều hiện lên vẻ đắc ý, “Người ta chỉ là muốn thử xem thiết kế của em có đẹp như thiết kế của chị Tử Tranh không thôi!”

“Nhưng mà... mặt của Ngạn Đình là chuyện thế nào?” Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn còn chưa hiểu hết.

Liên Kiều che miệng cười, “Có trách thì trách Ngạn Đình quá đẹp trai đi, em cảm thấy em ấy giả làm con gái có khi còn đẹp hơn!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, nha đầu này, thật là nhiều ý tưởng.

“Em đó, làm chị dâu của người ta thì phải ra dáng chị dâu chứ, làm vậy sau này ai cũng đều sợ em, xem sau này còn ai dám chơi với em!”

Liên Kiều chu miệng, cẩn trọng hỏi lại: “Anh có giận không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn chăm chăm cô, ánh mắt phức tạp, sau đó kéo cô vào lòng, nhẹ giọng nói, “Anh không giận... chỉ là sau này em ngoan ngoãn một chút thì anh sẽ vui hơn...”

Liên Kiều rầu rĩ gật đầu, “Nhưng em không muốn một mình ở ”Hoàng Phủ” đợi...”

“Sao lại một mình được chứ? Còn ba mẹ nữa mà.” Hắn cúi đầu, cụng đầu vào trán cô, trêu mếu nói.

“Ba mẹ còn bận pha trà, ngắm hoa, em không thích...”

Nói tới đây, mắt Liên Kiều chợt sáng lên, “Sắp đến ngày khai giảng rồi...”

Nghe đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt chau mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh sẽ sắp xếp cho em chuyển trường, em không cần trở về Hồng Kông đâu!”

199. Chương 204: Trúng Tà (2)

‘Hả? Chuyển trường? Tại sao chứ?’ Liên Kiều nghe xong giật mình.

‘Nha đầu, em bây giờ đã gả vào nhà Hoàng Phủ rồi, sao lại trở về Hồng Kông được chứ? Anh đã quyết định rồi, học kỳ này bắt đầu anh sẽ sắp xếp cho em chuyển trường!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm nói.

Liên Kiều vừa nghe xong gấp gáp nói: ‘Sao lại thế được, em học Trung Y mà, với lại ở Hồng Kông em còn rất nhiều bạn bè ... hu ... hu ...’

Câu phản bác của cô còn chưa nói xong, cánh môi anh đào đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt mất, đôi tay mạnh mẽ chia nhau giữ chặt sau gáy và sau lưng cô, nụ hôn đột ngột mang theo một khí thế hung hãn rất nhanh nhấn chìm Liên Kiều ...

‘Hoàng ...’

Cô không biết tại sao hắn làm thế, vừa mở miệng hỏi thì lưỡi hắn đã thừa cơ xâm nhập, cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô, bàn tay đặt sau lưng cô càng lúc càng dùng lực, giống như muốn ép cô hòa cùng một thể với hắn.

Hô hấp của Liên Kiều càng lúc càng gấp gáp, vô lực mà tiếp nhận sự tấn công của hắn cho đến lúc cảm thấy cô gần như không thở nổi nữa, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới luyến tiếc rời khỏi môi cô, ngón tay nóng hổi vẫn lưu luyến nơi cánh môi – nơi mà sớm đã nhuộm đầy hơi thở của hắn ...

Hắn thích như vậy ...

Trong một chớp mắt vừa nãy, có trời mới biết hắn muốn cô đến cỡ nào.

‘Nha đầu ...’ Giọng nói trầm thấp như rượu ngon làm say lòng người, như gần như xa bên tai cô ...

Liên Kiều không khó cảm nhận thấy cánh môi như tạc kia đang cách mặt mình rất gần, hơi thở quen thuộc như đang bao vây lấy cô, khiến cô nảy sinh một cảm giác rất kỳ diệu ...

‘Anh ...’ Cô vừa hơi nhích động cánh môi, muốn hỏi hắn vì sao đã thấy hắn cúi xuống lần nữa ...

Nụ hôn lần này hoàn toàn không giống như nụ hôn lửa nóng vừa nãy, nụ hôn lần này dịu dàng như nước, cánh môi mỏng như tạc nhẹ phớt qua môi cô, đang lúc cô cảm thấy không đủ muốn được nhiều hơn nữa, môi hắn lại từ từ đáp xuống ...

Nụ hôn nhẹ đáp xuống vành tai mẫn cảm của cô, nụ hôn này nối tiếp nụ hôn kia như mang theo dòng điện khiến toàn thân cô tê dại...

Cái cảm giác này, Liên Kiều không biết tên gọi, cô chỉ biết mỗi lần Hoàng Phủ Ngạn Tước hôn mình, trong cơ thể cô liền dâng lên một cảm giác rất kỳ diệu, vừa như lửa đốt lại vừa như sóng lớn nhấn chìm lấy cô...

Liên Kiều bất giác nghiêng đầu, nụ hôn của hắn theo đó trượt xuống vùng cổ trắng như tuyết của cô, bàn tay mang theo lửa nóng thuần thực lướt theo từng đường cong trên cơ thể cô, cuối cùng dừng lại nơi gò ngực mềm mại của cô, cách một tầng vải nhẹ vuốt ve...

“Aaa...” Liên Kiều không ý thức kêu lên một tiếng, cách một tầng áo mỏng manh khiến cô không khó cảm nhận được lửa nóng từ đôi tay đang lướt trên người mình, tim chợt đập điên cuồng gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng...

Cô chỉ biết bám chặt lấy cổ hắn, cô biết nếu không làm vậy mình nhất định sẽ khụy xuống...

Liên Kiều đơn thuần vốn không biết, vẻ luống cuống vô lực của mình lọt vào trong mắt người đàn ông càng là một loại quyến rũ trí mạng. Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ngoại lệ, hơi thở hắn đã có chút gấp gáp...

“Nha đầu, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn...”

Liên Kiều có chút mơ hồ nhìn người đàn ông trước mặt, rõ ràng là không hiểu ý tứ trong câu nói của hắn.

Ngày hôm nay kết hôn, cô biết, sáng nay vừa mới đi đăng ký xong mà, cô còn nhớ cô gái ngồi ở bàn đăng ký đã dùng ánh mắt siêu cấp ái mộ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước...

Nghĩ tới là tức rồi, nhìn gì mà nhìn chứ?

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khê câu lên một đường cong, “Em là vợ anh, em là của anh, em phải thuộc về anh...”

Liên Kiều càng không hiểu, vẫn dùng ánh mắt mờ mịt nhìn hắn.

“Cô ngốc, không hiểu anh nói gì sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười có chút tà mị.

Liên Kiều lắc đầu, cô không hiểu hắn muốn nói gì.

“Không biết cũng không sao...” Ngón tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ xuyên qua mái tóc mượt như nhung của cô, vụn phần quyến luyến, lại cúi xuống lướt môi bên vành tai cô, hơi thở đã có chút thô ráp, ánh mắt nhìn cô càng trở nên thâm thúy hơn như biển sâu không thấy đáy...

Hắn nhìn cô, ánh mắt mang đầy thương yêu lẫn mê đắm: “Tin tưởng giao mình cho anh là được, anh sẽ rất dịu dàng, sẽ khiến em hạnh phúc...”

Liên Kiều thấy tim mình thật sự sắp vọt ra khỏi cổ họng rồi, giọng nói ôn nhu trầm ấm như vậy du dương bên tai, người đàn ông này - hắn nhất định biết thôi miên...

Tuy cô vẫn nghe không hiểu chút gì nhưng cô nhìn thấy vẻ thành khẩn trong mắt hắn. Khiến mình hạnh phúc? Hắn muốn làm gì chứ? Muốn chộc cho mình vui sao?

Thấy vẻ ngơ ngác của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, hắn biết, đơn thuần như cô vốn không biết mình muốn làm gì cô, chỉ là... Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoài yêu thương còn có chút đau lòng, cô nhỏ nhắn như vậy, giống như một con búp bê đẹp đến người ta không nỡ làm hại, hắn thật lo lắng cô nhỏ nhắn như vậy có thể hay không... tiếp nhận nỗi dục vọng của hắn...

Cô quá đẹp đẽ, quá thuần khiết nhưng tùy thời tùy lúc cũng có thể kích phát dục niệm ở nơi nội tâm sâu nhất của người đàn ông, mỗi khi hắn chạm đến nàng liền không nhịn được hưng hăng muốn cô.

Đúng vậy, hắn muốn cô, từ lúc bên bờ hồ bơi ở Hồng Kông hắn đã muốn cô rồi, hắn càng rõ ràng cảm giác của mình đối với cô, mà hôm nay, cô đã trở thành vợ hắn, ham muốn này càng mãnh liệt hơn...

Tay nhẹ rơi nơi xương quai xanh tinh tế của cô, tiếp theo là đôi môi tham lam nhẹ nhàng đáp xuống, theo mỗi nụ hôn, từng chiếc cúc áo cũng bị bàn tay thuần thục cởi đi, cho đến khi cảnh xuân tươi đẹp hoàn toàn hiển lộ trước mắt hắn...

Cô trước mắt hắn đẹp đẽ như vậy, đẹp đến chỉ cần nhìn cô đã khiến hắn rất điên cuồng, trắng nõn nhỏ nhắn tiểu nữ nhân thật khiến cho đàn ông đột nhiên có cái xúc động muốn đem nàng hung hăng nuốt mất. Cô non nớt như vậy, ngọt ngào như vậy, đẹp đẽ như vậy...

“Nha đầu...”

Môi dọc theo chiếc cô tuyết trắng một đường gặm nuốt đến xương quai xanh tinh tế, một đường lướt xuống, dừng lại nơi vùng núi đôi đầy đặn của cô, khe rãnh sâu hút khiến hắn mê đắm...

Cơ thể Liên Kiều chợt mềm nhũn, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, cũng may là có một bàn tay vững vàng đỡ ở phía sau, bằng không cô tin chắc mình sẽ khuỵu xuống mất.

Bàn tay nóng rực tham lam chiếm lấy một bên đầy đặn của cô, lần nữa cúi xuống mở miệng ngậm lấy nụ hoa đỏ hồng yêu kiều bên kia, đầu lưỡi dịu dàng vuốt ve...

“Aaaaa.... Hoàng...”

Tiếng nói của Liên Kiều chợt trở nên rời rạc, mình sao thế này? Toàn thân nóng như thiêu đốt.

“Nha đầu, đã đến lúc em là của anh rồi...”

Tay hắn dời xuống dưới, ôm thân thể nhỏ nhắn của cô thật sát vào người hắn, để cô cảm nhận ở một nơi nào đó sớm đã vì dục vọng mà trưởng đến đau đớn...

200. Chương 205: Trúng Tà (3)

Liên Kiều hoảng loạn kêu lên một tiếng, cô vừa định nói gì đó thì trên trán mồ hôi lạnh từng giọt tuôn ra mà ánh mắt càng lúc càng trở nên mê man ...

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ trùu mền nhìn cô, hôn cô, thân thể nhỏ nhắn mềm mại trong lòng khiến hần khó mà kiềm lòng được.

Nhưng ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... em ... em ...’

Ánh mắt Liên Kiều có chút không đúng, trên trán mồ hôi càng lúc càng nhiều, sau đó thân thể cũng bắt đầu phát run.

‘Nha đầu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô có chút kỳ quái, định thần nhìn kỹ lại phát hiện gương mặt nhỏ nhắn càng lúc càng trắng bệch ...

‘Nha đầu, em sao vậy?’

Hần vội ôm chặt lấy cô nhưng ngay lập tức đã thấy mặt cô khép lại, thân thể nhỏ nhắn như chiếc lá từ từ khụy xuống ...

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh hoảng vội vàng nhấc cô lên bước nhanh về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường ...

Liên Kiều rõ ràng đã rơi vào trạng thái hôn mê, bất kể Hoàng Phủ Ngạn Tước kêu thế nào, lay thế nào cũng không có chút phản ứng gì ...

‘Bác sĩ Từ, thế nào rồi?’

Đội bác sĩ gia đình kiểm tra một lượt cho cô xong, Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng tiến lên hỏi.

Sau lưng hần là hai vợ chồng Hoàng Phủ Ngự Phong vẻ mặt lo lắng, lại còn có mấy người em trai em gái của hần.

Bác sĩ Từ đứng dậy, vẻ mặt vừa nghiêm trọng vừa vô lực ...

‘Xin lỗi Hoàng Phủ tiên sinh, bệnh tình của phu nhân rất lạ, tôi không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu bệnh tật nào, tất cả chỉ số đều rất bình thường ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy hơi sững sờ lại nhìn về phía Liên Kiều vẫn mê man bất tỉnh kia, ‘Vậy sao cô ấy vẫn chưa tỉnh?’

‘Điểm này tôi cũng không rõ...’ Bác sĩ Từ hơi ngập ngừng.

“Ông không rõ? Đường đường là bác sĩ nổi tiếng mà lại không rõ?” Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng cao, trên mặt hiện rõ vẻ nóng nảy và bất mãn.

Bác sĩ Từ thấy vậy vội vàng trả lời: “Hoàng Phủ tiên sinh, thật xin lỗi, chỉ là bệnh tình của phu nhân quá kỳ lạ đi, cho nên, hay là... hay là xin Hoàng Phủ tiên sinh...”

“Thế nào? Có gì thì nói mau đi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước gần như mất hết kiên nhẫn, vẻ trầm tĩnh tao nhã thường ngày đã hoàn toàn biến mất.

“Vâng vâng...” Bác sĩ Từ vội tiếp lời: “Tôi đề nghị Hoàng Phủ tiên sinh mau chóng đưa phu nhân vào bệnh viện, kiểm tra tường tận một lần nữa!”

Vẻ mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước cho thấy hần đã nóng nảy tới cực điểm, tay khê vẩy, “Ông đi đi!”

Bác sĩ Từ cũng bị sắc mặt của hắn dọa giật mình, ông làm bác sĩ gia đình cho nhà Hoàng Phủ đã bao nhiêu năm nay, hắn trước giờ chưa từng thấy qua một Hoàng Phủ Ngạn Tước nóng nảy như vậy.

Ngồi ở bên cạnh giường, bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Liên Kiều, giờ này phút này, cô thật yên lặng, yên lặng đến nỗi làm hắn đau lòng, đôi mi dày nhẹ khép lại che mất đi đôi mắt màu tím xinh đẹp, chiếc mũi nhỏ xinh vẫn đang hô hấp, đôi cánh môi như hoa đào hơi mím lại..

“Đáng chết!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt mái tóc đen dài, trong mắt chỉ toàn là sự lo lắng lẫn khẩn trương...

Lúc này Hoàng Phủ Ngự Phong mới tiến đến vỗ vỗ vai con trai, “Ngạn Tước, ta thấy vẫn nên đưa Liên Kiều đến bệnh viện thì tốt hơn!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú nhìn Liên Kiều không nói gì, giống như đang hy vọng trong một khoảnh khắc này cô sẽ tỉnh lại.

“Sao lại thế này chứ...” Triển Sơ Dung nhẹ giọng than, trên mặt cũng tràn đầy lo lắng.

Còn người em thứ ba và thứ tư cũng rất nghi hoặc.

“Thế nào lại tra không ra nguyên nhân chứ, em chẳng thà nhìn thấy chị dâu vui vẻ hoạt bát như thường ngày...” Hoàng Phủ Ngạn Đình thấp giọng nói.

Lời của hắn vừa thốt liền thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy...

“Cậu...” Hắn chỉ người làm đứng bên cạnh, “Đi chuẩn bị xe!”

Người làm lập tức đáp lời. Ngay cả họ cũng bị vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước dọa đến phát run.

Bệnh viện Saint Paul tọa lạc ở khu nhà giàu, là bệnh viện tư nhân hạng nhất trong vùng, chuyên phục vụ cho tầng lớp thượng lưu.

Trong phòng làm việc của bác sĩ Lucky.

“Hoàng Phủ tiên sinh, kết quả kiểm tra của Hoàng Phủ phu nhân đã có rồi, nhưng mà... thật khiến chúng tôi kinh ngạc!”

Bác sĩ Lucky cũng là bác sĩ nổi tiếng khắp thế giới, tuổi đã qua sáu mươi nhưng thân thể cũng như tinh thần vẫn hết sức tráng kiện, ông là bác sĩ chủ trị của Liên Kiều.

“Ý ngài là sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước khẩn trương hỏi.

Bác sĩ Lucky đặt tất cả kết quả kiểm tra trước mặt hắn, Tất cả chỉ số cần thiết chúng tôi đều kiểm tra cả rồi, nhưng phát hiện ra Hoàng Phủ phu nhân hoàn toàn chẳng có hiện tượng bệnh nào cả, ngược lại cơ thể của phu nhân rất khỏe mạnh, tất cả các chỉ số đều bình thường!”

“Cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, “Vì sao đến giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại? Chắc phải có nguyên nhân gì khiến cho cô ấy rơi vào hôn mê chứ?”

Bác sĩ Lucky cũng trầm ngâm, thận trọng đáp: “Đây cũng là nguyên nhân khiến chúng tôi kinh ngạc, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi ở trong ngành y bao nhiêu năm rồi, trước giờ chưa từng thấy qua căn bệnh nào lạ như vậy, điện não đồ cũng đã quét qua, cho thấy Hoàng Phủ phu nhân vẫn có ý thức, hay nói phu nhân có phản ứng nhưng vì sao vẫn chưa tỉnh lại, điều này chúng tôi vẫn còn đang kiểm tra!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, sự bất mãn thể hiện rõ cả trên nét mặt lẫn giọng nói: “Bác sĩ, tôi bất kể các ông dùng cách gì, nhất định phải khiến cô ấy khôi phục như bình thường!”

Ngữ điệu tuy vẫn khách khí nhưng mang theo sự ra lệnh khiến người ta không thể cự tuyệt.

Bác sĩ Lucky đương nhiên biết thế lực của Hoàng Phủ tài phiệt mà người đàn ông trước mặt mang theo một khí thế khiến người khác không thể xem thường kia là người tuyệt đối không thể đắc tội được.

“Hoàng Phủ tiên sinh, xin ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm hết sức mình!”

“Không phải sẽ làm hết sức mà là... nhất định phải!” Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa nhắc lại.

Bác sĩ Lucky liên tục gật đầu.

Bên ngoài căn phòng bệnh VIP, màn đêm đã sớm buông xuống, thật vất vả mới khuyên được hai vợ chồng Hoàng Phủ Ngự Phong trở về nghỉ ngơi, còn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi lại bên cạnh Liên Kiều.

Đêm nay vốn là đêm tân hôn của hai người họ nhưng không ngờ lại trôi qua ở một nơi như thế này.

“Nha đầu, ngày mai là bắt đầu chuyến du lịch trăng mật của chúng ta rồi, em còn định tham ngủ đến lúc nào đây?”

Giọng nói trầm thấp của hắn vang lên trong căn phòng bệnh vắng lặng, trong đôi mắt đen thâm thúy chỉ thấy toàn là đau xót.

Rốt cuộc là thế nào đây? Phải làm thế nào mới khiến cô tỉnh lại đây?

201. Chương 206: Tiết Lộ Chuyện Xưa (1)

Liên Kiều rất đẹp.

Giờ phút này đây cô mang một nét đẹp tĩnh lặng lại mong manh đến nỗi khiến người ta đau lòng.

Có một nét đẹp, thuần khiết như thiên sứ lại mong manh dễ vỡ như một cánh hoa làm bằng pha lê.

Màn đêm đã buông, trăng rất sáng, ánh trăng lạnh như nước soi ánh sáng bàng bạc xuống bóng người đang nằm yên lặng trên giường bệnh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn luôn ngồi bên cạnh Liên Kiều, trên mặt đã có chút tiêu tụy.

Ánh trăng bàng bạc soi vào màu áo trắng của bệnh nhân càng mang vẻ thê lương, khiến hắn có chút mê mang, cô gái trước mặt hắn dường như thiên sứ từ trên trời phái xuống, cô cứ an tĩnh như thế nằm trên giường bệnh, hô hấp nhẹ nhẹ chìm trong giấc ngủ.

Chẳng lẽ ông Trời thật sự định mang cô đi sao?

Không!

Hoàng Phủ Ngạn Tước chột giật mình, hắn bị ý tưởng này của mình dọa cho khiếp sợ. Sau đó lại ngồi trở lại bên cạnh cô, trêu mến vuốt ve mái tóc dài của cô.

Tóc cô thật mềm mại, trong tay hắn luôn mang đến một cảm giác dễ chịu cũng như chính bản thân cô, luôn mang đến cho hắn sự quyến luyến không muốn rời xa.

Chỉ cần nghĩ đến sau này cô cứ như thế này, tim hắn như bị ai hung hăng đâm ho mọt nhất, nỗi đau đó lan tràn làm tê dại toàn thân ...

‘Vậy ... người ta sẽ nhớ anh mà ...’ Bên tai vẫn còn nghe giọng nói nũng nịu pha chút xấu hổ của cô, trong đầu vẫn thấp thoáng vẻ mê man lẫn ngượng ngùng lúc cô nói câu nói đó, trong lòng lại càng thêm đau lòng đến cực độ.

Bên ngoài phòng bệnh, tất cả các y bác sĩ có liên quan đều nỗ lực hết sức, cố gắng nghiên cứu từng biểu hiện bệnh tình của Liên Kiều, không chút sơ sài, hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra đáp án.

Bên trong phòng bệnh, Hoàng Phủ Ngạn Tước mắt không hề chớp chăm chú nhìn Liên Kiều, tay nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình, âu yếm hôn nhẹ lên đó ...

Ngay lúc này đây hắn mới hiểu rõ ... rốt cuộc bản thân đối với cô có bao nhiêu thương mến lẫn đau lòng!

Thấy gương mặt xanh xao của cô, tự dừng trước mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước như hiện ra tình cảnh lúc mọi người chuẩn bị rời khỏi Mã Lai, Hoa Đô lão nhân đặc biệt có đến tìm hấn nói chuyện riêng.

Trước khi mọi người rời khỏi một ngày, đó là một ngày nắng đẹp, bầu trời xanh trong, hương hoa cỏ ngọt ngào. Hoàng Phủ Ngạn Tước dìu Hoa Đô lão nhân đi dạo trong vườn hoa, tuy rằng trên mặt ông vẫn treo nụ cười từ hòa nhưng vốn tâm tư cẩn mật, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra ông có tâm sự.

‘Ông nội, ông có gì cứ nói với con!’ Hấn vọt miệng mở lời trước, trong đôi mắt đen thâm thúy mang theo sự sắc bén lẫn thành khẩn.

Hoa Đô lão nhân nhìn hấn, gật nhẹ đầu, nụ cười trên mặt cũng dần biến mất chỉ còn lại vẻ trầm trọng lẫn kỳ vọng.

“Tước Nhi, không biết con có biết ít nhiều gì về tuổi thơ của Kuching không?”

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi tối lại, “Liên Kiều có nói qua một chút với con chuyện về tuổi thơ của cô ấy, con cũng đã từng có ý muốn giúp Liên Kiều tìm người nhưng ...cô ấy hình như vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp lại cha mẹ mình...”

“Người đã chết rồi, biết đi đâu để tìm chứ?” Hoa Đô lão nhân thở dài một tiếng, trong mắt lấp lánh ánh lệ.

“Chết rồi?” Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, hấn không ngờ câu trả lời lại là thế.

“Ai, chuyện gì cũng có nguyên nhân, chuyện gì cũng có kết quả ... tạo nghiệt a...” Hoa Đô lão nhân lắc đầu, vẻ mặt phút chốc tiêu tụy đi mấy phần.

“Vì sao lại như thế? Liên Kiều cô ấy ... chắc vẫn chưa biết cha mẹ mình đã...” Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày.

Hoa Đô lão nhân gật đầu, “Đúng vậy, nha đầu đó vẫn chưa biết, Kuching là một đứa bé hiểu chuyện, từ nhỏ đã như thế...”

Nói đến đây giọng ông có chút ảm ách. Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không thúc giục ông nói tiếp mà tiếp tục dìu ông đến một chiếc ghế băng, nhẫn nại chờ ông nói tiếp.

Hấn biết, muốn một người già nhớ lại những hồi ức không vui là một chuyện rất tàn nhẫn, nhất là chuyện có liên quan đến người ruột thịt của mình.

Ánh mắt ông lão Hoa Đô xa xăm như nhớ lại một quãng thời gian rất lâu trước đây...

“Gia tộc ta vì có năng lực hơn người thường nên mới trở thành đối tượng bị mọi người dòm ngó, từ nhiều đời nay, các Giáng Đầu Sư, Thông Linh Sư và chiêm bốc sư đều từ gia tộc của ta mà ra, trong con mắt của người ngoài, chúng ta là gia tộc vô thượng thần bí và đầy kiêu ngạo nhưng tất cả mọi người đều không biết, một người trong gia tộc chúng ta liền phải chịu một lời nguyền!”

“Lời nguyền? Là ý gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nghe càng không hiểu, nói thực lòng, hấn cũng không tin lắm cái gì là lời nguyền cùng siêu năng.

Ông lão Hoa Đô thở dài một tiếng. “Cái khiến gia tộc chúng ta khác với người thường không phải xuất hiện trên mỗi một người trong gia tộc, đó là một loại khả năng đặc biệt có tính di truyền, đa số là xuất hiện ở nữ giới, nhưng một khi trong gia tộc xuất hiện người có năng lực như vậy lời nguyền sẽ tùy lúc đến, mà lời nguyền đó sẽ trực tiếp ứng nghiệm trên cha mẹ người đó, cũng chính là... một khi con trai con gái của người nào đó có loại năng lực đó, cha mẹ của người đó lúc họ mười tuổi sẽ gặp bất trắc!”

Mày Hoàng Phủ càng cau chặt hơn, “Chẳng lẽ cha mẹ của Liên Kiều chính là như vậy mà mất đi?”

Loại chuyện thế này quá là ngoài sức tưởng tượng khiến hấn khó mà tin được.

Ông lão Hoa Đô nghe vậy, nhẹ lắc đầu, giọng điều kiên định nói: “Không, cái chết của chúng là tai nạn, đây là báo ứng của chúng cùng cháu ngoan của ta – Kuching không có liên quan gì!”

Nói đến đây, tâm tình của ông chợt trở nên kích động, cả tay cũng run rẩy.

“ Vì sao người nói như vậy ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy bên trong nhất định còn có chuyện nghiêm trọng hơn .

Ông lão Hoa Đô cố nén tâm tình kích động xuống , chậm chậm kể lại mọi chuyện cho Hoàng Phủ Ngạn Tước , câu chuyện kể về một sự thật khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lạnh ...

“ Á Hy , cũng chính là cha của Liên Kiêu , là đứa con mà ta yêu thương nhất trong những đứa con của ta , cũng chính là niềm hy vọng lớn nhất của ta đối với vị trí người thừa kế vương thất , nhưng vợ của nó Khả Lý Hy cũng là một cô gái có xuất thân môn đăng hộ đối với gia tộc chúng ta . Trước khi có con , hai đứa là một đôi vợ chồng rất yêu thương nhau , cũng rất có hiếu với ta , đối với mọi chuyện lớn nhỏ trong vương thất đều xử lý rất thỏa đáng , điều này làm ta cảm thấy rất an ủi , ta cho rằng ... Mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp , ta cũng cho rằng, từ đây về sau sẽ không còn bất kỳ sóng gió nào ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta nữa ...”

Ông lão Hoa Đô thở dài , trong giọng nói đã có chút mệt mỏi .

Hoàng Phủ Ngạn Tước biết , phần tiếp theo của câu chuyện nhất định sẽ không đơn giản .

Qua một lúc lâu sau ông lão Hoa Đô mới nói tiếp ...

“Mọi chuyện xảy ra sau khi Khả Lý Hy sinh đứa con gái , tất cả đều thay đổi .”

“ Ý của Người là ... sau khi Liên Kiêu sinh ra , có phải không ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn xác nhận lại .

Nào ngờ Hoa Đô lão nhân lại lắc đầu ...

“ Không , đứa con đầu tiên mà hai đứa có không phải là Kuching !”

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình , “ Nói vậy Liên Kiêu còn có một người chị gái ?”

Ông lão Hoa Đô gật đầu , “ Đúng vậy , đáng tiếc là đứa bé đó sớm đã không còn trên đời này !”

“ Sao lại như thế ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi tiếp .

202. Chương 207: Tiết Lộ Chuyện Xưa (2)

Lại một tiếng thở dài nặng nề của ông lão Hoa Đô, ánh mắt ông lại trở nên xa xăm ...

‘Chuyện đó xảy ra lúc ta vẫn chưa về nước, lúc đó Khả Lý Hy sinh ra một đứa bé gái, đây vốn là một chuyện rất đáng vui mừng, nhưng khi Á Hy ôm đứa bé trong tay mới phát hiện ra, đôi mắt của đứa bé đó là màu tím ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe đến đây trong lòng không tự chủ được run lên ... đôi mắt màu tím? Đôi mắt của Liên Kiêu cũng là màu tím.

Giọng của ông lão Hoa Đô run rẩy, ngập ngừng một hồi lâu như muốn điều chỉnh lại tâm tình sau đó mới tiếp tục nói: ‘Trong gia tộc của chúng ta, phàm những người có đôi mắt màu tím đều là người mang theo năng lực khác người nào đó, đây là bẩm sinh, không có cách nào thay đổi! Lúc đó Khả Lý Hy giống như phát điên vậy, nó đương nhiên là biết câu chuyện về lời nguyền, do đó, nó, còn có con trai của ta, hai đứa vì để bảo vệ tính mạng của mình, lại dám nhẫn tâm đem bỏ nó đi mà không hỏi ý kiến của ta!’

‘Cái gì?’ Cảm xúc của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng thay đổi theo câu chuyện.

‘Con trai của ta đã thay đổi, không chỉ có nó, ngay cả vợ nó Khả Lý Hy cũng bắt đầu trở nên khác thường, lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ, mỗi ngày đều sống trong sự lo sợ nơm nớp, khi ta biết chuyện này, tuy rằng đau lòng nhưng chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra rồi, đứa bé cũng không thể tìm lại được ...’ ông lão Hoa Đô nhắc đến đứa con trai mà mình yêu quý, cả gương mặt già nua đều là vô hạn đau khổ ...

‘Thấm thoát mà đã qua hai năm, dần dần con trai và con dâu ta cũng khôi phục trở lại, không còn lo sợ như xưa nữa, khi Khả Lý Hy mang thai lần nữa, lại sinh ra một đứa con gái, hai vợ chồng lại rơi vào sự sợ hãi khủng khiếp lần nữa ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong trong lòng chợt kích động, hần hân hỏi: ‘Đứa bé này là Liên Kiêu?’

‘Đúng vậy!’ Lần này là một câu khẳng định từ ông lão Hoa Đô. ‘Lúc Kuching được sinh ra, tất cả hy vọng của Á Hy và Khả Lý Hy đều trở thành ảo ảnh, bởi vì ... Kuching cũng giống như đứa bé hai năm trước, cũng có một đôi mắt màu tím, điều này nói lên rằng, con bé cũng là một đứa bé trời sinh có năng lực hơn người, lúc này Á Hy hoàn toàn thất vọng rồi, vì để bảo vệ mạng sống, hai đứa lần nữa quyết định làm lại chuyện mà chúng nó đã làm hai năm trước ...’

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước không tự chủ được nắm chặt lại, chặt đến nỗi lòng bàn tay cũng thấy đau.

Ông lão Hoa Đô nói tiếp : “ Còn may ta biết được chuyện này kịp thời , khi ta lần đầu tiên nhìn thấy Kuching đứa bé này , trong lòng tự động nảy sinh một tình thương rất lạ , Tước Nhi , con còn chưa nhìn thấy Kuching lúc còn nhỏ , quả thực hết sức đáng yêu mà ta nhìn thấy nó lần đầu tiên , nó đã nhìn ta cười vui vẻ , lúc đó ta đã thề với lòng , đứa bé này tuyệt đối không thể để hai đứa nó bỏ rơi được !”

Nói đến đây , ánh mắt Hoa Đô lão nhân thể hiện rõ sự kiên định , ngay cả giọng nói cũng mang theo chút phần nộ ...

“ Dưới sự kiên trì uy hiếp của ta , Á Hy và Khả Lý Hy không thể không từ bỏ ý định ban đầu là bỏ rơi đứa bé , đành phải nuôi lớn nó trong sự thấp thỏm . Thời gian dần trôi , theo sự lớn lên của Kuching , chúng ta vui mừng phát hiện ra đứa bé này không có thừa hưởng năng lực về Giáng Đầu và chiêm bặc bẩm sinh , cho nên sự bất an trong lòng Á Hy và Khả Lý Hy đã dần dần giảm bớt , hai đứa nó cũng bắt đầu đối xử với Kuching như những người cha mẹ bình thường , đáng tiếc là , tuổi thơ vui vẻ của Kuching chỉ kéo dài cho đến lúc nó mười tuổi!”

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng bất an , bởi vì hắn đã nghe Liên Kiều nhắc qua chuyện cũ...

Ông lão Hoa Đô nhìn hắn , trong mắt thấp thoáng sự đau khổ ...

“ Ta còn nhớ rất rõ lúc đó Kuching vừa trải qua lần sinh nhật thứ mười , có một lần mẹ của nó , Khả Lý Hy , tìm thấy một sợi dây chuyền nam ngọc , đó là sợi dây chuyền hiếm có trên đời , vô cùng quý giá và đẹp đẽ , nó gần như đã điều tra tất cả những người làm trong nhà , đồng thời gần như lục tung cả nhà để tìm vẫn không tìm thấy , nào ngờ sợi dây chuyền là do đứa bé mới mười tuổi Kuching tìm được . Khi Khả Lý Hy hỏi con bé làm sao tìm được , con bé nói do mình cảm nhận được sợi dây chuyền ở chỗ đó nên đến đó tìm ...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đương nhiên hiểu rõ hành động của Liên Kiều lúc đó gây ra bao nhiêu sự chú ý lẫn lo sợ cho tất cả mọi người .

Ông lão Hoa Đô ngừng lại một lúc mới nói tiếp : “ Không nghĩ cũng biết , hành động đó của Kuching khiến cho Á Hy và Khả Lý Hy lo sợ đến mức nào , nỗi lo sợ chôn dấu bao nhiêu năm qua lại lần nữa trỗi dậy , bắt đầu từ hôm đó , hai đứa gần như trốn tránh tiếp xúc với Liên Kiều , không cùng con bé ăn cơm , không quan tâm đến con bé , thậm chí ...”

Nói đến đây , trong ánh mắt ông lão Hoa Đô lấp lánh ánh lệ , tay cũng không ngừng run rẩy .

“ Thậm chí là thế nào ?” Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước nhấp nhồm , hắn có chút khẩn trương .

Ông lão Hoa Đô cất lời , giọng run run : “ Hai đứa thậm chí còn nhốt Kuching trong một gian phòng tối , không có cửa sổ chỉ có duy nhất một cửa ra vào , mặc cho con bé gào khóc thế nào cũng không để ý , hai đứa nó coi con bé như một con quái vật , không hề đối xử với nó như một đứa con gái ...” Nói đến đây ông dừng lại một lúc , đưa tay lau lệ nơi khóe mắt , “ Hai đứa đó thật nhẫn tâm , Kuching năm đó chỉ là một đứa bé mười tuổi , nó có lỗi gì đâu chứ . Khi ta biết được chuyện này , tức giận trách mắng hai đứa , bắt chúng phải thả Kuching ra , từ đó lại phát hiện ra Kuching đã tập thành một tật xấu , đó là cứ qua mười hai giờ đêm là tự nhiên sẽ ngủ say , chắc chắn là do ảnh hưởng của thời gian bị nhốt trong căn phòng tối đó , những hành hạ về mặt tinh thần mà con bé phải gánh chịu là rất lớn ...”

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước đau đớn , hắn không khó hình dung ra một cô bé Liên Kiều bị bắt nhốt vào một chỗ không có ánh sáng , không ngừng kêu khóc , không nghĩ cũng biết chắc cô rất sợ hãi , dù sao lúc đó cô chỉ là một đứa bé thôi.

Một đứa bé ở lứa tuổi đó đáng lý phải được hưởng thụ vui vẻ cùng sự yêu thương của cha mẹ còn cô suốt ngày lại bị chính cha mẹ mình nhốt trong một căn phòng nhỏ không có ánh sáng , cô bé Liên Kiều chắc

chấn sẽ hoảng sợ chỉ biết co người lại , không có ai chơi cùng , cũng không có ai nói chuyện với cô , chỉ có lúc ăn cơm mới mơ hồ nghe được tiếng người ...

Nghĩ đến đây hần vừa buồn bã vừa tức giận .

Ông lão Hoa Đô run rẩy cất lời : “ Hai vợ chồng Á Hy không phải nhốt Liên Kiều lại mà bớt sợ hãi , bọn họ mỗi ngày đều sợ , sợ mất đi tính mạng , cho đến một ngày , bọn họ nghĩ ra một cách vô cùng độc ác ... đó là giết chết Kuching!”

Cả thân người Hoàng Phủ Ngạn Tước run lên , lửa giận trên gương mặt anh tuấn càng lúc càng nồng .

Hần không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có loại cha mẹ như vậy , vì giữ tính mạng của mình , vì trốn tránh cái gọi là lời nguyên , không chỉ đem con mình nhốt lại trong phòng tối mà thậm chí còn muốn lấy mạng của con mình . Chẳng lẽ ... họ không còn nhân tính nữa sao ?

203. Chương 208: Tiết Lộ Chuyện Xưa (3)

Nắm tay của ông lão Hoa Đô cũng nắm chặt lại, ‘Hai đứa đó đúng là cầm thú cũng không bằng. Có một ngày chúng dẫn Kuching đến bờ biển, ngoài mặt là dẫn con bé đi bơi, thực ra là muốn nhân cơ hội này mà dìm chết nó, cũng may là ta phát hiện kịp thời, cứu con bé ra khỏi dòng nước, mà hai đứa cầm thú kia vì cho rằng Kuching đã chết, sau đó cũng bỏ đi, rời khỏi vương thất, rời khỏi Mã Lai!’

‘Vì sao lại như thế?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoại trừ đau lòng chỉ có đau lòng, câu chuyện này Liên Kiều cũng đã nhắc qua với hần nhưng nội dung so với hôm nay nghe được không giống với, mà hần, nghe được chân tướng câu chuyện càng cảm thấy đau lòng và xót xa cho cô.

Hoa Đô lão nhân nghe hần hỏi, thở dài một tiếng, ‘Trong gia tộc có một lời đồn rằng nếu muốn tránh khỏi lời nguyên chỉ cần dìm chết người đó trong nước là được, cho nên chúng mới đem con bé đến bờ biển.’

‘Vậy sau này tại sao cha mẹ Liên Kiều lại chết?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn còn nghi vấn, chẳng lẽ lời nguyên là có thật sao?

‘Hừ!’ ông lão Hoa Đô cười lạnh một tiếng, phẫn nộ lắc đầu ...

‘Cũng có thể là báo ứng của ông Trời đi, lúc chúng lưu vong rồi đi Mã Lai, trên đường đi xảy ra tai nạn khiến cả hai đều tử vong! Báo ứng, thật sự là báo ứng! Hai đứa chúng nó hết lần này đến lần khác muốn bức hại con gái ruột của mình, sau cùng ngay cả ông Trời cũng phẫn nộ, cho nên nói, chúng không phải chết vì lời nguyên của gia tộc, mà đúng là “Trời tạo nghiệt còn đường sống, tự tạo nghiệt không thể sống!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chỉ vô lực thở dài.

Cả câu chuyện, từng phản ứng nhỏ của Hoàng Phủ Ngạn Tước đều lọt vào mắt của ông lão Hoa Đô, kể xong, ông vỗ vỗ tay Hoàng Phủ, nghiêm túc hỏi: ‘Tước Nhi, trong mắt con, có phải cũng cho rằng Kuching là một người mang lại điềm xui cho người khác?’

‘Ông nội, con trước giờ chưa từng nghĩ như vậy, Liên Kiều rất lạc quan, cũng rất thông minh, những ngày có cô ấy ở bên cạnh, con luôn cảm thấy rất vui vẻ!’ Hoàng Phủ không chút do dự trả lời.

Ông lão Hoa Đô cảm thấy rất an ủi, ông gật đầu, rõ ràng là rất cảm động khi nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước nói vậy ...

‘Tốt tốt , ta đúng là không có nhìn lầm người ! Tước Nhi , đứa cháu gái này của ta trước giờ rất nghịch ngợm nhưng ta biết , trong lòng nó rất sợ cô độc , sợ sự yên lặng , thậm chí trước đó còn không dám ngủ một mình , thực ra nó rất cần sự quan tâm của người khác ,cũng rất muốn được người khác thừa nhận , cũng có thể nói , nghịch ngợm chỉ là cách để nó thu hút sự chú ý của người khác mà thôi. Tước Nhi , con và Kuching rất nhanh sẽ kết hôn rồi , ta giao đứa cháu mà ta yêu thương nhất cho con , con nhất định phải ... đối xử tốt với nó !’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe ông nói vậy , trong lòng có chút chua xót , hấn gật đầu , trịnh trọng nói với ông lão Hoa Đô : “ Ông nội , xin người yên tâm , con sẽ không để cho Liên Ngữ chịu bất kỳ ủy khuất nào đâu !”

“ Tốt , ta biết con nhất định sẽ đối xử tốt với Kuching , ta tin tưởng con !” Ông lão Hoa Đô nước mắt lưng tròng .

...

Những hồi ức đang xen nhau chợt dừng lại , trong đầu chỉ còn sự trù mẩn lẫn thương xót dành cho cô gái đang nằm tĩnh lặng trên giường bệnh .

Cầm bàn tay bé nhỏ đặt lên mặt mình , cảm nhận sự mềm mại vô lực của cô , hấn trước giờ chưa từng nghĩ qua trong nụ cười sáng lạn trên gương mặt cô lại ẩn dấu bao nhiêu là bi thương như thế .

Vì sao mình lại không sớm quen biết cô chứ ? Nếu như là vậy , hấn nhất định sẽ không để cô phải chịu bất kỳ đau khổ nào .

Cô vẫn như cũ yên tĩnh nằm trên giường không chút tri giác nào , không có chút dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại ...

Nếu như ... cô mãi không tỉnh lại ...

Không !

Hoàng Phủ Ngạn Tước bỗng ôm chặt lấy cô , như sợ cô thật sự biến mất trước mặt mình vậy , cái suy nghĩ này thật sự dọa hấn . Hấn sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra , hấn muốn cô tỉnh lại , hấn muốn cô như trước giờ , nũng nịu , giận dỗi thậm chí là ương bướng , nghịch ngợm , thích làm gì thì làm.

Chỉ cần cô có thể tỉnh lại , hấn sẽ không để cô cảm thấy cô độc , hấn sẽ luôn ở bên cạnh cô , bảo vệ cô , yêu thương cô ...

Đợi chút ...

Yêu ...!!!

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người , hấn nhìn lại lần nữa gương mặt xinh đẹp mà xanh xao của cô , trên gương mặt anh tuần xẹt qua một tia trù mẩn ...

Đúng vậy , giống như lời ba người bạn thân đã nói , hấn yêu cô , yêu cô , yêu cô!

Giờ phút này cuối cùng đã nhìn rõ tình cảm thật sự của mình đối với Liên Kiều .

Hấn yêu cô , vì yêu nên mới khó chịu khi nhìn thấy cô ở bên cạnh một người đàn ông khác , thậm chí là khó chịu khi thấy cô cười với một người đàn ông khác .

Hấn yêu cô , vì yêu nên mới hết lần này đến lần khác bao dung cho sự nghịch ngợm cùng ương bướng của cô .

Hấn yêu cô , vì yêu cô cho nên mới không chịu nổi khi thấy cô quyết định rời xa hấn .

Hấn yêu cô . vì thế mới cam tâm tình nguyện bước đi trên con đường hôn nhân với cô .

Hấn yêu cô , cho nên trong giờ phút này nhìn thấy cô như vậy mà đau lòng , chẳng thà người nằm kia là mình ...

...

Hấn yêu cô !

Hấn yêu Liên Kiều !

Nghĩ đến đây , hấn ôm cô càng chặt hơn , môi mỏng khẽ lướt bên tai cô , thì thầm ...

“ Nha đầu , bất kể là dùng cách gì , anh nhất định làm cho em tỉnh lại , chúng ta... còn một đám cưới chưa cử hành không phải sao ?”

Nụ hôn rơi xuống môi cô , quyến luyến không rời giống như hắc muốn dùng cách này để kêu tỉnh cô gái nằm kia ...

Khi bác sĩ mặt đầy mệt mỏi bước vào phòng bệnh , Hoàng Phủ Ngạn Tước đã trông nom bên cạnh Liên Kiều cả đêm , trong thời gian này , hắc không rời giường bệnh nửa bước , thậm chí bàn tay đang áp lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô vẫn không buông ra một phút .

“ Thế nào rồi ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm điềm hỏi , ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt xanh xao của Liên Kiều .

Bác sĩ Lucky thở dài lắc đầu , “ Hoàng Phủ tiên sinh , thực xin lỗi , chúng tôi đã cố gắng lắm rồi !”

“ Ý ông là sao ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày , giọng nói có chút thay đổi .

“ Hoàng Phủ tiên sinh , những gì cần kiểm tra , hoặc có thể kiểm tra cho Hoàng Phủ phu nhân chúng tôi đều làm rồi nhưng trải qua hội chẩn kết quả vẫn như vậy , chưa phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu bệnh nào , cũng không tìm ra nguyên nhân khiến phu nhân hôn mê bất tỉnh !” Bác sĩ Lucky vô lực lên tiếng .

“ Đây là kết quả mà các người cho tôi sao ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong , chầm chậm đứng lên , , vẻ ôn hòa hoàn toàn biến mất , trên mặt chỉ còn vẻ lạnh như băng , từ thân hình cao lớn toát ra một khí phách khiến cho người khác sợ hãi , trong căn phòng bệnh sang trọng ngay lập tức có một cỗ áp lực vô hình từ trên người hắc ập tới .

Các bác sĩ đều hít một hơi khí lạnh , có người thậm chí còn lùi về sau vài bước, bọn họ chưa từng thấy một Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã như thế lại có một mặt khiến người ta sợ hãi như vậy .

Ngay lúc này , cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra , giọng nói cô gái du dương cất lên ...

“ Bọn họ ... không cứu được Liên Kiều đâu !”

204. Chương 209: Gặp Người Có Duyên (1)

Giọng nói dịu dàng du dương như tiếng suối, tuy có chút lạnh lùng nhưng cũng rất ngọt ngào.

Tất cả các bác sĩ nghe vậy đều giật mình, ai nấy đều quay đầu lại nhìn xem ai mà lại có khẩu khí lớn như vậy.

Ngay lúc này, đứng nơi cửa phòng bệnh chính là Mặc Di Nhiễm Dung, trên người mặc một chiếc váy màu tím nhạt, mái tóc dài xõa tung, đôi mắt màu tím tử lan đang nhìn về hướng Liên Kiều, ngay lập tức ánh mắt trở nên âm đạm.

Đứng sau lưng cô là Hoàng Phủ Ngạn Thương, khi hắc nhìn thấy gương mặt đầy giận dữ và bất mãn của Hoàng Phủ Ngạn Tước, quả thực bị dọa giật mình ...

‘Anh , yên tâm đi, Liên Kiều sẽ không sao đâu!’ Hắc vỗ vai Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói.

Từ nhỏ đến lớn hắc chưa từng thấy có lúc nào anh trai mình nóng nảy như thế, điều này cho thấy địa vị của Liên Kiều trong lòng anh hai quả thật không giống với bất kỳ ai.

Một màn này khiến bác sĩ Lucky như rơi vào sương mù, ‘Xin hỏi vị tiểu thư này là ...’

‘Bác sĩ, ngài không cần biết tôi là ai, tôi chỉ có thể nói bệnh nhân nằm đây các vị không có cách nào chữa khỏi, xin các vị ra ngoài trước, có được không?’ Mặc Di Nhiễm Dung nói rất điềm điềm nhưng trong giọng nói có thể nghe ra sự kiên định trong đó.

‘Chuyện này ...’

Bác sĩ Lucky và các bác sĩ khác ai nấy nhìn nhau, bọn họ trước giờ chưa từng gặp qua người nào có khẩu khí lớn như vậy, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, chuyện này ...’

‘Mấy người ra ngoài trước đi!’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy Mặc Di Nhiễm Dung, trong lòng đại khái đã đoán được tám chín phần đây là chuyện gì.

Các bác sĩ mặt đầy hoài nghi bước ra ngoài.

Cửa phòng bệnh đã đóng lại.

Mặc Di Nhiễm Dung chậm chậm đi đến bên cạnh Liên Kiều, ngồi xuống đưa tay nâng mí mắt cô lên để kiểm tra, sau đó lại quan sát một lúc sắc mặt của cô, sau cùng mới thở dài một tiếng, đứng lên.

‘Liên Kiều sao rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt ngưng trọng nhìn theo từng động tác của Mặc Di Nhiễm Dung sau đó lên tiếng hỏi.

‘Cũng may là hai người nghe theo lời tôi mà kết hôn rồi, bằng không hôm nay Liên Kiều không chỉ là hôn mê đơn giản như vậy, không chừng nó đã gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng rồi!’

Mặc Di Nhiễm Dung không khó để nhìn ra vẻ ưu tư trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong lòng chợt động.

Người đàn ông này xem ra rất quan tâm đến Liên Kiều, vẻ lo lắng trong mắt hẳn là không che giấu được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng nhìn Liên Kiều, “Chẳng lẽ... Liên Kiều thật sự bị trúng Giáng Đầu?”

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ gật đầu, “Đúng vậy, tuy rằng tôi đã tìm mọi cách giúp nó tránh khỏi tất cả nguy cơ có ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng... cửa ải này nhất định phải qua, không thể tránh khỏi!”

“Rốt cuộc là ai muốn dùng Giáng Đầu đối phó với Liên Kiều chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm thật chặt bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, trong mắt chợt lóe lên tia giận dữ.

Cô ấy đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy, sao lại có thể đắc tội với ai được chứ?

Mặc Di Nhiễm Dung cũng ngưng trọng sắc mặt: “Chuyện ai ra tay hạ Giáng tạm thời vẫn chưa tra ra được, mà thân phận của người này cũng không phải tầm thường, hơn nữa tôi còn có cảm giác người này đạo hạnh rất cao, tất cả các vụ thuật người đó sử dụng đều mang đầy oán khí, tôi hoài nghi vụ án thi hàng cũng có liên quan đến người này!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, trong mắt càng dâng lên sự đau lòng...

“Bao giờ thì cô ấy mới có thể tỉnh lại?”

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn lại Liên Kiều, nhẹ giọng nói: “Hoàng Phủ tiên sinh xin yên tâm, tôi đã tận lực để sự nguy hiểm của Liên Kiều giảm xuống đến mức thấp nhất, bây giờ ý thức của con bé là tỉnh táo, chỉ không có cách nào cử động và nói năng mà thôi. Tôi cần thời gian hai ngày để chuẩn bị, tôi nghĩ qua hai ngày nữa Liên Kiều chắc sẽ không sao!”

“Hai ngày?” Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu lắm lời của Mặc Di Nhiễm Dung.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương mới lên tiếng: “Anh hai, có chuyện này chắc anh chưa biết, thi thể thứ ba đã xuất hiện rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, cau mày hỏi lại: “Cổ thi thể thứ ba? Ý em là... cái xác này là ở Mỹ?”

“Đúng vậy, em đã xem qua hiện trường thứ nhất của nó, xảy ra lúc trưa ngày hôm qua, em đã tự mình kiểm tra cái xác thứ ba này. Lần này Nhiễm Dung đặc biệt đến Mỹ, thứ nhất là vì Liên Kiều, thứ hai là vì muốn điều tra những chuyện liên quan đến cái xác thứ ba này!”

“Cái xác này có liên gì đến hai cái xác trước không?” Hoàng Phủ Ngạn Tước cảnh giác hỏi.

“Ừm, trước mắt mà nói, nếu như cố tìm ra mối quan hệ thì miễn cưỡng có thể nói cái xác đầu tiên và cái xác thứ ba có quan hệ, còn cái xác thứ hai thì hoàn toàn không có!” Hoàng Phủ Ngạn Thương giải thích thêm, “Cái xác đầu tiên là Bá Trước Afhan, chúng ta đều biết ông ấy thực ra là người của bang phái, là một chấp sự trong gia tộc, nói chính xác hơn là thuộc hạ của anh Lân, còn cái xác hôm qua, người chết có thân phận đặc thù, bên phía cảnh sát đều không thể tra ra thân phận của người chết, tất cả các ghi chép cũng như giấy tờ có liên quan đến người chết đều là ngụy tạo!”

“Ồ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước rất nhanh đã đoán ra: “Chẳng lẽ người này có liên quan đến một tổ chức sát thủ nào đó?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười cười tán dương, “Anh hai, anh đoán đúng rồi, về sau em thông qua rất nhiều manh mối mới có thể điều tra ra thân phận thật sự của người chết, thì ra hắn là một sát thủ thuộc tổ chức baby-M, cũng có nghĩa là... hắn là người của Niếp Ngân!”

“Niếp Ngân?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình, “Thì ra là như vậy, bằng không tại sao Niếp Ngân lại tự mình đến Mỹ chứ, xem ra là bị chuyện này kinh động đến rồi!”

“Đúng vậy, em cũng nhận được tin Niếp Ngân đã đến Mỹ, cho nên nói cái xác đầu tiên và cái xác thứ ba có liên quan cũng chính là do mối quan hệ giữa anh Lãnh và Niếp Ngân, rất lạ là người hạ Giáng Đầu tại sao lại chọn hai người của hai bên đối đầu vậy chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Thương đem vấn đề mà hắn nghĩ mãi không hiểu ra nói với anh trai.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nghĩ không ra, ngày hôm qua khi bốn người bọn họ thảo luận về mục đích đến Mỹ lần này của Niếp Ngân, nhưng ngàn vạn lần cũng không ngờ mục đích của hắn có liên quan đến Giáng Đầu Thuật.

“Mặc Di tiểu thư, cái xác thứ ba là phát hiện vào trưa hôm qua mà Liên Kiều từ tối hôm qua bắt đầu hôn mê bất tỉnh, hai chuyện này có phải có liên quan với nhau hay không?” Suy nghĩ một lúc, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới cất lời.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng...

“Xem sắc mặt của Liên Kiều, chắc chắn là con bé trúng phải Linh Giáng, mà loại Giáng Đầu này trước khi thực hiện cần phải có một lượng nhất định ‘nước thi thể’, hiện tại tôi không dám khẳng định chuyện Liên Kiều hôn mê có liên quan gì đến cái xác thứ ba hay không, tôi phải xem qua cái xác thứ ba thì mới có thể đưa ra nhận định!”

“Bất kể ra sao, tôi chỉ mong Liên Kiều không phải chịu bất cứ tổn thương nào!” Hoàng Phủ Ngạn Tước kiên định nói.

“Yên tâm đi, con bé là em tôi, tôi sẽ dùng toàn lực thậm chí là tính mạng của mình để bảo vệ nó!” Mặc Di Nhiễm Dung cũng kiên định nói.

205. Chương 210: Gặp Người Có Duyên (2)

Nhà xác

Nơi đây tràn ngập khí lạnh khiến cho người bình thường sợ hãi.

Trong một gian phòng trữ xác riêng biệt, khí lạnh xông ra từ bốn phía, trên một chiếc bàn đặt thi thể, một thi thể sớm đã bị phủ một lớp màu trắng.

Thi hàng!

Đứng xung quanh cái xác là bốn người đàn ông trong đó có một người mặc áo khoác y tế màu trắng, rõ ràng là một bác sĩ pháp y, còn hai người khác từ cách ăn mặc cho đến thần thái có thể dễ dàng nhận ra đây là hai vệ sĩ, người cuối cùng thân hình cao lớn, khí chất như hạc giữa bầy gà, trên thân mặc một bộ Tây Trang được may đo thủ công càng làm nổi bật thân hình cũng như khí phách của hắn, ngũ quan như tạc nhìn rõ ra mười phần anh khí khiến người khác không thể xem thường.

Ngoài ra bên cạnh hắn còn có một cô gái, cô gái này mi thanh mục tú, mày liễu môi hồng ánh mắt lúng liếng, đẹp không thể tả, cô gái xinh đẹp này mái tóc cắt ngắn, trên thân tuy là quần jean áo sơ mi nhưng không khó nhận ra chiều cao cũng như thân hình quyến rũ của cô ta, cô ăn mặc như thể lại toát lên một vẻ đẹp rất khác biệt.

‘Niếp tiên sinh, đây là người ngài muốn tìm ...’

Vị pháp y cẩn trọng chỉ tay về phía cái xác, ánh mắt có chút sợ sệt nhìn người đàn ông cao lớn không nói không rằng ở trước mặt.

Tuy hắn không biết thân phận cũng như bối cảnh của người đàn ông này nhưng chỉ cần nhìn thấy khí phách tỏa ra từ toàn thân của hắn cũng biết người này, tuyệt đối không phải là một người tầm thường.

Hướng gì sau lưng người đàn ông này lại là một đám vệ sĩ cũng lạnh lùng như băng.

Người đàn ông này không phải ai khác mà chính là Niếp Ngân – người cầm đầu tổ chức baby-M lừng danh khắp nơi vừa mới đến nước Mỹ.

Niếp Ngân tiến đến, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cái xác, trong mắt nhanh lướt qua một tia gợn sóng.

Cô gái đứng bên cạnh hắn này giờ cũng bước đến, nhìn qua cái xác sau đó huýt sáo một tiếng, nói: “Trời ạ, đây là thứ quỷ gì đây?”

Niếp Ngân nghe cô nói, xoay người về hướng cô, trách: “Con gái phải ra dáng con gái một chút!”

Trong giọng nói rõ ràng có chút bao dung và sùng nịch.

Cô gái nhún vai, khoanh hai tay lại: “Em chỉ là có gì nói vậy thôi, bảo thuộc hạ của anh nhìn thử xem, đây còn là xác người sao? Thật là càng xem càng thấy kỳ lạ!”

Niếp Ngân không để ý đến cô nữa, ánh mắt hướng về phía vị pháp y: “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Vị pháp y nuốt một ngụm nước bọt, gian nan trả lời: “Niếp tiên sinh, thực ra trước đó tôi cũng chỉ nghe nói còn có hai cái xác khác cũng có tình trạng giống hệt như cái xác này, trước đến nay vẫn Hoàng Phủ tiên sinh là người phụ trách xử lý tình trạng của cái xác tương tự, hình như ngài ấy gọi cái xác như vậy là ‘Thi hàng!’”

“Thi hàng?”

Niếp Ngân nhắc lại một lần cái danh từ kỳ lạ kia, sau đó hỏi lại, “Vì sao có hiện tượng như vậy?”

Vị pháp y giải thích: “Đây là một hiện tượng hiếm thấy của một cái xác, chủ yếu là do cái xác bị tiếp xúc lâu dài với nước hoặc là bị chôn ở một nơi yếm khí trong một thời gian dài, không có không khí cho nên hạn chế sự sinh sôi của vi khuẩn, chính vì vậy mà quá trình phân hủy của cái xác bị chậm lại, chất dịch trong cái xác thẩm ngược trở lại qua da, lớp mỡ dưới da phân giải thành acid béo và cam du, acid béo lại kết hợp với canxi, magie, ammonium,... sinh ra phản ứng tạo muối acid, muối acid có hình dạng như sáp, khó tan trong nước cho nên có thể bảo vệ tình trạng của cái xác, hiện tượng như vậy gọi là thi hàng!”

Các thủ hạ của Niếp Ngân kể cả cô gái kia nghe đến há hốc miệng còn Niếp Ngân rõ ràng là chấn động một lúc.

“Nếu theo cách nói của người, cái xác này càng không nên xuất hiện hiện tượng này mới phải, hắn chỉ mới chết chưa đến hai ngày!”

“Cái này... Niếp tiên sinh, xin lỗi, tôi cũng không thể giải thích rõ chuyện này được, chắc chỉ có Hoàng Phủ tiên sinh có thể giải thích cho ngài chuyện này!” Trên mặt vị pháp y lộ rõ vẻ khó xử.

“Hoàng Phủ Tiên Sinh mà ông nhắc đến là... Hoàng Phủ Ngạn Thương?” Niếp Ngân nhàn nhạt hỏi.

“Đúng vậy, đó là vị pháp y phụ trách vụ án thi hàng từ đầu đến giờ, chỉ là bên cạnh Hoàng Phủ tiên sinh luôn có một cô gái, cô gái này cũng khá kỳ lạ, giống như cùng Hoàng Phủ tiên sinh điều tra vụ án này vậy!” Vị pháp y đành tiết lộ thêm chút tin tức cho Niếp Ngân để lấy lòng hắn.

Niếp Ngân rõ ràng là không hề có hứng thú với nửa câu sau, hắn tiếp tục hỏi: “Hai cái xác trước là thuộc về ai?”

“Cái này...” Vị pháp y ấp a ấp úng nửa ngày cũng không trả lời được, rất rõ ràng là hắn cũng không biết được rất nhiều.

Lúc này nơi cửa phòng lại truyền đến một giọng nói lạnh như băng...

“Cái xác thứ nhất là bá tước Afhan, là chấp sự của một gia tộc xã hội đen, cái xác thứ hai thì không có bất cứ bối cảnh gì, căn cứ theo điều tra chỉ là một sinh viên của trường đại học mà thôi, còn cái xác thứ ba lại là một xác thủ được baby-M rất nhiều tinh lực bồi dưỡng nên.

Gọng nói vừa lạnh lùng vừa máy móc khiến người ta không rét mà run.

Niếp Ngân nghe được giọng nói này, trên khóe môi ưu nhã câu lên một đường cong, sau đó xoay người lại hướng về vị khách mới đến...

“Lãnh Thiên Dục, xem ra chúng ta vẫn rất có duyên! Ngay cả hai cái xác này cũng có thể nối lại quan hệ giữa hai chúng ta!”

Đứng ở cửa phòng đúng là Lãnh Thiên Dục, hắn vẫn cương nghị, không nói không rằng như xưa, trên mặt luôn bao phủ một nét lạnh lùng khiến người khác không dám tiếp cận, sau lưng hắn là Thượng Quan Tuyền.

Hắn không lên tiếng mà đi thẳng đến bên cái xác, tỉ mỉ quan sát còn Thượng Quan Tuyền sau lưng hắn thì đang nhìn về phía Niếp Ngân, trên gương mặt xinh đẹp hơi có chút kích động...

“Chủ nhân...” Tiếng của cô rất nhỏ nhưng không khó nhận ra sự nhớ mong trong đó.

Trên gương mặt anh tuấn của Niếp Ngân xẹt qua một tia không tự nhiên, nhưng rất nhanh hắn mỉm cười, “Em lại quên rồi, em đã không còn là người của baby-M nữa, về sau đừng gọi anh là chủ nhân nữa!”

Ánh mắt của Thượng Quan Tuyền xẹt qua một tia phức tạp, cô còn đang định nói gì đó thì đã nghe tiếng kêu của Lãnh Thiên Dục...

“Tuyền, qua đây!” Hắn đưa tay vẫy cô, động tác thể hiện rõ sự chiếm hữu.

Thượng Quan Tuyền ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, không khó nhận ra sự không vui trong mắt hắn do đó chủ động bước đến, dựa bên người hắn.

206. Chương 211: Gặp Người Có Duyên (3)

Thấy cô ngoan ngoãn trở lại bên cạnh mình, mặt Lãnh Thiên Dục mới giãn ra một chút, sau đó xoay lại phía Niếp Ngân, nhìn thấy người vừa thấy mình đã lập tức nấp sau lưng hắn, ánh mắt trở nên sắc bén ...

“Thanh Nhi, còn định trốn anh hai đến lúc nào?”

Cô gái này giờ đứng bên cạnh Nhiếp Ngấn đúng là Lãnh Tang Thanh.

Thấy mình đã bị phát hiện, cô cũng không muốn trốn tránh nữa, vừa cười vừa đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nịnh nọt nói: ‘Anh hai, Thanh Nhi đâu có trốn anh, chỉ là thấy anh hình như có hứng thú với cái xác hơn cho nên mới không làm phiền anh thôi mà!’

Còn Thượng Quan Tuyền thì tròn mắt nhìn Lãnh Tang Thanh ...

‘Trời ơi, Thanh Nhi, sao em lại ...’

‘Thế nào, cách ăn mặc của em có “cool” không?’

Lãnh Tang Thanh biết Thượng Quan Tuyền biết được chuyện gì đó, cô cố ý cười chễm chủ đề.

‘Thật là ồn ào!’ Về mặt của Lãnh Thiên Dục lại hiện lên nét không vui, ‘Một cô gái đang hoàng sao lại ăn mặc thành ra thế này? Còn đầu tóc nữa, cắt như một người đàn ông vậy, thật chẳng giống ai!’

‘Ai ya, anh hai ...’

Lãnh Tang Thanh nũng nịu bám lấy cánh tay hắn: ‘Người ta cũng là vì đi du lịch được thuận tiện thôi mà!’

‘Du lịch? Em là đi du lịch với người này?’

Nét không vui trên mặt Lãnh Thiên Dục càng rõ rệt hơn, hắn thế nào cũng không nghĩ tới em gái mình lại đi theo Niếp Ngân.

Hai người họ làm sao mà biết nhau?

‘Anh hai, cũng không phải ...’ Lãnh Tang Thanh ập a ập ứng, giống như có lời muốn nói .

Thấy vậy , Lãnh Thiên Dục đột nhiên chuyển ánh mắt về phía Niếp Ngân , giọng sắc bén hỏi ...

“ Niếp Ngân anh đã làm gì nó ?”

“ Anh hai ...”

“ Câm miệng !” Lãnh Thiên Dục ngắt lời cô .

Niếp Ngân bước đến nhìn Lãnh Thiên Dục , ưu nhã nói từng chữ : “ Cậu sai rồi, có thì nên hỏi em gái cậu đã làm gì tôi ?”

Một câu nói ra khiến cả Lãnh Thiên Dục lẫn Thượng Quan Tuyền đều giật mình.

“ Thanh Nhi kết thúc chuyến đi của em đi , lập tức về nhà họ Lãnh với anh !”

Lãnh Thiên Dục nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra em gái của mình đã làm gì Niếp Ngân nhưng ...hắn tuyệt đối sẽ không để Thanh Nhi có bất kỳ quan hệ nào với tên kia .

Đáng chết ! Sao em gái hắn lại ở bên cạnh Niếp Ngân chứ ?

Lãnh Tang Thanh vừa định nói gì thì lúc này một giọng nam sáng khoái cất lên.

“ Hôm nay là ngày gì thế này , ở trong nhà xác mà cũng náo nhiệt như vậy !” Tiếp theo lại là một tràng cười sáng khoái .

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng phát ra tiếng nói .

“ Anh Ngạn Thương ...”

Lãnh Tang Thanh nhanh mắt đã nhận ra người vừa tiến đến là Hoàng Phủ Ngạn Thương , nét mặt liền trở nên tươi cười , bước vội lên níu lấy tay hắn ...

“ Thật sự là anh sao , em đang nghĩ xem hôm nay có thể gặp được anh hay không đây !”

“ Thanh nha đầu , em thật là tinh lực dồi dào nha , bất kỳ trường hợp nào cũng không thiếu phần em , ngay cả chỗ này em tới , ồ , nhưng mà cách ăn mặc của em hôm nay rất cool đấy , giống như một playboy vậy !” Hoàng Phủ Ngạn Thương cười ầm ập như ánh mặt trời .

“ Anh Ngạn Thương , anh thật đáng ghét , mới gặp mặt , nói chuyện dễ nghe một chút có được không ?” Lãnh Tang Thanh xụ mặt .

“ Được , được , Thanh nha đầu là đẹp nhất , đến đây , hôn anh Ngạn Thương một cái !” Hoàng Phủ Ngạn Thương vò vò đầu cô trêu .

“ Vậy còn tạm được ...” Lãnh Tang Thanh cười rặng rờ , đang định tiến đến hôn lên má hắn nào ngờ Niếp Ngân đứng bên cạnh đưa tay kéo lại .

Mọi người ở đó lại một phen giật mình , nhất là Lãnh Thiên Dục , ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén như dao .

Mà Lãnh Tang Thanh cũng không ngờ Niếp Ngân lại làm như vậy , cô cau mày nhìn hắn , bất mãn quát lên : “ Đây , anh làm gì vậy ?”

Niếp Ngân không trả lời , sắc mặt càng lúc càng khó coi .

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng sững sờ một lát mới nhún vai đi đến bên cạnh Lãnh Thiên Dục ...

“Anh Lãnh , không ngờ anh cũng đến , nhưng mà ... Thanh nha đầu sao lại cùng cái tên kia vậy ?”

Lãnh Thiên Dục cố nén cơn giận trong lòng , trả lời hắn : “ Ngạn Thương , cũng lâu lắm không gặp rồi , nghe nói em là người phụ trách vụ án thi hàng , trước mắt có tiến triển gì chưa ?”

Niếp Ngân nghe hắn hỏi , liền tập trung sự chú ý vào Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhún vai : “ Chưa có tiến triển gì , đây là chuyện khoa học không thể giải thích được .”

“ Sao lại nói vậy ?” Lãnh Thiên Dục hỏi .

“ Chúng ta đều biết quá trình hình thành thi hàng phải mất ít nhất từ một đến hai năm , nhưng ba cổ thi thể này chỉ trong một thời gian ngắn , thậm chí là vài giờ đồng hồ đã xuất hiện hiện tượng này , cho nên Nhiệm Dung cho rằng chuyện này có liên quan đến Giáng Đầu Thuật !” Hoàng Phủ Ngạn Thương nghi hoặc .

“ Giáng Đầu Thuật ??”

Không chỉ Lãnh Thiên Dục ngay cả Niếp Ngân cũng giật mình .

“ Ngạn Thương em vừa nhắc đến Nhiệm Dung , đó có phải là cô gái đi cùng em...”

Lãnh Thiên Dục sau khi phản ứng lại , liền nhìn về phía cô gái sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Thương .

Hoàng Phủ Ngạn Thương tươi cười kéo Mặc Di Nhiệm Dung từ phía sau đến bên cạnh mình , giới thiệu với mọi người : “ Đây là Mặc Di Nhiệm Dung , cô ấy là Giáng Đầu Sư và chiêm bặc sư nổi tiếng nhất đến từ vương thất Mã Lai !”

Tất cả mọi người đều chấn động nhìn về phía cô gái bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Thương , chỉ thấy cô ấy yêu kiều xinh xắn thoát tục , đặc biệt là đôi mắt màu tím hoa tử lan xinh đẹp động lòng người nhưng gương mặt lạnh lùng , chỉ hướng về mọi người hơi gật đầu chào .

“ Trời ơi , chị tinh thông cả Giáng Đầu Thuật và chiêm bặc sao ? Oa, chị thật lợi hại , tuổi trẻ lại xinh đẹp như vậy !” Lãnh Tang Thanh vẻ mặt sùng bái nhìn Mặc Di Nhiệm Dung.

Còn Mặc Di Nhiệm Dung nghi hoặc nhìn Lãnh Tang Thanh , cô không hiểu Giáng Đầu Thuật và xinh đẹp với tuổi trẻ thì có liên quan gì tới nhau .

Ngược lại Hoàng Phủ Ngạn Thương ở bên cạnh lại cất lời : “ Thanh nha đầu , em nhiệt tình như vậy sẽ dọa sợ Nhiệm Dung đó !”

Lãnh Tang Thanh nghe vậy cũng không phản bác , ngược lại Thượng Quan Tuyền đứng gần đó cười cười .

“ Tiểu Tuyền , em cười rất gian đó !” Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô nói .

Thượng Quan Tuyền vẫn đang dựa vào Lãnh Thiên Dục nói : “ Ngạn Thương , em thấy người có tật giật mình là anh đó !” Nói xong liền nhón chân lên , nói thầm bên tai Lãnh Thiên Dục mấy câu .

Hoàng Phủ Ngạn Thương không nghe rõ cô nói gì với Lãnh Thiên Dục chỉ thấy hắn nghe Thượng Quan Tuyền nói xong , trên gương mặt lạnh lùng hiện lên một nét cười , trêu mền đưa tay vuốt mũi Thượng Quan Tuyền ... “ Em đó ...”

Cử chỉ giọng nói mang theo sự vô hạn sủng nịnh và quyến luyến .

207. Chương 212: Gặp Người Có Duyên (4)

Này hai người, có phải đang cố ý kích thích tôi phải không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương biết tình cảm giữa Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền cực kỳ tốt, cố ý nói móc.

Nào ngờ, câu này của hắn lọt vào tai của Niếp Ngân này giờ vẫn duy trì im lặng trên mặt chợt xẹt qua một tia đau khổ.

Thượng Quan Tuyền cười cười: ‘Chúng em còn cần phải kích thích anh sao? Em thấy không lâu nữa anh cũng sẽ được như ý nguyện rồi còn gì!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe câu này hết sức vui vẻ, hắn nhìn lại Mặc Di Nhiệm Dung đang đứng bên cạnh, cười nói: ‘Chỉ mong được thế!’

Mặc Di Nhiễm Dung ngược lại chẳng chút để ý ba người đang nói chuyện gì chỉ cảm giác không khí có chút khác thường, tim cũng bắt đầu đập loạn lên.

‘Phiền mọi người lui về sau một chút, cảm ơn!’ Cô đi đến gần cái xác, nhẹ giọng nói.

Lãnh Thiên Dục đang định nói gì, thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Thương thấp giọng nói với hắn: ‘Anh Lãnh, giao cho cô ấy đi, những chuyện thế này chỉ có cô ấy có thể giải quyết được thôi!’

‘Ngạn Thương, ngay cả em cũng tin tưởng sự tồn tại của Giáng Đầu Thuật sao?’ Lãnh Thiên Dục thật khó hình dung một cô gái như vậy lại biết Giáng Đầu Thuật cái thứ này.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương lộ rõ sự nghiêm trọng, ‘Lúc đầu em cũng có nghi ngờ nhưng sau khi trải qua một số chuyện, cũng không thể không tin, với lại ... có lẽ anh không biết, Liên Kiều cũng bị một người bí mật sử dụng Giáng Đầu đối phó!’

‘Liên Kiều?’

Thượng Quan Tuyền nghe hắn nói vậy, trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ kinh ngạc, ‘Đó có phải là cô gái vừa kết hôn với Ngạn Tước không?’

‘Đúng vậy, là cô ấy!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu.

‘Sao lại thế được? Chẳng lẽ lý do Ngạn Tước nói phải kết hôn đúng là như vậy?’ Lãnh Thiên Dục cũng gấp gáp hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cau mày: ‘Quả đúng là như thế, Nhiễm Dung cũng đã tìm mọi cách để làm giảm mức ảnh hưởng của Giáng Đầu Thuật đối với Liên Kiều xuống thấp nhất, Liên Kiều bây giờ chỉ là hôn mê bất tỉnh mà thôi, nhưng ngay cả bác sĩ cũng đành bó tay!’

‘Chẳng lẽ không có cách nào khiến cho Liên Kiều tỉnh lại sao?’ Thượng Quan Tuyền lo lắng hỏi.

Tuy cô chưa từng gặp Liên Kiều nhưng ít nhiều cũng có nghe nói đến những chuyện liên quan đến cô, trong lòng vốn rất muốn sớm làm quen với cô.

‘Tin rằng Nhiễm Dung đã nghĩ ra cách cho nên hôm nay mới đến đây, với lại cô ấy muốn xem cái xác thứ ba!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đáp lời.

Nghe vậy ánh mắt của mọi người đều hướng về Mặc Di.

Cô đi một vòng quanh cái xác, tỉ mỉ quan sát sau đó lấy trong thùng dụng cụ ra một cái bình trong suốt, sau khi cô mở nắp bình, lấy ra một thứ đồ rất kỳ lạ.

Thứ này nếu nói đúng ra thì là hai cọng cỏ khô, to nhỏ không giống nhau, cô đặt cọng cỏ vào lòng bàn tay, trong mắt rõ ràng có chút ngập ngừng, nhẹ thở dài một tiếng.

‘Nhiễm Dung ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không biết cô bị làm sao, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung không nói gì, chỉ nhìn về cái xác, ánh mắt khác thường.

Qua một lúc lâu cô mới nói: ‘Em cần một giọt máu của người sinh vào lúc sáng sớm!’

Trong phòng giữ xác im lặng một lúc lâu sau, chợt hai người đàn ông không hẹn mà cùng lên tiếng ...

‘Lấy của anh đi ...’

Nhìn lại thì ra là Lãnh Thiên Dục và Niếp Ngân cùng lên tiếng, thì ra hai người đàn ông này đều sinh ra lúc nửa đêm về sáng, cũng có thể nhìn ra, hai người đàn ông sau khi biết chuyện này đều sững sờ.

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vậy, nhin không được bật cười: ‘Anh Lãnh, anh với người này là sinh cùng một giờ sao?’

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng hừm một tiếng, còn Niếp Ngân thì chau mày nhưng không nói gì thêm. Hắn bước lên vài bước nhìn Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Người chết là người của tôi, cho nên, phải dùng máu của tôi!’

Tuy hắn không biết cô gái này cần dùng máu để làm gì nhưng hắn tuyệt đối không muốn nhận bất cứ ân tình nào của Lãnh Thiên Dục.

Mặc Di Nhiễm Dung chỉ cảm thấy đột nhiên có một cổ áp lực từ trên đầu áp xuống, cô ngẩng đầu nhìn lại nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy như đầm nước, nhất thời mắt tròn to ...

‘A ...’ Cô hét lên một tiếng, chân không ý thức lùi về sau mấy bước.

Đang lúc cô sắp đụng phải chiếc bàn đặt cái xác, chợt có một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy.

‘Mặc Di tiểu thư, sao thế?’ Niếp Ngân đỡ cô đứng thẳng, trong mắt đầy vẻ hoài nghi.

‘Nhiễm Dung ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng bị phản ứng vừa rồi của cô dọa sợ, hấn bước lên trước một bước, kéo cô ra khỏi vòng tay của Niếp Ngân, cực kỳ bất mãn nhìn Niếp Ngân, sau đó nhìn lại Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Em không sao chứ? Sao thế?’

Biết nhau lâu như vậy, trước giờ hấn chưa từng thấy cô luống cuống như thế bao giờ.

Mặc Di Nhiễm Dung hướng mắt nhìn về Niếp Ngân, thấy hấn cũng đang nhìn mình không chớp, tim đột nhiên đập loạn.

‘Không ... không có gì ...’ Cô ấp úng nói.

Sao lại thế này chứ?

Lúc vừa mới bước vào gia phòng này cô đã cảm thấy tim mình đập rất khác thường, sau khi nhìn thấy người đàn ông kia, tim cô gần như vọt ra khỏi lồng ngực.

Hơn nữa ...

Mặt mình cũng rất nóng ...

Thấy cô như vậy, Hoàng Phủ Ngạn Thương không biết làm sao, trong lòng tự dưng dâng lên một tia cảnh giác, hấn thấp giọng nói: ‘Nhiễm Dung, vẫn là nên dùng máu của Lãnh đại ca thôi, anh ấy đúng là sinh vào lúc sáng sớm đấy!’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, sau đó nhẹ lắc đầu ...

‘Không sao, vẫn là dùng máu của vị tiên sinh này đi, như ngài ấy nói, cái xác ấy vốn là người của hấn!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương còn đang định nói gì đã nghe Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, đi đến bên cạnh Niếp Ngân, ‘Vị tiên sinh này, xin tiến lên một bước!’

Niếp Ngân gật đầu, vừa bước lên thì Lãnh Tang Thanh đã kéo tay hấn lại, cười quỷ dị nói: ‘Này Niếp Ngân, một lát nữa đừng kêu đau nhé!’

Niếp Ngân không nói gì, chỉ nhìn về bàn tay đang nắm chặt cánh tay mình, trong ánh mắt lộ ra một tia phức tạp.

‘Thanh Nhi, đừng làm loạn!’ Lãnh Thiên Dục rõ ràng là cũng không thích nhìn em gái mình và Niếp Ngân thân mật như thế, gương mặt càng lạnh lùng, lên tiếng.

Lãnh Tang Thanh nhún vai, thoải mái vỗ vỗ vai Niếp Ngân, nhưng lại nhìn về phía Lãnh Thiên Dục: ‘Anh hai, người ta chỉ là muốn cổ vũ ah ấy một chút thôi mà!’

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới lên tiếng, chính là nói thẳng với Niếp Ngân: ‘Niếp tiên sinh, xin yên tâm, sẽ không tổn hại gì đến thân thể của ngài đâu!’

Niếp Ngân chỉ cười, xoay đầu nhìn Lãnh Tang Thanh, ‘Nghe thấy chưa? Đi sang bên kia đi, đừng làm loạn nữa!’

Lời nói thì như ra lệnh nhưng giọng điệu lại đầy vẻ sủng nịch như dành cho người yêu.

208. Chương 213: Gặp Người Có Duyên (5)

Lãnh Tang Thanh liền ngoan ngoãn tránh sang một bên còn Lãnh Thiên Dục nhìn thấy một màn này, sắc mặt càng trở nên thâm trầm.

Mặc Di Nhiễm Dung lấy từ trong thùng dụng cụ ra một dụng cụ để rút máu, dụng cụ này nhỏ như sợi tóc, nắm chắc trong tay sau đó kéo cánh tay của Niếp Ngân về phía mình, cố nén sự kích động khó hiểu trong tim xuống, nhắc tay ấn xuống ...

Máu hồng chậm chậm chảy vào trong dụng cụ rút máu, rất nhanh máu đã ngừng chảy.

‘Được rồi, Niếp tiên sinh, uống cái này ...’ Trong tay Mặc Di Nhiễm Dung có thêm một viên thuốc, cô đẩy đến trước mặt Niếp Ngân.

Hắn gật đầu, lập tức uống ngay.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái, ngạc nhiên hỏi một câu: ‘Chẳng lẽ anh không cần biết anh vừa uống cái gì sao?’

Môi Niếp Ngân nhẹ câu lên một nụ cười, ‘Tôi nghĩ ... cô không có lý do gì để hại tôi!’

Nhìn vào đôi mắt thâm sâu như biển của hắn, Mặc Di Nhiễm Dung càng hỗn loạn, cô vội khép mắt lại, thì thào: ‘Đúng vậy, tôi không chỉ là không hãm hại anh, mà còn ...’

‘Còn cái gì?’ Niếp Ngân nghe không rõ, hắn cúi người xuống.

Mùi hương của đàn ông đột ngột bao vây lấy Mặc Di khiến tim cô co rút, cô không ngờ Niếp Ngân nghe được lời thì thầm của mình, cực kỳ không tự nhiên nói: ‘Không, không có gì ..’

Cô vội vàng xoay người nhìn sang cái xác, nhân đó hớp một hơi không khí.

Mình sao thế này? Tại sao đối diện với người đàn ông đó lại luống cuống hết lần này đến lần khác chứ.

‘Mặc Di tiểu thư, cô không sao chứ?’

Niếp Ngân vẫn luôn cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ, ngay cả biểu tình trên mặt cũng không được tự nhiên nên bước lên hỏi.

‘Ách, không sao, không sao ...’ Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng nói sau đó tập trung tinh thần bắt đầu công việc.

Cô lấy máu của Niếp Ngân chậm chậm đổ vào trong thân hai cọng cỏ khô, trong chớp mắt, hai cọng cỏ khô như có sinh mạng, hút sạch hết những giọt máu đó.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hai cọng cỏ đó, rõ ràng là đã bị một màn vừa rồi làm cho chấn động chỉ trừ Hoàng Phủ Ngạn Thương bởi vì hắn đã sớm quen với mấy hiện tượng kỳ quái này rồi.

Mặc Di Nhiễm Dung đợi hai cọng cỏ khô hấp thu hết máu của Niếp Ngân mới xoay người lại nói với mọi người: ‘Bây giờ tôi phải làm một số nghiệm chứng trên cái xác này, mọi người có thể sẽ nhìn thấy một số hiện tượng kỳ quái đáng sợ, cho nên ... nếu như vị nào không chịu nổi hoặc là không muốn nhìn thấy, có thể ra ngoài cửa đợi!’

Cô nói xong một lúc trong phòng chứa xác vẫn không có ai có phản ứng.

‘Vậy được, nếu như mọi người đều muốn ở lại đây vậy xin mời mọi người phối hợp với tôi, một lát bất kể là mọi người nhìn thấy hiện tượng gì cũng tuyệt đối không được động, càng quan trọng hơn là ... tuyệt đối không được lên tiếng! Nếu sợ thì có thể nhắm mắt lại, biết không?’

Mọi người đều gật đầu chấp thuận bởi vì họ nhìn thấy rõ sự nghiêm trọng trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung.

Mặc Di Nhiễm Dung lại lấy từ trong thùng dụng cụ ra mười tám cây nến trắng, cắm thành một vòng tròn, còn chính mình thì đứng trong vòng tròn đó. Sau đó cô thấp giọng niệm mấy câu chú, cánh tay khẽ vẩy ...

Mười tám cây nến đột nhiên hết sức thần kỳ bị đốt cháy lên.

Mọi người đều bị chấn động trùng lớn mắt nhìn, nhất là Lãnh Tang Thanh, trong mắt toàn là sự sùng bái. Đang lúc mọi người đều kinh ngạc trước pháp thuật của cô, một con rắn hổ từ trong thùng chậm chậm bò ra, bò lên người Mặc Di Nhiễm Dung mà cô thì vẫn bất động như cũ, chỉ có miệng vẫn thì thầm niệm mấy câu chú ngữ.

Thượng Quan Tuyền cũng trùng to mắt tự hỏi con rắn này có phải sắp làm hại đến cô gái kia hay không?

Tất cả mọi người đều lo lắng về điều này, nhưng mà rất nhanh sau đó con rắn đã đổi hướng, uốn éo bò về phía cổ thi hàng, hình như là vì nó ngửi được mùi xác chết, sau khi đến bên cái xác liền há miệng cắn xuống.

‘Đi ...’

Ngay lúc này, Mặc Di Nhiễm Dung chợt quát một tiếng, con rắn hổ liền rất nhanh rời khỏi cái xác, sau đó cắn chặt miếng giấy tiền vàng bạc mà cô đã chuẩn bị sẵn, sau khi cắn đủ mười tám cái mới quay trở lại thùng đựng cụ.

Mặc Di dung cầm lấy miếng giấy tiền đã bị con rắn cắn qua, niệm chú lần nữa, trong chớp mắt, miếng giấy tiền vàng bạc bốc cháy, bay thẳng về phía cổ thi lập.

Tất cả mọi người chứng kiến một màn này thật sự kinh tâm động phách.

Mặc Di Nhiễm Dung đứng lên trước ánh mắt chăm chú của mọi người, sau đó đặt hai cọng cỏ khô gần mấy cây nến, cúi đầu tiếp tục niệm chú ...

Sau đó là một màn khiến mọi người càng kinh ngạc bội phần ...

Hai cọng cỏ khô đã bắt đầu động đậy, từ từ ... áp sát lại với nhau.

‘Lên ...’

Lại một tiếng quát của Mặc Di Nhiễm Dung, hai cọng cỏ khô xoắn lại với nhau sau đó cùng bay lên rồi rơi xuống trên cái xác.

Sau khi hai cọng cỏ rơi xuống, liền không ngừng sinh trưởng, cho đến đạt được độ dài nhất định liền bắt đầu kết hợp lại rồi lại phân chia.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vốn là một cổ thi lập trước ánh mắt khó tin của mọi người đã trở thành một người rơm.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy, lập tức ngồi lại xuống đất bắt đầu niệm chú lớn tiếng hơn ...

Trong căn phòng chứa xác hoàn toàn kín gió không hiểu vì sao nổi lên một cơn gió lạnh thấu xương, thổi tắt hoàn toàn các ngọn nến.

Đang lúc mọi người đều bị một màn trước mắt làm cho chấn động thì đã thấy cái xác vốn nằm yên trên chiếc bàn giải phẫu ngồi dậy, càng đáng sợ hơn chính là ... từ miệng nó phát ra một tiếng rống như của dã thú.

‘A ...’

Chính ngay tại thời khắc then chốt đó, một tiếng kêu kinh hãi phát ra từ miệng của vị pháp y, tiếp theo chỉ thấy cả người hắn chịu không nổi nữa, mềm nhũn ngã nhào trên mặt đất, chuyện xảy ra trước mắt quả thật có chút vượt qua sức chịu đựng của con người.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương không khỏi than thầm một tiếng – không xong rồi!

Quả không ngoài dự đoán, chính là lúc vị pháp y vừa phát ra tiếng thét, Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên rầu rĩ than một tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu ...

‘Ông ...’

Cô nhìn về phía vị pháp y đang bị dọa sắp ngất, trên mặt tràn đầy lo lắng, cô không ngờ vào lúc này lại bị người ta phá hoại.

‘Nhiễm Dung ...’

‘Mặc Di tiểu thư ...’

Tất cả mọi người đều kinh hãi vô cùng, đặc biệt là Hoàng Phủ Ngạn Thương, hắn cực kỳ lo lắng tiến lên phía trước.

209. Chương 214: Gặp Người Có Duyên (6)

‘Đừng đến gần!’

Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng lên tiếng ngăn cản, cô đã thấy cái xác mọc đầy rơm đó bắt đầu dao động không theo một quy luật nào liên vội vàng ngồi thẳng, lại lớn tiếng niệm chú.

Cái xác đột ngột ngã xuống, trong chớp mắt toàn bộ rơm trên cái xác đã biến mất chỉ còn lại hai cọng cỏ khô từ lúc đầu của Mặc Di Nhiễm Dung.

Cô âm thầm thở phào một hơi sau đó đưa tay thu thập hết số nền trên sàn.

‘Khụ khụ ...’ Cô gian nan đứng dậy, sắc mặt trắng bệch.

Sau khi thu thập hai cọng cỏ khô, cô chống một tay lên chiếc bàn đặt cái xác, lại phun ra một ngụm máu tươi.

‘Nhiễm Dung ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương giật mình.

‘Xin ... xin lỗi Mặc Di tiểu thư, tôi ...’ Rõ ràng là vị pháp y cũng biết mình vừa gây ra họa, hắn ấp a ấp úng xin lỗi.

‘Ông ... cái đồ khốn kiếp này, tôi thật sự muốn đánh chết ông ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương tức giận nín cổ áo của ông ta, hung hăng nhấc tay lên.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, đừng ...’

Mặc Di Nhiễm Dung yếu ớt cắt lời, thân thể cô không ngừng lung lay, rõ ràng là không đứng vững nổi.

Vì cô đứng gần Niếp Ngân nhất, thấy vậy hắn liền đưa tay đỡ lấy cô sau đó ôm chặt cô...

‘Cô không sao chứ?’

Nhìn thấy một màn vừa rồi, Niếp Ngân đã hoàn toàn tin tưởng vào sự tồn tại của Giáng Đầu Thuật, hắn đối với cô gái trước mặt bắt đầu sinh ra chút kính nể.

Âm thanh trầm thấp mà đầy sức quyến rũ của người đàn ông quần quanh bên tai cô khiến mặt cô bắt đầu nóng lên.

‘Không sao ... cảm ơn Niếp tiên sinh ...’ Cô thu tầm mắt lại, yếu ớt nói.

‘Đáng lý tôi phải cảm ơn cô mới đúng, cái xác đó đúng là người của tôi, nếu như không phải vì các xác đó thì Mặc Di tiểu thư làm sao bị thương được!’ Niếp Ngân điềm đạm mà ưu nhã nói.

‘Không ... đây là việc tôi nên làm ...’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, trong giọng nói có chút nũng nịu của một thiếu nữ.

‘Nhiễm Dung ...’

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Thương bước lên, không nói thêm lời nào trực tiếp kéo cô vào lòng mình, vẻ mặt cảnh giác nhìn Niếp Ngân sau đó thấp giọng hỏi: ‘Em không sao chứ?’

Vừa nói vừa chu đáo giúp cô lau đi vết máu bên khóe miệng.

Mặc Di Nhiễm Dung âm thầm nhìn về phía Niếp Ngân, trong ánh mắt xẹt qua một tia thất vọng sau đó mới trả lời Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Không sao ...’

Nói xong cô quay lại nhìn vị pháp y đã sắp bị dọa ngất, ‘Thực ra anh cũng đừng trách ông ấy, dù sao những gì vừa xảy ra không phải ai cũng chịu nổi! Vậy mà hai cô gái này, thật sự khiến tôi khâm phục!’

Thượng Quan Tuyền nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Mặc Di tiểu thư, thực ra người thực sự khiến mọi người khâm phục là cô mới đúng, Giáng Đầu Thuật của cô thật sự khiến chúng tôi mở rộng tầm mắt.’

‘Đúng đó đúng đó ...’ Lãnh Tang Thanh giọng tán thưởng nói: ‘Mặc Di tiểu thư, chị thật lợi hại, chỉ là ... chị bị thương không đáng ngại chứ?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, ‘Không sao, cũng may là vị pháp y đó còn chưa bị hù đến nỗi chạy ra ngoài bằng không cái xác này thực sự là không thể khống chế được, còn may!’

Lãnh Tang Thanh nghe vậy cũng thở phào một hơi, sau đó chạy đến bên cạnh Niếp Ngân, hung hăng đánh hấn một cái.

Nhiếp Ngân xoay đầu lại nhìn Lãnh Tang Thanh chau mày...

‘Em không đánh sai, nếu như không phải là người của anh không có bản lĩnh, để mình trúng phải Giáng Đầu rồi chết ở đây, Mặc Di tiểu thư làm sao mà bị thương được chứ, nói tới nói lui cũng là anh phải chịu trách nhiệm!’ Lãnh Tang Thanh trừng mắt nhìn hấn, giọng oán trách nói.

Niếp Ngân nghe cô nói, trên môi nở một nụ cười hiểm thấy, cúi người xuống gần Lãnh Tang Thanh, nói từng chữ một: ‘Nha đầu dã man không nói lý như em anh cũng là lần đầu tiên thấy!’

‘Anh nói ai dã man?’ Lãnh Tang Thanh trừng mắt nhìn hấn, tên đàn ông đáng chết này, dám nói cô như thế.

‘Ồ, anh nói sai rồi, phải là “boy” dã man mới đúng!’ Niếp Ngân nói xong, đưa tay vò vò đầu cô như đang cưng chiều một con vật nuôi dễ thương vậy.

‘Anh ...’ Mắt Lãnh Tang Thanh càng trợn to hơn, ‘Em đã nói bao nhiêu lần rồi, không được đụng vào đầu của em!’

Niếp Ngân bị hành động trẻ con của cô chọc cười, hấn nhin không nổi bật cười lên.

Thượng Quan Tuyền bên cạnh rõ ràng là nhìn đến ngẩn ngơ, cô trước giờ chưa từng thấy chủ nhân của mình có một vẻ thông dong cười đùa thế này, còn Lãnh Thiên Dục đứng bên cạnh mặt càng lúc càng lạnh lùng, nắm tay cũng vô thức nắm chặt lại.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng âm thầm thu hết một màn này vào mắt ...

Không biết tại sao cô cảm thấy rất hâm mộ cô gái sáng láng kia, nếu như có thể, cô cũng rất muốn giống như vị Lãnh tiểu thư đó theo bên cạnh hấn ...

Âm thầm nhìn lại một lần nữa người đàn ông cao lớn đứng kia, tuy hấn không có vẻ lạnh lùng như Lãnh Thiên Dục nhưng toàn thân tỏa ra một khí chất khiến người ta không có cách nào chống đối, hấn là người đàn ông thế nào chứ, ngoại hình ưu nhã nhưng sắc bén như một chú báo, hấn là Niếp Ngân ... là người đàn ông mà mình muốn nhưng không cách nào tiếp cận được ...

Nếu như có thể ... cô rất muốn được đến gần hấn, cho dù cả đời ở bên cạnh hấn hoặc chỉ là được nhìn thấy hấn cười cũng cam lòng ...

Nghĩ đến đây, tim Mặc Di Nhiễm Dung lại đập điên cuồng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương không khó nhận ra nét mặt của Mặc Di Nhiễm Dung có gì đó không đúng, khi hấn nhìn thấy cô cứ luôn nhìn về phía Niếp Ngân, trên mặt không ngừng biến hóa, lúc đỏ mặt, lúc cười thầm, trong lòng chợt rung lên một tiếng chuông cảnh báo, điều này khiến hấn rất không thoải mái.

‘Anh ...’

‘Lời anh nói chính là mệnh lệnh!’ Lãnh Thiên Dục ngắt lời cô, vẻ mặt không vui.

Lãnh Tang Thanh cắn môi, suy nghĩ một lúc rồi nhún vai, ‘Em cũng muốn đi, chỉ là ...’

‘Chỉ là cái gì?’ Lãnh Thiên Dục chau mày nhìn em gái.

Lãnh Tang Thanh thở dài một tiếng, vừa định cất lời thì Niếp Ngân đã bước tới, mỉm cười nói: ‘Nhưng mà em gái anh thiếu tôi một món đồ, cho nên bây giờ cô ấy không thể đi với anh được!’

‘Thiếu đồ của anh? Thiếu cái gì?’ Lãnh Thiên Dục bất mãn nhìn Niếp Ngân sau đó lại nhìn về Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh chu môi, vẻ mặt vô tội.

210. Chương 215: Trận Chiến Giữa Hai Người Đàn Ông

Niếp Ngân nghe vậy, đôi mày khẽ nhướng lên, trong đôi mắt đen như mun kia xẹt qua một tia thâm trầm, hướng về Lãnh Thiên Dục lạnh lùng thốt từng chữ một ...

‘Cái mà em gái anh thiếu tôi ... cả đời này anh cũng không có cách nào trả được!’

Lãnh Thiên Dục không ngờ Niếp Ngân lại nói như thế mà Thượng Quan Tuyền đứng bên cạnh hắn cũng sửng sốt.

Lúc này Lãnh Tang Thanh bước đến kéo kéo Niếp Ngân, vẻ mặt bất mãn nói: ‘Này, anh đừng có nói nghe nghiêm trọng như vậy, em ... em cũng chỉ là vô tình làm sai mà thôi thực ra nghiêm túc mà nói thì anh với em không có chút quan hệ nào!’

‘Không có quan hệ? Em còn dám trợn mắt nói dối!’ Niếp Ngân nhìn Lãnh Tang Thanh, trong đôi mắt thâm trầm còn có một tia tà mị.

‘Thanh Nhi!’

Giọng nói của Lãnh Thiên Dục quả thật là còn lạnh hơn băng, đôi mắt phóng ra tia nhìn sắc bén như dao ...

Lãnh Tang Thanh đương nhiên hiểu rõ tính tình của anh trai mình, cô không tự chủ nhìn về Lãnh Thiên Dục.

‘Em rốt cuộc là thiếu hắn cái gì? Là thiếu tiền hay thiếu ân tình?’

Lãnh Thiên Dục cực kỳ khó chịu khi nhìn thấy hai người có bất kỳ sự tiếp xúc nào, ngay cả lúc hai người đứng cạnh nhau hắn cũng thấy hết sức chướng mắt.

‘Em ... em thiếu hắn ... cái này làm sao nói?’ Lãnh Tang Thanh vẻ mặt ủy khuất, ấp úng nửa ngày cũng không nói ra được.

Ngược lại Niếp Ngân rất thông dong, hắn nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực nhìn gương mặt đỏ như ráng chiều của Lãnh Tang Thanh giống như đang đợi cô nói tiếp, thấy vẻ quần bách của cô, nụ cười trên môi càng rộng.

Lãnh Thiên Dục bị tình hình trước mắt làm cho như rơi vào mây mù, trên mặt rõ ràng là không vui.

‘Nó thiếu anh bao nhiêu tiền?’ Hắn hỏi thẳng Niếp Ngân, giọng lạnh như băng.

Niếp Ngân xoay đầu nhìn Lãnh Thiên Dục giống như vừa nghe được câu chuyện nực cười nhất thiên hạ ...

‘Sao? Cậu muốn trả thay cô ấy?’

‘Không sai! Nói đi!’ Bao nhiêu kiên nhẫn của Lãnh Thiên Dục đã sắp dùng hết rồi, giọng nói càng lúc càng mất kiên nhẫn.

Niếp Ngân đưa tay chống trán, nói với Lãnh Tang Thanh, ‘Nghe rõ chưa, anh trai em muốn trả thay em kìa!’

Về mặt Lãnh Tang Thanh càng ngượng ngùng, cô nhìn Lãnh Thiên Dục ấp úng nói: ‘Anh hai ... không phải như anh nghĩ đâu, em ... em không có nợ tiền ...’

‘Vậy rốt cuộc là nợ cái gì?’ Lãnh Thiên Dục cao giọng hỏi.

‘Là ... là ... ai ya, anh hai, tóm lại là em không có nợ hần tiền, cũng không có nợ ân tình!’ Lãnh Tang Thanh cũng không biết nói sao, đành một hơi phủ nhận tất cả.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục càng lúc càng tối, hần quát lên, ‘Vậy được, nếu cả hai đều không phải thì lập tức trở về cho anh!’

‘Đã nói là không đi rồi mà!’ Lãnh Tang Thanh chau mày, gian nan nói.

‘Em ...’ Lửa giận của Lãnh Thiên Dục đã bốc lên đến đầu.

Thượng Quan Tuyền thấy vậy vội vàng tiến đến kéo cánh tay hần, nhẹ giọng nói: ‘Dục, anh làm vậy sẽ làm Thanh Nhi sợ đó. Vậy đi, có chuyện gì thì đợi xử lý xong chuyện ở đây rồi nói sau, được không?’

Giọng nói dịu dàng của cô làm cho cơn giận trong lòng Lãnh Thiên Dục giảm bớt vài phần, hần nhẹ vỗ vỗ vào tay cô như trấn an sau đó nhìn về phía Lãnh Tang Thanh, ‘Chuyện này trở về anh sẽ tính sổ với em sau!’

Lãnh Tang Thanh thở phào một hơi, sau đó quay lại hung hăng trừng Niếp Ngân một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nãy giờ chứng kiến như rơi vào một tầng mây mù còn Mặc Di Nhiễm Dung thì giương đôi mắt u oán nhìn Niếp Ngân. Vô tình Niếp Ngân cũng đang nhìn về phía cô khiến cô kinh hãi vội vàng khép mắt lại.

‘Mặc Di tiểu thư ...’ Hần hoàn toàn không phát hiện ra sự mất tự nhiên của cô, ‘Xin hỏi cái xác này rốt cuộc là thế nào? Vả lại, nếu như thật sự có Giáng Đầu Thuật, vậy ai là người đã hạ Giáng Đầu?’

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Mặc Di Nhiễm Dung như chờ đợi câu trả lời của cô, rõ ràng đây cũng là điều mọi người đang muốn biết.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài, nhìn Niếp Ngân, ‘Niếp tiên sinh, thực ra ... người chết đáng lý không phải là người của anh, hần vốn chỉ là một công cụ bị lợi dụng để hạ Giáng Đầu mà thôi, đáng tiếc, trở thành kẻ chết thay!’

‘Làm kẻ chết thay? Là ý gì?’ Niếp Ngân không hiểu hỏi lại.

Mặc Di Nhiễm Dung lại nhìn hần một cái, sau đó đi đến bên cạnh hần, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia cực kỳ không tự nhiên ...

‘Niếp tiên sinh, thực xin lỗi, nếu như lúc mới vừa trúng Giáng Đầu tôi ra tay ngăn cản thì thuộc hạ của anh sẽ không chết!’

Niếp Ngân rõ ràng là vẫn chưa hiểu được ý cô mà những người khác thì mặt cũng đầy nghi vấn.

Trong lòng Mặc Di Nhiễm Dung mang đầy mặc cảm, cô cắn môi, dùng cảm nhìn thẳng vào mắt Niếp Ngân nói: ‘Bởi vì nếu như thuộc hạ của anh không chết thì người chết sẽ là em gái tôi ...Liên Kiều!’

Lần này thì mọi người chấn động thực sự.

Nụ cười trên môi Niếp Ngân chợt đông lại, sau đó nét mặt hần có chút khó coi, hần cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô ...

‘Hy sinh người của tôi để cứu sống người của cô, Mặc Di tiểu thư, vậy hình như cô đã thiếu Niếp Ngân một phần ân tình rồi!’

Mặc Di Nhiễm Dung thấy mặt hần đột ngột đưa sát gần mặt mình, tức thì bị dọa đến giật mình, lại nghe câu nói của hần, trong lòng càng lo lắng.

‘Niếp tiên sinh ... tôi thật không biết sẽ như vậy ... Cái mà đối phương sử dụng là Tuyệt Giáng, tôi không ngờ đối phương lại dùng con người làm công cụ ...’

Niếp Ngân vẫn nhìn cô không chớp như đang thẩm định tính chân thật trong từng lời nói của cô, ngay sau đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay kéo Mặc Di Nhiễm Dung trở về bên cạnh mình, trên mặt đầy vẻ bất mãn ...

‘Niếp tiên sinh, Nhiễm Dung bản tính thiện lương đơn thuần, nếu như cô ấy đã nói không biết sự tình sẽ diễn ra thế này thì đúng là như thế, anh cứ mở miệng ép người quả thật có chút không hợp tình hợp lý!’

Niếp Ngân nghe vậy trên mặt từ từ dần ra, khôi phục lại vẻ điềm tĩnh ban đầu, hần hỏi lại: ‘Cái gì là tuyệt giáng? Tôi hy vọng cô có thể cho tôi một lời giải thích rõ ràng!’

Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, ánh mắt có chút xao động, đôi ngươi màu tím đẹp như hai viên ngọc tràn đầy tình cảm ...

‘Tuyệt Giáng, là Giáng Đầu Thuật khó hóa giải nhất, cũng là thứ âm độc nhất, người trúng Giáng không chỉ đơn giản là trúng Giáng mà ... chỉ có một đường chết!’

211. Chương 216: Tuyệt Giáng (1)

Mọi người đều sững sờ.

‘Mặc Di tiểu thư, ý cô là ... người đứng phía sau mọi chuyện muốn hãm hại Liên Kiều?’ Thượng Quan Tuyền hoài nghi hỏi lại.

‘Đúng vậy!’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Mục đích của người này chính là Liên Kiều, chỉ là trong lúc thực hiện lại Giáng Đầu Thuật này không chỉ là cần có “nước thi hàng” mà còn cần phải có người có máu âm, cái gọi là máu âm chính là máu của người sinh vào lúc nhật nguyệt giao nhau, có thể là chủ nhân của cái xác này chính là đối tượng phù hợp với yêu cầu đó, cho nên mới bị đem ra làm công cụ để hạ Giáng.’

Cô ngừng lại, quay nhìn lại cái xác, lúc này mọi người mới kinh hãi phát hiện ra hiện tượng thi hang đã hoàn toàn biến mất.

‘Nhiễm Dung, tại sao lại xuất hiện tình trạng này?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không ngờ cổ thi lạp trước mắt lại phát sinh thay đổi, sắc mặt hắn cũng thay đổi theo.

‘Đây là phản ứng bình thường, khi vừa bắt đầu em cũng không hiểu, bởi vì em cũng chỉ nghe nói đến Tuyệt Giáng chứ chưa từng tự tay hóa giải. Máu của chủ nhân của cái xác này là công cụ bắt buộc phải có, cộng thêm hai cọng cỏ lúc này mọi người nhìn thấy ...’

Nói đến đây cô đưa lại hai cọng cỏ ọi người xem.

‘Hai cọng cỏ mà mọi người nhìn thấy không phải là loại cỏ bình thường, tên của nó là “cỏ Âm Dương”, cọng lớn hơn là dương, cọng nhỏ là âm, cỏ âm dương phối với với máu âm sau đó thông qua cách hạ Giáng bằng giấy tiền vàng bạc, người trúng Giáng trong vài giây đầu tiên sẽ xuất hiện hiện tượng sốt cao thậm chí là hôn mê, qua vài phút sau thì tử vong!’

‘Trời ơi, lợi hại vậy sao?’ Lãnh Tang Thanh trợn mắt, chấn động toàn thân.

‘Đúng vậy, đó là sự âm hiểm và lợi hại của tuyệt Giáng, chuyện này chắc mọi người không thể tưởng tượng nổi. Các vị chắc cũng có nghe qua “vật cùng tắc phản” (sự vật phát triển đến điểm cực hạn sẽ quay về lúc ban đầu), nếu như trong quá trình hạ tuyệt Giáng bị phá hoại, hoặc là bị một Giáng Đầu Sư khác cản trở vậy thì Giáng Đầu Sư đang thực hiện Giáng Đầu Thuật đó sẽ phải chịu hậu quả từ tuyệt Giáng, nhưng tôi tuyệt đối không thể ngờ rằng, người chủ mưu lại dùng máu âm để khiến cho người sống trở thành công cụ hạ Giáng, vì như vậy thì cho dù pháp thuật bị phá cũng không ảnh hưởng đến Giáng Đầu Sư đó mà ngược lại làm tổn hại đến tính mạng của người có máu âm, coi như là thế mạng!’

Mặc Di Nhiễm Dung giảng đến đây, ánh mắt lần nữa rơi xuống cái xác, cái tâm tình “ta không giết người nhưng người vì ta mà chết này” lúc này cô thật là thấm thía.

‘Nhiễm Dung, cái xác này rõ ràng là thi hàng, sao đột nhiên lại trở lại là một cái xác bình thường rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cố tìm cách lôi cô ra khỏi những suy tư kia.

Mặc Di Nhiễm Dung thu lại hai cọng cỏ, ‘Còn nhớ lúc nãy cỏ âm dương này mọc đầy trên thân cái xác không, cái xác này là do trong quá trình thực hiện tuyệt Giáng mà mất mạng cho nên bên ngoài cái xác sẽ

hình thành nên một lớp bảo vệ, mà cái lúc này cổ âm dương hút vào là lớp bảo vệ của cái xác cho nên sau đó cái xác đã trở lại bình thường!’

‘Mặc Di tiểu thư, cái xác này có khác biệt gì với hai cái xác trước đó không?’ Lãnh Thiên Dục vẫn còn điều chưa hiểu.

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ gật đầu, ‘Khác biệt đương nhiên là có, theo như những hiểu biết của tôi về thi lập trong giai đoạn này, thực ra hai cái xác trước chẳng qua chỉ là công cụ luyện tập hạ tuyệt Giáng của người chủ mưu mà thôi. Sự xuất hiện của cái xác đầu tiên rõ ràng là giai đoạn luyện tập đầu tiên của người đó, sau đó bị thất bại cho nên dẫn đến cái chết của chủ cái xác, hiện tượng thi hàng trên cái xác đầu tiên rõ ràng là không đều nhau; sự xuất hiện của cái xác thứ hai cho thấy trình độ hạ tuyệt Giáng của Giáng Đầu Sư đó đã có tiến bộ rất lớn, nhưng cũng đã thất bại bằng không sẽ không xuất hiện cái xác thứ hai, chỉ là sau đó Cung tiên sinh thấy được hiện tượng xác chết sống lại, trên thực tế vị Giáng Đầu Sư đó muốn làm ngược lại lẽ thường, thử dùng cách mượn thi thể để tiếp tục luyện tập hạ tuyệt Giáng mà thôi, đáng tiếc là lại thất bại lần nữa!’

‘Vậy cái xác thứ ba này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn lại cái xác, vẻ mặt ngưng trọng.

Mặc Di Nhiễm Dung hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự khó chịu trong thân thể, nói: ‘Theo như sự chiêm bosc của tôi, tôi phát hiện Liên Kiều sẽ gặp nguy hiểm, khi tôi làm thêm một lần chiêm bosc để tìm hiểu sâu hơn, cuối cùng cũng biết được con bé phải chịu một lần bị hạ tuyệt Giáng do đó tìm mọi cách để phá giải tuyệt Giáng đó, kết quả là quả thật có thể phá được tuyệt Giáng, chỉ là, vô tình hại chết một mạng người vô tội.’

Nói xong cô nhìn Niếp Ngân, vẻ mặt áy náy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cau mày, trong lòng đầy chua xót mà không biết làm sao.

‘Nhiễm Dung ...’ Hắn không nói thêm gì, ôm chặt lấy vai cô như muốn lôi kéo sự chú ý của cô về phía mình.

‘Chúng ta bây giờ nên nghĩ cách cứu Liên Kiều mới phải, em cũng thấy biểu tình của anh hai rồi, anh ấy bây giờ chắc sắp phát điên rồi!’

‘Đúng đó, Mặc Di tiểu thư, Liên Kiều ... còn cứu được không?’ Thượng Quan Tuyền cũng khẩn trương hỏi.

‘Được!’ Mặc Di Nhiễm Dung thấy có nhiều người quan tâm đến em gái mình như vậy, trong lòng chợt thấy ấm áp.

‘Mọi người yên tâm đi, cổ âm dương đã hút hết lớp bảo vệ trên cái xác, chỉ cần thông qua cổ âm dương thì triển thêm một vài pháp thuật nữa thì có thể kêu tỉnh em ấy, chẳng có gì đáng ngại đâu!’

‘Vậy thì hay quá!’

Lãnh Tang Thanh cũng yên tâm hơn, ‘Mặc Di tiểu thư, chúng ta ... bây giờ đi cứu Liên Kiều phải không?’

Cô quả thực càng lúc càng có hứng thú với cô gái Giáng Đầu Sư trước mặt này.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, lắc đầu: ‘Bây giờ chưa phải lúc!’

‘Vậy phải đợi đến lúc nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương hỏi.

‘Nửa đêm hôm nay!’ Mặc Di Nhiễm Dung trịnh trọng nói.

‘Nửa đêm nay? A, càng nghe càng thấy thần bí, Mặc Di tiểu thư, tôi có theo bên cạnh cô không?’ Lãnh Tang Thanh hưng trí bừng bừng hỏi.

Thực ra qua những năm tháng dài đi du lịch đó đây cô đã gặp qua không ít các phong tục tập quán kỳ lạ nhưng tuyệt đối không thể so với Giáng Đầu Thuật.

Nào ngờ Mặc Di Nhiễm Dung thẳng thừng cự tuyệt, ‘Xin lỗi, lúc tôi thi triển thuật gọi hồn, bên cạnh không thể có bất kỳ người nào khác, bằng không sẽ xảy ra nguy hiểm. Lãnh tiểu thư, đây là suy nghĩ cho sự an toàn của tôi!’

Lãnh Tang Thanh mặt đầy thất vọng.

Ánh mắt quét qua bóng dáng cao lớn ở một góc, sắc mặt Mặc Di Nhiễm Dung càng trầm trọng, cô bước lên phía trước, nhìn về phía Niếp Ngân ...

‘Niếp tiên sinh, tôi ... xin lỗi. Tuy chỉ là vô tình nhưng dù sao người này cũng vì tôi mà chết, cho nên món nợ này tôi sẽ tìm cách trả cho Niếp tiên sinh!’

‘Ồ? Cô muốn trả thế nào?’ Môi Niếp Ngân câu lên một đường cong, hỏi ngược lại.

‘Tôi ...’ Mặc Di Nhiễm Dung nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào, vẻ mặt hết sức ngượng ngùng.

212. Chương 217: Món Nợ Liên Hoàn

‘Này ...’

Lãnh Tang Thanh dùng sức đẩy Niếp Ngân một cái, cười: ‘Niếp Ngân, anh cũng quá nhỏ mọn đi, chẳng qua chỉ mất đi một sát thủ thôi mà, đừng có làm ra cái vẻ mặt muốn đuổi cùng giết tận như thế được không? Mặc Di tiểu thư cũng đã thật lòng nhận lỗi rồi còn gì, anh cũng đừng làm quá mà!’

Niếp Ngân nghe cô nói vậy, không đồng tình, hần cười cười, bàn tay to lần nữa đưa lên, dùng sức vò vò mái tóc của Lãnh Tang Thanh ...

‘Ý của em là ... anh không nên truy cứu chuyện này sao?’

‘Đương nhiên rồi, anh không biết “kẻ không biết không có tội sao”, chuyện này nếu anh mà còn truy cứu nữa thì quá mất khí phách đàn ông rồi!’

Lãnh Tang Thanh giọng châm chọc nói, lại tức tối nói thêm một câu: ‘Với lại anh đủ rồi đó nhé, đã nói một ngàn lần rồi, đừng có đụng tay vào đầu em!’

Niếp Ngân thu tay lại, khoanh trước ngực, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, hần nhìn cô bằng ánh mắt đầy hứng thú ...

‘Vậy được, anh nghe em không truy cứu với cô ấy nữa, chỉ là ... món nợ này ... em trả!’

Lãnh Tang Thanh nghe vậy, sững người, ‘Niếp Ngân, anh quả thật đủ hẹp hòi rồi!’

‘Mặc kệ em nói gì thì nói, dù sao em nợ anh cũng nhiều rồi, nợ thêm một khoản nữa thì có là gì!’

Ý cười trong mắt Niếp Ngân càng sâu, càng mê người, quả thật muốn có bao nhiêu sức quyến rũ thì có bấy nhiêu sức quyến rũ.

Lãnh Tang Thanh hung hăng trừng hần một cái.

Mặc Di Nhiễm Dung ở bên cạnh ánh mắt lại rất ảm đạm, cô không nói gì chỉ âm thầm bước tách ra khỏi hai người một chút.

Lúc này Lãnh Thiên Dục mới lên tiếng: ‘Dù sao thì mọi chuyện cũng giải quyết xong rồi, Thanh Nhi, em cũng nên theo anh về rồi!’

Trên mặt Thượng Quan Tuyên có chút không tự nhiên nhìn về phía Lãnh Thiên Dục lại nhìn về phía Niếp Ngân .

Mà mắt Niếp Ngân tiếp xúc với ánh mắt của Thượng Quan Tuyên trong lòng chợt nhói đau.

Lãnh Tang Thanh đang định lùi về phía sau thì đã bị Niếp Ngân kéo một cái, quay trở về chỗ cũ.

‘Niếp Ngân, Thanh Nhi là em gái tôi, anh làm vậy hình như không hợp tình lý lắm!’ Lãnh Thiên Dục thấy Niếp Ngân cứ nắm chặt cổ tay của Lãnh Tang Thanh, lửa giận trong mắt càng lúc càng nồng.

Niếp Ngân nhìn thẳng vào mắt Lãnh Thiên Dục, ánh mắt vừa kiên định vừa thâm trầm ...

‘Thật là ngại quá Lãnh tiên sinh, tôi đã nói rồi, cô ấy không thể đi với anh!’

Môi Lãnh Thiên Dục khẽ câu lên một đường cong nhàn nhạt, hần nói từng chữ một: ‘Thế nào? Anh cho rằng tôi không thể dẫn nó đi sao?’

‘Anh có giỏi thì thử xem!’ Niep Ngân cũng không chút sợ sệt đáp lời hần.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, bàn tay đột ngột nắm lại thành quyền, vừa định mở miệng thì Lãnh Tang Thanh đã ngắt lời: ‘Anh hai, em ... em bây giờ thật sự không thể đi với anh, còn về nguyên nhân tại sao, sau này em sẽ giải thích với anh!’

Cô biết hai người đàn ông này trước giờ có vướng mắc cho nên rất sợ ngay lúc này đánh nhau ở đây, liền lên tiếng khuyên giải.

‘Không được, em không thể đi theo người này!’ Lãnh Thiên Dục giọng càng lạnh lùng nhưng không giấu được lửa giận.

‘Ai ya, anh hai, anh đừng làm khó em nữa mà. Anh yên tâm đi, em sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, được không? Đợi qua một khoảng thời gian em nhất định sẽ trở về giải thích rõ ràng với anh!’ Lãnh Tang Thanh đau khổ cất tiếng cầu xin.

‘Em ...’ Lãnh Thiên Dục tiến đến.

‘Dục ...’ Thượng Quan Tuyền vội vàng níu cánh tay hần lại.

‘Tuyền, đừng cản anh, hôm nay Thanh Nhi nhất định phải theo anh về!’

Lãnh Thiên Dục trong lòng không nỡ đẩy cô ra, hần chỉ đành quay đầu nhìn cô nói, cho dù là trong lúc lửa giận bùng bùng cũng có thể nhìn ra sự sùng ái và trù mến hần dành cho Thượng Quan Tuyền.

Thượng Quan Tuyền đứng cản trước mặt hần: ‘Thanh Nhi không phải là một đứa bé nữa, cô ấy làm như vậy nhất định là có lý do của mình. Anh là anh hai đáng lý phải tin tưởng cô ấy mới phải!’

Lãnh Thiên Dục trừng mắt nhìn hai người đứng cách đó không xa sau đó ánh mắt rơi trên mặt Thượng Quan Tuyền, giọng âm trầm: ‘Tuyền, em chắc cũng biết anh kiêng kỵ điều gì!’

‘Em biết, em đương nhiên là biết ...’

Thượng Quan Tuyền hai tay ôm lấy hần, giọng ôn nhu: ‘Nhưng tính tình của Thanh Nhi không phải là anh không biết, chẳng lẽ anh nghĩ rằng cứ trói cô ấy mang về nhà thì xong chuyện sao, cô ấy dù sao cũng là em gái duy nhất của anh, thường ngày không phải là anh yêu thương đứa em này nhất sao? Bây giờ nhân nhượng cô ấy một lần thì đã sao? Hơn nữa, mọi chuyện cũng chưa chắc xấu như anh tưởng tượng đâu ...’

‘Nhưng mà ...’

‘Đừng có nhưng mà nữa, nếu như anh còn ép Thanh Nhi nữa, em không thềm để ý đến anh nữa!’

Thượng Quan Tuyền nói xong cũng không thềm nhìn xem phản ứng của hần, vừa xoay đầu bước thẳng về phía cửa vừa âm thầm ném cho Lãnh Tang Thanh một ánh mắt như ra hiệu.

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục thấy lần này Thượng Quan Tuyền giận thật rồi, hần chỉ đành nhìn Lãnh Tang Thanh nói: ‘Nha đầu, liệu mà tìm cách giải thích với anh!’

Nói xong vội vàng đuổi theo bóng dáng đã khuất ngoài cửa.

Lãnh Tang Thanh thở phào một hơi, sau đó xoay sang Niep Ngân, vẻ mặt không vui nói: ‘Lần này thì anh vui rồi, vì anh, ngay cả anh hai em cũng đắc tội rồi!’

Niep Ngân không nói gì, trong ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Thượng Quan Tuyền vừa đi khỏi xẹt qua một tia phức tạp ...

Hần không biết rằng ở một góc, Mặc Di Nhiễm Dung cũng nhìn hần bằng ánh mắt vô cùng phức tạp lẫn si mê, còn Hoàng Phủ Ngạn Thương thì vẫn luôn chăm chú nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt thất bại.

Hoàng hôn đã dần buông trên bầu trời, khi Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh một đôi tuấn nam mỹ nữ xuất hiện ở đại sảnh khách sạn đã hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc, hâm mộ lẫn ghen tỵ.

Đàn ông thì hâm mộ hẳn có người bạn đi cùng xinh đẹp như vậy tuy rằng trên thân đang mặc trang phục trung tính.

Phụ nữ thì ghen tỵ cô gái có được người đàn ông tuấn tú như vậy làm bạn tuy rằng trên mặt người đàn ông ngoài sự lạnh lùng thì chẳng còn biểu tình nào khác.

Khi hai người đi qua đại sảnh của khách sạn, đi ngang một vòi phun nước mang hình thần tình yêu, từng giọt nước trong veo như thủy tinh ánh trong sắc đen của đá hoa cương.

‘Này, Niếp Ngân, đã nói rõ là phải lấy hai phòng đấy nhé!’

Lãnh Tang Thanh hất mái tóc, cực kỳ tiêu sái vừa nói vừa mỉm cười nhìn một vòng các cô gái xung quanh như muốn chào hỏi.

Niếp Ngân nghe vậy chỉ cười không nói, một lúc sau mới ném lại một câu: ‘Em thật sự là đầu thai lâm rồi!’

‘Đúng đó, nếu như em là đàn ông anh cũng sẽ không thiệt thòi như vậy có phải không? Lãnh Tang Thanh đập tay lên vai Niếp Ngân như một người đàn ông với bạn thân của mình.

Niếp Ngân hơi nghiêng mặt nhìn cô, sự mềm mại từ cánh tay truyền tới khiến đôi mắt màu đen của hắn càng thêm thâm trầm ...

213. Chương 218: Thần Tình Yêu Hại Người? (1)

Khi hai người sắp bước vào thang máy thì đã nghe sau lưng tiếng bước chân gấp gáp. Niếp Ngân xoay người lại đã thấy gương mặt xanh như tàu lá của Mặc Di Nhiễm Dung.

Lãnh Tang Thanh cũng nhìn thấy, cô chấn động nói không nên lời.

‘Niếp tiên sinh, ngài cẩn thận ...’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung cực kỳ cấp bách, lúc chỉ còn cách hắn một quãng ngắn, chỉ thấy cô rầu rĩ kêu lên một tiếng, tiếp theo đó cả thân người từ từ khuỵu xuống ...

Niếp Ngân thấy tình hình như vậy hoảng hốt bước vội đến ôm lấy thân hình đang từ từ trượt xuống của Mặc Di Nhiễm Dung, dìu cô đứng lên ...

‘Mặc Di tiểu thư ...’

‘Trời ơi, Niếp Ngân, anh mau nhìn này!’

Lãnh Tang Thanh chỉ tay vào vai Mặc Di Nhiễm Dung, trên đó sớm đã nhuộm đầy máu tươi.

‘Sao lại như thế?’

Niếp Ngân nhìn quanh một vòng như muốn quan sát kẻ nào đã ngấm ra tay, nhưng lại nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang vội vàng chạy vào đại sảnh của khách sạn.

‘Nhiễm Dung ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy tình hình như vậy, sắc mặt vừa sợ vừa gấp, khi hắn nhìn thấy cô bị thương liền không nói gì thêm, ôm cô vào lòng ...

‘Niếp Ngân, anh làm gì Nhiễm Dung rồi?’

Niếp Ngân cũng rơi vào một tầng mây mù, ‘Tôi nào có làm gì đâu!’

‘Không có làm gì? Đáng chết thật, vậy sao Nhiễm Dung lại trở thành thế này?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương rống lên một câu, ngay lập tức dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người trong đại sảnh.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ... không liên quan gì đến Niếp tiên sinh, khu khu ...’ Mặc Di Nhiễm Dung hô hấp đứt quãng, máu tươi trên vai đã thấm ra ngoài lớp vải áo.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không quan tâm được nhiều, hấn nhắc cô lên, thân thiết nói: ‘Nhiễm Dung, đừng nói nhiều, anh lập tức đưa em đi bệnh viện!’

‘Không...’ Mặc Di Nhiễm Dung yếu ớt lên tiếng ngăn cản: ‘Vết thương của tôi là do Giáng Đầu mà có, bác sĩ không trị được đâu!’

‘Cái gì? Vậy phải làm sao thì mới được?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương kinh sợ hỏi.

‘Hoàng Phủ tiên sinh.... phiền anh mang tôi đến một nơi yên tĩnh, tôi.... Có thể tự mình chữa lành...’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung càng lúc càng yếu ớt, đôi môi anh đào vốn hồng nhuận giờ cũng trở nên trắng bệch.

‘Được.... anh lập tức...’

‘Đến phòng tôi đi!’ Niếp Ngạn ngắt lời Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ giọng nói với Mặc Di Nhiễm Dung.

Tuy hấn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhưng cô gái này đích thực là vì mình mà bị thương, chỉ là... cô ấy hoàn toàn không phải cứu hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười lạnh: ‘Niếp tiên sinh, không cần đâu!’

‘Sự cố chấp của anh chỉ khiến cho thời gian trị liệu của cô ấy bị trì hoãn mà thôi!’ Niếp Ngạn điềm đạm nói.

Lãnh Tang Thanh vội vàng tiến lên ‘Anh Ngạn Thương, Niếp Ngạn nói cũng đúng, bây giờ không cần suy nghĩ quá nhiều, cứu người quan trọng hơn, hơn nữa... hai người đàn ông các anh cứ ương ngạnh đứng ở đây, một lúc nữa nhất định sẽ thu hút không ít nhà báo đến đây!’

Nói rồi cô không chờ Hoàng Phủ Ngạn Thương trả lời, trực tiếp ấn nút thang máy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không muốn tranh chấp với Niếp Ngạn cho nên đành ôm Mặc Di Nhiễm Dung bước vào thang máy.

Trong gian phòng tổng thống xa hoa, có thể nhìn ra là khách sạn cố ý sắp xếp theo những thói quen của Niếp Ngạn, toàn bộ đồ dùng đều là màu tối, mang theo một nét lạnh lùng mà uy nghiêm như chính con người hấn.

‘Niếp Ngạn, bây giờ anh có thể nói rồi chứ, Nhiễm Dung rốt cuộc là bị thế nào?’

Đợi Mặc Di Nhiễm Dung đi vào trong phòng ngủ đóng cửa lại tự mình trị liệu vết thương, ba người còn lại lưu lại trong phòng khách, Hoàng Phủ Ngạn Thương đang gấp gấp đi tới đi lui trong phòng, ánh mắt không ngừng xoáy vào Niếp Ngạn.

‘Tôi thật là không có gì để nói!’ Niếp Ngạn mang một vẻ lười nhác không muốn nói chuyện.

‘Anh...’ Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương càng trở nên lạnh lùng.

‘Anh Ngạn Thương... thật sự không có liên quan gì đến Niếp Ngạn!’

Lãnh Tang Thanh cũng chứng kiến từ đầu tới cuối, trên mặt cô cũng đầy nét hoài nghi, cô lên tiếng thay cho Niếp Ngạn

Hoàng Phủ Ngạn Thương xua tay ngắt lời Lãnh Tang Thanh: ‘Thanh Nhi, em bây giờ là nói giúp hấn sao? Người muốn lấy mạng hấn ở đâu cũng có, nếu như không phải là do hấn, Nhiễm Dung làm sao mà bị thương được chứ?’

Nói đến đây, lửa giận càng bốc lên, hấn bước đến nắm lấy cổ áo Niếp Ngạn....

‘Anh Ngạn Thương, anh đừng quá kích động...’

‘Tôi cảnh cáo anh, Niếp Ngạn...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương không thèm để ý gì đến lời Lãnh Tang Thanh, ánh mắt vẫn ghim chặt trên người Niếp Ngạn, ‘...nếu như Nhiễm Dung gặp phải chuyện gì nguy hiểm, tôi nhất định không tha cho anh đâu!’

Niep Ngân chẳng có chút biểu tình gì, trong ánh mắt vẫn một vẻ bình đạm nhìn hần: ‘Mặc Di tiểu thư là vì tôi mà bị thương, anh yên tâm, cho dù anh không truy cứu tôi nhất định truy cứu đến cùng rốt cuộc là ai làm!’

‘Hai người...’ Lãnh Tang Thanh rống lên một tiếng. Như ý cô, tiếng rống làm cho cả hai người đàn ông cùng quay lại nhìn, ‘Hai người nghe tôi nói có được không?’

Cô thấy mục đích đã đạt được, dịu giọng lại: ‘Thực ra tất cả câu chuyện em chứng kiến từ đầu tới cuối!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy lập tức hỏi: ‘Rốt cuộc là ai làm? Thân thủ của ai mà giỏi như vậy?’

Lãnh Tang Thanh sắc mặt ngưng trọng, ‘Anh làm sao biết thân thủ của người đó giỏi chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa định lên tiếng, Niep Ngân đã đứng dậy chậm chậm lên tiếng: ‘Rất dễ, người đó có thể không một tiếng động ngay trước mặt anh làm cho Mặc Di tiểu thư bị thương, tin chắc rằng nhất định là thân thủ giỏi vô cùng, chỉ là... điều làm anh nghĩ mãi không hiểu là vết thương trên vai Mặc Di tiểu thư rất kỳ lạ, không giống vết thương do súng, vết thương do đao càn không có khả năng!’

‘Đúng vậy, nếu muốn ra tay ở cự ly xa thì chỉ có súng hoặc phi đao, nhưng nhìn vết thương trên vai cô ấy hoàn toàn không nhìn thấy vết đạn hoặc bất cứ ám khí nào! Nhiễm Dung vừa nãy có nói mình bị thương là do Giáng Đầu, điều này càng làm tôi nghĩ mãi không ra!’ Hoàng Phủ Ngạn Thiên lại đồng tình với Niep Ngân về điểm này.

Vào lúc này đây hai người đàn ông ngược lại có cùng suy nghĩ.

‘Là vết thương do kiếm! Mặc Di tiểu thư nhất định là bị kiếm làm cho bị thương!’

Lãnh Tang Thanh trợn mắt, cô nhớ lại một màn vừa rồi trong lòng vẫn còn kinh hãi, trên vầng trán trơn bóng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

‘Cái gì? Vết thương do kiếm?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cùng Niep Ngân không hẹn mà cùng lên tiếng, lời vừa thốt ra ai nấy đều nhìn nhau.

214. Chương 219: Thần Tình Yêu Hại Người? (2)

‘Thanh Nhi, sao em lại nói vậy? Em đã nhìn thấy gì sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng hỏi lại.

Niep Ngân rõ ràng cũng cảm thấy vẻ khác thường của Lãnh Tang Thanh.

Lãnh Tang Thanh nhẹ lau mồ hôi trên trán sau đó thận trọng nhìn về hướng phòng ngủ như dò chừng, sau đó mới thấp giọng nói: ‘Có thể các anh không tin nhưng em thật sự nhìn thấy hại Mặc Di tiểu thư là ... thần tình yêu!’

Lời cô vừa thốt ra, Niep Ngân và Hoàng Phủ Ngạn Thương đều giật mình, gần như chưa phản ứng kịp cũng chưa kịp hiểu hết lời cô nói.

Qua một lúc lâu, Niep Ngân mới mở miệng: ‘Không ngờ sức tưởng tượng của nha đầu này lại phong phú như vậy. Cái gì mà thần tình yêu chứ? Em nhìn thấy thiên sứ sao?’

‘Đúng vậy, Thanh Nhi, em có biết mình đang nói gì không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương tưởng cô đang nói nhảm.

Lãnh Tang Thanh nghe vậy, xua xua tay: ‘Em thật sự không có nói nhảm, Niep Ngân, anh còn nhớ trong đại sảnh khách sạn có một bức tượng thần tình yêu phun nước không?’

Niep Ngân gật đầu sau đó mỉm cười nhìn cô: ‘Em không phải là nói thần ái tình đó giết người chứ?’

‘Chính là vậy!’

Giọng điệu của Lãnh Tang Thanh mười phần khẳng định: ‘Thực ra lúc Mặc Di tiểu thư chạy về phía thang máy, em vô tình nhìn thấy được thì ra vị thần tình yêu đứng dưới vòi nước là sống, mà vẻ mặt cũng hết sức

hung ác, trong tay cầm một thanh kiếm phóng về phía Niếp Ngân, nào ngờ lúc ấy Mặc Di tiểu thư tiến đến cản lại ...’

‘Thanh Nhi, không thể nào đâu ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức phản bác, ‘Tượng thần tình yêu phun nước chẳng qua chỉ là một bức tượng làm bằng gốm mà thôi, làm sao có thể giết được người chứ? Chuyện này quá buồn cười!’

‘Các anh phải tin em, em thật sự không có nói dối, làm Mặc Di tiểu thư bị thương đúng là thần tình yêu!’ Lãnh Tang Thanh gấp gáp nói.

Niếp Ngân và Hoàng Phủ Ngạn Thương sững sờ một lúc bởi vì bọn họ đều biết Lãnh Tang Thanh không cần thiết phải nói dối.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ chợt mở ra, sau đó một bóng người chợt tiến đến dựa vào khung cửa.

‘Lãnh tiểu thư đều nói sự thật!’ Giọng nói yếu ớt của Mặc Di Nhiễm Dung vang lên.

‘Nhiễm Dung, em thế nào rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vội tiến lên ôm cô vào lòng, vẻ mặt đầy lo lắng cùng xót xa.

Niếp Ngân và Lãnh Tang Thanh cùng đều bước đến.

‘Mặc Di tiểu thư, thương thế của cô sao rồi?’ Niếp Ngân thấp giọng hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung được Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa ôm vừa dìu đến sofa, cô nhìn Niếp Ngân trả lời: ‘Tôi không sao!’

‘Nhiễm Dung, có cần anh đưa em đến bệnh viện một chuyến không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vẫn không yên tâm khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Mặc Di Nhiễm Dung trong lòng càng đau.

Cô nhẹ lắc đầu, ‘Miệng vết thương đã không sao, em đã nói vết thương là do Giáng Đầu gây ra, không phải là vết thương bình thường!’

‘Mặc Di tiểu thư, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?’ Trên mặt Niếp Ngân vẫn tràn đầy nghi vấn.

Còn Lãnh Tang Thanh thì đến bên cạnh Mặc Di Nhiễm Dung, hỏi gấp: ‘Đúng đó, Mặc Di tiểu thư, em vừa rồi nhìn thấy không phải là do hoa mắt phải không? Chẳng lẽ đúng là ... thần tình yêu làm thật sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, nói với ba người: ‘Đúng vậy, vết thương của em đúng là bị vị thần ẩn dưới vòi phun nước gây ra!’

Trên mặt Niếp Ngân rõ ràng là chấn động mà vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không tốt hơn bao nhiêu.

‘Trời ơi, thì ra là em không có hoa mắt, tượng gốm giết người, đây đúng là chuyện lạ trên đời...’ Lãnh Tang Thanh kinh ngạc đưa tay che miệng, ánh mắt rõ ràng là không thể tin được.

‘Chuyện này sao lại có thể...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thì thào.

‘Tại sao lại như thế?’ Niếp Ngân cũng vội hỏi.

Tượng gốm giết người cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy

‘Là Giáng Đầu! Cái tượng gốm đó là bị hạ Giáng Đầu, Giáng Đầu Sư đã đem ý niệm đó hạ lên tượng gốm, trong quá trình thao tác sẽ không chế hành động tượng gốm khiến nó có thể giết người, vết thương của em cũng chính là bị thanh kiếm trong tay tượng gốm gây ra!’ Mặc Di Nhiễm Dung nói.

Niếp Ngân nghe vậy, ánh mắt chợt tối sầm, hắn nhìn Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Nếu như không đoán sai, đáng lý người bị thương lần này phải là tôi, Mặc Di tiểu thư là cô đã cứu tôi!’

Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Thương càng trở lên khác thường.

Mặc Di Nhiễm Dung hơi khép mắt, ‘Niếp tiên sinh, anh quá lời rồi, tôi từng nói qua tôi nợ ngài một món nợ ân tình nhất định phải trả, với lại... thực ra nếu như không phải bởi vì tôi, Niếp tiên sinh cũng không trở thành đối tượng Giáng Đầu Sư đó đối phó...’

Lời nói của Niếp Ngân càng khó hiểu.

‘Tôi không hiểu ý của Mặc Di tiểu thư lắm.’

‘Tôi ... không biết phải nói thế nào...’ Về mặt Mặc Di Nhiễm Dung đầy ngượng ngùng, cô ấp a ấp úng nói.

‘Mặc Di tiểu thư...’

‘Niếp tiên sinh!’

Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên đứng dậy, từ trong túi áo lấy ra một món đồ nhìn như là túi thơm, đẩy đến trước mặt hắn...

‘Món đồ này nhất định phải nhận, nguyên nhân vì sao thì tôi... tôi không biết phải nói thế nào, trong đây đựng một thứ có thể giúp ngài tránh được Giáng Đầu, bất luận thế nào ngài cũng phải mang bên người, đến lúc cần thì tự nhiên tôi sẽ thu hồi, xin phải nhớ kĩ, trước thời điểm đó tuyệt đối không thể để túi thơm này rời khỏi người!’

Niếp Ngân cầm lấy túi thơm trên tay, trên gương mặt anh tuần lộc rõ vẻ khó hiểu, hắn đưa ta định mở ra...

‘Đừng, Niếp tiên sinh, đừng mở ra, bằng không không còn hiệu lực đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng đưa tay cản hắn lại, vẻ mặt cực kì lo lắng.

Như phát hiện được vẻ kích động của cô, Niếp Ngân vội vàng đưa tay nắm lấy tay cô.

Mặt Mặc Di Nhiễm Dung chợt vọt lên một đám mây đỏ, cô vội vàng rút tay lại, ánh mắt hoảng loạn quét qua gương mặt anh tuần lộc của hắn: ‘Tóm lại, Niếp tiên sinh, anh nhất định phải nghe lời tôi nói, bằng không chính mình sẽ gặp nguy hiểm!’

Nói xong cô vội vàng quay người đi nhưng liền bị Niếp Ngân kéo lại...

‘Mặc Di tiểu thư, cô vẫn chưa giải thích rõ ràng với tôi chuyện lúc nãy!’

‘Tôi....’ Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, ‘Niếp tiên sinh vẫn là không biết tốt hơn, bây giờ... vẫn chưa phải lúc, xin lỗi.... tôi còn việc phải làm, tôi phải đi rồi...’

Về mặt cô cực kì hoảng loạn, nhẹ nhàng đẩy tay Niếp Ngân ra, đi về phía cửa.

‘Nhiễm Dung Hoàng Phủ Ngạn Thương không nói gì thêm vội vàng đuổi theo.

Niếp Ngân thấy vậy cũng bước theo nhưng bị Lãnh Tang Thanh cản lại....

‘Này, anh bây giờ đuổi theo cũng không giúp được gì, cô ấy rõ ràng là không muốn cho anh biết rồi!’

215. Chương 220: Tuyên Ngôn Bá Đạo

Niếp Ngân nghe vậy, ánh mắt đột nhiên rơi trên người Lãnh Tang Thanh, trong mắt xẹt qua một tia âm đạm.

‘Aiiii ... Anh đừng có nhìn em như thế, nhìn đến em toàn thân nổi da gà rồi nè!’ Lãnh Tang Thanh trợn mắt nhìn hắn.

‘Anh suýt nữa thì quên, em đã thấy hết tất cả, nói, đem mọi chuyện kể lại từ đầu cho anh nghe!’ Thân hình cao lớn của Niếp Ngân cúi xuống, trên mặt hiện ra nét cười.

Lãnh Tang Thanh liếc hắn, ‘Niếp Ngân, anh thật không có nhân tính. Em mệt lắm rồi, em muốn nghỉ ngơi!’

‘Đừng có hòng. Nếu không đem mọi chuyện nói rõ ràng, anh không cho em nghỉ ngơi!’ Niếp Ngân bá đạo ra lệnh.

‘Trời ạ ...’

Trong phòng truyền ra tiếng than ai oán của Lãnh Tang Thanh...

‘Nhiễm Dung ... Nhiễm Dung ...’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Thương đuổi kịp Mặc Di Nhiễm Dung, hắn phát hiện mặt Mặc Di Nhiễm Dung đã đầy nước mắt.

‘Nhiễm Dung, em sao vậy? Có phải vết thương đau lắm không?’ Hắn đau lòng nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu liên tục nhưng nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Hoàng Phủ Ngạn Thương sắp đau lòng đến không thở nổi nhưng thấy hai người đứng ngay giữa đường, quả thật là tiêu điểm của mọi người cho nên ôm cô vào lòng, nhẹ giọng khuyên, ‘Nhiễm Dung, chúng ta lên xe rồi nói!’

Trong chiếc xe sang trọng điều hòa thật mát mẻ, Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn Mặc Di Nhiễm Dung đang ngồi ở ghế lái phụ, sau đó nhẹ nắm lấy tay cô ...

‘Nhiễm Dung, nhìn anh!’

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong đôi mắt xinh đẹp màu tím vẫn còn vương dấu lên. Cảm giác ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay, ánh mắt thâm thúy của hắn vẫn nhìn cô, mang theo vẻ đau lòng ...

‘Nhiễm Dung, khoảng thời gian này chúng ta trải qua không tốt sao? Em ở bên cạnh anh ... không vui sao?’

Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, lời của hắn làm cô có chút lúng túng, ‘Hoàng Phủ tiên sinh ... tôi ... anh đối xử với tôi rất tốt ...’

‘Nếu đã như vậy, vì sao còn giấu anh nhiều việc? Vì sao không nói tiếng nào đã tự ý đi tìm Niếp Ngân? Theo như anh biết, em với hắn chỉ là..... vừa quen biết thôi mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đau lòng nói.

“Không... không phải như vậy....” Mặc Di Nhiễm Dung như có gì muốn nói lại thôi, trong đôi mắt màu tím xẹt qua một tia hoang mang bất định.

“Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi trầm xuống, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của cô nhìn về Niếp Ngân, trong lòng hắn không giấu được chua xót.

Mặc Di Nhiễm Dung trầm mặc rất lâu sau cùng mới lấy hết dũng khí nói với Hoàng Phủ Ngạn Thương: “Niếp Ngân.... là tình yêu của tôi.”

Một câu nói – như một quả bom khiến trái tim Hoàng Phủ Ngạn Thương vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, hắn thở gấp....

“Nhiễm Dung, em nói sao? Niếp Ngân là tình yêu của em?”

Vậy hắn là gì đây?

“Đúng vậy, anh có còn nhớ tôi từng kể với anh về quẻ bói lúc ở Hồng Kông, quẻ bói về tình yêu của tôi, người đó chính là Niếp Ngân, khi tôi nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên, tôi đã biết chính là người đó....” Giọng Mặc Di Nhiễm Dung nghẹn ngào, đôi tay nhỏ bé không ngừng run rẩy.

“Không, không thể nào! Nhiễm Dung....” Hoàng Phủ Ngạn Thương cảm thấy tim mình như bị ai hung hăng bóp chặt, hắn kéo cô vào lòng, thái độ cứng rắn: “Hắn không phải là tình yêu của em, em.... chỉ có thể là của anh!”

“Hoàng Phủ tiên sinh.... Đừng như vậy....” Mặc Di Nhiễm Dung mắt lệ mông lung, “Tôi vốn chỉ nghi ngờ thôi, nhưng khi tôi chiêm bốc lần nữa thì mới phát hiện, người đó đúng là Niếp Ngân, mà chính vì như vậy cho nên anh ấy mới gặp nguy hiểm!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi đẩy cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, “Nhiễm Dung, đây rốt cuộc là chuyện gì? Anh thật sự không tin cái gì là tượng gổm giết người!”

Mặc Di Nhiễm Dung thấy hắn vẫn cố chấp như vậy, cô hít một hơi thật sâu “Vậy được, anh xem vết thương của tôi thì sẽ biết!”

Nói dứt lời tay cô đặt nơi cổ áo, sau đó có chút ngượng ngùng kéo lệch xuống đến vai.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn xuống, ngay lúc đó liền bị chấn động.

“Đây....”

Mắt hắn trợn to như không tin nổi bởi vết thương vốn chảy máu đầm đìa nơi vai bây giờ đã biến mất, không còn một dấu tích gì, bờ vai vẫn mượt mà như ngọc.

“Bây giờ anh tin chưa?”

Mặc Di Nhiễm Dung chỉnh lại váy áo xong, điềm đạm nói: “Đúng như Lãnh tiểu thư đã nói, tượng gổm đó giết người!”

“Vì sao Giáng Đầu Sư đó muốn hại Niếp Ngân?” Hoàng Phủ Ngạn Thương không hiểu.

Mặc Di Nhiễm Dung vùi mình vào trong ghế xe, giọng rầu rĩ mang theo chút tự trách: “Thực ra là khi tôi phá xong tuyệt Giáng của Giáng Đầu Sư chủ mưu, cũng đã nghĩ qua người đó nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù, tin chắc rằng tên Giáng Đầu Sư đó cũng tinh thông thuật chiêm bói cho nên đương nhiên có thể chiêm bói ra được tầm quan trọng của Niếp Ngân đối với tôi, cho nên mới sử dụng Giáng Đầu Thuật để hại anh ấy, mục đích chính là muốn đả kích lòng tin của tôi...”

“Cho nên, em thà chính mình bị thương chứ không để Niếp Ngân chịu tổn hại?”

Tim Hoàng Phủ Ngạn Thương đau đến co rút lại, nỗi đau như lan tràn khắp cả thân thể.

“Tôi không thể trở mắt đứng nhìn anh ấy chết!” Mặc Di Nhiễm Dung nói rất kiên quyết, “Anh không biết đây thôi, Giáng Đầu Thuật mà người ấy sử dụng quá âm độc, nếu như hôm nay người bị thương là Niếp Ngân, anh ấy nhất định sẽ mất mạng, đây là vết thương do Giáng Đầu Thuật gây ra, một khi trúng phải, ngay cả tôi cũng không có cách nào chữa khỏi!”

“Vậy còn em thì sao? Chẳng lẽ em không sợ chết sao?” Giọng Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa đau lòng vừa bức dọc.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, “Tôi thì khác, tôi là Giáng Đầu Thuật, loại tổn thương này đối với tôi mà nói không đáng là gì!”

“Nhiễm Dung...” Hắn đưa tay nâng cằm cô lên.... “Chẳng lẽ em không biết nhìn thấy em bị thương như vậy, thậm chí là nhìn em vì một người đàn ông khác mà rơi lệ, lòng anh đau biết mấy....”

Ngón tay thô ráp của hắn nhẹ vuốt ve mặt cô, trong mắt là vô hạn đau lòng...

“Hoàng Phủ tiên sinh... thực ra anh không cần đối xử tốt với tôi như thế...” Tim của Mặc Di Nhiễm Dung vì vết đau lòng trong mắt hắn mà thắt lại, trong lòng cô cũng rất khó chịu, đôi tay vô ý thức xoắn lại với nhau.

“Vì sao không muốn anh đối xử tốt với em?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương dựa sát vào cô, mạnh mẽ nói: “Anh yêu em, cho nên em phải là của anh!”

Mặc Di Nhiễm Dung ngạc nhiên kêu lên một tiếng, còn chưa kịp nói gì đôi môi đã bị Hoàng Phủ Ngạn Thương chiếm lấy, thân thể yếu đuối cũng bị hắn ôm chặt trong vòng tay....

“Nhiễm Dung, em nhớ lấy, em chỉ có thể là của anh, anh sẽ không nhường em cho Niếp Ngân...”

216. Chương 221: Liên Kiều Tỉnh Lại (1)

Tình yêu ... là giữa muôn vạn người, ở một lúc nào đó, một nơi nào đó mà không ai ngờ được, không sớm hơn một bước cũng không trễ hơn một bước, chỉ là vừa đúng lúc. Hai người, có thể rất tự nhiên mà ở bên nhau chính là một loại hạnh phúc đáng trân trọng Tình yêu nếu là cố ý kiếm tìm đều là không chân thực, đến cuối cùng đều chỉ giống như ảo mộng mà thôi ...

Nửa đêm – “Hoàng Phủ”

Trong phòng ngủ xa hoa, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, trên giường là Liên Kiều vừa được chuyển trở về từ bệnh viện trước đó không lâu, đôi mắt xinh đẹp màu tím của cô vẫn bị đôi mi dày che lại, trên gương mặt xanh xao không có một chút sức sống.

Nhìn cô hết như một cô công chúa đang ngủ, đẹp đến Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn mà đau lòng.

‘Mặc Di tiểu thư, làm phiền cô!’ Hắc đứng dậy, nhìn thật kỹ Liên Kiều lần nữa mới xoay lưng đi.

Mặc Di Nhiễm Dung gật nhẹ đầu, ‘Con bé là em gái tôi, đây là chuyện tôi nên làm!’

‘Anh hai, chúng ta ra ngoài trước đi, ở đây giao cho Nhiễm Dung thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ giọng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, hai người cùng nhau rời khỏi phòng.

Cửa phòng đóng lại như chia cắt hai thế giới, một bên là thế giới của Giáng Đầu Thuật thần bí còn bên kia là cuộc sống đời thực.

Trong phòng khách ngồi đầy người, khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước và Hoàng Phủ Ngạn Thương bước xuống, ai nấy đều đứng dậy.

‘Ngạn Tước à, Liên Kiều nó sao rồi?’ Triển Sơ Dung vẻ mặt đầy lo lắng tiến đến hỏi.

‘Mẹ, mẹ yên tâm đi, có Mặc Di tiểu thư ở đây chắc không có vấn đề gì đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước an ủi bà.

‘Anh, vị Mặc Di tiểu thư đó có thật là lợi hại đến thế không? Nhìn cô ấy thật là yếu đuối, thật là khó tưởng tượng được đó lại là một Giáng Đầu Sư!’ Người em thứ tư Hoàng Phủ Ngạn Đình nhìn về phía cửa phòng ngủ đang đóng lại, nhẹ giọng hỏi.

‘Ngạn Đình, bản lĩnh Giáng Đầu Sư của Nhiễm Dung không phải là thứ mà em có thể tưởng tượng ra được, điều này không có gì phải nghi ngờ!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương kiên định nói.

Triển Sơ Dung đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Thương, trên mặt đầy vẻ an ủi: ‘Ngạn Thương, cuối cùng con cũng trở về ‘Hoàng Phủ’ rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương mỉm cười, hắc nhìn Triển Sơ Dung, nhẹ giọng gọi: ‘Dì Triển!’

‘Ngoan!’ Trên mặt Triển Sơ Dung đầy vẻ kích động, ‘Ngạn Thương, con biết không, cha con rất nhớ con đấy!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn về phía Hoàng Phủ Ngự Phong, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng, hắc gọi: ‘Cha!’

Hoàng Phủ Ngự Phong tuy gương mặt lạnh lùng nhưng trong đáy mắt xẹt qua một tia kích động, tuy vậy ông vẫn cứng giọng nói: ‘Thế nào, vẫn còn nhớ người cha này sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không nói gì thêm, xoay mặt sang hướng khác.

‘Ai ya, Ngự Phong, anh đó, thật là... lúc bình thường thì vẫn luôn miệng nói nhớ Ngạn Thương, bây giờ con về rồi thì cứ lạnh lùng như vậy, chẳng lẽ anh muốn con bỏ đi nữa có phải không?’

Triển Sơ Dung vừa trách chồng vừa kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Thương, ‘Ngạn Thương, lần này nói sao gì cũng sẽ không để con đi đâu, dọn về nhà ở có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương có chút khó xử, hắc nhìn đôi mắt chờ mong của Triển Sơ Dung sau đó nói: ‘Dì à, con tạm thời vẫn chưa có ý định dọn về đây...’

‘Hừm!’ Hoàng Phủ Ngự Phong nghe vậy liền đập bàn đứng dậy, ‘Ta thấy là con cố tình muốn chống đối ta thôi!’

‘Cha...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng đoán được hai cha con mỗi lần gặp nhau đều sẽ cãi nhau thế này.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến đến, hấn vỗ vai Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhưng ánh mắt nhìn về phía cha mình: “Cha, Ngạn Thương đã trưởng thành rồi, chúng ta cũng đừng có ép em ấy, cứ để em ấy quyết định đi!”

“Đúng đó cha, đừng làm khó Ngạn Thương nữa!” Người em thứ ba Ngạn Ngự cũng lên tiếng.

“Làm khó? Người cha như ta làm sao dám làm khó nó chứ? Nói không chừng thêm vài câu nữa nó liền rời khỏi ‘Hoàng Phủ’ luôn đó!”

Hoàng Phủ Ngự Phong chỉ tay vào Hoàng Phủ Ngạn Thương, “Từ nhỏ đến lớn ý kiến của nó mới là đúng, lớn lên rồi càng không có ai quản được nó, đường đường một Hoàng Phủ tài phiệt cũng không chịu làm, cứ nhất quyết đi làm cái gì pháp y gì đó? Con nói thử xem người ngoài nhìn nhà Hoàng Phủ chúng ta thế nào?”

“Cha, làm pháp y là sở thích của con, cũng là sự nghiệp cả đời của con, đây toàn là chuyện của cá nhân con, người ngoài xem thế nào nói thế nào hoàn toàn là quyền tự do của họ!” Hoàng Phủ Ngạn Thương cao giọng nói.

“Con...” Hoàng Phủ Ngự Phong xua tay, “Nếu như sinh ra ở một gia đình bình thường thì thôi đi, nhưng trên người con chảy dòng máu của gia tộc Hoàng Phủ thì nên giống như các em con, giúp đỡ anh hai con để gây dựng sự nghiệp của Hoàng Phủ tài phiệt, đây mới đúng là chức nghiệp của con!”

“Cha, anh hai đã rất tài giỏi rồi, dưới sự lãnh đạo của anh ấy chẳng phải Hoàng Phủ tài phiệt mỗi ngày đều có thành tích vượt trội sao, con vốn là không thích kinh doanh, càng không thích tài chính, luân về kinh nghiệm trên thương trường, con không bằng một phần mười của anh hai, cho dù đến công ty thì cũng chẳng giúp đỡ được gì, đó cũng không phải là cuộc sống mà con mong muốn!” Hoàng Phủ Ngạn Thương nói rõ với cha mình.

“Vậy cuộc sống mà con mong muốn là thế nào? Chẳng lẽ mỗi ngày đều tiếp xúc với thi thể mới là sở thích của con sao?” Hoàng Phủ Ngự Phong quát lớn.

“Con...”

“Cha!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng ngăn cản: “Liên quan đến chuyện này không biết hai người đã cãi nhau bao nhiêu lần rồi, bây giờ Ngạn Thương cũng đã là một bác sĩ pháp y xuất sắc nổi tiếng trên thế giới, vậy thì để em ấy tiếp tục phát triển đi, chứ vào công ty ngược lại khiến em ấy càng không vui, sao phải khổ vậy!”

“Đúng đó đúng đó, giống như con vậy, con vốn chỉ thích nhiếp ảnh thôi, nào ngờ vừa tốt nghiệp xong đã bị ép đến công ty làm việc, anh Ngạn Thương, nah không biết em hâm mộ anh cỡ nào đâu...” Người em thứ tư ai oán nói.

“Ngạn Đình, đừng làm loạn thêm!” Hoàng Phủ Ngạn Tước quát hấn.

“Ai ya, xem hai cha con kìa, gặp nhau đừng có cãi nhau có được không?”

“Ngự Phong, Ngạn Thương không dễ dàng gì mới về nhà một chuyến, anh kiểm chế tính tính một chút có được không, hơn nữa bây giờ nó đã làm rất tốt rồi, anh cũng đừng khiến nó khó xử nữa! Ngạn Thương, đi có chuyện hỏi con này...”

Triển Sơ Dung kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Thương, bà nhìn lên bầu trời, hỏi: “Cái vị Mặc Di tiểu thư đó thật có nói Liên Kiều sẽ không sao sao?”

“Di à, yên tâm đi, Nhiễm Dung trước giờ đều không nói ra chuyện bản thân không nắm chắc đâu, chỉ cần cô ấy nói không sao thì nhất định sẽ không sao đâu!” Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ nhàng vỗ vỗ tay bà như trấn an.

“Tốt, tốt... vậy thì ta yên tâm rồi!” Triển Sơ Dung lúc này mới thả lỏng tâm tình.

Chính đang lúc mọi người thả lỏng tâm tình, đột nhiên vang lên một tiếng thét sau đó cửa phòng ngủ mở ra, một bóng người nhỏ nhắn xông ra ngoài.

“Liên Kiều... Liên Kiều... em vừa mới tỉnh lại đừng có chạy nhanh như thế...” Tiếng Mặc Di Nhiễm Dung gấp gấp vang lên phía sau.

217. Chương 222: Liên Kiều Tỉnh Lại (2)

Một bóng người xông ra cộng thêm tiếng kêu của một cô gái khiến cả “Hoàng Phủ” loạn cả lên.

Lúc tất cả mọi người đều chưa biết có chuyện gì xảy ra thì Liên Kiều đã như một mũi tên chạy xuyên qua phòng khách chạy ra ngoài, rất nhanh trong phòng khách đã không còn bóng dáng của cô.

Tất cả mọi người đều ngáy ra đó ...

Mặc Di Nhiễm Dung đuổi theo Liên Kiều từ trên lầu xuống đến phòng khách cũng đã mệt đến thở không ra hơi, một tay cô vỗ ngực như điều hòa hơi thở, tay kia chỉ về hướng cửa, nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Hoàng Phủ tiên sinh, Liên Kiều ... Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới có phản ứng, hắn không nói gì vội vàng chạy về hướng cửa lớn, theo sau là một đoàn người.

Trong vườn hoa, một vầng trăng sáng soi rọi khắp bầu trời, trong đêm đen, ánh trăng càng trở nên mờ ảo, thần bí, những đóa hoa đang ngủ hình như cũng bị Liên Kiều làm cho thức dậy, cả những cánh bướm hình như cũng bị đánh thức, chập chờn bay lên, hương hoa bay theo từng bước chân của cô.

Chạy đến gần cổng vườn hoa, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngừng bước, ánh trăng chiếu nghiêng trên người hắn, khiến cho bóng dáng cao lớn của hắn như được kéo dài thêm, dưới ánh trăng bằng bạc, gương mặt hắn càng trở nên tuấn lãng, đôi mắt sáng như chim ưng càng thêm thâm thúy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương vốn gấp gấp đuổi sát theo thấy cảnh này vội dừng lại, quay về phía nhóm người phía sau, cười cười: ‘Con thấy ... hay là cứ để anh hai xử lý đi, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi!’

Triển Sơ Dung hiểu ý của Hoàng Phủ Ngạn Thương, bà cũng cười vẫy tay ra hiệu ọi người giải tán, riêng mình nán lại, nắm tay Hoàng Phủ Ngạn Thương: ‘Ngạn Thương à, cũng trễ lắm rồi, hôm nay con ở lại đây đừng đi có được không?’

“Cái này...” Hoàng Phủ Ngạn Thương hơi do dự.

“Ai ya, đừng có cái này cái kia nữa, quyết định vậy đi, với lại con nhìn xem, Mặc Di Tiểu Thư có vẻ rất mệt rồi, đừng có do dự nữa, con yên tâm đi, phòng của con trước giờ luôn được quét tước rất sạch sẽ, con cứ vào ở thôi!” Triển Sơ Dung vội nói.

Hoàng Phủ Ngạn Thương suy nghĩ một lát, hắn nhìn vào mắt Triển Sơ Dung rồi gật đầu.

Triển Sơ Dung rất vui mừng, bà vội vàng bảo với quản gia, “Chị Phúc, nhanh giúp cậu ba chuẩn bị một chút, còn nữa, lập tức chuẩn bị thêm một gian phòng khách...”

“Di à...” Hoàng Phủ Ngạn Thương ngắt lời Triển Sơ Dung, thẳng thắn nói: “Không cần chuẩn bị phòng khách đâu, Nhiễm Dung ở cùng phòng với con là được rồi!”

Một câu này nói ra khiến cả nhà có những phản ứng khác nhau.

“Tốt tốt, Chị Phúc, nghe cậu ba dặn dò chưa?”

Triển Sơ Dung vội vàng ra lệnh cho quản gia, tuy bà đã nhìn ra Ngạn Thương có ý với vị Mặc Di tiểu thư này nhưng không ngờ hai người thì ra đã thân thiết tới mức này, xem ra nhà Hoàng Phủ lại sắp có chuyện vui rồi.

Nghĩ đến đây, bà hơi bất mãn nhìn người con thứ ba Ngạn Ngự, không biết đứa con này bao giờ mới dẫn một cô gái về nhà ra mắt mình đây!

Chị Phúc vội tiến lên đáp lời: “Tôi biết rồi, cậu ba, xin mời bên này!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương gật đầu, không nói thêm gì chỉ kéo tay Mặc Di Nhiễm Dung này giờ vẫn đứng ngơ ngác ở đó cùng đi ra khỏi vườn hoa.

Một đoàn người lẳng lặng tản ra.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn về bóng dáng yêu kiều đang điên cuồng chạy nhảy trong vườn hoa cách mình không xa, được nhìn thấy gương mặt tươi tắn quen thuộc của cô, nhìn thấy lại nụ cười rạng rỡ trên mặt cô, một niềm hạnh phúc lớn lao tự dưng trỗi dậy trong lòng.

Cuối cùng cô cũng tỉnh lại, vẫn vui tươi trong sáng như một thiên sứ, nhất là trong lúc này, giờ phút này, hắn không dám bước đến chỉ vì sợ chính mình không cẩn thận làm kinh động đến cô.

Trong biển hoa vang lên tiếng cười như chuông bạc của cô, khi đôi mắt màu tím nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc đang đứng gần đó, cô vẫy vẫy tay...

“Hoàng Phủ Ngạn Tước...”

Thật giống như đã đợi cả thế kỷ rồi, nghe tiếng cô gọi tên mình, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước là một nỗi xúc động lẫn ngọt ngào không nói nên lời.

Hắn bước vội lên phía trước, bước chân vội vàng làm kinh động không ít chim muông và bướm bướm, khi sắp đến gần bóng dáng yêu kiều kia, hai tay vươn ra...

“Đến đây, nha đầu...” Giọng thật trầm, như ru lòng người.

Liên Kiều mỉm cười, vui vẻ lao đến, rất nhanh đã được đôi cánh tay mạnh mẽ của Hoàng Phủ Ngạn Tước bao lấy, theo tiếng cười yêu kiều của cô, hắn xoay cô một vòng lại một vòng trên không trung.

“Hơ hơ... Hoàng Phủ Ngạn Tước... người ta còn chóng mặt nè, mau thả em xuống...” Tiếng cười của Liên Kiều lan tỏa trong gió đêm, như tiếng nhạc du dương bên tai hắn.

“Nha đầu...”

Đặt cô xuống đất nhưng đôi tay Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn như cũ ôm chặt cô giống như chỉ cần lỏng tay một chút cô sẽ lại biến mất vậy. Hắn đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, đôi mắt vẫn khóa chặt trên gương mặt xinh xắn đang cười đến hồng hồng của cô...

“Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, nhìn thấy em hôn mê bất tỉnh, anh sắp lo lắng đến phát điên rồi!”

Liên Kiều bị hắn nhìn đến có chút ngượng ngùng, cô không ý thức liếm nhẹ cánh môi, ủy khuất nói: “Anh không biết đó thôi, em nằm trên giường muốn động cũng không động được, khó chịu lắm đó, nhất là nghe được mùi thức ăn mà Chị Phúc mang đến mà không thể ăn, thật khó chịu hơn là chết nữa đó!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy cũng giật mình, “Nói vậy mọi việc xảy ra trong mấy ngày đó em đều biết hết sao? Đầu óc của em là tỉnh táo đúng không?”

Liên Kiều gật đầu, ngây thơ nhìn hắn, “Đúng đó...” Nói đến đây, cô chủ động nép vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai tay vòng qua eo hắn, gương mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực hắn...

“Em còn biết anh vẫn luôn ở bên cạnh em!”

Sự nũng nịu của cô khiến tim Hoàng Phủ Ngạn Tước mềm nhũn, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, dịu dàng đặt một nụ hôn lên vầng trán thanh khiết của cô sau đó một đường hôn xuống rồi dừng lại nơi bờ môi anh đào, đầy yêu thương đặt lên đó nụ hôn.

Tim Liên Kiều đập càng lúc càng nhanh, cô có cảm giác mình nghe được cả tiếng tim mình đang đập, đôi tay bất tri bất giác đặt nơi ngực hắn, không khó cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ trong lòng ngực hắn...

“Nha đầu...” Hắn rời khỏi môi cô, ánh mắt tràn đầy tình ý nhìn cô, môi mỏng khẽ lướt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, thì thầm: “Anh yêu em...”

Liên Kiều mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nghe lời thì thầm của hắn lại chẳng có chút xấu hổ nào của một cô gái, ngược lại còn nhón chân lên, tay câu lên cổ hắn nũng nịu nói: “Em cũng yêu anh!”

218. Chương 223: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (1)

Vừa nghe câu này trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi cảm thấy ngọt ngào nhưng rất nhanh hẳn đã nhận ra đây chỉ là một thói quen nói chuyện của Liên Kiều.

Khẽ nâng cằm cô lên, dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, ‘Nha đầu, em phải nhớ, anh là chồng em, em là vợ anh, cả đời này em chỉ có thể yêu một người, dù là trái tim hay con người em đều chỉ có thể là của anh thôi, nhớ chưa?’

Liên Kiều chau mày nhìn hẳn, dưới ánh trăng, gương mặt hẳn quả thật anh tuần vô cùng, cô nhìn đến si mê ...

‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, chúng ta chỉ là mấy ngày không gặp thôi, thế nào mà anh lại đẹp hơn nhiều thế này?’

Cô chớp chớp mắt, đôi mắt màu tím như hai viên ngọc quý khảm trên làn da trắng mịn của cô toát ra một vẻ đẹp mê người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu cảm thấy đau đầu, quả như hẳn dự đoán, nói chuyện yêu đương với cô nhóc này sẽ dẫn đến kết quả như vậy.

Hắn ảo não đưa tay vò vò mái tóc đen nhánh, nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng của cô, ‘Trả lời câu hỏi của anh!’

Mấy tiếng sau cùng gần như là rống lên.

Liên Kiều bị hẳn dọa phát khiếp, trên gương mặt xinh xắn hiện ra vẻ bối rối...

‘Cái đó... anh vừa hỏi em cái gì?’

‘Đáng chết!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này ý muốn chết cũng có nha đầu này, thật làm người ta bó tay, lúc hôn mê thì khiến hẳn lo lắng đến thắt ruột thắt gan, khi tỉnh lại thì giỏi nhất là chọc cho người ta tức, thậm chí là tức đến sắp điên lên!

‘Liên Kiều... mộng em lại ngứa rồi phải không?’ Hẳn nghiêng răng nghiêng lợi nói, tay đưa lên như muốn ra tay thật.

Liên Kiều bĩu môi, vốn muốn lùi lại mấy bước để trốn, nhưng bị hẳn ôm chặt quá, không thể giãy dụa được...

‘Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, cái đó... cái đó... người ta thật sự là không nghe thấy anh hỏi cái gì mà, người ta vừa mới tỉnh lại, bây giờ vẫn còn hưng phấn đây nè!’

Cô yếu ớt phản kháng, cơ thể không ý thức cũng co lại như muốn né tránh.

‘Em nghe cho rõ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giữ chặt cơ thể bất an của cô, cố khống chế ham muốn bản năng đang chực chờ bộc phát, cúi người xuống nói từng chữ bên tai cô ‘... em phải nhớ kỹ, anh là chồng em, em là vợ anh, cho nên cả đời này em chỉ có thể yêu một mình anh thôi, dù là trái tim hay thân thể em đều thuộc về anh, nhớ chưa?’

Liên Kiều thấy biểu tình này của hẳn, ngơ ngác nhìn hẳn một hồi mới ngây ngô hỏi: ‘Anh nói xong rồi hả?’

‘Xong rồi.’

Tự dưng Hoàng Phủ Ngạn Tước có cảm giác hình như tuổi mình có chút lớn, hẳn đang nghĩ không biết chừng lúc mình năm sáu chục tuổi, tuổi thọ chưa dứt cũng có thể bị lời nói của cô chọc cho tức chết hay không.

‘Cất, anh cũng không phải là đang hỏi em vấn đề gì, rõ ràng là giọng ra lệnh cộng với uy quyền áp bức!’ Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hẳn, kháng nghị.

‘Vậy em có tuân thủ theo hay không đây?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt mỉm cười, ngay cả giọng nói cũng trở nên rất ôn nhu nhưng ẩn chứa một mối nguy hiểm khó lường...

Liên Kiều tuyệt đối có thể cảm giác được điều này, nhất là qua những ngày ở bên cạnh hắn, cô biết người đàn ông trước mặt trước giờ chỉ thích mềm không thích cứng, vì vậy không thể không ngoan ngoãn cười: ‘Tuân thủ, người ta đâu có nói là không tuân thủ theo đâu, hung hăng như thế làm gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ngoan ngoãn như vậy, tâm cũng buông lỏng một chút.

‘A...’ Liên Kiều chợt kêu lên một tiếng.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị tiếng kêu của cô làm giật mình, vội vàng hỏi: ‘Thân thể chỗ nào không thoải mái sao?’

Liên Kiều lắc đầu, thần sắc tự dưng cũng trở nên ảm đạm, cô ngồi thụp xuống bên cạnh một khóm hoa, ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em có phải đáng ghét lắm không?’

Giọng nói buồn bã như sắp khóc.

‘Nha đầu, sao em lại nghĩ thế?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay to triu mến vò đầu cô, ‘Trong mắt anh em là cô bé khiến người ta yêu mến nhất!’

Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước sau đó nũng nịu nhào vào lòng hắn, ‘Neus như là vậy tại sao em còn bị người ta dùng Giáng Đầu hại chứ? Rốt cuộc là ai mà lại muốn hãm hại em thế?’

‘Mọi chuyện đều đã qua rồi, nha đầu, mọi chuyện cứ giao cho anh đi điều tra, với lại... sau này phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, nếu như anh không ở bên cạnh em thì hành tung của em nhất định phải cho anh biết, biết không?’ Hắn ôm cô vào lòng, siết chặt, đau lòng không thôi.

Liên Kiều gật đầu, chống tay đứng dậy, ‘Hừm, nếu như em biết ai là người đứng sau lưng ám hại em, em nhất định sẽ không tha cho người đó đâu!’

Vừa nói vừa hung hăng giẫm chân xuống đất.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ dữ dằn của cô, nhin không được bật cười, ‘Em đó...’ Ý cười trong mắt hắn càng sâu, ngữ điệu ôn nhu như bao dung cho một đứa trẻ nghịch ngợm.

‘Haizzz...’ Liên Kiều le lưỡi, ‘Tiêu rồi, em đập trúng Mỹ Nhân Anh rồi, Anh Anh sẽ không vui đâu!’

‘Không sao, Anh Anh sẽ không giận đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đồng hồ, dịu giọng nói: ‘Liên Kiều, đã muộn lắm rồi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi có được không?’

‘Không muốn...’ Liên Kiều nghe hắn nói, vội vàng lắc đầu, ‘Người ta mới vừa tỉnh lại xong, em còn muốn ở vườn hoa chơi thêm một lúc nữa, về phòng làm gì?’

‘Nửa đêm nửa hôm ở vườn hoa chơi cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ảo não nói.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước...’ Như chợt nhớ ra điều gì, Liên Kiều lần nữa nũng nịu tựa vào lòng hắn, chun mũi nói: ‘Anh thiên bị nha, Anh Anh có một vườn hoa lớn như vậy, em cũng muốn!’

‘Được được, chỉ cần em thích, muốn vườn hoa lớn bao nhiêu cũng được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất nghiêm túc dỗ dành cô.

‘Thật sao? Vậy... em muốn bên đó...’ Cô hưng phấn chỉ tay về một góc phía bên kia vườn hoa.

‘Được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không cần suy nghĩ, đồng ý ngay.

‘Tốt quá rồi...’ Liên Kiều nhóm chân định chạy về phía bên đó.

219. Chương 224: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (2)

Một giây sau, cơ thể yêu kiều đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước níu lại.

‘Đi đâu?’ Hắn bắt mẫn chau mày.

‘Thì đi vườn hoa của em, em muốn tìm hiểu một chút mới biết thích hợp trồng cái gì mà!’ Liên Kiều một vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết làm sao, ôm chặt lấy cô, vây lấy cô trong vòng tay mình, nhẹ thở dài: ‘Ngoan đi, ngày mai nghiên cứu vườn hoa của em, được không?’

Liên Kiều chau mày suy nghĩ nửa ngày, chợt nhớ đến điều gì, lại nhảy lên, ‘A, em biết rồi, anh nhất định là mệt lắm rồi có phải không?’

‘Em đoán thử xem?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mắt chợt sáng lên, như nhìn thấy hy vọng cuối đường hầm.

‘Haizzz, em xin lỗi ...’

Liên Kiều lại ôm hân lần nữa, vẻ mặt áy náy, ‘Em đã quên anh mấy ngày nay vẫn luôn túc trực bên giường bệnh, đều không được nghỉ ngơi thật tốt, mệt lắm có phải không ... thật đáng thương!’

Nói xong bàn tay nhỏ nhắn đưa lên xoa xoa nơi mi tâm hân dường như muốn giúp hân xoa dịu mệt mỏi ...

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì rất hưởng thụ cảm giác mềm mại trên mặt.

Có thể do áy náy nên cô xoa rất dịu dàng, bàn tay mềm mại như bông trượt trên ngũ quan như tác của hân mang theo một mùi hương thanh mát rất riêng của mình. Hô hấp của hân gần như ngưng lại nhưng huyết dịch trong người lại sôi trào, cuộn cuộn chảy qua từng tế bào, cũng gần như ngay lập tức, cơ thể bắt đầu có phản ứng ...

Hân nắm chặt tay, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, cô nào có hay, hành động vô tâm của mình khiến cho dục vọng trong người hân bùng bùng trỗi dậy, một nơi nào đó trong cơ thể vì thế mà bành trướng lên.

Hân nhìn gương mặt xinh xắn ngây thơ của cô, đôi mắt thâm thúy như biển chợt phát sinh biến hóa ... Là bản năng trời sinh của một người thợ săn khi nhìn thấy con mồi ...

Liên Kiều có trì độn hơn nữa thì cũng đã nhận ra có gì đó không đúng, cô sững sờ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Anh sao vậy?’

Thật sự là mệt vậy sao?’

Có trời mới biết về ngây thơ động lòng người của cô có thể kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông đến đâu!

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô đến gần, trên môi câu lên một đường cong mờ ám, hân cúi xuống bên tai cô, mập mờ nói: ‘Anh không ngủ không nghỉ chăm sóc em tận tình như thế, em nói xem nên báo đáp anh thế nào đây?’

Liên Kiều cắn môi, suy nghĩ một lúc mới trịnh trọng gật đầu, đơn thuần nói: ‘Ừm, thật sự là anh đối xử với em tốt lắm, vậy... vậy bây giờ cũng không còn sớm nữa, anh cũng phải nghỉ ngơi thật tốt mới được!’

‘Đương nhiên, tối nay... anh với em phải thật tốt “nghỉ ngơi” mới được!’ Nụ cười trên mặt hân lan đến tận đầu mày cuối mắt, mang theo đầy vẻ mờ ám.

‘Hả?’

Còn chưa đợi Liên Kiều phản ứng lại kịp, hân đã bế bồng cô lên đi thẳng về hướng biệt thự.

‘Phẳng...’ Theo tiếng thủy tinh vỡ là một tràng tiếng bước chân gập gáp của một người đàn ông.

‘Nhiễm Dung...’ Khi Hoàng Phủ Ngạn Thương xuất hiện trước cửa phòng tắm, hân nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của Mặc Di Nhiễm Dung liền không nói thêm câu nào mà bế bồng cô lên, nhìn thấy những mảnh thủy tinh tán loạn trên sàn, hân vội cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, ‘Sao rồi? Có bị cắt trúng tay không?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, xem bộ dáng rất chặt vật, cô lên tiếng, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin lỗi... tôi... tôi không cố ý làm vỡ đồ...’

‘Không sao không sao, chỉ là một món đồ trang trí mà thôi, chỉ cần em không bị thương là tốt rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương sau khi xác định cô không bị thương mới thở phào một hơi, ‘Nhiễm Dung, sao lại không cẩn thận thế chứ!’

Cô rất ít khi thất thần thế này.

Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung hiện ra một nét ngại ngùng, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, qua một lúc lâu mới ấp úng nói, ‘Cái phòng tắm này lớn quá, tôi tắm xong không tìm thấy lối ra...’

Cô không dám nói tiếp, loại chuyện như vậy cô cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Chỉ là... “Hoàng Phủ” thực sự quá lớn, diện tích xây dựng lớn đến mức khoa trương, những căn phòng khác thế nào thì cô không biết nhưng chỉ riêng gian phòng của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng rộng đến người ta lú lười.

Chỉ riêng cái phòng tắm đã lớn gần bằng cả căn phòng của cô ở Mã Lai rồi, khó trách cô.

Biểu tình thế này của Mặc Di Nhiễm Dung cũng là lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy, nhất thời hần sững người, mắt không chớp khóa chặt trên gương mặt mê người của cô.

‘Anh...’ Mặc Di Nhiễm Dung thấy hần cứ nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng rất xấu hổ, cô xoay mặt đi chỗ khác, ‘Anh muốn cười thì cười đi, nhin mãi không tốt cho cơ thể đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn lại cô gái trong lòng, một thân áo trắng thuần khiết, vì mới vừa tắm gội xong mà làn da thanh khiết hồng nhuận cộng thêm vẻ ngượng ngùng của cô rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương quả đúng là hấp dẫn trí mạng.

Ôm lấy cô từ phía sau, hần thì thầm bên tai cô: ‘Anh nào dám cười em chứ, thương em còn không kịp nữa là!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, tôi...’ Cô xoay người muốn giãy ra nhưng không ngờ cùng lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương lại cúi đầu xuống, hần thuận thế hôn luôn lên môi cô, nụ hôn tràn đầy tình ý như muốn hút hết mật ngọt trên môi cô.

Hần đã hôn cô nhiều lần nhưng hôm nay, trong bầu không khí có chút khác lạ thế này, tim cô đập càng lúc càng nhanh...

Đang lúc cô tưởng như hô hấp của mình sắp không thông nữa, Hoàng Phủ Ngạn Thương rút cuộc cũng buông cô ra, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, đôi mắt đen láy dưới ánh đèn càng lộ rõ vẻ cổ chấp lẫn cường thế.

‘Nhiễm Dung, anh đã từng nói sau này đừng gọi anh là Hoàng Phủ tiên sinh nữa, chẳng lẽ em nhất định phải vạch rõ khoảng cách với anh vậy sao?’

Đôi người màu tím của Mặc Di Nhiễm Dung khẽ đảo, hình như cũng cảm thấy được thế này có phần ám muội, có vẻ vàng khé chặt mắt lại, nói: ‘Tôi, tôi... vậy sau này tôi gọi anh là... anh Ngạn Thương, có được không?’

Thấy cô như vậy, tim của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng mềm nhũn, tuy hần rất muốn nghe một tiếng “Ngạn Thương” hay là “Thương” từ miệng cô nhưng... từ từ vậy, hần biết đối với Mặc Di Nhiễm Dung đây cũng là một tiến bộ rất lớn rồi, nếu cứ bức bách cô quá chắc sẽ dọa đến cô, mà hần không hy vọng cô sợ mình.

‘Được!’ Hần nhỏ giọng đáp.

‘Vội lại...’ Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng mặt nhìn hần, vừa tiếp xúc với ánh mắt thâm thúy của hần, tim chợt nhói nhói đau.

‘Xin anh sau này đừng yêu tôi nữa... Anh cũng biết trong tim tôi có người, người đó là... Niếp Ngân!’

Mấy tiếng sau cùng cô phải dùng hết sức mới nói ra được, hơn nữa nói rất khổ sở.

Về không vui xẹt qua rất nhanh trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương, một giây sau hần ôm cô vào lòng, thật chặt, cơ thể trắng kiện của hần bao lấy cơ thể yếu đuối của cô, hần không nói gì, chỉ như thế ôm cô...

220. Chương 225: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (3)

Đêm, rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ thổi qua rèm cửa ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước khoác áo choàng tắm từ phòng tắm bước ra đi vào phòng ngủ, trên gương mặt khẽ gợn lên một đường cong mê người.

Hắn thật mong mỗi nhìn thấy bóng dáng xinh xắn kia, mong mỗi nghe được giọng nói yêu kiều của cô...
Hắn bỗng ngạc nhiên với chính mình khi phát hiện ra, chỉ đơn thuần nghĩ đến điều này thôi mà thân thể đã có phản ứng, cái loại phản ứng bản năng đến từ ham muốn!

Chỉ là ...

‘Liên Kiều!’

Qua một lúc, lại một tiếng kêu nữa phát ra từ Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt hắn đã có chút khó coi nhưng trong căn phòng ngủ rộng lớn không hề thấy bóng dáng cô đâu!

Đáng chết thật!

Nha đầu này chẳng lẽ lại nhân lúc mình không ở trong phòng mà lên trốn đi đâu rồi?

Chỉ nghĩ đến điểm này Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy mình đã có chút phát hỏa, hắn vội xoay người, vừa hay đụng vào một bức tường thịt mềm mại.

‘Ai yo ...’

Kèm theo đó là một tiếng kêu đau đớn của Liên Kiều.

Trời ơi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhìn thấy cô nhóc đang ngã ngổ trên đất, nhất thời mắt hắn trợn to lên.

Liên Kiều đưa tay xoa xoa mũi cô cũng trợn mắt nhìn hắn, hét lên: ‘Này, anh thật đáng ghét nha, không nhìn thấy em đang đứng sau lưng anh sao còn cố ý xoay người lại? Mũi của em sắp bị anh đụng vỡ rồi nè!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết nói sau hắn khẽ than thầm, chẳng lẽ mắt hắn mọc ở sau lưng sao chứ, quỷ mới biết tại sao cô lảng lảng xuất hiện sau lưng mình, hơn nữa ...

‘Em đang làm cái gì đó?’ Hắn vội vàng kéo cô từ dưới đất đứng dậy, nhìn cô ăn mặc như một bà lao công, trong mắt đầy nghi

vấn hỏi.

Liên Kiều nghe hắn hỏi vậy liền quên cả đau đớn, vác cây chổi trên vai, đắc ý cười: ‘Hắc hắc, hiếm khi em có lòng tốt nha, em nghĩ, không có chuyện gì làm cho nên muốn quét dọn căn biệt thự này của anh sạch sẽ một chút! Thế nào? Có cảm động không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới hiểu, hắn ‘Ồ’ một tiếng, sau đó cố tình dài giọng nói: ‘Em thật siêng năng nha, chỉ là... không cần em phí sức, người làm mỗi ngày đều quét dọn sạch sẽ chỗ này rồi!’

Liên Kiều le lưỡi, đôi mắt đảo một vòng, ‘Mỗi ngày quét dọn cũng chưa chắc là sạch sẽ mà, em là chịu không nổi có một hạt bụi nào!’

‘Anh thì thấy là em ngủ không được nên tìm đại việc gì làm thôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút khách khí nói toạc suy nghĩ của cô ra, trong mắt hắn tràn đầy ý cười.

Liên Kiều chu môi, ‘Đúng đó, dù sao thì cũng bị anh phát hiện ra rồi, lại còn xấu xa vạch trần ra, hừm!’

Hắn rất nhanh ra tay đoạt lấy cây chổi trong tay cô, ‘Mấy chuyện này không cần em đụng vào!’

‘Vậy em làm gì bây giờ? Chứ bây giờ bắt em đi ngủ thì còn khó chịu hơn là giết em nữa! Trước đây cứ đến mười hai giờ đêm là em ngủ mất, từ ngày đi trộm Truy Ảnh đến giờ căn bệnh đó hoàn toàn biến mất, sớm biết như vậy em đã tìm cách đi trộm Truy Ảnh từ lâu...’ Liên Kiều kháng nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô vào lòng, dứt khoát ngắt lời cô, thẳng thừng nói: ‘Em yên tâm, anh không định để em ngủ tối nay đâu!’

‘Ý anh là sao?’ Liên Kiều không hiểu nhìn hấn hỏi lại.

‘Nha đầu ngốc...’

Hấn đưa tay cầu nhẹ chóp mũi cô, đưa mặt đến bên tai cô, mập mờ nói: ‘Bởi vì đêm nay là đêm... động phòng của hai chúng ta!’

Lời nói hết sức ái muội, đôi mắt đen láy sáng như hai vì sao trên trời đêm nhìn chăm chú gương mặt xinh xắn của cô không chớp như hy vọng nhìn thấy một chút phản ứng mà hấn mong muốn không.

Mắt Liên Kiều càng lúc càng mở to, chính đang lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn trề hy vọng thì nghe cô hoan hô một tiếng...

‘Ha ha... động phòng hoa chúc!’ Cô hưng phấn vừa cười vừa nhảy nhót.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại một phen bị tạt nước lạnh, hấn vội đưa tay ngăn cô lại, ‘Đợi chút... Liên Kiều, em... có hiểu anh nói gì không?’

Nhìn bộ dạng cô thế này, hấn đương nhiên là biết suy nghĩ của cô không cùng một tinh cầu với mình.

‘Hơ hơ, đương nhiên là hiểu rồi!’ Liên Kiều cười rất vui vẻ, cô vất cây chổi xuống, chạy về phía cầu thang, vừa chạy vừa nói: ‘Náo động phòng, náo động phòng...’

‘Nha đầu...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, đầu không khỏi tê dại, rõ ràng là biết cô như vậy rồi còn kỳ vọng cái gì chứ? Hấn bước vội đến kéo cô lại, đợi đến khi thân hình nhỏ nhắn đứng nghiêm chỉnh lại, hấn mới nghiêm túc nói: ‘Có phải là em nghe không hiểu lời anh nói không? Ý của anh là... đêm nay là đêm tân hôn của hai chúng ta!’

Hấn lần nữa nhấn mạnh hai chữ “tân hôn”.

Liên Kiều gạt đầu, ‘Em nghe thấy rất rõ ràng, em biết mà!’

‘Vậy em muốn chạy đi đâu?’ Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu.

Liên Kiều kéo tay hấn ‘Trước đây em có nghe ông nội nói có một lần ông tham gia một hôn lễ ở Trung Quốc, lúc náo động phòng rất vui cho nên... em cũng muốn náo động phòng một chút nào!’

‘Trời đất!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vò đầu bứt tai, ‘Đây là đêm tân hôn của anh và em, chẳng lẽ em muốn đi tìm người khác tham gia hay sao?’ Câu cuối gần như là rống lên.

‘Vậy... động phòng không phải là nhiều người mới vui sao? Đây là ông nội nói mà!’ Liên Kiều cũng bị tiếng rống của hấn làm cho giật mình, giọng cô vô cùng ủy khuất, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, đưa tay day day lên trán, trời ạ, đầu đau quá!

Nhìn thấy hấn không nói tiếng nào, sắc mặt xám xịt, Liên Kiều tự phán đoán rằng có thể hấn không thích náo nhiệt. Sau khi xác định tư tưởng xong, cô cũng rầu rĩ thở dài, thấp giọng nói: ‘Được rồi, nếu như anh đã không thích thì em sẽ không cho người khác biết mà... chỉ là người ta thực sự không có gì làm nha!’

Nghe giọng nói yếu ớt của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô một lúc nét mặt mới từ từ giãn ra, đưa tay ôm lấy cô vào lòng, thấp giọng nói: ‘Thực ra... đêm nay em chỉ cần phục vụ anh là được rồi, coi như là... báo đáp đi!’

Giọng nói đầy mê hoặc, xem ra sói xám đã bắt được chú cừu non, trong bụng toàn là ý xấu.

Liên Kiều nghĩ cũng không cần nghĩ, gạt đầu: ‘Được đó, ừm...’ Đôi mắt lại đảo một vòng, ‘Em nghĩ anh chắc cũng mệt lắm rồi, vậy đi, em đi làm cho anh một ly cà phê nhé, anh đợi em!’

Nói xong không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước kịp trả lời, Liên Kiều đã như một mũi tên phóng đi mất để lại một Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực đứng đó lắc đầu cười khổ, xem ra... muốn đào tạo cô nhóc này không phí một chút tâm tư là không được.

221. Chương 226: Gian Nan Đêm Tân Hôn (4)

Sự yên tĩnh trong đêm khiến người ta có chút ngột ngạt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ném mình vào ghế sofa, tìm một tư thế thích hợp để ngồi cho thoải mái, trong chiếc áo ngủ màu đen, thân thể trắng kiêu càng tăng thêm một phần sức quyến rũ.

Ánh trăng bàng bạc chiếu nghiêng qua cửa sổ khiến người ta có một ảo giác như căn phòng được dát một lớp vàng.

Bỗng dưng có một tràng tiếng bước chân, ngập ngừng, nhẹ nhàng phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm đồng thời lọt vào tai Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Tiếng bước chân từ xa đi đến, khi đến gần cửa phòng thì dừng lại, giống như đang do dự không biết có nên tiến vào hay không.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ câu lên một đường cong, hần cất giọng: ‘Nha đầu, có phải lại gây họa rồi không?’

Trong lòng hần nghĩ chắc cô nhóc này không cần thận lại làm vỡ thứ gì đó trong phòng bếp rồi, chuyện này đối với cô mà nói không phải là quá thường xuyên sao?

Cửa, bị một bàn tay nhỏ nhắn cản trở đẩy ra, ánh trăng chiếu trên gương mặt cô, chiếu vào đôi mắt nai của cô đang nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi mắt đen láy lấp lánh như hai vì sao mang theo một vẻ động lòng người.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn rõ người vừa đến, hần hơi giật mình sau đó mỉm cười: ‘Anh Anh hả? Vào đi!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, cẩn cẩn môi sau đó khép nhẹ cửa phòng lại, đi đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, miệng khẽ mấp máy như đang muốn nói điều gì.

‘Anh Anh, tối thế này rồi sao còn chưa ngủ? Có chuyện sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy thái độ của Hoàng Phủ Anh hôm nay có chút khác thường cho nên quan tâm hỏi.

Hoàng Phủ Anh kéo kéo góc váy, đầu cúi thấp

đến không thể thấp hơn.

‘Anh Anh, sao vậy? Có chuyện gì cứ nói với anh hai!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay kéo cô cùng ngồi xuống sofa, tay nhẹ vỗ vai cô như động viên.

‘Anh à...’ Hoàng Phủ Anh cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia hoang mang...

‘Anh thật sự muốn đem góc vườn đối diện với vườn Mỹ Nhân Anh tặng cho Liên Kiều sao?’

Câu hỏi của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình, hần không trả lời cô mà hỏi lại: ‘Em... nghe được anh với Liên Kiều nói chuyện?’

‘Anh, không phải là em cố ý đâu, chỉ là... chỉ là em có chút lo lắng...’ Hoàng Phủ Anh nghe hần hỏi vậy, vội vàng lên tiếng giải thích.

‘Lo lắng cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó hiểu, ‘Em... lo lắng cho sức khỏe của Liên Kiều?’

‘Không phải!’

Hoàng Phủ Anh rất nhanh trả lời câu hỏi của hần, sau đó nói thêm: ‘Em lo lắng... trong lòng anh không còn em nữa...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị câu nói không chút logic của cô làm uồn khóc không được muốn cười không xong, hần không biết làm sao, chỉ đưa tay ôm lấy vai cô, nhẹ giọng nói: ‘Nha đầu ngốc, trong lòng anh sao lại không có Anh Anh được, em là em gái nhỏ mà anh yêu thương nhất mà!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn hần, trong đáy mắt có chút gấp gáp, giống như muốn giải thích điều gì lại vẫn cố nén lại, vùi đầu vào lòng hần.

‘Anh Anh?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước như rơi vào một tầng mây mù, bàn tay đang vỗ vỗ vai cô chợt khựng lại.

‘Anh hai...’ Cô nhìn hần lần nữa, trong ánh mắt nhiều thêm một phần tình tứ...

‘Em với Liên Kiều... anh sẽ thương ai nhiều hơn?’

Trong giọng nói có thêm một chút lo lắng, không khó nhận ra trong nội tâm cô đang dằn vặt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, ‘Anh Anh, sao lại có thể so sánh như thế được chứ, em là em gái anh còn Liên Kiều là vợ anh, anh thương cô ấy mà cũng thương em!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, trong ánh mắt đầy kích động, cô vùng dậy nhìn thẳng Hoàng Phủ Ngạn Tước cấp bách nói: ‘Anh... anh biết là em không phải em gái anh mà!’

Nói xong vùng chạy về phía cửa...

‘Anh Anh...’ Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút khó chịu, nét mặt cau lại.

Cửa phòng đột ngột bị Hoàng Phủ Anh kéo ra, không ngờ Liên Kiều đứng ngay đó, vẻ mặt kinh ngạc, trên tay cô còn cầm một cái khay trên có một tách cà phê nóng, hương thơm ngào ngạt.

Hoàng Phủ Anh nhìn thấy Liên Kiều nhìn mình với ánh mắt sững sốt, hô hấp liền trở nên gấp gáp, gương mặt nhỏ nhắn phấp phồng, cô không nói gì, chạy qua bên người Liên Kiều thẳng xuống lầu.

‘Này...’ Liên Kiều muốn kêu cô nhưng đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ngăn lại...

‘Thôi đi, để con bé đi đi!’

‘Nhưng mà...’ Liên Kiều bởi vì hai tay đều bận bê khay cho nên không tiện, cô mấp máy môi: ‘Nét mặt vừa rồi của em ấy là rất đau khổ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chủ động giúp cô bê cái khay, giải phóng cho đôi tay của cô, trong ánh mắt có chút phức tạp, ‘Chắc là có một số chuyện con bé vẫn chưa thông suốt mà thôi, chúng ta cho con bé một chút thời gian để suy nghĩ vậy!’

Chỉ mong là cảm giác của hần là sai, bằng không... chẳng lẽ Anh Anh...

Hần không dám nghĩ tiếp nữa.

Liên Kiều để mặc hần kéo mình ngồi xuống sofa, trên gương mặt nhỏ nhắn vẫn tràn đầy nghi vấn.

‘Đang nghĩ gì vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô cười cười, ngón tay thon dài khẽ đưa sang, xoa mặt cô về phía mình.

Liên Kiều chỉ ngón tay trắng nõn về phía cửa, ‘Thực ra... em vừa này có nghe một chút hai người nói chuyện...’ Nói đến đây cô vội giải thích, ‘Em tuyệt đối không phải cố ý nghe lén đâu, chỉ là trùng hợp em định mang cà phê vào, mà cửa thì chỉ khép hờ...’

‘Nha đầu, anh không có trách em, em khẩn trương cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ gấp gáp như sợ tội của cô, không nhịn được bật cười.

Liên Kiều cảm thấy mình càng giải thích càng giống như che giấu cho nên cô hắng giọng, gom hết dũng khí hỏi ra nghi vấn trong lòng. ‘Thực ra... em vừa này có nghe Anh Anh nói, em ấy không phải là em gái anh, chuyện này...’

Nếu như Hoàng Phủ Anh không phải là em gái của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vậy tức là nói cô ấy không phải là người của nhà Hoàng Phủ? Nhưng cô ấy mang họ Hoàng Phủ cơ mà.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô hỏi cũng không có chút tức giận nào, vừa đưa tay nghịch nghịch mái tóc cô vừa nói: ‘Anh cũng biết nha đầu này rất tò mò nha!’

Thấy hắn không có ý giấu diếm, Liên Kiều ngay lập tức như viên đường bám chặt lấy hắn...

‘Người ta đúng là tò mò mà, cho em biết đi, được không?’

‘Em đó!’ Giọng nói yêu kiều nũng nịu của cô cộng với nét mặt hiếu kỳ trẻ con của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước tâm động không thôi. Hắn đưa tay vuốt ve làn da trắng nõn hồng nhuận non mịn của cô, cảm thụ cảm giác mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay, ‘Nói cho em biết cũng không sao, sau này đừng mang về mặt tò mò này đi hỏi Anh Anh nữa, biết không?’

222. Chương 227: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (5)

‘Biết rồi rồi, nói nhanh lên, gấp chết em rồi nè!’ Bàn tay nhỏ bé của Liên Kiều vô thức níu lấy một góc áo ngủ của Hoàng Phủ Ngạn Tước, lộ ra lồng ngực tinh trắng của hắn, cộng với thần thái lười lỉnh của hắn càng tăng thêm vẻ quyến rũ đến cực hạn.

Nhìn thấy vẻ gấp gáp của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười lắc đầu, nha đầu này, một chút kiên nhẫn cũng không có.

‘Đúng là em không có nghe lắm, Anh Anh đúng là không phải người của nhà Hoàng Phủ, con bé từ nhỏ đã được cha mẹ nhận nuôi!’ Giọng nói trầm thấp của hắn du dương trong đêm.

Liên Kiều há hốc mồm ... trời ạ, đúng là thế sao ... ‘Vậy ... cha mẹ của Anh Anh là ai? Tại sao cô ấy không sống cùng với cha mẹ mình?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, ‘Thân thế của Anh Anh cũng rất tội nghiệp, con bé vừa sinh ra đời không lâu thì cha bởi vì công việc làm ăn thất bại dẫn đến phá sản, một lúc nghĩ quẩn mà nhảy lầu tự tử còn mẹ của Anh Anh vì không chịu nổi sự đả kích này mà cũng đi tìm cái chết, cha anh và cha Anh Anh hai người vốn có mối quan hệ làm ăn thân thiết, sau khi biết được chuyện này liền đem Anh Anh về nhà nuôi dưỡng như con gái ruột!’

Liên Kiều nghe vậy, trên mặt liền có vẻ đau buồn ...

‘Anh Anh thật đáng thương, đáng lý cô ấy là một cô công chúa nhỏ được cưng chiều mới đúng, không phải sao? Nếu như không phải bởi vì làm ăn thất bại, cô ấy cũng là con gái nhà giàu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, ‘Thật là nha đầu ngốc, Anh Anh bây giờ cũng là công chúa nhỏ vậy!’

‘Dù sao cô ấy cũng không phải là người nhà Hoàng Phủ, sao lại giống với mọi người chứ? Aiiii, không đúng nha ...’ Đang nói đến đây cô chợt nhớ ra, ‘Nếu như Anh Anh lúc còn nhỏ đã đến sống ở nhà Hoàng Phủ vậy em ấy làm sao biết thân thế của mình chứ? Là mọi người chủ động cho em ấy biết sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tay vẫn không rời gương mặt mịn màng của cô, nhẹ giọng nói: ‘Mọi người đương nhiên là sẽ không cho Anh Anh biết, chỉ là lúc con bé mười hai tuổi, vô tình nghe được người làm nhắc đến mà thôi!’

‘Thì ra là như vậy, ồ, tin rằng em ấy sau khi biết được nhất định sẽ rất đau lòng, bằng không sao tính cách lại khác với

Hoàng Phủ Ngưng nhiều thế, em ấy sau khi biết được thân phận của mình, biết rằng mình căn bản không phải là người nhà Hoàng Phủ, nhất định là có chút tự ti!’

‘Thực ra thì cũng không có tệ như em tưởng tượng đâu, Anh Anh trước giờ luôn rất vui vẻ bởi vì mọi người đều không xem con bé như người ngoài!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất khẳng định nói.

‘Anh lại không phải là Anh Anh, anh làm sao hiểu được cảm giác ăn nhờ ở đậu chứ?’ Ánh mắt Liên Kiều dần trở nên ảm đạm.

Hoàng Phủ Ngạn Tước liền phát giác ra cô có chút khác thường, hắn nâng mặt cô lên, đột ngột hỏi một câu: ‘Vậy chắc... em cũng có cảm giác đó sao?’

Anh Anh tuy mất đi cha mẹ nhưng còn may mắn là không giống như Liên Kiều phải chịu cảm giác lạnh lẽo và tuyệt vọng, khi bị chính cha mẹ mình tính kế hãm hại, tuy cô được ông nội yêu thương nhưng nỗi đau từ vết thương đó sợ rằng cả đời này cũng không xóa nhòa được.

So ra Anh Anh vẫn còn may mắn hơn cô rất nhiều.

Liên Kiều nghe hẳn hỏi vậy, ngơ ngác nhìn hẳn một lúc lâu mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cố dùng giọng thản nhiên nhất nói: ‘Cái gì chứ, em nào có, ông nội rất thương em mà!’

Nhìn thấu những suy nghĩ của cô, nhìn thấu vẻ miễn cưỡng của cô nên hẳn không khỏi đau lòng, cô thật đơn thuần, tuy rằng cố che giấu hẳn nhưng vẻ mê mang và thống khổ của cô trong một chớp kia không phải đã nói lên hết những bí mật trong lòng rồi sao?

Cô như vậy càng khiến hẳn động tâm, hẳn tự hứa với mình sẽ thật tốt đối xử với cô, bù đắp những yêu thương mà cô đã thiếu trong suốt thời thơ ấu.

Mang trong lòng toàn những suy nghĩ dành cho cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô thật chặt, hỏi dò một câu: ‘Nha đầu, có phải em... đang nghĩ đến cha mẹ mình không?’

Nghe hẳn hỏi câu này, thân thể nhỏ nhắn của Liên Kiều chợt run lên, liền đó cô cảm giác vòng tay hẳn ôm càng chặt hơn...

‘Thôi, chúng ta đừng nói về chủ đề này nữa.’

Thấy cô không ngừng run rẩy, trong lòng hẳn không khỏi tự trách mình, tuy rằng hẳn rất muốn giúp cô thoát khỏi sự ám ảnh tuổi thơ nhưng thấy cô khó chịu như vậy trong lòng hẳn càng không nỡ.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hẳn, thấy vẻ khấn trương trong mắt hẳn, cô nhẹ nhẹ lắc đầu...

‘Thực ra... khi anh hỏi em lần đầu tiên, từ hôm đó em đã không ngừng nghĩ đến vấn đề này...’ Giọng cô rất nhẹ rất nhỏ giống như phải dùng hết sức mới nói ra được, trong lúc nói chuyện tay cô vẫn siết chặt lấy gấu áo của hẳn như muốn từ chỗ hẳn tìm thêm một chút dũng khí.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngắt lời cô, cũng không hối thúc, hẳn rất nhẫn nại chờ nghe cô nói tiếp.

‘Thực ra... em rất nhớ họ...’

Liên Kiều chỉ nói được mấy chữ, giọng nói lại nghẹn ngào, cô xoay mặt sang một hướng khác, kiên cường đưa tay lau đi giọt nước mắt đã tràn đầy khóe mắt.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai hung hăng siết chặt, hẳn không nói gì chỉ đưa tay nhẹ xoa mặt cô lại đối diện với mình, cúi đầu dùng nụ hôn của mình giúp cô lau khô những giọt nước mắt.

Nước mắt, trong suốt như thủy tinh nhưng mặn đắng.

Nhưng với sự dịu dàng của hẳn, nước mắt của Liên Kiều lại như vỡ òa cuộn cuộn tuôn chảy, vốn chỉ là tiếng thút thít nghẹn ngào thì trong chớp mắt lệ đã tuôn đầy mặt...

‘Anh biết không, thực ra em rất muốn biết cha mẹ em giờ đang ở đâu, em muốn gặp họ, muốn thấy mặt họ, lúc nhỏ em rất ngoan, thật sự rất ngoan, vì em muốn cha mẹ thương em cho nên... lúc nào em cũng ngoan... hu hu...’

‘Anh biết, anh biết...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hôn cô thật sâu, muốn dùng thâm tình và sự ôn nhu của mình để an ủi cô, khiến cô quên đi những chuyện không vui.

Kéo đầu cô áp sát vào ngực mình, giọng hẳn đầy yêu thương: ‘Nha đầu, từ đây về sau anh sẽ không để em chịu thêm bất kỳ ủy khuất và đau khổ nào nữa. Anh yêu em... yêu em...’

Mỗi một câu thốt ra là một nụ hôn rơi xuống, trên trán, trên mắt, trên má... nụ hôn lau khô đi từng giọt nước mắt, như muốn xóa đi tất cả ủy khuất...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh sẽ rời bỏ em sao? Sẽ giống như cha mẹ em... không cần em nữa sao?’ Liên Kiều cảm nhận được sự yêu thương, quan tâm của hắn, trong lòng càng lo được lo mất, nước mắt nhịn không được lại rơi xuống.

‘Không đâu, cả đời này anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh em, anh sẽ dùng thời gian cả đời để yêu em, chăm sóc em, bảo vệ em, sẽ không rời xa em...’ Hắn thì thầm bên tai cô nhưng giọng nói hết sức kiên định, kiên định như một lời thề.

Liên Kiều cũng ôm chặt hắn, vùi gương mặt nhỏ nhắn trong ngực hắn giống như chỉ có làm như vậy mới khiến cô cảm thấy an toàn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt mái tóc mềm mượt của cô, trong đầu chợt thoáng qua suy nghĩ muốn cho cô biết sự thật về cha mẹ mình, bởi vì... hắn không nỡ nhìn cô khóc thêm nữa...

223. Chương 228: Đêm Tân Hôn Khó Nhọc (6)

Trắng lạnh như nước soi lên gương mặt xinh xắn của Liên Kiều, với sự dịu dàng an ủi của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sự khổ sở dần vật trong lòng cô dần dần cũng vơi bớt. Ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen láy thâm thúy của hắn, giọng cô vẫn ngập ngừng ...

‘Thật sao?’

Ở bên cạnh hắn lâu như vậy, Liên Kiều dần dần cảm thấy cuộc sống mình hình như đã quen với sự ỷ lại vào hắn, quen với hơi thở nam tính mãnh liệt của hắn quan quần bên mình, chỉ cần có hắn ở bên cạnh, cho dù có bao nhiêu bất an, lo lắng, đau khổ cũng đều có thể bị hạnh phúc thay thế.

Giờ phút này chỉ mong là mãi mãi, chỉ cần có hắn ở bên cạnh, cho dù là chỉ mỉm cười, cho dù chỉ là một cái hôn thật nhẹ trên trán ...

Trời ạ, mình đang nghĩ gì thế này?

Không tự chủ được, trên má cô chợt nổi lên một rặng mây hồng, trong đôi mắt màu tím chợt xẹt qua một tia xấu hổ ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại cực kỳ hưởng thụ giờ phút tĩnh lặng này, chỉ cần lẳng lặng ngồi ngắm cô, khi cô tháo xuống lớp vỏ bọc cứng rắn thường ngày, trở lại với bản tính vốn có của mình thì cực kỳ đáng yêu.

‘Nha đầu đáng yêu, em trước giờ không biết mình có thể khiến cho đàn ông yêu thích đến đâu ...’

Hắn trả lời không đâu vào đâu, ánh mắt đầy tâm tư nhìn cô, trên môi vẫn treo nụ cười mê người.

Liên Kiều đưa tay khẽ lau một giọt lệ nơi khóe mắt, đôi mắt màu tím xinh đẹp động lòng người vì câu nói của hắn mà hiện rõ sự khó hiểu, cô suy nghĩ một lúc lâu vẫn chưa hiểu được ý hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Không hiểu anh nói gì sao?’

Liên Kiều không chịu thua, suy nghĩ một lúc nữa sau đó mới rầu rĩ gật đầu.

Bàn tay mang theo lửa nóng vuốt ve làn da mịn màng của cô, nụ

cười càng lúc càng sâu khiến cô càng lúc càng mê hoặc...

Từ sau khi gặp được Hoàng Phủ Ngạn Tước, Liên Kiều mới chân thật cảm nhận được thì ra nụ cười của một người đàn ông lại có thể mê người đến như vậy, một nụ cười cũng có thể khiến người ta mặt đỏ tim hồng.

Thấy cô hơi hé đôi môi hồng nhuận như cánh đào như muốn nói gì, ngón tay hắn khẽ lướt qua nơi đó, âm thầm cảm nhận sự mềm mại nơi ngón tay, ý cười trên mặt càng lúc càng nồng...

‘Trước đây trong mắt anh, phụ nữ đẹp có muôn hình vạn trạng nhưng tâm tư thì quanh quẩn chỉ có thể, sau khi gặp em rồi anh mới biết, đối với một cô gái nảy sinh tình thương, tình cảm cùng.. tình yêu là như thế nào...’

Tiếng của hắn rất nhẹ, như đang ru cô ngủ khiến cho ý thức của Liên Kiều dần dần như rời xa thân thể cô, cô chỉ ngồi đó ngây ngốc nhìn hắn, nghe giọng nói trầm thấp say người như rượu ngon kia, lòng cũng say theo.

‘Liên Kiều, anh trước giờ chưa từng nghĩ mình có thể đau lòng vì một người, lo lắng vì một người đến thế. Lúc em rơi vào hôn mê một khắc kia anh mới biết em đối với anh quan trọng đến thế nào, em... là món bảo vật mà anh truy tìm bấy lâu nay, là người con gái mà anh yêu nhất, cho nên Liên Kiều, cứ để anh yêu em... anh muốn yêu em, cả đời...’

Liên Kiều nhìn thẳng vào đôi mắt sâu không thấy đáy kia, đôi mắt như có ma lực hút hồn cô vào đấy, tim chợt đập thành thịch, cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Tuy cô còn chưa hoàn toàn hiểu hết ý trong lời nói của hắn nhưng cô không khó nhận ra sự chân thật trong từng câu từng chữ, cô tin người đàn ông này thật lòng yêu mình.

Ánh mắt mờ mờ của cô, đôi mi dài cong như cánh bướm khẽ khẽ lay động, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi anh đào, mỗi một bộ phận trên mặt cô đều khắc sâu trong tâm trí Hoàng Phủ Ngạn Tước, bàn tay to sừng sực vuốt ve gương mặt cô, sau đó hơi cúi đầu, quyến luyến nuốt lấy cánh môi cô.

Mùi hương thơm mát nhàn nhạt quyến theo hô hấp của hắn thâm nhập vào nội thể sau đó lan tràn khắp lồng ngực, sau đó tỏa khắp châu thân, dường như mỗi tế bào trong người cũng bị mùi hương thơm ngát đó ngấm vào.

Hắn thừa nhận bản thân cũng không phải là người thanh cao, đương nhiên từng có rất nhiều phụ nữ nhưng hắn chưa bao giờ tưởng tượng nổi chỉ một mùi hương thiếu nữ lại có thể dễ dàng khiến toàn thân hắn hưng phấn đến mức này.

‘Hu hu...’ Liên Kiều bị hắn ôm quá chặt, trong phút chốc, mùi hương nam tính đã tràn ngập trong từng hơi thở của cô. Đang lúc Liên Kiều hơi há miệng, chiếc lưỡi ấm áp mà tham lam đã thừa dịp mà tiến vào, khuấy đảo trong khoang miệng cô, tham lam mút lấy từng giọt mật ngọt, đôi cánh tay mạnh mẽ quấn lấy người cô. Rất nhanh trong đôi mắt đen láy đã có biến hóa, càng lúc càng trở nên thâm sâu như một đầm nước không thấy đáy nhưng cũng nóng bỏng một tia lửa...

Như cảm nhận được sự thay đổi của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cơ thể Liên Kiều hơi giãy giụa như muốn thoát khỏi đôi tay như gọng kìm kia, hắn cường liệt mà bá đạo như thế khiến cho cô có chút... sợ hãi...

‘Đừng...’

Tranh thủ lúc hắn rời môi cô, Liên Kiều hít một hơi không khí, yếu ớt lên tiếng nhưng sự phản kháng yếu ớt của chú cừu nhỏ rơi vào trong mắt kẻ săn mồi thì chẳng khác nào một sự kích thích.

‘Liên Kiều, em là vợ anh, cũng nên là của anh rồi...’

Đôi tay Hoàng Phủ Ngạn Tước lưu loát trượt trên vòng eo mềm mại của cô, nhẹ lướt theo từng đường cong gợi cảm, đầu ngón tay lướt qua chỗ nào liền nhen nhóm lên nơi đó một ngọn lửa. Lời vừa nói dứt, đôi môi lửa nóng cũng chính xác đáp xuống nơi vành tai cô, ngậm lấy khiến Liên Kiều không kìm được khẽ kêu một tiếng.

‘Aaaa...’ Nơi mềm mại bị kích thích khiến toàn thân cô phát run như một chiếc lá trong cơn gió.

Cô không biết hắn đang làm gì nhưng mơ hồ cảm thấy hắn hôm nay không giống trước đó...

‘Ừm, đừng...’ Trong lòng Liên Kiều tự dưng dâng lên một nỗi sợ hãi mà chính cô cũng không biết là sợ cái gì.

‘Nha đầu, đừng sợ, thả lỏng một tí...’ Giọng nói thì thầm dụ hoặc của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang lên bên tai cô nhưng ánh mắt thì đang bị thiêu đốt bởi ham muốn.

‘Anh... anh muốn làm gì...’ Về mặt Liên Kiều vừa vô lực vừa mê mang, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ câu lên một nụ cười, ‘Cô nhóc đáng thương, em cứ sợ hãi như thế này cũng không phải là một chuyện tốt!’

Nói vừa dứt lời hấn đã bế cô lên, bước về phía phòng tắm.

‘Đi đâu vậy?’ Bị bất ngờ, Liên Kiều chỉ đành hai tay vòng qua cổ hấn, hoang mang hỏi.

Hấn cười xấu xa nhìn cô, trên gương mặt anh tuần tuyệt luân lộ ra một vẻ tà mị trước giờ chưa từng có...

‘Anh muốn... đích thân tắm cho cô vợ nhỏ của anh!’

224. Chương 229: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (1)

Trong căn phòng tắm rộng mênh mông, không khí thoang thoảng mùi hương hoa tươi dịu dịu, ánh đèn màu ngà phản chiếu qua những tấm gương sau đó chiếu xuống sàn gạch đen bóng, soi xuống cô gái đang hung hăng giữ chặt váy áo.

‘Chuyện này ... ách, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ra ngoài đi ...’

Thấy hấn chuẩn bị xong mọi thứ nhưng hình như không hề có ý rời đi, gương mặt Liên Kiều đỏ hồng, chỉ tay về phía cửa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thu hết vẻ ngượng ngùng của cô vào đáy mắt, nụ cười tà mị trên môi càng lúc càng sâu ...

‘Sao vậy?’ Hấn biết nhưng vẫn cố tình hỏi.

Liên Kiều càng ngại ngùng hơn, ‘Anh ... thật là không biết xấu hổ, người ta phải tắm mà, đương nhiên là anh phải tránh đi rồi!’

Đạo lý đơn giản vậy chắc không cần cô dạy hấn chứ! Lúc hấn tắm cô đâu có muốn đi nhìn đâu.

Chỉ là ... cô len lén liếc nhìn lồng ngực tinh trắng của hấn một cái, không thể không nói cơ thể của hấn thật đẹp!

Hình như cảm nhận được suy nghĩ trong đầu cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi thấp xuống, ôm cô vào lòng, ‘Nha đầu, làm người phải công bằng mới được, bằng không người ta sẽ chê cười đó!’

Quả nhiên Liên Kiều bị trúng kế, cô ngây thơ trả lời: ‘Đương nhiên là phải vậy rồi!’

Thấy cô dần dần sụp bẫy, hấn càng đắc ý, nhướn mày, ‘Nhưng mà ... em không có công bằng!’

‘Hả?’

Liên Kiều ngơ ngác, ‘Em thế nào mà không công bằng? Hừm, anh đổ oan em, em ghét nhất là những người không

công bằng đó!’ Cô cãi lý.

Khóe môi Hoàng Phủ Ngạn Tước lại câu lên một nụ cười tà mị, giọng nói dịu dàng như muốn thôi miên cô, ‘Nha đầu thật mau quên nha, xem ra anh phải nhắc nhở em một chút mới được!’

‘Ừm, anh nói đi em nghe nè!’ Liên Kiều thấy mình như sắp bị hút vào đôi mắt đen sâu thẳm kia rồi.

‘Nha đầu, cơ thể anh bị em nhìn rồi, làm người không phải là có qua có lại sao?’

Biểu tình của Hoàng Phủ Ngạn Tước ôn nhu như nước, giọng điệu đầy vẻ tán tỉnh, bàn tay vốn đặt trên eo bắt đầu không an phận trượt theo những đường cong man diệu trên người cô.

Ý muốn chiếm hữu được giấu thật sâu trong đôi đồng tử đen láy thâm thúy.

Hấn trước giờ chưa từng nghĩ qua bản thân lại có một ngày vì để triệt để có được một người con gái mà hao phí tâm tư đến mức này.

Nếu như trước mặt là một người phụ nữ khác, hấn lười phải làm những chuyện phí tâm thế này, trước giờ đều là phụ nữ chủ động dâng hiến, nào đến lượt hấn phải phí sức tán tỉnh thế này.

Nhưng... cô là Liên Kiều, là người vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước hẳn, là người hẳn cam tâm tình nguyện cưới làm vợ!

Cô rất thanh thuần, rất ngây thơ nhưng chính sự đơn thuần và ngây thơ đó cũng đủ khơi lên ngọn lửa nóng trong lòng hẳn, chỉ là, hẳn sợ mình sẽ làm cô hoảng sợ...

Điều này nếu để cho người khác biết được không biết sẽ phản ứng thế nào đây, người chồng có được thân thể của người vợ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao, còn hẳn...

‘Hả?’ Liên Kiều giật mình, một lúc sau như nghĩ ra điều gì, mặt cô càng đỏ hơn, nhẹ giọng kháng nghị: ‘Chuyện đó... người ta đâu phải là cố ý đâu...’

‘Em rõ ràng là ban ngày ban mặt chiếm tiện nghi còn gì! Haizzz...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý thở dài một tiếng, ‘Anh thật là tội nghiệp nha, bị người ta xem sạch hết rồi, anh thấy chắc không lâu nữa tất cả phụ nữ đều có thể xem thân thể anh miễn phí đây!’

‘Không được! Em không cho phép những phụ nữ khác nhìn anh đâu!’ Liên Kiều vội vàng nói, ‘Vả lại, không cho phép anh đối xử tốt với mấy người phụ nữ đó, lúc họ khóc cũng không được dỗ dành, còn nữa... ừm, cũng không được yêu họ... Tóm lại, anh chỉ được tốt với mình em thôi, không được tốt với bất kỳ cô gái nào khác!’

Bô lô ba la nói một tràng xong cô mới tạm ngừng lại thở.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười nhìn cô gái nhỏ trước mặt, xem ra cô nhóc này không phải là không hiểu chuyện, chỉ là hơi phí chút tâm tư thôi. Hắn cố ý ra vẻ trầm tư, sau đó dự hoặc nói: ‘Nha đầu, nếu muốn người ta đáp ứng yêu cầu của em, em phải biểu lộ chút thành ý mới được!’

‘Biểu lộ thành ý?’

Đôi mắt to tròn của Liên Kiều đảo một vòng, sau đó chợt nở nụ cười nhón chân lên vòng tay qua cổ hẳn, chủ động đặt lên gương mặt hoàn mỹ vô khuyết kia một nụ hôn.

Cô biết hẳn thích như vậy.

Nhưng nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước của cô làm sao thỏa mãn được Hoàng Phủ Ngạn Tước, hẳn chau mày nói: ‘Nha đầu, nụ hôn này không hợp lệ...’

Đang lúc Liên Kiều vẫn chưa phản ứng kịp, hẳn đã cúi xuống lần nữa chiếm lấy đôi môi hồng của cô.

Nụ hôn như sóng lớn gần như suýt chìm chết cô mà đôi tay mạnh mẽ đang vòng qua người cô càng lúc càng siết chặt như muốn hòa tan cơ thể cô vào cơ thể hẳn. Chiếc lưỡi mang theo lửa nóng phóng tung hoành trong khoang miệng, hơi thở thô ráp dẫn dắt quyến rũ Liên Kiều, tim cô đập càng lúc càng nhanh, đang lúc cô tưởng mình sắp hít thở không thông thì đã cảm thấy bờ vai mát lạnh...

Không biết từ lúc nào áo sơ mi của cô đã bị hẳn cởi xuống, rơi vãi trên sàn nhà. Thân thể yêu kiều chỉ còn mặc nội y tinh xảo để lộ chiếc cổ thanh mảnh, bờ vai mảnh mai, xương quai xanh tinh tế, dưới ánh đèn vàng nhạt, làn da trắng mịn như mỡ đông càng tăng thêm một phần dụ hoặc.

Cảnh xuân trước mắt quá mỹ lệ, không chút che giấu lộ ra trước mắt khiến đôi mắt hẳn càng u ám thêm một chút rồi hoàn toàn bị thay thế bởi một nỗi ham muốn rất trần tục như một con thú đói vừa tìm được món mồi ngon, chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu – nhai nuốt hết miếng mồi ngon này vào bụng.

‘Aaaa...’ Sau một lúc sững sờ cuối cùng Liên Kiều cũng tỉnh táo lại, đang lúc cô định cúi đầu nhìn xuống chính mình thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã cúi xuống, đôi môi lửa nóng rơi xuống bờ vai mảnh mai của cô, thuần thực kéo xuống dây đai của nội y...

‘Đừng, không được đâu...’

Bỗng dưng ý thức được nguy cơ đang càng lúc càng đến gần, cô vừa định lấy tay che đi thì đôi tay đã bị hẳn dễ dàng kìm lại, nụ hôn đầu khiêu khích lần nữa rơi xuống bờ vai, bàn tay khẽ phất nhẹ, nội y tinh xảo rất nhanh đã không chút tiếng động rơi xuống đất.

Liên Kiều bị loại cảm giác xa lạ này dẫn dắt khiến cô mông lung chìm đắm...

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này đã đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống cô.

225. Chương 230: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (2)

Thân thể của Liên Kiêu mềm mại ngoài sức tưởng tượng của hắn, xúc cảm tốt đẹp truyền đến khiến hắn chỉ muốn chìm đắm trong đó, chỉ là ... thấy cô sợ hãi co mình lại như con tôm, hắn cũng cúi người xuống, thân hình cao lớn từ từ áp xuống ...

‘Ừm... cái này ... cái này ...’ Liên Kiêu cảm thấy hết sức luống cuống, ngay lúc này đây cô có một cảm giác rất kỳ lạ, nhất là khi thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang cách mình quá gần... Thật không khó cảm nhận được trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực, trời ơi, hắn gần mình như vậy chắc cũng đã nghe thấy ...

Thật xấu hổ!

‘Cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn vẻ xấu hổ của cô, thân thể cường tráng càng áp đến gần thân thể nhỏ nhắn đang tìm cách né tránh hắn, bụng dưới căng thẳng không ngừng truyền đến cảm giác khó chịu như muốn bùng nổ, dấu hiệu của ham muốn chiếm hữu đối với cô.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước ... anh ... anh đừng có đến gần em như thế ...’

Liên Kiêu cảm thấy hôm nay hắn rất khác thường, thái độ khác thường, giọng điệu khác thường ngay cả hành vi cử chỉ cũng rất khác thường.

Hắn càng khác thường thì cô càng hoảng hốt, tim đập càng lợi hại, cả thân thể đều phát run.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không có hành động gì khác, chỉ là càng lúc càng áp sát cô, trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua một ý cười tà mị: ‘Tại sao anh không thể đến gần em?’

Nha đầu này, cô quả thực không biết cô càng lộ ra dáng vẻ ngây thơ sợ sệt này quả thực chính là câu người, thật quá đáng yêu.

Đột nhiên Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc nhận ra chỉ về ngây thơ này thôi cũng đủ khơi dậy sự hứng thú của hắn hết lần này đến lần khác, dù mỗi lần đều bị phá đám bởi một vài lý do ngớ ngẩn nào đó cho nên, bất kể thế nào, hôm nay hắn sẽ không để bị phá đám lần nữa.

Cũng còn may là căn bệnh ngủ gật sau mười hai giờ của cô đã không thuốc mà tự hết!

Hơi thở nam tính rất nhanh đã xộc đến bên mũi, bao vây lấy cô khiến gương mặt nhỏ nhắn bất giác hồng lên một mảnh, bàn tay vô thức chống nơi ngực hắn, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt,” Bởi vì... bởi vì, ở đúng rồi, nam nữ cái đó... ách, không thân mà!”

” Em muốn nói là Nam nữ thụ thụ bất thân phải không?” Hoàng Phủ Ngạn Tước” tốt bụng” nhắc nhở cô.

” A đúng, chính là câu đó! Câu này là Phi Nhi dạy em đó...” Nói đến đây, cô cắn môi, chợt nghĩ ra điều gì đó liền rầu rĩ nói: ” Em rất nhớ Phi Nhi...”

Đáng chết!

Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy bản thân hết sức thất bại, bởi vì ngay lúc này mà cô nhóc này còn có tâm tư đi nhớ đến một người không liên quan gì!

Đôi ngươi màu đen chợt trở nên u ám, nụ cười trên môi toát ra một chút bất mãn, bàn tay chợt dời xuống, phủ ở nơi mẫn cảm của cô, ngón tay thon dài thuần thực trên chọc, khơi gợi dục vọng của cô.

” Đừng mà...” Toàn bộ dây thần kinh của cô vì động tác của hắn nhất thời trở nên căng thẳng.

Hắn đang làm gì đó?

Cô hơi nhích động thân thể nhưng làm thế nào cũng trốn không thoát bàn tay đang đặt giữa hai chân. Rất nhanh, cả thân thể do bị kích thích mà phủ một lớp hồng phấn, cảm giác khác thường từ nơi chân lan ra khắp toàn thân, kích thích đến toàn thân đều run rẩy.

” Nha đầu, nhớ kỹ, em là người phụ nữ của anh, em phải tiếp nhận tất cả...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước ép sát cô, chỉ một điểm tiếp xúc này thôi, cảm giác tốt đẹp mềm mại nơi đầu ngón đã suyết khiến hấn không chế không nổi.

Cảm giác khác thường vừa tê dại, vừa kích thích khiến Liên Kiều cắn chặt răng, mà sự xâm nhập của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến cô bất giác khép chặt hai chân lại.

” Thả lỏng chút, cô vợ bé nhỏ của anh, em khẩn trương như vậy một lát sẽ rất đau...” Hấn cúi xuống bên tai cô thổi hơi, nụ cười tà tứ phía trên nhìn xuống vẻ vô lực cùng luống cuống của cô, cả cử chỉ ngây thơ của cô nữa, toàn bộ thu hết vào mắt.

” Cái... cái gì? Một lát nữa em... em sẽ đau sao? Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh... anh muốn làm gì em chứ...?” Liên Kiều hoảng hốt hỏi, hai tay đang chống trước ngực hấn không ngừng run rẩy.

Hấn... chẳng lẽ hấn định đánh mình sao?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi nhớ đến khoảnh khắc xấu hổ khi hấn đánh vào mông cô.

Môi mang theo sự sùng nịch, nhẹ nhẹ hôn lên bàn tay cô, sau đó ngẩng lên nhìn cô, trong ánh mắt mang theo mệnh lệnh không thể cự tuyệt...

” Nha đầu, anh là chồng em, từ hôm nay em nên đổi cách gọi thành ‘ Ngạn Tước ’ hoặc là ‘ Tước ’! Hấn trả lời.

Cả ngày cứ Hoàng Phủ Ngạn Tước, Hoàng Phủ Ngạn Tước thì còn ra cái gì.

Hả?

Liên Kiều giật mình, sau đó dường như bất mãn với câu ra lệnh của hấn, cô chu môi nói: ” Hừm, em không thêm...”

” Em chắc chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn đôi mày anh tuấn.

” Chắc!” Liên Kiều vẫn còn tức tối với thái độ bá đạo của hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ lắc đầu, cố ý thở dài một tiếng, ” Không có tiếng nói chung, thật đáng tiếc...”

Còn chưa đợi Liên Kiều hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn, hấn đã cười tà tứ, dùng sức tách hai chân cô ra, xâm nhập vào nơi tư mật của cô, ngón tay như mang theo ma lực dần dần mài mòn chút kiên định trong ý thức của cô.

” Đứng...” Đôi mắt màu tím của Liên Kiều chột trờng lớn, trong thân thể có một luồng sức mạnh dâng trào, như sắp bùng nổ.

” Có gọi... hay là không?” Lực đạo trên tay Hoàng Phủ Ngạn Tước càng mạnh hơn một chút, ngữ điệu kéo thật dài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cắn chặt răng. Nha đầu vô tâm vô phế này , nơi đó quá chặt chẽ khiến hấn suyết nữa không khống chế được chính mình.

” Gọi... em gọi...” Giọng Liên Kiều như sắp khóc, cái cảm giác này quá xa lạ, quá khó chịu khiến cô không ngớt xin tha, ” Ngạn Tước... huhu...”

Sự ngoan ngoãn của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước nở nụ cười hài lòng nhưng giọng nói ngọt ngào của cô kêu tên hấn vắng vắng bên tai, khiến tim hấn mềm nhũn...

” Em bé ngoan...” Hấn cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, giọng nói vì dục vọng đã trở nên thô ráp: ” Ngoan ngoan như vậy, anh phải khích lệ thật tốt mới được.”

Bàn tay tham lam trượt trên làn da trắng như mỡ đông của cô, thăm dò mỗi một chỗ trên thân thể cô, kích thích một cổ khát vọng ngọt ngào.

Hấn kéo thân thể cô dán sát vào người mình, dùng thân thể cường tráng của mình miêu tả thân thể yếu kiêu của cô. Bất chợt nghe tiếng kháng nghị của Liên Kiều.

” Anh... anh, tại sao lại mang theo súng chứ?” Cô bất mãn kháng nghị, đôi chân không ý thức hơi dầy dụa. Đáng chết!

Hoàng Phủ Ngạn Tước hớp một hớp không khí lạnh...

” Em mà còn nhúc nhích nữa, anh liền lập tức muốn em!”

Hắn hạ thấp giọng rống một tiếng, có thể nhận ra hắn đã tận lực khống chế ham muốn đang chực chờ bùng phát.

Liên Kiều bị tiếng rống của hắn hù đến, không dám nhúc nhích, cô chợt nhớ đến lần trước, phản ứng của hắn hình như là...

226. Chương 231: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (3)

Nhưng mà ... cô thật sự rất không thoải mái!

‘Nhưng mà, nhưng mà ...’ Cô ấp a ấp úng, muốn nói lại không dám nói.

‘Nhưng mà cái gì?’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước rõ ràng là rất gấp gáp.

Liên Kiều nuốt một ngụm nước bọt, không chút đề phòng nói: ‘Nhưng mà ... nó thật cứng nha, lại hình như ... rất lớn, người ta không thoải mái ...’

Nói xong cô nhắm chặt mắt như một đứa bé sợ nói sai mà bị đánh.

Nào ngờ bên tai cô chỉ có tiếng cười của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau đó hắn ra lệnh: ‘Nha đầu, em mở mắt ra đi!’

Liên Kiều ngoan ngoãn mở mắt ra, ngay lập tức nhìn thấy đôi mắt như cười như không của hắn, trong đó lại ẩn chứa một tia âm u mà cô không thể nhìn thấu ...

‘Có muốn xem thử ... súng của anh hình dạng như thế nào không?Hư?’ Hắn cười tà tứ, ánh mắt, nụ cười cả giọng nói đều mang một vẻ mê hoặc.

Liên Kiều giống như bị trúng tà, liên tục gật đầu. Lần trước thật ra cô cũng rất muốn xem thử, nhưng ... hình như sau đó ngủ gật mất ...

Tối nay nhất định phải xem cho rõ. (Min: Bé cừu đã trúng kế hehe)

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô gật đầu, đáy mắt càng lúc càng âm trầm, hắn không nói gì chỉ bước đến bên giường, ngồi xuống, vẫy tay về phía cô ...

‘Tự mình đến tìm đi!’ Hắn cười xấu xa, nhướng mày một cách đầy mưu mô như một con sói nhìn thấy chú cừu tự dâng đến cửa.

Liên Kiều ngây thơ vươn người qua, ngồi cạnh hắn, cẩn cẩn môi sau đó đưa tay vào trong áo choàng của hắn, dò xét ...

Ở chỗ nào chứ? Hình như là phía dưới ...

Nhưng mà ...

Bàn tay nhỏ nhắn chợt dừng lại, tuy là cô học Trung Y, không có nhiều cơ hội nhìn thấy thân thể đàn ông nhưng sự khác biệt cơ bản giữa nam và nữ cô vẫn biết.

“Thế nào? Không dám hả?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị động tác ngây ngô của cô khiến cho ý loạn tình mê, thấy cô ngừng tay lại, hắn không cam lòng, tà mị cười, khiêu khích.

“Em...” Liên Kiều cũng không biết nên nói gì, muốn rút tay lại nhưng có chút không cam lòng.

Đột nhiên Hoàng Phủ Ngạn Tước vùng dậy áp cô dưới thân, nhẹ chụp lấy tay cô, cười xấu xa nói: “Để anh nói cho em biết nó ở đây...”

Nói xong liền kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô thả xuống dưới, trực tiếp phủ lên vật kiêu ngạo của đàn ông sớm đã kiêu hãnh đứng lên.

Liên Kiều trợn mắt, tuy là cách một lớp áo nhưng cô không khó cảm nhận được sự cứng rắn truyền đến từ lòng bàn tay, có thật là hắc giầu ở chỗ này sao? Hón nữa... cây súng này hình như... hơi lớn...

Chỉ là... cò súng ở đâu?

Cuối cùng sự tò mò cũng chiến thắng, không tự chủ được, cô tiếp tục tìm...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó phát hiện ra suy nghĩ của cô, khi bàn tay nhỏ nhắn của cô lần dưới lớp áo choàng tắm của hắn, hắn suýt nghẹn thở....

Nha đầu to gan này, lại dám châm ngòi thổi lửa!

Nhưng một giây này, tiếng thét của Liên Kiều gần như vang khắp căn biệt thự!

“A... cái gì thế này?”

Cô dùng hết sức lực toàn thân đẩy hắn ra, sau đó đứng bật dậy, cũng quên luôn thân thể mình không có gì che đậy hoàn toàn bại lộ dưới ánh đèn.

Trời ạ! Cô vừa sờ trúng cái gì chứ?”

Không có lớp áo choàng cản trở, lòng bàn tay cô trực tiếp tiếp xúc với vật dưới lớp áo nóng như bàn ủi đó, nóng đến suýt nữa làm bỏng tay cô....

Cái đó, cái đó... vốn không phải là súng!

Nếu như cô đoán không lầm, đó phải là....

Nhưng mà... cô cũng đã từng thấy qua trên những cái xác trong phòng thực nghiệm, hình dáng thì không khác mấy nhưng kích cỡ thì...

Mà chỗ đó của hắn...

Chỗ đó... rốt cuộc là súng hay là gì khác!

Đầu Liên Kiều có chút mê mang.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy dáng vẻ chật vật của cô, hắn vô lực cười khẽ. Có thật là khoa trương đến thế không? Cô lại bị chính mình làm cho giật mình?

“Qua đây, nha đầu...” Hắn ngồi thẳng dậy, đưa tay về phía cô.

Xem ra không thể đúng chính sách nhân nhượng với cô được nữa, bằng không đợi đến lúc cô thích ứng nói không chừng trời đã sáng rồi!

Trước giờ đường tính quá thuận lợi, Hoàng Phủ Ngạn Tước thật không thể tưởng tượng nổi chính mình lại có một ngày có thể nhẫn nại đến mức này!

“Không thêm!” Liên Kiều liều mạng lắc đầu.

Khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt không vui bước đến gần, Liên Kiều bị hù đến nỗi không dám nói gì thêm, nhắm hướng cửa mà chạy đến, đưa tay định kéo cửa phòng...

“Nha đầu, em điên rồi sao?”

Cánh cửa phòng vừa hay bị Hoàng Phủ Ngạn Tước nhanh tay chặn lấy, theo đó là tiếng hét của Liên Kiều.

“Em như thế này còn muốn chạy đi đâu?” Hắn giữ chặt cô, thì thầm bên tai.

Thân thể Liên Kiều vẫn còn run rẩy, cô vẫn chưa thoát khỏi cơn hoảng loạn.

“Thế nào? Sợ rồi sao? Lần trước không phải em muốn nhìn lắm sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước trong mắt đầy dục hỏa, vừa nẩy bàn tay mềm mại của cô chạm vào người hắn, chỉ một phút đó hắn có cảm giác nếu cứ nhìn nữa chỉ sợ chính mình sẽ phát điên mất!

“Em, em...”

Liên Kiều xoay người lại, vừa định nói gì thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa dè dặt...

“Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân...” Là giọng của quản gia, chị Phúc, bà dè dặt lên tiếng.

Liên Kiều tưởng rằng bà định tiến vào, hoảng sợ không dám nói gì chỉ dán chặt lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, trời ạ, trên người cô không một mảnh vải, lỗ như Chị Phúc tiến vào...

“Chị Phúc, có việc gì đó?” Hoàng Phủ Ngạn Tước hướng về phía cửa quát một câu.

“A... đại thiếu gia, ngài... ngài cũng ở đây sao, vừa nãy tôi nghe tiếng thét của đại thiếu phu nhân cho nên... tôi...”

“Ở đây không cần bà đâu!” Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy mình sắp điên rồi, chỉ đành dùng tiếng thét để trấn định tinh thần lại.

Ngoài cửa, chị Phúc cũng bị thái độ của hắn dọa đến, vội càng rời đi.

Liên Kiều cũng bị cơn giận bất ngờ của Hoàng Phủ Ngạn Tước dọa đến giật mình, vừa muốn cách xa hắn một chút thì đã bị hắn kéo lại...

Hắn nhìn cô bằng đôi mắt hừng hực lửa!

Cô không rét mà run!

Đáng chết!

Hắn phạm một sai lầm rất lớn đó là quá yêu thương cô! Vốn muốn đợi cô tự hiểu được chuyện phing tình nhưng có lẽ... còn khó hơn lên trời.

“Này, anh... anh muốn làm gì...”

Liên Kiều ngu ngốc hơn nữa cũng nhìn thấy lửa giận nhen nhóm trong mắt hắn, nhất thời bị dọa đến rụt cổ lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm, ôm ngang cô lên đi về phía phòng ngủ sau đó ném lên giường...

“Ồ”

Cú ném không kể là mạnh ngueng cũng đủ khiến đầu óc cô choáng váng, sau đó mơ màng nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đưa tay cởi dây áo choàng tắm...

227. Chương 232: Sự Mê Hoặc Của Tình Yêu (4)

Cơ thể nam tính đầy sức quyến rũ hoàn toàn hiển lộ trước mắt Liên Kiều ...

Làn da màu đồng cổ dưới ánh đèn vàng càng thu hút ánh nhìn, cơ thể trắng kiện như một pho tượng điêu khắc Hy Lạp, cơ bắp rắn chắc chắc chắn là kết quả của nhiều năm rèn luyện mà có, tuần tú lại mang theo vẻ mê hoặc trí mạng ...

Liên Kiều kinh ngạc kêu lên một tiếng, ánh mắt cô không biết nên đặt chỗ nào, ngực của hắn, cơ bụng của hắn ... còn có ...

Tuy cô rất muốn xoay đầu sang hướng khác, bản tính hay xấu hổ vốn có của một cô gái không ngừng nhắc nhở cô rằng không nên nhìn lung tung, như vậy rất không lịch sự nhưng ... đối diện với cái đẹp, cô không thể kiềm chế được sự hiếu kỳ, mắt không rời đi được cơ thể đàn ông hấp dẫn trước mắt ...

Khi ánh mắt rơi xuống đôi chân thon dài hữu lực của hắn, đôi ngươi màu tím chột trợn to, bàn tay nhỏ vô ý thức đưa lên bịt miệng ngăn lại một tiếng kêu ...

Trời ạ ... Nào có phải là sủng, rõ ràng đó là ...

Nhưng ... chỗ đó của hắn so với những cái xác trong phòng thực nghiệm không biết lớn hơn bao nhiêu lần ... mà còn ... hùng dũng đứng dậy ...

‘Anh ... anh ...’ Cô chỉ tay về phía hắn, ngón tay trắng như ngó sen bởi vì bị thứ trước mắt làm cho chấn động mà không ngừng run rẩy.

‘Anh thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết rõ cô nghĩ cái gì nhưng vẫn cố ý hỏi, hắn áp sát cô, không thềm để ý đến sự phản đối của cô, trực tiếp áp cô dưới thân.

Cơ thể cùng cơ thể trực tiếp tiếp xúc với nhau khiến Liên Kiều run rẩy càng lợi hại, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại hóp một hóp không khí lạnh như muốn trấn áp bản thân ...

Cổ họng hắn thô ráp như vừa nuốt một cây đinh ...

Trước giờ hắn chưa từng muốn một phụ nữ đến mức này!

Trời ạ, cơ thể cô đẹp đến thế, làn da trắng mịn vì xấu hổ mà phủ lên một màu hồng nhạt, thân hình mềm mại như nước với những đường cong quyến rũ. Khi tay hắn chạm đến bầu ngực đầy đặn của cô, bụng dưới của Hoàng Phủ Ngạn Tước căng thẳng tưởng chừng sắp nổ tung, hắn quyết định không dè dặt khát vọng của bản thân nữa, tùy ý cúi đầu lần nữa chiếm trụ đôi môi cô, cùng cô triền miên dây dưa, hắn thậm chí có thể cảm giác được,

cho đến bây giờ chưa bao giờ hắn hao phí tâm tư như tối nay!

“Hoàng Phủ...”

Cái cảm giác xa lạ đó lại ập đến, Liên Kiều vừa định nói tiếp chợt thấy ánh mắt thị uy của hắn quét qua, chỉ đành yếu ớt cầu xin.

“Ngạn Tước... đừng...”

Trực giác của Liên Kiều cho cô biết có nguy hiểm nhưng cô không biết mối nguy đó đến đâu, trực giác cũng cho cô biết hắn muốn làm gì, nhưng cụ thể thì cô cũng không rõ ràng lắm...

Có trách thì trách cô trước giờ không chịu học tốt môn sinh lý học đi! Mà hình như... chẳng có môn nào cô học cho đằng hoàng đâu mà.

Sớm biết như vậy, lúc đầu cô nên nghiên cứu kỹ một chút cấu tạo cơ thể và sinh lý của phái nam thù địch hơn nhiều!

“Nha đầu, lúc này mà hồn vía lại bay đi đâu rồi... phải chịu phạt thôi!” Hoàng Phi Ngạn Tước cười tà tếu, đôi môi nóng rực tham lam thăm dò mỗi một chỗ trên cơ thể cô sau đó tham lam lướt xuống...

Liên Kiều chưa kịp giãy dụa thù đã cảm giác đôi chân mình bị tách ra...

Dưới ánh đèn mờ lung, vùng tư mật của thiếu nữ như một đóa hoa run rẩy nở rộ dưới mắt hắn.

“Thật đẹp...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thăm than một câu, trong đôi ngươi đen láy, lửa nóng càng lúc càng bùng cháy, không tự chủ được hắn cuối người đặt xuống một nụ hôn nóng rực...

“Aaaaa...”

Liên Kiều cảm thấy máu toàn thân đều dồn xuống một nơi nào đó vừa bị đôi môi nóng rực ủi đến, sau đó một cỗ nhiệt lưu cuộn cuộn chảy xuyên qua mỗi một tế bào trên người...

Cả người chợt trở nên bủn rủn, mềm nhũn như bùn không còn chút sức lực nào, đôi tay nhỏ nhắn vốn muốn đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra không biết sao lại trở thành bán chặt lấy bờ vai rắn chắc của hắn, đôi mắt màu tím dần trở nên mê ly!

Cô vô pháp không chế cảm giác tê dại do kích thích mang tới, vừa muốn phản kháng lại vừa như một đứa bé tham ăn không nở buông rời, chỉ có thể trầm luân trong vòng tay Hoàng Phủ Ngạn Tước!

Thấy cô vừa vô lực vừa luống cuống bám lấy mình, môi hằn khe câu lên một nụ cười hài lòng.

Đôi môi anh đào chợt phả ra một tiếng kêu mà chính cô cũng xa lạ... là một tiếng rên rỉ khe khẽ...

Ý tứ được hành động vừa rồi, Liên Kiều vừa ngỡ ngàng vừa sợ, tay muốn đưa lên bịt miệng nhưng đã bị hất kéo xuống...

“Anh thích nghe tiếng kêu của em, đừng nén lại...” Hoàng Phủ Ngạn Tước thì thầm bên tai cô, động tác xâm nhập của ngón tay càng dùng sức hơn. Kỹ xảo điêu luyện của hấn khiến cô hoàn toàn sụp đổ!

“Ừm... Ngạn Tước...”

Cơ thể của Liên Kiều như không nghe theo ý thức của cô, đôi mắt màu tím khép chặt lại, hàm răng trắng bóng cắn nhẹ môi dưới, chiếc đầu nhỏ giống như vì hết sức khó chịu mà hết lắc sang trái lại lắc sang phải, miệng phát ra tiếng kêu như một tiếng rên...

“Em... em muốn...”

Cô yếu ớt nỉ non, tất cả đều là bất tri bất giác bởi vì chính bản thân cũng không biết mình muốn cái gì.

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước ngày càng sâu, hấn có ý dừng lại động tác trên tay, từ trên cao nhìn xuống gương mặt đỏ hồng đã phủ một lớp mồ hôi mỏng của cô.

“Nha đầu, muốn cái gì?” Giọng hấn thật trầm bởi vì ham muốn đã bị cô khơi gợi đến đau đớn đang hành hạ hấn.

Nhìn thấy phản ứng non nớt của cô, trong lòng hấn cảm nhận được một sự hưng phấn lẫn vui mừng chưa từng có.

“Em... em không biết... hu hu...”

Liên Kiều hé đôi mắt mê ly, dưới sự kích thích của hấn, dục vọng khiến cho đôi mắt cô như phủ một lớp sương mù, rơi vào đáy mắt của hấn quả thực là một sự dụ hoặc không cách nào kháng cự.

“Có phải là muốn thế này không?” Hấn mạnh mẽ tiến vào.

“Aaaa...”

Đau đớn kêu lên một tiếng, toàn thân cô như cứng lại.

Hấn chỉ đành ngừng lại động tác tiến vào, trên khoe môi treo một nụ cười khổ, cô quá chặt chẽ khiến hấn không cách nào tiến vào, chỉ có thể cúi thấp đầu nhẹ hôn lên môi cô như trấn an.

“Hu hu...” Liên Kiều cuối cùng cũng chịu không nổi bật khóc, “Đau quá... khó chịu quá...”

Cảm giác đau đớn như cơ thể bị xé rách cộng với cảm giác được lấp đầy trong cơ thể khiến cô luống cuống!

“Nha đầu, ngoan! Đừng khóc, thả lỏng một chút sẽ không đau nữa...”

Lên tiếng an ủi một cô gái như vậy là chuyện mà trước giờ Hoàng Phủ Ngạn Tước chưa từng làm qua.

Chỉ bởi cô là Liên Kiều!

Là cô gái mà hấn yêu nhất!

Cô gái đơn thuần mà đáng yêu nhất...

“Không... anh gạt người... em bây giờ rất đau rất đau... hu hu... anh là đồ xấu xa...” Cô khóc đến hụt hơi, “Anh bắt nạt người ta... hu hu...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét, hấn khiến cô cảm thấy như chính mình bị xé ra làm hai vậy!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng hôn lên từng giọt nước mắt của cô. Đây là lần đầu tiên của cô, hấn biết, hấn rất trân trọng nhưng cùng với sự run rẩy của cô, tiếng nỉ non của cô lẫn nữa kích phát dục vọng của hấn!

228. Chương 233: Ai Bắt Nạt Ai? (1)

Cảm giác xa lạ, đau đớn qua đi, thay vào đó là từng cơn từng cơn tê dại khác thường, Liên Kiều không kèm được những tiếng rên rỉ vô lực, cô vốn không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này, chẳng biết làm thế nào mới phải.

Hài lòng nhìn phản ứng của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước biết mình cũng không cần phải khắc chế bản thân hơn nữa, bắt đầu tham lam luật động.

Cơ thể của Liên Kiều như tan ra thành nước ...

‘Ôm lấy anh!’ Hần thấp giọng ra lệnh, thân hình cường tráng kiêu ngạo hung hăng chiếm lấy cơ thể yếu đuối thanh thuần.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn bắt tri bắt giác bắt chặt lấy bờ vai cường tráng của hắn, theo từng cử động cuồng dã của hắn mà ngón tay gần như khảm sâu vào da thịt hắn.

Cảm giác sung sướng như đẩy cô đến thiên đường!

Tình yêu nở rộ trong đêm thanh tĩnh, một Liên Kiều đơn thuần dưới sự diu dặt thành thực của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai người cùng nắm tay nhau đạt đến đỉnh hoan lạc, trong giây phút thần thánh ấy, một đóa hoa mai đỏ lặng lẽ nở rộ trên giường.

Qua rất lâu khi kích tình tạm qua đi, Liên Kiều lười biếng tìm một tư thế thích hợp nằm bò ra, tinh lực dồi dào lúc tối sớm đã không còn, chỉ còn lại từng cơn buồn ngủ ập đến như chìm lấy cô.

Mệt! Cộng thêm một cảm giác mà Liên Kiều không có cách nào hình dung tràn ngập trong cơ thể, mái tóc dài như mây sớm đã ướt nhẹp mồ hôi còn trên làn da trắng mịn như sứ sớm đã in đầy những dấu hôn.

‘Còn đau không?’

Trong căn phòng tràn ngập mùi hoan ái, Hoàng Phủ Ngạn Tước trêu mến hôn nhẹ lên sống lưng như mỡ đông của cô, hít thở mùi hương nhàn nhạt trên người cô thì thầm hỏi, bàn tay cực kỳ không an phận trên đùi gò ngực đầy đặn của cô, lại hạnh kiểm xấu trượt xuống dưới, có ý đồ xấu.

‘Đừng mà ...’

Liên Kiều khép hờ mắt, hất bàn tay không an phận của hắn ra, giọng phản kháng yếu ớt như gió gợn mặt hồ, cô giống như vẫn chưa ra khỏi cơn kích tình, sức mạnh cường đại đó như muốn lấy mạng cô, cắn nuốt tất cả mọi thứ, nghĩ lại vẫn còn chút hoảng sợ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề có ý buông tha cho cô, hắn giữ chặt tay cô, miên man hôn từ bàn tay dọc theo cánh tay.

‘Đáng ghét, đừng như vậy mà ...’ Mặt Liên Kiều hồng như trứng tôm, cô vội vàng thu tay lại.

Chỉ một giây sau cả cơ thể cô đã bị hắn ôm chặt lấy, từ phía sau chiếm lấy nơi mềm mại của cô, ‘Phản ứng của em như vậy có thể khiến anh hiểu lầm rằng lúc này anh không thỏa mãn em!’

‘Anh ... anh nói gì đấy, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật xấu!’

Liên Kiều xoay đầu lại, đối diện với ánh mắt chan chứa tình ý không chút dấu giếm của hắn, gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ hồng hơn cả ráng chiều.

Mặt đỏ một phần là bởi vì lời nói ám muội của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng phần lớn là vì nhớ đến lúc này chính mình có bao nhiêu ngênh hợp cùng phóng túng cùng hắn, nghĩ đến đây Liên Kiều thật hận không thể đào một cái lỗ mà chui vào trốn.

Trời ạ! Xấu hổ chết mất!

‘Gọi anh là gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dán sát vào người cô, giọng nói tràn đầy ý đồ xấu.

Liên Kiều lập tức phản ứng lại, vội vàng xoay lại vòng tay ôm lấy hắn, nũng nịu gọi: ‘Ngạn Tước ...’

Giọng kéo dài thật dài, tuy mang theo chút xấu hổ nhưng bởi vì mối quan hệ đã sâu thêm một tầng này, sự ỷ lại của cô đối với hắn cũng sâu thêm một tầng.

Dường như rất hài lòng với phản ứng của cô, hắn lật người áp cô dưới thân, ngón tay nhẹ vuốt ve cánh môi hồng của cô ...

‘Anh xấu lắm sao? Biểu hiện lúc này của em hình như không phải như vậy?’ Vừa nói hắn vừa ái muội cười mấy tiếng, chọc Liên Kiều xấu hổ không ngừng đưa tay dầm dầm lồng ngực tinh trắng của hắn như trút giận.

‘Không được cười, đáng ghét!’ Cô đưa tay bịt miệng hắn, vừa tức vừa xấu hổ nói.

Nhìn gương mặt đắc ý của hắn, Liên Kiều chợt đảo mắt, đột nhiên nghĩ ra một kế, trên môi câu lên một nụ cười, không nói gì, bất thành linh treo lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, hai chân vòng qua eo hắn.

‘Làm gì vậy?’

Thấy hành động này của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại rất tò mò, hơn nữa ... tư thế này ... nói có bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám.

‘Ai bảo anh cứ cái vẻ đắc ý như thế chứ? Em cũng phải hành hạ anh một phen mới được! Liên Kiều nghiêng rằng tuyên bố.

‘Ý em là ... vừa này là anh hành hạ em?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy không biết nên khóc hay cười, vừa này cô không phải là rất hưởng thụ đó sao?

Không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn được hắn “hành hạ” như thế! (Min: anh đi chết đi, bao nhiêu phụ nữ...)

Chỉ có vật nhỏ này, đơn thuần như một trang giấy trắng, chỉ vì muốn cô không lưu lại chút bóng ma nào đối với chuyện phong tình này, hắn trước giờ chưa từng hao phí tâm lực như thế! Cuối cùng lại bị cô buộc cho cái tội danh này!

‘Chẳng lẽ không phải sao? Anh hại người ta khó chịu chết đi được, lại còn dám狡辯! Em nhất định phải khiến anh khổ sở cầu xin tha thứ mới được!’ Liên Kiều vẻ mặt kiên quyết nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, một vẻ “không sao cả”, đôi mắt đen lấy tràn đầy hứng thú ghim chặt nơi đầy đặn của cô, chuyện phong tình hắn đã trải qua không ít nhưng trước giờ chưa có ai như Liên Kiều, có thể khiến hắn thỏa mãn cả về tình cảm lẫn thể xác.

‘Được thôi, vậy anh chờ xem, xem em dùng cách gì hành hạ anh?’ Hắn ngược lại chẳng chút lo lắng, bộ dạng vô cùng hưởng thụ nói.

Liên Kiều suy nghĩ một chút, ánh mắt chợt liếc thấy lồng ngực tinh trắng của hắn, gương mặt nhỏ nhắn lần nữa lại hồng thành một mảnh.

Đơn thuần như cô chỉ mới trải qua một lần hoan ái, muốn cô chủ động thật làm khó cô rồi. Nên ra tay từ đâu bây giờ?

‘Vậy anh không định cho em chút gợi ý gì sao?’ Qua một lúc lâu cô mới nặn ra được một câu.

Nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười cười, lười biếng nói: ‘Em thông minh như vậy, nếu như anh nhắc nhở em vậy không phải là sỉ nhục trí thông minh của em sao?’

Liên Kiều hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Cái tên Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét này, rõ ràng là đang cười nhạo mình.

Nhất định không được để hắn đắc ý!

Ánh mắt cô rơi xuống lồng ngực màu đồng rắn chắc của hắn, suy nghĩ một chút bàn tay mới nhẹ rơi xuống, vuốt ve cơ ngực săn chắc như vuốt ve một con vật cưng.

‘Làm như vậy anh vẫn chưa muốn kêu lên à?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn khóc không được muốn cười không xong: ‘Không!’

Chỉ như vậy mà muốn hắt đầu hàng thì không phải là quá xem nhẹ hắt rồi sao?

Ách? Không đúng sao?

Liên Kiều nghe hắt trả lời như vậy, có chút nghi hoặc, cô ngừng động tác trên tay, cẩn thận lược lại một lần những chuyện hắt đã làm với cô.

Cuối cùng ...

Có rồi!

Đôi mắt màu tím xẹt qua một tia giảo hoạt, ánh mắt lần nữa rơi xuống lồng ngực tinh trắng đang lộ ra dưới ánh đèn của hắt ...

Hồ hô, nếu như cô nhớ không lầm thì lúc này hắt làm thế này ...

Nghĩ đến đây, trên môi chợt nở một nụ cười giảo hoạt, hơi cúi người hôn xuống ... cô cũng muốn khiến hắt toàn thân phát hỏa ...

229. Chương 234: Ai Bắt Nạt Ai? (2)

Làm như vậy ai mà không biết chứ?

Quả như dự đoán, cô nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước hít một hơi không khí, trong lòng không khỏi đắc ý.

Theo động tác của Liên Kiều, hô hấp của hắt dần trở nên gấp gáp, lồng ngực không ngừng phập phồng thổ dốc ... Một nỗi khát vọng quen thuộc dần trở về.

Nha đầu này, đúng là lá gan đủ lớn!

Nào ngờ, Liên Kiều vốn không hiểu biết mấy về dục vọng bản năng của đàn ông vốn tùy thời có thể trôi dạt, vì để đạt được mục đích trả đũa, bàn tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng dờn xuống dưới, cô nhớ hắt đã làm thế này!

‘Đủ rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không nhịn được nữa, hắt xoay người áp cô dưới thân, ‘Nếu em đã nhiệt tình như vậy, anh đương nhiên sẽ không có lý do gì từ chối!’

‘Ách ... anh sao lại không giữ lời rồi!’

Liên Kiều bất mãn lên tiếng phản kháng nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen như đang bị dục vọng thiêu đốt, cô trợn mắt im bật.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng ám muội ...

‘Những chuyện thế này ... anh vẫn quen chủ động hơn!’

‘Nhưng mà ... nhưng mà như vậy không công bằng nha!’ Liên Kiều nghĩ một lúc lâu vẫn cảm thấy mình thua thiệt.

‘Cũng không còn cách nào, em đã đốt lửa thì phải phụ trách dập lửa thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hôn nhẹ lên đôi môi đang mấp máy định lên tiếng của cô, dụ hoặc nói.

‘À?’ Liên Kiều gian nan lên tiếng, ‘Em nào có đốt lửa gì đâu?’

Hắt sao lại có thể đổ oan ình chứ!

‘Nha đầu ngốc ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, tà tứ nói: ‘Em đốt lửa ở đây ...’

Vừa nói vừa tà ác kéo tay cô đặt ở nơi nào đó sớm đã kiêu ngạo đứng lên.

‘Aaaaa...’

Liên Kiều kinh hãi kêu lên một tiếng, trên gương mặt lập tức nổi lên hai vầng hồng, đỏ đến không thể đỏ hơn, hấn ... thật lưu manh nha.

‘Thế nào? Còn xấu hổ sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố ý thổi hơi bên tai cô, cảm giác bắt nạt cô thật tốt, hấn cực kỳ thích nhìn phản ứng này của cô, nha đầu này, dần dà bắt đầu hiểu được chuyện phong tình rồi đây!

‘Anh ...’

Liên Kiều không ngờ hấn có động tác lớn mật như vậy, càng xấu hổ hơn, cô xoay mặt sang một bên nói: ‘Anh thật lưu manh, nhìn bề ngoài lịch sự nhã nhặn như thế, nào ngờ lại là ... đại lưu manh!’

‘Ha ha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng rạng rỡ, ôm chặt cô nói: ‘Em là vợ anh, không lưu manh với em thì lưu manh với ai đây?’

Thu hết vẻ xấu hổ của cô vào đáy mắt, hấn lần nữa cúi đầu, từng nụ hôn nhỏ như mưa xuân rơi xuống đuôi mày, chóp mũi, vành tai, đôi môi, dưới sự kích khởi của hấn sự phản kháng yếu ớt của cô cuối cùng lại trở thành ngọt ngào nghênh đón.

Hai tay Hoàng Phủ Ngạn Tước tách chân Liên Kiều ra, vòng qua vòng eo rần rỏ của mình, giữ cô ngồi thẳng trên người mình. Kích tình như một cơn lốc cuốn lấy Liên Kiều khiến cô vô lực kháng cự chỉ đành để mặc nó cuốn cô đi.

Trong căn phòng ngủ xa hoa chỉ còn lại tiếng thở dốc của đàn ông, tiếng rên khẽ của phụ nữ.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu lên thân hình nhỏ nhắn đang khẽ cựa quậy dưới chăn, trong miệng mơ màng thốt lên một tiếng rên khẽ.

Đôi mắt màu tím hé mở, người đàn ông bên cạnh đã không thấy đâu, chỉ còn lưu lại mùi hương quen thuộc của hấn.

Qua một lúc lâu, Liên Kiều vẫn giữ nguyên tư thế đó không động đậy, một lúc lâu nữa cô mới chầm chậm ngồi lên.

Cơ thể như bị một con voi giẫm lên, xương cốt toàn thân đều rã rời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét này, đem mình dày vò thành thế này.

Mỗi một lần hoan ái tối qua như một cuốn phim quay chậm trong đầu khiến cô không khỏi mặt hồng tim đập.

‘Ô ... đáng chết!’ Chân Liên Kiều vừa đạp xuống thảm đã mềm nhũn không chống đỡ được thân người mà khụy xuống.

Tên đàn ông đáng ghét này, sao lại không thấy bóng dáng đâu nhỉ?

Đang lúc cô định cầm điện thoại lên mắng cho Hoàng Phủ Ngạn Tước một trận thì di động như có linh tính chợt rung lên.

Mặt mày bí xị cô nhắc điện thoại lên.

‘Tĩnh rồi hả?’ Bên đầu bên kia của điện thoại vang lên giọng nói trầm ấm đầy từ tính của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Mặt Liên Kiều chợt đỏ rực lên, vốn định mắng hấn một trận cuối cùng chỉ gom lại trong một chữ ‘Ừm...’ đơn giản nhưng đầy xấu hổ.

‘Cơ thể còn khó chịu không?’ Hấn cười hỏi nhưng giọng nói đầy quan tâm.

‘Anh còn nói nữa, đều là anh không tốt!’ Giọng Liên Kiều có chút ủy khuất.

‘Được được, là anh không tốt ... Hôm nay anh sẽ về nhà sớm, ngoan ngoãn đợi anh!’ Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước vô cùng ôn nhu, tràn đầy tình yêu dành cho cô vợ nhỏ.

Liên Kiều không khỏi cảm động, tim đập thành thịch liên hồi.

‘Ừm!’

Liên Kiều đáp một tiếng, sau đó vội hỏi: ‘Anh ... anh đang ở đâu?’ Giờ phút này cô mới nhận ra cô thật nhớ hấn ...

‘Ở công ty, anh đã mấy hôm không đến rồi, giờ phải xử lý một số việc, thấy em ngủ say như vậy, anh không nỡ đánh thức em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng có thể hiểu được cảm thụ của cô.

‘Ừm, em biết rồi ...’ Liên Kiều cố lấy giọng bình tĩnh nói, ‘Được rồi, không nói với anh nữa, em đi tắm đây!’

Thế nào mà bây giờ nghe giọng hấn trong lòng lại thắc tha thẩn thế này chứ? Mỗi khi giọng nói trầm ấm ấy vang bên tai, là một lần cô mặt hồng tim đập.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười ngắt điện thoại.

‘Hư ...’

Liên Kiều ngắt điện thoại nhưng vẫn cứ ôm lấy điện thoại ngã xuống trên giường, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười mơ màng.

Từ lúc cô tỉnh dậy sau cơn hôn mê, Hoàng Phủ Ngạn Tước như trở thành một người khác, có phải là ... giữa nam nữ sau khi phát sinh những chuyện này đều sẽ không giống như trước không?

Trong đầu lại hiện ra tình cảnh tối hôm qua, nhớ lại cảm giác khi bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt trên cơ thể mình, nhớ đến sự chiếm hữu bá đạo của hấn, gương mặt lại hồng lên một mảnh.

Nhấc điện thoại lên, cô chu môi thì thầm: ‘Anh sao lại hư thế chứ? Tối hôm qua cứ bắt nạt người ta, tối nay anh về em sẽ không thêm để ý đến anh!’

Nói đến đây cô lại nhấc điện thoại lên hôn một cái, đứng dậy định bước vào phòng tắm.

Điện thoại lại vang lên lần nữa ...

‘Gi? Sao nhanh vậy đã gọi lại rồi?’ Liên Kiều vừa tự nhủ vừa nhấc điện thoại lên, nhưng khi nhìn thấy cái tên xuất hiện trên màn hình, mắt chợt sáng lên ...

‘Học trưởng, là anh sao?’

‘Liên Kiều ...’

Bên đầu bên kia là giọng của Kiều Trị...

230. Chương 235: Sự Tham Lam Trong Tình Yêu (1)

Buổi chiều tĩnh lặng, bầu không khí cũng mang vẻ nhàn nhã.

Trước cổng một căn biệt thự xinh đẹp được bao quanh bởi một vườn hoa cỏ thật đẹp, một chiếc xe chậm chậm thắng lại.

‘Oa, Ngạn Thương này thật quá khoa trương đi, căn biệt thự lớn như vậy mà chẳng có tường chống trộm gì cả?’ Trên ghế lái phụ, Lãnh Tang Thanh nhào người ra nhìn sau đó kinh ngạc kêu lên.

‘Có nghề nghiệp như hấn, người ta tránh còn không kịp nữa là!’

Sau khi Niếp Ngân dừng xe lại hần nhàn nhật nói, ‘Nhưng mà ... em nhìn xem bốn xung quanh kìa!’

Lãnh Tang Thanh nhìn theo hướng tay hần chỉ mới phát hiện ra thì ra khắp xung quanh căn biệt thự đã được trang bị rất nhiều camera chống trộm loại tối tân nhất.

‘Niếp Ngân, anh không hổ là sát thủ nha, đối với phương diện này hết sức nhanh nhạy!’ Lãnh Tang Thanh lười biếng ngồi trở lại trên ghế lái phụ, cầm lấy một chai nước khoáng định uống.

Niếp Ngân nhướn mày nhìn cô, ‘Em thật sự không định vào sao?’

Lãnh Tang Thanh cười nhạt một tiếng, ‘Đương nhiên! Nói thật lòng, cái vị Mặc Di tiểu thư đó hình như không thích em cho lắm!’

‘Nói nhảm!’ Mặt Niếp Ngân không có chút biểu tình nào, hần đưa tay mở cửa xe bước xuống, hình như đối với quyết định của cô hần không có ý miễn cưỡng.

‘Này ...’ Lãnh Tang Thanh nhìn theo bóng hần, chợt gọi với một tiếng.

Niếp Ngân ngừng bước, quay người lại nhìn cô.

‘Niếp Ngân, anh sẽ không ngu ngốc đến mức không nhận ra cô ấy thích anh chứ?’ Lãnh Tang Thanh ồm ờ nói.

Nghe cô hỏi vậy, hần bước về phía cô, hai tay chống lên cửa sổ xe, cúi đầu nhìn thẳng vào cô, hỏi thẳng: ‘Không phải là em yêu anh rồi chứ? Ghen hả?’

Lãnh Tang Thanh sững sờ một lúc mới hung hăng trừng hần: ‘Em trước giờ không biết anh cũng biết nói đùa! Ghen hả? Thực nực cười!’

Môi Niếp Ngân khẽ nhếch lên, đôi mắt thâm thúy không biết đang nghĩ cái gì, bàn tay to khế với sang vò đầu cô một cái, ‘Ồ, em không nhắc suýt nữa anh quên rồi, em không thích đàn ông mà!’

Nói xong không đợi cô trả lời, bước thẳng về phía biệt thự.

‘Anh ...’ Lãnh Tang Thanh bị hần chọc tức, cầm chai nước khoáng hung hăng ném về phía hần ...

‘Niếp Ngân đáng chết, đã nói với anh một ngàn lần một vạn lần đừng có chạm vào đầu em rồi! Với lại ...’ Cô rống lên sau lưng hần, ‘Ai nói em không thích đàn ông chứ ...’

Tiếng chuông cửa lanh lảnh vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của buổi chiều ...

Cửa từ từ mở ra, sau đó là gương mặt xinh đẹp của một cô gái xuất hiện sau cửa, sau khi nhìn rõ mặt người đến, đôi mắt màu tím hiện lên một vẻ kinh ngạc.

‘Niếp tiên sinh? Là ngài sao?’

Niếp Ngân nhẹ gạt đầu, đôi mắt đen láy chỉ lướt qua mặt cô một giây, sau đó nhìn về phía khoảng không sau lưng cô.

‘Thế nào? Không định mời tôi vào sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng xoay người mở rộng cửa, có chút luống cuống mời hần vào nhà.

Sau khi rót cho hần một tách trà, cô nhẹ nhàng ngồi xuống phía đối diện.

‘Hoàng Phủ tiên sinh không ở nhà sao?’ Niếp Ngân hớp một ngụm nước trà sau đó hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng đáp: ‘Ừm, anh ta có việc ra ngoài rồi...’

Nói đến đây cô có chút ngại ngần nhìn hần hỏi, ‘Niếp tiên sinh hôm nay đến đây là có chuyện tìm anh ta sao? Nếu có việc gấp tôi giúp ngài gọi điện thoại cho anh ta ...’

‘Không cần đâu, tìm cô cũng vậy thôi!’ Niếp Ngân ngắt lời cô.

‘Tìm tôi?’ Mặc Di Nhiễm Dung hoang mang hỏi.

Niep Ngân cười nhạt, ‘Mặc Di tiểu thư hình như rất khẩn trương thì phải?’

‘Ách?’

Mặc Di Nhiễm Dung có cảm giác như tâm tư của mình bị người ta nhìn thấu hết, càng ngượng ngùng vội vàng nói, ‘Nào có, Niep tiên sinh chê cười rồi! Xin hỏi ngài tìm tôi có việc gì?’

Niep Ngân đặt tách trà xuống, thẳng thắn nói: ‘Hôm nay tôi đến chủ yếu là vì chuyện thi thể của thuộc hạ tôi, tôi rất nhanh sẽ phải rời Mỹ cho nên tôi muốn mang cái xác đó đi!’

‘Hả? Anh phải rời đi?’

Toàn bộ sự chú ý của Mặc Di Nhiễm Dung đều đặt ở câu nói này, nhất thời tâm tình có chút hoảng loạn.

‘Đúng vậy, tôi định ngày mai rời đi! Không biết cái xác đó đã xử lý xong chưa?’ Niep Ngân nhàn nhạt nói một câu.

Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, ‘Chắc cũng không có vấn đề gì, chỉ là ...’

Cô ngẩng đầu lên nhìn Niep Ngân, ‘Niep tiên sinh, tôi thấy cần nhắc nhở ngài một câu, bởi vì cái xác này từng bị trúng Giáng Đầu cho nên đến lúc đó chỉ có thể thủy táng, tuyệt đối không thể hỏa táng!’

‘Thủy táng?’ Niep Ngân nghi hoặc nhìn cô, chẳng lẽ là phải ném cái xác xuống nước hay sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu, ‘Đúng vậy, cái xác này và những cái xác bình thường không giống nhau, chỉ có nước mới có thể hòa tan, thực ra đạo lý này cũng giống như đạo lý dùng lửa để thiêu những cái xác bình thường thôi!’

Niep Ngân quả thực chưa từng nghĩ qua cách làm này, chỉ là nếu như cô đã nói như vậy nhất định là có đạo lý riêng của mình.

Hắn nhìn cô gái ngồi đối diện, qua một lúc lâu mới trầm giọng nói: ‘Mặc Di tiểu thư, không biết vết thương của cô đã khỏi chưa?’

Mặc Di Nhiễm Dung trong lòng xẹt qua một tia ấm áp, cô chớp mắt, nhẹ giọng nói: ‘Đã không đáng ngại rồi!’

‘Thật ngại quá, bởi vì tôi mà cô mới bị thương như vậy!’ Niep Ngân nhớ đến thời khắc cô vì đứng chắn trước mặt mình chặn lại thanh kiếm đó cho nên bị thương, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

‘Không, không liên quan gì đến ngài, là Giáng Đầu mà!’ Mặc Di Nhiễm Dung vội lên tiếng an ủi.

‘Nhưng vết thương của cô ...’

‘Niep tiên sinh, xin yên tâm, tôi không có yếu ớt như vậy đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung cười nhẹ.

Niep Ngân trầm mặc một lúc mới gật đầu, đứng dậy nói: ‘Cám ơn!’

Nói xong liền bước nhanh về phía cửa.

Mặc Di Nhiễm Dung không ngờ người đàn ông này nói đi là đi, cô ngơ ngẩn một hồi, chợt như nhớ ra điều gì, thất thanh gọi ...

‘Niep tiên sinh, xin ngừng bước!’

Niep Ngân dừng lại, thân hình cao lớn đứng yên ở đó, xoay đầu nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung lấy hết dũng khí bước đến, lúc sắp đến gần hắn mới dừng lại, lại không biết nên nói gì.

‘Mặc Di tiểu thư, còn chuyện gì sao?’ Niep Ngân thấy cô không nói, nghi hoặc hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt thâm tình.

Hắn ưu tú như vậy, xuất chúng như vậy, hắn là người yêu mà vận mệnh định sẵn cho cô, nhưng ngày mai hắn đã đi rồi ...

231. Chương 236: Sự Tham Lam Trong Tình Yêu (2)

Có một chút bức dọc xẹt qua mắt Niếp Ngân, ‘Mặc Di tiểu thư, nếu như không có chuyện gì nữa, tôi xin cáo từ!’

Mặc Di Nhiễm Dung thấy hần sắp đi thật, bàn tay nhỏ nhắn chột nắm chặt, bước nhanh về phía trước ...

‘Đợi chút!’

Niếp Ngân không biết rốt cuộc cô định làm gì, đành đứng lại chờ.

‘Niếp tiên sinh, cổ áo ngài dính gì đó, tôi ... tôi giúp ngài gỡ xuống ...’

Mặc Di Nhiễm Dung bước nhẹ đến, thật sát bên người hần, gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy hơi thở nam tính của hần.

Bàn tay run rẩy hướng về phía cổ áo hần, thực ra thì ... nơi đó chẳng có gì hết.

Nhẹ vỗ vài cái lên đó sau đó đôi mắt màu tím nhìn hần không chớp.

‘Mặc Di tiểu thư, cô ...’ Niếp Ngân nghiêng đầu nhìn theo từng động tác của cô, nhưng không biết vì sao trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Cảm giác này ... rất ám muội.

Có một loại tình thú nói không nên lời, giống như ... giống như muốn tìm một cách nào đó để phát tiết.

Trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung lộ ra một tia đau lòng nhưng rất nhanh đã hồi phục lại, cô nhấc tay, vuốt nhẹ lên gương mặt cương nghị anh tuấn của hần, lần theo từng đường nét trên gương mặt hần, trong ánh mắt là vô hạn quyến luyến.

Niếp Ngân giống như bị trúng tà, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp, một giây sau, eo cô đã bị cánh tay mạnh mẽ của hần bám chặt lấy.

‘Niếp Ngân ...’ Mặc Di Nhiễm Dung mềm nhũn trong tay hần để mặc tay hần lướt trên thân thể mình.

Hần là người cô yêu không phải sao ...

Trong giờ phút này, trong mắt Niếp Ngân chỉ có cô, ngón tay thon dài trượt nhẹ trên gương mặt xinh xắn của cô, thì thào: ‘Em thật đẹp ...’

Trong ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung tràn đầy hạnh phúc, cô nghiêng đầu nhẹ giọng nói với hần: ‘Anh rất quan tâm đến vết thương của em phải không, anh xem này ...’

Nói xong, cô cẩn thận lấy hết dũng khí kéo một góc áo xuống, để lộ bờ vai trắng như bạch ngọc.

Trên vai vết thương sớm đã không còn, bờ vai trắng trẻo không chút tỳ vết lộ ra trước mắt hần.

Nhưng ... Trong mắt Niếp Ngân lại thấy một vết thương vẫn còn chưa lành.

‘Xin lỗi ... là anh hại em bị thương ...’

Bàn tay hần run run phủ lên miệng “vết thương”, trong đáy mắt chỉ toàn là đau lòng, sau đó hần cúi xuống, một giây sau, đôi môi nóng rực đặt xuống bờ vai cô một nụ hôn.

‘Aaaa...’ Mặc Di Nhiễm Dung giật mình kêu lên một tiếng, không ngừng thổ dốc.

‘Niếp Ngân ... Niếp Ngân ...’

Cô không ngừng kêu tên hần, ‘Đừng rời xa em ...’

‘Được ... anh sẽ không rời xa em ...’

Niếp Ngân cũng nỉ non bên tai cô, tiếng kêu của cô như một loại dụ hoặc khiến hấn bị vây hãm, đôi môi lửa nóng càng thâm nhập sâu hơn.

Hô hấp của Mặc Di Nhiễm Dung càng lúc càng nhanh, cô cũng cảm nhận được tim của Niest Ngân cũng không ngừng tăng tốc, bàn tay nhỏ nhắn vòng lên bám vào gáy hấn.

Mép áo càng lúc càng tuột xuống nhưng đối với Niest Ngân mà nói như thế còn chưa đủ ...

Hấn ôm ngang lấy cô, hai người cùng ngã xuống chiếc sofa rộng rãi.

‘ Niest Ngân ...’ Đôi mắt màu tím của Mặc Di Nhiễm Dung lấp lánh ánh lệ bởi vì hành động của hấn mà càng cảm thấy đau lòng.

Thấy nước mắt cô bắt đầu rơi, Niest Ngân đau lòng nói: ‘Ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng lắm ...’ Hấn thấp giọng nỉ non bên tai cô, lần nữa cúi đầu xuống, mang theo quyến luyến và sùng nịch hôn lên trán cô, chớp mũi sau đó là ...

Khi đôi môi anh đào chạm vào môi hấn, giây phút đó Mặc Di Nhiễm Dung triệt để trầm luân rồi, cô trước giờ không biết thì ra người đàn ông này lại bá đạo như thế, ý thức chiếm hữu mạnh như thế ...

Chính lúc hai người chìm đắm trong ái tình ...

‘Phanh ...’ Một tiếng sập cửa lớn gần như làm rung chuyển cả căn biệt thự, sau đó là một tiếng rống ...

‘ Niest Ngân , anh đang làm gì thế?’

Tiếp theo đó là một tràng tiếng bước chân, sau đó thân thể nhỏ nhắn của Mặc Di Nhiễm Dung bị một đôi tay rắn chắc mạnh mẽ kéo lên.

Niếp Ngân trấn tĩnh nhìn lại, thì ra là Hoàng Phủ Ngạn Thương!

Mà sau lưng hấn là Lãnh Tang Thanh, cô gần như vào phòng cùng một lúc với Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Lãnh Tang Thanh dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn quanh căn phòng, sau đó ngây ngốc đứng yên ở đó.

Mặc Di Nhiễm Dung y phục không chỉnh tề đang được Hoàng Phủ Ngạn Thương ôm vào lòng.

‘Anh Ngạn Thương ...’ Cô không ngờ hấn lại trở về vào đúng lúc này.

Hoàng Phủ Ngạn Thương lửa giận bùng bùng, không trả lời cô mà vung quyền nhắm về phía Niest Ngân đánh tới ...

‘Đáng chết, anh lại dám bắt nạt Nhiễm Dung? Anh đúng là đồ cầm thú!’

Bàn tay hung hăng đánh qua bị Niest Ngân dễ dàng dùng tay chặn lại, sức tay của hấn quá mạnh, ngoài sức tưởng tượng của Hoàng Phủ Ngạn Thương.

‘Lãnh Thiên Dục cũng chỉ đánh ngang tay với tôi, chỉ bằng cậu mà muốn ra tay sao?’

Niếp Ngân vẻ mặt không vui đẩy hấn ra, qua một màn náo loạn vừa rồi, đầu óc của hấn bắt đầu tỉnh táo trở lại, sau khi nhìn một lượt mọi thứ, hấn bắt đầu nhăn mày ...

‘Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?’

‘Anh chiếm tiện nghi Nhiễm Dung, còn giả vờ vô tội?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương quả thực tức không chịu nổi, hấn tuy biết thân thủ Niest Ngân rất giỏi nhưng nhà Hoàng Phủ cũng không phải là dễ trêu.

Thấy hấn bước lên, Mặc Di Nhiễm Dung vội bước lên cản lại trước mặt hấn ...

‘Nhiễm Dung, em ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương không ngờ cô đã chịu thiệt thòi như vậy mà còn ra mặt dùm người đàn ông kia, trong lòng không khỏi nổi lên cơn ghen tức.

‘Anh Ngạn Thương, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung gấp gáp giải thích với hấn.

‘Không phải như anh tưởng tượng? Nhiễm Dung, em vì sao phải bênh vực hắn? Anh chỉ tin vào những gì anh nhìn thấy, vừa này rõ ràng là hắn ...’

‘Anh Ngạn Thương, đừng nói nữa ...’ Mặc Di Nhiễm Dung cảm thấy toàn thân vô lực, cô yếu ớt nói: ‘Anh phải biết, có lúc mắt nhìn cũng chưa chắc là thật đâu!’

‘Vậy rốt cuộc là chuyện gì chứ? Mặc Di tiểu thư ...’ Giọng Niếp Ngân rõ ràng là không vui, hắn nhìn về phía cô hỏi.

‘Anh ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe hắn hỏi câu này, lửa giận lại bốc lên.

‘Niếp tiên sinh, tất cả không liên quan đến anh, thật đó, anh ... anh nên rời khỏi đây trước đi ...’ Mặc Di Nhiễm Dung vội vàng lên tiếng, cô biết còn tiếp tục thế này, hai người đàn ông nhất định sẽ ra tay đánh nhau.

Niếp Ngân càng thêm hồ nghi.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Thương nắm chặt nắm tay, ‘Nhiễm Dung, hắn không thể rời khỏi đây được!’

‘Bỏ đi, anh Ngạn Thương, em sẽ giải thích tất cả với anh!’

Mặc Di Nhiễm Dung nói xong xoay người nhìn Niếp Ngân, ‘Niếp tiên sinh, thực xin lỗi ...’

Niếp Ngân còn đang muốn nói gì nhưng Lãnh Tang Thanh đã tiến đến níu cánh tay hắn ...

‘Đi thôi, ra ngoài rồi nói!’

Trong ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung lúc này tràn đầy bi thương.

232. Chương 237: Sự Tham Lam Trong Tình Yêu (3)

Ánh mặt trời vẫn chiếu những tia nắng rực rỡ lên thảm cỏ xanh, cơn gió buổi chiều có chút oi bức, thổi qua khiến cho hô hấp cũng trở nên khó chịu.

Sau khi đi khỏi biệt thự, Lãnh Tang Thanh giẫy tay Niếp Ngân ra, cầm đầu đi thẳng về phía xe.

‘Đứng lại!’ Niếp Ngân lạnh giọng quát sau lưng cô.

Lãnh Tang Thanh quay đầu nhìn về phía hắn, hai tay khoanh lại trước ngực, trong bộ quần áo đạo phố cùng cách trang điểm thế này, trông cô thanh thuần như một sinh viên.

‘Có chuyện gì?’ Giọng nói rõ là bất mãn.

Niếp Ngân bước đến, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt sắc bén như chim ưng không ngừng quan sát ...

Lãnh Tang Thanh thấy hắn im lặng thật lâu, chỉ lẳng lặng nhìn mình, trong lòng càng không vui, cô không nói gì thêm xoay người bước đi.

‘Anh có cho em đi chưa?’ Niếp Ngân kéo một góc áo cô lại, sau đó xoay cho cô đối diện với mình.

Lãnh Tang Thanh liếc hắn một cái, tức tối nói: ‘Này, Niếp đại thiếu gia, anh có chuyện gì thì thẳng thắn nói với em có được không? Anh cứ lẳng lặng nhìn như thế rốt cuộc là có chuyện gì?’

Niếp Ngân lạnh lùng hỏi: ‘Chuyện lúc này là thế nào?’

Lãnh Tang Thanh lại liếc hắn, trả lời không đâu vào đâu: ‘Áo của em sắp bị anh kéo rách rồi kia!’

Niếp Ngân buông tay nhưng vẫn đứng yên chờ cô trả lời.

Cô chỉnh lại y phục sau đó tức giận nói: ‘Anh làm chuyện tốt gì tự mình còn không nhớ rõ sao? Nào phải bảy tám mươi tuổi gì mà mau quên thế!’

Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn một cái, mở cửa xe ngồi vào.

Niep Ngân chau mày, vừa rồi xảy ra chuyện gì hắn không nhớ được chút gì, chỉ nhớ những chuyện sau khi Hoàng Phủ Ngạn Thương xuất hiện mà thôi.

Ngồi vào xe, hắn không vội nổ máy mà nhìn về phía Lãnh Tang Thanh: ‘Anh thật sự không rõ đã xảy ra chuyện gì, cho anh biết đi!’ Giọng hắn nhỏ nhẹ, như muốn làm hoà với cô.

Lãnh Tang Thanh thấy vẻ mặt thành khẩn của hắn, không giống như đang nói dối, nhưng nhớ lại một màn vừa xảy ra lúc nãy, cô thấy trong lòng rất khó chịu....

“Thực ra cũng chẳng có gì lớn lao, giữa nam và nữ nảy sinh tình cảm, có làm gì đó quá phận thì cũng là chuyện dễ hiểu thôi.... Chỉ là anh rất không may, gặp đúng lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương trở về!”

Câu nói của cô khiến cho Niep Ngân như rơi vào một tầng sương mù, trên gương mặt anh tuấn càng lộ vẻ khó chịu: “Đột chút em nói cái gì mà nam nữ nảy sinh tình cảm? Làm chuyện gì quá phận?”

“Này, Niep đại thiếu gia, anh được rồi đó! Ngay cả Ngạn Thương cũng không so đo với anh, sao anh lại phải như thế? Còn nói là không nhớ, gạt quỷ sao! Vừa nãy là ai suýt nữa đã đem con gái nhà người ta ăn sạch? Là chính mắt em nhìn thấy đó, còn giả được sao. Thật không dám tin, Niep Ngân, Niep tiên sinh cao cao tại thượng cũng có một ngày nảy sinh tình cảm thế này, bao nhiêu tình tứ lộ hết trên mặt rồi kìa!” Lãnh Tang Thanh thét lên một tràng bên tai hắn, vẻ mặt còn không vui hơn cả hắn.

Niep Ngân im bặt, hắn sững sờ rất lâu như cố nhớ lại nhưng cố đến mấy cũng không thể nhớ ra vừa nãy mình đã làm gì, chẳng lẽ là thật như lời Lãnh Tang Thanh đã nói sao?

Thấy hắn không nói gì, lửa giận trong lòng Lãnh Tang Thanh càng lớn, vốn cô cho rằng hắn sẽ lên tiếng biện bạch.

“Anh rốt cuộc có lái xe hay không?”

Niep Ngân thu tầm mắt lại, “Nếu như anh không đoán nhầm thì em rất vội đúng không?”

Nói xong câu này hắn có chút vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt không vui của cô.

“Em đương nhiên là vội rồi, mà còn là rất vội nữa!” Lãnh Tang Thanh tức tối nhìn đồng hồ trên tay.

“Ồ? Phải không? Theo như anh biết thì trước giờ em rất nhàn mà!” Mối Niep Ngân khẽ câu lên một đường cong.

Lãnh Tang Thanh trừng mắt nhìn hắn: “Thật là ngại quá Niep tiên sinh, để ngoài thất vọng rồi. Hôm nay em phải đi xem mắt cho nên vội lắm, sớm biết hôm nay đi cùng với anh làm chuyện siêu cấp nhảm nhí này, chẳng bằng em ở nhà tranh thủ thêm chút thời gian rang điểm cho đẹp còn tốt hơn!”

Niep Ngân nghe cô nói vậy, thân mình chợt ép sát về phía cô, hơi thở cường ngạnh nam tính thuộc về hắn rất nhanh bao phủ lấy cô.

“Thế nào, muốn đi xem mắt sao? Đừng có bảo anh đối tượng xem mắt của em là..... phụ nữ nha!”

“Cần gì anh lo. Em thích đàn ông hay thích phụ nữ đều không có liên quan gì đến anh!” Lãnh Tang Thanh ép người sát vào lưng ghế, dung ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn hắn.

“Ồ....” Niep Ngân nghe vậy thấp giọng nói: “Vốn là chuyện em đi xem mắt không có liên quan gì đến anh nhưng mà Lãnh Tang Thanh, em đừng quên trong khoảng thời gian này lời anh nói em phải tuân thủ vô điều kiện!”

“Em dựa vào cái gì mà phải tuân thủ?” Lãnh Tang Thanh ném cho hắn một câu đầy bất mãn.

“Em nói thử xem?” Niep Ngân cười nhạt, lưu loát nói.

Lãnh Tang Thanh không trả lời hắn, qua thật lâu mới dung giọng thoả hiệp nói với hắn: “Em nói này Niep tiên sinh, anh đừng có ép người quá đáng, đây là quyền tự do của em, với lại.... lần xem mắt này là anh hai sắp xếp, nếu như em không đi, em sẽ bị anh ấy....”

Cô chưa nói dứt lời thì Niep Ngân đã hung hăng nhấn chân ga, chiếc xe vùng lên chạy như bay.

Lãnh Tang Thanh giật cả mình, nhưng sau khi nhìn rõ phương hướng xe chạy, cô càng sợ hãi hơn, vội vàng kêu lớn: “Này, Niếp Ngân, anh mang em đi đâu vậy...”

“Câm miệng!” Nụ cười trên mặt Niếp Ngân sớm đã không còn, hân lạnh lùng buông hai chữ sau đó nhấn ga phăng phăng lái đi....

Trong căn biệt thự, không khí có chút ngột ngạt. Mặc Di Nhiễm Dung vô lực ngã nhào xuống sofa, trên gương mặt xinh đẹp sớm đã không còn chút huyết sắc nào, bàn tay đặt trên đùi cũng không ngừng run rẩy.

Hoàng Phủ Ngạn Thương vốn đang rất giận, hân thế nào cũng ghi không ra Mặc Di Nhiễm Dung vì sao lại lên tiếng bênh vực Niếp Ngân, một màn vừa nãy hân đều nhìn thấy vì vậy lòng càng đau khổ.

Nếu như hân về trễ hơn một chút nữa, vậy Nhiễm Dung chẳng phải đã...

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Thấy vẻ mặt thần thờ của cô, Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không nỡ trách, hân nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, đau lòng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô như muốn dung hơi ấm của mình an ủi cô.

Tuy hân có rất nhiều nghi vấn nhưng vẫn cố đè nén, chỉ kiên nhẫn ngồi bên cạnh cô an ủi.

Cảm nhận được sự bao dung của hân, Mặc Di Nhiễm Dung nhìn về phía hân, “Anh Ngạn Thương.... Thực ra.... Thực ra em....”

Cô ngập ngừng lên tiếng, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ khó xử và mặc cảm.

233. Chương 238: Sóng Gió Lúc Chuyển Trường (1)

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô như vậy, thở dài một tiếng nói, ‘Nhiễm Dung, anh không ép em phải nói những chuyện em không muốn, đừng quá khó xử như vậy!’

Nếu vì nhắc lại những chuyện đó mà khiến cô không vui, hân chẳng thà không nhắc đến.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn gương mặt sáng láng của hân, đôi mắt tràn đầy thâm tình của hân, trong lòng không khỏi dậy lên một niềm chua xót, cô nhẹ lắc đầu, ‘Không, em phải nói với anh, em phải cho anh biết em thật ra rất xấu xa, rất đáng ghét ...’

‘Nhiễm Dung ... đừng nói về mình như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô như vậy càng đau lòng.

‘Em không có nói sai, em chính là người xấu, em rất ích kỷ!’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung có chút nghẹn ngào.

Hoàng Phủ Ngạn Thương không nói nữa, chỉ lặng lẽ ôm cô vào lòng.

‘Anh Ngạn Thương, xin anh đừng giận Niếp Ngân , mọi chuyện đều không liên quan đến anh ấy!’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ như gió thoảng, cô dùng hết ý chí bắt mình không được khóc.

Tim Hoàng Phủ Ngạn Thương như bị ai xâu xé, hân vuốt nhẹ tóc cô: ‘Nhiễm Dung, hân không đáng được bênh vực!’

‘Không, không phải em bênh vực ...’ Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Thực ra mọi chuyện xảy ra ... anh ấy, anh ấy thật sự không biết ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy đẩy cô ra, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp.

“Nhiễm Dung, em có biết mình đang nói gì không?”

Hơi thở hân bỗng chốc trở nên gấp gáp, chẳng lẽ....

Mắt Mặc Di Nhiễm Dung xẹt qua một tia hối hận, giọng cực kỳ khỏ sở nói: “Vừa nãy là em... hạ Giáng Đầu!”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Ngạn Thương tưởng mình nghe nhầm, “Nhiễm Dung, em....”

“Là do em ích kỷ, khi em nghe anh ấy nói phải đi, em.... Em không có cách nào khống chế tình cảm của chính mình.... Em nhất thời xúc động cho nên hạ Tình Giáng với anh ấy, khi nãy là em khống chế tâm thần của anh ấy, em....” Nước mắt Mặc Di Nhiễm Dung đã tràn khoé mi.

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Thương đầy chua xót, lại vì cô mà đau lòng.

“Nhiễm Dung.... Em thật ngốc....”

Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung không ngừng run rẩy, “Em biết mình làm thế là rất không có đạo đức, anh Ngạn Thương, anh có biết không, thật ra em rất muốn ra tay nặng hơn nhưng.... Nhưng em không thể, em không thể dùng thủ đoạn hạ tiện như thế để có được tình yêu, em chỉ là tham lam muốn có được sự quan tâm của anh ấy trong phút chốc mà thôi....”

“Nhiễm Dung, ý em là Em....” Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng bất ngờ với lời tiết lộ của cô.

Mặc Di Nhiễm Dung khép mắt, đưa tay lau nước mắt trên mặt, nói: “Tình Giáng có nhiều mức độ khác nhau, em vừa nãy chỉ là hạ Tình Giáng ở cấp thấp nhất cho Niếp Ngân, tuy là em rất muốn anh ấy ở bên cạnh em suốt đời nhưng mà.... Nhưng mà em không thể.... Em không nhẫn tâm....”

Cô không thể nói tiếp nữa, thanh âm đã nghẹn nơi cổ họng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương vội đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, “Nhiễm Dung anh phải làm sao đây....”

“Anh Ngạn Thương, em....”

“Nhiễm Dung, nói anh nghe, anh phải làm sao mới có được em đây....”

“Em....” Lòng cô cũng khó chịu không kém gì hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ôm cô càng chặt hơn như chỉ sợ vừa buông tay cô sẽ biến mất vậy.

Buổi tối ở “Hoàng Phủ”, giờ là lúc giờ cơm tối sắp bắt đầu, Liên Kiều tung tăng chạy để phòng khách nhưng không vào mà cứ đi tới đi lui ngoài cửa.

“Liên Kiều à, đến đây ngồi với mẹ nào!” Triển Sơ Dung vẫy tay về phía cô.

“Dạ....” Liên Kiều không cam tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn bước đến sofa, ngồi bên cạnh Triển Sơ Dung.

“Thế nào, đang đợi Ngạn Tước sao? Con không phải là không biết, mỗi ngày nó đều làm việc đến tối mịt mới về!” Triển Sơ Dung áp tay cô trong tay mình, thân thiết nói.

“Nhưng Ngạn Tước hôm nay gọi điện cho con nói.... Tối nay sẽ về sớm!” Giọng Liên Kiều càng lúc càng nhỏ, không hiểu sao cứ nhắc đến hắn là tim cô lại đập thành thịch.

“Ha ha, thật là hiếm thấy!” Triển Sơ Dung nghe cô nói vậy, nụ cười trên môi càng tươi hơn, “Liên Kiều à, con vừa mới tỉnh lại, thân thể khô phục tốt rồi chưa?”

“A, thân thể hả?” Tâm trí Liên Kiều vẫn còn đang đắm chìm chìm trong những suy nghĩ về buổi tối hôm qua, nghe Triển Sơ Dung hỏi vậy, không ý thức buột miệng, “Dạ, không đau nữa....”

“Không đau nữa? Liên Kiều thân thể con còn chỗ nào không thoải mái sao?” Triển Sơ Dung bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc.

“A....” Liên Kiều lúc này mới phản ứng lại, lập tức đưa tay bịt miệng, gương mặt nhỏ nhắn tức thì đỏ rực.

Trời ạ, mình vừa nói cái gì chứ? Lại nói....

Xấu hổ chết được!

“Liên Kiều, rốt cuộc là có chuyện gì? Đừng làm mẹ sợ nha!” Triển Sơ Dung lo lắng hỏi.

Nãy giờ ngồi bên cạnh lắng lắng xem báo, lúc ày Hoàng Phủ Ngạn Ngự mới ngẩng đầu lên, dung ánh mắt nghi hoặc nhìn Liên Kiều.

“Con.... Con....” Liên Kiều ấp a ấp úng, xấu hổ đến nỗi không biết phải làm sao.

Lúc này Hoàng Phủ Anh nãy giờ vẫn ngồi im, giờ mới nhàn nhạt nói: “Mẹ à, mẹ hỏi chị dâu như vậy chị ấy sẽ xấu hổ lắm!”

“Anh Anh, con nói gì mẹ nghe không hiểu!” Triển Sơ Dung nghe cô nói vậy càng ngỡ ngàng.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt phức tạp, sau đó mới đáp lời bà: “Đơn giản thôi mà, tối hôm qua anh hai với Liên Kiều mới chính thức động phòng!”

“Cái gì?” Cả Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngạn Ngự cùng thất thanh kêu lên.

Liên Kiều giương đôi mắt ngây thơ nhìn phản ứng của hai người.

“Liên Kiều, Anh Anh nói là thật sao?”

Triển Sơ Dung ngạc nhiên hỏi, sao lại có thể chứ? Hai đứa này cũng không phải là mới kết hôn ngày hôm qua, hơn nữa..... trước đó không phải chúng nó đã....

Liên Kiều xấu hổ đến nỗi không dám nói gì, giấu mặt vào hai tay, nhẹ gật đầu.

“Trời ạ.... Con khâm phục anh hai quá rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Ngự vẻ mặt sùng bái ói, “Nhưng đây quả thực không phải phong cách của anh hai nha!”

“Liên Kiều, sao lại thế được? Con và Ngạn Tước không phải sớm đã có.... Ách, quan hệ rồi sao?” Triển Sơ Dung lòng đầy nghi vấn.

“A? Gì? Con.... Mẹ, người đang nói gì vậy?” Liên Kiều cũng đầy nghi hoặc nhìn Triển Sơ Dung.

Triển Sơ Dung vừa định lê tiếng thì đã nghe một giọng nói trầm ấm quen thuộc cất lên....

“Mẹ, đó là Cung Quý Dương tung hoả mù thôi!”

234. Chương 239: Sóng Gió Lúc Chuyển Trường (2)

Giọng nói là của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn cởi áo khoác đưa cho người làm sau đó đi vào phòng khách.

‘Ngạn Tước ...’

Liên Kiều thấy hắn đã về, vội vàng chạy nhanh đến, rúc vào lòng hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay giữ lấy người cô, tròng mắt đặt một nụ hôn lên trán, dịu dàng hỏi: ‘Có nhớ anh không?’

‘Ừm, rất nhớ!’ Liên Kiều không chút giấu diếm, bao nhiêu tình cảm trong lòng đều bộc lộ ra hết.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy hết sức ấm áp, hắn trước giờ chưa từng nghĩ đến tình cảnh này ... bận rộn cả ngày, tan sở trở về đã thấy cô vợ xinh đẹp như một cánh bướm bay đến đón mừng.

Lúc chưa biết đến tình yêu, hắn cũng thường nghe Lăng Thiệu Đường nhắc đến chuyện này nhưng lúc đó hắn hoàn toàn không hiểu được tâm tình hạnh phúc của bạn mình từ đâu mà có, nhưng giờ hắn đã hiểu hết rồi.

Không chút ngại ngùng đặt một nụ hôn thật sâu trên môi cô, tham luyến hưởng thụ sự ngọt ngào từ cô.

‘Khụ khụ ... haizzz, em nói này, anh hai, anh cũng nên kiềm chế một chút chút, trước mặt đứa em trai chưa lấy vợ sinh con này mà thể hiện tình cảm như thế có phải là hơi quá đáng không?’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự đặt tờ báo xuống, giọng oán trách.

Liên Kiều xấu hổ giấu mặt vào ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước còn hần thì một vẻ “chẳng sao cả”, cười nhạt nói: ‘Ngạn Ngự, theo như anh biết, bạn gái của em cũng không ít, đừng có ở đây mà nói mấy lời dư thừa!’

Nói xong liền dìu Liên Kiều đi về phía sofa cùng ngồi xuống.

‘Đúng đó đúng đó, Ngạn Ngự, tuổi của con cũng không nhỏ nữa, cũng đến lúc có bạn gái rồi, nếu như tình cảm chín chắn rồi thì mang về cho cha mẹ gặp đi! Bây giờ anh hai con đã kết hôn rồi, kế tiếp sẽ là con rồi!’ Triển Sơ Dung cũng thúc hối hần.

‘Ngưng ngưng ngưng! Mẫu thân đại nhân, chủ đề liên quan đến con có thể tạm ngưng được không? Con hứa với mẹ, chỉ cần tìm được người thích hợp con sẽ lập tức đưa về gặp mẹ, vậy được rồi chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự vội vàng lên tiếng ngắt lời Triển Sơ Dung.

“Cái thằng con này!” Triển Sơ Dung tức tối đánh hần một phát, “Con đó, lần nào cũng như vậy, vừa nhắc đến chuyện này liền tìm cách chuyển chủ đề. Mẹ không cần biết, trễ nhất là cuối năm nay con phải đưa bạn gái về gặp mẹ, bằng không mẹ sẽ không nhân nhượng nữa, trực tiếp sắp xếp coi mắt!”

“A? Cuối năm nay? Trời ơi, mẹ giết con luôn cho xong! Nhanh như vậy con biết đi đâu tìm con dâu ẹ đây?” Hoàng Phủ Ngạn Ngự ai oán nói.

“Chuyện này mẹ không biết, bạn gái của con nhiều như thế, chẳng lẽ không có người nào thích hợp sao?” Triển Sơ Dung chau mày nói.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự liếc mắt nhìn bà: “Mẹ, mấy người đó chỉ là đùa vui thôi, làm sao mà cho là thật được?”

“Tiểu tử, cái gì không học lại đi học cái trò yêu đương nhăng nhit này. Mẹ không cần biết, dù sao lời mẹ đã nói con phải nghe, nếu cuối năm nay còn không đưa con dâu về gặp mẹ, vậy thì chuẩn bị đi coi mắt đi!” Triển Sơ Dung cứng rắn nói.

“Coi mắt? Nói trắng ra là hôn nhân thương mại đi, làm gì có tình yêu chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Ngự một bụng bực dọc lên tiếng.

Câu nói của hần khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước bất mãn, “Ngạn Ngự, câu này của em không đúng rồi, anh và Liên Kiều cugx là liên hôn đầy thôi, nhưng anh và cô ấy vẫn có tình yêu mà!”

“Hắc hắc....” Hoàng Phủ Ngạn Ngự cười gian xảo, “Anh hai, chỉ sợ chị dâu về mặt này còn quá đơn thuần đi!”

Liên Kiều không hiểu lời hần nói, trở mắt nhìn hần.

“Chuyện này một lời không nói hết được, ít nhất thì anh cugx tìm thấy tình yêu của mình, hơn nữa, Thiếu Đường và Kỳ Hinh cũng là hôn nhân thương nghiệp, bây giờ em cũng thấy đó, hai người họ thật khiến người ta hâm mộ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười sáng khoái nói.

“Đúng vậy đúng vậy, tình yêu của bốn người đều khiến người ta hâm mộ, mấu chốt là các anh may mắn cho nên mới tìm được những cô gái tốt như vậy, em nha.... Haizzz, chỉ có thể tiếp tục tìm thôi!” Hoàng Phủ Ngạn Ngự ngả người lên ghế sofa tha thỏ.

Nghe đến đây mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi lộ nét đắc ý.

Lúc này Triển Sơ Dung chợt dung sức vỗ mạnh lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Hần giật bắn người.

“Mẹ, sao tự dưng mẹ lại đánh anh hai chứ?” Hoàng Phủ Anh đau lòng nói.

“Con đó, tên tiểu tử này, cố ý chuyển đề tài đúng không? Nói, con với Liên Kiều chuyện là thế nào? Mẹ nghe Anh Anh nói, các con hôm qua mới...”

“Mẹ!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười khổ nói, “Chuyện này có gì đáng bàn bạc đâu chứ? Sớm hay muộn không phải cũng như nhau cả sao?”

“Sao lại gioogs nhau được chứ? Mẹ còn tưởng sớm được bế cháu, bây giờ thì tốt rồi, các con hôm qua mới... thật tức chết ta mà, chẳng lẽ không nên đánh cho con tỉnh sao?” Triển Sơ Dung lại vung tay lên lần nữa.

Liên Kiều ngơ ngác nhìn một màn đang diễn ra, cô chẳng hiểu mọi người đang nói cái gì.

“Mẹ, người yên tâm, nhất định sẽ có ẹ bé mà!” Hoàng Phủ Ngạn Tước giọng chắc chắn.

“Bao giờ?” Triển Sơ Dung nóng ruột hỏi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều, ám muội hỏi: “Nha đầu, nghe rõ chưa? Mẹ đang mong có cháu kìa, em chuẩn bị xong chưa?”

“A? Chuẩn bị cái gì?” Liên Kiều bị bọn họ làm cho đầu óc quay cuồng, ngơ ngác hỏi.

“Nha đầu ngốc...” Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, “Chuẩn bị... sinh cháu cho nhà Hoàng Phủ đó!”

“Ách...” Mặt Liên Kiều lập tức đỏ rực, cô xấu hổ nói: “Con... con không biết...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn dáng vẻ này của cô, buồn cười quay đầu nhìn Triển Sơ Dung nói: “Yên tâm đi mẹ, con đảm bảo sẽ rất nhanh thôi!”

“Được, vậy mẹ yên tâm rồi!” Triển Sơ Dung cười không khép miệng được, bà đã mong đợi ngày đó lâu lắm rồi.

Mọi người ai vui mặc ai chỉ có Hoàng Phủ Anh sắc mặt ảm đạm, nhất là khi cô nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thâm tình của hptu khi nhìn Liên Kiều, lòng cô như đeo một tảng đá....

Đúng lúc này, chợt nghe người làm cất tiếng chào: “Đại tiểu thư đã về rồi!”

Tiếp đó là tiếng giày cao gót của Hoàng Phủ Ngưng thanh thúy vang lên, có chút gấp gáp.

“Tiểu Ngưng, con... con sao vậy?” Triển Sơ Dung đang muốn gọi con gái qua nhưng nhìn thấy mặt cô đầy nước mắt vội hỏi.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào người Hoàng Phủ Ngưng.

“Mặc kệ con!” Hoàng Phủ Ngưng hung hăng đưa tay lau nước mắt, bước thẳng về phía cầu thang.

“Tiểu Ngưng...” Triển Sơ Dung lo lắng đứng dậy định đuổi theo.

Quản gia chị Phúc đã vượt lên, “Đại tiểu thư, đã sắp ăn cơm rồi...”

“Tôi không ăn, không được tôi cho phép, không ai được làm phiền!” Hoàng Phủ Ngưng tâm tình không tốt lắm, dùng dằng bước lên cầu thang.

“Cái này...” Triển Sơ Dung định đi theo cô.

“Mẹ, thôi đi! Tiểu Ngưng cũng lớn rồi, chắc không có việc gì đâu, chúng ta ăn cơm thôi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cản bà lại.

Triển Sơ Dung nhìn lên lâu, thở dài một tiếng rồi gật đầu.

235. Chương 240: Sóng Gió Lúc Chuyển Trường (3)

Sau khi ăn cơm tối, ai nấy tản ra lo chuyện của mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đẩy cửa phòng, trong căn phòng ngủ rộng lớn nào thấy bóng dáng của Liên Kiều đâu, vừa định đi tìm thì đã nghe bên ngoài vọng đến tiếng cười vô tư vô lự của Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dựa người vào bức tường trang trí bằng thủy tinh nhìn về Liên Kiều đang cách mình không xa.

Trước màn hình lớn, cô đang ngồi mải miết chơi trò chơi trên mạng, rõ ràng là đang chơi cùng đám bạn trên mạng, mỗi một lần hoàn thành nhiệm vụ cô đều cười đến không khép miệng được.

Hắn cố ý hắng giọng mấy lần nhưng đợi thật lâu cũng chẳng thấy Liên Kiều có phản ứng. Cô hoàn toàn đắm mình trong trò chơi, không chút để mắt đến người nãy giờ đứng ngoài cửa.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện ra nét không vui. Hắn bước đến, thân hình cao lớn chắn giữa Liên Kiều với màn hình, sau đó thuận tay tắt luôn màn hình.

‘Này ...’ Đang chơi hết sức hưng phấn thấy vậy Liên Kiều liền lên tiếng phản kháng, vẻ mặt đầy bất mãn nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Anh sao lại ...’ Ngơ ngác một lúc cô mới lên tiếng.

‘Về phòng, anh có chuyện cần nói với em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước xong không đợi cô trả lời mà bước thẳng về phía cửa.

Rõ ràng là hắn không vui với thái độ lạnh nhạt của cô.

“Gì vậy chứ?” Liên Kiều không hiểu quay đầu nhìn theo bóng hắn, còn chưa nỡ rời khỏi trò chơi mà đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước quay lại, ánh mắt thâm thúy liếc về phía cô, trên môi xẹt qua nụ cười như có như không, “Em có thể chọn, tiếp tục chơi hay đi về phòng, nhưng mà hậu quả.... Em tự gánh!”

“Được rồi được rồi! Theo anh là được chứ gì!” Liên Kiều không chịu nổi vẻ mặt u ám cùng lời đe dọa của hắn, cô đứng dậy, miệng lẩm bẩm: “Thật đáng ghét...”

“Câu cuối cùng em vừa nói gì, anh nghe không rõ?” Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ câu lên một đường cong đẹp đẽ, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chằm chằm.

“Đâu có đâu, em đâu có nói gì, là anh nghe nhầm thôi!” Liên Kiều cười gian xảo, chạy vượt lên, bỏ lại Hoàng Phủ Ngạn Tước mặt mày nhăn nhó sau lưng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước này, lỗ tai cũng quá nhạy đi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ biết lắc đầu nhìn theo bóng lưng cô.

“Anh nói cái gì?”

Tiếng thét của Liên Kiều phá vỡ sự yên tĩnh trong căn biệt thự.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn ung dung dựa người vào sofa, nụ cười có chút ôn nhu lại có chút bá đạo.

“Thế nào, em không nghe rõ sao? Vậy được, anh nhắc lại lần nữa, sáng mai anh dẫn em đến một trường đại học ở đây làm thủ tục chuyển trường, chiều nay nhà thiết kế và thợ trang điểm sẽ đến đây giúp em chuẩn bị, tối nay em đi cùng anh tham gia một buổi tiệc!”

“Không được!”

Hắn vừa nói dứt lời Liên Kiều đã dứt khoát lên tiếng.

“Không được?” Mày kiếm nhẹ gương, “Chuyện gì không được?”

“Chuyển trường đó! Em sao có thể chuyển trường chứ?” Gương mặt trắng nõn bởi vì tranh luận mà phồng hồng.

“Vì sao không được? Anh nghĩ không ra lý do nào mà không thể chuyển trường!” Giọng hắn vẫn trầm âm như rượu nồng, trên mặt lộ ra biểu tình mà cô không thể đoán được.

Liên Kiều tức tối giẫm chân, “Tóm lại... em nói không được là không được, em không muốn chuyển trường!”

“Nha đầu, liên quan đến chuyện này chúng ta trước đây đã từng thảo luận rồi, bất luận thế nào, đây đã là chuyện đã quyết định rồi, đừng có nháo nữa, ngoan ngoãn nghe lời đi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn kiên trì.

Cô không cãi hấn nữa nhưng vẻ giận dỗi lộ rõ trên mặt, nghĩ chắc trong lòng cũng ngàn vạn lần không vui.

Mới Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một nụ cười hài lòng, hấn đứng dậy, cầm lấy một phần văn kiện đẩy đến trước mặt Liên Kiều, “Đây là tài liệu và thủ tục chuyển trường, anh đã giúp em điền xong rồi, em yên tâm, giảng viên của trường đại học này đều là những người nổi tiếng trong ngành, đối phó với tiểu nha đầu nghịch ngợm như em nghĩ chắc không có vấn đề gì.”

Liên Kiều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn hấn....

Người đàn ông này sao lại có thể thế được chứ, chưa được sự đồng ý của cô mà đã tự ý quyết định chuyển trường thay cô.

Chuyện này.... Quả thật quá sức tưởng tượng rồi!

“Này Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật quá đáng!”

Cô rút cuộc nhịn không nổi nữa lên tiếng, “Em vẫn chưa đồng ý chuyển trường mà, anh sao lại có thể tự ý quyết định chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười đặt tư liệu trở lại trên bàn, nhàn nhả khoanh tay nhìn cô, “Vây em nói thử xem, tại sao không thể chuyển trường?”

Thấy hấn không có vẻ gì là giận dữ, Liên Kiều liền lớn mật nghênh mặt, “Rất đơn giản, bởi vì ở Hồng Kông em còn có bạn bè!”

“Còn gì nữa không?” Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn bình tĩnh.

“Hết rồi!” Liên Kiều dứt khoát trả lời.

“Chắc chắc....” Hấn cười, “Nha đầu, chắc em cũng biết chỉ dựa vào điểm này không đủ để anh thay đổi quyết định đâu!”

Liên Kiều gấp đến đâu óc quay mòng mòng, tức tối nói: “Tóm lại là.... anh bắt nạt em!”

Thấy cô như vậy hấn không nở đùa nữa, tiến đến ôm cô từ phía sau, trêu mếu hôn lên mái tóc đen nhánh của cô.

“Nha đầu, như vậy không tốt sao, đừng quên em bây giờ đã là vợ anh!”

“Vây thì sao chứ?”

Giọng cô bởi vì giọng nói trầm ấm của người nào đó cùng vòng tay ấm áp quen thuộc mà trở nên nũng nịu, tim cũng mềm nhũn.

Thân thể chợt bị người nào đó xoay lại để cô nhìn vào mắt hấn, “Em nói như vậy không sợ anh đau lòng sao, chẳng lẽ em muốn anh với em hai người sống ở hai nơi sao? Em đã gả cho anh rồi thì phải ở bên cạnh anh chứ, anh đi đâu em phải theo đó mới đúng!”

“Nhưng mà.... Nhưng mà em đã hẹn với học trưởng Kiều Trị rồi, phải trở về trường báo danh mà!” Liên Kiều rầu rĩ nói.

Nghe câu này, nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước đông cứng lại....

“Em với Kiều Trị vẫn còn liên hệ?”

Liên Kiều chợt cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng không hiểu sao lại thấy lo lắng.

“Em....”

Áp a áp úng một lúc mới dè dặt nói: “Là học trưởng gọi điện thoại cho em, em không có chủ động liên lạc....”

Thấy biểu tình của hấn, hình như là không thích học trưởng Kiều Trị lắm thì phải.

Bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước trượt xuống vai cô, bấu chặt....

“Đây là lần cuối cùng, nghe rõ chưa?”

Thấy hắn bất thành linh nổi nóng, Liên Kiều giật mình nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng gật đầu.

236. Chương 241: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn (1)

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, nét lạnh lùng trên mặt hắn hơi giãn ra, bàn tay to đặt trên vai cô khẽ vỗ một cái, nói: ‘Vây mới ngoan!’

Trong lòng Liên Kiều vẫn còn có chút ảm ức, muốn nói gì đó nhưng đã bị tiếng chuông điện thoại của Hoàng Phủ Ngưng Tước vang lên ngăn lại.

Tranh thủ lúc hắn nghe điện thoại, cô lên ra ngoài muốn tìm một chỗ vắng vẻ ngồi bình ổn lại tâm trạng không vui của mình.

Đi ra khỏi biệt thự, bên ngoài màn đêm đã sớm buông xuống, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống bóng cô.

Liên Kiều bất tri bất giác đi về phía vườn hoa, chợt nghe văng vẳng đâu đó có tiếng khóc.

Cô ngừng bước chân, trong lòng sợ run.

Nơi này sao lại có tiếng khóc chứ?

Sự tò mò cuối cùng chiến thắng nỗi sợ hãi, cô lần theo hướng tiếng khóc ... nhất thời đôi mắt xinh đẹp tròn to.

Trời ạ, hình như tiếng khóc là của một phụ nữ.

Cái này ...

Hai chân cô run run, hàm răng va vào nhau lập cập ...

Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ... là ma nữ?

Nghĩ đến đây, tóc gáy cô đều dựng lên.

Nhưng mà ...

Nghe kỹ lại, tiếng khóc của “nữ quỷ” này nghe có chút quen thuộc.

Vốn đang định xoay người bước đi chợt xoay lại, tuy cô nhút nhát nhưng dù sao cũng là một cô gái lòng dạ tốt bụng, nghe tiếng khóc ủy khuất của ai đó, đương nhiên là không thể ngồi yên mà nhìn, cho nên, suy nghĩ một lúc vẫn quyết định thu hết dũng khí bước đến ...

Dưới ánh trăng mờ mờ có thể thấy được bóng một cô gái ngồi trên chiếc ghế gỗ trong vườm hoa, mái tóc dài óng ả xoa trên bờ vai đang run run.

Liên Kiều tròn mắt ... sao lại là cô ấy chứ?

Qua rất lâu Liên Kiều mới phản ứng lại được, cô bước về phía bóng người đang khóc đó.

Cái bóng trong vườn hoa bị tiếng chân Liên Kiều đánh động, ngẩng đầu lên nhìn liền thấy đôi mắt đầy vẻ hiều kỳ của cô ...

‘Hoàng Phủ Ngưng, em ... không sao chứ?’ Trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

Hoàng Phủ Ngưng thấy người đến là Liên Kiều, vội đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu lên lạnh giọng nói: ‘Em thì có thể có chuyện gì chứ?’

‘Nhưng mà em ngay cả cơm tối cũng không ăn, bây giờ lại trốn ở đây khóc? Nhất định là em gặp phải chuyện gì đau lòng lắm có phải không?’ Liên Kiều bước đến ngồi bên cạnh cô, thân thiết hỏi.

‘Chị ngồi bên cạnh em làm gì?’ Hoàng Phủ Ngưng thấy cô ngồi xuống, kinh ngạc hỏi.

‘Haizzz ...’ Liên Kiều thở dài một tiếng, ‘Dù sao tâm trạng của chị cũng không tốt hơn em bao nhiêu, chẳng bằng ở ngồi đây nói chuyện với em!’

‘Tâm trạng của chị không tốt?’

Hoàng Phủ Ngưng liếc cô một cái, ‘Người vô tư vô như chị làm sao lại tâm trạng không tốt được chứ?’

‘Đương nhiên là cũng có lúc tâm trạng của chị không tốt rồi, như bây giờ vậy nè!’ Liên Kiều nhún vai, thuận tay ngắt một bông hoa đưa lên mũi.

Hoàng Phủ Ngưng vốn không biết nên cư xử với người chị dâu này thế nào, lại nhớ đến những hành động kỳ quái của Liên Kiều trước đây nên dùng giọng lạnh lùng nói: ‘Chị đã rất hạnh phúc rồi, trong nhà người nào cũng thương chị, nhất là anh hai, vậy còn chưa đủ sao?’

‘Haizzz ...’

Liên Kiều nhìn cô, híp đôi mắt màu tím, nói thẳng: ‘Em có cần phải đối xử với người khác lạnh lùng như thế không? Chị đoán em nhất định là làm cho đàn ông chán ghét lắm!’

Cô vốn chỉ định đùa với Hoàng Phủ Ngưng một câu, nào ngờ ...

‘Liên Kiều, chị dựa vào đâu mà dám nói như vậy? Tại sao ngay cả chị cũng nói như vậy? Chị ... chị ...’ Sắc mặt Hoàng Phủ Ngưng chợt thay đổi, cô úp mặt lên lưng ghế, khóc thảm thiết.

‘Chị ...’

Liên Kiều sững sờ, qua một lúc lâu cô mới phản ứng lại kịp, vội vàng nhích người qua an ủi: ‘Xin lỗi em, Tiểu Ngưng, chị ... chị không phải là cố ý nói em như vậy, chị ...’

‘Vậy chị còn muốn thế nào?’ Hoàng Phủ Ngưng ngẩng đầu, nước mắt doanh tròng nhìn cô, ‘Đừng cho rằng em không biết trong lòng chị đang nghĩ gì, thấy em như vậy chị vui lắm phải không?’

‘Chị sao lại vui chứ?’

Liên Kiều chau mày, ‘Tuy rằng hai chúng ta từng có tranh chấp nhưng dù sao cũng là người một nhà, bây giờ nhìn thấy em khóc, đương nhiên là chị phải quan tâm hỏi han rồi!’

‘Quan tâm? Em thấy là thấy người ta gặp họa mà vui mừng mới đúng, tất cả mọi người đều như vậy, Alvin cũng như vậy, các người đều đáng ghét, em ...’ Nói đến đây, giọng Hoàng Phủ Ngưng chợt nghẹn ngào.

Liên Kiều bị tiếng khóc của cô làm cho tay chân luống cuống, ‘Tiểu Ngưng, đợi chút ... Alvin? Là ai? Ai là Alvin?’

‘Ai nói Alvin?’ Hoàng Phủ Ngưng theo phản xạ vô điều kiện vội vàng phủ nhận.

‘Rõ ràng là em vừa nói mà, là em nhắc đến Alvin cái tên này mà!’ Liên Kiều vội trả lời.

Hoàng Phủ Ngưng hung hăng lau nước mắt, ‘Không có, em không có nhắc đến hần, em không biết hần!’

Phản ứng của cô càng làm Liên Kiều hoài nghi ...

‘Tiểu Ngưng ... “hần” mà em vừa nhắc chính là Alvin sao? Alvin là một người đàn ông phải không? Là ... bạn trai của em sao?’

‘Sao chị lại biết?’ Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy đứng bật dậy nhìn cô với ánh mắt không thể tin được.

Liên Kiều nhún vai: ‘Chị chỉ đoán thôi, khẩn trương vậy làm gì?’

Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy, ngồi xuống dè dặt đánh giá cô một lượt.

‘Em không sao chứ? Sao nhắc đến người đàn ông đó lại có phản ứng lớn vậy? Chẳng lẽ hần bắt nạt em? Nhưng mà ...’ Liên Kiều cực kỳ tò mò: ‘Em thật sự có bạn trai sao?’

‘Liên Kiều, chị thật nhàm chán!’ Hoàng Phủ Ngưng chau mày nói, một loạt câu hỏi của Liên Kiều làm cô nhức đầu.

Liên Kiều bấu môi, thở dài một tiếng đứng dậy, ‘Vây thì thôi, coi như chị nhiều chuyện, em cứ từ từ khóc, chị về phòng đây!’

Nói xong cô xoay người bước ra khỏi vườn hoa.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn theo bóng cô, trong lòng chợt dâng lên một nỗi cô đơn và trống rỗng ...

‘Liên Kiều ...’ Tiếng kêu của cô không lớn nhưng không khó nhận ra sự gấp gáp trong đó.

Vừa đi ra khỏi vườn hoa không xa, Liên Kiều nghe tiếng kêu liền đứng lại, xoay đầu nhìn cô: ‘Em gọi chị?’

Hoàng Phủ Ngưng yếu ớt gật đầu, ‘Chị ... có thể ở đây nói chuyện với em không?’

Liên Kiều nghe vậy liền gật đầu, đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống.

‘Tiểu Ngưng, hôm nay lúc em về nhà chị đã thấy không ổn rồi, khóc đến đỏ cả mắt, chị thấy mẹ rất lo cho em! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?’

237. Chương 242: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn (2)

‘Em ... em ...’ Hoàng Phủ Ngưng không biết nên nói thế nào, chỉ không ngừng rơi nước mắt .

Liên Kiều cũng không dám hỏi thúc cô, tuy trong lòng cũng gấp nhưng cũng hiểu chuyện, không lên tiếng chỉ đưa khăn tay giúp cô lau nước mắt.

‘Tiểu Ngưng, đừng khóc nữa, có phải em và Alvin mà em nói có quan hệ gì không?’

Mắt mũi Hoàng Phủ Ngưng đều khóc đến đỏ ửng, cô nhận lấy khăn tay trong tay Liên Kiều hung hăng lau nước mắt, ‘Thực ra chị đoán đúng rồi đó, Alvin đúng là bạn trai của em ...’

‘À? Em thật sự có bạn trai rồi?’ Liên Kiều tuy đoán được nhưng nghe chính miệng cô thừa nhận cũng không khỏi giật mình, ‘Nhưng vì sao em không cho người nhà biết?’

Hoàng Phủ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô: ‘Trên đời này chắc cũng chỉ có chị ngây thơ như vậy, em cũng không phải là lần đầu yêu đương, chẳng lẽ mỗi lần có bạn trai đều phải nói cho người nhà biết sao?’

Liên Kiều nghe vậy kinh ngạc đưa tay bịt miệng, ‘Trời ạ, Tiểu Ngưng, em yêu đương nhiều lần rồi sao?’

Dường như hiểu được suy nghĩ đơn thuần của Liên Kiều, Hoàng Phủ Ngưng cười khổ: ‘Liên Kiều, em hỏi chị, trước khi kết hôn với anh hai chị có thích người con trai nào khác chưa?’

‘Đương nhiên là có rồi!’

Liên Kiều không cần suy nghĩ trả lời ngay, ‘Chị thích học trưởng Kiều Trị, nhưng anh hai em vừa này còn cấm chị không được có bất kỳ liên hệ nào với học trưởng nữa, hừm, đúng là bá đạo mà!’

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, ‘Anh hai trước giờ bá đạo như vậy quen rồi, nhưng làm như vậy nói lên rằng anh ấy yêu chị thôi mà! Hơn nữa, em cũng nhận ra ... chị cũng yêu anh hai!’

Liên Kiều lần này cũng không cần suy nghĩ, gật đầu: ‘Đúng vậy!’

Hoàng Phủ Ngưng thấy cô thừa nhận nhanh như vậy, không khỏi có chút lo lắng hỏi lại: ‘Liên Kiều, có thật là chị yêu anh hai không?’

‘Đương nhiên!’ Liên Kiều nói rất chắc chắn.

‘Vây học trưởng Kiều Trị mà chị nói thì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng vẫn luôn cảm thấy người chị dâu này không hiểu gì về tình yêu.

‘Học trưởng Kiều Trị à ... chị rất thích hẳn! Nhưng mà ... nếu như Hoàng Phủ Ngạn Tước không thích thì chị cũng không thích!’ Liên Kiều hơi có chút buồn bã.

Hoàng Phủ Ngưng sững sờ, một lúc sau mới hỏi tiếp: ‘Liên Kiều, vậy em hỏi chị, nếu như chị thích học trường Kiều Trị như vậy, vậy chị có muốn gả cho anh ta không?’

‘Sao có thể chứ? Chị đã kết hôn rồi mà!’ Liên Kiều cảm thấy cô hỏi câu này rất dư thừa, xua tay nói.

Hoàng Phủ Ngưng liếc nhìn cô, ‘Làm ơn đi, em chỉ nói là nếu như thôi, nếu như chị không gả cho anh hai, vậy chị có muốn kết hôn với Kiều Trị không?’

Liên Kiều chống tay lên cằm, suy nghĩ cặn kẽ một lúc mới lắc đầu: ‘Không!’

‘Tại sao?’ Hoàng Phủ Ngưng hỏi tiếp.

‘Ừm ...’ Liên Kiều vắt óc suy nghĩ một câu trả lời thích đáng, ‘Bởi vì ... bởi vì chị thích ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước hơn, trên người anh ấy có ... có mùi vị của “ông xã”!’

‘Mùi vị của ông xã?’ Hoàng Phủ Ngưng nghe cô nói vậy liền giật mình, đây là lý luận kiểu gì chứ?

‘Đúng vậy đó, chỉ cần Hoàng Phủ Ngạn Tước ở bên cạnh chị, chị liền cảm thấy an tâm, trên người anh ấy có một mùi vị làm chị có cảm giác an toàn!’ Liên Kiều vẫn chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Hoàng Phủ Ngưng thấy cô như vậy, hơi mỉm cười: ‘Liên Kiều, chị biết không, không biết có bao nhiêu người mong được hạnh phúc như chị đó, bởi vì một người phụ nữ quan trọng nhất là tìm thấy một người đàn ông có thể inh cảm giác an toàn!’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, ‘Đúng đó, còn em thì sao, em còn chưa tìm thấy sao?’

Hoàng Phủ Ngưng nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng: ‘Thực ra trong lòng em cũng có một đàn ông, chỉ tiếc là ... anh ta mãi mãi không thuộc về em!’

‘Em nói người đàn ông đó là Alvin phải không?’ Liên Kiều dè dặt hỏi lại.

Chắc là phải rồi, bằng không sao em ấy lại đau lòng đến thế?

Hoàng Phủ Ngưng chau mày, ‘Làm sao là hẳn được chứ? Hẳn ngay cả xách giày cho người đàn ông trong lòng em còn không xứng nữa là!’

‘À?’ Liên Kiều đưa tay bịt miệng chặn lại tiếng kêu kinh ngạc.

‘Người đàn ông mà em nói không phải ai khác mà là bạn thân của anh hai ... Lăng Thiếu Đường!’ Hoàng Phủ Ngưng nhẹ thốt một câu, sau đó nhìn Liên Kiều, ‘Em ngốc lắm phải không?’

‘Lăng Thiếu Đường?’ Liên Kiều giật mình hỏi lại: ‘Tổng giám đốc của Lăng thị, Lăng Thiếu Đường? Em sao lại thích anh ta được chứ?’

‘Sai! Em không phải là thích anh ấy, mà là yêu, em yêu anh ấy!’ Hoàng Phủ Ngưng chém đinh chặt sắt nói.

‘Ách?’ Liên Kiều sững sờ, Hoàng Phủ Ngưng yêu Lăng Thiếu Đường? Vậy Alvin là thế nào nữa?

Hoàng Phủ Ngưng nói xong, tự cười giễu mình, ‘Em biết chị nhất định sẽ cho rằng em rất ngốc, em cũng biết em với anh ấy vĩnh viễn không thể nào, trong mắt anh ấy, trong tim anh ấy chỉ có một Kỳ Hinh, em làm sao có cơ hội chứ?’

‘Lăng Thiếu Đường hẳn ... có tốt đến vậy không?’ Về mặt Liên Kiều không tán đồng, hỏi lại.

‘Đương nhiên rồi, anh ấy là người đàn ông ưu tú nhất!’

Trong mắt Hoàng Phủ Ngưng tràn đầy tình ý, ‘Anh ấy là người đàn ông có thể khiến phụ nữ mất đi lý trí trong phút chốc, ngay cả khí thế sự cuồng ngạo của anh ấy cũng sẽ khiến phụ nữ mê đắm ...’

Liên Kiều không hiểu nhìn lại cô, có khoa trương đến vậy không? Trong mắt cô chỉ có Hoàng Phủ Ngạn Tước mới có bản lĩnh này.

‘Tiểu Ngưng, em rõ ràng đã biết bên cạnh Lăng Thiếu Đường đã có một Kỳ Hinh rồi, sao lại phải tự mình tìm khổ chứ?’

Mắt Hoàng Phủ Ngưng chợt sụp xuống, ‘Đúng vậy, em biết, cho nên em không muốn chìm đắm trong sự vô vọng mãi, em cũng thử quen với những bạn khác giới khác, nhưng nhiều nhất chỉ là ưa thích mà thôi, không có ai có thể khiến em động tâm ...’

‘Thích ... cũng rất tốt rồi!’ Liên Kiều không hiểu ý cô cho lắm.

‘Đương nhiên, thích chính là một khởi đầu tốt chứng tỏ hai người có thể tiếp tục ở bên nhau, nhưng mà ... em không có cách nào cùng người khác đi đến cuối đường!’

Hoàng Phủ Ngưng sợ Liên Kiều không hiểu, cô giải thích thêm: ‘Cũng giống như chị không thể cùng học trưởng Kiều Trì của chị kết hôn vậy.’

‘Ồ!’ Liên Kiều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ‘Vậy Alvin thì sao? Chắc là em cũng thích hẳn chứ? Bằng không thì sao phải rơi nước mắt vì hắn?’

Về mặt Hoàng Phủ Ngưng càng ảm đạm: ‘Alvin đúng là người bạn trai mà em quen lâu nhất, nhưng mà ... nhưng mà ...’ Nói đến đây, hơi thở cô có chút gấp gáp, hai tay nắm lại thành quyền.

‘Nhưng mà sao? Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?’ Liên Kiều có chút gấp gáp, vừa thấy biểu tình của Hoàng Phủ Ngưng là cô đã biết nhất định có chuyện gì đó không đúng.

238. Chương 243: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn (3)

Về mặt Hoàng Phủ Ngưng càng lúc càng nghiêm trọng và phẫn nộ, qua một lúc lâu cô mới nói: ‘Em vốn cho rằng hắn thật lòng yêu em, vốn cho rằng những gì hắn đối xử với em đều là thật lòng, nào hay, hắn len lút ở sau lưng em quen với một người khác ...’ Nói đến đây, nước mắt đã bắt đầu rơi xuống.

‘Rất nực cười phải không? Em vậy mà lại đi tin tưởng tình yêu của một tên lăng nhăng!’

‘Ah!’

Liên Kiều giật mình, ‘Đợi chút ... chị nghe chưa hiểu lắm, ý em nói là ... người bạn trai đó của em đến với em chỉ vì tiền thôi sao?’

Hoàng Phủ Ngưng rầu rĩ gật đầu, về mặt vừa đau khổ vừa tức giận.

‘Chuyện này ... chuyện này là thế nào? Nhà Hoàng Phủ đã đủ giàu có rồi, chẳng lẽ gia thế của cô gái kia còn ghê gớm hơn tứ đại tài phiệt sao?’ Liên Kiều vẫn có điểm chưa hiểu, tò mò hỏi lại.

‘Không, cô gái đó chỉ là con gái của chủ tịch một công ty nhỏ thôi, nếu đem công ty đó so sánh với tứ đại tài phiệt thì cũng như một giọt nước bỏ bể mà thôi!’ Hoàng Phủ Ngưng cười trào phúng.

‘Vậy thì ... sao lại ...’ Liên Kiều càng không hiểu.

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, ‘Em với Alvin quen nhau trong quán bar, hắn rất khéo miệng cũng rất đẹp trai, sau lần gặp đó, hắn bắt đầu điên cuồng theo đuổi em, sau cùng em cũng xiêu lòng, bằng lòng làm bạn gái hắn, chỉ có điều, hắn vẫn luôn dấu giếm gia thế của mình, sau này khi quan hệ giữa em và hắn càng lúc càng mật thiết, hắn hình như cũng thật lòng thương em, cũng rất che chở em, chính vào lúc em định công khai mối quan hệ với hắn thì lại phát hiện một màn em không thể chịu đựng nổi ...’

Hít một hơi thở sâu như muốn ổn định tâm tình lại, cô nói tiếp: ‘Hôm nay là sinh nhật của hắn, vì chúc mừng cho hắn, từ sáng sớm em đã rời công ty chọn mua quà tặng cho hắn, vốn em và hắn đã hẹn tối nay gặp mặt, nhưng vì muốn cho hắn một sự bất ngờ cho nên em đến nhà hắn sớm hơn vì muốn sắp đặt xong mọi chuyện trước khi hắn tan sở về nhà, nào ngờ, khi em vừa bước vào thì đã thấy ... hắn và một người phụ nữ khác đang ... ôm nhau trên giường làm cái chuyện khiến người ta buồn nôn đó ...’

Hoàng Phủ Ngưng càng nói càng tức, lửa hận trong mắt tưởng chừng muốn thiêu đốt con người đáng ghét kia.

‘Sao lại thế được? Tên đàn ông này cũng quá đáng ghét rồi!’ Liên Kiều trước giờ tinh thần chính nghĩa cao vời vọi, nghe vậy nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

‘Tiểu Ngưng, sau đó thì sao? Em có hung hăng trừng trị hắn một trận không?’

Hoàng Phủ Ngưng lắc đầu, ‘Lúc đó em cũng quá bất ngờ với những gì mình chứng kiến, sau đó tức đến toàn thân phát run, không nói được gì cả!’

‘Hả?’

Liên Kiều nghe cô nói vậy cũng tức dùm cô, ‘Sao em lại không nói gì, không làm gì chứ? Cũng không phải là em làm chuyện có lỗi, ít nhất thì cũng phải cho hắn vài tát tai mới đúng chứ!’

‘Em cũng muốn, nhưng mà ... nhưng mà ... hắn đã lên tiếng trước ...’ Giọng của Hoàng Phủ Ngưng cũng run rẩy vì giận dữ.

‘Hắn nói cái gì?’ Liên Kiều tức tối hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng cười khổ nói: ‘Sau khi hắn nhìn thấy em cũng chẳng có chút sợ hãi gì, chỉ bình thản nói trò chơi giữa em và hắn kết thúc rồi, hắn nói ban đầu lúc hắn theo đuổi em là vì nhìn thấy em ăn mặc như tiểu thư nhà giàu, nhưng quen lâu rồi hắn mới phát hiện ra em chẳng qua chỉ là một người đi làm công ăn lương bình thường, hắn chỉ muốn bám theo những người có tiền, đơn giản vậy thôi ...’

Liên Kiều nghe xong, giật mình mình phất dậy: ‘Trời ạ, tên đàn ông này chắc là đầu óc bị nước vào rồi, em rõ ràng là tiểu thư thiên kim của Hoàng Phủ tài phiệt mà, hắn lại ở trước mặt em nói những lời như thế?’

‘Hắn nghĩ vậy cũng bình thường thôi, dù sao em cũng không cho hắn biết thân phận thật sự của mình!’

Hoàng Phủ Ngưng cười khổ: ‘Chỉ là em cũng không ngờ ánh mắt mình lại kém cỏi thế, chỉ biết tin vào những lời đường mật của hắn chứ không biết rằng thật ra trong lòng hắn em chẳng là gì cả!’

‘Loại đàn ông như vậy thì có gì mà đáng lưu luyến chứ? Hừm, nếu như Hoàng Phủ Ngạn Tước dám đối xử với chị như thế, chị còn không trừng trị hắn một trận ra trò sao?’ Liên Kiều khua tay múa chân, hung hăng nói.

‘Làm ơn đi, anh hai em vốn là kim chủ mà bao nhiêu phụ nữ muốn bám theo, sao lại có thể so sánh với cái tên Alvin đáng ghét suốt ngày tìm cách bám vấy phụ nữ kia được chứ?’ Hoàng Phủ Ngưng phản bác lại.

‘Cũng đúng nha ...’ Liên Kiều rụt cổ cười, hai người vốn không cùng một loại người mà.

‘Haizz, tóm lại là qua bài học này em đã nhìn thấu đàn ông rồi, sau này muốn tìm một nửa thích hợp e rằng càng khó khăn hơn!’ Hoàng Phủ Ngưng than thở.

‘Này, Tiểu Ngưng, em đừng có nói những lời nản lòng thế chứ! Không lẽ chỉ có vậy mà muốn bỏ cuộc rồi sao?’ Liên Kiều khích cô.

‘Không muốn bỏ cuộc thì thế nào? Chẳng lẽ chị còn muốn em đi giành giật tình yêu của tên Alvin đó sao? Cái tên đó em sớm đã không cần rồi!’ Hoàng Phủ Ngưng nói.

‘Nếu em đã nghĩ thông suốt rồi thì sao phải đau khổ như thế chứ?’ Liên Kiều không tin hỏi lại.

‘Em khóc chỉ vì cảm thấy bị người ta phản bội là không đáng mà thôi, chẳng lẽ em tệ như vậy sao, ngoại trừ lớp vỏ bọc là tiểu thư nhà Hoàng Phủ ra thì em không còn điểm nào thu hút người khác?’ Hoàng Phủ Ngưng giải thích cho cô nghe.

Liên Kiều không chút nể tình, nói thẳng: ‘Nói thực lòng, tính tình của em quả thật khiến người ta đau đầu nha! Mà em cũng chẳng thân thiện với người khác lắm!’

‘Chị ...’

‘Chị chỉ là có sao nói vậy thôi, nếu như em có thể như chị ngày nào cũng vui vẻ thoải mái, làm chuyện gì cũng cởi mở, tư tưởng lúc nào cũng thả lỏng thì tự nhiên chuyện tốt sẽ đến, còn bằng em mỗi ngày đều nhăn mặt nhăn mày, cho dù có đẹp hơn nữa người khác cũng không dám đến gần em đâu!’ Liên Kiều ngắt lời cô, nói thẳng vấn đề.

Hoàng Phủ Ngưng chau mày, như đang suy nghĩ những lời Liên Kiều vừa nói, qua một lúc lâu cô mới thì thào: ‘Em ... tính tình của em có thật là tệ đến vậy không?’

‘Nào chỉ là tệ thôi đâu! Có lúc quả thật khiến người ta thấy ghét, trong công việc em đối xử với cấp dưới lạnh như băng, trở về nhà đối với người nhà nếu không lạnh lùng thì là cười nhạo, chị mà là đàn ông thì cũng sẽ không thích em!’ Liên Kiều nhún vai nói.

Hoàng Phủ Ngưng không nói gì, chỉ ngả người dựa vào lưng ghế, trầm tư suy nghĩ.

‘Aiiii ... tóm lại em phải sửa đổi đi mới được, không phải vì người khác mà là vì chính em, theo chị nghĩ, nếu có thể khiến cho người khác vui vẻ thì chính mình cũng sẽ vui vẻ!’ Liên Kiều nhẹ nhàng nói.

‘Có thể mang lại niềm vui cho người khác ...’ Hoàng Phủ Ngưng thì thào lặp lại lời cô.

Liên Kiều gật đầu, chuyển chủ đề: ‘Nhưng mà Tiểu Ngưng à, em là người thân của chị, thấy em chịu ủy khuất như vậy chị tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!’

‘Chị muốn làm gì?’ Hoàng Phủ Ngưng ngẩng đầu nhìn cô, ngơ ngác hỏi.

239. Chương 244: Sự Ngại Ngùng Của Hiệu Trưởng

‘Hắc hắc ...’ Liên Kiều cười xấu xa, cô dựa sát vào người Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Một người đàn ông đáng ghét như vậy, chẳng lẽ em không muốn dạy dỗ hắn một trận sao?’

Hoàng Phủ Ngưng vẫn chưa hiểu ...

‘Chị muốn ... làm cái gì?’

Liên Kiều cười gian xảo: ‘Em nói thử xem? Loại đàn ông hèn hạ như vậy đương nhiên là phải dạy dỗ một trận mới được chứ, như vậy mới có thể trút giận được, chẳng lẽ em không muốn sao?’

‘Đương nhiên là muốn rồi, nhưng lỡ như bị giới truyền thông phát hiện thì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng ý chí chiến đấu vừa nổi lên lại bị sự lo lắng dập tắt.

‘Yên tâm đi, có chị ở đây nhất định là thần không biết quỷ không hay ...’ Nói xong cô dựa sát vào người Hoàng Phủ Ngưng, thì thầm bên tai cô.

Hoàng Phủ Ngưng càng nghe nét mặt càng tươi, đến lúc Liên Kiều nói xong, cô không ngừng gật đầu tán thành.

‘Liên Kiều, vậy chúng ta lúc nào thì tiến hành? Ngày mai được không?’

‘Ừm ...’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc mới chu môi nói, ‘Chị cũng rất muốn ra tay ngày mai, nhưng Ngạn Tước nhất định muốn dẫn chị đi làm thủ tục chuyển trường rồi!’

‘Chuyển trường?’ Hoàng Phủ Ngưng chưa hiểu.

‘Đúng đó, em không biết đó thôi, anh ấy thật bá đạo, không cho chị đến Hồng Kông học tiếp lại chọn sân trường cho chị, điền luôn hồ sơ cho chị rồi!’

Hoàng Phủ Ngưng suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Thực ra anh hai có quyết định này cũng là dễ hiểu thôi, dù sao thì hai người cũng đã kết hôn rồi, chị đương nhiên là phải ở bên cạnh anh hai rồi, hơn nữa ...’ Cô cười, huých vai Liên Kiều một cái, ‘Chẳng lẽ chị yên tâm để anh hai em một mình ở đây sao? Đừng quên anh ấy là mục tiêu tấn công của rất nhiều cô gái đấy nhé!’

Liên Kiều cắn môi, trầm mặc một lúc mới thì thào: ‘Cũng đúng nha’

Hoàng Phủ Ngưng mỉm cười, đây là lần đầu tiên Liên Kiều cảm nhận được nụ cười của cô xuất phát từ nội tâm....

Trường đại học Haward, phòng làm việc của hiệu trưởng.

Bên ngoài cửa sổ, không khí cuối hè vẫn còn rất oi bức, trên cây tiếng ve sầu vẫn kêu nỉ non, dưới gốc cây từng nhóm học sinh tụm năm tụm ba nói chuyện, xa xa nơi bãi cỏ cũng có không ít học sinh ngồi ôn tập bài vở.

Vì ngày khai trường đã gần kề, trong trường học bầu không khí rất sôi nổi.

Trong phòng lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Máy điều hoà thổi từng luồng gió mát lạnh nhưng hiệu trưởng lại không ngừng lau mồ hôi trên trán.

“Hoàng Phủ tiên sinh, trường chúng tôi có thể nhận một nghiên cứu sinh như Kuching tiểu thư là vinh hạnh của chúng tôi, dựa theo thành tích của cô, chúng tôi đã sắp xếp cho cô một buổi kiểm tra thực nghiệm....”

Ngồi đối diện với hiệu trưởng là Liên Kiều, cạnh đó là Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Đối diện với hai người khách quý này, hiệu trưởng không dám có chút sơ suất.

Hoàng Phủ Ngạn Tước, tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, một trong tứ đại tài phiệt cũng từng là một sinh viên xuất sắc của trường đại học này, chỉ tiếc là trước khi ông nhậm chức, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã tốt nghiệp rồi.

Chuyện này trường cũng vừa mới biết bởi vì trước đó tất cả con cháu của tứ đại tài phiệt nếu có vào trường học thân phận đều được giữ kín.

Còn cô gái ngồi trước mặt ông, Liên Kiều, thông qua điều tra cách đây mấy ngày ông mới biết, thì ra cô là đứa cháu được hoàng thất Mã Lai thương yêu nhất, thực ra thân nhân của cô không khiến hiệu trưởng kinh ngạc gì mấy, dù sao trong ngôi trường này, con cháu danh gia vọng tộc cũng không ít, nhưng mà.....

Sau tìm hiểu kỹ càng phía bên trường đại học Hồng Kông bên kia, hiệu trưởng mới thật sự toát mồ hôi lạnh, cô gái này tuy thành tích rất tốt, không sai, nhưng theo như những tin tức chấn động từ phía trường đại học Hồng Kông, cô gái này điển hình là một tiểu quỷ nghịch ngợm, điều này đã được xác nhận bởi cả bạn cùng học, các giáo viên thậm chí là cả..... hiệu trưởng của trường đại học Hồng Kông.

Hôm nay rốt cuộc đã nghe danh không bằng gặp mặt, cho nên hiệu trưởng có chút đứng ngồi không yên, quả lời đồn không sai, cô gái này vừa ngồi xuống đã nhìn đông nhìn tây, nhất là đôi mắt màu tím quá khác thường kia, luôn toả ra một tia nhìn khiến hiệu trưởng cảm thấy không yên lòng.

“Hiệu trưởng, ngài gọi tôi là Liên Kiều được rồi, tất cả mọi người đều gọi tôi như vậy!” Liên Kiều không đợi hiệu trưởng nói hết đã ngắt lời ông, cô ngẩng thờ cười cải chính sự ‘lầm lẫn’ của ông.

“Ách....” Hiệu trưởng sững người, sau đó cười có chút mất tự nhiên, “Được..... được....”

Thật kỳ lạ, lại có người lấy tên là ‘Liên Kiều’ sao?

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: “Thật ngại quá, cô ấy có chút nghịch ngợm, hy vọng hiệu trưởng có thể bao dung nhiều hơn!”

“Nào có nào có, Hoàng Phủ tiên sinh quá lời rồi!” Hiệu trưởng vội đáp lời.

“Hiệu trưởng, ngài quá khách sáo rồi, đây là trường cũ của tôi, mà hiệu trưởng tiền nhiệm cũng là giáo sư mà tôi tôn kính nhất, cho nên tôi rất yên tâm chuyên Liên Kiều đến đây để tiếp tục học tập!” Hoàng Phủ Ngạn Tước ung dung nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Hoàng Phủ tiên sinh cũng là niềm tự hào của trường chúng ta!”

Hiệu trưởng nghe hẳn nói vậy, thái độ câu thúc này giờ cũng thả lỏng một chút, “Không biết.... cô Liên Kiều đối với hoàn cảnh học tập có đề nghị gì không?”

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, thực ra cô không muốn chuyển trường chút nào cho nên tâm tình tương đối trầm trọng, rất không cam tâm tình nguyện cũng không có mong đợi gì.

Thấy cô như vậy trong lòng hiệu trưởng cũng kể như nhẹ nhõm một chút, cô gái này.... Chắc cũng không đến nỗi nghịch ngợm như lời đồn đầu.

Đang lúc ông còn chìm trong suy nghĩ thì chợt phát hiện ánh mắt Liên Kiều đang găm trên người mình.

“Liên... Liên Kiều tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy?” Hiệu trưởng bị cô nhìn đến nỗi toàn thân không được tự nhiên.

Liên Kiều như không nghe được ông hỏi, cô vẫn chăm chú nhìn ông, ánh mắt càng lúc càng tò mò.

“Nha đầu, hiệu trưởng đang hỏi em kia, sao không trả lời?” Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy, biết rõ nhất định có gì đó hấp dẫn sự tò mò nơi cô, hẳn không khỏi than thầm trong lòng, cầu mong không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Liên Kiều vẫn vậy không lên tiếng trả lời, ngược lại còn đứng phất dậy, đi về phía hiệu trưởng.

“Cô....” Lòng hiệu trưởng có chút lo lắng.

“Hô hô.... Thì ra là như vậy...” Liên Kiều như vừa phát hiện ra một điều gì thú vị, cười hết sức rạng rỡ.

“Hả? Cái gì?” Hiệu trưởng có cảm giác nụ cười của cô hết sức quỷ dị.

“Nha đầu, qua đây, đừng quấy rối nữa!” Đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu đau.

“Em đâu có quấy rối gì đâu, chỉ là, em tò mò thôi!” Liên Kiều quay đầu về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

“Tò mò cái gì? Hiệu trưởng có gì để em tò mò chứ? Đừng có nghịch ngợm nữa!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng lên tiếng.

240. Chương 245: Tham Gia Dạ Tiệc (1)

‘Chính là tò mò mà ...’ Liên Kiều chỉ tay vào đầu hiệu trưởng, nói thẳng: ‘Hiệu trưởng mang tóc giả, thật kỳ lạ!’

‘Cái này ...’ Hiệu trưởng bị cô vạch trần, không khỏi ngượng ngùng, mặt đỏ đến mang tai.

Đầu của ông đúng là kiểu đầu “sân bay” điển hình, vì để duy trì hình tượng hiệu trưởng của một trường đại học danh tiếng, bắt buộc dĩ ông phải mang tóc giả, không ngờ nha đầu này vừa nhìn đã nhận ra.

‘Liên Kiều, không được làm rộn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy rất muốn cười nhưng vẫn cố nén xuống, vội vàng kéo Liên Kiều trở về, nhả nhả nói với hiệu trưởng: ‘Thật ngại quá, hôm nay bàn đến đây thôi, chúng tôi xin cáo từ trước!’

‘Được, được! Đi thông thả!’ Hiệu trưởng đích thân tiễn hai người ra cửa.

Nha đầu này ... sau này chắc chẳng để cho ông có một ngày thoải mái rồi.

Đây là một buổi dạ hội từ thiện vốn rất phổ biến trong giới thượng lưu, ở đây, làm từ thiện chỉ là một cách để đánh tiếng, quan trọng hơn là đây nơi có thể đánh giá địa vị xã hội của những nhân vật của cả hai giới kinh doanh và chính trị.

Khách đến tấp nập, dạ tiệc này vừa long trọng lại khá là kén chọn khách mời.

Long trọng là bởi vì khách đến tham gia buổi dạ tiệc này đều là những nhân vật hàng đầu của cả hai giới thương nghiệp và chính trị, khắp nơi đèn hoa rực rỡ, y hương tán ảnh, muôn hồng nghìn tía.

Kén chọn khách mời là nói về việc khống chế số lượng khách mời, đa số người được mời tham gia hôm nay không chỉ đơn giản là một buổi dạ tiệc mà thôi, càng quan trọng hơn là tìm những cơ hội hợp tác kinh

doanh hoặc làm quen với những nhân vật phong vân của hai giới, có thể nói đây là một bước đệm rất lớn, bởi vậy tư cách của người được mời đều được xem xét khắt khe.

Bên ngoài tòa nhà tổ chức yến tiệc màn đêm đã buông xuống, bên trong đèn sáng như ban ngày, xa hoa điểm nước mắt tốt cùng ...

Một chiếc xe thương vụ chậm chậm lái vào chỗ đỗ xe dành cho quý khách dưới sự hướng dẫn của nhân viên phụ trách đỗ xe. Sau khi xe dừng lại, nhân viên bãi đỗ xe vội bước lên định mở cửa xe thì từ hai chiếc xe của vệ sĩ vừa dừng lại trước chiếc xe thương vụ kia bước xuống mấy người vệ sĩ vừa nhìn đã biết đã qua huấn luyện kỹ lưỡng, một trong số đó trầm giọng nói: ‘Lui xuống đi!’

Nhân viên đỗ xe vội vàng lui xuống. Vốn làm phục vụ đã lâu ở nơi cao cấp này, hẳn đương nhiên hiểu được quy tắc, tin chắc người chủ ngồi trên chiếc xe này không giàu cũng sang, đương nhiên là một nhân vật lớn, bằng không cũng không mang theo người nhiều vệ sĩ như vậy.

Bốn vệ sĩ chia nhau đứng quanh chiếc xe, cũng là người vệ sĩ lúc nãy cất lời, hẳn cung kính nói: “Hoàng Phủ tiên sinh, Hoàng Phủ phu nhân...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật nhẹ đầu, hần xoay lại nhìn Liên Kiều ngồi bên cạnh đang không ngừng đưa tay chỉnh sửa lễ phục.

Trên đường đến đây thấy cô hơi khác thường, có vẻ buồn bực không vui, hẳn nhìn người vệ sĩ như ra hiệu, vệ sĩ cung kính gật đầu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, chờ đợi.

“Nha đầu, sao vậy?” Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới hơi mỉm cười, đưa tay kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô, thân thiết hỏi.

Liên Kiều nghe hần hỏi vậy, có chút mất tự nhiên nhìn hần: “Ngạn Tước, em có thể không mặc bộ lễ phục này không?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn ôn nhu cười: “Vì sao không muốn mặc nó?”

“Bộ lễ phục này..... trên vai lộ ra nhiều quá, em thấy không được thoải mái!” Liên Kiều nũng nịu nói.

“Để anh xem...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi đẩy cô ra, nghiêm túc quan sát, sau đó trên môi nở nụ cười sủng nịch: “Liên Kiều của anh xinh đẹp như vậy, bộ lễ phục này rất hợp với em, không cần phải đổi đâu!”

Trên người Liên Kiều là một bộ lễ phục hết sức xa hoa lộng lẫy màu trắng có tên là “Mộng thường”, chiếc váy được làm bằng loại voan cao cấp hết sức mềm mại cực kỳ tôn dáng lại phụ trợ cho làn da hồng nhuận như ngọc cầu cô cùng những đường cong mềm mại, nhìn càng thêm mê người, những hoa văn dọc theo thân áo được phối hợp một cách tinh tế càng tôn lên nét đẹp và khí chất của Liên Kiều, thiết kế độc đáo cùng những đường cắt hợp lý càng làm cho bờ vai và vòng eo mảnh mai của cô khoe ra một cách tự nhiên, vẻ ngây thơ mà xinh đẹp của Liên Kiều cộng với sự mê hoặc từ chiếc váy khiến cô càng có sức quyến rũ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước biết Liên Kiều vốn rất xinh đẹp nhưng không ngờ cô có thể đẹp đến mê người thế này, mái tóc dài óng ả đã được thợ làm tóc khéo léo búi cao lên, nhìn rất quyến rũ lại không mất đi vẻ đẹp tự nhiên, quả thật trông cô như một thiên sứ đi lạc xuống trần gian.

Chỉ là.... hinh như thiên sứ của hần không hài lòng lắm với chiếc váy này.

“Ngạn Tước, anh nịnh em phải không? Em cảm giác mình mặc chiếc váy này không thích hợp lắm!” Liên Kiều như không phát hiện được ánh mắt say đắm Hoàng Phủ Ngạn Tước đang nhìn mình, cô vẫn không hết lo lắng.

“Vậy em thấy chỗ nào không thích hợp?” Hần vẫn cười hỏi.

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi cười thật ngọt, “Em vẫn thích mặc mấy bộ váy liền hoặc là quần bò hơn!”

“Nha đầu ngốc...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, bàn tay triu mến vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô, “Cái đó không gọi là thích hợp hay không thích hợp mà là do thói quen thôi, trong mắt anh, tối nay em là đẹp nhất!”

Mặt Liên Kiều đỏ ửng, “Ghét!”

“Chẳng lẽ không phải sao? Hay là.... em không tin sự chuyên nghiệp của Tử Tranh?” Hoàng Phủ Ngạn Tước áp sát vào cô, hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắc giới thiệu Liên Kiều với thân phận là vợ mình ra mắt người bên ngoài bởi vậy mới đặc biệt nhờ Sầm Tử Tranh giúp cô thiết kế trang phục, quan trọng nhất là trước giờ Liên Kiều vẫn rất sung bái Tử Tranh mà Sầm Tử Tranh cũng rất hiểu cô, đương nhiên có thể thiết kế một bộ trang phục thích hợp với cô nhất.

Có thể nhận ra sự chuyên nghiệp và nổi tiếng của Sầm Tử Tranh là rất xứng đáng, khi Liên Kiều mặc bộ lễ phục mang tên “Mộng thường” này đi đến trước mặt hắc, trong nháy mắt hô hấp của hắc như đông lại, một nỗi kích động không ngừng dâng lên trong lòng, Liên Kiều của hắc đẹp đến không chân thực, quyến rũ mà xinh đẹp đến mê người.

Sớm đã qua cái tuổi thanh niên bông bột nhưng trong một chớp mắt nhìn thấy cô đó, một tình yêu không thể tả bằng lời tràn khắp từng tế bào trong người.

Hắc nhớ lúc đó hắc rất bất lực, cười khổ với Tử Tranh: “Em hại anh rồi, chắc chắn trong buổi yến tiệc đêm nay anh không thể rời khỏi cô nhóc này một phút giây nào rồi!”

Hắc không khó tưởng tượng ra trong buổi yến tiệc này vẻ đẹp của Liên Kiều sẽ thu hút bao nhiêu ánh mắt của đám đàn ông, chỉ nghĩ đến đây trong lòng đã có chút khó chịu.

Liên Kiều vui đùa vào trong ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước, thì thào nói: “Người ta đâu có nghi ngờ tài năng của chị Tử Tranh, bộ lễ phục này quả thực rất đẹp mà, chỉ là.... người ta không có mặc quen nên có chút xấu hổ thôi!”

“Không sao đâu, có anh ở đây không phải sợ, bây giờ có thể theo anh ra chưa? Chúng ta còn không xuống xe chỉ sợ không kịp nữa!” Hoàng Phủ Ngạn Tước dỗ dành cô.

“Ừm!” Liên Kiều gật đầu, rồi như nghĩ ra điều gì, cô kéo cánh tay hắc....

“Đợi chút...”

“Sao vậy?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô.

Liên Kiều cười gian xảo: “Hôm nay Lăng Thiếu Đường cũng đến, đúng không?”

“Có! Thì sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô cười gian xảo, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

241. Chương 246: Tham Gia Dạ Tiệc (2)

‘Vậy Kỳ Hinh cũng đến phải không?’ Liên Kiều vội vàng hỏi tiếp.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, ‘Chắc là vậy, từ sau khi hai người kết hôn, buổi yến tiệc nào Thiếu Đường tham gia cũng đều dẫn theo Kỳ Hinh cả!’

‘Yeah, nói vậy tối nay em có thể gặp được Kỳ Hinh phải không? Tốt quá rồi!’ Liên Kiều mừng rỡ ríu rít nói, đôi mắt màu tím toát lên vẻ lộng lẫy mê người.

Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm thở phào một hơi, gật đầu.

Đúng lúc hắc tưởng cô sắp kết thúc chủ đề này thì Liên Kiều đột nhiên thì thầm bên tai hắc: ‘Này Ngạn Tước, anh đừng tưởng rằng em quên rồi nhé, Lăng Thiếu Đường đã chính miệng hứa sẽ dạy em học cưỡi ngựa rồi, mà còn hứa tặng em một con ngựa thật đẹp nữa, không chỉ có anh ấy, còn có Cung Quý Dương và Lãnh Thiên Dục nữa, hắc hắc ... nhưng mà, nếu như hôm nay gặp được Lăng Thiếu Đường ở đây thì bắt đầu từ anh ấy trước vậy!’

Nói xong không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước có phản ứng, cô đã mở cửa xe bước xuống.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngừng đưa tay day day trán ... Thiếu Đường, hôm nay cậu tự lo liệu đi ...

Tiếng nhạc du dương vang lên khắp đại sảnh, khi cánh cửa đại sảnh được nhân viên phục vụ mở ra, sự xuất hiện của Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiêu cùng lúc dẫn đến ánh mắt hâm mộ lẫn đố kỵ của tất cả mọi người có mặt.

Ánh mắt hâm mộ đến từ phía đàn ông, bóng dáng mảnh mai lung linh xinh đẹp đó khiến cho hô hấp của họ như ngừng lại.

Còn ánh mắt đố kỵ đương nhiên là đến từ các cô gái có mặt ở đó, một người đàn ông tuấn tú kiết xuất như vậy lại đã “có chủ” rồi.

Thân hình cao lớn của người đàn ông bên cạnh bóng dáng yêu kiều của cô gái nhất thời tạo nên một cảnh tượng hết sức thu hút ...

‘Ha ha ... Ngạn Tước, cháu đến rồi ...’

Chủ của buổi tiệc hôm nay là một nhân vật rất có máu mặt trong giới chính trị, ông Kingston, khi ông ta thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đã đến vội vàng bước đến nghênh tiếp.

Kingston năm nay đã gần bảy mươi nhưng sức khỏe cùng tinh thần vẫn còn rất tốt.

‘Nghị viên Kingston, chào ngài!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thân mật ôm lấy ông chào hỏi, trên môi nở nụ cười lịch thiệp.

Vị nghị viên này cùng cha hấn quan hệ tương đối tốt, bởi vậy ông cũng coi như là trưởng bối của hấn.

“Ngạn Tước, vị tiểu thư này là....” Ông Kingston quay đầu nhìn về phía Liên Kiêu đang đứng bên cạnh, nhất thời mắt sáng rực.

“Cô ấy là....”

“Cháu tên là Liên Kiêu, ông Kingston, chào ông!” Liên Kiêu chủ động tự giới thiệu mình, giọng nói vừa ngọt ngào vừa lễ phép.

“A? A....”

Ông Kingston nghe cô cách xưng hô của cô với mình, nhất thời sững người, sau đó mới bước lên định ôm cô....

“Là Liên Kiêu sao, chào cháu chào cháu....”

Nào ngờ cánh tay của ông còn chưa kịp chạm vào người Liên Kiêu thì một cánh tay khác đã kéo cô qua một bên, sau đó cả người Liên Kiêu rơi vào vòng tay quen thuộc của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Ngài Kingston, thật là ngại quá, vợ cháu không hiểu lễ tiết cho lắm, xin ngài đừng chấp nhất!” Hấn không chút dấu tích che lấp Liên Kiêu, sau đó nói một câu đơn giản tuyên bố quan hệ giữa hai người.

Vị Kingston này cái gì cũng tốt, chỉ có một căn bệnh duy nhất là háo sắc, thấy cô gái nào đẹp lập tức liên ý loạn tình mê, vì đề phòng, hấn vẫn là giữ chặt Liên Kiêu bên cạnh mình tốt hơn.

Kingston nghe vậy ánh mắt chợt loé lên tia kinh ngạc, vội vàng hỏi lại: “Ngạn Tước, cháu nói đây là.... vợ cháu?”

“Đúng vậy!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút giấu giếm nói.

Kingston hớp một hơi không khí như trấn tĩnh lại, không chỉ có ông, những người đứng gần đó nghe thấy cũng không khỏi kinh ngạc.

Tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt lúc nào thì có vợ rồi? Chẳng lẽ hấn kết hôn rồi sao? Vì sao bên ngoài không hề nghe được chút tin tức nào cả?

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn duy trì nụ cười nhã nhặn, hấn cũng không có ý định giải thích gì thêm.

Liên Kiêu nghiêng đầu nhìn Kingston một lúc mới nghi hoặc cất lời: “Ông Kingston, ông sao vậy?”

Về mặt này của ông ta rất lạ nha, nhưng hpnty càng lạ hơn, vừa nãy ông ta rõ ràng là muốn chào hỏi mình thôi mà, sao hần lại phải ngăn cản chứ?

Trên mặt Kingston nở một nụ cười ngượng ngùng nhìn Liên Kiều nói: “Ha ha.... Thực ra thì.... Cháu gọi ta là nghị viên Kingston được rồi, ta.... ta đâu có già đến vậy, phải không?”

Cô gái này quả thật xinh đẹp đến động lòng người, chỉ đáng tiếc....

Tuy ông là nghị viên, thân phần không kém nhưng cũng biết có một số người là không nên chọc vào, cugn như vị Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng trước mặt ông đây, tuy ông ta và cha hần đã có giao tình nhiều năm nhưng ông biết rõ người thừa kế của Hoàng Phủ tài phiệt hiện nay bản lĩnh đến đâu, tứ đại tài phiệt đến đời của hần, đã có những thành công vượt bậc so với đời trước.

Liên Kiều nghe vậy lắc đầu nói: “Nhưng cháu thấy ông còn già hơn cả ông nội cháu, cháu kêu ông cũng là đúng mà!”

“Hả?” Nghị viên Kingston nghe vậy trên mặt càng lộ vẻ ngượng ngùng, cười không được mà không cười cũng không xong.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén cười, hần ôm eo Liên Kiều, sủng nịch trách: “Nha đầu, đừng làm loạn nữa!”

“Ồ....” Liên Kiều rọt cổ, đưa tay bụm miệng.

“Nghị viên Kingston, thật là ngại quá, vợ cháu không hiểu lễ tiết, thật xin lỗi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước lưu loát nói một câu xin lỗi.

“Không cần không cần, đừng khách khí như vậy, quý phu nhân ngây thơ chân thật như vậy thật đáng quý, không biết là con cháu cầu gia tộc nào?” Kingston vừa cười vừa đáp lời.

“Hoàng thất Mã Lai!” Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn điềm đạm cười.

Trong mắt Kingston xẹt qua một tia kinh ngạc, sau đó vội vàng nói: “Ồ, thì ra phu nhân là cháu cưng của Hoa Đô Lão Nhân, hôm nay gặp thật là vinh hạnh cho tôi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ gật đầu.

“Ngạn Tước, xin mời bên này, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi!”

Ánh mắt Kingston vừa thất vọng vừa luyến tiếc liếc về phía Liên Kiều, nếu như cô không phải là người phụ nữ của một trong tứ đại tài phiệt, nói thế nào đêm nay hần cũng sẽ không dễ dàng buông tha món mồi ngon như vậy.

Kingston vốn chẳng có niềm đam mê nào đặc biệt, chỉ là đối với người đẹp rất có hứng thú cho nên tuy là tuổi tác đã cao nhưng bên cạnh không lúc nào thiếu những bóng hồng, tối nay vốn có rất nhiều con gái nhà danh giá tham gia buổi tiệc nhưng chưa có cô gái nào lọt vào mắt hần, ngoại trừ cô gái này nhưng mà chỗ dựa của cô hần tuyệt đối không thể xem thường...

“Ông Kingston, xin hỏi ông có thấy Lăng Thiếu Đường không?” Liên Kiều đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Hả? Thiếu Đường à, thật trùng hợp, hai người họ đến trước hai người không lâu, lúc này chắc là đang ở khu vực dành cho khách quý bên kia.”

Tiếng ‘ông’ mà Liên Kiều gọi Kingston nghe vào tai hần cực kỳ chói tai, cực kỳ khó chịu, hệt như đang nhắc nhở hần.... ông là già rồi, đừng cứ không biết liêm sỉ dòm ngó những cô gái trẻ nữa....

“Tốt quá Ngạn Tước, chúng ta đi đến đó tìm họ đi, nhanh lên!” Liên Kiều cười càng rạng rỡ, kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, nũng nịu lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực cười cười, hướng về phía nghị viên Kingston: “Thật ngại quá, xin lỗi không tiếp chuyện ngài được!”

“Xin mời tự nhiên....” Kingston vội vàng nhường đường.

242. Chương 247: Tham Gia Dạ Tiệc (3)

Trong hương rượu ngào ngạt, tiếng nhạc du dương truyền đến từng góc nhỏ trong đại sảnh, dưới ánh đèn rực rỡ, người nào người nấy đều ăn mặc lộng lẫy, tận lực thể hiện sự sang trọng, đẹp đẽ của mình, muôn hình muôn vẻ đua nhau.

Nhưng giữa đám người phủ đầy lụa là nhung gấm đó không khó nhìn thấy một thân hình cao lớn đầy khí phách như hạc giữa bầy gà.

‘Thiếu Đường ...’

Người đàn ông lập tức quay đầu, khi nhìn rõ mặt người mới đến, vội vàng lịch thiệp nói vài câu với người đối diện mình sau đó bước nhanh đến, vừa nhiệt tình vừa sáng khoái vòng tay ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Thế nào mà lại đến đây?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước biết còn cố tình chọc hấn.

‘Ngạn Tước, lâu ngày không gặp cậu thích giả ngốc với mình sao?’ Lăng Thiếu Đường nhướn mi, cười: ‘Nếu như không phải chủ nhân buổi tiệc là Kingston lão già háo sắc này mình cũng không cần phải theo Kỳ Hinh đến đây làm gì!’

Nói xong hấn nghiêng người nhìn về Liên Kiều đang nấp sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước, trên môi câu một nụ cười: ‘Ngạn Tước, xem ra tâm tình của cậu cũng không khác mình bao nhiêu đâu, cô ấy là ... Liên Kiều sao? Là cháu nội của Hoa Đô lão nhân sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhích người sang một bên, kéo Liên Kiều bước lên trước, vừa định giới thiệu nào ngờ cô đã vọt lên trước, đến trước mặt Lăng Thiếu Đường, đôi mắt màu tím sáng rực, đánh giá hấn một lượt từ trên xuống dưới.

Lăng Thiếu Đường bị hành động của cô dọa đến giật mình, nhất là khi nhìn đến đôi mắt màu tím khác thường của cô, hấn nuốt một ngụm nước bọt nhìn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt như đang xem kịch vui đứng bên cạnh.

Đến lúc bị cô nhìn đến toàn thân không được tự nhiên hấn mới thốt một câu: ‘Em ... em nhìn cái gì?’

Chuyện này nếu đồn ra ngoài thật không biết phải làm sao nhìn người nữa, đỉnh đỉnh đại danh tổng giám đốc của Lăng thị tài phiệt lại bị một cô nhóc mới lớn nhìn đến dưng tóc gáy ...

Môi Liên Kiều câu lên một nụ cười ngây thơ: ‘Anh ... chính là Lăng Thiếu Đường?’

‘Hả? À, phải!’ Lăng Thiếu Đường khôi phục lại tinh thần, gật đầu.

Liên Kiều nghe vậy reo lên một tiếng, sau đó nhảy bổ vào người hấn ... ‘Tốt quá rồi, rốt cuộc em cũng gặp được anh ... ha ha ...’

‘Cái này ...’

Lăng Thiếu Đường vội vàng đưa hai tay lên, để mặc cô nhóc vừa ôm mình vừa điên cuồng nhảy nhót, hấn không khó cảm nhận hai tia nhìn sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước bắn qua mình.

Trời ạ....

Nha đầu này, chẳng lẽ muốn bọn họ ‘huynh đệ tương tàn’ hay sao chứ?

“Nha đầu!” Quả nhiên, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy sắc mặt cũng thay đổi, lập tức tiến đến kéo cô lại.

“Ngạn Tước, cái đó.... Anh cũng thấy đó, tớ dưng cũng không dám dưng cô ấy đâu...” Lăng Thiếu Đường vội vàng giải thích, hấn thật không muốn vô duyên vô cớ trở thành bia cấm phi đao.

“Này, Ngạn Tước, sao tự dưng anh lại kéo người ta lại chứ!” Cổ tay Liên Kiều bị hấn nắm chặt nên hơi đau, cô không kìm được tiếng oán thán.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt măn cau mày lại: “Em thân với cậu ta lắm sao?”

Liên Kiều chu môi: “Anh ấy không phải là Lăng Thiếu Đường sao chứ? Thấy anh ấy đương nhiên là vui rồi!”

“Cái gì?” Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cao vút khiến Liên Kiều cũng bị dọa giật mình.

Lăng Thiều Đường thấy vậy cố nén cười, “Mình nói này Ngạn Tước, cậu cũng quá nhạy cảm rồi đó, nói không chừng nha đầu này rất sung bái mình thì sao, hôm nay thấy mình đương nhiên là cao hứng vô cùng rồi!”

Nói xong hần còn tinh nghịch hướng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước làm một cái mặt quỷ.

Nào ngờ....

“Còn lâu đi, vốn dĩ em vui khi nhìn thấy anh là bởi vì anh đã hứa dạy em cưỡi ngựa thôi!” Liên Kiều nói thẳng.

“Phi....” Lần này đến lượt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhin không nổi bật cười, lại nhìn về phía Lăng Thiều Đường thấy mặt hần xụ xuống trong lòng càng vui vẻ hơn.

“Thiếu Đường....”

Đúng lúc này một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên, “Ngạn Tước, anh cũng đến rồi à....”

Giọng nói này, du dương dễ nghe như tiếng nhạc ngay lập tức khiến Liên Kiều chú ý.

Nhìn về phía vừa cất lên tiếng nói, Liên Kiều nhìn thấy một cô gái, trên thân mặc một bộ lễ phục màu đen tạo nhã mà không giấu được vẻ đẹp tự nhiên, gương mặt xinh xắn như đào hoa quỳnh chớm nở, đẹp không thể tả.

“A....” Liên Kiều đưa tay bùm miệng che đi tiếng kêu kinh ngạc, sững người nhìn.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới điềm đạm cười đáp lời: “Kỳ Hinh, sao vừa nãy không thấy em?”

“Vừa nãy em gặp một người quen, hàn huyên mấy câu, thật ngại quá!” Kỳ Hinh tiến đến, vừa nói vừa cười, ưu nhã như một đoá sen.

“Ngạn Tước, cô gái này chẳng lẽ là....” Cô nhìn về phía Liên Kiều, trong đôi mắt đẹp lộ ra một ý cười.

Vừa nãy lúc đang chào hỏi một người khách quen, cô vô tình nhìn thấy cô gái này ôm lấy Thiều Đường một giây kia, bất giác trong lòng có chút ghen tức nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô liền hiểu ran ngay.

Một cô gái có thể khiến cho Ngạn Tước khấn trương như vậy, nhất định chỉ có thể là.... Liên Kiều.

Tuy hai người chưa chính thức cử hành hôn lễ nhưng tin rằng, mối quan hệ giữa hai người đã rất mật thiết mà đối với tính cách của Hoàng Phủ Ngạn Tước mà nói, cô gái này nhất định là người hần yêu sâu sắc bằng không sẽ không quyết định kết hôn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không giấu giếm, hần cười nhẹ, đưa tay vịn lấy eo thon của Liên Kiều, nói: “Cô ấy là Liên Kiều, vợ anh!” Nói xong nhìn về phía Liên Kiều, nhẹ giọng nói: “Nha đầu, cô ấy là Kỳ Hinh!”

Liên Kiều như vẫn chưa tỉnh hồn lại, cô ngơ ngác nhìn Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh cũng tươi cười nhìn cô, trong lòng không khỏi thầm khen đôi mắt màu tím quá xinh đẹp kia, thật không khác gì hai hạt châu long lanh toả sáng, thật quá thu hút....

Qua một lúc thấy Liên Kiều không có phản ứng cô liền chủ động bước đến, nhẹ giọng nói: “Thì ra em là Liên Kiều, em biết không, em là cô gái đầu tiên mà Ngạn Tước luôn miệng nhắc đến đó!”

Giọng nói dịu dàng bên tai khiến Liên Kiều cảm thấy vô cùng ấm áp, thấy cô đến gần mình sau đó bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều đã bị cô nắm chặt lấy.

Kỳ Hinh không biết cô gái này đang sững sờ nhìn cái gì, chỉ cảm thấy cô gái trước mặt quá đáng yêu mà lại còn vô cùng xinh đẹp nữa.

Tin rằng chỉ có cô gái đáng yêu như vậy mới có thể thu phục trái tim của Hoàng Phủ Ngạn Tước thôi.

“Kỳ Hinh....”

Một lúc sau Liên Kiều mới thì thào cất lời, lại giống như một em bé, nũng nịu ôm lấy cô, “Kỳ Hinh, chị thật đẹp, em thật thích chị...”

Thấy một màn này, Lăng Thiệu Đường giật bản mình, hấn kéo mạnh cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấp giọng hỏi: “Này, người phụ nữ của cậu chắc không phải.... ngay cả con gái cũng thích chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, “Trước giờ mình không biết thì ra trí tưởng tượng của cậu lại phong phú như vậy!”

“Mình trước giờ cũng không biết cậu và Thiên Dục lại có cùng sở thích ***!” Lăng Thiệu Đường trào phúng nói.

“Thiệu Đường, cậu đừng có đắc ý vội, tối nay cậu giữ sức tự lo mình còn hay hơn!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười quỷ dị.

“Ý cậu là sao?” Lăng Thiệu Đường nghe hấn nói vậy, trong lòng không khỏi nổi lên một hồi chuông cảnh báo.

“Ha ha...” Bàn tay to của Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt lên vai bạn tốt khề vồ vài cái, giọng đồng tình nói: “Từ từ sẽ hiểu thôi!”

243. Chương 248: Tham Gia Dạ Tiệc (4)

Lăng Thiệu Đường như rơi vào một tầng mây mù, nhưng xem ra Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề có ý định giải thích với hấn, chỉ đành bình đến tướng đỡ, dùng chiêu tiếp chiêu thôi.

Còn bên góc kia, hai cô gái vừa gặp đã thân, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn.

‘Kỳ Hinh, chị sao lại đẹp đến thế này chứ!’ Liên Kiều thân thiết cầm tay Kỳ Hinh, ngọt ngào nói.

Kỳ Hinh bị dáng vẻ đáng yêu này của cô chọc cười, nghiêng đầu nhìn lại cô, nói: ‘Liên Kiều, lời này cũng chính là lời chị muốn nói với em đó, trước khi chưa gặp em chị nghĩ mãi cũng không nghĩ ra rốt cuộc em như thế nào mà có thể thu phục được Ngạn Tước, hôm nay gặp mặt đúng là vừa xinh đẹp vừa đáng yêu!’

‘Ah ...’ Liên Kiều ngại ngùng hai tay che mặt, ‘Thì ra là chị đã biết em từ sớm rồi sao?’

Kỳ Hinh dịu dàng cười: ‘Đương nhiên rồi, không chỉ có chị, Tiểu Tuyên và Tử Tranh cũng rất tò mò về em, ồ, đúng rồi, Tử Tranh chắc em đã gặp rồi!’

‘Đúng vậy đúng vậy, em ở công ty của Cung Quý Dương gặp được chị Tử Tranh, chị ấy quả thật vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, chị xem này, bộ lễ phục này là chị Tử Tranh đích thân thiết kế cho em đó, đẹp phải không? Em thấy thật là vinh hạnh, ha ha!’

Liên Kiều cười hết sức rạng rỡ còn tinh nghịch xoay một vòng khoe bộ váy với Kỳ Hinh.

Trong mắt Kỳ Hinh xẹt qua một tia tán thưởng, tự đáy lòng nở một nụ cười.

Lúc chưa gặp Liên Kiều cô cũng có chút lo lắng, dù sao Liên Kiều cũng xuất thân từ dòng dõi hoàng thất, lại là đứa cháu mà Hoa Đô lão nhân yêu thương nhất, có thể tính tình không quá kiêu căng ngạo mạn nhưng biết đâu vẫn có chút kiêu ngạo của con cái nhà quý tộc, nào ngờ hôm nay gặp mặt quả thật khiến cô lau mắt mà nhìn.

Liên Kiều, cô gái này quả thật có khí chất quý tộc không sai nhưng tuyệt đối không có chút kiêu căng ngạo mạn thường thấy nào của con cái dòng dõi quý tộc cả, cô xinh đẹp mà ngây thơ, đơn thuần mà lương thiện, không hề có chút tâm kế nào, cũng không hề có chút đồ kỵ nào, nhất là đối với vẻ đẹp và tài năng của một cô gái khác, điều thường thấy ở các cô gái trẻ bây giờ.

Tin rằng cô gái nào biết được khiêm tốn mới có thể khiến đàn ông động lòng.

Bởi vậy, trong một chớp mắt nhìn thấy Liên Kiều kia, cô rốt cuộc cũng đã hiểu vì sao Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô nhóc này dễ dàng chiếm lấy trái tim như vậy.

“Liên Kiều, Tử Tranh quả thật rất có mắt thẩm mỹ, thiết kế này của Tử Tranh vô cùng phù hợp với khí chất của em, tối nay em rất đẹp!” Kỳ Hinh tươi cười nhìn cô.

Liên Kiều tung tăng như chim sẻ quanh Kỳ Hinh, “Kỳ Hinh, gặp chị rồi em càng tò mò về Tiểu Tuyền, không biết cô ấy là cô gái thế nào nhỉ? Nghe nói....” Cô ngừng lại một giây, muốn nói gì đó nhưng vẫn chưa mở lời.

Kỳ Hinh cười cười: “Em muốn hỏi chị về thân phận của Tiểu Tuyền phải không?”

“Trời ạ....” Liên Kiều nhìn cô với ánh mắt sùng bái. “Thì ra trực giác của chị mạnh đến vậy!”

Kỳ Hinh điềm nhiên cười: “Em đó, thật ngây thơ như một trang giấy trắng, chị làm sao không nhìn thấu tâm tư của em chứ? Tiểu Tuyền cô ấy quả thực xuất thân là một sát thủ!”

“Oa! Nói vậy thân thủ của chị ấy chắc là giỏi lắm, có phải không?”

“Đúng vậy, không chỉ là thân thủ giỏi mà còn....” Kỳ Hinh cười thần bí: “Vẻ đẹp của cô ấy càng khiến em kinh ngạc hơn!”

“Thật sao?” Liên Kiều gấp rút hỏi.

Kỳ Hinh gật đầu, “Đúng vậy, vẻ đẹp của Tiểu Tuyền thật là hiếm có, như chị là phụ nữ còn phải tán thưởng không thôi thì em cũng biết rồi đó, càng quan trọng hơn là cô ấy còn biết dịch dung nữa!”

“Đợi chút.... Đợi chút đã....”

Liên Kiều nghe cô nói sớm đã kích động đến ập a ập ứng, run rẩy hỏi: “Cô ấy thật sự biết dịch dung sao? Thật sao?”

Kỳ Hinh gật đầu.

“A....” Liên Kiều khua tay múa chân nói, “Em muốn gặp cô ấy! Em quá hâm mộ cô ấy rồi!”

“Liên Kiều, mỗi người ai nấy đều có ưu điểm của riêng mình, em cũng rất khiến người ta hâm mộ mà!” Kỳ Hinh thân thiết nắm tay cô.

“Em á?”

Cô ngấm ngấm thương tâm, “Em thì làm sao giỏi như các chị được, Tử Tranh thì là nhà thiết kế vô cùng nổi tiếng, Tiểu Tuyền thân thủ giỏi còn chưa nói, lại còn giỏi thuật dịch dung nữa, còn chị, là tinh anh trong giới kinh doanh, em.... cái gì cũng không biết....”

“Sao lại nói thế được chứ...” Kỳ Hinh vỗ vỗ tay Liên Kiều, giọng dịu dàng như nước, “Điều mà em khiến mọi người hâm mộ nhất là trực giác trời sinh của em, chỉ dựa vào điểm này, những người bình thường như bọn chị làm sao mà có được chứ!”

“Nhưng mà có ích gì đâu, em chỉ lợi dụng nó trong kỳ thi thôi!” Liên Kiều chu môi ai oán nói.

Kỳ Hinh bật cười, “Em gái ngốc, đó là bởi vì em còn chưa biết được ý nghĩa tồn tại thật sự của nó mà thôi, chị tin rằng có một ngày em nhất định sẽ biết được trực giác mà em có quan trọng đến thế nào!”

Liên Kiều suy nghĩ một lúc mới ngượng ngùng nói: “Em cũng nghĩ vậy!”

Sự lạc quan của cô khiến Kỳ Hinh càng yêu mến...

“Liên Kiều, ngoài điểm này ra, em có biết điểm đặc biệt của em là gì không?”

Liên Kiều ngơ ngác hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ em còn ưu điểm nữa sao?”

“Đương nhiên rồi!”

Kỳ Hinh cười, “Em đó, em có một sức hấp dẫn khiến ai cũng muốn thân cận, gặp em lần đầu tiên sẽ khiến phái nam thì thương mến, phái nữ thì yêu thích!”

“Vậy sao?” Liên Kiều suy nghĩ một lúc, “Nhưng mà Đu Đủ cái không thích em!”

“Đu Đủ? Ai là Đu Đủ cái chứ?” Kỳ Hinh không hiểu hỏi lại, sao lại có người có cái tên kỳ quái như thế chứ?

Liên Kiều xua tay, “Là một cô con gái nhà giàu rất đáng ghét, thôi bỏ đi, đừng nhắc cô ta nữa, mất công ảnh hưởng tâm trạng của chúng ta!”

Kỳ Hinh gật đầu, xem ra đây chỉ là ngoại hiệu cô nhóc này dùng để gọi người ta thôi, đúng là ai lại có cái tên như thế chứ.

“Ồ, đúng rồi!”

Liên Kiều chợt nghĩ ra điều gì, cô nhìn về phía hai người đàn ông đang đứng nói chuyện đằng kia, đôi mắt màu tím đảo một vòng, sau đó.... Gương mặt nhỏ nhắn chợt xẹt qua một tia uỷ khuất...

“Kỳ Hinh....”

Giọng nói nũng nịu khiến người ta không khỏi thương mến.

Kỳ Hinh nghe cô gọi mình như vật, tim chợt mềm nhũn, vội vàng quan tâm hỏi: “Em sao vậy? Vừa nãy còn tốt lắm mà?”

Do Kỳ Hinh là con gái một, cô từ lâu đã muốn có một cô em gái, hôm nay gặp được cô gái dễ thương như Liên Kiều, trong tiềm thức đã coi cô là em gái rồi.

“Kỳ Hinh, Lăng Thiệu Đường có phải rất nghe lời chị không?” Liên Kiều bám lấy cánh tay cô, nũng nịu hỏi.

Trên gương mặt trắng nõn của Kỳ Hinh nổi lên một vầng hồng, “Liên Kiều, em định nói gì đây?”

244. Chương 249: Tham Gia Dạ Tiệc (5)

Liên Kiều cười càng ngọt, ‘Chuyện em muốn nói rất đơn giản, em biết Lăng Thiệu Đường rất thương chị cho nên lời chị nói hẳn nhất định sẽ nghe, phải không?’

Kỳ Hinh ngượng ngùng cười cười.

‘Kỳ Hinh, bây giờ chỉ có chị có thể giúp được em thôi đó, Lăng Thiệu Đường nhà chị bắt nạt em nha!’

Liên Kiều thấy cô ngượng ngùng, trong lòng càng đắc ý, vội vàng lên tiếng tố cáo.

Kỳ Hinh bị lời của cô hù đến giật cả mình, ‘Em nói Thiệu Đường bắt nạt em? Hắn đã làm gì chứ?’

Liên Kiều đảo mắt về phía Lăng Thiệu Đường, trong ánh mắt lóe lên một tia tinh nghịch.

Còn Lăng Thiệu Đường cách đó không xa bất giác thấy lạnh cả sống lưng ... ‘

Kỳ Hinh, Lăng Thiệu Đường anh ấy nói chuyện không giữ lời!’ Liên Kiều đau khổ tố cáo, ‘Rõ ràng anh ấy đã hứa sẽ dạy em cưỡi ngựa nhưng tới bây giờ cũng chưa thực hiện, hừm, chị nói có phải là anh ấy bắt nạt người quá đáng không?’

Kỳ Hinh đột nhiên hiểu hết, thì ra cô nhóc nói là chuyện này, lúc đó Hoàng Phủ Ngạn Tước vì đáp ứng điều kiện kết hôn của Liên Kiều mà tính kế, nhờ sự giúp đỡ của mấy người bạn ...

Nghĩ đến đây, cô cố gắng nén cười, nói: ‘Ồ, xem ra đúng là anh ấy nói không giữ lời rồi, thật quá đáng mà!’

‘Cho nên ...’ Liên Kiều cười vui vẻ vừa nín tay Kỳ Hinh vừa nũng nịu nói: ‘Chị phải đứng về phía em nha, bắt Lăng Thiệu Đường dạy em cưỡi ngựa cho đến khi em học được mới thôi. Nếu như anh ấy không nghe lời, vậy chị.... ừm, chị phạt anh ấy quỳ gối hoặc ra vườn nhổ cỏ, có được không?’

“Ừ!” Kỳ Hinh rót cuộc nhện không nổi nữa, bật cười, “Đây xem ra cũng là một cách hay!”

Hai cô gái cùng cười thật gian xảo. Sau đó....

“Thiệu Đường....” Kỳ Hinh dịu dàng gọi, vẫy tay về phía hắn.

Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng bước đến, hai người đàn ông cao ráo, lịch lãm đứng ở bên cạnh nhau hiển nhiên là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong đại sảnh yến tiệc.

Thực ra sau khi họ xuất hiện ở buổi tiệc đã có không ít nhân sĩ của cả giới kinh doanh cùng chính trị muốn vin cơ hội mà làm quen nhưng.... Trong tứ đại tài phiệt có một quy định bất thành văn mà không ai dám phạm phải.

Đây cũng không kể là quy định gì chỉ là giống như một loại uy hiếp vô hình trung xuất hiện khi có mặt họ, như muốn tuyên cáo với người ngoài một thông điệp “Đừng làm phiền chúng tôi”, khi bọn họ đang nói chuyện.

Cho nên, cũng không có ai dám đến làm rộn hai người đang nói chuyện dù đó là ước mơ của nhiều người.

Hai người đàn ông bước đến, chia nhau đứng cạnh người phụ nữ của mình.

“Hai cô gái này nói chuyện đến quên trời quên đất!” Lăng Thiếu Đường đưa tay chặn một người phục vụ lại, lấy mấy ly sâm – banh chia cho bốn người.

“Đương nhiên rồi, Thiếu Đường, em hỏi anh....” Kỳ Hinh nhấp một hớp sâm – banh, xoay mặt về phía hấn, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi.

Lăng Thiếu Đường không hiểu vì sao Kỳ Hinh lại có vẻ mặt như vậy, trong lòng có chút lo lắng, “Hả? Được, em hỏi đi!”

Liên Kiều cố nhịn cười, vùi mặt vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Thiếu Đường, anh sao lại có thể như thế chứ? Rõ ràng đã hứa với người ta mà không làm, anh làm em thất vọng quá rồi!” Kỳ Hinh càng nói càng làm ra vẻ không vui.

Thấy cô như vậy, Lăng Thiếu Đường trong lòng càng gấp, hấn choàng tay qua vai cô, gấp gấp hỏi: “Hinh Nhi, em sao vậy? Anh.... Anh đã làm gì chứ?”

“Đừng có giả vờ ngây thơ có được không? Anh rõ ràng đã hứa với Liên Kiều sẽ dạy cô ấy cưỡi ngựa, thế nào mà lâu như vậy vẫn không có động tĩnh gì chứ?” Kỳ Hinh thấy hấn như thế, nhịn không được bật cười nói.

“A? Hả?... Thì ra là chuyện này!” Lăng Thiếu Đường bị hù đến toát mồ hôi lạnh, “Hinh Nhi, anh nhớ mà, anh sẽ làm, yên tâm!”

Kỳ Hinh nhìn về phía Liên Kiều, nháy mắt một cái sau đó nhìn về phía Lăng Thiếu Đường, “Lúc nào? Cho em một ngày chính xác!”

“Cái này....”

Lăng Thiếu Đường nhìn hai cô gái đang ra hiệu cho nhau, cố tình kéo dài giọng, nhìn Liên Kiều nói, “Vậy phải xem tâm tình của Liên Kiều tiểu thư nhà chúng ta!”

“Tâm tình của em cực tốt! Có thể học ngay lập tức!” Liên Kiều vội vàng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch cười, lắc đầu.

Lăng Thiếu Đường nhìn hấn: “Này, phụ nữ của cậu tinh lực cũng không phải tốt bình thường đâu!”

“Nha đầu này trước giờ ham chơi, nghe chỗ nào có gì hay liền ngủ không được hận không thể lập tức chạy qua!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ kéo eo thon của cô, cúi đầu nhìn cô cười.

Lăng Thiếu Đường cũng nhìn Liên Kiều, nhếch môi: “Nhưng mà.... Tiểu nha đầu, em thật sự muốn học cưỡi ngựa sao?”

Liên Kiều chau mày: “Anh phải gọi em là Liên Kiều, không được gọi em là tiểu nha đầu!”

“Tại sao?” Lăng Thiếu Đường kỳ quái kêu lên, còn có quy định này nữa sao?

“Anh thật ngốc nha, Liên Kiều là tên của em mà! Anh nói chuyện với người ta đương nhiên là phải kêu tên người ta rồi!” Liên Kiều ném cho hấn một ánh mắt ‘Anh thật ngu ngốc!’.

“Nhưng anh gọi em là nha đầu cũng đâu có sai!” Lăng Thiếu Đường ngược lại rất nhẫn nại đầu khẩu với cô.

“Đương nhiên là sai rồi!” Liên Kiều trừng hấn một cái, “Anh lại không phải là Ngạn Tước, anh không được gọi em là nha đầu!”

“Ồ...” Lăng Thiệu Đường cười tà mỵ, “Thì ra là như thế, nữ sinh ngoại tộc câu nói này không sai chút nào, Ngạn Tước, thấy chưa, toàn bộ tâm tư của cô ấy đều đặt trên người cậu rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ngờ Liên Kiều sẽ nói như vậy, trong lòng vừa ngọt ngào vừa ầm ập, hần không nói gì nhưng khoé môi câu lên một nụ cười thoả mãn.

“Này, Lăng Thiệu Đường, anh đừng chuyển đề tài chứ, lúc nào thì dạy em cưỡi ngựa đây? Nếu còn không cho em câu trả lời chính xác, đợi anh về đến nhà sẽ thăm lăm đó!” Liên Kiều cười gian xảo.

Thấy ánh mắt sáng rõ của cô, tính nghịch ngợm trong lòng hần chợt trỗi dậy, hần ngược lại muốn chọc cô gái trước mặt một hồi.

Từ đầu đến giờ hần đã nghe nhiều về bản lĩnh chinh người của Liên Kiều, chỉ là hôm nay gặp được thấy cô nhỏ nhắn yếu ớt, tin chắc cũng chẳng lợi hại như lời đồn đâu.

“Liên Kiều, em nói vậy là không đúng nha, Kỳ Hinh thương anh còn không kịp, làm sao nỡ bỏ mặc anh đây!”

“Thiệu Đường, anh thật đáng ghét!” Kỳ Hinh bị hần nói xấu hổ đến đỏ cả mặt.

Liên Kiều cũng không gấp, cô thông dong hỏi: “Vậy là.... anh định nuốt lời phải không?”

Hần dám thử xem! – Trong lòng cô tự nhủ.

245. Chương 250: Tham Gia Dạ Tiệc (6)

Đáy mắt Liên Kiều chợt xẹt qua một tia giảo hoạt, đôi mắt màu tím nhấp nháy một tia nhìn khiến người không thể không đề phòng

Chỉ tiếc là Lăng Thiệu Đường căn bản không biết điểm này, càng không để ý đến ánh mắt ra hiệu mà Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngừng nháy hần, ngược lại cười càng sảng khoái ...

“Ồ, anh đương nhiên là không nuốt lời rồi, chỉ là ... nhìn em còn nhỏ như vậy, lại yếu ớt như vậy, anh thật lo là cưỡi ngựa bộ môn vận động này không thích hợp với em cho lắm!”

‘Anh nói cái gì?’

Liên Kiều liếc nhìn Lăng Thiệu Đường, trên môi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhưng đáy mắt không ngừng chớp động.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bên cạnh không khỏi lo thăm cho người bạn tốt, cái tên này, ngày thường tinh ranh là thế mà sao hôm nay cứ cố tình vượt qua giới hạn cuối cùng của Liên Kiều làm gì chứ?

Tiếc là Lăng Thiệu Đường cứ muốn đi tiếp con đường này ...

‘Ha ha , Liên Kiều, anh chỉ là lo lắng một chút thể chất của em thôi mà, cũng không có ý gì khác, em cũng biết đó, cưỡi ngựa là một loại hoạt động cực kỳ tốn sức, tính tình em lại nóng nảy như thế, làm sao học đây? Nhưng ngựa thì anh sẽ tặng em một con để nuôi chơi!’

‘Chỉ một con ngựa nho nhỏ mà muốn mua chuộc em sao?’ Liên Kiều tức tối thốt lên, tia nhìn giảo hoạt trong đôi mắt màu tím càng rõ rệt.

‘Haizzz ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu, hần hoàn toàn có thể hình dung kết cục của Lăng Thiệu Đường rồi.

Còn Kỳ Hinh hình như cũng cảm giác được điểm này, cô vội vàng kéo áo Lăng Thiệu Đường ra hiệu.

Xem ra Lăng Thiệu Đường hoàn toàn đánh giá thấp “năng lực” của cô nhóc trước mặt, cho nên ánh mắt ra hiệu của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sự ngăn cản của Kỳ Hinh, những lời cảnh báo của Cung Quý Dương toàn bộ đều quăng lại phía sau.

“Tiểu nha đầu, nếu như em thật lòng muốn học, anh có thể dạy em ngay, chỉ là em phải điều chỉnh một chút tính tình không tốt của mình, anh nghe nói Ngạn Tước cái tên này chưa được em đồng ý đã tự tiện giúp

em chuyển trường, đương nhiên tâm trạng không tốt rồi, nếu bây giờ mà học cưỡi ngựa, lộc cà lộc cộc như vậy, nếu không điều chỉnh tốt tâm trạng thì không được đâu!” Lăng Thiểu Đường cười sáng khoái.

Liên Kiều hơi híp mắt nhìn hắn, Lăng Thiểu Đường đáng chết kia, anh chết chắc rồi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy mình liên tục dùng ánh mắt ra hiệu nhưng tên kia cứ phớt lờ, cuối cùng cũng bỏ cuộc, Thiểu Đường ơi là Thiểu Đường, cả một đời anh minh của cậu chỉ sợ là sẽ bị huỷ trong tối nay thôi.

Cái tên Cung Quý Dương thích chinh người đến thế kia mà còn bị Liên Kiều chinh cho lên bờ xuống ruộng, lần này xem ra Lăng Thiểu Đường không thoát khỏi giáo huấn rồi.

Lăng Thiểu Đường chẳng để ý gì đến ánh mắt càng lúc càng tỏ ran guy hiểm của Liên Kiều, hào sảng vỗ vai cô nói, “Được rồi, buổi tiệc bắt đầu rồi, Liên Kiều, em phải suy nghĩ cho kỹ, bằng không.... Từ trên lưng ngựa té xuống đất, cái mông sẽ nở hoa giống như... lần trước Ngạn Tước đánh em đó nha!”

Nói xong liền xoay qua kéo tay Kỳ Hinh hướng về phía đại sảnh bước đi.

Liên Kiều hung hăng trừng hắn một cái, sau đó đột ngột xoay sang Hoàng Phủ Ngạn Tước...

“Lăng Thiểu Đường sao lại biết chuyện em bị đánh?”

“Hả....”

Da đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước tê dại, “Cái này... không phải là anh nói cho cậu ta biết đâu!”

Cái tên Lăng Thiểu Đường đáng chết này, tự mình muốn nhảy vào biển lửa thì thôi đi, lại còn kéo mình vào cuộc, uống công mình này giờ lo lắng cho hắn.

Thật đáng chết!

“Nếu như anh không nói làm sao anh ấy biết được?” Còn chưa đợi hắn giải thích, cô đã giẫm chân tức tối: “Hừm, đợi về nhà chúng ta tính sổ sau, em phải dạy dỗ tên kiêu căng tự đại kia một trận mới được!” Nói xong không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời đã bực dọc đi như chạy về phía Lăng Thiểu Đường vừa đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lo thầm giùm bạn tốt.... Lăng Thiểu Đường, tự cầu đa phúc đi!

Bầu koog khí trong buổi tiệc vô cùng náo nhiệt, toàn bộ hoạt động từ thiện được diễn ra hết sức thuận lợi mà sự có mặt của người của tứ đại tài phiệt đúng là như gấm thêm hoa, khiến cho cả buổi tiệc càng thêm phần thịnh trọng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước và Lăng Thiểu Đường không ngừng bị đám nhân sĩ vây lấy còn Liên Kiều lại bị Kỳ Hinh dẫn đi làm quen với các cô gái con nhà quyền quý khác.

Mà các cô gái này vốn chẳng tạo được hứng thú gì nơi Liên Kiều, cô trước giờ vẫn thích mới mẻ cùng tự nhiên cho nên rất nhanh đã bị các chai rượu đủ màu sắc và hình dạng bên bartender thu hút sự chú ý, liền không ngừng hướng ánh mắt về phía đó.

Tuy là như vậy nhưng trong lòng vẫn luôn vướng mắc chuyện cưỡi ngựa, cái tên Lăng Thiểu Đường đáng chết đó lại dám đem chuyện mất mặt kia ra mà cười nhạo cô, nhất định phải tìm cơ hội trả thù mới được.

Ánh mắt chợt lướt qua Lăng Thiểu Đường đang đứng giữa một đám người lại nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, ừm, nhất định phải tránh tầm nhìn của Ngạn Tước mới được bằng không bị hắn bắt gặp không phải là phải chịu một phen trừng phạt nữa sao.

Cô tìm một chiếc ghế ngồi xuống, mãi mê suy nghĩ đến nỗi chân mày sắp dính vào với nhau.

“Liên Kiều, sao vậy? Đến đây đi....” Kỳ Hinh bước đến kéo nhẹ tay cô, quan tâm hỏi.

Liên Kiều chu chu môi để mặc Kỳ Hinh kéo mình đi, trong cái đầu nhỏ không ngừng suy nghĩ, ánh mắt vô tình liếc qua một lối đi nhỏ dẫn đến phòng vệ sinh, đột nhiên trong đầu xẹt qua một ý tưởng....

Ha ha, có cách rồi!

Liên Kiều vui vẻ cười, suýt nữa hưng phấn đến nổi reo lên.

“A, Kỳ Hinh, em... em xin phép một chút!”

Kỳ Hinh không biết âm mưu của cô, chỉ gật đầu.

Liên Kiều cấp tốc vọt về phía nhà vệ sinh....

Lăng Thiều Đường, lúc này anh đặc ý như vậy, đột lát nữa sẽ biết sự lợi hại của Liên Kiều....

Trong lối đi nhỏ được ốp thủy tinh và thép sáng loáng, hai bên tường đều phản chiếu gương mặt tươi cười của Liên Kiều, điểm cuối của lối đi là phòng vệ sinh, bởi vậy cả lối đi rất vắng vẻ.

Phòng vệ sinh nam nữ được thiết kế riêng biệt, phía ngoài đều treo một cái biển mạ vàng đánh dấu ký hiệu nam và nữ.

Liên Kiều bụm miệng cười, chẳng cần suy nghĩ thêm, trực tiếp lấy hai tấm biển mạ vàng xuống, thay đổi cho nhau.

Ký hiệu nam treo lên phòng vệ sinh nữ, ký hiệu nữ treo lên phòng vệ sinh nam.

“Hắc hắc.... Lăng Thiều Đường, hôm nay phải để anh thưởng thức một chút sự lợi hại của bản cô nương!”

Sau khi xong việc ở phòng vệ sinh, nụ cười trên môi Liên Kiều càng rạng rỡ càng đặc ý, đôi mắt màu tím không ngừng loé lên những tia quỷ dị.

Dám đắc tội với Liên Kiều sao.... Kết quả sẽ là rất thảm!

246. Chương 251: Tham Gia Dạ Tiệc (7)

Khi Liên Kiều từ trong phòng vệ sinh bước ra, vẻ tinh nghịch trên mặt sớm đã thay bằng vẻ lịch thiệp, khi một nhân viên phục vụ lướt qua cô, Liên Kiều nhẹ nhàng tay cầm lấy một ly rượu đỏ.

Nhìn qua lớp thủy tinh, màu đỏ của rượu nhìn càng mê người, chất rượu sóng sánh, mùi thơm ngào ngạt vừa ngửi cũng biết là rượu quý, nhưng bên một phía này của chiếc ly thủy tinh, nụ cười của Liên Kiều càng trở nên tà mị.

Cô đi thẳng về phía Lăng Thiều Đường.

Trong những trường dạ tiệc như tối nay, oanh oanh yến yến tề tựu, thân sĩ cùng thực nữ không ngừng khoe khoang vẻ lịch thiệp như một loại chuẩn mực để đánh giá, nhưng mà ...

Theo tiếng vỡ thanh thúy của thủy tinh, đám người vốn hết sức lịch thiệp kia chợt trở nên hỗn loạn, sau đó là một tiếng kêu thất thanh của một cô gái.

Lăng Thiều Đường ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, đôi người vốn sắc bén như chim ưng chợt trờng lớn, hần nhìn về phía áo vest của mình, sau đó nhìn chằm chằm về phía tác giả của tai họa kia.

“Thiếu Đường, sao vậy?” Đang cùng một chính khách thảo luận sự vụ gì đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy liền tách đám đông đang hỗn loạn ra, tiến đến.

Cách sau lưng hần không xa là Kỳ Hinh.

“Trời ơi, Thiếu Đường, áo của anh ... có chuyện gì thế?” Kỳ Hinh hốt hoảng kêu lên một tiếng.

“Ngạn Tước, cậu đến thật đúng lúc, quản lý cho tốt người phụ nữ của cậu vào!” Lăng Thiều Đường tức đến sắp phát điên.

Áo vest của hần bị rượu vang nhuộm ướt một mảng lớn.

Mà thủ phạm đang đứng trước mặt hần, đầu cúi thấp đến khoog thể thấp hơn, không ai khác hơn là.... Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy liền hiểu ngay rốt cuộc là chuyện gì, hần cố kìm một tiếng cười, nhìn Liên Kiều nói: “Nha đầu, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Liên Kiều nghe vậy, ngẩng đầu lên, vẻ đáng thương nói: “Ngạn Tước, người ta không phải cố ý đâu, em chỉ là đứng ở một bên thôi mà, ai mà biết anh ấy đột nhiên xoay lại....”

Lăng Thiều Đường nghe cô nói vậy, cơn tức càng dâng lên nhưng nhìn thấy ánh mắt của nhiều người đang hướng về phía mình, cũng lạnh lùng quét mắt một vòng, đám người xem náo nhiệt thấy vậy thức thời tản ra.....

“Ngạn Tước....”

Thấy không có ai quan sát nữa, Lăng Thiều Đường mới nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói gần từng tiếng: “Chắc là cậu không tin lời người phụ nữ của cậu nói chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước chống tay lên trán, thấp giọng cười: “Đương nhiên là tin rồi, cô ấy nói mình không cố ý mà!”

“Đáng chết! Cô ấy rõ ràng là cố ý mà! Nhất định là muốn trả thù mình!”

Lăng Thiều Đường chuyển ánh mắt về phía Liên Kiều, nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím của cô, “Bởi vì trong lòng em không phục cho nên mới làm vậy, phải không?”

“Em đâu có!”

Liên Kiều vẻ mặt vô tội, đôi mắt long lánh nước, “Anh đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử mà!”

“Cái gì?” Lăng Thiều Đường nhất thời không hiểu ý cô là sao, chỉ tay về cô, lại chỉ về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước...

“Cô ấy nói cái gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, ‘tốt bụng’ giải thích với hắn: “Vừa nãy cô ấy nói, anh là.... ‘lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử’!”

“Cái gì? Cậu....” Lăng Thiều Đường sắp điên rồi.

“Kỳ Hinh.... Em nhìn cậu ta kìa....”

Liên Kiều vội chạy đến trước mặt Kỳ Hinh, vẻ mặt ủy khuất, “Em đã nói là em không có cố ý rồi, anh ấy sao lại nhỏ mọn như thế chứ!”

Kỳ Hinh nhin không nổi bật cười, “Đúng đó, nếu nói như em, anh ấy quả thực là một người đàn ông nhỏ mọn!”

Lăng Thiều Đường bắt lực xua tay, “Các người.... người nào người nấy đều như vậy.... hôm nay quả thực là ngày xui xẻo của tôi!”

Trong lòng Liên Kiều vui đến nỗi sắp nở hoa nhưng vẫn nén xuống, đi đến trước mặt Lăng Thiều Đường, “Thôi bỏ đi, em biết cũng là do em vụng về, vậy đi, em đi cùng anh rửa mặt một chút!”

“Em đi rửa với anh? Thật tốt bụng đến thế sao?” Lăng Thiều Đường cảnh giác hỏi.

“Này, anh sao lại nhảm chán thế? Thật không hiểu sao Kỳ Hinh lại thích anh được chứ, haizzz....”

Liên Kiều xụ mặt nói, “Em biết là em làm sai, em xin lỗi anh, đừng có dùng cái ánh mắt cảnh giác ấy nhìn em nữa!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, nhin cười nói: “Thiếu Đường, Liên Kiều rất ít nói xin lỗi ai, hôm nay coi như cậu là ngoại lệ đấy!”

Lăng Thiều Đường nghe hắn nói vậy, lòng vẫn còn hoài nghi nhìn lại Liên Kiều nhưng cũng bị lời của Hoàng Phủ Ngạn Tước làm cho lung lay, chỉ tiếc là.... đây là lần đầu tiên hắn gặp Liên Kiều, lần đầu tiên tiếp xúc với Liên Kiều cho nên đương nhiên không biết trong lòng cô ‘tốt bụng’ đến cỡ nào...

“Thôi bỏ đi, anh tự đi!” Hắn vốn cũng không định tính toán gì với cô, dù sao Liên Kiều cũng là vợ của Ngạn Tước.

Thấy hắn bước nhanh đến phòng vệ sinh, Liên Kiều bùm miệng cười trộm, sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước....

“Ngạn Tước, em đem khăn lông cho anh ta nhé!”

Nói xong cũng hướng về phía phòng vệ sinh mà đi.

“Nha đầu....” Hoàng Phủ Ngạn Tước chặn cô lại.

Liên Kiều quay đầu: “Gì vậy?” Trong ánh mắt xẹt qua một tia cảnh giác....

“Đừng nghịch ngợm nữa!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cảnh cáo một câu.

“Ai ya, em biết rồi!” Nói xong vội vàng chạy về phía lối nhỏ kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu cười, Kỳ Hinh thấy vậy rất hiếu kỳ hỏi hắn, “Ngạn Tước, anh sao vậy? Không có gì chứ?”

“A, không, không có gì!” Trong lòng hắn âm thầm nói thêm một câu, “Người có chuyện chắc là Lăng Thiệu Đường của em kìa!”

Thiệu Đường ơi....

Lăng Thiệu Đường vừa vào đến phòng vệ sinh, không do dự mà đi thẳng đến vòi nước, cởi áo vest ra đặt ở một bên lavabo sau đó hình về phía bình nước rửa tay ở trước vòi nước.

Hắn đưa tay ấn vào bình nước rửa tay, hình như không có mùi thơm vốn có của xà phòng mà là....

“A...” Lăng Thiệu Đường kinh hãi kêu lên một tiếng, trên gương mặt chợt mất đi vẻ điềm tĩnh vốn có.

Nhìn lại áo vest của mình, trên chiếc áo may bằng chất liệu cao cấp kia bốc lên một làn khói mỏng, sau đó cả căn phòng thoang thoảng một mùi vị vô cùng kích thích khứu giác!

Đáng chết!

Lăng Thiệu Đường trong lòng kinh hãi, hắn vội vàng mở nắp bình nước rửa tay ra xem sau đó mới tức tối phát hiện ra trong đó vốn chẳng có xà phòng gì mà là.... một loại acid.

Đáng chết!

Là ai làm chuyện này chứ? Bên trong bình xà phòng sao lại có acid được chứ?

Đang lúc mang một bụng tức tối đứng đó, Lăng Thiệu Đường chợt thấy cửa phòng vệ sinh bị ai đó chậm chậm đẩy ra....

247. Chương 252: Tham Gia Dạ Tiệc (8)

Là Liên Kiều! Cô đang híp mắt cười thật quỷ dị.

Mà mặt Lăng Thiệu Đường thì ... kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng!

‘Sao em lại vào đây?’

Liên Kiều bùm miệng cười, thông thả nói, ‘Tại sao em lại không thể vào đây? Lăng Thiệu Đường ...’

Cô đẩy người về phía hắn, cười xấu xa, ‘Câu này là em hỏi anh mới đúng nha, anh ... sao lại vào đây?’

‘Em ...’ Lăng Thiệu Đường càng lúc càng cảm thấy không đúng, ngay cả bầu không khí cũng hết sức khác thường.

Đúng lúc này, Liên Kiều bất thành linh năng điện thoại lên, ấn chụp vài lần.

‘Em đang làm gì vậy?’ Lăng Thiệu Đường cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

‘Ồ, em chỉ muốn lưu lại bằng chứng mà thôi, oa, anh thật ăn ảnh nha!’ Liên Kiều hào hứng vẫy vẫy điện thoại, ánh mắt lóe lên một tia đắc ý.

‘Lưu lại chứng cứ? Em ...’ Lăng Thiệu Đường nhất thời hoang mang, không nói hai lời bước nhanh ra cửa, ngẩng đầu nhìn ...

Rõ ràng là biển báo phòng vệ sinh nữ!

Trời ạ ...

Hắn vừa bước vào ... phòng vệ sinh nữ?

Không đúng nha, lúc hắn bước vào, bên trên rõ ràng là ký hiệu phòng vệ sinh nam kia mà ...

Nhất định là Liên Kiều giả trò quỷ, từ đầu đến cuối đều là cô ...

Thật là nha đầu quỷ!

Lăng Thiệu Đường lửa giận bùng bùng vừa mới định đẩy cửa phòng vệ sinh vào tìm cô tính sổ thì chợt cảm thấy không thỏa đáng, hắn như vậy lại xông vào nhà vệ sinh nữ thì ...

Đang suy nghĩ thì cửa phòng chợt mở ra, Liên Kiều nghiêng đầu ra nhìn về phía Lăng Thiệu Đường, cười gập bụng.

“Ha ha...”

Cô vừa cười vừa chỉ về phía hắn, “Chẳng lẽ anh còn muốn vào lần nữa sao? Ha ha...”

“Đáng chết! Em dám tính kế anh?” Lăng Thiệu Đường không ngờ mình lại bị một cô nhóc chơi xỏ, chuyện này sao có thể chứ?

Liên Kiều cười đến sắp đứt hơi.

“Không được cười nữa!”

Lăng Thiệu Đường kéo cô qua một bên, tức tối hỏi: “Bảng đánh dấu trên cửa là em đổi phải không? Còn có acid trong bình xịt phòng, toàn bộ đều là em làm sao?”

Liên Kiều cố nén cười, trả lời hắn: “Anh thật thông minh!”

Lăng Thiệu Đường quả thật bị chấn động rồi, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng bị ai chơi xỏ đến mức này, tuy nói Cung Quý Dương là người nghịch ngợm nhất thích đùa bỡn nhất trong số bốn người bọn họ nhưng hắn trước giờ chưa bao giờ dùng thủ đoạn... trẻ con nghịch ngợm như thế này.

“Liên Kiều, em cũng to gan thật, vì chính anh mà tự mình lén chạy đến phòng vệ sinh nam sao?” Hắn còn chưa tiêu hoá nổi cơn tức thì nhưng đồng thời cũng ngoài ý muốn hết sức đồng tình với Ngạn Tước...

Liên Kiều vẫn còn tức cười, không dễ dàng gì mới nhịn xuống được, chạy vội ra....

“Ha ha... Lăng Thiệu Đường, anh thật ngốc nha, vừa nãy anh vào là nhà vệ sinh nữ mà, ha ha....”

“Gì chứ?” Lăng Thiệu Đường giật mình.

“Không tin anh nhìn xem....” Liên Kiều bình thản chỉ tay về một phía. Lăng Thiệu Đường nhìn theo hướng tay cô chỉ....

Một cô gái xinh đẹp đang hướng về phía đó đi đến, trong một khoảnh khắc nhìn thấy Lăng Thiệu Đường ở đó, trên mặt rõ ràng là bất ngờ và sợ hãi.

Đầu Lăng Thiệu Đường không tránh khỏi một cơn choáng váng, hắn không nói gì thêm, trực tiếp kéo Liên Kiều đi về một hướng khác.

Trời ạ, Lăng Thiệu Đường chưa có lúc nào bê bối như vậy!

“Liên Kiều....”

Hắn nghiêng rằng nói: “Có phải trước tiên em đem đổi hai bằng hiệu của phòng vệ sinh nữ và nam với nhau rồi cố tình đổi rượu lên áo anh, biết rõ anh sẽ vào nhầm phòng vệ sinh sau đó lại còn dùng acid làm hỏng áo của anh không? Em thật... quá đáng mà!”

Liên Kiều xua tay: “Không, đó còn chưa hết đâu...”

“Em còn muốn thế nào nữa?” Lăng Thiệu Đường quả thật không tưởng tượng nổi Ngạn Tước ở bên cạnh cô lâu như vậy làm sao mà còn sống đến bây giờ, nếu như là hắn, không bị nữ ma đầu này chọc tức chết thì cũng là bị chĩnh tức chết lâu rồi!

Liên Kiều ung dung vẫy điện thoại về phía hắn....

“Thấy điện thoại của em không, bên trong chụp mấy tấm hình làm bằng chứng anh xông vào nhà vệ sinh nữ đó, đường đường là tổng tài của Lăng thị tài phiệt lại xông vào phòng vệ sinh nữ lúc ban đêm, còn làm cô gái như em hoảng sợ, hô hô.... Cái tin này nhất định sẽ sốt dẻo lắm đây!”

“Đáng chết...” Lăng Thiệu Đường quả thật tức chết rồi. Hắn vậy mà hết lần này đến lần khác rơi vào bẫy rập của một cô nhóc, mà nguyên nhân chỉ bởi vì hắn... quá khinh địch!

“Nói đi, em muốn thế nào?” Người ngu hơn nữa cũng có thể nghĩ ra tất cả những chuyện cô làm đều là có ý đồ.

Nụ cười của Liên Kiều càng sáng lạn, “Ừ, không hổ là người của tứ đại tài phiệt, kẻ biết điều mới là tuấn kiệt nha!”

“Là ‘Người thức thời mới là trang tuấn kiệt’ !” Lăng Thiệu Đường cắn răng nhả ra từng chữ.

Mắt Liên Kiều loé lên một tia cảnh cáo....

“Anh ên biết hậu quả một khi em phát ra những tấm ảnh này nha!”

“Được được được, em muốn nói thế nào tùy em. Nói đi, muốn gì!” Hắn quả thực bị nha đầu này đánh bại rồi.

“Đơn giản thôi, trước hết... anh phải xin lỗi em!” Liên Kiều một bộ “cây ngay không sợ chết đứng” nói.

“Anh xin lỗi em? Có nhầm lẫn gì không đó? Là em chĩnh anh trước...”

Lời của Lăng Thiệu Đường còn chưa nói hết thì đa thấy Liên Kiều vẫy vẫy điện thoại, hắn đành nuốt xuống....

“Được được, anh xin lỗi em, là anh không đúng!” Hắn liền rất thức thời, nói xin lỗi.

Liên Kiều thoả mã gật đầu, “Ừm, nói.... Mình sai ở đâu!”

Hả?

Lăng Thiệu Đường ngậy ngốc tại chỗ. Đáng chết! Hắn làm sao biết mình sai ở đâu chứ? Hắn đã làm gì sai đâu chứ?

Liên Kiều nghiêng đầu nhìn hắn...

“Lăng Thiệu Đường, anh ngay cả mình sai ở đâu cũng không biết sao? Vừa nãy ai nói em trẻ con hả? Là ai cười nhạo em không thể cưới ngựa hả? Là ai nói em dùng từ không đúng hả? Lại còn “tám” chuyện em bị đánh nữa hả?”

Một tràng buộc tội, từng câu từng chữ hướng về Lăng Thiệu Đường.

Lần này thì Lăng Thiệu Đường ngậy ngốc thật sự rồi.... hắn cuối cùng đã hiểu, lòng dạ đàn bà rớt cuộc là hẹp hòi đến đâu, những chuyện lông gà vớ tỏi vậy mà cô toàn bộ đều ghi nhớ trong lòng...

Trời ạ....

Hắn đầu hàng, nhẹ lắc đầu, “Liên Kiều, OK, anh xin lỗi em, anh không nên nói em như vậy, vậy được rồi chứ?”

“Vậy còn được!” Liên Kiều cười càng tươi.

“Vây hình chụp đó.... Ách, có thể xóa đi được chưa?”

Lăng Thiều Đường dè dặt hỏi lại, chỉ sợ cô cao hứng đem hình đó đi truyền ra ngoài thật...

Hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi!

248. Chương 253: Tham Gia Dạ Tiệc (9)

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều đảo một vòng sau đó mới nghiêng đầu nói: ‘Đâu có cần xóa đó nh như vậy!’

Tiểu tổ tông, em còn muốn thế nào nữa?’

Lăng Thiều Đường quả thật sắp điên mất rồi, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của hắn mà, ngay giờ phút này, rốt cuộc hắn đã hiểu ý những lời dằn dò của Cung Quý Dương ngày đó rồi ...

‘Đơn giản thôi mà ...’

Liên Kiều dài giọng vừa nói vừa đi về phía trước còn Lăng Thiều Đường chỉ còn cách bước theo sau, vẻ mặt bất đắc dĩ.

‘Vây anh có dạy em cưỡi ngựa hay không đây?’ Giọng nói có chút đắc ý.

‘Dạy ...’ Lăng Thiều Đường rầu rĩ trả lời.

‘Vớ lại ... em muốn con ngựa tốt nhất trong mã trường của anh, anh có đồng ý không?’

‘Đồng ý ...’

‘Ừm, cho dù em học cưỡi ngựa không thành thì anh cũng không được đem ch này ện đó ra cười nhạo em, càng không thể để cho người khác biết được, anh làm được không?’

‘Được ...’

‘Hô hô ...’ Lần này Liên Kiều xoay người lại nhìn vào gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ của hắn, cười càng sáng lạn, ‘Như vậy mới đúng chứ, nếu như vừa nãy anh đồng ý với em thoải mái như vậy thì đâu phải chịu khổ như bây giờ chứ!’

‘Vây em có xóa hình hay không?’ Lăng Thiều Đường toát mồ hôi lạnh vì cô.

Liên Kiều nhún vai, ‘Xóa thì xóa, gấp gáp như thế làm gì?’

Nói xong liền xóa mấy tấm ảnh trước mặt hắn.

Lăng Thiều Đường như vừa tỉnh lại từ một cơn ác mộng, hắn cuối cùng đã có thể thở phào một hơi ...

‘đó đầu quỷ này, lại dám dùng chiêu này hiếp này, có tin anh bảo Ngạn Tước để hắn đánh em đến móng nở hoa luôn không?’ Lăng Thiều Đường cố tình làm ra vẻ hung hăng nói.

Liên Kiều chau mày ...

‘À? Anh thật là trí nhớ kém đó , mới đó mà đã bọc lộ bản tính thật rồi sao? Anh có phải là muốn nuốt lời không?’

‘Vây thì sao?’

Lăng Thiều Đường dứt khoát ném đi chiếc áo vest đã bị cháy hổng vào thùng rác, hai tay nhàn nhã khoanh trước ngực, chiếc áo sơ mi màu đen được cắt may thủ công càng tôn lên vóc dáng cao lớn của hắn.

Thấy trên môi hắn câu lên một nụ cười xấu xa, Liên Kiều cố tình buồn bã thở dài một tiếng, “Haizzzzz..... anh nghe thử xem đây là gì....”

Nói xong liền nhấn nút trên điện thoại....

“Vây anh có dạy em cưỡi ngựa hay không đây?”

“Dạy.....”

“Vội lại... em muốn con ngựa tốt nhất trong mã trường của anh, anh có đồng ý không?”

“Đồng ý...”

“Ừm, cho dù em học cưỡi ngựa không thành thì anh cũng không được đem chuyện đó ra cười nhạo em, càng không thể để cho người khác biết được, anh làm được không?”

“Được...”

...

Chính là đoạn đối thoại lúc này!

“Em... còn dám ghi âm lại?” Lăng Thiệu Đường trợn mắt nhìn Liên Kiều như không tin nổi.

Cô rốt cuộc là quái vật phương nào đây, lại nghĩ đến dùng loại thủ đoạn này để... học cưỡi ngựa chứ?

“Thế nào? Không ngờ phải không? Nếu như anh còn dám nuốt lời lần nữa, em đảm bảo nhất định sẽ cho anh biết mùi!” Liên Kiều đắc ý vẫy vẫy điện thoại trước mặt hắn.

“OK... anh.... phục em rồi!” Lăng Thiệu Đường giơ hai tay lên trời ra dấu đầu hàng.

“Hô hô...” Liên Kiều trong lòng nở hoa, không ngờ đó nhanh như vậy đã xong việc rồi!

Cô vừa cười vừa nhún nhảy đi vào sảnh chính còn Lăng Thiệu Đường mang vẻ mặt bất đắc dĩ bước theo sau cô.

Dạ tiệc, đương nhiên là nơi bàn chuyện làm ăn, nhưng đây càng là cơ hội để các cô con gái nhà quyền quý tìm kiếm mục tiêu.

Liên Kiều vừa bước chân vào sảnh chính đã nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ăn mặc diêm dúa đứng trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, một tay nâng ly rượu đỏ, một tay đập xuống trước ngực hắn, vì Hoàng Phủ Ngạn Tước quay lưng về phía Liên Kiều nên cô không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ là...

Ánh mắt tràn đầy tình ý mà cô ta nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến Liên Kiều cực kỳ không thoải mái...

Cô ta dựa vào cái gì mà tiếp xúc hắn ở cự ly gần như thế?

“Cô ấy tên là An Dịch Á, cha là một nghị sĩ, mẹ là tổng tài của tập đoàn Bùi Dịch!” Lăng Thiệu Đường vừa cười thấp giọng nói bên tai Liên Kiều vừa đẩy một ly rượu đỏ đến trước mặt cô.

Liên Kiều tiếp lấy ly rượu, nét mặt rất không vui, “Vậy thì giỏi lắm sao? Cô ta quen biết Ngạn Tước sao?”

Lăng Thiệu Đường nhún vai, “Xem hai người thân mật như vậy, chắc là quen biết rồi, cũng khó trách, Ngạn Tước trước giờ thật sự có không ít.... bạn gái!”

Nói xong môi hắn câu lên một nụ cười tà mị.

“Thật sao?” Trong đôi mắt màu tím của Liên Kiều xẹt qua một tia lửa, bàn tay nhỏ hung hăng nắm chặt lại.

“Đương nhiên!” Lăng Thiệu Đường chỉ sợ thiên hạ không loạn, khẳng định một câu, trong lòng âm thầm vui vẻ.

Ngạn Tước à Ngạn Tước ơi, ai bảo cậu vừa nãy thấy chết mà không cứu chứ, lại còn mang vẻ mặt thấy người gặp nạn mà vui mừng chứ.

“Hừm!”

Liên Kiều càng nhìn càng tức, lại nhìn thấy một bên mặt tươi cười của Hoàng Phủ Ngạn Tước khi hắn hơi xoay mặt sang, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngạn Tước đáng ghét, lại còn cười như tên ngốc thế kia!”

“Đúng đó, Ngạn Tước cái tên này trước giờ tao nhã lịch thiệp, các cô gái thích cậu ta như thế cũng là điều hiển nhiên thôi, chỉ là.... cậu ta hình như quên mất là mình đã kết hôn rồi thì phải! Haizz... Liên Kiều, em dù gì cũng là vợ cậu ta đó!”

Lăng Thiệu Đường dựa vào một bên bàn, nhàn nhã nhấp một hớp rượu.

“Hừm, tức chết em mà!” Liên Kiều không nói hai lời nhắm thẳng về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước bước đến.

“Này, Liên Kiều...” Vừa lúc đó Kỳ Hinh đi đến, nhìn thấy vẻ mặt tức tối của Liên Kiều, giật nảy mình.

“Hinh Nhi, qua đây!” Lăng Thiệu Đường vẫy tay về phía Kỳ Hinh.

“Thiệu Đường, Liên Kiều làm sao vậy? Hinh như là rất giận dữ thì phải?” Kỳ Hinh vẻ mặt lo lắng nhìn theo bóng lưng của Liên Kiều.

“Không sao đâu, em nhìn bên đó thì biết!” Lăng Thiệu Đường đưa tay vịn lấy bờ eo thon của Kỳ Hinh kéo cô về phía mình, một tay chỉ về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“À, thì ra là thế!” Kỳ Hinh vừa nhìn đã hiểu ngay, cười cười nói: “Ngạn Tước chắc là... không sao chứ?”

“Cái đó... khó nói lắm!”

Lăng Thiệu Đường mang vẻ mặt xem kịch vui, “Liên Kiều này thật cũng đơn thuần quá đi, không chừng chỉ có cách này mới nâng cao được ‘chỉ số cảm xúc’ (EQ) của cô ấy thôi!”

“Nếu để em nói á, thì là đàn ông các anh quá lăng nhăng mới đúng!” Kỳ Hinh liếc nhìn Lăng Thiệu Đường, trách yêu.

“Anh lăng nhăng sao? Anh đối với em là một lòng một dạ mà!” Lăng Thiệu Đường cúi xuống cười bên tai cô, sủng nịch nói.

Kỳ Hinh ngại ngùng đẩy hắn ra, “Đừng mà, để người khác nhìn thấy ngại lắm!”

Lăng Thiệu Đường cười sảng khoái, “Hinh Nhi, còn ai không biết em là người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường anh chứ?”

“Ghét.... Ồ...” Kỳ Hinh lúc này mới nhìn kỹ Lăng Thiệu Đường, “Thiệu Đường, áo vest anh đâu?”

“Ách, cái đó...” Vẻ mặt Lăng Thiệu Đường hết sức ngượng ngùng, “Áo vest của anh.... bị cháy rồi...”

249. Chương 254: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (1)

Kỳ Hinh nghe vậy, sững người sau đó khi nghe Lăng Thiệu Đường giải thích mọi chuyện, cô bùm miệng cười thầm.

‘Liên Kiều cô nhóc này thật đáng yêu!’

‘Hinh Nhi, phản ứng uy của em khiến anh thật đau lòng đó!’ Lăng Thiệu Đường dựa sát vào người cô, cúi xuống cười.

‘Như vậy anh mới nhớ lâu được! Xem về sau anh còn dám nói nhăng nói cuội trước mặt cô nhóc nữa không. Nhưng mà ...’

Nụ cười của Kỳ Hinh mang theo một chút đùa pha, ‘Cho đến bây giờ, anh, Quý Dương còn có Ngạn Tước đều đã lĩnh giáo qua bản lĩnh chính người của Liên Kiều, không biết còn lại một người cuối cùng có bình an qua ải hay không?’

‘Em nói Thiên Dục hả?’ Lăng Thiệu Đường mỉm cười.

Kỳ Hinh gật đầu, ‘Thiên Dục lúc nào cũng lạnh như băng, Liên Kiều còn muốn theo anh ấy học bắn súng, thật không biết sau khi hai người đó gặp mặt thì sẽ như thế nào!’

Lăng Thiệu Đường ngẫm nghĩ một hồi, trên môi nụ cười càng sâu, ‘Cũng đúng, tuổi của Tiểu Tuyền với Liên Kiều không khác nhau là mấy nhưng cũng không có bản lĩnh chính người như Liên Kiều, sợ nhất là hai cô nhóc này tuổi tác ngang nhau, chắc là sẽ dễ thân, đến lúc đó chỉ sợ ... Thiên Dục ngày tháng không dễ qua!’

Kỳ Hinh nhẹ thở dài một tiếng, ‘Thiên Dục sẽ như thế nào thì em không biết, nhưng mà ... Ngạn Tước hình như là không dễ qua đó ...’

An Định Á, vóc người hoàn mỹ, gia cảnh giàu có, trong người chảy hai dòng máu Tây Ban đó và Mỹ cho nên cô mang một vẻ đẹp lai Âu - Mỹ cực kỳ hấp dẫn và gợi cảm, cùng một tính cách phóng khoáng, nhiệt tình từ trong xương cốt.

Đúng như Lăng Thiệu Đường đã nói, cô là một trong số những bạn gái trước đây của Hoàng Phủ Ngạn Tước, chỉ tiếc là, chỉ có một đêm thần tiên ngắn ngủi sau đó không có duyên gặp lại người đàn ông này.

Trong số bốn người, Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể xem như là người lịch thiệp nhã nhặn với phụ nữ nhất, bởi vậy đương nhiên được nhiều phụ nữ yêu thương nhưng nhớ thậm chí là quyến luyến không quên là điều không thể tránh khỏi.

Như tối nay chẳng hạn, khi An Định Á nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cả cơ thể như hóa thành nước không ngừng dán sát lên người hắn.

‘Ngạn Tước, anh thật đáng ghét đó , làm sao mà lâu như vậy không có liên lạc gì với người ta chứ, chẳng lẽ ...’

Cô vừa nói vừa đẩy khuôn ngực đầy đặn của mình áp sát hơn lên người Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng mềm mại như nước lại có thêm một phần dụ hoặc, ‘... anh không sợ người ta nhớ anh sao ...’

‘Phải không?’

Trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn treo nụ cười nhã nhặn nhưng đáy mắt không hề có ý cười, ngược lại sự bức

dọc càng lúc càng nhiều, loại phụ nữ như vậy tuy trời sinh một thân thể quyến rũ, mê hoặc đàn ông nhưng thể nào bây giờ nhìn lại lại thấy dung tục đến không chịu nổi thể này? Hắn thật không có cách nào tưởng tượng vì sao lúc đó hắn lại có thể có dây dưa gì với cô ta chứ.

Hắn ưu nhã nhấp một ngụm rượu, vừa định tìm cách thoát khỏi hai “vòi bạch tuộc” đang bám trước ngực thì đáy mắt xẹt qua một bóng dáng quen thuộc, nụ cười trên môi lúc này mới thực sự nở rộ.

Hắn ngược lại muốn xem thử cô vợ nhỏ của mình có phải trog lòng thật sự không có chút dao động gì không.

“Đương nhiên rồi, anh còn không biết từ lần đó người ta nhớ anh đến mức nào, Ngạn Tước, anh gần đây bận lắm sao...”

An Định Á không chút phát giác ra sự bức dọc trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy trên môi hắn vẫn treo nụ cười cho nên thân mình càng dán sát vào người hắn hơn.

Thân thể kiều mỹ dán thật sát lên thân thể cao lớn rắn rỏi của hắn, cảm giác thật tốt khiến cô suýt nữa không thể hô hấp!

Người đàn ông này, chỉ cần nhìn thấy hắn đã khiến phụ nữ mất đi chính mình....

“Anh à...” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhã lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt như bị hút vào trong đó, hắn điềm nhiên nói, “.... bận kết hôn!”

An Định Á nghe xong sững người, sau đó bàn tay trắng hồng khẽ đám mấy cái vào ngực hắn, “Ngạn Tước, anh thật đáng ghét đó, chỉ biết chọc người ta!”

Thấy hắn không nói gì An Định Á càng cười quyến rũ hơn, giọng nói từ tính càng thêm phần dụ hoặc, “Anh biết không, phòng toogr thống ở khách sạn Kelly người ta cũng đã giúp anh đặt xong rồi, phong cảnh nơi đó..... thật mê người đó!”

Cô vừa nói ngón tay vừa nhẹ nhàng vẽ loạn trên ngực hắn, lúc An Định Á biết hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ xuất hiện ở buổi tiệc thì sớm đã chuẩn bị tất cả.

Hptu vẫn duy trì im lặng như cũ, chỉ cười cười.

Thấy vậy trong lòng An Định Á không khỏi mừng thầm, hắn như vậy có phải là đồng ý rồi không?

Đang lúc định thi triển thêm vài chiêu câu dẫn nữa thì chợt thấy một ly rượu đỏ không biết từ đâu đẩy đến che mắt tầm mắt của cô, sau đó bên tai vang lên một giọng nói....

“Cầm giúp ly rượu, cảm ơn!”

An Định Á giật mình, sau đó một nỗi tức giận dâng lên.

Ai mà không có mắt như vậy chứ, chẳng lẽ nhìn cô giống nhân viên phục vụ lắm sao?

Giật lấy ly rượu, cô nhìn về phía đối phương, thấy trước mặt mình là một cô gái.... Một cô gái xinh đẹp trong sáng như một viên pha lê, ồ, không đúng, phải gọi là “cô nhóc” mới đúng.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ nhỏ nhắn của cô, thế nào cũng không giống một cô gái đã bước chân vào đời, nhất là.... trời ơi, cô gái này lại có một đôi mắt màu tím, trong lòng An Định Á không khỏi âm thầm kinh hãi, đúng vậy, là đôi tròng mắt màu tím, tuyệt đối không phải là màu của kính áp tròng.

“Cô....” An Định Á vừa muốn lên tiếng trách mắng thì chợt thấy cô gái kia nở một nụ cười mê người....

“Ai ya, thật ngại quá, em nhìn lầm rồi, em còn cho rằng là nhân viên phục vụ đây, nhưng mà.... quần áo của chị nhìn cũng có chút giống đó!”

“Cô nói cái gì?”

Sắc mặt An Định Á chợt thay đổi, ngay cả giọng nói cũng tràn đầy không vui, “Mắt cô mù rồi phải không? Tôi mặc là lễ phục mà, có lầm lẫn hay không đó?”

Liên Kiều bụm miệng cười, sau đó làm ra vẻ ngại ngùng vội vàng nói, “Đúng đó đúng đó, em đi đến gần mới thấy là An Định Á tiểu thư, thực là ngại quá!”

“Cô biết tôi sao?”

An Định Á đánh giá một lượt cô nhóc trước mặt từ trên xuống dưới, ừm... ăn mặc cũng rất có phẩm vị nhưng sao nói chuyện lại lộn xộn thế chứ?

“Đương nhiên là biết rồi, An Định Á tiểu thư, chị thật xinh đẹp đó!” Liên Kiều giọng nói càng lúc càng ngọt.

“Cảm ơn cô, rất nhiều người cũng nói như vậy!” An Định Á nghe lời nịnh nọt của cô trong lòng liền nở hoa, nhẹ hất mái tóc dài óng ả ra sau, kiều ngạo nói.

Liên Kiều cười càng ngọt, “Vừa nãy em thật ngại quá, An Định Á tiểu thư, chị đợi một chút nhé!”

Nói xong liền rất nhanh rời đi.

An Định Á tuy bị một cô nhóc chen ngang nhưng nghe cô nhóc kia tán dương mình trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong lòng vô cùng đắc ý cho nên thấy Liên Kiều bỏ đi cũng không xem đó là quan trọng, thân mình lại lần nữa áp sát vào Hoàng Phủ Ngạn Tước....

“Ngạn Tước, cô nhóc vừa nãy thật đáng ghét đó, chắc là đã gặp em ở đâu đó rồi, giờ muốn tìm cơ hội để bám theo nói chuyện thôi, anh đừng để ý đó!”

“Không có đâu!”

Trên miengj Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy nói như thế nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Liên Kiều cách đó không xa, vừa hay nhìn thấy cô đang đổ cái gì đó nhè giống mù tạt vào ly rượu, nhin không được cười thầm.

250. Chương 255: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (2)

‘Ngạn Tước, anh sao vậy ...’

An Định Á một lòng muốn cùng hắn cùng đó u qua một đêm khó quên nữa, suy nghĩ sớm đã bay về phía căn phòng tổng thống trong khách sạn rồi, căn bản là không cảm thấy được điều gì khác thường.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén cười, nhẹ giọng nói: ‘Không có gì, chỉ là ... hình như có người muốn mời em uống rượu.’

An Định Á quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Liên Kiều lại thấy tay cô cầm một ly thủy tinh đựng một thứ gì đó có màu rất lạ.

‘Sao lại là cô?’

‘An Định Á tiểu thư, ly rượu này là tác phẩm mới nhất của người điều chế rượu, xem như là lời xin lỗi của em với chị, chị nếm thử xem!’ Liên Kiều vừa cười vừa đẩy ly rượu đến trước mặt An Định Á.

‘Cái này ... là rượu gì?’ An Định Á trước giờ chưa từng thấy loại rượu nào có màu sắc kỳ lạ như thế.

‘Ai ya, An Định Á tiểu thư, ly rượu này có tên là ... Tuyệt thế giai nhân, được đặc biệt chỉ định điều chế cho buổi tiệc tối nay đây, tất cả các cô gái gia đình danh giá tham gia buổi tiệc tối nay đều được điều chế một ly, chẳng lẽ An Định Á tiểu thư không biết việc này sao?’ Liên Kiều cố tình làm ra vẻ kinh ngạc hỏi lại.

‘Ách? Hừm, tôi đương nhiên là biết rồi, chỉ là chưa kịp uống thôi!’

An Định Á quả nhiên rơi vào bẫy của Liên Kiều, vừa nghe cô hỏi vậy lập tức trả lời ngay.

‘Vậy thì uống thử xem! Vừa này em có uống thử rồi, uống rất ngon!’ Liên Kiều híp mắt cười nói với cô.

An Định Á sợ luống cuống trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước đành tươi cười chậm chậm nâng ly rượu lên ...

Ý cười trong đáy mắt Liên Kiều càng sâu hơn, mà tia quỷ dị càng lóe sáng hơn ... muốn lưu lại mặt mũi thì phải chịu tội thôi, đây là kết cục tất yếu cho loại người như cô.

‘Ồ ... khụ khụ khụ ...’

An Định Á hớp một ngụm liền ngay lập tức ho sặc sụa bởi vì ngụm rượu vừa vào thì cổ họng đã nóng như lửa đốt, chỉ có thể đứng đó

ho sặc sụa, nước mắt chảy ròng ròng.

Rượu này là thứ quỷ gì vậy?

‘A, An Định Á tị, chị không sao chứ? Thì ra là chị uống không quen loại rượu ‘Tuyệt thế giai nhân’ này? Sao lại thế được chứ? Các cô gái khác uống đều thấy rất ngon mà!’ Liên Kiều vẻ mặt vô tội nói.

‘Cô.... cái này....’

An Định Á có cảm giác mình mới bị sập bẫy của cô nhóc này vậy nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy hình như không có khả năng lẩn, chỉ đành rút khăn giấy ra lau miệng, miễn cưỡng chùi nước mắt, không vui cất tiếng: ‘Được rồi, rượu cũng đã uống rồi, tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô! Cô đi được rồi đó!’

Liên Kiều híp mắt cười đưa tay nhận lấy ly rượu trên tay An Định Á, diềm nhiên nói: ‘Em sao có thể đi được chứ?’

‘Cái gì? Con gái bây giờ thật không lịch sự chút nào, chẳng lẽ cô không thấy tôi đang nói chuyện với Hoàng Phủ tiên sinh sao?’ An Định Á chau chặt đôi mày đẹp, bất mãn nói.

‘Đương nhiên là thấy rồi, chính vì như vậy cho nên em mới tiến đến đây chứ!’ Liên Kiều cố ý thừa nước đục thả câu.

‘Cô....’

An Định Á trước giờ chưa thấy cô gái nào như cô gái trước mặt, vừa định nổi nóng chợt nhớ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước bên cạnh, chỉ đành hung hăng liếc Liên Kiều một cái, sau đó xoay mặt về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, yếu điệu nói: ‘Ngạn Tước, chúng ta qua bên kia nói tiếp về chuyện tối nay có được không?’

‘Đương nhiên là không được rồi!’

Liên Kiều thấy cô ta đưa tay định khoác lên cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, chân vội lách một cái, cả người liền tiến đến chắn ngay giữa Hoàng Phủ Ngạn Tước và An Định Á, làm cho cánh tay của An Định Á rơi vào khoảng không.

‘Này, cô gái này, rốt cuộc là chuyện gì chứ? Tôi và Hoàng Phủ tiên sinh nói chuyện liên quan gì đến cô?’ An Định Á nhịn không nổi nữa, giọng nói chẳng những vút cao lên mà trên mặt cũng đầy vẻ bất mãn.

Liên Kiều cười càng đắc ý, cô chủ động khoác lấy cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, “Em với anh ấy.... đương nhiên là có quan hệ rồi, An Định Á tiểu thư, thực là ngại quá, Ngạn Tước tối nay phải theo em về nhà, anh ấy.... chỗ nào cũng không được đi!”

“Cái gì? Cô.... cái này....”

An Định Á giật mình chỉ tay về phía Liên Kiều, lắp bắp hỏi: “Cô.... cô nói những gì vậy? Ngạn Tước làm sao có thể theo cô.... về nhà? Ngạn Tước....?”

An Định Á xoay mặt về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi, cô ta căn bản là không tin giữa hần với cô nhóc trước mặt này có quan hệ gì.

“Liên Kiều, đừng có quấy rối nữa!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững nịch vịn chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, lời nói tuy có ý la rầy nhưng giọng nói thì vô cùng trìu mến, sau đó hần quay về phía An Định Á, “Thật ngại quá, vợ tôi Kuching ngày thường bị tôi chiều hư rồi!”

“Cái gì? Ngạn Tước.... anh, anh nói gì?”

An Định Á toàn thân phát run, vẻ mặt như không tin được, qua một lúc lâu mới hoàn hồn lại, gượng cười hỏi, “Ngạn Tước, anh... đang đùa phải không?”

Liên Kiều không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng, nghiêng đầu nói: “Thế nào, ông xã anh hay nói đùa lắm sao?”

An Định Á trợn mắt.... Hoàng Phủ Ngạn Tước kết hôn sao? Sao có thể chứ? Là chuyện lúc nào? Sao chẳng nghe giới truyền thông có động tĩnh gì cả chứ?

Liên Kiều thân mật vòng tay ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhìn An Định Á, “Thật là ngại quá, cái phòng tổng thống đó của cô chắc là phải để lại cho người khác dùng rồi, ông xã của em yêu em như vậy, tối ay sao có thể đi với chị được chứ?”

“Cô....”

An Định Á tức tối liếc nhìn hai người, cô vẫn chưa tin chuyện đó là thật, cố hỏi lại, “Ngạn Tước, chuyện này là thật hay giả vậy? Anh kết hôn rồi?”

Nói xong câu này, cô đột nhiên vươn tay nắm lấy tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, sau đó mắt chợt sáng lên, “Cô gái này đang nói dối phải không? Anh đâu có đeo nhẫn cưới đâu!”

“Cô ấy đúng là vợ của anh!”

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước mới lên tiếng, bàn tay không chút hình tích rút ra, vịn chặt eo thon của Liên Kiều, trầm giọng nói.

Liên Kiều cực kỳ phối hợp nghiêng mặt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng ngọt như mật nói, “Ông xã, anh thật đáng ghét đó, vừa nãy nói tự mình pha cho em một ly rượu, em vẫn đang đợi đây!”

“Được, em muốn uống loại nào, anh giúp em pha!”

Hptu nghe cô gọi một tiếng ‘ông xã’ này, tim đã nhin như bần, cách gọi thân thiết như vậy đây là lần đầu tiên hần nghe được từ miệng Liên Kiều.

Có thể nghe cô ngọt ngào gọi một tiếng ‘ông xã’ này, đừng nói là pha rượu, muốn mạng của hần không chừng cũng không là vấn đề.

Liên Kiều che miệng cười, “Chỉ cần là anh pha em đều thích, chỉ là.... đừng có pha cho người ta cái loại rượu giống như ‘Tuyệt sắc giai nhân’ là được!”

“Cô.... cô....” An Định Á đột nhiên hiểu rõ tất cả, tức đến nổi cả người đều run rẩy.

251. Chương 256: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (3)

‘Này An Định Á tiểu thư, cô không sao chứ? Sao vẻ mặt lại khó coi đến vậy?’ Liên Kiều cố tình kinh ngạc kêu to một tiếng, vẻ mặt đầy lo lắng.

An Định Á quả thật sắp bị cô nhóc này chọc tức đến điên rồi ...

‘Ngạn Tước ...’

Cô lập tức xoay người nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, từ phần nộ biến thành ủy khuất, ‘Anh xem cô ta ... ỨC HIẾP NGƯỜI TA ...’

Cô không tin người như Hoàng Phủ Ngạn Tước sao lại thích một cô nhóc như Liên Kiều được!

Hắn là đàn ông mà, đàn ông không phải thích những phụ nữ có thân hình bốc lửa như cô hay sao chứ?

Thực tế chứng minh đúng là như thế, cô và hắn đã từng có một lần vui vẻ, cho đến bây giờ cô vẫn nhớ từng giây từng phút từng sự khoái lạc mà hắn đem lại cho cô, nếu như hắn không thích cô, sao lại có thể tham lam muốn cô hết lần này đến lần khác chứ?

Nào ngờ câu nói của An Định Á còn chưa nói xong thì Liên Kiều đã tiến lên híp mắt cười, ‘Thật ngại quá, ông xã em vốn là sợ vợ!’

An Định Á thấy mình sắp bị chọc tức chết rồi, cô nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Ngạn Tước ...’

‘Vợ anh nói không sai đâu, anh đúng là sợ vợ mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ tay vào trán mình vừa cười vừa nói, chẳng chút cố kỵ gì.

‘Anh... Các người ...’ An Định Á vừa xấu hổ vừa bực dọc, giận đến nổi giẫm mạnh chân bỏ đi.

Lăng Thiệu Đường đứng cách đó không xa chứng kiến một màn này từ đầu đến cuối, trong lòng không khỏi thâm tán thưởng, ‘Thật không hổ là một trong bốn người phụ nữ của tứ đại tài phiệt, vừa có thể thoải mái trút giận mà vừa có thể giữ lại mặt mũi cho chồng mình, chiêu này thật tuyệt!’

Kỳ Hinh đứng ở bên cạnh vừa cười vừa nói: “Đây gọi là biết giữ thể diện, nào giống như đàn ông các anh, thích trêu hoa ghẹo nguyệt không nói làm gì, lại còn ngang ngược bá đạo!”

“Ngang ngược bá đạo không tốt sao?” Lăng Thiệu Đường vòng tay ôm Kỳ Hinh từ phía sau, thân mật thì thâm bên tai cô.

“Đường, đừng mà!” Kỳ Hinh yêu kiều cười, “Nhột lắm, anh cũng thật đáng ghét nha, thấy bạn tốt của mình gặp họa mà còn nhân cơ hội ném đá xuống giếng nữa!”

“Bạn bè mà, chính là phải ‘vui vẻ’ đối đãi với nhau, hơn nữa, nếu không tìm cách lấy lòng, nói không chừng nha đầu đó sau này còn dùng cách quái lạ gì chinh anh nữa thì sao!” Lăng Thiệu Đường cười đắc ý.

Kỳ Hinh nghe vậy chỉ còn biết lắc đầu cười.... cùng với loại người này kết bạn, thật không biết là phúc hay họa đây.

Lại nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước....

Sau khi An Định Á mang một bụng tức tối bỏ đi, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ôm lấy Liên Kiều, nịnh nọt nói, “Nha đầu, gọi lần nữa đi!”

Liên Kiều vẫn tươi cười nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, đột nhiên nét tươi cười chuyển thành tức giận, đôi mắt màu tím long lanh nhìn hắn trừng trừng.

“À.... Cái đó....”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy tình hình không ổn, vội vàng giảng hoà, “Hi hi, em vẫn gọi anh là Ngạn Tước thì hay hơn, đợi lúc nào tâm tình em tốt rồi, lại gọi ‘ông xã’ cũng được!”

Liên Kiều đi đến gần hắn, tuy thân thể nhỏ nhắn nhưng khí thế bức người.

“Thế nào, anh cũng biết là tâm trạng của em không tốt sao?” Cô nhìn chăm chăm hắn, gần như nghiền răng nghiền lợi nói từng chữ một, “Vừa nãy anh với con hồ ly tinh đó nói chuyện vui vẻ lắm mà!”

“Hồ ly tinh? Nha đầu, phép so sánh này của em.... ừm.... anh thích!” Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy lửa giận trong mắt cô càng lúc càng đậm, trên lưng bất giác toát mồ hôi lạnh.

Hắn sao lại quên chuyện này được chứ?

Vốn muốn dò xét lòng cô là thật, nhưng đến khi cô xuất chiêu với đối thủ....

“Phải không?”

Biểu tình trên gương mặt Liên Kiều chợt thay đổi, cô cười ngây thơ nhìn hắn, cầm lấy ly rượu bên cạnh lên, bắt chước theo động tác của An Định Á lúc nãy áp sát người vào ngực hắn....

“Ông xã, nếu như anh cũng có cách nhìn giống như em, vậy.... có hứng thú thử một chút ‘Tuyệt thế giai nhân’ này không?”

“Hả?”

Mồ hôi lạnh trên lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước tuôn ra càng lúc càng nhiều, hắn cười gượng, nói: “Nha đầu, em.... nói chơi thôi phải không?”

“No no no, người ta nói thật mà, người ta pha ly rượu này rất có tâm ý đó nha!” Ngón tay trỏ của Liên Kiều vẽ loạn trên ngực hắn, gương mặt rất ngây thơ nói.

“Ha ha, nha đầu, đừng như vậy mà, anh tự phạt ba ly rượu được không? Em cũng nói ly rượu này là đặc biệt điều chế cho các cô gái trong buổi tiệc hôm nay mà, anh là đàn ông, làm sao uống được!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng ôn nhu, giọng nói cũng cực kỳ lấy lòng cô.

“A, thì ra anh cũng biết là mình sai sao? Em còn tưởng rằng anh không biết mình có làm sai gì nữa chứ, lại còn cười như kẻ ngốc vậy, xem vừa mắt lắm phải không?” Liên Kiều càng dựa sát vào hắn, bàn tay nhỏ nhắn bầu chặt lấy eo hắn.

Trong mắt người ngoài, hai người quả thật là một đôi vợ chồng ân ái ái ái, thật khiến cho đàn ông thì hâm mộ, phụ nữ thì ghen tỵ, nhưng bọn họ nào đâu ngờ....

“Em yêu à, em.... đang ghen sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay ôm lấy cô, trong lòng thật muốn hỏi rõ cảm giác của cô, nhân tiện dời đi chủ đề kia.

Bởi vì ly rượu đó.... quả thật quá đáng sợ!

Nào ngờ Liên Kiều căn bản là không dễ bị lừa như vậy, bàn tay nhỏ nhắn vẫn áp lên ngực hắn, hung hăng bầu một cái....

“Đừng có lạc đề!”

“Hừ....”

Hoàng Phủ Ngạn Tước rầu rĩ hừm một tiếng, nha đầu này, lúc bình thường thì yếu ớt như cành liễu, không ngờ lực tay không yếu chút nào.

“Thực ra.... Ly rượu đó là đặc biệt pha cho anh đó, để người phụ nữ ‘ngực bự não teo’ kia uống một hớp chỉ là một sự trừng phạt nho nhỏ mà thôi, với anh thì không dễ vậy đâu!”

Thân thể Liên Kiều mềm mại như kẹo bông dựa sát vào ngực hắn, tay chậm chậm nhấc ly rượu lên nói, “Anh biết rượu này pha chế bằng gì không?”

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước bất giác khấn trương hắn lên.

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Ly rượu này nha, bên trong là hỗn hợp của một chút champagne, một chút rượu đỏ, một chút rượu trắng, ngoài ra còn có.... Em đặc biệt pha thêm một chút mù tạt cao cấp, anh đừng có sợ vị của nó nồng quá bởi vì em còn cho thêm một chút pho mát nghiền, vì để ly rượu này có thêm chút màu sắc em còn cho thêm chút nước trái cây, ừm, nguyên liệu chắc chỉ có chừng đó thôi....”

Hoàng Phủ Ngạn Tước gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hẳn thật khó tưởng tượng uống xong ly rượu này, mình có còn mạng rời khỏi buổi tiệc này không....

252. Chương 257: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (4)

Trời ạ ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất giác nhìn về phía Lăng Thiệu Đường, trong mắt lộ vẻ cầu xin giúp đỡ, nhưng mà ... Lăng Thiệu Đường cứ giả vờ như không nhìn thấy gì, chỉ mãi lo cười cười nói nói với Kỳ Hinh!

Đúng là “bạn tốt” mà!

Đây đúng là kết quả điển hình của việc kết nhầm bạn!

Chẳng những không sợ thiên hạ đại loạn mà còn rất giỏi ném đá xuống giếng!

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chắc chắn cái tên An Định Á này là do tên mồm loa Lăng Thiệu Đường kia cho Liên Kiều biết!

Trước tối hôm nay, hẳn còn cho rằng chính Cung Quý Dương mới là tên miệng rộng, không ngờ Lăng Thiệu Đường cái tên này bản lĩnh càng lớn hơn! Ngay lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt có chút nhớ nhung Lãnh Thiên Dục ...

Nhưng mà ... nếu như Lãnh Thiên Dục có mặt ở đây hôm nay, liệu hẳn có giống như Lăng Thiệu Đường hay không đây ...

Càng nghĩ lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rối bời ... thậm chí là có chút “lạnh lẽo”, người ta thường nói, trong đời gặp được một tri kỷ đã là đủ lắm rồi, hẳn kể như là số mạng tốt đi, vừa ra đời đã kết giao được với ba người “bạn tốt” này, chỉ tiếc là ... ba người bạn của hẳn, ưa thích náo nhiệt không tên nào kém tên nào, hẳn ... số phận đủ đáng thương rồi chứ!

Bàn tay cầm ly rượu có chút run rẩy, hẳn nhìn lại một lần chất lỏng trong ly, lại nhìn về phía Liên Kiều đang nhìn hẳn bằng ánh mắt uy hiếp, Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm hít sâu một hơi ...

Chết thì chết vậy, dù sao bây giờ không chết lát nữa trở về cũng sống không bằng chết!

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước liền nâng ly rượu lên, vừa nhắm mắt lại định dốc xuống ...

‘Đợi chút!’ Liên Kiều đưa tay ngăn lại động tác của hẳn.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi mừng thầm ...

‘Liên Kiều, em thay đổi ý kiến có phải không? Anh biết mà, em nhất định là không nỡ!’

Liên Kiều nướng đôi mày đẹp, cô vươn tay đón lấy ly rượu trong tay hẳn, vừa chậm rãi đổ đi chất lỏng bên trong ly rượu vào một cái ly không khác, vừa điềm đạm nói: ‘Anh đừng có vui mừng quá sớm vậy, em chỉ là không muốn anh với hồ ly tinh đó chạm môi với nhau thôi!’

Nói xong liền đẩy cái ly mới vừa được đổ vào thứ chất lỏng kia đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước...

‘Nha đầu, em thật nhẫn tâm nhìn anh uống cái loại này sao?’ Hẳn cười khổ, trong mắt chỉ toàn là sự bất đắc dĩ.

Liên Kiều liếc nhìn hẳn như muốn nói “Anh nói nhiều quá!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước triệt để bị cô đánh bại rồi, hẳn chỉ còn cách lần nữa nâng lên ly rượu, nhắm mắt lại, liều chết hợp một hợp...

Một mùi vị cực kỳ khó chịu xộc vào mũi nhất thời làm hô hấp của hẳn như nghẹn lại, hẳn chỉ đành cực lực nén ý muốn phun ra xuống.

“Uống hết cho em, một giọt cũng không được thừa lại!” Liên Kiều đứng bên cạnh vui vẻ nói.

Đợi đến lúc Hoàng Phủ Ngạn Tước thực sự uống hết ly rượu kia, hần quả thật cảm thấy lồng ngực mình sắp bị nổ tung.

Trong dạ dày chứa đầy những thứ quái lạ kia, mỗi lần nghĩ đến ó, trong đầu hần chỉ có một ý nghĩ, phun ra, phun ra cho bằng sạch...

“Hừm, xem lần sau anh còn dám liếc mắt đưa tình với mấy cô gái khác nữa không!” Liên Kiều thấy hần khổ sở như vậy, lửa giận trong lòng cũng tiêu mất hơn một nửa, chỉ ném lại một câu cảnh cáo.

Ánh đèn trong đại sảnh dần tối xuống, nhường ột luồng ánh sáng trắng chiếu thẳng về phía sân khấu, người chủ trì buổi tiệc hôm nay, Kingston nét mặt rạng rỡ bước lên sân khấu, cầm lấy micro, liền đó giọng nói sang sảng của ông đã vang khắp đại sảnh:

“Nhờ sự ủng hộ nhiệt tình của các vị khách quý cho nên buổi tiệc hôm nay mới được long trọng và thành công như vậy, ngoài ra tôi còn rất vinh hạnh được mời tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước tiên sinh và Lăng thị tài phiệt Lăng Thiếu Đường tiên sinh, cảm ơn hai vị đã rút thời gian quý báu đến tham dự buổi tiệc, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh vì điều đó, tiếp theo đây, xin mời hai vị cùng bạn nhảy của mình nhảy điệu nhảy mở màn cho buổi tiệc đêm nay...”

Lời nói của ngài Kingston vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía hai người, liền đó, tiếng nhạc cũng bắt đầu du dương vang khắp đại sảnh....

“Hình Nhi, mời...”

Lăng Thiếu Đường ánh mắt tràn đầy thâm tình đưa tay mới Kỳ Hình, Kỳ Hình cũng tươi cười tiến đến, bước chân của hai người phối hợp hết sức ăn ý với nhau, dịu dặt theo điệu nhạc khiến cho những người xung quanh hết sức hâm mộ.

Còn bên này...

“Nha đầu, tới...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng ưu nhã đưa tay về phía Liên Kiều, vẻ khổ sở vừa nãy trong phút chốc đã bị quét sạch, chỉ còn lại nét phong độ lịch lãm trên gương mặt tuấn tú.

Trên môi hần câu lên một đường cong hoàn mỹ, vẻ mặt nụ cười công với ánh mắt thâm thúy khiến cả người hần toát lên một vẻ lịch lãm mà cao quý như vương tử.

Liên Kiều ánh mắt huyền hoặc, cô cũng như quên hết những chuyện không vui vừa nãy, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ đặt vào trong lòng bàn tay ấm áp của hần, ngay lập tức, eo của cô đã bị một cánh tay mạnh mẽ vịn chặt lấy...

Âm nhạc dịu dặt như nướ du dương vang khắp căn phòng, chính đang lúc Liên Kiều cảm thấy mình sắp bị chết chìm trong ánh mắt của hần, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã kề môi bên tai cô, nói thầm....

“Nha đầu, đừng lo lắng, em chỉ cần bước theo bước chân của anh là được rồi!”

“Àm...”

Cái cảm giác như mộng như thực trong tim trong óc Liên Kiều lúc này chợt âm âm sụp đổ, Liên Kiều tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, tức đến nghiến răng.

Cái gì?

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng chết này, hần cho rằng mình không biết khiêu vũ sao? Quả thực là quá xem thường Liên Kiều này rồi, hần chẳng lẽ không biết từ nhỏ cô đã được tiếp thu những giáo dục về lễ nghi trong vương thất hay sao chứ? Chẳng lẽ hần thật sự cho rằng mình là một cô nhóc cái gì cũng không biết sao?

Làm ơn đi, cô chân chính xuất thân từ hoàng thất cơ mà!

Thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô chợt biến sắc, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi lo lắng hỏi lại, “Nha đầu, sao vậy?”

“À, không có sao.... Em chỉ mãi nghĩ về câu nói lúc nãy của anh mà thôi!” Liên Kiều nở nụ cười tươi như hoa, nhưng trong lòng không biết đã mắng thầm hấn bao nhiêu bận.

Chầm chậm bước theo tiếng nhạc, tư thế khiêu vũ của Liên Kiều cực kỳ chuẩn mực và ưu nhã khiến cho những vị khách đứng ngoài không ngừng lên tiếng tán thưởng, ngay cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị cô làm cho ngạc nhiên lần nữa.

Sau đó những vị khách lần lượt tìm bạn nhảy rồi bước ra sàn nhảy, cùng nhau lả lướt theo giai điệu du dương, dịu dặt.

“Nha đầu, thật không ngờ tài khiêu vũ của em thật là giỏi.... hô....”

Lời ngợi khen của Hoàng Phủ Ngạn Tước cò chưa dứt đã bị thay thế bằng một tiếng kêu đau hơn, vừa nhìn lại đã thấy gót giày cao của Liên Kiều vừa vấp đạp xuống mũi chân hấn....

“Vừa nãy do mọi người đều đang quan sát chúng ta, vì giữ thể diện cho anh nên em mới không ‘trừng phạt’ anh, giờ thì em phải.... đạp cho đủ!” Nụ cười hàm tiếu trên gương mặt nhỏ nhắn sớm đã không còn, quả thật trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt một ngụm nước bọt hấn cũng tự ý thức được vừa nãy mình lỡ lời, tiêu rồi, tối nay mình sao lại xui xẻo đến vậy chứ?

“Nha đầu, anh rút lại lời nói vừa nãy được không?” Còn chưa nói xong, chân lại bị đạp tiếp một cước....

“A, thật là ngại quá, em vốn là không biết khiêu vũ, anh xem, lại lỡ chân đạp trúng anh rồi!” Liên Kiều cười nhạt một tiếng, chỉ là... trong đáy mắt loé lên một tia giảo hoạt.

253. Chương 258: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (5)

Hoàng Phủ Ngạn Tước cực kỳ rầu rĩ, tối nay hấn rốt cuộc đã hiểu cái gì gọi là “họa từ miệng mà ra” rồi!

Nhưng ... chuyện đến đây cũng không còn cách nào vãn hồi, hấn cũng chỉ còn cách phát huy hết “khả năng dẻo ngọt” của mình thôi.

‘Nha đầu, anh ...’

‘Haizzz, không cần phải xin lỗi em làm gì, còn lâu em mới rơi vào bẫy của anh!’ Liên Kiều vừa nói vừa bĩu môi môi đỏ thắm.

‘Lần này anh biết sai thật rồi mà!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự cũng thấy mình quá xem thường cô vợ nhỏ của mình nên thật tâm xin lỗi cô.

Nha đầu này chỉ thấy mình nói chuyện với An Định Á mà đã ắt mình uống cái loại nước uống quái gở kia, bây giờ mình lại xem thường cô thế này không biết ...

Nếu như hấn không nhớ nhầm, cô ghét nhất là ai coi thường khả năng của mình ...

Nghĩ đến đây, lưng hấn không khỏi tuôn mồ hôi lạnh ...

Liên Kiều lạnh lùng liếc hấn, ‘Anh yên tâm, em bây giờ cũng không muốn làm gì anh đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, nhẹ nhõm thở phào một hơi nhưng hấn lại cảnh giác hỏi, ‘Bây giờ thì không? Nha đầu, ý em là sao?’

‘Hắc hắc ...’ Liên Kiều cười vô cùng tà ác, bàn tay nhỏ nhắn ôm hấn càng chặt, ‘Ý em là ... đợi về nhà rồi tính!’

‘Ách?...’

Trên gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy vẻ bất đắc dĩ, ‘Nha đầu ...’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, đợi về nhà em với anh tính sổ một lần cho xong!’

Liên Kiều hung hăng trừng mắt nhìn một cái, ‘Anh cho rằng lịch sử phong lưu của anh phải một cái là sạch sao? Em nghe Lăng Thiệu Đường nói anh trước khi kết hôn bạn gái cũng không ít phải không?’

‘À?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày. Nhiều lắm sao? Sao hắn không cảm thấy vậy chứ?

Đợi chút ...

‘Là Thiệu Đường nói với em sao?’ Điểm này là điểm mấu chốt đây!

Liên Kiều liếc nhìn một cái, ‘Đúng vậy! Thì sao?’

‘Nha đầu, em tuyệt đối không thể tin tưởng lời của hắn được, phụ nữ bên cạnh hắn còn nhiều hơn anh nhiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ hận không thể để Lăng Thiệu Đường xuống hung hăng đánh ột trận.

‘Các anh đều là cá mè một bề cả, đều không phải đàn ông tốt!’ Liên Kiều tức tối nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nhịn cười, giọng trầm thấp thì thầm bên tai cô, đánh chính lại: ‘Em yêu, là cá mè một lứa!’

‘Đừng có mãi lo đánh chính cái sai của em, thái độ của anh thật là không nghiêm túc, em rất không thích!’

Liên Kiều biết thành ngữ của mình không tốt, thường nói sai, nhưng vệt chết vẫn còn cứng mồm, cố cãi lại.

“Được được được, đúng là thái độ của anh không tốt, bà xã nói cái gì thì là cái đó!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vừa dịu dàng vừa ôn nhu, vừa dịu dàng cực độ, trong đáy mắt toàn là hình bóng của Liên Kiều.

“Ai là bà xã của anh chứ, thật không biết xấu hổ...”

Liên Kiều tuy ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng ngọt như mật, trái tim cứ đập thùng thùng trong lồng ngực.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày, “Đương nhiên bà xã của anh là em rồi, chẳng lẽ.... em còn muốn anh gọi người phụ nữ khác như vậy sao?”

“Anh dám?” Liên Kiều nhắc chân định đạp thêm một cước nữa...

“Về nhà anh phải thành thật khai báo lịch sử phong lưu của mình cho em, bằng không.... Em nhất định không tha cho anh!”

“Tuân lệnh bà xã!”

Hắn ôm chặt Liên Kiều, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc nhưng đáy mắt vẫn không quên hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thiệu Đường đứng cách đó xa xa.

Lăng Thiệu Đường cũng cười nhìn lại hắn, ánh mắt giảo hoạt.

Đứng cách đó không xa, An Dịch Á thu hết sự thân mật giữa Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều vào đáy mắt, trong ánh mắt là vẻ đố kỵ và ghen ghét, bàn tay đang nâng ly rượu cũng bất giác nắm chặt lại.

Cô ta thật không thể tin cô nhóc đó đã gả cho Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Sao lại thế được!

Nói không chừng đây chỉ là một cái cớ để Hoàng Phủ Ngạn Tước từ chối khéo, nếu như hắn kết hôn thật, tại sao ngoại giới hoàn toàn không nhận được chút tin tức nào vậy?

Hơn nữa....

Cái làm cô chịu không nổi nhất là ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô nhóc ấy....

Đó rõ ràng là ánh mắt dành cho người tình, tràn đầy triu mến và quyến luyến, tuy cô và Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có một đêm bên nhau nhưng hắn từ trước đến nay vẫn luôn là người cô quan tâm, trước giờ cô chưa từng chứng kiến hắn nhìn bất cứ ai bằng ánh mắt tương tự như vậy.

Điểm làm Hoàng Phủ Ngạn Tước khác biệt so với những người còn lại trong tứ đại tài phiệt là.... bên cạnh hẳn trước giờ không có người phụ nữ cố định nào, đây cũng là nguyên nhân làm cho lòng của An Định Á dành cho hẳn trước giờ vẫn không nguôi.

Cô nhóc đó....

An Định Á hướng ánh mắt oán hận về phía Liên Kiều.

Cô ta vốn chỉ là một cô nhóc, còn chưa tính là một phụ nữ không đúng sao?

Hoàng Phủ Ngạn Tước vì sao lại nhìn trúng cô nhóc này chứ?

An Định Á suy nghĩ đến nát óc cũng không hiểu được nhưng cô biết rất rõ.... Minh vừa nãy là bị cô nhóc này chơi!

Đáng chết!

Thật là một nha đầu không biết trời cao đất dày, tưởng rằng có Hoàng Phủ Ngạn Tước chống lưng thì dám không coi ai ra gì sao?

To gan dám trêu đùa An Định Á ta? Còn chưa hỏi qua thử xem An Định Á là loại người gì?

Nghĩ đến đây, An Định Á ngẩng cao đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu trên tay, ánh mắt vì nghĩ ra được một quỷ kế mà loé lên một tia quỷ dị.

Đẩy ly rượu không về phía nhân viên phục vụ, cô bước nhanh về phía lễ đài, cầm lấy micro.

Ánh đèn lúc này toàn bộ tập trung trên người An Định Á.

“Các vị....”

Cô chậm chậm cất lời, ánh mắt không nghiêng không lệch khoá chặt trên người Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều.

Môi An Định Á chậm chậm câu lên một đường cong....

“Thực ra hôm nay đối với ngài Kingston, ngoài vinh hạnh mời được Hoàng Phủ tiên sinh đến đây, ngài ấy còn dẫn theo một người mà theo lời của ngài ấy là rất quan trọng, đó chính là.... Hoàng Phủ phu nhân!”

Lời của cô vừa dứt, xung quanh đã truyền đến không ít tiếng kêu kinh ngạc, ánh mắt mọi người đồng thời chuyển về phía bên cạnh chỗ Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Cách đó không xa, Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh đều giật mình, cả hai không hẹn mà cùng cảm thấy có gì đó không đúng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thì vẫn tươi cười nhìn mọi người, bàn tay vẫn như cũ đặt ở bên eo Liên Kiều, hoàn toàn chẳng có ý định buông ra.

Liên Kiều nhìn An Định Á, hơi chau mày..... người phụ nữ này, rốt cuộc là đang tính toán gì đây?

An Định Á thấy mình đã thành công gọi lên sự hiếu kỳ của tất cả mọi người, rất đắc ý tươi cười nói tiếp, “Theo như tôi biết, Hoàng Phủ phu nhân là một cô gái giỏi giang, nhiều tài, hôm nay gặp được cũng là vinh hạnh của chúng tôi, không biết Hoàng Phủ phu nhân có nể mặt mà tặng cho chúng tôi một khúc nhạc được không?”

Vừa nói cô ta vừa xoay người nhìn về phía chiếc đàn dương cầm sang trọng đang đặt ở góc lễ đài.

Liên Kiều hơi nhướng mắt nhìn lại cô, bên tai vọng lại tiếng vỗ tay rào rào của mọi người.

“Hoàng Phủ phu nhân, ngài chắc cũng đã nghe tiếng vỗ tay cổ động của mọi người, hy vọng ngài không phụ lòng kỳ vọng đó!” An Định Á trong lòng vui như nở hoa, cất cao giọng nói.

“Tôi?” Liên Kiều chỉ tay vào mũi mình, sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nhìn An Định Á, ánh mắt sắc bén khiến cô ta không rét mà run.

254. Chương 259: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (6)

An Định Á uốn thẳng sống lưng, cô ta không khó nhận ra ý cảnh cáo trong ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng mà ...

Bất luận thế nào cô ta cũng nhất định phải dạy dỗ nha đầu kia một trận ra hồn mới được, cô ta cũng không tin Hoàng Phủ Ngạn Tước có thể vì một cô nhóc mà ra tay đối phó với mình!

Nghĩ đến đây nụ cười trên môi cô càng rộng ...

‘Hoàng Phủ phu nhân, tin rằng ngài phải trải qua nhiều lựa chọn khắt khe mới có thể được gả vào gia tộc Hoàng Phủ, không chỉ là xuất thân danh giá mà còn tinh thông các loại hình nghệ thuật, chỉ là một khúc đàn mà thôi, tin rằng cũng không thể làm khó được Hoàng Phủ phu nhân. Xin mời ...!’

Cô cao ngạo làm một động tác “mời” ...

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Liên Kiều, còn cô thì nét mặt khó xử, ngập ngừng cắn môi nói, ‘Tôi, thật ngại quá, tôi đàn không hay lắm ...’

‘Không biết đàn?’

Giọng nói của An Định Á cố ý vút cao hơn nữa, ‘Hoàng Phủ phu nhân, xin đừng đùa với chúng tôi, tin rằng chỉ cần là một cô gái quý tộc thì đều biết đàn!’

Ý ở ngoài lời rất rõ ràng, cô ta gián tiếp nói với mọi người rằng ... cô nhóc này vốn chẳng phải xuất thân danh giá gì, cũng không phải là dòng dõi quý tộc gì.

Trong tiếng xì xào bàn tán của mọi người cùng ánh mắt thấy người gặp nạn mà mừng của những cô gái xung quanh đang nhìn về phía Liên Kiều ...

‘Nha đầu, đừng để tâm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bất mãn chau mày nhìn về phía An Định Á ... người phụ nữ này, lại dám nghĩ ra cách này để trả đũa, thật đủ to gan rồi!

‘An Định Á!’

Hắn chậm chậm cất lời, giọng nói lạnh như băng, ‘Cô đừng tự đề ỉnh quá mức, cô là ai mà muốn vợ tôi đàn cho cô nghe chứ?’

Một câu nói, như một ngọn roi hung hăng quất vào không trung, đánh thẳng vào lòng mọi người, ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Trái tim An Định Á không ngừng run rẩy nhưng cô vẫn cứng đầu nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, câu này của ngài không đúng rồi, nghe được tiếng đàn của phu nhân là vinh hạnh của chúng tôi, về sau những yến hội như thế này rất nhiều, ngài cứ giữ mãi hình tượng cao quý của phu nhân.... hình như là không hay lắm. Hoàng Phủ phu nhân, cô thấy thế nào?’

Thông minh như cô đương nhiên là không dám dùng cách cứng rắn đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước, cho nên chĩa mũi dùi về phía Liên Kiều.

“Người phụ nữ này thật phiền phức!”

Cách đó không xa Lăng Thiệu Đường cũng chau mày nói, sớm biết như vậy hắn tuyệt đối không giật dây cho Liên Kiều đi đối phó với cô ta.

Tin rằng ý đồ của cô ta là trả thù cho những chuyện vừa phát sinh lúc nãy.

“Thiệu Đường, chúng ta qua đó xem đi, quả thực tình hình không tốt, em sẽ ra mặt giúp Liên Kiều!”

Kỳ Hinh kéo tay Lăng Thiệu Đường nói, “Cuộc chiến ngầm giữa phụ nữ với nhau, đàn ông các anh càng giúp càng rối mà thôi, với vì tuy giải quyết nhanh chóng nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta phục!”

“Được!” Lăng Thiệu Đường vịn eo cô, cùng bước đến.

Liên Kiều bị An Định Á hỏi ngược lại một câu này, sau khi sững người một chút, rất nhanh liền nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ sợ mình đàn không được hay, ngược lại làm mất hứng của mọi người mà thôi!”

“Sao lại có thể chứ?” An Định Á càng cười càng đắc ý, “Hoàng Phủ phu nhân thật quá khiêm tốn rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định mở lời thì đã bị câu nói tiếp theo của Liên Kiều cắt đứt...

“VẬY... tôi chỉ đành thử một chút!”

An Định Á hơi giật mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không ngờ Liên Kiều sẽ nói như vậy mà Kỳ Hinh và Lăng Thiệu Đường vốn đang bước đến cũng ngừng lại chờ đợi.

Liên Kiều đi đến bên chiếc đàn dương cầm trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, đây là một chiếc đàn dương cầm rất sang trọng, vừa nhìn cũng biết là tuyệt phẩm, mặt đàn sáng bóng soi sáng gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Không có sợ hãi, không có lo lắng, không có hoảng loạn, nếu có thì chỉ là một nụ cười ưu nhã...

“Nếu như mọi người đều có hứng thú như vậy, vậy thì... Không ngại thử nghe một khúc ‘Impromptu Fantasia’, tin chắc rằng mọi người đối với tác phẩm này của Chopin đều đã rất quen thuộc!”

Giọng nói dễ nghe của Liên Kiều du dương vang trong đại sảnh, cô điềm đạm quét mắt một vòng qua mọi người sau đó ngồi xuống bên chiếc đàn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững người....

‘Impromptu Fantasia’?

Lần đó là lúc cô vẫn còn ở trường đại học Hồng Kông bị hiệu trưởng phạt phải học cho xong khúc nhạc này, nha đầu này không phải trước giờ vẫn đàn không hay sao?

“Ngạn Tước...”

Kỳ Hinh lúc này mới cất lời, trong giọng nói không giấu được sự tán thưởng, “Không ngờ Liên Kiều còn biết đàn khúc nhạc này, ‘Impromptu Fantasia’ của Chopin nha, thật khó!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì bởi vì lúc này hắn còn chưa hiểu rõ trong lòng Liên Kiều đang định làm gì, rõ ràng là đàn không hay khúc nhạc này sao lại còn muốn đàn chứ?

Nha đầu này, chắc không phải là chỉ vì nóng giận nhất thời mà chạy lên làm loạn chứ? Hành động này... nói không chừng với tính cách của Liên Kiều cũng sẽ làm ra được.

Liên Kiều nhấc nắp đàn lên, nhẹ nhàng ấn thử vài phím như thử đàn sau đó ngừng một chút như muốn điều tiết lại tâm trạng.

Ngón tay thon thả đặt trên bàn phím, màu trắng nõn của ngón tay tương phản với những phím đàn đen trắng thật bắt mắt.

Mà dưới ánh mắt chờ đợi xem trò hay của An Định Á và ánh mắt chờ mong của mọi người, một màn khiến ai cũng không ngờ tới đang diễn ra....

Ngón tay của Liên Kiều, linh hoạt mà thuần thục nhấn như bay trên phím đàn, lả lướt như bướm bướm vờn hoa, nhẹ nhàng mà tự tại.

Từng nốt nhạc đẹp đẽ theo động tác của ngón tay mà du dương vang vọng khắp đại sảnh.

‘Impromptu Fantasia’ là tác phẩm mà Chopin tâm đắc nhất trong suốt sự nghiệp sáng tác âm nhạc vĩ đại của ông!

Dưới bàn tay của Liên Kiều, khúc nhạc này như gió mùa xuân nhẹ nhàng phiêu động, nhẹ nhàng len vào lòng mọi người.

Ai nấy đều bị tiếng đàn này làm chấn động, không ai ngờ một cô gái tuổi còn trẻ như Liên Kiều lại có thể đàn khúc nhạc này đến động lòng người như thế.

Cô ngồi đó, trong vắt như một thiên sứ giáng trần, biểu tình thoát tục trên gương mặt càng khiến người ta cảm thấy như mình đang chìm trong giấc mộng, ngón tay trắng như ngọc vẫn không ngừng lả lướt trên những phím đàn.

Không chỉ những người đứng đó bị tiếng đàn của Liên Kiều làm cho chấn động mà cả Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng giật mình, hắn vốn không ngờ cô lại có thể đàn khúc nhạc này lưu loát đến như vậy.

Chuyện này... sao lại có thể chứ?

Cô không phải là ghét đàn dương cầm lắm sao?

Lúc này Liên Kiều đã đàn đến phần thứ hai trong tổ hợp khúc ‘Hoang tưởng’, tiết tấu của khúc này là tao nhã nhất, từng nốt nhạc đẹp đẽ du dương làm say hồn người.

Giữa tiếng nhạc du dương, chợt vang lên giọng nói dịu dàng của Liên Kiều....

“Khúc nhạc này, là ông xã tôi đích thân dạy tôi học...”

Trên môi cô khẽ câu lên một nụ cười xinh như mộng, “...cho nên, hôm nay tôi đặc biệt đàn khúc nhạc này xem như là một món quà tặng cho ông xã của tôi, Hoàng Phủ Ngạn Tước!”

255. Chương 260: Sóng Gió Trong Dạ Tiệc (7)

Giọng nói của Liên Kiều rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng nhưng lại như một cơn sóng lớn cuốn vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước rồi mạnh mẽ lan tỏa ...

Hắn trước giờ chưa từng nghĩ Liên Kiều sẽ có lúc dịu dàng như lúc này, cô như vậy càng khiến cho trái tim Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động không thôi ...

Hắn còn nhớ lúc ở đại học Hồng Kông, tình cảnh lúc lần đầu gặp cô, từng màn từng màn như một cuốn phim quay chậm lướt qua trong trí óc hắn ...

Nụ cười hạnh phúc trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rạng rỡ.

Theo tiếng đàn êm tai, ngón tay của Liên Kiều hơi có chút trì trệ, cô ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong mắt phát ra một tín hiệu cầu cứu ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước người đàn ông này, chẳng lẽ không nghe ra tiếng đàn có vấn đề rồi sao?

Cô sắp đàn hết phần nhạc mà cô nhớ rồi, tiếp sau đó ...

Trời sinh cô vốn không có tính nhẫn nại, học được đến mức này đối với Liên Kiều mà nói đã có thể coi là kỳ tích rồi.

Tín hiệu cầu cứu của cô coi như không uổng phí, Hoàng Phủ Ngạn Tước dường như cũng nhận ra sự khẩn trương trong ánh mắt cô, hắn mỉm cười bước nhanh về phía chiếc đàn, ngồi xuống bên cạnh người vợ yêu.

Hai bàn tay biến thành bốn bàn tay, khúc nhạc trong phút chốc là do hai người cùng hợp tấu.

Do đó càng cuốn hút và mê hoặc hơn!

Trước đàn, thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước phối hợp với bóng dáng xinh đẹp của Liên Kiều, đúng là cực kỳ xứng hợp, nhìn thế nào cũng là cực kỳ xứng đôi vừa lứa.

Trong giờ phút này, hắn như một hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích còn cô, là một cô công chúa xinh đẹp, ánh mắt nồng đậm thâm tình, nụ cười cũng tràn đầy tình ý, âm nhạc, từ đó cũng thăng hoa.

Khi khúc nhạc chấm dứt, Hoàng Phủ Ngạn Tước vịn lấy eo thon dịu Liên Kiều song song đứng lên, Liên Kiều lịch sự hướng về mọi người gật nhẹ đầu chào, trên gương mặt hồng nhuận hiện ra một nụ cười, xinh đẹp đến động lòng người.

Cả đại sảnh trong phút chốc không còn tiếng động, một sự yên tĩnh bao trùm lấy cả đại sảnh rộng lớn ...

Mọi người như vẫn chưa từ trong khúc nhạc hoàn hồn lại, Lăng Thiệu Đường là người đầu tiên vỗ tay, sau đó mọi người mới như tỉnh mộng, tiếng vỗ tay theo đó vang lên như sấm!

“Không ngờ Ngạn Tước cái tên này lại lẳng mạn như thế!” Hần trầm giọng vừa cười vừa nói với Kỳ Hinh, cô cũng hết sức đồng tình, “Xem ra là em lo lắng nhiều quá rồi, Liên Kiều nha đầu này thật là đại tướng giấu tài!”

Chỉ có một người vẫn còn ngây ngốc đứng đó...

Đôi mắt An Dịch Á trợn to, “Sao lại như thế được chứ?”

Nha đầu này, vừa nhìn đã biết là chẳng có bản lĩnh gì, sao lại như thế được chứ?

Quan trọng hơn là... Hoàng Phủ Ngạn Tước lại tiến lên cùng hợp tấu với cô ta?

Tất cả mọi chuyện diễn ra hôm nay đều khiến cô ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là cảm thấy rất quý dị.

Bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước vô duyên vô cớ có thêm một người gọi là vợ không nói làm gì, lại còn thân mật, ân ái như vậy? Đây... hoàn toàn không giống tác phong của hắn!

Chuyện kia.... Tại sao lại trong một chớp mắt kia lại không nằm trong tầm khống chế của mình chứ?

“An Dịch Á tiểu thư phải không?”

Đag lúc chìm trong sự ảo não của riêng mình, bên tai An Dịch Á chợt vang lên một giọng nói dịu dàng.

Nhìn kỹ lại đối phương, trong mắt chợt hiện lên vẻ nghi hoặc...

“Kỳ tiểu thư? Cô....?”

Kỳ Hinh mỉm cười, ánh mắt liếc về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều cách đó không xa sau đó ánh mắt rơi trên người An Dịch Á.

“An Dịch Á tiểu thư, tôi đến chỉ là muốn nói với cô một câu, tốt hơn hết là thu hết tâm tư của cô lại, bằng không, người chịu thiệt thòi là cô đó!”

An Dịch Á sững người, sau đó điều chỉnh thật tốt tâm trạng của chính mình rồi cười nhạt, “Kỳ tiểu thư, tôi không hiểu ý cô cho lắm!”

“An Dịch Á tiểu thư thông minh như vậy sao lại không hiểu ý của tôi được chứ!”

Kỳ Hinh cười càng ôn nhu nhưng trong giọng nói mang theo một sự cương ngạnh khiến người nghe không thể cự tuyệt, “Tôi có thể rất rõ ràng nói cho cô biết, Liên Kiều cô ấy.... quả thực là vợ của Ngạn Tước!”

An Dịch Á cố nén nổi kinh ngạc trong lòng xuống, cô ta biết rõ mối quan hệ giữa tứ đại tài phiệt, nên đương nhiên cũng biết người phụ nữ trước mặt mình không chỉ đơn thuần là phụ nữ mà Lăng Thiếu Đường sủng ái mà còn là người đảm nhận rất nhiều chức trách trong Lăng thị, chỉ qua vài câu nói đơn giản như mây trôi nước chảy của cô là có thể nhận ra, rõ ràng trong bông có giấu kim.

“Kỳ tiểu thư, cô hiểu lắm rồi, tôi nào có nghi ngờ thân phận của Hoàng Phủ phu nhân, chỉ là.... mọi người vẫn còn xa lạ với Hoàng Phủ phu nhân mà, tôi chỉ là thay Ngạn Tước tuyên cáo với mọi người một tiếng mà thôi. Thế nào? Ngạn Tước kết hôn chắc không phải là một chuyện không thể cho người biết chứ?” An Dịch Á nghĩ mình dù sao cũng xuất thân danh môn, giọng điệu đương nhiên cũng rất cứng rắn.

Kỳ Hinh cười cười, “An Dịch Á tiểu thư quá lo bò trắng răng rồi, những chuyện tuyên truyền này tôi nghĩ Ngạn Tước chắc là không thích người ngoài nhúng tay vào lắm đâu!”

“Cô....”

“Ồ, còn nữa... nề tình quý công ty và tứ đại tài phiệt có mối quan hệ làm ăn, tôi không ngại nhắc nhở An Dịch Á tiểu thư một câu, vợ của Ngạn Tước – Kuching trước nay luôn được Hoa Đô lão nhân sủng ái, nếu như cô vẫn ôm lòng ‘suy nghĩ cho người khác’ thì khó mà đảm bảo sẽ không mang lại phiền phức gì cho quý công ty!” Kỳ Hinh điềm đạm cất tiếng ngắt lời An Dịch Á.

“Cái gì? Hoa Đô lão nhân? Kỳ tiểu thư, ý cô là sao? Cô nhóc đó với Hoa Đô lão nhân có quan hệ gì chứ?” An Định Á ngạc nhiên hỏi.

Kỳ Hình mây trôi nước chảy đáp lời, “Chẳng lẽ cô chưa từng nghe qua... Hoa Đô lão nhân cực kì chiều chuộng một đứa cháu nội sao?”

Nói xong không đợi An Định Á trả lời đã tươi cười rời đi.

An Định Á sững người tại chỗ!

Cháu của Hoa Đô lão nhân....

Chẳng lẽ.....??

Ánh mắt cô nhìn lại về phía Liên Kiều.

Cô nhóc này.... chẳng lẽ lại là đứa cháu cưng của Hoa Đô lão nhân hay sao? Không phải chứ....

“Phù.... Ngạn Tước...”

Vừa rời khỏi chiếc đàn dương cầm, Liên Kiều liền vội vàng nắm lấy tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo sang một bên, hơi thở vô cùng gấp gáp, “Hù chết em rồi, vừa nãy thật sự em sắp bị hù chết rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước trêu cô: “Sao vậy? Vừa nãy biểu hiện của em tốt lắm mà!”

“Cái gì chứ, vừa nãy đều là cố chống thôi!”

Liên Kiều vừa nói vừa vòng tay ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, “Khi em ngồi trên chiếc ghế đàn, toàn thân đều cứng ngắc, khẩn trương chết được, cũng may anh lên giúp em sớm, bằng không nhất định sẽ mất mặt lắm!”

“Không nhìn ra nha, anh thấy em rất trấn tĩnh mà!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vuốt nhẹ sống lưng cô, cúi người thì thầm bên tai.

“Không phải vậy đâu, Ngạn Tước, anh xem này tim em sắp vọt ra ngoài rồi nè...”

Liên Kiều cầm tay Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt lên ngực mình như muốn hẳn cảm nhận được trái tim đang đập nhanh đến cỡ nào.

256. Chương 261: Cô Gái Kỳ Lạ

Sự mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ bật một tiếng cười khẽ ...

‘Nha đầu, em làm như vậy có thể sẽ làm cho anh hiểu lầm là ...’ Hắn cúi người, thì thầm bên tai cô, ‘... em đang quyến rũ anh ở nơi công cộng đấy!’

‘Đáng ghét!’

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều vụt đỏ hồng, cô điểm điểm tay vào lồng ngực tinh trắng của hắn, ‘Người ta đang nói chuyện đằng hoàng với anh mà!’

Cái đầu nhỏ cúi thấp đến không thể thấp, chiếc cổ trắng như thiên nga lộ ra hoàn toàn trước mắt hắn, không chút che giấu, bàn tay to lớn nhẹ đẩy gương mặt nhỏ lên,,

‘Liên Kiều, thì ra em vẫn còn nhớ tình cảnh lúc chúng ta gặp nhau lần đầu!’ Không biết tại sao chỉ nghĩ đến điểm này chính mình liền cảm động vô cùng.

‘Đương nhiên là nhớ rồi, khúc nhạc này là chính anh đàn cho em nghe mà, lúc đó chính là bởi vì anh nên em mới bị hiệu trưởng phạt, sao không nhớ cho được chứ!’ Liên Kiều chu môi nói.

Nhìn vẻ đáng yêu của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước khó mà kìm lòng được, hắn cúi thấp thâm tình đặt lên môi cô một nụ hôn ...

Đôi môi lửa nóng mang theo một loại khí tức đàn ông khiến người ta không cách kháng cự, Liên Kiều thấy mình càng lúc càng trầm mê, trầm mê trong nụ hôn này, trầm mê trong tình yêu của hắn.

Không biết đã qua bao lâu, gần như là cả một thế kỷ, gần như là quên hết sự có mặt của mọi người ...

‘Khụ khụ ...’ Một tiếng ho che lấp lấy tiếng cười đang cố nén xuống rất “không biết điều” vang lên ngắt ngang thời khắc ngọt ngào của hai người.

Liên Kiều vội vàng đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, lúc cô nhìn thấy nụ cười đầy ý trêu chọc của Lăng Thiệu Đường, gương mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn.

‘Tại anh hết đó, đáng ghét, khiến em bị người ta trêu kia!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô nhưng ý cười trên gương mặt anh tuần càng lúc càng sâu.

‘Tôi nói này, hai người đừng có mãi ở chỗ này anh anh em em nữa, cái loại hoạt động thiếu nhi không nên nhìn thấy này tốt nhất là nên về nhà làm thì hơn!’ Lăng Thiệu Đường nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực, vừa cười vừa nói.

‘Làm gì có ...’ Liên Kiều bất mãn phản đối.

Cái gì mà “hoạt động thiếu nhi không nên nhìn thấy” chứ!

‘À, Liên Kiều, hôm nay em đúng là khiến bọn anh mở to mắt nhìn nha, theo như anh nhìn nhận, em hoàn toàn không phải là người có tính kiên nhẫn, vậy mà lại có thể luyện thành “Hoan tường khúc” mà còn đàn hay như vậy, tuyệt, quả thực là tuyệt hết chỗ chê!’ Lăng Thiệu Đường nhắc lên ngón cái, tán thưởng.

Liên Kiều nghe hắn nói vậy, cảm giác khấn trương và hưng phấn vừa nãy liền quay trở lại, cô ngênh mắt cười càng đắc ý: “Sao em lại đàn không được chứ? Ngạn Tước có thể đàn, em sao không thể đàn được chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới chợt nhớ ra, “Nha đầu, em luyện đàn từ lúc nào vậy? Sao anh không biết gì hết?”

“Đừng, nếu như để anh biết quá trình luyện đàn của em, vậy chẳng phải khiến anh cười nhạo em sao?”

Liên Kiều nhìn hắn bằng ánh mắt ‘còn lâu em mới ngốc như vậy’, nói tiếp, “Thực ra là trước đó em không hề thích đàn dương cầm, chỉ là.... ừm....”

Cô đột nhiên ập a ập ứng, có chút ngượng ngùng.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước hiểu rất rõ ràng, hắn cười, “Chỉ là từ lúc nghe anh đàn lần đó, em liền hết sức sùng bái, sau đó tự mình len lén đi luyện đàn, có phải không?”

Liên Kiều trợn mắt, “Ngạn Tước, anh đúng là con sâu trong bụng em, em nghĩ gì anh cũng biết!” (Min: đoạn này tớ định sửa là con giun haha sâu làm sao mà vào bụng được chứ ^ ^)

“Em đó....” Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịch cọ mũi cô, “Em đơn thuần như vậy, nghĩ cái gì cũng đều hiện lên trên mặt, không cần suy nghĩ cũng biết!”

“Haizzz....”

Lăng Thiệu Đường thở dài một tiếng, “Thật là phục hai người luôn, chưa thấy ai không biết xấu hổ như hai người!”

“Anh nói cái gì?” Liên Kiều trừng mắt nhìn Lăng Thiệu Đường.

“A, không... không có gì....”

Lăng Thiệu Đường nhìn thấy ánh mắt giảo hoạt của cô loé lên, vội vàng lên tiếng lấp liếm: “Ý anh muốn nói là.... xem lúc nào em rảnh, anh sẽ dạy em chơi ngựa thôi....”

Nếu không tận mắt nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước chịu khổ cũng như những kinh nghiệm ‘đau thương’ của chính mình thì đánh chết hắn cũng không tin là có một ‘nữ ma đầu’ như thế này...

Càng làm hắn khó tưởng tượng hơn chính là hắn, Quý Dương và Ngạn Tước, cả ba đường đường là người chấp chương của tứ đại tài phiệt lại dễ dàng rơi vào bẫy của một cô nhóc như vậy.

Hiện giờ..... cái hấn chờ mong nhất chính là muốn xem thử chuyện gì sẽ xảy ra với Lãnh Thiên Dục khi hấn gặp Liên Kiều!

Tất cả hy vọng đành phải gửi gắm trên người Thiên Dục tên kia vậy!

“Ừm....” Liên Kiều nghe Lăng Thiệu Đường nói vậy vui vẻ gật đầu, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ vỗ vai hấn như hai người bạn thân, nói: “Thái độ rất chính xác đó, được, nếu như anh muốn dạy em học cưỡi ngựa đến vậy thì để em cố gắng sắp xếp thời gian!”

Lăng Thiệu Đường nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu.

“Các anh cứ nói chuyện, em đi nhà vệ sinh một chút, thuận tiện điều chỉnh lại một chút tâm tình khẩn trương lúc này, hi hi....” Tâm trạng Liên Kiều cực kỳ tốt, ối xong cô liền đi về phía nhà vệ sinh.

Thấy cô rời đi Lăng Thiệu Đường cũng giống như quả bóng xì hơi, ủ rũ bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Kỳ Hinh đang đi đến thấy vậy cười nói: “Thiệu Đường, sao vậy?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, “Không có gì, chỉ là hôm nay là ngày xui xẻo của hấn mà thôi!” Nói xong còn thân mật vỗ vai Lăng Thiệu Đường, “Người anh em, mình sẽ âm thầm ủng hộ cậu về mặt tinh thần!”

Sau đó ném cho hấn một ánh mắt ‘chia buồn’!

Lăng Thiệu Đường đuổi người, đập tay lên vai Hoàng Phủ Ngạn Tước vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Cậu có phải là anh em tốt của mình không?”

“Lời này còn cần phải nói sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời.

“Nếu là anh em tốt thì nhanh chóng tìm cách quản lý người phụ nữ của cậu đi, bằng không mình thật khó đảm bảo chính mình sau khi dạy cưỡi ngựa xong có còn toàn mạng hay không....” Về mặt Lăng Thiệu Đường hết sức âu sầu, bà tay khế vỗ lên vai bạn hiền mấy cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng thở dài một tiếng, khoác vai hấn, “Mình cũng muốn vậy, chỉ là.... cậu biết mình trước giờ lòng dạ thiện lương, xin lỗi nhé người anh em, mình đâu không lại cô ấy!”

Lăng Thiệu Đường không giấu được vẻ ảo não.

Còn Kỳ Hinh đứng bên cạnh không nhịn được bật cười, xong rồi, hai người đàn ông này sắp bị cô nhóc kia chọc cho phát điên lên rồi!

Trong phòng vệ sinh.

Liên Kiều vừa rửa tay vừa lẩm nhẩm một bài hát, vừa lúc cô rửa xong muốn rời đi thì chợt có cảm giác sau lưng có gì đó.

“Ai đó?” Cô quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái xuất hiện sau một khúc quanh, trên môi cô ta treo một nụ cười bất thiện.

“Trực giác của cô quả thực rất mạnh!” Sau đó cô gái bước thẳng đến, nhìn thẳng vào mắt Liên Kiều.

Ánh mắt Liên Kiều đầy hồ nghi đánh giá một lượt cô gái từ trên xuống dưới.... Một bộ váy áo trắng may cực kỳ khéo lộ rõ thân hình hoàn hảo của cô ta, gương mặt xinh đẹp cực kỳ thu hút, làn da trắng mịn như sứ, chỉ có điều.... ánh mắt cô ta có gì đó không đúng.

“Cô là ai?” Liên Kiều lên tiếng hỏi, nhưng khi nhìn kỹ vào đôi mắt của cô gái kia, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác khác thường.

257. Chương 262: Làm Quen

Giữa biển người mê mông gặp được người bạn nên gặp, trong trăm năm ngàn năm, nơi chân trời góc biển, không sớm một giây, không trễ một phút, chính là đúng lúc cơ duyên xảo hợp, lúc đó cũng không cần nói gì thêm nữa, chỉ cần nhẹ nhàng hỏi nhau một tiếng, ‘À, anh/em cũng ở đây sao?’...

Cô gái kia không nói gì, chỉ mỉm cười chăm chú nhìn Liên Kiều giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thấy vậy Liên Kiều cũng cực kỳ tò mò, nhìn cô gái với ánh mắt nghi hoặc, ‘Cô có phải là ... lạc đường hay không?’

Nhưng nghĩ kỹ lại hình như không đúng lắm nên vội vàng bổ sung thêm một câu, ‘Cô hình như rất hiểu tôi thì phải?’

Cô gái như bị câu nói của cô chọc cười, khoe môi khẽ nhếch lên, ‘Cô thật đáng yêu!’

Nụ cười của cô gái rơi vào trong mắt Liên Kiều lại khiến lòng cô có chút đau đớn, có một loại cảm giác chua xót và khổ sở đang dần lan ra ...

Liên Kiều cắn môi, cô suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình đã gặp cô gái này ở đâu.

‘Cô là Kuching đúng không?’ Cô gái cười cười hỏi lại.

Mắt Liên Kiều sáng lên, cô gật đầu, ‘Thì ra là cô biết tôi, nhưng mà ... tôi không nhớ được ...’

Trên người cô gái này toát ra một cảm giác thân thiết khiến Liên Kiều cảm thấy rất dễ chịu.

‘Cô không biết tôi, nhưng mà ... tôi biết cô!’ Cô gái điềm đạm nói.

Liên Kiều sững người nhìn cô gái, thật là một cô gái kỳ lạ.

‘Cô... tìm tôi có việc gì không?’ Qua một lúc lâu, Liên Kiều mới thốt nên lời.

Trên môi cô gái lại mơ hồ hiện ra một nụ cười, ‘Thực ra là..... tôi rất muốn kết bạn với cô!’

‘Kết bạn với tôi?’ Liên Kiều chỉ tay vào mũi mình, cảm thấy hết sức kì lạ.

Đột nhiên ở đâu có một cô gái chạy đến nói muốn kết bạn với mình, đây đích xác là một chuyện rất kì lạ nha.

‘Vì sao... tôi không hiểu...’ Liên Kiều nghi hoặc hỏi lại.

‘Đơn giản thôi, bởi vì... tôi thích cô cho nên muốn kết bạn với cô!’ Cô gái trả lời mây trôi nước chảy,

‘Ồ...’ Liên Kiều chớp mắt, ‘Vậy cô tên là gì?’

‘Ừm....’

Cô gái hơi nghiêng đầu, trầm ngâm một lúc mới nhìn lại Liên Kiều, ‘Tôi bây giờ không tiện cho cô biết tên của mình, như vậy đi, tôi... nói với cô một vài chuyện, cô có thể về nhà tìm bất kỳ người nào kiểm tra lại, chỉ cần cô cảm thấy tôi nói đúng vậy cô phải kết bạn với tôi, được không?’

Liên Kiều nghe cô ta nói vậy, cảm thấy rất thú vị cho nên liền gật đầu đồng ý, ‘Được thôi!’

Cô gái cười cười, chậm chậm bước ra ngoài, sau đó đi đến một chiếc sofa gần đó ngồi xuống, Liên Kiều cũng đi theo sát bên cô, ngồi xuống phía đối diện.

Cô cảm thấy rất tò mò về việc cô gái này nói rằng mình biết những chuyện có liên quan đến bản thân mình.

Cô gái nhắc một ly nước trái cây từ trên tay của nhân viên phục vụ, uống một ngụm sau đó chậm chậm cất lời.

‘Cô tên là Kuching, cái tên này là do ông nội, người yêu thương cô nhất – Hoa Đô lão nhân đặt cho. Kuching trong tiếng Mã Lai có nghĩa là ‘con mèo’, ông nội cô hy vọng cô có thể giống như con mèo.... có một sức sống mạnh mẽ để có thể vượt qua bất kỳ cửa ải khó khăn nào!’

Liên Kiều không khỏi giật mình, trời ạ, cô ta nói không sai chút nào.

Cô gái lại nhìn cô, ‘Tôi không có nói sai chứ?’

‘Đúng hết!’ Liên Kiều gật đầu như bầm tỏi, thật quá thần kỳ, những chuyện bí mật như vậy cô gái này cũng biết.

Cô gái thở dài một tiếng, “Những chuyện tôi biết không chỉ có chừng này, còn nhiều hơn nữa...”

Liên Kiều giật mình, “Cô... còn biết chuyện gì về tôi nữa?”

Cô gái nhìn Liên Kiều chăm chăm không chớp mắt, “Những chuyện tôi nói tiếp sau đây không chừng ngay cả cô cũng không biết!”

“A? Thật hay giả đây?” Ánh mắt Liên Kiều đầy vẻ hiếu kỳ, “VẬY cô nói đi!”

“Cô phải nghe cho kỹ!”

Cô gái đặt cái ly sang một bên, nhẹ giọng nói, “Nhưng tôi bảo đảm những chuyện cô nghe hoàn toàn đều là sự thật!”

“Ừ, vậy cô nói đi!” Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi gật mạnh đầu nói.

Cô gái nhướng mắt nhìn Liên Kiều, sau đó trầm ngâm một chút như sắp xếp lại những điều muốn nói, rồi cất lời: “Kuching, cô từ nhỏ đã được ông nội nuôi dưỡng vì năm cô mười tuổi đã bị cha mẹ bỏ rơi bởi vì, trực giác của cô đối với họ mà nói là một cơn ác mộng!”

Liên Kiều sững sờ nhìn cô ta, trái tim vì câu nói của cô gái mà như đeo đá, cứ chìm dần xuống tận đáy...

Suy nghĩ không khỏi trở về năm mười tuổi, năm mười tuổi tràn đầy thống khổ đó.

Giống như sớm đã đoán được Liên Kiều sẽ có phản ứng như vậy, trên mặt cô gái vẫn điềm nhiên, “Thực ra cô trước giờ vẫn luôn gạt bản thân, rõ ràng biết năm đó rơi xuống nước là do mưu kế mà cha mẹ cô sớm sắp đặt từ lâu nhưng trong lòng vẫn luôn ôm ảo tưởng rằng đó không phải là sự thật!”

Liên Kiều trừng to mắt, đôi môi anh đào khẽ run rẩy, “Cô... tại sao cô lại biết được những chuyện này chứ? Với lại... sao cô lại phải nhắc lại chuyện này với tôi làm gì?”

“Không có chuyện gì có thể giấu được tôi, nhất là những chuyện có liên quan đến cô!”

Cô gái cười càng sáng lạn, “Sở dĩ tôi nói như vậy là vì muốn cho cô biết, đừng nằm mơ nữa! Cha mẹ cô vốn sớm đã không thích cô, đã xem cô như một con quái vật...”

“Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!” Liên Kiều bịt chặt hai tai, tâm trạng hết sức kích động.

“Sao không nghe nữa? Đây rõ ràng là sự thật!”

Cô gái đứng dậy bước đến bên cạnh Liên Kiều, nhẹ nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Bởi vì cô phải biết... người chịu tổn thương không phải chỉ có một mình cô!”

Liên Kiều kinh hãi nhìn cô gái, không kìm được lên tiếng hỏi: “Ý cô... là sao?”

Còn có người khác cũng bị hại sao?

“Cô còn có một người chị!” Cô gái nói rất nhẹ nhàng nhưng rơi vào tai Liên Kiều như sấm động bên tai.

Liên Kiều giật mình, ấp úng nói: “Tôi đúng là còn có một người chị!”

“Người tôi muốn nói không phải Mặc Di Nhiễm Dung mà là chị ruột của cô!” Cô gái nhấn mạnh một lần.

Lần này thì Liên Kiều bị chấn động thật sự...

“Cô... cô nói cái gì?” Mất một lúc lâu cô mới cất lời được.

Cô gái đứng dậy, ý cười trên môi càng lúc càng sâu...

“Quả nhiên... ông nội cô thật sự thương cô, những chuyện liên quan đến chị cô hoàn toàn giấu giếm không cho cô biết chút nào!”

258. Chương 263: Giấu Diễm

‘Rốt cuộc là chuyện gì chứ? Tôi ... tôi còn có một người chị ruột sao?’ Chị ấy bây giờ ở đâu? Với lại ... vừa nãy cô nói người bị hại không chỉ có một mình tôi là ý gì?’ Liên Kiều cũng không thể ngồi yên được nữa, có quá nhiều vấn đề quần quanh trong đầu cô.

Cô gái nắm nhẹ tay Liên Kiều, biểu tình trên mặt thật khó mà diễn tả, ‘Có một số chuyện sớm muộn gì cô cũng biết, chẳng hạn như những chuyện có liên quan đến chị của cô, hoặc là ... chuyện có liên quan đến cha mẹ cô!’

‘Xin cô cho tôi biết có được không? Tôi thật sự ... thật sự là không biết gì cả!’ Liên Kiều nghe cô gái nói vậy càng gấp gáp.

Cô gái vừa định nói gì thì lời trong miệng vì nhìn thấy một bóng người bước tới mà nuốt trở lại.

‘Nha đầu ...’

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy Liên Kiều, vẻ lo lắng trên mặt mới hòa hoãn trở lại, ‘Thì ra là em ở đây, sao em đi lâu vậy?’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều vẻ mặt rầu rĩ, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước liền như một chú chim nhỏ gặp nạn bỏ nhào vào lòng hắn.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hành động đột ngột của cô làm cho giật mình, vừa nãy còn tốt lắm mà, sao chỉ đi nhà vệ sinh một chuyến mà thành ra thế này?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía cô gái xa lạ, chau mày suy nghĩ rồi cúi xuống bên tai cô, thấp giọng hỏi: ‘Có chuyện gì sao?’

Liên Kiều không trả lời câu hỏi của hắn, ánh mắt cứ dõi theo cô gái kia.

‘Cô nói cho tôi biết được không?’ Một lúc sau cô mới mở miệng, buồn bã hỏi.

Cô gái kia nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái, người đàn ông này ... cô không chọc nổi. Nghĩ vậy, cô ta bước đến nhìn Liên Kiều, nhẹ giọng nói: ‘Những chuyện cô muốn biết, chồng cô ... cũng biết, sau khi trở về nhà không ngại hỏi anh ta đi!’

Nói xong một đường rời đi không hề quay đầu lại.

‘Ồ ... cô đừng đi ...’ Liên Kiều không khỏi nóng lòng muốn đuổi theo nhưng lại bị Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo lại.

‘Nha đầu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ? Cô gái kia là ai?’

‘Em...’ Liên Kiều không biết là nên hỏi hắn vấn đề của mình trước hay trả lời vấn đề của hắn trước.

“Ngạn Tước, anh nói cho em biết có được không? Đừng giấu em mà!”

Suốt trên đoạn đường về, Liên Kiều không ngừng hỏi hắn cùng một câu hỏi đó, còn Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại không nói tiếng nào.

Khi về đến ‘Hoàng Phủ’, Hoàng Phủ Ngạn Tước liền cho người làm lui xuống sau đó mới nhìn Liên Kiều, “Liên Kiều, anh chỉ nghe ông nội nói qua, em đúng là có một người chị, nhưng... chị ấy sớm đã qua đời rồi!”

“Chết rồi?”

Liên Kiều cảm thấy sức lực trên người mình sắp bị rút hết, “Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy, biết có giấu nữa cũng chỉ phản tác dụng thôi cho nên nhẹ thở dài một tiếng, đem những lời Hoa Đô lão nhân trước đó nói với hắn nói lại một lần cho Liên Kiều.

Liên Kiều nghe xong, trong lòng không khỏi ầm ầm đau, sau đó mới rầu rĩ hỏi, “Chẳng lẽ.... chị em thật sự đã chết rồi sao?”

“Liên Kiều....”

Đôi tay Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt lên vai cô, nhẹ giọng nói: “Theo lời ông nội nói, chị của em thật sớm đã không còn trên đời này rồi!”

Liên Kiều thấy mình như không thở nổi nữa, cô nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt đau khổ....

“Ngạn Tước, tim em đau quá, khó chịu quá....”

“Nha đầu, đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện này đều đã qua rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng cô an ủi.

Qua một lúc lâu hần mới cúi xuống nhẹ hỏi bên tai cô: “Có thể cho anh biết, cô gái mà em gặp hôm nay là ai không? Những chuyện này là cô ta nói cho em biết sao?”

Liên Kiều nhẹ lắc đầu, “Em không biết cô ấy là ai, nhưng mà.... cô ấy giống như rất hiểu em, những chuyện liên quan đến em đều biết rất rõ ràng....”

Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ cau lại, xem ra chắc là phải cho người điều tra bối cảnh cô gái kia mới được! Đến nói cho Liên Kiều biết những chuyện này tin chắc rằng mục đích không đơn giản!

“Đúng rồi, Ngạn Tước....”

Như nhớ ra chuyện gì, trong mắt Liên Kiều càng lộ vẻ yếu đuối, “Cô gái kia có nhắc đến cha mẹ em, ông nội có nói với anh tung tích của cha mẹ em không?”

Mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi cứng lại sau đó hần cười khan một tiếng, “Không có, ông nội cũng không biết tung tích của họ!”

Liên Kiều nghe hần nói vậy, khẽ cắn môi, qua một lúc lâu mới gom hết dũng khí nhìn hần hỏi, “Ngạn Tước, anh từng nói qua.... Nếu như em chuẩn bị tốt tâm lý, anh có thể giúp em điều tra tung tích của cha mẹ, phải không?”

Một nét ưu tư xẹt qua trong mắt hần nhưng rất nhanh đã bị che lấp....

“Đúng vậy!” Hần dịu dàng nhìn cô, hỏi, “Bây giờ em muốn anh giúp em tìm cha mẹ phải không?”

“Phải, Ngạn Tước, em biết thủ hạ dưới tay anh rất nhiều, chỉ cần anh bảo họ đi tìm bọn họ nhất định sẽ tìm thấy, phải không?” Liên Kiều hỏi một tràng dài.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sùng nịch vò vò tóc cô, tròng mắt nhìn cô những câu trả lời lại chẳng đâu vào đâu: “Có thể nói cho anh biết, em đang nghĩ gì không?”

Liên Kiều rũ mắt, nhẹ giọng nói: “Em... em chỉ muốn biết bây giờ họ sống có tốt không....”

Khi cô ngẩng lên nhìn hần lần nữa, ánh mắt tràn đầy vẻ cầu xin, “Ngạn Tước, năn nỉ anh, giúp anh tìm cha mẹ đi!”

“Nha đầu gốc, em là vợ anh, đây là chuyện anh nên làm mà!” Hoàng Phủ Ngạn Tước yêu thương đặt một nụ hôn lên môi cô như muốn dùng sự ôn nhu của mình xoa dịu đi nét ưu thương của cô.

Cứ cho là hần ích kỷ đi, tuy hần biết cha mẹ cậu Liên Kiều sớm đã qua đời, đương nhiên là không thể tìm thấy họ, nhưng....

Hần chẳng thà gạt cô, có thể kéo dài được ngày nào hay ngày ấy bởi vì hần quả thật không nỡ nhìn thấy vẻ đau lòng của Liên Kiều. Nếu như cô biết được sự thật, nhất định sẽ cho rằng cái chết của họ là do sự tồn tại của mình là mao nên cho nên sẽ không ngừng tự trách bản thân.

Hần không muốn cô đau lòng, cũng không cho phép cô đau lòng, chỉ cần cô vẫn luôn cho rằng cha mẹ mình còn sống, trong lòng nhất định sẽ không đến nỗi khó chịu như vậy. Hần hy vọng luôn được nhìn thấy cô vui vẻ tươi cười mỗi ngày.

Như vậy.... cũng đủ rồi!

Còn về cô gái thần bí kia.... Hoàng Phủ Ngạn Tước tin rằng nhất định đây không phải là lần xuất hiện duy nhất.

“Nha đầu, hứa với anh đừng vì chuyện của chị mình mà đau lòng nữa, như vậy.... anh cũng rất đau lòng!” Hấn nhìn sâu vào mắt cô, trù mến nói.

Liên Kiều rầu rĩ gật đầu, vùi mặt vào ngực hấn.

Sáng sớm ở căn biệt thự riêng, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy Liên Kiều vẫn còn ngủ say, yêu thương đặt một nụ hôn lên trán cô sau đó mới quyến luyến rời đi làm.

Liên Kiều vẫn còn chìm trong giấc ngủ, cô nằm mơ thấy một giấc mơ thật đẹp, trong mơ cô thấy cha mẹ mình, cũng thấy người chị chưa bao giờ gặp của mình...

“Liên Kiều.... Liên Kiều....” Giữa mơ mơ thực thực, tiếng một cô gái gấp rút vang lên bên tai cô.

259. Chương 264: Kế Hoạch Trả Thù (1)

‘Aaaa...’ Liên Kiều bị tiếng gọi kia đánh thức sau đó bóng dáng Hoàng Phủ Ngưng lập tức hiện ra trước mắt khiến cô giật nảy mình.

‘Em ... em sao lại đến phòng chị?’

‘Này, không phải là chị quên rồi chứ?’ Sắc mặt Hoàng Phủ Ngưng hết sức tiêu tụy, nhìn thấy vẻ ngơ ngác của Liên Kiều ánh mắt tràn đầy bất mãn.

‘À? Cái gì? Liên Kiều nhất thời vẫn chưa tỉnh mộng, thần trí mơ mơ màng màng.

Hoàng Phủ Ngưng không nói thêm gì, đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng.

‘Này ... Tiểu Ngưng ...’

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngưng kỳ lạ như vậy, đầu óc như rơi vào một tầng mây mù, bất tri bất giác xoay người định đứng dậy thì đột nhiên té nhào trên thảm.

‘Ô ... đau chết mất!’

Hoàng Phủ Ngưng này đang làm gì vậy, vô duyên vô cớ chạy đến phòng mình sau đó lại vô duyên vô cớ chạy đi mất, thật chẳng hiểu gì cả.

Khi cô còn đang lảo lảo tự nói với mình thì Hoàng Phủ Ngưng lại xuất hiện trước mắt, trên tay có thêm một đồng quần áo.

Liên Kiều trợn mắt nhìn cô ... rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

‘Ai yo, Liên Kiều, mau đứng lên Hả? Sao chị lại ngồi trên thảm?’ Hoàng Phủ Ngưng ném quần áo lên giường, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Liên Kiều.

‘Còn không phải là vì em sao? Không nói tiếng nào chạy đi mất, chị định xuống giường tìm em hỏi rõ, nào ngờ bị lỡ chân té trên thảm nè!’ Liên Kiều vừa ai oán nói vừa để mặc Hoàng Phủ Ngưng dìu mình đứng dậy.

‘Em chỉ chạy đi lấy quần áo trùm chị thôi mà, nhanh rửa mặt mặc quần áo, chúng ta ra ngoài!’ Hoàng Phủ Ngưng gấp gáp nói.

Liên Kiều càng lúc càng mê mang, ‘Ra ngoài? Làm gì? À đúng rồi, hôm nay em không đi làm sao?’

‘Trời ạ, chị cũng đâu phải bảy tám mươi tuổi gì, sao trí nhớ lại kém như vậy? Chị quên đã hứa với em gì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng chau mày nói.

“Hứa.... hứa chuyện gì....”

Liên Kiều suy nghĩ một hồi rồi cuộc cũng nghĩ ra, “Ồ, nhớ ra rồi, đúng ha, chị hứa giúp em giáo huấn cái tên đàn ông đáng ghét kia!”

Mấy hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô quên bẵng mất chuyện này.

“Cám ơn trời đất, cuối cùng chị cũng nhớ ra rồi!”

Hoàng Phủ Ngưng một tay day day huyết Thái dương một tay đẩy quần áo về phía Liên Kiều, “Nhanh, em nghe nói ngày mai cái tên đào mỏ kia sẽ lên đường đi du lịch với cô gái kia rồi!”

“A? Được được!” Liên Kiều không nói gì nữa, vội vàng đi rửa mặt.

Trên cây ve sầu kêu rí rả không ngớt, một chiếc xe sang trọng chậm chậm đỗ lại trước cửa một quán cà phê trang nhã....

“Tiểu Ngưng, em có nhầm không đấy? Chắc chắn là chỗ này chứ?”

Liên Kiều gỡ kính râm ra nhìn qua cửa sổ xe đánh giá quán cà phê này một lần nữa, nét mặt nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng, chính là chỗ này!” Hoàng Phủ Ngưng lưng vẫn dựa vào ghế xe, giọng khẳng định nói.

“Có nhầm không đấy? Đến những chỗ như vậy sao? Chị còn cho rằng phải đi mấy chỗ như hội quán tư nhân dành cho khách quý gì đó chẳng hạn!” Liên Kiều chau mày, khó hiểu hỏi lại.

“Hừm, công ty gia đình của cô gái kia chẳng qua chỉ là tép riu thôi, những người không có kinh tế vững chắc như vậy muốn đi đến hội quán tư nhân vốn là chuyện không thể nào!” Hoàng Phủ Ngưng nét mặt khinh bỉ nói.

Liên Kiều quay đầu lại nhìn cô, lắc lắc đầu, “Em thật đáng thương nha, lại bị bại trong tay một cô gái như vậy!”

“Em cũng không còn cách nào, ai ngờ được tên tiểu tử kia lại là tên đào mỏ chứ, em bị bại trong tay một cô gái như vậy cũng mất mặt lắm chứ!” Nét phẫn nộ trên mặt cô vẫn chưa tan.

“Thôi được rồi, tất cả giao cho chị, yên tâm, chị nhất định sẽ để tên đó.... hắc hắc... tiền không còn người cũng mất!” Liên Kiều vỗ vỗ vai cô, trịnh trọng nói.

“Ừ!”

Hoàng Phủ Ngưng tuyệt đối tin tưởng bản lãnh gây rối của Liên Kiều, nhìn thái độ sợ sệt mà Cung Quý Dương và Lăng Thiếu Đường dành cho cô, tin chắc rằng người bình thường vốn kgoong là đối thủ của Liên Kiều.

“Đúng rồi Liên Kiều, chuyện này tuyệt đối không thể để cho anh hai biết nha!”

“Sao vậy?” Liên Kiều không hiểu.

Nét mặt Hoàng Phủ Ngưng hơi có chút mất tự nhiên, “Anh hai mà biết chuyện này nhất định sẽ mắng em cho coi, với lại, nếu như anh ấy biết chị làm những chuyện này, nói không chừng sau này sẽ không cho chị ra ngoài nữa thì sao!”

“Làm gì mà nghiêm trọng thế?” Liên Kiều le lưỡi, “Được rồi được rồi, chị nghe lời em, không nói là được chứ gì?”

“Ừm, hứa rồi đó nha, đánh chết cũng không được để lộ bất cứ điều gì có liên quan đến chuyện hôm nay đó!” Hoàng Phủ Ngưng dặn dò lần nữa.

Liên Kiều gật mạnh đầu, đánh chết.... cũng không nói....

“Này này.... bọn họ ra kia, Liên Kiều...” Hoàng Phủ Ngưng chỉ tay về phía cửa quán, nét mặt khẩn trương hẳn lên.

Liên Kiều nhìn qua liền thấy một người đàn ông thân thể cao to đang thân mật ôm một cô gái xinh đẹp, cả hai song song tiến vào quán cà phê.

“Cái tên kia.... đáng người cũng không tệ nha!”

“Đúng đó, tướng mạo rất khá nhưng đáng chết, lại thân mật với người phụ nữ kia như vậy, tức chết em mà!” Hoàng Phủ Ngưng nắm chặt bàn tay, tức đến nổi suýt nữa thì đâm vào kính xe.

Liên Kiều vội kéo tay cô lại, trịnh trọng nói, “Phải bình tĩnh, đợi em bình tĩnh chúng ta mới bắt đầu hành động!”

Hoàng Phủ Ngưng vội gạt đầu, sau đó đeo kính râm vào, cùng bước xuống xe.

“Xin chào quý khách, hai vị tiểu thư, xin mời bên này....”

Khi thấy Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngưng bước vào quán cà phê, nhân viên phục vụ niềm nở tiếp đón.

Tuy rằng kính râm đã che khuất hơn nửa gương mặt nhưng hai người vốn xuất thân hào môn, cái khí chất đó vốn là che giấu không được, cho nên ít nhiều gì cũng dẫn đến sự chú ý của những người khách trong quán.

“À, bên này, chúng tôi ngồi bên này!” Hoàng Phủ Ngưng vội chỉ tay vào một bàn ở trong góc.

“Được, xin mời hai vị!” Nhân viên phục vụ liền đi trước dẫn đường.

Vừa ngồi xuống Liên Kiều đã quét mắt về phía đôi nam nữ đang ngồi cách đó không xa, quả thật Hoàng Phủ Ngưng chọn vị trí này thật tốt, vừa kín đáo lại cách khá gần, mơ hồ có thể nghe được hai người kia đang trò chuyện.

“Xin hỏi hai vị muốn uống gì?” Nhân viên phục vụ lên tiếng.

“Cho chúng tôi hai ly cà phê là được rồi!” Liên Kiều xua tay nói vội.

“Ồ, được, xin chờ một chút!” Nói xong nhân viên phục vụ liền rời đi.

Thấy nhân viên phục vụ đã đi khỏi, Liên Kiều mới nhìn mặt người đàn ông kia, lắc đầu nhẹ than một câu: “Thật đáng tiếc, người đàn ông này cũng có thể gọi là đẹp trai, chỉ tiếc là.... chỉ thích bám váy phụ nữ, chắc chặc!”

“Hừm, bây giờ làm gì còn mấy người đàn ông đáng tin cậy chứ?”

Hoàng Phủ Ngưng thấy hai người nọ cứ mãi tình chàng ý thiếp, cơn giận trong lòng càng lớn chỉ hận không thể bước đến hung hăng cho tên kia một tát tai.

260. Chương 265: Kế Hoạch Trả Thù (2)

Liên Kiều chợt hỏi, “Tiểu Ngưng, vậy còn anh hai em thì sao?”

“Làm ơn đi, chị dẫu. Những người này làm sao so được với anh hai chứ? Anh hai là cực phẩm trong ngàn vạn người mới chọn được một người nha!” Hoàng Phủ Ngưng vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Liên Kiều bụm miệng cười, trong lòng cũng âm thầm kiêu ngạo.

Rất nhanh, cà phê đã được nhân viên phục vụ mang đến, mùi cà phê thơm ngào ngạt ngay lập tức ập vào mũi hai người.

“Không ngờ cà phê của quán này lại đặc biệt như vậy, xem ra đây là món tử ở đây rồi!” Liên Kiều thêm một chút sữa, nhấp một ngụm rồi lên tiếng tán thưởng.

Hoàng Phủ Ngưng ngược lại chẳng có tâm trạng nào đi thưởng thức cà phê, cô gấp gáp nói, “Liên Kiều, chúng ta nhanh lên đi, xem ra hai người kia sẽ ngồi không lâu đâu!”

‘Ngồi yên đi, làm gì mà nhanh thế chứ, em xem ...’ Liên Kiều chỉ về phía hai người.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn qua thì thấy người đàn ông kia đang cầm một chiếc hộp tinh xảo đẩy về phía cô gái.

Trên mặt cô gái lúc này chỉ toàn là nét hạnh phúc mừng rỡ của một cô gái đang yêu, sau khi mở chiếc hộp, thấy bên trong là một sợi dây chuyền, nét mặt càng lộ vẻ vui mừng.

‘Đang tặng quà kìa, xem ra không đi nhanh như vậy đâu!’ Liên Kiều nói với Hoàng Phủ Ngưng.

‘Tên đàn ông đáng ghét này!’

Hoàng Phủ Ngưng nhìn sợi dây chuyền trên tay cô gái kia, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

‘Này, Tiểu Ngưng, sao vậy?’ Liên Kiều thấy vẻ mặt kỳ lạ của cô, quan tâm hỏi.

‘Sợi dây chuyền đó ...’

Hoàng Phủ Ngưng tức giận đến nỗi ngón tay cũng run rẩy, nghiến răng nghiến lợi nói: ‘Đó là món quà em từng tặng cho hắn, hắn lại đem nó tặng cho người phụ nữ khác!’

‘À?’ Liên Kiều giật mình, ‘Cô gái đó chẳng lẽ không nhận ra sợi dây chuyền đó là kiểu nam hay sao?’

Lửa giận trong mắt Hoàng Phủ Ngưng dường như đã không khống chế được, ‘Chị không biết đó thôi, sợi dây chuyền đó là do hãng chế tác Tiffany danh tiếng của Anh Quốc thiết kế, đó là một thiết kế trung tính, cả nam lẫn nữ đều đeo được, tổng cộng có hai sợi, lúc đó em đấu giá mà mua được, em tặng cho hắn một sợi, bởi vì lúc đó sợ thân phận của mình bị lộ nên em chỉ cho hắn biết sợi dây chuyền là mua của một hãng trang sức cho nên hắn vốn không biết sợi dây này quý báu như thế nào!’

“Đắt lắm sao?” Liên Kiều tò mò hỏi.

“Đâu chỉ là đắt!” Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, “Thực ra giá trị của nó không phải ở chỗ mua bao nhiêu tiền mà quan trọng hơn là nó đại diện cho ý nghĩa lịch sử của vương quốc Anh, lúc đó cùng đấu giá với em còn có một hậu nhân của vương thất, cuối cùng em mua được nó với giá mười hai triệu!”

“Mười hai triệu?”

Hớp cà phê trong miệng Liên Kiều suýt nữa thì phun ra, cô le lưỡi, “Em thật rộng rãi nha, tốn nhiều tiền như vậy, chỉ để mua hai sợi dây chuyền?”

Trời ạ.....

Hoàng Phủ Ngưng giống như vừa nghe được một chuyện cười, cô nhìn Liên Kiều như cố ý như vô tình hỏi: “Chỉ là mười hai triệu thôi mà, có gì đáng ngạc nhiên đâu, nếu như chị biết anh hai đã từng đấu giá mua một bức tranh với giá sáu mươi triệu thì không biết anh hai phải gọi là gì?”

Liên Kiều trợn mắt.... cô không có nghe lầm chứ?

Dùng cái giá trên trời – sáu mươi triệu để mua một bức tranh???

Hai tay cô nắm chặt ly cà phê, nuốt một ngụm nước bọt, cẩn trọng hỏi lại: “Bức tranh đó.... bây giờ ở đâu?”

Cô nhớ ở những bức tường của ‘Hoàng Phủ’ treo không ít tranh, không biết bức tranh mà Hoàng Phủ Ngưng nói là bức nào.

“Là bức treo ở phòng chị đó, chị không biết sao?” Hoàng Phủ Ngưng ném lại một câu, nhìn cô với ánh mắt tò mò.

“Khụ.... Khụ khụ....”

Lần này thì Liên Kiều bị sặc thật sự, nhưng một phần lớn là vì chấn động bởi thông tin mà Hoàng Phủ Ngưng vừa tiết lộ.

“Uây, chị sao vậy?”

Hoàng Phủ Ngưng bị phản ứng câu cô làm cho giật mình, vội vàng cầm khăn giấy đưa sang lại vỗ vỗ lưng cô, “Làm ơn đi, phản ứng của chị đừng quá khoa trương như vậy có được không? Sẽ bị hai người kia phát hiện đó!”

Liên Kiều thật không dễ dàng gì mới điều chỉnh lại hơi thở, hô hấp dần dần thông thuận nhưng trong lòng vẫn chưa bình tĩnh lại.

“Trời ơi, thì ra là bức hoạ mà trước giờ chị vẫn luôn cho rằng đó là do trẻ con vẽ bậy bạ lại có giá trị như vậy? Mà lại còn treo trong phòng chị nữa chứ!”

Hoàng Phủ Ngưng không khỏi cảm thấy kì quái, cô chau mày, “Liên Kiều, chị không sao chứ? Chuyện này cũng bình thường thôi mà, đâu cần phải kinh hãi như thế?”

Liên Kiều nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, “Tiểu Ngưng, một bức tranh giá sáu mươi triệu không đủ để làm người ta kinh hãi sao?”

Hoàng Phủ Ngưng triệt để bị cô đánh bại rồi, không biết nói sao: “Làm ơn đi Liên Kiều.... chị dù sao cũng xuất thân từ hoàng tộc, những chuyện thế này bộ lạ lắm sao?”

Đây đúng là không phải là một chuyện lớn lao gì, anh hai cô như thế, người trong tứ đại tài phiệt cũng như thế, như Lăng Thiệu Đường chẳng hạn, yêu ngựa đến si mê, một con ngựa có dòng máu quý tộc chính thống cũng có giá trị mười triệu thậm chí còn hơn nữa, nếu cộng hết những trường ngựa lớn nhỏ mà Lăng Thiệu Đường sở hữu trên khắp thế giới, chỉ phí một năm cũng khiến người thường không thể tưởng tượng nổi.

Hai người còn lại thì không phải nói làm gì, sản nghiệp chính của Cung Quý Dương là quân hoá vũ khí, còn Lân Thiên Dục là người duy nhất trong tứ đại tài phiệt có hai thân phận, giá trị con người đương nhiên là không thể ước lượng, hai người đó đối với sở thích của mình đương nhiên là ra tay hết sức rộng rãi.

Những chuyện này Hoàng Phủ Ngưng sớm đã nhìn quen rồi.

Liên Kiều đương nhiên là không có hiểu biết nhiều như thế về tứ đại tài phiệt, nghe Hoàng Phủ Ngưng hỏi vậy liền nói: “Chẳng lẽ em quên sao, nhà chị thuộc giới chính trị, ông nội nói có rất nhiều chuyện đều phải tự kiểm chế!”

“Ồ, suýt nữa thì em quên, giới chính trị và giới kinh doanh tính chất vốn khác nhau!”

Hoàng Phủ Ngưng chợt hiểu ra: “Đúng là tất cả tình huống của vương thất đều nằm dưới sự quan sát của công chúng, làm sao có thể làm việc chẳng kiêng kị gì chứ!”

“Đúng vậy, cho nên chị cảm thấy mình cũng chỉ hơn người thường ở một cái thân phận mà thôi, những thứ khác không có gì khác biệt!” Liên Kiều thở dài một tiếng, nhún vai nói.

Hoàng Phủ Ngưng ngạc nhiên kêu lên một tiếng, “Liên Kiều, chị đúng là sống trong phúc mà không biết phúc nha, chẳng lẽ chị không biết có bao nhiêu người muốn có thân phận như chị hay không? Thân phận hoàng thất vĩnh viễn là một biểu tượng cao quý, là biểu tượng chí cao, cho dù có tốn bao nhiêu tiền cũng không mua nổi đâu!”

Liên Kiều suy nghĩ một lúc lâu, ánh mắt chợt ảm đạm: “Tiểu Ngưng, vậy em nói.... Ngạn Tước kết hôn với chị chẳng lẽ là vì thân phận của chị sao?”

“Haizzzzz, chị nghĩ nhiều quá rồi, người của tứ đại tài phiệt làm sao giống chứ, tứ đại tài phiệt cũng không phải là xí nghiệp kinh doanh bình thường mà bởi vì bối cảnh phức tạp mới khiến cho người của nhiều tầng lớp khác nhau muốn tiếp cận!”

Hoàng Phủ Ngưng ngừng lại một chút như chờ Liên Kiều tiêu hoá hết rồi mới nói tiếp, “Em thì nghĩ rất đơn giản, sở dĩ anh hai muốn kết hôn với chị hoàn toàn là vì....”

Cô cố ý nói đến điểm then chốt thì ngừng lại.

261. Chương 266: Kế Hoạch Trả Thù (3)

‘Bởi vì sao?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

‘Còn cần em nói sao? Đương nhiên là bởi vì ... yêu chị rồi!’ Hoàng Phủ Ngưng cười cười.

Liên Kiều cũng ngượng ngùng cười nhưng trái tim vì lời của Hoàng Phủ Ngưng mà đập liên hồi.

Thì ra Hoàng Phủ Ngạn Tước không có gạt mình, hẳn nói “Anh yêu em!” là thật lòng ...

‘A, đỏ mặt rồi?’

Hoàng Phủ Ngưng nhảy cảm phát hiện ra điều này, cô cố tình trêu tiếp, ‘Liên Kiều, chị phải thành thực nói cho em biết, chị ... có yêu anh hai không?’

‘Đương nhiên là yêu rồi!’ Liên Kiều không cần suy nghĩ, thẳng thắn trả lời.

‘Em không tin!’

Hoàng Phủ Ngưng thấy cô trả lời nhanh như vậy, thậm chí một chút e ngại hay xấu hổ cũng không có, không kìm được hỏi lại: ‘“Yêu” mà em hỏi chị, không phải là tình yêu dành cho người thân, không phải tình yêu dành cho bạn bè, đó không phải là thích, mà là một loại ... một loại ...’

Cô ngáp ngừng, muốn tìm một từ chính xác để hình dung cảm giác đó.

‘Một loại gì?’ Liên Kiều cũng bị cô cuốn hút.

‘Tình yêu đó, đúng, chính là tình yêu!’

Hoàng Phủ Ngưng nói tiếp: ‘Tình yêu giữa nam với nữ là ích kỷ, không cho phép có người thứ ba xen vào, nhưng tình yêu cũng rất vĩ đại, bởi vì chị có thể vì người mình yêu cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả, thậm chí là tính mệnh!’ Nói đến đây trong mắt Hoàng Phủ Ngưng chợt hiện lên một tia bi ai.

Liên Kiều há hốc mồm, kinh ngạc ...

‘Còn phải dùng tính mạng đi chứng minh sao?’

Hoàng Phủ Ngưng nhún vai, ‘Chị cũng từng sống ở Trung Quốc mà, chắc là đã từng nghe một câu “Hỏi thế gian tình là vật gì, mà khiến người sống chết có nhau” chứ?’

‘Hình như có nghe qua, chị có nghe Phi Nhi nói như vậy, ờ, Phi Nhi, chị nhớ cô ấy lắm ...’

Tư duy của Liên Kiều xoay chuyển quá nhanh ...

Hoàng Phủ Ngưng liếc nhìn cô, cũng may là cô đã quen với kiểu suy nghĩ này của Liên Kiều bằng không chắc sớm muộn gì cũng bị cô chọc tức chết, nhưng mà ... nhắc đến Phi Nhi, Hoàng Phủ Ngưng không khỏi thâm khâm phục, thế mà có thể ở bên cạnh Liên Kiều lâu như vậy ...

‘Liên Kiều, chị nghiêm túc một chút có được hay không? Em đang nói về tình yêu với chị mà!’

‘À, đúng nha, chị đang nghe mà. Vậy ý em là nói... nếu như không phải là sống chết có nhau thì không gọi là tình yêu sao?’ Đầu óc Liên Kiều nhanh chóng quay lại vấn đề chính.

“Ách...”

Hoàng Phủ Ngưng ngược lại bị một câu hỏi này của Liên Kiều làm cho sững sờ, cô ấp úng nói: “Trên lý thuyết thì là như thế, nhưng tình yêu, vốn không có một định nghĩa chính xác, nó cũng có thể là tình yêu oanh oanh liệt liệt sống chết có nhau, cũng có thể là bình đạm chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên loại đó, đều là tình yêu cả!”

“Vậy chị với Ngạn Tước là thuộc loại nào?” Liên Kiều ngẩng đầu nhìn cô, nghi hoặc hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng suy nghĩ một lúc rồi thở dài một tiếng, “Chị với anh hai em á, có thể là thuộc loại... oan gia ngõ hẹp chẳng!”

“Oan gia ngõ hẹp? Ồ, cũng đúng, anh hai em thường nói chị đúng là khắc tinh của anh ấy!” Liên Kiều gật đầu tán đồng.

“Vậy cũng được sao?” Hoàng Phủ Ngưng cười quỷ dị, “Vậy em hỏi chị, nếu như có một ngày.... ừm, ví dụ như ông nội chị nhất định muốn chị phải rời đi anh hai, vậy chị sẽ làm sao?”

“Ông nội sẽ không làm như vậy đâu!” Liên Kiều khẳng định nói.

Hoàng Phủ Ngưng bắt lực trả lời, “Em nói là ví dụ thôi mà....”

“Ừm....” Liên Kiều suy nghĩ một lúc, “Chị cũng sẽ không rời khỏi Ngạn Tước!”

“Tại sao?” Hoàng Phủ Ngưng trong lòng không khỏi cảm ơn trời đất, chẳng lẽ chị dâu mình rốt cuộc đã thông suốt rồi sao?

“Bởi vì chị là vợ của anh ấy chứ sao!”

Liên Kiều một vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói, “Với lại.... nếu như chị sau này không gặp được Ngạn Tước nữa, chị sẽ rất khổ sở, bây giờ chỉ nghĩ thôi mà đã thấy đau lòng rồi!”

“Bingo!” Hoàng Phủ Ngưng cười rạng rỡ, “Xem ra chị yêu anh hai cũng rất sâu đậm nha!”

Liên Kiều không nói gì, chỉ im lặng như đang suy nghĩ về câu nói của Hoàng Phủ Ngưng.

“Này, này Liên Kiều, đừng suy nghĩ nữa, cô gái kia sắp đứng dậy rồi kìa!” Hoàng Phủ Ngưng kéo cánh tay Liên Kiều, khẩn trương nói.

Liên Kiều vội vàng nhìn lại thì đã thấy cô gái kia đi về phía nhà vệ sinh.

“Ừm, thời cơ đến rồi, chúng ta hành động thôi. Em như vậy....”

Nghĩ ra điều gì, mắt cô chợt sáng lên, trong đôi con ngươi màu tím không ngừng loé lên những tia狡 hoạt, Liên Kiều khẽ miệng bên tai Hoàng Phủ Ngưng thì thầm mấy câu.

“Được!”

Hoàng Phủ Ngưng sau khi nghe mấy câu của Liên Kiều cũng cười狡 hoạt, đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh. Còn Liên Kiều thì đi về phía người đàn ông kia.

Kế hoạch báo thù của hai người bắt đầu tiến hành trong âm thầm....

“Hey, anh đẹp trai, một người sao?” Liên Kiều nở nụ cười tươi như hoa đi đến bên cạnh người đàn ông.

Người đàn ông kia trong lúc đang đợi bạn gái đi vệ sinh thì bị một giọng nữ chợt vang lên bên tai làm cho giật mình, nường theo tiếng nói nhìn lên thì lại thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đến mức làm người ta sững sờ đang đứng bên cạnh mình, mà quan trọng hơn là, nhìn sơ cách ăn mặc phục sức của cô cũng có thể đoán được, cô gái này nhất định không phải xuất thân tầm thường.

“A, cái này....” Người đàn ông đột nhiên ấp úng, vừa định đưa tay lên chỉ về phía phòng vệ sinh chợt rụt lại.

“Sao vậy? Về ngoài của tôi dọa người lắm sao?” Liên Kiều làm như vô tình hỏi lại, vừa hỏi bàn tay nhỏ nhắn vừa đáp lên vai hắn.

Hì hì.... Chơi trò câu dẫn người này cũng thật thú vị.

“Nào có, nhìn cô thật đẹp!” Người đàn ông rất nhanh đã khôi phục lại vẻ phong lưu tiêu sái lúc đầu, cười giả tạo nói với Liên Kiều.

“Vậy.... anh có muốn ngồi với tôi không? Người ta đang thất tình, tâm trạng thật tệ đây!” Nét mặt Liên Kiều tràn đầy vẻ bi thương khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng không kìm được mà đau lòng vì cô.

“A? Được thôi....”

Tên đàn ông đó thế nào cũng không nghĩ rằng trên trời tự dừng lại rơi xuống một miếng bánh ngon như vậy, bởi vì từ lúc cô gái xinh đẹp này xuất hiện trước mặt hắn, với kinh nghiệm của bản thân, chỉ cần quét mắt qua một lần hắn đã nhận ra, cô gái này.... xuất thân tuyệt đối không đơn giản.

Đối với cách ăn mặc của phụ nữ, tên này rất có nghiên cứu.

“Nhưng mà....” Liên Kiều cũng biết đối phương đang đánh giá mình, cố ý nũng nịu nói: “Tôi lúc này không có hoa mắt nha, anh hình như còn có một người bạn nữ nữa!”

“À, cô ấy à.... Không, cô ấy chỉ là một người bạn bình thường mà thôi, lúc này có việc nên đi trước rồi!” Tên đàn ông vội vàng trả lời.

“Vậy thì vừa hay, điều này chứng tỏ chúng ta thật là có duyên nha, đi thôi!” Liên Kiều không chút khách sáo nắm lấy tay hắn.

“Đi đâu?” Tên đàn ông cảnh giác hỏi lại.

Liên Kiều cười tươi như hoa, “Thực ra người ta là không quen đến những chỗ như thế này, đi, dẫn anh đến một nơi tôi thường đi, tư nhân hội quán Mint, có được không?”

Tên đó ngây ngốc tại chỗ, hắn gần như để mặc Liên Kiều kéo ra khỏi quán cà phê. Hội quán Mint nha, chỗ za hoa như vậy, ngay cả nghĩ hắn cũng chưa từng nghĩ qua là sẽ có cơ hội đến đó.

262. Chương 267: Kế Hoạch Trả Thù (4)

Liên Kiều là hội viên chính thức của hội quán Mint, đây là do Hoàng Phủ Ngạn Tước làm thủ tục cho cô để cô có thể đến ăn món kem ưa thích của mình lúc nào cũng được, không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ.

Vừa vào đến hội quán, tiếng đàn violon thanh nhã thoát tục đã du dương bên tai, Liên Kiều hiên ngang đi trước dẫn đường còn tên đàn ông đó thì dè dặt cẩn trọng bước theo sau, hết nhìn đông lại nhìn tây, nét mặt cực kỳ hào hứng.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin chào!’ Nhân viên phục vụ trong hội quán đã tiến đến, cung kính cúi chào, ‘Xin hỏi vị này là ...’

Liên Kiều xoay người lại, nhìn tên đàn ông đi phía sau một cái rồi hỏi: ‘À, đúng rồi, anh tên gì?’

‘Alvin!’ Tên kia vội vàng đáp lời.

Liên Kiều gật đầu nhìn về phía nhân viên phục vụ, ‘Anh ta tên là Alvin, giúp anh ta làm một thẻ hội viên tạm thời vậy!’

‘Được ạ!’ Nhân viên phục vụ đã được huấn luyện kỹ càng chuyên nghiệp hỏi những thông tin có liên quan đến Alvin rồi lễ phép cúi chào bước đi xử lý.

Chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống một góc thành phố náo nhiệt ở bên dưới, ở trên này tầm mắt không bị hạn chế, có thể nhìn được bao xa thì nhìn bao xa.

‘Hoàn cảnh ở đây thật không tệ!’ Alvin sau khi ngồi xuống, ánh mắt hân hoan hết nhìn đông lại nhìn tây.

Liên Kiều chỉ chọn một thức uống đơn giản, sau đó nhìn Alvin, đôi mắt màu tím đảo nhanh một vòng ...

‘Alvin à, anh thật là người tốt, không ngờ lúc tôi thất tình lại gặp được người đàn ông tốt như anh!’

Alvin nghe câu này, cười nói: “Theo như tôi thấy, là tên đàn ông đó không có mắt nhìn, cô là một cô gái tốt như vậy mà lại bỏ rơi!”

“Ồ, anh thấy tôi tốt thật sao?” Liên Kiều nghe câu này, nụ cười trên môi càng có thêm một phần giảo hoạt, “Anh nói thử xem, tôi tốt ở đâu?”

Alvin trước giờ luôn tự nhận mình là cao thủ dỗ ngọt phụ nữ, ngay lập tức nở nụ cười chiêu bài của mình, vừa cười vừa nói: “Cô hả.... tuy là lần đầu tiên tôi gặp cô nhưng vừa gặp đã cảm thấy khí chất của cô rất đặc thù, hoàn toàn không giống những cô gái khác, loại khí chất này thật là hấp dẫn người khác! Hơn nữa,

đây là lần đầu tiên tôi gặp một cô gái có đôi mắt màu tím, ồ, cô đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối là chỉ có ý tán thưởng!”

“Vậy sao?” Trong lòng Liên Kiều không khỏi cười thầm, nhìn sang một bên vừa vặn nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng đang bước vào.

Hoàng Phủ Ngưng sau khi tiến vào hội quán liền tiến đến chọn một chỗ ngồi quay lưng về phía Liên Kiều ngồi xuống sau đó quay về phía Liên Kiều làm một thủ thế ‘thắng lợi’, xem ra cô đã giải quyết xong cô gái kia.

Liên Kiều nhẹ đáp bàn tay xuống lưng bàn tay hần, hắng giọng...

“Vậy.... tôi có hấp dẫn được anh không?”

Alvin trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi dò: “Vừa nhìn đã biết cô là con gái nhà giàu, mà tôi chỉ là một người rất bình thường, chẳng lẽ lại có chuyện tiếng sét ái tình thật sao?”

Liên Kiều nhìn vẻ mặt xúc động của hần, chỉ mỉm cười, “Anh nói đúng đó, nhưng chỉ là đúng một nửa!”

“Nói đúng một nửa?” Alvin không hiểu.

Liên Kiều gật đầu nói: “Tôi vốn không phải con gái nhà giàu!”

“A?” Alvin nghe câu này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.... nhưng dễ thấy hơn.... Là một tia thất vọng.

Không phải chứ? Loại hội quán này không phải người bình thường nào cũng có thể vào được nha.

Liên Kiều không gấp không vội nhấp một ngụm cà phê, thấy vẻ mặt sững sờ của hần, cố ý hỏi: “Này, anh không phải là chê cà phê ở đây đấy chứ? Thử đi, đảm bảo là ngon hơn cà phê ở quán lúc này nhiều!”

“A? Được, được!”

Alvin lúc này mới phản ứng lại, hần vội vàng uống một ngụm cà phê sau đó nở một nụ cười cứng ngắc....

“Đúng rồi, tôi còn chưa biết cô tên là gì?”

“Tôi hả.... gọi tôi là Kuching đi!” Liên Kiều cũng không có ý giấu giếm, thẳng thắn nói ra tên mình.

Alvin nghe vậy, cố nặn ra một nụ cười, “Ồ, giống như là...”

“Tên của người Mã Lai!” Liên Kiều ngắt lời hần, vừa cười vừa nói.

Nét mặt Alvin lộ rõ vẻ khó hiểu, “Theo tôi được biết, người Mã Lai thường không có cái tên này, trừ phi là....”

“Trừ phi thế nào?” Liên Kiều nhìn hần, ánh mắt sáng loé.

“Trừ phi....” Mắt Alvin cũng sáng lên, “Trừ phi là người của Hoàng thất!”

Liên Kiều nghe vậy mỉm cười hỏi: “A, không ngờ anh đối với văn hoá của người Mã Lai cũng biết không ít nha, quả nhiên để anh đoán trúng!”

“Có thật là tôi đoán trúng không?”

Alvin kích động đến nỗi ngón tay cũng không ngừng run rẩy, hần có vài người bạn là người Mã Lai cho nên ít nhiều cũng nghe nói một chút về văn hoá của người Mã Lai.

Liên Kiều nhìn ngón tay đang run của hần, trong lòng không khỏi cười thầm, cô hắng giọng nói: “Nếu như anh đã hiểu biết về hoàng thất Mã Lai như vậy, vậy anh có từng nghe nói Hoa Đô lão nhân của hoàng thất Mã Lai có một đứa cháu rất cưng chiều, mà đứa cháu đó có một đôi mắt màu tím không?”

Nói xong cô chỉ vào đôi mắt mình.

“Aaaaaa.....” Alvin kích động đứng phắt dậy, sau đó như phát giác mình có chút thất thố liền vội vàng ngồi xuống....

“Cô thật sự là cháu của Hoa Đô lão nhân?”

Nếu như chuyện này là thật, vậy hẳn thật sự là nhặt được vàng rồi!

Liên Kiều nhún vai, “Tôi đâu có cần giả mạo thân phận làm gì!”

Mắt Alvin sáng rực, nét mặt hết sức hưng phấn, “Tôi biết mà, cô nhìn hoàn toàn không giống những cô gái bình thường khác.”

“Để anh biết thân phận của tôi thì được, nhưng anh đừng có lớn tiếng như vậy!” Liên Kiều nũng nịu nói.

“Đương nhiên rồi!”

Alvin vội trả lời, sau đó đôi mắt đảo một vòng, lớn mật nắm lấy tay cô nói, “Thực ra vừa nhìn thấy em lần đầu tiên anh đã biết em là người con gái mà anh muốn tìm, nếu như em không chê anh xuất thân bình dân, hãy để anh chăm sóc em cả đời, được không?”

“Thực ra thân phận chỉ là thứ yếu thôi, quan trọng nhất chính là con người anh, anh thật lòng muốn chăm sóc em sao?” Liên Kiều cố nhịn nổi chán ghét trong lòng, hỏi lại.

Trời ạ, cũng là bị đàn ông nắm tay nhưng sao lúc Ngạn Tước nắm tay mình, mình liền cảm thấy rất hạnh phúc rất thoải mái, còn tên đàn ông này.... nếu như không phải là vì Hoàng Phủ Ngưng, cô nhất định một chưởng đánh cho hắn thành đầu heo luôn.

“Đương nhiên đương nhiên! Chỉ cần em chịu cho anh cơ hội!” Đương nhiên Alvin không biết trong lòng Liên Kiều đang nghĩ gì, tưởng rằng cô im lặng là đồng ý, trong lòng không khỏi vui mừng rộn rã.

263. Chương 268: Kế Hoạch Trả Thù (5)

Liên Kiều cười cười, khi cô nhìn thấy cách đó không xa bóng một cô gái đang dáo dác tìm kiếm, trong đấy mắt màu tím xẹt qua một tia giảo hoạt.

‘Thực ra ... người ta cũng rất muốn cho anh cơ hội ...’ Cô nhẹ câu tay hắn, nũng nịu nói: ‘Qua đây ngồi bên cạnh em được không?’

Alvin nghe vậy trong lòng vui như trẩy hội, vội vàng ngồi qua bên cạnh, kéo cô vào lòng.

Liên Kiều liếc mắt nhìn sang thấy cô gái kia đang đi đến càng lúc càng gần, trong lòng không khỏi cầu mong cô gái kia đi nhanh một chút bằng không ... cô chỉ sợ mình sẽ ới ra.

Cũng là lồng ngực mà sao lại khác nhau một trời một vực thế này? Ngạn Tước, em thật nhớ anh!

‘Kuching, trên người em có một mùi hương thật dễ chịu khiến cho anh rung động!’ Alvin cố tình thể hiện ôn nhu trước mặt cô, nhưng nghe vào tai Liên Kiều không khỏi khiến cô nổi da gà.

Đúng lúc này ...

‘Hay lắm, thì ra anh lại ở chỗ này chàng chàng thiếp thiếp với người phụ nữ khác? Anh thật quá đáng mà!’

Một giọng nữ chói tai đột nhiên vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của hội quán dẫn đến ánh mắt bất mãn của không ít hội viên khác đang ngồi trong hội quán.

Alvin kinh hãi nhìn sang còn Liên Kiều thì nhân cơ hội đó vội vàng giãy ra khỏi cánh tay hắn.

Còn tiếp tục bị hắn ôm nữa, cô nhất định sẽ nhịn không nổi mà đánh hắn một trận.

‘Alice? Em ... sao em lại ...’ Khi Alvin nhìn rõ người đến là ai, sắc mặt chợt trở nên khó coi, vội vàng đứng dậy.

“Anh.... anh lại dám đạp hai thuyền sau lưng tôi? Anh có phải là đàn ông hay không?” Alice vẻ mặt phẫn nộ, chỉ tay về phía hắn nói.

“Anh.... anh....” Alvin không ngờ Alice lại đến chỗ này, nhất thời hoảng loạn vô cùng.

Tiếng thét của Alice lúc này làm kinh động đến nhiều người, vì vậy nhân viên phục vụ bước đến lễ phép nhắc nhở bọn họ giữ yên lặng.

Lúc này Liên Kiều mới đứng dậy....

“Anh yêu à, cô ta là ai vậy? Ở chỗ này không cho phép ăn to nói lớn đâu!” Liên Kiều cố tình khoác tay hắt, nũng nịu nói.

“Cô ấy.... cô ấy là.....” Vào lúc này đánh chết Alvin cũng không dám nói sự thật, bằng không thì đúng là xôi hỏng bống không.

“Ồ, em biết rồi, cô ấy chính là người ‘bạn bình thường’ mà anh nói đó có phải không?” Liên Kiều cố tình nhấn mạnh ba chữ ‘bạn bình thường’.

“Sao hả? Alvin, anh lại dám nói tôi với anh chỉ là bạn bình thường?” Alice trợn mắt nhìn Alvin, vừa đau lòng vừa phẫn nộ nói.

“anh.... cái này....” Alvin lúc này không biết nên nói làm sao cho phải.

Ánh mắt Liên Kiều rơi trên người Alice, cô vừa cười vừa nói: “Vị tiểu thư này, Alvin người ta đã nói như vậy rồi, cô chỉ là bạn bình thường thôi, sao cứ bám lấy anh ta làm gì?”

Alice nghe vậy trừng mắt nhìn Liên Kiều, lửa giận bùng bùng....

“Thật là nực cười, cô là cái gì chứ? Đừng tưởng rằng Alvin thật lòng với cô, tôi mới chính là bạn gái của anh ấy!”

Liên Kiều vờ như rất sợ hãi, dựa sát thân mình vào Alvin, “Alvin, cô ấy nói là thật sao? Anh sao lại có thể hung dữ với bạn gái mình như thế chứ? Như vậy không lịch sự lắm đâu....”

“Cô nói gì? Cô nói lại lần nữa xem!” Alice nghe vậy càng tức giận bước đến định đánh Liên Kiều....

“Đủ rồi, Alice.... Chúng ta chấm dứt rồi!”

Alvin đưa tay chặn lấy cánh tay đang đánh xuống của cô ta, hung hăng đẩy sang một bên, “Đừng có ở đây làm chuyện mất mặt nữa! Làm rận thế là đủ rồi đấy!”

Alice như vừa nhìn thấy quái vật, cô ta tức đến nỗi gương mặt như sắp co rút lại....

“Anh.... anh vừa nói cái gì? Anh nói lại lần nữa xem!”

Alvin hít sâu một hơi như tự trấn tĩnh sau đó nhìn lại Alice, không chút lưu tình nói: “Anh nói.... Anh với em đến đây là hết, từ nay về sau anh với em không có liên quan gì nhau!”

Alice lùi về sau mấy bước, như không tin vào những gì mình vừa nghe, cô ta lắc đầu sau đó bỏ nhào vào lòng hắt....

“Không, anh đang nói giỡn thôi phải không? Anh đã từng nói yêu em rất nhiều lần, nói sẽ yêu em cả đời, sao giờ anh lại thay lòng chứ?”

“Đủ rồi!” Alvin giẫy tay cô ra, ghét bỏ nói: “Em cũng nói là đã từng mà, anh bây giờ không còn tình cảm gì với em nữa!”

“Không còn tình cảm?”

Alice không cam tâm nhìn hắt, “Vừa nãy lúc ở quán cà phê chúng ta còn rất vui vẻ mà, sao mới vừa quay lưng thì anh đã thế này?”

Nói đến đó, cô ta xoay lại nhìn Liên Kiều....

“Nhất định là cô ta, là cô ta chủ động dẫn dụ anh có đúng không?”

Liên Kiều thấy vậy càng tỏ vẻ vô tội....

“Alvin, anh yêu, chúng ta đừng để ý đến cô ta nữa có được không? Cô ta ở đây làm rận thật khiến em mất hết mặt mũi!”

Sở dĩ Liên Kiều nói như vậy là vì muốn ám thị cho Alvin, cô biết mình nói như vậy Alvin sẽ cảm thấy cô gái này không thích hợp xuất hiện ở đây.

Quả đúng như dự đoán.

“Alice, thực ra hôm nay anh hẹn em ra đây là để nói chia tay, anh quả thật không còn tình cảm gì với em nữa, em đừng gây rối nữa được không, rất nhiều người đang nhìn chúng ta kìa!” Alvin cảnh cáo cô ta.

“Em không tin, nhất định là do cô ta giả trò!”

Alice thể nào cũng không thể tin mình bị người ta lường, “Chúng ta khi này còn vui vẻ bàn chuyện đi du lịch nước ngoài mà!”

“Ngưng....”

Liên Kiều xen vào: “Tôi thấy cô cũng không phải thật lòng yêu Alvin, người đàn ông như Alvin vốn coi trọng sự nghiệp, nếu tôi là cô, tôi nhất định sẽ không đùa bỡn như vậy!”

Nói xong quay sang Alvin.... “anh yêu, ngày mai theo em về Mã Lai có được không, em muốn giới thiệu anh với ông nội!”

Alvin nghe thấy vậy ánh mắt sáng rỡ, “Được chứ!”

“Alvin, anh thật quá đáng!”

Alice dùng ánh mắt không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt, sau đó lấy trong túi xách ra một chiếc hộp, ‘phanh’ một tiếng đặt xuống mặt bàn.

“Đây là sợi dây chuyền anh vừa tặng em lúc này, chẳng lẽ anh quên rồi sao?”

“Ồ, em không nói anh cũng quên mất, đây vốn là quà chia tay anh tặng cho em, nhưng xem ra em không thích món quà này cho lắm, vậy thì.... Anh chỉ còn cách lấy về!” Lúc này Alvin mới gỡ bộ mặt đê tiện ra.

Nghe Liên Kiều hứa hẹn với mình như thế, đương nhiên Alvin không còn cần Alice vị kim chủ này làm gì nữa bởi vì thế nào thì Alice cũng không thể sánh với cô gái bên cạnh mình được.

“Anh.... Alvin, anh giỏi lắm, anh cứ đợi đấy, còn cô nữa.... chờ xem, hồ ly tinh!”

Alice thấy mọi người đều dùng ánh mắt thương hại lẫn bỡn cợt nhìn mình, trong lòng vừa tức vừa thẹn, bỏ đi mất.

264. Chương 269: Kế Hoạch Trả Thù (6)

‘Hô ... cuối cùng cũng đi rồi, thật là mất mặt chết!’ Liên Kiều thấy Alice hùng hùng xông ra ngoài, hít sâu một hơi rồi ngồi lại xuống ghế.

Alvin vội vàng ngồi xuống bên cạnh, cười nịnh nói: ‘Em yêu, để em bị sợ hãi rồi, thực ra anh sớm đã muốn chia tay với cô gái đó rồi, chỉ là do cô ta đeo bám không buông cho nên mới ...’

‘Được rồi, đừng nói nữa!’ Liên Kiều ngắt lời hắn, cầm chiếc hộp trang sức lên, ‘Ồ? Bên trong là gì vậy? Chiếc hộp này nhìn rất tinh xảo nha!’

‘À, là một sợi dây chuyền thôi mà, nếu như em thích anh sẽ tặng nó cho em! Alvin vội vàng tìm cách lấy lòng cô.

Liên Kiều trong lòng sớm đã mắng tên đàn ông này không biết bao nhiêu lần, thật chưa thấy ai đáng ghét như tên này, quà tặng đi rồi còn mặt dày đòi lại, sau đó lại còn đem tặng cho người khác, nhưng mà ... những chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của cô.

Trước đây Liên Kiều cũng thích nhìn những anh chàng đẹp trai, nhưng qua lần này cô rất cuộc hiểu rõ, thì ra nếu bề ngoài đẹp trai nhưng bên trong là cặn bã thì càng làm cho người ta chán ghét hơn, đàn ông vẫn nên là nội hàm quan trọng hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui bất giác lại nghĩ đến Hoàng Phủ Ngạn Trước, người đàn ông kia trên người không biết có sức hấp dẫn gì lại khiến cho nhiều cô gái con nhà quyền quý điên cuồng mê luyến hấn như thế?

Nhưng mà ... cô cũng như thế, cô cũng rất thích rất thích ở bên cạnh hấn.

‘Em yêu à, đang nghĩ gì vậy? Xem xem có thích hay không?’ Alvin thấy cô hồn vía bay đi đầu mất, cười hỏi.

Chính đang lúc ngẩn ngơ nhớ về Hoàng Phủ Ngạn Trước, đột nhiên bị kêu bằng một danh xưng hết sức buồn ói, Liên Kiều giật nảy mình ...

‘À ... được!’ Lúc này cô mới phản ứng lại, đưa tay mở hộp trang sức ra.

Nhưng ... sau đó chợt đứng vụt dậy ...

‘Sợi dây chuyền này anh làm sao mà có được?’

‘Hả?’ Alvin bị phản ứng mãnh liệt của cô làm sững sờ, hấn vội hỏi, ‘Em yêu à, em ... sao thế?’

Liên Kiều xụ mặt, hỏi lại: “Trả lời em, sợi dây chuyền này từ đâu anh có?”

“Anh.... anh là từ....” Alvin không ngờ cô trở mặt nhanh như vậy, áo úng nói: “Là.... là một người bạn tặng cho anh!”

“Anh nói dối!” Liên Kiều nâng âm lượng thét lên khiến cho rất nhiều ánh mắt cùng nhìn về phía họ.

“Sợi dây chuyền này rõ ràng là anh trộm được!”

Alvin kinh hãi, hoảng loạn nhìn cô sau đó thấp giọng nói: “Em yêu à, em làm sao vậy? Anh sao lại đi trộm đồ được chứ?”

“Sao anh lại không thế?” Liên Kiều không hề có ý thấp hiongj xuống ngược lại càng nói càng lớn tiếng, cô lấy sợi dây chuyền trong hộp ra, nói: “Sợi dây chuyền này vốn không phải là một sợi dây chuyền bình thường, trên thế giới vốn chỉ có hai sợi mà thôi, mà người chủ sở hữu của nó là em gái của tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngưng, sợi dây chuyền này có giá hơn mười hai triệu, thử hỏi, một người như anh tay trắng cơ hàn làm sao lại có người tặng cho sợi dây chuyền quý giá như vậy? Trừ phi là..... anh ăn cắp!”

Alvin nghe cô nói xong, nhất thời sững người, cô... cô đang nói cái gì?

Cái gì mà.... Hoàng Phủ tài phiệt? Cái gì mà.... Hoàng Phủ Ngưng? Cái gì mà.... mười hai triệu?

Đánh chết hấn cũng không tin!

“Em yêu à, em đang nói gì vậy? Đừng nói đùa nữa mà, đây chỉ là một sợi dây chuyền bình thường thôi mà!” Alvin kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô, thấp giọng giải thích.

Liên Kiều vẻ mặt chán ghét giãy tay hấn ra sau đó khinh miệt nhìn hấn, “Thế nào, anh không tin sao? Cũng không trách được, bởi vì trong mắt anh chỉ nhìn thấy những thứ hào nhoáng bên ngoài mà thôi, không tin anh theo tôi lại đây!”

Nói xong liền cầm sợi dây chuyền đi đến gần một vị khách, Alvin thấy vậy vội đi theo sau.

“Vị tiên sinh này, xin hỏi ngài có nhận ra sợi dây chuyền này không? Theo ngài giá trị của nó khoảng bao nhiêu?”

Liên Kiều vừa đồng dạng hỏi vừa đẩy hộp trang sức đến trước mặt vị khách kia.

Có thể trở thành hội viên của hội quán này đương nhiên là nhân vật cấp cao của cả hai giới, chính trị và kinh doanh, đương nhiên đối với những món đồ được đem đấu giá hết sức quen thuộc, cho nên Liên Kiều mới yên tâm làm cuộc thí nghiệm này.

Vị khách đó nâng chiếc hộp trang sức trên tay, nhìn sơ qua một cái liền cười nói: “Tiểu thư, nếu như tôi không nhớ lầm, sợi dây chuyền này là năm đó hoàng gia Anh đem ra bán đấu giá, tôi cũng từng nghe nói đến giá trị của hai sợi dây chuyền này, chắc là khoảng mười, mười mấy triệu, người đấu giá thành công mua

được hai sợi dây chuyền này là Hoàng Phủ Ngưng tiểu thư của Hoàng Phủ tài phiệt, chuyện này lúc đó cũng gây chấn động một thời!”

“Xin cảm ơn vị tiên sinh này!”

Liên Kiều cười càng sáng lạn, cô cầm chiếc hộp về, sau đó nhìn Alvin, “Thế nào? Tôi nói có đúng không? Những lời vị tiên sinh kia nói anh đều nghe rõ cả rồi chứ?”

Alvin sớm đã ngậy ngốc tại chỗ rồi.... Hắn tuyệt đối không thể ngờ sợi dây chuyền này lại có giá trị lớn đến như vậy....

Liên Kiều thấy vậy, trên môi lại câu lên một nụ cười giảo hoạt, nhìn lại vị tiên sinh lúc này cũng đang sững sờ nhìn mình....

“Tiểu thư, xin hỏi ngài có phải là.... của Hoàng Phủ tiên sinh?”

“A, ngài nhận nhầm người rồi!”

Trong lòng Liên Kiều kinh hoảng vội ngắt lời ông ta, vừa cười vừa kéo Alvin đi về phía nhân viên phục vụ.

“Em yêu à, em làm gì vậy? Sợi dây chuyền đó đúng là do người khác tặng cho anh mà!” Alvin thật có trăm miệng cũng khó mà giải thích, thấy cô trở mặt như vậy, vẻ mặt càng ảo não.

“Liên Kiều tiểu thư, xin hỏi có thể giúp gì cho ngài?” Nhân viên phục vụ hỏi một cách chuyên nghiệp.

“Hắn là tên trộm, báo cảnh sát bắt hắn đi!” Liên Kiều trực tiếp giao hắn cho nhân viên phục vụ, ra lệnh.

“Dừng mà...”

Alvin chặn tay nhân viên phục vụ lại, lo lắng nhìn Liên Kiều, “Em thật sự hiểu lầm anh rồi, anh không phải kẻ trộm, thật sự không phải anh trộm!”

Liên Kiều cười càng gian xảo, cô nhàn nhả nói: “Có phải là kẻ trộm hay không rất nhanh có thể chứng minh, thật trùng hợp là hôm nay Hoàng Phủ Ngưng tiểu thư cũng đến, hỏi cô ấy không phải là biết ngay sao?”

Alvin kinh hoảng vội quay đầu lại nhìn thì đã thấy một gương mặt hần hết sức quen thuộc.

“A, đúng, chính là cô ta, là cô ta tặng tôi sợi dây chuyền này, nói không chừng kẻ trộm chính là cô ta đó!”

Trong lòng hần hết sức vui mừng vội vàng lên tiếng, tuy hần không biết cô gái kia vì sao có thể xuất hiện ở chỗ này nhưng hần nghĩ sự xuất hiện của cô có thể trở thành phao cứu sinh của hần bởi vì sợi dây chuyền này đúng là do cô gái kia tặng.

Hoàng Phủ Ngưng đứng ở trước mặt Alvin, gương mặt không chút biểu tình nhìn hần.

Liên Kiều nghe hần nói vậy cười càng khoa trương hơn, “Alvin, anh đang nói giỡn phải không? Vị tiểu thư này chính là Hoàng Phủ Ngưng tiểu thư, cũng chính là em gái cuat tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô ấy là chủ của sợi dây chuyền này, sao lại có thể là tên trộm được?”

265. Chương 270: Kế Hoạch Trả Thù (7)

Nụ cười của Liên Kiều dành cho Alvin rõ ràng là mang ý “cháy nhà ra mặt chuột”!

Hoàng Phủ Ngưng đi đến, cố tình bỏ qua Alvin đang co rúm đứng đó, đến trước mặt Liên Kiều mỉm cười nói, ‘Đã lâu không gặp!’

Liên Kiều cũng cực kỳ phối hợp, liếc về phía Alvin một cái rồi nhắc sợi dây chuyền lên.

‘Hoàng Phủ tiểu thư, có phải trước đó cô có làm mất một sợi dây chuyền có lịch sử của hoàng gia không? Nếu như tôi không đoán nhầm thì chính là sợi dây này, phải không?’

Hoàng Phủ Ngưng đưa tay nhận lấy sợi dây chuyền, vẻ mặt kinh ngạc nói: ‘Đúng vậy, đây chính là sợi dây chuyền mà tôi đã làm mất! Không ngờ lại gặp được nó ở đây!’

‘Hoàng Phủ tiểu thư, đây là do hấn cầm đến, tôi hoài nghi hấn là người đã trộm sợi dây của cô!’ Liên Kiều chỉ tay về phía Alvin, giọng buộc tội nói.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn Alvin trong đáy mắt lộ ra một tia phức tạp nhưng liền đáp lời Liên Kiều, ‘Ồ, tôi nhớ hấn, có một hôm người đàn ông này lén lút theo dõi tôi, cũng chính từ hôm đó tôi không còn thấy sợi dây chuyền này nữa, không ngờ đúng là hấn trộm lấy!’

Lời Hoàng Phủ Ngưng vừa nói dứt thì toàn bộ khách trong hội quán lúc này đều hướng ánh mắt về phía họ, xì xào bàn tán.

‘Cô ... cô là ...’ Alvin ấp úng nửa này vẫn nói không thành câu, hình như vẫn chưa từ trong sự ngỡ ngàng phản ứng lại được.

Cô gái đứng trước mặt mình là Hoàng Phủ Ngưng của Hoàng Phủ tài phiệt sao? Sao lại thế được? Cô ấy không phải là một nhân viên bình thường sao?

‘Tôi là? Tôi là cái gì?’

Hoàng Phủ Ngưng đi đến sát bên cạnh Alvin, cười càn rạng rỡ, cố ý nhấn mạnh từng chữ: ‘Tôi chính là Hoàng Phủ Ngưng, Hoàng Phủ Ngạn Tước, tổng giám đốc của Hoàng Phủ tài phiệt là anh hai tôi, mà trước mắt tôi là một nhân viên của Hoàng Phủ tài phiệt, vị tiên sinh này, xin hỏi còn vấn đề gì nữa không?’

‘Không ... không phải ...’

Alvin giống như vừa chịu một sự đả kích thật mạnh, đột nhiên thét lớn lên còn những nhân viên bảo vệ của hội quán này giờ vẫn bao vây xung quanh liền tiến đến khóa chặt tay hấn.

“Buông tôi ra, chuyện này là không thể nào, không thể nào!”

Liên Kiều thấy vậy dùng ánh mắt ‘thấy người ta gặp họa mà đắc ý’ nhìn hấn, “Miệng anh luôn nói không thể nào là có ý gì? Cô ấy không thể nào là em gái của Hoàng Phủ tổng tài hay là.... anh không thể nào là kẻ trộm?”

“Cô ấy.... cô ấy....”

Alvin vừa dùng sức vùng vẫy vừa chỉ tay về phía Hoàng Phủ Ngưng, “Cô ấy không thể nào là Hoàng Phủ Ngưng kia được!”

Nếu như cô ấy thật là em gái của Hoàng Phủ tổng tài, vậy những hành vi của hấn trong mấy ngày qua chẳng phải sẽ khiến hấn phải hối hận cả đời sao, hấn chẳng thà tin là cô ấy không phải là người của gia tộc Hoàng Phủ.

“Vị tiên sinh này, xin tôn trọng một chút, vị này đích thực là Hoàng Phủ tiểu thư, nếu ngài còn tiếp tục như thế, cô ấy lúc nào cũng có thể tố cáo ngài tội phỉ báng!” Một vị khách tốt bụng lên tiếng.

Alvin lúc này phát điên thực sự rồi....

“Thế nào? Anh còn chưa tin sao? Nhưng mà anh tin hay không cũng không quan trọng!”

Hoàng Phủ Ngưng thấy hấn như vậy, mối hận trong lòng quả thật giảm đi không ít, “Cảnh sát tin là anh đã trộm sợi dây chuyền của tôi là được, chỉ điểm này thôi tôi đã có thể kiện chết anh rồi!”

“Cô nói dối! Tôi không phải là tên trộm, sợi dây chuyền này rõ ràng là cô đã tặng cho tôi, tôi không cần phải trộm nó làm gì!” Alvin không có cách nào tiếp nhận chuyện kia, lớn tiếng rống lên.

“Tôi tặng cho anh? Haha.... Thực nực cười!”

Hoàng Phủ Ngưng giống như nghe được một chuyện cười lớn nhất thiên hạ, cô nhấc sợi dây chuyền lên, vẫy vẫy trước mặt hấn, “Sợi dây chuyền này là do tôi đấu giá mà mua được nó, tôi đã trả một số tiền cực lớn mới có được, sao lại có thể đem tặng cho anh được chứ? Tôi có quen anh sao? Rõ ràng là trộm đồ của người lại còn dám giảo biện!”

“Tôi không có giảo biện! Xin mọi người hãy tin tôi....”

Giọng Alvin đầy vẻ khẩn cầu, “Sợi dây chuyền này đúng là cô ấy đã tặng cho tôi mà, đương nhiên, lúc đó tôi không hề biết cô ấy là người của Hoàng Phủ tài phiệt, cũng hoàn toàn không biết giá trị của sợi dây chuyền đó, trong mắt của tôi, đó chẳng qua là một sợi dây chuyền bình thường mà thôi...”

“Được rồi được rồi, vị tiên sinh này, có lời gì muốn nói đến sở cảnh sát rồi nói sau!” Nhân viên bảo an đã hết nhẫn nại lên tiếng ngắt lời hắn.

“Những lời tôi nói hoàn toàn là sự thật cả, đừng đưa tôi đến sở cảnh sát....” Alvin dùng sức giãy ra khỏi sự kềm chế của nhân viên bảo an bước nhanh đến trước mặt Hoàng Phủ Ngưng, đôi tay nắm chặt vai của cô....

“Này, anh làm gì vậy?” Hoàng Phủ Ngưng bị hành động của hắn làm cho hết hồn.

Liên Kiều cũng bị dọa nhảy dựng mà những người xung quanh cũng hết sức kinh hãi.

“Buông Hoàng Phủ tiểu thư ra!” Nhân viên bảo an và nhân viên phục vụ đều tiến đến.

Alvin nhìn Hoàng Phủ Ngưng gấp gáp nói: “Cô cố ý làm vậy để trả thù tôi có phải không? Cô muốn trả thù tôi đã bỏ cô cho nên mới thông đồng với đám người này để vu khống tôi có phải không? Muốn dùng chiêu này để hạ nhục tôi à, đừng có mơ!”

Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy không giận mà cười rộ lên, “Vị tiên sinh này, lời anh nói thật kỳ lạ nha, tôi đường đường là người của Hoàng Phủ tài phiệt, có quen biết gì với anh mà phải tìm cách trả thù? Đừng có nghĩ mình có giá như vậy! Hắn nói vậy mọi người có tin không?”

Câu cuối cùng này, cô nhìn về phía những người đứng xung quanh mà hỏi.

Xung quanh chợt rộ lên tiếng cười.

Alvin lúc này không thể không tin thân phận thực sự của cô gái trước mặt, hắn sững sờ một lúc lâu, cuối cùng trên mặt lộ vẻ khẩn cầu....

“Tôi.... Tôi.... Đều là tại tôi, tôi có mắt không trông, cầu xin cô nói giúp tôi mấy lời, cô cũng biết tôi vốn là không có ăn cắp sợi dây chuyền này!”

Hoàng Phủ Ngưng thấy hắn như vậy, trong lòng không khỏi ảo não, cố nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại nảy sinh tình cảm với loại người này, đúng là nằm mơ cũng bị dọa mà tỉnh lại.

“Xin lỗi, tôi không hiểu ý anh cho lắm, tôi chỉ biết là sợi dây chuyền bị mất của tôi hôm nay lại tìm thấy trên người anh, vậy là đủ rồi!”

Liên Kiều đứng bên cạnh không ngừng châm dầu vào lửa, “Đừng ở đây lãng phí thời gian với hắn làm gì, nhân viên bảo vệ, cứ đưa hắn đến sở cảnh sát là được rồi!”

Vừa nghĩ những hành động của hắn vừa rồi là cô lại thấy ghê tởm.

“Đi thôi!” Nhân viên bảo an tiến đến bắt hắn.

“Không, tôi không phải kẻ trộm, tôi không có trộm....” Alvin điên cuồng gào lên.

“Ồ....” Chỉ nghe Alvin kêu lên một tiếng đau đớn, một chiếc túi xách đã đáp xuống đầu hắn, trực tiếp đem hắn đập xỉu.

Hoàng Phủ Ngưng kinh ngạc nhìn Liên Kiều, qua một lúc mới phản ứng kịp, lên tiếng khen ngợi....

“Liên Kiều, không ngờ sức của chị cũng lớn vậy nha....”

Liên Kiều thu lại túi xách, nhún nhún vai, ngượng ngùng nói, “Chị.... cũng là hôm nay mới biết!”

266. Chương 271: Cô Gái Mang Tên Dodo (1)

Bước ra khỏi hội quán, Liên Kiều khẽ duỗi người, hít sâu một hơi ...

‘Hô hô, thật là sảng khoái nha!’

Hoàng Phủ Ngưng nhìn gương mặt tươi cười của Liên Kiều, bước đến nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều, cảm ơn chị!’

Thật không ngờ, Alvin tên kia rốt cuộc cũng làm được một chuyện tốt, chính là kéo hai chị em dâu lại gần nhau hơn.

Liên Kiều xoay lại nhìn Hoàng Phủ Ngưng, cười ngọt ngào, xua tay nói: ‘Người một nhà cả mà, đừng khách khí với chị như vậy!’

Hoàng Phủ Ngưng nghe vậy cũng nở một nụ cười từ đáy lòng, gật đầu, ‘Đúng nha, chúng ta là người một nhà mà! Nhưng mà ... chính bởi vì như vậy nên em mới càng phải cảm ơn chị chỉ vì chỉ có chị chịu giúp em thôi!’

Liên Kiều híp mắt cười, khoác tay Hoàng Phủ Ngưng, ‘Nếu em đã muốn cảm ơn chị, vậy ... dùng hành động biểu hiện đi!’

‘Chị muốn em biểu hiện thế nào?’ Hoàng Phủ Ngưng cười cười.

‘Ừm ...’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Chị muốn ăn bít tết!’

‘Phù ...’ Hoàng Phủ Ngưng bị hành động của cô chọc cười, vô lực lắc đầu, ‘Thật phục chị luôn, suy nghĩ nửa ngày trời mà chỉ đòi ăn một bữa bít tết đơn giản vậy sao, em còn tưởng ít nhất là chị sẽ đề nghị đi siêu thị mua sắm một bữa, cà sạch thể của em mới thôi chứ!’

‘A!’ Mắt Liên Kiều sáng lên, cô trêu Hoàng Phủ Ngưng, ‘Sao chị lại không nghĩ ra điểm này chứ!’

Hoàng Phủ Ngưng cũng đang lúc hưng phấn, cũng có thể do khó có được một ngày nghỉ, tâm trạng lại thoải mái như vậy, cộng thêm sự áy náy do thái độ lúc trước của mình đối với Liên Kiều cho nên liền đề nghị: ‘Như vậy đi, em biết có một nhà hàng làm món bít tết đặc biệt ngon, đầu bếp của nhà hàng đó đều là đầu bếp cấp quốc tế, ăn xong chúng ta đi mua sắm một chuyến, có được không? Chị thích thứ gì cứ mua, hôm nay không cần phải tiết kiệm gì cho em, cứ quyết định như thế đi!’

‘Vậy sao được chứ? Chị sao có thể tiêu tiền của em được?’ Liên Kiều nghiêm túc nói, cô nâng túi xách lên, ‘Chị có tiền mà!’

Hoàng Phủ Ngưng ngăn cô lại, ‘Này, chị làm như vậy càng khiến em thấy áy náy, đừng khách sáo với em làm gì, vừa này chị giúp em lấy lại sợi dây chuyền đó đã là tiết kiệm giúp em một khoản tiền lớn rồi!’

Liên Kiều bụm miệng cười, ‘Không nKhoohpn tiểu thư cũng có lúc hối hận nha!’

‘Đương nhiên là hối hận rồi, nếu như em với cái tên khốn kiếp kia còn yêu đương đến hôm nay chắc em càng mất mặt hơn!’ Hoàng Phủ Ngưng vừa nói vừa kéo Liên Kiều lên xe.

‘Lúc này chị chỉ nói chơi thôi. Mà hôm nay em không đi làm sao?’ Liên Kiều thấy cô làm thật, ngạc nhiên hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngưng cười cười nói, ‘Nha, hôm nay chị là khách quý của em, nhiệm vụ chính hôm nay của em là đi chơi cùng chị!’

Hoàng Phủ Ngưng cho xe chạy sau đó nhìn lại gương mặt rạng rỡ của Liên Kiều, ngượng ngùng nói: ‘Thực ra.... Chị kết hôn với anh hai em cũng lâu rồi, theo lý em phải gọi chị là chị dâu mới đúng!’

‘Trời ơi, đừng, tuyệt đối đừng, gọi như vậy chị sẽ thấy mình già lắm! Không cần đâu!’ Liên Kiều vội vàng xua tay nói.

Hoàng Phủ Ngưng suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, ‘Vậy sau này em cứ gọi chị là Liên Kiều nhé, chỉ sợ sau này để anh hai nghe được lại không biết muốn trừng phạt em bằng cách nào đây!’

‘Tại sao chứ?’ Liên Kiều nghe không hiểu ý cô.

Hoàng Phủ Ngưng cười, ‘Chị đừng quên qua một thời gian nữa là lúc chị với anh hai em chính thức bước vào giáo đường làm lễ rồi!’

“Ồ...” Không hiểu sao nghe câu này tim của Liên Kiều chợt đập liên hồi trong lồng ngực, đúng nha, thời hạn nửa năm rất nhanh sẽ đến rồi.

Không ngờ, bất tri bất giác mà mình đã ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngưng Tước lâu như vậy.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hoàng Phủ Ngưng thấy cô hồn vía bay lên mây, tò mò hỏi.

“Ừm, không.... không có gì....” Liên Kiều vuốt vuốt tóc, ngượng ngùng cười, “Chị bây giờ phát hiện ra, thì ra thời gian trôi nhanh như vậy!”

“Phải đó, đúng là thời gian qua thật nhanh, vậy...”

Hoàng Phủ Ngưng kéo dài giọng, ánh mắt tinh nghịch nhìn cô, “Chị dâu kính yêu nhất của em, lúc nào thì... định giúp cho nhà Hoàng Phủ của em thêm người đây?”

Tâm tư của Liên Kiều vốn đơn giản, nghe một câu trêu chọc này của cô, mặt đỏ tía tai mang tai....

“Tiểu Ngưng, em thật đáng ghét!”

Hoàng Phủ Ngưng cố nén cười, “Đỏ mặt sao? Lúc này đánh người còn hung hăng lắm mà? Em nghĩ nếu như chị có thể sinh một cục cưng cho anh hai vậy thì nhà Hoàng Phủ càng thêm đông đúc rồi!”

“Làm ơn đi Tiểu Ngưng, chưa có được sự chúc phúc của mục sư trong hôn lễ mà sinh cục cưng không tốt đâu!” Liên Kiều nghiêm túc nói.

“Làm gì mà khoa trương đến vậy, chị đừng có quê, thân phận của anh hai em không giống người khác nha!” Hoàng Phủ Ngưng cười càn gian xảo.

Liên Kiều xua tay, “Tiểu Ngưng, thực ra hiện giờ điều chị muốn làm nhất là tìm một công việc để làm chứ không phải là sinh cục cưng, em không biết đó thôi, thực ra chị rất ngưỡng mộ em nha!”

“Công việc?” Hoàng Phủ Ngưng bị cô làm giật mình, “Chị đừng nói giỡn, chị còn chưa tốt nghiệp mà!”

“Cho nên chị mới gấp nè!” Liên Kiều chau mày nói.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái: “Em không biết chị nghĩ sao nữa, vì sao phải gấp gấp tìm việc như vậy chứ? Chị không đủ tiền xài sao? Không phải chứ? Chẳng lẽ anh hai không đưa chị tiền?”

“Chính bởi vì bây giờ chị đang xài tiền của anh hai em nên mới cảm thấy ngại ngùng vô cùng, cứ có cảm giác mình là người ngồi yên mà hưởng, có xài tiền cũng không thoải mái!” Liên Kiều thở dài một tiếng, vừa nói vừa rút một xấp thẻ trong túi xách ra.

“Nè, toàn bộ mấy tấm thẻ này đều là Ngạn Tước đưa cho chị!”

Hoàng Phủ Ngưng trợn đôi mắt đẹp, không khỏi bị dọa sợ hết hồn, cô nhìn mấy tấm thẻ này, không kìm được thở dài một tiếng: “Xem ra anh hai không biết dùng cách gì để thể hiện tình yêu cho nên mới dùng cách trực tiếp này, đây nếu không phải là thẻ vàng thì là thẻ đen hết!”

“Phải không? Chị là không hiểu lắm về mấy thứ này.... bên trong có nhiều tiền hay không?”

Liên Kiều chọn một tấm thẻ, xem xét, “Ồ, giờ chị mới phát hiện, trên cái thẻ này có in hình hoa dâm bụt nha, là quốc hoa của nước Mã Lai chị đó!”

Hoàng Phủ Ngưng liếc cô một cái, “Liên Kiều, làm thiếu phụ nhân mà như chị cũng là lần đầu tiên em gặp đó, trong thẻ có bao nhiêu tiền cũng không biết nữa sao? Nhưng cũng không quan trọng, theo em nghĩ, với sự yêu chiều mà anh hai dành cho chị, hạn mức trong mấy chiếc thẻ này tuyệt đối sẽ không làm chị thất vọng đâu!”

267. Chương 272: Cô Gái Mang Tên Dodo (2)

Liên Kiều lại chẳng để tâm gì đến lời Hoàng Phủ Ngưng nói, cô nhặt lên từng tấm thẻ, xem đến cái thẻ thứ ba ...

‘Hô hô, hình trên tấm thẻ này lại là chị nha, đúng là chị mà, xem này ...’

Trên một tấm thẻ vàng là gương mặt Liên Kiều được vẽ cách điệu sau đó in lên thẻ, cô nhặt lên đưa cho Hoàng Phủ Ngưng xem.

‘Oa, đây nhất định là do anh hai ra lệnh cho ngân hàng thiết kế riêng cho chị đó, chị thật oách nha mà cũng thật vô tâm, đến giờ mới phát hiện được!’

Liên Kiều le lưỡi, ‘Khi Ngạn Tước đưa mấy tấm thẻ này cho chị, trong lòng người ta cứ có cảm giác đi xin tiền mà, khó chịu lắm, làm gì có tâm tư đi xem xét mấy tấm thẻ làm gì!’

Hoàng Phủ Ngưng cười cười, ‘Theo em thấy, giấc mộng đi làm của chị không dễ dàng thực hiện đâu!’

‘Sao vậy? Nếu như chị không làm việc thì đi học làm gì chứ?’ Liên Kiều không hiểu.

‘Nguyên nhân thì đơn giản thôi, bởi vì người chị lấy là anh hai em, theo tính tình và suy nghĩ của anh hai em, anh ấy tuyệt đối sẽ không để vợ mình xuất đầu lộ diện đâu!’ Hoàng Phủ Ngưng cho Liên Kiều một lời giải thích hoàn hảo.

Liên Kiều cũng âm thầm thở dài ... ‘Vây cuộc đời chị chẳng phải là vô vị lắm sao, cứ ù ù cạc cạc trôi qua như vậy? Không có chút ý nghĩa nào! Vây chị sống để làm gì chứ?’

Hoàng Phủ Ngưng giật nảy mình, ‘Này, Liên Kiều, mấy lời này chị nói với em thôi nhé, nếu như để anh hai biết được, nhất định sẽ tức giận cho coi!’

‘Chị nói đều là sự thật cả mà!’ Liên Kiều bĩu môi.

Hoàng Phủ Ngưng lắc đầu, ‘Sự thực chính là, chị đã gả vào nhà Hoàng Phủ, chị chính là thiếu phu nhân của nhà Hoàng Phủ, tuy nhà chúng ta không có thói quen cấm đoán con gái con dâu đi ra ngoài làm việc nhưng anh hai yêu thương chị như vậy, anh ấy tuyệt đối không cho phép chị đi làm đâu, nếu như chị sợ nhàn rỗi, chẳng bằng sinh cho anh ấy một cục cưng, anh ấy sẽ rất vui mà chị thì cũng không buồn nữa!’

“Nhưng Ngạn Tước nghĩ như vậy là rất bá đạo nha!” Liên Kiều phản đối.

“Chị chắc cũng chẳng lạ gì tính tình của anh hai em chứ? Anh ấy chính là người như vậy đấy, từ chuyện chuyển trường học cho chị, cũng có thể nhìn ra, anh hai căn bản là không muốn chị rời khỏi anh ấy quá xa mà!” Hoàng Phủ Ngưng nói.

“Cũng đúng nha!” Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Thôi bỏ đi, đừng nhắc đến Ngạn Tước nữa! Đừng để vua tự đại đó ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta!”

“Được!” Hoàng Phủ Ngưng đồng ý ngay.

Hai cô gái ăn xong bữa trưa liền bắt tay nhau điên cuồng shopping cả một buổi chiều, tất cả tiệm lớn tiệm nhỏ trong thương trường đều bị càn quét qua một lần.

“Tiểu Ngưng, nhanh đến đây xem giúp chị xem, cái váy này thế nào?”

Đứng ở trước tấm kiếng của phòng thay đồ, Liên Kiều như một chú chim nhỏ, trên thân mặc một chiếc váy màu trắng, đang xoay tới xoay lui làm dáng.

“Ừm, chiếc váy này rất đẹp, rất hợp với chị!” Hoàng Phủ Ngưng nhận xét.

Liên Kiều cười nói: “Chị cũng rất thích!”

“Liên Kiều, chị xem chiếc váy trên tay em thế nào? Không biết lúc em mặc lên sẽ ra sao nhỉ?” Hoàng Phủ Ngưng cầm trên tay một chiếc váy của một thương hiệu nổi tiếng.

“Chắc là đẹp, em có mắt thẩm mỹ như thế cơ mà, mau đi vào thử đi, chị giúp em tư vấn!” Liên Kiều vừa nói vừa đẩy cô vào phòng thử.

Đang lúc định bước vào một căn phòng thử đồ khác để đổi lại chiếc váy, trong kiếng chợt có thêm gương mặt của một cô gái.

“A?” Liên Kiều quả thực bị dọa sợ, cô vội quay đầu lại, sau khi nhìn thấy rõ người đứng sau lưng thì sững người.

Cô gái thấy vậy, mỉm cười nói: “Thế nào, quên tôi rồi sao? Chúng ta mới vừa gặp nhau đây mà!”

Liên Kiều lục trong trí nhớ một lúc, mắt chợt sáng lên, nói: “Ồ, thì ra là cô sao, chúng ta đã gặp nhau ở dạ hội phải không?”

Cô gái gật đầu, “Cũng may là cô còn nhớ tôi, bằng không tôi sẽ ngượng lắm!”

Liên Kiều cũng ngại ngùng mỉm cười.

“Thế nào? Đã hỏi chồng cô chưa? Có chắc là đã biết thêm một số chuyện mà trước đó chưa từng biết đúng không?”

Giọng cô gái rất nhẹ nhưng nụ cười trên gương mặt xinh đẹp không che giấu được ánh mắt có điều mờ ám.

Liên Kiều giật mình, vội hỏi lại: “Cô rốt cuộc là ai chứ? Vì sao lại biết nhiều chuyện có liên quan đến tôi vậy?”

Cô gái cười, “Tôi? Cứ coi như tôi là người có duyên với cô đi!”

“Người có duyên? Là ý gì?” Liên Kiều càng khó hiểu hơn.

Cô gái không vội trả lời câu hỏi của Liên Kiều mà hỏi ngược lại: “Không ngại để người nàh cô ở đây thử y phục chứ? Chúng ta qua bên kia nói chuyện có được không?”

Liên Kiều trầm ngâm một lúc, nhìn về phía phòng thử đồ nơi Hoàng Phủ Ngưng đang thay quần áo rồi gật đầu.

“Tên tôi là Cloris!” Cô gái đợi Liên Kiều ngồi xuống rồi thẳng thắn giới thiệu bản thân.

“Ồ!” Liên Kiều gật đầu.

“Tôi còn có một cái tên khác...” Cô gái không vội nói hết câu mà nhìn Liên Kiều bằng cái nhìn đầy ý nghĩa, sau đó mới chậm chậm cất lời: “... gọi là Dodo!”

Liên Kiều giật mình, “Tên của người Mã Lai, cô là người Mã Lai sao?”

Cô gái nhẹ gật đầu.

“Cô thật là người Mã Lai sao? Thì ra chúng ta là đồng hương nha!” Liên Kiều thấy cô gật đầu, trong lòng hết sức cao hứng. Cô gái chỉ cười cười không nói gì.

“Ồ, đúng rồi, trong buổi dạ tiệc cô đã từng nói những chuyện có liên quan đến chị tôi và cha mẹ tôi, cô biết rất nhiều, đúng không? Xin nói cho tôi biết có được không?” Liên Kiều đột nhiên nhớ ra, liền hỏi.

Dodo nhìn cô, hỏi lại: “Chẳng lẽ chồng cô không nói gì cho cô biết sao?”

“Nói rồi, nhưng... Tôi thật không thể tin là mình còn có một người chị, mà chị ấy lại sớm qua đời!” Lòng Liên Kiều như chìm xuống đáy cốc.

Trong mắt Dodo thoáng xẹt qua một tia ba đào, cô hỏi lại. “Là chồng cô cho cô biết là chị cô đã chết rồi sao?”

“Là ông nội nói, năm đó xảy ra những chuyện như vậy thử hỏi một đứa nhỏ làm sao mà sống sót được chứ!” Liên Kiều ngậm ngùi nói.

“Hừm!” Dodo chợt hừ lạnh một tiếng, nói: “Đây chỉ là tùy tiện tìm một cái cớ để trong lòng cô được yên mà thôi!”

Liên Kiều nghe vậy mắt chợt sáng lên: “Chẳng lẽ.... chị tôi vẫn chưa chết sao? Chị ấy không có chết, có đúng không? Có phải cô biết mọi chuyện có liên quan đến chị ấy, có phải không?”

Một loạt câu hỏi của Liên Kiều chỉ được đáp lại bằng một câu trả lời nhàn nhạt của Dodo, “Đúng là tôi có gặp qua chị cô!”

Liên Kiều đứng bật dậy, ánh mắt trừng lớn....

“Cô.... cô nói thật không?”

Dodo nhướn mắt nhìn cô, giọng lạnh lùng nói: “Tôi cần gì phải gạt cô chứ!”

Toàn thân Liên Kiều đều run rẩy, ngay cả giọng nói cũng run run, “Xin cô, cho tôi biết, chị tôi, chị ấy đang ở đâu?”

268. Chương 273: Cô Gái Mang Tên Dodo (3)

Dodo nghe cô hỏi, trầm mặc thật lâu mới hỏi lại: ‘Cô thật sự muốn biết chị mình ở đâu sao?’

‘Đương nhiên là muốn rồi, xin cô cho tôi biết, rốt cuộc chị tôi đang ở đâu? Tôi muốn đi tìm chị ấy!’ Liên Kiều kích động trả lời.

‘Sau khi tìm thấy thì sao nữa?’ Dodo hỏi ngược lại.

‘Cái này ...’

Liên Kiều bị cô hỏi đến cứng họng, qua một lúc lâu mới nói: ‘Chị ấy là chị của tôi, từ nhỏ nhất định đã phải chịu không ít khổ sở, tôi muốn tìm chị ấy về để chị ấy không còn phải chịu khổ nữa!’

Dodo sững sờ, qua một lúc lâu mới thì thào, giọng run rẩy: ‘Cô ấy ... đúng là chịu không ít khổ!’

Liên Kiều nghe Dodo nói vậy, trong lòng không biết là mùi vị gì, vội vàng ngồi xuống, nét mặt khẩn cầu: ‘Dodo tiểu thư, cầu xin cô, nói cho tôi biết chị ấy ở đâu có được không?’

Dodo nhìn cô, thở dài một tiếng: ‘Chồng cô là Hoàng Phủ Ngạn Tước mà, hẳn đương nhiên có thể giúp cô tìm người!’

‘Ngạn Tước nói chị vừa sinh ra đã chết rồi, nhưng mà anh ấy có hứa với tôi là sẽ giúp tôi tìm tung tích của cha mẹ, Dodo tiểu thư, xin cho tôi biết, cô biết tung tích của chị tôi có đúng không? Vậy ... có phải cô cũng biết tung tích của cha mẹ tôi không? Họ đang ở đâu? Chị tôi cùng cha mẹ tôi rốt cuộc là đang ở đâu?’

Dodo lạnh lùng nói: ‘Tìm cha mẹ cô? Chồng cô nói cho cô biết cha mẹ cô còn sống sao? Hay là ông nội cô nói? Tôi cho cô biết ... vĩnh viễn cô cũng không tìm thấy họ đâu!’

Toàn thân Liên Kiều chợt run lên, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, ‘Lời của cô nói là có ý gì?’

‘Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?’

Giọng nói của Dodo không mang theo chút tình cảm nào: ‘Để tôi nói lại lần nữa cho cô biết, chị của cô vẫn còn sống trên đời nhưng cha mẹ cô. . . thì sớm đã xuống địa ngục rồi!’

‘Cái gì?’

Liên Kiều run rẩy càng lợi hại, cả người như nhũn ra trên sofa, qua thật lâu sau cô mới run giọng hỏi: ‘Ý của cô là. . . là nói. . . cha mẹ tôi. . . qua đời rồi?’

‘Qua đời?’

Dodo lạnh lùng cười một tiếng: ‘Cô còn dùng cách nói tôn trọng như vậy để nói về họ? Thế nào? Họ đáng để cô tôn trọng vậy sao?’

‘Đương nhiên, không có họ làm sao có được tôi, hơn nữa. . . họ đối xử với tôi cũng rất tốt. . .’ Liên Kiều phản bác một cách yếu ớt.

‘Nghe giọng nói của cô yếu ớt như vậy, cô tự hỏi lòng mình đi, trong lòng cô có thực sự nghĩ như vậy không?’ Dodo nói thẳng.

‘Không tôi không có!’ Liên Kiều kiên cường trả lời.

‘Cô có!’

Dodo nhìn thẳng vào mắt cô, nói từng chữ một, ‘Thực ra. . . cô không có cách nào quên được những chuyện cha mẹ cô đã từng làm với cô, vì sự sinh tồn của họ mới bày mưu tính kế định dìm chết cô, không phải sao?’

‘Không, không phải như thế!’ Trong mắt Liên Kiêu thấp thoáng hiện lên hình ảnh năm mười tuổi đó, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng.

‘Không phải thì sao?’

Dodo hỏi lại lần nữa, giọng sắc bén, ‘Thực ra cô và chị cô đều giống nhau, đều bị người ta bỏ rơi, chỉ có điều. . . cô may mắn hơn, cô còn có một người ông yêu thương cô cho nên cô mới có thể có một cuộc sống vui vẻ như vậy! Còn cha mẹ cô, họ không có làm gì hết, căn bản là không có yêu thương cô, nếu có chẳng. . . thì chỉ có nỗi sợ hãi dành cho cô mà thôi!’

‘Không, không, không phải, xin đừng nói nữa!’ Liên Kiêu vùng đứng dậy, dùng sức bịt tai lại, thét lên.

‘Cô không để cho tôi nói là bởi vì tôi nói đúng sự thật!’ Dodo cũng đứng dậy, kéo tay cô xuống, ép buộc cô nghe mình nói tiếp. . .

‘Cô rất may mắn, ít ra bên cạnh cô còn có người quan tâm cô, yêu thương cô, cho nên. . . ngay cả cái chết của cha mẹ cô họ cũng vì cô mà che giấu, ông nội cô như thế, chồng cô cũng như thế!’

‘Cô gạt người, cha mẹ tôi vẫn còn sống!’ Liên Kiêu cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa rồi.

‘Này, cô làm gì vậy? Buông chị tôi ra!’

Một tràng tiếng giày cao gót nện trên nền đá hoa cương, sau đó Hoàng Phủ Ngưng xuất hiện trước mắt hai người.

Sau khi thử hết mấy bộ quần áo mà chẳng thấy bóng dáng Liên Kiêu đâu, đang lúc tưởng rằng cô đi nhà vệ sinh thì vừa hay nhìn thấy Liên Kiêu đang đứng với một cô gái xa lạ.

Nhưng mà. . . cô gái này nhìn có vẻ rất khác thường.

‘Tiểu Ngưng. . .’ Liên Kiêu sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngưng vội kêu lên, giọng ủy khuất.

Hoàng Phủ Ngưng rất nhanh xông tới trước mặt Dodo, giọng bén nhọn hỏi: ‘Cô làm gì chị tôi vậy? Còn không mau buông tay!’

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngưng, khinh miệt cười một tiếng sau đó buông tay, nhìn Liên Kiêu với ánh mắt đồng tình. . .

‘Tôi thật buồn dùm cô nha! Lại cứ mãi vì những người cha mẹ không chịu trách nhiệm mà kích động và hy vọng!’

Liên Kiêu cắn môi đến sắp xuất huyết.

‘Này, cô là ai? Cô với Liên Kiêu nhà chúng tôi quen thân lắm sao? Chuyện của cha mẹ chị ấy thì có liên quan gì đến cô chứ?’

Hoàng Phủ Ngưng tưởng rằng cô gái trước mặt là một trong số bạn gái cũ của anh hai mình, chỉ sợ cô ta bắt nạt Liên Kiêu cho nên vội vàng bước đến bảo vệ.

Dodo thấy vậy cười nói: ‘Cô đúng là hạnh phúc hơn chị cô nhiều lắm!’

Nói xong không đợi Liên Kiêu trả lời, nhấc túi xách lên quay người bước đi.

‘Này, đợi đã. . .’

Liên Kiêu một lúc mới phản ứng lại, vội vàng thét hỏi: ‘Trước không nhắc đến cha mẹ tôi, nói về chị tôi được không? Chị ấy bây giờ ở đâu?’

Dodo thấy cô truy hỏi kĩ càng như vậy, quay đầu lại nhìn Liên Kiêu với ánh mắt nghi hoặc: ‘Cô muốn biết về tung tích của chị gái mình như vậy, chẳng lẽ không sợ sự xuất hiện của cô ấy sẽ cướp đi hạnh phúc của cô sao?’

‘Nếu như có thể tìm lại chị tôi, đó chính là hạnh phúc lớn nhất của tôi rồi, tôi nghĩ. . . chị ruột của tôi cũng sẽ nghĩ như thế. Nếu như tìm thấy chị ấy, tôi sẽ không để chị ấy chịu khổ nữa, nhất định sẽ làm cho chị ấy cũng hạnh phúc như tôi!’ Liên Kiều càng nói càng kích động.

Toàn thân Dodo khẽ run, cô cố dẫu nụ cười khổ sở nơi khóe miệng, ‘Không phải tất cả mọi người đều muốn nhận lòng tốt của cô, có lúc, lòng tốt đó sẽ làm cho người ta hiểu lầm là. . . cố tình khoe mẽ đó.’

‘Tôi không có, tôi nói đều là lời thật lòng!’ Liên Kiều vội vàng giải thích.

Dodo nhìn cô, một lúc sau trên mặt hiện ra một nét cười rất khó phát hiện, ‘Là cô nói đấy nhé!’

Liên Kiều vội vàng gạt đầu, ‘Xin hãy cho tôi biết tung tích của chị tôi, được không?’ Lòng cô nóng như lửa đốt.

‘Cô sẽ gặp được chị mình thôi!’ Dodo nói xong liền xoay người đi, lần này là đi thật.

269. Chương 274: Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngưng Tước (1)

‘Này, đừng đi mà ...’ Liên Kiều đang muốn đuổi theo hỏi cho rõ thì bị Hoàng Phủ Ngưng kéo lại.

‘Thôi bỏ đi, Liên Kiều, cô ta căn bản là không hề có ý muốn nói cho chị biết! Mà cô gái kia rốt cuộc là ai chứ?’

Liên Kiều nhìn theo bóng Dodo càng lúc càng xa, thì thào nói, ‘Cô ta nói mình tên là Dodo, là người Mã Lai!’

‘Thì sao?’ Hoàng Phủ Ngưng nôn nóng chờ cô nói tiếp.

Liên Kiều ngạc nhiên nhìn cô nói, ‘Hết rồi, chị chỉ biết có nhiều đó thôi!’

Hoàng Phủ Ngưng vô lực thở dài một tiếng, ‘Làm ơn đi, chị hai, em còn cho rằng hai người thân với nhau lắm chứ. Liên Kiều này, không phải em muốn nói gì đâu, nhưng sau này chị đừng qua lại nhiều với loại người kỳ lạ này. Chị vốn không biết người ta là ai, lỡ như người đó có ý gây bất lợi cho chị thì sao?’

‘Nhưng cô ta biết rất nhiều chuyện về chị mà!’ Liên Kiều rầu rĩ nói, trong lòng khó chịu cực kỳ.

‘Vậy thì càng nguy hiểm hơn, nói không chừng cô ta thật sự có ý gây bất lợi cho chị đó!’

Hoàng Phủ Ngưng khản trương nói tiếp: ‘Sau này chị đừng để ý đến cô gái đó nữa, em cứ luôn cảm giác cô gái này kỳ lạ thế nào ấy!’

‘Kỳ lạ ở chỗ nào?’ Liên Kiều hỏi.

Hoàng Phủ Ngưng nhún vai, ‘Nói không rõ được, tóm lại là ... cảm giác rất không thoải mái!’

Liên Kiều không nói gì, chỉ cúi đầu suy nghĩ, sau đó mới lẩm bẩm: ‘Tối nay chị phải hỏi Ngạn Tước rõ ràng mới được. . .’

Chị vừa nói cái gì? Hoàng Phủ Ngưng không nghe rõ cô lẩm bẩm điều gì, tò mò hỏi lại.

‘A, không có gì, đi thôi!’ Liên Kiều vốn tâm sự trùng trùng không còn tâm trạng mua sắm, nắm tay Hoàng Phủ Ngưng đi đến quầy thanh toán.

Không gian rộng rãi của chiếc xe xa hoa đã bị nhét đầy túi lớn túi nhỏ “chiến lợi phẩm” của hai người.

‘Hô. . .’ Liên Kiều sau khi nhét chiếc túi cuối cùng vào xe, mệt nhọc duỗi eo một cái.

‘Em còn cho rằng chị là người sắt không hề biết mệt chứ!’ Hoàng Phủ Ngưng cũng mệt thở không ra hơi, cô tự đắm vào vai mấy cái cho đỡ mỏi.

Liên Kiều kêu lên: ‘Đây là lần điên cuồng mua sắm đầu tiên của chị sau khi kết hôn mà!’

‘Ai ya, thật là cô bé tội nghiệp, bị anh hai em trông chừng đến nỗi không còn chút tự do nào!’ Hoàng Phủ Ngưng véo nhẹ đôi gò má hồng phấn của Liên Kiều, vẻ mặt trêu chọc, ‘Chỉ tội nghiệp em bị vạ lây, ngày mai nhất định là mệt đến không dậy nổi thôi!’

Liên Kiều rụt lưỡi, cười khoái trá.

‘Chị còn cười được sao? Đều tại chị đó, cứ kêu nhân viên cửa hàng giao đến tận nhà là được rồi, lại còn phiền phức thế này!’ Hoàng Phủ Ngưng cầu nhàu.

‘Chị không cần, làm vậy còn gọi gì là đi dạo phố nữa chứ, đi dạo phố là phải có túi lớn túi nhỏ như vậy mới có “cảm giác thành tựu”!’ Liên Kiều cười rạng rỡ nhìn đồng hồ chất ở phía sau xe.

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, ảo não lắc đầu.

Liên Kiều đang định nói gì đó thì đã nghe sau lưng vang lên một tiếng kêu kinh ngạc của một người đàn ông.

‘Liên Kiều. . .’

Vội quay đầu lại nhè, mắt Liên Kiều chợt sáng lên. . .

‘Học trưởng Kiều Trị?’

‘Liên Kiều, thật là em sao? Anh tìm em lâu lắm rồi!’ Trông gương mặt Kiều Trị rạng rỡ, vui vẻ như ánh mặt trời.

Liên Kiều ngượng ngùng cười, ‘Ồ, em quên mất, em đã . . . đổi số điện thoại rồi!’

Đều là kiệt tác của vua tự đại Hoàng Phủ Ngạn Tước, chẳng những thay cô làm thủ tục chuyển trường mà còn đổi đi số điện thoại của cô nữa.

‘Liên Kiều, có thật là em đã chuyển trường rồi không?’ Kiều Trị hỏi cô, giọng không được tự nhiên lắm.

‘Đúng đó, em cũng không còn cách nào!’ Liên Kiều yếu ớt trả lời.

‘Chuyện lớn như vậy sao em không cho anh biết?’ Nét vui mừng khi gặp lại cô đã không còn, thay vào đó là một chút tức giận.

‘Em . . . em . . .’ Liên Kiều ấp úng nửa ngày cũng không biết nên giải thích với hắn thế nào mới phải.

Lúc này Hoàng Phủ Ngưng mới tiến đến hỏi: ‘Liên Kiều, ai vậy?’

Liên Kiều vội giới thiệu: ‘Anh ấy là học trưởng Kiều Trị, là học trưởng của chị ở trường đại học Hồng Kong, học trưởng Kiều Trị, đây là Hoàng Phủ Ngưng!’

Kiều Trị nhìn qua Hoàng Phủ Ngưng, hơi nhú mày: ‘Cô là . . . em gái của Hoàng Phủ tiên sinh?’

Hoàng Phủ Ngưng nhướng mắt nhìn hắn, không trả lời câu hỏi mà xoay về phía Liên Kiều: ‘Liên Kiều, hai người thân lắm sao?’

‘Ừm, Hoàng Phủ Ngạn Tước đối xử với chị rất tốt!’ Liên Kiều gật đầu nói.

Trong lòng Hoàng Phủ Ngưng đã hiểu được ít nhiều, cô lên tiếng: ‘Ồ, vậy đi Liên Kiều, giờ cũng muộn rồi, em nghĩ chúng ta nên đi về thôi!’

Liên Kiều vừa định trả lời thì đã bị Kiều Trị chen vào . . .

‘Xin lỗi cô, Liên Kiều, anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện với nhau một lát!’

Có phải là nên nói cho rõ một lần không? Bằng không hắn vẫn cứ mãi ngày ngốc chờ đợi cô gái này.

Liên Kiều đương nhiên không hề biết những suy nghĩ trong lòng hắn, cô suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, quay sang Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Tiểu Ngưng, em về trước đi!’

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngưng rất không yên tâm, cô nhìn Kiều Trị một lúc rồi kéo tay Liên Kiều sang một bên, thấp giọng nói: ‘Không phải chị định đi theo tên kia chứ?’

Liên Kiều không hiểu ý cô lắm, ‘Tiểu Ngưng, em nói gì vậy? chị với học trưởng Kiều Trị chỉ là lâu rồi không gặp, cùng nhau ăn bữa cơm thôi mà!’

‘Nhưng mà. . .’

Hoàng Phủ Ngưng liếc về phía Kiều Trị, giọng càng nhỏ hơn: ‘Chị xác định là hấn cũng nghĩ như vậy chứ?’

Nhìn ánh mắt tình tứ của tên Kiều Trị đó lúc nhìn về Liên Kiều, tin chắc rằng hấn không nghĩ đơn giản như vậy, đây là điều khiến Hoàng Phủ Ngưng dấy lên mối hoài nghi.

Liên Kiều đương nhiên không hiểu ý cô, liền lắc đầu nói: ‘Tiểu Ngưng, em sao vậy?’

Hoàng Phủ Ngưng thở dài một tiếng, cô rút cuộc cũng nhận ra, Liên Kiều căn bản là không hiểu ý mình.

Liên Kiều thấy cô không nói gì mà như đang suy nghĩ gì đó liền lên tiếng: ‘Xem chị kìa, vô ý quá, em đi dạo phố với chị một ngày chắc cũng đói rồi, hay là em đi ăn cơm chung với chị và học trưởng đi, được không?’

‘Ăn cơm chung á?’ Hoàng Phủ Ngưng thật không khỏi khâm phục ý tưởng của Liên Kiều.

‘Đúng đó!’ Liên Kiều ngây thơ gật đầu.

‘Liên Kiều. . .’

Kiều Trị nghe cô nói vậy vội vàng bước đến nhẹ giọng nói: ‘Anh có vài chuyện muốn nói riêng với em!’

‘Hả. . .’ Liên Kiều sững sờ.

Hoàng Phủ Ngưng liếc Kiều Trị một cái, lạnh giọng nói: ‘Anh yên tâm đi, tôi căn bản là không muốn cùng đầu gối ăn cơm đâu!’

‘Cô. . .’

Kiều Trị nghe vậy sắc mặt càng khó coi nhưng vẫn cố nhịn xuống.

270. Chương 275: Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (2)

‘Này, hai người kiếp trước có thù với nhau sao?’ Liên Kiều vội bước đến can ngăn.

‘Hừm, thật nực cười, em với anh ta kiếp này không quen không biết chứ nói gì đến kiếp trước!’ Hoàng Phủ Ngưng lạnh lùng nhìn hấn sau đó nhìn về phía Liên Kiều, ‘Chị đừng ở bên ngoài muộn quá nhé, bằng không anh hai không vui đâu!’

‘Được rồi mà!’ Liên Kiều xua tay.

Hoàng Phủ Ngưng không nói gì thêm, lên xe rời đi.

‘Tính tình của đại tiểu thư nhà Hoàng Phủ quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng nghe nói cô ấy vốn rất lạnh lùng, không ngờ đối xử với em cũng khá tốt nhỉ!’ Kiều Trị lên tiếng.

‘Học trưởng, anh sai rồi, Tiểu Ngưng vốn không phải là một người khó gần gũi đâu, chỉ là vì cô ấy nói chuyện hơi thẳng thắn một chút cho nên dễ khiến người khác hiểu lầm mà thôi!’ Liên Kiều không tán thành cách nói của Kiều Trị.

‘OK, không sao cả, không nói về cô ấy nữa, nói về chúng ta đi! Tìm một chỗ ngồi xuống từ từ nói, được không?’

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, ‘Àn, em đói lắm rồi, tìm một chỗ vừa ăn vừa trò chuyện vậy!’

‘Được chứ!’ Kiều Trị còn mong gì hơn là được ở cùng cô lâu một chút, vội vàng gật đầu.

‘Liên Kiều, em có thể cho anh biết vì sao muốn chuyển trường không?’

Trong một nhà hàng sang trọng, Kiều Trị không nhịn được nữa, vội lên tiếng hỏi.

Liên Kiều không chút khách khí nhận lấy menu chọn một bàn thức ăn xong mới trả lời: ‘Anh tưởng em muốn chuyển trường lắm sao? Nếu em được chọn thì đánh chết em cũng không muốn chuyển đâu, em nhớ mọi người ở trường cũ lắm!’

Kiều Trị nghe vậy cũng ngơ ngẩn: ‘Vây . . . vậy rốt cuộc là vì sao?’

Từ sau khi hai người chia tay nhau, hẳn thật sự rất nhớ cô, mỗi ngày trôi qua dài đằng đẵng, nhưng qua những kinh nghiệm từ lần trước hẳn cũng biết, tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt lúc nào cũng nhìn chăm chăm Liên Kiều không rời, mà khổ cho hẳn là hẳn căn bản không có tư cách cũng như khả năng gì đấu lại với vị Hoàng Phủ tiên sinh đó.

Vốn cho rằng sau khi Liên Kiều đồng ý làm bạn gái của mình thì có thể yên tâm kê cao gối ngủ, nhưng nào ngờ hôm ấy ở phi trường, chứng kiến uy thế của Hoàng Phủ Ngạn Tước, chứng kiến sự lợi hại của anh ta, nhất là khi đôi mắt như chim ưng kia nhìn chăm chăm vào hẳn như muốn nhấn nhủ một thông điệp, đó là . . . “Cô gái này là của ta!”

Đã lâu như vậy, hẳn cứ tưởng mình có thể buông xuống được, nhưng sau cùng phát hiện ra mình không có cách nào không chế được chính mình thôi nghĩ về cô, mà sâu đó lại nhận được một tin càng làm hẳn khó chịu hơn, đó chính là Liên Kiều đã chuyển trường.

Chuyện này sao lại thế được chứ?

Liên Kiều còn chưa trả lời hẳn thì nhân viên phục vụ đã mang đến món ăn ưa thích nhất của cô, một đĩa kem hương chuối lớn. Thấy vậy cô vui vẻ kéo đĩa kem vào lòng, xúc từng muỗng lớn.

‘Liên Kiều!’

Kiều Trị thấy vậy vừa giận vừa buồn cười, hẳn giắt lấy đĩa kem kéo về phía mình.

‘Học trưởng, anh làm gì vậy?’ Liên Kiều vừa mắt hững vừa khó hiểu trước hành động của hẳn, ánh mắt vẫn nhìn về phía đĩa kem.

Kiều Trị đặt đĩa kem sang một bên, vẻ mặt trịnh trọng nói: ‘Anh muốn em nói cho anh biết sự thật!’

‘Cái gì mà sự thật với sự giả?’

Tâm trí của Liên Kiều toàn bộ đặt vào đĩa kem, căn bản không để ý hẳn đang nói cái gì.

‘Vì sao phải chuyển trường?’ Kiều Trị nhấn nạt lặp lại.

‘Ồ. . .’

Liên Kiều lười lỉnh nói: ‘Đều là tại Ngạn Tước đó, anh ấy không hỏi em mà đã tự quyết định chuyển trường cho em, đến lúc em phản đối thì đã không kịp nữa rồi!’

‘Lại là anh ta?’ Trong lòng Kiều Trị như đeo đá, ‘Nói vậy bây giờ em đang ở cùng với Hoàng Phủ tiên sinh sao?’

‘Đúng đó, sao vậy?’ Liên Kiều không hiểu ý của hẳn lắm.

‘Liên Kiều. . .’

Lòng Kiều Trị càng đau khổ hơn, sao lại như thế chứ? Rõ ràng cô ấy đã nói là ỉn cơ hội rồi mà.

Thấy vẻ không vui của hẳn, Liên Kiều dè dặt hỏi: ‘Học trưởng, anh không sao chứ?’

Kiều Trị không trả lời chỉ khẽ nắm chặt tay cô. . .

‘Liên Kiều trong lòng em rõ ràng là yêu anh mà tại sao lại ở bên cạnh người đàn ông khác?’

Trực tiếp hỏi thẳng cô vậy, dù sao vẫn tốt hơn cứ lẳng lặng chịu đựng.

Liên Kiều bị câu hỏi này của hẳn làm cho hồ đồ, vừa định lên tiếng thì lại thấy từ một phòng khách VIP bước ra mấy người đàn ông, trong đó bóng dáng quá quen thuộc của một người khiến mắt cô trợn to.

‘Liên Kiều em có nghe anh nói hay không đó?’

Thấy cô không có phản ứng gì, Kiều Trị càng cảm thấy thất bại, nhìn theo ánh mắt của cô cho đến lúc nhìn rõ bóng dáng kia, nhất thời hẳn cũng sửng sốt.

Là Hoàng Phủ Ngạn Tước!

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin mời bên này, không tiễn ngài!’

Rõ ràng là bọn họ vừa bàn xong công sự, những người đối tác khiêm nhường nói tạm biệt với Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Liên Kiều thấy hắn đang tiến về bên này, phản ứng đầu tiên là giật lấy tờ báo trên bàn của một vị khách ngồi bên cạnh, giở ra che lấy mặt mình.

‘Liên Kiều?’ Kiều Trị không hiểu hành động của cô.

‘Xuyt. . .’ Liên Kiều ra dấu cho hắn nhỏ tiếng một tí, ‘Nhỏ tiếng thôi, đừng để anh ấy nghe thấy!’

‘Liên Kiều em lo lắng cái gì chứ? Bị Hoàng Phủ tiên sinh nhìn thấy thì đã sao?’ Về mặt Kiều Trị càng buồn bã hơn, chẳng lẽ. . . cô để tâm đến cảm thụ của Hoàng Phủ tiên sinh sao?

Hả???

Liên Kiều bị hắn hỏi đến sững sờ, đúng nha, bị hắn thấy thì đã sao chứ? Cô có tự do của mình mà.

Nhưng mà. . .

Không hiểu sao cô cứ luôn cảm thấy mình làm gì đó không đúng? Chẳng lẽ là vì Hoàng Phủ Ngạn Tước từng dặn dò cô không nên gặp học trưởng Kiều Trị sao?

Chắc là hành động né tránh của mình là ảnh hưởng bởi Hoàng Phủ Ngạn Tước cho nên mình mới luôn có cảm giác làm sai như vậy, thật chẳng quang minh chính đại chút nào!

‘Ừm, cái này. . . học trưởng Kiều Trị, đừng nói nữa, giúp em xem chừng anh ta xem đã đi chưa?’ Liên Kiều không biết phải trả lời Kiều Trị thế nào, trong lòng chỉ lo lắng Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy mình.

‘Chưa’

Kiều Trị trả lời dứt khoát, sau đó lại bồi thêm một câu: ‘Anh ta đang cùng một người đẹp tâm sự, hai người nhìn có vẻ rất thân!’

‘Hả?. . .’ Liên Kiều giật mình vội rón rén thò đầu nhìn trộm, vừa nhìn thấy thì. . .

Quả nhiên đúng như lời Kiều Trị vừa nói!

Một cô gái nhìn từ phía sau cũng dễ dàng nhận ra là vóc dáng rất tuyệt, đang đưa tay khoát lên cánh tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước, mái tóc dài bằng bành xõa trên vai trong có vẻ vừa táo bạo lại vừa quyến rũ.

271. Chương 276: Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (3)

Là An Định Á! Cô gái này đã từ bám theo Hoàng Phủ Ngạn Tước không rời trong buổi dạ tiệc đó.

‘Đáng ghét!’ Liên Kiều không kìm được thầm mắng một câu, bàn tay nhỏ nhắn đang cầm tờ báo cũng vô ý thức mà nắm chặt lại, suýt nữa thì vò nát tờ báo trong tay.

‘Em nói gì?’ Kiều Trị nghe không rõ cô đang lẩm bẩm cái gì, nhưng vẻ tức tối của cô thì thu hết vào đáy mắt, vì thế hắn cố ý nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, lên tiếng: ‘Hoàng Phủ tiên sinh quả nhiên là tài mạo vô song, đi đến đâu cũng có thể thu hút ánh mắt của các cô gái đẹp!’

Liên Kiều dường như không nghe thấy những lời hắn nói, ánh mắt tức tối vẫn dõi theo hai nhân vật kia không rời, cô gái đáng ghét kia, sao cứ mãi như âm hồn không tan vậy chứ, không phải là đã biết Hoàng Phủ Ngạn Tước kết hôn rồi sao mà cứ mặt dày bám riết không buông chứ?

Còn ... Hoàng Phủ Ngạn Tước đáng ghét kia nữa, sao cứ để cô ta khoác tay mình mãi vậy chứ?

Không được! Cô phải tiếp tục quan sát họ mới được!

Nghĩ đến đây, Liên Kiều vội vàng nhấc tờ báo lên che mặt lại sau đó lấy tay khoét lấy hai lỗ trên tờ báo, vừa hay có thể quan sát được tất cả hành động của Hoàng Phủ Ngạn Tước và cô gái kia.

Trong lòng Kiều Trị cực kỳ khó chịu nhìn theo từng hành động của Liên Kiều ... Đây rõ ràng là cuộc hẹn của hai người họ kia mà, sao bây giờ lại thành ra thế này?

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước kia nữa ... Nếu như đã chọn Liên Kiều tại sao còn dây dưa không dứt với người phụ nữ khác chứ? Chẳng lẽ anh ta định ... hai chân đạp hai thuyền sao?

Đáng chết!

Nhưng . . . tình cảnh bên kia thì hoàn toàn không như vậy. . .

‘Ngạn Tước, sao anh có thể gạt người ta vậy chứ? Người ta điều tra hết rồi, anh với cô gái kia đã cử hành hôn lễ đâu, bắt quá chỉ là có đăng ký mà thôi, hại người ta đau lòng mấy ngày liền!’

An Định Á đối với Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ luôn lưu luyến không quên, không ngờ ở nơi này gặp được hần, đây không phải là yến tiệc cho nên cô cũng không ngại ngừng mà bám riết lấy hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày nhìn bàn tay không an phận của cô, lẳng lặng rút tay ra sau đó thờ ơ nói: ‘Không ngờ bản lĩnh điều tra của An Định Á tiểu thư cũng thật khá, những chuyện riêng tư của tôi lại bị cô điều tra rõ ràng như vậy!’

An Định Á không hề nhìn thấy vẻ không vui trong mắt hần, toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung nơi nụ cười đẹp như vẽ trên gương mặt anh tuấn kia, cô ta mê muội đáng sợ người vào lòng ngực tinh trắng kia. . .

‘Anh là người đàn ông duy nhất làm em động lòng, đương nhiên là em phải nắm bắt tất cả cơ hội rồi!’

‘Nắm bắt cơ hội?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, đáy mắt xẹt qua một tia trêu chọc, ‘Cô muốn nắm bắt cơ hội gì?’

An Định Á nghe hần hỏi vậy càng si mê cười, chủ động quyến rũ: ‘Anh thật xấu, chẳng lẽ cứ muốn người ta chủ động sao? Người ta là muốn làm người phụ nữ thân cận nhất của anh mà thôi. . .’

‘Ồ?’

Vẻ trào phúng trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đậm, ‘Đường đường là tiểu thư ngàn vàng lại muốn làm tình phụ không thể lộ mặt của tôi sao? Điều này. . . thật buồn cười!’

‘Anh thật đáng ghét nha!’

An Định Á nghe hần nói trực tiếp như vậy liền nũng nịu trả lời: ‘Làm gì mà như anh nói chứ, người ta là yêu anh thật lòng, chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi mà!’

‘Chẳng lẽ cô còn chưa biết tôi đã kết hôn rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhấc tay lên nhìn đồng hồ, nét mặt rõ ràng đã có chút bực dọc.

An Định Á thấy vậy liền nói: ‘Anh và cô ta chẳng qua là hôn nhân định sẵn thôi mà, cô ấy làm sao mà hợp với anh được? Em biết, anh vốn không hề yêu cô ta!’

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước rơi trên gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng của An Định Á dần trở nên lạnh lùng, sau đó cả gương mặt cũng phủ lên một vẻ lạnh lùng khiến An Định Á sợ hãi, hần gần từng chữ: ‘Vậy tôi không ngại nói cho cô biết, tôi. . . yêu cô ấy!’

‘Gi chứ?’

An Định Á nhất thời trợn mắt lú lười, cô không nghe nhầm đấy chứ? Một Hoàng Phủ Ngạn Tước trước giờ bên ngoài không có một người phụ nữ cố định lại nói “yêu” một cô gái?

‘Không. . . sao có thể chứ? Anh gạt em!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười lạnh: ‘Cô có tư cách gì để tôi phải gạt cô chứ?’

‘Anh. . .’

An Định Á thấy mình sắp không thở nổi, nhìn hần bằng ánh mắt kinh ngạc: ‘Em. . . em cũng đường đường là danh giá, anh lại nói em như thế sao?’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ cong lên một đường cong hoàn mỹ, vừa dịu dàng lại vừa lạnh lùng. . .

‘Người phụ nữ thức thời mới là người phụ nữ thông minh, em nên biết mình phải làm thế nào đi!’

An Định Á tức đến toàn thân phát run, vừa xấu hổ, vừa giận dữ, nhưng mà . . . hắn là Hoàng Phủ Ngạn Tước, dù hắn làm gì nói gì thì cô cũng chẳng thể làm gì được.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh. . . thật là một người đàn ông vô tình!’ Nói xong cô tức tối rời đi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không để tâm lắm đến hành động của cô nhưng đang lúc quay người thì ánh mắt sắc bén của hắn vô tình lướt qua một bóng người khuất sau tờ báo, nụ cười vốn còn đọng trên môi chợt lạnh xuống. . .

‘Gì chứ? Hai người ở nơi công cộng lòi lói kéo kéo, đáng giận là em lại chẳng nghe được họ nói gì!’

Bên này Liên Kiều như đà điều rứt cổ sau tờ báo, vừa căng mắt theo dõi “hiện trường” vừa tức giận làu bàu.

‘A, anh ta đến kia!’

Cô chợt nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đi về phía này, khẩn trương đến nỗi ấp a ấp úng nói không thành câu. . .

‘Học. . . học trưởng, có phải hắn nhìn thấy em rồi không? Hắn đi về phía này kìa, làm sao đây. . .’

Vốn Kiều Trị đang hết sức tức giận Hoàng Phủ Ngạn Tước, tuy nói anh ta là người chấp chương của Hoàng Phủ tài phiệt cao cao tại thượng, quyền lực cùng tài lực khó người sánh bằng nhưng mà. . . chỉ cần anh ta làm chuyện có lỗi với Liên Kiều, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Liên Kiều, chúng ta đi!’ Nghĩ đến đây hắn vùng đứng dậy, nắm bàn tay nhỏ của Liên Kiều.

‘Đợi đã. . .’

Liên Kiều không quên nâng tờ báo lên che lấy mặt mình, để mặc Kiều Trị kéo mình đi về phía cửa.

Kiều Trị bất mãn nhìn Liên Kiều, chau mày nói: ‘Liên Kiều, em cũng thấy đó, rõ ràng là hắn cùng người phụ nữ khác liếc mắt đưa tình kia mà, sao em lại cứ lo lắng như mình làm sai chuyện vậy chứ?’

Liên Kiều sững người sau đó rầu rĩ nói: ‘Tuy là như vậy nhưng mà. . . nhưng mà. . . em không để anh ấy nhìn thấy thì tốt hơn. . .’

272. Chương 277: Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (4)

Mỗi ngày trước khi rời nhà Ngạn Tước đều dặn mình phải ngoan ngoãn, tuy cô không biết ngoan ngoãn như lời hắn nói là ý gì, muốn cô phải ngoan như thế nào, nhưng cô luôn cảm thấy nếu như bị hắn nhìn thấy mình ở chỗ này cùng với học trưởng Kiều Trị vậy nhất định hắn sẽ không vui. Tuy rằng ... cô cũng nhìn thấy một màn khiến mình cực kỳ không vui.

‘Không xong rồi, hắn càng lúc càng đến gần rồi! Học trưởng, chúng ta đi mau đi!’ Liên Kiều nhìn xuyên qua hai lỗ hổng trên tờ báo, tuyệt vọng nhìn bóng dáng Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đi đến gần.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy bóng người đang dùng tờ báo để che dấu chính mình, ban đầu hắn chỉ cảm thấy tò mò nhưng sau đó lại nhìn thấy Kiều Trị rồi ánh mắt sắc bén không khó phát hiện ra bàn tay nắm tờ báo đang run rẩy ...

Mà đáng giận hơn là, trên tờ báo rõ ràng có hai lỗ hổng! Trên đời này, người có thể nghĩ ra biện pháp này theo hắn biết chỉ có một ... đó là Liên Kiều!

Nghĩ đến đây hắn không khỏi rửa thắm một câu, bước vội về phía cô, liền sau đó lại thấy cô định chạy trốn, lửa giận trong lòng càng nâng cao.

Chân bước càng nhanh, sau đó vươn tay. . .

‘A. . .’ Một tiếng kêu làm kinh động cả nhà hàng.

Một bàn tay đã bị bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước níu lại.

‘Xoay người lại!’ Hấn ra lệnh.

Một tờ báo bị đẩy đến trước mặt hấn, bàn tay nhỏ bầu chặt lấy tờ báo không buông.

‘Đáng chết!’ Cơn tức của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lớn, ‘Lấy tờ báo xuống!’

Bàn tay đang bầu tờ báo ngưng trong không trung một lúc rồi từ từ hạ xuống lộ ra gương mặt xệch của Liên Kiều. . .

‘Hi. . . trùng hợp thật, anh cũng đến đây ăn cơm sao?’

Đôi mắt màu tím đầy vẻ “vô tội” nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của hấn.

‘Thế nào? Giờ mới nhìn thấy anh sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mở miệng, ánh mắt lạnh lùng quét qua Kiều Trị sau đó lướt trên gò má trắng nõn của Liên Kiều.

Liên Kiều ơi Liên Kiều, lại dám lén lút gấp tên tiểu tử kia sau lưng hấn?

Cô chẳng lẽ thích tên Kiều Trị kia sao? Thích đến nỗi quên mất lời dặn dò của mình?

Liên Kiều nghe vậy, dè dặt cười. . .

‘Hi hi, đương nhiên là vừa mới thấy anh rồi, em không có nhìn thấy anh với cái cô An Dịch Á đó trò chuyện. . .’ Nói đến đây cô vụt nhớ ra, đưa tay bịt miệng. Tiêu rồi, không đánh mà tự khai!

Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó coi hơn, hấn kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, giọng lạnh lùng: ‘Theo anh về!’

‘Ngạn Tước, buông em ra, anh làm em đau!’ Liên Kiều chỉ cảm thấy cổ tay truyền đến ần ần đau. Cô cố gắng giãy dụa nhưng bàn tay Hoàng Phủ Ngạn Tước như gọng kìm, căn bản là giãy không ra.

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước đã mất hết kiên nhẫn.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin anh buông Liên Kiều ra!’

Kiều Trị thấy mình không thể rút cổ mãi, hấn nghĩ chỉ có cổ nén nổi sợ hãi đứng lên đối kháng với người đàn ông này thì mới có cơ hội cướp Liên Kiều về.

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia chán ghét, tên tiểu tử này nhìn thật chướng mắt.

‘Tránh. Ra!’

Giọng nói lạnh như băng hoàn toàn khác hẳn phong thái điềm đạm thường ngày lại mang theo một tia cảnh cáo.

‘Hôm nay như thế nào cũng không để anh dẫn Liên Kiều đi!’

Kiều Trị buộc mình nhìn thẳng vào đôi mắt đen lầy như mắt chim ưng kia, lấy hết dũng khí nói.

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày, ‘Chỉ dựa vào người?’

Kiều Trị ưỡn ngực, ‘Tôi biết anh rất giàu có cũng biết tứ đại tài phiệt rất có quyền lực, nhưng tôi phải nói cho anh biết, trên đời này không phải chuyện gì anh nói cũng là đúng, nếu so với anh đúng là tôi không có bản lĩnh gì nhưng ít ra tôi không giống như anh, ba lòng hai dạ, hai chân đạp hai thuyền!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười lạnh một tiếng. . .

‘Đừng có ngu ngốc cho rằng rất hiểu tôi!’

Thực nực cười, một người đàn ông ấu trĩ như vậy không biết Liên Kiều thích hấn ở điểm nào?

Vừa nghĩ đến điểm này, trong ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước như có một ngọn lửa bùng bùng cháy.

Kiều Tri không khó phát hiện ra lửa giận trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng bùng phát, tuy trong lòng rất khấn trương nhưng hấn tự cổ vũ bản thân phải dũng cảm lên.

‘Tôi đúng là không hiểu anh nhưng. . .tôi chỉ cần hiểu lòng mình là được rồi!’

‘Lòng người?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hừ lạnh một tiếng, ‘Ta không có hứng thú biết!’

Kiều Tri quả thật là trâu non không sợ cạp, hấn xông đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, nhìn thẳng vào mắt hấn, tuyên bố: ‘Tôi yêu cô ấy, tôi không thể mất cô ấy!’

Không khí, trong chớp mắt đông cứng lại!

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói một lời, đôi mắt sắc bén nhìn hấn chăm chăm, trên đôi môi đẹp như tạc nụ cười càng lúc càng lạnh.

Còn Liên Kiều thì ngây ngốc nhìn hai người đàn ông đang ghì ghì nhìn nhau, không chút phát giác mùi thuốc súng càng lúc càng nồng, qua một lúc mới ngây ngô hỏi: ‘Học trưởng Kiều Tri, “cô ấy” mà anh vừa nói là ai vậy? Em có biết không?’

‘Im miệng!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quay đầu quát một tiếng.

Liên Kiều rụt cổ lại núp sau lưng hấn.

Kiều Tri thấy vậy ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Hoàng Phủ tiên sinh, anh. . . đang sợ sao? Tại sao không dám để Liên Kiều biết?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước híp mắt, ‘Tôi chỉ cho rằng anh tốn công dã tràng thôi!’

Kiều Tri nhìn hấn một lúc, không nói gì mà đi thẳng đến trước mặt Liên Kiều, bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nói rõ ràng từng chữ: ‘Liên Kiều, anh yêu em, anh tin rằng em hiểu tâm ý của anh, từ lúc gặp em lần đầu tiên cho đến giờ trong lòng anh tình yêu chỉ có tăng không giảm!’

Liên Kiều trở mặt nhìn hấn, giống như bị lời của hấn làm cho giật mình, ngay cả thở cũng không giám thở mạnh.

‘Học trưởng Kiều Tri, anh. . .’

‘Liên Kiều, chẳng lẽ anh nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Anh yêu em, người anh yêu là em!’ Kiều Tri trong lòng rối tinh rối mù, hấn kích động nắm lấy vai của Liên Kiều vừa lắc vừa nói.

‘Ồ. . .’ Liên Kiều bị hấn lắc đến choáng váng mặt mày, ‘Học trưởng, anh. . . anh buông em ra rồi nói sau. . . chóng mặt quá!’

273. Chương 278: Cơn Ghen Của Hoàng Phủ Ngạn Tước (5)

Bàn tay đặt trên vai Liên Kiều chợt bị Hoàng Phủ Ngạn Tước hất ra, hấn lạnh lùng quét mắt về phía Kiều Tri, sau đó cúi thấp đầu nhìn Liên Kiều, ‘Thế nào? Em vẫn chưa cho vị học trưởng kính mến của em biết là em đã ... kết hôn sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “kết hôn” , sau đó nhìn Kiều Tri bằng ánh mắt nhiều ý nghĩa.

Kiều Tri nghe câu này kinh ngạc đến sững sờ, bàn tay bất giác cũng run rẩy, qua một lúc lâu mới nhìn Liên Kiều, ‘Liên Kiều, vừa nãy anh ta nói là ý gì? Kết hôn gì?’

Liên Kiều không chút dấu giếm, đáp lời: ‘Ồ, em và Ngạn Tước đã kết hôn rồi, thực ra là em muốn nói với anh từ lúc này, chỉ là ... nhiều chuyện xảy ra quá nên chưa nói kịp mà thôi!’

‘Gì chứ?’ Kiều Tri kinh ngạc kêu lên, thân hình cao lớn cũng run lên.

‘Học trưởng, anh không sao chứ?’

Liên Kiều bị phản ứng mạnh mẽ của hắn làm cho giật mình, cô vừa định tiến đến đỡ thì đã bị Hoàng Phủ Ngạn Tước giữ chặt lấy.

‘Nên nói cũng đã nói hết rồi, theo anh về nhà thôi!’

‘Nhưng mà học trưởng anh ấy ...’

Liên Kiều vừa định lên tiếng phản đối thì nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của hắn, những lời muốn nói đành phải nuốt xuống.

‘Còn không đi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng răng hỏi, cổ nén cơn giận trong lòng.

Liên Kiều rầu rĩ để mặc hắn nắm tay dắt đi, vừa bước được mấy bước thì Kiều Trị lại chặn trước mặt hai người lần nữa ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, là anh ép buộc cô ấy phải không? Liên Kiều sao lại có thể không chút phản kháng mà gả cho anh chứ?’

Theo cảm giác của hắn, người Liên Kiều thích là hắn, bằng không sao lại đồng ý làm bạn gái của hắn chứ, dù chỉ là trong phút chốc.

‘Ta nói lần cuối cùng, tránh ra!’

Từ giọng nói trầm trầm của Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra một cơn giận đang cố kìm nén.

‘Học trưởng Kiều Trị, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi, Ngạn Tước không có ép buộc em, là em tự nguyện gả cho anh ấy, thật đó. Anh đi đi!’ Liên Kiều đã cảm thấy bầu không khí căng thẳng, cô vội lên tiếng.

‘Liên Kiều ...’ Kiều Trị đau khổ kêu tên cô, nghe được người mình yêu mến nói những lời này, ai mà không thấy đau khổ chứ.

Cơn giận của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng vì câu nói này của Liên Kiều mà dịu xuống mấy phần, hắn không nói gì mà kéo tay Liên Kiều đi về phía cửa.

‘Liên Kiều, đừng đi ..’

‘Cháu ...’

Kiều Trị nhất thời ngớ người, lúc hắn vừa định đuổi theo thì chứng kiến được một màn cả đời khó quên ...

Một cây phi đao đã nhắm thẳng hướng hắn mà bay đến, sượt qua bên tai sau đó cắm thẳng vào vách tường sau lưng.

‘A ...’

Theo bản năng hắn thét lên một tiếng, sự lạnh lẽo và sắc bén của cây phi đao lướt qua bên tai khiến hắn sợ đến nổi răng va vào nhau lập cập...

Đây ... đây là phi đao trong truyền thuyết phải không?

Trong nỗi hoảng sợ cực độ Kiều Trị lúc này mới nhớ ra ... Hoàng Phủ Ngạn Tước giỏi nhất chính là phi đao, nổi tiếng bách phát bách trúng mà lúc này gấp gáp đuổi theo Liên Kiều hắn hoàn toàn quên mất.

Nhưng mà ... hắn nhất thời không nhớ ra cũng bình thường thôi, đối với kỹ năng phóng phi đao của Hoàng Phủ Ngạn Tước người bên ngoài trước giờ cũng chỉ là nghe nói mà thôi, chẳng có mấy người được tận mắt chứng kiến.

Mà Liên Kiều đứng bên cạnh cũng trở mắt nhìn, bàn tay không ý thức bịt miệng che đi một tiếng kêu thất thanh.

Cô biết, cú phóng đao này là một lời cảnh cáo và nhắc nhở của Hoàng Phủ Ngạn Tước dành cho Kiều Trị.

Nhân viên phục vụ đứng gần đó sớm đã bị một màn này dọa đến sợ ngây người, tin rằng cả đời này hắn cũng khó mà quên được sự kiện hôm nay.

Chỉ là ... tiếc thay cho bức tường đẹp đẽ ...

Qua một lúc lâu, Kiều Trị mới phản ứng lại ...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ... anh đừng làm chuyện quá phận ...’

‘Cháu ...’

Lại một cây phi đao nữa phóng ra, lần này trực tiếp quét qua mái tóc xoăn của Kiều Trị, dưới sự sắc bén của lưỡi dao, vài sợi tóc đã bị cắt đứt bay tán loạn.

Tốc độ quả thực nhanh ngoài sức tưởng tượng!

Hơn nữa ... có một xấp tiền mệnh giá lớn cũng bị lưỡi dao ghim chặt trên tường.

‘Cầm số tiền này đưa cho ông chủ các người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quét mắt nhìn gương mặt trắng bệch của Kiều Trị, lại chuyển ánh mắt về phía nhân viên phục vụ, nói dứt khoát.

‘Dạ dạ, cảm ơn ngài, Hoàng Phủ tiên sinh!’ Nhân viên phục vụ thu hồi ánh mắt kinh ngạc, vừa nói cảm ơn vừa tiến đến rút cây phi đao ra.

Bồi thường kiểu này cũng là lần đầu trong đời hắn chứng kiến!

Nhưng mà ... lực phóng dao của Hoàng Phủ tiên sinh cũng không quá kinh người đi, hắn phải dùng hết sức lực mới rút cây dao ra được ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này đã kéo Liên Kiều rời đi, nhân viên phục vụ tay cầm xấp tiền cũng cười hỉ hả rời đi, chỉ còn lại Kiều Trị gương mặt trắng bệch sững sờ đứng giữa nhà hàng ...

‘Nói, tại sao lại đi gặp hắn?’

Vừa về đến biệt thự, Liên Kiều đã bị ném xuống sofa khiến cô đau đến rên lên một tiếng. Liền đó thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng áp xuống người cô, khí thế bức người.

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh muốn làm gì?’

Liên Kiều bị hành động thô lỗ của hắn kích thích, cô tức tối ngheh mặt, đôi mắt màu tím nhìn thẳng hắn, hỏi: ‘Anh định giết em chắc?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ “vừa ăn cướp vừa la làng của cô” cơn tức càng trở dậy, ‘Liên Kiều, tính nhẩn nại của anh có hạn, em tuyệt đối đừng thử chọc tức anh, đừng ép anh phải nhốt em ở trong phòng!’

‘Anh dựa vào đâu mà làm thế?’

Liên Kiều nghe hắn nói vậy, vừa sợ vừa tức, đứng vọt lên sofa, tức tối dẫm chân.

‘Dựa vào cái gì hở? Chỉ dựa vào chuyện anh là chồng em, em là vợ anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng tức giận cất cao giọng nói, trong đôi mắt sắc bén không khó nhận ra lửa giận đang bùng cháy.

‘Vậy thì em không gả cho anh nữa!’

‘Em có gan nói lại lần nữa xem!’ Cơn giận của Hoàng Phủ Ngạn Tước khó mà kiềm chế được.

‘Nói thì nói, sợ gì!’ Liên Kiều cũng tức điên rồi, cô không sợ trời không sợ đất nói tiếp: ‘Người đàn ông ích kỷ, tự đại, bá đạo như anh, sớm biết như vậy, cho dù đàn ông trên đời này chết hết em cũng không thêm lấy anh!’

274. Chương 279: Ai Sợ Ai (1)

Mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước tái xanh ...

‘Vậy em muốn gả cho ai? Muốn gả cho tên tiểu tử ngốc kia sao?’

Liên Kiều bị lời của hắn làm ơ mơ hồ hồ, mất một lúc mới nghĩ ra “tiểu tử ngốc” mà hắn nói là ai, nhưng vẫn bướng bỉnh dẫm chân, cứng miệng nói: ‘Hừm, dù sao ai cũng tốt hơn anh, ít ra thì cũng không hạn chế sự tự do của em!’

‘Tốt, tốt, tốt lắm!’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khê nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn đứng dậy, cởi áo khoác vắt trên sofa, sau đó là cà vạt.

Thì ra ... trong lòng cô hắn không khác gì những người đàn ông khác, thậm chí là còn không bằng họ, nhất là ... tên tiểu tử kia.

Liên Kiều thấy hắn cười, trong lòng càng khó hiểu. Người đàn ông này thật kỳ lạ, rõ ràng là mình đang mắng hắn kia mà, chẳng lẽ nào bị cơn giận đốt hồng rồi sao, bị mắng mà lại càng cười.

‘Anh ... anh không sao chứ?’ Cô ấp a ấp úng hỏi, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói một lời tiến đến, hai tay vung lên ...

Ngay lập tức, thân thể nhỏ nhắn của Liên Kiều bị hắn ôm lấy.

‘Này, anh ôm em đi đâu vậy? Thả em xuống!’

Cảm giác bất an chợt ập đến, cô có ngốc hơn nữa cũng nhận ra sự nguy hiểm đang đến gần, bị dọa đến nỗi hét lớn lên.

‘Anh ôm em ...’ Hắn cúi xuống, mùi hương nam tính quẩn quanh bên mũi cô, thì thầm bên tai: ‘... đương nhiên là về phòng ngủ rồi!’

Liên Kiều trợn mắt, cố gắng giãy dụa hòng thoát ra khỏi ngực hắn, ‘Em không buồn ngủ, em không muốn về phòng ngủ, em không đi!’

Chỉ tiếc là, phản kháng cũng vô dụng, Hoàng Phủ Ngạn Tước căn bản là không để ý đến lời phản đối của cô, đôi chân dài mạnh mẽ bước từng bước vững vàng về phía phòng ngủ.

Tiếng kêu của Liên Kiều theo thân thể bị ném xuống giường mà đột ngột ngưng bật, lồng ngực vì cơn tức mà không ngừng phập phồng thổ dốc.

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh điên rồi sao?’

Mất một lúc cô mới điều hòa được hơi thở, đôi mắt màu tím tím tối ghim chặt lên người đàn ông trước mặt.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước khê câu lên một đường cong nhưng lọt vào mắt Liên Kiều cô lại thấy toàn thân rét run ...

‘Đúng vậy, từ lúc gặp em, toàn bộ lý trí của anh đều bị đốt thành tro hết rồi, chẳng lẽ đến giờ em mới phát hiện ra sao?’

Theo câu nói của hắn, bàn tay to đặt trên người Liên Kiều khê dùng sức, chỉ nghe ‘xoẹt ...’ một tiếng, y phục trên người cô đã bị xé thành nhiều mảnh vụn.

‘Aaaaa ...’

Liên Kiều thét lên một tiếng vừa giãy giụa vừa tức tối dẫm vào ngực hắn, rống giận: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh thật xấu xa, đây là chiếc váy mới nhất mà Tử Tranh đặc biệt thiết kế cho em, anh lại xé rách nó. Anh đền cho em, đền cho em ...’

Sự nhần nại của Hoàng Phủ Ngạn Tước theo tiếng kêu của cô mà dần tan mất, hắn tiện tay cầm lấy cà vạt, trói cổ tay cô lại.

Thật là một nha đầu không biết điều, chỉ còn cách dùng chiêu này đối phó cô.

‘Anh bắt cóc em là phạm pháp đó, buông em ra ...’ Liên Kiều thấy đôi tay mình đã bị hắn cột chặt, tức đến nỗi chân không ngừng giãy dụa.

‘Em nghe cho rõ đây!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước phủ thân mình xuống người cô, trong đáy mắt bùng cháy một ngọn lửa, ‘Em nói sai rồi, thứ nhất, đây không phải là bắt cóc, thứ hai, anh là chồng em, cho dù anh làm gì với em cũng không ai quản nổi.’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh là đồ xấu xa, là đầu heo, là ... ô ...’ Một tràng tiếng mắng mỏ của Liên Kiều chưa kịp nói hết thì chiếc miệng nhỏ nhắn đã bị môi Hoàng Phủ Ngạn Tước bịt kín lại.

Nụ hôn này hoàn toàn không giống trước đây, mà mang theo ý đồ trừng phạt rõ ràng, hằn gằn như muốn dùng hành động để hóa giải cơn giận trong lòng, đôi môi hung hăng cắn mút phiến môi anh đào của cô như muốn một lần hút hết toàn bộ sức lực của cô.

‘Ô ... ô ...’

Liên Kiều trợn mắt không biết nên phản ứng thế nào, chỉ cảm nhận đôi môi đang dần trở nên bỏng rát, muốn giãy dụa nhưng lại như chẳng còn chút sức lực nào.

Đang lúc cô tưởng rằng mình sẽ vì thiếu dưỡng khí mà chết đi, Hoàng Phủ Ngạn Tước rút cuộc cũng rời môi cô, nhưng đó chỉ là ... đổi một cách trừng phạt khác mà thôi...

Đôi môi lửa nóng mang theo sự giận dữ dần trượt xuống chiếc gáy trắng như tuyết của cô, mút mát gặm nhấm nơi xương quai xanh tinh tế sau đó một đường trượt xuống, bàn tay thuần thục khẽ dùng sức, rất nhanh vật che chắn cuối cùng trên người cô đã bị dỡ xuống.

‘Buông em ra ... a ...’ Liên Kiều còn chưa nói dứt thì đã bị hành động kia của hắn làm cho giật mình thét lên một tiếng.

Lửa giận trong lòng còn chưa tìm được chỗ phát tiết nhưng thân thể mềm mại như bông trong lòng khiến ột cảm giác bản năng quen thuộc trỗi dậy rất nhanh.

‘Nha đầu, em là của anh, chỉ của anh mà thôi. Nhớ kỹ điều đó!’

Giọng nói trầm thấp rơi vào tai cô như ra lệnh lại như thôi miên, nhưng trong giọng nói trầm thấp đó rất dễ nhận ra dục vọng đã bị khơi mào.

Không có câu trả lời như mong đợi, cũng không có sự phản kháng như trong tưởng tượng mà ngược lại ...

‘Hu hu ... hu hu ...’ Liên Kiều bất chợt vùi đầu vào gối, khóc òa lên.

Khóc???

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt buông cô ra, hắn nhìn lại cô nhóc đang khóc hết sức ủy khuất trong lòng mình.

Nha đầu này, ủy khuất chỗ nào mà khóc đến như vậy?

‘Không được khóc!’ Hắn thấp giọng quát một tiếng, tiếng khóc của cô càng khiến hắn tâm phiền ý loạn.

Nào ngờ, lời vừa dứt thì Liên Kiều ngược lại càng khóc dữ dội hơn.

Thân thể trắng như mỡ đông co lại như con tôm, mái tóc dài đen nhánh lòa xòa xoa trên gối, đôi vai thanh mảnh run rẩy theo từng tiếng nức nở của cô dưới ánh đèn tỏa ra một vẻ lộng lẫy động lòng người.

Tình này cảnh này thực khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút đau lòng, nhưng nhiều hơn sự đau lòng là một nỗi khát khao chiếm hữu bản năng.

Vốn đang rất tức giận với cô nhưng lúc này đây, thấy dáng vẻ yếu ớt và đầy sợ hãi của cô, rốt cuộc cũng không đành lòng ...

Có trời mới biết hôm nay hắn tức giận đến thế nào, chính vì vậy nên mới dùng cách thức bá đạo như vậy để trừng phạt sự bướng bỉnh cùng những hành động tùy tiện của cô hôm nay!

‘Hu hu ... Hoàng Phủ Ngạn Tước, em ... em sau này mặc kệ anh ... hu hu ...’ Liên Kiều khóc đến thập phần ủy khuất, bất chợt, thân thể bị hắn dùng sức xoay lại.

Thấy gương mặt xinh xắn còn đầy nước mắt của cô, hắn bực dọc nói: ‘Em còn dám trút giận gì với anh sao? Lén lút đi gặp người đàn ông khác, em cho rằng mình làm vậy là đúng lắm sao?’

‘Vậy còn anh thì sao?’ Liên Kiều vừa nghe hần nói vậy, đôi mắt màu tím vẫn còn long lanh giọt lệ trũng lên vẻ phẫn nộ, ‘Anh không phải cũng thế sao? Anh dựa vào cái gì mà nói em như vậy? Có giỏi thì anh cởi trói cho em đi!’

275. Chương 280: Ai Sợ Ai (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, lại thấy vẻ mặt tức tối của cô, hần vừa tức giận vừa buồn cười nói: ‘Cởi trói cho em? Cho dù cởi trói cho em thì thế nào?’

‘Anh sợ phải không? Nếu anh không sợ thì cởi trói cho em đi, cởi đi ...’ Liên Kiều đưa cổ tay ra, không chút lo sợ nhìn hần dù gương mặt vẫn còn vương dấu lệ.

‘Được thôi, anh cởi trói cho em!’

Cơn giận của Hoàng Phủ Ngạn Tước vì vẻ yếu ớt cùng bất khuất của cô làm cho dịu đi không ít, vừa nãy vì bị cô làm tức giận quá mức mới đem hai tay cô trói lại, bây giờ nghĩ lại thực cảm thấy đau lòng.

Quả nhiên, trên cổ tay trắng nõn đã hiện rõ một vết trói đỏ lựng.

Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia đau lòng, hần biết đời này mình chính là thua trong tay Liên Kiều rồi, cho dù là giận dữ đến đâu, chỉ cần nhìn thấy cô chịu chút khổ sở gì liền bỏ qua tất cả, vì cô mà đau lòng.

Đang lúc hần còn chìm trong những suy nghĩ miên man của chính mình thì chợt cảm giác cổ tay bị siết lại, nhìn lại Liên Kiều thì thấy cô nước mắt vẫn chưa kịp lau đang cầm lấy cả vật tức tối trói tay mình lại ...

‘Em đang làm gì vậy?’ Hần bị hành động của cô làm cho sững sờ.

‘Vừa nãy anh làm gì với em chẳng lẽ đã quên rồi sao? Nếu anh đã đối xử với em như vậy, vậy em ăn miếng trả miếng thôi!’

Liên Kiều một vẻ “cây ngay không sợ chết đứng” trả lời hần, sau đó bàn tay nhỏ nhắn khê dùng sức, đem cả vật quấn thành nhiều vòng trên cổ tay hần.

‘Anh thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cô làm cho ngỡ ngàng không nói được tiến nào, rõ ràng là người nên tức giận là mình chứ, sao bây giờ lại đổi thành cô rồi?

‘Đừng nhiều lời!’ Liên Kiều cũng rống lên, dùng sức đẩy hần một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận theo thế đẩy của cô nằm xuống giường, không biết cô định làm gì.

Không chỉ không biết cô định làm gì mà những lời cô nói hần cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Liên Kiều tức giận trừng hần, hai tay chống eo hỏi: ‘Sao lúc nãy anh lại xé quần áo của em?’

‘Giận mà!’

Thực ra cơn giận trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước sớm đã bị cô làm cho tiêu mất, ngay lúc này hần chỉ một lòng nằm trên giường, đem cảnh xuân tươi đẹp của cô nhìn không sót tí gì ...

Liên Kiều làm sao mà biết được trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước đang chứa đầy ý nghĩ “đen tối” như vậy, ánh mắt đảo nhanh một vòng sau đó nói: ‘Được, vậy bây giờ em cũng rất tức giận, nếu anh đã đối xử với em như thế, em cũng phải ăn miếng trả miếng mới được!’

Nói xong bàn tay nhỏ nhắn dùng sức kéo áo sơ mi của hần nhưng dùng hết hơi hết sức mà vẫn không xé rách chiếc áo được.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn cô, “tốt bụng” lên tiếng nhắc nhở, ‘Thứ nhất, cái áo này được may bằng chất liệu đặc biệt, là thiết kế riêng, thứ hai, cho dù đây là một cái áo thông thường, với sức trói gà không chặt của nha đầu em thì có xé cũng không rách được đâu!’

Liên Kiều nghe vậy vùng đứng lên rời khỏi giường sau đó chạy đi tìm thùng dụng cụ, lục tung lên.

Qua một sau, tìm thấy thứ mình muốn tìm cô mới xoay lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy rõ vật trên tay cô, hấn giật mình.

‘Nha đầu, em định làm gì vậy?’

Thấy cây kéo trên tay cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước nuốt một ngụm nước bọt, lẽ nào cô một lúc cao hứng định làm gì với mình sao ...

Liên Kiều không trả lời hấn, cô trèo lên giường sau đó cắt một nhát ...

Chiếc áo sơ mi cao cấp đã bị cắt một mảnh lớn!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thầm thở phào một hơi, còn may, cô chỉ muốn cắt quần áo ...

Tạch tạch tạch ... xoạt xoạt xoạt ...

Tiếng kéo vang lên không dứt, rất nhanh chiếc áo sơ mi đã bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ sau đó, chiếc quần cũng chịu chung số phận.

Sau đó ...

‘Xoẹt ...’ Một tiếng, dứt khoát xé sạch những mảnh vải còn sót lại trên người hấn.

Lúc này, tình cảnh của Hoàng Phủ Ngạn Tước so với Liên Kiều cũng không khác gì mấy.

‘Anh mau khai thật, anh với cô An Định Á kia rốt cuộc có quan hệ gì?’

Liên Kiều xoạc chân ngồi trên người hấn như một kỵ sĩ hùng dũng, nhìn hấn từ trên cao, lớn tiếng hỏi.

Tình huống lúc này hoàn toàn đảo ngược, bây giờ là cô thẩm vấn hấn.

‘An Định Á?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhớ ra, chắc là tình cảnh lúc An Định Á gặp hấn bị cô nhìn thấy hết, chẳng lẽ ... cô nhóc này đang ghen sao?

‘Anh với cô ta chỉ là bạn bè thôi!’ Hấn rất “ngoan ngoãn” khai thật.

‘Bạn bè? Anh gạt người!’ Liên Kiều vẫy tay, ‘phạch’ một tiếng vỗ xuống ngực hấn, ‘Trong bữa tiệc đối cô ta đã bám theo anh không rời, hôm nay lại cũng như thế, em thấy hết rồi, cô ta khoác tay anh vô cùng thân mật!’

‘Anh đã đẩy cô ta ra rồi mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nhịn cười làm ra vẻ vô tội trả lời. Hấn phát hiện, thì ra thấy cô tra hỏi hấn cặn kẽ như vậy trong lòng lại rất thoải mái, cơn giận chiều nay toàn bộ đã bị quăng lên chín tầng mây rồi.

‘Cái em nhìn thấy hoàn toàn không phải như vậy!’

Liên Kiều cao giọng nói, ‘Em thấy hai người nói chuyện với nhau thật lâu, cả người cô ta gần như dán lên người anh luôn, anh mau nói thật, hai người nói những chuyện gì?’

‘Đơn giản thôi mà, cô ấy muốn làm người phụ nữ của anh!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cứ sự thật mà khai, mà hấn ngược lại rất muốn biết, có phải cô vợ nhỏ của mình là đang ghen hay không.

‘Cái gì?’

Liên Kiều nghe vậy, trợn to mắt, ‘Sao trên đời lại có người phụ nữ không biết liêm sỉ như thế chứ? Xem ra hôm đó bị em trêu chọc còn chưa đủ đây mà! Anh đồng ý rồi phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời, đôi mắt đen như mắt chim ưng chăm chăm nhìn cô không chớp.

Liên Kiều thấy hấn không nói, trong lòng chợt rối mù, chẳng lẽ ... Cô run giọng nói:

‘Anh ... thật sự đồng ý với cô ta rồi sao? Anh thích cô ta, cho nên mới đồng ý để cô ta ở bên cạnh anh đúng không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô thật lâu, sau đó không trả lời mà hỏi ngược lại: ‘Em muốn vậy lắm sao?’

‘Không muốn, đương nhiên là không muốn rồi!’

Liên Kiều hấp tấp trả lời: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh là người đàn ông đã có vợ rồi, anh không thể thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài hết!’

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy vẻ dịu dàng, ‘Anh nói với cô ấy ...’

Nói đến điểm mấu chốt hẳn cố tìm ghìm lại.

‘Nói cái gì?’ Liên Kiều căng thẳng hỏi lại.

Trên gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy tình ý, ‘Anh nói anh đã có vợ rồi, hơn nữa anh còn rất yêu cô ấy cho nên ... không thể tiếp nhận tình cảm của bất kỳ ai nữa!’

Liên Kiều đang âu sầu liền hơn hớn trở lại nhưng dường như cũng cảm thấy biểu hiện của mình quá lộ liễu cho nên xụ mặt xuống: ‘Anh gạt em phải không? Bây giờ anh nói gì mà không được, dù sao lúc này em cũng đâu có nghe được gì!’

‘Vậy em hỏi lại lòng mình xem, em cảm thấy anh có phải đang gạt em không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, nghiêm túc hỏi.

276. Chương 281: Ai Sợ Ai (3)

‘Em ... em ...’ Liên Kiều cắn môi, rũ mắt xuống như đang suy nghĩ.

Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn ngập hình bóng của cô, cô nhóc ngốc nghếch này, chẳng lẽ cô không biết trái tim hắn sớm đã đầy ắp hình bóng của cô, làm gì còn chỗ để dung nạp bất kỳ ai khác nữa chứ.

Qua một lúc lâu Liên Kiều mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, chun mũi nói: ‘Lần này em tạm tin anh một lần, nhưng mà ... đừng để em thấy anh ... với cô ta nữa đó, bằng không em sẽ khắc lên trán anh mấy chữ lớn!’

‘Khắc chữ gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói mà muốn khóc không được muốn cười không xong, cách trừng phạt này, tin rằng chỉ có Liên Kiều mới nghĩ ra được.

‘Đúng đó, khắc bốn chữ “Tôi là đồ ngốc” lên trán anh, mà phải dùng loại mực không tẩy xóa được ấy!’ Liên Kiều hùng dũng nói.

‘Được được, em muốn làm sao thì cứ làm vậy đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp lời cô, cùng lúc thân mình chợt xoay lại, áp cô xuống dưới thân lần nữa, sau đó đôi tay như có pháp thuật rút ra khỏi sự khống chế của chiếc cà vạt rồi ôm lấy cô ...

‘Anh đã hứa với em rồi thì sẽ làm, giờ đến lượt em!’

Liên Kiều trở mặt nhìn hắn, ‘Anh ... anh sao lại ...’

Cô rõ ràng là đã trối rất chặt mà.

Nếu như chỉ một chiếc cà vạt mà có thể khống chế anh vậy thì anh đã sớm không còn sống để gặp em rồi!’ Đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy ý cười, thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Nha đầu ngốc này, chẳng lẽ cô không biết vừa nảy động tác của mình có bao nhiêu khiêu khích hay sao? Chẳng lẽ cô không biết đàn ông là động vật nguy hiểm cỡ nào sao? Nếu đã nhiệt tình châm ngòi thổi lửa như vậy ...

Liên Kiều vẻ mặt rầu rĩ nhìn hắn, ‘Anh sớm đã có thể thoát ra rồi sao lại còn giả vờ đến bây giờ làm gì? Anh thấy em nực cười lắm phải không?’

‘Không đâu, sao lại thế được chứ? Nếu như không làm vậy anh làm sao biết em quan tâm anh đến mức nào!’

Tình yêu dâng đầy trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn trù mến nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tình ý.

Liên Kiều nghe hắn nói vậy, gương mặt nhỏ nhắn hồng lên một mảnh, giọng nói rất không tự nhiên, ‘Ai thêm quan tâm anh ...’

‘Vật nhỏ thích nói dối!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, đôi tay mạnh mẽ kéo cô sát vào lòng mình ...

‘Nói em yêu anh đi!’ Hắn cúi đầu chống trán lên vàng trắng trơn bóng của cô, mắt nhìn sâu vào mắt cô, ra lệnh.

Chỉ cần một câu này của cô, những chuyện phát sinh chiều nay một lần xóa hết.

Liên Kiều bĩu môi, ‘Không nói, không nói là không nói, em cũng đâu có làm sai chuyện gì, sao cứ thích ra lệnh cho người ta!’

‘Chuyện hôm nay em làm còn ít lắm sao?’ Bàn tay tham lam của Hoàng Phủ Ngạn Tước lảng lạng dời xuống dưới, miệng lầu bầu.

‘Em không phải chỉ là đi ăn cơm với học trưởng Kiều Trị thôi sao, là học trưởng nói có chuyện muốn nói với em mà!’

Liên Kiều vẻ mặt không phục cứng miệng kháng nghị nhưng toàn thân bởi vì sự đụng chạm của hắn mà khẽ run rẩy.

‘Không chỉ có chuyện này!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi khàn giọng nói,

Hả?

Liên Kiều giật mình, ‘Ý anh là sao?’

‘Nha đầu, em làm anh tức giận không phải chỉ có chuyện này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, ‘Còn chưa kể đến chuyện em chủ động đi quyến rũ người đàn ông khác trong hội quán!’

‘Hả????’

Liên Kiều trở mặt nhìn hắn, nhất thời mới nhớ lại chuyện sáng nay, cô rụt lưỡi, thẹn thùng cười: ‘Sao anh biết? Chẳng lẽ ... anh cho người theo dõi em sao?’

‘Đừng có nói mò, ở đó vừa hay có một đối tác của anh có mặt, anh ta đến uống trà tình cờ chứng kiến một màn kia.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay véo mũi cô, ‘Nếu như không phải anh biết em giúp Tiểu Ngưng trả thù thì anh nhất định sẽ phạt em nặng hơn!’

‘Hừm, ai bảo tên kia đáng ghét như vậy! Trong mắt chỉ có tiền với tiền, chỉ vu cho hắn tội trộm cắp cũng là nhân đạo lắm rồi bằng không em nhất định sẽ chinh hắn đến đời này cũng đừng mong có bạn gái!’ Liên Kiều khua tay múa chân nói.

‘Những chuyện ra mặt thay người khác như vậy anh chỉ cho phép em làm một lần này thôi, đây cũng là lần cuối cùng, không được phép có lần sau, biết chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêm túc nói.

Vừa nghĩ tới cô vì người khác mà đem chính mình ra làm mồi nhử đi quyến rũ người đàn ông khác là hắn tức đến phát điên.

‘Này, anh cũng lòng dạ sắt đá quá đi, người bị bắt nạt là em gái anh mà, chẳng lẽ muốn em khoanh tay đứng nhìn sao?’ Liên Kiều bất mãn nói.

‘Liên Kiều à ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, ‘Chính vì Tiểu Ngưng là em gái của anh nên anh mới buông tay không lo, trên người em ấy đang chảy dòng máu của nhà Hoàng Phủ chúng ta cho nên vấn đề của chính mình phải chính mình đi giải quyết, không thể trông chờ vào người khác được. Nếu như chuyện gì cũng cần người khác giúp đỡ, ngã xuống cũng không biết tự đứng dậy, vậy làm sao xứng là người của gia tộc Hoàng Phủ chứ!’

‘Lý luận của anh tuy đúng nhưng rất ích kỷ, em không đồng ý!’ Liên Kiều xụ mặt nói.

‘Đồng ý hay không thì kết quả cũng như nhau cả thôi, không thể thay đổi được gì!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói tiếp, ‘Cho nên về sau em nên ngoan ngoãn đừng tìm cách chọc giận anh nữa, với lại ... người anh không muốn em gặp thì tuyệt đối không được gặp nữa!’

‘Anh nói học trưởng Kiều Trị sao?’ Liên Kiều chau mày hỏi.

‘Đúng vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước véo nhẹ vào eo cô một cái khiến cô khẽ run lên.

‘Hừm, bây giờ cho dù là em muốn gặp người ta chưa chắc người ta đã muốn gặp em đâu. Hôm nay nhìn sắc mặt học trưởng Kiều Trị khó coi như vậy, tin chắc là rất tức giận em đã kết hôn mà không sớm cho anh ấy biết đi. Hơn nữa ... anh còn lấy phi đao ra dọa người ta!’

‘Cho nên, những người như vậy về sau em đừng gặp nữa, bằng không ... lần sau phi đao sẽ không chỉ phóng lên tường đơn giản như vậy đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói rất nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ uy hiếp.

‘Hừm, phiền chết đi!’ Liên Kiều xoay mặt sang một bên không nhìn hấn nữa.

‘Bây giờ có thể nói rồi chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vươn tay xoay mặt cô lại nhìn mình, cơ thể mềm mại dưới thân khiến hấn đã có chút không khống chế nổi.

‘Nói cái gì?’ Liên Kiều quên mất những gì hấn nói lúc này.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cau mày, ‘Nói, nói em yêu anh!’

‘Ồ ... được thôi!’ Liên Kiều đảo mắt một vòng cười giả hoạt, ‘Anh yêu em!’

Sự tình nghịch của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười, hấn dịu dàng nói: ‘Đúng là ... anh rất yêu em, em vẫn luôn hiện hữu ở chỗ này ...’

Hấn kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên nơi trái tim mình.

Tiếng trái tim đập mạnh mẽ trầm ổn trong lồng ngực truyền đến lòng bàn tay của Liên Kiều, cô nhìn sâu vào đôi mắt tràn đầy tình ý của hấn, trái tim không hiểu sao cũng đập thật nhanh ...

277. Chương 282: Hoảng Sợ Ở Trường Đua (1)

‘Em có cảm nhận được nó không?’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt trên trán cô, thì thầm bên tai cô, ‘Em biết anh muốn nói gì mà, nha đầu, đem trái tim giao cho anh, nói anh nghe, người em yêu là anh ...’

Giọng nói trầm thấp làm say người như một loại rượu ngon lại như đang thôi miên, Liên Kiều cảm thấy bản thân đang chìm dần trong giọng nói đó nhưng cũng chính hấn là chiếc phao duy nhất mà cô có thể bám vào.

‘Em yêu anh ...’ Cánh môi khẽ run, bất tri bất giác nói lên tiếng lòng mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi xuống áp môi lên cánh môi run rẩy của cô, hôn thật sâu, bàn tay tham lam nhẹ vuốt theo từng đường cong của cô.

‘Ngạn Tước ...’ Thân thể của Liên Kiều dưới bàn tay của hấn dần có phản ứng, từ từ ý thức cũng trở nên mơ hồ ...

‘Nha đầu ... nha đầu gốc của anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chờ đợi nữa, cũng không thể chờ nữa, eo khẽ dùng sức, tiến vào sâu trong cơ thể cô, khiến cô không tìm được khe ngấm nga một tiếng ...

Dưới ánh đèn mờ ảo, một đôi nam nữ triền miên đem tình yêu hòa quyện vào nhau, quyến luyến không rời, để tình yêu một lần lại một lần thăng hoa!

Trường ngựa Carmen nằm ở phía Đông Nam San Francisco cách trung tâm thành phố tương đối xa, đây là trường ngựa chuyên nghiệp nhất trong số những trường ngựa của Lăng Thiếu Đường ở Mỹ, cũng là trường

ngựa có diện tích lớn nhất, nơi đây chỉ dành cho những người có địa vị có cấp bậc tham gia, chỉ riêng phí gia nhập cũng khiến người thường giật mình.

Riêng nguồn ngựa thì không cần phải nói rồi, mỗi chú ngựa ở đây đều là dòng dõi quý tộc đồng thời cũng là những chú ngựa đua có thành tích cực cao.

Trường ngựa trải rộng đến tận chân trời, ít nhất đó là cảm giác của Liên Kiều khi cô đứng ở đây.

‘Oa ...’ Thật lâu cô mới từ trong sự kinh ngạc thoát ra, cao hứng kêu lên một tiếng, trong đôi mắt màu tím tràn đầy vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ.

‘Có thích phong cảnh ở đây không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn Liên Kiều đang nhảy nhót vui mừng bên cạnh, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Liên Kiều xoay lại nhiệt tình khoác tay hấn, nũng nịu nói, “Ngạn Tước, bạn của anh thật lợi hại nha, sở hữu cả một trường ngựa lớn như vậy em rất thích nơi này!”

“Nha đầu ngốc...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước sủng nịnh đưa tay vò vò tóc cô, “Không phải là bạn anh lợi hại mà là em lợi hại, bọn họ ai cũng sợ em hết đó!”

“Đừng...” Liên Kiều bĩu môi, “Làm gì đến mức khoa trương như vậy chứ, em đối xử với Thiếu Đường rất tốt mà!”

Lời của cô vừa dứt thì từ sau lưng truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc.

“Em đối xử tốt với anh? Nha đầu này đúng là giỏi tài đối trắng thay đen thật!”

Hai người cùng quay lại nhìn thì thấy Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh đã đứng phía sau từ lúc nào.

Liên Kiều thấy Kỳ Hinh vui mừng chạy đến bên cạnh cô, làm mặt xấu trước mặt Lăng Thiếu Đường nói, “Em đâu có đâu. Người ta chẳng qua là một lòng muốn học cười ngựa thôi mà, nếu không phải anh keo kiệt không dạy thì làm gì đến nỗi phải giở thủ đoạn ra mới được anh chú ý tới. Phải không Kỳ Hinh...”

Kỳ Hinh bụm miệng cười, xem ra nha đầu này càng lúc càng thân thiết với người của tứ đại tài phiệt rồi, không biết sau này Lãnh Thiên Dục gặp nha đầu này sẽ như thế nào nhỉ? Không biết có còn lạnh như băng nữa hay không?

Thật khó tưởng tượng!

Lăng Thiếu Đường nghe cô nói vậy, trợn mắt nói: “Nói tóm lại là anh không dám chọc em, muốn trốn cũng trốn không khỏi cho nên chỉ đành đem trường ngựa này ra mà dâng lên vậy!”

Liên Kiều nghe vậy đắc ý gật đầu, sau khi nhìn lại một lần hoàn cảnh xung quanh, cô nói: “Thiếu Đường, trường ngựa của anh thật lợi hại nha!”

“Đương nhiên rồi!” Nghe cô nói vậy tâm tình của Lăng Thiếu Đường khá hơn nhiều, “Vì để đón tiếp Liên Kiều tiểu thư thân mến của chúng ta nên anh mới nhường em trường ngựa tốt nhất ở Mỹ của anh đó, trong thời gian em học cười ngựa, ở đây sẽ không tiếp bất cứ người khách nào cả!”

Liên Kiều cao hứng hò reo, “Tốt quá, tốt quá, em không muốn chờ đợi nữa. À đúng rồi, em lúc nào thì học xong đây?”

“Em đó...”

Lăng Thiếu Đường đi một vòng quanh cô, nhìn trái phải trên dưới đánh giá một lần, sau đó kết luận, “Muốn cười thành thạo phải mất một tuần!”

“Hả? Lâu vậy sao?” Liên Kiều ngơ ngẩn hỏi lại.

“Nha đầu...”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi về phía cô, kéo cô vào lòng nhẹ giọng nói: “Cưỡi ngựa cũng có thể coi như một loại kỹ năng, cũng là một chuyện cần có nhẫn nại mới luyện thành chứ không phải loại cưỡi ngựa xem hoa, ngày một ngày hai mà biết đâu!”

“Ngạn Tước...”

Liên Kiều ngẩng mặt nhìn hắn, “Cưỡi ngựa khó đến vậy sao? Người Trung Quốc xưa không phải ai cũng biết cưỡi ngựa sao? Bọn họ cũng phải học lặn vậy sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, trêu mếu véo nhẹ mũi cô một cái, “Cái này làm sao giống chứ, vào thời Trung Quốc xưa ngựa chính là phương tiện giao thông chủ đạo nhưng thời nay cưỡi ngựa đã trở thành một loại hình tiêu khiển và là một cách để thể hiện kỹ năng, không chỉ đơn giản dựa vào sức mạnh mà quan trọng là người kỵ sỹ và con ngựa có sự thấu hiểu lẫn nhau cho nên, kỹ thuật cưỡi ngựa phát triển đến hiện nay so với trước kia có điểm giống cũng có điểm khác, đương nhiên, sự khác nhau nằm ở kỹ thuật khống chế ngựa rồi!”

“Nhưng mà Ngạn Tước...”

Liên Kiều khổ sở nhìn hắn, “Nếu học cưỡi ngựa phải thời gian dài như vậy, vậy nếu em học bắn súng và đua xe thì có phải thời gian còn lâu hơn nữa không?”

“Này này...”

Lăng thiếu Đường nghe cô nói vậy bất mãn bước đến, phản đối: “Nghe em nói như vậy, chẳng lẽ ý em là đua xe và bắn súng có độ khó cao hơn cưỡi ngựa hay sao chứ?”

“Vốn là vậy mà, cưỡi ngựa chỉ là cưỡi ngựa mà thôi!” Liên Kiều điềm nhiên nói.

Một câu nói hời hợt của cô khiến Lăng thiếu Đường suýt nữa thì tức đến ngất xỉu.

Liên Kiều giả hoạt cười, nhìn về phía Kỳ Hinh hỏi: “Kỳ Hinh à, Thiếu Đường có phải là ngốc lắm không? Chẳng lẽ hắn học cưỡi ngựa cũng phải một tuần?”

Kỳ Hinh cười đến không thở nổi, có người chọc Lăng Thiếu Đường giận đến mức nói không nên lời thế này cũng là lần đầu tiên cô chứng kiến.

“Về chuyện này chị chưa có hỏi qua, mà cũng có thể là vậy đó, hắn vốn rất ngốc mà!”

Liên Kiều nghe cô nói vậy, cố ý thở dài một tiếng: “Haiz, thật là làm khó cho chị rồi, Kỳ Hinh, ở bên cạnh hắn nhất định là rất khổ sở rồi, mà đầu óc của chị phải hoạt động ở công suất thấp thì mới theo kịp hắn rồi, thật là...một đóa hoa lài lại cấm ở...”

“Aaaa...”

Lăng Thiếu Đường rút cuộc nhìn không nổi nữa hắn thét lên một tiếng sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, hung hăng gằn từng tiếng: “Làm ơn, quản lý người phụ nữ của cậu cho đàng hoàng vào, cô ấy sẽ dạy hư Kỳ Hinh mất thôi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực nhún vai, ném cho hắn một ánh mắt ý nói: Mình cũng không có cách nào.

278. Chương 283: Hoảng Sợ Ở Trường Đua (2)

Lăng Thiếu Đường tiến đến đám cho hắn một phát, nói: ‘Mặt mũi của ba người chúng tớ toàn bộ mất sạch rồi!’

‘Cái gì mà ba người chúng tớ? Cộng cả tớ vào, tổng cộng là bốn người!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy ngoài miệng nói vậy nhưng nụ cười hạnh phúc trên môi không cách nào che giấu được.

Lăng Thiếu Đường thấy vậy lại đánh hắn một phát nữa.

‘Này ...’

Liên Kiều thấy vậy vội tiến đến thuận tay đẩy hấn một cái, hai tay chống eo nói: ‘Lăng Thiếu Đường, anh làm gì mà cứ đánh ông xã em thế?’

Lăng Thiếu Đường bị cô đẩy mạnh một cái, bất ngờ lão đảo suýt nữa thì ngã nhào, hấn trở mắt nhìn cô: ‘Trời ạ, nha đầu này sức lực thật không nhỏ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy nhin không nổi bật cười lớn.

Liên Kiều chau đôi mày xinh đẹp, khua tay múa chân nói: ‘Em cảnh cáo anh, anh mà còn bắt nạt chồng em nữa, em nhất định sẽ “xử đẹp” anh luôn, anh không biết chứ em đã từng dùng một cái túi xách đánh một người đàn ông đến ngất xỉu luôn đó!’

Nhắc đến hành động “anh hùng” hôm đó, Liên Kiều không khỏi đắc ý cười rộ lên.

Sau đó cô quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẻ mặt đầy chính nghĩa dằn dò: ‘Ông xã, có phải lúc trước anh rất hay bị họ bắt hạt hay không? Không sao đâu, sau này em sẽ ra mặt dùm anh!’

‘Vậy anh phải cảm ơn vợ yêu của anh rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười rất gian, hơi cúi người giả vờ làm một động tác cảm ơn.

Lăng Thiếu Đường nhìn một màn trước mắt há hốc mồm, hấn gian nan nuốt một ngụm nước bọt, ‘Này Ngạn Tước, cậu đừng có ăn không nói có có được không? Từ nhỏ đến lớn người bị các cậu bắt nạt nhiều nhất là tớ cơ mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, làm ra vẻ bất lực nói: ‘Còn cách nào đâu, cô vợ nhỏ của tớ thích giúp người ta ra mặt, những chuyện cô ấy thấy không thuận mắt thì nhất định phải nhúng tay vào, hơn nữa là phải làm đến nơi đến chốn luôn!’

‘Vậy còn gì là thiên lý nữa hử trời!’ Lăng Thiếu Đường thở dài một tiếng sau đó nhìn về phía Kỳ Hinh, ‘Hinh Nhi ...’

‘Đừng có kêu em, ai bảo anh vừa nãy ngứa tay đánh Ngạn Tước làm gì? Vợ người ta đau lòng cho chồng mình là lẽ đương nhiên thôi!’ Kỳ Hinh vội xua tay, vừa cười vừa nói.

‘Vợ người ta thương chồng mình như vậy còn em thì sao? Em chẳng lẽ không thương anh chút nào sao?’ Lăng Thiếu Đường làm ra vẻ ủy khuất nói.

Kỳ Hinh bụm miệng cười, ‘Lúc bình thường đều là anh bắt nạt em, bây giờ em không thêm lo cho anh làm gì! Ai rảnh mà đau lòng vì anh chứ!’

‘Em ...’ Lăng Thiếu Đường buồn bực không biết nói sao, quay sang hai người Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Các người ...’

‘Thôi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau bắt đầu thôi!’ Liên Kiều không đùa với Lăng Thiếu Đường nữa, nôn nóng thúc giục.

‘Cảnh cáo nha đầu em nha, nếu còn dám dùng vũ lực uy hiếp anh nữa, anh sẽ nuốt lời không dạy em cười ngựa nữa đâu!’ Lăng Thiếu Đường nhân cơ hội uy hiếp Liên Kiều một chút.

Liên Kiều chẳng có vẻ gì sợ hãi trước lời đe dọa của hấn, ngược lại còn làm ra vẻ hung hăng nói: ‘Sao? Anh không dạy em thử xem, coi chừng em ngày nào cũng đến tìm anh gây sự đó!’

Lăng Thiếu Đường không dám nói gì thêm, thủ đoạn của cô nhóc này hấn cũng quá rõ ràng rồi, xem ra thủ đoạn của tên tiểu tử Cung Quý Dương tên so với cô nhóc này thì đúng là cách xa một trời một vực, bằng không tại sao vừa nhắc đến Liên Kiều thì đã thấy nhức đầu rồi chứ.

‘Thôi được rồi, tiểu tử tông, chuồng ngựa ở phía bên kia, em tự chọn ình một con ngựa mà mình thích đi!’ Hấn chỉ tay về phía một đám người đang làm việc phía xa kia, nói.

‘Anh định tặng cho em một con ngựa thật sao?’ Liên Kiều rất không khách sáo, hỏi thẳng.

‘Đương nhiên rồi, chỉ cần em vui vẻ, mỗi ngày không cần đến quấy rầy anh, muốn mấy con ngựa cũng được chứ đừng nói một con!’

Thật ra chính hắn cũng không ngờ có một ngày lại phải đem những chú ngựa yêu dấu ra làm vật trao đổi lấy sự an toàn của chính mình ...

Tuy nói ngựa ở trường ngựa này giá trị không nhỏ, thậm chí có con là do hắn tiêu tốn một số tiền lớn mới đầu giá về được nhưng dù sao thì ... đem so với sự an toàn của chính mình, cái gì cũng đều không đáng giá bằng ...

Liên Kiều nghe vậy, gương mặt xinh xắn chợt bừng sáng như một đóa hoa đang nở rộ, cô vội vàng chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, thật mật khoắc lấy cánh tay hắn, ‘Ngạn Tước, anh đi chọn ngựa với em có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đang định trả lời thì Lăng Thiệu Đường đã cướp lời ..

‘Chuyện này ... cho anh mượn chồng em một lát trước rồi tính sau!’

‘Không được, em muốn đi với Ngạn Tước!’ Liên Kiều trừng mắt nhìn hắn, chau mày nói với giọng cảnh giác: ‘Anh có phải là muốn bắt nạt chồng em không?’

‘Đâu có đâu có, chồng em không bắt nạt anh anh đã cảm ơn trời đất rồi, anh chỉ là có vài chuyện cần bàn với chồng em thôi mà!’ Lăng Thiệu Đường vừa hăm mộ vừa đổ kị trả lời, hắn hy vọng Kỳ Hinh cũng giống như Liên Kiều tính chiếm hữu và bảo vệ cao như vậy biết bao ...

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Nhưng em không biết chọn ngựa!’

‘Liên Kiều ...’ Kỳ Hinh bước đến dịu dàng lên tiếng: ‘Chị có thể giúp em chọn, để đàn ông bọn họ nói chuyện với nhau đi!’

‘Dạ!’

Liên Kiều vội gật đầu, sau đó không quên đi đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, dặn dò: ‘Ngạn Tước, nếu như anh thật sự bị bắt nạt thì lớn tiếng gọi em nhé, em sẽ chạy đến ngay, nhất định phải nhớ gọi em đấy!’

‘Được, anh sẽ gọi đến vỡ cổ họng mới thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trong lòng ngọt ngào lên tiếng trả lời.

Lúc này Liên Kiều mới yên tâm đi theo Kỳ Hinh chọn ngựa.

Trong khoảng không rộng lớn giờ chỉ còn lại Lăng Thiệu Đường và Hoàng Phủ Ngạn Tước hai người.

‘Này, người đi xa lắm rồi, còn nhìn theo làm gì?’

Bàn tay Lăng Thiệu Đường hươ hươ trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Quay đầu mà nhìn người anh em của cậu này!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực nhìn Lăng Thiệu Đường, ‘Thế nào, hôm nay làm sao lại ủy mị như thế? Có lời gì muốn nói với tớ?’

Lăng Thiệu Đường ném cho hắn một ánh mắt ‘Cậu thật tởm!’, sau đó mới lên tiếng: ‘Cậu bây giờ hạnh phúc quá rồi, có một người lo lắng cho cậu như thế!’

‘Sao câu này mình nghe có chút vị chua nhỉ? Sao vậy? Hinh Nhi không lo lắng cho cậu sao?’ Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rạng rỡ.

‘Sao có thể chứ, Hinh Nhi của tớ sao lại không lo lắng cho tớ được chứ!’

Lăng Thiệu Đường nhướn mày, ‘Mình chỉ là không ngờ rằng cậu lại bị nha đầu kia chinh phục, kiểu phụ nữ mà cậu thích trước giờ hoàn toàn khác với Liên Kiều kia mà!’

‘Cậu cũng nói là thích mà, Liên Kiều thì không phải vậy, mình đối với cô ấy là yêu, không phải thích!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nói.

‘Hô hô ...’

Lăng Thiệu Đường cười một cách sảng khoái, ‘Trước đó tuy rằng hai người đã đi đăng ký nhưng mình vẫn lo lắng cậu không chinh phục nổi cô nhóc này, dù sao tuổi của cô ấy vẫn còn nhỏ, vẫn còn đang lúc ham

chơi, nếu muốn cô ấy xem cậu là trung tâm ngày ngày xoay chung quanh xem ra có chút khó khăn, chỉ nhìn Lân Thiên Dục là biết ngay, Tiểu Tuyền tuy là xuất thân từ sát thủ nhưng cũng không thoát khỏi cái tính trẻ con ấy!’

‘Này ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt mắt nhìn hấn, ‘Mình cũng đâu có già lắm đâu, làm gì mà nói nghe nghiêm trọng quá vậy!’

279. Chương 284: Hoảng Sợ Ở Trường Đua (3)

Lăng Thiệu Đường nhìn vẻ bức dọc của hấn, nhin không được cười rộ lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thì rất nhẫn nại, kiên nhẫn chờ hấn cười xong.

‘Aiiii!’ Lăng Thiệu Đường không dễ dàng bỏ qua như vậy, hấn cười xong, huých vai Hoàng Phủ Ngạn Tước một cái, ‘Yêu thật chứ?’

‘Cậu nói thử xem?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại một câu.

Lăng Thiệu Đường vỗ vai bạn tốt một cái, ‘Cách ngày kết hôn chỉ còn một tháng, mình chúc cậu hạnh phúc!’

‘Cám ơn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng vỗ vai hấn, tình bạn thân thiết nhiều năm vốn là tự hiểu nhau, không cần nói thành lời.

Đúng vậy, thời gian nửa năm chỉ còn lại một tháng, hấn sớm đã yêu cô nhóc kia rồi không phải sao? Bằng không sao lại tìm mọi cách vội vội vàng vàng cưới cô vào cửa chứ.

Là bạn tốt nhiều năm, Lăng Thiệu Đường cũng biết, nếu theo cá tính của Hoàng Phủ Ngạn Tước, nếu hấn không yêu, tuyệt đối sẽ không vì chuyện liên hôn mà đồng ý kết hôn.

‘Vì cảm động với tình yêu sâu sắc của cậu, mình nói cho cậu biết một chuyện!’ Lăng Thiệu Đường lười biếng lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hấn, là bạn với nhau từ nhỏ đến lớn, hấn đương nhiên hiểu Lăng Thiệu Đường lưu hấn lại, nhất định là vì đã có chuyện quan trọng xảy ra.

‘Có chuyện gì?’

Lăng Thiệu Đường dôi mắt về phía Liên Kiều vừa đi khỏi, nói: ‘Chị của cô ấy, cái vị Giáng Đầu Sư ấy ... bị thương rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày: ‘Mặc Di Nhiễm Dung?’

Lăng Thiệu Đường gật đầu: ‘Xem ra, Ngạn Thương vẫn chưa đem chuyện này nói cho cậu biết, chắc là sợ Liên Kiều lo lắng đây mà!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý với cách nghĩ của Lăng Thiệu Đường, ‘Chuyện xảy ra thế nào?’

Lăng Thiệu Đường ngồi xuống một băng ghế gỗ, nhàn nhả tựa lưng vào ghế, ‘Cậu cũng biết mình trước giờ luôn để mắt đến những chuyện có liên quan đến Giáng Đầu Thuật, tối hôm qua lúc mình gọi điện cho Ngạn Thương mới biết là Mặc Di Nhiễm Dung vẫn luôn tìm người đã hạ Giáng Đầu với Liên Kiều. Chính là vào hai ngày trước, cô ấy chiêm bốc được có một Giáng Đầu Sư đang hạ Giáng, do đó tự mình cũng thi triển Giáng Đầu Thuật nhằm ngăn chặn, làm như vậy không những có cơ hội phá giải Giáng Đầu Thuật của đối phương mà quan trọng hơn là có thể tìm ra được Giáng Đầu Sư thần bí đó là ai!’

‘Nghe giống như là đấu pháp thuật ấy nhỉ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể tưởng tượng được, hai Giáng Đầu Sư cùng đấu pháp thuật với nhau thì sẽ như thế nào.

‘Đúng đó, chuyện này đúng là khó tưởng tượng phải không? Nghĩ thử xem, hai Giáng Đầu Sư, một người đang thực hiện Giáng Đầu, một người đang thực hiện giải Giáng, đương nhiên là có thắng có thua, đối

phương rõ ràng là cao thủ, Mặc Di Nhiễm Dung bị pháp thuật của đối phương làm cho bị thương, nghe nói trong một thời gian dài không thể thi triển Giáng Đầu Thuật được!’ Lăng Thiểu Đường điềm đạm nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, trong ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc ...

‘Người đó rốt cuộc là ai chứ? Ngay cả Mặc Di Nhiễm Dung cũng không phải là đối thủ của hắn sao? Ngạn Thương đã có manh mối gì chưa?’

Lăng Thiểu Đường nói: ‘Qua trận đấu tay đôi này, Mặc Di Nhiễm Dung cho rằng đối phương mà một phụ nữ, nhưng bởi vì Giáng Đầu Thuật mà đối phương luyện thuộc về loại chí âm, ý của Ngạn Thương là muốn cậu để ý những bạn bè phái nữ bên cạnh Liên Kiều, nhất là ... những người vừa mới quen biết!’

‘Vừa mới quen biết?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vô thức lặp lại câu nói của Lăng Thiểu Đường, một giây sau, ánh mắt chợt trở nên sắc bén ...

‘Chẳng lẽ là cô ta?’

‘Cậu biết người đó là ai sao?’ Lăng Thiểu Đường thấy vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước như vậy, biết trong lòng hắn nhất định đã có phương hướng.

‘Còn chưa chắc chắn lắm, mình sẽ điều tra sâu hơn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước như đã có chủ ý sẵn, trả lời.

Lăng Thiểu Đường gật đầu sau đó cũng nghi hoặc lắm bầm nói: ‘Thật kỳ lạ, Liên Kiều cô nhóc này tính tình ngây thơ, lòng dạ lại tốt, rất được người ta yêu mến, sao lại gây thù chuốc oán với ai được chứ? Theo tình hình này cho thấy, đối phương nhất định là nhắm vào Liên Kiều rồi. Vì vậy hoàn cảnh của Liên Kiều tương đối nguy hiểm đó!’

‘Mình sẽ để ý, Liên Kiều là mạng sống của mình, mình nhất định không để cô ấy có chuyện!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chém đinh chặt sắt nói.

‘Ngạn Tước ...’

Lăng Thiểu Đường thở dài một tiếng, ‘Mình biết, với năng lực của cậu hoàn toàn có thể bảo vệ Liên Kiều khỏi sự hãm hại của bất cứ người nào, nhưng cậu đừng quên, đối thủ lần này lại là Giáng Đầu Sư, nếu như thật sự cô ta dùng Giáng Đầu Thuật, bốn người chúng ta ai cũng không thể thắng được!’

Đôi mày của Hoàng Phủ Ngạn Tước càng cau chặt hơn, ý của Lăng Thiểu Đường hắn sao không hiểu được chứ, ngay cả Mặc Di Nhiễm Dung là Giáng Đầu Sư lợi hại như thế mà còn bị đối phương làm cho bị thương huống gì bọn họ chỉ là những người bình thường.

‘Bất kể ra sao mình cũng không để Liên Kiều bị tổn hại gì, cho dù là đối phương muốn tính mạng của Liên Kiều mình cũng có thể đem mạng mình ra đổi!’

Hắn nắm chặt nắm tay, ánh mắt vốn đang u ám khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc cách đó không xa liền trở nên hết sức dục dăng.

Lăng Thiểu Đường nhìn theo ánh mắt của hắn, cách đó không xa, Liên Kiều một tay khoác lấy tay Kỳ Hình, nét mặt tươi cười rạng rỡ đang đi quanh một chú ngựa, từ xa xa có thể nghe được tiếng cười lanh lảnh như chuông ngân của cô.

Một cô gái như vậy, rốt cuộc là ai lại nhẫn tâm muốn tổn thương chứ?

‘Ngạn Tước ...’

Lăng Thiểu Đường thu hồi tầm mắt của mình, nhìn lại Hoàng Phủ Ngạn Tước bằng ánh mắt nghiêm túc, nói: ‘Cậu phải nhớ, cậu còn có bọn mình, lúc cần thiết bọn mình sẽ không để cậu phải mạo hiểm!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ vai bạn tốt: ‘Cám ơn nhé, người anh em!’

Bầu không khí nồng đượm tình bằng hữu cao quý không gì có thể thay thế được ...

‘Này ...’

Cách đó không xa Liên Kiều nhìn thấy bọn họ liền vui vẻ kêu lớn, ‘Hai người đàn ông các anh vẫn còn chưa nói chuyện xong sao? Qua đây này ...’

Hai người đàn ông cùng nhìn nhau cười sau đó chia nhau đi về phía người phụ nữ yêu quý của mình.

‘Nha đầu, đây là con ngựa mà em chọn sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đi đến gần mới nhìn kỹ chú ngựa.

Đó là một con ngựa đã trưởng thành, thân thể cao lớn khỏe mạnh, trên người thuần một sắc lông đen, bốn chân khỏe mạnh đang mạnh mẽ gõ trên thảm cỏ, chỉ là ... xem ra đây là một chú ngựa còn chưa thuần.

Hắn còn tưởng Liên Kiều sẽ chọn một chú ngựa non lông trắng.

Liên Kiều thì hoàn toàn không biết những suy nghĩ của hắn, cô hào hứng nói: ‘Đúng đó, đây chính là con ngựa của em. Sao? Nó oách lắm phải không? Em vừa nhìn thấy nó là đã thích rồi!’

Lăng Thiệu Đường cũng bước đến, vỗ vỗ lưng chú ngựa sau đó nhìn về phía Liên Kiều: ‘Nha đầu, con ngựa này không thích hợp với em lắm đâu.’

Liên Kiều vừa nghe vậy liền bĩu môi phản đối: ‘Ai nói là không thích hợp chứ? Em cứ thích nó thôi, rất thích rất thích!’

‘Hình Nhi, em dẫn cô ấy đi nhìn thử con Tuyết Tung được không?’ Lăng Thiệu Đường nhìn Kỳ Hinh nhẹ giọng nói.

‘Xem rồi, nhưng Liên Kiều không thích nó mà cứ lựa chọn con này. Em quả thực là không cản nổi cô ấy!’ Kỳ Hinh vừa cười vừa nói.

Liên Kiều nghe vậy, vội lên tiếng: ‘Anh nói “Tuyết Tung” có phải là con ngựa màu trắng mang giòng máu hoàng tộc không? Con ngựa đó nhìn quá hiền lành, không thích hợp với em lắm, anh xem con này tốt biết mấy, cao to khí phách, đúng sở thích của em!’

280. Chương 285: Hoảng Sợ Ở Trường Đua (4)

‘Cao lớn mạnh mẽ thì không sai, nhưng loại ngựa ngày không dễ bị người ta thuần phục đâu, hơn nữa nó vừa được anh đầu giả mua về đây, thời gian huấn luyện rất ngắn, còn chưa kịp làm quen kỷ luật. Nếu như em nhất định chọn nó sẽ nguy hiểm lắm đó!’ Lăng Thiệu Đường giải thích rõ.

‘Nha đầu ...’

Vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đầy lo lắng, hắn dịu dàng nói: ‘Bây giờ em còn chưa rõ lắm tình hình của con ngựa này, như thế này đi, trước tiên chọn một con khác có được không? Anh cảm thấy con “Tuyết Tung” mà Thiệu Đường nói tốt lắm mà, đó là con vừa giành được giải thưởng của lần đua ngựa trước đây!’

Liên Kiều chu môi, vẻ mặt rất mất hứng, nói: ‘Không thèm, em chỉ thích con này!’

Nói xong liền đưa mắt nhìn chú ngựa mà Kỳ Hinh đang dắt trong tay, ánh mắt quyến luyến không rời.

‘Ngạn Tước, qua đây một chút ...’

Lăng Thiệu Đường thấy cô cố chấp như vậy, chỉ đành kéo Hoàng Phủ Ngạn Tước sang một bên, thấp giọng nói: ‘Tìm cách khuyên cô ấy đổi một con ngựa khác thôi, cậu cũng khá rành về ngựa, chắc cũng thấy được con ngựa này còn chưa thuần, cười nó không an toàn lắm đâu, mình sợ cô ấy sẽ bị thương!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe hắn nói vậy liền gật đầu đi đến bên cạnh Liên Kiều, nhẹ nhàng khuyên: ‘Nha đầu, như vậy đi, anh đi với em chọn một con ngựa khác, được không?’

‘Các anh thật phiền chết đi, con ngựa này tốt lắm mà, em cực kỳ ưa thích nó, không đổi đâu, không muốn đổi!’ Tính bướng bỉnh của Liên Kiều nhất thời trỗi dậy, cô chạy đến trước mặt chú ngựa, hai tay ôm chặt lấy người nó.

‘Liên Kiều, cẩn thận đó ...’ Kỳ Hinh kinh hãi kêu lên.

‘Nha đầu ...’

‘Chiiii...’

Ngay lúc này một chuyện tình linh phát sinh khiến mọi người ai nấy đều kinh hãi, chú ngựa rõ ràng là bị sợ hãi, mạnh mẽ dựng thẳng hai chân trước lên, đứng trên hai chân sau, miệng hí lên một tràng dài, chuyện xảy ra quá đột ngột khiến cho Liên Kiều không phản ứng kịp, té nhào trên mặt đất.

Thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước như một mũi tên chạy đến bên cạnh cô, mạnh mẽ kéo cô vào lòng mình che chở lấy cô còn Lăng Thiệu Đường thì vội chạy đến kéo con ngựa ra xa, cũng may là hắn phản ứng nhanh, bằng không khi con ngựa hạ chân xuống nhất định sẽ đạp trúng Liên Kiều.

Liên Kiều hai mắt mở to nhìn chú ngựa đang bị hoảng sợ, trong đôi mắt màu tím nhìn không rõ là sợ hãi hay là một tâm tình nào khác.

‘Nha đầu, để anh xem có bị thương ở đâu không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô không nói gì tưởng rằng cô bị chuyện vừa rồi dọa đến sợ hãi nói không nên lời, vội vàng đẩy cô ra, khẩn trương nhìn một lượt xem có vết thương nào hay không.

‘Ngạn Tước, cô ấy chắc là chỉ bị sợ hãi thôi!’ Kỳ Hinh thấy vậy, vội vàng lên tiếng.

‘Nha đầu, hôm nay đến đây thôi, đừng học nữa, anh đưa em về nghỉ ngơi thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm vai cô dịu dàng đứng dậy, vẻ mặt lo lắng nói.

Đang lúc mọi người chuẩn bị rời đi chợt nghe tiếng kêu có phần vui mừng của Liên Kiều...

‘Thật oách nha!’

Hả?

Lần này thì đến lượt ba người không biết nói gì.

Cái gì oách? Chắc không phải cô ấy bị dọa sợ đến ngốc rồi chứ?

‘Nha đầu, em ... không sao chứ?’

Lúc này Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự bị cô hù sợ, hắn xoay người cô lại đối diện với mình, nhìn thẳng vào mắt cô sau đó khẩn trương xem xét một lượt.

Liên Kiều đẩy vội Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, chạy như bay đến trước mặt chú ngựa.

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy động tác của cô, sợ đến tim sắp ngừng đập, vội vàng chạy theo sau.

Còn Lăng Thiệu Đường cũng sợ hãi kéo vội chú ngựa sang một bên.

‘Thiệu Đường, đừng kéo nó ra mà, nó là của em rồi mà!’ Liên Kiều bất mãn nhìn hắn rống lên.

Một câu nói của cô khiến ọi người đều toát mồ hôi lạnh ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì, kéo tay Liên Kiều dắt cô sang một bên, ‘Nha đầu, em đừng lấy con ngựa này!’

‘Sao vậy?’ Liên Kiều nhìn hắn, lòng càng bất mãn, sao ai cũng ngăn cản cô hết vậy chứ?

‘Ngoan ngoan nghe lời anh, được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước âu yếm nói: ‘Vừa nãy em cũng thấy rồi đó, con ngựa này tính rất nóng, bây giờ vẫn còn chưa thuần, em đến gần nó sẽ rất nguy hiểm!’

‘Có nguy hiểm gì đâu, vừa nãy là nó chào hỏi em thôi mà!’ Liên Kiều không đồng tình với cách nói của hắn, vừa lắc đầu vừa nói.

‘Cái gì mà chào hỏi chứ? Nếu như vừa nãy Thiệu Đường không kéo nó ra kịp thì em đã bị giẫm dưới chân nó rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sắp bị cô chọc tức chết, hắn lớn tiếng rống lên.

Liên Kiều bị tiếng rống bất thành tình hình này làm giật nảy mình, chu môi không dám lên tiếng nữa.

‘Ngạn Tước, chắc là vừa nãy cô ấy bị sợ hãi quá độ thôi, mình dắt con ngựa này về chuồng trước, đợi đến lúc tâm trạng của cô ấy hồi phục trở lại sau này lại đến chọn một con ngựa khác vậy!’ Lăng Thiệu Đường thấy vậy vội lên tiếng, vừa nói vừa ra hiệu ột nhân viên trường ngựa đến dắt con ngựa đi.

‘Bây giờ tâm trạng của em rất tốt mà, em đâu có sợ hãi gì đâu!’ Liên Kiều thấy nhân viên trường ngựa đang đi đến, vội vàng lên tiếng.

‘Nghe lời đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cúi xuống ra lệnh bên tai cô nhưng trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Khi Liên Kiều nhìn thấy nhân viên trường ngựa nắm lấy dây cương, cô tức tối giẫm chân, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng lẫn tiếc nuối như sắp bị người ta lấy đi một món đồ quý giá vậy.

Nhưng ngay lúc này ...

Chú ngựa đang lúc sắp bị nhân viên trường ngựa dắt đi chợt nổi hung tính, nó rất không nghe lời, bản tính không thuần lẩn nữa lại trỗi lên, miệng lại hí to một tràng, nó liều mạng vùng lên, chạy nhanh về hướng ngược lại.

Nhân viên trường ngựa bị con ngựa xô đứng không vững, đành buông tay, sợi dây cương cũng bị con ngựa lôi đi.

‘Ngựa, con ngựa của em ...’ Liên Kiều thấy con ngựa đã chạy thoát, sốt ruột kêu toáng lên.

Ai nấy đều sợ hết hồn.

‘Chuẩn bị ngựa cho tôi!’

Lăng Thiếu Đường không chần chừ, trực tiếp ra lệnh cho nhân viên trường ngựa chuẩn bị irth một con ngựa khác, hần muốn tự mình kéo con ngựa về.

Nghe vậy nhân viên vội vàng chuẩn bị ngựa.

Nhưng ...

Sự tình rất nhanh lại thay đổi, chú ngựa lại chạy trở về, xông vào giữa nhóm người.

‘Mọi người tránh ra, cẩn thận đó!’ Lăng Thiếu Đường kinh hãi vội thét lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng kéo Liên Kiều sang một bên còn Kỳ Hình cũng bị Lăng Thiếu Đường chặn ở trước mặt.

Đang lúc Lăng Thiếu Đường định nhân cơ hội này nắm lấy dây cương khống chế chú ngựa thì Liên Kiều đẩy mạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, cả người như một mũi tên xông ra.

‘Nha đầu ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng đuổi theo sau, trái tim vì lo lắng cho cô mà sắp vọt ra ngoài.

‘Đừng tiến đến, Liên Kiều, nguy hiểm lắm!’ Kỳ Hình cũng lo lắng đến không thở nổi.

Ai cũng không dám nghĩ đến tiếp theo sẽ là chuyện gì ...

Nhưng ...

‘Ngựa con, đừng chạy nữa!’

Liên Kiều rất nhanh chặn trước mặt chú ngựa, không chút sợ hãi hai tay vươn ra, lớn tiếng kêu lên.

‘Chiіііііі...’ Con ngựa đang lúc chạy đến gần cô đột nhiên nhấc hai chân trước lên, miệng phát ra một tràng tiếng hí.

‘Nha đầu, em làm gì vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kiêng kỵ gì nữa, kéo cô vào trong lòng, che chở cho cô trước vó ngựa. Mắt thấy chú ngựa sắp hạ chân xuống, hần vội vàng kéo cô tránh ra thì sự tình lại có biến hóa ...

281. Chương 286: Hoảng Sợ Ở Trường Đua (5)

Chú ngựa đột nhiên ghì chân sau lại, loạng choạng đạp chân trước và chân sau vào nhau, mũi phát ra một tràng tiếng thở gấp.

Nhìn thấy cảnh này ai nấy đều sửng sờ.

Liên Kiều thấy vậy, đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra, chạy về phía trước, đang lúc mọi người đều bị động tác của cô dọa đến toát mồ hôi lạnh thì Liên Kiều đã đặt bàn tay nhỏ nhắn lên đầu chú ngựa, đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào mắt nó.

‘Ngựa con, vừa nãy chắc là em cũng sợ lắm phải không? Sau này em là của chị rồi, bọn họ sẽ không dẫn em đi khỏi chị đâu!’

‘Chiiiiii...’

Rất kỳ lạ, lời của cô vừa thốt thì chú ngựa dường như có cảm ứng, nó nhẹ hí một tiếng như trả lời.

Không còn tính hung hăng như vừa nãy khiến mọi người sợ hãi nữa, bây giờ chú ngựa đứng yên lặng một chỗ.

‘Ngạn Tước, nhìn xem, ngựa của em, nó giống như là nghe hiểu lời em nói vậy!’ Liên Kiều thấy chú ngựa từ từ trở nên bình tĩnh lại, cô vui mừng kêu lên một tiếng.

‘Sao lại thế nhỉ?’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy vẫn còn nửa tin nửa ngờ nhưng một màn trước mắt này khiến hắn không khỏi chấn động.

Không chỉ là hắn, cả Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hinh cũng bị giật mình trước sự việc vừa xảy ra.

Liên Kiều càng vui vẻ hơn, cô nhón chân, cọ mặt mình vào mặt chú ngựa sau đó nhìn vào mắt nó nói: ‘Chị biết em nhất định cũng thích chị có phải không? Chính vì vậy mà em không muốn làm chị bị thương mà còn muốn làm bạn với chị, nhất định là như thế!’

Giọng nói của cô thật nhẹ nhàng, đôi mắt màu tím đọng đầy những tình cảm chân thật.

‘Nha đầu, mau lại đây, con ngựa này vẫn chưa thuần đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không dám có bất kỳ hành động lỗ mãng nào vì chỉ sợ mình làm gì đó kích động đến con ngựa thì không chừng sẽ làm Liên Kiều bị thương.

Ngay lúc này, Liên Kiều đang cách chú ngựa quá gần, gần như là mặt đối mặt.

‘Liên Kiều, nghe lời Ngạn Tước đi, nhanh chóng cách xa con ngựa ra, sẽ nguy hiểm lắm đấy!’

Lăng Thiệu Đường cùng Kỳ Hinh đều hết sức lo lắng, tuy nói là phản ứng của chú ngựa làm cho họ cảm thấy rất kỳ lạ nhưng ngựa dù sao cũng là súc vật, nó lại không phải người cho nên đối với con người mà nói, dù sao vẫn tiềm ẩn một loại nguy hiểm nhất định.

Liên Kiều chau mày, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng hai người kia, phản đối: ‘Bôn Bôn sẽ không làm gì nguy hiểm với em đâu, nó sẽ không làm em bị thương!’

‘Cái gì “Bôn Bôn”? Nhanh quay lại đây, nghe lời anh!’ Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không thôi lo lắng.

‘Bôn Bôn chính là con ngựa này, là cái tên mà em vừa mới nghĩ ra!’ Liên Kiều giải thích, ‘Nó muốn kết bạn với em!’

Câu nói vừa dứt thì đã nghe chú ngựa phát ra một tràng tiếng hí nho nhỏ, giống như là đồng tình với câu nói của cô, tiếp đó là những tiếng hừ nhỏ.

‘Bôn Bôn, em thích cái tên này không? Bởi vì vừa nãy chị thấy em chạy rất nhanh cho nên mới chọn cái tên này cho em đó!’ Liên Kiều đáng vẻ cực kỳ nghiêm túc nói chuyện với con ngựa.

‘Chiiiiii...’ Con ngựa lại hí lên một tiếng, sau đó ...

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, con ngựa tiến gần đến chủ động dấn sát mặt mình vào gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều, lại còn rất nhiệt tình liếm cô một cái, từng động tác cực kỳ ngoan ngoãn khiến người ta nhìn thấy liền yêu thích vô cùng.

‘Trời ạ ...’ Kỳ Hinh kinh ngạc kêu lên một tiếng, xoay sang nhìn Lăng Thiệu Đường.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng bị một màn này làm cho sững sờ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

‘Thiếu Đường, con ngựa này ... thật là chưa có thuần sao?’ Sau một lúc sững người vì ngạc nhiên, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới hoàn hồn, quay sang hỏi Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường cũng như rơi vào một đám mây mù, hần nói: ‘Con ngựa này nổi tiếng là khó huấn luyện, ngày đầu tiên đến trường ngựa đã đá bị thương một nhân viên ở đây, nhưng hôm nay ... sao lại có thể chứ?’

Tất cả mọi người đều chấn động, chỉ có Liên Kiều là vui vẻ hơn hết.

Cô thích thú sờ khắp người chú ngựa, vừa sờ vừa nói chuyện với nó.

Mà chú ngựa dường như cũng cực kỳ kiên nhẫn cùng thông hiểu, mắt nó nhìn vào mắt Liên Kiều, vẻ nóng nảy hung hăng lúc đầu dường như không còn chút nào.

Liên Kiều rất có cảm giác thành tựu, cô nhẹ vỗ lưng con ngựa, hưng phấn nói: ‘Bôn Bôn, em nói xem, chị có thể cưỡi em chạy một vòng được không? Nếu như chị ngồi lên lưng em, em có thấy khó chịu không?’

Lời của cô vừa nói dứt, từ miệng con ngựa chợt phát ra một tràng âm thanh, sau đó chân trước không di chuyển nữa mà từ từ khụy xuống ...

‘Bôn Bôn, em muốn chị cưỡi lên lưng em phải không?’ Liên Kiều trở mắt nhìn nó, hỏi.

‘Chiiii...’ Chú ngựa nghiêng đầu, hí lên một tiếng, sau đó đầu lại cúi xuống.

‘Không được đâu, chị chưa biết cưỡi ...’ Liên Kiều giống như đang cùng một người bạn thân nói chuyện, vừa nói vừa xua xua tay.

‘Chiiii...’ Trong miệng chú ngựa lại phát ra một tiếng hí nữa, đầu nó chạm nhẹ vào người Liên Kiều, một lần lại một lần.

‘Thôi được, tuy chị không hiểu ý em cho lắm nhưng chị biết em nhất định sẽ không làm chị bị thương, chị ngồi lên lưng em nhé!’ Liên Kiều không nói nhiều nữa, trực tiếp ngồi lên, cầm lấy dây cương ...

‘Nha đầu, không được đâu!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm nổi nữa, vội tiến lên chặn lại.

‘Chiiii...’ Chú ngựa thấy có người đến gần, đột nhiên trở nên nóng nảy.

‘Ngạn Tước ...’

Lăng Thiếu Đường vội bước đến kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, chặn hần lại: ‘Để Liên Kiều thử xem sao, cô ấy hình như có khả năng huấn luyện ngựa bẩm sinh đấy!’

‘Nhưng Liên Kiều chưa bao giờ cưỡi ngựa cả, lỡ như té xuống thì sẽ rất nguy hiểm!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng ngồi không yên nhìn về phía Liên Kiều cách đó không xa.

Liên Kiều thấy Liên Kiều cũng đã leo lên lưng ngựa, hần nhẹ giọng nói: ‘Con ngựa đó hình như không có ý làm Liên Kiều bị thương đâu, chúng ta cứ quan sát một lúc nữa đã!’

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chăm nhìn theo từng động tác của chú ngựa không dám chớp, lòng vẫn không buông lỏng tí nào ...

‘Thiếu Đường, cậu đối với ngựa rất quen thuộc, tình huống như hôm nay cậu đã từng thấy qua chưa?’

Lăng Thiếu Đường lắc đầu, ‘Đây là lần đầu tiên!’

Một câu nói này của hần càng làm lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lo lắng.

Ngược lại, Liên Kiều lúc này đang hết sức cao hứng ngồi trên lưng ngựa, hai tay cô hớn hờ vẫy về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, lớn tiếng gọi: ‘Ngạn Tước, xem này, em đang ngồi trên lưng ngựa này!’

‘Nắm chặt dây cương, cẩn thận một chút!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khản trương lớn tiếng đáp lại.

‘Yên tâm đi, Bôn Bôn rất nghe lời!’ Liên Kiều nói xong, một tay nắm lấy dây cương, một tay vuốt nhẹ bờm chú ngựa.

‘Liên Kiều, chân nhớ phải đạp lên bàn đạp!’ Lăng Thiếu Đường cũng lo lắng lớn tiếng gọi.

Liên Kiều gật đầu, hai chân đạp vững trên bàn đạp, nhẹ nhõm lên đầu con ngựa: ‘Bôn Bôn, chị không biết cưỡi ngựa đâu, em đừng làm chị ngã nhé, bằng không bọn họ sẽ cười bọn mình chết!’

282. Chương 287: Hoảng Sợ Ở Trường Đua (6)

‘Chiiii...’ Con ngựa lại hí lên một tiếng, chân trước bắt đầu giẫm trên bãi cỏ mấp còi sau đó tốc độ dần dần nhanh lên, bắt đầu đi về phía trước.

‘Hô hô ...’ Ngồi trên lưng ngựa Liên Kiều cảm thấy cực kỳ nhàn nhã, tâm trạng hào hứng vẫy tay về phía mọi người, ‘Nhìn xem này, Bôn Bôn mang em đi!’

Tất cả mọi người một lần nữa bị chấn động ...

Ai nấy đều không thể hiểu nổi, rốt cuộc là do con ngựa này có linh tính hay là do chính bản thân Liên Kiều ...

Trong lúc mọi người còn đang bàng hoàng suy nghĩ thì lại một màn nữa làm bọn họ kinh hoảng.

Chú ngựa mang theo Liên Kiều trên lưng, vừa nẩy đi chậm chậm vài bước giống như là sợ cô chưa quen với tốc độ mà té ngã, bây giờ lại đột ngột tăng tốc.

Điều này ngay cả người nuôi ngựa nhiều năm như Lăng Thiệu Đường cũng chưa từng chứng kiến qua.

Trông Liên Kiều thật đẹp, giống như một nữ tướng kiêu ngạo thắng trận trở về, vừa vui mừng reo hò vừa lớn tiếng kêu: ‘Ha ha, em biết cưỡi ngựa rồi, Bôn Bôn, em thật giỏi nha!’

Tiếng reo của Liên Kiều cùng tiếng vó ngựa vang vọng trên đồng cỏ bao la ...

‘Chuyện này ... rốt cuộc là thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chứng kiến từ đầu đến cuối, bây giờ trong lòng hắn không còn lo lắng nữa, thay vào đó là rất nhiều nghi vấn.

Lăng Thiệu Đường bước đến, nhìn thấy mọi chuyện vừa xảy ra hắn cũng cảm thấy vô cùng rầu rĩ, mặt ủ mày chau một lúc lâu mới lớn mật đặt giả thuyết: ‘Nói không chừng chuyện này là do Liên Kiều!’

‘Ý cậu là sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi lại, ánh mắt trước sau vẫn không rời khỏi bóng dáng của Liên Kiều một giây.

‘Mình nghi ngờ đây chính là năng lực bẩm sinh của Liên Kiều, một loại năng lực ... khiến cô có thể thuần hóa các loài động vật!’ Lăng Thiệu Đường suy nghĩ một lúc mới nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn hắn, ‘Mình lại không biết cô ấy còn có loại năng lực này!’

‘Nói không chừng chính bản thân Liên Kiều cũng không biết!’

Kỳ Hinh bước đến bên cạnh họ, tham gia vào câu chuyện, ‘Các anh cũng biết mà, gia tộc của Liên Kiều vốn tinh thông chiêm bốc và Giảng Đầu Thuật, mà trực giác của từng người trong gia tộc đương nhiên trở thành một loại năng lực có thể ảnh hưởng đến các vật hoặc loài vật khác nhau, theo em suy đoán, đây là lúc năng lực này phát huy tác dụng, điều này có thể chính Liên Kiều cũng không biết!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô phân tích có lý, gật đầu, ‘Có thể là như vậy, bằng không cũng không có cách nào giải thích tất cả những chuyện xảy ra hôm nay!’

‘Cho nên có thể nói ... sức mạnh từ trực giác của Liên Kiều không chỉ dùng để đoán đáp án thi cử hoặc là giải mã mã gì đó, mình nghĩ phần lớn năng lực của cô ấy chưa được phát huy đúng mức, cũng có thể nói, năng lực của cô ấy không chỉ nằm ở phạm vi chúng ta có thể biết được!’ Lăng Thiệu Đường suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp.

‘Cũng có thể!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn về phía Liên Kiều, thấy cô cưỡi ngựa hết sức hào hứng, trên môi cũng nở một nụ cười vui vẻ, ‘Bất kể ra sao, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được!’

Lăng Thiệu Đường gật đầu, sau đó thở dài một tiếng, nói với Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Ngạn Tước, mình thật không thể hình dung người phụ nữ của cậu rốt cuộc là người như thế nào ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười, không nói.

‘Hô ... Thật thoải mái! Mọi người có thấy không, Bôn Bôn của em quả thực là “thần mã” nha!’

Trên bàn ăn, Liên Kiều vẫn giữ nguyên nét hưng phấn, khua tay múa chân sinh động miêu tả lại quá trình cưỡi ngựa.

‘Được rồi được rồi, Bôn Bôn là “thần mã”, vậy cưỡi thần mã nửa ngày rồi, em chắc là đói lắm rồi phải không? Hoàng Phủ Ngạn Tước hết như đang dỗ con gái, vừa nói vừa chu đáo cắt bớt tết cho cô, sau đó đẩy cái đĩa về phía Liên Kiều.

Liên Kiều gật đầu, ‘Phải đó, em đói sắp chết rồi, ai ya ...’

Cô chợt như vừa nghĩ ra điều gì đó, vội đứng dậy định chạy ra ngoài.

‘Đi đâu vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cô lại.

Đúng là hết cách với nha đầu này, nghĩ cái gì là liền đi làm cái đó, không cẩn thận một chút là chạy mất hút ngay.

‘Bôn Bôn của em cũng chạy rất lâu rồi, nhất định cũng đói lắm, em đi cho nó ăn!’ Liên Kiều vội vàng nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, vô lực kéo cô rúc vào ngực mình, nhẹ giọng nói: ‘Yên tâm đi, Thiếu Đường đã sắp xếp người đi cho ngựa ăn rồi, em ngoan ngoãn ngồi đây ăn cơm đi!’

Liên Kiều nghe vậy vẫn không yên tâm, hỏi lại Lãng Thiếu Đường, ‘Người anh sắp xếp có phải là nhân viên trường ngựa lúc này không?’

‘Không phải, là người chuyên cho ngựa ăn!’ Lãng Thiếu Đường trả lời cô.

‘Ồ!’ Liên Kiều gật đầu, ‘Vậy thì tốt rồi, Bôn Bôn không thích người nhân viên trường ngựa lúc này đâu, bằng không sao nó lại đẩy ngã anh ta chứ, nhất định là anh ta từng đối xử không tốt với Bôn Bôn!’

‘Được rồi, Thiếu Đường tự biết sắp xếp thế nào cho ổn thỏa mà, bây giờ ăn cơm được chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng.

Liên Kiều lúc này mới yên tâm ngồi tận hưởng bữa trưa.

Trên bàn ăn bởi vì có Liên Kiều mà đầy tiếng cười nói vui vẻ.

‘Liên Kiều, em quả là rất giỏi đó, có thể trở thành người huấn luyện ngựa rồi đó!’ Kỳ Hinh vừa cười vừa nói.

‘Hi hi ... em cũng không biết nữa, không ngờ em học cưỡi ngựa lại nhanh như vậy!’

Liên Kiều vừa nói vừa nhìn Lãng Thiếu Đường, cười quỷ dị nói: ‘Anh thấy chưa, em nói học cưỡi ngựa làm sao mà phải học đến một tuần chứ! Thiếu Đường, chẳng lẽ anh phải học lâu như vậy mới biết cưỡi ngựa hay sao?’

Nói xong còn nghịch ngợm làm một cái mặt quỷ về phía hắn.

Lãng Thiếu Đường vẻ mặt quần bách, tức giận mà không nói được lời nào phản bác.

Cứ như vậy, một bữa cơm gần như trôi qua trong tiếng cười của Liên Kiều.

‘Ngạn Tước ... chân của em mỏi quá!’

Màn đêm dần buông, Liên Kiều vừa bước ra khỏi phòng tắm, cô vừa rẩy rẩy mái tóc ướt vừa đẩy cửa phòng sách, đáng vẻ lười biếng đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, nũng nịu nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đẩy xấp văn kiện trong tay sang một bên, tươi cười kéo cô vào lòng ...

‘Điên cuồng suốt một ngày giờ mới biết mệt sao?’ Trong giọng nói trầm thấp mang theo vô vàn trù ối cùng sững nịch, hấn bế bổng cô lên đi về phía sofa, đặt cô ngồi xuống sau đó nâng chân cô lên đặt lên đùi mình, chu đáo giúp cô massage.

‘Người ta vui mà ...’ Liên Kiều nằm hấn xuống sofa, cười híp mắt nói.

‘Nói rõ nhé, sau này dù có vui đến mấy cũng không được làm những chuyện khiến anh lo lắng như vậy nữa, nghe rõ chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm nay lưng liền toát mồ hôi lạnh.

‘Tuân lệnh!’ Liên Kiều nghịch ngợm đáp lời.

Nghe vậy mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước mới dần ra, cười hài lòng.

‘Ngạn Tước, lúc nào thì em mới có thể học bắn súng và đua xe đây?’ Liên Kiều chợt nhớ ra, ngồi dậy hỏi nhanh.

‘Nha đầu, cơm cũng phải ăn từng bữa, mấy kỹ năng này phải học từng cái từng cái một, hôm nay em mới vừa học cưỡi ngựa xong, nghỉ ngơi vài hôm rồi học môn khác cũng chưa muộn!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước khuyên cô.

Thật không có cách gì với cô nhóc này, không biết mệt hay sao chứ!

283. Chương 288: Vết Thương Của Mặc Di Nhiễm Dung

Liên Kiều suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Cũng đúng, em còn phải cùng Bôn Bôn bồi dưỡng tình cảm, nó thật sự là thần mã nha!’

‘Bôn Bôn đúng là rất hợp với em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đồng ý với cô điểm này.

‘Vậy ngày mai em lại đến trường ngựa!’ Liên Kiều hưng trí bừng bừng, nói ngay.

‘Ngày mai anh có một cuộc họp rất quan trọng, không đi được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

‘Không sao, em tự đi là được!’ Liên Kiều xua tay.

‘Không được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát.

Liên Kiều sững sờ, ‘Sao vậy? Em cũng đâu phải đứa trẻ, em không đi mất được đâu!’

‘Mấy ngày nay em tốt nhất là ngoan ngoãn ở nhà cho anh, nếu em muốn ra ngoài thì đợi anh về cùng đi với em!’ Nét mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút ngưng trọng, nói.

‘Tại sao chứ?’ Liên Kiều càng nghe càng không hiểu.

‘Vì sự an toàn của em thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ hơi hột đáp một câu, hấn cũng không muốn giải thích quá nhiều, chính là vì sợ cô lo lắng.

Liên Kiều sững sờ, nhất thời không hiểu ý hấn muốn nói gì.

‘Được rồi, cũng muộn lắm rồi, em chơi một ngày chắc là mệt lắm rồi, đi ngủ sớm đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô vào lòng dịu cô đứng dậy vừa nói.

Liên Kiều chu môi, vẻ mặt đầy thất vọng, cố hỏi: ‘Ngạn Tước, không thể thương lượng sao?’

Bàn tay to lớn khẽ vỗ lên đầu cô đầy thương yêu, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, ‘Ng Sloan, đi ngủ thôi!’

Nói xong bế bổng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Liên Kiều vẫn còn chìm trong sự hưng phấn vì tìm được chú ngựa yêu quý nên không hỏi gì thêm nhưng đôi mắt xinh đẹp cứ nhìn gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước không chớp, cô gần như có thể cảm nhận được có chút lo lắng mơ hồ nào đó.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ...

‘Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?’

Ánh mặt trời ban trưa rực rỡ chiếu xuống căn biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Thương, rọi thẳng vào căn phòng khác, Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa bước vào cửa liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

‘Anh hai, anh biết cả rồi sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa mời hân ngồi vừa rót trà mời anh mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, ‘Thiếu Đường có nói đến chuyện này cho nên hôm nay anh mới tới đây để hỏi cho rõ ràng.’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe vậy, nhẹ giọng kể: ‘Chuyện này chắc cả đời em cũng không thể quên được, em rốt cuộc cũng biết giữa sự đáng sợ trong cuộc đấu giữa những Giáng Đầu Sư!’

‘Chị của Liên Kiều, Mặc Di tiểu thư bị thương thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày hỏi.

Vừa lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương định lên tiếng trả lời thì một giọng nói giục giã đã vang lên ...

‘Vết thương trên người tôi không có gì đáng ngại, Hoàng Phủ tiên sinh, chắc ngài sẽ không đề cập chuyện này với Liên Kiều chứ?’

Ngẩng đầu lên nhìn, người vừa lên tiếng chính là Mặc Di Nhiễm Dung!

Dưới sự dìu đỡ của người làm, cô chậm chậm bước xuống thang lầu, nhưng trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, tình trạng của cô không hề lạc quan tí nào.

Trên gương mặt xanh xao gần như không có chút máu, ngay cả đôi mắt màu tím vốn long lanh như của Liên Kiều giờ cũng có chút ảm đạm thất sắc, cả người như nhàn liêu trong gió, không biết một giây phút sau sẽ bị thổi đến nơi nào.

Sao lại như thế được? Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước tràn đầy nghi hoặc lẫn lo lắng.

‘Nhiễm Dung, sao em lại xuống lầu chứ? Em nên ở trong phòng nghỉ ngơi cho thật tốt mới phải!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn thấy cô liền bước nhanh đến dìu cô, giọng nói đầy ôn nhu mang theo một chút trách móc.

Mặc Di Nhiễm Dung cười yếu ớt: ‘Hoàng Phủ tiên sinh hôm nay đến đây nhất định là vì chuyện của em gái em rồi, em nghĩ có một số chuyện vẫn là em tự kể lại thì hay hơn!’

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương xẹt qua một tia đau lòng, hân cẩn thận dìu cô đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, đôi tay rần rở vịn chặt lấy vai cô để lồng ngực mình trở thành điểm tựa cho cô dựa vào, nhờ vậy mà Mặc Di Nhiễm Dung có thể ngồi thoải mái một chút.

Nhìn thấy một loạt hành động lưu loát này của Hoàng Phủ Ngạn Thương, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước đã hai năm rõ mười, hân biết lần này người em trai này của mình thật sự đã động lòng với cô gái trước mặt, hay nói cách khác, chỉ có người con gái như vậy mới có thể khiến em trai mình động lòng chẳng, chỉ có điều, hân không khó nhận ra Mặc Di Nhiễm Dung luôn cố tỏ ra thờ ơ với Ngạn Thương, xem ra, nếu hai người muốn chính thức đến được với nhau còn cần thêm một chút thời gian nữa.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’ Mặc Di Nhiễm Dung mở lời trước, ‘Em gái tôi gần đây thế nào?’

‘Yên tâm đi, Liên Kiều rất khỏe!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đáp lời cô, ‘Chỉ có điều tôi không hiểu cho lắm những chuyện đã xảy ra với Mặc Di tiểu thư!’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Thực ra nếu như Hoàng Phủ tiên sinh hôm nay không đến đây, tôi cũng sẽ đi tìm ngài, bởi vì ... Liên Kiều hiện nay đang nằm trong hiểm cảnh.’

‘Rốt cuộc là có chuyện gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, lòng đột nhiên giống như bị một bàn tay to bóp chặt lấy, cực kỳ khổ sở!

‘Người đó đã chọn đúng Liên Kiều làm mục tiêu công kích rồi!’ Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung cực kỳ suy yếu, cả hơi thở cũng hết sức yếu ớt giống như tùy thời có thể ngắt đi lúc nào không hay vậy.

Mây Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt hơn, ‘Mục đích của người đó là gì?’

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Tôi không biết vì sao cô ta lại muốn nhắm vào Liên Kiều, hai ngày trước trong lúc chiêm bốc, tôi vẫn luôn cảm thấy tâm thần không yên, sau cùng bị tôi phát hiện ra cô ta đang thi triển Giáng Đầu Thuật, mà đối tượng lại chính là Liên Kiều. Thấy vậy, tôi chỉ còn cách lập tức dùng Giáng Đầu Thuật đối phó, không ngờ, kết quả lại thế này!’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng cảm thấy bất an, cái loại cảm giác này trước đây đã từng xuất hiện qua một lần, năm đó hần mười tám tuổi, cũng chính là buổi tối hôm cha mẹ của Thiên Dục đều bị sát hại.

Mà hôm nay, cái cảm giác này lại bởi vì sự an nguy của Liên Kiều mà xuất hiện trở lại.

‘Mặc Di tiểu thư, nếu nói về Giáng Đầu Thuật, tính trong cả nước Mã Lai, có thể nói công lực của cô là cao nhất, vậy mà ... xem tình hình trước mắt, Giáng Đầu Thuật của đối phương không hề yếu kém chút nào!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng, ‘Từ trước đến nay đều vậy, đạo ột thước ma ột trượng, Giáng Đầu Thuật mà đối phương sử dụng là Tà Linh Thuật, loại Linh Giáng này vốn là cấm kỵ của những Giáng Đầu Sư thông thường!’

‘Đối với Giáng Đầu Thuật của đối phương, Mặc Di tiểu thư có nhận xét thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra vẻ vô lực trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Giáng Đầu Thuật của người này ... vượt qua tôi tuyệt đối!’

Vừa nói dứt câu này, trên gương mặt trắng bệch của Mặc Di Nhiễm Dung càng lộ vẻ yếu ớt như cánh hoa trong gió khiến người ta nhìn mà không khỏi thấy đau lòng.

‘Nhiễm Dung, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của em là dưỡng cho tốt cơ thể, hồi phục sức khỏe, như thế mới có thể giúp em gái ngăn chặn những hành động của đối phương!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy cô như vậy, lòng đau như dao cắt.

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Thương thể của em không phải cứ nằm nghỉ ngơi là có thể hồi phục, anh cũng biết là em bị trúng Giáng Đầu, thân thể của em không phải dựa vào thuốc hoặc nghỉ ngơi mà có thể khỏe lại được!’

‘Cái gì? Mặc Di tiểu thư cũng bị trúng Giáng Đầu Thuật sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sốt hỏi.

‘Đúng vậy!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương đáp lời thay cô, ‘Giáng Đầu Thuật của đối phương cực kỳ âm độc, ngay cả bản lĩnh như Nhiễm Dung cũng không tránh khỏi bị trúng Giáng Đầu của đối phương, chỉ là, cũng chính vì như vậy mới ngăn chặn được hành động của đối phương lúc đó!’

284. Chương 289: Bày Tỏ (1)

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, cất lời: ‘Giáng Đầu Thuật mà đối phương sử dụng có thuộc tính tà ác, tuy rằng lúc thi triển Giáng Đầu Thuật không thành công nhưng đó chỉ là tạm thời mà thôi, cô ta trước sau gì cũng sẽ ra tay đối phó với Liên Kiều lần nữa!’

‘Có cách nào có thể bảo đảm sự an toàn của Liên Kiều không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngay.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài nên biết Giáng Đầu Thuật trước giờ là phòng cũng vô ích, nếu như một Giáng Đầu Sư có lòng muốn hạ giáng với anh, cho dù là cách xa nghìn trùng anh cũng không thoát được, nhưng ... tất cả các loại Giáng Đầu Thuật đều có một điểm chung ...’

Mặc Di Nhiễm Dung nói đến đây, giống như đã mất quá nhiều sức liền phồng thở dốc một hồi.

‘Mặc Di tiểu thư, cô không sao chứ?’

Vốn tính tử mỉa, Hoàng Phủ Ngạn Tước dễ dàng phát hiện ra bàn tay cô đang run, tin chắc là đối phương làm tổn thương đến thân thể cô rất nghiêm trọng.

Nhìn thấy tình hình này, hắn càng lo lắng cho sự an nguy của Liên Kiều gấp bội.

Là một Giáng Đầu Sư đầy quyền lực và bản lĩnh như Mặc Di Nhiễm Dung mà còn không có biện pháp đối phó, vậy ...

‘Tôi không sao ...’

Đợi hơi thở của mình ổn định trở lại, Mặc Di Nhiễm Dung mới nói tiếp, ‘Khi một Giáng Đầu Sư muốn hạ Giáng Đầu với một đối tượng nào đó, nhất định phải có trong tay một món đồ nào đó có liên quan đến đối tượng đó, chẳng hạn như máu hoặc tóc hoặc móng tay chẳng hạn, đây chính là điểm giống nhau của tất cả các loại Giáng Đầu Thuật. Vì vậy để tránh cho Liên Kiều bị trúng Giáng Đầu, cách duy nhất là nghiêm cấm tiếp xúc với người lạ, đặc biệt là phái nữ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy, có chút trầm tư, gật đầu, ‘Không có vấn đề gì, tôi sẽ luôn mang cô ấy bên mình!’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe hắn thẳng thắn nói như vậy, trong lòng cũng được an ủi rất nhiều, cô cười, nghiêm túc nói ‘Hoàng Phủ tiên sinh, cảm ơn ngài tình nguyện làm việc này vì em tôi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước điềm đạm cười, ‘Liên Kiều là vợ của tôi, bảo vệ cô ấy không phải chịu bất cứ tổn thương nào là trách nhiệm của tôi, cũng là chuyện đương nhiên thôi!’

‘Chỉ mong chúng ta có thể bình an vượt qua ải này!’

Trên gương mặt xanh xao của Mặc Di Nhiễm Dung có thêm một tia lo lắng, sau đó mới nhẹ giọng thì thào, ‘Không biết đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào nữa ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chìm trong những suy nghĩ của riêng mình ...

Trong văn phòng tổng giám đốc của Hoàng Phủ tài phiệt, chiếc điều hòa đang phả từng luồng không khí mát rượi khắp phòng. Ngồi nơi chiếc ghế tổng giám đốc, Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm mặc nhìn phần văn kiện trên tay.

‘Đây là toàn bộ thông tin sao?’

Lật phần văn kiện đến đến trang cuối cùng, xem xong hắn mới trầm tư hỏi.

“Dạ phải, Hoàng Phủ tiên sinh, những thông tin có liên quan đến người này toàn bộ đều ở đây!”

“Ra ngoài đi!” Trên mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước lộ rõ nét suy tư.

“Dạ!”

Cửa văn phòng được người nhân viên vừa bước ra cẩn trọng khép lại.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa rơi trên phần văn kiện, trong đôi mắt đen như chim ưng dần có chút thay đổi.

“Cloris, còn gọi là Dodo, 23 tuổi, là con nuôi của nữ công tước Williams, thuộc hoàng thất nước anh, quốc tịch Anh, nguyên quán.... Mã Lai...”

Trang cuối cùng là những hình ảnh có liên quan đến cô ta, còn có một số thông tin giới thiệu về cô ta.

Trong tài liệu, chín mươi phần trăm những thông tin của cô gái này đều là do cô tự nói với người khác, còn những thông tin có liên quan đến tuổi thơ cũng như gia đình của cô ta vô cùng ít ỏi, nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước biết, đây đã là những thông tin đầy đủ nhất có thể thu thập được bởi vì hắn đã phái một nhóm đặc biệt đi điều tra những thông tin này, năng lực của họ hắn hoàn toàn tin tưởng.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên vô cùng sắc bén, hắn nhìn lại một lần nữa tại chỗ ‘23 tuổi’, trầm tư thật lâu, sau đó mới nhắc điện thoại lên, tìm trong danh bạ sau đó âm thầm....

“Ông nội, con là Ngạn Tước, có chuyện này con muốn hỏi ông một chút....”

Bữa cơm chiều trong ‘Hoàng Phủ’ vừa mới bắt đầu thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã trở về ‘Hoàng Phủ’, đây có thể coi như là ngày hấn tan tầm sớm nhất từ trước đến giờ, cả một ngày, hình bóng của Liên Kiều cứ quần quanh trong đầu hấn, không cách nào xua đi được.

Vốn tưởng rằng khi về đến nhà, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy sẽ là Liên Kiều như một cánh bướm chập chới bay tới sà vào lòng hấn, nhưng ngược lại, đón hấn lại là ánh mắt lo lắng của Triển Sơ Dung và một đám người làm.

“Mẹ à? Có chuyện gì vậy? Liên Kiều đâu?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa cởi áo vest đưa cho người làm vừa hỏi Triển Sơ Dung, vốn tâm tư cắn chặt hấn ngay lập tức cảm nhận được trong ánh mắt của Triển Sơ Dung có chút lo lắng dù bà chưa lên tiếng.

“Ngạn Tước à, con về rồi sao, Liên Kiều nha đầu này cũng không biết sao nữa, từ trường học trở về đến giờ cứ rầu rĩ không vui, cơm tối cũng không ăn được mấy miếng, hỏi gì con bé cũng không nói, thật khiến ta lo lắng chết được!” Nhìn dáng vẻ này của Triển Sơ Dung rõ ràng là bà đang rất lo lắng, ngay cả ngữ điệu cũng trở nên gấp gáp, nói một tràng không nghỉ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi giật mình, hấn hỏi ngay, “Cô ấy đâu?”

“Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân đang ở trong vườn hoa!” Quản gia Lâm tỷ vội trả lời hấn.

“Ừ!” Tuỳ tiện đáp một tiếng, Hoàng Phủ Ngạn Tước quay sang nhìn Triển Sơ Dung, an ủi bà: “Mẹ, giờ con đi xem Liên Kiều một chút, mẹ không cần lo lắng!”

“Được, con mau đi đi!” Triển Sơ Dung vội thúc giục.

Trong vườn hoa, các loài hoa đang đua nhau khoe nở, nhất là nơi trồng loài hoa Mỹ Nhân Anh, cánh hoa màu lam trải khắp một khoảng đất lớn như những đợt sóng biển mang đầy sâu muộn khiến người ta đắm chìm trong đó.

“Liên Kiều, chị đang làm gì vậy?”

Ở một khoảnh đất gần biển hoa Mỹ Nhân Anh màu lam, Liên Kiều đang cầm trong tay một dụng cụ gì đó nhìn như cái xẻng, nhìn động tác giống như đang trồng một cái gì đó, nhìn động tác của cô mà Hoàng Phủ Anh cảm thấy hết sức nghi hoặc.

Liên Kiều quay đầu lại nhìn cô, ánh nắng sắp tàn của buổi hoàng hôn chiếu nghiêng trên gương mặt xinh xắn của cô khiến cô càng bội phần xinh đẹp.

“Anh Anh, là em sao?”

Hoàng Phủ Anh gật đầu, cô khụy gối ngồi xuống nhìn vào những hạt giống mà Liên Kiều đựng trong một chiếc thùng gỗ, không kìm được sự tò mò, lên tiếng hỏi: “Đây là hạt gì?”

Liên Kiều cực kỳ hãnh diện cười nói: “Đây là hạt Liên Kiều nha!”

“Hạt Liên Kiều? Chị....”

Hoàng Phủ Anh chỉ tay về phía mảnh đất sau đó lại chỉ về phía Liên Kiều, nhất thời cô vẫn chưa hiểu ý Liên Kiều muốn nói gì.

“Thế nào? Cool lắm phải không? Người khác thì thích trồng hoa trồng cỏ, chị thì không thích mấy thứ tầm thường đó đâu, không có chút sáng tạo nào hết, trồng Liên Kiều hay biết mấy, nhìn nó là biết ngay chủ nhân của mảnh vườn này là ai, hơn nữa, cây Liên Kiều còn có tác dụng thanh nhiệt giải độc nữa chứ!”

Liên Kiều vừa nói bàn tay nhỏ nhắn vừa đưa lên quệt mồ hôi trên mặt, ngay lập tức một vệt bùn liền dính trên vầng trán thanh khiết của cô.

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy liền sững người, sau đó nhìn lại chiếc thùng gỗ đang đựng đầy hạt Liên Kiều, thật lâu sau đó mới đưa tay chỉ một vòng quanh những mảnh đất trống trong khu vườn hoa rộng lớn đã được những người làm vườn xử lý sạch sẽ....

“Liên Kiều, chẳng lẽ những mảnh đất này đều phải trồng loại cây này sao?”

Liên Kiều đứng thẳng dậy, gật đầu, “Đúng đó, sau này ngoại trừ Mỹ Nhân Anh của em, những chỗ khác đều thuộc về vườn Liên Kiều!”

285. Chương 290: Bày Tổ (2)

Ánh mắt Hoàng Phủ Anh chợt tối lại, cô vội vàng hỏi: ‘Ai cho phép chứ?’

Liên Kiều nghe câu hỏi này của cô, sững sờ một lúc mới lên tiếng nói: ‘Đương nhiên là Ngạn Tước rồi!’

‘Không thể nào! Anh hai sẽ không đem cả khu vườn lớn này cho chị đâu, với lại còn cho phép chị trồng cái loại cây xấu xí kia nữa!’ Hoàng Phủ Anh chợt giận dữ nói.

‘Anh Anh, em sao vậy? Liên Kiều đâu phải là loại cây xấu xí lắm đâu, em đừng nói nó như vậy!’

Liên Kiều nghe cô nói vậy, trong lòng không hiểu sao rất khó chịu, có cảm giác như có người đang ở trước mặt cô mà chê cô xấu vậy.

‘Em không cần biết, nếu như chị thật sự muốn trồng loại cây này, vậy thì trồng cách xa Mỹ Nhân Anh của em một chút, tóm lại là em không muốn ở bên cạnh Mỹ Nhân Anh có bất kỳ loại cây tầm thường nào.’

Hoàng Phủ Anh cảm thấy mình quả thật không thể chịu nổi nếu như cạnh mảnh vườn của mình lại trồng một loại cây thuốc gì đó, thật là khó tin.

Quan trọng nhất là, mảnh vườn trồng Mỹ Nhân Anh này là do anh hai đích thân tặng nó cho cô, bởi vậy đối với mảnh vườn này, Hoàng Phủ Anh càng có tâm lý ỷ lại, cô không cho phép người nào hoặc chuyện gì phá hỏng cảnh quan nơi đây.

Lòng Liên Kiều như bị cái gì đó chặn lại, ‘Anh Anh, nơi đây là vườn hoa của chị, chị muốn trồng cái gì thì trồng cái đó thôi!’

‘Chị nói anh hai thật sự đem mảnh vườn này tặng cho chị sao?’ Giọng Hoàng Phủ Anh run run hỏi.

Liên Kiều gật đầu, ‘Đúng đó, là chính miệng Ngạn Tước đồng ý với chị cho nên chị mới kêu người làm vườn cuốc đất sạch sẽ đó!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy, lòng đột nhiên chìm xuống, chìm xuống mãi như rơi xuống một cái động không đáy ...

‘Anh Anh, em ... sao vậy?’ Liên Kiều thấy sắc mặt cô chợt trở nên xanh xao, vội quan tâm hỏi.

‘Không sao ...’

Hoàng Phủ Anh cắn môi phun ra một câu nhưng chỉ nói được hai chữ, nước mắt đã bắt đầu rơi xuống ...

‘A...’ Một giọt nước mắt của cô rơi xuống trên mu bàn tay của Liên Kiều, khiến cô kêu lên một tiếng ...

Vội ném chiếc xẻng trong tay xuống, cô hoảng hốt chạy đến bên cạnh Hoàng Phủ Anh giúp cô lau nước mắt, ‘Anh Anh, đang yên đang lành sao lại khóc chứ? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?’

Dáng vẻ của Hoàng Phủ Anh trông hết sức đau lòng, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt dây từng giọt từng giọt rơi xuống khiến Liên Kiều nhìn thấy mà hoảng hốt.

‘Anh Anh, em đừng khóc nữa được không? Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?’ Cô gấp đến độ không đợi nổi nữa rồi.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đáy mắt lộ ra vẻ phức tạp và uỷ khuất....

“Anh hai đã từng nói với em, vườn hoa này của em là độc nhất vô nhị, hôm nay anh ấy lại đem một mảnh vườn lớn như vậy tặng cho chị, anh ấy..... anh ấy....”

“Ồ, chị hiểu rồi!” Liên Kiều ngắt lời cô, ra vẻ đã hiểu, nói: “Em cho rằng Ngạn Tước nói mà không giữ lời có phải không?”

Hoàng Phủ Anh thút tha thút thít, gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Liên Kiều nhìn thấy cô như vậy, nghĩ mãi cũng không hiểu ý cô là thế nào, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thực ra nếu em thích vườn hoa này như vậy, vậy chị cũng đem phần của chị tặng lại cho em, chỉ là một mảnh vườn thôi mà, cũng đâu phải cái gì quan trọng lắm đâu!”

Cô thật không hiểu nổi, vì một mảnh vườn hoa mà có thể làm cho Anh Anh khóc đến mức này, quả đúng là ngoài sức tưởng tượng.

Nào hay, Hoàng Phủ Anh không có vẻ gì là cảm động trước hành động của Liên Kiều, ngược lại còn trừng đôi mắt đẹp vẫn còn đọng đầy nước mắt nhìn cô: “Liên Kiều, sao trước giờ em không nhận ra chị xấu tính như vậy chứ? Lời chị vừa nói lúc nãy là có ý gì? Chẳng lẽ là đang khoe khoang với em rằng anh hai thương chị như thế nào sao? Hay là muốn khoe chị đang hạnh phúc cỡ nào chứ?”

“Anh Anh, em....” Liên Kiều không ngờ cũng không hiểu sao đột nhiên Hoàng Phủ Anh lại tức tối như vậy, nhất thời cũng sững sờ không biết nên nói gì.

Lời của cô rốt cuộc là có ý gì? Mình là đang khoe khoang sao? Mình chẳng qua chỉ là hôm nay tâm trạng không được vui nên mới muốn đến vườn hoa này trồng mấy cây Liên Kiều mà thôi, thế nào mà lại biến thành ‘khoe khoang hạnh phúc’ chứ?

Thật khó hiểu nha....

Hoàng Phủ Anh thấy cô không nói gì, cơn tức càng lớn hơn, nói tiếp: “Thôi bỏ đi, chị muốn trồng cái gì thì trồng cái đó đi, dù sao sau này em cũng sẽ không đến mảnh vườn Mỹ Nhân Anh này nữa. Chị muốn cả cái vườn hoa này cũng được!”

Nói xong liền xoay người rời đi.

“Anh Anh....”

Liên Kiều nghe cô nói vậy trong lòng hết sức bối rối, cô chạy lên nắm lấy cánh tay của Hoàng Phủ Anh, dè dặt hỏi: “Vì sao em không cần mảnh vườn Mỹ Nhân Anh này nữa? Vì sao em không muốn trở lại vườn hoa này nữa? Chẳng lẽ em quên chúng ta đã từng ở đây tâm sự rất vui vẻ hay sao? Chính vì như vậy nên chị mới muốn chọn một mảnh vườn gần mảnh vườn Mỹ Nhân Anh của em để trồng một loại thực vật thuộc về chị, như vậy em cũng có thể đến mảnh vườn của chị để tâm sự mà....”

Có trời mới biết, những lời này cô nói từ những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình, cô thật thích nằm trong vườn hoa tâm sự với Anh Anh.

Hoàng Phủ Anh nghiêng đầu, giấy bàn tay của Liên Kiều đang nắm tay mình ra, trên mặt đầy vẻ khó chịu....

“Liên Kiều, chị có biết không, con người chị như vậy khiến lòng em rất mâu thuẫn, em rất muốn hận chị, nhưng lại hận không được, em muốn tiếp xúc thân mật với chị, cũng làm không được, em không biết em nên dùng tâm tình gì để đối mặt với chị. Nhưng hiện giờ em rất rõ, em không muốn nhìn thấy chị chút nào hết, đơn giản vậy thôi!”

Liên Kiều nghe vậy, đôi mắt màu tím vụt mở to nhìn cô trân trân, một lúc sau mới đi đến trước mặt Hoàng Phủ Anh, cao giọng nói: “Anh Anh, những lời này của em rốt cuộc là có ý gì chứ? Tại sao em phải hận chị? Trước nay chị chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em mà!”

“Chẳng lẽ em không nên hận chị sao? Nếu như chị không xuất hiện thì người mà trong lòng anh Ngạn Tước yêu thương nhất vẫn là em, nếu như không có chị, anh Ngạn Tước vẫn sẽ đối xử với em rất tốt, rất tốt, chính bởi vì có chị nên toàn bộ sự chú ý của anh ấy đều đặt hết trên người chị, trong mắt anh ấy về sau không còn có em nữa!”

Hoàng Phủ Anh cũng cao giọng nói một tràng, trong đôi mắt xinh đẹp cũng đầy nước mắt.

Một chuỗi những lời trách cứ này của cô khiến cho Liên Kiều càng thêm khó hiểu....

“Anh Anh, em đang nói cái gì chứ? Chị có xuất hiện hay không cùng với những chuyện em nói có liên quan với nhau sao? Em là em gái của Ngạn Tước, còn chị thì là vợ của Ngạn Tước, chuyện này.... chuyện này.... làm sao giống nhau được chứ?”

“Trước giờ em đều không muốn làm em gái của anh ấy, với lại.... em vốn không phải là em gái của anh Ngạn Tước!”

Tâm trạng của Hoàng Phủ Anh có chút kích động, vốn thường ngày rất dịu dàng mềm mỏng lúc này lại lớn tiếng rống lên, “Chuyện mà em thực sự muốn làm chính là.... làm vợ anh ấy! Chị nghe rõ chưa?”

Hả???

Liên Kiều thực sự ngây ngốc tại chỗ rồi, cô há hốc miệng ngơ ngác nhìn Hoàng Phủ Anh.

Cái.... Cái gì?

Cô ấy muốn làm vợ Ngạn Tước?

“Em, em....” Liên Kiều chấn động lẫn kinh ngạc nói không nên lời chỉ biết dùng tay chỉ về phía Hoàng Phủ Anh, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

286. Chương 291: Bày Tỏ (3)

Bầu không khí trong chớp mắt trở nên lạnh như băng, không còn chút tiếng động nào.

Đôi mắt đen sắc bén như mắt chim ưng của Hoàng Phủ Ngạn Tước rơi trên người Hoàng Phủ Anh, quét một lượt như đánh giá lại giống như đang suy nghĩ điều gì đó, trên gương mặt anh tuần lộc rõ nét trầm tư, đôi mày dường như cũng đang cau lại.

‘Anh, anh ...’

Ánh mắt Hoàng Phủ Anh tràn đầy hoảng loạn, cả người như không đứng vững, ngay cả ngón tay cũng dường như đang phát run.

‘Anh Anh, em ...’

‘Xin ... xin lỗi anh hai, em ... em cảm thấy không được khỏe lắm, em đi trước!’

Hoàng Phủ Anh hoảng hốt ngắt lời của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vừa dứt lời liền vội vã rời đi thật nhanh.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không đuổi theo cô mà chỉ đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn dần mất hút trong tầm mắt, nét trầm tư trên gương mặt anh tuần càng rõ rệt.

‘Ngạn Tước ...’

Liên Kiều cũng không ngờ là Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ đột ngột xuất hiện ở đây, nhất thời cũng ngơ ngác không phản ứng kịp, một lúc sau cô mới hoàn hồn tiến đến níu lấy áo của hắn, ánh mắt có chút không được tự nhiên hỏi: ‘Anh Anh, em ấy ... anh có cần đi xem một chút không?’

‘Anh Anh không sao đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay vò vò mái tóc mềm mại của cô, ‘Bây giờ nhìn thấy anh con bé sẽ rất ngượng ngùng, cứ để từ từ đi!’

‘Nhưng mà ... nhưng mà em thấy tâm trạng của em ấy không được tốt lắm!’ Liên Kiều cắn cắn môi, nhớ lại một màn vừa rồi, lòng bất chợt ần ần đau.

Nói thực lòng, cô rất dễ tâm, vô cùng dễ tâm. Là phụ nữ, ai mà không mong muốn chồng mình là của riêng mình. Liên Kiều cũng vậy thôi, cô hy vọng Ngạn Tước của cô sẽ không bị người phụ nữ khác dòm ngó đến.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dường như cũng nhìn thấu những suy tư của cô, hần cười một tiếng, ôm cô vào lòng, ‘Yên tâm đi, anh sẽ xử lý tốt!’

Vốn là hần muốn nói một câu khiến cô an lòng, nào ngờ Liên Kiều vừa nghe câu này, nhất thời trợn mắt lên, hỏi vội: ‘Ngạn Tước, anh muốn xử lý thế nào đây? Vừa này em ấy ... em ấy đã nói là muốn ... muốn làm vợ anh đó!’

‘Nha đầu ngốc, vợ của Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có một mà thôi ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đối với phản ứng mãnh liệt của cô rõ ràng là rất hài lòng, đôi môi đẹp như tạc khê câu lên một đường cong, hần cúi người nhỏ giọng bổ sung thêm một câu bên tai cô: ‘Chính là em, Liên Kiều, đời này kiếp này cũng không thay đổi!’

Gương mặt trắng trẻo của Liên Kiều lập tức nổi lên hai rặng mây hồng, cô đắm vào ngực hần một cái, nũng nịu nói: ‘Ngạn Tước, từ lúc nào mà trở nên thích nói mấy câu buồn nôn như vậy?’

Lúc mới vừa quen biết hần, hần chính là thường rất hung dữ với cô, tuy là ... bây giờ vẫn có lúc rất hung.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, nụ cười trên môi càng nở rộ, đi thẳng vào lòng Liên Kiều khiến cô nhìn như si như mê.

“Nha đầu, đây hoàn toàn là lời thật lòng của anh!”

Môi Liên Kiều cũng nở một nụ cười rạng rỡ, đôi mắt xinh đẹp màu tím long lanh như hai viên thủy tinh đang sáng lấp lánh, những lời ngọt ngào mà chân thành của hần như một viên đá ném vào mặt hồ làm những con sóng lòng trong cô không ngừng xao động.

Liên Kiều không nói gì, chỉ lẳng lặng chủ động nín lấy cổ hần, nhón chân lên khê đặt lên đôi môi như điêu khắc kia một nụ hôn thật nhẹ.

Sự tiếp xúc dịu dàng của cánh môi mềm mại của cô như một chiếc lông nhẹ phất qua cỗi lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi môi mang theo một mùi hương dịu dịu khiến hần như say, không kìm được lòng mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm chặt thân thể nhỏ nhắn trong đôi tay rắn rỏi của mình, biến bị động thành chủ động, nụ hôn vốn rất nhẹ dần dần trở nên mãnh liệt mang theo một sự xâm lược và chiếm hữu bản năng.

Ánh mặt trời của buổi chiều tà như dát vàng lên vườn hoa, cơn gió chiều nhẹ nhẹ thổi qua mang theo mùi hương dịu dịu của hoa cỏ, dưới ánh chiều tà, bóng hai người đứng sát bên nhau nhìn càng thập phần hoà hợp.

Nụ hôn như kéo dài hàng thế kỷ, khi Hoàng Phủ Ngạn Tước lưu luyến rời môi Liên Kiều, hần cúi đầu nhìn xuống cô gái trong lòng mình, vầng trán thanh khiết, đôi má đã sớm đỏ rực như ráng chiều, đôi mắt màu tím mơ màng, đôi môi vì nụ hôn của mình mà trở nên đỏ mọng cùng với mùi hương dịu dịu rất riêng của cô, cổ nén một nỗi ham muốn rất bản năng đang trào dâng trong lòng.

“Nha đầu, đã bắt đầu biết làm thế nào để khơi dậy sự hấp dẫn trí mạng với đàn ông rồi!”

Câu nói như lên án nhưng nghe thế nào cũng cảm nhận được có chút hưởng thụ trong đó, nhưng không khó nhận ra nhất đó là ý thức chiếm hữu bản năng của một người đàn ông với một người phụ nữ.

“Em không có mà!”

Giọng Liên Kiều mềm như tơ mang theo sự ngây thơ cùng yếu điệu của một cô gái đang chìm đắm trong sự ngọt ngào của tình yêu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được lại đặt một nụ hôn lên môi cô, sủng nịch hỏi: “Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?”

Liên Kiều nhất thời vẫn chưa hiểu ý hần là gì, cô nhìn hần bằng ánh mắt khó hiểu.

“Thật đúng là vật nhỏ vô tâm vô phê!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười trách yêu cô một câu, “Nghe mẹ nói hôm nay em từ trường trở về liền rầu rĩ không vui, ngay cả cơm chiều cũng không ăn được mấy miếng, nói đi, chuyện gì làm cho cô vợ nhỏ của anh mất hứng đến vậy?”

Lúc này Liên Kiều mới nhớ ra, gương mặt nhỏ nhắn vốn đang tươi cười chợt xụ xuống, cô lầu bàu: “Đều tại anh đó, cứ nhất định bắt người ta phải chuyển trường, bây giờ tốt rồi, em sắp bị rầu rĩ chết rồi nè!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nâng cằm cô lên để cô nhìn vào mắt mình, “Chuyện là thế nào?”

“Hừm!” Liên Kiều xoay người lại đưa lưng về phía hắn, đôi chân nhỏ nghịch ngợm giẫm lên mấy hòn sỏi, đôi môi nhỏ chu lên, “Em không thèm nói cho anh biết, anh mà biết nhất định sẽ cười em chết!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hành động trẻ con này của cô làm cho bật cười, hắn xoay người cô lại đối diện với mình vừa cười vừa nói: “Những câu chuyện kinh thế hãi tục của em còn ít lắm sao? Nói đi, anh không cười em là được chứ gì?”

Nghe lời hứa này của hắn Liên Kiều suy nghĩ một lúc cuối cùng mới lên tiếng: “Ừm, vậy là anh chính miệng hứa là sẽ không cười em, nếu như một lát nữa em kể anh nghe, mà anh dám cười em, từ nay về sau em sẽ không thèm nhìn anh nữa!”

“Được!” Hoàng Phủ Ngạn Tước khẳng khái nói.

Liên Kiều rũ mắt, chu môi nói: “Hôm nay trong trường tổ chức thi trắc nghiệm dành cho các nghiên cứu sinh!”

Nói đến đây, cô ngưng lại, hai tay không ngừng xoắn lại với nhau, đáng vẻ rõ ràng là khó nói nên lời.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tuy rằng chỉ nghe cô nói một câu nhưng trong lòng đã hiểu được tám chín phần, tuy vậy hắn vẫn giả vờ không biết gì, hỏi cô: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó.... sau đó em không trả lời được câu nào hết, kết quả là.... em thi rớt rồi!”

Hết sức vất vả Liên Kiều mới nói xong mấy câu đơn giản, đầu thì cúi thấp đến nỗi không thể thấp hơn.

“Ồ...” Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, giọng kéo thật dài, trêu cô một câu, “Hình như có gì đó không đúng nha, Liên Kiều nhà chúng ta từ trước đến nay lúc thi cử không phải là nhắm mắt cũng có thể làm trúng hết đề thi, giành hạng xuất sắc sao?”

Gương mặt của Liên Kiều xấu hổ đỏ bừng, cô hung hăng trừng hắn một cái: “Em không phải là thần tiên, anh văn của em không tốt mà, ngay cả đề thi đọc cũng không hiểu thì anh nói xem, em làm sao phát huy được giác quan thứ sáu của mình chứ!”

Thì ra là thế!

Hoàng Phủ Ngạn Tước đã hiểu rõ hết, hắn cười, “Vậy cũng đâu cần phải rầu rĩ đến nỗi cơm tối cũng không có tâm trạng ăn chút, làm mẹ còn tưởng em gặp chuyện gì nghiêm trọng lắm!”

287. Chương 292: Bày Tổ (4)

‘Em chỉ có thể cam chịu một mình mà, chứ để người nhà biết được thì mất mặt biết mấy!’ Liên Kiều phản bác lại, ‘Anh không biết đó thôi, hôm nay thầy giáo còn rất chiều cố, gọi riêng em lên hỏi xem có phải sức khỏe em có vấn đề gì đó không, bằng không sao lại không thể hoàn thành bài thi để bị rớt lại, những bạn học khác đều chê cười sau lưng em, thực tức chết đi!’

‘Ha ha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe xong phát ra tiếng cười sảng khoái, hai tay vòng sang giữ chặt lấy vai cô.

Liên Kiều nhướn mày, bất mãn đẩy tay hắn ra, ‘Này, là anh hứa sẽ không cười nhạo em, bây giờ còn dám cười?’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn rạng rỡ, hắn kéo cô vào lòng lần nữa, nhẹ giọng an ủi: ‘Nha đầu, ngôn ngữ chỉ là một loại công cụ mà thôi, khi em đã làm quen với hoàn cảnh sống thì ngôn ngữ không còn là vấn đề nữa!’

Liên Kiều chu môi, ai oán nói: ‘Hừm, nhà giàu thì làm sao mà hiểu được nỗi khổ của nhà nghèo chứ, anh giỏi nhiều ngoại ngữ như vậy đương nhiên là không cần lo lắng cái gì rồi, chỉ giỏi nói người ta!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười, ‘Thành ngữ Trung Quốc càng lúc càng khá nha!’

‘Đáng ghét, anh giờ rất có tâm trạng cười nhạo em có phải không?’

Liên Kiều xụ mặt xuống đẩy mạnh hần ra sau đó ngồi xổm xuống, rầu rĩ nói: ‘Nói tóm lại, ngày mai em sẽ không đến trường đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hết cách nói với cô, hần chỉ đành ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay to lớn dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, ‘Nha đầu, em chỉ là đọc tiếng Anh không hiểu thôi mà, cũng đâu phải là nói không được tiếng Anh đâu, em tức giận làm gì!’

‘Chỉ biết nói thôi thì có ích gì chứ? Em còn phải thi, còn phải làm luận án, vốn là lúc em còn ở đại học Hồng Kông đã hạ quyết tâm là phải học tiếng Trung cho tốt, rồi cuộc lại bị anh làm cho kế hoạch của em bị phá sản hết.’ Liên Kiều bắt mắt trừng mắt nhìn hần.

‘Được, được, là anh sai, anh làm cho kế hoạch vĩ đại của em bị phá sản!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hết sức nhẫn nại vừa vỗ vai cô như dỗ dành vừa nói, ‘Nhưng mà em đừng quên, bây giờ em đã được gả cho anh rồi, người Trung Quốc không phải có một câu nói sao, “Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó”, em đã gả cho anh đương nhiên là phải ở bên cạnh anh rồi!’

‘Ngưng ...’ Liên Kiều chớp đôi mi dài, “Em không thềm quan tâm gà với chó gì hết, tóm lại.... em muốn trở về trường đại học Hồng Kông!”

“Không được!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách vừa lưu loát vừa dứt khoát.

“Nhưng em nhớ Phi Nhi lắm!” Liên Kiều tức tối nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy đi, anh sẽ sắp xếp cho Phi Nhi sang đây chơi với em, lúc đó hai người tha hồ mà ôn lại chuyện xưa, nhưng mà...” Đang nói hần chợt ngưng lại, trong đôi mắt xẹt qua một chút trầm tư.

“Nhưng mà sao?” Liên Kiều vội vàng hỏi.

“Nhưng mà phải qua một thời gian nữa hai người mới có thể gặp nhau!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không cần suy nghĩ, nói tiếp: “Anh không cho phép em trở lại trường đại học Hồng Kông, còn trường đại học bên này tạm thời em cũng không cần đi. Anh sẽ thay em xin phép với nhà trường!”

Giờ???

Câu nói của hần ngược lại làm Liên Kiều hết sức ngạc nhiên, cô nắm nhẹ bàn tay hần, “Anh tốt như vậy sao, đồng ý cho em không cần đi học?”

“Nha đầu này, không đi học khiến cho em vui đến vậy sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước véo nhẹ chóp mũi cô, sủng nịch nói: “Tất cả những chuyện anh làm đều là suy nghĩ cho em thôi!”

“Ý anh là sao?” Liên Kiều giật mình hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cố nén nỗi lo lắng trong lòng xuống, tùy tiện trả lời một câu: “Không phải em tự ti Anh văn của mình không tốt sao? Vậy mấy ngày này cứ ngoan ngoãn ở trong nhà rèn luyện thêm, như vậy thì mỗi ngày không cần về đến nhà là rầu rĩ không vui, như vậy không tốt sao?”

Liên Kiều nghe vậy mới vui vẻ trở lại, nụ cười trở lại trên gương mặt xinh xắn: “Ngạn Tước, thật vậy sao? Em thật sự không cần phải đến trường sao?”

“Thật!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát.

“Hô hô....”

Liên Kiều cao hứng quá đổi rồi, cô đứng vụt dậy khua chân múa tay một lúc rồi như chợt nhớ ra điều gì, gương mặt nhỏ nhắn lại xụ xuống, “Ngạn Tước, không phải là anh muốn mời gia sư gì đó đến nhà để dạy em học chứ? Em không thích đâu!”

“Yên tâm đi, anh sẽ đích thân dạy em!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay mình, đùa nghịch với mấy ngón tay cô.

Lúc này là giai đoạn quan trọng, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Liên Kiều tiếp xúc với bất kỳ người lạ nào. Chỉ nghĩ đến lời của Mặc Di Nhiễm Dung nói thì một nỗi lo sợ không cách nào trấn áp được, cứ lan tràn trong lòng hẳn.

Nỗi lo lắng này hoàn toàn xuất phát từ tình yêu hẳn dành cho Liên Kiều, hẳn tuyệt đối sẽ không để ai có cơ hội làm tổn thương đến cô.

Nỗi lo lắng này là lần đầu tiên từ khi có nhận thức đến giờ hẳn cảm thụ được, bao nhiêu năm lần lộn ở thương trường, bao nhiêu lần ở nơi đầu sóng ngọn gió đã sớm tôi luyện hẳn lâm nguy không loạn, trầm ổn bình tĩnh nhưng lần này thì khác....

Lần này nguy cơ lại đến từ Giáng Đầu Thuật, một loại đã nằm ngoài phạm vi khống chế của con người.

Hả??? Liên Kiều nghe hẳn nói nhất thời không tìm được nỗi vui sướng như điên....

“Ngạn Tước, anh đối với em thật tốt!”

Cô vừa hưng phấn nói vừa tiến đến ôm hẳn thể hiện sự vui mừng cực độ.

“Nha đầu ngốc!” Hoàng Phủ Ngạn Tước sung nịch vỗ nhẹ lưng cô nói: “Từ hôm nay chúng ta bắt đầu dùng tiếng anh để giao tiếp với nhau nhé!”

Liên Kiều cười hi hi híp mắt nhìn hẳn, tò mò hỏi: “Vậy anh định dạy em thế nào đây? Em thật không thể tưởng tượng đáng về anh lúc làm giáo viên sẽ như thế nào!”

Bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước trườn mền vào nhẹ đầu cô, “Anh dạy thế nào thì em cứ học theo là được, đừng quên anh đã từng là sinh viên ưu tú của đại học Haward đó!”

“Biết rồi!”

Liên Kiều nghịch ngợm le lưỡi, sau đó vòng tay câu lấy cổ hẳn, nũng nịu nói: “Bất kể thế nào, chỉ cần có anh bên cạnh là em vui lắm rồi!”

Sự bộc trực của cô khiến cho tình yêu trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng dâng trào, nụ cười dịu dàng trên gương mặt anh tuần lan dần đến tận đáy mắt, hoá thành ngàn vạn tia ánh sáng....

“Xin lỗi em, nha đầu, ngày thường anh quá bận rộn công việc, không thể ở bên cạnh em nhiều được, chắc là em trách anh nhiều lắm!”

Liên Kiều lắc đầu chủ động vùi mặt mình vào lồng ngực tinh trắng của hẳn, khéo léo nói: “Không đâu, em biết anh rất bận mà, với lại em biết là anh rất quan tâm em, rất thương em, anh tốt với em như vậy em làm sao trách anh được chứ? Hơn nữa em cũng biết anh đã cố gắng hết mức sắp xếp thời gian về với em rồi.”

Giọng nói nhẹ nhàng, nhu thuận của cô khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước thất lại, hẳn ôm thân thể nhỏ nhắn vào lòng thật chặt như chỉ sợ vừa buông tay thì cô sẽ biến mất vậy.

“Ngạn Tước....” Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hẳn cười ngọt ngào, “.....anh không cần lo lắng cho em, mọi người trong nhà đều đối xử với em rất tốt, chỉ là đôi khi em hơi nghịch ngợm, nếu anh muốn em mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở nhà chỉ sợ là em làm không được!”

288. Chương 293: Bày Tổ (5)

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đau lòng, hẳn cúi xuống hôn nhẹ lên gương mặt thánh khiết của cô, thấp giọng nói: ‘Trừ những việc khiến anh lo lắng cho sự an toàn của em ra, những chuyện khác, chỉ cần em thích thì cứ làm, anh cũng chỉ muốn nhìn thấy em vui vẻ mà thôi!’

Thực sự trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ như vậy, hẳn thật hy vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô.

‘Thật sao?’ Mắt Liên Kiều chợt sáng lên, ‘Chỉ cần em vui là được sao?’

Tâm trạng quá mức hưng phấn nên Liên Kiều hoàn toàn không để ý đến nửa câu đầu của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hắn nhẹ gật đầu, ôm lấy vai cô, bổ sung thêm một câu: ‘Nhưng mà ... không được không yêu anh, không để ý đến anh!’

‘Người ta làm sao sẽ như vậy chứ.’ Liên Kiều nũng nịu kháng nghị.

‘Ồ, tuổi còn nhỏ mà hình như đã mắc chứng bệnh đãng trí nha ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày nhắc lại: ‘... chẳng hạn như đi gặp học trưởng Kiều Trị kia của em ...’

‘Ngạn Tước, anh thật đáng ghét nha! Em đã nói rồi, học trưởng Kiều Trị nhất định đã bị anh hù sợ chết khiếp rồi, anh ấy còn lâu mới muốn gặp lại em!’ Liên Kiều ngắt lời hắn, chun mũi lườm bâu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ cười không nói.

Lúc này Liên Kiều chợt như nhớ ra chuyện gì đó bất thành linh ngẩng lên nhìn hắn hỏi: ‘Câu vừa nãy anh nói là có ý gì?’

‘Câu nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi lại cô.

‘Chính là cái câu “lo lắng cho sự an toàn của em” đó, sao anh lại nói như vậy? Chẳng lẽ ... có người muốn gây bất lợi cho em sao?’

Liên Kiều nghiêng đầu như suy nghĩ, nhưng không đợi Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời đã lắc đầu lẩm bẩm: ‘Không phải đâu, em chỉ là một cô gái bình thường thôi mà, sao lại có người muốn hại em chứ?’

Nghĩ đến đây cô che miệng cười, ‘Ngạn Tước, anh thật khoa trương nha!’

Nào ngờ, nét tươi cười trên gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc cùng ánh mắt ngưng trọng ...

‘Em không phải là một cô gái bình thường, em là vợ anh, là người phụ nữ mà Hoàng Phủ Ngạn Tước yêu nhất, cho nên bất luận là xảy ra chuyện gì anh đều sẽ bảo vệ em, che chở cho em.’

Vừa nói bàn tay to lớn vừa nhẹ vuốt ve gương mặt trắng mịn của cô, động tác mang theo vô hạn thâm tình cùng ôn nhu.

“Ngạn Tước....” Trong đáy mắt Liên Kiều tràn đầy sự cảm động, cô bỏ nhào vào lòng hắn, giọng nói có chút ghen ngào: “Cả đời này chúng ta cũng không chia lìa, có được không? Ngoài ông nội và chị ra, anh là người mà em quan tâm nhất cũng là người quan tâm em nhất!”

“Được!” Hoàng Phủ Ngạn Tước quỳn luyến đặt lên trán cô một nụ hôn, tràn đầy thâm tình nói: “Đời này kiếp này anh cũng sẽ yêu em, đời này anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Câu nói dứt khoát và thẳng thắn như một lời thề son sắt.

“Ngạn Tước....”

Liên Kiều lười nhác nằm bò trên bàn làm việc trong phòng sách, những chữ tiếng anh như bay lượn trước mắt cô.

“Em có thể để tối mai học tiếp được không? Máy chữ này khó học quá!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: “Đâu có khó như em nói đâu chứ, chỗ nào không hiểu thì em cứ việc hỏi.”

“Chỗ nào em cũng không hiểu hết!”

Liên Kiều gáp một tiếng rõ to, ai oán nói: “Em thật đáng thương nha, đã là nghiên cứu sinh rồi mà còn phải chịu khổ như vậy!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười vò đầu cô: “Nha đầu, lại muốn lười biếng trốn học sao?”

Đang nói chợt tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí trong phòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc nhìn qua mã số hiển thị trên màn hình, cúi xuống hôn khẽ lên trán cô, “Ngoan ngoan làm xong bài tập này, lát nữa anh trở lại sẽ kiểm tra!”

Nói xong liền rời khỏi phòng sách.

Liên Kiều bất lực thở dài một tiếng sau đó tiếp tục vùi đầu vào đám từ vựng Anh ngữ đáng ghét kia.

“Thế nào rồi?” Bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước ngả dài theo bóng nắng chiều chiếu nghiêng qua cửa sổ.

“Hoàng Phủ tiên sinh, đã điều tra rất rõ ràng, xác thực hoàn toàn giống như những suy đoán ban đầu của ngài!” Thông qua điện thoại là tiếng một thuộc hạ của Hoàng Phủ Ngạn Tước ở đầu bên kia.

“Ừm!” Sắc mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước trở nên càng nghiêm túc.

Ngắt điện thoại, hắn đi đến bên một chiếc ghế sofa ngồi xuống, vẽ nho nhã lịch lãm thường ngày đã bị thay thế hoàn toàn bằng một nét nghiêm túc có phần khắc nghiệt.

Chỉ mong mọi chuyện sẽ có một sự chuyển biến khác hơn chứ không xảy ra như mình từng lo lắng.

Cộc cộc...

Một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Vào đi!”

Cửa bị đẩy ra, đằng sau cánh cửa là một bóng dáng rụt rè.

Anh Anh?

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ được người đến tìm hắn là cô, đợi cô đi đến gần, hắn nhìn cô một lúc rồi chau mày: “Em khóc sao?”

Vành mắt đỏ hồng của Hoàng Phủ Anh đã tố cáo với hắn rằng cô đã khóc rất lâu.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, người từ trước đến nay vẫn được xem là anh trai của mình, vành mắt không tự chủ được lại đỏ lên.

“Anh Ngạn Tước.....” Giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Cô bé ngốc, sao lại khóc thành thế này?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy cô như vậy đương nhiên rất đau lòng, trước nay cô vốn là người em mà hắn yêu thương nhất trong số các em trai em gái khác. Đây là loại tình cảm không giống với tình cảm ahwsn dành cho Hoàng Phủ Ngưng vì trong tình anh em đó còn có thêm một sự tội nghiệp.

Tin rằng chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột mới khiến cô có tâm trạng không tốt thế này.

Hoàng Phủ Anh không nói gì, từng giọt nước mắt như trân châu không ngừng rơi xuống, sau đó đột nhiên nhào vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, tham lam hít thở mùi hương năm tính từ người hắn.

“Anh Anh.....”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhìn ra tâm sự của cô, hắn nhẹ nhàng đẩy cô ra, trầm giọng nói: “Bất kể là có chuyện gì xảy ra em cũng là đứa em gái mà anh yêu thương nhất, đừng khóc nữa nữa, được không?”

Mỗi Hoàng Phủ Anh hơi run rẩy nhìn thẳng vào đôi mắt đen thâm thúy của hắn: “Chẳng lẽ..... chẳng lẽ trong lòng anh em chỉ là Hoàng Phủ Anh, là em gái của anh sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô hỏi như vậy, nhẹ thở dài một tiếng không chút giấu diếm nói: “Đúng vậy, trong lòng anh em chính là đứa em gái mà anh yêu thương nhất!”

Một câu nói nhẹ nhàng của hắn rơi vào tai của Hoàng Phủ Anh lại tựa như sấm sét giữa trời quang, Hoàng Phủ Anh cả người như tê liệt chỉ có nước mắt là không ngừng rơi xuống.

“Anh Anh.....”

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô khóc như vậy trong lòng cũng hết sức khó chịu, hần đưa tay giúp cô lau nước mắt, “Đừng khóc nữa, bằng không ngày mai mắt sẽ bị sưng hết đấy, nghe lời anh hai.....”

“Em yêu anh!”

Hoàng Phủ Anh bắt thành linh lên tiếng ngắt lời hần, dứt khoát đem tâm tư chôn giấu suốt nhiều năm lấy hết dũng khí thổ lộ ra.

Trước mặt hần!

“Anh Anh, em.....” Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sờ, hần thật tình không nghĩ đến Hoàng Phủ Anh lại có can đảm thoát thẳng thắn nói lên điều này.

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, em yêu anh!” Hoàng Phủ Anh lặp lại câu nói lần nữa, lần này rất rõ ràng đồng dục mắt nhìn thẳng vào mắt hần, ánh mắt vẫn còn mông lung nước mắt nhưng có thể nhìn ra được thâm tình dào dạt trong đó.

289. Chương 294: Bày Tỏ (6)

Không khí có chút đông cứng lại nhưng ngay sau đó liền bị Hoàng Phủ Ngạn Tước phá vỡ.

‘Anh Anh, tình cảm em dành cho anh chỉ là tình cảm của một người em gái dành cho anh trai, không liên quan gì đến tình yêu cả, chỉ là bây giờ em còn chưa phân biệt rõ ràng hai loại tình cảm này mà thôi!’

‘Không, em rất rõ ràng tình yêu em dành cho anh không phải là tình thân, mà đó là tình yêu, tình yêu!’ Hoàng Phủ Anh nhìn thẳng vào mắt hần, nói rất rõ ràng, rất khẳng định.

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, hai tay ấn chặt hai vai cô ngăn sự xúc động của cô, nhẹ giọng nói: ‘Anh Anh em phải hiểu, đó chỉ là một loại mong mỏi thuộc về tâm lý mà thôi, hơn nữa anh đối với em từ trước đến nay chỉ có tình anh em, điều này là sự thật không thể thay đổi được!’

Hoàng Phủ Anh cực lực lắc đầu sau đó không chút cố kỵ lao đến ôm chặt lấy hần, gương mặt xinh xắn vương đầy nước mắt áp vào ngực hần ...

‘Em yêu anh, từ lúc em sáu tuổi em đã bắt đầu yêu anh rồi, là tình cảm của một người phụ nữ dành ột người đàn ông chứ tuyệt đối không phải là tình anh em!’

Giọng nói của cô mang đầy khổ sở lẫn yếu đuối, ‘Em biết anh rất yêu Liên Kiều nhưng xin anh, dành một góc nhỏ trong tim mình cho em được không? Cho dù là một chút thôi giống như trước đây vậy, có được không?’

‘Anh Anh ...’

Từ trước đến nay Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn luôn thương yêu cô, nhìn thấy cô khó chịu như vậy trong lòng hần cũng không vui vẻ gì, hần nhẹ vỗ vào lưng cô, nói: ‘Em thật ngốc, cho dù xảy ra chuyện gì, trước đây hay bây giờ đối với anh mà nói em vẫn luôn là đứa em gái mà anh yêu thương nhất, không ai có thể thay thế được!’

Trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không khỏi có chút áo nã, nếu như trước đây để Hoàng Phủ Anh tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn một chút không chừng có rất nhiều chuyện sẽ không giống như bây giờ, cách nghĩ của cô không chừng đã thay đổi.

Hoàng Phủ Anh nghe hần nói vậy trong đáy mắt xẹt qua một tia bi thương ...

‘Chẳng lẽ em ... không còn cơ hội nữa sao? Em không quan tâm bên cạnh anh có bao nhiêu người phụ nữ, chẳng lẽ như thế cũng không được sao?’

‘Anh Anh, em bình tĩnh lại đi!’ Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã bắt đầu có chút nghiêm khắc, trên mặt hiện ra một vẻ bất lực, ‘Tình yêu không phải như em tưởng tượng như vậy đâu, sở dĩ bây giờ em nghĩ

như vậy hoàn toàn là do em quá ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, với những người khác giới khác. Đợi đến lúc em gặp được người đàn ông mà em yêu thương thật sự, em sẽ biết tình cảm mà em dành cho anh chỉ là một sự ỷ lại, một thói quen từ nhỏ đến lớn mà thôi!”

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy không lập tức phản bác mà chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt u oán, nước mắt một lần nữa lại lăn trên đôi gò má trắng mịn.

“Anh thật sự nghĩ vậy sao?”

Một lúc sau cô mới cất lời, trong giọng nói không giấu được bi thương.

“Anh Anh, em còn nhỏ quá, có rất nhiều chuyện em chưa từng trải nhất là những chuyện tình cảm, anh tin sẽ có một ngày em thực sự hiểu được tình yêu là thế nào, làm thế nào để yêu một người.” Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm tư nói.

“Chỉ cần có Liên Kiều là anh hạnh phúc rồi sao?” Hoàng Phủ Anh chợt hỏi.

“Đúng vậy!” Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút giấu giếm nói, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định, “Sau khi anh gặp được Liên Kiều anh mới biết tình yêu thực sự là thế nào, đó là khi em buồn bã khi thấy người đó buồn bã, vui vẻ khi thấy người đó vui vẻ, thậm chí có thể cam tâm tình nguyện vì người đó làm bất cứ chuyện gì!”

Tim Hoàng Phủ Anh đau nhói, đau đến trong một khoảnh khắc cô tưởng mình không thở nổi, cô lấy tay ôm ngực như muốn xoa dịu nỗi đau khổ, gian nan cất lời: “Chẳng lẽ anh không biết em cũng có thể vì anh mà cam tâm tình nguyện làm bất cứ việc gì sao?”

“Anh Anh.....”

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa muốn cất lời chợt thấy Hoàng Phủ Anh chậm chậm lùi lại mấy bước ánh mắt cũng rất kiên định.

Bàn tay cô run rẩy đặt lên ngực, bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo ra, một chiếc rồi một chiếc.

Khi khe ngực bắt đầu lộ ra trước mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn vội đưa tay chặn động tác của cô lại.

“Anh Anh, em làm gì vậy?”

“Đơn giản thôi, em muốn chứng minh cho anh thấy em yêu anh bao nhiêu!”

Giọng nói cùng ánh mắt của cô tràn đầy sự kiên định, “Chỉ cần đối tượng là anh, em cam tâm tình nguyện hiến dâng tất cả, em muốn cho anh biết, trên đời này chỉ có em có thể vì anh bỏ ra tất cả.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình, “Anh Anh, em điên rồi sao? Em có biết mình đang làm gì không?”

“Em rất tỉnh táo!” Hoàng Phủ Anh không chút e sợ nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong đáy mắt là tình cảm sâu đậm không hề che giấu....

“Em biết từ nhỏ đến lớn anh đối xử với em không giống với những người khác. Là anh vực em dậy từ trong tuyệt vọng, anh vì em trồng lên vườn Mỹ Nhân Anh, là anh nói với em em là người anh thương yêu nhất, chẳng lẽ..... những chuyện này anh đã quên rồi sao?”

“Anh Anh, anh không quên!” Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi lên tiếng, “Em đúng là người anh thương yêu nhất nhưng đó cũng là tình thân, tình anh em, em là đứa em gái mà anh muốn thương yêu và che chở nhất, điểm này em phải rõ ràng!”

“Em không tin!”

Hoàng Phủ Anh đau khổ thét lên, “Anh rõ ràng là đối xử với em rất khác, nhưng khi Liên Kiều vừa xuất hiện thì anh đã thay đổi rồi.....”

“Anh Anh!” Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày ngắt lời cô, từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng: “Chuyện này không liên quan gì đến Liên Kiều cả, cho dù không có Liên Kiều xuất hiện thì anh với em cũng không thể có gì ngoài tình anh em hết!”

Hoàng Phủ Anh sững sờ nhìn hắn, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Nếu đã như vậy tại sao anh còn ngăn cản em?”

“Gì chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Anh ngăn cản hành động của em không phải là vì sợ sau khi nhìn thấy em sẽ không kìm lòng được mà làm chuyện có lỗi với Liên Kiều sao?”

“Anh Anh, sao em lại có thể nghĩ như vậy chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước bất lực lắc đầu, “Anh ngăn cản em chỉ đơn giản là vì không muốn nhìn thấy em làm chuyện ngu ngốc mà thôi!”

“Từ năm em sáu tuổi em đã quyết định, tất cả của em chỉ dành cho riêng anh, em yêu anh nên cam tâm tình nguyện dâng hiến cho anh!” Hoàng Phủ Anh không chút do dự nói.

“Anh Anh....”

“Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh ngay cả em cũng không dám đối diện, chẳng lẽ anh thực sự sợ sao?” Hoàng Phủ Anh dứt khoát ngắt lời hắn, giọng nói mềm mỏng mang theo chút châm chọc.

Hpngtu nhìn Hoàng Phủ Anh, trong đáy mắt tràn đầy vẻ thương cảm, hắn vô lực lắc đầu, thở dài một tiếng, “Anh Anh, em thực sự cho rằng làm như vậy có thể giải quyết được mọi chuyện sao?”

Hoàng Phủ Anh vươn tay bám vào cổ hắn, “Em không biết nhưng em cho rằng đó là cách duy nhất!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì nữa chỉ đau lòng nhìn cô, nhưng trong ánh mắt hoàn toàn không có chút tình ý nào, chỉ như một người anh trai nhìn đứa em gái đang làm sai chuyện. Hắn không biết vì sao Anh Anh lại trở nên thế này, hắn cũng không biết có phải vì trước đây mình đã có cử chỉ gì sai khiến trong lòng cô nảy sinh ra loại cảm giác này hay không nữa.

290. Chương 295: Vô Tình Xông Vào

Từ trong tiếng thở dài của hắn có thể nhận ra sự ngưng trọng lẫn một nỗi sợ hãi, Hoàng Phủ Ngạn Tước xoay người đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, đôi mắt đen như chim ưng vô lực nhìn cô: ‘Nếu em đã muốn dùng cách này để chứng minh thì tùy em thôi!’

Hoàng Phủ Anh chậm chậm đi đến trước mặt hắn, bàn tay run rẩy khẽ đưa lên, hơi ngập ngừng một chút sau đó chậm chậm đặt lên y phục của mình. Theo từng động tác của bàn tay, cổ áo từ từ lộ ra, làn da tuyết trắng cùng đường cong lưng linh cũng theo đó dần hiện ra trước mắt người đàn ông. Sự quyến rũ của gò ngực đầy đặn cùng thân thái xấu hổ đối với đàn ông mà nói rõ ràng là một sự mê hoặc khó có thể chối từ.

Rất nhanh sau đó, đôi chân thon thả trắng mịn như ngọc cũng bắt đầu lộ ra, thoang thoảng trong căn phòng là mùi hương thanh mát của người thiếu nữ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn ngồi nguyên ở sofa không có bất kỳ cử động nào, ngay cả mặt cũng không nhăn một cái.

Thấy hắn không có phản ứng gì, Hoàng Phủ Anh cắn răng đưa tay lên lần nữa, chiếc áo ngực tinh xảo cũng được thoát ra, cả cơ thể thanh xuân đẹp đẽ của người thiếu nữ hoàn toàn lộ ra, không chút che dấu lọt vào đáy mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Ngạn Tước ...’

Mái tóc dài xõa tung trên vai càng làm nổi bật làn da trắng sứ, cô cứ thế ngẩng đầu lên nhìn hắn.

‘Anh nhìn thấy rồi đó, em là một phụ nữ, một người phụ nữ chỉ thuộc về anh!’

Trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoại trừ đau lòng chẳng thể nhìn ra một biểu tình nào khác, ánh mắt vốn điềm tĩnh thâm thúy giờ ngập tràn đau xót.

Lòng Hoàng Phủ Anh tràn đầy thất lạc, cô không ngờ người đàn ông trước mặt lại không có chút phản ứng nào trước hành động lớn gan của mình.

Điều này sao có thể chứ?

‘Anh Ngạn Tước, xin anh ...’

Gương mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Anh đã có vẻ tuyệt vọng giống như một chú cá đang giãy chết bên bờ biển, cô nhẹ nắm lấy bàn tay to lớn của hắn, giọng nói đầy vẻ khẩn cầu: ‘Xin anh tôi nay để em là của anh, được không?’

‘Anh Anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước rút cuộc cũng lên tiếng, hắn nhẹ rút tay ra khỏi tay cô vuốt ve mái tóc cô, vẻ chưa xót nói: ‘Em cũng thấy rồi đó, anh không có chút hứng thú nào với em hết, anh đối với em thực sự chỉ có tình cảm anh em mà thôi!’

‘Không phải!’

Hoàng Phủ Anh cực lực lắc đầu, cô tuyệt vọng nắm lấy tay hắn đặt lên đôi gò ngực trắng mịn của mình ...

‘Thực sự là anh không có cảm giác gì sao? Em đứng trước mặt anh, cứ như vậy đứng trước mặt anh, chẳng lẽ một chút cảm giác anh cũng không có sao?’

“Anh Anh, những chuyện em muốn làm cũng đã làm rồi đi, thực tế chứng minh anh không có chút tư tình nam nữ nào với em cả!” Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày rút tay về nói.

Đôi môi Hoàng Phủ Anh khẽ run rẩy, gương mặt trắng bệch cô nhắm mắt lại, rồi như đã hạ quyết tâm, đôi mắt cô vụt mở ra mang theo một sự quyết tâm mãnh liệt, bàn tay nhỏ nhắn vươn ra phủ lên người hắn.

Cô không tin!

Không thể tin!

Chỉ cần là đàn ông đối diện với sự nhiệt tình của một cô gái như cô chẳng lẽ lại không có chút động tâm nào sao?

Nghĩ một hồi, cô cắn môi lấy hết dũng khí dời tay về phía giữa hai chân hắn, đặt lên vật kiêu ngạo của đàn ông kia.

“Anh Anh đủ rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng giật mình trước hành động có phần táo bạo của cô, khi tay cô vừa đặt lên nơi ấy hắn vụt kéo tay cô ra đứng bật dậy, đôi mắt đen như chim ưng như pha thêm một chút u ám.

“Chuyện ồn ào hôm nay đến đây là chấm dứt, Anh Anh, anh không hy vọng có thêm một lần nào nữa! Mặc y phục vào đi!”

Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Ngạn Tước nổi cáu với cô, trong ánh mắt không giấu được lửa giận.

Không khó nhận ra sự giận dữ của hắn, thân thể Hoàng Phủ Anh càng run rẩy dữ dội hơn, “Anh Ngạn Tước, anh khinh thường em đến thế sao? Anh đã từng có rất nhiều phụ nữ chẳng lẽ anh đều là vì yêu họ nên mới cùng họ phát sinh quan hệ sao?”

“Anh Anh, nếu hôm nay anh đụng đến em thì anh thấy mình rất vô sỉ!”

Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh như băng, “Hơn nữa ngoại trừ Liên Kiều anh sẽ không có hứng thú đối với người phụ nữ nào khác! Chuyện tối hôm nay anh coi như chưa từng xảy ra, Anh Anh, đừng làm thêm chuyện gì khiến anh phải thất vọng nữa!”

Nói xong liền xoay người bước đi, đầu cũng không ngoảnh lại một lần.

“Anh Ngạn Tước....”

Cô không suy nghĩ gì nữa ôm chầm lấy hắn từ phía sau như sợ chỉ cần buông tay là sẽ mất đi hắn vậy, giọng nói tràn đầy vẻ vô lực: “Em biết em không nên dùng cách này để chọc giận anh, em biết sai rồi, anh đừng bỏ mặc em có được không?”

Nghe giọng nói yếu ớt và run rẩy của cô lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai bóp chặt, hắn thở dài một tiếng gỡ tay cô ra sau đó cúi người nhặt quần áo rơi tán loạn trên đất lên....

“Mặc vào đi, từ ngày mai anh sẽ sắp xếp em đến công ty của một người bạn của anh, em cứ đến đó làm việc, đối với em mà nói, tiếp xúc nhiều một chút với thế giới bên ngoài nói không chừng cũng là một chuyện tốt!”

Hơi thở Hoàng Phủ Anh có chút khó nhọc, sắc mặt trở nên càng xanh xao, “Anh Ngạn Tước, sau này anh cũng sẽ không để ý đến em nữa phải không?”

Nhất định là thế rồi, bằng không sao lại đưa cô đến công ty của bạn anh để làm việc chứ, vì sao không cho cô vào Hoàng Phủ tài phiệt làm chứ.

“Anh Anh....”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô giọng điệu tuy vẫn giữ chút thương xót nhưng mang theo nhiều ý nghĩa sâu xa: “Tính tình em vốn hướng nội không thích tiếp xúc với người lạ nên trước nay anh luôn bảo hộ em, cố gắng tránh cho em tiếp xúc với thế giới bên ngoài nào ngờ điều anh làm lại phản tác dụng, hại em khiến em bất tri bất giác chọn anh là trung tâm cuộc sống của em mà quên rằng thế giới này rất lớn, rồi sẽ có người càng thích hợp với em hơn. Em nên tiếp xúc với nhiều người hơn, chỉ có như vậy em mới có thể hoàn toàn độc lập được!”

“Anh Ngạn Tước....” Nước mắt rơi như mưa trên gương mặt cô, Hoàng Phủ Anh có cảm giác như nghe được cả tiếng trái tim mình đang vỡ vụn.

Nhìn thấy nước mắt của cô lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không dễ chịu chút nào, hần vươn tay giúp cô lau nước mắt vừa định lên tiếng thì cửa phòng chợt bị đẩy mạnh ra sau đó là một tràng tiếng cười khoái trá....

“Ha ha, Ngạn Tước.... cuối cùng em cũng làm xong đề bài này rồi...”

Giọng nói mang theo chút kiêu ngạo khi nhìn thấy một màn này trong phòng bất thành linh nghẹn lại, sau đó....

.....

.....

Trong phòng cùng lúc vang lên tiếng thét chói tai của hai cô gái cùng lúc đó trên người Hoàng Phủ Anh có thêm một chiếc áo khoác, đó là chiếc áo veston của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Các.... Các người.....” Liên Kiều vẻ mặt đầy khiếp sợ hét chỉ tay vào Hoàng Phủ Anh lại chỉ tay vào Hoàng Phủ Ngạn Tước.

“Liên.... Liên Kiều..... xin lỗi....”

Sắc mặt Hoàng Phủ Anh trắng bệch đến dọa người, trong cơn hoảng loạn, cô không biết nên giải thích thế nào đành vội vàng mặc lại quần áo, đợi đến lúc mặc xong mới đẩy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra mà chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều thoát nhìn cũng không khá hơn Hoàng Phủ Anh bao nhiêu, cũng trắng bệch dọa người, trái tim như rơi xuống một cái động sâu không thấy đáy.

“Nha đầu, đừng có suy nghĩ lung tung!”

291. Chương 296: Sự Thật (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra sự nghi hoặc cùng đau xót trên mặt Liên Kiều, mà điều này cũng dễ hiểu thôi, có người vợ nào nhìn thấy chồng mình với một người phụ nữ khác dưới tình huống như vậy mà không có chút nghi vấn nào chứ. Về đau đớn trên mặt Liên Kiều khiến hần cũng đau lòng không thôi, hần vươn tay nhẹ kéo người cô vào lòng mình, thấp giọng nói bên tai cô: ‘Em biết là anh yêu em mà!’

‘Vậy ... vậy chuyện vừa nãy anh giải thích thế nào?’ Ngay cả Liên Kiều cũng nhận ra giọng mình đang run rẩy.

Giờ phút này cô thật sự lo sợ...

‘Liên Kiều, Anh Anh chỉ là một phút nghĩ không thông suốt mà thôi! Em phải tin tưởng anh, giữa anh và Anh Anh không hề có chuyện gì cả.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm chặt lấy cô, không khó nhận ra thân thể nhỏ nhắn trong lòng mình đang run rẩy.

‘Nha đầu ...’

Hắn lập tức kéo cô ra nhìn chăm chú vào gương mặt trắng bệch của cô, đau lòng hỏi: ‘Em đang sợ sao?’

Liên Kiều cắn môi, trong đôi mắt xinh đẹp màu tím toát ra nỗi ưu thương, cô không nói gì, chỉ trầm lặng gật đầu.

Thấy cô khổ sở như vậy tim của Hoàng Phủ Ngạn Tước như đang bị ai hung hăng giẫm qua, hắn ôm cô vào lòng lần nữa, dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn, vừa lo lắng vừa áy náy nói: ‘Xin lỗi em, là anh không tốt khiến em đau lòng rồi, thực xin lỗi! Nhưng xin em tin anh, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cản được tình yêu anh dành cho em!’

‘Ngạn Tước!’ Ngực Liên Kiều như bị thứ gì đó chẹn lại khiến cô không thở nổi, cô cất giọng yếu ớt nói: ‘Em thật sự sợ lắm! Em sợ anh thay đổi, sợ lúc này anh mới phát hiện ra người anh yêu thực sự là ... Anh Anh!’

Gian nan thốt ra mấy tiếng cuối cùng, vừa cố gắng nén tiếng nức nở trong lồng ngực.

Trước đây cũng từng chứng kiến có người phụ nữ khác bám theo hắn nhưng lúc đó cô không có cảm giác sợ hãi như bây giờ bởi vì lúc đó tình cảm của cô đối với hắn còn chưa bắt đầu, hơn nữa người phụ nữ đó hoàn toàn không giống với Anh Anh. Thông qua những chuyện cô nghe được, thấy được, Liên Kiều biết trước đây Hoàng Phủ Ngạn Tước thực sự rất thương yêu Anh Anh vì vậy cô thực sự sợ hãi hắn bị đoạt mất bởi vì cô đã bắt đầu quen thuộc và ỷ lại vào tình yêu của hắn.

‘Nha đầu ngốc, sao lại có thể chứ? Anh Anh là em gái anh, đây là sự thật không thay đổi được!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng nói.

‘Nhưng không phải anh đã vì Anh Anh mà trồng vườn Mỹ Nhân Anh đó sao?’

Giọng của Liên Kiều càng lúc càng yếu ớt, cô biết mình nên tin tưởng hắn nhưng trong đáy lòng vẫn không che dấu được mất mát.

Lời của cô vừa thốt ra thì cảm đã bị bàn tay to lớn của hắn nhẹ nâng lên để mắt cô nhìn thẳng vào mắt hắn: ‘Nha đầu ngốc, Anh Anh là em gái của anh, đây là chuyện mà một người anh nên làm thôi!’

‘Nhưng cô ấy dù sao cũng không phải là em gái ruột của anh, chẳng lẽ anh không thấy rằng mình quá quan tâm đến Anh Anh có thể khiến cô ấy hiểu lầm sao? Tiểu Ngưng là em gái của anh anh còn không có đối xử tốt như vậy!’ Liên Kiều càng nói giọng càng nhỏ dần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy buồn cười vò nhẹ mái tóc dài của cô, sau đó lại thở dài một tiếng: ‘Anh chỉ muốn làm chuyện gì đó khiến cho Anh Anh cảm thấy vui vẻ thôi bởi vì con bé thực sự khiến anh rất thương yêu lẫn tội nghiệp!’

“Tại sao?” Liên Kiều ngẩng mặt lên nhìn hắn, giọng nói có chút chua chát.

Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo tay cô đến bên cạnh ghế sofa, ngồi xuống rồi kéo cô ngồi trên chân mình, hai tay vòng qua thân hình mảnh khảnh của cô, thở dài một tiếng....

“Thực ra Anh Anh từ lúc còn nhỏ đã có chứng trầm cảm đến lúc lớn lên chứng bệnh này mới có chút khỏi phục.”

“Chứng trầm cảm?”

Liên Kiều giật mình nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, “Vì sao còn nhỏ đã bị chứng bệnh này chứ? Là bẩm sinh sao?”

“Không phải, chứng bệnh này bắt đầu từ lúc em ấy được sáu tuổi.” Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời.

Liên Kiều càng khó hiểu nhìn hắn.

“Lúc Anh Anh vừa sinh ra, cha mẹ của em ấy vì tình hình kinh doanh của công ty suy sụp mà thôi chí, nhất thời nghĩ quẩn đem Anh Anh gửi lại nhà Hoàng Phủ sau đó đồng loạt tự tử. Anh Anh từ nhỏ đến lớn đều cho rằng mình vốn là người nhà Hoàng Phủ, cho đến năm em ấy được sáu tuổi, trong lúc vô tình nghe được người làm nói chuyện với nhau về thân thế của mình. Sau khi biết chuyện mình không phải là người nhà Hoàng Phủ nên từ nhỏ đã có ý định bỏ nhà ra đi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm ngâm nhớ về quá khứ.

“Sau đó thì sao?” Liên Kiều hỏi gấp.

“Sự mất tích của Anh Anh khiến cho cả nhà từ trên xuống dưới không ai là không lo lắng, cho người đi tìm kiếm khắp nơi, đến cuối cùng chính anh là người tìm được Anh Anh!”

Trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp thoáng một tia đau lòng khi nhớ lại những ngày tháng cũ, “Từ lúc trở về không hiểu tại sao Anh Anh lại mắc chứng trầm cảm, chẳng những sợ hãi tiếp xúc với người ngoài mà tính tình trở nên hết sức trầm lặng, cả ngày không nói, ngoại trừ anh ra, con bé chẳng mấy khi thân thiện với người khác, cũng rất ít cười nói.”

“Nói như vậy từ lúc đó cũng chỉ có anh mới có thể khiến em ấy vui vẻ sao?” Liên Kiều nhẹ giọng hỏi.

“Cũng có thể nói như vậy. Lúc đó Anh Anh rất sợ tiếp xúc với người lạ cho nên chỉ cần anh có thời gian liền cùng em ấy nói chuyện. Sau này anh phát hiện ra em ấy rất thích hoa cho nên nhiều năm trước đã giúp cô ấy kiến tạo nên mảnh vườn Mỹ Nhân Anh đó.”

Trầm ngâm một chút như sắp xếp lại những ý tưởng trong đầu rồi Hoàng Phủ Ngạn Tước nói tiếp: “Nói ra thì cũng rất thần kỳ, khi mảnh vườn Mỹ Nhân Anh ấy nở hoa thì chứng bệnh của Anh Anh cũng bắt đầu dần hồi phục. So với trước đây em ấy cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn. Nhìn thấy em ấy như vậy đương nhiên trong lòng anh rất an ủi. Tuy rằng Anh Anh vẫn còn có chút sợ hãi và ngượng ngập khi tiếp xúc với người khác nhưng ít ra cũng không giống như trước đây hoàn toàn khép kín thế giới của mình, tự nhốt mình lại!”

Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Ngạn Tước, bởi vì chứng bệnh của em ấy nên anh mới tốt với em ấy như vậy sao?”

“Cũng không hoàn toàn như vậy đâu, Anh Anh từ nhỏ đã là một đứa bé rất đáng yêu, lúc lớn lên cũng vậy, anh yêu thương em ấy cũng là bình thường thôi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói không chút giấu giếm.

“Ngạn Tước....” Về mặt Liên Kiều rất ngưng trọng, giọng nói cũng có chút dè dặt, “Công ty của cha mẹ Anh Anh lớn không? Công việc kinh doanh thế nào? Tại sao lại có lúc nghỉ không thông suốt mà ngay cả đứa con cũng bỏ lại đi tìm cái chết chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm tư một lúc rồi nói: “Không kể là lớn nhưng mấu chốt là công ty của cha mẹ Anh Anh là một mắt xích rất quan trọng trong cả dây chuyền sản xuất, vì vậy khiến cho rất nhiều công ty khác muốn dòm ngó.”

“À!” Liên Kiều như hiểu lại như không hiểu suy nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: “Vậy cha cùng cha mẹ của Anh Anh chắc là bạn tốt lắm phải không? Bằng không sao lại chịu giúp cô chú ấy nuôi dưỡng con gái họ chứ?”

Nghe câu này của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không được tự nhiên, đầu mày chau lại: “Không, họ.... có thể coi như là bạn bè, cũng có thể không!”

Liên Kiều nhìn thấy thần thái hẩn có chút phức tạp, trong lòng càng không hiểu, cô lên tiếng, “Em không hiểu ý anh là sao?”

“Nha đầu, trên thương trường vốn là như thế, không có bạn bè vĩnh viễn cũng không có kẻ thù vĩnh viễn, có lúc vì lợi ích công ty mà hy sinh lợi ích của một vài cá nhân cũng là chuyện bình thường.” Giọng Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút trầm trọng lại có chút tang thương khó có được ở một người trầm tĩnh như hắn.

“Ngạn Tước, lời nói của anh có chút.... thâm ảo, nhưng dù sao em không tin là nhà Hoàng Phủ cũng như thế!” Liên Kiều cắn môi nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô thật lâu mới chậm chậm cất lời: “Nha đầu, em suy nghĩ còn quá đơn thuần, thực ra Hoàng Phủ tài phiệt cũng khó tránh khỏi tình huống như thế. Lúc đó công ty ép thu mua công ty của ba mẹ Anh Anh chính là..... Hoàng Phủ tài phiệt!”

Liên Kiều nghe vậy trở mắt, nhất thời cũng không biết phải nói sao.

292. Chương 297: Sự Thật (2)

Qua một lúc lâu Liên Kiều mới có phản ứng lại, cô nghiêng ngẫm lời của hắn một lúc nữa rồi mới dè dặt hỏi: ‘Vừa nãy anh nói ... là Hoàng Phủ tài phiệt cưỡng bách thu mua công ty của cha mẹ Anh Anh?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu.

Nhận được lời xác định của hắn, tim Liên Kiều đập càng nhanh, cô nín chặt áo hắn, hỏi gấp: ‘Nói như vậy, người gián tiếp bức chết cha mẹ của Anh Anh thực ra chính là ... nhà Hoàng Phủ sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, giọng nói càng thêm trầm trọng: ‘Có thể nói như vậy, chính bởi vì bị Hoàng Phủ tài phiệt bức ép cho nên công ty của cha mẹ Anh Anh mới phải đối mặt với nguy cơ phá sản. Nói một cách chính xác, Hoàng Phủ tài phiệt là nguyên nhân gián tiếp gây nên cái chết của hai người họ!’

Liên Kiều đứng bật dậy, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, gian nan cất lời: ‘Như vậy ... như vậy làm sao có thể?’

‘Nha đầu, em nghe anh nói ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cánh tay cô, đặt cô ngồi lại trên chân mình, ‘Em cũng biết mà, trên thương trường cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tép riu là chuyện rất bình thường, đối diện với những quyết định mang tính thương nghiệp như vậy, đương nhiên là phải đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu rồi, ai cũng vậy thôi!’

‘Không đâu, Ngạn Tước ...’

Liên Kiều không tán đồng với cách nói của hắn, cực lực lắc đầu: ‘Mọi người bức hại cha mẹ của Anh Anh chẳng lẽ không nghĩ đến cảm thụ của em ấy sao?’

Nói đến đây như chợt bừng tỉnh, cô ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Ngạn Tước, chẳng lẽ ... Anh Anh vốn là không biết chuyện này sao?’

‘Đúng vậy, em ấy chỉ biết cha mẹ mình lâm bệnh qua đời thôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói.

‘Sao lại có thể thế được?’ Lần này Liên Kiều hoàn toàn bị chấn động rồi, ‘Em ấy có quyền được biết những chuyện có liên quan đến cha mẹ mình chứ, cũng có quyền được biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì chứ!’

‘Để Anh Anh biết thì thế nào?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vịn chặt vai cô, thở dài một tiếng, ‘Để em ấy có thể thay cha mẹ mình trả thù hay để em ấy ghét hận chúng ta? Hay là để em ấy càng thêm không vui?’

‘Em không đồng ý cách nói của anh, như vậy là quá ích kỷ!’ Liên Kiều có chút kích động nói thêm: ‘Ngay cả cha cũng vậy, đây vốn là hậu quả của những quyết định thương nghiệp của cha mà!’

‘Nha đầu ngốc, nếu như cha thật sự ích kỷ thì sẽ không đem Anh Anh về nuôi dưỡng và thương yêu như con ruột đến bây giờ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt mái tóc dài của cô, giải thích,

‘Nhưng Anh Anh sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện này, đến lúc đó chẳng phải em ấy sẽ càng đau lòng hơn sao?’ Liên Kiều vẫn cứ luôn có cảm giác giằng không thể gói được lửa.

Nào ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy chỉ cười, ‘Em ấy sẽ không có cơ hội biết được đâu!’

‘Tại sao chứ?’ Liên Kiều kinh ngạc thốt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô: ‘Em đừng coi thường năng lực của Hoàng Phủ tài phiệt vậy chứ, những chuyện như thế này đương nhiên là có khả năng làm cho chuyện xưa tan thành mây khói, một chút manh mối cũng không tìm được.’

Hắn nói có vẻ hời hợt nhưng không giấu được một sức mạnh khiến người ta khiếp sợ trong đó.

Liên Kiều trở mắt nhìn hắn, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Cô biết điều hắn nói là sự thật.

“Nha đầu....” Hoàng Phủ Ngạn Tước sợ cô vợ nhỏ của mình sợ hãi liền kéo cô vào lòng, nhỏ giọng nói: “Bất cứ công ty xí nghiệp nào muốn có vị trí trên thương trường đều phải trải qua rất nhiều phong ba bão táp mới có thể thành công, nếu không làm được điều đó, bị đào thải cũng là chuyện đương nhiên thôi. Đây là quy luật sinh tồn ngàn đời cũng không thay đổi. Công ty của cha mẹ Anh Anh nắm giữ một kỹ thuật sản xuất rất quan trọng đối với Hoàng Phủ tài phiệt, vốn công ty của họ chỉ là một công ty nhỏ, cho dù nắm được kỹ thuật sản xuất đó cũng không có năng lực phát huy trong khi đó Hoàng Phủ tài phiệt nguồn vốn hùng hậu, hoàn toàn có thể đem kỹ thuật đó ứng dụng một cách triệt để. Ví dụ như một con cá lớn, nếu chỉ nuôi nó trong một cái hồ nhỏ thì làm sao nó có thể sống sót được, em nghĩ xem có đúng không?”

Liên Kiều cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu mới ném lại một câu: “Toàn là giáo biện thôi, đây chỉ là cái cớ!”

“Là cái cớ cũng được, là kết quả tất yếu cũng được, tóm lại, chuyện xảy ra đã xảy ra rồi, chúng ta cũng đừng nên nhắc lại chuyện này nữa, càng không nên nhắc trước mặt Anh Anh, anh hy vọng em ấy sẽ không biết sự thật này!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

“Mọi người cho rằng tất cả sẽ qua như vậy sao? Em không tin mọi người có thể giấu giếm cả đời.” Liên Kiều cứ luôn có cảm giác bất an.

Hoàng Phủ Ngạn Tước điều chỉnh tư thế ngồi một chút cho cô ngồi được thoải mái, đôi tay vẫn như cũ vòng qua người cô: “Thực ra nàh chúng ta cũng đã từng suy nghĩ qua có nên đem chuyện này nói cho Anh Anh biết hay không, nếu như một khi em ấy biết được sự thật thì với tính cách của mình, nhiều khả năng em ấy sẽ càng trở nên trầm mặc và khổ sở hơn. Mọi người không muốn nhìn thấy Anh Anh thật vất vả mới thoát ra khỏi chứng trầm cảm giờ lại có khả năng bị trở lại!”

Liên Kiều trầm ngâm một lúc mới nói: “Cũng đúng, nhà Hoàng Phủ trước giờ đối xử với Anh Anh rất tốt, nếu như em ấy biết được sự thật nhất định sẽ rất mau thuân, rất hoảng loạn.”

Cô cắn môi, ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Vậy Anh Anh phải làm sao?”

“Cái gì phải làm sao?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe không hiểu câu nói của cô

Liên Kiều thở dài một tiếng, trên gương mặt nhỏ nhắn xẹt qua một tia không rõ là chua chát hay ghen tuông: “Em ấy yêu anh mà!”

“Nha đầu ngốc!” Hoàng Phủ Ngạn Tước giờ mới hiểu cô vợ nhỏ của mình đang nghĩ gì, hần ầu yếm vò nhẹ mái tóc cô, “Tình yêu cần phải có hai bên tình nguyện, chuyện này làm sao miễn cưỡng được!”

“Nhưng mà..... nhưng mà trải qua chuyện tối nay, về sau hai người gặp nhau sẽ thế nào?”

Trong đầu Liên Kiều lại thấp thoáng hình ảnh Hoàng Phủ Anh người không mảnh vải ôm lấy Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Nhìn thấy mình lúc đó chắc em ấy cảm thấy rất khó xử rất ngượng ngùng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm ngâm một lúc mới nói: “Anh là anh trai của Anh Anh, Anh Anh là em gái của anh, mối quan hệ này mãi mãi sẽ không thay đổi. Riêng về phía Anh Anh, anh nghĩ qua một thời gian đợi em ấy bình tĩnh trở lại, anh sẽ nói rõ ràng cho em ấy hiểu còn hiện giờ chắc chưa được, sợ rằng em ấy còn rất ngượng ngùng khi nhìn thấy anh.”

Liên Kiều thở dài một tiếng, ngả đầu thoải mái dựa vào lồng ngực tinh trắng của hần, thì thầm: “Thực ra Anh Anh cũng thật tội nghiệp, vừa sinh ra đã không có tình thương của cha mẹ. Ít ra em còn hạnh phúc hơn em ấy nhiều!”

Lời của cô tuy chỉ nói một nửa nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước hiểu rất rõ ý tứ ẩn trong đó, hần biết người có thể thực sự hiểu được Anh Anh không chừng chỉ có mỗi Liên Kiều.

“Yên tâm đi, Anh Anh và em đều tìm thấy được người thực sự quan tâm mình!” Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô càng chặt hơn, âu yếm nói.

Liên Kiều từ trong lòng hần ngược đầu lên chăm chú nhìn gương mặt anh tuấn của hần, ánh mắt pha chút bối rối.

“Nha đầu ngốc, lại chuyện gì nữa?”

Nhìn sâu vào đôi mắt màu tím đang long lanh nhìn mình, hấn kìm lòng không được cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, thoả mãn hít hà mùi hương thơm mát của đôi cánh môi mềm.

293. Chương 298: Dự Cảm Không Lành (1)

Nụ hôn của hấn khiến gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều phấp hồng, cô nhìn hấn, ngập ngừng hỏi: ‘Ngạn Tước, anh ... sao lại yêu em?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không vội trả lời câu hỏi của cô mà âu yếm đặt một nụ hôn thật sâu lên môi cô, thật lâu sau cho đến lúc cô gần như không thở nổi nữa thì hấn mới quyến luyến rời môi cô ...

‘Không tại sao hết, yêu là yêu thôi!’

Câu trả lời gãy gọn của hấn dĩ nhiên là không làm thỏa mãn Liên Kiều.

‘Hừm, đều không nói được nguyên nhân vì sao yêu em!’ Liên Kiều cố tình xụ mặt xuống, xoay lưng về phía hấn.

‘Nha đầu, tình yêu vốn là một loại cảm giác rất kỳ diệu, tình yêu chân chính thì cần gì lý do, một người yêu một người cũng đâu cần tìm hiểu vì sao.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô từ phía sau, cúi đầu xuống nhẹ nhẹ cọ mặt mình lên vành tai cô.

‘Hi hi, nhột quá!’

Râu mới mọc trên cằm khi cọ vào tai cô để lại cảm giác nhồn nhột khiến cô vừa nũng nịu cười vừa tìm cách lánh đi.

Hai người vừa cười vừa đùa trong phòng vẽ nên một bức tranh vui vẻ ấm áp.

‘Ngạn Tước ...’

Cười giỡn một rồi Liên Kiều dứt khoát ngả người vào lòng hấn, chỉ ngẩng đầu lên hỏi: ‘Thực ra anh đối xử với Anh Anh tốt như vậy ngoại trừ vì căn bệnh của em ấy còn vì một nguyên nhân khác nữa có phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay véo nhẹ chiếc mũi xinh xắn của cô, ‘Em muốn nói gì đây?’

Liên Kiều che miệng cười, cơ thể hơi dịch lên vươn tay ôm lấy gáy hấn, ‘Thực ra ... sở dĩ anh đối xử tốt với Anh Anh như vậy có phải bởi vì anh có tâm lý muốn bù đắp phải không?’

‘A?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô đầy hứng thú, nường mảy: ‘Tâm lý muốn bù đắp? Sao anh lại có tâm lý muốn bù đắp chứ?’

Liên Kiều chớp mắt nghịch ngợm hỏi: ‘Đàn ông các anh không phải đều thích dấu tâm sự trong lòng sao? Theo em thấy, anh đối xử tốt với Anh Anh như vậy là bởi vì anh biết việc cha thu mua công ty của cha mẹ Anh Anh đã tạo nên một bi kịch. Sau khi anh tiếp nhận Hoàng Phủ tài phiệt đương nhiên là không thể không nghĩ đến đại cuộc nhưng về mặt cá nhân, vì muốn bù đắp một chút cho nỗi bất hạnh của Anh Anh nên từ nhỏ anh đã chăm sóc và lo lắng cho em ấy, xem em ấy như đứa em gái yêu thương nhất của mình.’

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một đường cong, hấn không ngờ cô vợ nhỏ của mình thường ngày xem ra vô tâm vô phế thì ra lại hiểu mình đến vậy.

Có thể tìm được một người yêu mình, hiểu mình, thông cảm ỉn đúng là một loại hạnh phúc không gì thay thế được.

Nhẹ vuốt đôi gò má trắng mịn của cô, hấn âu yếm nói: “Em đó, quý nha đầu!”

“Bị em đoán trúng rồi phải không? Ha ha.... Đàn ông các anh thật phiền nha, rõ ràng trong lòng nghĩ như vậy mà còn vì mặt mũi sống chết không thừa nhận!” Liên Kiều nghịch ngợm hướng hấn làm một cái mặt quý.

“Nha đầu, dám trêu anh sao? Gan đủ lớn rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo cánh tay cô lại.

Liên Kiều le lưỡi, cười: “Vậy thì sao chứ? Anh vốn là thế mà!”

“Càng lúc càng không biết phép tắc rồi, ngay cả ông xã cũng dám xem thường, xem anh làm thế nào xử lý em!” Nói xong liền vỗ về phía cô.

“Ha ha.... Không dám.... Đừng mà.....” Liên Kiều vốn sợ nhột cười đến chảy cả nước mắt.

“Xem em về sau còn dám hay không?”

“Ha ha..... không dám.... Không dám nữa....”

Trong căn phòng ngủ xa hoa ở một nơi khác....

“Khụ khụ....”

Đang khoan chân ngồi thiền, Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên ới ra một ngụm máu tươi tiếp sau đó là một tràng tiếng ho kịch liệt.

“Nhiễm Dung....”

Cửa phòng bị một cánh tay mạnh mẽ đẩy ra, Hoàng Phủ Ngạn Thương xông vào, khi hắn nhìn thấy một dấu máu tươi nhuộm trên chiếc thảm trải sẵn liền vội vàng bước nhanh đến.

“Nhiễm Dung....”

“Ngạn Thương....” Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung yếu ớt ngã nhào vào lòng hắn, gương mặt xinh đẹp sớm đã trắng bệch một màu.

“Sao lại như thế chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Thương đau lòng ôm chặt lấy thân thể yếu ớt của cô.

Mặc Di Nhiễm Dung hơi hé môi, “Ngạn Thương, xin đừng lo lắng cho em, đều là em không tốt, thân thể chưa tốt mà em đã vội ngồi thiền.”

“Em nằm nghỉ trước đi.” Hoàng Phủ Ngạn Thương vội vàng giúp cô nằm xuống giường.

“Nhiễm Dung, tình trạng sức khỏe của em dường như càng lúc càng xấu, để anh gọi bác sĩ đến xem cho em được không?”

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy nhẹ lắc đầu: “Không cần đâu, bác sĩ không thể giúp em được gì cả, tình trạng thân thể của em nếu bác sĩ khám cùng lắm chỉ có thể chẩn đoán là thiếu máu, suy dinh dưỡng mà thôi.”

“Nhưng bảo anh trông mắt nhìn em càng ngày càng yếu đi như vậy, anh làm không được....”

Về mặt Hoàng Phủ Ngạn Thương đầy lo âu, “Nhiễm Dung, cho anh biết anh phải làm thế nào mới có thể giúp được em!”

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ lắc đầu: “Ngạn Thương, em thực sự không sao đâu, anh đừng lo lắng!”

“Nhưng em bây giờ....”

“Ngạn Thương, vừa nãy chỉ là do trong lòng em chợt nảy sinh một cảm giác không may nên mới thử ngồi thiền một chút xem lòng có an ổn trở lại không mà thôi. Hiện giờ sức lực của em đã bị tổn hại không ít nên mới có hiện tượng thổ huyết kia, đợi đến lúc em khôi phục sức lực lại đương nhiên sẽ không xảy ra tình trạng kia nữa.” Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng an ủi hắn.

“Nhiễm Dung....”

Đáy mắt honth xẹt qua một tia đau lòng, bàn tay to lớn không kìm được nhẹ vuốt ve đôi gò má xanh xao của cô, hắn cúi người thấp giọng nói bên tai cô: “Nhìn thấy em như vậy còn khó chịu hơn là giết anh nữa.....”

“Đừng nói như vậy!” Mặc Di Nhiễm Dung kích động bất giác đưa tay lên che miệng hắn, “Không cho anh nói nữa....”

Rồi như chợt phát hiện ra động tác của mình có chút thất thố, cô vội vàng rút tay lại.

Bàn tay nhỏ nhắn vừa rút lại một nửa thì đã bị bàn tay to lớn của hắn bắt lấy, trên gương mặt hắn xẹt qua một nụ cười dịu dàng, kéo bàn tay của cô đến bên môi, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

“Nhiễm Dung.... em đang quan tâm anh đó sao?” Giọng nói dịu dàng pha một chút vui mừng.

“Em....” Mặc Di Nhiễm Dung định rút tay ra nhưng vẫn như cũ bị hắn giữ chặt, trên gương mặt xanh xao chợt nổi lên một vầng hồng, “Ngạn Thương, anh hiểu lầm rồi, em chỉ là..... chỉ là không muốn nghe anh nói gở thôi, vốn người ta vẫn nói ‘hoạ từ miệng mà ra’ mà.... ưm....”

Lời của cô còn chưa nói hết, đôi môi đã bị hắn mạnh mẽ chiếm lấy, nụ hôn cuồng nhiệt như muốn nuốt hết những lời chưa nói vào bụng.

Cả người Mặc Di Nhiễm Dung rõ ràng là đang run rẩy, bàn tay nhỏ nhắn vô ý thức chống đỡ nơi lồng ngực hắn nhưng cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình cùng sức lực của hắn, không biết từ lúc nào bàn tay đang chống ở trên ngực đã vòng qua cổ hắn, cô không còn chút sức lực mà tiếp thu hết sự tấn công của hắn.

“Nhiễm Dung, anh chỉ mong em biết được anh yêu em đến mức nào thì tốt rồi!”

Đôi môi hắn lướt đến bên tai cô, giọng nói thì thầm như ru ngủ khiến cô càng thêm run rẩy.

“Ngạn Thương....” Hơi thở của Mặc Di Nhiễm Dung càng gấp gấp hơn, trái tim cũng không tự chủ được đập điên cuồng trong lồng ngực.

294. Chương 299: Dự Cảm Không Lành (2)

Tại sao hắn lại cứ không chút dấu hiệu gì lại bất thành linh vừa âu yếm lại vừa bá đạo hôn cô thế này? Mà tại sao cô dường như dần dần quen thuộc lại bắt đầu tiếp thu nụ hôn của hắn chứ?

‘Đừng ...’

Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn khác.

‘Ngạn Thương, buông em ra. Anh rất rõ ràng người em yêu không phải là anh mà!’ Mặc Di Nhiễm Dung thật vất vả mới nói được một câu trọn vẹn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đột ngột ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi môi đã rời khỏi môi cô nhưng hơi thở nam tính như vẫn còn vương vấn bên người cô.

‘Nhiễm Dung, chẳng lẽ đến giờ này em vẫn không quên được Niếp Ngân sao?’

Niếp Ngân!

Niếp Ngân!!

Hắn trước giờ chưa bao giờ hận một người nào đến thế!

Ánh mắt mang nhiều suy tư của hắn khiến cho Mặc Di Nhiễm Dung chợt thấy đau lòng, cô gian nan gật đầu: ‘Xin lỗi anh, Ngạn Thương, em ... em thực sự không thể quên được Niếp Ngân.’

Đôi tay đang choàng qua người cô chợt nắm chặt lại nắm đấm, sự đau khổ trong đáy mắt hắn xẹt qua rất nhanh rồi lập tức khôi phục lại bình thường.

‘Ngạn Thương ...’ Chỉ một chút biến hóa nhỏ trên mặt hắn cũng không thoát khỏi ánh mắt của Mặc Di Nhiễm Dung.

Nụ cười dịu dàng lần nữa xuất hiện trên đôi môi mỏng, đôi bàn tay đang nắm chặt cũng dần dần mở ra, lần nữa đặt trên gương mặt xanh xao của cô, vuốt nhẹ ...

‘Nhiễm Dung, bất kể trong tim em có ai anh đều không để tâm.’

‘Ngạn Thương, anh ...’

‘Nhiễm Dung, thân thể em còn rất suy yếu, đừng nên cử động nhiều, em còn chưa ăn gì phải không? Anh đã mang thức ăn lên cho em đây!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương ngắt lời cô, ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn cô nói.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy hắn đứng dậy, sau đó bóng dáng cao lớn bước vội về phía cửa, cô rút cuộc nhìn không nổi, lên tiếng: ‘Ngạn Thương, tại sao chứ?’

Thực ra cô rất muốn nói với hắn đừng đối xử tốt với cô như thế nữa nhưng câu nói đến bên miệng lại không cách nào thốt nên lời.

Hoàng Phủ Ngạn Thương xoay người lại nhìn cô người: ‘Trong lòng anh, em chính là người phụ nữ của anh!’

“Em không xứng đâu! Em là một người mang tới chuyện không hay!” Mặc Di Nhiễm Dung cúi thấp đầu, đôi mắt khẽ khép lại, giọng nói tràn đầy sự bất lực.

Hoàng Phủ Ngạn Thương bước trở lại bên cạnh cô, ngồi xuống, ngón tay thon dài nhẹ vuốt theo những đường nét trên ngũ quan tinh xảo của cô...

“Nhiễm Dung, anh đã từng nói anh không để tâm cái mà người ta gọi là lời nguyện gì đó, cái mà anh để tâm chỉ có bản thân em. Đơn giản vậy thôi!”

Mặc Di Nhiễm Dung cắn môi, nhìn hắn một lúc lâu sau đó dường như đã hạ quyết tâm, lên tiếng: “Thực ra em có chuyện muốn nói với anh.”

“Em nói đi!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy rõ sự đấu tranh trong nội tâm cô, hắn hơi nhồm người dậy, chu đáo giúp cô sửa sang lại gối đầu sau đó đỡ cô ngồi dựa lưng vào thành giường.

Mặc Di Nhiễm Dung gian nan cất lời: “Em ở chỗ này làm phiền anh cũng đã lâu, em muốn rời đi!”

Đến lúc nên rời đi rồi, không phải sao?

Một người đàn ông tốt như anh Ngạn Thương nhưng số trời định sẵn cô phải phụ lòng hắn bởi vì người có duyên với cô không phải hắn.

“Gì chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Thương sững sờ, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp...

“Vừa nãy em nói muốn rời đi?”

“Phải!”

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ như gió thoảng mang theo sự yếu ớt và bất đắc dĩ.

“Anh sẽ không để em rời khỏi đây đâu!” Hoàng Phủ Ngạn Thương dứt khoát nói.

“Ngạn Thương, em biết anh rất quan tâm đến em nhưng trước sau gì em cũng phải rời đi thôi!”

Mặc Di Nhiễm Dung kiên quyết nói: “Trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn, rất cảm ơn anh đã chăm sóc em trong suốt quãng thời gian này...”

“Anh đã nói anh tuyệt đối không để em rời xa anh một bước!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương đứng phắt dậy, giọng kiên quyết ngắt lời cô, ánh mắt âm trầm cùng với hai bàn tay nắm chặt tố cáo nội tâm hắn đang dậy sóng.

“Ngạn Thương...”

Mặc Di Nhiễm Dung không khó nhận ra tâm trạng của hắn cô cắn cắn môi nói: “Em thật sự rất yêu Niếp Ngân, xin anh, để em rời đi thôi!”

Chỉ dựa vào một lá bài Tarot?

Hoàng Phủ Ngạn Thương ngồi xuống trở lại bên cạnh cô, thân hình rắn rỏi áp trên thân cô, cánh môi bạc gần như dán sát bên tai cô...

“Anh không tin em không có chút tình cảm nào với anh!”

“Em chỉ tin.... Điều báo trên lá bài không phải là giả.”

Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung không ngừng né tránh thân thể cường tráng của người nào đó càng lúc càng áp sát lên người mình nhưng dù cô né tránh cách nào nhưng bất kể trốn thế nào, hơi thở nam tính vẫn quanh quẩn bao phủ lấy cô.

“Vậy còn cảm giác của em thì sao?”

Từ giọng nói bình tĩnh của Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe không ra có bất kỳ sự thay đổi cảm xúc nào nhưng đáy mắt đã sớm bán đứng tâm tư đang xao động của hắn.

“Cảm giác?”

Mặc Di Nhiễm Dung ngẩng đầu lên nhìn, vừa khéo đụng phải ánh mắt sắc bén đang nhìn thẳng vào mình trong lòng hoảng loạn vội rời ánh mắt đi, ngượng ngùng lên tiếng: “Cảm giác của em.... cũng như vậy!”

“Em – Nói – Thật!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương chậm nhưng rõ ràng thốt lên từng chữ một.

Thân thể Mặc Di Nhiễm Dung hơi run rẩy, ba chữ này như một ngọn roi quất vào tim cô.

“Em.... em không có...”

“Nhiễm Dung!” Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẹ nâng cằm cô lên, ánh mắt như điện nhìn thẳng vào mắt cô không chớp, “Em hỏi kỹ lòng mình xem, người em yêu thật sự là Niếp Ngân sao?”

Mặc Di Nhiễm Dung chau mày nhìn thẳng vào mắt hắn, sự kiên định trong đáy mắt hắn ngược lại khiến lòng cô không có cách nào bình tĩnh lại, cô đành nghiêng đầu sang một bên, lạnh nhạt nói: “Em bây giờ không thể suy nghĩ nhiều quá, em chỉ biết lòng mình đang rất loạn, luôn cảm giác được một chuyện không lành sắp xảy ra!”

Trên thực tế dự cảm của cô lại là sự thật.

“Nhiễm Dung....”

Hai tay Hoàng Phủ Ngạn Thương đặt nhẹ lên vai cô như muốn trấn an, giọng nói trầm ấm dễ nghe vang lên bên tai: “Được, anh không ép em nhưng chuyện em muốn rời đi anh tuyệt đối không đồng ý. Em là của anh, chỉ của anh mà thôi. Em phải nhớ kỹ điều này. Cho dù xảy ra chuyện lớn bằng trời đi nữa anh cũng sẽ không bỏ mặc em một mình đi đối mặt!”

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hắn thật lâu, một chữ cũng không nói.

“Nói cho anh biết dự cảm không lành của em là gì đi. Tuy anh không biết Giáng Đầu Thuật nhưng ít nhiều anh cũng có thể giúp được em một việc gì đó!” Hoàng Phủ Ngạn Thương biết mình không thể ép cô quá mức bằng không sẽ phản tác dụng.

Ở bên cạnh cô cũng được một thời gian rồi, đối với tính cách của cô hắn xem như đã hiểu khá rõ, nếu ép cô quá mức lại chỉ kích thích tâm lý trốn tránh của cô mà thôi, mà điều hắn không mong muốn nhất chính là nhìn thấy cô rời khỏi mình.

“Em không biết nên nói với anh thế nào. Em chỉ là có một cảm giác sợ hãi chưa từng có từ trước đến nay, giống như sắp mất đi một thứ gì quan trọng lắm vậy!” Mặc Di Nhiễm Dung vòng tay ôm lấy chính mình như muốn tìm một chút trấn tĩnh.

295. Chương 300: Dự Cảm Không Lành (3)

‘Nhiễm Dung à ...’ Hoàng Phủ Ngạn Thương vươn tay ôm cô vào lòng, giọng an ủi: ‘Không chừng là tại em quá mẫn cảm mới nảy sinh loại cảm giác này mà thôi ...’

‘Không thể nào ...’ Mặc Di Nhiễm Dung khẽ lắc đầu, ‘Trực giác của em trước giờ không sai, em rất sợ là người phụ nữ kia sẽ giở trò!’

‘Sao lại thế được?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nói: ‘Tuy em cho rằng công lực của cô ta cao hơn em nhưng dù cho em bây giờ(LQĐ) bị thương cũng chưa chắc đối phương không có tổn hại gì!’

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Trên lý thuyết thì đúng như vậy nhưng trong lòng em vẫn luôn (MIN - LQĐ) có cảm giác sợ hãi, đứng ngồi không yên, muốn ngồi thiền tĩnh lặng một chút cũng không thể tập trung tinh thần!’

‘Nhiễm Dung, là do em quá khẩn trương thôi. Bây giờ thân thể em suy yếu đương nhiên là không thể tập trung tinh thần được rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đau lòng nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, trên mặt vẫn không giấu nổi sự lo lắng: ‘Ngạn Thương, em muốn thử lại ...’

‘Không được, với tình trạng sức khỏe của em bây giờ nếu cứ cố gắng ngồi thiền sẽ khiến anh càng thêm lo lắng!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương lập tức cự tuyệt.

‘Nhưng em thật sự rất lo lắng!’

Mặc Di Nhiễm Dung đặt một tay lên ngực, nhìn hấn: ‘Như vậy đi, anh ở lại trông chừng em, như vậy thì không cần lo lắng nữa, được không?’

Giọng nói dịu dàng mang theo một chút cầu khẩn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương đối với cô trước giờ vẫn luôn mềm lòng, thậm chí có thể nói là đạt đến trình độ nuông chiều, thấy cô đáng vẻ mềm yếu như vậy cầu xin mình hấn liền không nỡ cự tuyệt, chỉ đành gật đầu.

‘Được, nhưng em cũng phải hứa với anh, nếu như cảm thấy thân thể mình có chút gì không thoải mái, cho dù là một chút cũng phải lập tức ngừng lại, được không?’

‘Được!’ Mối Mặc Di Nhiễm Dung vẽ lên một đường cong nhàn nhạt, cả người như một đóa sen trắng dễ dàng khơi dậy sự thương tiếc trong lòng người đối diện.

Hoàng Phủ Ngạn Thương dịu cô ngồi dậy sau đó ngồi đối diện với cô, quan tâm nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung bắt đầu ngồi thiền với tư thế hoa sen, sau khi thật sâu hô hấp một hơi không khí, cô chậm rãi khép mắt.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, dường như không khí cũng ngưng đọng.

Vị trí ngồi của Mặc Di Nhiễm Dung là xoay lưng về phía cửa, nhìn qua cánh cửa kiếng sau lưng cô có thể nhìn thấy một mảnh vườn hoa, mảnh vườn trồng đầy hoa oải hương đẹp như trong tranh, mùi hương hoa dịu dịu thoang thoảng theo từng trận gió nhẹ len vào phòng khiến bầu không khí thật dễ chịu.

Đôi mắt đen láy của Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn gương mặt xanh xao của cô không chớp, trong chiếc váy màu tím nhạt, thân thể cô nhìn càng gầy yếu, mái tóc tảo biển xoã dài trên vai nhìn cực kỳ bắt mắt.

Lấp sau mái tóc dài là chân mày cong cong như trăng non, lông mi thật dài hơi run rẩy, cánh mũi cao挺挺, chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn, cả người toát lên một vẻ xinh đẹp thoát tục, nhất thời Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn đến sững sờ.

Trời cho hấn gặp được một cô gái như vậy, không phải là dành riêng cho hấn sao?

Nghĩ đến đây, bàn tay hấn không tự giác nắm chặt. Hấn thầm thề với mình, bất kể xảy ra chuyện gì hấn đều không cho phép cô rời khỏi mình.

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương tràn đầy cố chấp và kiên định.

Chính đang lúc hấn âm thầm hạ quyết tâm đó thì tinh tế phát hiện ra trên vầng trán thanh khiết của Mặc Di Nhiễm Dung toát ra một tầng mồ hôi mỏng, mí mắt khẽ run rẩy, dần dần chân mày cũng chau lại....

Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy vậy, sắc mặt liền thay đổi, hấn liền đứng dậy bước đến bên cạnh cô....

“Nhiễm Dung... Nhiễm Dung....”

Khi bàn tay to của hắn vỗ khẽ lên vai cô mới phát hiện, thì ra cả người cô cũng đều đang run rẩy.

“Nhiễm Dung, đừng miễn cưỡng chính mình nữa, đủ rồi!”

Mặc Di Nhiễm Dung chậm rãi mở mắt, nhìn thẳng vào cô là đôi mắt đen mang đầy sự quan tâm của hắn, cô nhẹ giọng thốt: “Ngạn Thương, đừng lo, em không sao....”

Mồ hôi trên trán được hắn tỉ mỉ thay cô lau đi, sau đó ôm cơ thể run rẩy của cô vào lòng như muốn truyền cho cô hơi ấm, đau lòng khuyen bảo: “Nhiễm Dung, sắc mặt em càng lúc càng kém, thôi bỏ đi, đừng cố nữa....”

Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung xẹt qua một tia buồn bã, nhìn hắn nói: “Ngạn Thương, em thực sự không thể phân biệt rõ loại cảm giác này là thế nào, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra, em nghi ngờ, nghi ngờ....”

Cô đang nói chợt ngừng lại, ngập ngừng cắn môi.

“Em nghi ngờ điều gì?” Hoàng Phủ Ngạn Thương hỏi lại.

“Em nghi ngờ loại cảm giác kỳ lạ này chắc là bắt nguồn từ chính người thân nhất của em, chỉ có người thân nhất của em mới có thể làm cho trực giác vốn linh nghiệm trước giờ của em trở nên mơ hồ vô định thế này!” Mặc Di Nhiễm Dung giải thích.

“Vậy em nghĩ người thân đó của em có thể là ai?” Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe cô giải thích, hỏi lại.

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên đôi mắt màu tím xinh đẹp trừng lớn, không nói gì thêm mà đứng dậy.

“Em làm gì vậy?” Hoàng Phủ Ngạn Thương bị cử động đột ngột của cô làm cho giật mình, vội vàng níu cô lại.

“Ngạn Thương, em phải liên lạc với em gái một chút!” Nét mặt Mặc Di Nhiễm Dung rõ ràng là rất gấp gáp.

“Được, được rồi, em cứ ngồi yên đây đừng nhúc nhích!” Hoàng Phủ Ngạn Thương vội rời đi lấy điện thoại cầm tay đến, tìm trong danh bạ số của Liên Kiều rồi nhấn phím điện thoại.

Điện thoại đã thông nhưng bất kể đánh bao nhiêu cuộc, bên đầu bên kia cũng chỉ là âm thanh báo không có người tiếp hoặc là hộp thư thoại.

“Sao lại thế được hở anh Ngạn Thương?” Mặc Di Nhiễm Dung trong lòng càng gấp, hỏi vội.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ra hiệu cho cô bình tĩnh lại rồi sau đó lại ấn một dãy số khác,,,

“Được, anh biết rồi!”

Trong văn phòng tổng tài của Hoàng Phủ tài phiệt, Hoàng Phủ Ngạn Tước đang tiếp điện thoại của Hoàng Phủ Ngạn Thương, sau cùng hắn nói một câu: “Yên tâm đi, hôm nay Liên Kiều rất ngoan ngoãn, đang ở nhà học tiếng Anh.”

Hàn huyền mấy câu xong hắn ngắt điện thoại, liếc qua xấp văn kiện vừa định xem, suy nghĩ một chút rồi nhắc điện thoại lên....

“Mẹ, Liên Kiều có ở nhà không?”

Bên đầu bên kia là một tràng âm thanh huyền ảo....

“Gì chứ?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng bật dậy, còn chưa đợi đầu bên kia nói xong đã ‘ba’ một tiếng ngắt dứt điện thoại, cầm áo vest lên bước thẳng ra cửa.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, nửa giờ sau ngài còn có một cuộc hẹn với Tổng giám đốc của ngân hàng K&D....’

“Huỷ hết các cuộc hẹn đi!”

Một câu nói dứt khoát cắt đứt lời của cô thư ký, sau đó thân hình cao lớn rất nhanh đã biến mất trong thang máy riêng dành cho tổng tài....

“Dạ....” Cô thư ký còn chưa phản ứng kịp, nhất thời bị hành động của hắn làm cho giật mình, làm thư kí của Hoàng Phủ tiên sinh lâu như vậy cô cũng chưa từng thấy qua sắc mặt của Hoàng Phủ tiên sinh khó coi như vậy.

Trong lúc đó...

‘Hoàng Phủ’ đã sớm hỗn loạn....

Người làm từ trên xuống dưới ai nấy sắc mặt hoảng loạn, từ đầu bếp cao cấp đến người phụ trách vườn hoa đều bận rộn, như đang tìm kiếm gì đó.

Đây là cảnh tượng đầu tiên mà Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy khi hắn vừa trở về ‘Hoàng Phủ’.

296. Chương 301: Mất Tích (1)

‘Đại thiếu gia, đại thiếu gia trở về rồi ...’

Vị quản gia mắt tinh nhìn thấy bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước từ xa giống như nhìn thấy vị cứu tinh vậy, liền hét lên một tiếng khiến người làm ai nấy đều chạy dồn về phía trước.

‘Ngạn Tước, rốt cuộc con cũng trở về rồi. Mẹ đang định gọi lại cho con!’ Triển Sơ Dung vẻ mặt lo lắng chạy vội đến.

‘Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy mẹ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội hỏi lại, ‘Sao Liên Kiều lại biến mất được?’

Lúc hắn gọi điện thoại về nhà vốn chỉ định hỏi thăm qua loa tình hình của Liên Kiều nào ngờ lại nghe mẹ mình nói là cô đã mất tích.

Trên đường về nhà hắn vẫn luôn tự trấn an mình rằng có thể Liên Kiều chỉ là ham chơi, đi đến một căn biệt thự khác hoặc là đến một góc khuất nào đó chơi đùa thôi, dù sao thì hắn cũng đã phái rất nhiều vệ sĩ ở bên ngoài căn biệt thự canh chừng cho sự an toàn của cô rồi.

Nhưng khi hắn vừa bước vào, nhìn thấy nhà Hoàng Phủ huy động toàn bộ người làm mà ai nấy vẻ mặt đều lo lắng thì sự bình tĩnh đã không còn nữa, thay vào đó là một nỗi bất an.

‘Ngạn Tước, con xem này ...’ Triển Sơ Dung đưa một tờ giấy cho Hoàng Phủ Ngạn Tước, phía trên có viết mấy chữ.

‘Liên Kiều, suy nghĩ thật lâu em vẫn cảm thấy người em cần xin lỗi nhất là chị. Trước nay em chưa từng nghĩ sẽ phá hoại hạnh phúc của chị và anh hai, nhất là chị. Chị đơn thuần và thiện lương như vậy, cho dù chính mình phải chịu tổn thương em cũng không nỡ khiến chị đau khổ, chỉ là ... em biết một phút nông nổi của em có thể tạo thành bóng ma trong lòng hai người, cho dù muốn xin lỗi hay bù đắp cũng không kịp nữa. Chị giúp em nói tiếng xin lỗi với anh hai, đó chỉ là một phút nông nổi và thiếu kềm chế của em mà thôi. Ngoài ra, nhờ chị nói tiếng cảm ơn với cha mẹ, ơn dưỡng dục của họ em vẫn chưa có cơ hội đáp tạ ...’

Đọc đến đây Hoàng Phủ Ngạn Tước gấp tờ giấy lại, nhìn Triển Sơ Dung: ‘Mẹ, Anh Anh bỏ nhà đi, chắc là Liên Kiều đi tìm em ấy thôi!’

‘Chắc là vậy rồi, lúc đầu mẹ còn tưởng rằng hai đứa nhỏ này chỉ là trốn ở đâu đó trong “Hoàng Phủ” một lúc thôi, dù sao ở đây rộng lớn như vậy, một lúc nhìn không thấy chúng nó thì cũng rất bình thường thôi, nào ngờ hỏi hết người làm cũng không ai nhìn thấy hai đứa, lúc đó mẹ thực lo lắng, ra lệnh cho người làm từ trên xuống dưới tìm lại một lần, cuối cùng người tìm không thấy lại tìm thấy tờ giấy này.’

Giọng Triển Sơ Dung đầy vẻ lo lắng, bà lấy lại trang giấy từ trong tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, đọc sơ qua một lượt rồi lại hỏi: “Ngạn Tước, trong thư Anh Anh nói như vậy là có ý gì? Con bé rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu mẹ, Anh Anh chỉ là có một số chuyện còn chưa thông suốt mà thôi, không có gì nghiêm trọng đâu!” Tuy ngoài miệng Hoàng Phủ Ngạn Tước nói cứng như vậy để an ủi mẹ mình nhưng thực ra lòng hần đã hết sức rối loạn rồi.

Thứ nhất là vì Hoàng Phủ Anh, thứ hai là vì cô vợ nhỏ của hần, Liên Kiều, cho dù hần tính tình điềm tĩnh đến mấy cũng không che giấu được nội tâm bất ổn.

“Ngạn Tước à, Anh Anh từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ rời khỏi ‘Hoàng Phủ’ một mình cả, con nói xem con bé có thể đi đâu chứ? Cũng không biết nó có nhớ mang theo tiền bạc gì không, lỡ như một phen tiền cũng không có mang theo thì làm thế nào? Còn Liên Kiều nữa, chẳng lẽ nó biết đi tìm Anh Anh ở đâu sao? Lỡ như cả Liên Kiều cũng không tìm được thì sao đây?” Triển Sơ Dung cả người như bị rút hết sức lực, ngay cả giọng nói cũng mang đầy lo lắng cùng bất lực.

“Mẹ, chuyện này để con xử lý là được rồi. Mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ tìm được hai người về!” Hoàng Phủ Ngạn Tước dìu bà vào nhà, nhẹ giọng nói.

Đợi Triển Sơ Dung ngồi yên vị ở phòng khách xong, Hoàng Phủ Ngạn Tước mới bước ra ngoài. Hần quét đôi mắt sắc bén nhìn một lượt mấy người vệ sĩ đang cúi đầu đứng đó....

“Đừng nói cho tôi biết là tôi chỉ nuôi một đám phế vật!”

“Hoàng Phủ tiên sinh....”

Mấy người vệ sĩ hoảng sợ đến đầu gối cũng run bần bật, trê gương mặt sớm đã không còn chút huyết sắc nào....

“Là chúng tôi vô dụng....”

“Lúc Liên Kiều rời đi tại sao không có ai báo cáo lại với tôi?” Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng lúc càng trầm, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, rõ ràng là đang cố nén lửa giận.

“Hoàng Phủ tiên sinh, chúng tôi đúng là theo dõi thiếu phu nhân thật cẩn thận, nhưng mà.... thiếu phu nhân quả thực rất khó bảo vệ, chúng tôi chỉ là một chút sơ sót thể nhưng người đã không thấy....”

“Đừng để tôi nghe đến cái lý do nực cười này nữa!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước phiền toái vẫy tay, “Mau chóng đi tra tin tức của thiếu phu nhân và tiểu thư. Sân bay, trạm xe, nhà ga, bến tàu, tóm lại tất cả các nơi công cộng cùng các phương tiện giao thông đều phải tra hết, còn nữa, tất cả khách sạn, nhà nghỉ, những nơi có thể tạm trú lại cũng phải tra. Tất cả các bang ở nước Mỹ, mỗi một trạm dừng đều phải tra. Ở nước Mỹ không tra được thì tra ở từng quốc gia một. Tóm lại, không tìm được người thì các người cũng đừng trở về!”

“Dạ, Hoàng Phủ tiên sinh. Chúng tôi sẽ tận lực tìm kiếm!” Các vệ sĩ nhận lệnh tản đi.

“Ngạn Tước à, Liên Kiều và Anh Anh hai đứa nó sẽ không có chuyện gì chứ?” Triển Sơ Dung nhìn thấy vẻ khẩn trương và nghiêm túc của Hoàng Phủ Ngạn Tước khi hần quay trở lại, nổi bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

“Mẹ à, mẹ đừng lo, hai người họ nhất định sẽ bình an trở về thôi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước cố giấu sự lo lắng trong lòng, cất tiếng đảm bảo.

Có trời mới biết lòng hần không cách nào bình tĩnh được, nhất là.... đây là thời điểm quan trọng, sự rời đi của Liên Kiều đã kích thích toàn bộ tế bào thần kinh của hần, rung lên hồi chuông báo động thật lớn trong lòng hần.

Liên Kiều không biết mình đi đã bao lâu, cũng không biết mình đáp bao nhiêu chuyến xe, chỉ biết cảm tấm ảnh của Hoàng Phủ Anh trên tay, gặp ai cũng hỏi: “Xin hỏi đã thấy qua cô gái này chưa?” Cô tin Hoàng Phủ Anh sẽ không đi quá xa ‘Hoàng Phủ’ nhưng tìm không được bao lâu thì trời đã tối, chân cũng mỏi đến không lê nổi, hơi thở phập phồng trong lồng ngực.

Nhìn thấy phía trước có ánh điện rực rỡ cùng biển báo tên của một khách sạn, cô thấp thoáng nhìn thấy một bàn thức ăn lớn cùng một chiếc giường thoải mái đang vẫy tay gọi mình, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, bước chân vào khách sạn.

Cô quyết định phải nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai lại tiếp tục tìm.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi ngài là hội viên của khách sạn chúng tôi sao?”

Cô tiếp tân xinh đẹp ở quầy nhìn thấy Liên Kiều vẻ mặt tiêu tụy và mệt nhọc cũng giật mình nhưng vẫn lịch sự lên tiếng hỏi.

“Ồ..... không phải!”

Liên Kiều quay đầu nhìn lại tên khách sạn một lần nữa rồi lắc đầu sau đó ngáp một cái: “Đây là visa của tôi, tôi muốn một gian phòng có giường thật lớn, như phòng tổng thống chẳng hạn....”

Cô nhất định phải ngủ một giấc thật thoải mái.

“Tiểu thư, thực xin lỗi, khách sạn có quy định nếu không phải là hội viên của khách sạn thì không thể đặt phòng tổng thống. Xin hỏi....”

“Thôi bỏ đi, cho tôi một gian phòng thường là được rồi!”

Liên Kiều đã sớm không chịu nổi xua tay, cả người lười biếng nằm bò trên quầy tiếp tân.

297. Chương 302: Mất Tích (2)

‘Vậy được, xin chờ một chút tôi sẽ làm thủ tục!’ Cô tiếp tân cầm lấy visa của Liên Kiều, trên mặt treo nụ cười chuyên nghiệp, nói.

Liên Kiều mệt mỏi đứng bên cạnh quầy chờ cô tiếp tân làm thủ tục, vô tình ánh mắt lướt ra ngoài cửa lớn khách sạn ...

Đôi mắt màu tím vốn ảm đạm bất chợt sáng lên ...

...

Cô bùm miệng che đi một tiếng kêu vui mừng, không nói tiếng nào cầm lấy túi xách chạy vội ra ngoài cửa khách sạn.

‘Vị tiểu thư này, tên của cô là Kuching sao?’

Cô tiếp tân đứng ở quầy sau khi xem kỹ visa của Liên Kiều liền sững sờ, đợi khi cô phản ứng lại định quay sang hỏi thì người sớm đã chạy ra khỏi khách sạn.

‘Này ,... tiểu thư .. ngài đừng đi, visa của ngài ...’

Lòng cô tiếp tân nóng như lửa đốt, tự thấy mình không thể đuổi theo kịp cô gái vừa nãy liền xoay người nhấn điện thoại cho báo an ...

Mau nhận điện thoại!!!

Không bao lâu sau, mấy người vệ sĩ đã chạy đến khách sạn đó, vị giám đốc phụ trách sau khi nhận được tin tức từ cô tiếp tân cũng sớm đã chạy đến đứng ở đại sảnh chờ sẵn.

Một vệ sĩ tiến đến nhìn cô tiếp tân vẻ mặt ngưng trọng hỏi: ‘Thiếu phu nhân của nhà Hoàng Phủ ở đâu?’

Cô tiếp tân nét mặt lo lắng đưa cho người vệ sĩ visa của Liên Kiều ...

‘Vừa nãy tôi giúp cô ấy làm thủ tục, ngẩng đầu lên thì ... người đã chạy xa rồi!’

‘Chết tiệt! Thấy visa của cô ấy là đã biết cô ấy là người mà Hoàng Phủ tiên sinh muốn tìm, lại còn để người chạy mất. Sao lại có thể sơ suất như vậy chứ?’ Một người vệ sĩ khác lạnh giọng quát.

‘Xin ... xin lỗi. Lúc tôi hoàn hồn lại thì đã lập tức kêu bảo an của khách sạn đi khắp nơi tìm, nhưng mà ... tìm không thấy người.’

Cô tiếp tân trước giờ nào được tiếp xúc với loại khí thể kinh người này, sợ đến nỗi chân đã sớm mềm nhũn, ập a ập ứng nói.

‘Các ... các vị, tôi bảo đảm với các vị, chỉ cần có được chút tin tức gì của Hoàng Phủ thiếu phu nhân, chúng tôi sẽ lập tức báo với các vị!’ Vị giám đốc phụ trách khách sạn vội lên tiếng.

‘Các vị nghe kỹ đây, Hoàng Phủ thiếu phu nhân không chừng sẽ vì nhớ ra visa bỏ quên ở đây mà quay lại lấy. Đến lúc đó các vị phải nhảy bèn một chút giúp chúng tôi quan sát thiếu phu nhân. Bằng không, lại xảy ra chuyện giống như vừa này, để cho Hoàng Phủ tiên sinh và Lăng tiên sinh trách tội, chúng ta không ai gánh nổi đâu!’ Vẫn là giọng lạnh lùng của người vệ sĩ lúc này.

“Được được. Tôi sẽ dẫn dò các nhân viên của khách sạn, toàn lực phối hợp!” Vị giám đốc vội lên tiếng đáp lời.

Tuy hấn không rõ mọi chuyện là như thế nào nhưng chiều nay hấn nhận được mệnh lệnh từ trên truyền xuống, chính là các khách sạn đều phải để ý đến hành tung của hai cô gái, một người tên là Hoàng Phủ Anh còn người kia tên là Kuching.

Đây là mệnh lệnh từ tổng bộ Lăng thị tài phiệt truyền xuống bởi vì các khách sạn của Lăng thị tài phiệt rải rác ở khắp nơi, mối quan hệ với các hệ thống khách sạn khác cũng rất tốt. Nhưng có thể để tổng bộ của Lăng thị tài phiệt hạ mệnh lệnh này, chuyện có liên quan nhất định là không đơn giản. Sau đó hấn mới biết thì ra là hai người cần tìm đó đều là người nhà của Hoàng Phủ tài phiệt.

Chẳng trách....

Trong một căn phòng nhỏ của một nhà trọ vừa cũ vừa nát, bầu không khí đầy mùi khói thuốc pha lẫn với một mùi ẩm mốc, ngay cả bức tường cũng vàng vọt, hoen ố, Liên Kiều đứng ngập ngừng một lúc, gian nan nuốt một ngụm nước bọt sau đó tiến đến bên cạnh một cô gái nét mặt khổ sở.

“Anh Anh, từ chiều tới giờ em đều ở đây sao?”

Thật đúng là ‘xa tận chân trời, gần ngay trước mắt’, ngay lúc cô tưởng chừng tuyệt vọng định tiến vào khách sạn nghỉ ngơi lấy lại sức thì lại thấy bóng dáng Hoàng Phủ Anh lướt qua cửa khách sạn vì vậy cô liền không suy nghĩ gì cả đuổi theo, đến cuối cùng cô theo Hoàng Phủ Anh tiến đến nhà trọ cũ nát này.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn Liên Kiều, không trả lời thẳng câu hỏi của cô mà nét mặt đầy bất an hỏi ngược lại: “Chị.... sao chị lại đi tìm em?”

“Chị đương nhiên là phải đi tìm em rồi. Em chỉ lưu lại cho chị một mảnh giấy, chị đương nhiên là phải đi tìm em nói rõ ràng rồi.” Liên Kiều dè dặt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Nói thực, từ nhỏ đến giờ chị chưa từng ở chỗ nào giống như chỗ này, thực không thoải mái chút nào.”

“Vốn là chị không cần đi tìm em, là em lựa chọn rời đi mà. Em không muốn liên lụy đến ai nữa hết.”

Giọng Hoàng Phủ Anh yếu ớt vô lực, như một đứa bé đi lạc không nơi nương tựa cô dụi đầu vào hai chân, mái tóc dài xoã tán loạn trên vai, nét mặt xanh xao.

“Không muốn liên lụy thì cũng đã liên lụy rồi. Cũng may là chị có trực giác mạnh, bằng không em đi hướng nào chị cũng không rõ thì tìm cả đời chưa chắc đã tìm được.” Liên Kiều vừa nói vừa xoa đôi chân mỏi mệt của mình.

“Chị còn tìm em làm gì? Em nghĩ là trong thư mình đã nói rõ ràng lắm rồi mà.” Có thể là do Hoàng Phủ Anh cảm thấy vẫn còn ngượng ngùng cho nên từ này đến giờ dù hai người đang nói chuyện nhưng vẫn không dám nhìn Liên Kiều một cái.

Liên Kiều xua tay, đang định mở miệng nói ra tâm sự của mình thì ánh mắt lại không tự chủ được liếc qua căn phòng lần nữa sau đó cô đổi giọng nài nỉ: “Anh Anh, bất kể là em muốn nói gì cũng được, chúng ta đổi một địa điểm khác ở được không? Chỗ này đúng là không phải dành cho người ở mà.”

“Em không có cách nào. Hôm nay em vốn là định đi khách sạn ở nhưng sau đó lại phát hiện Lăng thị đã phát thông cáo tìm kiếm khắp các khách sạn, đây nhất định là ý của anh hai rồi. Em không muốn bị họ tìm thấy cũng không muốn trở về ‘Hoàng Phủ’ cho nên chỉ còn cách tìm nhà trọ như thế này mà ở thôi. Ít ra nơi này không cần bắt trình ra visa.” Hoàng Phủ Anh vòng tay ôm lấy chính mình, nói.

Liên Kiều thở dài một tiếng không nói gì thêm, cô bước đến kéo Hoàng Phủ Anh đứng dậy...

“Đứng dậy, theo chị về nhà!”

“Không, Liên Kiều, em không muốn về!”

Hoàng Phủ Anh cực kỳ kích động phản ứng lại, “Em rời nhà ra đi là vì không muốn nhìn thấy anh hai với chị. Cầu xin chị, coi như chị không tìm thấy em đi, chị về một mình đi.”

Liên Kiều liếc mắt nhìn cô: “Cho dù bây giờ em không muốn theo chị về, sớm muộn gì cũng bị Ngạn Tước hoặc Lăng Thiếu Đường tìm thấy thôi. Em nghĩ mình có thể trốn bao lâu?”

“Chị đừng lo cho em, dù sao em cũng sẽ rời khỏi đây tìm một nơi thích hợp hơn để ở lại.” Hoàng Phủ Anh thấp giọng nói.

“Đừng ngốc nữa!” Liên Kiều thở dài một tiếng, “Em chẳng lẽ còn không biết năng lực của anh hai em sao? Lần trước chị cũng lén trốn đi như vậy, rốt cuộc thì sao? Hẳn ngay cả phi trường cũng dám phong tỏa, bằng không làm sao nhanh như vậy đã bắt được chị lại chứ? Chị nghĩ khả năng bây giờ Ngạn Tước đã phong tỏa hết các phương tiện giao thông rồi không chừng. Hơn nữa trong chuyện này rõ ràng có sự trợ giúp của Lăng Thiếu Đường nữa, bằng không sao các khách sạn lại nhanh như vậy đã nhận được thông cáo chứ. Chẳng lẽ em tưởng mình có thể chạy thoát trong hoàn cảnh này sao? Chị dám đảm bảo, em còn chưa đi khỏi thành phố này đã bị bắt trở lại rồi.”

298. Chương 303: Mất Tích (3)

Hoàng Phủ Anh không lên tiếng, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, cô biết những điều Liên Kiều nói hoàn toàn là sự thật.

‘Dù sao cũng là chuyện của em, chị đừng xen vào.’

‘Anh Anh!’

Trong đôi mắt màu tím xinh đẹp của Liên Kiều xẹt qua một tia cố chấp, ‘Em sao lại có thể nói như vậy chứ? Chúng ta là người một nhà mà, chuyện của em đương nhiên là chị phải xen vào rồi!’

‘Liên Kiều, chị ...’

‘Được rồi mà, trước tiên chúng ta rời khỏi đây được không?’

Liên Kiều nói xong liền vừa kéo va li của cô vừa nói tiếp: ‘Chỗ này vừa bẩn vừa phức tạp, một cô gái như em buổi tối ngủ ở đây sẽ không an toàn đâu. Em phải theo chị đi mới được!’

‘Em không về nhà đâu. Nếu như chị còn ép em nữa, ngay cả chị em cũng không muốn gặp mặt!’ Hoàng Phủ Anh vội nói.

‘Được được được! Vậy chúng ta không về nhà. Vậy đi, giờ đã muộn lắm rồi, chúng ta tìm một chỗ nào đó ăn chút gì, được không? Chị thực sự là vừa đói vừa mệt rồi!’ Trước sự bướng bỉnh của Hoàng Phủ Anh, Liên Kiều chỉ đành thỏa hiệp.

Cô biết nếu còn ép Hoàng Phủ Anh nữa em ấy nhất định sẽ lén trốn đi lần nữa, không bằng bây giờ tạm thời thỏa hiệp để em ấy tin mình trước đã.

‘Đổi chỗ khác cũng được, nhưng không thể ở những khách sạn thuộc phạm vi của Lăng thị!’

Liên Kiều thầm thở dài một tiếng, xem dáng vẻ Hoàng Phủ Anh bây giờ rõ ràng là đã hạ quyết tâm không để cho người nhà Hoàng Phủ tìm thấy rồi, tinh thần cảnh giác hết sức cao độ.

‘Được thôi, chúng ta tìm một khách sạn hạng trung ở lại là được chứ gì, như vậy tương đối an toàn, được rồi chứ?’

Hoàng Phủ Anh ngần ngừ một lúc lâu mới gật đầu.

Thấy cô cuối cùng cũng đồng ý, Liên Kiều ngậm thở phào một hơi: ‘Anh Anh, em ở đây đợi chị một lát, chị trở về ngay thôi!’

Hoàng Phủ Anh nhìn cô với ánh mắt cảnh giác, ‘Chị muốn đi đâu?’

Liên Kiều cười nói: ‘Chị muốn gọi điện thoại về nhà báo bình an thôi mà, chị muốn nói ọi người chị đã tìm thấy em rồi. Nhưng lúc này ra đi chị vội vàng quá nên quên cầm điện thoại theo rồi, giờ chị đi gọi điện thoại bàn, nhanh lắm!’

“Đừng...” Hoàng Phủ Anh giật mình kinh hãi vội đưa tay kéo cánh tay Liên Kiều lại, “Đừng để người trong nhà tìm thấy em. Em.... em không trở về đâu.”

“Anh Anh...” Liên Kiều vẻ mặt khó xử nói: “Em làm vậy người nhà sẽ đau lòng lắm.”

“Em vốn cũng không phải là người nhà Hoàng Phủ.” Hoàng Phủ Anh nét mặt rầu rĩ nói.

“Anh Anh, em...”

“Tóm lại chị phải hứa với em là không được báo tin cho họ biết, bằng không nửa đêm em sẽ trốn đi nữa.” Giọng Hoàng Phủ Anh cực kỳ kiên định nói.

Liên Kiều cắn môi, “Được rồi, tạm thời nghe theo em, nhưng mà bây giờ em phải đi theo chị ngay mới được, đừng ở chỗ này nữa!”

“Được!” Hoàng Phủ Anh rất cuộc thoả hiệp.

Hai cô gái rất nhanh đã rời đi căn nhà trọ cũ nát.

Sau khi ăn uống no nê, Liên Kiều nằm ngả trên sofa, đến lúc này cô mới nhận ra, hôm nay chắc là ngày cô đi bộ nhiều nhất trong đời.

Đi cả buổi tối hai người rất cuộc cũng tìm được một khách sạn tương đối vừa ý, tuy không phải là cao cấp gì nhưng ít ra cũng rất sạch sẽ yên tĩnh, quan trọng hơn là.... theo đúng yêu cầu của Hoàng Phủ Anh, khách sạn này không thuộc tầm ảnh hưởng của Hoàng Phủ và Lăng thị tài phiệt.

Vì để tránh Hoàng Phủ Anh nửa đêm trốn mất, Liên Kiều cố ý chỉ thuê một căn phòng.

“Liên Kiều, em muốn nói với chị một chuyện.” Hoàng Phủ Anh ôm gối vào lòng, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Được, nói đi!”

Liên Kiều nghe cô nói rất dứt khoát như vậy cũng không còn buồn ngủ nữa, chỉ còn chút mệt mỏi mà thôi.

Bởi vì cô cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với Hoàng Phủ Anh.

Hoàng Phủ Anh cắn nhẹ môi, suy nghĩ một lúc rồi như hạ quyết tâm, lên tiếng: “Ngày mai em sẽ nghĩ cách rời khỏi đây, tuy nói là khách sạn này không nằm trong phạm vi thể lực của Lăng thị nhưng nếu em còn tiếp tục ở đây, nhất định sẽ bị anh hai tìm thấy!”

“Vậy em định đi đâu?” Liên Kiều hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh suy nghĩ một lúc rồi mới nhẹ lắc đầu, nói: “Em cũng chưa biết, đi một bước tính một bước vậy. Em không giống với chị, trừ nhà Hoàng Phủ ra, em chỉ là một cô nhi, chỉ là một thân một mình, đi đây mà chẳng được.”

“Anh Anh, em nói như vậy chị sẽ đau lòng lắm đó, hơn nữa cha mẹ nghe được cũng sẽ rất đau lòng. Em là con gái của họ, sao gọi là cô nhi được?” Liên Kiều nghe vậy liền lên tiếng phản đối.

“Em vốn chỉ là đứa con gái họ nhặt về nuôi mà thôi! Em nói vậy cũng không sai mà.” Trong lòng Hoàng Phủ Anh đầy chua xót nói, “Chị cũng không phải là không biết chuyện này!”

“Chị biết chứ!”

Liên Kiều không chút giấu giếm ói: “Em tuy không phải là con gái ruột của cha mẹ nhưng em cũng biết mà, cha mẹ đối xử với em rất tốt, chẳng lẽ như vậy còn khiến em cảm thấy buồn bã sao? Em bỏ nhà ra đi chẳng qua là vì Ngạn Tước thôi phải không?”

“Thực ra....” Giọng Hoàng Phủ Anh đầy khổ sở, “... Từ năm em được sáu tuổi đó, sở dĩ em còn ở lại nhà Hoàng Phủ đều là vì anh Ngạn Tước, chỉ có anh ấy cho em dũng khí để tiếp tục sống.”

“Anh Anh, sao em lại nghĩ như vậy được chứ?” Liên Kiều cảm thấy rất kì lạ.

Nói như vậy là.... cảm tình của Anh Anh đối với Ngạn Tước thật sự rất sâu sắc rồi.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều nói một cách thẳng thắn: “Vậy em phải nghĩ thế nào đây? Em yêu anh Ngạn Tước, cũng bởi vì anh Ngạn Tước nên em mới cam tâm tình nguyện nhận lấy thân phận tiểu thư của nhà Hoàng Phủ, bằng không em sớm đã rời đi rồi.”

“Chỉ vì em không phải là con ruột của cha mẹ sao?” Liên Kiều càng khó hiểu hơn, nhưng cũng đồng thời, trái tim co thắt lại một chút, một nỗi bất an len lén dâng lên.

“Đương nhiên không phải vậy! Đây chỉ là một trong những nguyên nhân.” Hoàng Phủ Anh trả lời cô, nỗi đau khổ trong đáy mắt càng rõ rệt.

“Anh Anh....” Liên Kiều thấy rõ ràng trong lòng cô còn có chuyện giấu giếm vội kéo tay cô qua, nét mặt quan tâm nói, “Em tin chị được không? Nếu có chuyện gì cứ nói hết với chị, tuyệt đối đừng nên giấu giếm tâm sự trong lòng, một mình chịu đựng sẽ rất khổ sở.”

“Em.... Em....”

Hồ hấp của Hoàng Phủ Anh chợt trở nên gấp gáp, ánh mắt nhìn về phía Liên Kiều mang theo chút nghi hoặc, “Em không biết có nên tin chị hay không nữa....”

Liên Kiều nghe vậy, sự quả quyết hiện lên trong đáy mắt là bằng chứng tốt nhất, “Anh Anh, khi chị biết em chỉ bỏ lại một tờ giấy rồi lặng lẽ bỏ nhà đi, phản ứng đầu tiên của chị là nhất định phải đi tìm em bằng được mới thôi. Chị biết trong lòng em nhất định là có rất nhiều tâm sự nên khi tìm được em, chị mới không báo tin cho Ngạn Tước ngay. Chắc em cũng biết, nếu như Ngạn Tước biết chị cũng mất tích trong lòng anh ấy sẽ lo lắng đến cỡ nào, chẳng lẽ chị làm như vậy còn chưa đủ để em tin tưởng chị sao?”

299. Chương 304: Nhắc Lại Chuyện Xưa (1)

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Em biết chị rất tốt bụng vì thế sau khi chị tìm được em em cũng không tìm cách trốn đi nữa, nhưng chính bởi vì chị tốt bụng như vậy nên em càng cảm thấy áy náy bởi vì hôm đó ...’

‘Chuyện xảy ra hôm đó chị vốn không để trong lòng. Ngạn Tước cũng vậy. Anh ấy vẫn quan tâm lo lắng cho em như trước giờ.’

Liên Kiều vỗ nhẹ vai Hoàng Phủ Anh: ‘Điểm này chị dám đảm bảo!’

Môi Hoàng Phủ Anh câu lên một nụ cười khổ: ‘Liên Kiều, anh Ngạn Tước yêu chị quả nhiên là có lý do của anh ấy, chị đúng là một cô gái khiến người ta yêu mến!’

Liên Kiều ngượng ngùng cười một tiếng sau đó nhìn Hoàng Phủ Anh: ‘Chị thật hy vọng mình có thể trở thành bạn tốt của nhau, chuyện của em cũng là chuyện của chị, chị sẽ lắng nghe tâm sự của em, nếu em cần chị giúp gì chị sẽ làm, vậy được không?’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy cũng không nói gì nữa nhưng trong ánh mắt rõ ràng là có dao động, một lúc lâu sau cô mới nhẹ gật đầu.

‘Liên Kiều, thực ra lần này em đi không phải là do một lúc bướng bỉnh hoặc là nông nổi, em thực sự đã suy nghĩ rất kỹ, suy nghĩ rất lâu mới có quyết định này.’

Liên Kiều gật đầu, ‘Chị biết, em không phải là cô gái bướng bỉnh, nhưng chị nghĩ mãi không hiểu, cho dù là Ngạn Tước không có cách nào tiếp nhận tình cảm của em thì em cũng đâu cần phải rời khỏi nhà Hoàng Phủ chứ.’

‘Sở dĩ em làm như vậy hoàn toàn là do sự mâu thuẫn trong nội tâm, có lẽ chỉ có rời đi Hoàng Phủ thì em mới hoàn toàn được giải thoát!’ Giọng Hoàng Phủ Anh tràn đầy vẻ bất lực.

‘Giải thoát?’ Liên Kiều trố mắt nhìn cô, ‘Sao em lại có thể dùng từ này để hình dung quan hệ của mình với nhà Hoàng Phủ chứ?’

‘Tại sao không được?’

Hoàng Phủ Anh đột nhiên trở nên kích động, ‘Nhà Hoàng Phủ bức chết cha mẹ em, họ là hung thủ, nhưng em lại không thể làm được gì hết, cắt đứt quan hệ với họ là cách giải quyết tốt nhất, làm vậy có gì không đúng chứ?’

‘Hả?’

Liên Kiều nhất thời ngây ngốc tại chỗ, cô mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại ...

Trời ạ, em ấy ... em ấy sao lại biết chuyện này chứ?

Không phải là Ngạn Tước đã nói là em ấy không biết nguyên nhân thực sự gây ra cái chết của cha mẹ mình sao?

‘Anh Anh, Anh Anh ... em ...’

Liên Kiều vừa định hỏi, “Sao em lại biết được” nhưng cô kịp nghĩ lại, nếu như mình hỏi như vậy thì rõ ràng là Hoàng Phủ Anh sẽ biết đây là sự thật, vậy chẳng phải là càng tỏ càng đen sao, cho nên liền sửa lại...

“... Em có lắm không đó? Nhà Hoàng Phủ sao lại có thể có liên quan đến cái chết của cha mẹ em chứ? Ý của em có phải là.... nhà Hoàng Phủ giết cha mẹ em không?”

Chuyện này quá đột ngột, cô nhất định phải hỏi rõ ràng mới được.

Ngón tay của Hoàng Phủ Anh vô thức bấu chặt vào chiếc gối cho thấy rõ nội tâm đang đấu tranh dữ dội....

“Là em chính tai nghe được.”

“Hả?”

Liên Kiều lại giật mình lần nữa, cô thử hỏi dò: “Em.... nghe được ở đâu? Nghe ai nói?”

Ánh mắt Hoàng Phủ Anh dôi ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã bao trùm vạn vật, đôi mắt cô cũng sâu thẳm như màn đêm ngoài kia, ký ức như nước lũ tràn về....

“Tuổi thơ vui vẻ của em chấm dứt vào năm em sáu tuổi ấy, trong một lần tình cờ em nghe được toàn bộ sự thật đau lòng đó!”

“Ý em là, năm em sáu tuổi đó em đã biết toàn bộ những chuyện có liên quan đến cha mẹ của mình sao?”

Liên Kiều không khỏi toát mồ hôi lạnh, nếu như Hoàng Phủ Anh nói là thật, vậy không biết cô đã chịu bao nhiêu khổ sở trong từng ấy năm trời.

Hoàng Phủ Anh nhẹ gật đầu, “Chắc đó cũng là ý trời thôi, năm em sáu tuổi đó, có một hôm em đi qua phòng của cha mẹ, cửa phòng cũng không có đóng chặt nên em mới thoáng nghe tiếng cãi nhau trong phòng.”

“Cãi nhau? Cha cãi nhau với ai?”

“Với mẹ!”

“Lúc vừa bắt đầu họ chỉ bàn chuyện của anh Ngạn Thương thôi, chị cũng biết anh Ngạn Thương không phải là con ruột của mẹ, anh ấy là.... con riêng của cha và một người phụ nữ khác...”

Nói đến đây, cô ngừng lại một chút rồi cười khổ sở nói, “Mối quan hệ trong nhà Hoàng Phủ rất phức tạp có phải không?”

Liên Kiều nghe vậy càng kích động và hiếu kỳ hơn, thực ra cô vẫn luôn muốn hỏi Ngạn Tước về chuyện có liên quan đến Hoàng Phủ Ngạn Thương chỉ là không có cơ hội, hơn nữa cô cũng không dám.

Không ngờ hôm nay Hoàng Phủ Anh lại nhắc đến chuyện này, vậy chẳng bằng thuận tiện hỏi luôn cho rõ.

“Chuyện của Ngạn Thương.... là như thế nào?”

“Anh Ngạn Thương là con của cha và một người phụ nữ khác, lúc đó mẹ vừa hay biết được sự tồn tại của anh Ngạn Thương, là phụ nữ ai mà không ghen chứ, đương nhiên là mẹ rất đau lòng và oán trách cha rồi. Lúc vừa bắt đầu em cũng không muốn nghe trộm cha mẹ nói chuyện nhưng chị cũng biết, trước giờ tình cảm giữa cha mẹ luôn rất tốt, em rất sợ họ sẽ càng cãi càng khó vấn đề nên đứng ngoài cửa định tìm cơ hội chạy vào khuyên họ.” Hoàng Phủ Anh như đang nhớ lại những thước phim cũ.

“Ý của em là, Ngạn Thương lúc đầu không phải là ở trong ‘Hoàng Phủ’?” Liên Kiều vội hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh gật đầu, “Anh Ngạn Thương không giống với em, sau khi mẹ biết chuyện của cha mới mang về ‘Hoàng Phủ’ nuôi dưỡng bởi vì mẹ nói, con cái nhà Hoàng Phủ không thể để lưu lạc bên ngoài được.”

“Mẹ thật sự có nói vậy sao? Vậy mẹ thoải mái như vậy tiếp nhận Ngạn Thương sao?”

Liên Kiều nghĩ không thông, chồng mình với một người phụ nữ khác có quan hệ, lại có cả con riêng, những chuyện như vậy nếu đã là phụ nữ ai mà chấp nhận được chứ...

“Đương nhiên rồi, thứ nhất là vì mẹ thực sự rất yêu cha, thứ hai là anh Ngạn Thương rất đáng yêu, ai cũng thích, mẹ vừa nhìn thấy đã yêu thích không rời tay cho nên sau khi cãi nhau với cha một trận xong vẫn không nhẫn tâm bỏ mặc anh Ngạn Thương mà đem về Hoàng Phủ nuôi dưỡng.” Hoàng Phủ Anh giải thích với Liên Kiều.

“Vậy.... mẹ ruột của Ngạn Thương đâu?” Liên Kiều dè dặt hỏi lại.

“Lúc anh Ngạn Thương còn rất nhỏ đã qua đời rồi!”

Hoàng Phủ Anh nói tiếp: “Đây là những gì em nghe được lúc cha mẹ cãi nhau. Lúc đó người phụ nữ đó nhất thời động lòng quyến rũ cha, sau đó bà rất áy náy, lại không muốn phá hoại gia đình của cha mẹ nên chủ động rời đi. Lúc đó cha cũng không biết là bà ấy đã có mang, trước khi bà qua đời mới cho cha biết sự tồn tại của anh ấy....”

“Thì ra là như vậy....”

Trong lòng Liên Kiều đau lòng thay cho Triển Sơ Dung, cô biết chắc trong lòng cha vẫn có chỗ cho người phụ nữ kia, bằng không sao lại để cho bà ta có huyết mạch của nhà Hoàng Phủ được chứ.

“Vậy sao bây giờ Ngạn Thương lại không ở trong Hoàng Phủ? Mà dường như là quan hệ giữa Ngạn Thương và cha rất tệ vậy?”

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng: “Chuyện này có thể nói là ‘Thương nhau lắm cắn nhau đau’ đi. Trong lòng cha vẫn luôn áy náy với anh Ngạn Thương, càng như vậy thì càng muốn đem những thứ tốt nhất cho anh ấy, anh Ngạn Thương cũng không phụ lòng mong mỏi của cha, không chỉ thành tích học tập xuất sắc mà còn theo anh hai, anh ba cùng điều hành việc kinh doanh của Hoàng Phủ tài phiệt, tiếc là.... sau này anh ấy lại nhất quyết làm một chuyện khiến cha rất tức giận.”

300. Chương 305: Nhắc Lại Chuyện Xưa (2)

Liên Kiều suy nghĩ một chút sau đó như nghĩ được điều gì, cô liền hỏi: “Có phải là chuyện Ngạn Thương muốn làm bác sĩ pháp y không?”

Hoàng Phủ Anh gật đầu, ‘Cha trước giờ luôn hy vọng anh Ngạn Thương sẽ vào tập đoàn làm việc, một phần là vì nội tâm áy náy, một phần là vì thích tài năng của anh Ngạn Thương. Tóm lại là cha kỳ thác rất nhiều kỳ vọng trên người anh Ngạn Thương. Nào ngờ anh Ngạn Thương lại lựa chọn học y, chuyện này đối với cha mà nói rõ ràng là một nỗi sỉ nhục lớn.’

‘Sao lại là sỉ nhục chứ? Bây giờ Ngạn Thương không phải là một pháp y hàng đầu sao? Đây cũng không phải là chuyện một người bình thường có thể làm được.’ Liên Kiều cảm thấy cách nói của Hoàng Phủ Anh cực kỳ không đúng.

‘Vô dụng thôi. Trong mắt cha đó vốn không phải là một loại nghề nghiệp. Nhưng mà, chuyện cha tức giận cũng có thể hiểu được thôi, dù sao cũng không có cha mẹ nào mong muốn con mình ngày ngày đối diện với mấy cái xác đáng sợ kia, nhất là với địa vị và danh vọng của Hoàng Phủ tài phiệt hiện nay.’

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Bởi vì vậy nên mỗi lần cha với anh Ngạn Thương gặp nhau đều có tranh cãi, mẹ tuy là có khuyên ngăn nhưng cũng đành bó tay. Sau cùng, trong một lúc tức giận anh Ngạn Thương nhất định đòi chuyển ra khỏi “Hoàng Phủ”, sau này cũng rất ít trở về.’

Liên Kiều cắn môi: ‘Ngạn Thương cũng thật nóng tính.’

Hoàng Phủ Anh nhún vai, ‘Thực ra điểm này anh Ngạn Thương cực giống cha, không hổ là hai cha con, chảy cùng một dòng máu.’

‘Còn em thì sao?’

Liên Kiều hỏi lại một câu: ‘Cũng không chừng năm đó em chưa nghe hết toàn bộ câu chuyện thì sao?’

Hoàng Phủ Anh nhìn cô, trầm ngâm nói: ‘Không đâu, em nghe rất rõ ràng, cha mẹ cãi nhau vì anh Ngạn Thương sau đó chuyển sang em, là em chính tai nghe được mẹ nói là họ bức tử cha mẹ ruột của em!’

Thân thể Liên Kiều hơi run, nét mặt cũng trở nên không tự nhiên: ‘Vậy ... nhà Hoàng Phủ hại cha mẹ em thế nào?’

Hoàng Phủ Anh lại rơi vào trầm tư, một lúc thật lâu sau cô mới chậm rãi lên tiếng, đem câu chuyện năm đó nghe được kể lại cho Liên Kiều nghe không sót tí nào.

Liên Kiều nghe cô kể, tim không ngừng rơi xuống đáy cốc ...

Bởi vì câu chuyện Anh Anh kể so với câu chuyện Hoàng Phủ Ngạn Tước kể cho cô nghe không sai biệt chút nào.

Cũng chính là nói, cái mà Anh Anh biết được đúng là sự thật.

Đợi cô nói xong Liên Kiều mới dám mở miệng: ‘Lúc đó em chắc là đau lòng lắm, tuổi nhỏ như vậy đã phải chịu bao nhiêu gánh nặng trong lòng.’

Khoé mắt Hoàng Phủ Anh phấp phồng, nhưng cô cũng chẳng buồn lau nước mắt, giọng khỏ sở nói: “Sau khi em biết được sự thật vốn đã rời khỏi nhà Hoàng Phủ nhưng sau đó anh Ngạn Tước lại tìm được em về. Anh ấy nói em là em gái của anh ấy, bất kể xảy ra chuyện gì em cũng là người mà anh ấy thương yêu nhất. Lúc đó về mặt anh ấy thật lo lắng, em biết anh Ngạn Tước là thật lòng quan tâm em.”

“Cho nên em quyết định ở lại nhà Hoàng Phủ? Xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra?” Liên Kiều không khỏi khâm phục cô gái nhỏ này. Mọi Hoàng Phủ Anh nhếch lên một nụ cười khổ: “Là ý trời, mà cũng là do em thật ngốc phải không? Thực ra lúc đó em cũng rất mâu thuẫn bởi vì cha mẹ đối xử với em rất tốt mà cũng qua lần nghe trộm cha mẹ cãi nhau đó em cũng không khó nhận ra sự áy náy của họ đối với em. Nhưng.... động lực lớn nhất để em lưu lại chính là anh Ngạn Tước....”

Nói đến đây cô tránh ánh mắt của Liên Kiều, ngập ngừng nói tiếp: “Hôm đó em bị anh Ngạn Tước tìm thấy dẫn em trở về, lòng của em không cách nào bình tĩnh lại được, Tình cảm anh em cùng sự ỷ lại từ nhỏ đến lớn đối với anh Ngạn Tước dần dần thay đổi. Chỉ cần có anh ấy bên cạnh em đều rất vui vẻ, ánh mắt không kìm được thường trộm nhìn anh ấy, khi lần đầu tiên bên cạnh anh ấy xuất hiện người phụ nữ khác, em rất cuộc cũng biết mình yêu anh Ngạn Tước mất rồi.”

Thân thể Liên Kiều hơi run rẩy, Anh Anh nói nghe có vẻ hơi hợt nhưng nghe vào tai cô lại khiến cô không khỏi đau lòng, nhất là khi nghe nói bên cạnh Ngạn Tước có người phụ nữ khác dù đó chỉ là chuyện quá khứ.

“Cha mẹ có biết em đã biết sự thật không?” Qua một lúc lâu cô mới hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh lắc đầu, “Em không có nói, mà em nghĩ chắc cha mẹ chỉ nghĩ là em nghe được thân thể của mình từ miệng người làm chứ không phải là toàn bộ câu chuyện. Sau đó em có hỏi thử cha mẹ tình huống dẫn đến cái chết của cha mẹ em nhưng cha mẹ chỉ nói dối em thôi.”

“Nói dối? Sao em lại nói vậy?” Liên Kiều hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, “Em không nhớ gì về chuyện của cha mẹ ruột em cả, tuy nói là em đối với họ cũng không có cảm giác gì nhiều nhưng dù sao em cũng là giọt máu của họ, cho nên em luôn âm thầm tìm hiểu chuyện năm đó, sau đó mới phát hiện ra, thì ra chuyện năm đó nhà Hoàng Phủ che giấu rất tốt, không để lại chút manh mối nào. Em biết lúc vừa bắt đầu họ đã không hề có ý muốn cho em biết sự thật.”

“Cho nên em hận cha mẹ sao? Nhưng vì Ngạn Tước em mới đồng ý ở lại nhà Hoàng Phủ sao?” Liên Kiều hỏi dò.

“Không phải.” Hoàng Phủ Anh lắc đầu một cách yếu ớt: “Là em không biết nên đối mặt với cha mẹ thế nào thôi. Nên nói là anh Ngạn Tước đã cho em dũng khí để đối mặt với cha mẹ.”

“Anh Anh, em phải nói thực với chị, em có từng nghĩ sẽ trả thù không? Dù sao thì cũng là nhà Hoàng Phủ làm chuyện không phải với nhà em?”

Lúc Liên Kiều hỏi câu này, lòng cô không khỏi phập phồng lo sợ, nói thật lòng cô thật sự sợ Anh Anh sẽ ôm lòng oán hận với nhà Hoàng Phủ, đây đúng là chuyện mà cô không mong muốn nhất.

Hoàng Phủ Anh không trả lời thẳng câu hỏi của cô mà chỉ dùng đôi mắt phiếm hồng nhìn cô, hỏi ngược lại một câu: “Liên Kiều, nếu chị là em thì chị sẽ làm thế nào?”

“Chị hả?” Liên Kiều chỉ tay vào mũi mình, chau mày nói: “Chị cũng không biết nên làm thế nào nữa, dù sao chị cũng chưa từng trải qua tình cảnh như vậy.”

“Cũng đúng. Em thật là hồ đồ. Nhưng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, có hỏi cũng bằng không thôi.” Giọng Hoàng Phủ Anh nghe thật yếu ớt lại rất khổ sở.

“Anh Anh, em....”

“Liên Kiều, thực ra em cảm thấy mình rất mâu thuẫn.”

Hoàng Phủ Anh hơi gập ngừng một chút rồi nói: “Em chẳng phải nên hận cha mẹ sao? Dù sao họ cũng gián tiếp hại chết cha mẹ em, nhưng dù sao cha mẹ cũng có công nuôi dưỡng em từ nhỏ đến lớn hơn nữa cha mẹ đối xử với em tốt lắm, em không có cách nào hận họ được.”

“Cho nên bao nhiêu năm nay em đều sống trong mâu thuẫn sao?”

Liên Kiều nghe tâm sự của cô xong cũng đau lòng cực độ, cô cũng không biết Anh Anh tuổi còn nhỏ mà gánh nặng trong lòng lại lớn như vậy.

Càng đau lòng hơn là cô lại có thể che giấu tâm tư của mình tốt như vậy trong bao nhiêu năm, không để cho ai phát hiện được, ngay cả người vốn tâm tư cẩn mật như Ngạn Tước cũng không phát hiện được.

Hoàng Phủ Anh gật đầu, “Em cũng không còn cách nào, cha mẹ thương em như vậy, nếu như họ chỉ là diễn kịch, em cũng không tin họ có thể diễn nhiều năm như vậy. Sở dĩ em không hề tiết lộ chút gì là vì không muốn nhìn thấy cha mẹ khó xử, dù sao họ cũng đã rất áy náy rồi....”

301. Chương 306: Kết BẠN ĐỒNG HÀNH (1)

‘Anh Anh, em quả là một cô gái rất thiện lương.’ Liên Kiều nói một câu thật lòng.

‘Phải không? Chẳng lẽ chị không cho rằng em xấu xa sao? Rõ ràng em biết là ai hại cha mẹ mình cũng tình nguyện để cho họ gặt, em rõ ràng biết anh Ngạn Tước đã có người trong lòng cũng không muốn từ bỏ, lại còn muốn giành với chị.’ Hoàng Phủ Anh buồn bã nói.

Liên Kiều lắc đầu, ‘Không đâu, sao em lại là người xấu được chứ? Ngược lại chị cho rằng em là một cô gái rất tốt rất tốt.’ Cô suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: ‘Sở dĩ em không thể hận cha mẹ là vì em biết cha mẹ thật lòng đối xử tốt với em, cũng biết năm đó họ hoàn toàn không phải cố ý hại chết cha mẹ em, đó chỉ là một quyết định thương nghiệp mà thôi. Chuyện cha mẹ em không chịu nổi cú sốc mà đi tìm cái chết cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ. Dù sao cũng là cha mẹ nuôi dưỡng em từ nhỏ đến lớn, làm sao em có thể không có chút tình cảm nào với họ được hử. Còn về Ngạn Tước, chị càng không thể trách em, dù sao cũng là vì em yêu Ngạn Tước nên mới làm như vậy thôi.’

‘Liên Kiều, chị thật là ... thật không trách em sao?’ Hoàng Phủ Anh không ngờ rằng Liên Kiều không hề giận trách cô chuyện của anh Ngạn Tước, cô dùng ánh mắt không thể tin nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều hơi mỉm cười, ‘Nếu như chị thật sự trách em thì sao lại vội vàng rời nhà đi tìm em chứ?’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói, vẻ khó xử trên mặt càng sâu: ‘Xin lỗi chị, Liên Kiều, em thật có lỗi với chị.’

‘Ai yo, em đừng nói chuyện này nữa. Cùng lắm thì bữa cơm ngày mai em mời chị là được, nhưng mà ... nếu em thật sự muốn chị bỏ qua cho em thì hứa với chị một chuyện đi.’ Liên Kiều nghịch ngợm nói.

‘Điều kiện gì?’ Hoàng Phủ Anh hỏi lại.

‘Đơn giản thôi, chính là theo chị về nhà!’ Liên Kiều nói dứt khoát.

Hoàng Phủ Anh không trả lời cô chỉ cúi thấp đầu, mười ngón tay bối rối đan vào nhau.

‘Anh Anh, sao vậy? Sao không trả lời chị?’ Liên Kiều hỏi lại.

‘Em ... vẫn chưa chuẩn bị tâm lý gặp lại người nhà Hoàng Phủ.’ Giọng Hoàng Phủ Anh càng lúc càng nhỏ.

Liên Kiều thở dài một tiếng: ‘Anh Anh, thực ra em đã rất rõ ràng rồi đúng không? Trong lòng em đã sớm không hận cha mẹ nữa rồi. Chị nghĩ nếu cha mẹ biết em một mình đi ra ngoài thế này nhất định là sẽ lo lắng lắm, chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn hai người già đau lòng khổ sở vậy sao? Tuy chỉ ở gần mọi người một thời gian ngắn nhưng chị có thể nhận ra tình cảm giữa mọi người rất sâu sắc.’

“Em....”

Hoàng Phủ Anh nắm chặt bàn tay, “Em biết mình đi ra ngoài như thế này cũng không phải là cách nhưng mà.... nhưng mà....”

“Anh Anh, em cũng đừng để chuyện hôm đó trở thành gánh nặng trong lòng. Ngạn Tước nhất định sẽ không trách em đâu, nếu như bởi vì như vậy mà anh ấy mất đi một người em gái thì cả đời này chắc cũng không thể yên lòng được. Anh Anh, thực ra trong lòng Ngạn Tước, em rất quan trọng, điểm này không phải ai cũng thay thế được đâu. Chẳng lẽ... em cứ nhất định phải bức mình vào góc chết mới được sao? Chẳng lẽ... ngoại trừ tình yêu nam nữ thì chẳng thể còn gì khác sao?”

Nghiêm túc khuyên giải người khác thế này cũng là chuyện lần đầu tiên Liên Kiều làm, không ngờ làm cũng rất ra trò ra vẻ.

Hoàng Phủ Anh sững sờ một lúc rồi mới ừ ừ nói: “Em.... em trước giờ đều chưa từng nghĩ khác đi, trong lòng em trước giờ Ngạn Tước chính là người đàn ông mà em yêu nhất. Em....”

“Anh Anh, em đừng mãi giữ suy nghĩ này trong đầu nữa, như vậy càng làm em đau khổ thêm thôi, hơn nữa Ngạn Tước vì vậy cũng sẽ rất khổ tâm. Điều quan trọng hơn là... lỡ như cha mẹ biết được chuyện này, em nghĩ họ sẽ thế nào đây?”

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy mới giật mình, vội nắm lấy tay Liên Kiều gấp gấp hỏi: “Cha mẹ sẽ không biết chuyện này chứ?”

“Chắc là không đâu. Cha mẹ làm sao mà biết được chứ, lúc đó chỉ có ba người chúng ta ở đó mà thôi. Chị sẽ không nói với cha mẹ chuyện này, chị nghĩ Ngạn Tước sẽ càng không nói.” Liên Kiều trầm ngâm nói.

Lúc này Hoàng Phủ Anh mới yên lòng một chút nhưng toàn thân như chẳng có chút sức lực nào ngồi lặng lẽ gác đầu lên đầu gối mình.

“Anh Anh, nghe lời chị, trở về nhà đi, đừng để người nhà lo lắng nữa. Em biết không, thực ra em đã rất hạnh phúc rồi.” Liên Kiều chủ động vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay mình, nhẹ giọng an ủi.

“Em hạnh phúc không?”

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy, trên môi câu lên một nụ cười khổ, “Em thấy mình thật vô dụng, là một cô nhi sống trong hoàn cảnh như vậy còn được coi là hạnh phúc.”

Liên Kiều không đồng tình với câu nói của Hoàng Phủ Anh, cô lắc đầu, “Tuy cha mẹ không phải là cha mẹ ruột của em nhưng ít ra bao nhiêu năm qua em luôn sống trong tình thương yêu của cha mẹ, của gia đình, em không hề bị bỏ mặc, không như chị, chị chính là bị cha mẹ ruột của mình bỏ rơi.”

Cô không nói tiếp nữa, chỉ thở dài một tiếng như muốn cha lấp đi nỗi đau khổ trong lòng.

Hoàng Phủ Anh ít nhiều cũng nghe được những chuyện có liên quan đến Liên Kiều, trong đáy mắt không giấu được sự xót xa lẫn xấu hổ. Cô biết nếu như so với Liên Kiều, cuộc đời cô còn hạnh phúc hơn nhiều. Đúng như Liên Kiều nói, tuy cha mẹ ruột của cô qua đời nhưng dù sao vẫn còn cha mẹ nuôi, còn nhà Hoàng Phủ, còn Liên Kiều thì không có gì cả chỉ có mỗi ông nội.

Nếu như vừa ra đời bị cha mẹ bỏ rơi, nói không chừng nỗi đau trong lòng còn không sâu sắc như vậy, còn Liên Kiều đến năm mười tuổi mới bị bỏ rơi, đây là cái tuổi đủ lớn để có thể hiểu được sự việc, nỗi đau này cũng giống như một cây gai đâm vào tim, mỗi lần nhớ lại sẽ là một lần đau.

“Xin lỗi chị, Liên Kiều” Hoàng Phủ Anh thấp giọng nói.

Liên Kiều cố nở một nụ cười thật tươi, nhẹ vỗ vai cô nói: “Chị nào có yếu đuối như vậy, chuyện đã qua lâu lắm rồi, chị sớm đã quên rồi. Em đừng suy nghĩ nhiều. Chuyện cũng đâu có liên quan đến em.”

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều, thấy nụ cười nhìn có vẻ kiên cường nhưng không giấu được khổ sở của cô trong lòng càng khó chịu. Cô làm sao không hiểu Liên Kiều là muốn dùng sự kiên cường của mình để an ủi cô chứ.

“Liên Kiều, có thể quen được chị thật tốt. Em nghe lời chị, từ nay về sau sẽ cố gắng bỏ hết gánh nặng trong lòng xuống, bắt đầu một cuộc sống mới.”

“Tốt quá rồi, Anh Anh. Em rất cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi!” Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều vì nụ cười rạng rỡ mà sáng bừng lên.

“Nhưng mà.....” Hoàng Phủ Anh cắn môi, ngập ngừng nói: “Em có một yêu cầu, mong là chị hứa với em.”

“Em nói đi!” Liên Kiều nhanh nhạy đồng ý.

Hoàng Phủ Anh dựa sát người vào sofa, suy nghĩ một chút rồi nói: “Em nhất định sẽ trở về ‘Hoàng Phủ’ nhưng em đột nhiên cảm thấy thế giới bên ngoài nhất định rất đặc sắc. Dù sao em cũng rất ít khi ra ngoài, cũng không biết thế giới này rốt cuộc thế nào cho nên rất muốn nhân cơ hội này đi chơi một chuyến.”

“Em muốn đi du lịch sao?” Liên Kiều hỏi lại.

“Cứ cho là vậy đi. Đi du lịch cũng được, để cho khuây khoả cũng đc, tóm lại em muốn đi chơi. Dù sao ra ngoài đối với tâm trạng của em cũng có lợi không có hại. Em hứa với chị, đến khi em thấy chơi đủ rồi, em nhất định sẽ trở về.” Hoàng Phủ Anh đưa tay lên trời thề.

302. Chương 307: Kết Bạn Đồng Hành (2)

Liên Kiều nghe cô nói vậy, chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Không được đâu, một cô gái như em đi ra ngoài du lịch một mình thật nguy hiểm.’

‘Có nguy hiểm gì đâu? Chị có biết Lãnh Tang Thanh không?’ Nhắc đến Lãnh Tang Thanh ánh mắt Hoàng Phủ Anh chợt sáng bừng.

Lãnh Tang Thanh?

Liên Kiều suy nghĩ một chút, trong đầu chợt thấp thoáng hình ảnh một cô gái thực xinh đẹp, Liên Kiều chợt bừng tỉnh ...

‘Chị nhớ ra rồi, là em gái của Lãnh Thiên Dục phải không? Thật là một cô gái có cá tính.’

Hoàng Phủ Anh nghe cô dùng từ này để hình dung Lãnh Tang Thanh liền bụm miệng cười, ‘Em cho rằng phải nói là xinh đẹp mới đúng.’

‘Ừ, đúng là rất xinh đẹp nhưng cô ấy cũng đúng là rất có cá tính mà. Chị nghĩ người theo đuổi cô ấy chắc nhiều lắm đây. Đúng nha, Lãnh Tang Thanh thì liên quan gì đến chuyện em đi du lịch?’ Liên Kiều hỏi lại.

‘Lãnh Tang Thanh nổi tiếng là ham chơi đó. Chị biết không, chị ấy thích đi du lịch một mình, châu Âu, châu Á, châu Phi, châu Mỹ chị ấy đều đi qua cả rồi, thậm chí là gặp những nơi nào mình thích đều một mình ở lại một thời gian rồi mới rời đi. Em rất hâm mộ chị ấy.’ Hoàng Phủ Anh vẽ mặt sùng bái khi nhắc đến thần tượng của mình.

‘Thật sao? Đi du lịch một mình?’

Liên Kiều không thể tưởng tượng nổi lại có một cô gái có sở thích đặc biệt như vậy. Nếu như để cô đi du lịch một mình, chắc là buồn chết mất thôi.

‘Rất cool phải không? Thực ra, em vẫn luôn hy vọng mình làm được như chị ấy chỉ tiếc là em không đủ can đảm. Em bây giờ thực sự đã nghĩ thông suốt rồi, em muốn thay đổi cuộc sống của mình, em muốn sống vui vẻ hơn xưa!’ Khi nói về những thay đổi trong suy nghĩ của mình, nét mặt Hoàng Phủ Anh rõ ràng là tươi tỉnh hơn nhiều, ánh mắt cũng hữu thần hơn. Xem ra đi du lịch có khả năng sẽ có ích cho tâm trạng của cô.

‘Anh Anh, nếu em nghĩ được như vậy chị mừng thay cho em. Thực ra nghe em nói như vậy chị cũng bắt đầu có hứng thú rồi. Hi hi ...’

Tính ham chơi của Liên Kiều vốn rất mạnh rồi, nghe Anh Anh nói muốn đi du lịch, trong lòng cũng bắt đầu ngứa ngáy.

Mắt Hoàng Phủ Anh liền sáng lên, lập tức đưa ra đề nghị: ‘Hay là chúng ta cùng đi du lịch đi? Kết bạn lâu hành, chị thấy thế nào?’

“Được đó...”

Liên Kiều nhất thời hào hứng đứng hẳn lên sofa, hào hứng nói: “Chị cũng rất muốn đi du lịch! Anh Anh, em đúng là thiên tài nha, có thể đề xuất ý kiến hay như vậy.”

Hoàng Phủ Anh hơi mỉm cười, “Chỉ cần chị không cho rằng em cố ý là tốt rồi!”

“Sẽ không đâu...”

Liên Kiều khua tay múa chân một hồi chợt như nghĩ ra điều gì, vội ngồi xuống lại...

“Sao vậy?” Hoàng Phủ Anh thấy hành động đột ngột của cô, tò mò hỏi.

“Chị chợt nhớ ra, chúng ta đi thì đi nhưng vẫn nên báo Ngạn Tước biết một tiếng thì tốt hơn. Nhưng mà... cho Ngạn Tước biết thì lại sợ không được đi nữa, lòng chị thật mâu thuẫn!” Liên Kiều vẽ mặt âu sầu nói.

“Như vậy đi, chúng ta lấy điện thoại khách sạn gọi cho anh hai, báo với anh ấy một tiếng, được không?” Hoàng Phủ Anh đề nghị.

Dùng điện thoại của khách sạn?

Liên Kiều ngạc nhiên kêu lên một tiếng, “Chị không dám đảm bảo tối nay có bị nguwoif của anh em tìm thấy hay không nữa.”

Lần này đến Hoàng Phủ Anh chau mày, cô suy nghĩ một lúc rồi mắt lại sáng lên: “Dùng điện thoại công cộng chắc được chứ?”

“Không được đâu. Ngạn Tước nhất định từ số điện thoại có thể tra được mã số của từng khu.” Liên Kiều thở dài một tiếng, hai tay chống cằm.

“Vậy làm sao đây? Không báo anh ấy cũng không được mà báo thì càng không được. Chẳng lẽ kế hoạch của chúng ta cứ dễ dàng như vậy là tiêu tùng sao?” Hoàng Phủ Anh cũng ủ rũ nói.

Liên Kiều không gờm cắn môi, đầu óc cũng không ngừng xoay chuyển. Cô đương nhiên không hy vọng kế hoạch du lịch bị huỷ bỏ, suy nghĩ một lúc lâu đột nhiên nghĩ ra được một cách....

“Chị nghĩ ra rồi! Cuối cùng cũng nghĩ ra rồi!”

Hoàng Phủ Anh thấy vậy liền hỏi: “Thế nào? Cách gì?”

Liên Kiều hưng phấn kéo tay cô nói một hơi: “Chị nghĩ ra được một cách vẹn toàn, chẳng những không để Ngạn Tước lo lắng mà cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch đi chơi của chúng ta.”

“Mau nói đi, cách gì?” Hoàng Phủ Anh thấy cô vui vẻ như vậy trong lòng cũng không giấu được vui mừng, hỏi vội.

Liên Kiều cười, nói một cách dứt khoát: “Chúng ta đi tìm.... Lãnh Thiên Dục!”

“Hả?”

Nhất thời Hoàng Phủ Anh bị ý tưởng của Liên Kiều làm cho giật mình. Cô ngây ngốc một lúc lâu mới phản ứng lại sau đó bước đến, đưa tay sờ sờ lên trán Liên Kiều, vừa sờ vừa hỏi: “Liên Kiều, chị..... chị không có bị bệnh chứ?”

“Làm ơn đi, chị đương nhiên là không có bệnh rồi. Chị nói thật đó, không phải nói bậy đâu!” Liên Kiều giẫy tay của cô ra, chau mày nói.

“Không được không được đâu, Liên Kiều, chị chưa gặp Lãnh Thiên Dục phải không?” Hoàng Phủ Anh vừa xoa tay vừa nói.

Liên Kiều nghe cô nói vậy, trí tò mò cũng trỗi dậy, cô ngẩng mặt lên, cố ý nói: “Ai nói chị chưa từng gặp Lãnh Thiên Dục chứ?”

“Thật hay giả đây? Anh ấy trông thế nào?” Hoàng Phủ Anh sao lại không phát giác ra vẻ ngượng ngùng của một người khi nói dối chứ.

Liên Kiều nhất thời bị cô hỏi đến không biết phải trả lời thế nào, đầu óc không ngừng xoay chuyển, cố gắng nhớ lại xem có chi tiết nào về Lãnh Thiên Dục mà mình nhớ được không.

“Ồ, hấn rất đẹp trai.”

Một câu nói hời hợt của cô lại khiến cho Hoàng Phủ Anh trợn mắt.

“Làm ơn đi, dùng chữ ‘đẹp trai’ này để nói về anh hai em, về anh Lăng hay anh Cung thì còn chấp nhận được, riêng anh Lãnh thì phải dùng ‘cực đẹp trai’ để hình dung. Nhưng nói như chị còn chưa đủ, chị phải nói ra điểm đặc biệt của Lãnh Đại ca thì mới được.”

“Cái này..... điểm đặc biệt hả? Chị nói không được, ai yo, ngoài anh hai em ra chị chẳng thấy ai có điểm đặc biệt hết. Hơn nữa, tứ đại tài phiệt người nào nhìn cũng không khác biệt lắm.” Liên Kiều thấy mình nói dối không thành, đành dùng chiến thuật vu hời.

Hoàng Phủ Anh lần này bị cô đánh bại triệt để....

“Bọn họ cũng không phải anh em cùng trứng, làm thế nào mà ‘nhìn không khác biệt lắm’ được chứ. Như anh hai em chẳng hạn, cảm giác mà anh ấy mang lại cho người khác là cao quý ưu nhã như một hoàng tử, còn anh Cung thì khác, đáng vẻ lúc nào cũng lông bông không nghiêm túc, ham chơi, còn anh Lăng, chị cũng gặp qua anh ấy rồi mà, khí thế rất lớn, giống như không có ai có thể thay thế được vậy.”

“Vậy còn Lãnh Thiên Dục thì sao? Em nói thử xem hấn như thế nào?” Liên Kiều vội hỏi lại.

Hoàng Phủ Anh không cần suy nghĩ trả lời ngay: “Anh Lãnh đương nhiên là ‘lạnh’ rồi. Thật người cũng giống như tên vậy. Em trước giờ chưa từng gặp người nào lạnh lùng như vậy. Nhìn thấy một lần là khiến người khác cả đời khó quên.”

“Ha ha.... Đúng nha. Thực ra lúc này chị cũng định nói như vậy đó.” Liên Kiều vội vàng đánh trống lảng.

“Liên Kiều, chị nói dối. Chị căn bản là chưa từng gặp qua anh Lãnh. Nếu chị thật sự có gặp qua anh ấy rồi thì hôm nay tuyệt đối sẽ không có ý tưởng đi đến chỗ của anh ấy đâu.” Hoàng Phủ Anh rất nhanh đã nhìn thấu tâm tư của Liên Kiều.

303. Chương 308: Tới Ý

Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều trong chốc lát đỏ bừng.

‘Liên Kiều, hai chúng ta đổi một địa điểm du lịch khác đi có được không? Chúng ta cũng không phải là không có tiền. À đúng rồi, chị mang theo bao nhiêu tiền mặt?’ Hoàng Phủ Anh chợt nhớ ra vấn đề quan trọng, vội hỏi.

‘Tiền mặt???’

Liên Kiều suy nghĩ chốc lát sau đó chạy đến túi xách của mình, lục lọi một hồi rồi nói: ‘Tiền mặt của chị không nhiều, chỉ đủ trả tiền khách sạn đêm nay của chúng ta mà thôi.’

‘Hả???’ Hoàng Phủ Anh giật mình, sau đó thở dài một tiếng, ‘Không sao, cũng may là em có mang theo một ít. Em nghĩ cũng đủ cho hai chúng ta đi một chuyến.’

Liên Kiều cười cười, ‘Tuy rằng tiền mặt của chị không nhiều nhưng chị có rất nhiều thẻ tín dụng, đều là Ngân Tước đưa cho chị.’

Nói xong liền cầm ra mấy tấm thẻ vàng từ trong túi xách đưa cho Hoàng Phủ Anh.

Hoàng Phủ Anh liếc cô một cái: ‘Làm ơn đi, chị cũng đã nghĩ tới dùng điện thoại sẽ bị anh hai tra ra chỗ ở của hai chúng ta, vậy chị có nghĩ tới, một khi dùng thẻ, anh hai sẽ tra ra càng nhanh hơn không?’

‘Cũng đúng.’

Liên Kiều lúc này mới nhớ tới điểm này, cô nói: ‘Anh Anh, chị nghĩ hay là em cứ theo ý của chị đi. Nếu như chúng ta đi tìm Lãnh Thiên Dục, thứ nhất, chúng ta có thể quang minh chính đại gọi điện cho anh hai em, để anh hai em yên tâm, thứ hai cũng thuận tiện đi du lịch nước Ý một chuyến, nhất cử lưỡng tiện, em thấy sao?’

Nét mặt Hoàng Phủ Anh thay đổi theo từng câu nói của Liên Kiều, đến cuối cùng trở nên thật khó coi, ‘Liên Kiều, chị muốn đi Ý đến vậy sao?’

‘Vậy chứ còn cách nào đâu? Tiền mặt của chị thì không nhiều, mà cũng không thể cứ dùng tiền của em được, như vậy chị cảm thấy rất tệ.’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói tiếp, ‘Chẳng lẽ chúng ta phải vừa đi chơi vừa làm kiếm tiền sao?’

Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, ‘Em thật không hiểu sao đột nhiên chị lại nghĩ đến anh Lãnh chứ?’

‘Đơn giản thôi mà, Lãnh Thiên Dục đã từng hứa sẽ dạy chị học bắn súng, bây giờ cũng nên là lúc thực hiện lời hứa rồi.’ Liên Kiều nghiêng đầu, vẻ mặt đầy đắc ý nói.

‘Hả???’ Hoàng Phủ Anh lập tức như bị điểm huyệt, thật lâu sau vẫn chưa phản ứng lại kịp.

Theo Lãnh Thiên Dục học bắn súng sao???

‘Ai yo, đừng do dự nữa, cứ quyết định như vậy đi. Ý kiến này hay lắm mà!’

Liên Kiều kéo cánh tay cô, vẻ mặt nài nỉ nói: ‘Em cũng biết đó, bình thường Ngân Tước không có thời gian đi chơi với chị, chị chỉ đành tự tìm cách đi gặp Lãnh Thiên Dục thôi.’

“Liên Kiều, anh Lãnh anh ấy.... anh ấy thật lạnh lùng, đủ để khiến người ta sợ mà cách xa ba thước.”

Hoàng Phủ Anh cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Liên Kiều một lần nữa.

“Vậy thì sao chứ? Em không phải nói là Tiểu Tuyền ở bên cạnh hắn lâu như vậy rồi mà vẫn tốt đấy sao.” Liên Kiều nghe không hiểu ý cô.

“Làm ơn đi Liên Kiều, anh Lãnh yêu Tiểu Tuyền đương nhiên sẽ không lạnh lùng với cô ấy rồi. Em nghĩ trên đời này chắc chỉ có Tiểu Tuyền mới dám chủ động tiếp cận anh Lãnh thôi.” Hoàng Phủ Anh chỉ cần nghĩ tới bộ dáng lạnh như tảng băng của Lãnh Thiên Dục là đã sợ rồi.

“Làm gì mà khoa trương đến vậy chứ.” Liên Kiều đương nhiên không tin lời cô nói.

Có thể trở thành bạn sinh tử của Ngạn Tước chắc cũng không đến nỗi đáng sợ vậy chứ.

“Làm gì mà khoa trương đến vậy chứ????” Hoàng Phủ Anh thở dài một tiếng, “Nếu như chị biết năm đó anh Lãnh làm thế nào gây dựng lại tổ chức Hắc đạo thì chị sẽ dẹp ngay cái suy nghĩ đó thôi.”

Liên Kiều cũng kéo một chiếc gối đến ôm vào lòng, “Hắn giết người rồi sao?”

Một câu hỏi của Liên Kiều suýt nữa khiến Hoàng Phủ Anh tức đến thổ huyết, cô nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt nhìn một người ngoài hành tinh, “Chị thấy sao?”

Trong đáy mắt Hoàng Phủ Anh xẹt qua một tia sợ hãi: “Năm đó anh Lãnh vì báo thù cho cha mẹ, vì gây dựng lại tổ chức Hắc đạo, năm đó có thể coi như năm hạn của tổ chức, anh ấy gần như là từ trong chém giết mà đoạt lấy vị trí Thẩm phán.”

Liên Kiều nghe vậy cũng thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, cô rùn vai, hỏi: “Anh Anh, em nói thật đáng sợ?”

“Em chỉ nói sự thật thôi.”

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt nhiều ẩn ý: “Tay của Lãnh Đại ca nhuộm máu tươi nhiều hơn bất cứ ai trong tứ đại tài phiệt.”

“Hả????” Liên Kiều suýt nữa thì ngã nhào khỏi sofa, cô trợn to đôi mắt màu tím, lắp ba lắp bắp hỏi: “Em.... ý của em là Ngạn Tước anh ấy.... cũng..... giết người rồi sao?”

Hoàng Phủ Anh không trả lời thẳng câu hỏi của Liên Kiều chỉ dùng một ánh mắt ‘bây giờ chị mới biết sao’ nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều cũng biết phản ứng của mình lúc này có chút quá kích động, gần như là thất thố cho nên chỉ đành cười khan mấy tiếng, đánh trống lảng. “Ha ha, cũng đúng, bối cảnh của tứ đại tài phiệt đúng là không đơn giản.”

Sau đó lại bồi thêm một câu: “Tiểu Tuyền là sát thủ thì có thể chấp nhận, nhưng Kỳ Hình và Tử Tranh cũng là người bình thường mà, sao lại chấp nhận sống bên cạnh kẻ sát nhân chứ, thật khiến người ta khâm phục.”

Thực đúng là.... càng bới càng đen.

Hoàng Phủ Anh vô lực liếc Liên Kiều một cái: “Cái gì mà gọi là kẻ sát nhân chứ? Chị không phải cũng như vậy sao, sống bên cạnh anh hai em?”

Liên Kiều rụt lưỡi, ngượng ngừng cười: “Chị nói giỡn thôi mà.”

Hoàng Phủ Anh nhún vai: “Bây giờ chị đã biết anh Lãnh như vậy, có còn muốn đi chỗ anh ấy nữa không?”

“Đi, đương nhiên là phải đi rồi, chính bởi vì như vậy nên chị càng có hứng thú gặp Lãnh Thiên Dục.”

Lòng của Hoàng Phủ Anh không ngừng trầm xuống, Liên Kiều, chị rốt cuộc là người thế nào chứ?

“Anh Anh, chúc chuyến đi của chúng ta thuận buồm xuôi gió đi!” Liên Kiều vẽ mặt háo hức nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước buông điện thoại xuống, nét mặt ghiem nghị mấy ngày nay rốt cuộc cũng đã giãn ra một chút, thậm chí trên môi không tự chủ được câu lên một nụ cười.

“Hoàng Phủ tiên sinh, xin hỏi vừa nãy cuộc điện thoại kia là...”

Trợ lý nhìn phản ứng khác thường của Hoàng Phủ Ngạn Tước cảm thấy có chút kỳ lạ, chuyện thiếu phu nhân và Hoàng Phủ tiểu thư mất tích đã gây xôn xao khắp cả mà nét mặt của tổng tài mấy ngày nay cũng vì thế mà rất u ám.

“Truyền thông báo xuống, huỷ bỏ giám sát các phi trường cùng cá phương tiện giao thông khác!” Hoàng Phủ Ngạn Tước ra lệnh.

“Hoàng Phủ tiên sinh, vậy là..... đã tìm thấy thiếu phu nhân rồi sao?” Mặt trợ lý sáng lên.

Mọi Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhếch lên, hắn không nói gì chỉ là ý cười trong đáy mắt đã thuyết minh tất cả.

“Ồ, tôi biết rồi, tôi sẽ đi làm ngay!” Tâm tình của trợ lý cũng vì vậy mà sáng sủa hơn nhiều, hắn hơi cúi người thi lễ rồi nhẹ nhõm rời đi phòng tổng tài.

Thân thể cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước thoải mái dựa vào chiếc ghế bằng da thật, sự mất tích của Liên Kiều đối với hắn mà nói đúng là một đả kích lớn, nhất là vào thời điểm nhạy cảm này. Nhưng mà.... rốt cuộc cũng đã nhận được điện thoại của nha đầu kia rồi, cô vợ nhỏ của hắn vừa nũng nịu vừa ngọt ngào giải thích tất cả lại còn nói muốn cùng Anh Anh đi Ý một chuyến.

Nước Ý?

Ý cười trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng sâu, hắn quá hiểu Liên Kiều rồi, tuy nói là đi Ý để giải sầu nhưng hắn sao lại không biết ý đồ cô vợ nhỏ của mình chứ, xem ra đi học bắn súng mới là mục đích chính.

304. Chương 309: Chị Gái Của Liên Kiều (1)

Bất kể thế nào, chỉ cần Liên Kiều và Anh Anh bình an là được, vậy là hắn có thể yên tâm rồi. Nhưng mà ... chắc phải đánh động “chủ nhà” một tiếng mới được, để hắn có thời gian chuẩn bị mà làm hết nhiệm vụ đón tiếp chứ.

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhấn nút mở hệ thống liên lạc riêng

của tứ đại tài phiệt cùng màn hình lớn sau đó ngồi yên chờ đối phương tiếp nhận.

Không lâu sau đó bên đầu kia đã truyền đến tín hiệu rồi gương mặt lạnh lùng muôn thuở của Lãnh Thiên Dục hiện ra trên màn hình.

‘Xem vẻ mặt của cậu, chắc là đã tìm được Liên Kiều và em gái rồi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đốt một cây xì gà, thưởng thức mấy hơi rồi mới cười, ‘Không hổ là anh em tốt của mình, chỉ nhìn nét mặt liền có thể đoán được tất cả sự tình phát sinh.’

‘Cậu cũng khoa trương quá đi, làm em gái bỏ đi không nói, ngay cả bà xã cũng làm mất được!’

Lãnh Thiên Dục nhướng mày nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong giọng nói không giấu được sự châm chọc.

‘Không có cách nào, cậu vốn là không biết Liên Kiều nha đầu kia giảo hoạt đến đâu, mấy vệ sĩ mình phái đến trông chừng cô ấy cũng bó tay.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhún vai, vẻ mặt vô lực nhưng không giấu được sự kiêu ngạo, vì Liên Kiều mà kiêu ngạo.

Lãnh Thiên Dục nghe hắn nói vậy, bất giác mỉm cười, ‘Thật là làm khó cho cậu rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy cũng mỉm cười: ‘Rất nhanh sẽ phải làm khó cậu rồi.’

Lãnh Thiên Dục trong đáy mắt hiện lên một tia cảnh giác, ‘Nói thế là có ý gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chậm rãi hút một hơi xì gà rồi cố ý hời hợt nói: ‘Liên Kiều đi nước Ý rồi!’

Một câu nói rất nhẹ nhàng của hắn nghe vào tai của Lãnh Thiên Dục không khác nào một quả bom nguyên tử, nhất thời Lãnh Thiên Dục không biết phản ứng thế nào.

‘Cậu nói cái gì?’ Không khó nhận ra sự kinh ngạc trong giọng nói của hắn, vẻ lạnh lùng đã nhạt đi mấy phần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười càng sáng lạn, ‘Bảy tám mươi tuổi rồi sao, sao nghe không rõ mình đang nói gì? Mình nói ... Liên Kiều đang trên đường đi đến Ý!’

Lãnh Thiên Dục rút cuộc cũng kêu thành tiếng. Hắn suy nghĩ một lúc rồi dè dặt hỏi dò: ‘VẬY ... cô ấy đến Ý đi du lịch sao?’

‘No no no!!!!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước xua tay, cười cười: ‘Đi du lịch chỉ là thứ yếu, chủ chốt là vì cậu thôi!’

Trên gương mặt vẫn luôn lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục không khó nhận ra vẻ kinh ngạc, thật lâu hắn mới lên tiếng: ‘Cô ấy ... không phải đến tìm mình chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không vội trả lời hắn, chỉ dùng ánh mắt ‘biết rồi còn hỏi’ nhìn hắn.

“Ngạn Tước...” Lãnh Thiên Dục suy nghĩ một chút rồi nói: “Cậu nói thật ỉnh biết đi, công lực phá hoại của Liên Kiều mạnh đến đâu?” (Min: haha đến anh Lãnh còn phải hỏi thăm công lực phá hoại của chị Kiều)

“Thực ra cũng không có đáng sợ như cậu nghĩ đâu. Cậu hỏi thử Thiếu Đường cùng Quý Dương thì biết thôi mà.” Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước càng nở rộ, hắn thoải mái trả lời.

“Cậu sẽ không thấy mình đứng trước hổ lửa còn đẩy mình xuống chứ?” Lãnh Thiên Dục vẫn chưa hết hy vọng, hỏi tiếp.

“Sao lại thế được chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước khoa trương kêu lên một tiếng, “Mình hết sức tin tưởng cậu cho nên mới yên tâm đem Liên Kiều giao cho cậu chăm sóc, nếu đổi lại là người khác mình còn phải suy nghĩ nhiều.”

Lãnh Thiên Dục liếc hắn một cái: “Đó là vợ cậu mà!”

Hắn nhắc nhở Hoàng Phủ Ngạn Tước một câu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không muốn trêu bạn tốt mình thêm nữa, hắn nói: “Yên tâm đi, mình sẽ sắp xếp thời gian đi đến Ý một chuyến.”

“VẬY cũng còn được.” Lãnh Thiên Dục nghe hắn nói vậy, trên môi bỗng mới nặn ra một nụ cười, “Yên tâm đi, trước khi cậu đến mình sẽ thay cậu chăm sóc hai nha đầu kia.”

“Cám ơn nhé!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thật lòng.

Tắt màn hình, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi yên sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu thì chợt có tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Thư ký tổng tài bước vào, cung kính nói: “Hoàng Phủ tiên sinh, cuộc hẹn ở hội quán là ở nửa giờ sau.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu, thấy cô còn chưa đi, hắn hỏi lại: “Còn chuyện gì sao?”

Thư ký tổng tài lên tiếng: “Hoàng Phủ tiên sinh, người khách đó xem ra rất kì lạ, dường như rất gấp gáp muốn gặp mặt ngài cho nên người đó sớm đã có mặt ở hội quán rồi.”

Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi chau lại, hắn không nói gì nhưng vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước bước vào hội quán, hắn thấy đúng như lời cô thư ký nói, trong căn phòng rộng lớn đã có một người đang đứng xoay mặt về phía cửa sổ, xem đáng vẻ có lẽ đã chờ rất lâu rồi.

Bên trong hội quán rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc du dương len lỏi đến từng góc nhỏ trong phòng.

Hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước đã bao toàn bộ hội quán cho nên ngoại trừ vệ sĩ cùng những nhân viên phục vụ ra thì chỉ còn Hoàng Phủ Ngạn Tước và người mà hắn hẹn.

Là một cô gái.

Nhìn bóng lưng của cô gái, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp thoáng thấy được bóng dáng của Liên Kiều.

Sau khi ngồi xuống, Hoàng Phủ Ngạn Tước mở lời trước: “Trễ hẹn với một cô gái, thật là có lỗi.”

Cô gái mỉm cười. “Hoàng Phủ tiên sinh nói giỡn rồi, là tôi nóng lòng đến sớm thôi.”

“Tôi nên gọi cô là Cloris hay Dodo?”

Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước lướt qua gương mặt xinh đẹp của cô gái trước mặt, khi ánh mắt lướt qua đôi mắt của cô gái, trong lòng hắn đã thập phần xác định.

Là cô ta đeo kính áp tròng!

“Gọi là Dodo đi. Tuy rằng đây là cái tên tôi không thường dùng nhưng dù sao nó cũng nhắc tôi nhớ về thân phận của mình.” Cô gái nói một cách dứt khoát.

Thì ra người có hẹn với Hoàng Phủ Ngạn Tước hôm nay là Dodo.

Hắn hơi mỉm cười, “Không ngờ con gái nuôi của công tước Williams của hoàng thất Anh lại xuất thân là người Mã Lai. Đây đúng là một tin tức khiến người ta kinh ngạc. Tôi thật tò mò không biết Dodo dùng cách nào để làm được.”

“Hoàng Phủ tiên sinh ngài khiêm tốn rồi. Với hiệu suất làm việc của thủ hạ ngài, tìm hiểu được những thông tin về tôi chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao.” Dodo uyển chuyển đáp lời.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên lạnh lẽo, “Dodo tiểu thư quả thật thông minh, nếu đã như vậy, chắc cô cũng biết mục đích lần này tôi đến tìm cô.”

Dodo mỉm cười, cô không vội trả lời mà hơi ngả người về phía trước, tiếp cận với Hoàng Phủ Ngạn Tước ở cự ly gần cho đến khi mũi ngửi được mùi hương nam tính trên người hắn.

“Ngài muốn.... tôi không làm phiền Kuching nữa sao?”

Môi hngtu câu lên một nụ cười lạnh: “Quả nhiên cô rất thông minh!”

Dodo dịch người trở lại tư thế ban đầu, lưng dựa vào ghế, chậm rãi nhắm nháp một ngụm cà phê sau đó mới lên tiếng: “Với năng lực của Hoàng Phủ tiên sinh, tôi tin rằng ngài cũng đã tra ra được quan hệ của tôi với Liên Kiều, cho nên tôi thiết nghĩ, yêu cầu mà ngài đề xuất dường như có chút quá đáng.”

“Dodo tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát, không cho đối phương có chút đường lui nào: “Tôi không phải là yêu cầu mà là mệnh lệnh!”

Dodo có vẻ sững sờ một lúc sau đó mới nở nụ cười: “Hoàng Phủ tiên sinh, ngài đúng là một người đàn ông rất có mị lực, thật không ngờ em gái tôi số mệnh lại tốt như vậy.”

“Chấp nhận số mệnh có lẽ cũng là một chuyện tốt, như Dodo tiểu thư vậy, cô đã có thân phận là con gái nuôi của công tước Williams, sao vẫn còn chưa thoả mãn chứ?” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách đầy ẩn ý.

305. Chương 310: Chị Gái Của Liên Kiều (2)

‘Sao Hoàng Phủ tiên sinh cho rằng tôi nên thỏa mãn chứ?’ Dodo nhẹ nhàng đặt tách cà phê xuống, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú rồi hỏi lại.

‘Tôi nghĩ không ra có lý do gì để không thỏa mãn cả.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng đáp.

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, uyển chuyển nói: ‘Đương nhiên là ngài không nghĩ ra rồi bởi vì người ngài quan tâm là Kuching cho nên tất cả những việc ngài làm đều là vì con bé, ngài sợ tôi làm tổn thương nó.’

‘Chẳng lẽ không phải sao?’

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi trầm xuống: ‘Chị của Liên Kiều bị thương, chuyện ngày tôi nghĩ cô rõ ràng hơn ai hết!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, ngài phải hiểu rõ, tôi mới chính là chị ruột của Liên Kiều, cô gái kia chỉ là một Giáng Đầu Sư vô dụng mà thôi!’ Giọng nói của Dodo đột nhiên trở nên rất kích động.

‘Trước giờ tôi chưa từng thấy có người chị nào lại dùng thủ đoạn tà ác như vậy đi đổi pho em gái ruột của mình!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng ném lại một câu.

Dodo nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, người của tứ đại tài phiệt các ngài đều có một cái bệnh chung, đó là luôn tự mình là đúng. Kuching là em gái ruột của tôi, ngài cho rằng tôi sẽ làm gì con bé chứ?’

‘Những chuyện cô làm còn ít lắm sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng nhìn Dodo: ‘Những người bị hại trong tay cô lại chẳng phải là một, hai người đơn giản như vậy. Cô hại người nhiều như vậy không phải là vì tiện cho hành động tiếp theo của cô hay sao chứ?’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, những lời này ngài vẫn nói ra được sao?’ Dodo cười dài: ‘Người chết trong tay ngài tin chắc rằng còn nhiều hơn tôi, nếu nói về nhân quả, tin rằng người chết trước sẽ là ngài rồi. ’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô ta nói xong, chau mày lại: ‘Nể tình cô là chị gái của Liên Kiều, tôi tốt bụng khuyên cô một câu, thu tay lại đi!’

‘Thật là em rể tốt!’

Dodo lạnh lùng cười một tiếng: ‘Bây giờ tôi vẫn chưa làm gì mà ngài đã khấn trương như vậy, nếu như tôi thật sự ra tay, tin chắc ngài sẽ không ngại giết tôi luôn chứ?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhếch môi, nhìn cô nói rành mạch từng chữ một: ‘Tôi cho rằng tôi sẽ không dám làm vậy sao?’

‘Sẽ, ngài đương nhiên sẽ!’ Dodo không chút do dự đáp lời: ‘Vì em gái tôi, tôi tin không có chuyện gì ngài không làm, cũng như bây giờ vậy, sở dĩ ngài chịu đi tìm tôi chẳng qua là để ngăn cản tôi đến Ý tìm Liên Kiều thôi, đúng không?’

“Một cô gái thông minh như vậy, tôi nghĩ chắc cô hoàn toàn hiểu rõ mình nên làm như thế nào!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút để tâm tâm tư của mình bị người khác nhìn thấu, hần nhàn nhả tựa lưng vào ghế, chậm rãi lên tiếng.

“Ngài làm như vậy cũng quá tàn nhẫn đi, rõ ràng biết tôi là chị gái của lại không để cho chị em chúng tôi nhận nhau sao?”

“Nếu như Dodo tiểu thư thực tâm muốn nhận lại em gái mình, tôi đương nhiên sẽ không can thiệp vào quan hệ giữa hai chị em. Nhưng nếu cô luôn có ý đồ gây bất lợi cho Liên Kiều, tôi tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn. Thực ra, có nhận lại nhau hay không cũng không quan trọng nữa, dù sao trong lòng Liên Kiều chị gái cô ấy đã sớm không còn trên đời này nữa rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhàn nhạt nói nhưng trong ngữ điệu không che giấu được ý thức bảo hộ mạnh mẽ.

“Liên Kiều thực may mắn, từ nhỏ đến lớn đều như thế.” Đáy mắt Dodo xẹt qua một tia ảm đạm bi thương.

“Liên Kiều lòng dạ thiện lương, ngây thơ đơn thuần, một cô gái như vậy làm sao không khiến cho người ta thương yêu luyện tiếc được!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách quả quyết.

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, hỏi ngược lại: “Vậy ngài có biết hay không, toàn bộ những thứ mà Liên Kiều có được đáng lý ra đều thuộc về tôi?”

Đôi mắt sắc như chim ưng của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô với vẻ cảnh giác: “Cô muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình mà thôi!” Dodo nói không chút giấu giếm.

“Những thứ thuộc về cô đang ở hoàng thất nước Anh kia chứ không phải ở trên người Liên Kiều!”

Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy tính cảnh cáo, nói tiếp: “Tốt nhất là cô đừng có hành động gì, bằng không, chịu thiệt thòi chỉ sợ là cô thôi.”

Dodo lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng, không chút để ý đến lời cảnh cáo của hắn, sau đó có chút kích động nói: “Chịu thiệt thòi? Từ nhỏ đến lớn tôi đã quen với cái từ này lắm rồi. Năm đó cha mẹ vứt bỏ tôi đi, mọi người đều cho rằng tôi đã chết. Cũng đúng thôi, một đứa bé bị vứt bỏ ở một nơi hoang vắng làm sao có thể sống sót được chứ? Nhưng ông trời đối xử với tôi cũng không tệ, lại có thể cho tôi gặp được công tước Williams, bà ta cứu mạng tôi, mang tôi về nuôi. Xem như tôi mạng lớn, cho dù bị vứt bỏ, cho dù gặp nhiều trắc trở hơn nữa tôi cũng có thể thuận lợi vượt qua.”

“Cô đã rất may mắn rồi, ít ra cũng không phải mất mạng nơi hoang vắng. Nếu đã như vậy cô càng nên buông xuống gánh nặng trong lòng mình, tạo dựng một cuộc sống mới thì mới xứng đáng với những gì ông trời đã dành cho cô.” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói.

Đáy mắt Dodo xẹt qua một tia bi thương, “Nếu như tôi không biết gì về thân thế của mình, không biết về những chuyện xảy ra đối với mình thì đó mới là may mắn, lúc đó tôi sẽ thấy mình rất đầy đủ, rất hạnh phúc. Chỉ tiếc là.... ông trời cứ muốn tôi phải biết tất cả!”

“Sao cô lại biết những chuyện này?” Nói thật về điểm này Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cảm thấy rất tò mò.

Những điều cô gái này nói so với những tư liệu mà thuộc hạ của hắn điều tra được không khác nhau nhiều lắm, cũng là nói, cô ta đúng là được công tước Williams nhận nuôi từ lúc còn rất nhỏ. Nhưng nếu là như vậy cô ta làm sao lại biết được thân thế của mình chứ. Nói không chừng công tước Williams cũng không biết được điều này.

“Chỗ này! Chỗ này cho tôi biết!” Dodo chỉ tay vào đầu mình, “Là nó luôn nhắc nhở tôi về thân phận của mình!”

Mây Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt hơn: “Trực giác?”

“Đúng vậy.” Dodo nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp: “Là bởi vì trên người tôi chảy dòng máu đã bị nguyên rửa của vương thất Mã Lai, cũng là bởi vì từ khi sinh ra đời tôi đã có trực giác hơn hẳn người thường nên mới bị cha mẹ bỏ rơi!”

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sờ.

“Không nghĩ tới phải không?”

Dodo cười tự giễu: “Trực giác!!! Tin rằng ngài đã hiểu rất rõ về Liên Kiều, tôi có thể nói với ngài, trực giác của tôi mạnh hơn Liên Kiều rất nhiều, cũng chính là nói, bẩm sinh tôi đã có sẵn bản lĩnh trở thành một Giáng Đầu sư hàng đầu!”

“Điều này quả thực khó mà chối cãi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói thực lòng.

Trên mặt Dodo hiện lên một nụ cười khổ sở: “Lúc tôi còn rất nhỏ, tôi cũng không biết loại cảm giác này là thế nào. Theo thời gian lớn lên, trong đầu tôi càng lúc càng bị điều khiển bởi một loại cảm giác xa lạ, trong lòng cũng vì vậy mà rất khổ sở. Dưới sự dẫn dắt của loại cảm giác đó, tôi thông qua các kênh khác nhau mà dần dần tra ra được chân tướng sự việc.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước không ngờ một cô gái nhìn bề ngoài yếu ớt như cô mà bên trong tiềm ẩn một sức mạnh lớn như vậy. Điều này chứng tỏ cô gái này quả thực rất đáng sợ.

306. Chương 311: Chị Gái Của Liên Kiều (3)

‘Dodo tiếu thư, đối với trực giác cực mạnh của cô, tôi hoàn toàn không hoài nghi chút nào nhưng tôi thấy mình vẫn phải nói với cô một câu, cái gì của mình là của mình, cái gì không phải của mình, cưỡng cầu cũng vô dụng thôi!’ Nhìn vào đáy mắt cô gái trước mặt, Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra sự kích động pha chút điên cuồng.

Cũng đúng thôi, bất kỳ cô gái nào nếu phải gánh chịu một gánh nặng tâm lý lâu như vậy, sống trong bóng ma nội tâm lâu như vậy thì chỉ có hai con đường. Nếu tính cách lạc quan có thể thoát ra được, giống như Liên Kiều vậy thì sẽ rất thiện lương, còn nếu tính cách bi quan không thoát ra được, tin rằng sẽ giống như cô gái này, trở nên điên cuồng mà tàn nhẫn.

Dodo nghe hẳn nói vậy, trong mắt hiện lên một tia xem thường, “Thế nào? Hoàng Phủ tiên sinh thực sự nghĩ như vậy sao?”

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một nụ cười nhạt: “Đây là lời khuyên thật lòng của tôi! Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng!”

Dodo vẫn giữ tư thế cũ, lưng dựa vào ghế ngồi, tay lại nhấc tách cà phê đưa lên mũi để hương cà phê tràn ngập khứu giác của mình, “Hoàng Phủ tiên sinh, ngài là đang xem thường tôi hay là đang xem thường chính mình?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, trong đôi mắt sắc bén như chim ưng đã bắt đầu xuất hiện một tia phiến toái.

Dodo bật cười, “Câu này nói ra từ miệng của người của tứ đại tài phiệt không khỏi khiến người ta buồn cười. Trong suy nghĩ của tôi, số mệnh hai chữ này nghe ra thực nực cười. Tôi tin tứ đại tài phiệt cũng nghĩ như vậy. Nhưng hôm nay nghe Hoàng Phủ tiên sinh nói ra câu này, chẳng lẽ ngài muốn nói cho tôi biết Hoàng Phủ tài phiệt phát triển được như hôm nay là chỉ dựa vào số mệnh an bài thôi sao?”

Nói xong câu này cô ta chẳng có ý muốn nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước trả lời, cười nhạt một tiếng đầy vẻ xem thường.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chẳng để ý đến hành động của cô, hẳn cười lạnh một tiếng, “Nếu như chưa từng xem qua tư liệu về cô tôi còn thật sự hoài nghi có phải cô và Liên Kiều chảy cùng một dòng máu hay không nữa. Xem ra mồm mép cô lạnh lợi hơn em gái mình nhiều lắm.”

“Đâu chỉ là lạnh lợi?”

Dodo lạnh lùng nói: “Nếu như tôi là Liên Kiều có thể mọi chuyện đã tốt hơn nhiều. Ngài thấy sao, Hoàng Phủ tiên sinh?”

“Những loại suy đoán không căn cứ này tôi trước giờ không có tâm tư đi làm.” Hoàng Phủ Ngạn Tước dứt khoát trả lời cô.

Dodo nghe hẳn nói vậy sắc mặt liền trầm xuống, cô hỏi thẳng: “Ngài thật sự cho rằng mình có khả năng bảo vệ Liên Kiều sao?”

“Xem ra cô đã quyết định ra tay rồi!” Sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn điềm tĩnh như xưa nhưng ánh mắt âm trầm thêm một chút.

“Đúng vậy. Không ngại nói cho ngài biết, bởi vì có Mặc Di Nhiễm Dung đồ ngốc kia mà Liên Kiều có thể thoát một lần nhưng cũng không thể nào vĩnh viễn may mắn như vậy đâu.” Dodo gằn từng tiếng.

“Cô thực sự ngay cả em gái ruột của mình cũng ra tay sao? Liên Kiều là vô tội mà, tất cả ngọn nguồn câu chuyện đều là từ cha mẹ cô!” Toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Tước dần tản mát một khí thế bức người.

Dodo cười giấu một tiếng: “Hoàng Phủ tiên sinh, ngài là người làm ăn lớn chắc cũng rất rõ ràng, phạm việc gì cũng có hai mặt của nó. Khi một người mất đi thứ gì đó mới có thể hiểu được, thứ mình có quý giá đến cỡ nào. Tôi chỉ là đang dạy em gái mình thôi!”

“Dodo tiểu thư giỏi về Giáng Đầu thuật chuyện này là sự thật nhưng dùng cách thức tà ác như vậy để đạt được hạnh phúc thì cũng chỉ là hoa trong gương trăng trong nước mà thôi. Những điều nên nói tôi đã nói xong, nếu như cô vẫn còn chấp mê bất ngộ, muốn gây bất lợi với Liên Kiều, tôi sẽ dùng mọi cách có thể để bảo vệ cô ấy!”

Nghe giọng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Ngạn Tước nói với mình, Dodo cũng không thua kém, cô cũng lạnh lùng nhìn hẳn sau đó chợt cười một tiếng bước về phía hẳn.

Vệ sĩ này giờ đứng ở một góc lập tức tiến đến cản cô ta lại.

“Sao thế hở Hoàng Phủ tiên sinh? Ngài rất sợ tôi làm gì với ngài sao?” Dodo cười lạnh một tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước âm thầm ra hiệu cho vệ sĩ lùi xuống.

Dodo càng tiến đến gần bên hắn, ngồi xuống, cười nhẹ nói: “Nói thật lòng, một người đàn ông ưu tú như ngài tin rằng sẽ có rất nhiều sự lựa chọn, ngài đối với em gái tôi có thật là một lòng một dạ hay không điều này tôi vẫn luôn hoài nghi.”

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nhạt một tiếng: “Tình yêu vốn là một chuyện rất đơn giản, chỉ là có người muốn làm cho nó trở nên quá phức tạp mà thôi vì vậy đáng lý dễ dàng có được hạnh phúc lại làm cho nó trượt khỏi tầm tay.”

“Ngài nói tôi sao?”

Dodo hỏi ngược lại một câu rồi điềm nhiên hỏi tiếp: “Nói như vậy tức là ngài rất yêu Liên Kiều phải không?”

“Đúng vậy, tôi yêu cô ấy!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nói rất dứt khoát.

“Ồ? Vậy thì tôi phải thử xem một chút rốt cuộc là ngài nói thật hay giả!”

Nụ cười đầy thâm ý của Dodo lọt vào tầm mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước thật chói mắt.

“Cô rốt cuộc là muốn làm gì?”

Cánh tay của Dodo như một con rắn bám vào gáy hắn, thân thể cũng theo đó mà dựa sát vào ngực hắn.

“Nếu như tôi cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của ngài thì sao?”

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghiêng người, bàn tay to lớn dứt khoát đẩy tay của cô ta ra, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: “Cô?”

“Thế nào? Tôi không xứng với ngài sao? Thân phận và nhan sắc của tôi tin rằng vượt xa so với Liên Kiều mà ngài lại là một người đàn ông xuất sắc như vậy, tin tưởng chỉ có tôi mới xứng ở bên cạnh ngài thôi.” Dodo không chút ngưng ngừng nói.

“Cô?” Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay nâng cằm Dodo lên, ánh mắt như một thanh kiếm sắc lướt qua làn da trắng như tuyết của cô ta, cười lạnh một tiếng: “Đáng tiếc cô còn kém một điều.”

“Điều gì?” Cầm Dodo ản ản đau nhưng cô vẫn tươi cười nhìn hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói gần từng tiếng: “Đáng tiếc..... cô không phải là Liên Kiều!”

Vừa dứt lời bàn tay cũng vừa đẩy cô ta ra không chút luyến tiếc, “Dodo tiểu thư, khuyên cô một câu, vẫn là nên biết mình biết ta một chút, cô nên biết vì bảo vệ Liên Kiều tôi cũng không biết mình sẽ làm ra được chuyện gì đâu!”

“Ngài cũng đừng quên tôi không phải người bình thường, nếu tôi muốn đối phó với Liên Kiều tin rằng ngài không có cách nào ngăn cản được tôi đâu!”

Nét mặt Dodo đầy khiêu khích.

“Vậy cô cứ thử xem!”

Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn cô: “Nếu như cô không có chút tự do để hành động nào thì đừng nói là nước Ý, tôi nghĩ cho dù có là Giáng Đầu sư lợi hại hơn nữa thì cũng không có khả năng phân thân đi!”

Lạnh lùng ném lại một câu xong hắn đi thẳng ra cửa không hề quay đầu nhìn lại.

Thấy bóng dáng Hoàng Phủ Ngạn Tước dần biến mất trong tầm mắt, bên môi Dodo câu lên một nụ cười quỷ dị, đưa tay xoa chỗ đau nơi cằm: “Ra tay quả nhiên là đủ nặng, cứ chờ xem, ta mỗi mắt trông chờ, xem người rốt cuộc yêu nha đầu kia đến mức nào.”

307. Chương 312: Hoảng Sợ Ở Sân Bay (1)

Nước Ý

Buổi trưa trời trong gió nhẹ, không hề tạo cho người ta cảm giác oi bức mà ngược lại rất thoải mái dễ chịu.

Trên chiếc cầu vượt dài, một đoàn gồm sáu chiếc xe màu đen sang trọng đang chạy với vận tốc cao, hai trong số đó là loại được đặt làm riêng, vừa nhìn cũng biết người ngồi trong hai chiếc xe này thân phận tuyệt đối không tầm thường.

Trong một chiếc xe đặt riêng đó ...

‘Dục, Ngạn Tước nói Liên Kiều lần này đến Ý sẽ ở lại một thời gian dài phải không?’

Thượng Quan Tuyền tay cầm một lon Coca hớp một ngụm rồi nhìn về Lãnh Thiên Dục đang ngồi bên cạnh hỏi một câu.

‘Không có nói. Nha đầu này chắc là một phút tâm huyết sôi trào thôi, cũng không có kế hoạch gì cụ thể cả.’

Lãnh Thiên Dục rút một chiếc khăn giấy vừa thân thiết giúp cô lau miệng vừa trả lời.

Trên gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Tuyền nhẹ câu lên một nụ cười, ‘Nếu cô ấy có thể ở đây nửa năm hay một năm thì tốt rồi.’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy không khỏi giật mình, ‘Vì sao chứ?’

‘Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là để chơi với em rồi. Lần trước cô ấy hôn mê em còn không có cơ hội đến thăm cô ấy, lần này thì tốt rồi, Liên Kiều lại chủ động đi đến Ý. Nghe Kỳ Hình nói Liên Kiều rất hòa đồng, nghĩ đến là thấy vui rồi.’

Lãnh Thiên Dục càng nghe càng không hiểu, hắn vươn tay lấy lon Coca lại, bất mãn chau mày nhìn Thượng Quan Tuyền: ‘Thế nào? Ở bên cạnh anh buồn lắm sao?’

Nếu thật sự là như thế, hắn cũng là nên kiểm điểm lại một chút.

Nào hay Thượng Quan Tuyền đúng là nghĩ như vậy, cô điềm nhiên gật đầu: ‘Anh đương nhiên là rất chán rồi, Liên Kiều chỉ lớn hơn em hai tuổi thôi còn anh lớn hơn em những mười tuổi, đương nhiên là em với Liên Kiều sẽ có tiếng nói chung rồi. Em với anh là có khoảng cách tuổi tác!’

“Khoảng cách tuổi tác?”

Lãnh Thiên Dục càng bất mãn khi nghe mấy từ này. Hắn xoay người cô lại để cô đối diện với mình, “Tuyền, mấy chữ này anh không thích nghe đâu!”

Thượng Quan Tuyền bụm miệng cười, cô đương nhiên hiểu rất rõ người đàn ông này, tuy bình thường rất lạnh lùng rất tàn khốc nhưng có nhiều lúc lại hành xử như một đứa trẻ vậy.

Nghĩ đến đây cô chủ động đưa tay nắm lấy cổ hắn, vươn người tới đặt lên môi hắn một nụ hôn ngọt ngào.

Ngay lập tức nỗi buồn bực của Lãnh Thiên Dục bị ném lên chín tầng mây, hắn chìn đắm trong đôi môi thơm tho của cô.

“Bây giờ còn không thích nữa không?”

Khi cô rời môi hắn, gương mặt trắng như ngọc trở nên đỏ ửng khiến Lãnh Thiên Dục nhìn đến mê mẩn.

“Em nói đi?”

Hắn cúi xuống thì thầm bên tai cô, cánh môi mỏng trườn lên đặt lên trán cô một nụ hôn âu yếm.

Gương mặt Thượng Quan Tuyền xẹt qua một tia hạnh phúc, cô đẩy nhẹ hắn ra nũng nịu nói: “Nếu để em nói ra, anh sẽ cực kỳ đổ kỵ!”

“Chuyện của hai cô nhóc em, có gì đáng cho anh đổ kỵ chứ!” Lãnh Thiên Dục véo nhẹ chóp mũi cô, sủng nịch nói.

“Xem đó, anh cũng nói ra rồi đó, chỉ có người tuổi trẻ mới có may mắn được gọi là ‘nhóc’ thôi. Anh là đang đồ kị tuổi trẻ của bọn em!” Thượng Quan Tuyền cố ý trêu hấn.

“Em đó...” Lãnh Thiên Dục bị cô chọc cũng không khỏi mỉm cười.

Thượng Quan Tuyền nhìn nét mặt ôn nhu nhưng vẫn lạnh lùng của hấn, nói: “Dục, anh cười lên nhìn rất đẹp trai, cho nên lúc gặp được Liên Kiều anh đừng nên dùng bộ mặt lạnh như băng đó nữa, sẽ dọa đến Liên Kiều đó. Anh Anh đã gặp qua anh rồi thì còn đỡ, nhưng Liên Kiều là lần đầu tiên gặp anh.”

Bên tai Lãnh Thiên Dục lại vang lên lời cảnh cáo của Lăng Thiếu Đường, hấn nhún vai: “Anh làm sao dám không nhiệt tình với Liên Kiều chứ, Lăng Thiếu Đường đã vì lý do này mà chịu khổ, anh không muốn vị giống như cậu ta đâu. Mà nói đến chuyện đó, Lăng Thiếu Đường bị cô ấy hại đến khổ, cũng may lúc đó không có đội cho sẵn bằng không tin xấu có liên quan đến tổng tài của Lăng thị tài phiệt không phải là truyền khắp nơi rồi sao.”

“Vậy mới ngoan chứ!” Thượng Quan Tuyền cười cười, bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ lên má hấn như vỗ về một em bé.

Nói thật lòng, có thể khiến Lãnh Thiên Dục huy động nhiều người như thế này đến sân bay đón người, tin rằng đã thể hiện hết sức lòng hiếu khách của chủ nhà rồi.

Điểm này Thượng Quan Tuyền hiểu rất rõ bởi vì chỉ có đối với người của tứ đại tài phiệt hấn mới để tâm như vậy.

“Tuyền, ‘cỏ may mắn’ của em đã cắt kỹ chưa?”

Lãnh Thiên Dục chợt nhớ đến điểm này, liền lên tiếng hỏi.

Thượng Quan Tuyền không hiểu hỏi lại: “Cắt đi làm gì?”

Lãnh Thiên Dục thở dài một tiếng: “Không phải anh đã nói với em rồi sao, Liên Kiều nha đầu này rất có hứng thú với ‘cỏ may mắn’ của em.”

“Vậy thì để cô ấy coi đi.” Thượng Quan Tuyền rộng rãi đáp lời.

Lãnh Thiên Dục nhìn cô, hỏi lại: “ ‘Cỏ may mắn’ rất quan trọng với em phải không?”

“Đương nhiên là quan trọng rồi!” Thượng Quan Tuyền không cần suy nghĩ đáp ngay.

“Vậy thì đúng rồi, nếu như bị Liên Kiều nhìn thấy nhất định sẽ làm hỏng nó ngay.” Sau đó Lãnh Thiên Dục bồi thêm một câu: “Thậm chí có thể huỷ nó đến không còn hình dáng nữa!”

“Nào có khoa trương như anh nói chứ?” Thượng Quan Tuyền đương nhiên là không tin lời hấn.

Lãnh Thiên Dục đặt hai tay lên vai cô, khuyên bảo: “Tin anh đi Tuyền, Truy Ảnh của Ngạn Tước chính là bài học tốt nhất!”

Thượng Quan Tuyền nuốt một ngụm nước bọt, há miệng định nói lại thôi.

Trong đại sảnh của sân bay người đến người đi tấp nập, ánh mặt trời buổi chiều chiếu nghiêng xuống những khung cửa thủy tinh ánh lên những luồng ánh sáng chói mắt.

“Hô....”

Vừa ra khỏi phi trường, Liên Kiều liền vươn vai đuổi người kêu lên một tiếng thật thoải mái, “Nước Ý xinh đẹp, Liên Kiều người gặp người yêu đã đến rồi đây!”

Tiếng reo vui vẻ của cô lây lan đến những người đứng xung quanh đó khiến ai cũng nở nụ cười nhìn cô.

“Ồ, đúng rồi, còn có Anh Anh xinh đẹp cũng đến rồi!”

Cô xoay người chạy về phía Hoàng Phủ Anh đang đi phía sau, kéo tay cô lên làm một động tác vẫy chào, thần thái vui vẻ như một chú chim nhỏ.

“Liên Kiều, chị cứ kêu to gọi nhỏ thế này sẽ khiến người ta hiểu lầm đó.” Hoàng Phủ Anh dường như cũng bị lấy sự vui vẻ của cô, cười cười nói.

“Nào có chứ, chị là sứ giả của niềm vui, ai thấy chị cũng đều vui vẻ không kịp nữa là, nào có ai hiểu lầm chứ!” Liên Kiều vẫn cực kỳ lạc quan nói.

Hoàng Phủ Anh nhìn Liên Kiều, nói một câu chân tình: “Liên Kiều, sao chị có thể lúc nào cũng vui vẻ được vậy? Cho dù gặp được chuyện gì không vui cũng không hề thấy chị buồn bã.”

“Sống trên đời đương nhiên phải vui vẻ rồi!” Liên Kiều nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, ngọt ngào nói: “Anh Anh, dù em vui vẻ cũng phải sống, không vui vẻ cũng phải sống, đều là sống cả sao phải khiến anh lúc nào cũng khổ sở làm gì, em nghĩ đúng không?”

308. Chương 313: Hoảng Sợ Ở Sân Bay (2)

Cũng đúng!’ Hoàng Phủ Anh cảm thấy cô nói rất đúng liền gật đầu nói: ‘Liên Kiều chị biết không đây là lần đầu tiên em rời nhà đi tiếp xúc với thế giới bên ngoài đó cho nên lần này em nhất định phải chơi thật vui vẻ mới được!’

‘Đương nhiên rồi. Em cũng không xem mình đi ra chơi với ai sao? Đi chơi với chị đương nhiên là rất vui rồi!’ Liên Kiều cực kỳ kiêu ngạo đáp lời khiến Hoàng Phủ Anh cũng bị cô chọc cười.

Hai cô gái Đông Phương xinh đẹp, cười cười nói nói hấp dẫn sự chú ý của không ít đàn ông trong sân bay.

Chính lúc hai người còn mải mê nói chuyện thì chợt cảm thấy một luồng áp lực ập xuống.

Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh hơi giật mình, nhìn kỹ thì thấy một đám người mặc áo đen đang đứng chặn đường của họ, trên mặt ai nấy cũng cực kỳ lạnh lùng không chút biểu tình nào khác.

Liên Kiều còn chưa có phản ứng gì nhưng Hoàng Phủ Anh đã bị thần thái của bọn họ hù đến trợn mắt há mồm.

‘Hai vị là Liên Kiều tiểu thư và Hoàng Phủ Anh tiểu thư phải không?’

Một trong số những người áo đen trầm giọng lên tiếng, khí thế bức người.

Hoàng Phủ Anh nuốt một ngụm nước bọt vừa định gật đầu thì đã bị Liên Kiều kéo sang một bên, cô ngăn đầu nhìn đám người áo đen trước mặt, híp mắt cười hỏi: ‘Các người là ai?’

Có nhầm không đây? Đang đóng phim sao? Xem ra rất giống vệ sĩ của Ngạn Tước. Nhưng chắc là không phải Ngạn Tước đâu, hẳn rõ ràng đã hứa với mình rồi mà.

‘Hai vị, xin mời bên này ...’ Người áo đen vừa lên tiếng hướng về hai người làm một động tác mời.

Liên Kiều đưa mắt nhìn, cô thấy cách đó không xa là một hàng xe sang trọng đậu một cách rất khoa trương trong lòng cũng có chút sợ hãi, nói không nên lời.

Mấy người áo đen tiến đến, không nói thêm lời nào mà trực tiếp kéo hành lý của hai người đi.

‘Này này ... không cho cướp đi hành lý của chúng tôi!’

Liên Kiều không nói nữa, dùng sức dẫm mạnh chân, hung hăng đạp lên chân của một tên áo đen đang cầm hành lý sau đó lại hung hăng cấn lên tay của một tên áo đen khác.

‘Ồ ...’

Hai tên áo đen đồng loạt lùi lại, kêu lên một tiếng thảm thiết.

‘Anh Anh, chúng ta mau chạy đi!’

Liên Kiều thấy vậy thét lên một tiếng, ngay lúc Hoàng Phủ Anh còn chưa có phản ứng gì liền kéo tay cô hướng về hướng ngược lại mà chạy thực mạng, trong lòng thầm than một tiếng.

Có nhầm lẫn không đây sao lần nào đến sân bay cũng có tình huống ngoài ý muốn xảy ra thế này?

‘Này, Liên Kiều tiểu thư, Hoàng Phủ tiểu thư ...’

Những người áo đen thấy hai người đã chạy mất, sững sờ một lúc liền lập tức đuổi theo.

Liên Kiều chạy rất nhanh, đây là “thành tựu” của cô qua nhiều lần luyện tập sau những lần gây ra tai họa nhưng Hoàng Phủ Anh vốn là tiểu thư điển hình, suốt ngày đi dạo trồng hoa, nào có thể lực cùng kinh nghiệm chạy trốn như vậy. Chạy không được bao lâu đã bắt đầu mệt không thở nổi.

‘Liên ... Liên Kiều ... chúng ta sao phải chạy vậy?’

‘Đương nhiên là phải chạy rồi. Bọn họ không phải là người tốt đâu, muốn cướp đồ đấy!’

Liên Kiều một tay kéo hành lý một tay kéo Hoàng Phủ Anh đang mệt hết hơi đương nhiên là chạy không được nhanh như trước, không lâu sau đã bị đám người áo đen bao vây lại.

‘Liên Kiều, làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao bây giờ?’

Hoàng Phủ Anh sắp bị dọa đến khóc rồi, cô chưa từng thấy qua tình huống nào như thế này lại nhớ đến lời của Liên Kiều lúc này, trong lòng càng lo sợ gấp bội.

Liên Kiều cũng không hơn gì cô, tim đập thình thịch nhìn đám người áo đen càng lúc càng đến gần mình, hô hấp càng lúc càng khó khăn ...

‘Anh Anh, bọn họ nếu đã biết tên của chúng ta nhất định là có dự mưu sẵn rồi, nói không chừng là định bắt cóc chúng ta để tống tiền Ngạn Tước đó.’

Mắt Hoàng Phủ Anh bắt đầu phiếm hồng, cô bị lời lẽ của Liên Kiều dọa đến hồn bất phụ thể rồi.

Đang lúc hai người còn đang thì thào với nhau, thì người áo đen lúc này vừa bị Liên Kiều cản một cái đã tiến đến, liếc mắt nhìn hai người nói: ‘Chúng tôi không phải người xấu, xin hai vị yên tâm!’

‘Người xấu ai mà tự nhận mình là người xấu chứ!’

Liên Kiều hùng dũng nói: ‘Chẳng lẽ là người xấu thì trên mặt sẽ khắc mấy chữ “Tôi là người xấu” lên sao?’

‘Chúng tôi thật sự không có ác ý, chúng tôi là ...’

‘Còn giao biện? Các người còn bước tới nữa tôi sẽ kêu lên đấy, cảnh sát đến thì các người một người cũng chạy không thoát, hừm, còn dám cướp hành lý của chúng ta, có phải còn định bắt cóc chúng ta nữa không?’ Liên Kiều hung hăng ngắt lời người kia, hai tay chống eo nói một tràng liên thanh.

Ngay lúc này đây cô thấy mình phải dũng cảm ra mặt bảo vệ Anh Anh mới được, cô tuyệt đối không thể để cho Anh Anh trong lần đi du lịch đầu tiên đã có bóng ma.

‘Liên Kiều tiểu thư, xin cô nghe tôi giải thích ...’

‘Cô là Liên Kiều?’

Ngay lúc đám người áo đen bối rối vạ phần thì một giọng nói lạnh lùng đã cất lên sau lưng họ.

Giọng nói này ... thật giống như nước đá trong hầm băng ngàn năm khiến người nghe không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Liên Kiều giật mình vội vàng hướng mắt về phía vừa phát ra tiếng nói.

Đám người áo đen nghe được tiếng nói liền rất tự giác tránh ra nhường lại một lối đi sau đó ai nấy cung kính cúi đầu nói: ‘Lãnh tiên sinh!’

‘Lui xuống đi!’

Lãnh Thiên Dục vẫy nhẹ tay, ánh mắt hiếu kỳ vẫn đặt trên người cô gái trước mặt sau đó mới hơi chuyển ánh mắt về phía Hoàng Phủ Anh đang nép phía sau Liên Kiều.

Hoàng Phủ Anh bị dọa đến không dám nói tiếng nào.

‘Ngồi máy bay lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, lên xe đi!’ Lãnh Thiên Dục đưa tay định tiếp lấy hành lý của hai người.

‘Không được đụng vào!’

Liên Kiều đoạt ngay lại hành lý, dùng sức đánh Lãnh Thiên Dục một cái, ‘Người lại là quái vật ở đâu đến?’

Người đàn ông này sao lại kỳ lạ như vậy?

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh vội vàng tiến đến kéo Liên Kiều sang một bên, chỉ tay về phía Lãnh Thiên Dục, dè dặt nói: ‘Anh ấy là Lãnh Thiên Dục!’

Lãnh Thiên Dục???

Liên Kiều ngây ngốc tại chỗ.

‘Anh Anh ...’

Lãnh Thiên Dục trầm giọng lên tiếng: ‘Anh trai em không có cho em biết những sắp xếp ở nước Ý sao?’

309. Chương 314: Không Tin Có Quỷ (1)

Nha đầu, người của ta lại dám xem là cướp sao? Càng khoa trương hơn là dám gọi mình là quái vật!

Nhưng mà ... ánh mắt sắc bén của Lãnh Thiên Dục lướt qua gương mặt của Liên Kiều đang đứng ngây ngốc ở đó, trong lòng có chút đắc ý, một cô nhóc như vậy, chỉ cần vài tay thủ hạ đã có thể dọa sợ đến cỡ này, không biết sức phá hoại theo lời đồn của cô chạy đến đâu mất rồi? Xem ra Lăng Thiệu Đường chỉ là thần thánh hóa khả năng của cô nhóc này thôi.

Nghĩ đến đây, lòng hấn có chút yên tâm trở lại. Nói không chừng tất cả chỉ là chuyện bịa mà Lăng Thiệu Đường và Cung Quý Dương hợp lại để dọa hấn mà thôi, chắc là muốn trêu chọc hấn mà thôi.

Anh Anh thấy Lãnh Thiên Dục hỏi thẳng mình, cô bước lên phía trước, dè dặt nói: ‘Anh Lãnh, anh Ngạn Tước không có ... không có nói với bọn em là anh đích thân đến đón bọn em.’

Tuy rằng cô rất sùng bái người đàn ông này nhưng càng sợ hãi hấn nhiều hơn.

Lãnh Thiên Dục - người đàn ông này chẳng khác nào một cục nước đá!

‘Ừ!’ Lãnh Thiên Dục ra hiệu cho thuộc hạ tiến đến: ‘Dem hành lý của hai vị tiểu thư này lên xe.’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’

Liên Kiều lúc này mới từ trong trạng thái sững sờ tỉnh hồn lại, cô đột nhiên bước đến, trước ánh mắt kinh ngạc của đám thuộc hạ đưa tay nắm lấy cổ áo của Lãnh Thiên Dục.

Hả???

Mọi người có mặt đều sững sờ!

Lãnh Thiên Dục đương nhiên cũng bị hành động đột ngột này của Liên Kiều làm cho giật mình nhưng hấn không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Liên Kiều nở một nụ cười rạng rỡ nhìn hấn hỏi: ‘Thì ra anh là Lãnh Thiên Dục?’

Lãnh Thiên Dục nhướn mày: ‘Đúng vậy!’

Sao cô nhóc này chẳng có vẻ gì là sợ mình cả nhỉ? Thật là hiếm gặp.

‘Ai yo, anh thật sự là Lãnh Thiên Dục sao?’ Liên Kiều mừng rỡ nhảy lên reo hò trước mặt hấn, ‘Em nghe bọn họ nói anh không biết cười, là thật hay giả vậy?’

Lãnh Thiên Dục bị lời nói của cô làm cho chấn động, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Ngay lúc này một người áo đen tiến đến, thấp giọng nói với Lãnh Thiên Dục: ‘Lãnh tiên sinh, có người nhìn thấy giới truyền thông đã tiếp cận sân bay, nơi đây chúng ta không tiện ở lâu nữa!’

Lãnh Thiên Dục nghe hần nói vậy, nhìn Liên Kiều nói: ‘Nếu như em còn có nghi vấn gì thì ngày tháng còn dài, chúng ta trở về trước rồi nói sau!’

Nói xong cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía đoàn xe.

‘Oa ...’

Liên Kiều như nhìn thấy một báu vật vậy, đôi mắt màu tím sáng long lanh: ‘Anh ấy thật cool!’

Hoàng Phủ Anh thấy vậy liền bước đến kéo tay Liên Kiều, thấp giọng dặn dò: ‘Em phải nhắc chị lần nữa, anh Lãnh con người này không thích nói đùa, cho nên trước mặt anh ta chị ít nhất phải kiềm chế một chút!’

‘Ngưng ...’ Liên Kiều không cho lời cô nói là đúng, ‘Làm người ai mà không thích vui vẻ chứ? Chị không tin anh ấy có thể giữ mãi bộ dáng như vậy!’

‘Liên Kiều ...’

‘Được rồi được rồi mà ...’

Liên Kiều ngắt lời Hoàng Phủ Anh: ‘Yên tâm đi, trong lòng chị đã có tính toán, đừng lo lắng nữa nhé. Anh ấy là bạn tốt của Ngạn Tước, chị có thể làm sao chứ?’

Vừa nói cô vừa xua tay, bước theo đám người áo đen đi về phía đoàn xe.

Hoàng Phủ Anh không biết làm thế nào, vô lực lắc đầu, trong lòng thầm nguyện cầu lần này Liên Kiều có thể kiềm chế một chút thì tốt rồi.

Về mặt Lãnh Thiên Dục hết sức u ám, hần nhìn về phía ba cô gái đang lách cha lách chách nói chuyện với nhau, nói một cách chính xác thì là hai cô gái đang nói chuyện không ngừng còn Hoàng Phủ Anh thì đang ngoan ngoãn ngồi yên bên cạnh.

Hần vốn có lòng tốt sắp xếp riêng cho hai cô gái kia một chiếc xe nhưng nào ngờ đã hai cô gái đã bị Thượng Quan Tuyền kéo lên chiếc xe của chính mình mà Liên Kiều cũng cực kỳ phối hợp, không nói thêm tiếng nào cũng không có chút khách sáo nào, cứ thế lên xe.

Kết quả ...

Không gian vốn chỉ riêng thuộc về hần và Thượng Quan Tuyền đã bị hai nha đầu kia cướp mất.

‘Thì ra chị là Liên Kiều, lần trước thật tiếc là chưa có dịp gặp chị, cũng may lần này chị đến nước Ý.’ Thượng Quan Tuyền kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, vẻ mặt mừng rỡ vừa nói vừa cười.

‘Lần trước? Không phải là em muốn nói đến lần chị bị hôn mê đó chứ?’ Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi hỏi lại.

‘Đúng vậy, là lần đó đó, chị không biết Ngạn Tước lo lắng đến thế nào đâu...’

Thượng Quan Tuyền nói đến đây cô nghịch ngợm dựa sát vào người Liên Kiều, kề tai cô nói nhỏ: ‘Nhìn là biết anh ấy thật sự rất quan tâm chị!’

Mặt Liên Kiều hồng lên một mảnh: ‘Thực ra lúc đó chị cũng không sao, chỉ là ... xem như là xui xẻo đi, không biết mình đắc tội với ai lại bị người ta hạ Giáng Đầu!’

‘Nếu như không thấy tận mắt em thật sự không tin là có tồn tại thứ gọi là Giáng Đầu này.’ Thượng Quan Tuyền nói một cách dứt khoát.

Hoàng Phủ Anh lúc này mới lên tiếng: ‘Liên Kiều cũng lợi hại lắm đó, tuy chị ấy không biết Giáng Đầu nhưng trực giác cũng mạnh hơn người thường rất nhiều.’

‘Chị cũng nghe các anh ấy nói, xem ra là do bẩm sinh đúng không? Thiếu Đường nói chị học cưỡi ngựa trong một thời gian cực kỳ ngắn, mà còn thuần phục được một chú ngựa bất kham nữa.’ Thượng Quan Tuyên nói theo lời Anh Anh.

‘Đó là do Lăng Thiếu Đường hấn ngọc thôi. Cưỡi ngựa vốn rất đơn giản mà!’ Liên Kiều đắc ý cười.

Lúc này Hoàng Phủ Anh lại lên tiếng, nhưng là nói với Lãnh Thiên Dục: ‘Anh Lãnh, anh Ngạn Tước biết chúng em đến Ý, anh ấy có ... có nói gì không?’

Lãnh Thiên Dục nhìn Hoàng Phủ Anh, lại nhìn thấy Liên Kiều cũng đang nhìn hấn với ánh mắt chờ mong, hấn liền nói: ‘Ngạn Tước hai hôm nữa cũng sẽ đến đây!’

‘Thật sao? Ngạn Tước cũng đến đây? Là đến công tác sao?’ Liên Kiều trở mắt nhìn hấn, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Lãnh Thiên Dục trả lời cô: ‘Hai nha đầu các em cũng không còn nhỏ nữa rồi, sao lại có thể nói bỏ nhà đi là bỏ nhà đi chứ? Ngạn Tước rất lo cho hai người cho nên mới vội vàng xử lý mọi công sự trong tay rồi chạy đến đây đó!’

Liên Kiều bĩu môi: ‘Bọn em lại không phải là trẻ con, làm sao đi lạc được chứ? Nếu như em không có đoán sai, anh ấy nhất định đã kêu anh giám sát bọn em thật kỹ phải không?’

‘Đúng đó!’

Lãnh Thiên Dục không chút dấu giếm, hấn thẳng thắn trả lời: ‘Không chỉ là phải trông chừng các em mà còn đặc biệt trông chừng em đó, Anh Anh trước giờ rất ngoan ngoãn, hoàn toàn không giống với em, nghe nói em rất nghịch ngợm phải không?’

Liên Kiều liếc hấn một cái, bất mãn nói: ‘Là ai nhiều chuyện vậy chứ?’

‘Nha đầu, em nghe kỹ đây!’ Lãnh Thiên Dục nhìn Liên Kiều chăm chú, nói rành mạch từng chữ: ‘Em tốt nhất là ngoan ngoãn ở lại Lãnh Uyển không được chạy lung tung. Với lại, nghe nói em vẫn luôn muốn học bắn súng, anh muốn nhắc nhở em một câu, bắn súng không đơn giản chút nào, càng không giống như cưỡi ngựa, học một ngày là được, em phải chuẩn bị tốt tâm lý mới được!’

Xem ra ... lần đầu tiên gặp mặt phải dọa cho cô nhóc này sợ mới được, bằng không cô ấy nhất định lấy khách át chủ thì thật không tốt chút nào.

310. Chương 315: Không Tin Có Quỷ (2)

Tuyệt đối không được quên đấy!’ Lãnh Thiên Dục không thèm để ý đến Liên Kiều nữa mà ánh mắt sắc bén như chim ưng ngừng lại nơi Hoàng Phủ Anh.

Hoàng Phủ Anh sợ đến nỗi vội vàng cúi thấp đầu xuống, thân mình không ý thức nhích sát gần Liên Kiều.

‘Anh Anh, em cũng không còn nhỏ nữa, bỏ nhà ra đi không còn là chuyện mà người ở tuổi của em nên làm nữa rồi. Không được có lần sau đâu đấy!’

Giọng nói của Lãnh Thiên Dục tuy lạnh như băng mang đầy vẻ uy hiếp nhưng cũng không che dấu được sự quan tâm của một người anh trai dành cho em gái mình.

‘Dạ, anh Lãnh!’ Giọng của Hoàng Phủ Anh thật nhỏ lại rất ỉu rũ cực kỳ giống một con thú nhỏ đang bị sợ hãi.

‘Nói lớn tiếng lên!’ Lãnh Thiên Dục cao giọng nói với cô.

Hoàng Phủ Anh bị hù đến toàn thân đều run rẩy đang định nói lại lần nữa thì đã nghe Liên Kiều “hừm” một tiếng.

‘Em “hừm” cái gì chứ?’ Lãnh Thiên Dục lạnh lùng hỏi.

Liên Kiều liếc hắt một cái: ‘Ngạn Tước trước giờ đều không có dùng giọng điệu hung hăng như vậy mà nói chuyện với Anh Anh đâu!’

Lãnh Thiên Dục chau chặt mày lại: ‘Vậy thì chỉ có thể trách Ngạn Tước quá mềm lòng thôi, chính bởi vì như vậy nên mới xảy ra chuyện ngày hôm nay! Anh với Ngạn Tước tình như anh em, em gái của cậu ta cũng là em gái của anh, canh chừng hai người không cho hai người chạy lung tung là trách nhiệm của anh!’

‘Cậu này của anh nghe thật không bình thường nha, chúng em là đi du lịch cũng không phải là đến đây để làm tù binh của anh!’ Liên Kiều bắt mồm lên tiếng.

‘Nếu như em cho rằng canh chừng như vậy là một loại “bỏ tù” thì cũng được thôi, tóm lại, trước khi Ngạn Tước đến Ý, hai người bọn em ai cũng không được rời khỏi Lãnh gia một bước!’ Lãnh Thiên Dục lạnh lùng ra lệnh.

‘Này ...’

Liên Kiều bị giọng điệu lạnh lùng của hắn làm cho tức đến trợn mắt, thấy vậy Hoàng Phủ Anh vội vàng kéo tay cô lại, nói: ‘Đừng đấu với anh Lãnh nữa, chị đấu không lại anh ấy đâu.’

‘Hừm!’

Liên Kiều giận dữ xoay đầu sang một bên nhìn Thượng Quan Tuyền, chau mày nói: ‘Tiểu Tuyền, chị đau lòng thay cho em, em chắc là không hề có dịp đi ra ngoài chơi phải không? Ông già như anh ta làm sao mà có tâm trạng đi đây đi đó chứ.’

‘Em ...; Lãnh Thiên Dục tức giận đến nỗi hận không thể mở cửa quăng Liên Kiều xuống xe.

Thượng Quan Tuyền thấy sắc mặt của Lãnh Thiên Dục càng lúc càng khó coi, cô không kìm được bụm miệng cười: ‘Đúng đó. Anh ấy ngày nào cũng rất bận rộn, làm gì có thời gian đi chơi với em chứ, cho nên hai chị đến em rất vui.’

‘Tuyền, em muốn đi đâu chơi anh đương nhiên sẽ sắp xếp thời gian đi với em!’ Lãnh Thiên Dục thấy tình hình không sáng sủa, vội vàng lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền bật cười, ‘Anh còn dám nói sao, anh xem đã bao nhiêu lâu rồi chưa được nghỉ ngơi đằng hoàng đây, hết xử lý chuyện công ty còn phải xử lý chuyện bang phái!’

Lãnh Thiên Dục vừa định lên tiếng thì Liên Kiều đã chen vào: ‘Theo chị thấy nhân lúc em còn tuổi trẻ xinh đẹp mau chóng suy nghĩ một chút có nên tìm một đối tượng khác hay không. Em xem ba người kia, chỉ xử lý mỗi công việc thôi đã bận tới mức tối mui thế kia rồi, huống gì người nào đó còn phải kiêm cả hai phía hắc - bạch, cũng may Tiểu Tuyền người ta từ nhỏ đã ở bên cạnh anh chứ nếu như là chị thì chị đã buồn chết rồi. Thật nhàm chán!’

Trong lòng Liên Kiều cười thầm, cô thật sự muốn nhìn thử sức nhẫn nại của Lãnh Thiên Dục đến đâu.

Lời của cô vừa dứt thì Lãnh Thiên Dục đã quay đầu lại nhìn cô, trong đôi mắt màu đen kia hiện rõ sự mất hứng.

‘Này, anh nhìn gì chứ?’ Liên Kiều bị hắn nhìn cả người có chút không được tự nhiên, nhất thời đôi mắt màu tím chợt lóe lên một tia lo lắng.

Lãnh Thiên Dục chậm rãi nói: ‘Anh đang nghĩ ... cũng may anh không phải là Ngạn Tước, bằng không nhất định sẽ rất khổ sở!’

‘Sao lại nói vậy?’ Liên Kiều bị câu nói của hắn làm cho như rơi vào một tầng mây mù, cô ngây ngô hỏi lại.

‘Bởi vì ...’ Lãnh Thiên Dục cố ý kéo dài giọng, nói chậm rãi từng chữ một: ‘Em là một cô nhóc chưa lớn khôn hình, không biết Ngạn Tước cưới vợ là để yêu hay là để có thêm một đứa con gái để chăm sóc nữa!’

‘Này, Lãnh - Thiên - Dục, anh chán sống rồi phải không?’ Liên Kiều tức đến suýt không thở nổi.

‘Dục ...’ Thượng Quan Tuyền thấy vậy vội kéo áo hắt, nhắc nhở: ‘Liên Kiều chỉ là ham chơi một chút thôi mà, đừng nói người ta như vậy!’

Lãnh Thiên Dục hoàn toàn chẳng để ý gì đến lời đe dọa của Liên Kiều, hắt nhìn Thượng Quan Tuyền mỉm cười: ‘Cũng may em còn nhỏ nhưng khiến anh đỡ lo lắng hơn nhiều, ít ra còn biết ngoan ngoãn nghe lời, không giống như người nào đó. Trước khi Ngạn Tước đến đây, trông chừng cô ấy là trách nhiệm của chúng ta. Ngạn Tước đã rất mệt mỏi rồi, anh không thể để hắt đã mệt càng mệt thêm nữa.’

Nói rồi còn vừa như vô tình vừa như cố ý liếc về phía Liên Kiều.

Liên Kiều cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên hiểu được ẩn ý trong câu nói của Lãnh Thiên Dục, cô tức tối híp mắt nhìn hắt ...

‘Lãnh Thiên Dục, cảnh cáo anh một câu, em đã bắt đầu tức giận rồi đấy!’

Một câu này thật ra không giả, ít ra là Hoàng Phủ Anh tin là vậy!

Chỉ tiếc là Lãnh Thiên Dục lại hoàn toàn không để tâm, môi hắt khê câu lên một nụ cười coi thường: ‘Tiểu nha đầu, em tức giận thì lại thế nào chứ?’

‘Em hỏi lại anh lần nữa, có phải những ngày này em và Anh Anh đều không thể rời khỏi Lãnh gia biệt uyển hay không?’ Đôi mắt Liên Kiều đã bắt đầu xuất hiện sự uy hiếp.

‘Đúng vậy! Đây cũng là chuyện anh đã hứa với Ngạn Tước!’ Lãnh Thiên Dục mang vẻ mặt “cây ngay không sợ chết đứng” nói.

‘Vậy anh chết chắc rồi!’ Lúc Liên Kiều nói câu này trong mắt đã bốc lên lửa giận.

Không biết sao khi nghe câu này, Thượng Quan Tuyền đang ngồi bên cạnh chợt cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

‘Lãnh gia dường như đã lâu không có náo nhiệt vậy rồi, nếu như em muốn giúp cho Lãnh gia có thêm chút không khí hưng phấn anh cũng sẽ không phản đối!’ Lãnh Thiên Dục hưng trí bồng bồng nói đùa với Liên Kiều.

Nói xong liền dựa người vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, dáng vẻ cực kỳ nhàn nhã, hưởng thụ.

Liên Kiều không trả lời nhưng đôi mắt màu tím không ngừng lóe lên những tia quỷ dị.

‘Đây là chị Hà, chị ấy làm việc ở Lãnh gia đã nhiều năm rồi, những ngày hai em ở đây chị ấy sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ!’

Khi đoàn người về đến Lãnh gia biệt uyển, người làm ở Lãnh gia đã sớm theo sự dặn dò mà chuẩn bị phòng cho Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh.

Ngoài ra Lãnh Thiên Dục còn đặc biệt phân một người làm có kinh nghiệm nhiều năm đến chăm sóc cho bọn họ.

Liên Kiều thấy vậy trong lòng mừng thầm, còn được, chỉ là vài người làm thôi, cô tin rằng mình đối phó được, lén lút chạy ra ngoài chơi chắc là không có vấn đề gì đi.

Đến nước Ý cô chỉ có hai mục đích chính, thứ nhất là vì học bắn súng, thứ hai là để đi du sơn ngoạn thủy. Vì học bắn súng, chắc là cô phải giả vờ ngoan ngoãn vài ngày, Liên Kiều tin với khả năng của mình sẽ có thể học thành môn bắn súng trong thời gian rất ngắn, đến lúc đó, cô sẽ tìm cách dẫn Anh Anh lén chạy ra ngoài chơi một chút.

Nhưng mà ... Liên Kiều cẩn thận lược qua một lần đường ngang lối dọc trong Lãnh Uyển một lần, diện tích của ngôi biệt thự này so với “Hoàng Phủ” chênh lệch không xa lắm, tin rằng muốn hoàn toàn hiểu rõ đường đi nước bước, muốn từ trong này tìm đường trốn ra ngoài chắc cũng phải tốn thời gian một tí, càng quan trọng hơn là, hệ thống cảnh vệ ở đây phức tạp hơn cô tưởng tượng nhiều.

Thấy Liên Kiều không nói gì, chỉ có đôi mắt tím không ngừng đảo qua đảo lại, Lãnh Thiên Dục khê nhếch môi, dường như hoàn toàn hiểu thấu tâm tư của Liên Kiều vậy, hắt ra dấu ột người áo đen phía sau tiến đến ...

311. Chương 316: Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (1)

Dạ, Lãnh tiên sinh!’

Người áo đen chính là Lôi chấp pháp cung kính cúi thấp người chờ lệnh.

Lãnh Thiên Dục không vội lên tiếng mà đi đến trước mặt Hoàng Phủ Anh, cất lời.

‘Anh Anh, chị dâu em muốn học bắn súng, còn em thì sao? Có muốn học hay không?’

Hoàng Phủ Anh vốn cực kỳ sợ Lãnh Thiên Dục bị hấn hỏi một câu như vậy đương nhiên là càng sợ, vội vàng lắp bắp nói: ‘Em ... em nghe theo anh Lãnh !’

Liên Kiều ở bên cạnh nghe vậy nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Anh, thấy đôi mày liễu của cô chau lại gần như dính sát vào nhau, đáng vẻ cực kỳ sợ hãi.

Lãnh Thiên Dục không khó nhận ra vẻ bất mãn trên gương mặt của Liên Kiều, môi hấn nhẹ câu lên một đường cong, nói với Hoàng Phủ Anh: ‘Anh nghe Ngạn Tước nói em là cô gái duy nhất trong nhà Hoàng Phủ không phải chịu huấn luyện, như vậy làm sao được chứ, lỡ như gặp phải phần tử nguy hiểm lúc đó năng lực tối thiểu là tự bảo vệ mình cũng không có!’

Đầu Hoàng Phủ Anh cúi thấp đến không thể thấp hơn, mười ngón tay bối rối nắm lấy nhau.

‘Như vậy đi, dù sao em cũng đã đến đây rồi, cùng học bắn súng vậy!’

Lãnh Thiên Dục bá đạo ra lệnh.

‘Dạ, anh Lãnh !’

Giọng của Hoàng Phủ Anh cực nhỏ, cô cúi đầu ánh mắt len lén nhìn về phía Liên Kiều.

Sớm biết như vậy thì đã không nghe lời Liên Kiều chạy đến nước Ý làm gì, người thích học bắn súng là Liên Kiều chứ nào phải cô đâu.

Thấy cô lên tiếng đồng ý, Lãnh Thiên Dục hài lòng gật đầu sau đó xoay người lại dặn dò Lôi: ‘Lôi, Anh Anh giao cho cậu!’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’ Lôi gật đầu đáp lời.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sợ sệt nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Lôi, trong lòng ngoại trừ hoảng loạn chỉ có hoảng loạn, cô vội vàng nói: ‘ anh Lãnh , vậy ... vậy Liên Kiều ...’

‘Anh sẽ tự dạy!’

Lãnh Thiên Dục nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ hoài nghi của Liên Kiều, nói: ‘Người có thể khiến cho Lăng Thiệu Đường luống cuống tay chân anh còn chưa thật sự thấy qua, nha đầu anh lại muốn xem thử em có phải giống như lời Lăng Thiệu Đường ... là có tài năng thiên bẩm thế không!’

‘Dừng ...’ Liên Kiều bực dọc xua tay: ‘Cái gì mà thiên bẩm với thiên bẩm? Nhân tiện, nhắc tới bánh em cũng thấy đói bụng rồi. Đúng rồi, cho dù anh nhốt em ở trong Lãnh gia biệt uyển thì cũng không thể bạc đãi em đâu, bằng không em sẽ nói với Ngạn Tước để anh ấy thay em báo thù.’

‘Phù ...’ Thượng Quan Tuyền bị cách nói ngậy thơ của cô chọc cười, cô che miệng cố nén tiếng cười.

Thật là một cô gái có bản lĩnh, có thể đem lời của Dục nói nghiêng nói ngửa thành thế này.

Lãnh Thiên Dục cũng bị lời nói của cô làm cho nhất thời không phản ứng lại kịp, một lúc sau hấn mới thở dài, dặn dò người làm ...

‘Đi chuẩn bị bữa ăn cho Hoàng Phủ phu nhân và tiểu thư!’

Bữa ăn trưa diễn ra cực kỳ vui vẻ bởi vì có Liên Kiều, cây chọc cười này khiến cho bầu không khí trong Lãnh gia trở nên náo nhiệt không ít.

‘Tiểu Tuyền, biệt uyển Lãnh gia có thú vị không? Chị thấy chỗ nào cũng có vệ sĩ, em sống ở đây nhất định là buồn chết phải không?’ Ăn uống no nê xong Liên Kiều kéo tay Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh cùng nhau đi dạo trong vườn hoa.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười, ‘Thực ra lúc vừa đến đây em cũng không quen lắm nhưng nghĩ đến thân phận của Dục thì em hiểu, vốn dĩ vệ sĩ ở đây nhiều hơn nhiều so với ba người còn lại trong tứ đại tài phiệt là bởi vì sự an toàn của Lãnh gia mà thôi!’

‘Vậy chẳng phải là em không có chút tự do nào sao?’

Liên Kiều nhướn mày nhìn một lượt bốn phía, căn biệt thự này toàn bộ đều là màu trắng hết như một tòa thành cổ trong truyện cổ tích.

‘Nào có khoa trương như chị nói chứ. Thực ra Dục đón hai người đến ở chỗ này chẳng qua cũng là suy nghĩ cho sự an toàn của hai người mà thôi. Dù sao hai người cũng là con gái chân yếu tay mềm.’ Thượng Quan Tuyền kéo tay Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh cùng ngồi xuống một băng ghế gỗ, nhẹ giọng nói.

Liên Kiều chợt nghĩ đến một vấn đề, cô liền lên tiếng hỏi: ‘Đúng rồi Tiểu Tuyền, em là sát thủ thật sao? Mà còn là loại sát thủ rất lợi hại phải không?’

Cô thật sự rất tò mò nha, từ nhỏ đến lớn Liên Kiều chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc với một sát thủ hướng chỉ là kết bạn chuyện trò.

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh có chút ngượng ngùng kéo một góc áo Liên Kiều như nhắc nhở cô rồi nhìn Thượng Quan Tuyền bằng ánh mắt như có lỗi: Tiểu Tuyền, Liên Kiều chỉ là tính tò mò hơi mạnh, chị đừng trách nha.’

Thật là hết cách với Liên Kiều, chị ấy sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này chứ? Lúc đến sân bay mình không phải đã dặn dò rất kỹ là những chuyện liên quan đến quá khứ của Thượng Quan Tuyền tốt nhất là đừng nên nhắc tới hay sao chứ, hỏi ra thật không lịch sự chút nào.

‘Ai ya, Anh Anh, cái này có gì ghê gớm đâu. Chị chỉ là sùng bái một cô gái có thể làm sát thủ thôi mà!’ Liên Kiều vốn tâm tư đơn thuần, chẳng suy nghĩ gì nhiều, thản nhiên nói.

Thượng Quan Tuyền cười cười: ‘Anh Anh, Liên Kiều nói cũng đúng, thực ra cũng chẳng có gì phải dấu giếm cả, đều là chuyện đã qua rồi mà!’

‘Oa, nói như vậy tất cả đều là sự thật sao? Em thật sự là sát thủ sao?’ Liên Kiều nhìn Thượng Quan Tuyền bằng ánh mắt hâm mộ.

Hoàng Phủ Anh có cảm giác mình sắp xỉu mất.

Thượng Quan Tuyền gật đầu.

Liên Kiều thấy vậy càng cao hứng, cô vừa nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thượng Quan Tuyền vừa hỏi: ‘Làm được sát thủ nhất định là rất lợi hại phải không? Trong mấy phim chị xem ai làm sát thủ cũng cũng vậy hết đó, rất cool. Đúng rồi, em có thể phi thân sao? Trong phim rất nhiều người bay tới bay lui vậy đó!’

Hoàng Phủ Anh liếc nhìn cô một cái, nhin không được chen vào: ‘Làm ơn đi Liên Kiều, bay tới bay lui là mấy chiêu trò để hấp dẫn người xem thôi!’

‘Ai nói chứ? Làm sát thủ không phải là nhảy từ những chỗ rất cao xuống đất hoặc là phi từ chỗ này sang chỗ khác sao? Tiểu Tuyền, em nói có đúng không?’ Liên Kiều hưng trí bừng bừng vừa nói vờ khua tay múa chân.

‘Phi ...’ Lần này Thượng Quan Tuyền cũng không nhịn nổi nữa, cô bật cười ra tiếng, ‘Liên Kiều, chị thật đáng yêu nha!’

Chỉ quen nhau trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, Thượng Quan Tuyền đã hoàn toàn hiểu rõ sự ngây thơ và đơn thuần của Liên Kiều, chẳng trách cả Kỳ Hinh và Sầm Tử Tranh đều rất thích Liên Kiều, chính bản thân cô cũng rất thích.

‘Tiểu Tuyền, có thể biểu diễn một chút cho chị xem được không? Chị thật sự rất tò mò!’ Liên Kiều dùng ánh mắt nài nỉ nhìn Thượng Quan Tuyền, tay không ngừng lắc lắc cánh tay của cô.

Thượng Quan Tuyền cố nhịn cười nói: ‘Liên Kiều, cho dù là sát thủ lợi hại nhất cũng không bay nổi đâu, Anh Anh nói đúng đó, mấy chuyện đó chỉ là chiêu trò của phim điện ảnh mà thôi. Người làm sao làm nổi chứ!’

Liên Kiều thất vọng nói: ‘Nhưng sát thủ nhất định có điểm khác người thường chứ?’

Thượng Quan Tuyền nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Ừm, thực ra ... sát thủ cũng có thể coi như là biết bay tới bay lui, nhưng với điều kiện là phải có hoàn cảnh thích hợp hoặc là một số công cụ hỗ trợ thì mới được.’

312. Chương 317: Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (2)

Vậy nếu muốn nhảy từ một nơi rất cao rất cao xuống thì sao?’ Liên Kiều trố đôi mắt to tròn sáng long lanh nhìn cô, hết sức phấn khích.

Thượng Quan Tuyền gật đầu, ‘Cũng có thể, nhưng mà cần phải có vài dụng cụ đặc chế bởi vì dù sao cũng là con người, hoàn toàn không dùng dụng cụ mà nhảy được là chuyện không thể nào!’

Liên Kiều phấn khích hỏi lại: ‘Vậy còn em thì sao? Em từng ở chỗ cao nhất là bao nhiêu nhảy xuống?’

‘Chuyện này hà... để em nghĩ thử xem ...’

Thượng Quan Tuyền cũng không dấu diếm, cô trầm tư một chút như nhớ lại rồi cười nói: ‘Chắc là khoảng từ lầu mười bảy nhảy xuống, khoảng đó!’

‘Trời ạ ...’

Không chỉ Liên Kiều mà ngay cả Hoàng Phủ Anh cũng kinh ngạc đến trợn mắt lú lỏi, hai người bốn mắt nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ sùng bái.

‘Mười ... mười bảy tầng???’

Liên Kiều há hốc miệng, vẻ mặt hâm mộ nhìn Thượng Quan Tuyền: ‘Tầng mười bảy đó nha, em ... em chứ như vậy mà nhảy xuống sao?’

Vậy thì quá cool rồi!!!

Trong đầu Thượng Quan Tuyền thấp thoáng hiện ra hình ảnh lúc đó, cô cười nói: ‘Bởi vì có dụng cụ hỗ trợ, hơn nữa lúc đó đang trong lúc nguy hiểm, em cũng không thể suy nghĩ nhiều!’

‘Trời ạ, tình huống lúc đó chắc rất khẩn cấp đúng không? Ở đâu lại xuất hiện tên vô lương tâm nào lại ép người ta nhảy từ tầng mười bảy xuống đất chứ, thật là quá đáng ghét rồi!’

Thượng Quan Tuyền thấy vẻ mặt bất bình lẫn phẫn nộ của cô ngược lại còn bị chọc cười đến gập cả lưng, nhất thời không ngồi thẳng nổi.

‘Cười cái gì chứ? Bộ chị nói sai sao?’ Liên Kiều nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

Thượng Quan Tuyền thật khó khăn mới nén nổi tiếng cười, cô hắng giọng nói: ‘Cái tên trời đánh mà cô vừa nói đến đó chính là ... Lãnh Thiên Dục!’

Hả????

Liên Kiều nhất thời chết sững.

‘Lãnh Thiên Dục? Trời ạ, tên này cũng quá đáng ghét đi. Anh ta lại còn ép em phải nhảy lầu sao?’

‘Không phải đâu, tình huống lúc đó hoàn toàn không giống như chị tưởng tượng đâu, lúc đó tình hình rất đặc biệt.’

Thượng Quan Tuyền chợt nhớ lại một đoạn quá khứ “oanh liệt” đó, trên gương mặt xinh đẹp chợt nổi lên một vầng hồng.

‘Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì lúc đó?’

Liên Kiều nhìn cô với ánh mắt tò mò, dù sao cũng đã hỏi, chẳng bằng hỏi đến cùng.

Thượng Quan Tuyền mỉm cười bắt đầu kể lại chuyện cũ cho hai cô gái nghe.

Gió thổi lá lay, mùi hương hoa dịu dàng thoang thoảng đưa trong không khí, dưới tán cây, ba cô gái xinh đẹp ngồi nói chuyện say sưa, thật là một bức tranh xinh đẹp và ấm áp.

‘Oa, thì ra em và Lãnh Thiên Dục thân thủ đều lợi hại đến thế sao? Sớm biết như vậy chị sẽ theo em học vài chiêu phòng thân chứ không cần theo người mặt lạnh kia học bắn súng rồi.’

Liên Kiều vẫn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Thượng Quan Tuyền, sau cùng cô gật đầu như đã hạ quyết tâm, ‘Ừm, chị quyết định rồi, chị phải theo em học.’

‘Theo em học? Học cái gì?’

Thượng Quan Tuyền chỉ tay vào mũi mình hỏi lại: ‘Liên Kiều, tất cả những gì em được học trước đây chỉ là bắn linh giết người mà thôi. Chị vừa đơn thuần vừa đáng yêu như vậy, em hoàn toàn không muốn chị bị tiêm nhiễm những thứ đáng sợ kia!’

‘Không đâu, làm sao có thể chứ. Em dạy chị những chiêu phòng thân đơn giản là được rồi. Tóm lại là chị thích em, chị không thích Lãnh Thiên Dục, anh ta lúc nào cũng lạnh như nước đá hết.’ Liên Kiều bĩu môi nói.

‘Không phải trước giờ chị rất muốn học bắn súng sao? Thực ra em cũng có thể dạy chị. Chỉ là ... bắn linh bắn súng của em so với Dục còn kém xa lắm.’ Thượng Quan Tuyền cứ nói theo sự thật.

‘Không đâu không đâu. Chị muốn theo em học.’

Liên Kiều vội vàng xua tay, nói một tràng: ‘Em là sát thủ kia mà, đương nhiên là mạnh hơn nhiều so với cái tên Lãnh Thiên Dục kia. Em có biết không, trên đời này chị sùng bái nhất chỉ có hai người thôi đó.’

‘Là ai vậy?’ Thượng Quan Tuyền tò mò hỏi.

Liên Kiều háng giọng nói: ‘Một người là chị gái chị, còn một người chính là em đó.’

Hoàng Phủ Anh ngồi bên cạnh nhìn không được, khịt mũi một cái, Liên Kiều cô gái này miệng lưỡi thật ngọt.

Quả nhiên, Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy cực kỳ vui vẻ, gương mặt nhỏ nhắn chợt hồng lên, vội nói: ‘Em nào có gì đáng để chị sùng bái chứ, nhưng chị của chị thì khác nha, lần trước gặp chị ấy quả thật là kinh thiên động địa. Chị ấy đúng là rất giỏi Giáng Đầu Thuật!’

‘Chuyện này cũng bình thường thôi mà. Chị gái chị là Giáng Đầu Sư quyền uy nhất của hoàng thất, chị ấy thực sự rất lợi hại.’

Liên Kiều vừa nhắc đến Mặc Di Nhiễm Dung lập tức cả người toát ra vẻ kiêu ngạo và tự hào.

‘Thật vậy sao? Chị ấy rất thần bí có phải không? Em còn nghe nói người trong gia tộc của chị trực giác đều mạnh hơn người thường, hơn nữa đều tinh thông Giáng Đầu Thuật có phải không?’ Thượng Quan Tuyền tuy là sát thủ nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, đối với những chuyện có tính thần bí như vậy đương nhiên là không kìm được sự tò mò rồi. Cô kéo tay Liên Kiều, vừa kéo vừa hỏi.

‘Cái này ...’ Liên Kiều cắn môi, vừa định trả lời thì lúc này Hoàng Phủ Anh chợt lên tiếng ...

‘Trực giác của Liên Kiều đúng là rất mạnh nhưng chị ấy không biết Giáng Đầu Thuật.’

‘Này ...’ Liên Kiều vội vàng đưa tay bịt miệng Hoàng Phủ Anh, cười ngượng ngùng nói: ‘Ai nói chị không biết Giáng Đầu Thuật chứ? Chị vẫn thường nhìn chị gái thi thuật, đương nhiên là học lỏm được không ít chiêu.’

Đùa sao, nếu để Thượng Quan Tuyền biết mình không biết Giáng Đầu Thuật, nói không chừng em ấy không chịu dạy mình gì hết, vậy thật chán. Chi bằng cứ tạm nói mấy câu qua loa cho xong chuyện vậy.

Hoàng Phủ Anh suýt nữa thì cô làm cho tức chết, cô liếc nhìn Liên Kiều, ‘Trời ạ, bản lĩnh mở to mắt nói dối này của Liên Kiều đúng là khiến cô mở rộng tầm mắt.’

Thượng Quan Tuyền ngược lại hết sức tin tưởng lời nói của Liên Kiều, cô nhìn Liên Kiều với ánh mắt sáng rõ: ‘Chị biết Giáng Đầu Thuật thật sao? Thật giỏi quá. Có thể dạy cho em không?’

‘Em không sợ sao?’ Liên Kiều thấy đề nghị này của Thượng Quan Tuyền quá đột ngột.

Một cô gái bình thường chỉ cần nghe nói đến Giáng Đầu Thuật đã sợ phát khiếp, làm gì có can đảm xin học nữa chứ.

Thượng Quan Tuyền vội vàng lắc đầu, ‘Liên Kiều, chị không biết đó thôi, khi em nhìn thấy chị của chị thi triển Giáng Đầu Thuật, quả thực là hết sức hâm mộ bản lĩnh của chị ấy, nếu như em có thể học được một hai chiêu thì tốt quá.’

Liên Kiều suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Như vậy đi, em dạy chị học bắn súng, chị dạy em Giáng Đầu Thuật.’

‘Được đó được đó!’

Thượng Quan Tuyền cực kỳ cao hứng, một tay nắm lấy tay Liên Kiều, tay kia nắm lấy tay Hoàng Phủ Anh, vui vẻ nói: ‘Nghe qua đã thấy rất thú vị rồi, hai người không biết đó hời, nếu như hai người không đến, em thật sự là buồn chết đó!’

Liên Kiều cũng rất vui vẻ, ‘Tiểu Tuyền, chị thấy bất mãn thay cho em đó, tuổi của em nhỏ hơn của chị nhưng một chút tự do cũng không có, chẳng bằng em gia nhập vào đội của chị với Anh Anh, cùng nhau đi ngắm cảnh đi.’

‘Đi ngắm cảnh?’

Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một chút sau đó nhẹ lắc đầu không tán thành: ‘Dục sẽ không đồng ý đâu, anh ấy sợ em gặp nguy hiểm.’

313. Chương 318: Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (3)

Cho chị xin, em xuất thân là sát thủ thì làm sao gặp nguy hiểm được chứ. Em xem, chị với Anh Anh đi từ Mỹ sang ý còn không có gặp chuyện gì nguy hiểm đây nè.’ Liên Kiều không cho lời cô nói là đúng.

‘Nhưng mà ...’ Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không phù hợp.

‘Đừng có nhưng mà nữa, cứ quyết định như vậy đi, đợi chị học bắn súng xong rồi chị sẽ dẫn em cùng đi ngắm cảnh.’ Liên Kiều khẳng khái nói.

Hoàng Phủ Anh nghe vậy vội kéo tay cô ngăn lại: ‘Liên Kiều, chị điên rồi sao? Chúng ta ba người cùng đi ra ngoài chẳng phải là quá lộ liễu hay sao? Nếu như bị Lãnh Thiên Dục phát hiện thì không phải hỏng rồi sao? Người của anh Lãnh ở khắp mọi nơi, như vậy chúng ta muốn đi đâu chơi cũng không đi được rồi.’

Liên Kiều nghe vậy cúi người nói nhỏ bên tai cô: ‘Chị đã nghĩ kỹ lắm rồi, Lãnh Thiên Dục chọc giận chị như vậy chị sẽ lén lút dẫn dụ Tiểu Tuyền rời đi. Nói không chừng lúc đó hắn sẽ tức điên lên luôn. Nghĩ chắc là buồn cười lắm!’

Mắt Hoàng Phủ Anh chợt trừng to lên ...

‘Điên rồi, chị nhất định là điên rồi!’

‘Yên tâm đi, chị nghĩ Tiểu Tuyền sẽ đồng ý, cô ấy mới có mười tám tuổi thôi, còn nhỏ tuổi hơn hai chúng ta. Ngay cả chúng ta còn thích đi ngắm cảnh như vậy, Tiểu Tuyền đương nhiên là càng thích hơn rồi!’ Liên Kiều nói như đinh đóng cột.

Hoàng Phủ Anh liếc mắt nhìn cô, vô lực lắc đầu: ‘Nếu sớm biết như vậy em sẽ không đi theo chị đến đây đâu. Đây nào phải du lịch gì đâu, chỉ thuần túy là đi thám hiểm thôi. Nếu chị còn chọc giận anh Lân nữa, nói không chừng chúng ta sẽ phải sống cuộc đời của tội phạm truy nã mất.’

Mấy chữ cuối cô nói có chút kích động nên Thượng Quan Tuyền nghe thấy, không kìm được hỏi lại: ‘Anh Anh, chị nói cái gì mà tội phạm truy nã vậy?’

‘Cái này ...’

‘Anh Anh chỉ là đang nói bậy thôi, em đừng để ý!’

Liên Kiều ngắt lời Hoàng Phủ Anh, không cho cô giải thích đồng thời kéo tay Thượng Quan Tuyền đánh trống lảng: ‘Tiểu Tuyền, em yên tâm đi, đến lúc đó chúng ta thừa lúc mọi người đều ngủ say lén ra ngoài, đợi đến trời sáng khi mọi người phát hiện ra không thấy chúng ta thì đã muộn rồi. Lân gia biệt uyển này tuy đẹp nhưng không có ai chơi với em, cho dù đẹp hơn nữa cũng chẳng thú vị gì, cứ coi như đây là một cơ hội trời cho đi.’

‘Chuyện này ...’

Thượng Quan Tuyền vẫn hết sức do dự, cô vẫn luôn cảm giác có gì đó không thích hợp, ‘Nhưng chị đã có điểm đến chưa? Dù sao chúng ta cũng không thể lang thang khắp nơi mãi được đúng không?’

‘Đương nhiên rồi. Chuyện này mấy ngày tới đây chúng ta sẽ bàn bạc thật tốt mới được. Tiểu Tuyền, em còn nhỏ như vậy, trước đây nhất định không có dịp nào đi chơi cho thật thỏa thích đúng không? Theo chị và Anh Anh đi chơi, cơ hội tốt như vậy nếu như để lỡ rồi nhất định là sẽ không còn nữa đâu.’

Liên Kiều nghỉ một chút rồi nói tiếp: ‘Em tưởng tượng thử xem, bãi biển xanh trong, ánh mặt trời ấm áp, còn có vô vàn các món ăn ngon của các vùng miền khác nhau, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy cuộc sống rất tươi đẹp rồi.’

‘Liên Kiều, chị đừng nói nữa, chị mà nói nữa em thật sự động lòng đó.’

Thượng Quan Tuyền bị cô nói đến tay chân cũng bắt đầu ngứa ngáy, trong đầu không ngừng dập dờn các phong cảnh đẹp, các món ăn ngon, lại còn hình ảnh ba cô gái cùng cười đùa dưới ánh nắng ấm áp.

Trước đây cô cũng đã đi qua không ít quốc gia nhưng đều là vì chấp hành nhiệm vụ mà đi, hoàn toàn chẳng phải là đi ngắm cảnh gì cả. Đến lúc đi ra ngoài chơi thì cũng chỉ là đi cùng với Lân Thiên Dục mà thôi. Cô trước giờ chưa được hưởng thụ qua cảm giác vài cô gái trẻ vô tư vô lự cùng nhau đi du lịch là thế nào.

‘Động lòng thì cứ hành động thôi, bỏ lỡ cơ hội này thì không còn nữa đâu nha.’ Liên Kiều càng ra sức quạt lửa, cổ động.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Anh quả thực không thể ngồi yên xem nữa, cô quá rõ lực hấp dẫn của Liên Kiều rồi, nhìn xem, Thượng Quan Tuyền bây giờ đã xiêu lòng tám chín phần rồi.

‘Hai người trước tiên đừng nói đến dễ nghe như vậy, hai người cho rằng anh Ngạn Tước và anh Lân sẽ không phớt người bắt chúng ta lại hay sao chứ? Liên Kiều, chị đừng quên nếu như anh không không biết hành tung của chúng ta thì làm sao có thể theo chân mà đến đây được chứ?’

‘Chuyện này ...’

‘Liên Kiều, có nghĩ tới một điểm mấu chốt đó là nếu như chạy trốn không thành, nếu như tứ đại tài phệ liên kết với nhau cùng phong tỏa đường biển, đường bộ, đường hàng không, ngay cả các khách sạn cũng không tha thì xong đời, huống gì visa cũng không thể làm giả được hay không?’

Ba người không hẹn mà cùng chìm trong trầm tư suy nghĩ.

‘Thực ra ...’ Thượng Quan Tuyền có chút do dự phá vỡ sự im lặng: ‘Muốn giải quyết những vấn đề này thực ra không khó. Chỉ có điều nếu như Dục biết được, anh ấy chắc sẽ giận lắm.’

Liên Kiều nghe cô nói vậy như thấy ánh sáng cuối đường hầm, mừng như điên vội lên tiếng: ‘Thực sao Tiểu Tuyền, em thực sự có cách sao? Mau nói thử xem!’

Lúc này Liên Kiều nào có thêm để ý đến Lãnh Thiên Dục có tức giận hay không chứ, vốn ý định của cô là dẫn Tiểu Tuyền đi mất để cho hấn tức giận cơ mà.

Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Em biết thuật dịch dung, nếu như chúng ta hóa trang thành những người khác, sau đó tìm cách lấy được visa khác thì em nghĩ Dục bọn họ sẽ không tìm được chúng ta nhanh như vậy đâu!’

‘Trời ạ ...’ Hai tay Liên Kiều vòng qua cổ Thượng Quan Tuyền như đang ôm một vật báu, miệng cười đến không khép lại được, ‘Tiểu Tuyền, em thật là thiên tài. Dịch dung mà em cũng biết, sao cái gì em cũng biết hết vậy. Hô hô, như vậy bọn họ có tìm cũng tìm không được chúng ta nha. Chị thật sự muốn thử xem mình cải trang thành người khác sẽ như thế nào đây.’

Thượng Quan Tuyền thì không thoải mái như Liên Kiều được, cô nói: ‘Nhưng mà ... nhưng mà còn một vấn đề khác!’

‘Vấn đề gì?’

Liên Kiều nghe cô nói vậy, suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Chị biết rồi, em nhất định là sợ Lãnh Thiên Dục tức giận có phải không? Không có sao đâu, em nghĩ thử xem, hấn thương em như vậy nhất định sẽ không tức giận lâu đâu. Hơn nữa, chỉ vì sợ hấn mà hy sinh một chuyến du lịch triển vọng như thế thật là đáng tiếc nha.’

Thượng Quan Tuyền nhẹ lắc đầu, cười nói: ‘Liên Kiều, chị hiểu lầm rồi, nếu như em đã đề xuất giải pháp tức là nói rõ em đã quyết định sẽ theo hai người đi ra ngoài một chuyến rồi. Vấn đề em nói ở đây là ... làm sao mà làm visa giả được đây?’

Liên Kiều chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Vậy trước đây em làm visa giả bằng cách nào?’

‘Chúng em có một đường dây chuyên làm chuyện này, nếu như có nhiệm vụ nào cần dùng visa giả thì sẽ báo với họ để họ chuẩn bị sẵn. Cũng có lúc có nhiệm vụ đột xuất cần visa thì cần có người đặc biệt cung cấp mật mã của hệ thống cho chúng em.’ Thượng Quan Tuyền sợ cô nói nhiều từ chuyên nghiệp Liên Kiều không hiểu cho nên cố tình đem sự việc nói đơn giản một chút: ‘Bây giờ em đã rời khỏi tổ chức, vốn không thể tiến vào hệ thống dữ liệu đó, đừng nói là giả tạo visa, trừ phi ... tìm Dục giúp đỡ. Nhưng chuyện này vốn là không thể nào.’

Hoàng Phủ Anh đang thoải mái dựa lưng vào ghế, nghe cô nói vậy liền nhẹ giọng nói: ‘Vậy là xong rồi, ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng mất rồi.’

Liên Kiều khuyu chân xuống đất, hai tay ôm lấy đầu áo nảo rên một tiếng.

‘Anh Anh, Liên Kiều bị sao vậy? Đau đầu sao?’ Thượng Quan Tuyền thấy cô như vậy quả thực bị hành động của cô hù đến.

Hoàng Phủ Anh nhún vai, ra vẻ “chuyện này cũng thường thôi”, nói: ‘Chị ấy đang suy nghĩ gì đó thôi, không cần phải lo!’

Thượng Quan Tuyền ngạc nhiên, trầm nghĩ, Liên Kiều đúng là một cô gái khác thường, ngay cả lúc suy nghĩ cũng không giống với người thường chút nào.

314. Chương 319: Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (4)

Quả đúng như lời Hoàng Phủ Anh, không lâu sau Liên Kiều đã ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Tuyền nói: ‘Tiểu Tuyền, chị rút cuộc đã hiểu ý em rồi, có phải ý của em là nếu có thể lấy được dữ liệu từ hệ thống dữ liệu kia thì có thể làm giả visa được phải không? Chỉ cần biết mật mã của hệ thống đó là được đúng không?’

‘Đúng, hệ thống dữ liệu có liên quan đến việc làm giả visa rất phức tạp, mật mã đương nhiên là cũng không dễ phá, thông qua những kỹ thuật bảo mật hàng đầu, phải trải qua ba lớp phòng tuyến, mỗi lớp cần một mật mã khác nhau để phá vỡ phòng tuyến. Chỉ cần một mật mã nhập sai cả hệ thống sẽ tự động khóa lại. Căn bản là không có khả năng xâm nhập vào.’ Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng.

‘Hô hô ...’

Liên Kiều như vén ra mây mù thấy trời xanh, vui vẻ cười mấy tiếng, không ngừng nhảy nhót trước mặt Thượng Quan Tuyền, bộ dáng phần khích cực kỳ.

‘Liên Kiều, chị sao vậy? Không có việc gì chứ?’ Thượng Quan Tuyền quả thật bị hành động của cô hù đến, vội vàng đỡ cô đứng vững lại.

Liên Kiều hưng phấn vô cùng, mất một lúc lâu mới trở lại trạng thái bình thường, ‘Tiểu Tuyền, ông trời đúng là không tuyệt đường con người, đúng là vì chúng ta mà sáng tạo kỳ tích mà.’

‘Liên Kiều, chị nói vớ vẩn gì đấy?’ Thượng Quan Tuyền bị cô làm cho như rơi vào một tầng mây mù, ngạc nhiên hỏi lại.

Liên Kiều bụm miệng cười một lúc nữa mới nói tiếp: ‘Chúng ta có thể nói là một cặp trời sinh nha, em thì biết thuật dịch dung còn chị thì có trực giác mạnh, như vậy đến lúc đó chị có thể giúp em phá được mật mã còn em thì có thể làm visa giả, vậy thì còn vấn đề gì nữa đâu?’

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt một lúc lâu mới hoàn hồn lại, ấp úng hỏi lại: ‘Chị ... chị vừa mới nói mình có thể giải được mật mã phải không?’

‘Đương nhiên rồi!’ Liên Kiều kiêu ngạo ưỡn ngực nói.

Thượng Quan Tuyền kéo cô sang một bên, hỏi lại: ‘Liên Kiều, ý của em là muốn xâm nhập vào hệ thống dữ liệu kia là một chuyện rất khó khăn, trừ phi chị là cao thủ hacker hàng đầu!’

Cô cảm thấy mình nên nhắc nhở Liên Kiều một lần nữa tầm quan trọng của việc giải mật mã, chẳng lẽ Liên Kiều cho rằng đây là trò đùa sao?

Liên Kiều liếc mắt nhìn cô, bất mãn nói: ‘Tiểu Tuyền, chị biết chứ, nhưng em phải tin tưởng chị. Tuy rằng chị không phải hacker gì đó nhưng chuyện giải mật mã đối với chị mà nói là tương đối đơn giản.’

‘Liên Kiều, chị đừng nói đùa. Chỉ có một cơ hội duy nhất để xâm nhập vào hệ thống dữ liệu, nếu như có gì sai sót thì hệ thống sẽ bị khóa lại, đồng thời chúng ta có nguy cơ bị theo dõi ngược lại.’ Thượng Quan Tuyền tưởng Liên Kiều chỉ là nói đùa vội vàng nhắc nhở cô lần nữa.

Liên Kiều thấy vậy thở dài một tiếng, ‘Ai ya Tiểu Tuyền, chị phải nói thế nào hì em mới tin tưởng chị đây. Chị thật sự là có thể giải được mật mã mà!’

‘Không phải, em chỉ là ...’

‘Tiểu Tuyền ...’

Lúc này Hoàng Phủ Anh mới đi đến bên cạnh hai người, nhẹ giọng nói: ‘Em tin Liên Kiều đi, đối với phương diện này chị ấy đúng là rất lợi hại, trực giác của chị ấy người thường khó mà sánh được. Ngay cả mật mã phòng chứa vũ khí của anh hai em mà chị ấy còn phá được, tin rằng những mật mã này không làm khó được chị ấy đâu.’

‘Trời ạ ...’ Thượng Quan Tuyền trở mặt ngạc nhiên một hồi mới chậm rãi lên tiếng: ‘Liên Kiều, chị không làm sát thủ quả là đáng tiếc.’

Loại nhân tài như thế này Niếp Ngân sao lại không phát hiện ra nhỉ?

Liên Kiều thấy cô đã tin mình mới híp mắt cười nói: ‘Cho nên chị biết em là sát thủ chị liền hâm mộ vô cùng, đáng tiếc, trời ghét người tài!’

Hoàng Phủ Anh vô lực liếc mắt nhìn cô, ‘Làm ơn đi, chị đang nói cái gì với cái gì vậy?’

‘Hi hi ...’ Liên Kiều đảo đôi mắt màu tím một vòng, hào hứng nói; ‘Chị tin tưởng bằng năng lực của chúng ta nhất định sẽ khiến ọi người đều chấn động!’

‘Vậy thì em rất vô dụng rồi.’ Hoàng Phủ Anh trong lòng ngổn ngang trăm mối, bĩu môi nói.

‘Nào có, em đương nhiên là có đất dụng võ rồi, hơn nữa là rất có ích nha.’ Liên Kiều tiến đến kéo bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Anh, nói.

‘Em? Đất dụng võ? Chị muốn em làm cái gì? Em cái gì cũng không biết làm cả!’ Hoàng Phủ Anh nghi hoặc nhìn Liên Kiều nói.

Liên Kiều cười cười: ‘Cái tên không thích nói chuyện kia phải nhờ em ra tay thu phục nha!’

Một câu này khiến cho không chỉ là Hoàng Phủ Anh mà cả Thượng Quan Tuyền đều ngơ ngác không hiểu.

‘Liên Kiều, khúc gỗ không nói chuyện là thứ gì? Gỗ còn biết nói chuyện sao?’ Thượng Quan Tuyền tò mò hỏi lại.

Liên Kiều nhướng mày: ‘Chính là nói cái tên mặt lúc nào cũng đi theo bên cạnh ông xã của em, hần quả thật không khác ông xã em tí nào, lúc nào mặt cũng lạnh như nước đá, tóm lại là không thích nói chuyện lúc nào cũng nhìn bọn mình chăm chăm đấy!’

Thượng Quan Tuyền lúc này mới vỡ lẽ, cô nhin không nổi bật cười lớn: ‘Liên Kiều, người chị nói là Lôi, anh ấy là vì bảo đảm cho sự an toàn của chúng ta thôi!’

‘Đúng đó Liên Kiều, em cảm thấy anh ấy tốt lắm mà, chỉ là không thích nói chuyện lắm mà thôi. Chị nói anh ta như vậy không tốt lắm đâu.’ Trong đầu Hoàng Phủ Anh chợt hiện lên hình bóng của Lôi, cô không nhin được lên tiếng bênh vực hần.

‘Dừng ...’ Liên Kiều không đồng tình với lời của hai người, cô bĩu môi: ‘Chị hình dung hần ta là khúc gỗ là đã khách sáo lắm rồi đó. Nếu để chị nói thẳng thì chị sẽ nói hần là một cục nước đá, hay là một cục sắt không hề có tình cảm gì hết.’

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Anh vẫn luôn cảm thấy ở trước mặt Thượng Quan Tuyền mà nói xấu người của anh Lãnh dù sao cũng không tốt lắm.

Liên Kiều khoác tay ngắt lời Hoàng Phủ Anh, ‘Anh Anh, em nghĩ lại xem, Lôi nếu như từ sáng đến tối cứ canh chừng chúng ta đầm đầm như vậy đến lúc đó chúng ta muốn trốn đi thực sự rất khó. Cho nên đợi đến ngày chúng ta chính thức hành động, em phải tìm cách di dời sự chú ý của hần khỏi chúng ta, như vậy nội ứng ngoại hợp thì mới có khả năng thành công được.’

‘Liên Kiều, chị làm gì mà nói nghe còn hơn là chúng ta vượt ngục nữa vậy?’ Hoàng Phủ Anh chau mày nói: ‘Hơn nữa với thân thủ tốt như vậy của hần em làm sao mà di dời sự chú ý của hần được chứ?’

‘Ai yo, chuyện này chúng ta sau này sẽ sắp xếp sau.’ Liên Kiều xua tay nói: ‘Mấy ngày nay chúng ta biết mình biết ta mới trăm trận trăm thắng được. Tiểu Tuyền ...’

Cô nhìn về phía Thượng Quan Tuyền hỏi một câu: ‘Rốt cuộc em đứng về phía nào? Là phía ông xã em hay là phía bọn chị?’

Thượng Quan Tuyền chẳng cần suy nghĩ trả lời ngay: ‘Chúng ta đương nhiên là ngồi chung một chiếc thuyền rồi. Em một khi đã quyết định sẽ theo các chị đi chơi thì đương nhiên sẽ hết sức phối hợp với các chị rồi.’

‘Hi hi ... vậy là quyết định rồi nhé. Đến lúc đó không cho phép hối hận, nếu ai hối hận thì người đó là chó con!’ Liên Kiều xua tay nói.

Thượng Quan Tuyền nuốt một ngụm nước bọt, chớp chớp mắt: ‘Được thôi!’

Đây đúng là lần đầu tiên cô nghe có người thề thốt như vậy. Đúng là rất thú vị.

Chính ngay lúc ba cô gái say sưa bàn bạc chuẩn bị cho kế hoạch vĩ đại của mình thì nghe một giọng nói lạnh như băng vang lên sau lưng: ‘Chuyện gì đã quyết định?’

Tiếp theo đó là bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiên Dục xuất hiện trước mặt ba cô gái.

315. Chương 320: Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (5)

Một tiếng thét đủ làm chấn động cả hoa viên vang lên, liền sau đó, Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh không kịp được đưa tay lên bịt chặt hai tai lại.

Ngay cả Lãnh Thiên Dục cũng bị tiếng thét chói tai của Liên Kiều làm cho giật mình, hấn quát hỏi: ‘Kêu cái gì?’

Liên Kiều chỉ tay vào Lãnh Thiên Dục, lắp bắp hỏi: ‘Anh ... anh sao lại đi đường như quỷ vậy, một chút tiếng động cũng không có?’

Một câu nói của cô suýt nữa khiến cho Lãnh Thiên Dục tức chết, hấn quát khê: ‘Là các cô nói chuyện quá nhập tâm không nghe thấy đấy thôi.’

‘A!’ Liên Kiều nghe xong lại thét lên một tiếng nữa.

‘Lại gì nữa đây?’

Lãnh Thiên Dục bị hành động kỳ quái hết lần này đến lần khác của cô làm cho đau đầu, cô gái này, tính lưc ở đâu mà dồi dào đến thế chứ?

Liên Kiều đi đến trước mặt hấn, hai tay chống eo hùng hổ hỏi: ‘Này, vừa nãy em nói gì anh đã nghe thấy rồi sao?’

Lãnh Thiên Dục tức cười nhìn cô một lúc sau đó mới hỏi lại: ‘Mấy cô nhóc các cô thì có lời gì mà anh không thể nghe được chứ? Sao nghe ra có vẻ có gì mờ ám thì phải?’

Liên Kiều hoài nghi nhìn hấn một lượt từ đầu đến chân như đánh giá lời hấn nói là thật hay giả, thấy vẻ mặt hấn không giống như đang dấu giếm gì đó lòng mới bình tĩnh lại một chút, cô nói thật nhỏ như chỉ để cho chính mình nghe: ‘Yên tâm đi, hấn chắc là không nghe được chúng ta vừa nói gì đâu.’

Thượng Quan Tuyền quả thực cũng vì sự xuất hiện của hấn mà sợ đến toát mồ hôi lạnh, cũng may là hấn không nghe được bằng không không biết sẽ phản ứng như thế nào nữa.

Thấy thần thái mờ mờ ám ám của mấy cô gái, Lãnh Thiên Dục nhượng mảy có chút hoài nghi. Hấn nhìn lại đồng hồ rồi nói: ‘Thời gian cũng không còn sớm nữa, mọi người đi nghỉ sớm đi. Lôi ...’

Hấn hơi xoay người nhìn về phía Lôi đang đi đến bên cạnh: ‘Đưa hai vị tiểu thư về phòng đi!’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’ Lôi cung kính cúi người sau đó đi về phía Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh.

‘Quản gia đã thu xếp xong phòng của hai vị. Hai vị, xin mời bên này!’

Nói xong hấn đưa tay làm một tư thế “mời”.

Liên Kiều chau mày hỏi lại: ‘Tôi với Anh Anh ở cùng một căn phòng sao?’

Lôi không trả lời, chỉ nhẹ lắc đầu.

‘Vậy phòng của tôi cách phòng của Tiểu Tuyền bao xa?’ Liên Kiều lại không cam lòng, hỏi tiếp.

Lần này Lôi lên tiếng trả lời bằng một giọng nhàn nhạt: ‘Tuyền tiểu thư ở khu biệt thự chính còn phòng khách thì ở khu biệt thự phụ!’

‘Gì chứ???’ Liên Kiều giật mình thốt lên sau đó như ý thức mình luống cuống, cô bùm miệng đi đến trước mặt Thượng Quan Tuyền: ‘Thật là, chị còn tưởng là chúng ta ở rất gần nhau, buổi tối còn định tìm em nói chuyện.’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, trong lòng đột nhiên có một nỗi dự cảm không lành dâng lên, hần vội lên tiếng: ‘Các em ban ngày đã tâm sự nhiều như thế rồi còn không đủ sao? Bây giờ đã muộn lắm rồi, Liên Kiều, em chắc cũng đã mệt rồi, nên đi ngủ sớm đi, bằng không nếu em nghỉ ngơi không đủ Ngạn Tước đến anh cũng không có cách nào nói cho xuôi tai.’

Liên Kiều nhìn Lãnh Thiên Dục bằng ánh mắt đầy bất mãn: ‘Cái gì chứ? Hở tí là đem Ngạn Tước ra dọa em. Em chỉ là vì tốt cho Tiểu Tuyền thôi mà. Em ấy với bọn em mới là có cùng tiếng nói chung. Với người già như anh thì có gì hay để nói đâu chứ.’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy, trên mặt tuy vẫn không chút biểu tình như cũ nhưng trong lòng cơn tức sớm đã bùng phát, quý nha đầu này, cô ta là cố ý, là cố ý, nhất định là cố ý!!!!

Quả đúng như vậy, Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy liền tiến đến kéo tay áo hần, nhẹ giọng nói: ‘Dục, tối nay em muốn ngủ chung phòng với Liên Kiều.’

‘Không được!’

Lãnh Thiên Dục trong lòng thầm nói, cảm giác bất an trong lòng mình quả nhiên là không sai, Liên Kiều nha đầu này thông minh linh lợi, chính là cô cố ý dẫn dụ Tiểu Tuyền làm ra quyết định này đây mà.

Thượng Quan Tuyền bất mãn chau mày, thấy hần quyết liệt phản đối liền không vui xoay người nói: ‘Em không quan tâm. Dù sao em cũng đã quyết định tối nay sẽ ngủ với Liên Kiều, chúng em còn rất nhiều chuyện chưa tâm sự hết.’

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục nhìn cô xoay người đi cảm thấy thúc thủ vô sách, chỉ đành nhỏ giọng nói: ‘Liên Kiều và Anh Anh hôm nay đã ngồi máy bay rất lâu, nhất định là mệt lắm rồi. Nếu có gì muốn tâm sự để ngày mai nói tiếp được không? Dù sao hai người cũng ở lại đây mấy ngày nữa mà.’

Liên Kiều nghe vậy, đôi mắt màu tím lại đảo một vòng, tung tăng đi đến trước mặt hần, cố ý nói một cách đầy thông cảm: ‘Ai ya Lãnh Thiên Dục, hôm nay em ngồi trên máy bay đã nghỉ ngơi thật lâu rồi, tối nay chắc là không thể ngủ sớm như thường được đâu. Dù sao cũng như vậy rồi, chẳng bằng cùng Tiểu Tuyền tâm sự nhiều một chút thì hơn.’

Lãnh Thiên Dục xoay đầu hung hăng trừng Liên Kiều một cái, trong ánh mắt lạnh như băng đã bắt đầu xuất hiện những tia phản nộ ... nha đầu đáng chết này, nhất định là cô cố ý muốn dùng cách này để báo thù hần.

Những suy nghĩ không ngừng xoay chuyển trong đầu hần nhưng hần vẫn giữ nét mặt tươi cười tiến đến trước mặt Thượng Quan Tuyền, dùng giọng nói có phần giống như đang dụ dỗ trẻ con mà nói với cô: ‘Tuyền, nghe lời anh, tối nay để Liên Kiều bọn họ nghỉ ngơi thật tốt được không?’

Hần thật sự không muốn một đêm dài cô đơn trong căn phòng trống, hần có dự cảm, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, sắp tới sẽ còn những ngày không lành tiếp theo nữa.

Nhưng không còn cách nào, trái tim Thượng Quan Tuyền chẳng khác nào làm bằng sắt, nhất là khi nghe Liên Kiều nói như vậy, cô càng hạ quyết tâm: ‘Dục, Liên Kiều người ta cũng đã nói là nghỉ ngơi rất nhiều trên máy bay rồi mà. Em và Liên Kiều cũng là lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên là có rất nhiều lời muốn nói với nhau rồi.’

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục lúc này chỉ hận không thể một phát bóp chết Liên Kiều hoặc là trực tiếp đem cô ném ra ngoài Lãnh gia biệt uyển là được nhưng hần cố nén cơn giận, nói với Thượng Quan Tuyền: ‘Đừng có nổi tính trẻ con nữa được không? Như vậy đi, để Liên Kiều và Anh Anh nghỉ ngơi thật tốt đêm nay, ngày mai em và Liên Kiều ngủ chung cũng không muộn mà, được không?’

Chiến thuật cuối cùng của hắn chính là ... kéo dài được lúc nào hay lúc đó, tốt nhất là kéo dài thời gian cho đến lúc Ngạn Tước tên kia đến mới thôi.

‘Cái này ...’ Thượng Quan Tuyền nghe nói vậy có chút do dự.

Liên Kiều thấy vậy vội lên tiếng: ‘Tuyền, em đừng nghe lời Lãnh Thiên Dục nói, thực ra chỉ là do anh ấy sợ em với chị ở bên nhau em sẽ bị chị dạy hư mà thôi.’

‘Liên Kiều!’

Lãnh Thiên Dục rốt cuộc không nhịn nổi nữa, đôi mắt vốn lạnh lẽo giờ như bị lửa giận thiêu đốt, nha đầu đáng chết này, cô làm sao biết được suy nghĩ của mình chứ.

Cái loại cảm giác bị người ta đọc hết suy nghĩ của mình này thật tệ!

Từ trước đến nay hắn vẫn là người giỏi nhìn thấu tâm tư của người khác, bây giờ lại như một trang giấy trắng bị người ta đọc thấu hết suy nghĩ khiến hắn cực kỳ không thoải mái.

Thượng Quan Tuyền cũng có chút chấn động, cô biết Lãnh Thiên Dục rất hiếm khi mất khống chế tâm trạng như bây giờ, thế nào chỉ bị Liên Kiều nói một hai câu mà đã bị kích động đến thế này?

316. Chương 321: Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (6)

Liên Kiều thấy kết quả thu được đúng như ý mình mong muốn thì cực kỳ vui vẻ đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lửa giận của hắn, nhưng lại vờ như không thấy gì, cố tình hỏi lại: ‘Thế nào? Bị em đoán đúng rồi phải không? Em nói đây đều là sự thật, Tiểu Tuyền tuy xuất thân là sát thủ nhưng mà dù sao cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi mà thôi, anh chẳng những lớn hơn người ta đến mười tuổi mà lúc nào cũng chăm chăm nhốt người ta bên người không buông, thấy người ta gặp được người cùng lứa tuổi cũng không yên tâm để người ta thả lỏng tâm trạng một chút. Lãnh Thiên Dục, anh đang sợ cái gì chứ? Sợ Tiểu Tuyền tìm được một người trẻ tuổi hơn, hiểu lòng người hơn sau đó bỏ anh sao?’

‘Em ...’

Lãnh Thiên Dục tức đến lồng ngực cũng sắp vỡ nhưng cố hết sức nén xuống, nói: ‘Liên Kiều, đừng có được một tác rồi lại muốn một thuốc!’

Hắn vốn muốn dùng một câu thành ngữ để nhắc nhở Liên Kiều dừng lại đúng lúc, nào ngờ ... Liên Kiều trước giờ đối với thành ngữ hết sức mở mồm, nghe nhiều nhưng không hiểu được bao nhiêu.

Cô nghe hắn nói câu này trong mắt chợt hiện ra một tia nghi hoặc ...

‘Hả? Cái gì một tác rồi một thuốc? Sao lại có người đi đường kiêu gì lạ vậy?’

‘Phì...’

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh rốt cuộc không nhịn nổi nữa bật cười thành tiếng, ngay cả người lúc nào cũng lạnh lùng là Lôi cũng nhịn không được môi khẽ câu lên một đường cong hiếm thấy.

Lãnh Thiên Dục nắm chặt nắm tay, nha đầu này, cô là cố ý, nhất định là cố ý.

‘Nha đầu, qua đây!’

Sau đó hắn vẫy tay về phía Liên Kiều ra dấu cho cô tiến đến, đợi đến khi cô đi đến trước mặt mình mới ấn chặt hai vai cô xuống, nói một cách đầy thâm ý: ‘Liên Kiều, em phải biết em nói như vậy không chỉ làm anh đau lòng mà còn làm Ngạn Tước đau lòng nữa đó.’

Trời ạ, không ngờ Lãnh Thiên Dục ta cũng có ngày lưu lạc đến bước này, vì để Liên Kiều nha đầu kia buông tha cho Tiểu Tuyền mà còn phải dùng đến chiến lược dụ dỗ này.

Liên Kiều nhướn mày: ‘Chuyện này thì liên quan gì đến Ngạn Tước chứ? Ngạn Tước cũng biết anh lớn hơn Tiểu Tuyền mười tuổi mà.’

‘Liên Kiều em đừng quên Ngạn Tước cũng lớn hơn em tám tuổi vậy. So với anh lớn hơn Tiểu Tuyền mười tuổi thì cũng có khác biệt bao nhiêu đâu.’ Hẳn đúng là muốn xem thử Liên Kiều còn chống được đến lúc nào.

Liên Kiều nghe hẳn nói vậy chẳng giận mà cười, nói: ‘Lãnh Thiên Dục, Ngạn Tước nhà em làm sao mà giống anh được chứ? Ngạn Tước thực thương yêu em nha, em thích làm gì anh ấy đều chiều em hết. Như lần này chẳng hạn, em muốn thoải mái đi du lịch thế giới một chuyến, anh ấy vì muốn em vui cũng đồng ý để em làm theo ý mình đó thôi. Ngạn Tước nhà em tuy là lớn hơn em tám tuổi thật nhưng em với anh ấy không hề có khoảng cách tuổi tác gì hết nha. Đó chính là khác biệt giữa anh với Ngạn Tước, anh hiểu không?’

‘Em nói gì chứ?’

Nha đầu này, vì đạt được mục đích mà dám mở to mắt nói dối chứ. Đánh chết hẳn cũng không tin Ngạn Tước cái tên này lại độ lượng đến mức để mặc cho cô muốn làm gì thì làm được. Nếu như lời cô nói là thật vậy thì hẳn làm gì phải đặc biệt nhờ cậy mình phải luôn để ý đến cô chứ, càng sẽ không vì vậy mà gác hết công việc chạy đến nước Ý này chứ.

Cô nói như vậy nhất định là cố ý nói cho Tuyền nghe rồi!

Liên Kiều thấy vậy trong lòng cười thầm nhưng ngoài miệng lại cố ý châm dầu vào lửa: ‘Chẳng lẽ em nói sai sao? Tiểu Tuyền ...’

Cô xoay đầu nhìn về phía Thượng Quan Tuyền nói tiếp: ‘Em chính là sát thủ, như vậy lại bị hẳn quản chặt đến chút tự do cũng không có thì thật là mất mặt nha. Ngay cả bạn bè đến thăm mà quyền lợi được tiếp chuyện với họ cũng không có thì chị nghĩ sau này chị cũng sẽ không đến Ý nữa đâu.’

‘Liên Kiều ...’

Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy trên mặt chợt thất sắc hẳn đi, cô vội bước đến nói: ‘Chị đừng nói là không muốn tới nữa mà. Ai nói em bị Dục quản chặt đến không còn tự do chứ?’

Thượng Quan Tuyền tuy xuất thân là sát thủ nhưng dù sao trước giờ cũng chưa từng tiếp xúc với cô gái nào như Liên Kiều, vừa thông minh lại hiểu lòng người, lẽ đương nhiên Liên Kiều nói gì cô liền tin cái đó.

‘Tuyền ...’ Lãnh Thiên Dục thấy tình hình không ổn, lòng như chìm xuống đáy cốc.

‘Đừng nói nữa, dù sao em cũng nhất định sẽ ngủ chung với Liên Kiều tối nay, anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, dù sao em cũng quyết định rồi!’

Thượng Quan Tuyền dứt khoát cắt lời Lãnh Thiên Dục, tức tối nắm lấy tay của Liên Kiều không buông, vẻ mặt cực kỳ kiên định.

‘Tiểu Tuyền, em thật cool nha. Như vậy mới đúng với tính cách của em chứ.’ Liên Kiều chẳng ngại mà thêm dầu vào lửa.

Lãnh Thiên Dục tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nha đầu này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn đây mà. Hay là ... cô nhóc này cố ý làm như thế để chỉnh mình?

Suy nghĩ này chợt nhảy đến trong đầu khiến hẳn giật mình.

Không đúng, hẳn nào có đắc tội cô chỗ nào chứ?

Không được!!!

Nhịn xuống! Bất luận thế nào cũng phải đem cơn giận này nhịn xuống, nếu như lúc này mà phát tác cơn giận nhất định sẽ rơi vào bẫy của nha đầu Liên Kiều kia.

Ngay lúc này Lãnh Thiên Dục không thể không quan sát lại lần nữa cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn trước mặt, cô nhóc này, tuổi nhỏ, người nhỏ nhưng tâm trí không nhỏ tí nào, trong bụng toàn là âm mưu quỷ kế.

‘Anh Anh, tối nay em cũng ngủ chung một phòng với họ sao?’ Hấn gần như dùng hết sự tự chủ của mình để nói với Hoàng Phủ Anh bằng một giọng ôn hòa nhất.

Nhưng vô dụng, Hoàng Phủ Anh vẫn bị vẻ mặt của hấn làm cho sợ hãi vội vàng cúi thấp đầu xuống, ấp a ấp úng thật lâu vẫn chưa dám nói chữ nào.

Liên Kiều thấy vậy liền “hừm” một tiếng, ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Thiên Dục, ‘Anh dọa em ấy sợ kìa!’

Lãnh Thiên Dục chỉ cười nhạt một tiếng: ‘Anh chỉ đang hỏi ý kiến của Anh Anh thôi mà. Anh Anh, trả lời anh Lanh !’

‘Em ... em ...’

Trong lòng Hoàng Phủ Anh cực kỳ mâu thuẫn, trả lời phải thì sợ khiến cho anh Lanh không vui, dù sao cô cũng không phải Liên Kiều có thể điềm nhiên không sợ sệt trả lời hấn, còn nếu nói không phải thì đúng là trái với lòng mình bởi dù sao cô cũng rất muốn cùng Tiểu Tuyền và Liên Kiều tâm sự đến trời sáng luôn nha.

‘Ai ya, Lãnh Thiên Dục anh thật phiền nha. Anh Anh đương nhiên là sẽ ngủ cùng phòng với bọn em rồi.’ Liên Kiều trả lời hấn một cách dứt khoát, gọn ghẽ.

‘Ồ, thật sao?’

Ngược lại với suy nghĩ của mấy cô gái, Lãnh Thiên Dục thật thoải mái nhướn mắt nhìn Hoàng Phủ Anh: ‘Anh Anh, trong lòng anh Lanh em là một cô gái rất hiểu chuyện, mà đúng là như vậy, phải không?’

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh nói gì vậy?’ Liên Kiều nghe ra trong lời nói của hấn có ẩn ý nhưng vẫn chưa hiểu rõ hấn muốn ám chỉ điều gì.

‘Anh chỉ là ăn ngay nói thật thôi!’ lắc đầu trong lòng thầm cười khở, nha đầu này đúng là quá thông minh.

Hoàng Phủ Anh cắn môi, lắp bắp nói: ‘anh Lanh, em ... em’

‘Em muốn tối nay nghỉ ngơi thật tốt phải không?’

Lãnh Thiên Dục trực tiếp ngắt lời cô, bàn tay to lớn vỗ vai cô, nói: ‘anh Lanh biết em thích nhất là màu trắng cho nên đã đặc biệt thu xếp một gian phòng riêng cho em, em nhất định sẽ thích căn phòng đó lắm. Tối nay nhớ nghỉ ngơi thật tốt nhé!’

Rồi không đợi cô trả lời, trực tiếp quyết định thay cô.

Ba cô gái mà thiếu đi một người vậy thì hai người kia đương nhiên cũng chẳng có tâm tình mà tâm sự quá khuya. Chiêu này đúng là tuyệt! Hấn đắc ý nghĩ thầm.

317. Chương 322: Cuộc Sống Ở Lãnh Uyển (7)

Hoàng Phủ Anh nghe hấn ra lệnh như vậy chỉ còn cách gật đầu nghe theo: ‘Dạ, anh Lanh !’

Lãnh Thiên Dục lúc này mới hài lòng mỉm cười.

‘Anh Anh, em ...’

Liên Kiều thấy Lãnh Thiên Dục mưu kế thành công liền nhìn Hoàng Phủ Anh với ánh mắt không thể tin được, nói: ‘Em sẽ không định tối nay ngủ một người thật đấy chứ?’

‘Em ...’ Hoàng Phủ Anh mấp máy môi định nói nhưng không dám, trên gương mặt lộ ra nét khó xử rõ rệt.

‘Liên Kiều tiểu thư ...’

Ngay lúc này Lôi đi đến trước mặt cô thấp giọng nói: ‘Ba cô gái cùng ngủ chung trong một căn phòng khách thực sự rất chật, hay là cứ để Anh Anh tiểu thư ngủ riêng một phòng vậy!’

Tuy giọng nói vẫn cung kính lễ độ nhưng cũng giống hệt như Lãnh Thiên Dục, không để cho người ta có cách nào cự tuyệt.

Liên Kiều chau mày, cô hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục sau đó mới tức tối kéo tay Thượng Quan Tuyền dùng dằng bỏ đi.

Lãnh Thiên Dục đáng chết kia, lại dám giở thủ đoạn này với bốn cô nương, cứ chờ đó xem!

Lãnh Thiên Dục thấy vậy hơi mỉm cười ra lệnh cho Lôi: ‘Lôi, đưa Anh Anh về phòng đi!’

‘Dạ, Lãnh tiên sinh!’ Lôi đáp lời.

Nửa đêm ...

Trong khi biệt thự phụ yên tĩnh vô cùng, ánh trăng nhàn nhạt soi bóng hai người, một người cao to khí khái, một người yếu đuối nhỏ nhắn.

Hai người một trước một sau dè dặt thận trọng bước đi, không khí trầm mặc không ai nói tiếng nào.

Căn biệt thự này cực kỳ yên tĩnh.

Hoàng Phủ Anh chậm rãi bước lên thang lầu, ánh mắt nhìn về phía Lôi đang đi cách cô không xa.

‘Căn phòng khách này là chuẩn bị riêng cho hai vị tiểu thư, không có lệnh của Lãnh tiên sinh sẽ không có ai dám vào đây làm phiền!’ Hành động giả vờ trấn tĩnh của Hoàng Phủ Anh hoàn toàn bị Lôi nhìn thấu, hần nhẹ giọng nói.

Hoàng Phủ Anh vừa bước lên lầu vừa nhìn một vòng xung quanh, căn biệt thự được thiết kế rất đẹp, màu sắc phối hợp khéo léo nhìn rất thu hút thị giác, tuy đẹp một cách rất thu hút nhưng pha vào đó là một chút tịch mịch.

Hoàng Phủ Anh có chút sợ hãi loại cảm giác này, cô thậm chí có chút hối hận tại sao không kiên quyết cùng Liên Kiều ở chung một phòng. Bây giờ thì tốt rồi, người ở Lãnh Uyển vốn đã ít hơn nhà Hoàng Phủ rất nhiều, giờ lại có một mình cô trong căn biệt thự này ... trong không khí tĩnh lặng này bảo cô tối nay làm sao mà ngủ được chứ?

Mãi suy nghĩ miên man đến hoàn cảnh xung quanh khiến Hoàng Phủ Anh thất thần, cô chợt cảm giác chân mình đạp vào khoảng không ...

...

‘Cẩn thân!’

Tiếng kêu thất thanh của Hoàng Phủ Anh bị che lại một phần trong lồng ngực rần rỗi của một người đàn ông, hơi thở nam tính ngay lập tức xâm chiếm mọi giác quan của cô, cùng với nó là một đôi bàn tay rắn chắc vững vàng đỡ lấy thân người đang lao đảo của cô.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Anh vô ý thức bấu vào gáy của Lôi như một người đang chìm tìm thấy được cọc gỗ, cố hết sức níu lấy.

Dưới ánh đèn sáng rực, gương mặt rần rỗi của người đàn ông hiện rõ trong mắt Hoàng Phủ Anh, đôi mày rậm, mũi thẳng như tạc, đôi mắt sâu thẳm khó dò, môi mỏng như đao khắc khiến cô nhất thời nhìn đến sững người.

‘Anh Anh tiểu thư, cô không sao chứ?’

Lôi lên tiếng hỏi, thấy vẻ thất thần của cô, ánh mắt này giờ vẫn nhìn chăm chăm trên gương mặt xinh xắn của Hoàng Phủ Anh chợt xẹt qua một ý cười không dễ phát hiện.

...

Gương mặt Hoàng Phủ Anh chợt đỏ lên, cô vội vàng rút tay về, cúi đầu nhỏ giọng nói: ‘Không ... không sao... cảm ơn anh!’

Ánh mắt của người đàn ông này cũng quá đáng sợ đi.

‘Không sao thì tốt rồi, Anh Anh tiểu thư, xin mời bên này!’

Lôi buông tay khỏi vòng eo nhỏ nhắn của cô, cảm giác mềm mại truyền đến từ lòng bàn tay khiến hấn có chút không nề.

Hoàng Phủ Anh gạt đầu tiến đến đẩy cửa một căn phòng khách trên lầu.

Căn phòng rất đẹp, thiết kế sang trọng lại lãng mạn xem ra quả thực là đã tốn không ít tâm tư và thời gian để chuẩn bị, chỉ có điều...

‘Tôi nay chỉ có mình tôi ở đây sao?’ Cô cắn môi, ngáp ngừng một lúc rồi mới lên tiếng hỏi.

‘Anh Anh tiểu thư, cô sợ sao?’ Lôi biết rõ tâm tình của Hoàng Phủ Anh lại còn cố hỏi, trong giọng nói không dấu được chút giễu cợt.

‘Tôi ... tôi không có ...’ Hoàng Phủ Anh nghe ra ý giễu cợt trong giọng nói của hấn, cố cứng rắn nói.

Lôi xoay người đi một vòng, hấn mở hết đèn trong căn phòng, ngay tức thì căn phòng chìm trong ánh sáng rực rỡ, hấn nhẹ giọng nói: ‘Yên tâm đi, tối nay tôi sẽ ở ngoài cửa, Anh Anh tiểu thư có việc gì cần lúc nào cũng có thể gọi tôi!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy liền sững sờ: ‘Anh phải ở ngoài cửa canh giữ cả đêm sao?’

Cảm giác phập phồng trong lòng không hiểu vì sao nghe câu nói này lại trở nên giảm đi không ít, thay thế vào đó là một cảm giác an toàn và ấm áp dần lan tỏa.

‘Lãnh tiên sinh đã dặn dò tôi phải chăm sóc cô thật chu đáo, sự an toàn của cô cũng hoàn toàn do tôi phụ trách.’

Tiếng nói của Lôi trầm mà hữu lực, mang theo một sức mạnh gì đó không ngừng chạm vào nội tâm của Hoàng Phủ Anh.

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt đen sâu thẳm của hấn vẫn không rời khỏi gương mặt xinh đẹp của cô, ánh mắt chân thành lại có chút chẳng kiêng nể gì, rất lớn mật mà nhìn cô.

Hoàng Phủ Anh bối rối khép mắt không dám nhìn thẳng vào mắt hấn nữa.

Người đàn ông này, chẳng lẽ không thể nhìn cô bằng ánh mắt khác hay sao chứ, ánh mắt này ... quá lớn mật khiến cô có chút không biết làm sao.

‘Cảm ơn anh!’

Giọng cô nhỏ đến mức gần như chỉ có cô nghe được tiếng của mình.

‘Cô nói gì?’ Lôi quả thực không nghe rõ Hoàng Phủ Anh nói gì với mình, hấn đành cúi người thấp xuống một chút.

Tim Hoàng Phủ Anh đập như đánh trống, cô bắt tri bắt giác lùi nhanh lại một bước, ‘Tôi ... ý tôi là ... anh cả đêm không ngủ chắc là mệt lắm, tôi ... không sao.’

Lôi đứng thẳng người dậy, trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt quen thuộc: ‘Cảm ơn Anh Anh tiểu thư quan tâm, tôi đã sớm quen rồi!’

‘Ồ ...’

Hoàng Phủ Anh nhìn Lôi không nói gì nữa trong lòng thầm nghĩ cũng đúng thôi, hấn dù sao cũng là thủ hạ đắc lực nhất của anh Lãnh, không ngủ một đêm đối với hấn mà nói chắc chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng mà ... người đàn ông này vẫn luôn lạnh lùng, lạnh nhạt như thế chẳng lẽ cũng là do anh Lãnh ảnh hưởng sao?

Cô đi vào phòng sau đó xoay người đóng cửa lại, trong một chớp mắt đó, cô khẽ nói với hắn lần nữa: ‘Cám ơn anh!’

Lần này câu nói nhẹ thoảng như làn gió đêm thổi vào tai Lôi, trong khoảnh khắc, hắn ngẩn ngơ nhìn cửa phòng đã đóng chặt, không kịp được bật cười khẽ.

Đây là thế nào chứ? Hắn trước giờ không phải là luôn chán ghét những tiểu thư nhà giàu như hoa trong nhà kính, chỉ đẹp mắt mà chẳng được tích sự gì sao? Chỉ là không hiểu sao từ khi gặp được Hoàng Phủ Anh này hắn lại như quỷ thần sai khiến, cam tâm tình nguyện nhận lấy nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn của cô vốn là của thuộc hạ mình hơn nữa còn rất vui vẻ, không chút ủy khuất đứng ở đây cả đêm.

Vì một cô tiểu thư nhà giàu giữ cửa cả đêm???

Chuyện này căn bản vốn không phải là nhiệm vụ của hắn lâu rồi.

Cổ đẹp những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, Lôi dựa thân thể cao lớn của mình vào lan can cầu thang, tự nói với mình, thôi đi, một cô gái như cô đương nhiên là lá gan không lớn, nếu như hắn thật sự đi khỏi, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao chứ?

Cứ như vậy, trong căn biệt thự cực kỳ yên tĩnh, một cô tiểu thư nhà giàu cùng một tay xã hội đen lạnh lùng, hai người dường như là một sự phối hợp hết sức khập khiễng lại dường như hết sức phù hợp cùng nhau qua một đêm.

318. Chương 323: Học Bắn Súng (1)

Buổi sáng, trong tiếng chim hót, trong hương hoa thơm, Liên Kiều đang ngủ say sưa thì bị một bàn tay lay tỉnh.

‘Thức dậy đi! Đến lúc tham gia huấn luyện rồi!’

Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục vang lên trong căn phòng rộng khiến cho Liên Kiều đang ngủ bị đánh thức dậy mặt mày nhăn nhó, hết sức bất mãn.

‘Sao lại là anh?’

Liên Kiều dường như vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, đôi mắt màu tím nửa mở nửa khép mấp mềp nhìn một lúc mới nhìn rõ gương mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Dục, chợt nghĩ tới hắn không chút cố kỵ xông vào trong phòng lúc này mới tỉnh lại.

‘Này, anh thật không lịch sự gì hết. Đây là phòng của con gái, không biết sao?’ Cô giẫy mạnh tay của Lãnh Thiên Dục ra, tên đàn ông đáng ghét này, xông vào phòng người tôi phá vỡ giấc ngủ của người ta.

Nghe quản gia nói hai cô gái này tối hôm qua lại dám tâm sự đến hơn nửa đêm, đến khi trời sắp sáng mới chịu đi ngủ, lúc đầu hắn còn không dám tin, bởi vì Thượng Quan Tuyền từ sau khi dọn vào ở trong Lãnh gia biệt uyển luôn sống rất có quy luật, nhất là thời gian nghỉ ngơi. Nhưng khi vừa bước vào phòng hắn đã thấy hơn một nửa người của Liên Kiều là áp trên người Thượng Quan Tuyền mà Thượng Quan Tuyền thì đang ngủ mê mết.

Tư thế ngủ của hai cô gái này ... quả là có chút khó mà tưởng tượng nổi.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết tối hôm qua ham chơi nên ngủ muộn đến thế nào.

Nhìn thấy một màn này trong lòng Lãnh Thiên Dục chợt có chút phiền não. Thượng Quan Tuyền trước giờ chưa tiếp xúc nhiều với những người cùng lứa tuổi, lỡ như ... ở bên cạnh Liên Kiều lâu quá sinh nghiện cái cảm giác này, không muốn lảng lạng ở bên cạnh hắn trong Lãnh gia biệt uyển nữa thì biết làm thế nào?

Cho nên ... nếu đã không làm thì thôi, làm thì phải làm cho tới cùng, hấn chẳng thà dạy Liên Kiều bắn súng trong thời gian sớm nhất, cố hết sức sắp xếp thời gian khiến cho nha đầu kia thật bận rộn, có như vậy thời gian cô tiếp xúc với Tuyền mới ít lại được.

Đó là lý do tại sao mới sáng sớm hấn đã xông vào phòng đánh thức Liên Kiều dậy.

Liên Kiều nghe hấn nói, bất mãn nhìn hấn sau đó vùi đầu trở lại gối, lầu bầu ...

‘Không biết anh đang nói cái gì nữa. Nói tóm lại em không ăn sáng đâu, đừng gọi em nữa ...’

Vừa lẩm bẩm cô vừa khép mắt lại, thật là buồn ngủ quá đi ... mí mắt như bị dính vào với nhau rồi ...

‘Liên Kiều, thức dậy!’ Lãnh Thiên Dục thấy vậy liền kề miệng sát bên tai cô, rống lớn.

Nào ngờ, tiếng rống của hấn chẳng có tác dụng gì với Liên Kiều nhưng ngược lại, lại làm cho Thượng Quan Tuyền ngủ bên cạnh thức dậy.

‘Ummm ...’

Cô đưa tay dụi đôi mắt nhập nhèm, bất mãn kêu lên một tiếng, ‘Dục, anh đang làm gì vậy? Đừng làm phiền em ngủ mà.’

Nói xong lại ngả người trở lại bên cạnh Liên Kiều, ôm lấy người cô, trầm trầm ngủ tiếp.

Tức chết mà!

Lãnh Thiên Dục tức tối đưa tay vò vò tóc, sớm biết có tình huống này xảy ra, đánh chết hấn cũng không đồng ý cho hai cô gái ngủ chung phòng. Bây giờ thì tốt rồi, muốn gọi tỉnh Liên Kiều lại sợ làm cho Tuyền thức giấc, thật là tiến thoái lưỡng nan mà.

Suy nghĩ một lát, hấn rút điện thoại ra, nhấn phím ...

‘Lôi, qua đây gặp tôi, ngay lập tức!’

Xem ra muốn xen vào giữa các cô gái này thì chỉ còn một cách ...

Không lâu sau đó, Lôi đã xuất hiện trước mặt Lãnh Thiên Dục, hấn cung kính cúi người nói: ‘Lãnh tiên sinh, có gì xin dặn dò!’

‘Chuyện này ...’

Lãnh Thiên Dục trước giờ luôn lạnh nhạt, dứt khoát giờ lại có chút ngập ngừng, hấn chỉ tay về phía giường, nói với Lôi: ‘Gọi Liên Kiều dậy đi!’

Hả??? Lôi lập tức ngẩn người. Đây cũng là lần đầu tiên từ khi đi theo Lãnh Thiên Dục hấn nghe lệnh của Lãnh tiên sinh mà lại có nghi vấn ...

‘Lãnh tiên sinh, ngài nói gì?’

Lãnh Thiên Dục không khó đoán được suy nghĩ của Lôi, thực ra thì cũng không cần phải đoán, biểu tình trên mặt Lôi đã nói cho hấn biết quyết định của hấn ... khó hiểu đến thế nào.

‘Tôi không cần biết cậu dùng cách nào, tóm lại là phải đánh thức Liên Kiều dậy!’

Lôi liếc mắt nhìn về phía Liên Kiều đang ngủ say sưa, sau đó hỏi lại: ‘Vậy còn Tuyền tiểu thư thì sao?’

‘Tuyền thì không cần!’ Lãnh Thiên Dục bổ sung một câu.

‘Chuyện này ...’

Lôi có chút khó xử, hấn ngập ngừng một lúc rồi cuộc mới lên tiếng: ‘Lãnh tiên sinh, chuyện này trước giờ tôi chưa từng làm qua!’

Từ sau khi Liên Kiều tiểu thư và Hoàng Phủ Anh tiểu thư đến Lãnh gia biệt uyển, dường như mọi người đều thay đổi cả rồi, như Lãnh tiên sinh chẳng hạn, ngài ấy trước giờ luôn lạnh nhạt tự chủ bây giờ tâm tình cũng có lúc mất khống chế...

Lại nói về chính mình, không chỉ hoang đường đến mức đi giữ cửa phòng của một cô gái nhà giàu cả đêm, mới sáng sớm lại bị giao ột nhiệm vụ không thể tưởng tượng như thế này.

Nghe Lôi nói vậy, Lãnh Thiên Dục âm thầm thở dài một tiếng, đối với những mệnh lệnh của hắn, Lôi trước giờ luôn tận lực thi hành chưa bao giờ hỏi lại một câu, nhưng hôm nay ...

Hắn biết chuyện này đối với Lôi mà nói thì chỉ là “giết gà mà dùng dao mổ trâu”, thậm chí nói ra nghe rất khó tưởng tượng nhưng ... hắn quả thật không còn cách nào đối phó với nha đầu Liên Kiều này.

‘Chỉ cần không đánh thức Tuyền, còn lại cậu có thể dùng bất cứ cách gì để gọi Liên Kiều dậy. Nhưng mà ... cũng nên dùng cách lịch sự một chút, bằng không Ngạn Tước đến tôi cũng không có cách nào nói cho thông.’ Lãnh Thiên Dục dặn dò thêm lần nữa.

Sắc mặt Lôi càng lúc càng khó coi, hắn ngập ngừng: ‘Lãnh tiên sinh, tôi vẫn thích hợp đi xử lý chuyện của công ty hoặc là chuyện trong bang hội hơn.’

Hắn thấy mình cần nhắc nhở Lãnh tiên sinh một câu bởi vì chuyện này đối với hắn mà nói là quá khó khăn.

Lãnh Thiên Dục đưa tay day day huyệt Thái Dương, ‘Tôi chẳng thà đi xử lý những chuyện mà cậu nói còn hơn! Nhưng nha đầu này nếu như không sớm thức dậy vậy thì khóa trình học bắn súng sẽ bị chậm trễ.’

Hắn trước giờ chưa từng có tâm trạng chờ mong Ngạn Tước như bây giờ, thậm chí còn muốn thay Ngạn Tước sắp xếp hành trình để hắn sớm đến nước Ý một chút, bằng không cứ để Liên Kiều ở đây thêm mấy ngày nữa, nói không chừng Tuyền thật sự bị cô lôi kéo đi mất.

‘Vậy ... Lãnh tiên sinh, tôi thử một lần.’ Lôi chỉ còn cách đáp ứng hắn.

Lãnh Thiên Dục thở phào một hơi, hắn vỗ vai Lôi, tin cẩn nói: ‘Xử lý xong dẫn cô ấy đến gặp tôi!’ Sau đó lại bồi thêm một câu: ‘Yên tâm, chuyện hôm nay tôi sẽ không để bất cứ ai khác biết.’

Nói xong liền tiêu sái bước ra ngoài.

Lôi nhin không được bật cười, lời này của Lãnh tiên sinh ... cũng là lần đầu tiên hắn được nghe.

...

...

Đang say sưa ngủ, Liên Kiều tức tối ngồi dậy nhìn người đàn ông trước mặt, trên mặt vẽ một nỗi buồn chưa tan hết nhưng trong đôi mắt màu tím chỉ thấy lửa giận bùng bùng.

319. Chương 324: Học Bắn Súng (2)

‘Này Lãnh Thiên Dục, anh đúng là đáng ghét. Bây giờ mới là mấy giờ mà anh đã lôi em dậy để học bắn súng chứ? Em đã nói là không muốn ăn sáng rồi lại cứ cật lực ép buộc em ăn sáng!’ Liên Kiều hai tay chống eo bực dọc hướng về phía hắn hô to gọi nhỏ.

Sáng sớm hôm nay đúng là một buổi sáng xui xẻo của cô, đang mơ màng ngủ lại bị người đàn ông kia gọi dậy, thậm chí là còn mơ mơ hồ hồ bị lôi đến bên bàn ăn, bị nhét vào tay một miếng bánh mì lớn cùng một ly sữa to khiến cô không thể không ăn.

Chưa hết, cái tên Lôi kia còn mệnh lệnh người làm giúp cô thay quần áo rồi vừa lôi vừa kéo cô đến đây.

Sau đó cái tên Lôi trước khi đi còn để lại một câu bên tai cô ...

‘Tất cả là do lệnh của Lãnh tiên sinh dặn dò tôi làm!’

Lãnh Thiên Dục, thù này Liên Kiều tôi nhất định sẽ báo!

Lãnh Thiên Dục sớm đã chuẩn bị xong mọi thứ, hắn không đáp lời cô mà trực tiếp treo những trang bị đó lên người Liên Kiều sau đó lại nhét một khẩu súng vào tay cô.

‘Này ...’

Liên Kiều cực kỳ tức tối trước thái độ của hắn, vừa định phát tác thì chợt nhìn thấy khẩu súng trên tay, mắt cô liền sáng lên ...

‘Oa ... khẩu súng này nhìn thật oách!’

Trong lòng Lãnh Thiên Dục mừng thầm, quả nhiên đúng như hắn dự đoán, nha đầu này vốn tính tò mò, đương nhiên món đồ thú vị kia sẽ giúp di dời sự chú ý của cô.

‘Bây giờ anh sẽ dạy em bí quyết bắn súng, em phải nhớ cho kỹ!’

Hắn đi đến một gốc cây, lười biếng dựa lưng vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhã lên tiếng.

Học bắn súng ở chỗ này? Liên Kiều nghi hoặc đưa mắt nhìn một vòng hoàn cảnh xung quanh, ‘Nhưng đây là vườn hoa mà?’

‘Vậy thì sao chứ?’ Lãnh Thiên Dục nhướn mày hỏi lại cô.

Liên Kiều nhịn không được trừng mắt nhìn hắn ...

‘Trong phim hoàn toàn không giống như vậy nha, bọn họ đều có riêng một trường bắn hoặc là có một gian phòng riêng để luyện tập.’

Hắn không phải là muốn dạy cô qua loa cho có lệ chứ??

Dường như là nhìn thấu tâm tư của Liên Kiều, Lãnh Thiên Dục hơi nhếch môi, ‘Em cũng biết nói đó là phim ảnh rồi, anh dạy em đây là dùng phương thức trực tiếp để em có thể trong thời gian ngắn nhất mà học được bí quyết.’

‘Thật hay giả đây?’ Liên Kiều bĩu môi, làm sao cô cũng không tin Lãnh Thiên Dục lại tốt bụng như thế.

Lãnh Thiên Dục nhướn mày, cũng chỉ có nha đầu này dám nẩy sinh lòng nghi ngờ đối với hắn mà thôi, mà cũng chỉ có nha đầu này mới khiến hắn phải tự ra tay làm huấn luyện viên cho cô.

‘Muốn học bắn súng bước đầu tiên là phải nắm rõ tư thế cầm súng!’ Hắn không thềm để ý những biểu tình trên mặt Liên Kiều, cứ làm chuyện của mình.

Nghe Lăng Thiệu Đường nói nha đầu này cực kỳ thông minh, tin rằng lời của hắn cô nghe nhất định sẽ hiểu.

Quả nhiên Liên Kiều thấy hắn thật tâm muốn dạy mình liền cũng bắt đầu nghiêm túc mà học, cô nhắc cây súng lên, làm theo động tác cầm súng mà cô đã nhìn thấy trong phim.

‘Là như vậy sao?’ Cô nhìn hắn hỏi lại, trong lòng thầm cảm thấy rất kiêu ngạo vì thấy động tác của mình rất “oách”.

Lãnh Thiên Dục thấy vẻ yếu ớt của cô, hắn lắc đầu tiến đến giúp cô chỉnh lại tư thế cho đúng đồng thời lạnh lùng nói: ‘Hai chân phải mở ngang bằng với vai, đứng vững ở tư thế đó mới có thể duy trì sự cân bằng của cơ thể, hai đầu gối hơi khụy xuống một chút để cho nửa thân trên của em hơi hướng về phía trước ...’

‘Làm gì mà phiền phức dữ vậy?’

Liên Kiều sắp đứng không nổi nữa, cô dứt khoát ngắt lời Lãnh Thiên Dục, ‘Sao thân mình phải ngã về phía trước vậy, thật là kỳ lạ nha, chẳng lẽ các anh lúc bắn súng đều phải đứng ở tư thế như vậy sao? Nếu như trong tình huống khẩn cấp thì làm gì có thời gian mà lo được nhiều như vậy chứ?’

‘Nha đầu như em thì có thể gặp tình huống khẩn cấp gì chứ?’

Lãnh Thiên Dục bị câu hỏi của cô khiến uốn khúc không được muốn cười không xong, hắn tiến đến giúp cô điều chỉnh tư thế cho đúng lại một lần nữa rồi mới nói tiếp: ‘Với em bây giờ chỉ là mới bắt đầu đương nhiên là phải học tốt cái cơ bản trước đã, giống như xây nhà vậy, bao giờ cũng phải xây từ dưới lên vậy.’

Hắn dám thề, ngoại trừ Tuyền ra, người đầu tiên có thể khiến hắn nói nhiều như vậy không ai khác chính là Liên Kiều, nha đầu này, giống hệt như một đứa trẻ vậy khiến người tôi không thể không nói nhiều thêm mấy câu, không thể không làm thêm nhiều chuyện bằng không trong lòng không thể yên tâm được.

‘Em học bắn súng mà, liên quan gì đến xây nhà chứ.’ Liên Kiều ai oán lắm lắm nhưng cũng chỉ còn cách chiếu theo lời của Lãnh Thiên Dục mà học tư thế cầm súng ...

‘Này Lãnh Thiên Dục, thật là kỳ quái, anh tuyệt đối không được lừa em đấy!’

Lãnh Thiên Dục bắt đầu thở dài một tiếng.

‘Gạt một nha đầu như em thì có gì hay ho đâu chứ?’

Hắn lại thở dài một tiếng nữa, ‘Chỉ có học cho tốt phần cơ bản thì sau này mới có thể vận dụng tốt được. Muốn em hơi nghiêng người về phía trước là vì để hạn chế sức giật của súng khi bắn ra.’

Liên Kiều bĩu môi nắm chặt báng súng, theo lời hắn nói mà điều chỉnh tư thế lại một lần cho đúng. Tuy cô không hiểu cái gì gọi là sức giật của súng nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Thấy cô nghiêm túc như thế Lãnh Thiên Dục rất hài lòng, hắn gật đầu nói: ‘Bây giờ chúng tôi lại nói đến cách cầm súng.’

‘Em bây giờ không phải là đang cầm súng sao?’ Liên Kiều lại chen vào.

Lãnh Thiên Dục cũng không tức giận, chỉ mỉm cười hỏi: ‘Em cho rằng mình cầm súng như vậy đã chắc chưa?’

‘Đương nhiên rồi! Em cầm chặt lắm đó!’ Liên Kiều kiêu ngạo nói.

Lãnh Thiên Dục không trả lời cô, tay hắn chợt vươn về phía trước, hết co lại duỗi sau đó dùng sức một cái, ngay lập tức Liên Kiều cảm thấy cổ tay mình hơi nhói một cái sau đó bàn tay không tự chủ được buông lỏng ra, cây súng bất tri bất giác đã lọt vào trong tay Lãnh Thiên Dục.

...

Liên Kiều trở mắt như thấy quỷ, cô kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó chỉ tay về phía cây súng đang nằm trong tay Lãnh Thiên Dục, lắp bắp nói: ‘Anh ... anh đoạt cây súng trên tay em bằng cách nào thế?’

Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt Liên Kiều, ném trả lại cây súng cho cô sau đó nói: ‘Anh chỉ cùng một cách đơn giản để nhắc nhở em về cách cầm súng mà thôi. Vừa nãy em cũng thấy rồi đó, nếu như không cầm súng chắc thì súng của em sẽ bị kẻ địch dễ dàng đoạt lấy, vậy không phải là càng nguy hiểm hơn sao? Anh lúc nãy không tốn bao nhiêu sức lực đã đoạt được cây súng của em rồi, đó là ví dụ tốt nhất.’

‘Trời ạ, còn kêu em dùng sức nữa sao? Nếu còn dùng sức nữa, tay của em sẽ gãy mất thôi.’

Liên Kiều thấy cổ tay mình ần ần đau sau đó cô bất mãn nhìn hắn nói: ‘Ngạn Tước sẽ không dùng cách này để dạy em đâu.’

‘Ngạn Tước là Ngạn Tước, anh là anh. Ngạn Tước là chồng em, anh ấy không nỡ để em chịu khổ, chuyện này cũng bình thường thôi.’

Giọng của Lãnh Thiên Dục bình thản như mặt nước hồ, ‘Nhiệm vụ của anh là chăm sóc em thật tốt trước khi hắn đến đây. Nói trắng ra, em cũng như em gái anh thôi. Anh sẽ như một người anh trai, chiều chuộng em, không để em xảy ra chuyện.’

320. Chương 325: Học Bắn Súng (3)

Liên Kiều nghe hắn nói vậy trong lòng chợt cảm thấy rất ảm áp nhưng vẫn cố tình dài giọng nói: ‘Dừng ... đừng có làm như mình lớn lắm được không? Nếu em hỏi ra Ngạn Tước là lớn hơn anh, vậy thì thân phận

của em là lớn hơn anh đấy nhé.’

Nhìn bộ dáng ra vẻ người lớn của cô, Lãnh Thiên Dục thấy rất buồn cười. Hắn nói giọng trêu chọc: ‘Vậy thì anh làm em thất vọng rồi, Ngạn Tước còn nhỏ hơn anh mấy ngày!’

‘Gì chứ?’ Liên Kiều nhất thời ngậy người sau đó mồi lẫu bầu: ‘Ngạn Tước đáng ghét, anh không thể vì em mà tranh thủ ra đời sớm một chút sao chứ?’

Thấy cô bất mãn tự nói tự nghe, Lãnh Thiên Dục cười cười sau đó mới nhếch môi nói: ‘Cầm súng lên lại đi!’

Liên Kiều vội nhặt súng lên lại.

‘Cách cầm súng đúng là dùng lòng bàn tay giữ chặt báng súng, phải khống chế tốt ngón trỏ của em, nếu như em quen dùng tay phải bắn súng thì lúc bắn em dùng tay trái nắm lấy tay phải, ngón cái của tay trái bấu lấy ngón cái của tay phải, ngón tay áp út của bàn tay trái đặt ở gần cò súng, như vậy lòng bàn tay trái áp xuống còn ngón áp út của bàn tay trái móc lên sẽ hình thành một cái ngàm, như vậy sức nắm mới được gia tăng thêm, làm cho đối phương không dễ gì đoạt được súng.’ Lãnh Thiên Dục vừa giảng giải vừa tự mình làm từng động tác một cho cô xem.

Liên Kiều thực chuyên tâm, thực nghiêm túc mà theo dõi, dường như cô đã biết học bắn súng vốn không phải là một chuyện đùa, vì thế hết sức tập trung.

Cả một buổi sáng Lãnh Thiên Dục bắt đầu dạy cho Liên Kiều từ tư thế cầm súng sau đó làm thế nào giữ súng, cách nhắm bắn, làm thế nào điều chỉnh tầm ngắm cho đến cách khống chế cò súng, báng súng.

Cả quá trình luyện tập vốn rất khô khan, đơn điệu nhưng điều làm cho Lãnh Thiên Dục cảm thấy ngoài ý muốn đó là nha đầu này lại hết sức kiên trì, không chỉ vậy mà dường như hết sức hứng thú.

Điều này rất nhiều người bình thường làm không được, ngay chính hắn, từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện đặc biệt cũng không giống như cô có kiên trì và sức sống như vậy.

‘Lãnh Thiên Dục, em có thể bắn súng chưa?’

Trong vườn hoa, Liên Kiều nhin không được lên tiếng hỏi.

Lãnh Thiên Dục đưa tay chỉ về phía sơ đồ mà thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn, nói: ‘Tiêu cự của cây súng trên tay em hiển thị cự ly là trên ba trăm mét, em phải nhớ kỹ, trong vòng ba trăm mét, nếu muốn bắn chỗ nào thì phải quét đến chỗ đó, một khi mục tiêu tiến đến gần hơn thì em phải điều chỉnh tiêu cự cho thích hợp.’

‘Không hiểu lắm đâu.’ Liên Kiều vò đầu nói.

‘Ví dụ cho em hiểu nhé.’ Lãnh Thiên Dục kiên nhẫn giải thích, ‘Nếu như đối phương cách em khoảng hai trăm mét, em muốn bắn hắn vậy phải chỉnh tiêu cự nhắm đến vị trí ngực của hắn, nếu như ở khoảng cách khoảng một trăm mét thì em nên nhắm đến vị trí bụng của hắn, như vậy có thể không cần điều chỉnh cự ly một lần nữa.’

‘Ồ, thì ra là như vậy.’ Liên Kiều gật đầu đáp.

‘Bây giờ chúng ta bắt đầu tập bắn vào bia nhé. Nhìn thấy tám bia chưa? Chuyện em phải làm là luyện tập sao cho có thể bắn trúng hồng tâm trên bia.’ Lãnh Thiên Dục nói.

Liên Kiều nhìn tám bia đang cách mình một khoảng cách rất xa, cô ngập ngừng hỏi lại: ‘Xa như vậy có thể bắn tới sao?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói suýt nữa thì ngắt, vẻ mặt đầy bất lực, hắn lên tiếng giải thích: ‘Liên Kiều, loại súng mà em đang dùng đương nhiên là có thể bắn tới tám bia rồi, đừng nói là súng, cho dù là phi đao ở khoảng cách như thế này cũng có thể phóng trúng.’

Vừa nhắc đến phi đao Liên Kiều liền tỉnh táo lại ngay, cô hưng phấn nhìn Lãnh Thiên Dục hỏi: ‘Này Lãnh Thiên Dục, là súng của anh lợi hại hay là phi đao của Ngạn Tước lợi hại hơn?’

Lãnh Thiên Dục vô lực đưa tay day day huyệt Thái dương, ‘Chuyện này cũng giống như em hỏi anh ăn cơm có dinh dưỡng hơn hay ăn rau có dinh dưỡng hơn vậy? Hai thứ khác nhau làm sao có thể đem ra so sánh với nhau được.’

‘Ồ, cũng đúng nhỉ.’ Liên Kiều suy nghĩ một chút sau đó lại nhìn súng, hỏi tiếp: ‘Trong đây có đạn thật sao?’

‘Không phải, là đạn chì.’

‘Như vậy làm sao được chứ? Em muốn bắn bằng đạn thật’ Liên Kiều nghe vậy vội vàng hỏi lại.

‘Không được, em mới bắt đầu học, dùng đạn thật quá nguy hiểm, rất dễ làm chính mình bị thương.’ Lãnh Thiên Dục dứt khoát trả lời.

‘Vậy ngoại trừ đạn thật ra thì còn loại nào nữa? Tóm lại là em không muốn dùng đạn chì.’ Liên Kiều suy nghĩ một hồi lại hỏi tiếp.

Lần này Lãnh Thiên Dục trả lời càng dứt khoát hơn: ‘Còn đạn mê nhưng loại này em càng không thể dùng.’

‘Trong Lãnh Uyển có đạn mê sao?’

Liên Kiều vừa nghe đã ngạc nhiên trở mắt nhìn hấn, đạn mê nha, cô thật muốn nhìn thử xem nó là thế nào nha.

‘Có nhưng anh đã nói là em không thể dùng rồi.’ Lãnh Thiên Dục không chút do dự nói thẳng, tuyệt không cho cô có đường nào để thương lượng.

‘Dừng... Đạn thật và đạn mê rất đắt tiền đúng không? Bằng không sao lại không nỡ đem ra cho em dùng chứ?’ Liên Kiều cực kỳ không vui nói.

‘Không liên quan gì đến giá tiền, đó hoàn toàn là suy nghĩ cho sự an toàn của em mà thôi.’ Lãnh Thiên Dục giải thích thêm cho cô.

Liên Kiều liếc mắt nhìn hấn, bất mãn bĩu môi: ‘Em biết rồi, anh vốn là không muốn dạy em học bắn súng đúng không. Khoảng cách xa như vậy muốn em dùng đạn chì bắn thì làm sao mà bắn được. Rõ ràng là anh chỉ dạy qua loa cho xong thôi mà.’

‘Chỉ cần em siêng năng luyện tập thì sẽ bắn được thôi.’ Lãnh Thiên Dục bình thản trả lời.

‘Em không tin!’ Liên Kiều lại liếc hấn một cái.

‘Toàn bộ súng và đạn được của Lãnh gia đều là do Cung Quý Dương chế tạo, chẳng hạn như khẩu súng trong tay em vậy, đã được cải tạo để bắn được đến khoảng cách chín trăm mét cho nên khoảng cách ba trăm mét từ đây đến tám bia căn bản không phải là vấn đề.’ Lãnh Thiên Dục giải thích.

Mắt Liên Kiều đảo một vòng sau đó cô nhét súng vào tay Lãnh Thiên Dục.

‘Em làm gì vậy?’ Lãnh Thiên Dục nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Liên Kiều chỉ tay về phía tám bia phía trước, ‘Em không tin, anh không phải là tay súng thần hay sao, vậy anh dùng đạn chì bắn thử một lần cho em xem đi.’

Lãnh Thiên Dục vô lực lắc đầu, nha đầu này thật sự là cứng đầu cứng cổ mà.

Hấn không lên tiếng, chỉ nhắc khẩu súng lên, còn chưa đợi Liên Kiều hoàn hồn thì bên tai đã vang lên một tiếng súng đánh giòn.

Phanh ...

Trúng hồng tâm!!!

‘Oa ...’ Khi Liên Kiều chạy đến bên tám bia, nhìn thấy hồng tâm đã bị xuyên thủng cô kêu lên một tiếng kinh ngạc sau đó như nghĩ ra điều gì liền tung tăng chạy trở về trước mặt Lãnh Thiên Dục.

‘Bây giờ em có thể bắn thử chưa?’ Lãnh Thiên Dục đẩy súng trở về lại cho cô.

Liên Kiều vội vàng xua tay, ‘Em còn muốn xem anh bắn nha. Anh có thể bắn xa hơn được không? Hay là em đặt một quả táo lên đầu đứng cho anh bắn nha?’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy suýt nữa thì chết ngất, hắn nhìn Liên Kiều như nhìn một người ngoài hành tinh...

‘Em đặt quả táo lên đầu?’

‘Đúng đó!’ Liên Kiều hưng phấn nói: ‘Như vậy mới kích thích chứ.’

‘Em không sợ anh lỡ tay bắn trượt sao?’

Đây đúng là lần đầu tiên trong đời Lãnh Thiên Dục gặp được một cô gái lớn mật như vậy. Là cô tự tin với khả năng bắn súng của hắn hay là lòng ham chơi quá lớn đã lấn át sự sợ hãi???

321. Chương 326: Đánh Cuộc (1)

Liên Kiều nghe hắn nói vậy, suy nghĩ một chút rồi cười nhìn Lãnh Thiên Dục nói: ‘Anh là tay súng thần mà, sao lại bắn trúng đầu của em được chứ?’

‘Không được!’ Lãnh Thiên Dục loại bỏ ngay tính giả thuyết này.

Hắn đúng là có khả năng bắn bách phát bách trúng, không sai, nhưng dù sao Liên Kiều cũng là người phụ nữ của Ngạn Tước, chuyện này truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì.

‘Vậy như thế này đi ...’

Đôi mắt màu tím của Liên Kiều không ngừng đảo quanh, vừa nhìn đã biết trong lòng có quỷ kế. ‘Hay là anh đặt quả táo trên đầu anh, em bắn thử có được không?’

‘Em nói cái gì?’

Lần này thì Lãnh Thiên Dục bị cô làm cho chấn động thật sự, hắn dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Liên Kiều. Cô gái này, đúng là không biết trời cao đất dày, cũng không biết khả năng mình đến đâu lại dám đề ra cái ý kiến ngu xuẩn này.

Liên Kiều còn cho rằng hắn nghe không rõ lời mình, cô mỉm cười, nhấn mạnh lần nữa: ‘Em nói là ... anh đặt quả táo lên đầu anh, xem em có thể bắn trúng quả táo hay không.’

Lãnh Thiên Dục bật cười nhìn cô một lúc lâu sau mới nói: ‘Nha đầu em, ngay cả tấm bia cũng không dám bắn lại còn dám đòi bắn quả táo?’

‘Ai nói không dám bắn tấm bia chứ? Em chỉ là muốn dùng đạn thật để bắn thôi mà.’ Liên Kiều nghe vậy vội lên tiếng phản đối.

Lãnh Thiên Dục nhìn cô đầy ẩn ý sau đó cười nói: ‘Em biết không, những đứa trẻ thành tích học tập không tốt vẫn thường dùng những lý do khách quan như vậy để biện hộ đấy.’

Gì chứ???

Liên Kiều ngớ ra: ‘Ý anh là sao? Thành tích học tập của em rất tốt nha! Nhất là sau khi Ngạn Tước giúp em bỏ tước tiếng Anh, thành tích của em tốt đến không thể ngờ đó!’

Trên mặt Liên Kiều không giấu được vẻ kiêu ngạo.

‘Nha đầu, anh chỉ là đưa ra một ví dụ mà thôi.’

Lãnh Thiên Dục rốt cuộc đã hiểu, nói chuyện với Liên Kiều tốt nhất là trực tiếp một chút, bằng không cô nhất định sẽ không hiểu được.

‘Em không phải là thật sự muốn dùng đạn thật để bắn mà là sợ mình dùng đạn chì bắn không trúng tấm bia sẽ mất mặt cho nên mới ở đây kéo dài thời gian chứ gì?’

Liên Kiều sững sờ, nhìn hấn rồi rống lên ...

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh đừng xem thường em có được không? Ai nói là em không dám dùng đạn chì bắn chứ? Em chỉ là muốn dùng đạn thật bắn thôi mà!’

‘Ồ? Thật vậy sao? Nếu em đã nói mình dám dùng đạn chì bắn vậy thì bắn thử một phát xem. Anh dám nói là em sẽ không bắn trúng tấm bia đâu, nói không chừng ngay cả cạnh của tấm bia cũng không bắn trúng nữa là.’

‘Anh ...’

Liên Kiều dù sao tuổi cũng còn nhỏ, chỉ là thông minh lanh lợi bẩm sinh mà thôi, làm sao bì được với Lãnh Thiên Dục tâm kế nhiều, bị hấn kích thích một hồi, quả nhiên là trúng kế. Cô lên tiếng: ‘Được, vậy em dùng đạn chì bắn cho anh xem. Hừm!’

Lãnh Thiên Dục thấy mưu kế đã thành đắc ý cười, hấn đưa tay chỉ về phía tấm bia ở xa xa, nói: ‘Như vậy đi, anh không yêu cầu em bắn trúng hồng tâm, chỉ cần phát súng đầu tiên em bắn trúng tấm bia là được rồi.’

Liên Kiều bĩu môi, vẻ mặt đầy bất mãn nhìn Lãnh Thiên Dục: ‘Này Lãnh Thiên Dục, lúc anh chịu huấn luyện đặc biệt người tôi có yêu cầu anh như vậy không?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy trong lòng có chút không vui, hấn khoanh tay trước ngực, lạnh nhạt cười: ‘Nha đầu, ý em là sao?’

‘Dừng ...’

Liên Kiều nhìn hấn đầy kiêu ngạo nói: ‘Nếu em không bắn thì thôi, nếu đã bắn nhất định sẽ trúng hồng tâm!’

‘Ồ???’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy cảm thấy rất buồn cười, ‘Ngay cả súng em cầm còn chưa chắc nữa, vậy mà còn dám nói bắn trúng hồng tâm, khẩu khí quả không nhỏ nha.’

‘Anh không tin?’ Liên Kiều chau mày nhìn hấn.

Cô ghét nhất là ai không tin năng lực của cô.

‘Đương nhiên là không tin rồi. Em mà bắn trúng tấm bia đã là khá lắm rồi! Bắn trúng hồng tâm hả, quên đi!’ Lãnh Thiên Dục xem như cô đang nói dối mà thôi, tùy tiện trả lời một câu.

Một câu nói này khiến cho Liên Kiều tức tối vô cùng, cô suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Như vậy đi, hai chúng tôi đánh cuộc một ván được không?’

‘Đánh cuộc thế nào?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy lập tức tỉnh táo ngay, hấn ngược lại muốn thử xem cô còn chiêu trò gì.

‘Ừm ...’

Liên Kiều giả vờ suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Anh phải hứa trước với em là nếu anh thua nhất định phải nhận thua, không được nuốt lời. Người nào nuốt lời là chó con!’

Lãnh Thiên Dục nhướng mày, từ nhỏ đến lớn hấn chưa từng nghe kiểu hứa hẹn nào như thế.

‘Được thôi!’

Liên Kiều lúc này mới bằng lòng, cô háng giọng nói: ‘Anh nghe rõ, nếu như em bắn trúng hồng tâm, anh phải đặt một quả táo lên đầu cho em bắn, nếu như em còn có thể bắn trúng quả táo trên đầu anh, anh phải cho em bắn bằng đạn thật. Thế nào?’

Lãnh Thiên Dục không ngờ cô lại to gan đến mức đề xuất đánh cuộc như vậy, hấn nhìn tấm bia phía xa xa rồi lại nhìn Liên Kiều ...

‘Em xác định?’

Nha đầu này, vừa nhìn đã biết chưa từng cầm qua cây súng, sao khẩu khí lại lớn đến như thế chứ?

‘Đương nhiên. Thế nào? Anh sợ rồi sao?’ Liên Kiều ngược lại rất bình thản.

Lãnh Thiên Dục nhún vai, nếu em đã có hứng thú đánh cuộc như vậy, anh đương nhiên là rất vui được chơi ván này với em. Anh có thể cho em ba cơ hội, ba lần bắn, bất kỳ lần nào bắn trúng hồng tâm cũng kể như em thắng.’

‘Oa ...’

Liên Kiều hưng phấn nhảy nhót hò reo, ‘Đây là anh nói đó nhé, chúng ta bắt đầu thôi.’

Nói xong không chần chừ một giây nào cầm cây súng lên, làm đúng theo những điều Lãnh Thiên Dục đã dạy, cực kỳ nghiêm túc nhắm vào tấm bia.

Lãnh Thiên Dục đi đến bên cạnh cô, nhướn mày nhìn theo từng cử động của cô, trong lòng không khỏi cười thầm bản thân, hẳn từ lúc nào lại có tâm tình cùng cô nhóc chơi trò chơi nhảm chán này chứ?

Có thể bắn trúng hồng tâm ngay phát đầu tiên? Điều này sao có thể chứ, trừ phi là ... mèo mù với phải cá rún.

Liên Kiều làm sao biết những suy nghĩ trong đầu Lãnh Thiên Dục, cô tập trung tinh thần, nghiêm túc nhắm tấm bia ...

Phanh ...

Một tiếng súng khô đánh vang lên đánh động cả khu rừng.

‘Hô hô ...’ Liên Kiều hưng phấn nhảy lên, ‘Trúng rồi, trúng rồi ...’

Lãnh Thiên Dục đứng bên cạnh nhìn không được dỗi cho cô một chậu nước lạnh ...

‘Em bắn trúng rồi, nhưng mà là ... bắn trúng thân cây kia!’

Gì chứ???

Vẻ mừng rỡ trên mặt Liên Kiều lập tức biến mất không còn dấu vết, qua một lúc lâu cô mới có phản ứng lại, chạy vội đến bên cạnh tấm bia, khi cô thấy quả là mình không bắn trúng hồng tâm, trên mặt liền hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hả? Sao lại thế chứ? Cô rất tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, lúc này cô hoàn toàn để giác quan thứ sáu của mình dẫn dắt mà bắn ra phát súng kia mà.

322. Chương 327: Đánh Cuộc (2)

‘Em bắn trúng cái này!’

Bước theo sau lưng cô, Lãnh Thiên Dục “tốt bụng” nhắc nhở một câu, tiện tay đưa lên gõ gõ lên thân cây.

Liên Kiều thực sự ngơ ngẩn cả người, hai chân mày cau chặt đến độ tưởng như dính sát vào nhau.

‘Nha đầu, muốn bắn trúng hồng tâm không đơn giản vậy đâu, cần có thời gian cùng quyết tâm luyện tập!’ Lãnh Thiên Dục nói giọng dạy đời.

‘Hừm! Là anh nói có ba cơ hội mà. Đây mới là phát súng đầu tiên, gấp cái gì?’

Liên Kiều không chịu thua cãi lại sau đó xoay người đi về chỗ cũ, lần nữa nhắc súng lên. Cô không tin mình tệ đến như vậy hơn nữa ... trực giác đáng tự hào của cô sẽ không phạm sai lầm lần nữa.

Lãnh Thiên Dục cười thầm, nha đầu này, vẫn còn chưa chịu thua nha.

Liên Kiều tập trung toàn bộ tinh thần chuẩn bị bắn, cô nhất định phải khiến Lãnh Thiên Dục nhận thua, muốn chứng minh với hắn cô có thể làm được những chuyện người khác không làm được.

Phanh ...

Lại một phát súng nữa.

Sức bật của súng khiến ngón tay của Liên Kiều tê dại, ngay cả súng cũng không cầm vững mà rơi xuống đất.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy cố nhịn cười quét mắt về phía tấm bia nhưng ngay lập tức, hắn biến sắc mặt ...

Liên Kiều chạy nhanh đến bên tấm bia, sau khi nhìn thấy kết quả, cô cười dài một tràng ...

‘Ha ha ... thế nào hử Lãnh Thiên Dục?’

Lãnh Thiên Dục không trả lời chỉ nhìn hồng tâm của tấm bia vừa bị viên đạn bắn trúng, sau đó môi khẽ nhếch lên: ‘Thì ra chuyện mèo mù vớ cá rán là có thật nha.’

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh nói vậy là có ý gì chứ?’

Liên Kiều hai tay chống eo bất mãn nhìn hắn nói: ‘Đây mới là khả năng thật sự của em!’

‘Khả năng thật sự của em? Một nha đầu từ nhỏ đến lớn chưa từng đụng đến cây súng nói chuyện này nghe thật khó mà tin được.’ Lãnh Thiên Dục chỉ xem như lần này cô may mắn mà thôi.

Tuy nói chuyện này tỷ lệ xảy ra không cao lắm nhưng cũng không phải là không có.

‘Anh lại dám không tin? Được thôi, vậy em bắn lại lần nữa cho anh xem nha, nếu như lần này em lại bắn trúng thì sao đây?’ Tính bướng bỉnh của Liên Kiều lại trỗi dậy, cô liếc mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, ý chỉ chiến đấu bừa bừa cất tiếng hỏi hắn.

Lãnh Thiên Dục nhún vai: ‘Vậy cứ làm theo ước hẹn của chúng ta.’

Đánh chết hắn cũng không tin nha đầu này lại may mắn đến mức bắn trúng hồng tâm hai lần một ngày.

Đây là bắn súng chứ không phải là giải mật mã nữa rồi.

Liên Kiều “hừm” một tiếng, nét mặt cau có chạy về chỗ cũ sau đó nhấc súng lên.

Lãnh Thiên Dục vẽ mặt bình thản đứng bên cạnh tấm bia, hắn hoàn toàn chẳng có vẻ sợ Liên Kiều sẽ bắn đạn lạc đến người mình.

Phanh ...

Tiếng súng thứ ba vang lên.

Liên Kiều không phí một giây vội vàng chạy đến bên tấm bia còn ánh mắt của Lãnh Thiên Dục cũng chuyển sang tấm bia.

Sau đó ...

Một gương mặt mang đầy vẻ kinh ngạc còn một gương mặt khác thì vui vẻ đến sáng bừng ...

‘Hoan hô, lại trúng hồng tâm lần nữa rồi!’

Liên Kiều ném súng xuống đất không ngừng nhảy múa hò reo ... ‘Em đã nói mà, chuyện nhỏ nhặt này làm sao làm khó được em? Bắn súng có gì khó đâu!’

Lãnh Thiên Dục rõ ràng là bị kết quả hiển hiện trước mặt làm cho ngây ngẩn, hắn nhìn vết đạn xuyên qua hồng tâm, hai chân mày chau chặt lại.

Sao lại có thể như thế chứ?

Cô căn bản là không biết bắn súng, làm thế nào có thể hai lần liên tiếp bắn trúng hồng tâm chứ?

Lần thứ nhất thì có thể nói là mèo mù vớ phải cá rán, còn lần này thì sao? Lần này hắn không nghĩ ra có lý do gì để giải thích cả.

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh còn gì để nói nữa không?’

Liên Kiều kiêu ngạo lên tiếng. Cô chậm rãi đi đến trước mặt hắn, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, nói: ‘Thua thì phải chịu, anh đến làm bia đi!’

Lãnh Thiên Dục hí mắt nhìn Liên Kiều.

Liên Kiều bị hắn nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, cô cảnh giác lên tiếng: ‘Anh đang nhìn gì vậy? Em cảnh cáo anh nha, không được nuốt lời, ai nuốt lời là chó con đó.’

Gương mặt anh tuấn của Lãnh Thiên Dục xẹt qua một tia khó mà nắm bắt được, hắn ném lại một câu: ‘Trước nay nghe Lăng Thiệu Đường bọn họ nói trực giác của em rất mạnh, hôm nay thấy được đúng là khiến người anh không thể không khâm phục.’

Ý ở ngoài lời chính là ... được như vậy là nhờ giác quan thứ sáu giúp em mà thôi!

Liên Kiều ít nhiều cũng nghe ra hàm ý trong câu nói của hắn, cô nói không chút dấu giếm: ‘Đúng đó, là giác quan thứ sáu giúp em. Bây giờ anh hối hận cũng muộn rồi cho nên anh phải ngoan ngoãn chấp hành lời hứa của mình, bằng không ...’

Nếu hắn dám nuốt lời nhất định sẽ khiến hắn chết rất thảm.

Lãnh Thiên Dục nhìn Liên Kiều một lúc rồi hướng về phía thủ hạ ra dấu.

Một tên áo đen tiến đến, cung kính nói: ‘Lãnh tiên sinh!’

‘Lấy một quả táo đến đây!’ Lãnh Thiên Dục lạnh nhạt nói.

‘Vâng!’ Người áo đen nhận lệnh rời đi.

Lãnh Thiên Dục quay đầu nhìn Liên Kiều giọng nói cực kỳ bình tĩnh: ‘Anh thật sự muốn xem thử giác quan thứ sáu của em mạnh đến mức nào. Chuyện đội quả táo làm bia cứ để anh!’

Liên Kiều nghe vậy vô cùng cao hứng.

Vừa khi tên áo đen cầm quả táo quay lại thì bên ngoài lại có thêm mấy bóng người.

‘Liên Kiều, Liên Kiều ...’

Là tiếng của Thượng Quan Tuyền, theo sau lưng cô là Hoàng Phủ Anh.

Đương nhiên là còn một người, người bị Liên Kiều gọi là Lôi công – Lôi.

Lãnh Thiên Dục thấy mấy người xuất hiện, trên môi chợt câu lên một nụ cười.

‘Tiểu Tuyền, Anh Anh ...’

Liên Kiều thấy có thêm khán giả càng vui mừng tiến đến nắm lấy tay hai cô gái, nói: ‘Hai người mà đến sớm chút nữa thì tốt rồi. Hai người không biết đâu, chị đã bắn trúng hồng tâm hai phát liền’

‘Là thật sao?’

Thượng Quan Tuyền kinh ngạc nhìn về phía tấm bia lại nhìn về phía Lãnh Thiên Dục liền hiểu ngay là Liên Kiều không phải đang nói dối.

Hoàng Phủ Anh cười nói: ‘Em biết chị rất giỏi mà, bắn súng môn này không làm khó được chị đâu.’

‘Hi hi ...’

Liên Kiều cười càng vui vẻ, ‘Nói không chừng chị sẽ là tay súng thần tượng lai nha. Hơn nữa ... tay súng thần tiên nhiệm đã hứa với chị là sẽ đặt quả táo lên đầu làm bia cho chị bắn rồi.’

‘Gì chứ??? Tay súng thần tiên nhiệm? Là ai vậy?’ Thượng Quan Tuyền không hiểu ý cô là sao, ai lại dám to gan đến mức đồng ý làm chuyện nguy hiểm này chứ?

Liên Kiều hí mắt cười xoay đầu lại ...

‘Đương nhiên là ...’

‘Là Lôi!’

Lãnh Thiên Dục đứng lúc đó lên tiếng ngắt lời Liên Kiều, một câu nói làm chấn động tất cả người ở đó.

Lôi vừa đi đến gần nghe được nhất thời sững người, rõ ràng là hắn vẫn chưa làm rõ là có chuyện gì đang xảy ra.

323. Chương 328: Trở Thành Vật Hy Sinh

Liên Kiều nhất thời cũng ngẩn người, đến lúc cô hoàn hồn lại vội vàng lên tiếng ...

‘Lãnh Thiên Dục, anh vừa nói cái gì?’

Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt Lôi, bàn tay to lớn khẽ vỗ lên vai hắn: ‘Lôi chính là tay súng thần mà em nói.’

‘Lãnh tiên sinh ...’

‘Này, Lãnh Thiên Dục, anh đừng nuốt lời chứ!’

Liên Kiều nhảy đến chặn Lãnh Thiên Dục lại, cô tức giận trừng mắt nhìn hắn: ‘Quả táo này phải đặt trên đầu anh mới đúng!’

‘Đặt trên đầu ai vốn không quan trọng, quan trọng là nếu em thật sự bắn trúng thì không phải là được như ý nguyện hay sao?’ Lãnh Thiên Dục lạnh lùng nói một câu.

Hả???

Liên Kiều suy nghĩ một chút, ‘Cũng có lý.’

Hai người xì xào thảo luận khiến cho những người còn lại ai nấy đều nghi hoặc, nhất là Lôi, trên gương mặt hắn hiện rõ sự khó hiểu.

‘Dục, hai người rốt cuộc là đang nói cái gì vậy? Sao em càng nghe càng mơ hồ vậy?’ Thượng Quan Tuyền đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nhin không được lên tiếng hỏi.

Lãnh Thiên Dục vươn tay ôm Thượng Quan Tuyền vào lòng, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên nét ôn nhu chỉ riêng dành cho cô, hắn nhẹ giọng nói: ‘Không có gì, chỉ là Liên Kiều muốn biểu diễn kỹ thuật bắn súng một chút thôi.’

‘Liên Kiều? Thật vậy sao?’

Thượng Quan Tuyền tin là thật, nhưng trên gương mặt vẫn không dấu được vẻ lo lắng: Nhưng chị mới học bắn súng thôi mà!’

‘Tài bắn súng của chị không tệ chút nào, Lãnh Thiên Dục có thể làm chứng cho chị nha. Em cũng thấy tám bia đó, hai lỗ thủng trên hông tâm là do chị bắn đó.’

Liên Kiều hào hứng khoe thành tích sau đó chạy đến bên cạnh Lôi, đặt quả táo trong tay mình vào tay hắn ...

‘Cho nên anh không cần sợ tôi sẽ bắn trúng đầu anh. Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ bắn trúng quả táo!’

Lôi lúc này mới hiểu rõ bọn họ đang nói cái gì, hắn nhìn quả táo trong tay rồi lại nhìn Lãnh Thiên Dục, thế nào cũng không tin Lãnh tiên sinh lại đẩy mình ra chịu đòn ...

‘Lãnh tiên sinh ...’

‘Lôi, giác quan thứ sáu của Liên Kiều rất mạnh, yên tâm đi!’ Thật hiếm có một lần Thủ phán cách lại dùng lời lẽ an ủi thuộc hạ.

Lôi đứng yên tại chỗ không hề động đậy sau đó dúi quả táo vào tay Liên Kiều lại, áp úng nói: ‘Lãnh tiên sinh, tôi chợt nhớ trong bang còn có chuyện chưa làm, tôi phải đi ngay đây!’

Ba mươi sáu chước, chạy là thượng sách. Bây giờ không chạy còn đợi đến lúc nào?

Có trời chứng giám, hắn đi theo Lãnh tiên sinh bao nhiêu năm nay, đây cũng là lần đầu tiên dám chống lại mệnh lệnh của ngài.

Vừa định xoay người đi thì tiếng của Lãnh Thiên Dục đã vang lên sau lưng ...

‘Lôi, chuyện trong bang phái tôi sẽ phái Vân đi xử lý. Bọn họ hai người hoàn toàn có thể đảm đương trọng trách rồi, không cần lo lắng!’

Bước chân của Lôi không thể không ngừng lại, lúc hắn quay người lại, biểu tình trên mặt đã trở nên hết sức khó coi.

Liên Kiều thấy hắn dừng bước vội vàng bước đến, nhắc cây súng trên tay lên ...

‘Yên tâm đi, đây là đạn chì thôi. Tôi với Lãnh Thiên Dục đã đánh cược rồi, nếu như tôi bắn trúng quả táo thì mới được dùng đạn thật.’

Lôi nhìn về hưng phần trên mặt Liên Kiều, gian nan nuốt một ngụm nước bọt sau đó nhìn về phía Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục lúc này lại thản nhiên như chuyện chẳng liên quan gì đến mình, hắn nhún vai nói: ‘Lôi, giác quan thứ sáu của Liên Kiều rất mạnh, cậu phải ... ừmm ... thử tin một lần!’

Nghe câu này, mắt Lôi chợt trừng lớn ... sao trên đời này lại có người bắn súng bằng giác quan thứ sáu chứ?’

‘Đến đây Lôi công, tôi biết anh là người tốt mà, nếu như anh ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, nếu tôi bắn trúng quả táo trên đầu anh, vậy món nợ sáng nay giữa tôi với anh coi như xong, thế nào?’ Liên Kiều kéo áo hắn, nói như dụ dỗ.

Hoàng Phủ Anh thấy vậy liền bước đến, nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều, như vậy không được đâu. Chị sao lại có thể đem mạng người ra làm thí nghiệm chứ? Lỡ như chị không cẩn thận bắn trúng Lôi tiên sinh thì làm thế nào?’

‘Yên tâm đi Anh Anh, em thật là lo bò trắng răng mà, đây là đạn chì, cho dù bắn trúng thì cũng không đau lắm đâu, hơn nữa, chị làm sao mà bắn trượt được chứ?’ Liên Kiều đầy tự tin nói.

Hoàng Phủ Anh nghe vậy cũng không tiện nói thêm chỉ đành bước đến đứng bên cạnh Thượng Quan Tuyền.

Lôi thấy chính mình khó mà thoát khỏi nạn này cũng chỉ đành vươn tay đón lấy quả táo, thấp giọng nói: ‘Tốt nhất là cô nhắm chuẩn một chút!’

Cuộc sống của hắn bị đảo lộn hoàn toàn rồi. Ngay cả Lãnh tiên sinh cũng thay đổi.

Trước khi Liên Kiều đến đây Lãnh tiên sinh chưa bao giờ đối xử với mình như vậy.

Đặt quả táo lên đỉnh đầu, nhìn Liên Kiều đang tung tăng như chim sẻ cách đó không xa, lòng của hắn ngày càng chìm xuống. Cái loại đem mình ra làm chuột bạch này khiến cho hắn có chút không chịu nổi.

Còn Lãnh Thiên Dục cũng đứng cách hắn không xa gửi đến một ánh mắt như cổ vũ.

Chỉ còn cách nhận mệnh nhắm chặt hai mắt, hắn thực sự không dám nhìn khoảnh khắc đáng sợ kia diễn ra.

Lúc Liên Kiều nhắc súng lên cũng là lúc hô hấp của ai cũng ngừng trệ, cô nhắm thẳng vào quả táo trên đầu Lôi ... một lúc lâu rồi quyết đoán bóp cò.

Phanh ...

Một tiếng súng vang lên đánh giòn, ai nấy đều đồng loạt nhìn về phía Lôi.

Lôi cũng không không kim được mở to mắt ra.

‘Hô ...’

Tiếp theo sau đó là tiếng reo của Liên Kiều.

‘La la ... Lãnh Thiên Dục anh thua rồi. Đạn thật ... đạn thật ...’ Cô vừa hò reo vừa chạy vòng vòng quanh người Lãnh Thiên Dục.

Lôi lấy quả táo trên đầu mình xuống sau đó đưa nó cho Lãnh Thiên Dục ...

‘Lãnh tiên sinh ... ‘

Lãnh Thiên Dục cầm lấy quả táo, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc ngấm ngấm!

Trên quả táo quả nhiên có một cái lỗ do đạn tạo ra.

Hắn quay đầu nhìn về phía Liên Kiều, nét mặt trầm ngâm.

Nha đầu này ... thật sự là lợi hại vậy sao? Chỉ cần dạy qua một lượt là nắm được tất cả sao?

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh cùng đi đến trước mặt hắn ...

‘Trời ạ, Liên Kiều quả thật có thể bắn trúng quả táo!’ Thượng Quan Tuyền cầm lấy quả táo xem xét, trên mặt hiện rõ sự vui mừng lẫn kinh ngạc, cô quay sang Liên Kiều: ‘Chị thật lợi hại!’

‘Chuyện đó đương nhiên!’

Liên Kiều giật lại quả táo trên tay Thượng Quan Tuyền sau đó nhẹ vỗ vai Lôi, nói: ‘Vất vả cho anh rồi, Lôi công!’

Khóe môi Lôi hơi nhếch lên, trong trường hợp này nụ cười của hắn nhìn còn khó coi hơn là khóc.

‘Lãnh Thiên Dục, anh thấy rõ rồi chứ? Em đã bắn trúng quả táo, anh thua thì phải chịu phạt, không được nuốt lời!’ Liên Kiều xoay xoay quả táo trên tay nhìn về phía Lãnh Thiên Dục nói, nói một cách hưng phấn.

‘Yên tâm đi, em sẽ đợi được đến ngày anh đưa đạn thật cho em bắn.’

Xem như hôm nay Lãnh Thiên Dục đã lĩnh giáo được sự lợi hại của trực giác của Liên Kiều, cũng may là cô tâm tính lương thiện, nếu như cô lòng dạ hiểm ác vậy không phải là một mối họa sao?

324. Chương 329: Làm Loạn Lãnh Uyển (1)

Lời của Lãnh Thiên Dục làm cho Liên Kiều ngay lập tức sững sờ, qua một lúc cô mới hoàn hồn lại, bước vội đến đưa tay chặn ngay trước mặt hắn: ‘Này, anh vừa nói gì chứ?’

Lãnh Thiên Dục ngừng bước chân đưa mắt nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mặt, tức cười nói: ‘Anh nói ... em sẽ đợi được đến ngày anh đưa đạn thật cho em bắn!’

Liên Kiều trở mắt nhìn hắn ...

‘Này, Lãnh Thiên Dục, cái gì mà em sẽ đợi được chứ? Chẳng lẽ anh không định đưa cho em hôm nay sao?’

‘Hôm nay? Ồ, quên rồi, hôm nay nhà họ Lãnh không còn đạn!’ Lãnh Thiên Dục làm bộ suy nghĩ một chút rồi như cười như không đáp lại một câu.

Một câu này khiến Liên Kiều tức đến suýt nữa ngất đi, cô chống hai tay lên eo, hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục ...

‘Lãnh Thiên Dục, anh sao lại có thể nói lời lại nuốt lời chứ? Rõ ràng là đã nói xong cả rồi, chỉ cần em thắng cuộc thì hôm nay anh sẽ đưa đạn thật cho em bắn. Ai nuốt lời người đó là chó con!’

Lãnh Thiên Dục đưa tay vỗ đầu cô như âu yếm một đứa em gái: ‘Liên Kiều, anh nào có không giữ lời đâu, vừa nãy chúng ta chỉ nói chỉ cần em thắng thì anh sẽ đưa đạn thật cho em, nhưng đâu có nói nhất định phải là hôm nay đâu!’

Hả???

Liên Kiều sững người một lúc, đầu mày chau lại đầy nghi hoặc, vừa nãy mình và hắn nói như vậy thật sao? Nhưng mà ...

‘Lãnh Thiên Dục, anh chỉ là tìm khe hở để luồn lách thôi. Cuộc cá cược hôm nay đương nhiên là phải thực hiện trong hôm nay rồi. Nào có nhiều lý do như vậy?’

Lãnh Thiên Dục không đồng ý với cách nói của cô, hần lắc đầu: ‘Anh nào có ý định nuốt lời đâu. Nha đầu, qua lần này em phải nhớ kỹ bài học này, phàm làm chuyện gì cũng phải làm đến không một kẽ hở thì mới được. Ngay cả làm giao dịch cũng vậy, em không có nói rõ thời gian vậy thì anh chỉ còn cách tự định ra thời gian thôi.’

‘Anh ...’

Liên Kiều sắp bị hắn chọc cho tức điên lên rồi, cô nhìn về phía Thượng Quan Tuyền, ‘Thấy Lãnh Thiên Dục bức hiếp người như thế mà em bỏ mặc không lo sao?’

Thượng Quan Tuyền cười cười, cô bước đến kéo áo Lãnh Thiên Dục, nói: ‘Anh cũng thật là, sao lại tính toán với cô ấy thế làm gì?’

‘Tuyền ...’

Lãnh Thiên Dục kéo Thượng Quan Tuyền sang một bên, thấp giọng nói: ‘Bất kể thế nào anh tuyệt đối sẽ không để Liên Kiều dùng đạn thật đâu. Liên Kiều là người phụ nữ của Ngạn Tước, nếu cô ấy làm bị thương người khác anh còn có cách xử lý nhưng lỡ như tự làm mình bị thương vậy anh không biết phải giải thích với Ngạn Tước thế nào nữa.’

‘Nhưng mà Dục, anh làm như vậy có phải hơi quá đáng không? Liên Kiều sẽ không vui đâu. Dù sao người ta cũng tới nhà mình làm khách mà.’ Thượng Quan Tuyền có chút lo lắng nói.

‘Cô bé ngốc!’

Lãnh Thiên Dục sủng nịch vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô, nói: ‘Đừng quên rằng cô ấy và Anh Anh là bỏ nhà đi, một khi người đã đến đây rồi, nếu như anh không coi chừng chặt một chút, lỡ như hai người đó lại lén trốn đi lần nữa thì biết làm thế nào? Cho nên đối với hai người này anh chỉ còn cách nghiêm túc coi chừng cho đến khi Ngạn Tước đến đây mới thôi.’

‘Nhưng cũng đừng có quá mức như canh chừng tội phạm chứ. Chẳng lẽ Liên Kiều muốn ra ngoài chơi cũng không được sao?’ Thượng Quan Tuyền có chút không đành lên tiếng năn nỉ thay cho hai người.

‘Ra ngoài chơi đương nhiên có thể nhưng không thể thiếu những vệ sĩ đi kèm được. Tất cả là vì sự an toàn của họ thôi!’ Lãnh Thiên Dục nói một cách dứt khoát.

‘Làm như vậy chẳng phải là chán chết sao? Ngay cả em cũng cảm thấy không được tự do thoải mái, Liên Kiều vốn là người không thích ràng buộc, vậy càng khó mà thích ứng được.’ Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng.

‘Cho nên tốt nhất cứ ở lại trong nhà họ Lãnh biệt uyển, chỗ nào cũng đừng đi, như vậy là thỏa đáng nhất. Ít ra đến lúc đó anh có thể trả lại cho Ngạn Tước một Liên Kiều khỏe mạnh bình an, không mất sợi tóc nào.’ Lãnh Thiên Dục nhẹ ôm lấy vai cô, dịu dàng nói.

‘Nhưng mà ...’

‘Không có nhưng mà, Tuyền, anh biết tuổi của em với họ tương đương nhau nhưng tuyệt đối đừng giống như họ không có chừng mực, nhất là Liên Kiều, không cho phép em thân cận với cô ấy quá mức, biết không?’ Lãnh Thiên Dục sủng nịch đưa tay vuốt sống mũi cô.

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết tối hôm qua hai nhà đầu này thức đêm để bàn chuyện gì. Sức ảnh hưởng của Liên Kiều nhất định là rất lớn, hắn tuyệt đối không thể lơ là.

Mặt Thượng Quan Tuyền hơi phỉm hồng giống như bị người ta đọc được tâm sự vậy.

Đứng cách đó không xa không nhìn thấy hai người mãi mê nói chuyện sau đó lại thấy mặt Thượng Quan Tuyền có vẻ không được tự nhiên liền tiến đến, kéo Thượng Quan Tuyền đứng bên cạnh mình.

‘Tiểu Tuyền, rốt cuộc là em đứng về phía nào?’

Thượng Quan Tuyền thấp giọng nói: ‘Đương nhiên là đứng về phía chị rồi, lại còn phải hỏi sao?’

Liên Kiều bĩu môi: ‘Ngừng ... Vừa nhìn đã biết em bị anh ta thuyết phục rồi. Thật là yếu ớt mà. Haizzz, thôi bỏ đi, chị hôm nay cũng xem như trắng tay chẳng thu hoạch được gì rồi, đạn thật đạn giả gì cũng không có rồi.’

‘Liên Kiều ...’

Thượng Quan Tuyền không biết giải thích với cô thế nào cho xuôi, tuy cô biết Dục làm như vậy đều là vì tốt cho Liên Kiều nhưng cô biết, nói thế nào Liên Kiều cũng sẽ không hiểu được.

Thực ra giữa đàn ông và phụ nữ vốn rất dễ xảy ra hiểu lầm, đàn ông đã quen dùng cách riêng của mình để bảo vệ phụ nữ, trong suy nghĩ của bọn họ đó là một loại “yêu” nhưng phụ nữ từ trước đến nay không quen với cách đó từ đó sẽ nảy sinh cảm giác trách móc và giận dữ. Đây vốn là chuyện rất bình thường, ngoại trừ dành thời gian để hiểu biết lẫn nhau thì chẳng còn cách giải quyết nào khác.

Lãnh Thiên Dục nghe cô nói vậy, môi cười lên một nụ cười: ‘Từ ngày mai em phải luyện tập bắn mô hình, nhưng vẫn phải dùng đạn chì. Nhưng em yên tâm đi, loại đạn chì này sức công phá cũng rất mạnh, không thua kém đạn thật là bao.’

‘Hừm ...’

Liên Kiều bĩu môi, trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, ‘Anh Anh, Tiểu Tuyền, chúng ta đi thôi!’

Nói xong một tay kéo tay Hoàng Phủ Anh, một tay kéo tay Thượng Quan Tuyền cùng rời khỏi khu vườn.

Nhìn theo bóng ba cô gái đang rời khỏi, Lãnh Thiên Dục chợt bật cười.

‘Ngạn Tước, bao giờ thì anh đến đây?’

Liên Kiều một tay ôm chú gấu bông còn lớn hơn cả người cô, tay còn lại cầm điện thoại nói chuyện, cô nhìn gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước hiện lên trên màn hình, nũng nịu nói.

‘Nha đầu, nhớ anh rồi sao?’

Ở đầu bên kia Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô vợ nhỏ của mình trong màn hình bằng ánh mắt thâm tình, dịu dàng hỏi.

Liên Kiều không chút dấu điểm gật mạnh đầu: ‘Nhớ chứ, trước giờ chưa từng nhớ ai nhiều như vậy.’

‘Thật là nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước sùng nịch nói: ‘Đừng cho rằng nói như vậy thì anh sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện em trốn đi du lịch đó.’

‘Nào có đâu, em chỉ là lo lắng cho Anh Anh thôi mà. Nói trắng ra, còn không phải là vì bảo vệ cho nhà Hoàng Phủ chúng ta hay sao chứ?’ Liên Kiều cười, hờn dỗi nói.

325. Chương 330: Làm Loạn Lãnh Uyển (2)

‘Ừm, nói như vậy còn có chút giống với phong độ của đầu trưởng của gia tộc Hoàng Phủ chứ.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mắt đầy ý cười nói.

Liên Kiều bất mãn bĩu môi: ‘Ngạn Tước, anh không cần em nữa phải không?’

‘Sao lại nói vậy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô hỏi vậy liền giật mình, nhất là khi nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất của cô hẳn càng đau lòng hơn.

‘Bởi vì đã mấy ngày rồi mà anh cũng không thèm đến đón em.’ Liên Kiều hết như một đứa bé đi lạc, ngoài ủy khuất ra chỉ toàn là sợ hãi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi mỉm cười: ‘Yên tâm đi nha đầu, đợi anh xử lý xong những việc gấp bên này liền lập tức sang đó đón em.’

‘Vậy còn phải đợi bao lâu nữa?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

‘Tối mai là em có thể gặp được anh rồi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không để cô đợi lâu, vội nói ngay đáp án.

‘Hả? Tối mai sao?’

Liên Kiều dường như không ngờ đến câu trả lời của hắn là như vậy, nhất thời ngạc nhiên đến sững người sau đó vui vẻ nói: ‘Hay quá, vậy là tối mai em có thể nhìn thấy anh rồi!’

‘Vui như vậy sao? Nói cho em biết, ngày mai gặp em, việc đầu tiên anh làm là phạt em một trận, xem lần sau còn dám bỏ nhà ra đi không, hại anh lo lắng lâu như vậy.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước giả vờ hung hăng nói.

Liên Kiều tưởng thật, bất mãn trừng hắn một cái: ‘Anh thật xấu, đều không đứng trên lập trường của em mà suy nghĩ, giống hệt như tên Lãnh Thiên Dục kia, suốt ngày cứ bắt nạt em.’

‘Thiên Dục bắt nạt em sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thế nào cũng không nghĩ là nghe được câu này, ‘Sao lại thế được chứ? Em không bắt nạt hắn đã tốt lắm rồi, có phải là lại giả tính bướng bỉnh ra không?’

‘Đâu có đâu.’

Liên Kiều nói một cách ủy khuất: ‘Lãnh Thiên Dục hắn bắt nạt em, không chỉ phái người giám thị bọn em, không cho chúng em ra ngoài chơi lại còn nói mà không giữ lời, em rõ ràng là đã bắn trúng hồng tâm, hắn lại không giữ lời hứa, không cho em bắn bằng đạn thật. Hắn thật keo kiệt, em ghét chết đi được.’

‘Ồ, thì ra là vậy.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói ít nhiều cũng đã hiểu tám chín phần, bằng sự hiểu biết của hắn về Lãnh Thiên Dục, những điều mà Liên Kiều nói phần lớn là sự thật bởi vì Lãnh Thiên Dục hoàn toàn có thể làm được những chuyện này.

Thật đúng là anh em tốt!

‘Này, Hoàng Phủ Ngạn Tước, anh còn dám cười sao? Nhìn thấy em bị bắt nạt anh vui lắm phải không?’ Liên Kiều chau mày, bất mãn hỏi.

‘Em nha, nghịch ngợm như vậy đương nhiên là cần có một người nghiêm khắc quản lý em bằng không không biết em còn có chiêu trò gì nữa. Thiên Dục làm như vậy hoàn toàn là vì tốt cho em thôi, cậu ta sợ em lỡ như xảy ra chuyện gì thì không biết giải thích với anh thế nào thôi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng giải thích.

‘Hừm, anh ta nào có tốt như anh nói đâu. Em còn không nhìn ra được sao, hoàn toàn không có chút tự do nào, sớm biết như vậy em không thèm đến Ý làm gì.’ Liên Kiều không đồng tình với lời giải thích của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Nếu đổi lại là anh anh sẽ quản lý em chặt hơn cả cậu ta nữa. Qua chuyện lần này, anh đã học được bài học rồi, tốt nhất là quản em chặt một chút thì tốt hơn.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa cười vừa nói.

‘Ghét anh chết đi được!’

Liên Kiều tức tối nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, bĩu môi: ‘Ai mà không biết các anh là cùng một phe chứ, đáng ghét!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô như vậy buồn cười nói: ‘Loại như Thiên Dục là cẩn thận chu đáo, em ghét cậu ta là không đúng rồi. Anh có thể nhìn ra cậu ta thật sự là thật lòng chăm sóc hai người.’

‘Con mắt nào nhìn thấy chứ? Chăm sóc chúng em? Ngưng ... Không làm em tức chết đã là tốt lắm rồi.’ Liên Kiều bất mãn kháng nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ lắc đầu, ‘Em đó, vẫn còn tính trẻ con lắm. Anh nhìn sơ qua căn phòng em ở là biết ngay rồi.’

‘Căn phòng này sao?’

Liên Kiều nhìn một vòng xung quanh căn phòng sau đó chau mày nói; ‘Anh còn nói tốt cho hần, Lãnh Thiên Dục chuẩn bị căn phòng cho em một căn phòng màu hồng, bên trong toàn là thú nhồi bông với búp bê, Ngạn Tước, em cũng đâu phải trẻ con bảy tám tuổi đâu, sao lại sắp xếp cho em căn phòng nhảm chán thế này chứ. Với lại em đâu có thích màu hồng. Vậy chẳng phải là Lãnh Thiên Dục cố ý làm vậy sao?’

Nghe cô ai oán tố khổ một tràng, Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực cười cười, hần thật lòng cảm thấy oan uổng thay cho Lãnh Thiên Dục ...

‘Đó chỉ là một cách thể hiện tình cảm của Thiên Dục mà thôi. Trong mắt hần em như là Tang Thanh nha đầu kia vậy, đều được hần xem như là em gái ruột. Trong suy nghĩ của Thiên Dục, các cô gái đều thích mấy thứ như thú nhồi bông, thích màu hồng, đại loại vậy. Như Lãnh Tang Thanh vậy, lớn từng đấy tuổi rồi nhưng trong lòng Thiên Dục vẫn coi như là một cô nhóc thôi, sinh nhật hàng năm nếu hần không tặng thú nhồi bông thì là tặng búp bê.’

‘Gì chứ?’ Liên Kiều cảm thấy mình sắp hôn mê rồi, Lãnh Tang Thanh thật đáng thương, ;Cũng đúng nha, em đã xem qua phòng của Thanh Nhi, thật giống với căn phòng này nha. Trời ạ, thực đáng sợ quá đi, hèn chi Thanh Nhi lại không tìm cách trốn đi du lịch khắp nơi.’

‘Không được học theo con bé, nghe rõ chưa? Ngoan ngoãn ở lại Lãnh Uyển chờ anh, lần này em còn dám lên trốn đi nữa, bị anh bắt lại thì em chết chắc rồi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng cảnh cáo.

Bỏ nhà ra đi có thể xem như một tín hiệu cảnh báo khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể an tâm được, hần tuyệt đối sẽ không để cô dưỡng thành thói quen xấu này.

‘Được rồi được rồi mà, ông cụ non. Anh thật là phiền nha, hệt như Lãnh Thiên Dục vậy, thực ra bốn người bọn anh đều giống nhau cả. Ồ, không đúng nha ... Cung Quý Dương tốt hơn nhiều, anh ấy không giống với các anh, nhảm chán như vậy.’ Liên Kiều hung hăng liếc hần một cái.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười ha hả, ‘Em đó, tiểu yêu tinh không sợ thiên hạ đại loạn, ngay cả Quý Dương cũng phải sợ em luôn. Nếu như anh không chạy đến nước Ý nhanh một chút, nói không chừng Thiên Dục cũng bị em chọc tức đến tuổi trẻ qua đời.’

‘Ngưng ... Nào có khoa trương như anh nói chứ? Em mới là người bị hại đây này. Hừm! Anh ta là chó con! Tóm lại em sẽ không để hần đắc ý lâu đâu.’ Liên Kiều lầu bầu.

‘Chó con? Cái gì chó con?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe không hiểu. Sao tự dưng lại xuất hiện chó con chứ?

‘Ai ya, anh đừng có hỏi nữa mà. Có nói cũng không rõ ràng được. Thôi em cúp máy nha!’ Liên Kiều không muốn giải thích dông dài với hần, vẫy tay ra hiệu tạm biệt.

‘Đợi đã!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vội lên tiếng ngăn lại động tác cúp máy của cô.

‘Gì vậy anh?’ Liên Kiều lười biếng hỏi lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười cười: ‘Em còn chưa nói!’

Liên Kiều ngơ ngác nhìn nụ cười trên gương mặt anh tuần của hần: ‘Nói cái gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ra lệnh bằng một giọng đầy vẻ sủng nịch, ‘Nói em yêu anh!’

Gương mặt xinh xắn của Liên Kiều chớp mắt đã bị màu hồng che phủ, cô khép mi, lí nhí nói: ‘Em yêu anh!’

Giọng nói nhỏ nhẹ truyền đến từ tai nghe điện thoại vào tai của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn không kìm được nở một nụ cười hạnh phúc, đôi mắt đen láy đang nhìn cô qua điện thoại cũng trở nên hết sức dịu dàng, hắn âu yếm nói: ‘Anh cũng yêu em!’

326. Chương 331: Làm Loạn Lãnh Uyển (3)

Đặt điện thoại xuống, nụ cười hạnh phúc trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn chưa tản đi, hắn lại tìm trong danh bạ sau đó ấn phím ...

‘Chuẩn bị máy bay, ngày mai tôi muốn dùng!’

‘Vâng, Hoàng Phủ tiên sinh!’

Hắn nhớ cô vợ nhỏ của mình lắm rồi, tuy chỉ mới xa cách nhau mấy ngày nhưng thời gian dường như đã qua rất lâu rồi vậy. Cho đến bây giờ hắn mới hiểu được hàm ý của câu nói “Một ngày không gặp cũng bằng ba năm” này.

Trước giờ chưa từng biết, thì ra nhớ nhung cũng là một loại dày vò.

Cộc cộc cộc ...

Ngoài cửa phòng vang lên mấy tiếng gõ cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Vào đi!’ Giọng nói hắn đã trở lại lạnh nhạt như thường.

Thư ký tổng giám đốc tiến vào, cô cung kính nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, có một vị tiểu thư nói là người quen biết cũ của ngài muốn gặp ngài, cô đã chờ khá lâu rồi, tôi khuyên thế nào cũng không chịu rời đi. Ngài xem ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, ‘Người quen cũ của tôi? Tên là gì?’

Gì mà quen biết cũ chứ? Thần bí quá!

Thư ký vội đáp lời: ‘Cô ấy nói mình tên là Dodo!’

Chính vì cô cảm thấy cô gái kia có chút kỳ lạ cho nên mới dám để cô ta ngồi chờ lâu như vậy.

‘Dodo?’

Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt hơn, cô gái này sao lại chủ động tới tìm mình chứ?

Thư ký thấy vậy dè dặt hỏi: ‘Xin hỏi Hoàng Phủ tiên sinh, tôi có nên mời cô ấy rời đi không?’

‘Cô ta đang ở đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi ngược lại.

‘Người còn đang ở phòng chờ, tôi đã nói với cô ấy là không có hẹn trước thì sẽ không gặp được ngài nhưng cô ấy nói, cô ấy nói ...’ Cô thư ký có chút ngập ngừng không dám nói tiếp.

‘Nói cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng hỏi.

‘Cô ấy nói ... nếu như ngài không gặp cô ấy thì ... nhất định sẽ hối hận.’

Thư ký gian nan nói ra mấy lời cuối, cô luôn cảm thấy cô gái này quá lớn mật, đây rõ ràng là một loại uy hiếp không phải sao?

‘Ồ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh giọng hừm một tiếng, ‘Để cô ta vào!’

Hắn ngược lại rất có hứng thú muốn biết cô gái này muốn làm gì.

‘Vâng!’ Cô thư ký lui xuống.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên lạnh lẽo, cô gái nà chủ động tới tìm hẳn nhất định là có mục đích gì đó, nhưng cũng kể như cô ta thông minh, không đuổi theo đến tận nước Ý, bằng không ...

Đang chìm trong suy nghĩ thì mấy tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên sau đó là một mùi hương thơm ngát tràn vào trong phòng, một tràng tiếng guốc cao gót gõ vang trên nền đá hoa cương sau đó biến mất dưới tấm thảm dày, không còn chút tiếng động nào.

Dodo mặc một thân váy dài, yếu điệu duyên dáng nhưng anh khí trong đôi mắt màu tím lại khiến cô bị nhiễm một chút tục khí.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô gái đang chậm rãi đi đến trước mặt mình, hẳn không nói gì nhưng ánh mắt lộ rõ không vẻ không dám xem thường.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau!’

Dodo đi đến càng lúc càng gần, lúc này hai người chỉ ngăn cách nhau bằng chiếc bàn làm việc, cô vươn tay phải về phía hắn ...

Cổ tay cô nhỏ nhắn, làn da trắng trẻo xinh xắn nhưng lại xăm lên hình xăm một con rắn, đầu rắn ngậm vào đuôi rắn cho nên nhìn từ xa rất dễ tưởng là một chiếc vòng tay.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lách khỏi bàn tay cô đang vươn ra, chỉ tay về phía chiếc ghế đối diện ...

‘Ngồi đi!’

Dodo mỉm cười, đối với chuyện hắn không để ý đến mình cô ta hoàn toàn không có vẻ gì là giận dữ, sau khi ngồi xuống ghế mới lên tiếng: ‘Xem ra định ý của Hoàng Phủ tiên sinh đối với tôi tương đối lớn, xin ngài đừng quên, ngài là em rể của tôi!’

‘Nếu như người chị như cô có thể an phận một chút, tôi rất vui để Liên Kiều và chị nhận lại nhau!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ý ở ngoài lời, lên tiếng.

‘Đương nhiên, tôi cũng rất chờ mong ngày đó sẽ đến!’ Dodo trả lời hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước dựa người vào lưng ghế, nhìn cô gái đối diện hỏi một cách trực tiếp: ‘Nói mục đích cô đến tìm tôi hôm nay đi!’

Câu nói lạnh như băng dù không đánh mất vẻ tao nhã vẫn có nhưng không hề có chút tình cảm nào.

Dodo dường như đã sớm dự liệu được thái độ này của hắn, cô điềm nhiên mỉm cười, chợt thay đổi cách xưng hô, ‘Anh sao lại có thể không hiểu phong tình đến thế chứ, ngay cả nói chuyện với con gái cũng lạnh như băng vậy sao? Không hiểu em gái tôi thích anh ở điểm nào nữa!’

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một tia châm chọc ...

‘Cô là cô, Liên Kiều là Liên Kiều, đừng có vợ đùa cả năm!’

Dodo lạnh lùng hừm một tiếng: ‘Anh thật là tuyệt tình vậy sao? Tôi lại chẳng làm gì sai, sao lại hung dữ với tôi như vậy chứ?’

‘Chuyện cô làm còn ít lắm sao? Nể tình Liên Kiều tôi mới không truy cứu, bằng không có thể cô không còn tự do như bây giờ nữa đâu.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng nói.

Dodo cười cười: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, lời anh nói thật khiến tôi buồn cười, nếu nói về mạng người, số người chết trong tay tôi tuyệt đối là kém xa anh, hơn nữa, nếu tôi không sợ những lời cảnh cáo của anh thì anh làm gì được tôi?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh nhạt nhìn cô, trên mặt không lộ ra bất cứ biểu tình nào, ‘Nếu như cô đến đây chỉ vì nói những chuyện nhảm chán này vậy thì xin mời trở về, tôi còn có việc!’

‘Tôi đương nhiên là có việc mới đến tìm anh!’ Dodo nghe hắn có ý đuổi khác, vội lên tiếng.

‘Nói đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rất không khách khí ném ra hai chữ.

Ý cười trên mặt Dodo vẫn không dứt, cô chậm rãi đứng dậy đi về phía hắn, mãi đến lúc đứng đối diện với hắn mới đứng lại.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày vừa định lên tiếng thì lại bị lời của cô chặn lại ...

‘Tôi đến đây đương nhiên là vì muốn ... chờ anh tan tầm rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lạnh lùng “hừm” một tiếng, ‘Đợi tôi tan tầm? Dodo tiểu thư, tôi nghĩ cô tìm nhầm đối tượng rồi.’

Cô gái này, trong đầu đang nghĩ gì vậy chứ?

‘Tôi không nói đùa, tôi là ...’

Hai tay của Dodo chợt vươn ra ôm lấy cổ hắn, giọng nói chợt trở nên cực kỳ dịu dàng, âm thanh trầm trầm dội vào tai hắn ...

‘Thật sự là muốn chờ anh tan tầm mà, chúng ta ... về nhà thôi!’

Thân thể mềm mại chợt bị một đôi tay cứng rắn đẩy ra, Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi lui lại, tay hắn hung hăng bầu chặt lấy cổ tay cô ...

‘Tôi cảnh cáo cô, nhân lúc tôi còn chưa phát hỏa nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không đừng trách tôi không khách khí! Những lời nói điên khùng khi này tôi xem như chưa từng nghe thấy!’

Dodo nghe vậy, trong đáy mắt chợt hiện lên một tia ám muội, cô liếc mắt nhìn cổ tay mình đang bị hắn bầu chặt đến dần đỏ lên, cô vẫn dùng giọng nói mềm mại như nước nói với hắn: ‘Tôi không có nói sai, nếu anh không tin lời tôi, chúng ta cùng nhau trở về “Hoàng Phủ” không phải sẽ biết sao?’

Nét lạnh lùng trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước càng rõ rệt, ‘Cô đã đến “Hoàng Phủ”?’

Nghĩ đến chuyện này có thể xảy ra, ánh mắt hắn càng trở nên thâm trầm.

Dodo mỉm cười, ‘Nếu như quan tâm đến người nhà mình như vậy, vì sao không trở về xem thử chứ?’

327. Chương 332: Làm Loạn Lãnh Uyển (4)

Buổi trưa ở Lãnh Uyển thật ấm áp, ánh mặt trời tán loạn trên tán lá chiếu xuống thảm cỏ tạo nên những bóng nắng xen kẽ nhau, gió dịu dịu đưa lại mùi hương hoa thơm ngát, cả biệt thự Lãnh Uyển chìm dưới ánh mặt trời như một tòa thành trong cổ tích được bao phủ bởi một vầng hào quang, đẹp đến không chân thực.

Trong buổi trưa yên tĩnh như vậy, khi Liên Kiều đến phòng của Hoàng Phủ Anh, cô thậm chí cửa cũng lười gõ, trực tiếp xông vào.

Hành động đột ngột của cô khiến Hoàng Phủ Anh đang ở trong phòng bị dọa nhảy dựng, cô sững sờ nhìn Liên Kiều.

‘Anh Anh, anh hai em tối mai là đến Lãnh Uyển rồi!’

Liên Kiều ngồi xuống một bên của chiếc sofa, tiện tay cầm lấy một quả táo, cắn một miếng to, hoàn toàn chẳng có chút đáng vẻ thực nữ nào.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Phủ Anh rõ ràng là ngay lập tức trở nên âm đạm, nhưng chỉ trong chớp mắt, vẻ âm đạm biến mất không dấu tích, cô mỉm cười: ‘Nhất định là do anh hai nhớ chị rồi, chỉ mong anh ấy đừng trách tội em là tốt rồi.’

‘Sao lại trách em chứ? Ngạn Tước lo cho em còn không kịp nữa là. Nhưng mà Anh Anh này ...’

Liên Kiều lại cắn một miếng nữa, chậm rãi nuốt xuống, đôi mắt màu tím như hoa tử lan chợt có vẻ ngưng trọng nhìn Hoàng Phủ Anh: ‘Thực ra chị cảm thấy rất áy náy!’

‘Tại sao chứ?’ Hoàng Phủ Anh nghe không hiểu.

Liên Kiều thở dài một tiếng, ‘Ban đầu, đến Ý là ý kiến của chị, mục đích chính là muốn giúp em khuây khỏa, đem những chuyện không vui đều quên đi nhưng bây giờ chị lại không thể dẫn em đi đâu, còn bị Lãnh Thiên Dục nhốt ở trong này. Ngày mai khi em gặp lại Ngạn Tước, tâm trạng chắc là khó chịu lắm, không phải sao?’

Một tia phức tạp chợt lan tỏa trong mắt Hoàng Phủ Anh nhưng rất nhanh đã bị nụ cười của cô xua tan mất, cô nhìn Liên Kiều, tận lực làm ỉn như không có chuyện gì.

‘Sao có thể chứ? Liên Kiều, chị yên tâm đi, có một số ảo tưởng nhất định phải bị phá vỡ, bằng không sống hết đời cũng sẽ không vui. Cảm tình của em dành cho anh Ngạn Tước cũng giống như vậy, em đã sớm hết ảo tưởng, sẽ xem anh ấy như một người anh trai thật sự.’

‘Anh Anh, em thật sự nghĩ vậy sao?’

‘Thật sự!’

Một nụ cười nhàn nhạt treo nơi khóe miệng Hoàng Phủ Anh, mong manh như một cánh hoa trong gió, nhưng trong ánh mắt của cô hiện rõ sự quyết tâm cùng dũng khí.

‘Liên Kiều, em thật sự phải cảm ơn chị. Anh Ngạn Tước nói đúng, em từ nhỏ đến lớn chưa được tiếp xúc với thế giới bên ngoài cho nên mới đặt toàn bộ tâm trí, ảo tưởng của mình vào người anh ấy. Lần này tuy không phải là đi du lịch khắp thế giới như chỉ cần được đi ra ngoài thì em đã biết thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp, cuộc sống của em, suy nghĩ của em cũng trở nên phong phú hơn nhiều.’

Liên Kiều nghe cô nói vậy, tảng đá treo trong lòng cuối cùng cũng được dỡ xuống, cô thở phào một hơi nhẹ nhõm sau đó đi đến ôm chặt lấy Hoàng Phủ Anh ...

‘Anh Anh, em nghĩ được như vậy thì tốt quá rồi. Chị còn tưởng rằng mình muốn giúp em hóa ra lại hại em.’

‘Liên Kiều ngốc, chị sao lại có thể nghĩ như vậy chứ? Chị đã vì em mà bỏ nhà đi, chỉ riêng chuyện này thôi đã khiến em cảm động lắm rồi.’ Hoàng Phủ Anh cũng vòng tay ôm chặt lấy cô, hai cô gái cùng cười thật vui vẻ.

Một lúc sau ...

‘Ai yo, đúng rồi suýt nữa thì chị quên nói với em một chuyện quan trọng.’ Liên Kiều đột nhiên nhớ ra, thét lên một tiếng.

‘Sao vậy? Chị đến không phải để báo với em là anh hai ngày mai đến Ý sao? Còn chuyện khác nữa sao?’

‘Đương nhiên là không phải rồi, còn một chuyện còn quan trọng hơn.’

Hoàng Phủ Anh nghe cô nói vậy càng tò mò hơn, cô nghiêng đầu nhìn Liên Kiều, không biết cô định nói gì.

Liên Kiều liếm liếm môi, đôi mắt màu tím linh lợi đảo một vòng sau đó nhẹ giọng nói: ‘Anh Anh, thực ra ... chị đến tìm em là vì muốn ... nhờ em.’

‘Nhờ em?’

Hoàng Phủ Anh càng nghe càng không hiểu, sao tự dưng Liên Kiều lại nói ra câu này?

Liên Kiều gật đầu, có chút ngượng ngùng nói: ‘Là như vậy, sau khi chị nghe xong điện thoại của Ngạn Tước đã suy nghĩ rất lâu. Ngạn Tước sau khi đến đây chắc chắn chúng ta sẽ càng không được tự do nữa, càng đừng nói đến đi ra ngoài chơi bởi vì Ngạn Tước nhất định sẽ đi theo.’

‘Điều đó là đương nhiên rồi, anh hai lo lắng cho chị mà, bằng không sao lại bỏ hết công việc mà chạy đến nước Ý xa xôi này chứ? Chị muốn đi đâu chơi, anh ấy nhất định sẽ dẫn chị đi.’ Hoàng Phủ Anh không cần suy nghĩ, nói thẳng.

‘Vấn đề chính là ở đó đó ...’

Liên Kiều bĩu môi, đôi mày lá liễu nhẹ chau, ‘Chị vẫn luôn mồm cùng em, lại còn Tiểu Tuyền, ba người chúng ta tự do tự tại hưởng thụ cảnh đẹp của nước Ý, cho dù chỉ là một ngày cũng được chứ có mấy người đàn ông đi kèm thì thật chẳng giống ai.’

Hoàng Phủ Anh trở mắt nhìn cô, cảnh giác hỏi lại: ‘Liên Kiều, rốt cuộc là chị muốn làm gì chứ? Anh hai đã sắp đến đây rồi, chị đừng làm loạn nữa mà.’

‘Đâu có đâu.’

Liên Kiều xua tay, nhìn Hoàng Phủ Anh cười ngọt ngào: ‘Thực ra ... chỉ cần em chịu giúp chị, thứ nhất là sẽ không gây ra chuyện gì náo loạn, thứ hai là có thể thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta.’

‘Chị ... chị muốn em làm gì?’ Hoàng Phủ Anh thấy mắt cô chợt lóe sáng, trong lòng liền thấp thỏm không yên.

‘Đơn giản thôi, như vậy ...’

Liên Kiều đưa miệng kề sát tai cô, nhỏ giọng thì thầm kế hoạch của mình, càng nói càng cao hứng, càng nói biểu tình trên mặt càng phong phú.

Nhưng biểu tình của Hoàng Phủ Anh vừa hay hoàn toàn trái ngược với cô, cô càng nghe càng kinh ngạc, đến cuối cùng, đôi mắt xinh đẹp thậm chí còn trừng lớn.

Đợi Liên Kiều nói xong, cô liềm mạng lắc đầu: ‘Không được đâu Liên Kiều, em ... em làm sao mà làm được chứ?’

‘Được mà, em nhất định có thể. Chỉ cần em biểu hiện khổ sở một tí, tội nghiệp một tí, hẳn nhất định sẽ đồng ý thôi.’ Liên Kiều nói một cách khẳng định.

‘Nhưng mà ... nhưng mà ...’

‘Ai ya, đừng có nhưng mà nữa mà, tin chị đi, em nhất định có thể thành công mà. Em trước giờ rất ngoan ngoãn, anh ấy nhất định sẽ không nghi ngờ là em đang nói dối đâu.’

Liên Kiều vừa kéo kéo tay Hoàng Phủ Anh như nài nỉ vừa nhìn cô bằng ánh mắt cầu khẩn, cực kỳ tội nghiệp: ‘Anh Anh, chẳng lẽ em không muốn đi ra ngoài chơi hay sao? Đây là cơ hội cuối cùng đó nha.’

Mặt Hoàng Phủ Anh đầy vẻ khó xử nhưng khi nhìn vẻ đáng thương lẫn nài nỉ của Liên Kiều cô chỉ còn cách gật đầu đồng ý.

‘Yeah, Anh Anh vạn tuế! Em thật đáng yêu nha ...’ Liên Kiều lại ôm cô lần nữa, khoa trương đặt một nụ hôn lên gò má trắng mịn của cô.

Hoàng Phủ Anh cười khổ một tiếng nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt bất đắc dĩ, sau cùng chỉ nói một câu: ‘Em phải nói trước, em chỉ cố hết sức giúp chị thôi, còn chuyện có thể gạt được anh ấy hay không em cũng không nắm chắc đâu nha.’

‘Được rồi được rồi. Em chỉ cần làm theo đúng những gì chị vừa nói thì nhất định sẽ không có vấn đề gì. Đi đi, đi nhanh đi.’ Liên Kiều vội vàng đẩy cô ra khỏi phòng.

Hoàng Phủ Anh vô lực thở dài một tiếng, cô biết mà, Liên Kiều chỉ yên tĩnh được một lúc là lại bày trò ngay.

328. Chương 333: Làm Loạn Lãnh Uyển (5)

Dưới gốc cây tử vi, những đốm nắng chiếu xuyên qua kẽ lá lung linh rọi trên mái tóc dài như hải tảo của cô đang lơ đãng trên vai. Trong chiếc váy màu trắng, Hoàng Phủ Anh đứng dưới ánh mặt trời nhàn nhạt khiến người khác nhìn không rõ nét mặt cô lắm. Cô đứng lẳng lặng nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng gần mình, hai tay vô thức nắm chặt.

Lôi híp đôi mắt đen láy nhìn cô gái nhỏ nhắn chỉ đứng đến ngực mình, hần thấy cô hơi chớp đôi mi như đôi cánh bướm sau đó mắt chợt mở to nhưng khi chạm đến ánh mắt hần thì hàng mi lại khép lại lần nữa.

Ngọn gió chiều thổi qua tán lá, thổi tung mái tóc dài của cô bay tán loạn như muốn đùa giỡn với nó, thổi tung những cánh hoa tử vi màu tím nhạt khiến nó cũng bay loạn quanh người cô.

Giờ phút này trông cô đẹp đến không chân thật.

‘Anh Anh tiểu thư, cô nói cô cũng muốn học bắn súng?’ Lôi có chút hoảng hốt thu vội tầm mắt, lên tiếng hỏi.

‘Ừm!’

Giọng Hoàng Phủ Anh nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu nhưng lại đánh thẳng vào tim Lôi.

‘Sao tự dưng lại muốn học môn này?’ Lôi không nhịn được hỏi tiếp.

Mấy ngón tay thon thả của Hoàng Phủ Anh chợt nắm chặt lại, cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo như nước nhìn hần, ‘Bởi vì ... bởi vì em thích.’

Lôi nghe câu này của cô, đôi mày vì không hiểu mà chau chặt hơn, ‘Lãnh tiên sinh không có nhắc đến.’

‘Phải, là em đột nhiên muốn học thôi, em chưa nói với anh Lãnh!’ Tâm trạng Hoàng Phủ Anh có chút thấp thỏm trả lời hần.

Thực ra cô hoàn toàn không muốn chọc tới người đàn ông này, nhìn hần cực kỳ lạnh lùng, không khác anh Lãnh chút nào, chỉ cần đứng gần một chút, một cảm giác lạnh lẽo đã khiến người ta khó thở.

Người đàn ông như vậy cô ít nhiều gì cũng có chút sợ hãi.

Nếu như không phải tại Liên Kiều ...

Nếu như không phải tại Liên Kiều cứ ở trước mặt cô làm ra vẻ thảm thương, tội nghiệp.

Cô ...

Còn lâu mới dám chủ động tiếp xúc với người đàn ông kia.

Tuy rằng ...

Tối hôm qua hần quả thực đã canh giữ trước cửa phòng cô suốt đêm.

‘Tôi biết rồi. Tôi sẽ nói lại với Lãnh tiên sinh! Anh Anh tiểu thư, nếu như không còn chuyện gì khác, tôi đưa cô về phòng.’

Trong giọng nói điềm đạm của Lôi không nghe ra có chút xao động nào, hết như là đang bàn chuyện công việc.

Hoàng Phủ Anh vừa nghe trong lòng đã lo lắng, trong cơn hoảng loạn cô vội nắm lấy cánh tay hần ...

‘Em ... em không muốn anh Lãnh biết chuyện này. Anh đừng nói với anh ấy, được không?’

Trong ánh mắt long lanh của cô không giấu được một tia khẩn cầu khiến Lôi càng cảm thấy khó hiểu.

‘Tại sao chứ?’

‘Bởi vì ... bởi vì ...’

Hoàng Phủ Anh ấp a ấp úng, mắt cô đảo một vòng, ‘Anh ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu, em không giống với Liên Kiều. Anh ấy đồng ý dạy Liên Kiều là bởi vì anh ấy đã hứa với anh hai em.’

‘Vì thế ... cô muốn tôi dạy cô?’

Lôi trầm giọng nói, ánh mắt không tự chủ nhìn xuống cánh tay mình, nơi có một bàn tay nhỏ nhắn đang bầu vào, cảm giác mềm mại nơi đó khiến lòng hần cũng mềm xuống.

‘Dạ dạ!’

Hoàng Phủ Anh gạt mạnh mấy cái, trong mắt mang theo chờ mong cùng mừng rỡ, chân vì cao hứng mà bắt giắc tiến về phía trước mấy bước.

‘Nghe anh Lãnh nói anh bắn súng cũng rất giỏi. Anh dạy em được không? Chỉ một chút thôi.’

‘Tôi vốn không cho rằng con gái nên đụng đến những môn này, chẳng có gì hay ho cả.’

Lôi nhìn vẻ chờ mong trong mắt cô, giọng nói vốn lạnh nhạt thường ngày chợt trở nên mềm mỏng mà ngay chính hắn cũng không cảm nhận được.

‘Đương nhiên là có ích rồi, anh cũng biết em là người duy nhất trong nhà Hoàng Phủ không phải chịu huấn luyện, đi ra ngoài lúc nào cũng cần có người bảo vệ, không có ai bên cạnh, em chẳng khác nào phế nhân cả ...’

‘Tôi có thể bảo vệ cô!’

Lôi chợt lên tiếng ngắt ngang lời cô, hắn cảm thấy rất không thoải mái khi nghe cô coi thường chính mình như vậy.

Hả???

Hoàng Phủ Anh sửng sốt nhìn hắn, trong đôi mắt trong veo như nước chợt hiện ra một tia nghi hoặc.

‘Ừmm ... ý tôi là ... chỉ cần ngày nào cô còn ở Lãnh Uyển thì tôi sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cô.’

Lôi lúc này mới phản ứng lại, hắn dường như hoàng trả lời.

Vừa nãy mình là thế nào chứ? Lại còn nói ra những lời này.

Là bởi vì vẻ đáng thương của cô, là vì ánh mắt của cô hay là vì sự mềm mại nào đó đã đánh trúng lòng mình?

Hoàng Phủ Anh hơi mỉm cười, khi cô cười lên rất xinh đẹp nhưng trong lòng lại là một nỗi thất lạc không thể giải thích được.

‘Xin anh, giúp tôi được không? Chỉ cần dạy tôi một chút là được rồi.’

Lôi nhìn bàn tay trắng nõn đang bầu vào cánh tay mình, ánh mắt Lôi chợt xẹt qua một ý cười nhàn nhạt.

Hoàng Phủ Anh thấy hắn không nói gì, nhìn theo ánh mắt hắn mới phát hiện hắn đang nhìn cái gì cô vội vàng rút tay lại còn ngượng ngùng vuốt phẳng tay áo nơi vừa bị cô bầu đến nhẵn lại ...

‘Xin lỗi anh, tôi ... tôi không cố ý ...’

‘Không sao đâu!’

Mất đi cảm giác mềm mại nơi cánh tay, Lôi cảm thấy có chút thất lạc, ‘Tôi có thể dạy cô nhưng chỉ có thể dùng súng của tôi, những vật dụng để tập bắn súng toàn bộ phải thu hồi.’

‘Tốt quá!’

Hoàng Phủ Anh nghe vậy trên mặt liền lộ ra một nụ cười rạng rỡ, nụ cười như ánh mặt trời chiếu sáng lòng Lôi.

Dường như cũng bị lây sự vui vẻ của cô, tâm tình của Lôi cũng trở nên thả lỏng. Đôi môi khắc bạc khẽ câu lên một đường cong, hắn trầm giọng nói: ‘Nhưng mà ... cô nhất định phải cẩn thận bởi vì trong súng của tôi là đạn thật.’

‘Tôi biết, chính bởi vì vậy ... ô ...’ Hoàng Phủ Anh hưng phấn đến nỗi suýt nữa đã làm lộ ra kế hoạch của Liên Kiều, khi ý thức được điều này, cô vội vàng đưa tay bịt miệng.

‘Sao vậy?’

Cũng may là Lôi không nghe rõ mấy chữ cuối mà cô nói, thấy cô đang nói chợt đưa tay bịt miệng, hắn nghi hoặc hỏi.

‘Không có gì, không có gì.’

Hoàng Phủ Anh thở phào một hơi, cũng may...

‘Đến đây, cầm lấy súng đi.’

Lôi rút cây súng hắn tùy thân đeo bên hông đặt vào bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Anh, vừa đặt lên hắn chợt bật cười.

Nụ cười của hắn lọt vào trong mắt Hoàng Phủ Anh khiến cô hơi sững sờ, thì ra người đàn ông này khi cười lên lại đẹp như vậy, nụ cười như gió xuân thổi qua khiến trong lòng cô chợt nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

‘Anh sao vậy?’ Cô dè dặt hỏi.

Nói thật lòng, hắn cười lên trông thật đẹp, đầy sức quyến rũ của một người đàn ông thành thực.

Nhìn thấy nụ cười của hắn, tim cô không hiểu sao lại đập loạn đến mức không thể khống chế.

329. Chương 334: Làm Loạn Lãnh Uyển (6)

Lôi nhìn khẩu súng một lần, lại nhìn về phía Hoàng Phủ Anh, trong giọng nói có chút trêu chọc, ‘Tay của cô thật nhỏ, cầm cây súng này tôi sợ cô không khống chế nổi nó.’

Câu nói của hắn khiến Hoàng Phủ Anh vừa ngượng ngùng vừa không phục, cô nắm chặt cây súng, nói: ‘Ai nói chứ? Tay của em nào có nhỏ như vậy đâu. Anh xem, hoàn toàn có thể nắm chặt súng đây này.’

‘Súng không phải cầm như vậy.’ Lôi lắc đầu sau đó bước đến giúp cô điều chỉnh lại tư thế cho đúng.

Vì để thuận tiện, Lôi đứng sau lưng cô, vòng tay qua người cô giúp cô điều chỉnh tư thế cầm súng. Hoàng Phủ Anh gần như lọt vào giữa đôi tay cường tráng của hắn, lòng bàn tay dầy mà thô ráp của hắn lớn đến nỗi bao trọn lấy bàn tay cô lẫn cây súng.

‘Cô nhìn đây, ngón tay của cô nên đặt ở đây, bấu vào chỗ này, ngoài ra, người cô phải đứng vững, bởi vì sức giật của súng rất lớn, nếu như cô đứng không vững sẽ rất dễ bị đẩy ngã.’

Hắn rất nghiêm túc dạy cô một số yếu quyết cơ bản, nhưng mà ... tư thế này ... nói có bao nhiêu ái muội thì có bấy nhiêu mờ ám.

‘Ngoài ra ... nếu như tư thế cầm súng của cô không đúng, tay cũng sẽ rất dễ bị sức giật làm bị thương, hiểu không?’

Giọng nói trầm trầm của hắn lọt vào tai cô, hơi thở nam tính không ngừng quét qua mũi cô, xâm nhập theo từng hơi thở của cô khiến tai cô bất giác đỏ bừng.

Lúc này Hoàng Phủ Anh mới phát hiện tay của người đàn ông này thật lớn, đủ để bao trọn bàn tay nhỏ nhắn của cô, cây súng lớn như vậy đặt trong tay hắn trông chẳng khác nào một món đồ chơi.

Thấy cô không nói gì, Lôi còn tưởng rằng cô chưa hiểu rõ liền hỏi lại: ‘Cô hiểu rõ chưa?’

‘Gi chứ???’

Hoàng Phủ Anh xoay đầu nhìn hắn, gương mặt chợt đỏ hồng, khẽ gật đầu.

Theo mỗi động tác nhỏ của cô, một mùi hương thanh mát xâm nhập vào từng hơi thở của hắn, lan tỏa theo khắp lục phủ ngũ tạng. Cô xoay đầu lại còn hắn lại cúi đầu xuống khiến cho khoảng cách giữa hai người trở nên quá gần gũi.

Gần đến mức cô hoàn toàn bị bao vây bởi khí tức của hắn, khí tức nam tính quá mãnh liệt như độc dược tràn vào mũi cô.

Gần đến mức hắn có thể nhìn thấy chính hình bóng của mình trong đôi mắt trong veo của cô.

Hắn nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của cô không chớp, cảm giác như có một làn sương phủ qua đáy mắt cô khiến nó trở nên mờ lung, mang theo chút ngại ngùng nhưng lại xinh đẹp đến không chân thật, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa đào mang theo hương thơm như lan như xạ.

Dưới tán hoa tử vi, bóng dáng cao lớn của người đàn ông cùng với bóng hình nhỏ nhắn của cô gái tạo nên một bức tranh thật xinh đẹp, động lòng người.

Hoàng Phủ Anh cảm thấy cổ họng mình càng lúc càng khô, dưới ánh mắt thâm thúy của hắn, lòng cô càng lúc càng bất an, tim đập càng lúc càng nhanh, gần như không thể khống chế được mà cô lúc này lại đang dán sát vào ngực hắn, gần đến mức cô có thể nghe được tiếng tim đập trầm ồm khiến cô càng hoảng loạn.

Hắn ... sao lại dùng ánh mắt đó nhìn mình chứ?

Dưới tán tử vi, trong cơn gió nhẹ cùng ánh nắng chiều nhàn nhạt, có một thứ tình cảm nào đó đang âm thầm sinh sôi...

Cô không biết.

Mà hắn ... cũng không biết.

(Min: Có mùi JQ chứ sao)

Hoàng Phủ Anh hơi cử động thân mình một chút, cô không ý thức liếm nhẹ đôi môi khô ráp, cô nói thật nhỏ: ‘Rồi sao nữa?’

Cái cảm giác này thật kỳ lạ, ngoại trừ anh Ngạn Tước, đây là lần đầu tiên cô cùng một người khác phải gần gũi đến như vậy.

Lôi lúc này mới tỉnh táo lại, hắn vì sự thất thần vừa rồi của mình mà có chút ảo não, mày cũng không ý thức chau lại, hắn đuổi người đứng thẳng dậy.

‘Thấy ông ngắm này không, trước tiên cô phải điều chỉnh tiêu cự, nào, thử một lần đi.’

Hắn giúp cô điều chỉnh tư thế cầm súng sau đó chỉ về một điểm phía xa, nói.

Hoàng Phủ Anh gật đầu sau đó theo đúng lời hướng dẫn của hắn mà làm theo nhưng tìm thật lâu cũng không tìm thấy nơi điều chỉnh tiêu cự như hắn nói.

‘Em tìm không thấy!’ Giọng cô tuy nhỏ nhưng đầy vẻ thất vọng.

‘Bình thường thôi, nhìn thấy chỗ này không?’

Lôi đưa tay chỉ về phía một vị trí trên cây súng, ‘Cô nhìn từ chỗ này, xoay tiêu cự cho đến khi hai điểm kia nhập làm một là được, thử xem.’

‘Được.’

Hoàng Phủ Anh gật đầu, lần nữa tập trung làm theo lời hắn chỉ, sau đó vui mừng reo lên: ‘Quả thật đã điều chỉnh tốt tiêu cự, thật thần kỳ!’

Trong giọng nói của cô không giấu được sự vui mừng như một nhà thám hiểm tìm thấy châu lục mới vậy. Sự vui vẻ của cô khiến cho tâm tình của Lôi cũng trở nên cực kỳ tốt, nụ cười trên môi hắn càng lúc càng sâu.

Thật khó tưởng tượng một cô gái nhà giàu lại dễ dàng cảm thấy thỏa mãn và vui vẻ như thế. Trên mặt cô toát lên một vẻ vui vẻ đơn thuần đã hoàn toàn đánh đổ những quan điểm trước giờ của hắn.

Trong suy nghĩ của hắn, các cô con gái nhà giàu chẳng khác nào những bông hoa trong nhà kính, kiểu cách, kệch cỡm nhưng nụ cười trên gương mặt cô chân thành như thế, đơn thuần như thế, lại ấm áp như ánh mặt trời ngoài kia, từng chút từng chút ngấm vào tim hắn.

Một cô gái như vậy thật xứng đáng để đàn ông tới bảo vệ, không phải sao?’

Thấy sau lưng chẳng chút tiếng động, Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu nhìn, đôi mắt trong veo mang theo chút nghi hoặc rơi trên gương mặt góc cạnh của hắn. Hắn đang nghĩ gì vậy? Nghĩ đến nhập thần như thế?

‘Này. Anh sao vậy? Có phải có chỗ nào em làm không đúng không?’ Cô khẽ xoay người hươ hươ bản tay nhỏ trước mặt hắn.

Bản tay nhỏ mềm mại chợt bị một bản tay to chặn lại, sau đó nắm chặt.

Hoàng Phủ Anh sững sốt nhìn hắn, sau khi nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hắn đang nhìn lại mình, cô khấn trương nói: ‘Xin lỗi, em thật ngốc đúng không?’

Sự mềm mại truyền đến từ lòng bản tay khiến hắn có chút tâm thần bất loạn. Bao nhiêu năm nay hắn lặn lội trên thương trường cũng như trong xã hội đen, hắn luôn ở bên cạnh Lãnh tiên sinh cùng tiến cùng lui, bản tay của hắn sớm đã trở nên chai sần, sớm đã không còn cảm giác được cái gì là mềm mại.

Vậy mà hôm nay ...

Chỉ nắm tay cô một cái mà đã có cảm giác không nỡ buông tay.

‘Không đâu. Cô rất thông minh, làm rất tốt!’

Hắn thấp giọng nói, chợt ý thức được hành động của mình có thể dọa đến cô, hắn chỉ đành lảng lạng buông tay ra.

‘A ...’

Khi bản tay hắn trượt xuống, Hoàng Phủ Anh tỉnh mắt nhìn thấy trong lòng bản tay hắn có một vết sẹo rất rõ ràng, cô nắm tay hắn lại, ‘Để tôi xem thử!’

Cô có chút kích động nắm chặt lấy bản tay hắn, lật lên, ánh mắt chăm chú nhìn về nơi đó.

Vết sẹo giống như bị chém bằng dao, sâu hoắm nhìn rất rõ ràng nằm trong lòng bản tay hắn, lại nhìn khắp bản tay, toàn là vết chai, vừa nhìn đã biết là kết quả của nhiều năm tiếp xúc với các loại vũ khí.

‘Còn đau không?’ Hoàng Phủ Anh vô thức đặt lên vết sẹo, nhẹ nhàng vuốt ve nó như muốn xoa dịu sự đau đớn, lòng không hiểu sao chợt ần ần đau.

Tim Lôi chợt như bị nện một chùy, ánh mắt hắn rơi xuống bản tay trắng nõn đang đặt trên tay mình, một lúc lâu mới lên tiếng: ‘Vết thương đã lâu lắm rồi, đã sớm không còn cảm giác nữa.’

Hoàng Phủ Anh ngẩng lên nhìn hắn, trong mắt ẩn hiện một tia thương xót, ‘Lúc đó chắc là đau lắm phải không? Vết sẹo dài như thế kia mà.’

330. Chương 335: Làm Loạn Lãnh Uyển (7)

Trong mắt cô xẹt qua một tia đau lòng, nỗi đau xót đó như đang từng giọt từng giọt tràn qua khóe mắt, đọng lại trên vết sẹo dài nằm trên lòng bản tay dày rộng đó, thấm sâu vào trong đó.

Trong lòng Lôi có một sự rung động rất kỳ diệu, ngoại trừ Lãnh tiên sinh chưa có ai quan tâm đến hắn như vậy, nhưng Lãnh tiên sinh cũng chưa từng nói qua những lời như vậy. Lời lẽ thân thiết đầy quan hoài này cũng là lần đầu tiên hắn nghe được.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu, trên mặt hiện ra một nỗi lo lắng mơ hồ, đôi mắt trong veo soi gương mặt rần rỏ của Lôi trong đáy mắt, cô không kìm được, hỏi: ‘Vết thương này lúc đầu chắc là rất sâu phải không? Bằng không sao lại để lại vết sẹo rõ ràng như vậy?’

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc cô tỏa tỏa bay lên, tản ra một mùi hương nhàn nhạt giữa hai người.

Trong một chớp mắt này, Lôi nhìn thấy trong mắt cô gái đối diện chỉ có sự quan tâm chân thành.

‘Đúng là rất sâu, lúc đó vết thương đã chạm đến xương.’ Lôi nói một cách hết sức điềm đạm dường như đang nói về một chuyện gì đó hoàn toàn không liên quan đến mình.

Hoàng Phủ Anh yếu ớt hỏi: ‘Sao lại bị như vậy?’

Lôi trầm giọng cười, chỉ nói rất hời hợt: ‘Năm đó trong bang Hắc thủ mấy gia tộc liên minh với nhau để tạo phản, Lãnh tiên sinh hạ lệnh trong một đêm phải tiêu diệt hết mầm mống phản loạn, vết thương này là chiến tích của cuộc chiến đêm đó.’

Những tháng ngày mưa máu gió tanh hắc sớm đã quen rồi...

Hoàng Phủ Anh nghe vậy bất mãn nói: ‘Chiến tích? Tay của anh thiếu chút nữa là mất rồi còn nói dễ nghe như vậy. Đàn ông các anh sao lại không biết trân trọng sinh mạng của mình chứ?’

Giọng nói của cô vẫn mềm mỏng như trước giờ nhưng mang theo một chút hờn dỗi cùng lo lắng không khó phát hiện ra. Lôi không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cô nhưng trong lòng vì câu nói đó mà cảm thấy rất ảm áp.

Loại cảm giác này thật vi diệu, có lúc hắc thấy giống như có một loại tình cảm rất khác thường đang lan tỏa trong lòng, có lúc lại giống như là ... hạnh phúc.

Thấy hắc không nói gì, Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn hắc cũng vừa lúc hắc đang chăm chú nhìn cô khiến cô bối rối khép mắt lại, hai má cũng không khống chế được mà đỏ rực lên. Cô nhẹ giọng nói: ‘Về sau nhớ cẩn thận một chút!’

Nghe ra sao giống như ... một lời dăn dò.

‘Được!’

Giọng nam trầm trầm quất bên tai cô mang theo rất nhiều tình cảm không thể gọi tên.

Nghe ra sao giống như ... một lời hứa.

Bầu không khí chợt trở nên rất vi diệu, những cánh hoa tử vi vẫn bay lả tả trong gió, khiến cả không gian như chìm trong một cảm giác thực dễ chịu.

‘Chúng ta tiếp tục đi.’

Lôi lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng khác thường kia, hắc nâng tay cô lên, giúp cô điều chỉnh tư thế cầm súng cho đúng một lần nữa.

Gương mặt của Hoàng Phủ Anh cũng theo đó mà hồng lên, không biết tại sao cứ mỗi lần hắc đến gần cô sẽ luôn có một cảm giác rất kỳ lạ, rất tin cậy.

Cô điều chỉnh tiêu cự một lần nữa, bàn tay nhỏ nhắn vẫn bị bàn tay hắc bao trùm lấy, dường như lần này hắc không có ý định buông tay.

Phanh ...

Trong rừng tử vi chợt vang lên tiếng súng, viên đạn rất nhanh đã bắn đến mục tiêu được ngắm sẵn.

‘Ồ ...;

Hoàng Phủ Anh chỉ cảm giác tay mình tê dại, liền sau đó cô đã cảm thấy tay mình đã nằm trong một bàn tay thật lớn.

Hắc cúi đầu không nói, chỉ chu đáo giúp cô xoa xoa từng ngón tay dường như hắc đã biết sẽ có loại phản ứng này xuất hiện sau khi cô bắn súng.

‘Sao lại như vậy chứ?’ Hoàng Phủ Anh mơ hồ hỏi lại.

Lôi vẫn không ngừng động tác trên tay, hắc trả lời thẳng thắn: ‘Đây là sự khác biệt giữa đạn thật và đạn chì, súng dùng đạn thật sức giật rất lớn, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô bắn súng, chưa thích ứng cùng không thể khống chế được cũng là bình thường. Nếu như vừa nãy tôi nắm lỏng tay một chút thì nhất định cả cánh tay cô cũng bị tê nhức.’

Hoàng Phủ Anh lúc này mới hết kinh ngạc, cô rút cuộc đã hiểu vì sao lúc nãy Lôi vẫn không chịu buông tay, trong lòng cô thật sâu cảm động trước sự chu đáo của hắc.

‘Đây có phải là một trong những nguyên nhân mà anh Lãnh không chịu cho Liên Kiều dùng đạn thật để bắn?’

‘Đúng vậy!’

Lôi hoàn thành động tác massage, lại giúp cô co duỗi những đốt ngón tay cho thật thoải mái rồi mới chậm rãi nói tiếp: ‘Các cô từ nhỏ đến lớn đều chưa từng trải qua huấn luyện, ngẫu nhiên muốn học bắn súng thì chỉ nên dùng đạn chì để luyện tập. Nếu muốn dùng đạn thật thì còn phải luyện tập thêm một thời gian dài nữa. Dù sao ...’

Nói đến đây, Lôi nhìn Hoàng Phủ Anh, hơi mỉm cười: ‘Dù sao các cô đều là quý nhân, thân thể lại yếu đuối.’

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy bất mãn phản đối: ‘Anh không phải là muốn nói em quá yếu ớt sao?’

‘Không phải sao?’

Lôi nhẹ giọng hỏi lại, sau đó bồi thêm một câu: ‘Cuộc sống gian khổ các cô làm sao mà hiểu được.’

‘Anh ...’ Lòng Hoàng Phủ Anh chợt trầm xuống, cô xoay người nhìn đối diện với hắn, giọng nói có chút hờn dỗi: ‘Thì ra trong mắt anh, em là như vậy.’

Thấy gương mặt cô vì giận dỗi mà hồng lên mang theo một chút tức giận rất trẻ con, Lôi chợt cảm thấy mình hoàn toàn không phải vì cô như vậy mà mất đi tính kiên nhẫn, hắn bước đến, trầm giọng nói: ‘Đừng giận dỗi, không phải tôi nói cô.’

Giọng nói của Lôi mang theo chút ngượng ngùng, dù sao lớn đến từng này nhưng đây là lần đầu tiên hắn lên tiếng xin lỗi một cô gái, thậm chí là ... đồ ngọt một cô gái.

Nếu trước đây có ai nói cho hắn biết có một ngày hắn sẽ vì một cô gái mà làm ra nhiều chuyện đi ngược với nguyên tắc của mình như vậy, đánh chết hắn cũng không tin.

Hoặc là nói một cách khác, hắn căn bản là không có thời gian dành cho những chuyện thế này, có được một buổi chiều yên ả như chiều hôm nay, trong cuộc đời hắn mà nói, đã ít lại càng ít hơn.

Hoàng Phủ Anh dường như cũng cảm giác được điểm này, cô nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo chút kinh ngạc, không phải cô nghe lầm chứ? Là hắn đang ... đồ ngọt cô sao?

Lôi thấy cô không nói gì, tưởng rằng cô vẫn còn đang giận, hắn quả thật có chút bối rối không biết làm sao, chỉ đành trầm giọng nói: ‘Như vậy đi, nếu như lúc này tôi có lỡ lời làm cho cô tức giận, vậy cô cứ đánh cứ mắng đến bao giờ hết giận thì thôi, được không?’

Sự hiểu biết của Lôi đối với phụ nữ đúng là quá ít ỏi, hắn đương nhiên sẽ không hiểu rõ những biến hóa trong tâm tư của cô gái trước mặt.

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy, cố nén cười, cô ý xụ mặt xuống, bàn tay trắng nõn co lại thành quyền nhẹ đánh vào ngực hắn mấy cái, nào hay ...

‘Ai ui ...’

Cô rên khê một tiếng, bàn tay không ngừng truyền đến những cơn đau, cô không kìm được hờn dỗi nói: ‘Anh cố ý đúng không? Ngực anh rắn như vậy, muốn đau chết em sao?’

Ngoài dự liệu của cô, Lôi chợt bật cười, nụ cười lan tỏa khắp gương mặt hắn, ánh mắt mang theo một tia áy náy: ‘Xin lỗi cô, tôi quên nói từ nhỏ tôi đã luyện tập công phu, toàn thân đã luyện thành rất cứng rắn.’

Nói đến đây hắn lại không kìm được bật cười lần nữa, ‘Xem cô kia, vốn là muốn trừng phạt tôi hóa ra chịu tội lại là chính mình.’

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy cũng bật cười một tiếng, không ngờ người đàn ông này cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Nhưng mà ... cô chợt nhớ đến nhiệm vụ mà Liên Kiều giao ình ...

331. Chương 336: Làm Loạn Lãnh Uyển (8)

‘Em không quan tâm, tóm lại anh phải đền cho em.’

Tuy cô rất không muốn làm như vậy nhưng ... dù sao cũng đã hứa với Liên Kiều, nếu như không giúp cô, Liên Kiều nhất định sẽ vừa khóc vừa náo bám theo mình cả một buổi tối mất thôi.

Lôi nhướng mày, ‘Cũng được, vậy cô muốn tôi làm sao?’

Cô gái này càng lúc càng khiến hắn thấy rất thú vị.

Hoàng Phủ Anh đảo mắt một vòng, lúc cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp chợt xẹt qua một tia giảo hoạt, ‘Anh cũng biết là tôi không thể dùng đạn thật, vậy ... tôi có thể dùng cái gì?’

‘Có thể dùng đạn chì mà!’ Lôi trả lời một cách đơn giản.

‘Vậy ...’ Hoàng Phủ Anh đi đến bên cạnh hắn, gương mặt xinh xắn ngẩng lên nhìn hắn, hỏi dò: ‘Vậy nếu em muốn dùng đạn mê thì có được không?’

‘Đạn mê?’ Lôi chau mày vẻ không hiểu, ‘Cô muốn dùng đạn mê để làm gì?’

‘Em chỉ tò mò thôi mà.’

Hoàng Phủ Anh vội khép mắt trả lời, ánh mắt của người đàn ông trước mặt quá sắc bén, cô sợ hắn có thể nhìn thấy manh mối gì đó từ trong mắt cô.

Nhưng thấy vẻ mặt Lôi vẫn đầy nghi hoặc, cô vội vàng giải thích: ‘Em ... ờ ... ừm ... Em muốn thử bắn chim nhưng lại sợ làm nó chết, nên muốn thử dùng đạn mê thôi mà.’

Đôi mày Lôi càng chau chặt hơn, sự nghi hoặc trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

Dùng đạn mê để bắn chim???

Sao lại có suy nghĩ này chứ?

‘Anh Anh tiểu thư ...’ Lôi chậm rãi lên tiếng gọi cô, bàn tay bỗng vươn ra nâng cằm cô lên để cho cô đối diện với hắn.

Thân mình Hoàng Phủ Anh hơi run, dưới cảm truyền đến cảm giác nóng rực như có một chiếc bàn ủi đặt ở đó, tim cũng theo đó mà đập loạn lên.

‘Đây là ý của cô? Hay là ... của người khác?’

Hắn nhìn đôi mắt đẹp đang mơ hồ như phủ một lớp sương mù, hỏi rõ ràng từng chữ một.

‘Đương nhiên là ý của em rồi, em ... em cũng vừa mới nghĩ đến.’

Tim Hoàng Phủ Anh không khỏi thấp thỏm, cô luôn có cảm giác giống như người đàn ông này biết được điều gì đó vậy.

‘Đối với người mới như cô, đạn mê rất nguy hiểm.’ Lôi thở dài một tiếng.

‘Lôi đại ca!’

Hoàng Phủ Anh bước đến, nhẹ kéo cánh tay hắn nói bằng một giọng mà chính cô cũng không phát hiện ra là có chút nũng nịu: ‘Cho em thử vài viên thôi có được không? Năn nỉ anh đấy!’

Đây là lần đầu tiên cô dùng cách xưng hô này gọi hắn, cách gọi thân thiết như vậy khiến cô cũng ngượng ngùng đến đỏ mặt.

Như có một luồng sức mạnh vô hình mạnh mẽ chạm vào tim Lôi nhất là khi nghe giọng nói dịu dàng của cô gọi tên mình khiến hắn chấn động không thôi.

Giọng nói của cô thật nhỏ, thật nhẹ, như một chú chim nhỏ đang hoảng sợ nhưng lại mạnh mẽ chạm vào nơi sâu nhất trong nội tâm của Lôi.

Thấy nét mặt hần có chút biến hóa nhỏ, đáy mắt của Hoàng Phủ Anh chợt lóe lên hy vọng, cô ngẩng mặt lên lần nữa, rồi như một đứa bé muốn xin kẹo, thấp giọng khẩn thiết nài nỉ.

‘Vừa nãy anh cũng nói rồi đó, bắn bằng đạn thật thì sức giạt rất lớn, vậy nếu bắn bằng đạn mê chắc là không đến nỗi như vậy đúng không? Chỉ mấy viên thôi mà, xin anh!’

Trái tim cứng rắn, trái tim tưởng sớm đã đắp thành thành lũy vững vàng rồi cuộc cũng bị sụp đổ, dưới ánh mắt long lanh đầy chờ mong của cô, dưới giọng nói yếu ớt pha chút khẩn cầu của cô, tim của Lôi dần trở nên mềm nhũn.

‘Vậy cô cần mấy viên?’ Hần rút cuộc đồng ý.

Trong mắt Hoàng Phủ Anh không dấu được sự mừng rỡ, ‘Anh cho em thật sao? Thật sao?’

‘Có thể!’

Đáy mắt vẫn luôn lộ vẻ thâm thúy khó dò của Lôi chợt xẹt qua một ý cười nhàn nhạt, từ cổ họng phát ra một tiếng cười mà chính hần cũng không nhận ra là tràn đầy sung nịch.

‘Tốt quá, Lôi đại ca. Anh thật tốt nha!’ Hoàng Phủ Anh quá vui mừng đến nỗi nhảy đến ôm hần lúc nào cô cũng không biết, ‘Cám ơn anh!’

Sự mềm mại truyền đến nơi ngực khiến Lôi không tự chủ được hít một hơi không khí lạnh, sống lưng cũng trở nên cứng ngắc, hần biết đây vốn chỉ là một cách thể hiện sự vui mừng rất đơn thuần rất trong sáng của cô nhưng mà ...

Dù sao hần cũng là một người đàn ông!

Bàn tay to lớn không tự chủ nhẹ vỗ bờ lưng mềm mại của cô rồi hơi đẩy cô ra, trong đáy mắt lúc này đã khôi phục lại sự lạnh nhạt thường trực...

‘Được rồi, cô muốn mấy viên?’

Hoàng Phủ Anh nhìn ánh mắt dần trở nên lạnh lùng của hần, trên mặt chợt có chút ngưng ngùng, rõ ràng vừa nãy trong mắt vẫn mang ý cười cơ mà, sao đột nhiên lại trở nên lạnh lùng hơn cả lúc trước nữa vậy?

‘Em ... em muốn tám viên có được không?’ Giọng nói của cô vì thế cũng không tự chủ được mà trở nên thật dè dặt.

Lôi không nói gì, thậm chí là không có bất kỳ cử động gì, một lúc sau hần mới lấy điện thoại ra, ấn một tổ hợp số sau đó đi về phía một gốc cây ở xa xa.

Hần nói chuyện thật nhỏ, Hoàng Phủ Anh nghe không rõ hần đang nói gì, trái tim không ngừng thắc thỏm lo sợ.

Cầu trời phù hộ ... mong là hần không phải đang nói chuyện với anh Lãnh !

Nếu như hần không cho thì biết làm sao đây? Hoặc là tệ hơn ... nếu hần nói chuyện này với anh Lãnh ???

Cô nhất định sẽ chết rất thảm.

Chỉ nội ánh mắt của anh Lãnh cũng đủ để giết cô tan xác rồi.

Nghĩ đến đây Hoàng Phủ Anh không tự chủ được mà sợ run, sau đó cô phát hiện Lôi đã ngắt điện thoại và đi về phía cô.

‘Cô sao vậy?’ Lôi thấy cô mặt mày xanh mét, nghi hoặc hỏi lại: ‘Cô lạnh sao?’

‘Gì?? Không ... không phải ...’

Hoàng Phủ Anh ngưng ngưng lắc đầu sau đó dè dặt hỏi lại: ‘Anh ... vừa mới gọi điện thoại cho ai vậy?’

Thấy trong mắt cô đầy vẻ lo sợ hần hơi mỉm cười: ‘Yên tâm đi, không phải là Lãnh tiên sinh!’

Câu nói đơn giản nhưng vạch trần hết tâm tư của Hoàng Phủ Anh.

Mặt Hoàng Phủ Anh ngay lập tức vọt lên màu đỏ!

Trời ạ, giấu không được người đàn ông này rồi!

Ngay lúc cô cảm thấy hết sức ngượng ngập không biết phải nói gì thì từ một nơi đó không xa bước đến một người vệ sĩ trong bộ vest đen, sau khi thấy Lôi hần cung kính chào rồi nói: ‘Lôi chấp pháp, đây là thứ ngài cần.’

Lôi nhận lấy rồi lạnh nhạt nói: ‘Được rồi, lui xuống đi.’

‘Dạ!’

Đội người vệ sĩ đi rồi, Lôi mới mở bàn tay đang nắm chặt ra dưới ánh mắt nghi hoặc của Hoàng Phủ Anh ...

Tám viên đạn mờ tỏa ánh sáng chói mắt dưới ánh nắng mặt trời.

‘Đây là ...’ GIọng nói của Hoàng Phủ Anh có chút kích động.

‘Đạn mà cô cần!’ Lôi nói xong liền đặt mấy viên đạn vào lòng bàn tay cô.

Hoàng Phủ Anh mừng rỡ nói, ‘Cám ơn anh!’

Lôi cũng vui vẻ theo sự mừng rỡ của cô sau đó mới nhắc nhở một câu nhiều nghĩa, ‘Đừng chơi quá mức nhé!’

Hoàng Phủ Anh nghe hắn nói vậy có chút sững sốt sau đó mới nở nụ cười tươi tắn: ‘Cám ơn anh, Lôi đại ca.’

Cô như một cánh bướm vội vã chạy ra khỏi rừng tử vi để lại Lôi đứng một mình bất động, chỉ có ánh mắt thâm trầm dõi theo bóng cô đang từ từ khuất xa hiện lên một ý cười nhàn nhạt.

332. Chương 337: Làm Loạn Lãnh Uyển (9)

Lãnh gia vào lúc chạng vạng có chút rối loạn. Quản gia lòng dạ rối bời chạy vào trong phòng, vừa lúc Lãnh Thiên Dục đang trở về lấy một phần văn kiện để quên.

‘Thiếu gia!’

‘Xảy ra chuyện gì vậy?’ Lãnh Thiên Dục trước giờ chưa từng thấy vẻ mặt nghiêm túc này của vị quản gia.

‘Thiếu gia, chiều nay lúc tôi triệu tập đám người làm để phân công công việc thì phát hiện thiếu mất bốn người.’ Quản gia vừa lau mồ hôi trên trán vừa đáp.

‘Thiếu mất bốn người làm?’ Lãnh Thiên Dục nghi hoặc chau mày hỏi lại: ‘Phụ trách làm việc gì?’

Quản gia lập tức đáp lời: ‘Họ đều phụ trách chăm sóc Liên Kiều tiểu thư. Tôi vốn đã dặn dò họ phải chăm sóc Liên Kiều tiểu thư thật tốt, nào ngờ suốt cả buổi chiều cũng không thấy bóng dáng họ đâu. Với lại ...’

‘Còn gì nữa?’

‘Với lại, ba người vệ sĩ phụ trách bảo vệ cho Liên Kiều tiểu thư cũng không thấy. Ngài nghĩ ...’

Lãnh Thiên Dục nghe xong nổi nghi hoặc trong mắt càng lúc càng đậm, hắn không trả lời quản gia mà đặt văn kiện xuống bàn, bước nhanh ra khỏi phòng.

‘Này Liên Kiều, chúng ta nhất định phải treo tường mới được hay sao?’

Hoàng hôn dần buông xuống, ráng chiều đã nhuộm đỏ chân trời, nửa thân người của Liên Kiều đã nhô ra ngoài bức tường bao quanh Lãnh Uyển.

Dưới chân tường là Hoàng Phủ Anh và Thượng Quan Tuyền, dưới chân họ là một đồng hành lý.

‘Đương nhiên rồi. Chẳng lẽ em muốn đi ra từ cửa lớn? Với hệ thống phòng vệ kia, chúng ta bị phát hiện là cái chắc.’

Liên Kiều vừa nói vừa nhìn về phía Thượng Quan Tuyền đang trèo lên, ‘Lát nữa em phụ trách nhắc hành lý lên nhé, chị sẽ ném nó ra ngoài.’

Thượng Quan Tuyền nhướn mắt nhìn về phía Liên Kiều bằng ánh mắt sùng bái: ‘Xem ra chị còn thích hợp làm sát thủ hơn em nữa. Em ở Lãnh Uyển lâu như vậy cũng không phát hiện ra là nơi tường rào này không có hệ thống phòng vệ.’

‘Hi hi, muốn ra ngoài chơi đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt rồi, nhưng đây chỉ là vô tình phát hiện mà thôi.’

Liên Kiều vẫy tay về phía Thượng Quan Tuyền, ‘Nhưng mà Tiểu Tuyền, em nhất định phải đứng về phía chị.’

‘Yên tâm đi, em cũng muốn ra ngoài chơi mà. Như vậy cũng rất kích thích đó, nhưng mà ... Liên Kiều này, em thấy vẫn là để em xử lý đồng hành lý này cho, dù sao đây cũng là sở trường của em.’ Thượng Quan Tuyền nhìn thân thể yếu ớt của cô, không kìm được lo lắng nói.

Liên Kiều xua tay từ chối ngay: ‘Không được, em phải bảo vệ bọn chị mà, lỡ như có vệ sĩ chạy qua đây ít ra em còn chặn họ lại được. Haizzz, thực ra chị cũng không muốn thế đâu, có trách thì trách Lãnh Thiên Dục trông chừng chúng ta quá chặt kìa. Ngạn Tước ngày mai đã đến rồi, nếu như hôm nay không tranh thủ ra ngoài chơi, đợi đến tối mai thì không còn cơ hội nữa. Tiểu Tuyền, Lãnh Thiên Dục cũng vẫn luôn trông chừng em đúng không? Thật tội nghiệp nha!’

‘Cũng không hẳn vậy. Chỉ là sau khi các chị đến đây anh ấy mới trở nên thế. Chắc là sợ các chị gặp nguy hiểm nên mới cẩn trọng như vậy thôi.’

‘Dừng ... Chúng ta thì có thể gặp nguy hiểm gì chứ? Hơn nữa lại còn có một cao thủ như em ở bên cạnh nữa.’

Liên Kiều khẽ lắc đầu, ‘Đợi chút nữa ra ngoài rồi em lại giúp chúng ta dịch dung một chút, hô hô, nghĩ đã thấy thích rồi. Đúng rồi, những thứ cần để dịch dung em đều mang theo đủ cả chứ?’

‘Yên tâm đi, mang đủ cả rồi, cả visa giả của chúng ta nữa.’ Tính ham chơi của Thượng Quan Tuyền hoàn toàn đã bị Liên Kiều khởi dậy, cô hưng trí bưng bưng đáp lời.

Hoàng Phủ Anh thấy vậy có chút lo lắng nói: ‘Chúng ta nhanh lên đi, Liên Kiều, chị ra tay cũng ác quá đi, chuyện mấy người làm và mấy vệ sĩ đó lỡ như bị anh Lãnh phát hiện thì thảm rồi. Với lại ... nói không chừng sẽ liên lụy đến Lôi đại ca nữa.’

‘Yên tâm đi, chị cũng không phải cố ý dùng đạn mê bấn bọn họ đâu, chỉ tại xui xẻo bị bọn họ phát hiện chúng ta đang trốn đi thôi mà. Chị cũng không còn cách nào, dù sao cũng không chế người, cùng lắm thì họ chỉ ngủ một lúc thôi mà. Yên tâm, Lãnh Thiên Dục sẽ không phát hiện ra chuyện này nhanh như vậy đâu. Dù sao người làm và vệ sĩ ở Lãnh Uyển lại đông như vậy.’

‘Được rồi được rồi, đừng nói nữa. Nhanh lên đi. Lỡ như bị phát hiện thì muốn chạy cũng không thoát được đâu.’ Thượng Quan Tuyền lên tiếng hối thúc.

‘OK, chị leo lên rồi nè, Tiểu Tuyền, đưa hành lý cho chị!’ Liên Kiều vẫy tay về phía cô.

Hành lý được chuyển lên từng cái một sau đó bị ném ra ngoài.

‘Hô hô... chúng ta sắp thành công rồi...’ Liên Kiều cao hứng hét to lên khiến cho Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh sợ hết hồn vội đưa tay ra dấu cho cô.

‘Đến đây, trèo lên đi, Anh Anh, chị kéo em ...’

Ngay lúc ba người tưởng mình sắp thành công thoát ra ngoài ...

‘Ba người các em ... quây đủ chưa?’

Một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên sau lưng ba người hệt như một tiếng sét vang lên giữa trời quang.

Ba cô gái bị hù đến suýt nữa thì ngã nhào khỏi tường vây, lúc bình tĩnh lại quay đầu lại nhìn xuống nơi vừa phát ra âm thanh ...

Lãnh Thiên Dục không biết từ đâu đột ngột xuất hiện!

‘Lãnh ... anh Lãnh kìa!’ Hoàng Phủ Anh là người sợ Lãnh Thiên Dục nhất, nhìn thấy hắn về mặt u ám đứng đó nhìn mình, chân ngay lập tức nhũn ra, tiếp theo đó “soạt” một tiếng, người đã từ tường vây ngã nhào xuống, cũng may là dưới chân tường vây là thảm cỏ mềm.

‘...Anh Anh ...’

Liên Kiều và Thượng Quan Tuyền cùng kinh hãi thét lên một tiếng.

‘Ồi ...’ Hoàng Phủ Anh vừa xoa xoa đầu gối vừa trở mắt nhìn Lãnh Thiên Dục đang càng lúc càng đến gần.

‘Còn biết đau sao?’

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng “hừm” một tiếng, sau đó nhìn lên hai cô gái đang treo người trên tường vây, mày cau càng lúc càng chặt.

‘Hai người ... xuống đây cho anh!’

Đáng chết thật! Nhìn một màn trước mặt Lãnh Thiên Dục không khỏi rủa thầm một câu. Ánh mắt nhìn về hai cô gái, nhất là Thượng Quan Tuyền càng lúc càng lộ vẻ không vui.

Một tiếng “hừm” lạnh khiến cho Thượng Quan Tuyền cũng bị dọa đến hoảng sợ ngoan ngoãn nhảy xuống, sau đó vẫy tay về phía Liên Kiều.

Liên Kiều thấy vậy cũng bắt lực thở dài một tiếng sau đó nhảy xuống.

Cô không có công phu giỏi như Thượng Quan Tuyền đương nhiên cũng giống như Hoàng Phủ Anh, chân vừa chạm đất bị đau đến suýt nữa thì ngã nhào trên thảm cỏ, cũng may là có Thượng Quan Tuyền nhanh mắt đỡ lại.

Ba cô gái, ba khuôn mặt bởi vì leo tường mà trở nên nhem nhuốc đến không chịu nổi.

Lãnh Thiên Dục đi đến trước mặt ba người, híp mắt nhìn sau đó lạnh lùng quát: ‘Đứng thẳng lên!’

Ba cô gái nghe vậy liền ngoan ngoãn đứng thành một hàng theo thứ tự.

‘Xem bộ dạng của các em có giống ai không chứ? Thế nào, chuẩn bị làm cái gì? Muốn trèo tường trốn đi chơi sao?’

Về bực dọc trong mắt Lãnh Thiên Dục càng lúc càng đậm, hắn đương nhiên không nhìn thấy đồng hành lý đã sớm bị ném ra ngoài tường vây, bằng không chỉ sợ là đã giận đến điên luôn rồi.

333. Chương 338: Làm Loạn Lãnh Uyển (10)

Ba cô gái đầu cúi thấp đến không thấp hơn, ai nấy đều khấn trương đến vô thức nắm chặt góc áo.

‘Ai kêu các em cúi đầu? Ngẩng đầu lên nhìn anh!’

Bóng dáng cao lớn của Lãnh Thiên Dục như trùm lấy ba cô gái nhỏ, giọng nói lạnh lùng lần nữa vang lên.

Ba cô gái đều bị hù đến thân thể lập tức cứng đờ, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Thiên Dục, chỉ có Liên Kiều còn dám le lưỡi làm mặt quỷ với hắn.

Lãnh Thiên Dục chau mày lại lên tiếng: ‘Tuyền, qua đây!’

Thượng Quan Tuyền cắn môi vừa định bước đến thì đã bị Liên Kiều kéo lại ...

‘Này Lãnh Thiên Dục, chuyện này hoàn toàn là do một tay em lên kế hoạch, chẳng hề liên quan gì đến Tiểu Tuyền cả, anh muốn mắng thì mắng em thôi.’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy môi khẽ câu lên một đường cong, ‘Ồ, bây giờ em còn dám dùng giọng điệu “cây ngay không sợ chết đứng” đó nói với anh sao? Món nợ của em anh sẽ rất nhanh cùng em tính sổ!’

Nói đến đây hắn đi đến trước mặt Thượng Quan Tuyền ánh mắt đầy vẻ không vui lại mang theo chút bất lực, ‘Tuyền, em là nữ chủ nhân của Lãnh Uyển này sao lại còn cùng bọn họ làm vậy kia chứ?’

Thượng Quan Tuyền hơi khép hạ mi mắt, buồn bực nói: ‘Em không phải là nữ chủ nhân gì của Lãnh Uyển cả!’

‘Em nói cái gì?’

Tuy cô nói rất nhỏ nhưng Lãnh Thiên Dục vẫn còn nghe được rất rõ ràng, hắn sắc bén hỏi lại.

...

Liên Kiều thấy vậy vội tiến đến tìm cách đánh trống lảng: ‘Hô hô, ý của Tiểu Tuyền là ... cô ấy chỉ là ... nữ chủ nhân tương lai thôi.’

Nói xong còn lén lút kéo áo của Thượng Quan Tuyền, thấp giọng nói: ‘Em sao vậy? Bây giờ đâu phải lúc chọc giận anh ta chứ?’

‘Không cho phép nói thầm!’

Lãnh Thiên Dục lại lạnh lùng quát lên một câu khiến Liên Kiều sợ run.

‘Anh Anh ...’

Lãnh Thiên Dục lại chuyển ánh mắt về Hoàng Phủ Anh đang đứng bên cạnh hai cô gái kia không ngừng run rẩy, ‘Em bây giờ cũng trở nên lớn mật rồi đúng không? Đến Lãnh Uyển có mấy ngày ngắn ngủi thôi mà đã trở nên thế này, em bảo anh nên nói sao với bác trai bác gái đây?’

Hoàng Phủ Anh bị hắn hỏi đến không biết trả lời thế nào, ngay cả dũng khí ngẩng mặt lên nhìn hắn cũng không có.

Lãnh Thiên Dục lại chuyển ánh mắt về phía Liên Kiều.

Ngược lại Liên Kiều rất lớn gan nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, một vẻ “ta đây không sợ”.

‘Đưa đây!’ Lãnh Thiên Dục chợt đưa bàn tay to lớn của mình ra, nói một cách dứt khoát.

‘Cái gì?’ Liên Kiều trở mắt nhìn hắn, trong đôi mắt màu tím hiện rõ vẻ khó hiểu.

‘Súng, còn có ... đạn mê!’

Liên Kiều sửng sốt một hồi sau đó đôi mắt đảo một vòng, ‘Không có, em nào có gì!’

Lãnh Thiên Dục nhướng mày: ‘Không có? Vậy mấy người làm và vệ sĩ là bị cái gì làm ngất đi?’

‘Em làm sao biết được?’

‘Bọn họ đều là người hầu được phân đến phục vụ em, vệ sĩ cũng là vệ sĩ bảo vệ cho em, họ có chuyện mà em không biết gì?’

‘Không biết thì là không biết chứ sao!’ Liên Kiều đã quyết định có chết cũng không nhận.

‘Không biết?’ Lãnh Thiên Dục lại nhướng mày: ‘Vậy được, anh cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhé!’

Hắn vừa nhìn cô vừa tiến đến gần cô, giọng cũng dần trở nên lạnh lùng hơn ...

‘Bốn người hầu phụ trách chăm sóc em được tìm thấy ở sau bếp, vệ sĩ phụ trách sự an toàn của em được tìm thấy ở sau lầu nơi em ở, bọn họ bảy người đều bị trúng đạn mê, thế nào, em đã nhớ lại chưa?’

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh nghe vậy vẻ khấn trương trên mặt càng sâu nhưng Liên Kiều thì vẫn thản nhiên như cũ, trên mặt vẫn một vẻ ngây ngô nhìn Lãnh Thiên Dục ...

‘Bọn họ lại trúng đạn mê sao? Trời ạ, thật đáng sợ nha. Cũng may là em chạy nhanh bằng không người tiếp theo tuyệt đối sẽ là em thôi!’

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục càng lúc càng khó coi, hần chau mày càng chặt hơn ...

Nha đầu này thật cứng miệng!!!

‘Anh nói lại lần nữa, đem súng cùng đạn giao lại cho anh!’ Hần không tin mình quả không được nha đầu này.

‘Này, anh dựa vào cái gì mà nói là em làm chứ?’ Liên Kiều cũng rống lên với hắn.

Thật là vừa ăn cướp vừa la làng ... cô đã không đúng mà lại còn dám hô to gọi nhỏ với mình.

‘Ngoại trừ em còn có ai dám làm những chuyện to gan như vậy?’ Lãnh Thiên Dục cũng lớn tiếng quát cô.

‘Ngưng ... Đây chỉ là suy đoán chủ quan của anh mà thôi!’

Liên Kiều điềm nhiên trả lời, một vẻ “chuyện này không liên quan gì đến tôi”, ‘Anh kêu mấy người đó lại đây, chỉ có những người bị hại mới có quyền lên tiếng!’

‘Nha đầu ...’

Lãnh Thiên Dục quả thật có ý muốn bóp chết cô ngay tại chỗ, ‘Em biết tranh thủ lúc công hiệu của đạn mê còn chưa tan hết để chọn trốn, đó chẳng phải là vì em đã biết họ vốn không có cách nào ngăn cản em sao? Anh không cần quan tâm có phải là em làm hay không, em quay về phòng ngay cho anh. Ngạn Tước ngày mai sẽ đến Lãnh Uyển, nếu như em không ngoan ngoãn nghe lời, anh chỉ có thể ra lệnh cho vệ sĩ trói em lại nhốt vào phòng cho đến ngày mai!’

‘Gì chứ? Anh dám trói em? Anh thử xem!’ Liên Kiều không chịu phục tùng to mắt nhìn hắn.

‘Em cứ thử xem anh có dám hay không? Anh nghĩ Ngạn Tước biết em làm ra những chuyện như thế này cũng sẽ đồng tình với cách làm của em thôi!’ Lãnh Thiên Dục hoàn toàn không nhượng bộ, nói.

Liên Kiều không nói gì thêm, chỉ trong đáy mắt vẫn không ngừng lóe lên những tia bất phục. Cô nhìn Lãnh Thiên Dục như nhìn một kẻ thù.

Qua một lúc lâu đôi mắt cô mới đảo một vòng, nói: ‘Được, em giao súng và đạn cho anh!’

Lãnh Thiên Dục khẽ cau lên một nụ cười: ‘Như vậy mới đúng chứ, cô gái nào biết nghe lời mới có người thương chứ!’

Thượng Quan Tuyền ở bên cạnh nghe vậy trên mặt chợt lộ ra vẻ nghi hoặc, cô đảo mắt nhìn Liên Kiều ... thế nào mà Liên Kiều lại dễ dàng đầu hàng thế chứ?

Nếu như thật sự là như vậy ... vậy chẳng phải chuyến đi chơi của mình tiêu tùng rồi sao?

Chính ngay lúc cô cảm thấy cực kỳ thất vọng thì Liên Kiều mới chậm chậm lên tiếng, ‘Này Lãnh Thiên Dục, anh nên xoay người sang chỗ khác mới được!’

‘Cô lại muốn giở trò gì đây?’ Lãnh Thiên Dục có chút ngạc nhiên hỏi lại.

Liên Kiều trở mắt nhìn hắn: ‘Dưới mí mắt của anh tôi còn dám giở trò gì chứ? Chỉ là em sợ lỡ làm mất súng cho nên mới giấu kỹ ở trong áo, nếu như muốn lấy ra thì phải cởi áo ra mới được.’

Lãnh Thiên Dục vô lực lắc đầu, hắn không nói gì nữa mà xoay người lại.

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh đều cực kỳ tò mò nhìn Liên Kiều, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của hai người, cô rón rén rút một cây súng từ trong chiếc túi vẫn đeo bên người ra ...

Sau đó nhắm vào lưng của người đàn ông đang đứng xoay lưng về phía họ!

...

Hoàng Phủ Anh sợ đến nỗi suýt kêu thành tiếng.

Lãnh Thiên Dục cảnh giác xoay người lại nhưng chỉ kịp nghe một tiếng súng đánh gọn tiếp theo đó hấn cảm thấy thân mình từ từ tê dại ...

Rầm ...

Cùng với một tiếng rên khê, thân hình cao lớn của Lãnh Thiên Dục đã ngã nhào xuống thảm cỏ.

334. Chương 339: Chạy Thoát

‘Dục ...’ Thượng Quan Tuyền cũng bị hù đến giật nảy mình sau đó cô kinh hoàng chạy đến bên người hấn thì phát hiện Lãnh Thiên Dục sớm đã hôn mê bất tỉnh.

Liên Kiều liếc mắt nhìn hai cô gái: ‘Làm ơn đi, các cô đừng cứ mãi kêu la om sòm thế có được không? Đợi lát nữa vệ sĩ nghe được lại chạy đến thì phiền lắm.’ Cô vừa nói vừa kéo Thượng Quan Tuyền đứng dậy: ‘Yên tâm đi, chỉ là đạn mê thôi mà, không có gì đáng ngại!’

Thượng Quan Tuyền cũng biết Liên Kiều sẽ không làm gì quá mức với Lãnh Thiên Dục nhưng cô vẫn không giấu được lo lắng.

Hoàng Phủ Anh thì hoảng sợ đến nỗi toàn thân phát run, bước đến áp a áp ứng nói với Liên Kiều: ‘Liên ... Liên Kiều, chị cũng thật quá lớn mật rồi, nếu ... nếu như anh Lãnh tỉnh lại nhất định chúng ta sẽ rất thảm.’

‘Cho nên bây giờ chuyện chúng ta phải làm đó là tranh thủ cơ hội này mà trốn ra ngoài, bằng không đợi đến lúc anh ta tỉnh lại thì tất cả thành công đã trắng rồi. Cũng may là chị còn giữ lại một viên đạn mê cuối cùng, bằng không chúng ta không thể nào đi khỏi đây được rồi!’

Một tay Liên Kiều kéo Thượng Quan Tuyền, tay kia kéo tay Hoàng Phủ Anh, vẻ mặt gấp rút: ‘Đi thôi, nếu còn không đi nữa thì không còn kịp đâu.’

‘Nhưng mà ...’ Thượng Quan Tuyền nhìn về phía Lãnh Thiên Dục đang nằm mê man trên thảm cỏ, không thể nhấc tâm rồi đi được.

‘Không phải chứ, lúc này em lại mềm lòng sao? Yên tâm đi, hấn không sao đâu...’

‘Nhanh, phía tường vây hình như có tiếng súng...’

Liên Kiều còn chưa nói xong thì đã nghe văng lại tiếng mấy vệ sĩ nói chuyện với nhau cách đó không xa, tin chắc là vừa nãy bọn họ nghe được tiếng súng nên mới lần về phía này.

Liên Kiều nóng như lửa đốt vội nói: ‘Còn không mau đi, Tiểu Tuyền, vệ sĩ sẽ đỡ Lãnh Thiên Dục trở về, yên tâm đi. Nếu bây giờ chúng ta không đi sẽ không còn kịp nữa đâu.’

Hoàng Phủ Anh cũng sốt ruột nói: ‘Đúng đó Tiểu Tuyền, chúng ta đi mau đi. Em chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt của anh Lãnh lúc tỉnh dậy là đã thấy sợ rồi.’

‘Đúng đó, vừa nãy em cũng thấy hấn như muốn ăn thịt em vậy.’ Thượng Quan Tuyền vừa nghĩ đến vẻ mặt lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục thì ít nhiều cũng có chút sợ hãi.

Ba cô gái sau khi cân nhắc thiệt hơn liền vượt tường trốn đi trước khi đám vệ sĩ kịp chạy đến.

‘Hô ... thật thoải mái ...’

Vừa đến gian phòng của mình trong khách sạn, Liên Kiều đã bỏ nhào vào chiếc gối ôm mềm mại, vui vẻ reo lên.

‘Tiểu Tuyền, em nói xem bây giờ anh Lãnh đã tỉnh lại chưa? Chúng ta có bị anh ấy bắt trở lại không?’
Hoàng Phủ Anh vừa thu xếp hành lý vừa lo lắng hỏi Thượng Quan Tuyền.

‘Sao có thể chứ? Em xem bây giờ chúng ta ...’ Liên Kiều nói cứng, sau đó “đông” một tiếng nhảy xuống giường, kéo Hoàng Phủ Anh chạy đến trước gương ...

‘Ngay cả chị cũng không nhận ra em, những người khác làm sao mà nhận ra được chứ? Tiểu Tuyền, thuật dịch dung của em thật là quá giỏi!’

Ngay lúc này, đứng trước gương là một Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh hoàn toàn khác, hai cô gái phương Đông giờ đã biến thành hai cô gái Tây phương mắt xanh tóc vàng cực kỳ xinh đẹp, hoàn toàn chẳng giống gì với Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh “bản gốc” cả.

Thượng Quan Tuyền bước đến nhìn hai người mỉm cười: ‘Đó là đương nhiên rồi, chỉ cần Liên Kiều lúc ở chỗ đông người chú ý một chút, đừng nói nhiều quá thì tốt rồi. Nào có người bản địa nào nói tiếng Anh lại tệ như chị chứ.’

Liên Kiều rụt lưỡi, ‘Tiểu Tuyền, vậy thì em cũng rất vất vả rồi, em biết nói tiếng Ấn độ sao?’

Thượng Quan Tuyền lúc này đã trở thành một cô gái Ấn chính gốc xinh đẹp, ngay cả trang phục cũng là một bộ sari đầy màu sắc trông thật bắt mắt.

‘Cũng không phải là không thể, em nói tiếng Ấn rất thạo!’

Thượng Quan Tuyền bụm miệng cười, ‘Thực ra em cảm thấy lần này thoát được ra ngoài công lao lớn nhất là thuộc về Liên Kiều, nếu như không phải là chị mở được mật mã của hệ thống dữ liệu kia thì chúng ta có giỏi cải trang đến mấy cũng vô dụng thôi.’

‘Hắc hắc. Tối nay chúng ta nghỉ ngơi cho thật tốt một đêm, ngày mai là có thể vui vẻ đi chơi cho thoải mái!’
Liên Kiều hưng phấn khua tay múa chân nói. Sau đó cô nhìn chính mình trong gương, nói; ‘Chị rất thích tạo hình này của mình, thật không nỡ dỡ xuống.’

‘Vậy chị cứ giữ lại cách hóa trang này cả đêm nay đi!’

Hoàng Phủ Anh cười trêu cô, sau đó cô suy nghĩ một lúc rồi nói: ‘Đúng rồi, trạm tiếp theo của chúng ta là đi đâu?’

Hai người cùng nhìn về phái Liên Kiều đợi cô lên tiếng.

Liên Kiều hào hứng nói: ‘Chúng ta đương nhiên là sẽ đi ...’

Lời còn chưa nói dứt thì trong túi chợt vang lên tiếng chuông điện thoại, một lần lại một lần reo lên chẳng khác nào đòi mạng.

Chân Hoàng Phủ Anh như nhũn ra, suýt nữa thì ngã nhào xuống đất, cô chỉ tay về phía túi của Liên Kiều, hoảng hốt nói: ‘Không ... không phải là anh Lãnh chứ?’

Liên Kiều liếc mắt nhìn cô: ‘Làm ơn đi, nếu như là anh Lãnh thì phải gọi vào điện thoại của Tiểu Tuyền chứ. Làm ơn đừng có lúc nào cũng hoảng hốt như thế có được không?’

Nói xong cô liền đi đến bên chiếc túi của mình, nhấc điện thoại lên.

‘Liên Kiều, ai vậy?’ Thượng Quan Tuyền cũng tò mò lên tiếng hỏi.

‘Là chị của chị!’

Liên Kiều vừa hào hứng ấn phím trả lời vừa nhìn về hăm mộ trên mặt Thượng Quan Tuyền, cô biết Tiểu Tuyền rất hăm mộ người chị là Giáng Đầu Sư của mình.

‘Hi chị, em rất nhớ chị nha...’ Liên Kiều vừa thông điện thoại với đầu bên kia liền nũng nịu lên tiếng.

‘Liên Kiều, em đang ở đâu vậy?’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung rất nghiêm túc chứ không hề vui vẻ như trước giờ.

‘Em ... hi hi, em bây giờ đang đi du ngoạn nha, bây giờ đang ở trong khách sạn.’

‘Ý của em là ... em không có ở nhà?’

‘Đúng đó. Em đang ở Ý, sao vậy chị?’ Liên Kiều cũng nghe ra trong giọng nói của Mặc Di Nhiễm Dung có gì đó không đúng.

‘Liên Kiều chị hỏi em nha, gần đây em có tiếp xúc với người lạ nào không? Nhất là người phụ nữ lạ? Hoặc là người vừa mới quen biết?’ Mặc Di Nhiễm Dung nghiêm túc hỏi.

Liên Kiều hơi sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi trả lời: ‘Có.’

‘Cái gì?’ Giọng Mặc Di Nhiễm Dung chợt vút cao, ‘Là ai?’

‘Này, chị à, chị đừng khẩn trương như vậy chứ. Em chỉ là quen với một cô gái bên ngoài rất xinh đẹp mà thôi. Đúng rồi, chị và cô ấy cũng gặp nhau rồi đó, không tin chị nhìn thử xem ...’ Liên Kiều vừa nói vừa đẩy điện thoại về phía Thượng Quan Tuyền.

‘Hello Mặc Di tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi!’ Thượng Quan Tuyền vui mừng lên tiếng chào Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Liên Kiều!’

Nào ngờ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn thấy Thượng Quan Tuyền mặt liền lộ ra vẻ cảnh giác, kêu lên một tiếng: ‘Cô ấy là ai?’

335. Chương 340: Cuộc Điện Thoại Kỳ Lạ (1)

‘Bạn của em ...’

Liên Kiều định rút điện thoại về lại phát hiện Mặc Di Nhiễm Dung đang nhìn mình qua điện thoại, cô vội giải thích: ‘Chị đừng kích động, em là Liên Kiều, cô gái vừa này chị nhìn thấy là Thượng Quan Tuyền, chính là ... chính là cô gái vẫn luôn ở bên cạnh Lãnh Thiên Dục hôm đó, chị nhớ lại chưa?’

Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung vẫn lộ vẻ kinh ngạc và hoài nghi như cũ: ‘Cô gái đó chị nhớ chứ, nhưng cái này ... còn có ... em, em là Liên Kiều sao?’

Sao em gái của cô lại trở thành thế này?

‘Chị à ...’

Liên Kiều le lưỡi, vội vàng giải thích: ‘Là như vậy, ba người bọn em lén trốn ra ngoài đi chơi, sợ Lãnh Thiên Dục phái người truy bắt bọn em trở về, cho nên mới cải trang, Tiểu Tuyền vốn rất tinh thông thuật cải trang, thế nào, không nhận ra em phải không?’

Nghe cô nói vậy, Mặc Di Nhiễm Dung âm thầm thở phào một hơi sau đó hỏi lại: ‘Ý em là ... người em quen biết gần đây là Tiểu Tuyền sao?’

‘Đúng đó, còn có thể là ai chứ?’ Liên Kiều lầu bầu một câu.

‘Vậy thì lạ quá.’ Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung vẫn lộ vẻ nghi hoặc.

‘Sao vậy chị? Có chuyện gì xảy ra sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều, ngưng trọng nói: ‘Nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện rồi, lúc chị chiêm bốc ra điều đó chị cứ tưởng người xảy ra chuyện là em, nhưng bây giờ mới biết là không phải.’

‘Cái gì? Nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì chứ? Là Ngạn Tước sao?’ Liên Kiều vừa nghe Mặc Di Nhiễm Dung nói vậy liền rối rít hỏi.

Còn Hoàng Phủ Anh và Thượng Quan Tuyền cũng chấn động, vội tiến đến gần để nghe cùng.

‘Chị cũng không rõ, chị cũng là mới phát giác ra hôm nay, nhưng mà ... chị cảm thấy Ngạn Thương rất kỳ lạ.’ Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu nói.

‘Chị Nhiễm Dung, anh Ngạn Thương sao vậy?’ Hoàng Phủ Anh nhin không nổi nữa, lo lắng đến phát khóc.

‘Em là ... Anh Anh sao?’ Mặc Di Nhiễm Dung không dám xác định lắm cô gái trước mặt mình có phải là Hoàng Phủ Anh hay không.

‘Dạ.’ Hoàng Phủ Anh gật đầu đáp.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Tình hình cụ thể thì chị không thể nói rõ được, cũng may là Liên Kiều không có chuyện gì, nếu như có thể, em tạm thời đừng trở về, chị sẽ đến Hoàng Phủ trong thời gian sớm nhất để tra cho rõ!’

‘Chị à ...’

‘Nghe lời chị, đừng trở về. Có động tĩnh gì chị sẽ lập tức báo cho em.’ Mặc Di Nhiễm Dung ngắt lời cô, dứt khoát ra lệnh sau đó ngắt điện thoại.

Liên Kiều vẫn nắm điện thoại trong tay ngơ ngẩn, trên mặt lộ vẻ hoang mang, còn trong đầu chỉ là một mảnh trống rỗng.

Nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện?

Ngạn Thương có điểm không bình thường?

Vậy còn ... Ngạn Tước thì sao?

Còn cha và mẹ thì sao?

Ngạn Đình, Ngạn Ngự và Tiểu Ngưng thì sao?

Còn chị Phúc, người đối xử với mình tốt cực kỳ thì sao?

‘Liên Kiều, chị không sao chứ?’ Thượng Quan Tuyền đưa tay đón lấy điện thoại trong tay Liên Kiều cất đi, lo lắng nhìn cô hỏi.

‘Chị ... chị không sao!’ Miệng Liên Kiều tuy nói vậy nhưng trong lòng cực kỳ bối rối.

‘Anh Anh ...’

Cô xoay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Anh cũng đang hết sức hoang mang, kéo tay cô hỏi: ‘Ngạn Tước nhất định sẽ không sao, có phải không?’

‘Em ... em không biết.’ Hoàng Phủ Anh lắp bắp nói: ‘Em thấy chị Nhiễm Dung rất nghiêm túc, Liên Kiều, có phải là ... chuyện rất nghiêm trọng không?’

Thân hình Liên Kiều không tự chủ được run rẩy không ngừng, thấy vậy Thượng Quan Tuyền bước đến ôm cô lại ...

‘Liên Kiều, trước tiên chị phải bình tĩnh lại đã. Như vậy đi ... chị thử gọi điện thoại cho Ngạn Tước xem sao!’

Một câu nói thức tỉnh người trong mộng, khiến Liên Kiều bừng tỉnh...

‘Đúng đúng đúng, gọi điện thoại cho Ngạn Tước. Chị ... chị lập tức gọi điện cho anh ấy!’

Cô luống cuống tìm điện thoại sau đó cầm lên ngón tay không ngừng run rẩy ấn một dãy số, nhưng vì quá hoảng loạn nên ấn thế nào cũng không thể ấn trọn dãy số ...

‘Liên Kiều!’ Thượng Quan Tuyền thấy vậy vội kéo tay cô lại nói: ‘Chị bình tĩnh lại đi, đừng hoảng loạn như vậy.’

‘Tiểu Tuyền ...’

Ngay cả giọng của Liên Kiều cũng trở nên run rẩy, ‘Chị sợ ... chị thật sự sợ lắm. Chị sợ Ngạn Tước xảy ra chuyện. Chị ... chị sống đến bây giờ mới có cảm giác này lần đầu tiên. Chị ...’

‘Yên tâm đi. Ngạn Tước nhất định sẽ không có sao đâu. Đến đây, chúng ta thử gọi điện thoại cho anh ấy đi.’

Thượng Quan Tuyền dù sao cũng xuất thân là sát thủ, sóng to gió lớn kinh qua đã nhiều, so với người bình thường như Liên Kiều thì khả năng trấn tĩnh không biết hơn bao nhiêu lần, hơn nữa cô là người ngoài cuộc, đương nhiên xử lý chuyện cũng không hoảng loạn như vậy.

Cô chủ động đoạt lấy điện thoại, nhìn thấy Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh vẫn còn đang mất hồn chỉ đành thở dài một tiếng, lục tìm trong danh bạ sau đó nhấn phím.

Ở đầu bên kia, điện thoại reo lên vài tiếng sau đó liền có người tiếp ...

‘Ai vậy?’ Từ điện thoại truyền đến tiếng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, vẫn là giọng nói trầm thấp điềm đạm như trước giờ.

‘Phùuuu ...’

Thượng Quan Tuyền nghe giọng nói quen thuộc của Hoàng Phủ Ngạn Tước liền nhẹ nhõm thở phào một hơi, cô lên tiếng trả lời: ‘Ngạn Tước, là em, Thượng Quan Tuyền!’

‘Tiểu Tuyền?’

Ở đầu bên kia, Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi có chút bất ngờ, hỏi lại, sau đó giọng nói có chút mừng rỡ hỏi tiếp: ‘Hôm nay sao lại có thời gian gọi điện cho anh? Thiên Dục tên kia đâu?’

‘Ừmmm, anh ấy ... ai yo, đừng nói đến anh ấy, ờ ... ở “Hoàng Phủ” mọi việc đều tốt cả chứ?’

‘Tốt lắm!’

Thượng Quan Tuyền và Liên Kiều cùng nhìn nhau sau đó cô lên tiếng hỏi tiếp: ‘Vậy ... còn anh thì sao? Gần đây có xảy ra chuyện gì không?’

‘Ha ha ...’ Tiếng cười sảng khoái của Hoàng Phủ Ngạn Tước vọng đến bên tai Thượng Quan Tuyền, ‘Em hỏi vậy là sao?’

‘Ừmmm ... không có gì. Đúng rồi, anh mở chức năng gọi video đi!’ Thượng Quan Tuyền không quên mục đích chính của cuộc gọi, đi thẳng vào vấn đề.

Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh ở bên cạnh cô cũng gật đầu đồng ý, nét mặt vẫn hết sức khẩn trương.

‘Cuộc gọi video?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu sao cô lại yêu cầu mình làm như vậy.

‘Thế nào? Không được sao? Em muốn gặp người bạn cũ thôi mà, xem anh bây giờ gầy hay béo, như vậy cũng không được sao?’ Thượng Quan Tuyền dùng giọng bình thản nói.

‘Được chứ!’

Trên màn hình rất nhanh đã hiện lên gương mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn vẫn như cũng không thay đổi, tao nhã, điềm đạm hướng ánh mắt về phía ba cô gái. Có thể nhận ra ngay là hấn đang ở trong phòng làm việc, sau lưng hấn là khung cửa sổ cao quen thuộc ở Hoàng Phủ tài phật.

Ba cô gái còn chưa kịp thở phào thì đã nghe Hoàng Phủ Ngạn Tước kinh ngạc kêu lên một tiếng ...

‘Tiểu Tuyền?’

‘Ồ ...’ Thượng Quan Tuyền ngượng ngùng cười, ‘Thực xin lỗi, em đã cải trang.’

Lời của cô chưa nói hết thì Hoàng Phủ Anh đã giành nói trước: ‘Anh Ngạn Tước, anh không sao chứ? Em và Liên Kiều đều rất lo lắng cho anh!’

336. Chương 341: Cuộc Điện Thoại Kỳ Lạ (2)

‘Em là ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thật kỹ một hồi mới lên tiếng: ‘Anh Anh?’

‘Anh Ngạn Tước, thấy anh không sao em mừng lắm. Cha mẹ có khỏe không?’ Hoàng Phủ Anh thấy hân không sao liền mừng rỡ nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười: ‘Anh Anh, nếu như trong lòng em vẫn còn có cha mẹ thì em nên mau chóng quay về đi. Sao lại có thể rời nhà đi lâu như vậy chứ? Em có biết cha mẹ lo lắng cho em lắm không?’

Trên mặt Hoàng Phủ Anh lộ ra nét cười ngượng ngập.

Thượng Quan Tuyền cũng mỉm cười sau đó như cảm thấy có điều gì đó là lạ cô liền chau mày lại.

Nhưng ở đâu lạ thì cô nói không được.

Ngay lúc này, Liên Kiều vội giật lấy điện thoại nói với giọng vừa vui mừng vừa kích động: ‘Ngạn Tước, anh không sao thì tốt rồi, em nhớ anh lắm đó!’

‘Cô là ...?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Liên Kiều sau đó hỏi bằng giọng rất xa lạ.

‘Ồ?’

Liên Kiều ngượng ngừng cười, ‘Đều là kiệt tác của Tiểu Tuyền đó, hi hi, ngay cả anh cũng không nhận ra em là ai rồi. Em nghĩ Lãnh Thiên Dục cũng sẽ không nhận ra em là ai luôn.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô nhưng trong đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc ...

‘Hi hi ... xem đến gốc rồi sao? Em nhất định phải theo Tiểu Tuyền học thuật dịch dung này mới được, như vậy anh đối với em mới luôn có cảm giác mới mẻ.’

Liên Kiều thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước không có gì khác thường mới hoàn toàn yên tâm, vừa nói vừa cười trước màn hình điện thoại.

‘Chuyện này ...’

‘Ngạn Tước ...’ Thượng Quan Tuyền chợt lên tiếng ngắt lời hân, cô hỏi thẳng: ‘Ngày mai khoảng mấy giờ thì anh đến Lãnh Uyển?’

‘Đi Lãnh Uyển?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghi hoặc hỏi lại: ‘Anh nào có sắp xếp chuyến đi nào đến Lãnh Uyển đâu?’

‘Gì chứ?’ Ba cô gái cùng kinh hoàng kêu lên một tiếng, nhất là Liên Kiều, cô lo lắng đến không thở nổi.

‘Anh Ngạn Tước, anh sao vậy? Anh đã gọi điện thoại đến nói với Liên Kiều là ngày mai anh sẽ đến Lãnh Uyển đích thân đó Liên Kiều về nhà mà. Sao đột nhiên lại thay đổi rồi?’ anh Lãnh đã thu xếp mọi việc ổn thỏa cả rồi.’ Hoàng Phủ Anh cũng sốt ruột lên tiếng.

‘Anh Anh? Anh thấy em ra ngoài mãi chơi đến điên luôn rồi. Thứ nhất anh không có ý định đi đến Ý, thứ hai, Liên Kiều đang yên lành ở trong “Hoàng Phủ” sao anh lại phải đi đến Lãnh Uyển đón cô ấy làm gì?’ Giọng nói cùng vẻ mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước hoàn toàn không có vẻ gì là đang nói đùa.

Lời của hân khiến ba cô gái hoàn toàn chấn động!

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều lúc này mới hoàn hồn lại, cô gọi hân nhưng mà ...

‘Được rồi, bên đây anh còn rất nhiều công vụ chưa làm xong, như vậy đi, Anh Anh, em nhớ phải mau chóng trở về nhà đừng làm phiền Tiểu Tuyền phải chăm sóc em nữa.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói nhanh mấy câu sau đó dứt khoát ngắt điện thoại.

Trong phòng chợt trở nên yên lặng đến kỳ lạ, gần như mọi người có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau.

‘Sao lại như thế chứ?’

Qua rất lâu Liên Kiều mới thì thào lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng đến khó chịu kia, trên mặt vẫn không giấu được vẻ hoang mang.

‘Anh Ngạn Tước sao thế nhỉ? Những lời vừa nãy anh ấy nói là có ý gì? Cái gì mà “Liên Kiều đang yên lành ở trong “Hoàng Phủ”?’ Hoàng Phủ Anh cũng chưa hết chấn động lẫn khó hiểu.

Mày của Thượng Quan Tuyền thì đã chau đến gần sát vào nhau ...

‘Liên Kiều, Ngạn Tước thật khác thường!’

Thân mình Liên Kiều không tự chủ được phát run lên, ‘Đúng vậy, anh ấy ... sao anh ấy lại có vẻ như không nhận ra được em chứ?’

‘Đúng đó. Vấn đề là ở chỗ đó!’

Thượng Quan Tuyền trầm ngâm suy nghĩ, ngay từ lúc bắt đầu cô đã cảm giác có gì đó không đúng, bây giờ ngẫm lại đúng là có quá nhiều vấn đề.

‘Tiểu Tuyền em nói đi.’ Hoàng Phủ Anh vội vàng nói, còn Liên Kiều thì cũng dăm dăm nhìn cô như chờ cô lên tiếng.

Thượng Quan Tuyền ngồi xuống sofa, chậm rãi lên tiếng phân tích: ‘Thứ nhất, điện thoại em dùng để gọi cho Ngạn Tước là điện thoại của Liên Kiều, đáng lý Ngạn Tước sau khi nhận cuộc gọi đó thì sẽ không hỏi “ai đó” chứ, giống như số điện thoại này đối với anh ấy mà nói là một con số hoàn toàn xa lạ vậy.

‘Đúng đúng đúng. Giờ chị cũng mới nhớ ra.’ Liên Kiều vội gật đầu, trên mặt ngoài vẻ lo lắng chỉ còn lại bất lực.

‘Thứ hai, anh ấy biết Anh Anh rời nhà đi nhưng xem ra anh ấy hoàn toàn chẳng hề lo lắng gì cho Anh Anh cả ...’

Thượng Quan Tuyền nhìn Hoàng Phủ Anh hỏi lại: ‘Ngạn Tước rất thương em, đúng ra anh ấy phải tỏ vẻ lo lắng cho em mới đúng chứ.’

‘Cái này cũng chưa chắc, không phải anh ấy sắp đến Ý sao, vậy thì có thể gặp nhau rồi.’ Hoàng Phủ Anh trả lời một cách không chắc chắn.

‘Nhưng em cũng nghe rồi đó, vừa nãy Ngạn Tước nói là anh ấy không có dự tính đi đến nước Ý đâu, đây cũng là điểm kỳ lạ thứ ba.’ Thượng Quan Tuyền cũng dấy vẻ nghi hoặc không kém gì hai người kia.

‘Có phải là ... đột xuất có chuyện gì không?’

Liên Kiều cố tìm một lý do nào đó để thuyết phục chính mình nhưng cuối cùng cô phát hiện ra, căn bản là chẳng có một lời giải thích nào hợp lý cả.

Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng, ‘Những điểm này đã nói lên một vấn đề rất nghiêm trọng!’

Hoàng Phủ Anh và Liên Kiều cùng nhìn cô, chờ đợi.

Thượng Quan Tuyền sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, cô nói rành mạch từng chữ: ‘Đó chính là ... Ngạn Tước thật sự cho rằng Liên Kiều không có rời nhà đi, anh ấy ... không biết chúng ta đang ở bên cạnh Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Anh và Liên Kiều đều giật mình, chuyện này thật sự ... quá sức tưởng tượng của hai người.

‘Chị ... chị đúng là Liên Kiều mà!’ Giọng Liên Kiều đã phát run.

‘Em biết chứ, em đương nhiên biết. Nhưng mà ... rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến cho Ngạn Tước không nhận ra Liên Kiều chứ? Tuy đã cải trang rồi nhưng anh ấy đều có thể nhận ra em và Anh Anh mà.’ Thượng Quan Tuyền cũng mơ hồ không rõ.

Hoàng Phủ Anh chợt đứng bật dậy, thét lên ...

‘Em nghĩ ra rồi!’

‘Gì chứ?’ Bộ dạng Liên Kiều như sắp khóc lên.

‘Hai chị nói thử xem ... có thể nào ở trong “Hoàng Phủ” đang có một Liên Kiều khác nữa không?’ Hoàng Phủ Anh lớn gan suy đoán một câu.

‘Sao lại thế được chứ?’ Liên Kiều cũng đứng bật dậy, hai mắt trừng lớn nói.

Thượng Quan Tuyền cũng không đồng ý với cách nói của cô: ‘Chuyện này nói ra như chuyện cổ tích vậy, sao lại có thể có hai Liên Kiều được chứ? Cho dù có một có gan đi mạo nhận là Liên Kiều nhưng Ngạn Tước nhìn thấy một Liên Kiều khác đang ở cùng với chúng ta chắc là phải ngạc nhiên lắm mới phải chứ, sao lại không hề có chút phản ứng nào?’

‘Đúng đó!’ Hoàng Phủ Anh ngồi lại xuống sofa, bối rối nói.

Liên Kiều không lên tiếng nhưng những ngón tay đang run rẩy cùng gương mặt trắng bệch đã cho thấy rõ nội tâm đang hoảng loạn của cô.

‘Liên Kiều, chị sao vậy?’ Thượng Quan Tuyền thấy vẻ mặt cô có chút kỳ lạ liền lo lắng hỏi.

337. Chương 342: Suy Đoán Dọa Người

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hai người trong đôi mắt lộ rõ sự bối rối cùng bất an cùng cực ...

‘Tiểu Tuyền, chị đang nghĩ Ngạn Tước có đúng là không nhận ra chị hay không? Trong “Hoàng Phủ” nhất định đã xảy ra chuyện rồi bằng không chị của chị sao lại không gọi điện thoại cho chị chứ? Hơn nữa lần trước lúc chị ấy gọi cho chị, chị chưa bao giờ cảm thấy chị ấy nghiêm túc như thế!’

‘Liên Kiều ...’

Thượng Quan Tuyền không biết nên an ủi cô thế nào, cũng không nghĩ ra được ý kiến nào có thể giúp được cô, đành nói: ‘Hay là chị gọi cho chị Nhiễm Dung lần nữa xem sao?’

Liên Kiều nhẹ lắc đầu: ‘Vô ích thôi, nếu như chị ấy biết rõ ngọn nguồn câu chuyện thì đã gọi điện thoại cho chị rồi, chị nghĩ bây giờ chị ấy cũng đang đi tìm hiểu mà thôi.’

Hoàng Phủ Anh cũng bối rối, cảm môi không biết nên nói gì.

Căn phòng bị bao trùm bởi một sự im lặng đáng sợ.

Một lúc sau Liên Kiều chợt đứng bật dậy đi đến bên chiếc bàn trang điểm, ngồi xuống.

‘Liên Kiều, chị định làm gì vậy?’ Thượng Quan Tuyền bị hành động của cô làm cho giật mình, vội hỏi.

‘Chị muốn quay về. Ngay lập tức!’

Liên Kiều vừa nói vừa dỡ lớp hóa trang xuống, cho đến khi gương mặt xinh xắn của cô xuất hiện trở lại trong gương mới ngừng lại, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định.

‘Bây giờ sao?’ Thượng Quan Tuyền nhắc tay lên nhìn đồng hồ, kinh ngạc hỏi lại.

‘Đúng, bây giờ chị phải trở về. “Hoàng Phủ” nhất định đã xảy ra chuyện, chị muốn gặp Ngạn Tước ngay!’

Liên Kiều nói xong liền vội vàng vọt vào phòng vệ sinh, rửa cho thật sạch lớp hóa trang trên mặt.

Khi hai cô gái đuổi theo cô đến phòng vệ sinh thì đã thấy Liên Kiều đứng soi chính mình trong gương, gương mặt không còn chút huyết sắc, ngón tay không ngừng run rẩy.

‘Liên Kiều ...’

Đợi cô lau mặt xong, Thượng Quan Tuyền vội kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, lo lắng nói: ‘Bây giờ đã muộn lắm rồi, muốn về thì cũng phải đợi chuyến bay sớm nhất ngày mai mới về được. Bây giờ chị có chạy ra phi trường thì cũng vô ích thôi.’

Rốt cuộc Liên Kiều đã không thể khống chế tâm trạng của mình, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên đôi gò má sẫm đã không còn màu hồng nhuận như trước.

‘Tiểu Tuyền, chị không thể đợi thêm một giây phút nào nữa. Nếu như Ngạn Tước thật sự xảy ra chuyện gì, chị vĩnh viễn cũng không thể tha thứ ỉn được. Chị ... chị không nên rời khỏi anh ấy mới đúng.’

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Anh thấy cô khóc trong lòng cũng áy náy vô cùng, cô ôm chặt lấy Liên Kiều, giọng cũng nghẹn ngào: ‘Đều tại em cả, nếu như không phải em không biết nghỉ bỏ nhà đi thì sẽ không có chuyện hôm nay xảy ra.’

Hai cô gái tâm thần hoảng loạn, hoàn toàn chẳng thể nghĩ ra được điều gì ngoài tự trách bản thân.

Thượng Quan Tuyền nhìn sắc trời, thực ra qua cuộc điện thoại vừa nãy cô đã phát hiện ra có nhiều nghi vấn như vậy thì nên nghĩ đến phải trở về “Hoàng Phủ” rồi, ở “Hoàng Phủ” nhất định đã xảy ra chuyện. Nghĩ vậy cô càng thêm lo lắng.

‘Liên Kiều, nếu như tối nay chị nhất định phải trở về thì chỉ có một cách.’ Cô vừa nói vừa kéo tay Liên Kiều, dè dặt lên tiếng.

‘Cách gì?’

Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng, ‘Chỉ có cách nhờ Dục giúp thôi!’

Hai cô gái nhất thời sửng sốt đến ngây người.

Từ trên xuống dưới rong Lãnh gia đều nằm dưới tình trạng cảnh giới nghiêm ngặt, tất cả người làm và vệ sĩ ai nấy đều im như thóc, chỉ sợ lỡ như nói sai điều gì không chừng sẽ thành họa sát thân.

Cũng khó trách bọn họ tại sao lại dè dặt cẩn trọng như thế, chính vì lúc chàng vạng, mấy người vệ sĩ đi đến tường vây thì phát hiện Thủ Phán Cách Hạ kính mến của bọn họ, cũng chính là chủ nhân của Lãnh gia biệt uyển này đang nằm hôn mê bất tỉnh trên thảm cỏ. Khi họ diu trở về thì mới phát hiện ngài ấy bị trúng đạn mê.

Kết quả sau khi kiểm tra một vòng quanh Lãnh Uyển ...

Liên Kiều tiểu thư mất tích!

Hoàng Phủ Anh tiểu thư mất tích!

Ngay cả ...

Tuyền tiểu thư cũng mất tích!

Đang lúc mọi người ai nấy đều hoang mang lo sợ thì chỉ có một người vẫn duy trì sự bình tĩnh, người đó chính là Lôi!

Hắn chẳng chút hốt hoảng, hoang mang nào, bình tĩnh chỉ huy người làm cùng vệ sĩ ai làm việc nấy cho đến khi ... Lãnh tiên sinh tỉnh lại ...

Lãnh gia thực sự trải qua một trận cuồng phong!!!

Lãnh Thiên Dục ngồi trên sofa trong phòng khách lớn, nét mặt lạnh lùng, trên cánh tay quăn quanh một băng vải trắng, do từ nhỏ đã được trải qua huấn luyện đặc biệt cùng với nhiều năm lăn lộn trong xã hội đen, đạn mê đối với hắn mà nói không có ảnh hưởng lớn, vì vậy thời gian hôn mê của hắn so với người bình thường ngắn hơn rất nhiều.

‘Đã tìm thấy người chưa?’

Giọng nói lạnh lùng của hắn như muốn đóng băng cả Lãnh Uyển, đôi mắt màu đen sắc bén như chim ưng toát ra những tia nhìn lạnh như tuyết thẳng chập.

Tất cả người làm từ trên xuống dưới ai nấy đều sợ run.

‘Cậu ...’ Lãnh Thiên Dục chỉ tay vào một trong số những người vệ sĩ, lạnh giọng quát: ‘Chuyện lúc đó là thế nào?’

Người vệ sĩ vội vàng bước lên run giọng nói: ‘Lãnh tiên sinh, lúc đó mấy người chúng tôi đang đứng ở cửa khu biệt thự phụ, nhìn thấy Liên Kiều tiểu thư đang lên la lên lúc kéo một va ly hành lý, chúng tôi vội tiến đến ngăn cản nhưng hoàn toàn không ngờ cô ấy lại dùng đạn mê.

Phanh!!!

Lãnh Thiên Dục vỗ mạnh tay lên bàn như muốn phát tiết cơn giận, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

‘Lãnh tiên sinh, chúng tôi ... chúng tôi cũng đã phái người ra ngoài đi tìm tung tích của ba vị tiểu thư nhưng mà ...’

‘Bây giờ mới bắt đầu đi tìm? Đã quá muộn rồi!’

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng “hừm” một tiếng: ‘Tuyền vốn rất giỏi cải trang, nói không chừng mấy người họ đã cải trang thành những người khác, cho dù đứng trước mặt các người chưa chắc các người đã nhận ra được!’

‘Vậy ...’

‘Ra ngoài cho tôi!’ Về mặt Lãnh Thiên Dục như muốn ăn thịt người.

‘Dạ ...’

Những người làm và vệ sĩ ai nấy nhìn nhau, ‘Sao chứ? Chẳng lẽ Lãnh tiên sinh không muốn đi tìm người về sao?’ Nghĩ vậy nhưng chẳng ai dám lên tiếng hỏi, chỉ lẳng lặng lui ra ngoài.

Trong căn phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Lãnh Thiên Dục và Lôi.

Yên lặng đáng sợ!

Một lúc sau Lãnh Thiên Dục đứng dậy, đi về phía Lôi ...

‘Đạn mê là cậu cho họ sao?’ Đôi mắt như chim ưng xẹt qua những tia nhìn sắc bén.

Lôi cũng không chút dấu diếm, thẳng thắn nói: ‘Tôi chỉ đưa cho Hoàng Phủ Anh tiểu thư, tin rằng đây là ý của Liên Kiều tiểu thư.’

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ nhìn Lôi một lượt từ trên xuống dưới như đánh giá, sau đó mới lạnh giọng nói: ‘Cậu muốn cười thì cứ cười đi!’

Nghĩ xem, hắc đường đường là một Thủ Phán Cách Hạ, trong bang Hắc Thủ địa vị cao trên vạn người hôm nay lại lật thuyền trong mương, trúng kế của một nha đầu, chuyện như thế này nếu truyền ra ngoài, thanh danh bao nhiêu năm nay của hắn không phải là tan thành bọt nước rồi sao?’

‘Thuộc hạ không dám!’ Lôi hơi cúi người khiêm nhường nói, tuy là nói vậy nhưng môi vẫn không theo sự khống chế của hắn mà hơi câu lên một đường cong.

338. Chương 343: Trở Về “hoàng Phủ” (1)

‘Cậu không dám?’

Lãnh Thiên Dục nhướn mày, đôi mắt lại quét qua người thuộc hạ thân tín của mình một lần nữa, ‘Từ trên xuống dưới Lãnh Uyển chỉ có một mình cậu dám đem đạn mê cho người ngoài, nói đi, cậu có mục đích gì?’

Giọng của hắn hết sức bình thản như chẳng hề có chút tức giận nào nhưng lại mang theo rất nhiều hàm ý.

‘Lãnh tiên sinh, thuộc hạ chỉ vì không chịu nổi trước sự khấn cầu của Anh Anh tiểu thư cho nên mới bạo gan đưa đạn mê cho cô ấy.’ Lôi cũng trả lời một cách hết sức bình tĩnh.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy trong đáy mắt chợt hiện lên ý cười nhàn nhạt, dù giọng nói vẫn bình thản ...

‘Lôi, cậu theo tôi đã nhiều năm như vậy, tôi còn không hiểu cậu sao? Với năng lực của cậu làm sao không nhận ra được chuyện này vốn là chủ ý của ai.’

‘Anh Anh tiểu thư trước nay yếu ớt lại nhất gan, thuộc hạ cũng không ngờ là cô ấy lại bị Liên Kiều tiểu thư xúi giục.’ Lôi nhẹ giọng đáp lời, nhưng từ cổ họng vẫn thoát ra tiếng cười nho nhỏ.

Lãnh Thiên Dục nhìn hắn thật lâu, sau đó mới vỗ nhẹ lên vai hắn mấy cái ...

‘Tôi biết ... để cậu phải đội quả táo kia trên đầu đứng làm bia đung là làm hỏng hình tượng của cậu, nhưng cách thức báo oán sau lưng người khác như thế này càng làm hỏng hình tượng của cậu hơn mà thôi.’

‘Thủ Phán Cách Hạ, ngài hiểu lầm rồi!’ Lôi không chút hoang mang lên tiếng.

Lãnh Thiên Dục biết hắn là người không dễ dàng đầu hàng vì vậy lạnh lùng nói một câu: ‘Tôi biết hôm đó Vân và Vũ đã cười nhạo cậu cả ngày!’

‘Đáng chết thật! Bọn họ lại còn dám đem chuyện này ra báo cáo với ngài!’

Quả nhiên, nghe một câu kích từ miệng Lãnh Thiên Dục, tâm tình của Lôi liền dậy sóng, hắn tức giận nói nhưng liền sau đó phát hiện ra mình đã rơi vào bẫy của Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục cũng không nói thêm, chỉ như cười như không nhìn hắn.

‘Được rồi được rồi, thuộc hạ thừa nhận đạ mê là thuộc hạ cố tình đưa cho Anh Anh tiểu thư, chỉ là ... thuộc hạ cũng cảm thấy người ta cũng rất đáng thương!’ Lôi hiếm khi nói nhiều như vậy, vừa nói hắn vừa đưa hai tay lên ra hiệu đầu hàng.

‘Đáng thương? Cậu nói ai đáng thương?’ Lãnh Thiên Dục truy hỏi đến cùng.

Lôi âm thầm thở dài một tiếng, ‘Đương nhiên là Liên Kiều tiểu thư và Anh Anh tiểu thư rồi, nhất là Anh Anh tiểu thư, ở trong “Hoàng Phủ” vốn đã rất ít được ra ngoài, không dễ dàng đi ra ngoài một chuyến thì lại bị giam lỏng trong Lãnh Uyển.’

‘Lôi ...’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, trên môi câu lên một nụ cười đầy hứng thú nhìn Lôi thật kỹ như muốn nhìn thấu tâm tư của hắn: ‘Cậu rất khác thường!’

‘Thuộc hạ không hiểu ý của ngài cho lắm!’

Lãnh Thiên Dục mỉm cười: ‘cậu theo tôi đã nhiều năm như vậy, đối với bản thân cậu tôi hiểu rất rõ, trước giờ chưa từng thấy cậu vì ai mà hao phí tâm tư như vậy.’

Lôi hơi sững sốt không biết trả lời hắn thế nào.

‘Thế nào? Tôi nói không sai chứ? Từ lúc nào mà cậu bắt đầu quan tâm đến con gái nhiều như vậy?’

Lãnh Thiên Dục vỗ mạnh lên vai hắn mấy cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Quan tâm đến mức chẳng thà tro mắt nhìn tôi bị trúng đạ mê!’

‘Thuộc hạ thật sự không ngờ Liên Kiều tiểu thư sẽ dùng đạ mê đối với ngài!’ Lôi cố nén cười, dùng giọng nói chân thành nhất nói với Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục cũng không khó phát hiện ra ý cười trong giọng nói của hắn, mặt hắn đen lại, không lên tiếng.

‘Thủ Phán Cách Hạ, có Tuyền tiểu thư ở bên cạnh hai người kia, tin rằng sẽ không có chuyện gì đâu, ngài yên tâm!’ Lôi biết hắn lo lắng điều gì nên lên tiếng phân trần.

Đi theo bên người Thủ Phán Cách Hạ nhiều năm như vậy, trải qua không biết bao nhiêu phong ba bão táp, kinh qua núi đao biển lửa cùng bao nhiêu cơn mưa máu gió tanh, thậm chí không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, hắn biết Thủ Phán Cách Hạ không biết sợ gì hết cho đến gặp được Thượng Quan Tuyền thì trong lòng hắn mới bắt đầu biết sợ, vì người mình yêu thương mà lo sợ.

Hắn không cho phép cũng không thể chịu được khi Thượng Quan Tuyên chịu bất cứ tổn thương nào, hắn cũng đối xử với người của tứ đại tài phiệt cũng cùng một tâm tình như vậy.

Lôi hiểu rõ, khi Liên Kiều và Hoàng Phủ Anh lần đầu tiên xuất hiện ở Lãnh Uyển, Thủ Phán Cách Hạ vẫn luôn lo lắng bởi vì hắn sợ mình phụ lời ủy thác của Hoàng Phủ tiên sinh.

Lãnh Thiên Dục nghe vậy liền thở dài một tiếng, hắn biết trong bốn người chấp pháp Phong và Lôi là hiểu rõ tâm ý của hắn nhất, Phong rất có năng lực, Lôi thì rất nghiêm cẩn, chỉ tiếc là Phong ...

‘Tôi chỉ lo lắng ba nha đầu này cùng ra ngoài chơi sẽ không biết kiềm chế, cậu cũng biết đó, trong số ba người tuy Tuyên nhỏ tuổi nhất nhưng cũng bình tĩnh nhất, chỉ sợ Liên Kiều nha đầu này giỏi nhất là ở bên cạnh quạt lửa, một khi bọn họ nổi hứng lên, chỉ sợ chẳng còn chút cảnh giác nào.’

Lôi mỉm cười, ‘Thủ Phán Cách Hạ, ba cô gái kia cũng không còn nhỏ nữa.’

Lãnh Thiên Dục nhìn Lôi, ánh mắt dần trở nên thâm sâu khó dò, ‘Lôi, đợi đến lúc cậu có người trong lòng rồi, nhất định cậu sẽ thu hồi câu nói này lại.’

Lôi sững sốt một lúc rồi chậm rãi lên tiếng: ‘Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày đó!’

‘Sẽ có!’

Lãnh Thiên Dục nói như một nhà tiên tri, trong ánh mắt nhìn Lôi mang theo một điều gì đó không thể nắm bắt.

Lôi còn đang định nói gì thì điện thoại bàn chợt reo lên.

‘Ai đó?’ Lôi chủ động bước đến tiếp điện thoại, giọng nói đã trở lại vẻ điềm đạm ban đầu.

Giọng nói ở đầu bên kia của điện thoại dường như rất lo lắng, sau đó vẻ mặt Lôi từ rất bình tĩnh ban đầu cũng dần trở nên ngưng trọng, đầu mày dần chau lại tiếp theo đó hắn đẩy điện thoại đến trước mặt Lãnh Thiên Dục ...

‘Thủ Phán Cách Hạ, Tuyên tiểu thư nói ... “Hoàng Phủ” xảy ra chuyện rồi!’

Tron phòng khách chính của Lãnh Uyển đèn sáng như ban ngày, ba cô gái ai nấy đều mang vẻ khấn trương, mỗi người tự giác đứng bên cạnh hành lý của mình.

‘Đợi khoảng nửa tiếng nữa để máy bay tiếp nhiên liệu là chúng ta có thể xuất phát rồi!’

Lãnh Thiên Dục nghe Thượng Quan Tuyên thuật rõ ngọn nguồn câu chuyện xong không nói gì thêm lập tức dặn dò thuộc hạ đi chuẩn bị.

‘Lãnh Thiên Dục, cảm ơn anh!’ Sắc mặt Liên Kiều nhìn thật kém, thứ nhất là vì lo lắng cho Hoàng Phủ Ngạn Tước còn sau đó là vì ngưng ngưng.

Dù sao cô cũng là người bắn Lãnh Thiên Dục, dù đó chỉ là đạn mê.

Lãnh Thiên Dục nhướng mày nhìn Liên Kiều, thấy thái độ của cô cực kỳ thành khẩn cúi thấp đầu không dám nhìn hắn liền trầm giọng: ‘Giờ đã học biết nói ngọt rồi sao? Nếu như Ngạn Tước không giống như cô nói vậy, trở về anh sẽ tính sổ với em sau!’

‘Ngạn Tước thật sự rất kỳ lạ mà, em ... em rất lo cho anh ấy!’ Lòng của Liên Kiều sớm đã bay về “Hoàng Phủ”, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo lắng nói.

Sắc mặt của Lãnh Thiên Dục cũng trở nên ngưng trọng, đối với chuyện này hắn cũng cảm thấy rất không bình thường. Vừa nãy hắn cũng thử gọi điện thoại cho Hoàng Phủ Ngạn Tước, kết quả là Ngạn Tước nói với hắn rằng hắn không hề sắp xếp chuyến đi nào đến Ý cả, hơn nữa, làm hắn cảm thấy càng kỳ lạ hơn là ...

339. Chương 344: Trở Về “hoàng Phủ” (2)

Xem ra đúng là có điều gì đó bất ổn.

‘Liên Kiều, em yên tâm đi, Ngạn Tước đã trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn mà người thường không thể tưởng tượng được, hẳn nhất định không có chuyện gì đâu.’ Lãnh Thiên Dục nhẹ vỗ vai Liên Kiều như trấn an.

Đây cũng là sự an ủi xuất phát từ nội tâm hẳn.

‘Dạ!’ Liên Kiều cắn môi giọng nói bỗng trở nên nghẹn ngào, bàn tay nhỏ nhắn không tự chủ được nắm chặt vào nhau.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Anh đi đến trước mặt cô, mặt cũng đầy lo lắng nói: ‘Tốt nhất là chị nên nghe lời của chị Nhiệm Dung, chị ấy đã bảo chị tạm thời đừng nên trở về nhất định là có nguyên nhân củ chị ấy. Lỡ như chị trở về ...’

‘Chị nhất định phải trở về!’

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn mọi người trogn ánh mắt tràn đầy quyết tâm và dũng khí giống như một chú chim nhỏ sau khi trải qua phong ba bão táp liền trở nên mạnh mẽ, tràn đầy ý chí chiến đấu vậy ...

‘Chị không thể trở mắt nhìn Ngạn Tước xảy ra chuyện!’

‘Nhưng mà Liên Kiều ...’

‘Anh Anh, để cô ấy theo chúng ta về đi, bằng không cô ấy sẽ không yên tâm đâu!’ Thượng Quan Tuyền cũng bước đến nhẹ giọng khuyên.

Cô đương nhiên có thể lý giải tâm tình của Liên Kiều vào giờ phút này, nếu như đổi lại là Dục có chuyện, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu cô cũng sẽ không chau mày.

Hoàng Phủ Anh trầm ngâm gật đầu, cô cũng hiểu tình cảm của Liên Kiều dành cho anh Ngạn Tước, chỉ là ... cô rất lo lắng cho Liên Kiều mà thôi.

‘Hay là ... chị nói trước với chị Nhiệm Dung một tiếng đi, dù sao chị cũng đã quyết định trở về vậy tốt nhất là để chị ấy biết trước, nói không chừng chị ấy có thể giúp được việc gì thì sao.’ Cô ngập ngừng đề xuất ý kiến.

‘Đúng đó Liên Kiều, chị nên báo cho Mặc Di tiểu thư biết một tiếng, dù sao cũng là cô ấy chiêm bốc được “Hoàng Phủ” xảy ra chuyện, tin rằng chuyện này người thường cũng không thể giải quyết được, báo trước cho chị ấy biết cũng tốt mà.’ Lãnh Thiên Dục cũng đồng ý với cách nói của Hoàng Phủ Anh.

‘Ừmm, được rồi.’ Liên Kiều suy nghĩ một hồi rồi đồng ý, nhắc điện thoại lên nhấn số.

Rất nhanh đầu bên kia đã có người tiếp điện thoại ...

‘Chị à ...’ Liên Kiều ử rử lên tiếng, không khó nhận ra cô đang tận lực khống chế nỗi lo lắng trong lòng mình.

‘Em gái à, chị đang định gọi điện cho em đây!’ Giọng của Mặc Di Nhiệm Dung tuy vẫn bình đạm nhưng cũng mang theo chút lo âu.

‘“Hoàng Phủ” rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’ Liên Kiều khẩn trương hỏi vội.

Những người còn lại cũng hồi hộp đến không dám thở mạnh, trong phòng yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi trên đất.

‘Một lời khó mà nói hết. Chị chỉ có thể nói ... cả nhà Hoàng Phủ trúng một loại Giáng Đầu Thuật!’ Giọng Mặc Di Nhiệm Dung có chút ngưng trọng.

‘Gì chứ?’ Cả người Liên Kiều đều run rẩy, trong đôi mắt màu tím chỉ còn lại nỗi lo lắng và kinh ngạc. Thượng Quan Tuyền vội tiến đến ôm lấy cô sợ cô nhất thời vì quá kích động tâm tình mà ngất xỉu.

‘Em gái, bây giờ tình hình cụ thể trong nhà Hoàng Phủ thế nào chị cũng không rõ ràng lắm, nhưng qua phản ứng của Ngạn Thương chị biết cả nhà Hoàng Phủ đều bị hạ Giáng Đầu Thuật cho nên tình huống thật sự rất bất lợi.’

Hô hấp của Liên Kiều chợt trở nên thô ráp gần như không thể thở nổi, trong đầu chỉ là một mảng trống rỗng. Cô không biết nên nói cái gì, cũng gần như không thể nói nên lời bởi vì cổ họng giống như đang bị một bàn tay thật lớn hung hăng bóp chặt lấy.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy vội đoạt lấy điện thoại trên tay cô, bình tĩnh lên tiếng: ‘Mặc Di tiểu thư, tôi muốn biết người nhà Hoàng Phủ có bị nguy hiểm gì đến tính mạng hay không?’

‘Trước mắt kết quả chiêm bốc cho thấy không có dấu hiệu tai ương hay thương tổn nhưng mà ...’ Mặc Di Nhiễm Dung ngập ngừng một lúc như đang suy nghĩ một điều gì đó.

‘Nhưng sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Nhưng mà trong kết quả bói bài Tarot hiện lên một hiện tượng rất kỳ lạ!’

‘Hiện tượng kỳ lạ gì?’ Lãnh Thiên Dục có cảm giác chuyện cô sắp nói ra đây nhất định là một chuyện rất nghiêm trọng.

‘Hiện tượng kỳ lạ chính là ... đổi khách thành chủ!’ Đầu bên kia điện thoại Mặc Di Nhiễm Dung nói rành mạch từng chữ một.

Mày Lãnh Thiên Dục bắt giác chau chặt lại, “Đổi khách thành chủ” là ý gì chứ?

Liên Kiều dường như cũng nghe được lời của Mặc Di Nhiễm Dung, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Lãnh Thiên Dục, cô lập tức đứng dậy đoạt lấy điện thoại từ trong tay Lãnh Thiên Dục, tiếp lời: ‘Chị à, em đã quyết định quay trở về! Bất luận Ngạn Tước xảy ra chuyện gì em đều muốn ở bên cạnh anh ấy!’

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lúc lâu sau đó mới có tiếng nói ...

‘Được thôi. Nhưng mà ... khi em trở về phải đến gặp chị trước!’

‘Được!’

Sau khi ngắt điện thoại, Thượng Quan Tuyền sốt ruột hỏi Lãnh Thiên Dục ...

‘Dục, Mặc Di tiểu thư nói gì?’

Lãnh Thiên Dục vẫn như cũ mày chau thật chặt, nói: ‘Đổi khách thành chủ!’

‘Cái gì?’

Trong phòng khách lớn tất cả mọi người đều không hiểu hắn nói gì.

‘Kết quả chiêm bốc này thật là quá thâm sâu khó hiểu, chẳng lẽ ý là ...’

‘Lôi!’ Lãnh Thiên Dục chợt trầm giọng lên tiếng.

‘Thủ Phán Cách Hạ, xin ngài cứ dặn dò!’ Lôi lập tức tiến đến.

‘Thời gian này Lãnh thị và Thẩm phán tất cả những chuyện lớn nhỏ cậu toàn quyền phụ trách!’

‘Thuộc hạ hiểu rõ!’

Lôi cúi thấp người tỏ ý tuân mệnh sau đó lại ngẩng đầu lên, quan tâm hỏi: ‘Có cần thuộc hạ thông báo Vân đi cùng với ngài không?’

Tuy hắn chưa từng có kinh nghiệm thực tế sức ảnh hưởng của Giáng Đầu Thuật đến đâu nhưng nhìn vẻ ngưng trọng trên mặt Lãnh Thiên Dục hắn đương nhiên hiểu chuyện này nhất định không đơn giản.

‘Không cần đâu. Có lúc người nhiều cũng chưa chắc giúp được việc!’ Lãnh Thiên Dục trả lời Lôi.

‘Được!’

Ánh mắt của Hoàng Phủ Anh ở gần đó rơi trên người Lôi, trong ánh mắt chợt dâng lên một tầng sương mù, cô cắn môi, chủ động bước đến ...

‘Lôi đại ca, xin lỗi, em không nên gạt anh!’

Một mùi hương thanh mát đặc biệt thuộc về cô phảng phất thoảng qua mũi Lôi khiến lòng hần nhất thời co rút lại ...

‘Tôi không trách cô!’ Lôi vẫn nói bằng giọng trầm tĩnh như thường nhưng thật sâu đánh vào nội tâm cô.

Hoàng Phủ Anh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như màn đêm của hần sau đó chợt bối rối khép mi.

Thực ra cô rất muốn nói nhiều với hần mấy câu chứ không chỉ đơn giản là một câu này.

Nhưng thấy khóe miệng hơi cương của hần khẽ nhếch như định nói điều gì cô đành chọn cách im lặng.

Một nỗi buồn ly biệt nhân nhật, mơ hồ luẩn quẩn giữa hai người.

Trong màn đêm mờ昧, một chiếc máy bay tư nhân quạt cánh từ trên ang đoàn người đến một nơi không biết có điều bất ngờ gì đang chờ đón họ.

340. Chương 345: Tất Cả Đều Thay Đổi (1)

Múi giờ nước Ý và nước Mỹ cách nhau khoảng chín giờ đồng hồ, vì vậy khi đoàn người của Lãnh Thiên Dục xuống máy bay đến gặp Mặc Di Nhiễm Dung thì đã là khoảng chín giờ sáng hôm sau.

Ánh mặt trời vẫn chiếu rọi rõ như xưa, tỏa ánh nắng ấm áp xuống thảm cỏ được chăm sóc thật kỹ lưỡng ánh lên một màu xanh lục thật tươi mát.

Nhưng khi bọn họ tiến vào trong căn biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Thương, bầu trời vốn đang sáng sủa chợt dần trở nên ảm đạm, mây đen bắt đầu vần vũ trên bầu trời giống như một điềm báo không lành ột việc gì đó.

‘Chị à ...’

Khi Liên Kiều nhìn thấy Mặc Di Nhiễm Dung trong chiếc váy dài màu tím, cô vội buông hành lý xuống, bổ nhào vào trong lòng chị mình.

‘Em gái!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ vỗ sau lưng của Liên Kiều như trấn an, vẻ bình thản trong đáy mắt đã bị thay thế bằng sự lo âu, ‘Em thật không biết nghe lời, sao cứ muốn cãi lại lời chị vậy hả?’

‘Chị à, Ngạn Tước sao rồi? Với lại ... người nhà Hoàng Phủ bây giờ thế nào? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?’ Liên Kiều không kìm được hỏi ngay.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều rồi nhìn sang những người khác, nhẹ thở dài một tiếng, ‘Chị nghĩ liên quan đến vấn đề này mọi người vào gặp Ngạn Thương thì sẽ hiểu rõ thôi!’

Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh bốn mắt nhìn nhau như thăm hỏi, còn Lãnh Thiên Dục thì không lên tiếng mà đi thẳng vào trong, thấy vậy những người khác cũng vội vàng theo sau.

Bầu không khí trong chớp mắt trở nên thật kỳ lạ.

Như có một luồng không khí từ trên không dần áp xuống đè nặng xuống từng người khiến ai nấy đều cảm thấy ngột ngạt.

Khi Lãnh Thiên Dục vừa tiến vào phòng khách chính của khu biệt thự thì đã thấy Hoàng Phủ Ngạn Thương chờ sẵn, ôm hần đồng thời vỗ vỗ vai như chào đón ...

‘ anh Lãnh , anh lâu lâu mới đến chơi em không kịp đón tiếp từ xa, chỉ đành ôm anh tạ lỗi vậy!’

Tiếng cười sảng khoái của Hoàng Phủ Ngạn Thương vang lên bên tai Lãnh Thiên Dục, bàn tay to khẽ vỗ lên vai hấn mấy cái.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ...

Vẫn nhiệt tình như thế!

Vẫn sảng khoái như thế!

Vẫn thú vị như thế!

Lãnh Thiên Dục không trả lời hấn, thậm chí một nụ cười cũng không dành cho hấn, chỉ nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới như đánh giá, một lúc lâu sau trong đáy mắt mới hiện lên sự nghi hoặc.

Người này ... đúng là Hoàng Phủ Ngạn Thương!

‘ anh Lãnh anh sao vậy? Chắc không phải vì rất lâu không nhìn thấy em mà nhớ em nhớ đến ngốc rồi đấy chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương thấy hấn nhìn mình thật lâu mà không nói gì mới cười trêu hấn.

‘Ngạn Thương, em ... không sao chứ?’ Lãnh Thiên Dục nhìn thế nào cũng cảm thấy hấn thật bình thường.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhướn mày, ‘Em? Em thì có chuyện gì chứ? anh Lãnh anh mới kỳ lạ đó. Em nghe Nhiễm Dung nói hôm nay mọi người đến nên rất mừng rỡ. Anh hai em hình như còn chưa biết mọi người sẽ đến hay sao ấy. Lần này sao lại đến một cách im hơi lặng tiếng thế?’

‘Ừmm, lần này ... có một vài chuyện quan trọng cần anh xử lý cho nên mới đến hơi đường đột.’ Trong lòng Lãnh Thiên Dục tuy vẫn chưa hết hoài nghi nhưng đã khôi phục về bình thản như trước.

Nói xong câu này hấn liếc mắt nhìn Mặc Di Nhiễm Dung như muốn ngầm hỏi cô rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Mặc Di Nhiễm Dung vẫn không lên tiếng, chỉ hơi nghiêng người nhường đường cho những người còn lại tiến vào phòng khách.

‘Ngạn Thương ...’ Thượng Quan Tuyền bước đến, nhìn gương mặt sáng láng của Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng nghi hoặc nhìn lại Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Tiểu Tuyền, em càng lúc càng xinh đẹp nha!’ Hoàng Phủ Ngạn Thương cười, lên tiếng chào Thượng Quan Tuyền.

‘Anh Ngạn Thương!’ Hoàng Phủ Anh lên tiếng chào hấn nhưng giọng nói cực nhỏ đến gần như không nghe được.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe tiếng gọi liền xoay đầu lại nhìn ...

‘Anh Anh?’ Hấn bước đến bên cạnh cô, ‘Em rốt cuộc đã về rồi. Sao lại to gan như thế học người ta bỏ nhà ra đi chứ? Em biết thời gian này cha mẹ lo lắng cho em nhiều lắm không?’

‘Em ... em xin lỗi!’

‘Được rồi được rồi. Chỉ cần em trở về là tốt rồi. Sau này đừng làm chuyện khờ dại nữa, có biết không?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương nói bằng giọng bề trên, nghiêm khắc nhưng tràn đầy quan tâm.

‘Dạ!’

‘Anh Ngạn Thương ...’

Hoàng Phủ Anh còn muốn nói gì đó thì Liên Kiều đã nhin không được nữa, tiến đến kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Thương, về mặt khẩn trương hỏi ...

‘Ngạn Thương, Ngạn Tước anh ấy sao rồi? “Hoàng Phủ” rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?’

Mọi người nghe cô hỏi cũng lắng tai chờ nghe câu trả lời của hấn ngoại trừ ... Mặc Di Nhiễm Dung. Về mặt cô thật khó nắm bắt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng khiến ai nấy đều ngạc nhiên là ...

‘Vị tiểu thư này, xin hỏi cô là ...’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghi hoặc nhìn Liên Kiều sau đó nhìn xuống cánh tay đang bị tay Liên Kiều nắm chặt, ánh mắt lần giọng nói đều hết sức xa lạ và khách sáo.

‘Cái gì?’

Một tràng tiếng kêu kinh ngạc, chỉ ngoại trừ Mặc Di Nhiễm Dung!

Còn lại ai nấy đều sửng sốt lẫn chấn động.

Ngay cả Lãnh Thiên Dục trước giờ luôn trầm tĩnh lạnh lùng rõ ràng cũng đã chấn động không nhẹ.

Liên Kiều trừng to hai mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Thương, một lúc lâu sau mới thốt được nên lời ...

‘Ngạn Thương, em không phải đang nói đùa với chị chứ? Chị là Liên Kiều mà.’

Cô rất muốn nở một nụ cười nhưng lại phát hiện ra mặt mình đã trở nên cứng ngắc.

‘Liên Kiều?’

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô, sau đó bật cười: ‘Tiểu thư, cô cũng tên là Liên Kiều sao? Thật là trùng hợp nha, thế nào mà ngoại trừ chị dâu em còn có người thích dùng cái tên này để gọi chính mình chứ?’

Sắc mặt Liên Kiều trong chớp mắt trở nên trắng bệch.

‘Ngạn Thương, em sao vậy? Chị là Liên Kiều đây mà! Chị là vợ của Ngạn Tước, em đừng dọa chị có được không?’ Chân của Liên Kiều như sắp nhũn ra.

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, sau đó hần xoay đầu nhìn về phía Lãnh Thiên Dục, ngượng ngùng cười: ‘anh Lãnh, cô ấy ... đến cùng với mọi người sao?’

Lãnh Thiên Dục không trả lời hần, Thượng Quan Tuyền cũng không nói gì nhưng Hoàng Phủ Anh thì sớm đã ngây ngốc tại chỗ.

Bọn họ rất cuộc đã biết!

Rốt cuộc đã biết điểm kỳ lạ của Hoàng Phủ Ngạn Thương là ở đâu.

‘Mặc Di tiểu thư ...’ Lãnh Thiên Dục quay đầu nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ thở dài một tiếng cô cũng chưa lên tiếng, chỉ bước đến kéo Liên Kiều ra.

‘Chị?’ Liên Kiều nhìn cô không hiểu.

‘Chính là như vậy đó. Em cũng thấy rồi.’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng nói sau đó nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Thương ...

‘Ngạn Thương, cô ấy là bạn tốt của Anh Anh, rất thích nói đùa, anh đừng để ý.’

‘Chị à ...’ Liên Kiều trở mắt nhìn cô. Chị mình đang nói gì vậy?

Mặc Di Nhiễm Dung ra hiệu cho cô đừng nói nữa.

Dường như Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng chấp nhận lời giải thích của cô, hần gật đầu, nói với Liên Kiều: ‘Thì ra là bạn của Anh Anh, hoan nghênh em đến đây chơi!’

341. Chương 346: Tất Cả Đều Thay Đổi (2)

‘Chị à, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ngạn Thương sao bỗng đứng lại không nhận ra em?’

Trong gian phòng khách được trang trí tao nhã, Liên Kiều gấp gấp lên tiếng hỏi.

Tranh thủ lúc Hoàng Phủ Ngạn Thương tạm thời có việc phải ra ngoài xử lý, những người còn lại tụ tập trong phòng khách lớn chờ nghe Mặc Di Nhiễm Dung giải thích những chuyện đang xảy ra.

‘Em gái, em ngồi xuống trước đi!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng khuyên.

Liên Kiều nghe lời cô chậm rãi ngồi xuống nhưng nét lo âu trên mặt vẫn không giảm.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn xung quanh một vòng rồi chậm chậm lên tiếng: ‘Thực ra ... theo tôi thấy thì không chỉ Ngạn Thương không nhận ra Liên Kiều mà có khả năng là tất cả mọi người trong “Hoàng Phủ” đều không biết Liên Kiều!’

Gì cơ?

Ai vậy đều kinh hãi.

Liên Kiều đứng bật dậy nhìn Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Chị à ... chị ... câu này của chị là có ý gì? Ngạn Thương anh ấy ... thật sự không biết em sao? Không thể nào. Em bây giờ phải đi gặp anh ấy. Đúng rồi, anh ấy nhất định là đang ở công ty!’

Nói rồi liền chạy về phía cửa chính.

‘Em gái!’

Mặc Di Nhiễm Dung vội đứng dậy ngăn Liên Kiều lại, vẻ mặt ngưng trọng nói: ‘Chuyện quan trọng bây giờ là em phải giữ bình tĩnh, bằng không nhất định sẽ làm hỏng chuyện.’

‘Nhưng mà ...’

‘Không có nhưng mà. Em à, em yên tâm đi. Bất kể là xảy ra chuyện gì chị vẫn luôn đứng về phía em.’ Trong ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô chỉ thấy toàn là đau xót.

‘Chị ...’ Liên Kiều run rẩy cánh môi nhưng cố nén tiếng khóc.

‘Liên Kiều, nghe Mặc Di tiểu thư nói thế chắc là chị yên tâm rồi chứ. Em với Dục cũng sẽ giúp chị!’ Thương Quan Tuyền nhẹ giọng an ủi.

‘Đúng đó Liên Kiều, em cũng sẽ đứng về phía chị!’ Hoàng Phủ Anh cũng an ủi cô.

‘Cám ơn mọi người.’ Giọng Liên Kiều đã trở nên nghẹn ngào.

Mặc Di Nhiễm Dung kéo Liên Kiều ngồi trở lại trên sofa, sau đó nhìn Hoàng Phủ Anh ...

‘Em là ... Hoàng Phủ Anh?’

‘Dạ!’ Hoàng Phủ Anh gật đầu.

Trên mặt Mặc Di Nhiễm Dung hiện ra chút nghi hoặc nhưng cô không nói gì.

‘Mặc Di tiểu thư sao vậy?’ Lãnh Thiên Dục vốn tính cẩn mật phát hiện ra điểm đáng nghi liền trầm giọng hỏi.

‘Là thế này ...’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng: ‘Thông qua chiêm bói em phát hiện cả “Hoàng Phủ” đều bị trúng Giáng Đầu Thuật, loại này thuộc về Linh Giáng, cũng chính là loại dùng để khống chế ý thức và thái độ của đối tượng.’

Tất cả mọi người đều lắng lắng nghe cô nói, qua lời nói của cô họ không khó nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

‘Lúc ban đầu tôi từ phản ứng của Ngạn Thương mới phát hiện ra điều này. Tối hôm qua trong lúc vô tình tôi nhắc tới Liên Kiều, phản ứng của Ngạn Thương cho tôi biết Liên Kiều mà anh ấy biết vốn không phải là Liên Kiều đang ngồi trước mặt chúng ta đây. Vừa nãy mọi người cũng thấy rồi đó, Ngạn Thương là người nhà Hoàng Phủ, tôi nghĩ nhất định là đối phương đã hạ Giáng Đầu mà đối tượng chính là tất cả người thuộc gia tộc Hoàng Phủ. Bọn họ bây giờ chắc chắn đã không biết Liên Kiều rồi!’ Giọng Mặc Di Nhiệm Dung hết sức nghiêm túc như kẻ địch đang đứng ở trước mặt.

‘Sao lại thế được?’ Hô hấp của Thượng Quan Tuyền cũng trở nên gấp gáp.

‘Còn nhớ mấy cổ tử thi ngày đó không?’ Mặc Di Nhiệm Dung đột nhiên hỏi một câu.

Lãnh Thiên Dục gật đầu.

‘Mọi người cũng biết những cổ tử thi đó là vật hy sinh mà Giáng Đầu Sư phía đối phương dùng để luyện tập hạ Giáng Đầu. Cô ta thử khổng chế Linh Giáng, chẳng may là lần thử nghiệm trước bị tôi phá giải. Nhưng mà ... tôi cũng bị thương. Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy sẽ dùng cách thức này để đối phó với Liên Kiều nhưng vì Liên Kiều đã đến Ý nên cô ta không có cách nào tiếp cận vì thế mới chuyển mũi dùi sang Hoàng Phủ Ngạn Tước! Loại Linh Giáng này có thể hoàn toàn khổng chế khổng chế tâm thần của người bị hạ Giáng.’ Mặc Di Nhiệm Dung chậm rãi giải thích.

‘Nếu nói như vậy, lần trước Ngạn Tước cho rằng Liên Kiều vẫn luôn ở trong “Hoàng Phủ” có phải ... có thể hiểu là ở trong “Hoàng Phủ” hiện nay đúng là có một ... Liên Kiều ở đó không?’ Lãnh Thiên Dục ngập ngừng nêu giả thuyết.

Liên Kiều nghe vậy kinh hãi nhìn Mặc Di Nhiệm Dung, cả người run rẩy chờ cô trả lời.

Về mặt Mặc Di Nhiệm Dung cũng trở nên ngưng trọng, cô nhẹ gật đầu, ‘Chính là kết quả trong chiêm bốc đã chỉ ... “biến khách thành chủ”! Từ bốn chữ này tôi mạnh dạn suy đoán đối phương cũng đồng thời hạ “Đại Giáng”, nói một cách đơn giản chính là ... trong “Hoàng Phủ” quả thực có một người đang thay thế vị trí của Liên Kiều!’

‘Không! Không phải vậy đâu!’ Liên Kiều cảm thấy mình sắp ngất đi rồi. Sao lại thế chứ? Sao lại có thể như thế chứ?

‘Liên Kiều, bình tĩnh lại một chút!’

Thượng Quan Tuyền tiến đến nhẹ ôm bờ vai cô, an ủi.

Lãnh Thiên Dục cũng lo lắng nhìn Liên Kiều sau đó nhìn Mặc Di Nhiệm Dung hỏi: ‘Mặc Di tiểu thư, đây là kết quả cuối cùng sao?’

Mặc Di Nhiệm Dung nhẹ lắc đầu: ‘Có hai kết quả, thứ nhất, mọi người trong nhà Hoàng Phủ chỉ đơn giản là quên đi có một người tên là Liên Kiều tồn tại, nếu là như thế thì chuyện đơn giản hơn nhiều, hơn nữa cũng rất dễ giải quyết. Thứ hai, cũng giống như Lãnh tiên sinh suy đoán, những người trong nhà Hoàng Phủ không phải là quên mất Liên Kiều con người này mà có người đã thay thế Liên Kiều khiến cho họ không biết Liên Kiều thực sự là ai. Nếu là như vậy ...’

Cô cắn môi, ngập ngừng không dám lên tiếng ...

‘Thế nào?’ Lãnh Thiên Dục truy hỏi.

Mặc Di Nhiệm Dung ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Dục, nói rành mạch từng chữ một: ‘Là kết quả xấu nhất, tình huống tệ nhất!’

Mọi người lại một lần nữa bị chấn động!

‘Có cách nào để phá giải không?’ Lãnh Thiên Dục vẫn luôn là người bảo trụ bình tĩnh tốt nhất.

‘Có!’ Sắc mặt Mặc Di Nhiệm Dung vẫn ngưng trọng ‘... nhưng khả năng gần như bằng ... không!’

‘Cái gì?’

Lãnh Thiên Dục cũng giật mình.

‘Đến giờ phút này tôi chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Loại Linh Giáng này quá độc ác, là dùng máu tươi của người mà luyện thành vì vậy bản lĩnh của đối phương có thể nói là cao hơn tôi. Tôi nghĩ cô ta nếu đã chuẩn bị lâu như vậy nhất định sẽ không dùng loại Giáng Đầu Thuật mà chúng ta có thể dễ dàng phá giải được. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là ... Hoàng Phủ Anh vì sao lại nhận biết Liên Kiều?’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Hoàng Phủ Anh lần nữa, trên mặt vẫn còn nét nghi hoặc.

Nghi vấn của cô khiến những người khác cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Lúc này Thượng Quan Tuyền đột nhiên nghĩ đến một vấn đề ...

‘Mặc Di tiểu thư, tôi muốn hỏi một chút, lúc đối phương hạ Giáng Đầu nhất định là phải có một món đồ vật nào đó của đối tượng bị hạ Giáng Đầu mới được đúng không?’

‘Đúng vậy. Trực tiếp nhất là dùng huyết dịch của đối tượng, tiếp đó là tóc, móng tay, chỉ cần là thứ đó được lấy từ người của đối tượng là được!’ Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu, đáp lời.

‘Vậy cũng là nói ... Giáng Đầu Sư đối phương từ trên thân thể một người nào đó trong nhà Hoàng Phủ lấy được thứ gì đó để hạ Giáng Đầu nhưng nếu như muốn hạ Giáng Đầu Thuật cho cả nhà Hoàng Phủ vậy không phải là phải lấy từ mỗi một người một món đồ sao? Anh Anh lúc đó bởi vì đang ở nước Ý cho nên mới thoát khỏi tai họa, có phải không?’ Thượng Quan Tuyền nêu giả thuyết.

342. Chương 347: Một “hoàng Phủ” Khác Thường (1)

Hoàng Phủ Anh cũng nghi hoặc nhìn Mặc Di Nhiễm Dung như muốn nghe lời giải thích rõ ràng cho hiện tượng này.

Nhưng mà ...

Mặc Di Nhiễm Dung khẽ lắc đầu, ‘Loại Linh Giáng này chỉ cần có được món đồ nào đó trên người một người là được, chẳng hạn như tóc hoặc móng tay. Từ một người là có thể khống chế ý thức của toàn bộ người cùng một nhà đó chính là điểm đáng sợ của loại Linh Giáng này.’

Thân thể Liên Kiều hơi run rẩy nhưng khi cô nghe được những lời này, trong đáy mắt đột nhiên toát lên một tia hy vọng ...

‘Chị, vậy có phải ý chị nói là chỉ có Ngạn Tước và cha không biết em, những người khác chẳng hạn như quản gia hay người làm, bọn họ nhất định sẽ nhận ra em, phải không?’

Đây cũng là điều mà mọi người quan tâm.

Mặc Di Nhiễm Dung lắc đầu, ‘Tình hình chắc là không lạc quan như vậy đâu bằng không trong trận bài Tarot sao lại hiện ra điềm báo “Đổi khách thành chủ” chứ. Chị nghĩ đối phương khống chế ý thức của nhà Hoàng Phủ chỉ là một cách nói, nói cách khác, những người khác chỉ cần có mối quan hệ với nhà Hoàng Phủ trong thời điểm bị hạ Giáng đầu đều không thể tránh khỏi loại Linh Giáng này.’

Tia hy vọng trong mắt Liên Kiều đã triệt để bị dập tắt, trong người chỉ còn cảm giác vô lực và mất phương hướng như một con diều đứt dây.

‘Em biết tại sao em còn nhớ được Liên Kiều!’ Giọng Hoàng Phủ Anh tuy nhỏ nhưng mang theo một sự ngưng đọng và vô lực rất rõ rệt.

‘Vì sao?’ Mặc Di hỏi vội, đây là điểm mà cô khó hiểu nhất.

‘Bởi vì ...’

Hoàng Phủ Anh cắn môi, ‘Trên người em không phải chảy dòng máu của nhà Hoàng Phủ, em là được mang về nuôi từ nhỏ.’

‘Anh Anh!’ Thượng Quan Tuyền nhẹ ôm vai cô như trấn an, cô biết, ở trước mặt nhiều người như vậy thừa nhận chuyện này quả thật rất khó khăn.

‘Em không sao.’ Hoàng Phủ Anh nhàn nhạt nhếch môi.

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới hiểu rõ nguồn cơn.

Thì ra là như thế!

‘Chị ... em phải làm sao bây giờ?’ Liên Kiều quả thật không thể nhẫn nại nữa, cô chỉ hận không thể lập tức chạy trở về “Hoàng Phủ” xem rốt cuộc là như thế nào.

‘Em gái, chị rất hiểu là em đang lo lắng nhưng chúng ta phải tìm một thời cơ thích hợp để tiến vào “Hoàng Phủ” mới được.’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng nói.

‘Mặc Di tiểu thư, ý của cô là ... tốt nhất là lúc tất cả mọi người đều có mặt sao?’ Lãnh Thiên Dục hỏi lại.

‘Đúng vậy!’

Lãnh Thiên Dục suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Cũng dễ thôi! Chuyện này cứ giao cho tôi. Mặc Di tiểu thư, chúng ta lên đường ngay thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Lãnh Thiên Dục một lúc rồi gật đầu.

Đoàn người vội vàng rời khỏi căn biệt thự của Hoàng Phủ Ngạn Thương.

Mây đen u ám đầy trời dần che mất ánh mặt trời sáng láng, thời tiết không phải là rất đẹp thậm chí thỉnh thoảng còn thổi đến từng cơn gió lạnh khiến người ta thấy lạnh run.

“Hoàng Phủ” vẫn như xưa khi thế từng từng từ xa nhìn hoàn toàn không nhận ra có điểm gì khác thường.

Xe chậm chậm chạy vào, Mặc Di Nhiễm Dung liếc mắt nhìn mây đen bao phủ khắp bầu trời quanh “Hoàng Phủ”, trên mặt không giấu được vẻ lo lắng.

Cửa lớn của “Hoàng Phủ” chậm chậm mở ra, những người làm chia nhau đứng ở hai bên chào đón. Khi đoàn người của Lãnh Thiên Dục bước vào đại sảnh, một tràng tiếng cười sảng khoái đã vang lên ...

‘Thiên Dục!’

Là Hoàng Phủ Ngự Phong, bên cạnh ông còn có Triển Sơ Dung. Hai người trên mặt đều tràn đầy ý cười.

‘Bác trai, bác gái, hai vị có khỏe không?’ Lãnh Thiên Dục bước vội đến trên mặt lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

‘Tốt lắm, chúng ta tất cả đều rất khỏe. Thiên Dục sao lần này con đến mà ta chẳng nghe Ngạn Tước nhắc đến gì cả?’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười hỏi hân.

‘Lần này chuyện có hơi đột ngột, cũng là quyết định đột xuất cho nên con chưa kịp báo cho Ngạn Tước.’ Lãnh Thiên Dục vừa trả lời vừa ngấm quan sát thái độ của hai người.

‘Vậy sao. Đây không phải là Tiểu Tuyền sao? Xem kìa, mới không gặp một khoảng thời gian thôi mà đã trở nên xinh đẹp thế này!’ Triển Sơ Dung mừng rỡ nhìn Thượng Quan Tuyền đang đứng bên cạnh Lãnh Thiên Dục, cười nói.

‘Chào bác trai, bác gái!’ Thượng Quan Tuyền hơi cúi người lễ phép chào.

‘Tốt lắm, tốt lắm!’ Triển Sơ Dung cười tươi như hoa, ‘Đến đây nào, mọi người cùng ngồi xuống đi! Đều là người một nhà cả, đừng quá câu nệ!’

‘Cha, mẹ ...’ Một giọng nói thật nhỏ dè dặt cất lên.

Triển Sơ Dung hơi sững người nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói.

‘Anh Anh?’

Hoàng Phủ Anh đi đến trước mặt bà, trên mặt mang theo vẻ ngượng ngùng, ‘Mẹ!’

‘Anh Anh, rốt cuộc con cũng đã trở về rồi. Con có biết cha và mẹ lo lắng cho con lắm hay không?’ Triển Sơ Dung kéo Hoàng Phủ Anh ngồi xuống bên cạnh mình, âu yếm nhìn con.

‘Trở về là tốt rồi. Anh Anh, sau này không được bướng bỉnh như thế nữa, biết không?’ Hoàng Phủ Ngự Phong sau khi nhìn thấy Anh Anh lòng cũng yên tâm hơn nhiều, ông hiền hòa nói.

‘Con biết rồi.’ Hoàng Phủ Anh ngoan ngoãn đáp lời.

Lúc này Liên Kiều mới chậm rãi đi đến trước mặt Triển Sơ Dung, nhỏ nhẹ lên tiếng ...

‘Mẹ!’

Nghe một câu này, Triển Sơ Dung hơi sững sờ, bà nhìn cô từ trên xuống như đánh giá, trong đáy mắt hiện ra một tia nghi hoặc rõ rệt, một lúc lâu sau bà mới mỉm cười nói: ‘Vị tiểu thư đây là ...’

Thân thể Liên Kiều chợt run lên, sắc mặt Lãnh Thiên Dục cũng trở nên thật khó coi, chỉ có Mặc Di Nhiệm Dung vẫn im lặng quan sát tất cả.

‘Mẹ, mẹ thử nhìn kỹ xem mẹ có biết người này không?’ Hoàng Phủ Anh thấy Liên Kiều sắc mặt trắng bệch, nhin không được lên tiếng nói giúp cô với Triển Sơ Dung.

Triển Sơ Dung nhẹ lắc đầu: ‘Mẹ trước giờ chưa từng gặp vị tiểu thư này. Chúng ta lúc trước có gặp mặt nhau sao?’

Liên Kiều sớm đã không nói nên lời, chỉ có ánh mắt tố cáo nội tâm đang dậy sóng của cô.

Lòng Hoàng Phủ Anh cũng như chìm xuống đáy cốc. Cô quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Ngự Phong...

‘Cha, cha cũng không biết cô gái này sao?’

Hoàng Phủ Ngự Phong chau mày nhìn Liên Kiều một lượt rồi cười: ‘Anh Anh, cô gái này là bạn của con sao? Bạn mới quen ở ngoài sao?’

Chân Liên Kiều chợt nhũn ra, cũng may là còn có Hoàng Phủ Anh kịp thời đỡ cô lại.

Lúc này mọi người đã hoàn toàn hiểu rõ, tất cả đã thay đổi rồi!

Lúc này từ ngoài cửa vọng đến một tràng tiếng chân bước, sau đó cửa phòng khách chính đã bị đẩy ra...

‘anh Lãnh, nghe nói anh đến bọn chúng em mấy người đều bỏ hết công việc trên tay trở về nhà ngay.’ Sau đó là một tiếng cười sảng khoái.

Vừa từ ngoài cửa bước vào chính là Hoàng Phủ Ngạn Ngự, Hoàng Phủ Ngạn Đình, sau lưng họ còn có Hoàng Phủ Ngưng.

Nam thì anh tuấn tiêu sái, nữ thì xinh đẹp động lòng người.

343. Chương 348: Một “hoàng phủ” Khác Thường (2)

Phòng khách lớn của “Hoàng Phủ” nhất thời náo nhiệt hẳn lên, hết như trước đây.

‘Tiểu Ngưng, Ngạn Ngự, Ngạn Đình!’ Liên Kiều thấy những gương mặt quen thuộc, những nụ cười quen thuộc, đáy lòng không kìm được một trận chua xót. Cô bước đến, thử gọi tên họ.

Tiếng cười chợt ngừng lại.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự, Ngạn Đình và Hoàng Phủ Ngưng đều hướng ánh mắt về cô gái đứng trước mặt mình, qua một lúc lâu Hoàng Phủ Ngạn Đình mới cười ha hả, nhìn Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Này Tiểu Ngưng, anh

trước giờ không biết là em có một người bạn xinh đẹp thế này. Còn không mau giới thiệu cho anh biết một chút!

Liên Kiều chợt cảm thấy không thể thở nổi, dường như không khí đã bị rút hết.

Hoàng Phủ Ngưng sững sốt nhìn hẩn sau đó xua tay: ‘Em đâu có biết cô gái này, trước giờ em chưa từng gặp qua người này.’

Hoàng Phủ Ngạn Ngự nhìn Hoàng Phủ Anh ở cạnh đó nét mặt rầu rĩ liền nhẹ giọng nói: ‘Anh biết rồi, là bạn mà Anh Anh dẫn theo về có đúng không, bằng không sao lại biết tên của chúng ta chứ!’

Liên Kiều nghe vậy sắc mặt càng trở nên trắng bệch, cô kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngưng, lớn tiếng nói: ‘Mọi người làm sao vậy? Đừng dọa chị nữa có được không? Ngạn Ngự, Ngạn Đình, Tiểu Ngưng, còn có ... cha, mẹ, con là Liên Kiều, Liên Kiều đây mà!’

Giọng của cô vì kích động lẫn sợ hãi mà trở nên run rẩy.

Cả nhà Hoàng Phủ toàn bộ đều ngây ngốc đứng đấy, ai nấy đều trở mắt nhìn Liên Kiều, thần tình trong đáy mắt hoàn toàn giống hệt như Hoàng Phủ Ngạn Thương, lễ độ mà xa cách.

‘Các người ...’

Không khó nhận ra sự xa lạ trong ánh mắt mọi người nhìn mình, cô run run chỉ tay vào từng người, nói chẳng nên lời.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự là người lên tiếng trước, hẩn cười sáng khoái: ‘Cô cũng tên là Liên Kiều sao? Thật trùng hợp, nhà chúng tôi cũng có một cô gái tên Liên Kiều!’

‘Cái gì?’ Liên Kiều cảm thấy máu trong người mình như đông lại.

‘Đúng đó, chị dâu trưởng nhà chúng tôi cũng tên là Liên Kiều. Anh Anh, nghe cô này nói vậy là đã biết nhất định là bạn của em rồi. Em dẫn cô ấy về có phải là định cho nhà một một nỗi ngạc nhiên mừng rỡ không? Thật không ngờ trên đời này người tên Liên Kiều lại nhiều như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Đình cười nói.

Hoàng Phủ Ngưng đánh giá một lượt Liên Kiều từ trên xuống dưới sau đó nhướng mày: ‘Chỉ có điều ... sao cô ấy lại gọi cha mẹ như chúng ta chứ?’

‘Đó là vì chị chính là ...’

Cô đang định nói ra thân phận mình nhưng ...

‘Cô ấy là người ham vui, gặp được Anh Anh coi như có duyên, nên xem mọi người như người thân của mình!’ Mặc Di Nhiễm Dung đã ngắt lời cô, nhẹ giọng nói.

‘Chị ...’ Liên Kiều vừa định lên tiếng thì Mặc Di Nhiễm Dung đã nháy mắt ra hiệu cho cô đừng nói nữa.

Lãnh Thiên Dục lúc này cũng lên tiếng: ‘Đúng đó, thật trùng hợp là nhờ cô gái này chúng tôi mới tìm được Anh Anh, hai người họ bây giờ đã trở thành bạn thân của nhau hơn nữa Liên Kiều trước nay vẫn thích nói đùa như vậy, mọi người đừng thấy lạ.’

‘Thì ra là như vậy, Liên tiểu thư cảm ơn cô!’ Triển Sơ Dung lúc này tỏ vẻ đã hiểu mọi chuyện, mỉm cười nói với Liên Kiều.

‘Ồ ... đừng khách sáo!’

Liên Kiều âm thầm áo não trong lòng, chỉ đành lên tiếng ứng phó.

Thượng Quan Tuyền thấy vậy, trong lòng rõ biết Liên Kiều khổ sở thế nào nên lặng lẽ bước đến, nói thầm bên tai cô: ‘Liên Kiều, chuyện duy nhất chị có thể làm bây giờ là nhẫn nhịn một chút, đừng làm cho họ hoang mang và nghi ngờ, ít ra chị cũng phải chờ đến lúc thấy được người giả mạo mình mới được chứ. Nếu như chị còn không giữ được bình tĩnh, nhà Hoàng Phủ nhất định sẽ cho rằng chị không thích hợp ở lại đây đâu.’

Bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều hung hăng nắm chặt lại, môi cắn chặt tưởng chừng bật máu, cô cũng biết Thượng Quan Tuyền nói đúng, chỉ đành gặt đầu.

Ngay lúc cô cố nén nỗi đau khổ trong lòng thì chợt nghe Ngạn Đình kêu lên một tiếng; ‘Anh hai về rồi!’

Cửa phòng khách lớn được quản gia chậm rãi đẩy ra, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về phía cửa, nhất là đoàn người của Lãnh Thiên Dục.

‘Ngạn Tước về rồi!’

Thân thể Liên Kiều chợt run rẩy, hô hấp cũng trở nên khó khăn, tim không ngừng đập kịch liệt.

Không biết vì sao cô không có dũng khí xoay đầu nhìn người đàn ông đó.

Người đó là chồng cô vậy mà cô lại không dám nhìn thẳng hắn.

Nỗi khổ sở đó ngoài chính cô có ai hiểu thấu được không?

Bàn tay run rẩy chợt bị Mặc Di Nhiễm Dung nắm chặt, giọng điềm tĩnh nhắc nhở bên tai cô: ‘Liên Kiều, bất luận phát sinh ra chuyện gì em cũng phải khống chế bản thân, tuyệt đối không được vọng động, bây giờ thân phận của em là bạn tốt của Anh Anh mà thôi. Biết không?’

‘Chị ...’ Liên Kiều khổ sở gật đầu.

Trong phòng khách chính chợt vang lên tiếng cười nhã nhặn của Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Thiên Dục, Tiểu Tuyền, hoan nghênh mọi người!’

Hai người đàn ông tiến đến thân mật cho nhau những cái vỗ vai thân mật, thể hiện một tình bằng hữu tốt đẹp.

Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước rơi vào tai Liên Kiều khiến thân thể cô thật vất vả trấn định lại bắt đầu run rẩy, cô chậm rãi ngẩng đầu ...

Thân hình cao to tuấn đạt, gương mặt anh tuấn tiêu sái như hoàng tử, giọng nói trầm thấp mê người còn có ... nụ cười tao nhã khiến cả gương mặt hắn như tắm trong gió xuân, tất cả, tất cả đều giống như trước đây.

Cực kỳ kích động đang định bước đến thì lại nghe một giọng nữ yếu điệu vang lên, triệt để chặt đứt mọi hy vọng của cô.

‘Ngạn Tước!’

Giọng nói dịu dàng, mềm mại như nước vang lên từ phía cửa phòng khách chính, tiếp theo là bóng dáng cao gầy, diện mạo xinh đẹp của một cô gái đi đến, trên mặt cô tràn đầy ý cười rạng rỡ, sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ vòng qua cổ hắn, nét mặt đầy hạnh phúc.

Ngoại trừ người nhà Hoàng Phủ, tất cả những người còn lại đều bị chấn động!

Lãnh Thiên Dục không tự chủ được chau chặt mày, còn Liên Kiều thì trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mắt ...

Cô gái này ... cô ta ... cô ta là ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy cô gái, trên mặt tràn đầy nhu tình nhìn cô, âu yếm nói: ‘Em thật là sơ ý quá, vòng tay đã tìm thấy chưa?’

‘Tìm thấy rồi!’ Cô gái yếu điệu nép sát vào người hắn, nhưng dường như thấy có nhiều người khác nữa nên ngượng ngùng tách ra, cười nói: ‘Ngạn Tước, những người này là bạn mà anh nhắc đến sao?’

Sau đó đôi mắt đẹp khẽ đảo quanh một vòng, khi ánh mắt rơi trên người Mặc Di Nhiễm Dung, đáy mắt chợt xẹt qua một tia cảnh giác, sau đó ánh mắt lại chuyển sang người khác, khi nhìn thấy Liên Kiều đứng ở một góc kia ...

Một tia phức tạp chợt xẹt qua đáy mắt cô, kinh ngạc có, sợ hãi có, còn có ... dằn ý. Sau đó trên mặt chợt hiện lên một nụ cười.

Lòng Liên Kiều trong chớp mắt lạnh như băng, cô ngây ngốc nhìn cô gái đang tươi cười rạng rỡ, yếu điệu dựa vào Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong đôi mắt màu tím chỉ toàn là kinh ngạc ...

Dodo! Cô ta chính là Dodo! Là cô gái thần bí đã gặp mình hai lần kia.

344. Chương 349: Tôi Mới Là Liên Kiều (1)

Trong bầu không khí có phần dị thường, mỗi người dường như đều mang một tâm sự riêng, người có thiện ý thì nở nụ cười, người lòng đầy ác ý thì biểu hiện cực kỳ ngụy dị, người mang nghi hoặc thì càng cảm thấy hồ nghi.

Từ trong một góc của phòng khách chính, Mặc Di Nhiễm Dung lặng lẽ quan sát cô gái đang nắm tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy cô cũng cùng lúc nhìn về phía mình liền không chút trốn tránh nhìn thẳng vào đôi mắt của cô gái, từ trong đáy mắt cô không khó phát hiện ra sự kinh ngạc, đương nhiên, còn có thêm một tia khiêu khích, thậm chí là ... khiêu chiến.

Thì ra, vẫn luôn là đối thủ của mình chính là cô gái này!

Đứng bên cạnh cô, Liên Kiều hoàn toàn trở nên ngây ngốc, trong đôi mắt màu tím chỉ còn lại sự mơ hồ, khó hiểu cùng kinh ngạc. Khi cô nhìn thấy gương mặt tươi cười quen thuộc kia của Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng chính là lúc lòng cô như vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, đau đớn đến không thể hô hấp, Liên Kiều cảm thấy máu huyết toàn thân đều đang chảy ngược, từng tế bào đang kêu gào trong sự đau khổ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngược lại chẳng hề có cảm giác rối ren như cô, hần nhẹ ôm vai Dodo, trong ánh mắt chỉ có hạnh phúc ...

‘Liên Kiều, đây là Lãnh Thiên Dục, là bạn nhiều năm của anh còn vị này là Thượng Quan Tuyền!’

Một câu giới thiệu rất đơn giản nhưng lại khiến cả đoàn người của Thượng Quan Tuyền kinh hãi.

Dodo nhẹ nở nụ cười, dịu dàng nói: ‘Thì ra ngài chính là tổng giám đốc của Lãnh thị tài phiệt, ngưỡng mộ đã lâu!’

Mới Lãnh Thiên Dục lặng lẽ nhếch lên đầy thâm ý, sau đó mới thốt ra một câu: ‘Trí nhớ của Liên Kiều tiểu thư thật không được tốt lắm, chúng ta đã từng gặp nhau, không phải sao?’

Dodo không ngờ hắn nói vậy, trên mặt nhất thời lộ vẻ sửng sốt nhưng rất nhanh sau đó vẻ sửng sốt được thay thế bằng nụ cười, cô ta không nói gì nhưng từ thần thái có thể nhìn ra được cô ta đang cố che lấp sự ngỡ ngàng.

Còn Hoàng Phủ Ngạn Tước thì lại tò mò hỏi: ‘Hai người gặp nhau rồi sao? Chuyện từ lúc nào?’

‘Lãnh tiên sinh thật biết nói đùa, chúng ta ...’

‘Liên Kiều tiểu thư!’ Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm ngắt lời Dodo, trong đáy mắt chỉ một mảnh lạnh lùng: ‘Lãnh Thiên Dục tôi trước nay không thích nói đùa, sao cô lại có thể quên chuyện cô theo tôi học bắn súng chứ?’

‘Tôi ...’

‘Đúng đó Liên Kiều tiểu thư, cho dù cô không nhớ Lãnh Thiên Dục thì chắc cũng phải nhớ tôi chứ?’

Thượng Quan Tuyền cũng bước đến, lạnh nhạt nói: ‘Ồ Lãnh Uyển chúng ta thân với nhau vô cùng, không gì mà không thể tâm sự cùng nhau, thậm chí buổi tối còn cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường.’

Đáy mắt Dodo xẹt qua một tia u ám, sau đó ánh mắt chợt chuyển hướng, rơi trên người Mặc Di Nhiễm Dung, từ u ám chuyển thành căm tức.

Mới Mặc Di Nhiễm Dung hơi cong lên, bình thản như không hề nhìn thấy ánh mắt căm tức của Dodo.

‘Liên Kiều ... em đi Lãnh Uyển bao giờ sao anh lại không biết gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng hỏi, dáng vẻ đầy che chở, bao dung còn giọng nói thì ôn nhu, dịu dàng như nước.

Ở một góc, Liên Kiều hung hăng cắn chặt môi cố bắt mình phải bình tĩnh.

Dodo vừa định nói gì thì Hoàng Phủ Anh đã tiến đến kéo áo Hoàng Phủ Ngạn Tước, mắt vẫn nhìn về hướng Dodo, miệng khẽ nói cho Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe: ‘Anh Ngạn Tước, anh trí nhớ của anh cũng thật tệ nha. Anh quên những điều kiện mà anh đã hứa với Liên Kiều lúc muốn chị ấy gả cho anh sao?’

‘Anh Anh?’

Mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt sáng lên sau đó bàn tay to nhẹ vỗ đầu cô trêu mếu: ‘Rốt cuộc em cũng chịu về nhà rồi sao?’

Hoàng Phủ Anh nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước nói nhỏ: ‘Xin lỗi anh Ngạn Tước, đều tại em quá bướng bỉnh, sau này em sẽ không ngốc vậy nữa đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ngoan ngoãn như vậy, vừa ý gật đầu.

‘Anh Ngạn Tước, anh còn chưa trả lời em nha!’ Hoàng Phủ Anh nhắc lại lần nữa.

Thấy vẻ sững sốt trên gương mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, mây Lãn Thiên Dục không khỏi chau chặt lại.

Ngạn Tước ... hẳn đã quên rồi!

Lúc này Dodo mới lên tiếng, khí thế bừng bừng nhìn đoàn người của Lãn Thiên Dục, nói gần từng tiếng: ‘Lúc đầu sở dĩ chị đồng ý gả cho Ngạn Tước là bởi vì anh ấy đã đồng ý thực hiện những yêu cầu của chị, chính là theo Quý Dương học đua xe, theo Thiếu Đường học cưỡi ngựa, theo Thiên Dục học bắn súng, Anh Anh, chắc là chị nói không sai chứ!’

Hoàng Phủ Anh dường như bị khí thế của đối phương dọa sợ, bất tri bất giác thối lui một bước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười: ‘Đúng vậy, nếu như Liên Kiều không nhắc đến thì anh lại quên mất, nhưng mà Liên Kiều ... em đến Lãn Uyển rồi sao?’

Dodo cười, căn bản là chẳng hề để tâm đến ánh mắt chăm chú của mọi người đang nhìn mình, nhẹ vòng đôi tay mình quanh cổ hắn, nũng nịu nói: ‘Người ta đã nói rồi, Thiên Dục đang nói đùa thôi mà. Em nào có đến Lãn Uyển bao giờ chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước có vẻ như cực kỳ tin tưởng lời của cô, hắn quay đầu nhìn Lãn Thiên Dục cười: ‘Cái tên này, bây giờ lại còn bắt chước người ta nói đùa nữa chứ!’

Lãn Thiên Dục không trả lời hắn, duy chỉ có ánh mắt càng trở nên thâm trầm còn Thượng Quan Tuyền đứng bên cạnh không tự chủ được nắm chặt nắm tay.

Chứng kiến tất cả, cõi lòng Liên Kiều cũng tan nát...

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, xem ra ngài cũng rất thương cô ấy, cô ấy nói cái gì thì là cái đó rồi!’ Một tiếng thở dài nhẹ vang lên sau đó là giọng nói thanh thúy của một cô gái, mọi người cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì ra đó là Mặc Di Nhiễm Dung, cô đang chậm chậm bước đến gần.

Mây Dodo bắt giác chau chặt lại, toàn thân dần nhuộm một vẻ cảnh giác và phòng bị.

Mặc Di Nhiễm Dung vẫn giữ nụ cười trên môi, lúc này cô đã đến trước mặt hai người, đôi mắt màu tím ẩn giấu nhiều điều mà người ngoài không thể nhìn thấu được.

‘Thì ra là Mặc Di tiểu thư, Ngạn Thương đâu? Sao không đến cùng cô?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô liền cười hỏi.

‘Ngạn Thương có chuyện quan trọng cần phải xử lý, tôi vì quá nhớ em gái mình nên mới theo Lãn tiên sinh đến đây thăm Liên Kiều một chút!’

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung không nhanh không chậm, bình đạm như đang nói về một chuyện không liên quan đến mình.

Chỉ có ánh mắt nhìn chăm chú vào Dodo không chớp ...

‘Chắc không phải ngay cả chị em cũng không biết đấy chứ?’

Mắt Dodo xẹt qua một tia khiêu khích sau đó cô ta tươi cười bước đến ôm chặt Mặc Di Nhiễm Dung, thân thiết nói: ‘Chị, Liên Kiều rất nhớ chị!’

Mặc Di Nhiễm Dung cũng ôm lấy cô ta, nhỏ giọng nói bên tai Dodo: ‘Quả nhiên cô đã khống chế được họ hoàn toàn thuận theo ý cô, chỉ có điều ... tôi sẽ không để cô đắc ý được lâu đâu!’

Ý cười trên môi Dodo càng sâu, ánh mắt đầy khiêu khích cũng nhỏ giọng nói bên tai cô: ‘Cùng chờ xem đi!’

Chỉ trong chớp mắt, tình thế trở thành một màn giương cung bạt kiếm giữa hai cô gái - hai Giáng Đầu Sư tuyệt đỉnh!

345. Chương 350: Tôi Mới Là Liên Kiều (2)

Trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước và những người nhà Hoàng Phủ chỉ là một màn trùng phùng cảm động giữa hai chị em.

‘Nhìn em ủy khuất như vậy, có phải tiếp theo sẽ tổ khổ với chị em là anh công việc quá bận rộn không có nhiều thời gian ở bên cạnh em không?’ Hắn nhẹ ôm Dodo vào lòng, trêu mếu nói.

‘Không phải sao? Trong mắt anh chỉ có công việc cùng công việc, có chỗ nào dành cho em đâu chứ?’ Dodo cười, đẩy mắt xẹt qua một tia đắc ý, vui mặt vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày, ‘Ai nói chứ, trong lòng anh chỉ có Liên Kiều là quan trọng nhất!’ Nói rồi bàn tay to lớn còn âu yếm vò đầu cô ta.

Sự đắc ý trong mắt Dodo càng rõ rệt.

Chính đang lúc đoàn người của Lãnh Thiên Dục cảm thấy bầu không khí cực kỳ ngọt ngào thì đột nhiên một giọng nói vừa ủy khuất lại ẩn chút kiên cường phá vỡ ...

‘Anh nói dối!’

Một bóng người nhỏ nhắn vệt qua mọi người chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, một đôi mắt màu tím long lanh nhìn hắn, trong mắt chỉ thấy toàn đau lòng cùng khổ sở.

‘Liên Kiều ...’ Thượng Quan Tuyền hoảng hốt gọi cô rồi vội vàng đưa tay bịt miệng.

Đẩy mắt Mặc Di Nhiễm Dung khẽ gợn sóng nhưng rất nhanh đã bình thản trở lại.

Cả nhà Hoàng Phủ bị hành động đột ngột của “cô gái lạ” làm cho sững sốt.

Dodo nhìn Liên Kiều bằng ánh mắt khiêu khích, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt, cô hoàn toàn chẳng có phản ứng gì trước hành động của Liên Kiều giống như Liên Kiều chẳng hề có sức ảnh hưởng gì với mình.

Liên Kiều khổ sở nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn đứng đó trước mặt cô, cách cô gần như vậy nhưng sao lại xa lạ đến mức cô gần như không thể tin được người này là người chồng yêu quý của mình nữa.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng rơi trên gương mặt xinh xắn của Liên Kiều, khi ánh mắt hắn tiếp xúc với đôi mắt màu tím tử lan đó, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước không hiểu sao chợt có một nỗi xúc động kỳ lạ. Sự bị thương trong đôi mắt đó như một cái gai đâm vào lòng hắn.

‘Vị tiểu thư này, cô vừa nói gì?’

Một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng, giọng nói trầm thấp mê người lại khiến cho lòng Liên Kiều khổ sở thêm một chút.

Từ lúc nào ...

Mình và hắn lại trở nên xa lạ thế này?

‘Cô ta ...’

Ngón tay trắng nõn của Liên Kiều run run chỉ về phía Dodo, run giọng nói: ‘Cô ta vốn không phải Liên Kiều, em mới chính là Liên Kiều, còn anh ...’

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nghẹn ngào: ‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, em mới chính là vợ của anh!’

‘Liên Kiều ...’

Lãnh Thiên Dục vừa định bước đến kéo Liên Kiều lại thì Mặc Di Nhiễm Dung đã cản hắn lại: ‘Mặc kệ em ấy đi!’

Nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt của Liên Kiều, từng giọt từng giọt như vũ dề nhưng cô chẳng buồn đưa tay lau đi, nói chính xác là cô chẳng hề có động tác gì khác, chỉ có ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước không chớp ...

Tim Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt đau nhói, bàn tay không ý thức chợt nắm chặt, hắn chau mày, lặng lẽ nhìn cô gái trước mặt. Không hiểu vì sao nhìn thấy nước mắt của cô lòng hắn lại ... khó chịu lẫn khổ sở như vậy!

Những người còn lại trong nhà Hoàng Phủ vẫn còn chưa hết kinh ngạc trước những chuyện vừa xảy ra đến quên cả nói chuyện.

Dodo thấy vậy sắc mặt chợt trở nên thật khó coi, cô ta tiến đến chắn trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi mắt màu tím giống hệt đôi mắt của Liên Kiều nhìn cô trừng trừng, ánh mắt sắc bén vô cùng ...

‘Vị tiểu thư này, nói năng xin thận trọng!’

Liên Kiều cũng trừng mắt nhìn cô ta, nói rành mạch từng chữ: ‘Thận trọng? Đây là nhà tôi, tôi mới là nữ chủ nhân của nhà Hoàng Phủ - Liên Kiều, sau khi đến Trung Quốc tôi mới lấy tên là Liên Kiều, tôi còn có một cái tên khác là Kuching, là đứa cháu gái mà Hoa Đô lão nhân của vương thất Mã Lai yêu thương nhất!’

Xinh đẹp và cao ngạo như một chú chim thiên nga trắng, dù trên mặt vẫn còn vương lệ nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào đến tinh thần và ý chí của cô!

Dodo cười lạnh một tiếng: ‘Nha đầu cô thật thú vị, xem ra cô thật hiểu rõ gia thế và thân thế của tôi!’

Liên Kiều nắm chặt mười ngón tay ...

‘Cô thật ti bỉ, rốt cuộc cô muốn làm gì họ?’

‘Vị tiểu thư này ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước kéo Dodo ra sau lưng mình, đôi mắt sắc bén như chim ưng đánh giá Liên Kiều một lượt. Tuy hắn không hiểu mình vì sao trong một chớp mắt kia vì cô mà đau lòng nhưng vẫn điềm đạm nói: ‘Tôi không hiểu cô đang nói gì nhưng nếu như cô đã đến nhà Hoàng Phủ thì cũng coi như là khách. Xin cô ... tôn trọng vợ tôi!’

Liên Kiều ngây ngốc nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, sự khách sáo và xa lạ kia lại khiến lòng cô đau thêm một lần ...

‘Anh nói gì?’ Cô gian nan thốt ra mấy chữ, giọng nói vì khổ sở mà sớm đã nghẹn ngào.

Có thể cô có dũng khí đối chất với cô gái xấu xa kia, cũng có dũng khí đấu tranh vì hạnh phúc của mình nhưng mấy lời nói lạnh nhạt của Hoàng Phủ Ngạn Tước kia lại khiến cô hoàn toàn tan rã.

Nhìn thấy ánh mắt đầy bi thương của cô, hắn cũng không thật dễ chịu, tinh quang trong đáy mắt dần thu liễm lại thật nhiều, gương mặt lạnh nhạt cũng mang theo một chút dịu dàng mà chính hắn cũng không phát hiện ra ...

‘Tôi không biết cô và vợ tôi có hiểu lầm gì không, cô ấy trước giờ rất nghịch ngợm, nếu có lỡ đắc tội với cô vậy tôi thay cô ấy xin lỗi cô.’

Liên Kiều khép mi, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống như một chuỗi trân châu bị đứt dây, nhất thời không thể kiềm chế được, trên mặt lộ ra một vẻ yếu ớt và bất lực không lời nào diễn tả được.

‘Anh Ngạn Tước, chị ấy đúng là Liên Kiều mà!’

Hoàng Phủ Anh cũng không nhịn được nữa bước đến lớn tiếng nói, cô biết Liên Kiều lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Liên Kiều khóc thương tâm đến thế.

‘Anh Anh, em làm loạn đủ chưa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày quát khế.

‘Anh Ngạn Tước, cô ta ...’

‘Hoàng Phủ tiên sinh, Anh Anh nói không sai!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ bước đến, dịu giọng ngăn giữa Hoàng Phủ Ngạn Tước và Hoàng Phủ Anh, cô cười nói: ‘Tên cô ấy đúng là Liên Kiều, là người bạn tốt mà Anh Anh quen được ở nước Ý. Cô ấy trước giờ thích nói đùa, nếu như có làm các vị khó chịu xin lượng thứ!’

Nghe vậy, nét mặt Liên Kiều càng sầu khổ!

‘Đúng đó, , cô gái này tên là Liên Kiều!’

Triển Sơ Dung cười bước đến vỗ nhẹ lên vai Liên Kiều, nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước nói: ‘Cô gái này thật thú vị, vừa gặp chúng ta đã gọi chúng ta là cha, mẹ. Xem ra cũng rất có duyên với nhà chúng ta. Mẹ cũng thực thích cô ấy, quan trọng nhất là cô ấy cùng Liên Kiều nhà chúng ta có cùng tên cùng họ nha.’

346. Chương 351: Dịu Dàng Trong Ánh Mắt

Tuy Triển Sơ Dung cho tới bây giờ cũng chưa làm rõ vì sao cô gái này lại nói những lời kỳ lạ khó hiểu kia nhưng dù sao cô ấy cũng cùng Lãnh Thiên Dục đến “Hoàng Phủ” này, vì vậy tốt nhất là đừng làm cho bầu không khí trở nên quá gượng ép mới phải.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy liền cười vỗ vai Liên Kiều, nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều, nếu em muốn làm quen với cả nhà họ thì tốt nhất là thẳng thắn mà nói chứ đừng nói đùa với họ nữa!’

Trong lời nói của cô, ý nhắc nhở rất rõ ràng.

Lãnh Thiên Dục cũng nghe ra hàm ý trong câu nói của cô, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh cũng vậy!

Mà Liên Kiều thì ... nghe càng rõ ràng hơn!

Cô biết chị mình đương nhiên sẽ đứng về phía mình nhưng ... lòng cô vẫn đau, đau quá nhất là khi thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước đứng trước mặt mình nhưng ánh mắt ôn nhu, cử chỉ ân cần, lời nói triu mến lại chỉ dành ột người phụ nữ khác!

Ánh mắt Liên Kiều nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước hoàn toàn là không đành lòng cùng bất lực.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi chau mày, ngoài suy nghĩ của mọi người, hắn cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt của Liên Kiều, chậm rãi lên tiếng ...

‘Thì ra ... cô cũng tên là Liên Kiều?’

Liên Kiều cố dặn lòng đừng rơi lệ nữa nhưng dường như bất lực, cô hít thật sâu một hơi, cắn mạnh đôi môi anh đào, gian nan gạt đầu.

‘Nha đầu!’

Ngoài suy nghĩ của mọi người, một nụ cười dịu dàng lan tỏa trên môi của Hoàng Phủ Ngạn Tước, giọng hân gọi biệt danh của cô nghe quen thuộc như trước đây hắn đã từng gọi hàng nghìn hàng vạn lần rồi.

Cả người Liên Kiều đều run rẩy, đôi mắt màu tím trợn to nhìn hắn, ánh mắt long lanh, trong veo như nước suối nhìn hắn không chớp.

Mặc Di Nhiễm Dung nghi hoặc nhìn một màn này.

Còn trong mắt Dodo chợt xẹt qua một tia cảnh giác.

Không khí chợt trở nên đặc quánh.

Từ trong đáy mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, Liên Kiều như nhìn thấy lại vẻ ôn nhu trước đây, như khi ... họ còn là của nhau.

Bàn tay to lớn ấm áp phủ trên mái tóc của cô, nụ cười trên môi hân ấm áp như gom tụ hết ánh nắng của thế giới trên môi khiến cô nhất thời thất thần quên cả lên tiếng.

‘Vừa nãy có phải tôi nói chuyện lớn tiếng quá làm cô sợ hay không? Được rồi, đừng khóc nữa, bằng không mắt sưng lên hết thì không đẹp đâu!’

Nói xong bàn tay hân nhẹ dời xuống gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay mang theo một sự dịu dàng mà chính hân cũng không nhận ra, giúp cô lau nước mắt.

Động tác này hân làm cực kỳ liên mạch lưu loát giống như trước đây đã từng làm rất nhiều lần, hết sức quen thay.

Vành mắt Liên Kiều đỏ hồng vẫn nhìn hân không chớp, cô cố nén ý muốn tiến đến ôm chặt hân vào lòng hệt như trước đây, không chút cố kỵ mà hưởng thụ sự ấm áp và cảm giác an toàn mà hân mang đến ỉn.

Nhưng ...

‘Ngạn Tước, anh đang làm gì vậy?’

Dodo thấy tình hình không ổn liền vươn tay không chút dấu vết giữ chặt tay Hoàng Phủ Ngạn Tước sau đó kéo hân về bên cạnh mình, nét mặt đầy bất mãn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô làm vậy hơi sững sốt sau đó mỉm cười: ‘Anh chỉ không muốn nhìn thấy nha đầu kia khóc thôi!’

‘Anh ...’ Lòng Dodo càng cảm thấy bất an.

Không chỉ có cô, ngay cả những người khác trong nhà Hoàng Phủ cũng cảm thấy hết sức kỳ lạ, anh hai chỉ là lần đầu tiên gặp nha đầu này thôi mà, sao lại tình cảm tràn trề thế kia.

‘Anh hai, anh tiêu rồi. Trước mặt chị dâu mà anh dám thân thiết với người phụ nữ khác, cẩn thận đấy nhé!’ Hoàng Phủ Ngạn Đình reu hân.

Hoàng Phủ Ngạn Ngự cũng cười ha ha một tràng: ‘Nhìn anh Lân nhà người ta kìa, nụ cười chỉ có thể dành riêng cho Tiểu Tuyên mà thôi, anh hai!’

Lân Thiên Dục nhún vai: ‘Nhóc con, chẳng lẽ anh chưa từng cười với em sao?’

‘Được rồi mà anh Lân . Em chỉ là nêu một cái ví dụ vậy thôi, mục đích chỉ là muốn anh hai em chuyên tâm một tí bằng không Liên Kiều nhà chúng em sẽ ghen chết mất!’ Hoàng Phủ Ngạn Ngự vẫn nói bằng giọng đùa pha.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cười lắc đầu, ‘Tiểu tử này nói chuyện cũng thích khoa trương quá đi. Đúng rồi Thiên Dục, lần này đến dừng ở trong khách sạn làm gì, phòng mình đã ra lệnh cho quản gia thu xếp xong rồi. Nếu còn phản đối nữa chính là quá khách sáo với mình rồi, nghe rõ chưa?’

Lân Thiên Dục nhún vai: ‘Nếu đã vậy, cung kính chẳng bằng tuân mệnh! Mình cũng rất nhớ hầm rượu quý của bác trai!’

‘Ha ha, Thiên Dục, thói quen thích uống rượu mạnh của con vẫn không thay đổi nha. Bác trai bây giờ già rồi, chắc là không thể uống bằng con rồi!’ Hoàng Phủ Ngự Phong cười sáng khoái nói.

‘Không đâu bác trai. Nhìn bác thân thể tráng kiện như vậy, cháu chỉ đành nhận thua thôi!’ Lân Thiên Dục trước giờ đối với bậc trưởng bối vẫn luôn khiêm tốn nghiêm cẩn.

‘Mọi người xem, vừa mới gặp mặt sao lại nói đến rượu chè làm gì. Để người ngoài nghe được thì còn ra thể thống gì. Nếu đồn ra ngoài không phải sẽ bị người ta nói là người chấp chưởng của tứ đại tài phiệt toàn là tửu quỷ không sao!’

Triển Sơ Dung tuy lên tiếng quở trách nhưng nụ cười trên môi vẫn không khép, bà trước giờ vẫn hy vọng trong nhà luôn náo nhiệt, vui vẻ nhất là khi thấy mấy người trẻ tuổi tụ họp lại với nhau.

‘Hôm nay Anh Anh cũng trở về, chúng ta cũng nên chúc mừng một phen chứ. Đúng rồi nha đầu, con cũng đừng đi nha, thuận tiện cũng gọi Ngạn Thương về cùng nhau ăn cơm đoàn viên đi, thiếu nó cũng không vui đâu!’

‘Dạ được bác gái!’ Mặc Di Nhiễm Dung cũng không định rời đi ngay, cung kính trả lời.

‘Con nha, bao giờ mới có thể gọi ta một tiếng “mẹ” thì ta sẽ càng vui hơn!’ Triển Sơ Dung rất thích cô gái này, vừa nắm tay cô vừa thân thiết nói.

Nét mặt Mặc Di Nhiễm Dung có chút ngượng ngùng, cô mỉm cười không nói gì.

‘Anh Ngạn Tước ...’

Hoàng Phủ Anh tiến đến kéo cánh tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, cố ý nói: ‘Liên Kiều là bạn tốt nhất của em, để cô ấy cũng ở lại đây có được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười với cô vừa định lên tiếng thì Dodo đã chặn trước ...

‘Không được!’

Lòng cô ta càng lúc càng bất an, Mặc Di Nhiễm Dung cô gái này lưu lại đây cô ta không có cách nào ngăn cản nhưng ... nha đầu trước mặt mình tuyệt đối không thể lưu lại “Hoàng Phủ” được!

Bởi vì ... phản ứng vừa nãy của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến cô ta cảm thấy cần phải đề phòng.

Hoàng Phủ Anh bất mãn trước thái độ của cô ta, chau mày nói: ‘Chị cũng quá đáng quá đi, cô ấy là bạn tốt của em hơn nữa đã giúp em không ít. Cô ấy đến đây là do em mời đến, đương nhiên là phải ở trong “Hoàng Phủ” rồi!’

‘Cô ấy là người ngoài, không tiện ở lại “Hoàng Phủ” . Em yên tâm đi, nếu cô ấy là bạn tốt của em, chị đương nhiên sẽ sắp xếp khách sạn thật tốt cho cô ấy, không đối xử tệ với cô ấy đâu!’

Thái độ của Dodo rất cường ngạnh không hề chừa lại đường nào để thương lượng, ánh mắt sắc bén không ngừng quét về phía Liên Kiều, địch ý rõ ràng.

347. Chương 352: Ở Lại “hoàng Phủ” (1)

Hoàng Phủ Anh sốt ruột, gương mặt xinh xắn vì lo lắng mà phỉm hồng, bàn tay nhỏ cũng hung hăng nắm chặt sau đó tức tốc dùng dùng chạy đến bên cạnh Triển Sơ Dung, nũng nịu nói...

‘Mẹ, mẹ làm chủ cho con đi. Sao lại có thể vô lý như thế chứ?’

Triển Sơ Dung mỉm cười vỗ nhẹ bàn tay nhỏ của cô, nhìn Dodo nhẹ giọng nói: ‘Liên Kiều cô gái này dù sao cũng là bạn tốt của Anh Anh, mẹ thấy vẫn là nên ...’

‘Mẹ!’ Đôi mắt màu tím của Dodo bất mãn nhìn Liên Kiều, chau mày lại ngắt lời Triển Sơ Dung.

‘Tuy là nói vậy nhưng nhà chúng ta dù sao cũng là một trong tứ đại tài phiệt, sao lại có thể tùy tiện để cho người ngoài vào ở được chứ? Như vậy truyền ra ngoài đối với chúng ta rất bất lợi!’

‘Liên Kiều tiểu thư!’

Lãnh Thiên Dục trầm giọng lên tiếng, đôi mắt sâu lắng đen láy cũng xẹt qua một tia bất mãn, ‘Để với người khác cũng tức là để cho chính mình, phạm làm chuyện gì cũng nên để ỉnh một đường lui thì tốt hơn!’

Dodo không khó nhận ra sự cảnh cáo trong lời nói của Lãnh Thiên Dục, cô cười nhạt, đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục, nói nhỏ bên tai hắn: ‘Lãnh tiên sinh, tôi biết anh là người rất chính nghĩa nên muốn giúp cô ta nhưng tôi vẫn thấy mình nên khuyên anh một câu, nhất định phải biết lượng sức mình. Muốn dùng sức của người thường để đối phó với tôi? Nên suy nghĩ kỹ lại đi!’

Lãnh Thiên Dục nghe vậy, lạnh lùng “hừm” một tiếng, ‘Họ Lãnh tôi ghét nhất là bị người ta uy hiếp, nếu như cô tràn đầy lòng tin như vậy, chẳng bằng chúng ta đánh cuộc một phen!’

Dodo bật cười, cô ta quay trở lại bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, cánh tay nõn nà khoác lên cánh tay hắn, sau đó nhìn Triển Sơ Dung ...

‘Mẹ, những lời con nói vừa nãy hoàn toàn là vì suy nghĩ cho nhà Hoàng Phủ mà thôi. Mẹ nói xem con nói có chỗ nào không đúng không?’

Nét mặt Triển Sơ Dung hơi có chút khó xử, bà nhìn Hoàng Phủ Ngự Phong như cầu cứu: ‘Ngự Phong, anh xem ...’

Hoàng Phủ Ngự Phong tuy cảm thấy chuyện này chỉ là chuyện lông gà vổ tỏi hoàn toàn chẳng đáng để bàn cãi nhưng dù sao cũng thấy con dâu mình không vui nên ông chậm rãi nói: ‘Vậy cứ nghe theo Liên Kiều đi.’

‘Cha à ...’

Hoàng Phủ Anh không ngờ cả nhà Hoàng Phủ đều nghe theo lời của người phụ nữ kia, không kìm được nổi tức tối trong lòng, cô nhìn sang phía Hoàng Phủ Ngạn Tước ...

‘Anh Ngạn Tước, anh thấy sao? Chẳng lẽ anh cũng đồng ý để Liên Kiều ngủ ở khách sạn sao?’

‘Anh Anh ...’ Liên Kiều sớm đã thấy mình không còn hy vọng gì, lòng nặng trĩu, lên tiếng ...

‘Anh Anh, ý của chị cũng chính là ý của anh trai em, chuyện này ...’

‘Liên Kiều!’

Ngoài suy nghĩ của mọi người, Hoàng Phủ Ngạn Tước lên tiếng, hắn vỗ nhẹ vai Dodo, ôn nhu nói: ‘Để cô gái này ở lại “Hoàng Phủ” đi!’

‘Gì chứ?’ Dodo kinh ngạc trở mắt nhìn hắn.

Liên Kiều cũng không tin vào tai mình, cô cũng trở mắt nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng cách mình không xa, trái tim chợt lỏm một nhịp.

‘Anh Ngạn Tước ...’

Hoàng Phủ Anh vui mừng bước đến kéo tay hắn nói: ‘Anh thật là anh trai tốt của em!’

‘Cô gái ngốc!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vò đầu Hoàng Phủ Anh, nở nụ cười triu mến, sau đó lại nhìn Liên Kiều ánh mắt ngẩn lệ ...

‘Ngạn Tước, anh đang nói gì vậy? Cô ấy không thể ở lại “Hoàng Phủ”!’

Dodo thế nào cũng không ngờ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại có quyết định đột ngột thế này, cô ta bước đến kéo tay hắn, bất mãn lên tiếng kháng nghị.

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô nói: ‘“Hoàng Phủ” lại cũng không thiếu phòng, thêm một người khác nữa ở lại thì thế nào chứ? Hơn nữa cô ấy là bạn tốt của Anh Anh, sao lại có thể để người ta ra ngoài ở phòng trọ chứ. Với lại, dù sao một cô gái ở bên ngoài sẽ không an toàn đâu!’

‘Ngạn Tước ...’

‘Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời cô ta, ưu nhã mà quyết đoán như thường lệ.

Dodo không dám phản kháng nữa, chỉ đành hướng ánh mắt căm tức nhìn về phía Liên Kiều.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đi đến bên cạnh Liên Kiều, thấy khóe mắt cô vẫn còn hồng hồng liền mỉm cười, dịu giọng hỏi: ‘Nha đầu, đây là hành lý của em sao?’

‘Dạ!’ Mũi Liên Kiều chưa xốt đến nói không nên lời, chỉ có thể đáp một tiếng đơn giản, rồi gật mạnh đầu.

Hắn thật ôn nhu, ôn nhu hết như ngày nào, ngay cả tiếng hắn gọi mình cũng thật dịu dàng làm sao. Nhưng vì sao, người đàn ông ôn nhu như vậy giờ lại không nhận biết mình nữa chứ!

‘Cứ ở đây, sẽ không ai đuổi em đi đâu. Đợi lát nữa quản gia sẽ giúp em đem hành lý đến phòng dành cho khách, cứ yên tâm nghỉ ngơi cho thật tốt.’

Nói xong, ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn cô, như có như không một tia sùng nịnh, ‘Em thật giống Anh Anh, lớn vậy rồi sao vẫn còn thích khóc vậy chứ?’

Liên Kiều mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình, qua ánh lệ mông lung cố nhìn cho rõ gương mặt anh tuần quen thuộc của hắn.

‘Được rồi được rồi. Như vậy thì Anh Anh cũng sẽ không lo lắng nữa. chị Phúc , mau đem hành lý của vị tiểu thư này lên phòng cho khách đi. Tối nay chúng ta phải vui vẻ chúc mừng một chút mới được!’ Triển Sơ Dung lúc này cũng yên tâm, vội dặn dò quản gia.

‘Dạ được, phu nhân!’

Quản gia chị Phúc vội bước đến nhắc lấy hành lý của Liên Kiều, hiền hòa nói với cô: ‘Tiểu thư, tôi giúp cô mang hành lý về phòng nhé.’

‘Cám ơn chị Phúc !’ Liên Kiều nhìn người quản gia, ghen ngào nói.

Trước đây chị Phúc vẫn là người yêu thương, quan tâm cô nhất trong số những người làm ở nhà Hoàng Phủ, lúc mới vừa được gả cho Ngạn Tước, chị Phúc vẫn luôn sợ cô buồn nên hay tìm cô tâm sự, hơn nữa còn thường dặn dò phòng bếp làm những món ăn Mã Lai cho cô ăn để cô đỡ nhớ nhà. Vậy mà bây giờ ...

Chị Phúc nghe cô gọi mình thân thiết như vậy, nhất thời sửng sốt, trong lòng không biết sao lại dâng lên một cảm giác khác thường nhưng vẫn mỉm cười: ‘Cô khách sáo quá!’ Lời vừa nói dứt thì người cũng quay đi dặn dò người làm làm việc.

Nhìn theo bóng lưng quen thuộc của chị Phúc , lòng Liên Kiều ngoài chua xót cũng chỉ có chua xót.

Thượng Quan Tuyền bước đến nhẹ vỗ vai Liên Kiều, thấp giọng nói: ‘Đừng nóng vội, cứ từ từ!’

Liên Kiều gật nhẹ đầu, lòng cô vẫn chưa hết khổ sở nhưng thấy thái độ của Ngạn Tước hôm nay đối với mình, cô vẫn thấy le lói một tia hy vọng.

Nhưng mãi suy nghĩ, cô không để ý thấy Dodo vẫn chăm chú nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng ...

348. Chương 353: Ở Lại “hoàng Phủ” (2)

Màn đêm đã phủ quanh “Hoàng Phủ” nhưng bên trong đèn đuốc sáng rực, trong căn phòng khách rộng lớn rộn ràng tiếng cười nói, đồ ăn thức uống linh đình, không nghĩ đến chỉ là một bữa tiệc nhỏ trong gia đình lại làm hoành tráng như thế.

Tiếng cười nói không dứt, nghe ra hoàn toàn giống hết như trước đây không nhận ra được có gì thay đổi.

Trên bầu trời ánh sao lập lờ, chiếu ánh sáng yếu ớt vào bầu trời đêm.

Liên Kiều bước một mình vào vườn hoa, dưới ánh sao mờ, bóng dáng cô thật lẻ loi.

Cô biết mình nên tiếp tục ở lại bữa tiệc đó nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt, cử chỉ triu mến của Ngạn Tước dành cho cô gái tên Dodo kia, lòng cô lại đau thêm một lần, đau đến không thể hô hấp nên chỉ đành tìm đại một cái cớ chạy ra ngoài, bắt tri bắt giác lại đi đến vườn hoa.

Trong vườn hoa, mảnh đất trồng cây Liên Kiều thật tươi tốt, đây là loại cây mà cô chính tay gieo hạt, còn bên kia là Mỹ Nhân Anh mà Hoàng Phủ Anh yêu thích nhất. Cô còn nhớ, trước đó không lâu cô còn cùng Anh Anh hai người ngồi ở đây tâm sự. Vậy mà bây giờ ...

Tất cả vẫn như còn ở trước mắt nhưng tất cả dường như đã thay đổi ...

Không thể trở lại ...

Nhẹ ngắt một cành Liên Kiều vò nhẹ trong tay sau đó đưa lên mũi ngửi. Tâm tình của cô cực kỳ hỗn loạn, không có cách nào dẹp yên được.

Hắn đối xử với cô ta tốt như vậy, tốt đến mức cô không thở nổi.

Bàn tay nhỏ không ý thức nắm chặt cành Liên Kiều trong tay, “Hoàng Phủ” rực rỡ ngoài kia không còn là của mình nữa, ngay cả mảnh vườn này cũng không còn giữ lại chút gì của riêng mình nữa rồi.

Liên Kiều lặng lẽ ngồi trên mái hiên nhà kiếng trong vườn hoa, trước đây cô thích ngồi ở đây bởi vì ngồi ở đây sẽ nhìn thấy mặt trăng rõ nhất nhưng hôm nay ngồi ở đây là vì cô muốn được yên tĩnh, hơn nữa là vì không muốn ai nhìn thấy mình đang khóc.

Ngạn Tước, Ngạn Tước ...

Lòng chua xót thầm gọi tên hắn, cô cố nén xuống nhưng thế nào cũng không ngăn được nước mắt từng giọt từng giọt rơi.

Cô biết mình không nên trách hắn bởi vì hắn đối xử với cô gái kia tốt như vậy cũng không phải do thật lòng hắn muốn nhưng mà ...

Cô không khống chế được mình.

Cô biết mình nên mỉm cười tha thứ, không phải sao?

Bằng không cô còn có thể làm gì? Những gì cô có thể làm bây giờ là làm tốt vai trò “người bạn tốt của Anh Anh”, đứng ở một góc khuất lặng lẽ nhìn hắn. Dõi theo từng nụ cười, từng cái chau mày, nhất cử nhất động của hắn ...

Nhiều nhất chỉ có thể làm như vậy ...

Cô không thể đường hoàng nhìn hắn, không thể đường hoàng có được nụ cười ánh mắt triu mến kia, lại càng không thể như ngày nào vui mặt vào lòng hắn, hưởng thụ sự ấm áp, ân cần của hắn, không thể ...

Vòng tay của hắn ... không còn thuộc về cô nữa rồi.

Cô biết chị đang tìm cách giúp mình, cô cũng biết Tiểu Tuyền, Anh Anh thậm chí là cả Lãnh Thiên Dục đều đứng về phía mình.

Nhưng khi cô biết Dodo chính là Giáng Đầu Sư mà chị đã nhắc đến thì cô biết cơ hội để đoạt mọi thứ trở về là cực kỳ khó khăn bởi vì chính chị cũng thừa nhận là bản lĩnh của cô gái này còn vượt trên cả chị cô.

Cô không biết mình có nên ôm ấp chút hy vọng nào không mặc dù cô biết mình rất không cam tâm tình nguyện buông tha cho tất cả.

Dưới ánh sao lung linh, một cô gái trẻ lại mang trên mặt một nỗi đau thương không nói thành lời...

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước vô tình đi ngang nhà kính của vườn hoa, tình cảnh mà hắn thấy chính là như thế.

Nơi mái hiên nhà kính, một cô gái đang lặng lẽ ngồi đó, ánh trăng nghiêng nghiêng soi xuống bóng dáng cô độc của cô, như một vầng hào quang.

Cô ngồi đó, gương mặt xinh đẹp như vẽ, diễm lệ không chút tỳ vết nhưng trắng bệch đến gần như trong suốt, khóe mắt vẫn còn vương những giọt nước mắt long lanh. Trông cô thật yếu đuối, thật bất lực nhưng cũng thật thanh thoát, giống như một vị tiên nữ không nhuộm chút khói bụi trần gian nào.

Một cảm giác khác thường lần nữa dâng lên trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước. Nét bi thương trên gương mặt của cô gái kia giống như một loại chất xúc tác khiến lòng hắn như bị hòa tan. Hắn trước giờ không biết, thì ra một cô gái đang khóc cũng có thể làm lòng người rung động đến vậy.

Có lẽ do cảm giác được bầu không khí trở nên dị thường, Liên Kiều bắt giác ngoảnh đầu lại, khi mắt cô và mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước tiếp xúc nhau, thân mình Liên Kiều không ý thức được run lên. Cô nhất thời không biết mình nên làm gì, chỉ chăm chú nhìn hấn không chớp giống như đã mấy đời không nhìn thấy hấn.

Ngạn Tước! Ngạn Tước!

Là hấn!

Nhưng hấn sao lại xuất hiện ở đây? Xuất hiện trước mặt mình? Mình không phải đang nằm mơ chứ?

Chẳng lẽ hấn ... nhớ được mình rồi sao?

Nhất thời Liên Kiều quên cả hô hấp, cô ngược đôi mắt đắm lệ nhìn hấn, tay chân như bị tê liệt, không thể động đậy.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời cũng hoảng hốt, hấn không biết mình bị sao nữa. Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này trong lòng đã nảy sinh một cảm giác rất kỳ diệu, là đau lòng, là quan tâm, càng là một nỗi nhớ nhưng lâu ngày không gặp.

Hấn nên ở lại trong buổi tiệc cùng với người bạn thân lâu ngày không gặp, cùng hấn uống rượu tâm sự, hoặc là nên ở bên cạnh người vợ yêu của mình mới đúng chứ không phải bởi vì trong buổi tiệc nhìn không thấy bóng cô mà vợ đã chạy đến chỗ này.

Chỉ là ... hấn cũng không nghĩ tới thì ra là cô đứng là ở trong này.

Dưới bầu trời đêm mông lung, ánh trăng, ánh sao phản chiếu trên những tấm kiếng của nhà kính khiến nó càng trở nên huyền hoặc, cô ngồi lặng lẽ nơi mái hiên nhà kính, lặng lẽ quay đầu nhìn hấn, sự bi thương và ủy khuất trong đôi mắt kia khiến hấn đau lòng khôn xiết.

Gió nhẹ thổi qua làm mái tóc dài của Liên Kiều bay tán loạn, lúc này cô mới hoàn hồn lại, vội vàng đứng lên nhưng nhất thời cô đã quên mình đang ngồi ở đâu, chỉ thấy chân như đạp vào khoảng không, sau đó cả người nhả nhào từ trên mái hiên nhà kính xuống ...

‘Cẩn thận!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hoảng hốt kêu lên, hấn chạy như bay đến, vừa kịp đưa cánh tay rần rỏ của mình tiếp lấy cả người cô.

Liên Kiều thấy mình ngã vào trong một vòng tay ấm áp, mùi hương quen thuộc của người đàn ông ngay lập tức tràn vào trong khứu giác của cô sau đó bao phủ cả người cô.

Một giây phút này, xin được là mãi mãi!

Thời gian ơi, xin đừng trôi!

‘Em không sao chứ?’

Một cảm giác quen thuộc lại lần nữa dâng lên trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn nhìn cô gái đang yên tĩnh nằm trong mình không lên tiếng, lo lắng hỏi.

Từ một nơi cao như vậy té xuống, nhất định là làm cô sợ chết khiếp rồi!

Liên Kiều nhẹ lắc đầu, mắt vẫn nhìn hấn như si như say nhưng trong lòng tràn đầy chua xót.

‘Sao lại nghịch ngợm như thế chứ, khi không lại trèo lên chỗ cao như vậy làm gì? Em không biết là nguy hiểm sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ đặt cô ngồi xuống một băng ghế gỗ nằm giữa những khóm hoa, thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay vẫn không ý thức vòng qua eo lưng cô, cảm giác này cực kỳ quen thuộc khiến hấn không nỡ rời tay.

‘Em trước giờ vẫn luôn như vậy!’

Liên Kiều gian nan thốt ra mấy tiếng, cô trước giờ chưa từng nghĩ tới, hấn là chồng của mình nhưng bây giờ hai người nói chuyện lại khách sáo đến như thế ...

349. Chương 354: Cái Ôm Trong Đêm (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi bên cạnh cô, gần đến hần có thể nhìn thấy rõ ràng dấu nước mắt trên gương mặt xinh xắn của cô.

‘Nha đầu, em có tâm sự sao?’ Giọng hần trầm ấm mang theo một nỗi quan hoài mà chính mình cũng không phát giác ra được.

Liên Kiều hơi ngẩng đầu nhìn hần, dưới ánh sao lung linh, gương mặt hần nhìn đặc biệt tuấn tú, mang theo một loại khí tức cao quý và ưu nhã khiến phụ nữ không thể hô hấp, người đàn ông này - tuyệt đối là khắc tinh của phụ nữ.

‘Anh ... vì sao lại gọi em như thế?’

“Nha đầu” vốn là cách xưng hô trêu mến mà hần thích dùng để gọi cô, nhưng ngay lúc này, trong hoàn cảnh này nghe một lần lòng cô lại chua xót thêm một lần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe vậy lòng chợt mềm hần, ánh mắt cô trong veo nhưng dường như có thiên ngôn vạn ngữ trong đáy mắt, lại dường như có rất nhiều nỗi ưu thương đáng ra không nên thuộc về một người như cô.

Bàn tay vô thức đưa lên giúp cô vuốt lại những sợi tóc bị gió làm rối, trong đáy mắt mang theo một tia quyến luyến nhàn nhạt mà chính hần cũng không biết, ‘Nhìn thấy em thì liên nghĩ tới nên gọi em như vậy!’

Lòng Liên Kiều lại một trận chua xót, bàn tay vô thức nắm chặt lại, từ trên eo vẫn truyền đến hơi ấm từ lòng bàn tay hần, sự ấm áp mà cô đã rất lâu không có được.

‘Vậy anh ... cũng gọi người phụ nữ trong đó như vậy sao?’ Cô ngập ngừng lên tiếng.

‘Người phụ nữ trong đó?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẫm nghĩ một hồi rồi mỉm cười, ‘Em nói vợ anh sao?’

Liên Kiều hơi khép mi, không muốn hần lần nữa nhìn thấy vẻ khổ sở trong mắt mình, cô vô lực gạt đầu.

‘Đúng, chính là người phụ nữ bên trong đó. Anh yêu cô ấy sao?’ Giọng của cô vừa yếu đuối vừa bất lực.

‘Anh yêu Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thẳng thắn trả lời nhưng trong đáy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, vì chính mình mà nghi hoặc. Vì sao - hần tự hỏi - vì sao câu nói này giống như hần muốn nói cho cô gái bên cạnh mình nghe chứ?

Tim Liên Kiều “thình thịch” đập mạnh một nhịp, cô liếc nhìn một bên sườn mặt anh tuấn của hần, không kìm được vươn tay nhẹ phủ lên má hần ...

Cảm giác mềm mại truyền đến từ trên má khiến sắc mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút thay đổi, hần hơi ngoảnh đầu nhìn cô. Đối với hần mà nói, cô là một nha đầu hần mới gặp lần đầu tiên, vì sao hần lại dễ dàng dung thứ cho những hành động mạo muội của cô đến thế? Đối với một người xa lạ như cô, hôm nay dường như hần đã dành cho quá nhiều ngoại lệ.

“Ngạn Tước, nếu như anh thật sự... thật sự yêu Liên Kiều của anh vì sao lại nở làm cho cô ấy đau lòng chứ?” Cô khản giọng hỏi, ngược đời mắt bởi vì khóc liên tục mà đã ửng hồng nhìn hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai vừa hung hăng đánh ột quyền, mày hần chợt cau lại, bàn tay vốn đang đặt trên eo cô sau đó rút lại không chút vết tích.

Đúng vậy, mình rốt cuộc là đang làm gì chứ? Cô ấy chỉ là cùng tên cùng họ với vợ mình thôi, vì sao lại đối với cô ấy nảy sinh ra cảm giác khác thường này chứ? Người mình yêu là Liên Kiều, vợ mình là người phụ nữ đối với mình có thừa ôn nhu như đang ở trong căn biệt thự kia chứ không phải nha đầu lỗ mãng này.

“Đừng bỏ tay ra, xin anh! Đừng bỏ tay ra!”

Nơi eo đột ngột mất đi hơi ấm khiến Liên Kiều hoảng hốt, cô ngẩng mặt nhìn hần, trong đôi mắt mang theo vô hạn khẩn cầu...

“Nha đầu, về khuya khí trời rất lạnh, em nên vào đi, tránh để bị bệnh!” Hoàng Phủ Ngạn Tước ép bản thân quên đi cái cảm giác không nở vì điệu kia, trầm giọng nói.

Nói xong hắn không chờ một giây, đứng dậy, xoay người bước đi.

Hắn chỉ có thể làm như vậy, bằng không nhất định sẽ không khống chế được chính mình mà ôm cô vào lòng. Tuy hắn không biết vì sao lại có loại cảm giác này, nhưng hắn biết rất rõ ràng, nếu hắn làm như vậy sẽ chỉ khiến cho vợ mình đau lòng.

Hắn không phải loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ. Tuyệt đối sẽ không!

Dưới ánh trăng mờ, Liên Kiều dõi mắt nhìn theo bóng dáng quen thuộc của người đàn ông, cao lớn mà rắn rỏi, đã từng... mang đến cho cô cảm giác an toàn và vui vẻ nhưng hôm nay chỉ còn lại lạnh nhạt và xa cách.

Nước mắt lại lần nữa rơi trên đôi gò má, một đêm này dường như cô muốn đem toàn bộ nước mắt chảy sạch một lần...

Bóng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đi càng xa, dần dần khuất khỏi tầm mắt cô...

Chính vào lúc này, Liên Kiều mới chân chính nhận ra Hoàng Phủ Ngạn Tước quan trọng với mình đến mức nào. Tình yêu của hắn, sự bao dung của hắn đã từ lúc nào cảm hóa lòng cô, khiến cô không biết từ bao giờ đã luân hãm trong tình yêu đó, sâu sắc yêu hắn. Nhưng trước đây cô quá ích kỷ, quá ham chơi, quá muốn vô điều kiện hưởng thụ sự sủng ái và bao dung của hắn. Lời yêu thật lòng chưa một lần cô nói cho hắn biết!

Cô yêu hắn! Rất yêu, rất yêu!

Ngay lúc này, dưới ánh trăng mờ lung nhưng lòng cô lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Cô biết mình thật sự yêu người đàn ông này, có lẽ đời này, yêu được một người đàn ông như hắn cũng là quá đủ rồi!

Liên Kiều co người trên băng ghế, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, vừa nãy dõi theo bóng dáng cao lớn của hắn càng đi càng xa, cô rất muốn đuổi theo, rất muốn nói cho hắn biết cô rất yêu hắn. Nhưng vậy có phải đã quá muộn rồi không? Hắn sẽ không để ý, phải không? Trong mắt hắn, cô giờ chẳng qua chỉ là một người xa lạ vừa mới gặp mặt thôi, không phải sao?

Bên ngoài gió thổi lạnh lạnh mà trong lòng càng lạnh lẽo hơn ngọn gió ngoài kia...

Bất chợt...

Hai vai chợt ảm lên như có một ngọn lửa, trong chớp mắt đó, đôi mắt vốn đóng đầy nước mắt chợt tròng to lên, cô không dám thở mạnh, nhìn gương mặt quen thuộc của người đàn ông trước mặt.

Là hắn thật sao?

Vừa nãy không phải hắn đã đi rồi sao?

Hắn thật sự... quay lại sao?

“Ngạn Tước!” Đôi môi cô run run gọi tên hắn, mừng rỡ xen lẫn với kinh ngạc như vừa nhìn thấy kỳ tích xuất hiện.

“Còn khóc nữa mặt sẽ sưng lên rất xấu đấy!”

Giọng nói ôn nhu của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang lên bên tai cô, bàn tay to lớn quyền luyến vuốt ve gương mặt còn đầm nước mắt của cô, nhẹ giúp cô lau lệ.

Đáng lý hắn đã rời đi rồi nhưng đôi chân lại không nghe theo sai sử của hắn, vừa bước ra khỏi cổng vườn hoa liền không thể bước đi tiếp được, bất tri bất giác lại quay trở lại đây.

Hình ảnh cô ngồi khóc tràn đầy đau óc hắn, thế nào cũng không xóa đi được gương mặt đầm lệ của cô, vẻ yếu đuối đến vô lực của cô, đôi mắt màu tím đẹp đến động lòng người của cô!

Đúng vậy, cô và vợ hắn đều có một đôi mắt màu tím nhưng nhìn vào đó lại khiến cho hắn có những cảm giác rất khác nhau.

Nhìn vào đôi mắt màu tím của vợ mình, hắn luôn có cảm giác rất xa lạ, nhưng còn cô, cô gái vừa mới gặp hôm nay, đôi mắt màu tím của cô như có một sức mạnh vô hình, không ngừng tác động vào tâm trí hắn, nhất là khi đôi mắt ấy tràn đầy nước mắt, không hiểu tại sao lại khiến lòng hắn khó chịu đến không thể hít thở.

Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Hắn rốt cuộc là làm sao vậy chứ?

350. Chương 355: Cái Ôm Trong Đêm (2)

‘Ngạn Tước!’ Liên Kiều quỵn luyến gọi tên hắn. Cô không dám phá vỡ khoảnh khắc này, dường như chỉ sợ nếu mình lớn tiếng một chút, giờ phút thần tiên này sẽ tan mất vậy.

Đôi mi dài của cô khẽ run rẩy như cánh bướm trong gió, những giọt nước mắt vẫn đọng lại trên mi mắt như giọt sương ban sớm, nhìn cô Hoàng Phủ Ngạn Tước không khống chế được mình, hắn ngồi xuống lại bên cạnh cô, cánh tay rần rở vươn ra, nhẹ ôm cô vào lòng.

Cả người Liên Kiều run lên, cô khẽ chớp mắt như muốn xác nhận tất cả là chân thật sau đó cũng vòng tay ôm hắn, gương mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào ngực hắn, tham ham hít lấy mùi hương chỉ thuộc về riêng hắn.

Ngạn Tước của cô trở lại thật rồi sao?

Nhất định là vậy, bằng không sao cô lại thấy ấm áp thế này?

Thời gian chợt như ngừng lại, ngay cả gió cũng không dám thổi mạnh, chỉ nhẹ nhẹ đưa mùi hương hoa thoang thoảng quanh hai người.

Không gian, thời gian, con người ... tất cả đều như trong một giấc mộng đẹp vậy!

Liên Kiều ghì chặt Hoàng Phủ Ngạn Tước hơn nữa như chỉ sợ một chút lơ lửng hắn sẽ biến mất vậy.

Không khó cảm nhận được nội tâm rối rắm của cô, hắn nhẹ đẩy cô ra, đôi mắt đen láy nhìn cô cười nhẹ: ‘Sao lại thích khóc như thế chứ? Đừng khóc nữa nha đầu, có tâm sự gì có thể nói cho anh nghe!’

Sự dịu dàng của hắn, nụ cười của hắn càng khiến lòng cô khổ sở.

“Nha đầu”, hắn lại gọi cô là nha đầu.

Bất kể hắn có nhớ cô là ai hay không, ít ra khi cô nghe hắn gọi cô bằng cái biệt danh quen thuộc này cô cũng cảm thấy có chút an ủi.

Ánh trăng mờ ảo nhưng đôi mắt tinh tường của hắn vẫn có thể nhìn thấy vành mắt phỉm hồng của cô, ngón tay vẫn cảm nhận được sự mềm mại của mái tóc cô, mũi vẫn ngửi được mùi hương thanh mát của riêng cô, cái cảm giác kỳ lạ lại lần nữa trở về trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Ngoan, đừng khóc nữa!’

Cầm hắn từ nhẹ lên đỉnh đầu cô, mũi hít sâu một lần nữa mùi hương thơm ngát từ tóc cô, không hiểu sao chỉ cần ngửi được mùi hương này, sự trống trải trong lòng hắn giống như đã được lấp đầy, thậm chí có một loại cảm giác giống như là ... hạnh phúc?

Tùng cử chỉ của hắn khiến Liên Kiều không thể khống chế được, cô nhẹ giọng hỏi: ‘Có thể ôm em chặt hơn được không?’

Sự yếu ớt và bất lực của cô khiến người ta khó mà cự tuyệt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, dịu dàng nói: ‘Hứa với anh đừng khóc nữa. Về sau bất kể gặp phải chuyện gì, khó khăn đến đâu cũng đừng khóc, tất cả rồi sẽ tốt thôi!’

Tất cả rồi sẽ tốt thôi!

Liên Kiều âm thầm lặp lại câu nói đó một lần trong đầu, khi nhìn vào mắt hần cô có chút hoang mang, ‘Ngạn Tước, là thật sao? Chỉ cần anh nói em sẽ tin.’

‘Đương nhiên là thật rồi. Trên đời này không có vấn đề gì không thể giải quyết cho nên không được khóc nữa, nghe rõ chưa?’ Hần bá đạo lặp lại một lần.

‘Dạ!’

Liên Kiều vừa cười vừa lau lệ, cô âm thầm thề với mình, vì câu nói này của hần bất luận thế nào, bất kể đối phương lợi hại đến đâu cô cũng không thể thua.

Cô nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực tinh trắng của hần, hưởng thụ sự ấm áp mà hần mang lại ình.

‘Ngạn Tước, xin anh, xin anh tiếp cho em thêm sức mạnh để em có thể tiếp tục duy trì’, lòng cô âm thầm nói.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn co ro trong lòng mình, Hoàng Phủ Ngạn Tước lại lần nữa không thể khống chế chính mình vòng tay ôm lấy cô, theo lời khẩn cầu của cô mà ôm thật chặt nhưng trong một khoảnh khắc đó, lòng của hần không biết vì sao lại rối như tơ.

Dưới ánh trăng, một đôi nam nữ ôm chặt lấy nhau đầy quyến luyến.

Hạnh phúc có đôi khi là dài lâu nhưng có đôi khi chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua nhưng lại khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

Chỉ tiếc là, hạnh phúc đôi khi không quá dài lâu ...

Bởi vì số mệnh vẫn luôn thích trêu đùa con người ...

‘Ngạn Tước anh đang làm gì vậy?’

Một giọng nữ chột vang lên sau lưng hai người, phá vỡ khung cảnh yên bình kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước như chột bưng tỉnh, hần nhẹ đẩy Liên Kiều ra rồi ngoảnh đầu lại nhìn, đã thấy Dodo đang đứng sau lưng, trên mặt vẫn đầy sưng sốt như không tin được những gì vừa thấy.

Sau lưng cô ta còn có Mặc Di Nhiễm Dung và Thượng Quan Tuyền, rõ ràng hai người họ cũng vì những gì vừa thấy mà kinh ngạc không thôi.

Dodo bước vội đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước và Liên Kiều, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác ...

‘Ngạn Tước, anh ... anh vì sao lại làm thế?’ Giọng của cô đầy bi thương như người vợ vừa phát hiện chồng mình có quan hệ ngoài luồng mà cảm thấy đau khổ vậy.

‘Liên Kiều, anh ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không thể giải thích nổi hành vi vừa nãy của mình bởi vì chính hần cũng không hiểu sao mình lại làm vậy, hần nhẹ nhàng nói: ‘Em đừng hiểu lầm, anh và cô ấy không có gì.’

‘Không có gì? Không có gì sao anh và cô ấy lại ở cùng một chỗ, lại còn ôm nhau như thế?’ Về đau khổ trong mắt Dodo không phải là giả, nói chuyện vừa vội vừa sắc bén.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, hần vừa bước đến định kéo cô vào lòng thì đã bị đẩy ra ...

‘Đừng đụng vào em!’ Dodo lớn tiếng nói, ‘Ngạn Tước, sao anh lại có thể làm chuyện có lỗi với em chứ?’

‘Anh chẳng làm gì có lỗi với em cả. Chỉ là vừa nãy đi ngang đây thấy cô ấy đang khóc, anh chỉ đến an ủi cô ấy thôi.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói cũng là sự thật, hần chỉ không nói ra cái cảm giác kỳ lạ trong lòng thôi thúc hần làm như vậy mà thôi.

Cái cảm giác không thể nắm bắt được này chính bản thân hần còn không hiểu được, bảo hần làm sao giải thích được cho vợ mình.

‘Ngạn Tước, anh ...’

‘Được rồi Liên Kiều, nên giải thích anh đã giải thích hết rồi. Em tin cũng được mà không tin cũng được, dù sao cũng không nên ở đây gây rối nữa.’

Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút lạnh lùng, không hiểu sao hắn bắt đầu có cảm giác không nhẫn nại.

‘Anh ... anh nói cái gì? Em đang gây rối sao? Anh thật đáng ghét!’ Dodo lần này bị chọc giận thật sự, cô ta tức tối xoay người bước đi.

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, hắn vừa gọi vừa đuổi theo Dodo. Hai bóng người dần mất hút ngoài vườn hoa.

Cả người Liên Kiều chợt như mất hết sức chống đỡ, mền nhũn ngã ngồi trên ghế.

Cô thật mệt!

Mệt quá!

Không còn chút sức lực nào!

Ngạn Tước vẫn là rời khỏi mình, trong lòng hắn người phụ nữ kia vẫn quan trọng hơn.

‘Liên Kiều ...’

‘Em gái ...’

Mặc Di Nhiễm Dung và Thượng Quan Tuyền hai người cùng lúc chạy tới đỡ cô, nét mặt đầy lo lắng.

351. Chương 356: Sự Lo Lắng Của Dodo (1)

Mặt của Liên Kiều trắng đến đáng sợ, trời đang lạnh thế mà trên trán cô lại đổ mồ hôi còn tay thì lạnh như băng.

‘Liên Kiều chị sao rồi? Người chị sao lại lạnh thế này?’ Thượng Quan Tuyền vừa giúp cô lau mồ hôi trên trán vừa lo lắng hỏi.

Liên Kiều nhẹ lắc đầu: ‘Chị không sao!’

‘Còn nói là không sao, sắc mặt em kém lắm. Nào, chúng ta trở về phòng thôi!’ Mặc Di Nhiễm Dung đau lòng nói.

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, bất thành linh đưa tay nắm chặt lấy cánh tay cô, giọng tuy yếu ớt nhưng tràn đầy hy vọng, ‘Chị, chị nói cho em biết đi, Ngạn Tước có phải sẽ trở lại bên cạnh em không?’

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Em gái, em yên tâm đi, bất luận thế nào chị cũng sẽ giúp em nghĩ cách.’

‘Thật không?’

‘Đương nhiên là thật, chẳng lẽ ngay cả chị em cũng không tin nữa sao?’

‘Tin chứ, chỉ cần là chị nói, chuyện gì em cũng tin.’ Ánh mắt Liên Kiều lấp láy một tia hy vọng, giọng nói mang theo một vẻ nhu thuận khiến người ta mềm lòng.

‘Được rồi, chúng ta trở về phòng thương lượng xem bước tiếp theo nên làm như thế nào.’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng khuyên cô.

Liên Kiều gật đầu, dưới sự dìu đỡ của hai cô gái, ba người cùng nhau rời khỏi vườn hoa.

‘Liên Kiều, Liên Kiều ...’

Vừa trở về phòng, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã kéo Dodo đang tức giận bưng bưng vào lòng, sủng nịch gọi.

‘Anh còn đuổi theo em làm gì? Đi mà an ủi cô gái kia kìa!’ Dodo tức tối đẩy hấn ra, giọng chua chát nói. (Min: đoạn này thì tở thật sự k ngửi nổi! Quá thú vị)

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, hai tay giữ chặt vai cô lại, ‘Em là vợ anh, nếu cần an ủi dĩ nhiên là phải an ủi em rồi.’

Dodo trừng mắt nhìn hấn, ‘Anh còn nhớ em là vợ của anh sao? Vừa nãy em thấy rất rõ ràng, anh ôm cô gái kia thật chặt!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không trả lời cô, chỉ cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy.

Dodo thấy hấn không nói mà cứ nhìn mình, lòng chợt co rút lại, cảnh giác hỏi: ‘Anh nhìn gì vậy?’

Một tiếng cười nhẹ vang lên từ phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn ôn nhu nhìn cô ta, trong giọng nói có chút trêu chọc ...

‘Em đang ghen sao?’

‘Anh ...’

Dodo đỏ mặt tức giận trừng hấn, ‘Anh là chồng em, chẳng lẽ nhìn thấy anh đối xử tốt với người phụ nữ khác em không được có chút phản ứng nào sao?’

‘Đương nhiên không phải vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu giọng nói, ‘Về những gì em thấy lúc nãy, anh xin lỗi nhưng anh và cô gái đó thật sự không có gì.’

‘Thật sao?’ Dodo hoài nghi nhìn hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đưa tay lên, ‘Đương nhiên, anh bảo đảm!’

Ánh mắt Dodo dần dịu xuống, cô ta nhẹ nhàng dựa người vào lòng hấn, đôi tay vòng qua cổ hấn, nhẹ giọng nói: ‘Ngạn Tước, xin anh yêu em thật nhiều bởi vì em thật sự rất yêu anh!’

Câu nói này đúng là xuất phát từ nội tâm của cô ta. Có thể ban đầu điểm xuất phát của Dodo là vì trả thù nhưng qua một thời gian ngắn ngủi ở bên cạnh hấn, cô liền phát hiện ra người đàn ông này quá ưu tú, quá hấp dẫn, muốn không yêu hấn quả thật rất khó.

Người đàn ông như hấn chắc hẳn là Thượng đế tạo ra để hãm hại nữ nhân. Sự tao nhã của hấn, sự bá đạo của hấn, sự dịu dàng của hấn, tất cả tất cả đều khiến Dodo không thể rời mắt, lòng cô ta cũng theo đó mà luân hãm. Vốn chỉ một lòng muốn trả thù nhưng nay lòng cô ta lại không thể khống chế mà chìm đắm trong tình yêu dành cho hấn.

Cho nên ... cô ta sợ mình thất bại, sợ mình thua, sợ mất đi hấn!

Như một đứa bé lần đầu được ăn kẹo, vừa nếm thử liền không thể quên mùi vị của nó.

Đúng vậy, cô không muốn mất đi hấn!

Nhưng cô gái kia mang theo em gái của cô ta, cũng chính là Liên Kiều thật sự đến đây thì cô biết, mọi chuyện sẽ không đơn giản nữa.

Cô ta không cam tâm, thật sự không cam tâm!

Sự lo lắng của Dodo rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng hấn lại hiểu lầm là cô đang lo lắng hấn và Liên Kiều kia nên mỉm cười, nhẹ vỗ lưng cô, ‘Đừng ngốc, anh đương nhiên sẽ yêu Liên Kiều của anh rồi, đừng lo lắng lung tung.’

Giọng nói trầm thấp vang bên tai Dodo khiến cô nhất thời mê mẩn.

‘Liên Kiều!’

Đây là lần đầu tiên trong đời cô yêu một người đàn ông, cũng là lần đầu tiên trong đời lo được lo mất đến thế vì một người đàn ông.

Liên Kiều, em gái của ta, em không biết chị ngưỡng mộ em đến mức nào đâu.

Bởi vì trong lòng người đàn ông này, Liên Kiều mới là tất cả của anh ta.

Bất tri bất giác, Dodo ôm Hoàng Phủ Ngạn Tước càng chặt hơn.

Thấy vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, nhẹ vuốt mái tóc cô ta: ‘Không còn sớm nữa, em đi ngủ đi. Hôm nay bận tiếp khách cả ngày chắc em cũng mệt lắm rồi!’

Dodo ngẩng đầu lên nhìn hắn, hai tay vây quanh cổ hắn, đáy mắt chợt trở nên dịu dàng như nước, ‘Cùng em trở về phòng được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười ôm cô vững vàng đi vào phòng ngủ.

Ánh mắt Dodo nhìn hắn si mê.

Vào đến phòng ngủ, khi Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt cô ta xuống, tay Dodo vẫn bám vào cổ hắn không buông.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, vuốt nhẹ sống mũi cô, trêu mếu hỏi.

‘Ngạn Tước, đã khuya lắm rồi anh còn chưa nghỉ sao?’ Dodo thấy hắn chẳng có dấu hiệu gì là sắp đi ngủ, trong lòng không khỏi thất lạc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói: ‘Ngoan, đi ngủ trước đi, anh còn một số công việc cần giải quyết!’

‘Công việc cũng đâu có gấp đến vậy, em thấy ... giải quyết công việc là giả, theo cùng với bạn cũ của anh mới là thật đi!’ Dodo bất mãn nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười: ‘Vào giờ này Thiên Dục là của Tiểu Tuyền, anh đâu có rảnh mà đi làm kỳ đà cản mũi chứ. Anh thật sự có việc gấp cần giải quyết mà.’

‘Đừng.’ Đêm nay lòng Dodo cảm thấy vô cùng bất an, cô ta thật sự sợ mình sẽ mất đi người đàn ông này.

Tuy hắn không thuộc về mình nhưng chỉ cần có được hắn dù là một vài phút giây ngắn ngủi cũng đủ rồi.

352. Chương 357: Sự Lo Lắng Của Dodo (2)

Hoàng Phủ Ngạn Tước cực kỳ kiên nhẫn nhìn cô sau đó cúi xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Dodo, ôn nhu nói: ‘Liên Kiều, nghe lời anh, đi ngủ trước đi, anh sẽ cố gắng xử lý công việc thật nhanh rồi trở về với em, được không?’

Dodo chậm rãi buông tay khỏi cổ hắn, nhìn hắn đứng dậy quay lưng định bước đi trong lòng lại một nỗi mất mát.

‘Ngạn Tước ...’

Cô ngồi dậy nhìn hắn, ngập ngừng hỏi, ‘Anh ... có yêu em không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn vẻ thất lạc trong mắt cô ta, sững sốt một lúc rồi cười nhẹ, ‘Ngốc à, anh là chồng em, từ bao giờ thì em bắt đầu hoài nghi tình cảm của anh vậy hả? Không được suy nghĩ lung tung. Ngủ đi!’

Nhẹ vỗ đầu cô sau đó chu đáo giúp cô tắt đèn sau đó hắn bước ra khỏi phòng.

Bàn tay Dodo bất giác nắm chặt lại, trên mặt biểu tình thật phức tạp.

Lại là như thế!

Vì sao cứ mãi là như thế!

Tuy cô nhờ vào Giáng Đầu Thuật mà chiếm được vị trí của Liên Kiều, tuy rằng Ngạn Tước luôn ân cần chu đáo với cô nhưng vì sao cô luôn cảm thấy mình không thể đi vào nội tâm của hắn chứ?

Cô thay thế Liên Kiều trở thành vợ hắn nhưng từ ngày đó đến giờ chưa từng được hưởng thú vui chăn gối. Những ngày này, buổi tối nếu hắn không phải là ở phòng sách bận rộn xử lý công sự thì là ở công ty tăng ca. Vì sao chứ? Hắn là một người đàn ông, vì sao hắn đối với chuyện vợ chồng lại chẳng có chút hứng thú nào?

(Min: đã chiếm chồng người ta lại còn đòi chung chăn gối, mẹ nó!)

Cô ta không tin, cũng không muốn tin! Đây là tình huống mà cô ta chưa từng nghĩ tới. Không được! Cô ta tuyệt không cho phép tình trạng này tiếp tục!

Nghĩ đến đây, mắt Dodo chợt lóe lên một tia suy nghĩ, cô ta thay vội áo ngủ đi ra khỏi phòng.

Trong thư phòng đèn vẫn còn sáng, soi rọi suốt căn phòng rộng rãi được thiết kế sang trọng tao nhã, hoàn toàn phù hợp với phong cách của chủ nhân của nó.

Trên chiếc sofa màu đen sang trọng của Ý, Hoàng Phủ Ngạn Tước đang nằm nhắm mắt dưỡng thần, trong phòng mùi xì gà Cuba lãng đãng bay, khói quện từng vòng từng vòng như tâm trạng đang rối rắm của hắn.

Từ sofa nhìn sang là khung cửa sổ kéo dài sát đất, từ tầng cao có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh đẹp đêm nay, từ đây cũng có thể nhìn thấy một góc vườn hoa. Hoàng Phủ Ngạn Tước hướng ánh mắt về phía cửa sổ, hắn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhỏ yêu kiều ngồi nơi nhà kính.

Là ảo giác của hắn!

Hắn biết mình không nên có loại ảo giác này nhưng ... khi hắn chỉ ở một mình như lúc này, trong đầu vẫn luôn thấp thoáng bóng dáng của cô gái đó, thấp thoáng gương mặt nhỏ nhắn cùng đôi mắt long lanh nước mắt kia.

Hắn không biết bản thân vì sao lại như thế, nhưng hắn rất rõ ràng cần phải áp chế cái cảm giác kỳ lạ đó xuống bởi vì hắn là người đàn ông đã có gia đình.

Nhất thời hắn cảm thấy thật phiền não, tập văn kiện để trên bàn trà vẫn để đó chẳng buồn xem bởi vì hắn biết có xem cũng chẳng vào.

Đối diện với vợ mình không hiểu sao hắn lại có tâm lý muốn trốn tránh, không hiểu vì duyên cớ gì mà không đề nổi chút hứng thú nào.

Với tay cầm lấy tập văn kiện, tự dặn lòng phải tập trung tinh thần nhưng lật được vài trang, trên trang giấy lại dần hiện lên gương mặt của cô gái kia, nét mặt buồn bã cùng những giọt nước mắt khiến hắn xót xa.

Phanh ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức tối ném tập văn kiện trở lại bàn trà, bước nhanh về phía cửa nhưng khi vừa đặt tay vào núm xoay cửa, hắn chợt dừng lại mọi động tác.

Mình sao thế này?

Rốt cuộc là sao thế này? Vừa nay rõ ràng là có một nỗi xúc động muốn đi tìm cô gái kia chỉ để nhìn xem cô còn khóc hay không, đã đi ngủ chưa, có hay không bị nhiễm lạnh ...

Điên rồi!

Hoàng Phủ Ngạn Tước mày điên rồi!

Áo nào quay người trở lại sofa, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngã người nằm xuống trở lại, hai tay day day huyết Thái Dương, bất chợt, hắn cảm thấy mình thật nực cười.

Loại chuyện bông bột như vậy từ lúc nào Hoàng Phủ Ngạn Tước hấn lại làm chứ? Cô chẳng qua chỉ là một cô gái mà hấn mới gặp một ngày mà thôi, hơn nữa hấn đã là người có gia đình!

Chẳng lẽ ...

Hấn thật sự thay lòng đổi dạ sao?

Không thể nào!

Hấn yêu Liên Kiều, đây là điều không thể hoài nghi!

Ngay khi hấn cảm thấy phiền não cùng cực thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, ánh đèn chiếu nghiêng ra hành lang, soi rọi bóng dáng xinh đẹp của một cô gái.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước bất giác hô lên một tiếng, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng của vợ mình, đáy mắt hấn chợt xẹt qua một tia nghi hoặc.

‘Ngạn Tước!’

Dodo mặc một chiếc váy ngủ màu đen đầy vẻ quyến rũ, chậm rãi đi đến trước mặt hấn, ngồi xuống bên cạnh rồi nhìn vào mắt hấn ...

‘Vừa nãy anh gọi em sao?’

Không đúng ... tất cả đều không hợp lý!

Khi cô vừa bước vào, trong một chớp mắt đó cô rõ ràng nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt hấn.

Đôi mắt thâm trầm của Hoàng Phủ Ngạn Tước xẹt qua một chút sửng sốt sau đó hấn cười ôn nhu: ‘Đương nhiên rồi, không em cho rằng anh gọi ai chứ?’

‘Ngạn Tước, em sợ lắm, anh ôm em được không?’

Dodo nhào vào lòng hấn, vùi mặt vào ngực hấn, thân thể mềm mại dán chặt vào thân thể rắn rỏi của hấn.

‘Sao vậy? Chắc không phải là gặp ác mộng chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vòng tay ôm lấy cô, thấp giọng hỏi.

Dodo lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hấn, dịu giọng nói: ‘Anh biết không, nhìn bộ dạng thất thần của anh em sợ lắm.’

‘Sợ? Sợ cái gì?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô khó hiểu.

Dodo áp tay lên má hấn, trong mắt mang theo vạn phần quyến luyến, yếu ớt nói: ‘Sợ anh sẽ thay lòng đổi dạ, sợ anh sẽ bỏ mặc em, sợ anh sẽ yêu cô gái kia.’

Cái sau cùng chính là điều cô lo sợ nhất.

Lời cô của khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước bật cười, ‘Em từ lúc nào trở nên nghi thần nghi quỷ thế chứ? Anh sao lại thay lòng đổi dạ được chứ? Đừng có suy nghĩ lung tung rồi tự dọa mình.’

‘Vậy anh chứng minh đi!’ Dodo nhìn hấn đầy thâm ý.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, ‘Em muốn anh chứng minh thế nào?’

Dodo mỉm cười, thân thể mềm như nước lại nhào vào lòng hấn, cô chủ động nắm lấy tay hấn dịch dần lên trên ... cho đến khi phủ lên nơi đầy đặn của mình...

‘Anh nói xem, trừ phi ... trong mắt anh vốn không có em!’

‘Liên Kiều ...’

Sự mềm mại nơi lòng bàn tay khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi thất thần, hấn nhẹ đẩy cô ra, ‘Em là vợ anh, không cần phải dùng cách này để lấy lòng anh, biết không?’

(Min: đoạn này thấy Do do nhục quá đi mất !)

353. Chương 358: Ảo Giác Của Hoàng Phủ Ngạn Tước

‘Đây không phải là lấy lòng, đây là sự thể hiện tình yêu của em dành cho anh. Ngạn Tước, tối nay cùng em được không?’ Dodo nhìn sâu vào đôi mắt đen của hắn, tình ý dào dạt nói.

Không đợi hắn trả lời Dodo đã ngồi dậy, bàn tay đặt trên dây áo ngủ kéo nhẹ, chiếc áo ngủ ngay lập tức trượt xuống để lộ một thân hình vệt nữ quyến rũ, dưới ánh đèn càng tăng thêm phần dụ hoặc.

Cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng tất cả, kế hoạch từng bước được thực hiện đúng như ý muốn, cô thật không tin Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ không có chút phản ứng nào. Trong tiềm thức của hắn, cô chính là người vợ chân chính của hắn, hắn muốn cô cũng là chuyện rất bình thường.

Ánh đèn chiếu nghiêng xuống thân thể kiều mị của cô, cơn gió nhẹ thổi qua phát tán mùi hương nào ngọt từ người cô, rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước đúng là một sự dụ hoặc trí mạng.

‘Liên Kiều ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, trong một khoảnh khắc kia hắn vẫn nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô.

Nhẹ kéo cô vào lòng, nâng gương mặt cô lên để đôi mắt cô nhìn thẳng vào mắt mình, ‘Em làm như vậy sẽ khiến anh có cảm giác tội lỗi. Em là vợ anh, em nên tin anh mới phải ...’

Lời của hắn còn chưa nói hết Dodo đã chủ động dán sát người vào người hắn, tay vươn đến câu lấy cổ hắn, đôi môi mang theo sự quyến rũ đầy nữ tính dán lên môi hắn ...

‘Ngạn Tước, em là vợ anh, là Liên Kiều, muốn em đi!’ Môi cô trượt sang bên tai hắn, hơi thở thơm mát thổi qua bên tai hắn.

Sự mềm mại trong lòng, hơi thở thơm mát bên tai khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời xao động, bàn tay đang đặt trên người cô dùng sức một cái, thân thể mềm mại của cô đã nằm dưới người hắn...

Ngay lập tức Dodo thấy mình hoàn toàn bị bao phủ bởi hơi thở đầy nam tính của hắn, nụ hôn của Hoàng Phủ Ngạn Tước từ bị động hóa thành chủ động ...

‘Ngạn Tước ...’

Dodo hồn hồn gọi, những long lắng trong lòng theo nụ hôn lửa nóng kia mà tan biến hết, trên môi cô câu lên một nụ cười đắc ý. Cô muốn người đàn ông này, bất kể là tâm linh hay thân thể, cô đều muốn nó thuộc về mình!

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng trượt xuống nơi vùng cổ thanh mảnh sau đó là bờ vai mảnh mai.

‘Liên Kiều ...’

Âm thanh trầm thấp mang theo một nỗi ham muốn rõ rệt, hơi thở của hắn cũng theo đó mà trở nên thô ráp.

‘Ngạn Tước, yêu em đi ...’

Dodo hoàn toàn quên mất chính mình trong sự bá đạo và nhiệt tình của hắn, người đàn ông này, bảo sao phụ nữ không mê luyện hắn được chứ.

‘Ngạn Tước, em yêu anh!’ Dodo nhìn hắn không chớp, sóng tình trào dâng trong lòng.

Môi Hoàng Phủ Ngạn Tước câu lên một đường cong, hắn nhìn cô sau đó cúi xuống lần nữa, đặt môi lên môi cô. Nhưng khi hắn sắp bị ham muốn vùi lấp thì trong một chớp mắt đó ...

‘Ngạn Tước, nếu anh thật sự rất yêu rất yêu Liên Kiều của anh vì sao lại nở làm cô ấy đau lòng chứ?’

Bên tai hắn chợt văng vẳng tiếng của một cô gái, giọng nói yếu ớt và bất lực, gương mặt tiều tụy của cô cùng lúc xuất hiện trong đầu hắn, hắn gần như có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt đầm nước mắt của cô.

Thân hình cao lớn chợt cứng lại, động tác kích tình trong chớp mắt cũng ngưng lại.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo phát giác được điểm này sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

Sao hẳn lại có thể ngay giờ phút này lại ngừng cương nơi bờ vực được chứ?

Hoàng Phủ Ngạn Tước chau mày, ảo giác vừa rồi của hắn khiến hắn hoàn toàn mất đi hứng thú.

‘Xin lỗi Liên Kiều, anh chợt nhớ mình vẫn còn việc phải làm.’ Hắn nhặt lại chiếc áo ngủ của cô rơi trên thảm, cẩn thận giúp cô mặc lại, nhẹ giọng nói.

‘Ngạn Tước ...’

Dodo trở mắt nhìn hắn, cô bất kể tất cả nắm chặt cánh tay hắn, vẻ mặt không thể tin được nhìn hắn, ‘Sao anh lại có thể ngay lúc này lại nhớ đến công việc chứ?’

Đây ... chuyện này đúng là không thể tin được.

Cô ta đã vì hắn làm nhiều chuyện như vậy, cô ta đã vì hắn chủ động đến như vậy nhưng đến cuối cùng lại chỉ là công dã tràng sao?

‘Thực xin lỗi, Liên Kiều!’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng cảm thấy áy náy, hắn cũng không biết mình bị sao nữa, cô vợ xinh như mộng ở trước mặt, chủ động cầu ái vậy mà trong đầu hắn chỉ có bóng dáng của cô gái kia.

Cái cảm giác này sắp làm hắn điên mất rồi!

‘Ngạn Tước, anh ...’

‘Liên Kiều, đừng giận anh, gần đây Hoàng Phủ tài phiệt công việc thật sự quá nhiều, đợi qua một thời gian nữa anh sẽ đi du lịch với em, được không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ ôm cô vào lòng, cười xấu xa: ‘Đến lúc đó anh đền bù lại cho em, thế nào?’

‘Chỉ mong anh nói lời giữ lời!’ Dodo cũng biết những chuyện này cũng không thể miễn cưỡng được, sự cảnh giác trong lòng lại dâng cao lần nữa.

‘Đương nhiên rồi, anh có gạt em bao giờ chưa?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nói một cách dứt khoát, hắn nâng mặt cô lên đặt một nụ hôn lên trán cô, nói: ‘Đến lúc đó em ở dưới thân anh cầu xin tha thứ thì sẽ tin ngay thôi!’

‘Đáng ghét!’

Dodo đắm vào ngực hắn một quyền, cô thầm nghĩ hay là mình thật sự suy nghĩ quá nhiều.

‘Được rồi, đừng giận nữa, mau trở về phòng ngủ đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt tóc cô, nói.

Dodo vẫn còn đang định nói gì đó nhưng nghe hắn nói vậy chỉ đành thôi.

‘Ngạn Tước, vậy anh cũng đừng bận khuya quá.’ Nói xong câu đó, cô cực kỳ không cam tâm rời khỏi phòng sách.

Trong phòng khách yên tĩnh trở lại, nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước không có cách nào bình ổn tâm tư đang hỗn loạn của mình được cả.

Xử lý công việc là giả, xử lý tâm trạng của chính hắn mới là thật!

Ảo giác - thực sự là ảo giác trí mạng, loại ảo giác kỳ lạ này sao lại có sức ảnh hưởng lớn như thế đối với hắn chứ, gần như đảo lộn suy nghĩ và hành vi của hắn. Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Người vừa nãy là vợ mình nhưng vì sao hắn cứ luôn có cảm giác, nếu hắn đụng vào người cô thì giống như làm chuyện gì có lỗi với một người khác lắm vậy.

Nực cười! Thật là nực cười!

Hoàng Phủ Ngạn Tước mệt mỏi thả người vào sofa lần nữa, khép mắt lại tự dặn mình không cần suy nghĩ gì nhiều.

Bên ngoài phòng sách, nét mặt lạnh lùng của Dodo dần trở nên đầy phần nộ, cô ta hít sâu một hơi như muốn tự trấn tĩnh mình sau đó xoay người đi xuống lầu đi về phía phòng ngủ.

354. Chương 359: Thôi Thúc Ý Chí Chiến Đấu Của Liên Kiều

Căn phòng khách dành cho Liên Kiều rất đẹp, đây đã từng là căn phòng khách mà Hoàng Phủ Ngạn Tước đích thân chuẩn bị cho cô những ngày cô mới đến “Hoàng Phủ”. Màu trắng và màu tím nhạt xen kẽ, phối hợp với nhau một cách đều nghệ thuật và thời thượng.

Cô còn nhớ lúc đầu Hoàng Phủ Ngạn Tước còn “tốt bụng” giúp cô chuẩn bị một căn phòng màu hồng, sau khi bị cô chế giễu một hồi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi một ngày một đêm, căn phòng này đã trở nên giống như bây giờ.

Ngay giờ phút này cô mới hiểu hết sự ân cần và chu đáo của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Liên Kiều, trời ơi, sao chị lại khóc nữa rồi?’ Khi thấy nước mắt Liên Kiều bắt tri bắt giác lăn trên gò má, Hoàng Phủ Anh quả thật bị dọa đến giật mình, cô vội bước tới rút một tờ khăn giấy giúp cô lau lệ ...

‘Chị yêu à, chị đừng khóc nữa. Chị xem mắt mình kìa, sắp khóc đến sưng rồi.’

Thượng Quan Tuyền lên tiếng nói đùa vài câu định làm cho không khí bớt ngọt ngào, nào ngờ còn chưa dứt lời thì Liên Kiều đã co ro trên sofa khóc đến tức tưởi.

Tuy cô đã hứa với Ngạn Tước là sẽ không khóc nhưng ... mỗi lần nhớ đến hắn, nhớ tới những điều tốt đẹp của hắn, nước mắt lại không kìm chế được lại rơi.

Cô không muốn khóc bởi vì còn phải nghe chị mình nói như thế nào. Tối nay có lẽ ngoài trừ người nhà Hoàng Phủ, tất cả những người khác đều không ngủ được bởi vì ...

Trong phòng của Liên Kiều không chỉ có Thượng Quan Tuyền cùng Mặc Di Nhiễm Dung, Hoàng Phủ Anh mà còn có cả Lãnh Thiên Dục.

Thấy lời nói đùa của mình không có tác dụng, Thượng Quan Tuyền nhìn Lãnh Thiên Dục, âm thầm thở dài một tiếng.

Lãnh Thiên Dục cũng không phải lòng dạ sắt đá, cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, tuy hắn cùng Liên Kiều nha đầu này tiếp xúc có mấy ngày nhưng sự lạc quan vui vẻ của cô, sự nghịch ngợm bướng bỉnh của cô khiến hắn cũng vui lây, tự nhiên hắn cũng coi cô như em gái mình.

Mà bây giờ nhà Hoàng Phủ xảy ra loại chuyện này, bảo hắn làm sao mà ngủ được.

Lãnh Thiên Dục đi đến bên cạnh Liên Kiều, bàn tay nhẹ đặt lên vai cô, khiến cho Liên Kiều bị dọa đến gương mặt.

‘Anh làm gì vậy?’ Cô nói thật nhỏ, giọng vẫn còn nghẹn ngào.

‘Liên Kiều, nhìn anh này!’ Lãnh Thiên Dục quát khê một tiếng.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, mơ hồ nhìn hắn.

Lãnh Thiên Dục cũng nhìn cô, vẻ lạnh lùng trước giờ trong đáy mắt được thay bằng sự nghiêm túc và ngưng trọng.

‘Liên Kiều, chuyện bây giờ em cần làm không phải là khóc mà là kiên cường đối mặt với tất cả. Nước mắt chỉ chứng minh sự yếu đuối của em. Nước mắt chỉ cho thấy em đang bỏ cuộc thôi!’

Cả người Liên Kiều chột cứng lại, ‘Ai nói em muốn bỏ cuộc chứ? Không đâu. Em sẽ không bỏ cuộc. Em sẽ không bỏ mặc Ngạn Tước!’

‘Vậy được, từ bây giờ, cất kỹ nước mắt của em!’

Lãnh Thiên Dục lời lẽ chính nghĩa nói: ‘Chúng ta sẽ nghĩ hết mọi cách để ngăn chặn những chuyện này, còn em, trong hoàn cảnh thế này phải học cách trưởng thành, có biết không?’

Giọng nói lạnh lùng nhưng mang theo một sự quan tâm như một người anh trai dành cho em gái mình.

Hai câu nói vang vang hữu lực, lọt vào tai Liên Kiều lại sinh ra một sức mạnh đặc biệt.

Cô rút khăn giấy, dùng sức lau khô nước mắt trên mặt, gật đầu thật mạnh, ‘Em sẽ nghe lời anh, em nhất định sẽ kiên trì tiếp tục!’

‘Vậy mới ngoan chứ!’ Lãnh Thiên Dục hài lòng câu lên nụ cười, ‘Nhớ kỹ, em là Liên Kiều “không gì làm không được”!’

‘Dạ!’

Dùng khí lại quay trở lại với Liên Kiều, cô vụt đứng dậy lớn tiếng nói: ‘Tuy em không hiểu anh nói cái gì là làm được không được nhưng em nhất định sẽ kiên cường!’

Câu nói của cô suýt nữa khiến Lãnh Thiên Dục tức đến ngất, hấn sao lại có thể quên chứ, nói chuyện dùng thành ngữ như với cô đúng là nước đổ đầu vịt.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Lãnh Thiên Dục lại nhìn Liên Kiều đang đấu chí bùm bùm, một lúc lâu sau mới lên tiếng: ‘Lãnh tiên sinh, ngài thật lợi hại!’

Hoàng Phủ Anh ở bên cạnh liếc mắt nhìn hai người, ‘Vậy cũng được sao?’

Còn Thượng Quan Tuyền thì vô lực đưa tay chống trán, Lãnh Thiên Dục này, lại dùng chiêu cũ đã dùng với Lãnh Tang Thanh để đi khích lệ Liên Kiều. Những lời này Lãnh Tang Thanh vốn đã nghe đến nhàm, thật không ngờ dùng với nha đầu Liên Kiều này lại hữu dụng như vậy.

Trời ạ!

Nhưng mà ... dù sao có cách giúp Liên Kiều thoát khỏi chán nản, suy sụp tinh thần thì tốt rồi.

‘Được rồi Liên Kiều, bình tĩnh lại chúng ta cùng ngồi xuống nghe ý kiến của Nhiễm Dung về chuyện này thế nào.’ Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói.

Ánh mắt mọi người lúc này đều rơi trên người Mặc Di Nhiễm Dung.

Cô chậm rãi lên tiếng, ‘Tình hình ở nhà Hoàng Phủ tin rằng mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng rồi, chính là kết quả xấu nhất mà chúng ta đã suy đoán trước đó. Người phụ nữ đó ... cũng chính là “Liên Kiều” trong nhận thức của tất cả mọi người trong Hoàng Phủ. Đúng vậy, cả nhà Hoàng Phủ từ trên xuống dưới đều bị trúng Giáng Đầu Thuật, người phụ nữ kia đã chiếm lấy vị trí của Liên Kiều, đường đường chính chính trở thành nữ chủ nhân của Hoàng Phủ.’

‘Vậy tiếp theo đó chúng ta nên làm thế nào?’ Thượng Quan Tuyền sốt ruột hỏi.

‘Chờ đợi!’ Mặc Di Nhiễm Dung đơn giản thốt lên hai chữ.

‘Chờ đợi?’

Ai nấy đều không hiểu nhìn nhau.

‘Đúng vậy!’

Mặc Di Nhiễm Dung đi đến bên cạnh cửa sổ, cô bình tĩnh ngắm nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, đôi mày đen nhánh nhẹ cau, ‘Thực ra, đây vốn là cuộc chiến ngầm giữa hai Giáng Đầu Sư với nhau, mọi người không cần phải xen vào.’

Câu nói của cô hoàn toàn là sự thật.

‘Chị Nhiễm Dung, vậy chúng ta phải đợi đến lúc nào? Với lại ... chúng ta phải đợi cái gì?’ Hoàng Phủ Anh nghi hoặc hỏi.

Ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung hơi lộ vẻ lo lắng, cô nhàn nhạt nói: ‘Giáng Đầu Sư khi hạ Giáng Đầu bao giờ cũng có quy định thời gian cực hạn, cũng chính là thời hạn cuối cùng để giải quyết sự việc. Sự xuất hiện

của chúng ta đối với Giáng Đầu Sư đối phương mà nói là một sự uy hiếp, cũng là ngoài ý muốn. Cho nên cô ta cần phải tăng tốc, thúc đẩy thời hạn nảy sinh hiệu lực của Giáng Đầu Thuật, cô ta nhất định phải để cả nhà Hoàng Phủ hoàn toàn thừa nhận mình, còn tôi, chính là đợi thời cơ này. Chỉ cần cô ta lộ ra chút sơ hở nào thì chúng ta sẽ có cơ hội phản công.’

‘Chị à, người phụ nữ đó tên là Dodo, cô ta cũng là người Mã Lai. Em không hiểu cô ta tại sao lại phải làm như thế.’

Ngẫm nghĩ một hồi, Liên Kiều lại hỏi tiếp: ‘Chị à, Giáng Đầu Thuật của cô ta thật sự là cao hơn cả chị sao?’

‘Đúng vậy. Cô ta đúng là cao hơn chị một bậc. Nhưng đợi đã ...’

Đáy mắt Mặc Di Nhiễm Dung chợt xẹt qua một tia lo lắng, cô nhìn Liên Kiều: ‘Em à, em nói cô ta tên gì?’

355. Chương 360: Sự Thật Chấn Động (1)

Liên Kiều thấy phản ứng của chị mình liền giật mình sửng sốt, cô dè dặt đáp lời: ‘Cô ta nói mình tên Dodo, trước đây bọn em đã từng gặp nhau hai lần.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, đôi mày bắt giắc chau lại, cả người bắt tri bắt giác chợt cứng lại.

Lãnh Thiên Dục thấy vậy vội hỏi: ‘Có vấn đề gì sao?’

Mắt Mặc Di Nhiễm Dung xẹt qua một tia nghi hoặc, ánh mắt quét một vòng trên từng gương mặt, cô nói khẽ như tự nói mình nghe, lại giống như đang nói với người cùng nghe, ‘Cô ta? Sao lại là cô ta được chứ?’

‘Chị? Rốt cuộc là thế nào? Chị biết cô Dodo đó sao?’ Liên Kiều vội hỏi lại.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu, ‘Không, theo lý thuyết chị không thể biết cô ta bởi vì đáng lý ra cô ta đã chết.’

Liên Kiều, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh nghe vậy cùng kinh hãi đến trợn mắt há mồm.

‘Chị ... chị ... ý của chị là ... người phụ nữ hôm nay chúng ta gặp là ... là người chết sao? Không phải chứ?’ Hoàng Phủ Anh run giọng hỏi.

‘Ồ, không, ý chị không phải như vậy.’

Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới ý thức được mình nói rất tối nghĩa nên vội lên tiếng giải thích: ‘Là thế này, chị chưa từng gặp người phụ nữ kia nhưng đã từng thấy cái tên này trong gia phả, trong đó viết rõ ràng đây là một cô bé bất hạnh qua đời từ khi còn rất nhỏ.’

Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục bốn mắt nhìn nhau, Liên Kiều rõ ràng cũng chấn động trước tin tức này. Qua một lúc lâu cô mới chậm rãi lên tiếng hỏi: ‘Chị, Dodo cái tên này sao lại có trong gia phả nhà chúng ta?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ thở dài một tiếng, ‘Đơn giản thôi, thực tế nếu như cô bé tên Dodo này còn sống thì người có tư cách trở thành Giáng Đầu Sư của hoàng thất nhất chính là cô ta chứ không phải chị. Cô bé này lúc vừa sinh ra đời đã có năng lực hơn hẳn người thường, đây là nhân tài để bồi dưỡng thành Giáng Đầu Sư hiếm gặp cho nên khi cô bé vừa sinh ra đời đã bị các trưởng bối trong gia tộc ghi tên vào gia phả. Chỉ tiếc là ...’

‘Mặc Di tiểu thư, ý của cô là ... Dodo đó chính là cô bé chết yếu ngày xưa sao? Chuyện này khó mà tin được. Nói không chừng họ là hai người khác nhau.’ Lãnh Thiên Dục bình tĩnh phân tích.

‘Đúng đó chị. Sao chị lại có thể khẳng định hai người này là một chứ?’ Liên Kiều ôm ấp một tia hy vọng tiếp lời Lãnh Thiên Dục.

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một chút rồi nói một cách chắc chắn ...

‘Chị dám khẳng định, Dodo này chính là cô bé được ghi tên vào gia phả đó. Cô ta vốn không chết!’

Thượng Quan Tuyền hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp cũng vì những tin tức bất ngờ này mà trợn to, ‘Chuyện này quá ly kỳ và khó tin, nếu như cô gái đó chính là cô bé chết yếu được ghi tên trong gia phả kia vậy thì sao bây giờ lại trở nên lợi hại như thế?’

‘Lúc đầu chị cũng hoài nghi về điểm này, hơn nữa cũng nghi ngờ cô ta không phải là cô bé đó nhưng qua chuyện hôm nay chị cuối cùng cũng có thể xác định, cô ta chính là cô bé mà ai cũng tưởng đã chết yếu năm đó. Thứ nhất, cô ta có đôi mắt màu tím giống như chị và Liên Kiều, trong vương thất Mã La và cả trên đời này, người có đôi mắt màu tím vốn không nhiều, hơn nữa, có đôi mắt màu tím chứng minh người đó có năng lực hơn người bẩm sinh. Thứ hai, năng lực thực thi Giáng Đầu Thuật của cô ta rất mạnh, lần trước lúc đối đầu với cô ta chị không biết cô ta chính là người đó nhưng hôm nay nhìn thấy chị liền biết, cô ta thực sự rất mạnh, chỉ có cô ta mới có thể đối đầu liên tục với chị, thậm chí làm cho chị bị thương.’

Mày Mặc Di Nhiễm Dung càng chau chặt.

Lãnh Thiên Dục cũng chau mày hỏi: ‘Mặc Di tiểu thư, ý của cô tức là ... năng lực của cô ta cao hơn cô?’

‘Đúng, điều này tôi đã nói trước đây rồi!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, ‘Nói một cách nghiêm túc, tư chất của tôi không bằng cô ta, cô ta trời sinh đã có năng lực làm Giáng Đầu Sư rồi bởi vì trực giác rất mạnh, còn tôi chỉ mạnh về chiêm bốc, nếu so sánh về năng lực bẩm sinh thì người có trực giác càng mạnh thì Giáng Đầu Thuật càng giỏi.’

‘Ồ?’ Thượng Quan Tuyền như hiểu lại như không hiểu, cô suy nghĩ một hồi rồi hỏi: ‘Vậy ... Liên Kiều chẳng phải sẽ không còn chút hy vọng nào sao? Cô ta là Giáng Đầu Sư lợi hại như vậy, hơn nữa nhất định sẽ không dùng tay.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy trên mặt lại xẹt qua một tia phức tạp, vốn tâm tư căng mật, Lãnh Thiên Dục liền phát hiện ra ngay.

‘Mặc Di tiểu thư, hình như cô vẫn còn chuyện chưa cho chúng tôi biết!’

Mặc Di Nhiễm Dung liếc mắt nhìn Lãnh Thiên Dục, không khỏi thầm khen sự tinh tế của hắn, cô nhẹ gật đầu: ‘Vẫn còn một chuyện, liên quan đến em gái!’

‘Em hả?’

Liên Kiều kinh ngạc chỉ tay vào mũi mình nhưng sau đó cô nhẹ nhàng than một câu: ‘Cũng phải thôi, bây giờ chúng ta bàn chuyện của em cơ mà!’

‘Chuyện này rất quan trọng!’ Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng.

‘Thật sao?’ Liên Kiều hoang mang nhìn cô, đôi mắt vốn đã khóc đến đỏ hồng bởi vì khấn nguyện mà mở to: ‘Còn chuyện gì nữa vậy chị? Chị đừng dọa em sợ nha!’

Cầu xin, đừng có thêm bất cứ chuyện gì ngoài dự liệu nữa, lúc này cô quả thật không thể chịu nổi thêm bất kỳ đả kích nào nữa.

‘Nha đầu ngốc! Có chuyện gì đến thì cũng phải bình tĩnh đối mặt mới phải chứ!’

Mặc Di Nhiễm Dung hít sâu một hơi như tự cổ vũ mình sau đó mới nhìn Liên Kiều: ‘Linh Giáng của Dodo rất lợi hại, nếu muốn phá giải thì không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa trong quá trình phá giải Giáng Đầu Thuật của đối phương, chị không có cách nào khống chế được, cho nên ... số mệnh an bài cũng rất quan trọng.’

‘Chị, chị ... nói thế là có ý gì?’ Liên Kiều vẫn luôn cảm thấy hoang mang như có điều gì đó không tốt đang chờ đợi mình, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung cũng tràn đầy hoảng loạn.

Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh đều tập trung tinh thần lắng nghe.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Liên Kiều, bàn tay trêu mến vuốt tóc cô, nói: ‘Ý của chị là, chuyện đến cuối cùng như thế nào thì còn phải xem ... cuối cùng cô ta có hồi tâm chuyển ý hay không!’

‘Nhiễm Dung, chị nói cô ta hồi tâm chuyển ý? Chuyện này chắc không có khả năng rồi. Cô ta đã dám ra tay hạ Giáng Đầu với cả nhà Hoàng Phủ, tức là đã có dự mưu, có kế hoạch, làm sao nói thu tay là thu tay chứ?’ Hoàng Phủ Anh kinh ngạc thốt lên.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Chỉ mong là cô ta sẽ thu tay kịp lúc bởi vì ... cô ta là chị ruột của Liên Kiều!’

‘Cái gì?’ Ngoài trừ Mặc Di Nhiễm Dung, những người còn lại vừa ngạc nhiên vừa chấn động, nhất là Liên Kiều, cô suýt nữa thì ngồi không vững.

Không khí trong chớp mắt trở nên đặc quánh, dường như không còn đủ dưỡng khí để mọi người hô hấp nữa.

Qua một lúc lâu Liên Kiều mới hoàn hồn lại, cô kéo cánh tay của Mặc Di Nhiễm Dung, dè dặt hỏi lại: ‘Chị ... chị ... không phải đang nói đùa với em chứ?’

356. Chương 361: Sự Thật Chấn Động (2)

‘Chuyện này chị sao lại có thể đem ra nói đùa với em được chứ?’

Sắc mặt Mặc Di Nhiễm Dung thật nghiêm túc, hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì là đang nói đùa, ‘Chị nói đều là sự thật!’

Mắt Liên Kiều khê chớp, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, cô đưa tay bịt miệng che đi một tiếng kêu kinh ngạc ...

Cô nhớ rồi!

Từng câu từng chữ khi Dodo nói chuyện với cô lần đầu tiên chọt vọng lại bên tai cô khiến cô nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

‘Liên Kiều chị không sao chứ?’ Hoàng Phủ Anh cảm thấy biểu hiện của cô thật kỳ lạ, liền quan tâm hỏi.

Liên Kiều ngơ ngẩn nhìn mọi người sau đó mới chậm chạp lên tiếng: ‘Em còn nhớ lúc đó Dodo nói với em, rằng cha mẹ em không còn sống nhưng em vẫn còn một người chị. Lời của cô ta nói, chẳng lẽ ...’ Cô nhìn thẳng Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Chị, chẳng lẽ ... chẳng lẽ cô ta đúng là chị ruột của em sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung gian nan gật đầu, ‘Chắc là không sai đâu, lúc đó chị xem những ghi chép trong gia phả, cô ta đích thực là chị ruột của em. Chỉ có điều trước giờ chị cứ tưởng cô ta bất hạnh mà chết yếu từ lúc mới sinh cho nên cũng không có nhắc với em về chuyện này. Không ngờ cô ta lại còn sống, hơn nữa lại còn nhắm vào chúng ta mà ra tay.

‘Sao lại như vậy được chứ?’

Thượng Quan Tuyền bất mãn chau mày: ‘Liên Kiều sinh sau cô ta, lại chẳng làm gì hại đến cô ta, hoàn toàn chẳng có thù hận gì mà còn là hai chị em, sao cô ta lại làm như thế chứ?’

‘Bởi vì tâm lý của cô ta có chướng ngại!’

Lãnh Thiên Dục trầm mặc này giờ lúc này mới chậm rãi lên tiếng, ‘Đối với chuyện của vương thất Mã Lai ít nhiều gì anh cũng có nghe nói, anh nghĩ lúc đầu không phải là cô ta chết yếu mà là bị cha mẹ bỏ rơi. Bởi vì cô ta từ lúc mới sinh đã có biểu hiện của một năng lực khác người, vì vậy cha mẹ của cô ta vì không muốn phải chịu lời nguyền của gia tộc nên đem cô ta bỏ ở một nơi hoang vắng. Không ngờ cô ta mạng lớn lại không chết, hơn nữa còn biết thân phận thực sự của mình. Khi cô ta gặp được Liên Kiều, đối với người em gái này, tin chắc cô ta sẽ có cảm giác ghen tỵ. Thứ nhất là bởi vì Liên Kiều được Hoa Đô lão nhân yêu thương, bảo hộ, tuy Liên Kiều cũng có năng lực khác người nhưng lại không được cho học Giáng Đầu Thuật, như vậy thì Liên Kiều sẽ không cần phải đảm đương sứ mệnh làm Giáng Đầu Sư của gia tộc, không phải chịu áp lực, làm một cô gái bình thường, khỏe mạnh, vui vẻ trưởng thành. Thứ hai, hoàng thất Mã Lai và gia tộc Hoàng Phủ có đính ước hôn nhân, nếu như lúc đó cô ta không bị cha mẹ bỏ rơi, có lẽ hôm nay người

chân chính được gả vào nhà Hoàng Phủ là cô ta chứ không phải Liên Kiều. Cô ta cho rằng Liên Kiều đoạt lấy tình thân, thậm chí là tình yêu. Cho nên anh đoán rằng trong tâm lý cô ta sản sinh ra chướng ngại, thù hận đối với Liên Kiều.’

Liên Kiều nhìn Lãnh Thiên Dục trừng trừng, cô không thể tin được, cũng không muốn tin giả thuyết kinh người của hắn nhưng cũng không có cách nào phản bác. Cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt ...

‘Lãnh đại ca, giả thuyết của anh thật đáng sợ!’

Lãnh Thiên Dục hơi mỉm cười, không tệ nha, nha đầu này rốt cuộc đã thay đổi cách xưng hô với mình, cách gọi “Lãnh đại ca” này dù sao so với cả ngày cứ Lãnh Thiên Dục này Lãnh Thiên Dục nọ tốt hơn nhiều.

‘Liên Kiều, anh nghĩ sự phân tích của anh không đúng mười thì cũng đúng đến tám phần!’

‘Đúng vậy, thực ra cách nghĩ của chị cùng cách nghĩ của Lãnh tiên sinh không hện mà trùng hợp. Không có khả năng cô ta không biết em là em gái ruột của mình nhưng cô ta vẫn quyết định ra tay với em, đương nhiên là có nguyên nhân. Cô ta ngưỡng mộ, đồng thời cũng ghen tỵ với hạnh phúc của em mà cái loại ghen tỵ này chính là động cơ và sức mạnh thôi thúc cô ta, mà đối tượng ra tay lại chính là em.’

Mặc Di Nhiễm Dung nói một cách lưu loát.

Nhưng Liên Kiều thì cảm thấy thật khó chịu, mắt cô dần hiện lên nỗi bi thương ...

‘Chị ấy là chị của em, từ nhỏ liền bị cha mẹ bỏ rơi, nếu như thật sự là như vậy, chị ấy ... chị ấy nhất định là chịu khổ rất nhiều ...’

‘Liên Kiều!’

Giọng Mặc Di Nhiễm Dung chợt trở nên lạnh lùng, cô nhìn em gái mình, nói rõ ràng từng chữ: ‘Biểu tình này của em chị có thể xem như là em đang đồng tình với cô ta sao?’

Liên Kiều ngẩng mặt lên, ánh mắt ảm đạm nhìn chị mình, ‘Chị cũng hy vọng chị ấy hồi tâm chuyển ý mà thu tay kịp lúc không phải sao? Nếu như chị ấy nhận lại người em gái này, chị ấy sẽ không nhẫn tâm làm vậy nữa đâu.’

‘Thực tế là cô ta vốn không cho rằng em là em gái của cô ta!’ Mặc Di Nhiễm Dung vẫn nói bằng giọng lạnh lùng. Một Mặc Di Nhiễm Dung tức giận như vậy cũng là lần đầu Liên Kiều thấy, ‘Ý của chị là bây giờ không phải là lúc em đồng tình và thương hại cho cô ta!’

‘Nhưng mà ... dù sao chị ấy cũng là chị gái của em ...’

‘Liên Kiều em đừng quên, cũng bởi vì cô ta cho nên cả nhà Hoàng Phủ mới trở thành như bây giờ! Nếu như cô ta cứ mãi chấp mê bất ngộ, chị nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho dù là dùng hết khả năng của mình cũng phải ngăn chặn những hành vi của cô ta!’ Trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung vẫn còn phần nộ, bàn tay cũng vô ý thức nắm chặt lại.

Bá bá bá ...

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung còn chưa nói hết thì chợt nghe có tiếng vỗ tay vang lên.

Mọi người kinh ngạc cùng quay đầu về phía cửa nhìn về nơi vừa phát ra tràng vỗ tay kia ...

Người đến chính là Dodo, cô ta mặc một chiếc váy ngủ màu đen, bộ dạng hết sức xinh đẹp, cả người toát ra vẻ lười nhác. Dodo đang dựa người vào cửa, vừa cười vừa nói: ‘Thật đúng là lời lẽ oai phong! Đúng vậy, hiện giờ không phải là lúc mọi người đồng tình hay thương hại tôi mà là ... thương hại chính bản thân các người mới đúng!’

Lãnh Thiên Dục nhìn người phụ nữ đứng cách mình không xa, trong lòng thầm chấn động, hắn tự nhận mình là người có tính cảnh giác cao, nào ngờ lại không hề phát hiện người phụ nữ kia từ lúc nào thì tiến vào.

Tin rằng Mặc Di Nhiễm Dung cũng có cùng cách nghĩ với hắn. Cô chau mày, đẩy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường.

Liên Kiều thì ngạc nhiên đến đứng bật dậy nhìn Dodo, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Còn Thượng Quan Tuyền thì cũng trầm ngâm nhìn cô ta, môi mím chặt không biết đang suy nghĩ gì.

Hoàng Phủ Anh thì hoang mang đến không thốt nên lời.

Chừng như rất hài lòng khi thấy biểu hiện của mọi người, Dodo bật cười khanh khách, chậm rãi đi vào phòng sau đó đi về phía Liên Kiều.

‘Cô muốn làm gì?’

Thượng Quan Tuyền lập tức có phản ứng, cô bước nhanh về phía trước chắn trước mặt Liên Kiều, đôi mắt đẹp nhìn về phía Dodo bằng ánh mắt cảnh giác.

Dodo nhìn Thượng Quan Tuyền, một lúc lâu sau đôi môi gợn cảm mới chậm rãi câu lên một đường cong, nụ cười thật quyến rũ, đầy sức quyến rũ ...

‘Thượng Quan Tuyền!’

Cô ta chậm rãi lên tiếng, vừa cười vừa nói: ‘Tôi không có gọi sai tên cô chứ?’

‘Không sai, trí nhớ của cô rất tốt.’ Giọng của Thượng Quan Tuyền vẫn điềm tĩnh.

Dodo nghe cô trả lời, nụ cười trên gương mặt càng sâu, ‘Nổi tiếng là một sát thủ, tôi muốn không nhớ đến cô cũng thật khó. Chỉ có điều ...’

Nói đến đây, nụ cười trên môi cô ta đột nhiên biến mất, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, ‘Nơi đây không có chuyện của cô, biến đi cho tôi!’

‘Nghĩ cũng đừng nghĩ!’ Thượng Quan Tuyền lạnh lùng nói, ‘Tôi sẽ không để cô làm tổn thương Liên Kiều!’

357. Chương 362: Sự Thật Chấn Động (3)

Thấy Dodo chau mày, Lãnh Thiên Dục cũng tiến đến, lẳng lẳng chắn trước mặt hai cô gái, nói bằng giọng lạnh lùng: ‘Dodo tiểu thư, cô đã mất đi song thân, cô chắc cũng suy nghĩ rõ ràng rồi chứ? Chẳng lẽ cô thật sự muốn mất đi người em gái này luôn sao?’

Dodo ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, nhàn nhạt nói: ‘Lãnh tiên sinh, trong số bốn người của tứ đại tài phiệt, người tôi không muốn đắc tội nhất chính là ngài, nhưng ngài tuyệt đối đừng khiêu chiến cực hạn của tôi!’

‘Muốn khiêu chiến thì thế nào?’ Lãnh Thiên Dục nhếch môi, trong đáy mắt đều là sự lạnh lùng.

Dodo không trả lời hắn, bàn tay cô ta chợt nắm lại thật chặt, vừa định nhấc tay lên ...

‘Hự ...’

Một tiếng kêu đau đớn thoát ra từ miệng cô ta, Dodo xoay nhanh người lại, ánh mắt màu tím hung hăng trừng về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc bởi vì họ phát hiện, ngón tay vốn màu trắng nõn của Dodo đang nhỏ máu, từng giọt từng giọt rơi trên nền đá hoa cương sáng bóng, có vẻ như tay cô ta đang bị thương.

‘Cái này ...’

Mặc Di Nhiễm Dung thì rất bình tĩnh nhìn mọi chuyện đang xảy ra, cô bình tĩnh đối mặt với Dodo.

‘Mặc Di Nhiễm Dung!’

Dodo hung hăng nghiêng răng nói từng chữ, ‘Cô thật sự muốn chống đối với tôi tới cùng phải không?’

Ánh mắt Mặc Di Nhiễm Dung không chút sợ hãi, bình thản như mặt nước hồ, cô bước nhẹ nhàng về phía trước nâng tay Dodo lên, nhìn kỹ ngón tay cô ta, môi khẽ câu lên, ‘Tôi thật sự không muốn đối địch với cô, nhưng tôi cũng không thể trở mắt nhìn cô dùng Giáng Đầu Thuật hại người!’

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung vừa dứt, Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền và Liên Kiều cùng giật mình. Gì chứ?

Vừa nãy sao? Vừa nãy cô ta định hạ Giáng Đầu sao?

‘Cô cũng thật quá âm độc đi! Ông trời thật không có mắt, lại để cho cô sống đến bây giờ!’ Thượng Quan Tuyền lửa giận bùng bùng quát một câu.

‘Âm độc?’ Dodo liếc nhìn Thượng Quan Tuyền sau đó ánh mắt nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, ‘Từ này dùng cho Mặc Di tiểu thư chắc là thích hợp hơn. Cô cho rằng ở sau lưng người khác hạ Giáng Đầu không phải là chuyện vinh quang gì vậy thì vừa nãy cô ta làm cái gì?’

‘Cô sai rồi!’ Mặc Di Nhiễm Dung không nhanh không chậm lên tiếng: ‘Tôi hạ Giáng Đầu hoàn toàn là vì muốn ngăn chặn hành vi hại người của cô. Còn về ngón tay bị thương của cô ... nếu như vừa nãy cô không phải là muốn dùng Giáng Đầu để đối phó họ thì cũng sẽ không bị thương. Tôi chỉ là “dùng cách của người để trị người” mà thôi.’

‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô cho rằng mình có thể thắng được tôi sao?’

Dodo cười lạnh một tiếng: ‘Chẳng lẽ cô đã quên chúng ta từng đấu với nhau, cô ... chỉ là một bại tướng dưới tay tôi mà thôi!’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô ta nói vậy, trên mặt có vẻ tiếc nuối lắc đầu nói: ‘Tôi thật sự thấy tiếc thay cho cô!’

‘Cô nói vậy là có ý gì?’ Dodo lạnh nhạt nhìn cô.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng nhìn lại cô, đôi mắt màu tím khẽ híp lại, ‘Đúng vậy, năng lực của cô đúng là cao hơn tôi, cô vốn nên trở thành Giáng Đầu Sư được mọi người tôn trọng nhưng xem cô bây giờ đã trở thành người như thế nào? Trời sinh cô có năng lực dị thường hơn người không phải để cô dùng nó mà đi trả thù.’

Dodo nghe vậy trong đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp, thật khó nắm bắt, cô ghé sát người vào Mặc Di Nhiễm Dung, nói bên tai cô, ‘Cô thì biết cái gì chứ? Đem những lý luận trẻ con đó nói cho chính mình nghe đi. Đừng có mang cái vẻ Chúa cứu thế đó ra cho tôi xem bởi vì ... cô vốn chẳng hiểu gì hết!’

‘Tôi đúng là không hiểu, tôi không hiểu một người vì sao lại có thể máu lạnh đến mức ngay cả em gái ruột của mình cũng nở xuống tay!’ Mặc Di Nhiễm Dung không hề sợ hãi đáp lời.

Dodo cười lạnh một tiếng, cô ta chậm chậm đưa tay lên, ngón tay đang chảy máu chỉ về phía Liên Kiều đang đứng sau lưng Lãnh Thiên Dục và Thượng Quan Tuyền ...

‘Đưa em gái ngọc như cô ta, có hay không cũng vậy thôi!’

Cả người Liên Kiều run rẩy mãnh liệt, cô đi đến trước mặt Dodo, đôi mắt màu tím trừng lớn ...

‘Chị thật sự ... thật sự là chị của em sao? Lời của họ nói là thật sao? Vì sao chị lại làm vậy?’

‘Đúng, tôi chính là chị của cô!’ Dodo không chút dấu giếm thừa nhận ngay, ‘Chỉ có điều ... tôi thật hối hận mình có đứa em như vậy!’

‘Vì sao? Vì sao chứ?’ Giọng Liên Kiều yếu ớt như chẳng còn chút sức lực nào, cánh môi run run giọng nói thốt từng tiếng.

Dodo cười nhạt, ‘Bởi vì cô ngọc. Ngọc đến nỗi cái gì cũng không biết! Ngọc đến nỗi nhờ sự giáo huấn của tôi mới biết bản thân hạnh phúc đến cỡ nào!’

Cả người Liên Kiều lung lay như sắp đổ, cũng may là có Mặc Di Nhiễm Dung đỡ lấy.

‘Cô thật quá đáng!’

Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung lạnh lạnh vang lên, ‘Cô đừng nói cho tôi biết là cô khống chế cả nhà Hoàng Phủ là vì muốn giáo huấn Liên Kiều đấy! Cái phương thức giáo dục ấu trĩ này cũng là lần đầu tiên tôi nghe nói đến.’

‘Cho dù là thế thì sao chứ? Ít ra bây giờ tôi đã có những gì tôi muốn!’ Dodo khịt mũi cười, ‘Còn cô ... cần bản là không đụng nổi một sợi tóc của tôi!’

‘Chị ... chị à, sao chị lại làm như thế? Xin chị buông tha cho Ngạn Tước, buông tha cho cả nhà Hoàng Phủ được không? Nếu như ... nếu như chị hận em ghét em vậy chị cứ tìm em thôi!’ Liên Kiều lo lắng lên tiếng nhưng trên mặt chỉ toàn là ưu thương.

‘Cô tưởng rằng ngay từ đầu tôi không định làm thế sao?’ Dodo đột nhiên cao giọng quát, ‘Nếu như không phải chị cô chọc gậy bánh xe, nếu như không phải Ngạn Tước của cô cho người phong tỏa tất cả các phương tiện giao thông vì cô thì cô cho rằng mình có thể thoát được sao? Đúng là về sau cô thoát được không sai nhưng tôi đã phát hiện ra một cách chơi thú vị hơn, khiến cô càng đau khổ hơn, còn người mà Ngạn Tước của cô yêu say đắm bây giờ lại chính là tôi, không phải cô!’

‘Không!’ Liên Kiều bất lực đưa tay bịt tai lại, đôi mắt như phủ một màn sương mù.

‘Thế nào? Cô không dám nghe tiếp sao?’ Dodo chợt bước nhanh đến gỡ tay Liên Kiều xuống, bắt buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình ...

‘Xem kìa, cô chẳng khác nào một phế vật, sao xứng làm em gái của tôi chứ? Cô với tôi đều có trực giác cực mạnh bẩm sinh vậy mà cô chỉ biết dùng nó để làm những chuyện nực cười. Tôi thật sự không hiểu, Hoa Đô lão nhân vì sao lại thiên vị như vậy, lại để cô hưởng cuộc sống hạnh phúc vui vẻ như vậy còn tôi phải chịu hết những nỗi khổ sở chứ!’

358. Chương 363: Không Thể Thua

Lúc này Liên Kiều mới thấy được lửa giận và sự phẫn nộ trong mắt Dodo, cô ngây ngốc một lúc hoàn toàn chẳng có bất cứ cử động gì, cứ để mặc Dodo nắm lấy mình mà phát tiết cơn giận.

Đây ... đây là chị của mình sao?

Chị của mình lại hận mình đến thế!

Những chuyện xảy ra tối nay thực sự quá nhiều, cô hoàn toàn không thể tiêu hóa nổi.

Ngay sau đó cánh tay của Dodo đã bị Lãnh Thiên Dục nắm lấy, bàn tay hằn cứng như gọng kìm khiến cô ta không nhận được chau mày.

‘Buông tôi ra!’ Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục âm trầm, hắn không nói gì chỉ dẩy mạnh tay cô ta ra khiến Dodo nhất thời mất trọng tâm, ngã nhào trên đất.

‘Tôi cảnh cáo cô, đừng nên khiêu chiến giới hạn của tôi, bằng không ...’

Hắn không nói tiếp nữa nhưng ánh mắt lạnh lùng khiến người ta không rét mà run.

Dodo nhất thời cũng bị ánh mắt lạnh như băng của hắn dọa sợ, cô ta hơi sửng sốt một chút rồi đứng dậy, cười lạnh: ‘Bằng không thì sao? Tôi không tin anh có thể làm gì có thể uy hiếp một Giáng Đầu Sư!’

‘Thật sao?’

Lãnh Thiên Dục không giận mà cười, hắn nhìn cô chăm chú: ‘Giáng Đầu Sư cũng là người, thử nghĩ xem dưới một tình huống mà cô không rõ bị từng viên từng viên đạn “không cẩn thận” bắn xuyên qua đầu thì thế nào? Tôi thật sự nôn nóng muốn nhìn thử một màn này!’

‘Anh ...’

Dodo rõ ràng là cũng không ngờ hắn sẽ nói như vậy, nhất thời cũng không biết trả lời thế nào, chỉ hung hăng trừng mắt bằng ánh mắt phẫn nộ.

‘Dodo tiểu thư, Lãnh Thiên Dục tôi trước giờ giết người cũng không ít chỉ chưa từng giết phụ nữ cho nên ... cô tuyệt đối đừng để tôi phải phá lệ!’ Lãnh Thiên Dục nói chuyện giết người bằng một giọng cực kỳ lạnh nhạt.

Dodo thấy mình yếu thế, trong đôi mắt màu tím xẹt qua một tia hận ý sau đó nhìn Lãnh Thiên Dục nói một cách châm chọc: ‘Đúng là Giáng Đầu Sư cũng là người, anh hoàn toàn có thể giết được tôi nhưng mà ... tôi đoán là vĩnh viễn anh cũng không dám ra tay!’

‘Cô tưởng tôi không dám sao?’ Lãnh Thiên Dục hỏi lại, đôi mắt như chim ưng toát ra một tia đe dọa.

‘Anh không dám!’ Dodo nói một cách quả quyết, ‘Tôi tin rằng anh nói được sẽ làm được, đường đường là Thủ Phán Cách Hạ đương nhiên lòng dạ cũng đủ độc ác nhưng có điều ... anh đừng quên tôi là Giáng Đầu Sư, đương nhiên sẽ có cách bảo hộ chính mình, không tin anh có thể hỏi một chút vị Giáng Đầu Sư kia.’

Cô xoay đầu nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, lạnh lùng nói.

Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, thấy ánh mắt ảm đạm của cô ai nấy đều kinh hãi.

Dodo thấy vậy đắc ý cười, ‘Thế nào? Mặc Di tiểu thư không muốn nói hay là không biết? Hay là để tôi trực tiếp nói cho họ biết vậy ...’

Ánh mắt Dodo quét sang từng người một, không nhanh không chậm nói: ‘Đúng, mọi người có thể giết tôi ngay bây giờ, ngay tại đây nhưng ... Giáng Đầu Thuật mà tôi hạ sẽ còn phát huy tác dụng. Tôi chết rồi cả nhà Hoàng Phủ cũng sẽ cho rằng người chết là Liên Kiều còn Hoàng Phủ Ngạn Tước, tin rằng cả đời này hắn cũng sẽ sống trong đau khổ bởi vì người vợ mà hắn yêu nhất đã chết rồi. Ha ha ...’

‘Chị ...’

Trong tiếng cười chói tai của Dodo, Liên Kiều kéo tay Mặc Di Nhiễm Dung khẩn trọng hỏi lại: ‘Chị ấy nói có thật không? Đúng là như vậy sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung không trả lời Liên Kiều, ngược lại rất điềm tĩnh nhìn Dodo, lên tiếng chặn ngang tràng cười của cô ta ...

‘Cô cho rằng Giáng Đầu Thuật mà cô hạ không có người nào có thể phá giải được sao?’

Dodo ngưng tiếng cười nhìn Mặc Di Nhiễm Dung một lúc rồi mới kiêu ngạo nói: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô và tôi đều là Giáng Đầu Sư, hơn nữa còn là Giáng Đầu Sư bậc cao, tôi nghĩ cô đã biết rất rõ ràng những Giáng Đầu Sư như tôi và cô một khi hạ Giáng, trừ phi chính mình chủ động giải Giáng, bằng không loại Giáng Đầu này sẽ tiếp tục cho đến thời hạn đã định mới có thể ngừng lại!’

‘Đúng vậy! Giáng Đầu mà cô hạ tôi vốn không giải nổi nhưng mà ... Giáng Đầu mà tôi hạ tin rằng cô cũng không thể phá giải!’ Ngoài suy nghĩ của Dodo, Mặc Di Nhiễm Dung cất tiếng cười thanh thoát mang theo một sự tự tin hiem có.

Mây Dodo bắt đầu chau lại.

Còn Liên Kiều thì nhìn Mặc Di Nhiễm Dung bằng ánh mắt kinh ngạc, trong ánh mắt đầy nghi vấn. Chị đã hạ Giáng Đầu rồi sao? Hạ loại Giáng Đầu gì? Hạ Giáng cho ai?

Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền và Hoàng Phủ Anh gần như cũng có cùng nghi vấn như cô.

Liên Kiều vừa định lên tiếng hỏi thì Dodo vì thẹn quá hóa giận đi đến trước mặt Mặc Di Nhiễm Dung nghiêng rằng nghiêng lợi nói: ‘Thì ra là cô làm! Mặc Di Nhiễm Dung, tôi sẽ khiến cô nếm mùi lợi hại!’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn thẳng vào đôi mắt phẫn nộ của cô, điềm đạm cười: ‘Đúng vậy, là tôi làm đó vậy thì thế nào? Cô đang sợ hãi! Chắc cô không thể ngờ mình thiết kế ra mọi thứ cẩn mật như vậy lại có sơ hở để tôi nắm được đúng không?’

‘Cô tưởng làm vậy có ích sao? Chắc cô không nghĩ thơ đến nỗi cho rằng chỉ đơn giản dựa vào điểm này mà có thể cứu vãn tình thế, cứu được cả Hoàng Phủ? Tôi nói cô biết, vô dụng thôi!’ Ánh mắt của Dodo mang đầy vẻ châm chọc và khiêu khích.

Mọi Mặc Di Nhiễm Dung khẽ câu lên một đường cong, ‘Có ích hay không trong lòng cô và tôi đều rõ. Tôi đã nói tôi nhất định sẽ dùng bất cứ giá nào ngăn chặn hành vi của cô!’

‘Cho dù là đến cuối cùng chỉ là công dã tràng?’ Dodo hướng ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn về phía cô.

‘Đúng vậy. Cho dù cuối cùng tất cả đều là công dã tràng.’ Mặc Di Nhiễm Dung ung dung trả lời.

‘Cô sẽ không thắng được tôi đâu!’ Dodo lạnh lùng nói.

‘Cũng không nhất định là tôi thua!’ Mặc Di Nhiễm Dung vẫn bình tĩnh trả lời.

Dodo không nói gì nữa, chỉ có ánh mắt phức tạp chăm chăm nhìn hai người.

‘Chị à, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?’

Liên Kiều không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hình như chị đã hạ Giáng Đầu nhưng điều khiến cô cảm thấy mơ hồ là chị đã hạ Giáng Đầu cho ai?’

‘Liên Kiều chỉ cần em nhớ rõ mọi chuyện chị làm đều là vì em là được rồi. Những chuyện khác em không cần hỏi! Như hiểu được những nghi vấn trong lòng cô, Mặc Di Nhiễm Dung lên tiếng.

‘Chị ...’ Lòng Liên Kiều cảm giác có một nỗi bất an nhưng cô không rõ nó từ đâu đến.

359. Chương 364: Chỉ Có Liên Kiều Làm Được

‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô đã dám làm mà không dám thừa nhận?’ Dodo rít lên, ‘Là do cô sợ mình thất bại cho nên không dám nói cho em gái tốt của cô biết rằng mình đã làm gì sao?’

‘Chị ...’ Liên Kiều ngập ngừng lên tiếng.

‘Em gái tốt của chị, chị Mặc Di của em sẽ không nói cho em biết đâu, để chị nói cho em biết vậy!’ Dodo nhìn Liên Kiều, trong đáy mắt chỉ là sự lạnh lùng, nói một cách châm chọc.

Liên Kiều nhìn Dodo bằng ánh mắt cảnh giác.

‘Chị của cô đúng là đã hạ Giáng Đầu, là hạ Giáng Đầu với Hoàng Phủ Ngạn Tước!’ Dodo không chút dấu gếm nói thẳng.

‘Gì chứ?’

Cả nhóm người của Lãnh Thiên Dục cùng lúc hướng ánh mắt về phía Mặc Di Nhiễm Dung, trong lòng đều nảy lên một nghi vấn: “Sao cô lại hạ Giáng Đầu với Ngạn Tước chứ?”

‘Thế nào? Cả nhà đều bị tin này làm cho ngốc hết rồi sao?’ Dodo lạnh giọng cười, ‘Mặc Di tiểu thư của các người thật quan tâm đến các người nhất là cô ... Liên Kiều! Cô ta vì cô mà hạ một loại Giáng Đầu với Hoàng Phủ Ngạn Tước, là loại Giáng Đầu có thể ảnh hưởng đến ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước!’

‘Chị ... chuyện này ... rốt cuộc là thế nào?’ Liên Kiều rất tin tưởng chị mình sẽ không làm hại Ngạn Tước nhưng những thông tin mơ hồ này cứ luẩn quẩn trong đầu cô.

Mặc Di Nhiễm Dung cũng không định giấu diếm nữa, cô nhìn mọi người: ‘Tôi đúng là đã hạ Giáng Đầu đối với Hoàng Phủ tiên sinh, trong suy nghĩ của anh at sẽ luôn xuất hiện hình bóng của Liên Kiều!’

‘Chị ...’ Lúc này Liên Kiều đã hoàn toàn hiểu rõ dụng ý của chị mình. Trong mắt cô không dấu được sự vui mừng và cảm động.

Thì ra chị mình đã âm thầm giúp mình làm nhiều việc như vậy bằng không hôm nay sao Ngạn Tước lại trong lúc không biết mình là ai nhưng vẫn đối xử với mình nhiệt tình và ôn nhu như vậy.

Dodo thấy Liên Kiều kích động như vậy, cô khịt mũi về xem thường: ‘Tôi khuyên cô đừng nên vui mừng quá sớm. Cô cho rằng chuyện này sẽ đơn giản như vậy sao? Nếu như thật sự đơn giản như vậy thì chị cô đã không cần phải dấu diếm cô cho đến bây giờ!’

‘Ý cô là sao?’ Liên Kiều ưỡn thẳng người đối mặt với Dodo, trong mắt cũng bùng lên lửa giận. Tuy cô ta thừa nhận mình là chị ruột của cô nhưng ... làm ra những chuyện như vậy, chị của cô cũng thật quá đáng đi!

‘Ý của tôi rất đơn giản, chính là bởi vì chị của cô hoàn toàn không nắm chắc cách làm của cô ta sẽ có hiệu quả nên không dám cho cô biết sự thật thôi!’

Dodo lạnh lùng nói tiếp: ‘Cách làm của chị cô đúng là có thể ảnh hưởng đến một số hành vi của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng nếu như trước khi đến thời hạn mà tôi đặt ra mà tiến hành phá giải thì ngược lại chẳng giúp được gì mà lại phản tác dụng, ngược lại là giúp tôi, tức là làm cho Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thêm toàn tâm toàn ý yêu tôi, nói cách khác tức là trong ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tôi và Liên Kiều lúc đó sẽ hoàn toàn là một.’

‘Sao lại như thế được?’ Liên Kiều không tin mà cũng không dám tin những gì cô ta nói là thật.

‘Nha đầu, chẳng lẽ cô không hiểu đạo lý “già néo đứt dây” sao? Chức năng của Giáng Đầu Thuật vốn không phải là giúp người ta giải quyết vấn đề, ở một mức độ nào đó, nó sẽ trở thành công cụ để người ta lợi dụng.’ Dodo tạt nước lạnh vào Liên Kiều.

Liên Kiều sửng sốt đến ngây người, cô không hiểu rõ Giáng Đầu Thuật lần nhưng ít nhiều cũng nghe Mặc Di Nhiễm Dung đề cập đến nên cô biết, những lời của Dodo nói là sự thật.

Lúc này, người này giờ vẫn giữ im lặng là Mặc Di Nhiễm Dung mới chậm rãi lên tiếng: ‘Kế hoạch của cô rất hoàn mỹ nhưng ... cô sẽ không thành công đâu!’

‘Cô nói sao?’ Dodo chau mày nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, thấy cô tràn đầy tự tin không có vẻ như đang giả bộ, một lúc lâu cô ta mới lên tiếng: ‘Tôi không tin cô có cách phá giải được Giáng Đầu Thuật mà tôi đã hạ!’

‘Tôi có cách!’ Mặc Di Nhiễm Dung nói không nhanh không chậm, ánh mắt tràn đầy sự kiên định.

Hô hấp của Liên Kiều chợt trở nên gấp gáp, với sự hiểu biết của cô về chị mình, cô biết nếu như chị không nắm chắc thì tuyệt đối sẽ không nói ra những lời vừa rồi.

Dodo nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: ‘Tôi không tin cô có năng lực làm như vậy.’

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô ta đầy thâm ý, đôi mắt màu tím trong veo sáng lóng lánh: ‘Đúng là tôi không có năng lực đó nhưng ... Liên Kiều có! Cho nên người thực sự có thể phá giải Giáng Đầu Thuật của cô không phải tôi mà là Liên Kiều!’

Vừa nói Mặc Di Nhiễm Dung vừa vươn tay nắm chặt lấy tay Liên Kiều, vẻ mặt kiên định.

Liên Kiều ngậy người nhìn cô.

Hoàng Phủ Anh thì hoang mang ngơ ngác.

Thượng Quan Tuyền cũng đưa tay bụm miệng như muốn ngăn lại một tiếng kêu kinh ngạc.

Còn Lãnh Thiên Dục thì chau mày nhìn một màn trước mắt này.

‘Cô ta?’

Dodo như vừa được nghe một chuyện tiểu lâm, cô ta nhìn Liên Kiều rồi lại nhìn sang Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Cô không có nói lầm hay là tôi nghe lầm chứ? Nha đầu này lại có thể phá giải Giáng Đầu Thuật của tôi? Thật nực cười, ngay cả cô còn không làm gì được hưởng gì là cô ta!’

Mặc Di Nhiễm Dung không chút lo âu, ngược lại còn ung dung cười trả lời: ‘Đúng là Liên Kiều không biết Giáng Đầu Thuật nhưng em ấy có năng lực làm cho Hoàng Phủ tiên sinh yêu mình lần nữa!’

Lần này đổi lại người ngây ngốc là Dodo!

‘Tôi không nói sai chứ? Cho nên tôi nói, muốn phá giải Giáng Đầu Thuật của cô còn một phương pháp nữa, đó chính là làm cho Hoàng Phủ tiên sinh yêu thương Liên Kiều thật sự lần nữa, chỉ cần ngài ấy yêu, hay chỉ cần hai người phát sinh quan hệ thì tất cả những cố gắng của cô đều sẽ tan thành mây khói!’ Mặc Di Nhiễm Dung điềm đạm nói.

‘Cô ...’ Dodo nắm chặt tay như cổ nén cơn giận, ánh mắt nguy hiểm nhìn Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Cô quyết định sẽ làm như vậy sao?’

‘Đúng vậy. Liên Kiều là em gái tôi, cũng là em gái cô, nếu như cô còn một chút lương tri thì nên buông tay đi!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô nói.

‘Cô cho rằng Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ yêu Liên Kiều sao?’

Dodo cười nhạt: ‘Đừng quên trong tiềm thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước tôi mới là người vợ mà hắn yêu nhất. Hắn sao lại có thể thay lòng đổi dạ yêu thương một người phụ nữ khác được? Muốn hắn phản bội lại tình cảm của mình, phản bội lại Liên Kiều, chuyện này hoàn toàn không có khả năng!’

‘Cô thật sự có lòng tin như vậy sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung bấm riết không tha: ‘Hoàng Phủ tiên sinh đúng là rất yêu thương người vợ của mình - Liên Kiều, chỉ tiếc là cô không phải là Liên Kiều! Trong tiềm thức của mình, ngài ấy yêu chỉ có một người đó là Liên Kiều. Khi Liên Kiều thật sự đứng trước mặt ngài ấy, cô cho rằng cơ hội thành công là bao nhiêu?’

Dodo chợt bật lên một tiếng cười lạnh: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, đừng cho rằng cô hạ Giáng Đầu cho Hoàng Phủ Ngạn Tước thì Liên Kiều sẽ có cơ hội văn hồi lại tất cả. Cho dù cô ta là Liên Kiều thật sự thì sao chứ? Trong ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô ta chẳng qua cũng chỉ là một người khách mới gặp được một ngày còn tôi mới chính là Liên Kiều trong nhận thức của hắn

360. Chương 365: Thay Lòng Đổi Dạ

‘Ý thức của con người vốn không thể khống chế được, cho dù là khống chế được thì cũng chỉ là nhất thời, không thể khống chế cả đời!’ Trái với vẻ giận dữ của Dodo, Mặc Di Nhiễm Dung vẫn duy trì sự bình thản, cô nói một cách chậm rãi: ‘Hôm nay cô cũng đã chứng kiến Hoàng Phủ tiên sinh đối với Liên Kiều không thể kìm chế tình cảm, cô xem Giáng Đầu Thuật của mình có thể duy trì được bao lâu nữa? Tôi nghĩ không lâu nữa đâu cô sẽ ăn được quả đắng của chính mình thôi!’

‘Cô cho rằng tôi cứ để yên cho cô muốn làm gì thì làm sao?’ Dodo vẫn nói bằng giọng khiêu khích.

‘Tôi khuyên cô tốt nhất là nên làm như thế!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng nói, vừa nói vừa chỉ tay về phía Lãnh Thiên Dục ...

‘Không chỉ là tôi, cả Lãnh tiên sinh và Thượng Quan tiểu thư cũng sẽ làm hết sức vì sự an toàn của Liên Kiều, cô cho rằng cô có thể làm được gì chứ?’

Đôi mắt thâm trầm của Lãnh Thiên Dục vẫn nhìn Dodo, hắn không nói gì nhưng qua biểu tình của hắn có thể thấy rõ quyết định của hắn.

Dodo biết mình có nói nữa cũng là vô ích, cô ta lạnh lùng “hừm” một tiếng: ‘Được, đã vậy tôi rất muốn xem thử Liên Kiều có thật là có bản lĩnh đó hay không. Nhưng tôi tốt bụng nhắc nhở mọi người một câu, nếu như trong thời gian giới hạn mà Liên Kiều còn chưa làm được thì thực xin lỗi, vị trí nữ chủ nhân của nhà Hoàng Phủ sẽ thuộc về tôi mãi mãi. Đến lúc đó các người ai cũng phải trả giá lớn cho những hành động của mình hôm nay!’

‘Tôi mỗi mắt trông chờ!’ Mặc Di Nhiễm Dung cũng không khách sáo đáp lời.

Dodo nắm chặt bàn tay, đôi mắt màu tím bùng lên lửa giận bùng bùng đi đến trước mặt Liên Kiều vẫn còn đang đứng ngơ ngẩn, giọng lạnh nhạt nói: ‘Cô thật sự cho rằng mình có thể làm được sao?’

Liên Kiều nhìn Dodo không trả lời nhưng ánh mắt chợt lóe lên một tia kiên cường.

‘Thật là một nha đầu ngây thơ!’ Dodo nói bằng giọng châm biếm, trên môi câu lên một nụ cười ái muội, ‘Tôi khuyên cô đừng nên thử làm những việc không có kết quả nữa. Nói cho cô biết vừa nãy Ngạn Tước và tôi đã xảy ra quan hệ, có nhìn thấy dấu hôn này không? Đây chính là bằng chứng tốt nhất!’

Nói xong cô ta cũng chẳng ngại ngần kéo xuống cổ chiếc áo ngủ để lộ ra một dấu hôn rõ ràng trên xương quai xanh.

Ánh mắt Liên Kiều đột nhiên mở lớn, hàm răng trắng bóng hung hăng cắn chặt lấy môi như muốn giữ bình tĩnh, cô nhìn gương mặt đắc ý của Dodo đang cười một cách ám muội, run giọng nói: ‘Tôi tuyệt đối sẽ không để chị cướp đi Ngạn Tước!’

‘Thấy cô còn vững vàng như vậy tôi rất mừng!’ Dodo vươn tay đẩy cằm Liên Kiều lên, nói bằng giọng khiêu khích: ‘Vậy cuộc chiến giữa chúng ta chính thức bắt đầu!’

Nói xong nét mặt đang tươi cười chợt trở nên thâm trầm: ‘Mặc Di Nhiễm Dung, cô đừng nên đắc ý vội, bước tiếp theo tôi nhắm tới chính là cô, vị trí của cô. Tôi muốn tất cả mọi người trong vương thất Mã Lai đều biết tôi mới chính là người có tư cách nắm quyền Giáng Đầu Sư hàng đầu trong vương thất.’

Dodo hung hăng trừng Mặc Di Nhiễm Dung một cái rồi mới xoay người bước ra khỏi phòng.

‘Đợi đã ...’ Liên Kiều chợt lên tiếng.

Nghe tiếng cô gọi, Dodo dừng bước chân.

‘Chị là chị của tôi, có thật là chị muốn làm thế không?’ Liên Kiều âm thầm hỏi.

Dodo nghe cô hỏi, sắc mặt như có chút gợn sóng nhưng vẫn không quay đầu lại, lạnh nhạt nói: ‘Tôi nói rồi, cô không có tư cách làm em gái tôi!’

Nói xong liền dứt khoát bước đi.

Theo tiếng sập cửa thật lớn, thân hình Liên Kiều cũng như con diều đứt dây ngã nhào trên sofa.

‘Liên Kiều ...’

Mặc Di Nhiễm Dung, Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh đều kinh hãi chạy đến bên cô.

‘Liên Kiều chị sao vậy?’ Hoàng Phủ Anh lo lắng hỏi. Cô biết từ khi Liên Kiều biết nhà Hoàng Phủ xảy ra chuyện đến giờ nào có tâm tình nghỉ ngơi thậm chí một bữa ăn đàng hoàng cũng không có, cô thật lo nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể của Liên Kiều sẽ không đợi đến cái kỳ hạn của Dodo mà đã chịu không nổi.

Liên Kiều nhẹ lắc đầu, ‘Chị không sao, cảm ơn em. Cảm ơn mọi người!’

Lúc này cô cũng thật lòng cảm ơn Thượng Quan Tuyền và Lãnh Thiên Dục hai người không ngại từ nước Ý xa xôi chạy đến nước Mỹ này cùng mình, hơn nữa âm thầm bảo hộ, giúp đỡ cô, cho cô có thêm dũng khí để bước tiếp trên con đường gian nan này.

‘Liên Kiều, sao chị lại khách sáo thế. Em không muốn nhìn thấy chị khổ sở như vậy đâu. Em muốn nhìn thấy một Liên Kiều vui vẻ hoạt bát như ngày nào kia. Dục, em nói có đúng không?’

Trong lòng Thượng Quan Tuyền cũng vì Liên Kiều mà cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nếu như đổi lại là cô, cô cũng không biết liệu mình có dũng khí để đối diện với tất cả như Liên Kiều không nữa.

Lãnh Thiên Dục cũng bước đến, giọng nói tuy vẫn điềm tĩnh nhưng không hề lạnh lùng, ‘Liên Kiều vừa nãy em cũng nghe Mặc Di tiểu thư nói rồi đó, mọi việc vẫn còn hy vọng, chỉ là xem em có dũng khí đi đối mặt hay không mà thôi!’

Liên Kiều nhìn Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Chị, thật sự có thể sao?’

Giọng nói của cô tuy yếu ớt nhưng ánh mắt không dấu nổi một tia hy vọng.

Mặc Di Nhiễm Dung đi đến trước mặt cô, chậm rãi ngồi xuống nhìn cô với ánh mắt ngưng trọng: ‘Liên Kiều, câu hỏi này em phải hỏi bản thân em mới phải!’

‘Hỏi bản thân em?’ Liên Kiều ngơ ngác lặp lại.

‘Đúng vậy.’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, ‘Hỏi lòng em xem có có tin mình và Hoàng Phủ tiên sinh thật lòng yêu nhau hay không?’

‘Tin, em tin!’ Liên Kiều gật đầu một cách dứt khoát.

‘Vậy được, từ ngày mai em phải dùng chính tình yêu của mình đi đoạt lại tất cả những gì thuộc về em!’

Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung không lớn nhưng mang một sức cổ vũ mạnh mẽ, ‘Liên Kiều, trong lòng chị em vĩnh viễn là cô gái có thể sáng tạo nên kỳ tích. Lần này xin hãy dùng lòng tin và sự kiên trì của em để giúp chị!’

‘Chị ...’ Liên Kiều cố nén nước mắt, gật mạnh đầu.

Mặc Di Nhiễm Dung như nhận được sự an ủi từ cô, môi nhẹ nở nụ cười ôn nhu: ‘Em gái, tuy chị đã hạ Giáng đối với Hoàng Phủ tiên sinh nhưng cũng không thể hoàn toàn khống chế được tiềm thức của ngài ấy. Tối nay những gì mà ngài ấy làm với em không phải là do Giáng Đầu Thuật khống chế mà do xuất phát từ nội tâm của Hoàng Phủ tiên sinh. Chị tin đây là cơ hội mà số phận an bài cho chúng ta vì vậy em phải kiên cường, dùng tình yêu của mình để vẫn hồi cục diện, khiến cho Hoàng Phủ tiên sinh yêu em lần nữa!’

Đáy mắt Liên Kiều dâng lên một tia hy vọng, ý chí chiến đấu bùng bùng: ‘Chị, em nhất định sẽ không để chị ta đắc ý đâu!’

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu sau đó nhìn sang Lãnh Thiên Dục ...

‘Lãnh tiên sinh, nhờ ngài bảo vệ cho sự an toàn của Liên Kiều.’

Lãnh Thiên Dục nghiêm túc nói: ‘Đây là chuyện tôi nên làm, Mặc Di tiểu thư xin đừng ngại.’

Mặc Di đứng dậy đi đến trước mặt Lãnh Thiên Dục: ‘Lãnh tiên sinh, qua cuộc nói chuyện vừa rồi, tôi biết Dodo đối với ngài vẫn còn e sợ, mấy ngày này cô ta nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách để ngăn cản Liên Kiều. Tuy rằng có tôi ở đây cô ta không dám sử dụng Giáng Đầu Thuật để đối phó với Liên Kiều nhưng tôi sợ cô ta sẽ dùng những cách khác để làm tổn thương Liên Kiều. Vì vậy, sự an toàn của Liên Kiều xin nhờ anh!’

‘Xin cứ yên tâm!’

Lãnh Thiên Dục nói một cách quả quyết dù lòng vẫn còn nghi hoặc: ‘Chỉ có điều tôi không hiểu vì sao cô ta lại sợ tôi?’

361. Chương 366: Cổ Vũ Tinh Thần

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn hắc, cười nhẹ: ‘Lãnh tiên sinh, xin tha lỗi cho tôi hỏi thẳng, ngài có từng thử tính xem trong đời mình đã sát hại bao nhiêu mạng người không?’

Lãnh Thiên Dục nghe cô hỏi, sửng sốt một lúc rồi mới đáp: ‘Chưa từng tính.’

Những chuyện này có gì hay ho mà tính chứ.

Câu trả lời của hắn khiến Liên Kiều kinh hãi, cô vội đưa tay bịt miệng che đi một tiếng kêu, đôi mắt màu tím mở to nhìn hắn sau đó nhìn sang Thượng Quan Tuyền, cô tưởng rằng phản ứng của Thượng Quan Tuyền cũng giống như mình, nào ngờ những gì cô thấy chỉ là một sự bình tĩnh không chút gợn sóng.

Giết người nha!

Sao lại không có chút phản ứng nào vậy chứ? Hơn nữa còn nói chuyện với vẻ bình thản như thế chứ?

Mặc Di Nhiễm Dung dường như cũng đã biết trước hắn sẽ trả lời như vậy, cô mỉm cười: ‘Lãnh tiên sinh trên tay nợ máu quá nhiều, chỉ riêng số người năm đó ngài vì giành lại quyền cầm đầu tổ chức Hắc Thủ mà giết thì cũng đã không thể đếm xuể. Sau khi ngồi lên chiếc ghế Thủ Phán Cách Hạ, lại vì tổ chức lại cơ cấu mà giết thêm không ít, có thể nói, hai tay ngài nhuộm đầy máu tươi!’

‘Vậy thì sao chứ?’ Lãnh Thiên Dục trầm giọng nói: ‘Chẳng lẽ Giáng Đầu Sư các vị lại sợ điểm này?’

‘Đương nhiên sợ!’

Đứng lâu cảm thấy mệt, Mặc Di Nhiễm Dung ngồi xuống sofa, giải thích tiếp: ‘Mãi Lai từ xưa đến nay Phật giáo rất thịnh, Giáng Đầu Thuật và Phật giáo là có cùng nguồn gốc không thể thoát ly. Lãnh tiên sinh trên người nhiều nợ máu, hơn nữa ngài lại là người nắm quyền lực trong tay, những người như ngài, Giáng Đầu Sư thường là kính trọng nhưng luôn giữ khoảng cách. Trong tâm lý có sự e dè nên đương nhiên cũng ít khi dùng Giáng Đầu Thuật với những người như ngài bởi vì một khi hạ Giáng, những món nợ máu mà người đó thiếu có thể sẽ dịch chuyển trở lại trên thân của Giáng Đầu Sư. Đây cũng là nguyên nhân Dodo e dè ngài.’

‘Trong con mắt của những người theo Phật, tôi đúng là người phạm tội đại ác.’ Lãnh Thiên Dục không hề có ý phủ nhận, cũng không có chút áy náy nào, ‘Người ta sống trên đời vốn như thế bất luận là thời xưa hay thời nay, sự thành công nào cũng có cái giá của nó. Trong xã hội hiện đại cũng không khác bao nhiêu. Ai dám nói đây không phải là xã hội người ăn người chứ? Nói tóm lại là mạnh được yếu thua, nhất là trong Hắc thủ đẳng, tổ chức này luôn chủ trương chỉ có dùng chính sách cứng rắn thì mới có thể đạt được những thứ mình muốn.’

Mặc Di Nhiễm Dung đối với luận điểm này đương nhiên là có sự đồng cảm, cô mỉm cười: ‘Lãnh tiên sinh làm vậy cũng là vì thân bất do kỷ, nhưng cũng chính vì như vậy cho nên Dodo mới không dám có hành động lỗ mãng gì với ngài.’

‘Ý của cô tức là ... trong tứ đại tài phiệt, người duy nhất mà Dodo không dám ra tay hạ Giáng Đầu là tôi sao?’ Lãnh Thiên Dục nghi hoặc hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu: ‘Dodo có thể đối phó với ba người trong số bốn người của tứ đại tài phiệt nhưng chỉ duy có ngài là cô ta còn e dè. Những vị kia tuy rằng cũng có nợ máu trên người nhưng nếu so với Lãnh tiên sinh thì cũng chẳng kể là gì. Vì vậy có thể nói trong số bốn người, sát khí trên người Lãnh tiên sinh là nặng nhất.’

Thượng Quan Tuyền nghe vậy cũng gật đầu đồng tình. Cô còn nhớ mình tám tuổi năm đó, lần đầu tiên gặp Lãnh Thiên Dục, lúc đó có thể dùng “xác người chồng chất, máu chảy thành sông” để hình dung. Tuy rằng hai tay cô cũng nhuốm đầy máu tươi nhưng cô tự nhận mình so với Lãnh Thiên Dục còn kém nhiều lắm.

Liên Kiều lúc này chẳng còn biết nói gì, cô từ trước đến giờ là người tâm tư đơn giản, lòng dạ thiện lương, ngày thường nhìn thấy chó mèo đi lang thang chỉ hận không thể cứu chúng về nuôi dưỡng chứ nói gì đến cảnh chém giết như vừa nhắc đến chứ.

‘Chị à, sao sát khí lại có thể xem như là bùa hộ thân được chứ?’ Cô thật sự không hiểu lắm.

Mặc Di Nhiễm Dung cười: ‘Nha đầu ngọc, đây không phải là bùa hộ thân gì mà là đạo lý dùng mạnh để mạnh. Trên đời này vạn vật vốn là một vòng tuần hoàn, năng lượng đều là vĩnh hằng, vật có mạnh đến mấy cũng nhất định sẽ có vật mạnh hơn khắc chế được nó, chỉ có như vậy thì vạn vật mới giữ được sự cân bằng.’

‘Thật là thâm ảo nha’ Liên Kiều thì thào.

Mặc Di Nhiễm Dung triu mến đưa tay véo mũi cô, nói: ‘Nghe không hiểu thì đừng cố, nhiệm vụ quan trọng nhất của em bây giờ chính là nghỉ ngơi cho thật tốt, ngủ một giấc thật ngon, phải dùng tư thái tốt nhất để đón một ngày mới!’

‘Dạ!’

Liên Kiều gật đầu, hai tay nắm chặt như tự cổ vũ mình: ‘Em phải thắng trận chiến tình ái này!’

Thấy vậy, sự lo lắng trong lòng mọi người cũng nhẹ nhõm trở lại, gương mặt ai nấy đều lộ ý cười.

Buổi sáng sớm, vẫn tiếng chim hót ríu rít đánh thức Liên Kiều, hương hoa thanh mát lãng đãng bay vào phòng, đang ngủ mơ màng Liên Kiều xoay người ...

Đông ... Ai yo ...

Theo tiếng “vật thể” rơi xuống sàn là một tiếng rên rầu rĩ của Liên Kiều ...

Lại rơi xuống đất nữa rồi, cũng may là còn có tấm thảm trải sàn bằng không với nền đá hoa cương này, cả người không bầm tím mới lạ.

Một cảnh xấu hổ này vừa hay đập vào mắt Thượng Quan Tuyền đang đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Liên Kiều nằm dưới sàn, cô trợn to mắt sau đó vội chạy đến dìu cô đứng lên.

‘Liên Kiều, chị thật xấu hổ nha, ngủ thôi mà cũng lăn xuống đất được!’

Liên Kiều xoa xoa cổ tay bị đau, gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại, ‘Người ta quên nơi đây là phòng khách thôi mà. Cái giường này không có lớn như cái giường trước đây, ngủ không quen đương nhiên là sẽ lăn xuống rồi. Ai ya ...’

‘Chị sao rồi?’ Tay Thượng Quan Tuyền vừa vươn ra định giúp cô xoa xoa cổ tay bị đau thì lại nghe Liên Kiều thét lên một tiếng liên lo lắng hỏi.

Liên Kiều rầu rĩ duỗi duỗi cánh tay ...

‘Cổ tay bị trật rồi, đau quá ...’

‘Sao rồi? Để em xem xem ...’

Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy cũng gật đầu, nhẹ kéo cánh tay cô gần mắt mình, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ bị trật. Cô xuất thân sát thủ, đương nhiên đối với những loại thương tích trên người ít nhiều gì cũng biết cách xử lý.

‘Đau!’ Liên Kiều nhịn không được rên lên một tiếng, lần này còn lớn tiếng hơn.

‘Được rồi, nhịn một chút là tốt rồi. Cũng may là không bị tổn thương đến xương cốt, chỉ có gân bị trật một chút thôi. Em thật cũng hết cách với chị, người lớn như thế này lúc ngủ còn không nghiêm chỉnh.’ Thượng Quan Tuyền lầu bầu như mẹ chồng đang dạy dỗ con dâu, nói liên miên một tràng.

‘Người ta đang nằm mơ mà, chị mơ thấy Ngạn Tước đối xử thật tốt với chị. Đang lúc ảnh định hôn chị thì lại tỉnh lại, thật tức!’

...

Lại là một tiếng kêu đau đớn.

‘Tay đã bị thương thì đành hoãn một chút dùm em. Chị mà cứ như thế này thì làm sao mà đấu với người phụ nữ kia chứ!’ Thượng Quan Tuyền liếc mắt nhìn cô.

Liên Kiều bĩu môi, ‘Chỉ là cánh tay bị trật thôi mà, có gì ghê gớm đau. À, đúng rồi nha, sớm như vậy em tìm chị có chuyện gì?’

Nói nửa ngày trời cô mới nhớ ra vấn đề.

Thượng Quan Tuyền lại liếc mắt nhìn cô: ‘Em nghĩ con mèo lười như chị chắc vẫn chưa dậy mà bọn họ thì sớm đã ở nhà ăn chuẩn bị dùng bữa sáng rồi. Còn thiếu mỗi chị thôi đấy.’

362. Chương 367: Bữa Sáng Sóng Gió (1)

‘Ngạn Tước cũng ở đó sao?’ Liên Kiều vội hỏi.

‘Đương nhiên rồi. Liên Kiều, chị nghe kỹ lời em nói đây, mấy ngày này chính là cơ hội tốt nhất, chị phải nắm chặt!’ Thượng Quan Tuyền đã nghe ngóng được tin tức nên nói bằng giọng thần bí: ‘Bởi vì Dục mấy ngày nay đều sẽ lưu lại Hoàng Phủ cho nên Ngạn Tước nhất định sẽ dành nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh Dục mà em còn nghe Dục nói nha, là Thiếu Đường bọn họ cũng từ Hy Lạp chạy đến đây, đến lúc đó trợ thủ của chị sẽ càng nhiều hơn nha.’

‘Thật sao?’ Liên Kiều mừng rỡ reo lên, gần như quên mất cổ tay đang đau. Nhưng chợt như nhớ ra điều gì ...

‘Nhưng chị nói ngoại trừ Lãnh Thiên Dục ra, ba người còn lại đều có thể bị hạ Giáng Đầu, bây giờ Ngạn Tước đã bị rồi, lỡ như Quý Dương và Thiếu Đường cũng bị hạ Giáng Đầu thì biết làm thế nào?’

Thượng Quan Tuyền thở dài một tiếng: ‘Đây cũng là điều mọi người phân vân khi quyết định thông báo cho Quý Dương và Thiếu Đường, liên quan đến chuyện này, tốt nhất là nên thảo luận thêm thì tốt hơn.’

‘Ừm.’

Liên Kiều nhe gật đầu sau đó gương mặt hơi lộ nét tươi cười: ‘Bất luận thế nào chị cũng sẽ làm cho Ngạn Tước yêu chị lần nữa. Muốn cứu cả nhà Hoàng Phủ, trận chiến đầu tiên chính là bữa sáng này. Đi thôi, chúng ta đến đó đi.’

‘Liên Kiều, không phải chị định mặc áo ngủ đi “chiến đấu” đấy chứ? Xấu hổ lắm đấy!’ Thượng Quan Tuyền bất lực chỉ tay lên người Liên Kiều, thở dài một tiếng.

‘Ồ, ha ha, chị quên mất. Nhưng mà ...’

Liên Kiều chợt xụ mặt xuống, nói một cách khổ sở: ‘Lúc còn ở bên cạnh Ngạn Tước, chị lúc nào cũng hồ đồ như vậy ...’

‘Liên Kiều ...’ Thượng Quan Tuyền cũng không biết nên an ủi cô như thế nào, cảnh cũ còn đây nhưng người thì Nói sao đây cũng là một loại dày vò.

Chính đang lúc suy nghĩ làm thế nào để nói cho Liên Kiều vơi nỗi buồn thì đã thấy cô nở nụ cười yếu ớt: ‘Kể từ hôm nay chị phải thích ứng với hoàn cảnh mới thôi. Chị đi rửa mặt thay quần áo. Em đợi chị!’

Nói xong liền chạy vọt đi.

‘Liên Kiều, tay của chị có được không đấy? Không cần gấp!’ Thượng Quan Tuyền lo lắng nói với theo.

‘Yên tâm đi!’ Tiếng Liên Kiều vọng ra từ trong nhà vệ sinh.

Nghe giọng nói đầy lạc quan của cô, lòng Thượng Quan Tuyền chợt ản ản đau.

Liên Kiều trước nay vẫn thế, ở trước mặt người khác lúc nào cũng hi hi ha ha nhưng trong nội tâm nhất định rất khổ sở. Như hôm nay vậy, tuy nói cô đã hoàn toàn được khơi dậy ý chí chiến đấu nhưng thấy chồng mình ngay trước mắt mà lại thuộc về một người phụ nữ khác, loại cảm giác này ... thật sự rất khó chịu nha.

Nghĩ tới đây mũi Thượng Quan Tuyền chợt chua xót, ý muốn bảo vệ cho Liên Kiều càng dâng lên mạnh mẽ trong đầu. Cô tự hứa với mình, bất luận thế nào cũng sẽ không để cho người phụ nữ kia tổn thương đến Liên Kiều!

Ánh mắt Thượng Quan Tuyền càng lúc càng kiên định.

Không khí buổi sáng thật mát mẻ, mùi hương hoa thơm ngát thoảng bay, trên bàn ăn cũng bày biện thật nhiều hoa khiến cho tâm tình của mọi người càng thoải mái.

Phòng ăn lớn, bàn ăn cũng thật lớn. Mọi người cùng chia nhau ngồi nơi bàn ăn, nam riêng nữ riêng, đứng theo quy tắc dùng cơm thường thấy ở những gia đình quyền quý.

‘Chào buổi sáng tất cả mọi người!’

Khi Liên Kiều xuất hiện nơi cầu thang trước ánh mắt của mọi người, trên mặt cô ý cười tràn ngập, đôi mắt màu tím tuy vẫn còn có chút sưng đỏ nhưng trong trẻo như nước, xinh đẹp vô cùng.

Cô vừa cất tiếng chào vừa bước xuống cầu thang đi về phía mọi người, nhưng không hẹn mà mắt cô và mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước lại chạm nhau.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không được tự nhiên, thân hình hắn hơi khom xuống, giống như đang chuẩn bị đứng dậy tiến đến bên cô nhưng khi nhìn đến Thượng Quan Tuyền ở phía sau Liên Kiều, hắn lại khôi phục tư thế ngồi như cũ.

Vừa nhìn vào ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, không hiểu sao hai chân Liên Kiều như nhũn ra, cô bước hụt một bậc thang ...

‘Liên Kiều chị không sao chứ?’ Thượng Quan Tuyền đúng là bị hành động của cô dọa sợ, cũng may là cô ở phía sau nếu lại bằng không từ bậc thang này lăn xuống, tin rằng không chỉ có cổ tay bị trặc không đâu.

Liên Kiều thấp giọng nói: ‘Không sao!’

‘Chị làm ơn thận trọng một chút đi. Chị xem người phụ nữ kia mặt mày rạng rỡ đến thế kia!’ Thượng Quan Tuyền lầu bầu bên tai cô.

Liên Kiều nghe vậy liền hướng ánh mắt về phía Dodo, thấy nụ cười khiêu khích trên mặt cô ta, cô không kìm được nắm chặt bàn tay, bước vội xuống lầu.

‘Liên Kiều, Tiểu Tuyền, ngồi bên này!’ Hoàng Phủ Anh nhìn thấy hai người đi xuống vội mừng rỡ huơ tay.

Triển Sơ Dung cũng cười: ‘Liên Kiều tiểu thư, tối qua ngủ có ngon không?’

‘Cám ơn mẹ ... ừm, bác gái, con ngủ rất ngon.’

Liên Kiều thấy cách xưng hô của mình không thoải mái liền vội vàng cải chính lại, sau đó nói thêm: ‘Bác gái, sau này ngài gọi con là Liên Kiều là được rồi.’

‘Được.’

Nét mặt Triển Sơ Dung hiền hòa, bà nhẹ gật đầu sau đó cười nói: ‘Nhà chúng ta có hai Liên Kiều, có chút khó phân biệt nha.’

‘Mẹ ...’

Lúc này Dodo mới lên tiếng, giọng ngọt như mật, ‘Vây tạm thời gọi cô ấy là Tiểu Liên Kiều được không? Dù sao cô ấy cũng không ở đây lâu.’

‘Tiểu Liên Kiều?’ Liên Kiều bất mãn chau mày, Liên Kiều chính là Liên Kiều, còn phân lớn nhỏ làm gì?

Nhưng Triển Sơ Dung rất vừa lòng với đề xuất của Dodo, bà vỗ tay: ‘Được, ta thấy cách xưng hô này cũng rất hay, bằng không cứ gọi Liên tiểu thư này Liên tiểu thư cũng quá xa lạ đi.’

‘Bác gái, bác muốn gọi thế nào thì cứ gọi như thế.’ Liên Kiều trong lòng tức tối nhưng ngoài miệng vẫn nhẹ giọng nói.

‘Được rồi được rồi, ngồi xuống cùng ăn sáng đi. Tối hôm qua thấy em ăn rất ít, bữa sáng này nhớ phải ăn nhiều một chút.’ Ngoài suy nghĩ của mọi người, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt lên tiếng, ánh mắt thâm thúy vẫn khóa chặt trên gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều.

‘Dạ!’ Liên Kiều lòng dạ rối bời trả lời hắn.

Hắn còn nhớ tối qua mình không ăn gì sao?

Mày Dodo hơi chau lại, cô ta nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước bằng ánh mắt không vui.

‘Đến đây Liên Kiều, ngồi ở bên cạnh em này!’ Hoàng Phủ Anh vui vẻ nói.

Liên Kiều vừa định đi sang đó thì lại thấy Lãnh Thiên Dục đứng dậy.

‘Thiên Dục con sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngự Phong ngạc nhiên hỏi.

Lãnh Thiên Dục mỉm cười: ‘Bác trai, thật ngại quá, Tiểu Tuyên nha đầu này có tật xấu, lúc ăn uống nếu như không có con ở bên cạnh cô ấy nhất định sẽ ăn không ngon cho nên Liên Kiều ...’

Hắn nhìn về phía Liên Kiều nói một cách đầy thâm ý: ‘Em ngồi ở chỗ của anh này, đổi vị trí cho anh.’

363. Chương 368: Bữa Sáng Sóng Gió (2)

‘À? ... Được ...’

Liên Kiều vừa nghe đã hiểu ý hắn, trong lòng mừng rỡ không thôi bởi vì chỗ ngồi của Lãnh Thiên Dục vừa hay là ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước. Nhưng sự vui mừng của cô không được lâu ...

Vừa định nhắc chân đi thì ...

‘Không được!’ Dodo đứng vụt dậy, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười: ‘Lãnh tiên sinh, nơi đây là “Hoàng Phủ”, “Hoàng Phủ” đương nhiên là có quy tắc của “Hoàng Phủ”, lúc ăn cơm cũng vậy. Ai ngồi ở vị trí nào đều đã được sắp đặt thỏa đáng. Tôi nghĩ về điểm này ... Lãnh tiên sinh phải hiểu rõ mới đúng.’

‘Liên Kiều, không được nói như vậy!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng quát khê, một tia không vui lộ ra trên gương mặt anh tuấn của hắn.

‘Ngạn Tước, em đâu có nói sai. “Hoàng Phủ” có quy tắc của “Hoàng Phủ” mà!’ Dodo không nghĩ đến Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nói vậy, sắc mặt đã có chút khó coi.

‘Liên Kiều tiểu thư!’

Lãnh Thiên Dục lạnh nhạt lên tiếng: ‘Thực ngại quá, Lãnh gia chúng ta không có nhân khẩu đông đúc như Hoàng Phủ, đương nhiên không cần phải sắp đặt hoặc nghiên cứu cái gì gọi là quy tắc trên bàn ăn cả. Hôm nay cô muốn nói quy tắc với tôi, nghĩ xem có đủ tư cách không?’

Câu hỏi của hắn vang lên khiến không khí trong bữa ăn chợt lạnh xuống.

‘Anh ...’ Dodo tức giận nắm chặt bàn tay.

‘Được rồi Liên Kiều, Thiên Dục, không cần nói cái gì quy tắc không quy tắc, đều là người nhà cả mà, mau ngồi xuống ăn sáng đi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy bầu không khí trở nên ngượng ngập liền chủ động cầm lấy dao nĩa, lên tiếng phá vỡ sự ngượng ngập đó.

Lãnh Thiên Dục không có biểu tình gì khác, hắn bước về phía Liên Kiều, nháy mắt với cô như ra hiệu.

Về mặt rạng rỡ Liên Kiều bước nhanh đến vị trí cạnh bên Hoàng Phủ Ngạn Tước ngồi xuống, lè lưỡi làm mặt xấu với Dodo.

Thu hết tất cả vào mắt, lửa giận trong mắt Dodo không khỏi bùng bùng cháy.

Mặc Di Nhiễm Dung bình tĩnh nhìn mọi chuyện phát sinh nhưng không nói gì, cô cũng cầm lấy dao nĩa nhưng liền đó đã thấy trước mặt mình xuất hiện thêm một ly nước lọc, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Hoàng Phủ Ngạn Thương ngồi ở phía đối diện, cười rạng rỡ nhìn cô.

‘Em không thích uống nước trái cây, anh giúp em chuẩn bị nước lọc!’ Hắn ôn nhu nói.

Mặc Di Nhiễm Dung mỉm cười: ‘Cảm ơn anh!’

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Thương càng rộng, hắn bắt đầu bữa sáng của mình.

Bầu không khí trong lúc ăn rất tốt, ngoại trừ Dodo, ai nấy đều nói nói cười cười, nhất là Triển Sơ Dung. Bà vui cũng dễ hiểu thôi bởi vì trên bàn ăn không chỉ có đoàn người của Lãnh Thiên Dục mà quan trọng

hơn là Ngạn Thương cũng trở về rồi, hơn nữa còn vui vẻ cùng cả nhà ăn cơm. Xem ra ngày cả nhà đoàn viên mà bà chờ mong đã lâu sắp đến rồi.

‘Mọi người nghe đây ...’ Bà lên tiếng, nhìn về phía mọi người, thấy mọi người cũng đang hướng ánh mắt về phía mình.

‘Thiên Dục, nếu như con đã dẫn Tiểu Tuyền đến đây vậy thì đừng vội trở về, đừng như những lần trước vội vàng vàng. Lần này ở lại đây thêm vài ngày cho khuây khỏa, dù sao công việc làm mãi cũng không hết. Còn Ngạn Tước, con cũng vậy nha, mấy ngày này không được trở về căn biệt thự kia nữa, phải ở nhà. Các con nghe rõ chưa?’

‘Dì à con ...’

‘Yên tâm đi bác gái, Ngạn Thương anh ấy sẽ không đi đâu!’ Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới lên tiếng, nhẹ nhàng ngắt lời Hoàng Phủ Ngạn Thương.

‘Nhiễm Dung ...’ Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Thương đầy vẻ khó hiểu nhìn cô.

‘Ngạn Thương, có nghe thấy không? Nhiễm Dung đã nói như vậy rồi còn lại càng không thể đi. Nghe rõ chưa? Nhiễm Dung cũng không được đi!’ Triển Sơ Dung cường ngạnh nói.

‘Bác trai bác gái yên tâm, mấy ngày này Ngạn Thương sẽ ở nhà cùng các bác!’ Mặc Di Nhiễm Dung ôn nhu nói.

‘Được!’ Triển Sơ Dung lúc này mới hài lòng cười, ‘Thiên Dục thì sao?’

‘Bác gái, bác yên tâm, lần này con sẽ ở thêm mấy ngày.’ Lãnh Thiên Dục mỉm cười, nụ cười như xóa đi nét lạnh lùng trên gương mặt hắc.

Triển Sơ Dung và Hoàng Phủ Ngự Phong nghe vậy rất vừa lòng.

‘Mẹ, ừmm ... bác gái bác trai, con cũng muốn ở lại “Hoàng Phủ” thêm mấy ngày, có được không?’ Liên Kiều lo lắng lên tiếng, cô không khó nhận ra ánh mắt thù địch này giờ Dodo dành ỉnh.

‘Đương nhiên là được rồi, hoành nghênh, hoan nghênh!’ Triển Sơ Dung vừa cười vừa nói, rồi như chợt nhớ đến con dâu mình, cũng dường như nhận ra sự không vui trên mặt cô bà ngượng ngùng cười: ‘Liên Kiều, chắc con không có ý kiến gì chứ!’

Hình như con dâu của bà không thích cô gái kia, nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, không hiểu Ngạn Tước thế nào nữa, vừa nhìn thấy cô gái kia lại thể hiện sự quan tâm như vậy.

Làm vợ đương nhiên không muốn nhìn thấy chồng mình đối xử tốt với người phụ nữ khác rồi.

‘Em cứ ở lại đây. Em là bạn tốt của Anh Anh thì cứ coi như đây là nhà của mình, đừng câu nệ gì.’ Dodo vừa định lên tiếng thì Hoàng Phủ Ngạn Tước đã lên tiếng trước.

Dodo hung hăng cắn chặt môi, tức giận nhìn hắc.

‘Thật sao?’ Liên Kiều cũng nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

‘Nha đầu, đương nhiên là thật rồi. Cứ yên tâm ở lại!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không chút cố kỵ phản ứng của Dodo, cũng không quan tâm ánh mắt sắc bén của cô không ngừng nhìn về phía mình, hắc nhìn Liên Kiều, môi khẽ câu lên một nụ cười.

‘Ngạn Tước, cảm ơn anh!’

Liên Kiều chợt như nhìn thấy lại ánh mắt sủng nịch ngày nào hắc vẫn nhìn cô, suýt nữa thì chết chìm trong đôi mắt đó. Cô kích động nín lấy cánh tay hắc mừng rỡ nói.

‘Cô đang làm gì vậy?’ Dodo nhin không nổi nữa đột ngột đứng dậy quát lên một tiếng.

Liên Kiều bị dọa đến giật mình, lại càng dựa sát vào người Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô cố ý ngẩng đầu lên nhìn hắc, hàng mi nhẹ chớp ...

‘Cô ấy thật hung dữ nha, em sợ lắm!’

‘Cô ...’ Dodo biết Liên Kiều cố ý, từ lúc xuống ăn sáng đến giờ, nha đầu này luôn tuyên chiến với mình.

‘Em làm cô ấy sợ rồi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng nói với Dodo, tiếng nói tuy không lớn nhưng mang theo một sự uy nghiêm và cảnh cáo.

Sau đó hần nhẹ vỗ vỗ lưng cô gái đang dựa vào mình như trấn an, rất rõ ràng “chiêu” này của Liên Kiều hữu dụng, vẻ yếu ớt đáng thương của cô đã khơi dậy bản năng che chở của đàn ông đối với phụ nữ trong Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Ngạn Tước, anh sao lại ...’

‘Cô ấy chỉ là một cô nhóc, sao em cũng hành xử trẻ con như thế? Ăn cơm đi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngắt lời Dodo sau đó nhẹ đẩy Liên Kiều ra, ‘Em cũng mau ăn cơm đi. Không có chuyện gì đâu.’

‘Dạ!’ Liên Kiều mừng rỡ gật đầu, cái cảm giác vui mừng từ sâu trong nội tâm này khiến cô như trở lại những ngày trước, những ngày mà cô được hần chở che chăm sóc.

Dodo nghe cách nói chuyện này của Hoàng Phủ Ngạn Tước liền biết hần đã quyết định thì không thể thay đổi, hậm hực ngồi xuống. Cô ta quét mắt nhìn, lại đụng phải đôi mắt màu tím mang đầy ý cười của Mặc Di Nhiễm Dung.

Đáng chết! Cô ta sẽ không để đám người này toại nguyện đâu!

364. Chương 369: Bữa Sáng Sóng Gió (3)

Ánh mắt Dodo nhìn thẳng vào mắt Mặc Di Nhiễm Dung, ý đối địch rất rõ ràng mà Mặc Di Nhiễm Dung thì vẫn điềm nhiên như không. Cô khép mi lại như không nhìn thấy những gì vừa diễn ra, nhàn nhã ăn bữa sáng của mình.

Ở bên này Liên Kiều lòng như nở hoa bởi vì vừa ra trận đã giành được thắng lợi rồi! Ngạn Tước đang ngồi bên cạnh cô, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hần.

Thật muốn yên ổn nằm trong lòng hần nha!

Cô vừa mơ màng suy nghĩ vừa vụng về nhấc dao nĩa lên. Cũng không còn cách nào, ai bảo hôm nay cô lại xui xẻo như vậy chứ, mới sáng sớm đã làm tay bị trặc.

Bây giờ thì tốt rồi, tay cầm dao cần bản là không thể dùng sức, bảo cô ăn thế nào đây?

‘Tay của em sao vậy?’

Ngồi ở bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng hỏi? Giọng của hần tuy nhỏ nhưng cũng đủ khiến ọi người đều nhìn về phía cô ...

Hần sớm đã phát hiện cách nha đầu này sử dụng dao nĩa rất lạ. Lúc vừa bắt đầu hần còn tưởng rằng cô không biết sử dụng dao nĩa nhưng tỉ mỉ quan sát một lúc hần phát hiện cổ tay của cô dường như không được lưu loát lắm, hình như là có chuyện, nghĩ vậy hần không kìm được chau mày hỏi.

Giọng nói trầm thấp mê người của hần vang lên bên tai khiến Liên Kiều nhất thời sững sốt, cô mở miệng định nói thì Thượng Quan Tuyền đã chen vào trước ...

‘Đúng, Ngạn Tước, cổ tay của Liên Kiều bị thương rồi, nếu như anh đã ngồi bên cạnh cô ấy vậy giúp em chăm sóc cho Liên Kiều một chút. Cảm ơn anh!’

Thượng Quan Tuyền cố tình nhấn thật mạnh hai chữ “Liên Kiều”.

‘Bị thương?’ Mày Hoàng Phủ Ngạn Tước chau càng chặt, ánh mắt giấu không được sự quan tâm, ‘Cổ tay thế nào lại bị thương vậy chứ?’

Có thể vì cô tên là Liên Kiều nên mình mới bất tri bất giác mà quan tâm nhiều như vậy, hẳn tự ám thị mình.

‘Ừmm, chuyện này ... chuyện này ...’ Liên Kiều ập a ập úng, gương mặt xinh đẹp chợt nổi lên một tầng hồng, cô ngượng ngùng nói: ‘Em không cẩn thận té từ giường xuống nên cổ tay mới bị trặc.’

Phùuu...

Ngồi ở đối diện này giờ vẫn lẳng lặng ăn bữa sáng, Hoàng Phủ Ngưng nghe được cô nói như vậy không nhin được bật cười một tiếng còn Hoàng Phủ Anh trước tiên trở mặt như không tin được rồi sau đó cũng đưa tay bịt miệng che đi tiếng cười.

Triển Sơ Dung hung hăng trừng hai cô con gái, ‘Con gái lúc ăn cơm cứ cười trộm như thế còn ra thể thống gì? Nhất là Tiểu Ngưng đó!’

‘Mẹ à, con đâu có cười nhạo cô ấy đâu. Chỉ là cảm thấy quá khó tin thôi mà. Sao lại có người ngủ đến mức lăn xuống giường chứ?’ Hoàng Phủ Ngưng trước giờ luôn nói thẳng không hề che dấu suy nghĩ của mình.

Liên Kiều chu môi, nhìn Hoàng Phủ Ngưng nói: ‘Tiểu Ngưng, người ta chỉ là một lúc không cẩn thận nên mới té xuống giường thôi mà.’

Nhất thời Liên Kiều quên mất Hoàng Phủ Ngưng cũng chịu sự ảnh hưởng của Giáng Đầu Thuật như tất cả những người khác trong nhà Hoàng Phủ, lời nói và khẩu khí lại giống hệt như trước.

Điều này làm cho Hoàng Phủ Ngưng sững sốt một hồi, “Tiểu Ngưng” cách xưng hô thân thiết và quen thuộc này khiến cho lòng cô sinh ra một cảm giác rất lạ.

Ánh mắt sắc bén của Dodo không bỏ qua bất kỳ tình tiết nào phát sinh trên bàn ăn, tuy cô ta vẫn luôn chậm rãi dùng bữa nhưng có thể nhận ra, tâm trí cô ta hoàn toàn không đặt vào món ăn nhất là khi cô ta nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, thấy ánh mắt quan tâm của hắn dành cho Liên Kiều, bàn tay cầm nĩa bất giác nắm chặt lại.

Dodo nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú, ánh mắt chợt thay đổi, trở nên độc ác nhưng một giây sau chỉ thấy cô ta chau mày, trong đáy mắt hiện lên một tia kinh sợ sau đó như chợt hiểu ra, ánh mắt cô ta lần nữa xoay về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

Đáng giận!

Mặc Di Nhiễm Dung gương mặt tươi cười nhìn thẳng vào ánh mắt căm giận của cô ta, trong đôi mắt màu tím trong veo hiện lên một tia cảnh cáo.

Sự căm tức trong ánh mắt Dodo vẫn không giảm, hừ, cô gái này, lại dám ra tay phá hoại Giáng Đầu Thuật của mình lần nữa!

Những người trên bàn ăn hoàn toàn không hay biết một bữa ăn sáng đơn giản lại trở thành đấu trường của hai Giáng Đầu Sư...

Liên Kiều âm thầm thở dài một tiếng, cô cũng không biết vừa nãy chị mình đã làm gì giúp mình nhưng cô biết, Mặc Di Nhiễm Dung đang bảo vệ cô.

Mãi mê suy nghĩ, Liên Kiều chợt thấy chiếc đĩa đựng thức ăn của mình thay đổi vị trí. Chính là lúc đang phân vân không biết dùng dao nĩa như thế nào để xử lý đĩa thức ăn thì chiếc đĩa đã bị bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đoạt lấy. Trong sự sững sốt của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận thực giúp cô cắt thức ăn trong đĩa ra thành từng miếng nhỏ, vừa vặn để cô có thể dùng nĩa ăn được một cách dễ dàng.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo thấy vậy nhất thời sững sốt, đáy mắt hiện lên một tia cảnh giác.

Còn tất cả những người còn lại trong nhà Hoàng Phủ thấy vậy cũng nghi hoặc không hiểu, ai cũng biết với cá tính của Hoàng Phủ Ngạn Tước, tuy hắn luôn lịch sự tao nhã với phụ nữ nhưng trước mặt vợ mình mà chủ động ăn cần với một cô gái khác là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

‘Ngạn Tước!’ Liên Kiều sững sờ nhìn một bên sườn mặt của hắn, nhìn vẻ nghiêm túc của hắn khi cất thức ăn cho cô mà lòng cảm động không thôi.

Chiếc đĩa lại được đẩy đến trước mặt Liên Kiều là nữa, nhưng lần này ... thức ăn trong đĩa đã được cắt cẩn thận, chỉ cần dùng nữa là có thể thưởng thức.

‘Ăn đi, trước giờ chưa từng thấy nha đầu nào ngốc như em. Chị Phúc ...’ Hoàng Phủ Ngạn Tước chột cao giọng gọi, trong đáy mắt hiện lên một tia sủng nịch, hắn dặn dò chị Phúc: ‘Xong bữa sáng nhớ gọi bác sĩ Trần đến đây!’

Chị Phúc tuy cảm thấy ngạc nhiên nhưng vẫn lễ phép đáp lời: ‘Dạ, đại thiếu gia!’

Lạ thật, đại thiếu gia sao lại đối xử tốt với cô gái kia thế nhỉ?

‘Ngạn Tước, không cần đâu, vừa nãy Tiểu Tuyền nói em chỉ ...’

Liên Kiều vừa định lên tiếng cự tuyệt thì đã thấy hắn chau mày làm cô sợ hết hồn ngậm chặt miệng không dám lên tiếng, trong lòng thầm oán, Ngạn Tước này thật là, bây giờ đã không nhận ra mình là ai vậy mà còn bá đạo đến vậy!

Thật sự chẳng khác lúc trước tí nào!!!

Nhưng mà ... lúc này trong lòng Liên Kiều ngọt như ăn kẹo, trước đây sự bá đạo của hắn luôn khiến cô muốn làm gì đó để phản kháng lại, hơn nữa hết lần này đến lần khác làm ngược lại ý hắn. Nhưng hôm nay cô chẳng thà hắn bá đạo thêm chút nữa, như vậy mới chứng tỏ hắn vẫn còn quan tâm cô.

‘Ngạn Tước, cổ tay của Liên tiểu thư này chắc là không có gì đáng ngại đâu. Chỉ là bị trặc thôi mà, lát nữa bảo Chị Phúc lấy rượu thuốc giúp cô ấy xoa một chút là khỏi, gọi bác sĩ Từ đến có vẻ quá khoa trương đi.’ Dodo bắt mắt lên tiếng, cô ta hết nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nhìn Liên Kiều.

‘Bị trặc gân có thể nhẹ cũng có thể nặng, nhưng cô ấy là một cô gái, để bác sĩ xem qua thì yên tâm hơn, không cần phải lo lắng nữa!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bình thản trả lời Dodo nhưng giọng điệu kiên định, hoàn toàn không để cô ta có thể cự tuyệt.

Dodo cố nhin xuống cơn tức trong lồng ngực. “Không cần phải lo lắng nữa”??? Ý của hắn có phải là ... hiện giờ hắn đang lo lắng không?

Nha đầu đáng chết này, lại dám dùng cách này để thu hút sự chú ý của Hoàng Phủ Ngạn Tước.

‘Đúng đó đúng đó, phải để bác sĩ xem mới yên tâm, Liên Kiều yếu đuối như vậy, nếu như không để bác sĩ xem nói không chừng ngày mai cả cánh tay đều sưng lên thì càng tệ hơn!’ Thượng Quan Tuyền thấy vậy liền xen vào.

365. Chương 370: Cuộc Chiến Giữa Chính Và Tà (1)

Xem tình hình này, đúng là “là phúc thì không phải họa, là họa tránh không được”, không ngờ Liên Kiều xui xẻo làm cho tay mình bị trặc lại thu hút sự quan tâm của Hoàng Phủ Ngạn Tước. Đây đúng là “mèo mù vớ phải cá rán”, thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

‘Tiểu Tuyền, chị nào có yếu ớt như vậy?’ Liên Kiều đỏ mặt lên tiếng kháng nghị.

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm mặc nhìn cô sau đó nhẹ nhàng nói: ‘Nghe lời đi!’

‘Dạ!’ Liên Kiều ngoan ngoãn đáp lời, không dám nói nhiều nữa mà lẳng lặng cúi xuống dùng bữa sáng của mình.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vậy, bờ môi đẹp như điêu khắc mới khẽ khàng câu lên một đường cong, gương mặt đỏ hồng yêu kiều của cô rơi vào tầm mắt của hắn, khiến lòng hắn dậy lên một cảm giác ngọt ngào mà chính hắn cũng không hiểu vì sao.

Sau bữa điểm tâm Liên Kiều được mời tới phòng y tế, bác sĩ Trần cũng đã được chị Phúc mời đến.

Sắc mặt Mặc Di Nhiễm Dung có chút khó coi, sau khi ăn xong bữa sáng, gương mặt vốn thanh thuần tươi mát lại biến thành trắng bệch.

‘Nhiễm Dung, em nhìn như rất mệt thì phải? Tối qua không ngủ ngon sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Thương đi đến trước mặt cô, quan tâm hỏi.

‘Ngạn Thương, em không sao đâu.’ Mặc Di Nhiễm Dung nở nụ cười, ánh mắt long lanh như tắm trong ánh mặt trời mùa xuân.

‘Nhưng mà ...’

‘Ngạn Thương, em muốn nói chuyện riêng với chị Nhiễm Dung một chút, anh không ngại chứ?’ Thượng Quan Tuyền đi đến bên cô, nhẹ giọng ngắt lời Hoàng Phủ Ngạn Thương.

‘Ừm, đương nhiên là không rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng không tiện hỏi nhiều, hẩn cười nói với Mặc Di Nhiễm Dung: ‘Nếu thân thể không thoải mái thì phải nghỉ ngơi nhiều vào, biết không?’

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu không nói, nhìn theo bóng Hoàng Phủ Ngạn Thương rời đi.

‘Anh ấy rất quan tâm chị.’ Thượng Quan Tuyền cũng nhìn theo bóng lưng của Hoàng Phủ Ngạn Thương, nhẹ giọng nói.

‘Cảm ơn em!’

Thượng Quan Tuyền nghe cô nói vậy liền mỉm cười, ‘Thấy chị như thế này chắc là cũng không thể nói với Ngạn Thương chuyện gì, em chỉ không muốn thấy chị một mình đảm đương mọi chuyện của Liên Kiều mà thôi!’

‘Em tuổi còn nhỏ như vậy mà đã biết suy nghĩ dùm người khác, thật hiếm có.’ Mặc Di Nhiễm Dung mệt mỏi dựa người vào tường, nhìn cô như chẳng còn chút sức lực nào.

‘Lúc trước em không phải vậy, là Dục làm cho em thay đổi.’ Nhắc đến Lãnh Thiên Dục, Thượng Quan Tuyền mỉm cười ngọt ngào.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn Thượng Quan Tuyền, không khỏi thầm khen nét đẹp của cô nhưng đồng thời trong đầu chợt hiện lên hình bóng của một người đàn ông.

‘Tiểu Tuyền ...’ Cô muốn nói lại thôi.

‘Sao vậy chị Nhiễm Dung?’ Thượng Quan Tuyền nhạy cảm phát hiện ra ánh mắt cô có chút không tự nhiên.

Mặc Di Nhiễm Dung ngượng ngùng hỏi: ‘Vì sao em không chọn Niếp tiên sinh?’

Đây là câu hỏi mà cô luôn giữ trong lòng. Niếp Ngân người đàn ông này luôn ở vị trí thật cao, cô không chạm tới được nhưng cô nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, hẩn rõ ràng là luôn ở bên cạnh Thượng Quan Tuyền, vì sao hai người lại không có kết quả chứ?

Thượng Quan Tuyền nghe cô hỏi, ánh mắt trong veo chợt xẹt qua một tia khổ sở.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy, trong lòng hồi hộp không yên.

‘Khi em nhìn thấy chủ nhân lần đầu tiên em đã thật thích anh ấy. Lúc đó em mới chín tuổi thôi.’ Thượng Quan Tuyền nói, giọng thật nhỏ như gió vờn qua kẽ lá.

‘Chín tuổi?’ Mặc Di Nhiễm Dung kinh ngạc hỏi lại.

‘Rất khó tưởng tượng đúng không?’ Thượng Quan Tuyền hơi mỉm cười, ‘Vừa nhìn thấy chủ nhân em đã nghĩ, trên đời này sao lại có người đàn ông ưu tú đến vậy, anh ấy giống như nhân vật chính bước ra từ trong truyện cổ tích, khiến cho em mơ hồ huyền hoặc. Cũng chính vì như vậy, lúc chịu huấn luyện đặc biệt, cho

dù chịu bao nhiêu khổ sở em cũng cảm thấy rất vui vẻ. Bởi vì có anh ấy, từ lúc em bước vào tổ chức chưa bao giờ thấy khổ.’

‘Vậy sau đó sao lại ...’ Mặc Di Nhiễm Dung càng nghe càng không hiểu, loại tình cảm này thử hỏi mấy người có được, sao cô lại không tiếp tục chứ?

Thượng Quan Tuyền mơ màng nhìn về xa xa, nơi Lãnh Thiên Dục đang ngồi nói chuyện với Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt lộ ra tình ý nồng đậm ...

‘Cho đến khi em gặp được Dục, là anh ấy khiến em hiểu rõ, tình cảm mà em dành cho chủ nhân từ nhỏ đến lớn không phải là tình yêu, mà cũng chỉ có anh ấy mới có thể khiến em hiểu rõ nó là gì.’

‘Chẳng lẽ ... em không thích Niếp tiên sinh sao?’ Mặc Di Nhiễm Dung thử dò xét.

‘Không, em thích chủ nhân, từ đó đến giờ em vẫn luôn thích. Chỉ có điều ... thích không phải là yêu.’ Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói, ‘Tình cảm mà em dành cho chủ nhân rất đặc biệt, vừa giống như dành cho cha mẹ, lại giống như dành cho anh ruột, là một loại ý lại và dựa dẫm. Em từ nhỏ đã được chủ nhân nhận nuôi, đối với chủ nhân mà nói, em giống như một món đồ thuộc về anh ấy lâu lắm nên không nỡ tặng cho người khác vậy. Chỉ là như vậy thôi. Có lẽ ... ông trời sắp đặt đã sắp đặt ai với ai, là sự sắp đặt không ai thay đổi được.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe đến ngây người, cô không hiểu loại tình cảm này cho lắm, nên nói là, trong thế giới tình cảm của cô, căn bản là chưa từng nghĩ qua có loại tình cảm phức tạp đến thế.

Thật sự là ông trời sắp đặt sao?

‘Chị Nhiễm Dung, chị không sao chứ?’ Thấy cô ngơ ngẩn không nói gì, Thượng Quan Tuyền quan tâm hỏi.

‘Ừmm, không sao!’

Mặc Di Nhiễm Dung lúc này mới trong cơn suy tư tỉnh lại, cô rầu rĩ nói: ‘Chị chỉ đang nghĩ ... em thật khiến người ta hâm mộ, có Lãnh tiên sinh cùng Niếp tiên sinh hai người đàn ông xuất sắc như vậy yêu thương em!’

‘Chị cũng làm cho người ta hâm mộ vậy. Chị không biết sao? Ngạn Thương rất được các cô gái thầm mến nha, nhưng anh ấy trong ba thước nước chỉ chọn uống một giọt, chính là chị đó!’ Thượng Quan Tuyền tình nghịch nói.

‘Đừng có nói đùa với chị mà. Chị và Ngạn Thương chỉ là bạn bè bình thường thôi.’ Mặc Di Nhiễm Dung nghe trong lời của cô có ý khác, gương mặt xinh đẹp chợt nổi lên một mảnh hồng.

‘Bạn bè?’

Thượng Quan Tuyền mỉm cười: ‘Chị Nhiễm Dung, nói thật nha, tuy em và Ngạn Thương biết nhau chưa lâu lắm nhưng ... trước giờ em chưa từng thấy anh ấy quan tâm cô gái nào giống như chị vậy. Anh ấy thật sự rất để tâm đến chị.’

Mặc Di Nhiễm Dung hơi khép mi, cô làm sao không cảm nhận được tâm ý của Ngạn Thương chứ, chỉ có điều ... cô vẫn còn nhớ kết quả bói bài Tarot hôm ấy, theo đó hần vốn không phải là người mà ông trời sắp đặt cho cô.

‘Chị Nhiễm Dung?’ Thượng Quan Tuyền cảm thấy cô có tâm sự, ngay cả ánh mắt cũng trở nên phiêu diêu vô định.

Mặc Di Nhiễm Dung theo tiếng gọi của Thượng Quan Tuyền mà hoàn hồn lại, cô mỉm cười nhưng liền sau đó, cả người cô chợt run lên...

‘Chị Nhiễm Dung, chị sao vậy?’ Thượng Quan Tuyền thấy Mặc Di Nhiễm Dung như vậy hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội chạy đến đỡ lấy cô.

366. Chương 371: Cuộc Chiến Giữa Chính Và Tà (2)

‘Chị không sao!’ Mặc Di Nhiễm Dung miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

‘Sắc mặt chị kém lắm, cũng vừa hay có bác sĩ ở đây, em dìu chị vào gặp bác sĩ nhé!’ Thượng Quan Tuyền vừa đỡ cô đứng thẳng vừa nói.

‘Thật sự không cần đâu bởi vì ... thuốc men đối với chị mà nói là không có tác dụng.’ Mặc Di Nhiễm Dung không biết nên giải thích với cô thế nào.

‘Nhưng mà ...’

‘Chị thật sự không sao ...’

Lời của Mặc Di Nhiễm Dung chưa dứt thì giọng nói âm hiểm của Dodo phía sau lưng vang lên.

‘Có sao hay không trong lòng cô rõ nhất mà!’

Thượng Quan Tuyền và Mặc Di Nhiễm Dung cùng lúc quay lại nhìn.

Dodo đi đến trước mặt hai người, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Mặc Didu, cô ta cố tình làm ra vẻ thương tiếc nói: ‘Nhìn cô như vậy tôi thấy thật đau lòng.’

‘Cô muốn thế nào?’ Trong lòng Thượng Quan Tuyền chợt cảm thấy bất an, cô lạnh lùng hỏi.

Dodo nhướn mắt nhìn Thượng Quan Tuyền không trả lời cô, mà lời lẽ nhắm vào Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Mặc Di, cô đừng quên trước khi vào “Hoàng Phủ” cô đã bị thương rồi. Thương thế của cô còn chưa hoàn toàn hồi phục thì cô đã muốn cùng tôi đấu sao? Chỉ có một con đường chết mà thôi! Cô tính toán đến là hay, hôm nay đúng là vì có Lãnh Thiên Dục nên tôi không có cách nào ra tay đối phó Liên Kiều, cũng không thể ra tay với Lãnh Thiên Dục. Chỉ có điều ... cô đừng quên tôi có thể hạ Giáng Đầu với Hoàng Phủ Ngạn Tước hoặc bất kỳ ai trong nhà Hoàng Phủ. Thông minh như cô, tôi tin là cô hiểu ý tôi.’

‘Thì ra vừa nãy trong bữa điểm tâm là cô cố ý làm vậy?’ Mặc Di Nhiễm Dung điềm tĩnh nhìn cô ta.

Dodo bật cười vẻ khinh thường lộ rõ trên nét mặt: ‘Đương nhiên, đây là một chuyện rất thú vị, tôi muốn cô tận mắt nhìn thấy tôi hạ Giáng Đầu. Bất luận là tôi có thành công hay không, ít ra tôi biết sức lực của cô sẽ không ngừng bị hao phí. Mặc Di, công lực của cô vốn đã không bằng tôi, huống gì bây giờ trong người cô lại bị thương, công lực càng bị ảnh hưởng. Ngược lại tôi có rất nhiều thời gian đùa với cô. Đùa đến khi nào ... công lực của cô cạn kiệt thì thôi!’

‘Cô thật dễ tiện!’ Mặc Di Nhiễm Dung lúc này không nén nổi cơn giận.

‘Đừng quên tôi cũng chỉ được gọi là “Vu sư” mà thôi, đương nhiên không thể sánh với vị Giáng Đầu Sư hoàn mỹ, thánh khiết, cao nhã như cô. Nhưng cô yên tâm ... rất nhanh, tôi sẽ khiến những điều này trở thành lịch sử!’ Dodo khịt mũi, nói một cách khinh thường.

Mặc Di Nhiễm Dung cố áp xuống lửa giận trong lòng, cô lạnh lùng nói: ‘Tôi nói rồi, cho dù thí mạng mình tôi cũng nhất định phải ngăn chặn cô!’

‘Chỉ bằng Liên Kiều nha đầu ngốc kia sao?’ Dodo cười khẩy, ‘Xem ra cô ngây thơ hơn tôi tưởng nhiều. Công lực như cô còn không thể làm gì được tôi huống gì nha đầu chân yếu tay mềm trói gà không chặt lại còn ngu ngốc kia!’

‘Liên Kiều là em gái ruột của cô!’ Mặc Di Nhiễm Dung lạnh nhạt nói.

‘Ngay từ đầu tôi đã không thừa nhận nó là em gái tôi! Nó căn bản không có tư cách trở thành em gái tôi!’ Dodo nói một cách dứt khoát.

Thượng Quan Tuyền nhin không nổi nữa, lên tiếng: ‘Sao cô lại có thể nói ra những lời không có lương tâm như vậy chứ? Cô là chị của Liên Kiều, quan hệ huyết thống này vĩnh viễn cũng không cắt rời được. Liên Kiều cũng rất hy vọng nhận lại người chị là cô!’

‘Đủ rồi!’ Dodo ngắt lời Thượng Quan Tuyền, ‘Tôi thật không hiểu sao các người lại có nhiều thời gian rảnh rỗi mà đi lo chuyện nhà người khác vậy chứ!’

‘Liên Kiều là bạn tôi, tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!’ Thượng Quan Tuyền lời lẽ đầy chính nghĩa.

‘Tôi thấy cô trước tiên nên lo cho người phụ nữ bên cạnh mình kìa. Đừng để cô ta tiêu tán hết công lực trước khi thời hạn đến, vậy thì chơi không vui nữa!’ Dodo cười khẩy nói.

‘Chị Nhiễm Dung?’ Thượng Quan Tuyền nghe vậy lo lắng nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Dodo, cô vẫn là nên suy nghĩ kỹ xem nên thu dọn tàn cuộc thế nào còn hay hơn. Cô có thể khống chế hành vi của con người nhưng không thể nào vĩnh viễn khống chế ý thức của người ta, nhất là hai người thật lòng yêu nhau. Tôi không tin cô sẽ thành công! Cô cũng thấy đó, hiện tại cho dù Hoàng Phủ tiên sinh không nhớ được Liên Kiều nhưng ngài ấy vẫn hết sức quan tâm đến Liên Kiều đấy thôi!’ Mặc Di Nhiễm Dung tựa như không hề để tâm đến lời đe dọa của Dodo.

‘Vậy thì chúng ta cứ chờ mà xem!’

Dodo ngoài miệng tuy nói mạnh nhưng trong mắt vẫn không dấu được sự cảnh giác cùng bất an.

Nói xong cô ta liền xoay người đi về phía phòng y tế.

Đợi cô ta đi xa, Mặc Di Nhiễm Dung mới chống tay lên tường, ánh mắt hoảng thần.

‘Chị Nhiễm Dung, rốt cuộc là chị thế nào? Đừng dọa em nha!’ Thượng Quan Tuyền đỡ cô ngồi xuống sofa nét mặt lo lắng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung cười khổ một tiếng: ‘Dodo người phụ nữ này rất có tâm kế, kế hoạch của cô ta thật cẩn mật không hề có chút sơ hở này. Lúc trước khi tôi và cô ta ngầm đấu với nhau chị đã bị thương, công lực cho tới bây giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Cô ta biết hiện giờ không làm gì được Liên Kiều cho nên mới nghĩ cách làm tôi hao phí công lực hơn.’

‘Vậy không phải bây giờ chị rất nguy hiểm sao?’ Thượng Quan Tuyền nghe vậy lo lắng nhìn cô, thấy trên trán cô dần xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng liên giúp cô lau đi ...

‘Chị Nhiễm Dung, chị cứ toát mồ hôi lạnh thế này có phải rất khó chịu không?’

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm đối phó với tình cảnh này nên không biết làm thế nào mới phải.

‘Không sao. Chị còn có thể chống đỡ được một đoạn thời gian nữa.’ Mặc Di Nhiễm Dung mỉm cười, ‘Chị không có yếu ớt vậy đâu.’

Thượng Quan Tuyền lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của cô, không biết làm sao mới tốt, nhất thời trong lòng hoảng loạn vô cùng. Nếu như ngay cả Mặc Di Nhiễm Dung cũng không có cách đối phó với Dodo vậy bọn họ biết làm thế nào bây giờ.

‘Chị Nhiễm Dung, chị nói thực cho em biết đi, khả năng thành công của chúng ta là bao nhiêu?’

Mặc Di Nhiễm Dung không khó nhận ra sự lo lắng trong mắt cô, cô bất chợt hỏi một câu ngoài lề: ‘Chị biết trước đây em cũng từng làm nhiều chuyện rất nguy hiểm, em có từng nghĩ mình sẽ không sống nổi tới ngày mai không?’

‘Tuy em cũng từng rất tuyệt vọng nhưng trước giờ em chưa bao giờ mất lòng tin cả!’ Thượng Quan Tuyền trả lời rất thẳng thắn.

Đáy mắt Mặc Di Nhiễm Dung xẹt qua một ý cười nhanh nhẹn, ‘Chị cũng vậy. Nhiều năm qua chị đã trải qua rất nhiều kinh nghiệm giữa sống và chết, cũng từng trải qua đau khổ và tuyệt vọng nhưng lòng tin trong chị chưa bao giờ mất. Chị tin chỉ cần một ngày lòng tin chưa mất thì hy vọng sớm muộn gì cũng sẽ đến!’

‘Đúng vậy.’

Thượng Quan Tuyền nghiêm túc gật đầu, trước giờ cô không biết một cô gái nhìn bề ngoài yếu đuối như chị Nhiễm Dung lại kiên cường và lạc quan như vậy.

‘Chuyện chị bị thương em đừng nói cho ai biết nhé, nhất là Liên Kiều. Chị không muốn em ấy lo lắng.’ Mặc Di Nhiễm Dung thấp giọng nài nỉ.

367. Chương 372: Tâm Sự Của Liên Kiều (1)

‘Được, em biết rồi!’

Thượng Quan Tuyền gật đầu đáp ứng cô, cô không biết mình làm vậy có đúng hay không nhưng nhìn thấy vẻ khẩn cầu trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung cô chỉ đành gật đầu.

Lúc này Mặc Di Nhiễm Dung mới nhẹ nhõm nở một nụ cười yếu ớt.

‘Chị Nhiễm Dung, em có chuyện muốn thương lượng với chị một chút.’ Chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, Thượng Quan Tuyền lên tiếng.

‘Chuyện gì?’

‘Bởi vì lần này Dục cần phải ở đây lâu một chút, em nghĩ không lâu nữa Quý Dương và Thiếu Đường cũng sẽ đến “Hoàng Phủ” tụ họp. Dục lo lắng họ sẽ bị Dodo ra tay với họ.’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô nói vậy, mày hơi chau lại, ‘Sao chị lại không nghĩ đến điểm này chứ, Cung thị tài phiệt cũng ở nước Mỹ, đương nhiên Cung tiên sinh là người biết Lân tiên sinh đến đây sớm nhất. Nhưng Lân tiên sinh thì sao? Ngài ấy đang ở đâu? Không phải là đang ở nước Pháp sao?’

‘Không, Thiếu Đường đang ở Hy Lạp nhưng em nghĩ nếu như anh ấy biết ba người còn lại đang ở “Hoàng Phủ” thì nhất định sẽ đến đây ngay.’ Thượng Quan Tuyền ngẫm nghĩ một hồi rồi nói.

‘Không được! Họ không được đến “Hoàng Phủ”, ít nhất là mấy ngày này không được đến đây!’ Mặc Di Nhiễm Dung nói một cách dứt khoát.

Thượng Quan Tuyền trầm ngâm gật đầu.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, nói: ‘Ý đồ của Dodo rất rõ ràng, cô ta muốn dùng mọi cách để làm tiêu hao công lực của chị, mà chị thì không thể nhìn mọi người bị nguy hiểm mà không làm gì. Trước mắt công lực của chị chỉ đủ để bảo vệ cho Liên Kiều, nếu như hai người kia cùng lúc đến đây, sức ảnh hưởng đối với Hoàng Phủ tiên sinh rất lớn. Dodo nhất định sẽ ra tay với họ. Nếu như đúng là vậy, đối với công lực của chị có sự uy hiếp rất lớn.’

‘Em hiểu rồi! Em sẽ nói lại với Dục để anh ấy nghĩ cách xử lý!’ Thượng Quan Tuyền nhẹ giọng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu, ‘Đi thôi! Chúng ta đi xem Liên Kiều thế nào rồi!’

‘Dạ được.’

Trong phòng y tế không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ của Liên Kiều, tiếng sau cao hơn tiếng trước, xem ra là rất đau đớn.

Bác sĩ Trần - bác sĩ riêng của nhà Hoàng Phủ cảm thấy tai mình sắp bị tiếng rên của cô làm cho điếc mất. Ông ta là vị bác sĩ mới đến làm cho nhà Hoàng Phủ không bao lâu, chính là khi Dodo vừa vào “Hoàng Phủ” liền tìm về thay thế cho bác sĩ Từ trước nay vẫn làm cho nhà Hoàng Phủ bởi vì cô ta ngại vị bác sĩ kia biết quá nhiều.

‘Liên tiểu thư, cô ráng nhịn một chút, thực ra đâu có đau đến như vậy!’

Bác sĩ Trần vừa cẩn trọng giúp cô dùng thuốc xoa bóp chỗ bị trật vừa dè dặt nói, sau đó lại đưa tay lên trán lau mồ hôi ỉn.

Nha đầu này, trông đáng người nhỏ nhắn yếu ớt không ngờ giọng lại tốt đến như vậy.

‘Bác sĩ, nhẹ tay một chút!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết từ lúc nào đang đứng dựa người ngay cửa ra vào, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều đau đến nhăn lại, gương mặt anh tuần cũng theo đó mà trầm xuống.

‘Được được, Hoàng Phủ tiên sinh!’ Bác sĩ Trần nghe hẳn hoi vậy sợ đến nỗi không dám dùng sức, lắp bắp trả lời.

Dodo đứng ở sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước liếc mắt nhìn về phía Liên Kiều, cô ta tức tối nghiêng răng nghiêng lợi rửa thắm ... nha đầu này, thực biết cách giả vờ.

....

Lại là một tiếng rên thảm thiết.

Làm bác sĩ Trần sợ đến nỗi suýt nữa nghiêng tay làm đổ bình thuốc.

Không đến nỗi khoa trương vậy chứ? Mình đã rất nhẹ tay rồi mà. Hơn nữa... xoa thuốc mà nhẹ tay quá thì làm sao có tác dụng được chứ!

Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt giắc chau chặt thêm một chút.

‘Ngạn Tước ...’

Dodo thấy vậy liền tiến đến, nhẹ khoác cánh tay hẳn nói: ‘Ở đây có Anh Anh, còn có Tiểu Tuyên cùng với cô ấy là được rồi. Chúng ta trở lại phòng khách đi. Vừa mới gửi đến một hộp trà rất nổi tiếng, em đã giúp anh và Thiên Dục chuẩn bị rồi, cùng đi nếm một chút trà ngon đi.’

Thấy sự chần chờ trong mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước, Dodo áp tay lên mặt hẳn, nũng nịu nói: ‘Ngạn Tước, cô gái này quan trọng với anh vậy sao?’

Giọng nói mang theo một tia hờn dỗi rất rõ ràng.

‘Đương nhiên không phải. Chẳng qua là ...’

‘Được rồi mà, đừng đứng ở đây mãi. Anh ở đây sẽ làm bác sĩ phân tâm.’ Dodo nhẹ nhàng ngắt lời hẳn.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát tất cả.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngoảnh đầu lại, ánh mắt lại lần nữa rơi trên gương mặt xinh xắn của Liên Kiều, thấy cô đang nhăn mặt chau mày, đáy mắt lần nữa lại hiện lên chút do dự cùng không nỡ.

‘... Ngạn Tước, hu hu ... đau quá , tay em sắp gãy mất rồi ...’ Liên Kiều lại cất tiếng rên, lần này đối tượng mà cô trực tiếp hướng đến là Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Vừa rên rĩ vừa dùng ánh mắt đáng thương lẫn nài nỉ nhìn hẳn.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cứng lại, hẳn không nói gì, cũng không để tâm đến Dodo đang nói gì bước nhanh vào phòng y tế, trầm giọng nói với bác sĩ Trần, trong giọng nói rõ ràng là không vui: ‘Đưa bình thuốc cho tôi!’

‘Hoàng Phủ tiên sinh!’

Bác sĩ trần thấy vẻ mặt u ám của hẳn, sợ đến nỗi mồ hôi toát ra rùng rùng vội giải thích: ‘Vừa nãy tôi ... thật sự thật sự rất nhẹ tay rồi ...’

‘Đưa cho tôi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không kiên nhẫn nhắc lại lần nữa, giọng của hẳn vẫn trầm trầm như cũ nhưng không hiểu sao lại có thêm một chút đe dọa.

‘Hoàng Phủ tiên sinh!’

Trong lòng bác sĩ Trần một nỗi bất an không ngừng tăng lên, ông vội đẩy bình thuốc đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, bàn tay không ngừng run rẩy.

‘Từ ngày mai ông không cần đến “Hoàng Phủ” nữa!’

Quả đúng như ông lo sợ, sau khi đón lấy bình thuốc, Hoàng Phủ Ngạn Tước liền hời hợt nói một câu.

Vị bác sĩ mới này ... hẳn nhìn thế nào cũng không thấy vừa mắt.

‘Hả?’ Bác sĩ Trần ngậy người trước cái tin vừa nghe sau đó vội vàng lên tiếng cầu xin: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, xin ngài ...’

‘Chị Phúc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không để ý đến bác sĩ Trần, trầm giọng quát một tiếng.

Quản gia chị Phúc vội tiến đến, lễ phép nói với bác sĩ Trần: ‘Bác sĩ Trần, xin mời ...’

Đây là lệnh trực khách rất rõ ràng. Bác sĩ Trần chỉ đành thu thập đồ đạc sau đó theo chị Phúc rời đi.

‘Ngạn Tước, anh ...’

Nhìn xem một màn này từ đầu đến cuối, lòng Dodo càng lúc càng khó chịu. Đến khi cô ta nhìn thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước cầm bình thuốc ngồi xuống trước mặt Liên Kiều thì không nhịn được nữa, cô ta vừa nhấc chân định bước tới thì ngay lập tức, thân người cao lớn của Lãnh Thiên Dục đã chặn trước mặt cô ta ...

‘Tránh ra!’ Dodo lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, tay bắt giắc nắm chặt lại.

Ánh mắt của Lãnh Thiên Dục cũng lạnh lùng quét qua mặt Dodo: ‘Thật ngại quá, tôi đột nhiên muốn uống thử trà của cô pha xem tay nghề thế nào. Chúng ta đi thôi!’ Lời vừa dứt thì đôi tay rắn như hai gọng kìm đã kẹp lấy cổ tay Dodo, mạnh đến nỗi cô muốn giãy giụa cũng không thoát được.

368. Chương 373: Tâm Sự Của Liên Kiều (2)

‘Này anh làm gì vậy, buông tôi ra. Sao anh lại thô lỗ đến thế chứ?’

Dodo liếc mình giãy dụa nhưng đôi tay Lãnh Thiên Dục rắn như thép nguội, bám vào cổ tay cô như hai gọng kìm, không chống đỡ được, Dodo liền bị Lãnh Thiên Dục kéo đi.

Tiếng kêu của cô ta dần khuất sau cánh cửa phòng y tế.

Trong phòng, cảnh tượng lại hoàn toàn khác.

‘Đau không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa giúp Liên Kiều thoa thuốc vừa hỏi.

Liên Kiều lắc đầu: ‘Hình như không còn đau nữa!’

Đầu chỉ là không đau, đầy cõi lòng đều ngọt như mật!!!!

‘Thật là một nha đầu yếu ớt!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nói giọng có vẻ như trách móc nhưng không dấu được một tia sùng nịnh.

‘Em nào có yếu ớt như vậy chứ! Chỉ tại ông bác sĩ đó tay nghề không ra gì, làm cho người ta đau muốn chết. Anh thì khác!’ Liên Kiều nũng nịu nói.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướng mày: ‘Khác thế nào?’

‘Bởi vì anh là ...’ Thấy mình suýt nữa là lỡ lời làm lộ bí mật, Liên Kiều vội đổi một cách nói khác: ‘... người rất dịu dàng!’

Nghe vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ mỉm cười, không nói gì.

Những người còn lại trong phòng y tế nhìn thấy cảnh này, không ai bảo ai nháy mắt ra hiệu cho nhau rồi cùng lặng lẽ rời đi. Cả căn phòng chỉ còn lại Liên Kiều và Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Ánh mắt Liên Kiều rơi trên sườn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô nhìn chăm chăm vào những đường nét rất riêng trên gương mặt anh tuấn của hắn, cả cõi lòng chỉ toàn là quyến luyến cùng yêu mến.

Không biết có phải do tâm linh có cảm ứng hay không, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt ngẩng đầu, đôi mắt đen thâm thúy nhìn sâu vào đôi mắt trong veo màu tím của cô. Liên Kiều cũng không trốn tránh, mắt cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

‘Đang nhìn gì vậy?’

Vẻ ngơ ngác của cô khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy rất buồn cười, khóe môi đẹp như đao khắc khẽ nhếch lên, trong mắt nồng đậm ý cười.

‘Ngạn Tước, em muốn đi dạo vườn hoa một vòng. Anh đi với em được không?’

‘Vườn hoa?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhướn mày, ‘Em như thế này còn muốn đi dạo vườn hoa?’

Liên Kiều yếu điệu cười, ‘Em chỉ bị thương cổ tay thôi, cũng không phải bị thương ở chân sao lại không đi được chứ? Đi nha, người ta muốn đi vườn hoa hít thở không khí trong lành một chút mà!’

Thấy vẻ nũng nịu và nài nỉ của cô, tim Hoàng Phủ Ngạn Tước như hóa thành nước, bàn tay hắn nhẹ vỗ đầu cô, cười nói: ‘Nghe em, chúng ta đi thôi!’

Trong vườn hoa không khí cực kỳ mát mẻ, hoa thơm bướm lượn, gió nhẹ trời trong, khiến lòng người cực kỳ thoải mái.

Liên Kiều đang đứng nơi một góc vườn hoa, xung quanh cô là những cây Liên Kiều tươi tốt.

‘Đây là Liên Kiều!’

Cô khụy gối xuống, môi nhẹ điểm một nụ cười nhàn nhạt, cô vẫn còn nhớ tình cảnh lúc mình trồng những cây Liên Kiều này.

‘Đây là vợ tôi trồng!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, nhẹ giọng nói: ‘Không ngờ nha đầu em cũng thích loại cây này!’

Cả người Liên Kiều chợt run lên, “vợ của hắn trồng”!!!

Đúng vậy, là cô trồng! Nhưng trong lòng hắn bây giờ, “vợ” hắn lại là chị cô.

Người mà từ đầu đến giờ luôn không chịu thừa nhận đứa em gái này.

‘Hoa râm bụt!’ Liên Kiều chợt thấp giọng thì thào.

‘Gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không nghe rõ cô nói gì, hắn hỏi lại lần nữa.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hắn, cô chậm rãi đứng dậy ...

‘Thực ra, nơi đây thích hợp trồng hoa râm bụt hơn. Nó thể hiện sự tưởng niệm đối với nước Mã Lai.’

Trồng cây Liên Kiều là vì cô nhất thời khí huyết dâng trào, nhưng để lại ấn tượng sâu đậm nhất trong cô chính là lúc ở vườn hoa râm bụt nhà cô ở Mã Lai, thậm chí đến giờ bên tai cô vẫn vang vọng những lời lúc đó hắn nói với cô.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không khó nhận ra nét ưu thương nhàn nhạt trong mắt cô, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một nỗi khổ sở kỳ lạ.

‘Thì ra em cũng thích hoa râm bụt? Vợ anh rất thích loại hoa này, đó là quốc hoa của nước cô ấy’ Hắn mỉm cười.

Lòng Liên Kiều lại một trận đau.

‘Sao vậy nha đầu?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy sắc mặt cô càng lúc càng kém, liền quan tâm hỏi.

Liên Kiều nhẹ nhàng lắc đầu, ‘Nhìn những cây những hoa ở đây em chợt nhớ đến những ngày tháng vui vẻ trước đó mà thôi!’

Lời của cô khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước sửng sốt, hắn không hiểu ý cô nói là thế nào.

‘Em rất may mắn, tìm được một người đàn ông rất yêu rất yêu em...’ Liên Kiều nhìn hấn, đôi mắt màu tím trong vắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen của hấn, nhẹ giọng nói.

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thất lại.

Một cô gái xinh xắn đáng yêu như cô đương nhiên là có người yêu rồi. Chỉ là không hiểu vì sao nghe được điều này, nghĩ đến nụ cười của cô, sự ngọt ngào của cô thuộc về một người đàn ông khác, lòng của hấn lại khó chịu đến thế chứ?

‘Hấn yêu em không?’ Thật lâu sau hấn mới lên tiếng, giọng khô khốc.

Liên Kiều gật mạnh đầu, ‘Anh ấy yêu em, rất yêu, rất yêu!’

Nói đến đây cô chợt rũ mắt, không dám nhìn hấn nữa, cô sợ mình lần nữa khóc trước mặt hấn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đôi mi dày rợp của cô khẽ chớp động, đôi mi như cánh quạt phe phẩy làm lòng hấn bối rối.

‘Nếu như hấn thật sự rất yêu em, sao lại nỡ để em cô độc một mình chứ?’ Hấn bước nhẹ đến, bàn tay không nghe theo sự khống chế của lý trí đưa lên vuốt vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt buồn bã của cô khiến lòng hấn ảm ảm đau.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hấn, đang định mở lời thì động tác ôn nhu của hấn khiến mắt cô như bị phủ bởi một tầng sương mù.

‘Anh ấy yêu em, chỉ có điều ...’

Cô âm thầm thở dài một tiếng, dè dặt nhìn gương mặt quen thuộc của hấn, nói khẽ: ‘Anh ấy quên em rồi!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình.

Liên Kiều thâm tình nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi môi vì nhớ lại những hồi ức đẹp đẽ ngày trước mà nhẹ câu lên, cô thì thầm: ‘Em còn nhớ rõ những lời người đó nói với em ngày đó, cũng ở trong một vườn hoa rộng như vườn hoa này.’

‘Hấn nói gì với em?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm được hỏi vội.

‘Người đó nói ... em là người con gái mà người đó yêu nhất, bất luận là xảy ra chuyện gì anh ấy sẽ luôn ở bên cạnh em, đời này kiếp này ...’ Giọng Liên Kiều đã bắt đầu nghẹn ngào nhưng cô vẫn cố nén lại nói cho tròn câu.

Như có một mũi tên bắn thẳng vào tim Hoàng Phủ Ngạn Tước nhưng hấn kìm chế sự xung động trong lòng, nhẹ nhàng hỏi tiếp: ‘Vậy hấn thế nào lại quên được em?’

Một cô gái tốt như vậy, người đó sao lại đành lòng quên chứ?

Liên Kiều nhìn hấn đăm đăm, sau đó dịu giọng nói: ‘Anh ấy cũng không muốn thế, nhưng em biết anh ấy vẫn yêu em như xưa. Em tin rồi sẽ có một ngày anh ấy lại nhận ra em.’

‘Em yêu người đó đến vậy sao? Ngay cả khi hấn không còn nhớ em?’ Giọng của Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn trầm trầm nhưng lòng thì đang thất lại.

Đây là thế nào chứ?

Chắc là không phải ... hấn đang ghen đấy chứ?

369. Chương 374: Nói Với Anh Ấy Tôi Yêu Anh Ấy

Không đâu!!! Sao lại thế được?

Hấn là người đàn ông đã kết hôn, hơn nữa tình cảm hai vợ chồng trước nay rất tốt.

Liên Kiều nghe hắn hỏi vậy, khổ sở cười một tiếng nhưng kiên định nhìn hắn, nói rành rọt từng chữ: ‘Em yêu anh ấy, dù cho sau này anh ấy mãi mãi không nhớ được em cũng vậy!’

‘Sao lại phải khổ thế?’ Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Ngạn Tước nhạt dần, thay vào đó là một nét thâm trầm.

‘Bởi vì trước đó em không hiểu được phần tình cảm này sâu đậm đến đâu cho đến khi anh ấy không còn nhớ em là ai lúc đó em rất cuộc đã biết đối với em mà nói anh ấy quan trọng đến mức nào. Thì ra, em vẫn luôn dựa dẫm ý lại vào anh ấy, em yêu anh ấy!’ Trong đôi mắt màu tím của Liên Kiều nước mắt đã doanh tràn.

‘Cho dù không có kết quả em vẫn yêu hắn?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng hỏi.

‘Đúng vậy!’ Liên Kiều nhìn hắn chăm chú, tình ý nồng đậm trong đáy mắt, tuy nước mắt đã làm đôi mắt kia mờ đi nhưng sự kiên định vẫn còn đó. Cô đi đến trước mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước, gương mặt xanh xao ngẩng lên nhìn hắn, nói rành mạch từng chữ: ‘Hơn nữa trước giờ em chưa từng hối hận. Nếu như em còn có cơ hội gặp được người đó lần nữa, em nhất định sẽ đích thân nói với anh ấy ...’

‘Nói gì?’ Trong một chớp mắt đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt thấy cực kỳ khẩn trương.

‘Em sẽ nói với anh ấy ... em yêu anh ấy. Cho dù anh có nhớ hay quên em em cũng yêu anh như thế. Giống như trước đây anh ấy đã từng yêu em đậm sâu vậy. Em muốn cảm ơn tất cả những gì anh ấy dành cho em.’

Lúc này Liên Kiều không ngăn được nước mắt mình rơi nữa, những giọt nước mắt trong vắt lăn trên má cô theo từng lời cô nói rồi chậm chậm rơi xuống.

Cô nói không thành lời nữa.

‘Nha đầu!’ Trong một chớp mắt đó, ngực Hoàng Phủ Ngạn Tước như bị ai đánh mạnh vào, hắn vừa khổ sở vừa hoang mang, nhất thời có một loại ảo giác, giống như ... những lời này là cô nói riêng cho hắn nghe vậy.

Đêm lạnh như nước, màn đêm tối tăm làm mờ đi ánh sáng của những vì sao.

Cả một đêm này Hoàng Phủ Ngạn Tước ngủ không được ngon giấc, mày vẫn luôn chau lại ...

... Em không phải cô gái bình thường, em là người phụ nữ mà Hoàng Phủ Ngạn Tước yêu nhất! Bất luận xảy ra chuyện gì anh đều sẽ ở bên cạnh, che chở, bảo vệ cho em...

... Ngạn Tước, cả đời này chúng ta cũng không rời xa nhau được không? Ngoài ông nội và chị, anh là người mà em quan tâm nhất ...

... Anh sẽ yêu em suốt đời suốt kiếp. Anh sẽ luôn ở bên cạnh em ...

‘Liên Kiều!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt tỉnh lại, hắn ngồi bật dậy ...

Trên trán đổ đầy mồ hôi.

Sao giấc mộng này lại chân thực đến thế chứ?

Những lời trong mộng này sao lại quen thuộc đến thế chứ?

Hay là ... vì những lời mà cô gái kia đã nói với mình sáng nay?

Hắn đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, rồi day day huyệt Thái dương, đầu ần ần đau khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Một bàn tay mềm mại đặt trên vai hắn sau đó dời đến trán hắn, giúp hắn day day huyệt Thái Dương.

‘Ngạn Tước, anh gặp ác mộng sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nắm lấy bàn tay kia, xoay đầu lại nhìn vào đôi mắt màu tím của Dodo, không hiểu sao một cảm giác xa lạ lại sinh sôi trong lòng hắn.

Người phụ nữ kia là vợ hắn!

‘Sao vậy?’ Dodo thấy ánh mắt hắn là lạ, cảnh giác hỏi lại.

‘Không có gì!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước uể oải đáp. Hắn chợt cảm thấy bản thân thật nực cười. Gác lại cảm giác kỳ lạ, hắn nhẹ ôm lấy vai Dodo nói: ‘Không sao đâu, ngủ đi!’

Nằm xuống, hắn nhắm mắt lại, nhưng trong đầu vẫn thấp thoáng gương mặt nhỏ nhắn của cô gái kia, thậm chí từng lời cô nói vẫn văng vẳng bên tai hắn.

Gần đây mình sao thế này? Từ lúc cô gái kia đến “Hoàng Phủ” hắn luôn rất kỳ lạ, cả giấc mộng tối nay cũng lạ!

Lòng lại chợt đau.

Hắn biết cái tên vừa nảy trong giấc mộng kêu hắn tỉnh lại không phải là vợ mình Liên Kiều mà là Liên Kiều ... nha đầu kia!

Đang trầm tư suy nghĩ, một cảm giác mềm mại chợt phủ lấy môi hắn, mở mắt ra nhìn thì ra là Dodo đang chủ động hôn hắn.

‘Liên Kiều?’

Thấy sự buồn bã trong mắt cô, hắn vội đẩy cô ra, dịu giọng hỏi: ‘Sao vậy? Xin lỗi nha, là anh không tốt làm em thức giấc.’

Dodo nhìn hắn, đi thẳng vào vấn đề: ‘Ngạn Tước, vừa nãy anh gọi trong giấc mơ là em hay là cô ta?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười, như muốn dùng nụ cười che dấu đi nội tâm đang dậy sóng của mình ...

‘Ngốc à, đương nhiên là gọi em rồi. Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Ngủ đi!’

Dodo gật nhẹ đầu, vùi đầu vào lòng hắn, đầu gác lên cánh tay cường tráng của hắn, một lúc sau cô ta ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy hắn nhắm mắt lại, gương mặt anh tuần trước mắt khiến cô không tự kìm lòng được.

Tay, bắt giác đặt lên má hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lại mở mắt lần nữa, trong đôi mắt đen thâm thúy có một tia gì đó mà Dodo không nắm bắt được.

‘Ngạn Tước!’ Dodo thở dài một tiếng, ôn nhu nhìn hắn: ‘Hai ngày nay ngày nào anh cũng nằm mơ!’

‘Chắc là do công việc phải xử lý quá nhiều mà thôi. Không sao đâu, em đừng lo lắng!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vuốt tóc cô nói.

Sự lo lắng trong mắt Dodo càng đậm, cô ta thăm dò: ‘Trong giấc mộng, có em không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững sốt khi nghe câu hỏi đó, hắn bật cười, ‘Ngốc à, em đang lo lắng điều gì?’

Dodo nghe hắn hỏi vậy, cả thân người mềm mại nhào vào lòng hắn ...

‘Ngạn Tước, ôm em được không?’

Lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt mềm lại, bàn tay to lớn nhẹ bá vai Dodo, ôm cô vào lòng, cầm đặt nơi đỉnh đầu cô, nhẹ giọng nói: ‘Sao vậy?’

‘Em sợ!’ Giọng Dodo vừa dịu dàng như nước, lại yếu đuối vô lực.

‘Nha đầu ngốc, sợ gì chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng an ủi.

Dodo ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy tình ý ...

‘Ngạn Tước anh không biết, lúc chưa gặp anh, cuộc đời em chỉ là một mảnh trống rỗng, không có chút ý nghĩa nào. Cho đến khi gặp được anh, yêu anh em mới có cảm giác mình đang sống. Nếu như một ngày nào đó mất đi tình yêu của anh, em thật không biết mình sẽ sống thế nào!’

370. Chương 375: Một Đêm Mê Luyến (1)

Hoàng Phủ Ngạn Tước nghe cô nói vậy, lúc này mới chú ý đến đề tài mà cô muốn bàn, hần cười nhẹ: ‘Ngốc à, sao em lại mất đi tình yêu của anh được chứ?’

‘Sẽ không phải không?’ Dodo nhìn hần đầy thâm ý.

‘Sẽ không. Em là vợ của anh, sao anh lại không yêu em được chứ?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ giọng nói.

Mắt Dodo tràn đầy ai oán ...

‘Ngạn Tước, nếu như có một ngày anh phát hiện ra em có điều gì đó gạt anh, anh sẽ không giận em chứ? Sẽ vẫn yêu em sao? Sẽ ... hận em không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi đẩy cô ra, đôi mắt đen nhìn cô không chớp: ‘Gạt anh? Em gạt anh chuyện gì?’

‘Em ... em chỉ ví dụ vậy thôi.’ Dodo rũ mắt không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thở dài một tiếng, môi mỏng nhẹ câu lên: Em nha, từ lúc nào thích suy nghĩ lung tung vậy chứ?’

Dodo không trả lời hần, chỉ vòng tay ôm hần thật chặt.

Cô ta sao lại không sợ được chứ? Từ một khoảnh khắc nhìn thấy Liên Kiêu ở “Hoàng Phủ” thì cô đã biết, tình cảm mà cô trộm được thời gian qua sắp không còn nữa, những ngày tháng hạnh phúc bên cạnh hần cũng sẽ không còn nữa. Những lời cô nói vừa rồi thật ra xuất phát từ chính nội tâm cô bởi vì trước đó cô không biết chân chính yêu một người là cảm giác thế nào, trước nay cũng chưa từng được cảm thụ qua cảm giác được một người yêu mình là thế nào.

Từ khi gặp được Hoàng Phủ Ngạn Tước, lòng cô không kim hãm được mà trầm mê thật sâu. Kế hoạch ban đầu chỉ là lợi dụng Giáng Đầu Thuật để đoạt đi Hoàng Phủ Ngạn Tước từ tay Liên Kiêu như một sự trừng phạt và trả thù nhưng từ khi nhận ra mình yêu hần, Dodo đã hạ quyết tâm, cho dù kết quả là thế nào, cô cũng sẽ theo đuổi kế hoạch này đến cùng.

Bởi vì ... cô đã không thể nào trốn khỏi tình yêu dành cho người đàn ông này!

Lần đầu gặp cô ta đã biết mình đã yêu hần tuy rằng lúc đó trong mắt hần chỉ có một người, người đó lại chính là Liên Kiêu, em gái cô!

Nếu như có thể, Dodo thật sự muốn thời gian ngừng lại ngay giây phút này để cô có thể hưởng thụ sự ấm áp từ vòng tay này.

Dodo biết, hạnh phúc tạm bợ này rồi sẽ dần rời xa mình, đến lúc đó cô ta cũng chỉ có thể trở mắt nhìn mà không thể làm gì.

Chính vì thế cô ta lo lắng!

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô quá thâm thúy khiến cô có chút e dè.

Thấy Dodo không nói gì, Hoàng Phủ Ngạn Tước dịu dàng an ủi: ‘Ngủ đi, bằng không ngày mai sẽ thành mất gấu trúc mất!’

‘Dạ!’

Dodo nằm xuống trở lại, cuộn mình trong lòng hần, tham lam hít thở mùi hương nam tính riêng thuộc về hần, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Ánh trăng sáng chiếu nghiêng qua cửa sổ phòng ngủ, soi bóng một người phụ nữ an ổn nằm ngủ trong lòng người đàn ông nhưng người đàn ông thì ... không cách nào ngủ được.

Đầu óc hần chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này!

Thời gian từng giây từng phút chậm rãi trôi, đã hơn một giờ rồi nhưng Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không ngủ được. Hắn dứt khoát đẩy nhẹ Dodo đã sớm ngủ say ra, giúp cô đắp chăn cẩn thận rồi bước ra khỏi phòng.

Đã ngủ không được thì chẳng bằng không ngủ. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời mất ngủ, cứ thử cảm giác của một đêm dài đằng đẵng xem thế nào, Hoàng Phủ Ngạn Tước thầm nghĩ.

Hắn đi vào thư phòng, rót ỉnh một ly rượu đỏ rồi bước đến bên cửa sổ, mở cửa ra vừa ngắm cảnh đêm vừa thưởng thức.

Gió đêm đưa hương hoa nhàn nhạt thổi vào trong phòng khiến tâm tình đang phiền não của hắn tốt lên một chút, thoải mái một chút.

Chậm rãi vừa nhấp một ngụm rượu đỏ vừa nhìn bầu trời đêm xa xa nhưng tự dưng hắn cảm thấy, rượu đỏ hôm nay không hợp khẩu vị cho lắm, quá nhạt. Cũng may trong tủ rượu vẫn còn mấy bình rượu mạnh!

Uống rượu mạnh là thói quen của Lãnh Thiên Dục, xem ra hắn sắp bị tên kia dạy hư mất rồi. Mấy ngày nay vì có Thiên Dục mà trong tủ rượu của hắn, số lượng rượu mạnh tăng lên đáng kể, hơn nữa chính hắn cũng dần yêu cái cảm giác mãnh liệt khi hớp một hớp rượu mạnh.

Lại rót ỉnh một ly rượu mạnh, hớp một ngụm lớn, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhắm mắt hưởng thụ cảm giác nóng cháy khi từng giọt rượu chảy qua cổ họng mình, cảm giác phiền não đã trôi đi không ít. Hắn bước đến gần cửa sổ, ánh mắt lại không tự chủ được mà nhìn về phía vườn hoa.

Hắn còn nhớ như in dáng vẻ yếu đuối và bất lực của cô gái kia khi đang ngồi khóc nơi nhà kính vườn hoa, cũng nhớ không sót lời nào cô đã nói với mình buổi sáng nay.

Đáng chết!

Cô gái đó vốn không phải nói những lời đó cho hắn nghe mà là cho người đàn ông mà cô yêu.

Nghĩ đến đây, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước lại dâng lên một nỗi phiền não, hắn bắt chợt chau mày, không biết là đang giận bản thân hay giận ai!

Bất ngờ, một bóng dáng nho nhỏ quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt khiến hắn có chút ngỡ ngàng tưởng mình vẫn còn đang nằm mộng!

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sững người, nhìn kỹ lại lần nữa. Đúng vậy, không phải hắn say, cũng không phải đang nằm mơ, đúng là cô gái đó!

Khuya như vậy cô còn chạy đến vườn hoa làm gì?

Không suy nghĩ nhiều, hắn ngửa cổ uống cạn số rượu còn lại trong ly, đặt chiếc ly không xuống rồi đôi chân không theo sự khống chế của mình bước nhanh ra khỏi phòng khách, đi về hướng vườn hoa.

Gió đêm không ngừng thổi rào rạt. Giữa màu trắng của hoa, bóng dáng Liên Kiều nhỏ nhắn ngồi co ro trên chiếc băng ghế gỗ như một linh hồn chưa tìm được nơi trú ẩn, nhìn thấy thật không đành lòng.

Dường như cảm giác được trong không khí có mùi lạ nhàn nhạt theo gió bay tới, Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn rồi như không tin vào mắt mình khi thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước không biết từ lúc nào đang đứng bên cạnh nhìn mình từ trên cao, ánh mắt thâm thúy mang theo một tia nghi hoặc.

Ngạn Tước!

Liên Kiều đứng bật dậy, trong đôi mắt màu tím tràn đầy kinh ngạc lẫn mừng rỡ. Cô chỉ là vì không ngủ được nên mới đến đây đi dạo cho khuây khỏa, thật không ngờ, ngay tại đây, ngay tại lúc cô không chờ mong nhất lại gặp được hắn.

Thực ra, ngủ không được là vì trong lòng cô cực kỳ khổ sở. Mỗi lần nghĩ đến hắn đang ôm một người phụ nữ khác chìm vào giấc ngủ là ruột gan cô như bị cắt thành từng đoạn, máu tươi từng giọt từng giọt chảy, khổ sở đến không thể hô hấp. Trước giờ cô không biết, thì ra đau xé lòng là cảm giác thế này.

Thế mà ... hắn giờ này lại không ở trong phòng chăn êm đệm ấm lại chạy đến xuất hiện trước mắt cô.

Liên Kiều dùng sức dụi mắt như không thể tin được. Nhưng đúng vậy!

Hoàng Phủ Ngạn Tước thật sự đang đứng ở trước mặt cô.

‘Ngạn Tước ...’ Rốt cuộc cũng hoàn hồn lại, Liên Kiều chạy như bay đến nhào vào lòng hắn.

Trăng lạnh, gió mát hoa thơm, không gian huyền hoặc, tình cảm thế này thật dễ khiến người ta trầm mê.

Cơ thể mềm mại của cô gái trong lòng hắn đang run rẩy như đóa hoa trong gió khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới cảm nhận được hết câu nói “rượu không say người người tự say”, không kìm lòng được, hắn đưa tay ôm chặt lấy cô, để ùi hương thanh mát từ người cô ngập tràn khoang mũi hắn càng làm hắn say thêm một phần.

‘Ngạn Tước, anh đến đây là để gặp em sao? Sao anh lại ở đây giờ này được chứ?’

Tay Liên Kiều vòng qua người hắn, ôm thật chặt như chỉ sợ vừa buông tay ra thì hắn sẽ biến mất khỏi tầm mắt mình vậy, đáng vẻ yếu đuối đến đáng thương.

‘Anh ở trong phòng sách nhìn thấy em ở đây nên đến thôi!’ Giọng nói trầm ấm của Hoàng Phủ Ngạn Tước vang bên tai cô, mang theo một nỗi trù mến mà chính hắn cũng không hiểu là vì sao.

Liên Kiều ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt màu tím sáng long lanh ...

‘Em biết. Em biết mà. Anh vẫn còn quan tâm em.’

Không để đầu óc mình suy nghĩ điều gì khác, cô chuyên tâm hưởng thụ cảm giác ân cần, ấm áp từ hắn, yên ổn tựa vào thân thể cường tráng của hắn như một chú chim nhỏ tìm được nơi tránh bão. Cảm giác này ... thật tốt quá! Chẳng khác gì ngày xưa!

371. Chương 376: Một Đêm Mê Luyến (2)

Đêm đã về khuya, hương hoa làm say cả hai người. Thời gian cùng không gian dường như ở giữa họ phóng đại đến vô hạn đồng thời cũng thu nhỏ đến vô hạn. Trong mắt hai người giờ này, trừ bỏ lẫn nhau vẫn chỉ còn lại lẫn nhau.

Không gian phẳng phất tản ra một thứ hạnh phúc nhàn nhạt nhưng đồng thời cũng có một thứ bi thương sâu sắc quấn quanh giữa hai người.

‘Ngạn Tước!’

Cả người Liên Kiều hơi run rẩy, sự kích động cùng sợ hãi giằng xé trong nội tâm cô. Người đàn ông mà mình yêu thương giờ đang ôm chặt mình, mấy ngày khổ sở vừa qua, lần đầu tiên cô cảm nhận được hạnh phúc.

‘Anh nhớ lại em rồi sao? Hay là vẫn quên? Dù sao cũng xin anh đừng bỏ rơi em, được không?’ Cô nỉ non lên tiếng.

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt vươn ra nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc ...

‘Em vừa nói gì vậy?’ Hắn nói nhỏ nhưng không giấu sự khó hiểu.

Nếu như vừa rồi hắn không nghe lầm thì chính là cô đang hỏi hắn có nhớ lại cô hay chưa?

Là ý gì chứ?

Liên Kiều cắn môi, thắm thở dài một tiếng, vừa nảy ý loạn tình mê cô nhất thời quên mất nên nói lời gì rồi, chỉ đã từng nhắc nhở cô tuyệt đối đừng để lộ bất cứ điều gì, bằng không ý thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước sẽ càng hỗn loạn.

Nhưng ... cô thật sự không thể kìm chế được lòng mình.

‘Ngạn Tước, ý em là ...’

Cô ngẩng đầu để hân nhìn thẳng vào mắt mình, trong mắt không giấu được tình ý miên man, ‘Em muốn anh yêu em!’

Nói dứt lời, cô nhón chân, chủ động vòng tay qua cổ hân, run rẩy nhưng kiên định, nhẹ áp môi mình lên môi hân...

Gió đêm xào xạc thổi qua kẽ lá, thật nhẹ như không muốn phá vỡ khoảnh khắc âu yếm của đôi nam nữ.

Thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước như cứng lại, lý trí bảo hân phải đẩy cô ra nhưng ...

... môi cô ngọt ngào như vậy, cảm giác hôn cô tốt đẹp như vậy giống như ngay từ đầu cô vốn là thuộc về hân vậy.

‘Ngạn Tước!’ Liên Kiều nỉ non kêu tên hân, âm thanh đầy dụ hoặc như đang mời mọc.

Bàn tay đang bám bên eo chợt thêm sức, Hoàng Phủ Ngạn Tước rốt cuộc không khống chế nổi khát vọng, bắt đầu biến bị động thành chủ động, thân thể cao lớn cúi xuống, hoàn toàn đem cô vây trong không gian của riêng hân.

Trước khi Hoàng Phủ Ngạn Tước ý thức được chính mình đang làm gì thì môi hân đã đáp xuống môi cô. Nụ hôn mang theo một sự bá đạo rất riêng của hân, hoàn toàn không phải qua loa cho có mà mang đầy tính công kích, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào khoang miệng cô, đoạt đi sự ngọt ngào từng chút một, tận tình quán quýt chiếc lưỡi thơm tho, hơi thở nam tính mãnh liệt xâm nhập vào từng tế bào của cô.

Liên Kiều nhắm mắt lại để mặc cảm giác mãnh liệt từ nụ hôn cuốn cô đi, Ngạn Tước, Ngạn Tước của cô ... người đàn ông mà cô yêu nhất ...

Cô gái trong lòng mềm mại mà đầy quyến rũ khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước càng khó mà kìm chế được. Sự yêu kiều của cô, sự ngọt ngào của cô, cả những run rẩy mang đầy cảm xúc, tất cả tất cả dường như sinh ra là để dành cho riêng hân. Nhất thời Hoàng Phủ Ngạn Tước bị cảm giác quen thuộc này làm cho chần chừ, cái cảm giác mà người phụ nữ đang ngủ trong phòng kia không thể mang đến cho hân.

Bàn tay bắt giác ôm cô càng chặt, một tay đỡ lấy gáy cô ...

‘Liên Kiều!’

Hơi thở của Hoàng Phủ Ngạn Tước bắt đầu hỗn loạn, đôi môi mang theo một nỗi khát vọng không nói thành lời cường hân áp xuống lần nữa, đem đôi môi non mềm của cô áp về phía hân, nụ hôn giống như lửa nóng quét về phía cô. Cả người Liên Kiều chợt run lên ...

Hân đang gọi tên mình, có phải hân biết người hân muốn là mình mà không phải “Liên Kiều” kia không?

Hô hấp trong một giây chợt trở nên gấp gáp!

Đầu lưỡi hân tiến quân thần tốc vào khoang miệng, lúc thì cuồng nhiệt dây dưa, lúc thì quyến luyến nhắm nháp khiến cô căn bản là không thể chống đỡ được, chỉ có thể bất lực thờ dục.

Tim Liên Kiều đập thình thịch trong lồng ngực, một nguồn nhiệt nóng từ môi lan khắp cả khuôn mặt khiến nó trong chốc lát nóng rực như thiêu đốt sau đó nguồn nhiệt đó dần lan tỏa khắp toàn thân. Nụ hôn triền miên của hân dễ dàng khơi dậy ham muốn sâu kín nhất của hai người, khiến nhiệt độ xung quanh cô trong phút chốc tăng cao.

Trời ạ, người đàn ông này, nhất cử nhất động của hân đều khiến cô không thể kìm lòng được.

Cả người Liên Kiều mềm nhũn, trong vô thức cô hôn trả hân, chiếc lưỡi thơm tho chủ động cùng hân giao triền, tuy từng cử động đều hết sức dè dặt, trức trặc nhưng cũng đủ khiến cho thân thể người đàn ông cứng lại.

Bàn tay to nóng rẫy của hắn trượt xuống lưng Liên Kiều nhẹ nhàng vuốt ve khiến hô hấp của cô càng lúc càng gấp, một tay kia trượt đến trước ngực cô, khi bàn tay nóng như lửa tiếp xúc với vùng ngực đầy đặn của cô, Liên Kiều không kìm chế được khẽ rên một tiếng.

‘Ngạn Tước ... anh nhớ lại rồi phải không?’

Trong lòng Liên Kiều tràn ngập chờ mong, cô biết đây là chuyện rất khó xảy ra nhưng ... những giọt nước mắt kích động vẫn trào ra từ khóe mắt.

Hai tay của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt ve đôi gò má đầm nước mắt, một giọt lệ nóng vừa vắn rơi trên mu bàn tay hắn, lòng hắn trong nháy mắt như bị phồng, sôi trào không thôi.

Hắn đẩy nhẹ cô ra, chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ở rất gần trong tầm mắt.

Đáng chết! Là hắn làm cho cô khóc sao?

Ngón tay thô ráp nhẹ vuốt má cô, động tác đơn giản nhưng mang theo vô hạn trù mẩn giúp cô lau đi từng giọt nước mắt khổ sở. Cô không nên khóc không phải sao? Cô nên thường xuyên nở nụ cười mới đúng.

‘Ngạn Tước...’

Cảm nhận được bàn tay ấm áp của hắn đang đặt trên má mình, Liên Kiều nhẹ áp tay mình lên đấy, dè dặt nhìn hắn ...

‘Anh yêu em, người anh yêu là em, phải không?’

Cô không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu, nhìn thấy người đàn ông mình yêu ngay trước mặt nhưng cái gì cũng không thể nói, không thể bày tỏ, đây là một chuyện thống khổ đến cỡ nào chứ?

‘Liên Kiều ...’

Động tác trên tay Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt ngưng lại, hắn nhìn cô, trong đáy mắt vẩn phần bất an.

Hắn yêu cô sao?

Có lẽ là vậy. Ít ra đó là điều mà nội tâm hắn đang gào thét nhưng ... cô không phải là vợ hắn!

Cảm giác rối ren này khiến hắn nhất thời không biết phải làm sao.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều nhìn hắn đăm đăm, ánh mắt cực kỳ kiên định...

‘Em ... yêu anh!’

Ba chữ này rõ ràng rành mạch lọt vào tai hắn bởi vì cô nói một cách rất dửng dưng cảm lại hết sức tự nhiên, như đã nói điều này trăm ngàn lần rồi vậy.

Lời yêu dịu dàng thốt ra lại khiến cho tim Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động mãnh liệt, hắn nhìn cô gái đang ủ trong lòng mình, cảm giác quen thuộc lại tràn về ...

Trong tiếng thở dài thật nhẹ thoát ra từ trên môi, hắn cúi người xuống lần nữa, tay nâng cằm cô lên, nghe theo tiếng gọi từ đáy lòng mình và một cảm giác rung động kỳ lạ đặt một nụ hôn cực kỳ trù mẩn lên môi cô.

372. Chương 377: Hạnh Phúc Không Ngờ

Một đêm như thế này thật dễ khiến người ta say!

Càng khiến người ta có một loại cảm giác chân thật đến không thể trốn tránh.

Liên Kiều hơi ngửa đầu đón nhận nụ hôn của hắn, dịu dàng lại bá đạo lại mang theo một chút thương tiếc, thật giống những ngày xưa...

Sao trước đây cô lại có thể cho hắn yêu cô là lẽ đương nhiên chứ, sao cô lại có thể thản nhiên thừa nhận tình yêu đó mà không có chút hồi báo chứ? Ngay lúc này cô mới thực sự nhận ra người đàn ông này có vai trò quan trọng đến mức nào trong lòng mình.

Rời môi cô nhưng hắn vẫn quyến luyến ôm cô thật chặt.

Nước mắt lại lần nữa tràn đầy hốc mắt, lần này là vì cảm động và tự trách.

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng thốt lên, nước mắt của cô như những mũi kim không ngừng đâm vào tim hắn.

‘Ngạn Tước, anh yêu em sao?’ Liên Kiều rĩ mi, cô không dám nhìn hắn, cũng không dám ngẩng mặt lên để hắn nhìn thấy biểu tình của mình lúc này.

“Yêu như ngày nào sao?” ... Cô âm thầm bổ sung câu sau.

Một tiếng thở dài khe khẽ từ hắn khiến Liên Kiều không thể không mở mắt nhìn, khi ánh mắt cô tiếp xúc với ánh mắt phức tạp thâm thúy của hắn, tim cô lại không tự chủ được mà đập điên cuồng trong lồng ngực.

‘Ngạn Tước, sao anh không trả lời em?’ Thấy hắn không nói gì, Liên Kiều thắc thỏm hỏi, hồi hộp như một tội nhân đang chờ đợi sự phán quyết.

Bàn tay hắn vẫn quyến luyến không rời khỏi đôi gò má cô, nhưng ánh mắt chợt xẹt qua một tia âm đạm.

‘Nha đầu, đừng vì anh mà làm lỡ tình yêu của em!’

Gian nan nói ra câu này xong Hoàng Phủ Ngạn Tước không nói gì thêm nữa, lòng hắn khó chịu như bị ai đâm một nhát.

Liên Kiều sững sờ, đôi mắt màu tím trợn to nhìn hắn, nước mắt đã làm mắt cô như phủ bởi một lớp sương mù.

‘Ngạn Tước, em ... em không hiểu anh đang nói gì?’

Ý hắn là sao chứ?

Hắn chính là tình yêu của cô, không phải sao? Vậy thì vì hắn làm lỡ cái gì?

Nét mặt Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy khổ sở ...

‘Anh là người đàn ông đã có gia đình, anh không thể cho em được gì hết.’

Liên Kiều sững sờ nhìn hắn, đôi môi khẽ run: ‘Em biết anh là người đã kết hôn, em sao lại không biết chứ?’

“Bởi vì em chính là vợ anh mà!” Cô ngậm nói thêm một câu.

Lòng đau, đau quá! Cái cảm giác đau đớn quen thuộc này lần nữa chạy xuyên suốt toàn thân.

Giống như năm mười tuổi đó bị cha mẹ bỏ rơi nhưng mà ... nỗi đau bây giờ còn đau đớn hơn nhiều.

Là hắn nói hắn sẽ mãi ở bên cạnh cô, vĩnh viễn sẽ không giống như cha mẹ bỏ rơi cô.

Đúng vậy, hắn đúng là đang thực hiện lời hứa đó, chỉ có điều ... đối tượng không phải là cô mà là một người phụ nữ khác.

Số phận thật thích trêu người!

Chẳng lẽ ông Trời thật sự muốn lấy đi hạnh phúc trong tay cô sao?

‘Liên Kiều!’

Sự yếu ớt vô lực của cô khiến trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt có một cảm giác tội lỗi, hắn nhẹ giọng gọi tên cô dù không biết tiếp theo nên nói cái gì, cũng không biết làm thế nào để bình ổn cảm giác khó chịu kỳ lạ trong lòng.

Liên Kiều càng run rẩy mạnh hơn, ngay cả ngón tay cũng dần trở nên lạnh như băng. Cô phải làm thế nào mới có thể khiến hắn nhận ra cô mới thực sự là Liên Kiều - vợ hắn đây?

‘Xin lỗi! Xin lỗi!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô vào lòng, một lần lại một lần thốt lên câu xin lỗi bên tai cô. Hấn cũng không biết vì sao lại phải nói xin lỗi nhưng trong tiềm thức, hấn cảm giác được mình làm điều gì đó tổn thương cô.

Cô gái trong lòng hấn không phải vợ hấn nhưng lại mang lại cho hấn cái cảm giác quen thuộc và thân thương như đã cùng nhau rất lâu rồi vậy? Nếu như có thể, hấn thật muốn cứ thế này ôm cô mãi.

Ánh trăng lặng lẽ soi bóng xuống hai người

Nhưng khung cảnh lãng mạn dưới trăng này rất nhanh đã không thuộc về riêng hai người nữa.

Mãi chìm trong thế giới của mình, hai người hoàn toàn không để ý đến một bóng người không biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện nơi cửa vườn hoa, không lâu sau đó lại có thêm một bóng người nữa.

‘Tôi thật không ngờ cô có thể bình tĩnh xem đến bây giờ!’ Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung tuy nhỏ nhưng trong đêm tĩnh lặng rơi vào tai cô gái đứng phía trước nghe rất rõ ràng.

Dodo không ngoảnh đầu lại, chỉ có giọng nói âm trầm vang lên ...

‘Tôi cũng không ngờ cô kiên trì canh giữ ở đây đến giờ này!’

‘Vì sao còn chưa ra tay?’ Mặc Di Nhiễm Dung đột nhiên hỏi một câu.

Dodo liếc mắt nhìn về Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đứng xa xa kia, đôi mắt màu tím như phủ bởi một lớp sương mù nhưng trong chớp mắt đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như cũ. Cô ta xoay người lại nhìn Mặc Di Nhiễm Dung đang đứng phía sau, môi cười lên một nụ cười: ‘Cô muốn nói gì đây?’

‘Nôn nóng như vậy thật không giống cô nha!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô, lạnh nhạt trả lời.

‘Đừng làm như cô hiểu tôi lắm vậy!’

Dodo lạnh lùng cười sau đó bồi thêm một câu: ‘Người đời thường là như thế, cứ muốn đi tìm hiểu tâm tư của người khác, chỉ đáng tiếc ... ngay cả tâm tư của chính mình còn không hiểu thì làm thế nào đi hiểu tâm tư của người khác chứ?’

Nói xong liền tiêu sái cất bước đi về phía biệt thự.

‘Rất cuộc cô muốn làm gì?’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn theo bóng lưng cô, sốt ruột hỏi.

Bước chân Dodo hơi ngừng lại cô hơi ngoảnh đầu lại: ‘Thực ra tối nay cô một mực theo sau lưng tôi không phải là vì sợ tôi làm gì em cô sao? Nhưng cô cũng thấy rồi đó, tôi vốn không xem cô ta ra gì! Cho dù bây giờ hai người đó đang ôm nhau thì sao chứ! Cô hỏi tôi muốn làm gì sao? Đơn giản thôi, tôi muốn trở về phòng ngủ tiếp, được chứ Mặc Di tiểu thư?’

‘Tôi hỏi lại cô lần nữa, cô theo Hoàng Phủ tiên sinh đến vườn hoa vốn là muốn xem Hoàng Phủ tiên sinh sẽ phản ứng như thế nào. Giờ cô đã thấy rồi sao vẫn chưa ra tay?’ Mặc Di Nhiễm Dung bồi vì không hiểu điểm này nên đã bắt đầu sốt ruột.

‘Sao vậy? Muốn tôi ra tay đến vậy sao?’ Dodo cười khẩy: ‘Đừng quên lúc tôi hạ Giáng Đầu cũng là lúc cô phải nghĩ cách phá giải lại còn phải hao phí công lực, cô lo ình thì tốt hơn. Thật là đồ ngốc!’

‘Cô ...’

‘Mặc Di, không phải là cô luôn muốn biết thời hạn tôi đặt ra cho lần hạ Giáng kia sao? Vậy tôi nói cho cô biết!’

Giọng nói của Dodo thật bình thản nghe không ra có chút cảm xúc nào, ‘Hai mươi tư giờ! Các người chỉ còn hai mươi tư giờ nữa!’

Trong chớp mắt, nỗi sợ hãi lẫn kinh ngạc cùng ập đến với Mặc Di Nhiễm Dung ...

‘Sao lại nói cho tôi biết?’

Bất kỳ Giáng Đầu Sư nào cũng không ngu xuẩn đến nỗi cho đối phương biết thời gian giới hạn, vì sao cô ta lại làm vậy?

373. Chương 378: Lời Xin Lỗi Của Hoàng Phủ Ngạn Tước

‘Tùy cô, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.’ Chừng như chẳng hề có ý muốn giải thích thêm, càng không muốn nói thêm gì nữa, Dodo nhàn nhạt nói một câu không đầu không đuôi rồi bước đi.

Mặc Di Nhiễm Dung chau chặt mày, một cơn gió đêm thổi qua khiến toàn thân cô lạnh run.

Chính đang lúc cô lòng đầy nghi vấn thì Dodo chợt ngừng bước, xoay người lại nhìn cô bằng một ánh mắt phức tạp, khó mà nắm bắt được ...

‘Cô và Liên Kiều thật đáng thương. Cô ta bởi vì có cô và Ngạn Tước mà may mắn hay đau khổ còn chưa rõ mà cô thì cũng chẳng khác gì.’

Mặc Di Nhiễm Dung nhất thời sững sốt ...

‘Cô nói vậy là có ý gì?’

Dodo không nói gì thêm, chỉ cười khẩy một tiếng, lần này không hề ngoảnh đầu lại.

Bỏ lại một Mặc Di Nhiễm Dung ngơ ngác đứng đó, lòng đầy nghi hoặc.

Đêm thật dài, ánh trăng chiếu xuống bóng dáng cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến nó càng dài thêm.

Khi hần từ vườn hoa trở lại phòng ngủ, vừa đẩy cửa bước vào đập vào mắt hần là hình ảnh Dodo đang ngồi bất động trên giường vừa giống như đang đợi hần trở lại lại giống như đang suy nghĩ điều gì.

Ánh trăng soi một bên sườn mặt của cô khiến gương mặt cô càng thêm phần xinh đẹp nhưng lại mang theo một nỗi sầu muộn khiến người ta thấy mà đau lòng.

‘Sao em lại thức giấc rồi?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô, hơi sững sốt một chút rồi bước nhanh đến, ôn nhu hỏi.

Dodo ngẩng đầu nhìn hần, ánh trăng chỉ chiếu được một bên mặt cô, cô điềm tĩnh nhìn vào đôi mắt đen thẳm của hần, đôi mắt thâm thúy mê người nhưng lại mang theo một sự xa cách gần như không thể tiếp cận.

Vĩnh viễn xa cách...

Cho dù hiện giờ cô đã là người phụ nữ bên cạnh hần.

Hần đối xử với cô luôn dịu dàng chu đáo nhưng luôn có một khoảng cách mà cô không thể xóa bỏ được, càng muốn đến gần thì lại càng xa xôi.

Chẳng lẽ ... chỉ có Liên Kiều mới có thể khiến hần vui vẻ thực sự?

‘Nghĩ gì vậy? Ngủ không được sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn mình, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi áy náy, hần thở dài một tiếng, bước đến ôm cô vào lòng.

Dodo khép mắt lại, lẳng lặng hít thở mùi hương của riêng hần, người đàn ông này, cô yêu hần như vậy, có lẽ cả đời này cũng không thể quên.

‘Anh sẽ quên em sao?’ Cô hỏi, giọng thật nhỏ nghe qua chỉ như gió thoảng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sốt, hần lại nhớ đến những lời cô gái nói trong vườn hoa.

‘Sao đột nhiên lại hỏi vậy?’

Dodo dán mắt mình sát vào ngực hấn, hàng mi dài bởi vì tâm tư bất an mà hơi rung động, ‘Không có gì, chỉ là tự dừng cảm thấy thế sự vô thường, một người muốn quên một người là một chuyện thật dễ dàng nhưng cũng thật khó khăn, mâu thuẫn lắm phải không?’

Bất chợt Hoàng Phủ Ngạn Tước nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô ..

‘Suy nghĩ lung tung gì vậy?’

Trong bóng đêm, môi Dodo câu lên một đường cong mê cười nhưng trong ánh mắt đầy vẻ tịch mịch.

‘Ngạn Tước, trên người anh ... có mùi thơm của hoa nha.’

Câu nói như vô tình lại như có ý của Dodo khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt dạ.

Trong câu nói của cô nghe không ra có ý trách móc, cũng không có chút tức giận nào nhưng mang theo một nỗi buồn nhàn nhạt càng khiến cho Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút tự trách vì những hành vi lúc nãy của mình.

Tay Dodo áp lên má hấn, dè dặt vuốt ve những đường nét trên gương mặt anh tuấn mê người của hấn mang theo vô hạn quyến luyến.

‘Anh yêu cô ấy sao? Phải vậy không?’

Cô hỏi rất nhẹ nhàng nhưng nghe vậy, thân hình Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt cứng đờ.

‘Ngạn Tước ...’

Lòng Dodo như chìm xuống đáy, cái cảm giác này ... thật đau đớn.

Trốn không thoát, số mệnh đã định sẵn cô trốn không thoát khỏi tay hấn!

Nhưng đây là kết quả mà cô đã đoán được trước, không phải vậy sao?

Chỉ là ... trước khi thời khắc đó đến, cô tuyệt đối không thể chùn bước.

Bởi vì cô đã yêu người đàn ông này đến không còn thuốc chữa nữa rồi.

Thấy vẻ đau khổ trong đôi mắt cô, sự áy náy lại dâng lên trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hấn nói khẽ ...

‘Xin lỗi em!’

Dodo ngồi thẳng dậy, nhìn hấn hỏi nhỏ: ‘Câu xin lỗi này của anh là bởi vì ... câu trả lời của anh là “phải” sao?’

Dù đau khổ nhưng cô không thể không hỏi một lần cho rõ.

Nếu như có thể, Dodo cảm thấy mình chẳng thà ngu ngốc một chút.

Ngón tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vuốt má cô, hấn nhìn cô đắm đắm, trong bóng đêm, đôi mắt hấn vẫn tinh tường như hai vì sao, ‘Anh ... đúng là đã yêu cô ấy.’

Lòng ... chợt đau quá!

Dodo bất giác đưa tay chặn nơi ngực như muốn xoa dịu cơn đau đó, ngay cả hô hấp cũng trở nên thật khó khăn.

‘Xin lỗi em!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm cô vào lòng lần nữa, sự áy náy trong mắt càng nồng đậm, ‘Em là vợ anh, yên tâm đi, anh và cô ấy sẽ không có gì đâu!’

Cũng là lúc hấn nên tỉnh táo lại rồi. Người hấn nên yêu, nên để tâm đến phải là Liên Kiều hấn đang ôm trong lòng kia chứ không phải là Liên Kiều hay khóc đó.

Nhưng không hiểu sao ... ngay cả hấn cũng không thuyết phục được chính mình rằng những lời kia là xuất phát từ đáy lòng chứ.

Dodo làm sao mà không cảm nhận được điều đó, nhưng cô tình nguyện tin tưởng lời hắn nói là thật, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười nhàn nhạt, cánh tay nòn nà vòng ôm lấy hắn, giọng nói mang theo vô hạn khẩn cầu ...

‘Ngạn Tước, thật lòng yêu em được không? Chỉ cần một giây phút thôi cũng đủ...’

Nghe giọng nói khổ sở của cô, lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước càng thêm bất an, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào mắt cô ...

‘Liên Kiều, xin lỗi em. Tối nay đã khiến em đau lòng nhưng sẽ không vậy nữa đâu. Anh sẽ hết lòng vì em. Sẽ không có chuyện như tối nay nữa đâu!’

Nói xong hắn chủ động đặt môi mình lên đôi môi run rẩy của cô.

Cả người Dodo run rẩy kịch liệt, một giọt nước mắt nhẹ lăn trên má cô ta rồi lặng lẽ tan đi không còn dấu tích.

374. Chương 379: Chủ Động Tấn Công (1)

‘Em gái, em bây giờ chỉ còn thời gian một ngày, qua hôm nay rồi sẽ không còn cơ hội nữa đâu.’

Trong phòng của Liên Kiều, Mặc Di Nhiễm Dung hết đi tới lại đi lui, nói.

Trời còn rất sớm, khi Liên Kiều vẫn còn chìm trong giấc mộng, mộng về tình cảnh lãng mạn cảm động tối qua thì Mặc Di Nhiễm Dung và Thượng Quan Tuyền, còn có Hoàng Phủ Anh ba người như đã hẹn trước cùng lúc xông vào phòng cô, gọi cô thức dậy.

‘Chị, chị nói gì vậy? Cái gì mà “chỉ còn thời gian một ngày”? Liên Kiều vừa đưa tay dụi đôi mắt nhập nhèm vừa hỏi.

Thượng Quan Tuyền ngồi xuống bên cạnh cô, sốt ruột nói: ‘Liên Kiều, chị không biết sao, cái cô Dodo đó, thời hạn cuối cô ta hạ Giáng chính là nửa đêm nay, cũng tức là nói, chỉ cần qua nửa đêm nay Ngạn Tước sẽ hoàn toàn thuộc về cô ta.’

Liên Kiều trợn to mắt đứng bật dậy, ‘Chị, thật vậy sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu: ‘Đúng vậy, là cô ta chính miệng nói với chị!’

Liên Kiều sững sờ một lúc rồi mới hỏi lại: ‘Chị ta chính miệng nói với chị sao? Sao lại như thế?’

Tuy cô không hiểu biết nhiều về Giáng Đầu Thuật nhưng cô biết một Giáng Đầu Sư thông thường không có khả năng nói cho người khác biết thời hạn cuối bằng không đối với chính mình rất bất lợi.’

‘Phải đó chị Nhiễm Dung, Dodo lúc nào cũng có vẻ thù địch đối với chúng ta, sao lại tốt bụng như vậy nhắc nhở chúng ta chứ? Em thấy nói không chừng là cô ta đang nói dối thôi.’ Hoàng Phủ Anh chau mày nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ lắc đầu: ‘Không đâu! Cô ta không cần đem thời hạn cuối này nói đùa với chúng ta.’

Thượng Quan Tuyền suy nghĩ một chút rồi hỏi: ‘Vậy có phải ... là cô ta quá tự tin không? Cô ta nghĩ cho dù đem thời hạn cuối nói cho chúng ta biết, chúng ta cũng không làm gì được cô ta.’

Liên Kiều nghe vậy gật đầu liên tục, ‘Đúng đó, đây là cách giải thích duy nhất cho hành động kỳ lạ của cô ta.’

Mặc Di Nhiễm Dung ngồi xuống sofa, gương mặt vẫn chưa dần ra nhưng cô không nói gì.

‘Chị ...’ Lòng đầy hoang mang, Liên Kiều đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi: ‘Em biết vì chuyện của em mà khiến mọi người lo lắng, không sao đâu, có chuyện gì chị cứ nói thẳng với em được không? Vì Ngạn Tước, vì chính mình em nhất định sẽ chống đỡ đến cùng.’

Thấy cô nói một cách đanh thép như vậy, Mặc Di Nhiễm Dung mỉm cười nhẹ vỗ vỗ đôi gò má trắng nõn của cô, nói: ‘Em đã làm tốt lắm rồi, em gái. Trải qua chuyện lần này chị mới biết tình cảm của em và Hoàng Phủ tiên sinh thật sự rất sâu đậm nha.’

Liên Kiều ngượng ngùng cười, ‘Chị, chị biết không, tuy bây giờ còn chưa biết kết quả nhưng em vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.’

‘Cảm thấy hạnh phúc?’

Mặc Di Nhiễm Dung nghe cô nói vậy, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu: ‘Chồng em rất nhanh có thể sẽ thành chồng của một người khác, em nên cảm thấy khổ sở mới đúng chứ.’

‘Không đâu, là hạnh phúc!’ Liên Kiều nhìn cô bằng ánh mắt kiên định...

‘Tuy em đã trải qua cảm giác khổ sở khi Ngạn Tước không nhận ra em, tất cả mọi người trong “Hoàng Phủ” đều không nhận ra em, đều xem em là người xa lạ nhưng mà ... bên em vẫn còn rất nhiều người quan tâm em, có chị, Tiểu Tuyền còn có Anh Anh nữa, đương nhiên là còn có Lãnh đại ca lúc nào cũng luôn quan tâm bảo vệ sự an toàn của em. Em nghĩ nếu như không bởi vì lo lắng cho sự an nguy của Quý Dương và Thiệu Đường thì họ chắc chắn cũng sẽ đến giúp em. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ khiến em thấy mình là người rất hạnh phúc rồi. Hơn nữa tối qua Ngạn Tước đối với em rất ôn nhu, rất tình cảm nha ... cái cảm giác này ... ừm ... thật giống như ngày xưa. Em tin anh ấy nhất định sẽ nhận ra em, nhất định sẽ yêu em!’

Lúc này Thượng Quan Tuyền mới mỉm cười nói: ‘Đương nhiên rồi, Ngạn Tước yêu nhất là Liên Kiều nhà chúng ta nha. Em cũng không tin ông Trời tàn nhẫn như vậy nữa chia cắt hai người yêu nhau.’

‘Đúng vậy đúng vậy. Ánh mắt anh Ngạn Tước nhìn Liên Kiều không giống với nhìn Dodo nha, hơn nữa chúng ta ai cũng cảm giác được anh Ngạn Tước rất quan tâm Liên Kiều. Em nghĩ chuyện này nhất định sẽ có cơ hội chuyển nguy thành an!’ Hoàng Phủ Anh cũng nói như đinh đóng cột.

‘Cám ơn mọi người!’ Liên Kiều cảm động đến không nói thành lời, chỉ có thể vòng tay ôm chặt lấy hai cô gái, dùng hành động để thể hiện tình cảm của mình.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy nụ cười rạng rỡ của cô cũng yên tâm, mấy lần mấp má môi định nói lại thôi.

‘Chị, chị có phải có điều gì muốn nói với em không?’ Liên Kiều thấy vậy vội hỏi.

Mặc Di Nhiễm Dung thở dài một tiếng, ‘Em gái, thực ra ... tối hôm qua lúc em và Hoàng Phủ tiên sinh ở trong vườn hoa, Dodo cũng nhìn thấy.’

Liên Kiều, Thượng Quan Tuyền cùng Hoàng Phủ Anh cùng ngây ngốc tại chỗ.

‘Chị, chị nói là cô ta nhìn thấy Ngạn Tước ... ừm ... hôn em sao?’ Ngoài sự kinh ngạc còn có một nỗi xấu hổ khiến mặt cô đỏ ửng.

Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ gật đầu, trong đáy mắt hiện lên một nỗi nghi hoặc.

Liên Kiều bụm miệng che đi một tiếng kêu kinh ngạc, đôi mắt màu tím mở to nhìn cô ...

‘Trời ạ ...’ Hoàng Phủ Anh cũng ngạc nhiên hỏi lại: ‘Vậy ... vậy cô ta có làm gì anh Ngạn Tước hay Liên Kiều không?’

‘Chắc là không có đâu. Sáng sớm hôm nay Ngạn Tước đã đến công ty làm việc rồi, không khác gì ngày thường cả còn Liên Kiều thì không phải vẫn đang yên lành ở đây nói chuyện với chúng ta sao?’ Thượng Quan Tuyền chen vào.

Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu đồng ý với cách nói của cô: ‘Tối hôm qua cô ta đúng là không có làm gì cả, chừng như cô ta đã đoán trước được Ngạn Tước sẽ đi gặp Liên Kiều vậy.’

‘Chuyện này ... chuyện này sao lại có thể chứ?’ Liên Kiều vẫn chưa từ trong nỗi bàng hoàng tỉnh lại.

‘Thực ra ... điều nghi vấn của chị chính là ... cô ta đã thấy chuyện đó nhưng vì sao lại không ra tay ngăn cản? Ngay cả bước đến đánh động một tiếng cũng không có, hơn nữa còn nhắc nhở chị về thời hạn cuối. Chị thật nghĩ mãi cũng không hiểu ý đồ của cô ta là gì.’ Mặc Di Nhiễm Dung mày vẫn luôn chau chặt, nghi hoặc lên tiếng.

‘Em cũng nghĩ không ra nha. Nhưng mà ...’ Liên Kiều cắn môi, rũ mắt không dám nhìn thẳng mọi người, trên mặt lộ ra một sự đồng tình và trắc ẩn.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô: ‘Em muốn nói gì đây?’

Liên Kiều trầm mặc một lúc rồi mới ngẩng đầu lên nhìn cô: ‘Chị ta là chị của em.’

‘Vậy thì sao?’

Thượng Quan Tuyền nhin không được chen vào: ‘Liên Kiều, chị đừng nói với bọn em là chị đồng tình và tha thứ cho cô ta nha. Chẳng lẽ chị đã quên cô ta hại chị khổ sở đến thế nào? Đó là còn chưa nhắc đến lần trước cô ta hại chị khiến chị mê man, suýt nữa thì mất luôn cả mạng.’

‘Nhưng mà ...’

‘Nhưng mà sao?’ Hoàng Phủ Anh kéo tay cô tức tối nói: ‘Chắc là chị không mềm lòng đến thế chứ? Nếu như trước nửa đêm nay mà anh Ngạn Tước vẫn còn chưa nhớ được chị thì kế hoạch của cô ta đã thành công, chị tốt nhất là nên lo cho chính mình còn hay hơn.’

Liên Kiều cắn môi, ngập ngừng nói ‘Chị không có quên những chuyện chị ấy đã làm với chị. Chỉ là ... chị thật sự cảm thấy chị ấy rất đáng thương!’

375. Chương 380: Chủ Động Tấn Công (2)

‘Chị?’ Thượng Quan Tuyền kêu to lên một tiếng sau đó bất mãn nói: ‘Chị còn dám kêu cô ta thân thiết người vậy, chị đừng quên cô ta chưa từng thừa nhận chị là em gái. Người đáng thương là chị mới đúng, còn cô ta ... chỉ có đáng hận thôi.’

‘Chị và chị ta dù sao cũng là chị em ruột thịt, tình máu mủ là không chối bỏ được.’ Liên Kiều thấp giọng nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, nhẹ kéo tay cô, ôn nhu hỏi: ‘Em gái, sao em lại nghĩ như vậy?’

‘Chị ...’ Liên Kiều ngẩng đầu lên vai cô, nũng nịu nói: ‘Thực ra em và chị ta đi hai con đường khác nhau, chỉ có điều em may mắn hơn chị ta, được ông nội mang về nuôi lớn. Tuy em không có cha mẹ nhưng còn có ông nội, có chị, còn có Ngạn Tước và cả nhà Hoàng Phủ, ai nấy đều yêu thương em, lại còn có Tiểu Tuyền, Tử Tranh và chị Kỳ Hình làm bạn tốt nhưng chị ấy thì ... vui cũng chỉ một người, không vui cũng chỉ có một mình, không có ai cùng chia sẻ vui buồn, không có ai tâm sự, cũng không có ai quan tâm giúp đỡ. Như vậy ... còn không tội nghiệp sao?’

Mặc Di Nhiễm Dung nhất thời trầm mặc không nói.

Trong phòng chợt im ắng hẳn đi, thời gian chừng như cũng dừng lại.

‘Đừng nghĩ nhiều như vậy, em nhất định sẽ vượt qua buổi tối nay.’ Mặc Di Nhiễm Dung qua một lúc lâu sau mới lên tiếng: ‘Chị không cần biết em nghĩ thế nào về cô ta, nhưng ít ra em cũng không thể trở mặt nhìn xem Ngạn Tước hoàn toàn xem cô ta là em chứ?’

‘Dạ.’ Liên Kiều gật mạnh đầu sau đó đứng dậy ...

‘Bây giờ em đến công ty tìm Ngạn Tước!’

‘Được đó, ý kiến hay. Em ủng hộ chị!’ Hoàng Phủ Anh cũng đứng dậy, thấy cô tươi tỉnh như vậy cũng âm thầm thở phào một hơi, sau đó như nhớ ra điều gì, cô nói: ‘Nhưng bây giờ Lãnh đại ca không ở “Hoàng Phủ”, làm sao bây giờ?’

‘Lãnh tiên sinh đi đâu?’ Mặc Di Nhiễm Dung hỏi lại.

‘Sáng nay Dục nhận được một cú điện thoại kỳ lạ sau đó liền vội vội vàng vàng rời đi, vừa nãy em gọi điện thoại thì lại không thông, không liên lạc được.’ Thượng Quan Tuyền chau mày nói.

Mặc Di Nhiễm Dung nghe vậy, giống như đang suy nghĩ điều gì, gật đầu: ‘Chắc không có chuyện gì đâu, chị sẽ ở lại “Hoàng Phủ” canh chừng Dodo. Em à, em đến thẳng công ty tìm Hoàng Phủ tiên sinh đi, có thể tranh thủ được giây phút nào ở bên cạnh ngài ấy thì cứ làm.’

‘Yên tâm đi chị, em nhất định sẽ không có việc gì.’ Liên Kiều nói như đinh đóng cột.

‘Nhưng ...’ Thượng Quan Tuyền lo lắng nói: ‘Còn nhớ lúc chúng ta vừa mới đến “Hoàng Phủ” không, cái cô Dodo đó cùng trở về với Ngạn Tước, chắc là đi cùng anh ấy đến công ty rồi. Mọi người nói thử xem, người trong công ty có phải cũng giống như người nhà Hoàng Phủ không nhận ra Liên Kiều không?’

Mặc Di Nhiễm Dung suy nghĩ một chút rồi gật đầu: ‘Tiểu Tuyền lo lắng như vậy cũng đúng thôi. Dodo con người này làm việc cẩn trọng như vậy, chị tin rằng Liên Kiều muốn gặp được Hoàng Phủ tiên sinh cũng là một chuyện không dễ dàng. Làm sao bây giờ?’

...

Hoàng Phủ Anh chợt lên tiếng, giọng mừng rỡ: ‘Dễ thôi mà, em dẫn Liên Kiều đi công ty thì được rồi! Cho dù người trong công ty không nhận ra Liên Kiều nhưng dù sao em đường đường cũng là tiểu thư nhà Hoàng Phủ, bọn họ không thể nào không nhận ra em!’

‘Haha ...’ Liên Kiều mừng rỡ che miệng cười.

‘Vây cứ làm thế đi!’ Mặc Di Nhiễm Dung gật đầu.

Hoàng Phủ tài phiệt vẫn bận rộn như trước, trên mỗi tầng lầu, mỗi phòng làm việc là bóng dáng bận rộn như con thoi của các nhân viên trong trang phục công sở, trên gương mặt mỗi người đều là vẻ khẩn trương cùng nghiêm túc.

Cửa văn phòng tổng giám đốc chợt bị một bàn tay nhỏ nhấc đẩy ra, sau đó là một gương mặt tươi cười xuất hiện nơi cửa.

‘Anh Anh?’

Đang chăm chú xem văn kiện chợt nghe tiếng mở cửa, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngẩng đầu lên nhìn sau đó ngạc nhiên hỏi lại: ‘Sao em lại ở đây?’

‘Anh ...’ Hoàng Phủ Anh cười rạng rỡ đi vào văn phòng, sau lưng cô là Liên Kiều đang mỉm cười ngọt ngào.

Sau khi ánh mắt của Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn đến bóng dáng nhỏ nhắn phía sau Hoàng Phủ Anh, cả người hắn chợt cứng đờ.

‘Anh bạn đến vậy sao? Mới sáng sớm đã đến công ty rồi?’ Hoàng Phủ Anh tiến đến níu cánh tay hắn, hỏi.

‘Cũng không đến nổi. Sao bỗng dưng lại đến đây? Muốn đi tìm anh hai sao? Có chuyện sao?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười, thân thiết hỏi.

Hoàng Phủ Anh không vội trả lời hắn mà xoay người, đẩy Liên Kiều đến trước mặt hắn ...

‘Đương nhiên là không có chuyện thì không đi tìm anh rồi. À, em vốn là đã hẹn trước với Liên Kiều cùng nhau đi ăn cơm rồi dạo phố nhưng tạm thời em có chút chuyện không thể đi với chị ấy được. Anh giúp em chiếu cố Liên Kiều một chút được không?’

Liên Kiều không nói gì, chỉ đứng yên đó lặng lẽ nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

Hoàng Phủ Ngạn Tước gật đầu đồng ý, sau đó nói: ‘Được, anh sẽ sắp xếp tài xế đưa cô ấy về nhà!’

Hoàng Phủ Anh vừa nghe đã sốt ruột ...

‘Làm ơn đi anh hai, bọn em mới vừa ra ngoài thôi mà, chưa kịp làm gì anh đã vội đưa cô ấy trở về vậy thì chán lắm. Liên Kiều là bạn tốt nhất của em nha, khó có được một ngày đẹp trời thế này để đi dạo phố, anh

Ngạn Tước, anh là người tốt nhất tốt nhất trên đời, lại thương em nhất, nếu như anh không bận thì thay em đi với Liên Kiều đi, được không?’

‘Anh đi với cô ấy?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sốt hỏi lại, còn chưa đợi hắn phản ứng kịp thì Hoàng Phủ Anh đã đẩy Liên Kiều vào lòng hắn, cười ái muội nói: ‘Cứ quyết định như vậy đi. Phải giúp em chăm sóc Liên Kiều đấy nhé, cảm ơn anh. Em có việc gấp em đi trước đây!’

Nói xong liền chạy như bay ra khỏi cửa không để cho Hoàng Phủ Ngạn Tước kịp nói tiếng nào.

Bầu không khí trong văn phòng chợt trở nên cực kỳ ái muội.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đang ôm Liên Kiều trong lòng mà Liên Kiều thì chẳng hề có ý định rời khỏi hắn.

‘Ngạn Tước, lát nữa cùng em đi ăn trưa, được không?’ Thấy hắn không nói gì, cô chủ động vòng tay ôm lấy hắn, ngẩng mặt lên nhìn hắn, nũng nịu nói.

Giọng nói ngọt ngào như rót mật vào tai của cô khiến tim Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt mềm như nước, hắn nhìn sâu vào đôi mắt màu tím của cô, ánh mắt không giấu được một tia tình ý.

‘Muốn ăn gì?’ Hắn trầm giọng hỏi.

‘Ừm ...’ Đôi mắt to tròn của Liên Kiều đảo quanh một vòng sau đó cười ngọt ngào: ‘Tùy anh thôi. Chỉ cần có anh bên cạnh, ăn gì cũng được!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước suy nghĩ một chút ...

‘Dẫn em đi ăn món Mã Lai chính tông vậy!’

Liên Kiều sững sờ nhìn hắn, ngây ngốc hỏi: ‘Sao anh biết em thích ăn món Mã Lai?’

Chưa có ai nói cho hắn biết cô là người Mã Lai, chẳng lẽ ... hắn nhớ lại rồi sao? Nhưng mà ... nhìn không giống lắm ...

Quả như cô nghĩ, Hoàng Phủ Ngạn Tước thấp giọng cười, trả lời: ‘Trực giác thôi!’

‘Ừm ... dạ!’ Liên Kiều không giấu được sự thất vọng.

‘Sao vậy? Không thích sao?’ Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Ngạn Tước không bỏ qua một giây thất thần kia của cô, nhẹ giọng hỏi.

Liên Kiều lắc đầu: ‘Em thích, em nói rồi, chỉ cần đi với anh, ăn gì cũng được.’

376. Chương 381: Chopin Trở Thành Ân Nhân (1)

‘Ngạn Tước, nhà hàng này mới mở sao? Đây là lần đầu tiên em đến nhà hàng này, sao trước đây em không nhìn thấy chứ?’

‘Chắc là mới mở chưa lâu lắm.’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cười nhẹ, ‘Sao vậy? Sao nhìn em có vẻ quen thuộc?’

‘Hả? Chỉ là cảm giác thôi.’ Liên Kiều giải thích một cách không được tự nhiên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng không truy hỏi thêm, trên môi ý cười càng đậm: ‘Ăn thử xem, vợ anh cũng thích món ăn ở đây.’

Bàn tay đang cầm thực đơn của Liên Kiều hơi run, lòng lại đau như bị dao cắt, cô biết, lần này “vợ” trong miệng hắn là nói về chị cô.

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lại nhìn thấy cô thất thần, hắn không khỏi lo lắng hỏi.

Liên Kiều nhẹ lắc đầu sau đó ngẩng đầu lên nhìn hắn ...

‘Anh ... yêu cô ấy sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm mặc không trả lời.

‘Em biết, anh đã yêu em, đúng không?’ Bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều vút nắm lấy tay hắn, đầy tha thiết cùng chờ mong hỏi.

Sự mềm mại truyền đến từ tay mình khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước có chút không biết làm sao, hắn bắt giác chau mày. Hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang hướng về mình, gương mặt này đã xuất hiện rất nhiều lần trong những giấc mộng của hắn mấy hôm nay, lòng chợt thấy rất khổ sở.

‘Anh nói rồi, anh là người đàn ông đã có gia đình, anh không thể cho em bất kỳ hứa hẹn nào hết.’

‘Cái em cần không phải là lời hứa hẹn của anh mà là tình yêu. Ngạn Tước, em không để tâm tình trạng gia đình của anh, em chỉ để tâm anh... có yêu em hay không thôi.’ Liên Kiều gian nan nói, cánh môi hồng bị cô cắn đến sắp bật máu.

‘Nha đầu ngốc!’ Thấy vẻ khổ sở của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước càng đau lòng không thôi, bàn tay hắn chợt kéo nhẹ, cả người Liên Kiều đã bị kéo đến trước mặt hắn ...

‘Nhìn anh này, không được cắn môi nữa!’ Ngón tay hắn nhẹ đặt lên môi cô, phủ lên cánh môi nơi đã ẩn hiện dấu răng.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều yếu ớt gọi, cô cứ để mặc hắn vuốt ve gương mặt mình, tận hưởng từng giây phút ấm áp hiếm có này.

Tiếng gọi yếu ớt của Liên Kiều như một chất xúc tác khiến cho lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước bị hòa tan, nhất là khi nhìn vào gương mặt đầy ủy khuất của cô, hắn càng không đành lòng cự tuyệt, trong lòng hắn bỗng dưng có một cảm giác rất kỳ lạ, nếu hắn cự tuyệt cô, đó chính là một sự tổn thương cho cô.

Vì sao chứ? Vì sao cô luôn mang đến cho hắn cái cảm giác khác thường này? Cô chỉ là một cô gái mới quen, còn hắn ... vốn đã cho rằng mình rất yêu vợ mình vậy mà ... vì sao sau khi gặp cô, sự tự chủ luôn làm hắn kiêu ngạo lại hoàn toàn sụp đổ chứ?

Thầm thở dài một tiếng sau đó vẫn là không kìm được lòng hắn kéo cô ngồi vào lòng mình, cánh tay rắn rỏi vòng qua bờ eo nhỏ nhắn của hắn ...

‘Anh biết làm sao với em bây giờ đây?’

Tiếng thở dài của hắn rơi vào tai Liên Kiều mang theo một sự bất lực, lại mang theo vô hạn quyến luyến cùng trĩu mến.

Liên Kiều hạnh phúc vùi đầu vào ngực hắn, tham lam hít thở mùi hương rất riêng của hắn, trong đôi mắt màu tím chợt dâng lên một tầng sương mù trông càng xinh đẹp động lòng người ...

‘Ngạn Tước, em chỉ xin một chỗ rất nhỏ, rất nhỏ trong tim anh, được không?’

Cô không biết mình có bao nhiêu phần thắng trong cuộc chiến này, cho dù qua ngày mai hắn thật sự không còn nhớ cô là vợ hắn vậy thì ... chỉ xin hắn lưu lại cho cô một vị trí nho nhỏ trong lòng hắn, vậy cũng đủ lắm rồi.

Giọng nói yếu ớt bất lực của cô như một cái gai đâm vào lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn nhẹ nâng cằm cô lên, thâm tình đặt lên đôi môi kia một nụ hôn.

Nụ hôn này vừa sâu vừa mãnh liệt.

Cho đến khi Liên Kiều gần như mất đi hô hấp hắn mới buông tha cho cô, nhưng đôi tay vẫn vòng qua người cô như cũ.

Hắn yêu cô!

Liên Kiều rõ ràng cảm nhận được tình ý trong nội tâm hắn nhưng cô cũng biết nội tâm hắn đang giãy dụa, không biết phải làm sao.

Đang chìm trong suy tư, tiếng đàn dương cầm du dương chợt vọng vào tai, Liên Kiều chợt ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, hỏi nhỏ: ‘Đàn cùng em một bài, được không?’

Thật nhớ những khoảnh khắc đẹp đẽ ở trường đại học Hồng Kông khi hắn dạy cô học đàn.

‘Đánh đàn?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi sửng sốt, trong đầu lại thấp thoáng hình bóng một cô gái không biết tên đang ngồi trước đàn.

Liên Kiều mỉm cười không trả lời hắn mà kéo tay hắn đi đến bên cây dương cầm.

Thấy hai người đột ngột đi đến, người đánh đàn chưa biết họ định làm gì thì đã thấy Hoàng Phủ Ngạn Tước ra hiệu cho hắn lui xuống, nhường vị trí cho hai người.

‘Không ngờ em còn biết đánh đàn.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ngồi trước đàn dáng vẻ rất thành thạo, cảnh tượng này ... vừa hay trùng hợp với hình ảnh vừa thấp thoáng hiện trong đầu hắn.

Sao lại thế nhỉ? Sao mỗi một hành động của cô cũng dễ dàng khơi gợi lại cảm giác kỳ lạ trong lòng hắn.

Liên Kiều cười nhẹ, cô sao lại không biết đàn chứ, còn không phải là hắn đích thân dạy cô sao?

‘Ngạn Tước, chắc là “Hoan tường” anh rất quen thuộc đúng không? Khúc nhạc này em học chỉ để đàn cho anh nghe thôi!’

Lời của cô vừa dứt thì ngón tay trắng nõn đã lướt trên phím đàn, màu trắng của bàn tay cô nổi bật trên dây phím đàn đen trắng, nhìn thật thích mắt.

Âm nhạc theo từng cử động của ngón tay cô mà du dương vang lên ...

Ngón tay của Liên Kiều như một cánh bướm được tiếp cho sinh mệnh, nhẹ nhàng bay lượn trên những phím đàn, những nốt nhạc trầm bổng du dương theo ngón tay cô mà vang lên khắp từng góc nhỏ của nhà hàng.

“Hoan tường” này có lẽ là khúc nhạc mà cả đời cô cũng không thể quên bởi vì nó là chiếc cầu nối duyên nối cô với Ngạn Tước, là khúc nhạc mà hắn đích thân dạy cho cô, là hắn đưa cô đến với âm nhạc.

Khúc nhạc này ... vốn mang lại cảm giác lãng mạn và ấm áp nhưng hôm nay nó lại khiến cho cô thấy ghen ghen nơi cổ họng, bởi vì ...

Từng nốt nhạc đẹp đẽ vẫn du dương lan tỏa khắp không gian, đoạn đầu của khúc nhạc tiết tấu tương đối mạnh mẽ nhưng có một cảm giác bàng bạc mà tràn đầy tình cảm, còn đoạn tiếp theo của khúc nhạc lại mang đến cảm giác tao nhã và chậm rãi, lấp đầy từng khoảng không trong nhà hàng.

Thân hình Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ run lên ...

“Khúc nhạc này ... coi như là một phần lễ vật, là ông xã tôi đã từng dạy cho tôi. Hôm nay, tôi đặc biệt muốn dùng khúc nhạc này để tặng cho ông xã tôi ... Hoàng Phủ Ngạn Tước!” Bên tai hắn lại văng vẳng tiếng ai nói, như gần như xa, tựa như cô gái trước mặt đang nói với hắn nhưng nhìn kỹ lại, cô gái kia vẫn đang nghiêm túc ngồi đánh đàn, không nói tiếng nào.

Chẳng lẽ lại là ảo giác của hắn?

Nhất định là vậy rồi!

Chính ngay lúc hắn chìm trong suy nghĩ thì tiếng đàn đột nhiên ngừng lại khiến hắn không khỏi lên tiếng hỏi: ‘Sao lại không đàn tiếp?’

377. Chương 382: Chopin Trở Thành Ân Nhân (2)

‘Ngạn Tước, đoạn tiếp theo em không thuộc lắm, anh đàn cùng em được không?’ Cô ngừng thần nhìn hấn, trong mắt mang theo một chút khẩn cầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô, vốn đặt trên dãy phím đàn chỉ có hai bàn tay giờ đã thành bốn bàn tay.

Khúc nhạc êm dịu như nước chảy lần nữa lại vang lên.

Nỗi khổ sở trong lòng Liên Kiều lại trào dâng lần nữa. Cảnh tượng của đêm dạ hội đó lại hiện lên trong đầu cô. Đêm đó ... Ngạn Tước cũng ngồi bên cạnh cô thế này, nhìn sâu vào mắt nhau rồi cùng đưa khúc nhạc thăng hoa.

Nhưng đêm nay ... đêm nay liệu hấn có nhớ chút gì đến những kỷ niệm khó quên đó không?

Những nốt nhạc quen thuộc khơi dậy tiềm thức của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngón tay hấn phản xạ vô điều kiện linh hoạt lướt trên những phím đàn, một cảm giác quen thuộc nào đó lại lần nữa nảy sinh trong đầu.

“Đông ...”

Cả bàn tay tay vô thức ấn mạnh xuống dãy phím đàn tạo nên một chuỗi âm thanh kỳ quặc.

‘Ngạn Tước?’ Liên Kiều bị hành động đột ngột của hấn làm cho sợ hết hồn, cô vội ngừng tay nhìn sang bên cạnh.

‘Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn sâu vào mắt cô, ánh mắt ngưng trọng.

Tim Liên Kiều đập liên hồi suýt nữa thì vọt ra khỏi cổ họng, trong một khoảnh khắc, cô còn cho rằng hấn đã nhớ lại mọi chuyện.

‘Trước đây chúng ta ... đã từng cùng nhau đánh đàn sao?’

Cả gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước đều nhả lại, cái cảm giác kỳ lạ cứ luôn quẩn quanh trong đầu làm hấn rất khó chịu. Những hình ảnh, âm thanh cũ, mới cứ đan xen với nhau trong đầu làm đầu hấn muốn nổ tung.

Mắt Liên Kiều chợt sáng lên ...

‘Ngạn Tước, anh rốt cuộc cũng nhớ lại rồi phải không?’

‘Nhớ lại?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị câu hỏi của cô làm cho hồ đồ.

Liên Kiều vừa định đem toàn bộ sự việc nói cho hấn biết thì trong đầu đột nhiên vọng lại lời dặn dò của Mặc Di Nhiễm Dung ...

“Em gái, em nhất định phải nhớ kỹ, hiện giờ Hoàng Phủ tiên sinh đang trúng Giáng Đầu Thuật chứ không phải là mất trí nhớ cho nên em không thể cố tình đem sự thật nói cho ngài ấy biết bằng không chỉ có tác dụng ngược lại mà thôi. Lúc đó chỉ làm cho trí nhớ của ngài ấy thêm hỗn loạn, sức phán đoán cũng sẽ theo đó mà mất đi, lý trí cũng tiêu tán!”

Nhớ đến đây, lời muốn nói ra liền bị cô cường ngạnh ép xuống.

‘Em sao vậy?’ Chắc là có lời muốn nói phải không?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhạy cảm nhận ra phản ứng khác lạ của cô.

‘Không có. Chỉ là ... chỉ là em biết anh từ nhỏ đã học đàn ...’ Lời nói không đâu vào đâu của cô vốn không phải là đáp án mà Hoàng Phủ Ngạn Tước muốn nghe. Hấn càng nghi ngờ, hỏi lại: ‘Lời em nói vừa nãy là có ý gì? Anh đã từng quên chuyện gì sao?’ Hấn hỏi một tràng.

‘Nào có, em đâu có nói như vậy. Chắc là anh nghe lầm thôi.’ Liên Kiều hoảng loạn giải thích, sau đó cô đứng dậy, tìm cách đánh trống lảng: ‘Em đói quá, mình trở lại bàn đi.’

Nhìn theo bóng cô hoảng hốt rời đi, mày Hoàng Phủ Ngạn Tước càng chau chặt lại, trong mắt, vẻ điềm tĩnh vốn có đã pha thêm một tia nghi hoặc cùng khó hiểu.

‘Cô thật biết nắm lấy cơ hội nha!’ Không khí của buổi chiều thật oi bức nhưng lại âm u dường như là sắp đổ mưa.

Giọng nói lạnh lùng pha chút giấu cợt của Dodo vang lên sau lưng Liên Kiều khiến cô hoảng hốt quay đầu lại nhìn sau đó không ý thức nhìn một vòng xung quanh.

‘Yên tâm đi, tôi không làm gì cô đâu.’

Dodo chậm rãi thốt lên, ‘Nếu như lúc này tôi muốn hãm hại cô thì cho dù Mặc Di Nhiễm Dung có ở đây cũng không có cách nào ngăn cản đâu.’

‘Chị đã làm gì chị ấy? Còn Tiểu Tuyền nữa ...’ Liên Kiều chợt có chút sợ hãi, tuy người đứng trước mặt là chị ruột của mình.

Dodo cười lạnh một tiếng: ‘Cô ta không làm gì được tôi, tôi đương nhiên cũng không cần để ý đến cô ta. Có trách thì trách chính cô, không ngoan ngoãn ở lại trong “Hoàng Phủ” lại chạy đến đây.’

Nơi đây vườn hoa, lúc cô vừa cùng Ngạn Tước chia tay nhau, hấn về công ty còn còn thì đến đây bởi vì trong lòng trăm mối tơ vò nên muốn đến đây yên tĩnh một chút. Không ngờ lại gặp được Dodo.

Liên Kiều cũng lạnh lùng nhìn cô không nói ...

‘Tôi biết chị muốn làm gì, qua nếu qua được đêm nay thì kể như là chị thành công, cho nên chị nhất định sẽ ngăn cản tôi, không để em tiếp xúc với Ngạn Tước, đúng không?’

Một cơn gió thổi qua, Dodo đưa tay chỉnh lại mái tóc bị gió thổi bay tán loạn, nhàn nhạt nói: ‘Cô còn chưa tiếp xúc đủ sao? Riêng hôm nay thôi, không phải cô đã thành công cùng Ngạn Tước ăn cơm trưa rồi sao?’

‘Chị đều biết cả sao?’ Đáy mắt Liên Kiều xẹt qua một tia kinh ngạc.

‘Mấy chuyện con con này sao lại qua mắt được tôi chứ?’

Dodo ngồi xuống băng một băng ghế gỗ, ngẩng đầu lên nhìn Liên Kiều, ngoài ý muốn lại thốt lên một câu quan tâm: ‘Cô đứng vậy này giờ không thấy mỏi sao? Ngồi đi!’

Liên Kiều sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, chậm rãi ngồi xuống một đầu kia của băng ghế.

Dodo không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Cho đến khi ... Liên Kiều cảm thấy toàn thân đều không được tự nhiên mới nhin không nổi, hỏi: ‘Chị nhìn cái gì?’

Dodo khoanh hai tay trước ngực vẻ nhàn nhã nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn lạnh như băng ... ‘Tôi đang nhìn xen ... cô rốt cuộc có mục đích gì khiến cho Ngạn Tước đối với cô mê muội như vậy!’

‘Bởi vì tôi yêu anh ấy!’ Liên Kiều không chút dẫu dè nói ngay.

‘Nực cười. Tôi cũng yêu Ngạn Tước!’ Dodo cười khẩy một tiếng. (Min : muốn đâm chết con này)

Liên Kiều hít sâu một hơi không khí như muốn tự trấn tĩnh mình: ‘Tình yêu của chị quá ích kỷ. Nói đúng hơn, chị yêu không phải anh ấy mà là chính bản thân mình mà thôi.’

Dodo không giận mà cười: ‘Nói như vậy, cô rất hiểu tình yêu sao? Cô bao nhiêu tuổi chứ?’

‘Tình yêu cùng tuổi tác vốn chẳng có liên quan gì nhau!’

Liên Kiều cực lực giải thích: ‘Tôi yêu Ngạn Tước, cho nên nếu như có một ngày anh ấy không yêu tôi nữa tôi cũng sẽ buông tay không bám riết theo. Nhưng chị thì khác, chị vì trả thù, vì sự ích kỷ của mình mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào muốn anh ấy lưu lại bên cạnh chị. Đây là tình yêu sao? Nếu như chị thật sự yêu anh ấy, chị không nên gạt anh ấy, không nên dùng thủ đoạn với anh ấy, càng không nên làm tổn thương anh ấy!’

‘Lời lẽ thật đáng ghét!’ Dodo vỗ tay một tiếng sau đó đứng dậy, trên môi câu lên một nụ cười lạnh lùng, ‘Cô thật sự nghĩ rằng chỉ bằng mấy lý lẽ ngây thơ này mà có thể vặn hỏi tất cả sao?’

‘Tôi tin!’ Tuy trong lòng Liên Kiều vẫn còn chưa biết tính sao nhưng lời lẽ thì vẫn hùng hồn.

Dodo khịt mũi cười một tiếng: ‘Vậy được, qua đêm nay tôi muốn tận mắt nhìn thấy cô khóc!’

‘Chị ...’

Liên Kiều nắm chặt tay, nhịn không được nói: ‘Chị là chị của tôi, vì sao lại hận tôi như thế?’

378. Chương 383: Anh Động Lòng Vì Em, Đau Lòng Vì Em (1)

Lòng Liên Kiều chợt đau nhói ...

‘Vì sao chị lại hận tôi đến thế? Bỏ rơi chị là cha mẹ, em cũng chưa từng làm gì tổn thương chị, thậm chí ... tôi còn không biết mình có một người chị còn sống trên đời này.’

Dodo nhìn cô, ánh mắt thật khó nắm bắt nhưng dần trở nên ảm đạm.

‘Trên đời này vốn chẳng thể phân biệt đúng sai, cô tốt nhất là nên giữ lại ình sự ngây thơ này, cho dù là ... vì người cô yêu!’

Nói xong cũng không nhìn phản ứng của Liên Kiều mà bước đi luôn.

Thấy vậy, Liên Kiều liền gọi với theo: ‘Đợi đã!’

Dodo ngừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn cô nhưng không nói gì, như đợi cô lên tiếng.

Liên Kiều đi đến trước mặt cô ta, đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào mắt Dodo: ‘Hôm nay chị tới tìm tôi, chính là vì muốn nói điều này với tôi sao?’

Không hiểu vì sao trong lòng cô vẫn đau, rất đau, thậm chí đau đến muốn khóc.

Dodo trầm mặc một lúc mới lên tiếng, không trả lời câu hỏi của Liên Kiều mà hỏi ngược lại: ‘Cô đuổi theo tôi ... chẳng lẽ không sợ tôi gây bất lợi cho cô sao? Hay là ... cô ngây thơ đến nỗi cho rằng tôi sẽ nương tay với cô?’

‘Thực ra là ... tôi chỉ muốn hỏi chị một câu thôi!’

Liên Kiều rũ nhẹ rèm mi như muốn che giấu tâm tình của mình trong đáy mắt, ‘Câu hỏi này tôi đã muốn hỏi ngay khi em biết mình có một người chị!’

‘Câu gì?’

Liên Kiều nói thật nhỏ: ‘Chị, bao nhiêu năm qua, chị sống có tốt không?’

Đôi mắt Dodo chợt toát lên vẻ ngỡ ngàng, bàn tay khẽ run nhưng rất nhanh đã trở lại vẻ lạnh lùng như cũ.

‘Tốt lắm!’

Hai chữ thốt ra một cách dứt khoát và lạnh nhạt, trên mặt bắt đầu lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

‘Chị chỉ có một mình nhất định là rất vất vả. Nếu như ông nội biết chị còn sống trên đời, ông chắc chắn sẽ ...’

‘Đủ rồi!’

Dodo chợt lên tiếng ngắt lời cô, giọng càng lúc càng lạnh lùng: ‘Hoa Đô lão nhân là ông nội của cô, không phải của tôi. Với lại ... đừng có bày ra vẻ thương hại đối với tôi. Rảnh rỗi thì tự lo cho chính mình đi!’

‘Chị ...’

‘Không được gọi tôi như thế!’ Dodo quát lớn.

‘Tôi không phải chị của cô! Vĩnh viễn cũng không phải!’

Môi Liên Kiều khẽ run, cô cắn chặt răng như muốn nén tiếng khóc, lòng đau như bị ai cào xé, khổ sở vạn phần.

‘Liên Kiều ...’

Giữ lúc hai người đang giằng co thì Thượng Quan Tuyền chợt xuất hiện nơi vườn hoa, sau lưng cô là Mặc Di Nhiễm Dung.

‘Dodo, cô đến tìm Liên Kiều làm gì?’ Thượng Quan Tuyền bước nhanh đến chặn ngay trước mặt Liên Kiều, ánh mắt cảnh giác nhìn Dodo chằm chằm.

‘Em, em không sao chứ?’ Mặc Di Nhiễm Dung nhẹ giọng hỏi.

Liên Kiều khẽ lắc đầu.

Dodo thấy vậy, đáy mắt như dâng lên một tầng sương mù nhưng rất nhanh đã bị thay thế bằng sự lạnh nhạt ...

‘Cô ta không sao. Nếu như tôi thật sự muốn ra tay, các người bây giờ mới đến còn cứu kịp sao?’

‘Cô ...’

Thượng Quan Tuyền tức đến nổi không nói nên lời.

‘Tiểu Tuyền, dừng!’ Mặc Di Nhiễm Dung sợ cô có hành động lỗ mãng liền bước đến kéo tay cô lại, nhẹ giọng nói: ‘Yên tâm, cô ta chưa làm gì Liên Kiều đâu!’

Ánh mắt Dodo rơi trên người Liên Kiều, nói một câu đầy thâm ý ...

‘Liên Kiều, cô thật sự không biết mình hạnh phúc đến thế nào đâu!’

‘Chị ...’

Liên Kiều run giọng nói: ‘Tôi biết, em đương nhiên biết mình rất hạnh phúc nhất là từ sau khi gặp được Ngạn Tước. Vì vậy ... cầu xin chị ... buông tha cho anh ấy, được không?’

‘Không phải vừa nãy cô rất tự tin sao? Vậy thì cứ tiếp tục tự tin thế đi. Tôi không ngại nhắc cô một câu, cô không còn nhiều thời gian lắm đâu!’ Dodo ném lại một câu sau đó không thèm nhìn lại, bước thẳng đi.

Liên Kiều chau mày, mặt đầy vẻ ưu thương.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn theo bóng Dodo, trên mặt lộ một vẻ khó hiểu rõ ràng.

Thượng Quan Tuyền kéo bàn tay nhỏ nhắn của Liên Kiều, cổ vũ cô: ‘Liên Kiều, đừng vội nản lòng, dù sao chúng ta vẫn còn thời gian!’

Liên Kiều nhẹ gật đầu nhưng tâm tình vẫn không hết trầm trọng.

Mưa ... rớt cuộc cũng rơi xuống, càng lúc càng lớn, thậm chí có cả sấm sét.

Đây rõ ràng là điềm báo của một đêm không tầm thường.

...

Cả căn biệt thự “Hoàng Phủ” rực rỡ bị che phủ trong màn đêm và màn mưa ẩm dạm.

Cộc cộc cộc ... Cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ.

‘Vào đi!’ Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Dodo mang theo một ly cà phê nóng hổi tỏa hương thơm ngát vào phòng, cô nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Hoàng Phủ Ngạn Tước, ngọt ngào nói: ‘Đây là cà phê mà anh thích uống nhất, thử xem.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước đặt xấp văn kiện trên tay xuống, cười nhẹ: ‘Sao em lại tự mình mang đến, bảo người làm là được rồi!’

Đêm nay tâm tình của hắn đặc biệt bất an, cầm văn kiện trên tay nãy giờ nhưng đọc không vào một chữ.

Cánh tay trần trơn của Dodo vòng qua người ôm hắn từ phía sau, mang theo vô hạn gọi mời ...

‘Em là vợ anh, giúp anh pha một ly cà phê chẳng lẽ cũng không được sao?’

‘Đây đều là việc của người làm, anh không muốn em quá vất vả thôi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vỗ nhẹ lên tay cô, hời hợt nói một câu.

Dường như cũng nhận ra giọng điệu của hắn khác thường, Dodo đi vòng qua đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng ngồi lên đùi hắn ...

‘Ngạn Tước, nhìn anh như đang có tâm sự!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước vòng tay ôm lấy cô nhưng trong đầu cứ luẩn quẩn hình bóng của một cô gái khác. Trưa nay, cô gái đó cũng nũng nịu vùi vào lòng mình thế này, nhưng tâm tình lúc đó so với bây giờ hoàn toàn bất đồng.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo lại gọi tên hắn lần nữa.

Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới hoàn hồn lại, hắn cười khan mấy tiếng, lấp liếm: ‘Em nhạy cảm quá thôi!’

Dodo rũ mắt, dịu giọng nói: ‘Ngạn Tước, nhìn anh thế này em lo lắm!’

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ ôm cô vào lòng.

Dodo nhìn hắn đăm đăm rồi cười một cách khổ sở nói: ‘Nếu như ... anh thật sự yêu cô ấy vậy thì cứ buông tha cho cuộc hôn nhân này.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sửng sốt nhìn cô: ‘Liên Kiều, em đang nói vớ vẩn gì vậy?’

379. Chương 384: Anh Động Lòng Vì Em, Đau Lòng Vì Em (2)

Dodo không lên tiếng, chỉ có ánh mắt đăm đăm nhìn hắn không chớp.

Sau đó cô thấy mình bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm chặt lấy, ‘Đừng nói bậy, tất cả đều đã qua rồi!’

Hắn nói thật khế, vừa như trấn an cô, lại giống như đang trấn an chính mình.

Dodo an ổn dựa vào lòng hắn, đôi tay vòng qua cổ hắn nhưng trong đáy mắt là sự buồn bã đến vô cùng ...

‘Ngạn Tước ...’ Cô mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng nhận ra điểm này, hắn nhẹ nâng mặt cô lên, đôi mắt đen nhìn sâu vào đôi mắt màu tím của cô.

‘Sao vậy?’

Dodo chăm chú nhìn hắn như muốn thu hết gương mặt anh tuần kia vào trong đáy mắt, dần dần trong mắt dâng lên một nỗi buồn man mác ...

‘Nếu như ... em không còn trên đời này nữa, anh còn nhớ đến em không?’

Đôi mày kiếm của Hoàng Phủ Ngạn Tước chau chặt lại ...

‘Sao tự dưng lại nói những câu ngốc nghếch như vậy?’

‘Đừng, nghe em nói ...’

Giọng nói của Dodo chợt trở nên cực kỳ dứt khoát, đôi mắt màu tím nhìn hắn không chớp: ‘Anh trả lời em được không?’

‘Anh sẽ không để ai làm tổn thương đến em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa vò vò mái tóc cô vừa nói.

Dodo hơi mỉm cười nhưng nỗi buồn trong mắt vẫn chưa tan, ‘Ngạn Tước, trời cũng có lúc mưa gió khôn lường, con người làm sao chống lại được số mạng chứ? Vạn vật trên đời không phải đều như thế sao?’

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô bằng ánh mắt đắm chiêu, trong ánh mắt lẫn giọng nói đều lộ vẻ không vui: ‘Những lời tiêu cực như vậy, về sau không được phép nói!’

Dodo nhẹ thở dài một tiếng đưa tay xoa xoa nơi chân mày đang nhúu chặt kia, động tác mang theo vô hạn triu mến, cô dịu giọng nói: ‘Em chỉ mong anh sẽ mãi mãi nhớ đến em, dù rằng ... đó chỉ là hy vọng xa vời!’

‘Liên Kiều ...’

‘Nói “anh yêu em”, được không? Cho dù bây giờ anh không yêu em nữa nhưng cho em nghe một tiếng yêu từ miệng anh, vậy cũng đủ rồi!’ Dodo khổ sở lên tiếng ngắt lời hần, giọng nói mang theo chút khẩn cầu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, ánh mắt cực kỳ phức tạp, vừa có chút áy náy, lại có chút tội nghiệp, lại có chút tự trách, hần thở dài một tiếng: ‘Xin lỗi em, đều tại anh không tốt, anh làm cho em đau lòng.’

‘Không, như bây giờ em cũng cảm thấy đủ rồi, có thể ở trong lòng anh thế này dù một giây cũng đủ làm em vui lắm rồi.’

Dodo đưa tay che miệng hần, không cho hần liên tiếng, nhẹ giọng nói, ‘Cho nên, cho dù bây giờ anh không còn yêu em nữa, cũng xin anh ... nói dối em thêm một lần nữa, được không?’

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sâu kín thở dài một tiếng, ‘Anh yêu em!’

‘Nói lại lần nữa, được không?’ Đáy mắt Dodo dần dâng lên một tầng sương mù, qua màn sương mờ đó, ánh mắt như có thêm một chút cô đơn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ hôn trán cô, lặp lại lần nữa: ‘Anh yêu em!’

Dodo cười nhưng nước mắt bắt đầu rơi.

‘Ngạn Tước, em rất hạnh phúc, thực sự!’

‘Vậy thì đừng khóc!’

Giờ phút này, trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ có áy náy cùng tự trách, hần đưa tay nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, môi lại đặt lên trán cô một nụ hôn, động tác ôn nhu, săn sóc nhưng không biết vì sao lại làm cho người ta cảm giác được một tia sầu não.

Hai tay Dodo vòng qua cổ hần, nhiệt liệt hôn hần, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, bầu không khí cũng trở nên càng lúc càng nóng, hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập.

Ngoài cửa sổ chợt sáng lóe sau đó là một tiếng sét chấn động.

‘Ngạn Tước, em mang cả phê cho anh ...’ Giọng nói ngọt ngào của Liên Kiều truyền đến từ cửa phòng, rồi giọng nói theo ánh sáng vừa lóe lên từ bầu trời chiếu vào hoàn cảnh trong phòng mà ngưng bật ...

Choang ...

Tiếp theo đó là một tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên, thì ra chiếc cốc đã trượt từ tay Liên Kiều xuống vỡ tan tành, mùi cà phê thơm lừng bay tản mát khắp phòng.

Trong ánh chớp đó, Liên Kiều nhìn thấy một đôi nam nữ đang hôn nhau nơi sofa, mà cũng bởi vì ánh sáng từ tia chớp đó, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy Liên Kiều đứng yên như phỗng nơi cửa, ánh mắt hoảng hốt, nét mặt bi thương.

Không khí như đông đặc lại.

‘Liên Kiều!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thẳng thốt gọi.

Liên Kiều vẫn chưa có phản ứng, lòng cô đau, đau quá, chùng như tiếng sét kia là đánh trúng vào tim cô chứ không phải đánh ở ngoài cửa sổ vậy, trong đôi mắt màu tím chỉ còn lại chấn động cùng khó tin, không chỉ ngón tay mà cả thân thể đều đang run rẩy. Sau khi nghe tiếng kêu của hắn, cô không suy nghĩ gì, xoay người bỏ chạy.

‘Liên Kiều ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lòng đầy sợ hãi vội vàng đứng dậy định đuổi theo thì cánh tay lại bị Dodo níu lại...

‘Ngạn Tước, anh thật sự muốn đuổi theo cô ấy sao?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lòng nóng như lửa đốt, hắn nhìn về phía cửa phòng sách sớm đã không còn bóng người sau đó ánh mắt nhìn về phía Dodo, thần tình phức tạp.

‘Ngạn Tước ...’ Dodo cũng khẩn trương nhìn hắn, trong mắt là vô hạn khẩn cầu.

Tay Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ vò tóc cô, sau đó cúi người xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ ...

‘Xin lỗi ...’

Nói xong liền buông cô ra, bước nhanh về phía cửa.

Một tia chớp nữa xẹt qua bầu trời chiếu lên gương mặt trắng bệch của Dodo.

Cô ngồi ngây ngốc một lúc thật lâu, mãi cho đến khi tay chân tê dại mới hơi động dậy một chút, co hai chân lên sofa, vùi đầu vào giữa hai gối, mái tóc dài rũ rượi trượt xuống bờ vai đang run rẩy, gương mặt lộ ra một vẻ tuyệt vọng hoàn toàn.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng sách chợt bị đẩy ra, từ ánh đèn hắt ra từ phía hành lang có thể nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn yếu đuối đang đứng dựa vào cửa.

‘Vì sao không đi cản lại?’

Giọng của Mặc Di Nhiễm Dung nhàn nhạt vang lên, không khó nhận ra sự nghi hoặc trong đó.

Dodo không trả lời câu hỏi của cô, cô ta chuyển tư thế ngồi để đầu tựa vào lưng ghế sofa, gương mặt vốn u buồn dần trở nên lạnh lùng.

‘Trả lời tôi! Vì sao không đi ngăn cản?’ Mặc Di Nhiễm Dung đi đến trước mặt Dodo, đứng nhìn cô từ trên cao, hỏi lại lần nữa.

Dodo rút cuộc cũng đưa mắt nhìn cô, ánh mắt bình đạm đến đáng sợ, cô ta lạnh nhạt hỏi: ‘Đây không phải là điều các người mong muốn sao? Để Hoàng Phủ Ngạn Tước thuận theo tình huống mà nhớ lại Liên Kiều?’

‘Cô rút cuộc là muốn giở trò gì?’

Mặc Di Nhiễm Dung thật không hiểu rốt cuộc cô gái trước mặt mình đang suy nghĩ gì, cô nhún mày, sự nghi hoặc trong đáy mắt càng lúc càng rõ nét: ‘Cô đem thời hạn cuối nói cho tôi biết tức là nói cho tôi biết cô có lòng tin đánh thắng cuộc chiến này. Vậy mà bây giờ nhìn thấy Hoàng Phủ tiên sinh đuổi theo Liên Kiều lại chẳng có hành động gì ngăn cản? Tôi thật sự không hiểu cô rút cuộc là đang nghĩ cái gì, muốn làm cái gì?’

380. Chương 385: Mê Tình Trong Đêm Mưa (1)

‘Nếu như cô thật sự muốn biết sao không yên lặng ở đây chờ xem?’

Hả???

‘Cô nói vậy là sao?’ Mặc Di Nhiễm Dung khó hiểu hỏi lại.

Dodo thấy sự cảnh giác trong mắt Mặc Di Nhiễm Dung, không nhịn được nhếch môi cười khẩy: ‘Tôi bây giờ sẽ không dùng Giáng Đầu Thuật đối phó với họ, cô cũng không cần phải căng thẳng như vậy!’

‘Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc cô muốn làm gì thôi!’ Sự thờ ơ và lạnh nhạt của Dodo khiến cho Mặc Di Nhiễm Dung nghĩ mãi cũng không ra cô ta định gỡ trò gì.

Dodo không trả lời, chỉ nhếch môi cười, ánh mắt bình thản, vẻ mặt không chút biểu cảm như một búp bê không có linh hồn.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy cô ta không nói tiếng nào, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, cô trước giờ chưa từng cảm thấy lo lắng, bất an như đêm nay.

Cô gái này bởi vì tiến vào “Hoàng Phủ” mà tổn hết tâm tư, kế hoạch tỉ mỉ, thật không dễ dàng mới thay thế được vị trí của Liên Kiều, sao lại có thể dễ dàng buông tay được chứ?

‘Cô cũng đừng nên bất an lo lắng như thế, đêm nay nhất định có rất nhiều người không ngủ được!’ Không khó nhận ra nội tâm đang dậy sóng của Mặc Di Nhiễm Dung, cô hơi hột nói một câu.

Mặc Di Nhiễm Dung nhìn cô ta thật lâu, không nói một lời.

‘Liên Kiều ... Liên Kiều ...’ Trong cơn mưa to gió lớn, bóng dáng cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đang vội vã đuổi theo bóng người nhỏ nhắn ở phía trước, sau đó bóng hai người hòa làm một.

‘Buông em ra!’ Toàn thân Liên Kiều đã bị nước mưa làm cho ướt đẫm, cô nghẹn ngào nói, cả người đều đang run lên, không biết vì lạnh hay là vì một điều gì khác.

‘Không buông! Với em anh sẽ không buông tay lần nữa đâu!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước lần nữa ôm cô vào lòng, đôi tay rần rở vòng qua người cô không để cô rời khỏi người mình một tí nào.

Liên Kiều vẫn không ngừng giãy dụa, lòng cô đau, đau quá. Khi cô tận mắt nhìn thấy hai người họ thân mật như thế, lòng cô đau như dao cắt.

‘Buông ra! Anh đã yêu cô ta như thế sao lại còn đuổi theo em làm gì? Buông em ra!’ Liên Kiều vừa đẩy vừa xô, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng đánh vào ngực hắn.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cứ để mặc cho cô phát tiết cơn giận, từ đầu đến cuối vẫn không buông tay mà càng lúc càng ôm chặt.

Từng giọt mưa rơi trên gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều, hòa tan nước mắt của cô nhưng hơi thở nam tính của hắn vẫn chặt chẽ bao vây cô. Mãi rồi Liên Kiều cũng không còn sức la hét cũng không đánh nổi nữa, đôi tay vô lực lại chuyển thành ôm chặt lấy hắn ...

‘Ngạn Tước, đừng rời xa em nữa được không? Em rất sợ, sợ lắm ...’

Giọng nói yếu đuối, vô lực của cô rơi vào tai Hoàng Phủ Ngạn Tước khiến hắn đau lòng không thôi. Không kìm lòng được, hắn siết cô vào lòng, tay nhẹ vỗ về lưng cô: ‘Anh sẽ không rời xa em nữa đâu, sẽ không!’

‘Ôm em đi Ngạn Tước, em lạnh quá!’

Lúc này Liên Kiều mới cảm thấy cả người không còn tí sức lực nào nhất là khi Hoàng Phủ Ngạn Tước siết cô vào lòng, khiến cô càng cảm thấy yếu ớt.

Không cần suy nghĩ gì nữa! Cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa! Chỉ cần Ngạn Tước trở về bên cạnh mình! Lòng Liên Kiều không ngừng gào thét.

‘Nha đầu ngốc, sao cứ mãi để anh phải lo lắng vậy chứ!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn thấy khóe mắt đỏ hồng của cô, vừa đau lòng vừa xót xa cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô sau đó bế cô lên, bước nhanh về phía biệt thự.

Tình cảnh vừa rồi trong vườn hoa hoàn toàn lọt vào mắt của Mặc Di và Dodo. Tuy màn mưa như trút nước đã che mất tầm nhìn của họ nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy từ trong vườn hoa, bóng dáng cao lớn của một người đàn ông đang siết sao ôm một cô gái vào lòng sau đó biến mất trong màn mưa.

Dodo thờ ơ nhìn theo bóng hai người đang dần mất hút, cô ta ngồi thẳng dậy trên sofa, ánh mắt bình thản không chút gợn sóng.

‘Phản ứng của cô đêm nay khiến tôi rất khó hiểu!’ Mặc Di Nhiễm Dung nhìn vẻ điềm nhiên của cô, nhẹ giọng nói.

Cô thật không hiểu vì sao Dodo còn có thể trấn tĩnh như vậy.

Thất lâu sau Dodo mới lên tiếng: ‘Cô hy vọng nhìn thấy phản ứng gì ở nơi tôi?’

‘Tối nay là kỳ hạn cuối mà Hoàng Phủ tiên sinh thì đã đuổi theo Liên Kiều rồi. Tôi nghĩ kế hoạch của cô sắp thất bại rồi!’

‘Cám ơn lời nhắc nhở của cô!’ Dodo không nhìn cô xoay lưng bước đi, tuy cô nhếch miệng cười, nhưng trong đáy mắt chỉ là một mảnh tro tàn.

Mặc Di Nhiễm Dung nhũ mày càng chặt hơn, cô nhìn theo bóng lưng của Dodo không chớp.

Cho đến giờ phút này cô vẫn chưa hiểu được, rốt cuộc người phụ nữ này toan tính điều gì.

Ách xìiii ...

Vừa vào trong phòng Liên Kiều đã hắt hơi một cái rõ to.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vô lực lắc đầu, vừa định bước đi thì cánh tay hắn đã bị cô bấu thật chặt, một dạng chết cũng không buông ...

‘Ngạn Tước đừng đi.’ Cô nhìn hắn vẻ đáng thương.

‘Ngoan, anh đi lấy khăn tắm đến cho em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước đau lòng nhìn cô, bàn tay lớn dịu dàng vò vò mái tóc ướt của cô.

Lúc này Liên Kiều mới gạt đầu nhẹ nhàng buông tay.

Không mất nhiều thời gian một chiếc khăn tắm khô ráo đã được áp lên tóc của Liên Kiều, còn có một chiếc váy ngủ sạch sẽ và một chén canh gừng nghi ngút khói.

‘Nhìn bộ dạng em thế này, chắc là nhiễm lạnh rồi phải không?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy gương mặt đỏ hồng của cô, vừa tức giận lại vừa buồn cười, đưa tay giúp cô lấy khăn lau mái tóc ướt sũng.

Liên Kiều không trả lời hắn, chỉ dựa vào người hắn một cách ỷ lại.

‘Nha đầu, đem quần áo ướt thay đi.’

Tuy lòng có chút không nỡ nhưng lo lắng cho sức khỏe của cô, Hoàng Phủ Ngạn Tước chỉ đành đẩy cô ra.

Thấy đáng vẻ hắn chừng như muốn tránh đi, Liên Kiều kéo tay hắn lần nữa ...

‘Đừng đi ...’

Hoàng Phủ Ngạn Tước sững sờ nhìn cô sau đó thấp giọng nói: ‘Nha đầu, ngoan, đi thay quần áo đi, bằng không rất dễ nhiễm lạnh!’

‘Anh giúp em thay đi!’ Nói xong câu này, gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều đã hồng rực.

Tuy họ đã là vợ chồng nhưng những lời to gan như vậy cũng là lần đầu tiên cô nói, nói xong ngay cả cô cũng cảm thấy xấu hổ không thôi.

381. Chương 386: Mê Tình Trong Đêm Mưa (2)

Toàn thân Hoàng Phủ Ngạn Tước rõ ràng là cứng đờ, bàn tay hần đang rơi xuống trên vai cô, sau đó từ từ buông xuống ...

‘Anh không thể làm như vậy!’

‘Anh còn yêu cô ấy phải không?’ Liên Kiều gấp gấp hỏi.

‘Không!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước rút cuộc lên tiếng phủ định, đôi mắt đen sác bén nhìn cô không chớp, hần nói rành mạch từng chữ: ‘Người anh yêu là em!’

Cả người Liên Kiều run lên, trong đôi mắt màu tím hiện lên một tia mừng rỡ và hy vọng ...

‘Ngạn Tước, anh ... anh vừa nói gì?’

Mái tóc ướt rũ xuống trán làm cô không nhìn rõ gương mặt của Hoàng Phủ Ngạn Tước, hần cúi đầu, tỳ trán mình lên trán cô, giọng nói trầm thấp mê người không giấu được tình ý: ‘Anh vốn tưởng rằng anh là người đàn ông kiên định trong tình yêu. Nhưng mà em ... đều là em, tiểu yêu tinh này ... sự xuất hiện của em khiến anh trở thành người đàn ông xấu xa phụ lòng vợ mình. Nhưng anh không hối hận. Anh muốn đổi mặt với lòng mình, không trốn tránh nữa. Anh yêu em, tiểu yêu tinh!’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều mỉm cười hạnh phúc, vòng tay ôm hần càng chặt, ‘Anh không phải là người đàn ông xấu, anh là người đàn ông tốt nhất tốt nhất trên đời này!’

‘Nha đầu ngốc!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cứ để mặc cô ôm mình, cầm khẽ tựa vào đỉnh đầu cô, nhẹ thở dài một tiếng, giọng trầm thấp nói bên tai cô: ‘Anh yêu em, nên làm sao bây giờ?’

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, cô nghe không hiểu ý hần muốn nói gì, chẳng lẽ ... hần hối hận sao?

Nét nghi hoặc trong đáy mắt và vẻ mặt mê mang của cô chọc cười hần, hần nhẹ nâng cằm cô lên, để cô nhìn thấy ý cười trong mắt mình: ‘Khi anh quyết định đuổi theo em thì sẽ không hối hận với quyết định của mình. Anh yêu em nên anh muốn em ở lại bên cạnh anh!’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều cười rạng rỡ, nhào vào lòng hần. Hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến cô cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Hoàng Phủ Ngạn Tước để mặc cô ôm lấy mình, một nỗi hạnh phúc và thỏa mãn tràn vào trong lòng hần.

Ách xiiii ...

Liên Kiều lần nữa hắt hơi thật to.

‘Đi đi, mau đi thay quần áo!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước lúc này mới nhận ra cô vẫn còn mặc bộ đồ ướt sũng kia vội cầm áo ngủ đưa cho cô, nói giọng hối thúc.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều không cầm lấy chiếc áo hần đưa mà đưa tay cầm lấy tay hần đặt lên người mình, dẫn dắt tay hần đến chiếc khuy áo.

Liên Kiều hít sâu một hơi, cô trước nay chưa từng nghĩ đến mình lại có lúc chủ động như thế, to gan như thế, nhất là trước mặt người đàn ông này. Nhưng tối nay là thời điểm then chốt, bất luận thế nào cô cũng phải thử hết mọi cách.

‘Ngạn Tước ...’ Cô gọi tên hần, tiếng gọi vừa ngọt lại nũng nịu, thật dễ khiến lòng người nghe hòa tan nhưng tim lại đập liên hồi trong lồng ngực. Người đứng trước mặt là chồng cô vậy mà không biết sao lòng cô vừa khẩn trương lại hết sức ngượng ngùng.

Xúc cảm mềm mại nơi bàn tay cùng ánh mắt đầy vẻ đáng thương của cô khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước xao động, bàn tay hần dưới sự dẫn dắt của cô, từ bị động biến thành chủ động.

Khuy áo từng cái từng cái được cởi ra, chiếc áo ướt cuối cùng cũng được cởi ra, nằm yên trên thảm. Ngón tay Hoàng Phủ Ngạn Tước men theo bờ vai mảnh mai của cô lần xuống nơi xương quai xanh mảnh mai sau đó lại trượt xuống nơi đường cong đầy đặn, quyến rũ như nữ thần của cô.

Ánh đèn chiếu những luồng ánh sáng huyền hoặc xuống làn da như mỡ động của cô, đẹp như một đóa sen trắng đang chuẩn bị nở rộ. Chiếc cổ mảnh mai như cổ một chú thiên nga, cánh tay trắng như ngó sen, gò ngực cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn, những đường cong mềm mại nữ tính của Liên Kiều triển lộ ở trước mặt hần không sót chút gì.

Cảnh xuân trước mắt quá đẹp, quá huyền hoặc khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời quên cả hô hấp. Cảm giác này ... quen thuộc đến mức làm hần kinh ngạc.

‘Ngạn Tước ...’ Tim Liên Kiều đập thình thịch như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, hơi thở cũng trở nên dồn dập vì quá khấn trương.

Hoàng Phủ Ngạn Tước chăm chú nhìn cô, ánh mắt càng lúc càng trở nên thâm trầm. Cảm giác này quá quen thuộc, giống như ... Hô hấp của hần trở nên có chút dồn dập, cổ họng khô khốc, bàn tay tham lam vuốt ve nơi đầy đặn của cô ... Cô vốn là của mình, trong đầu hần cảm giác này càng lúc càng rõ ràng...

Hô hấp càng lúc càng dồn dập, ánh mắt thâm thúy dần trở nên u ám. Liên Kiều tuy ngượng ngùng nhưng vẫn chủ động tiến đến, dán mình vào người hần, giọng nói như nỉ non bên tai hần... ‘Ngạn Tước, em vốn là của anh, lòng của em, cả thân thể của em nữa!’

Câu nói của cô khiến lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động không thôi, chỉ có thể ôm chặt cô vào lòng như muốn dẫn xuống cảm xúc.

‘Áo anh cũng ướt rồi!’ Liên Kiều cả người khó có thể tự kiềm chế run rẩy, bàn tay không tự giác dán lên lồng ngực hần, dù cách một lớp áo sơ mi nhưng xuyên thấu qua vật liệu may mặc mỏng manh, cô vẫn cảm nhận được thân thể cường tráng rắn rỏi của hần.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô, môi dần câu lên một nụ cười tà mị khiến cả người Liên Kiều đột nhiên nóng lên, đôi má cũng vì hơi nóng mà ửng hồng, tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn, ngực vì hơi thở gấp gáp mà phập phồng. Cô rừ hàng mi dài, ngượng ngùng đặt tay lên nút áo sơ mi của hần, giúp hần cởi từng chiếc một.

Lòng ngực trắng kiện rắn rỏi hiện ra trước mắt khiến mặt cô đã đỏ giờ càng đỏ hơn, đôi gò má nóng bừng, hàng mi thật dài khẽ rung động ...

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn cô gái trong lòng, hô hấp càng lúc càng thô ráp. Chiếc áo sơ mi sớm đã bị ném xuống đất, rất nhanh, chiếc quần được cắt may thủ công cũng chịu chung số phận. Thân thể màu đồng rắn rỏi cùng biểu tượng nam tính sớm đã bị dục vọng làm cho cứng rắn khiến cho Liên Kiều tim đập điên cuồng, cả người như phát sốt.

‘Sợ rồi sao?’ Thu hết phản ứng của cô vào trong mắt, Hoàng Phủ Ngạn Tước cười trêu, lần nữa kéo cô vào lòng, cảm thụ cảm giác của hai thân thể nóng bỏng chặt chẽ dán vào nhau, cái cảm giác này ... sắp làm hần phát điên.

Liên Kiều ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt tràn đầy tình ý, bàn tay nhỏ nhắn ngượng ngùng dè dặt dời xuống phía dưới, đặt lên vật cứng dương cương đã sớm phồng lên đau đớn khiến hần không tự chủ được hóp một hơi không khí. Ánh mắt đang nhìn cô càng lúc càng nóng bỏng, sự mềm mại của cô khiến hơi thở hần càng lúc càng dồn dập, một tay hần nâng cằm cô lên, còn chưa kịp kháng nghị, chiếc lưỡi đã trượt vào trong miệng cô, quán lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô, cắn cắn đôi cánh môi hồng, tinh tế nhắm nháp một lần lại một lần.

Liên Kiều không tự chủ được, “ưm” một tiếng, cảm nhận được dục vọng của hần càng lúc càng mãnh liệt, động tác của cô càng to gan hơn, bàn tay nhỏ dùng sức vuốt ve khiến nơi đó càng nóng như lửa.

‘Tiểu yêu tinh!’ Ham muốn nguyên thủy nhất trong người Hoàng Phủ Ngạn Tước rốt cuộc cũng bị cô đánh thức hoàn toàn. Liên Kiều không biết hai người từ lúc nào tiến đến bên giường, cũng không biết từ lúc nào thân thể cao lớn của Hoàng Phủ Ngạn Tước đã áp xuống người cô.

Đêm cực kỳ yên tĩnh, mưa cũng dần nhỏ hạt ...

382. Chương 387: Kết Cục Bất Ngờ (1)

Thần thái yêu kiều của Liên Kiều khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước không kìm lòng được. Hắn nhẹ nâng gương mặt trắng nõn của cô, cảm thụ sự mềm mại truyền đến nơi đầu ngón tay. Tay dần dời xuống đôi cánh môi mềm mại của cô nhẹ nhàng, trân trọng vuốt ve như đang nâng niu một vật báu.

‘Anh yêu em!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thì thầm bên tai cô, giọng nói trầm thấp vì nhuốm màu tình dục mà trở nên khàn khàn càng mê người, đôi môi lửa nóng thay thế cho bàn tay tinh tế nhấm nháp đôi môi hồng nhuận của cô, đầu lưỡi đùa nghịch chiếc lưỡi thơm tho của cô, nhẹ nhàng cắn nuốt khiến cho toàn thân Liên Kiều như có một dòng điện hưng hăng chạy qua, cả người khô nóng không chịu nổi.

Khi Hoàng Phủ Ngạn Tước dời môi đến bên vành tai cô, nhẹ nhàng cắn mút, Liên Kiều không tự chủ được khẽ rên một tiếng, cô hạnh phúc nhắm mắt lại, hưởng thụ sự triu mến mà người đàn ông mình yêu mang đến ỉn.

Dường như hiểu được cảm giác của cô, hắn dần dần đưa tay chuyển đến vị trí cô muốn, tiến vào giữa hai chân, thân mật âu yếm cô. Ngón tay nghịch ngợm đùa bỡn nơi nhạy cảm nhất, một tay dán lên nơi đầy đặn của cô, đầu lưỡi ở bên vành tai không ngừng khiêu khích, cùng lúc đánh thức tất cả các giác quan của cô.

Liên Kiều bị hắn khiêu khích đến khó nhịn, vàng trán tinh tế phủ một tầng mồ hôi mỏng, miệng khô lưỡi nóng. ‘Ngạn Tước, em yêu anh!’ Cảm giác hư không trong thân thể được lấp đầy khiến cô không kìm được một tiếng rên khẽ, lập tức cảm thấy mình được ôm thật chặt, dán sát vào lồng ngực ấm áp của hắn. Tư thế này khiến cho cơ thể hai người tiếp hợp kín kẽ không có chút kẽ hở, khoái cảm trí mạng mấy lần suýt chìm cô ngất trong biển tình.

Hồi lâu hai người mới thoáng tách ra nhưng vẫn duy trì khoảng cách cực kỳ thân thiết, hơi thở nóng rây của hắn quấn quanh nơi bờ môi đỏ mọng của cô, tràn ngập cảm giác ái muội. Trong khoảnh khắc tiến vào trong cơ thể cô, một cảm giác mạnh mẽ ập đến khiến Hoàng Phủ Ngạn Tước rung động mãnh liệt, chính giây phút đó hắn mới thực sự cảm giác được chính mình đã có được cái gì.

Nhiệt độ trong phòng vẫn không ngừng tăng cao, dưới sự dẫn dắt của hắn, Liên Kiều càng lúc càng không có sức chống cự, cả người mềm nhũn vô lực, hai tay cứ vậy vòng qua vùng cổ trắng kiện của hắn, thân thể không khống chế được dán sát vào cơ thể hắn.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng nhỏ dần, hòa cùng tiếng rên khe khẽ yêu kiều của cô gái và tiếng thở thô ráp của người đàn ông ...

Khi kim giờ và kim phút nằm chồng lên nhau, chiếc chuông đồng hồ lớn chậm rãi gõ mười hai tiếng báo hiệu nửa đêm. Hai người phụ nữ này giờ vẫn lặng lẽ ngồi trong phòng sách vẫn ngồi yên không động dậy. Khi tiếng gõ cuối cùng vang lên, cả người Dodo như càng liễu rũ, không còn chút sức lực nào ngã nhào vào sofa. Mặc Di Nhiễm Dung kinh hãi kêu lên ... ‘Cô sao vậy?’ Vừa tiến đến bên cạnh đỡ lấy thân người cô, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của cô, Mặc Di Nhiễm Dung sợ đến giật mình.

Dodo nằm trong lòng Mặc Di Nhiễm Dung, sắc mặt càng lúc càng kém, nét hồng hào trên gương mặt dần dần bị rút hết giống như một người đang dần dần bị rút đi linh hồn.

‘Rốt cuộc các người cũng thành công rồi!’ Dodo gian nan nhếch môi, cố nở một nụ cười nhưng Mặc Di Nhiễm Dung không khó cảm nhận được cơ thể trên tay mình đang càng lúc càng lạnh, ngay cả bàn tay cũng dần trở nên lạnh như băng. Cô kinh hoàng thốt lên: ‘Sao lại như thế chứ? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?’ Vừa hỏi vừa cố sức kéo cô ngồi dậy. Mái tóc dài của Dodo buông thõng trên vai, cô không trả lời câu hỏi của Mặc Di Nhiễm Dung mà chăm chăm nhìn ra cửa sổ, ánh mắt đắm chiều nhìn màn mưa tí tách sau khung cửa thủy tinh, môi chậm chậm cầu lên một nụ cười, thần thái nhẹ nhõm như được giải thoát, một sự nhẹ nhàng trong tâm linh chưa từng có trước đây.

Lòng Mặc Di Nhiễm Dung chợt thất lại, một cảm giác bất an đột nhiên dâng lên trong lòng. Cô đưa tay sờ trán của Dodo sau đó lật mi mắt của cô quan sát rồi giật nảy người.

‘Cô ... cô sao có thể làm như vậy được?’ Từ sofa Mặc Di Nhiễm Dung đứng bật dậy, bụm miệng che đi một tiếng kêu kinh hoàng, giọng nói vừa gấp gáp vừa tức giận.

‘Anh ấy rất cuộc đã rời khỏi tôi, mà tôi cũng mệt quá rồi!’ Dodo cười một cách yếu đuối, nước mắt từ trong hốc mắt đã lặng lẽ rơi.

Mặc Di Nhiễm Dung thấy vậy không nói tiếng nào lập tức đỡ cô ngồi thẳng sau đó ngồi xuống đối diện với cô, trong miệng không ngừng đọc những lời chú mà người ngoài không thể hiểu được, bầu không khí dị thường dần lan tràn khắp cả căn phòng.

Trên trán Mặc Di Nhiễm Dung bắt đầu toát ra một lớp mồ hôi mỏng, miệng vẫn không ngừng mấp máy nhưng bên tai cô chợt văng đến một giọng nói vô lực ... ‘Không có ích gì đâu, tôi nói rồi ... tôi đã hạ Tuyệt Giáng. Cô vĩnh viễn cũng không thể phá giải được.’

Mặc Di Nhiễm Dung mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím lạnh nhạt của Dodo, thốt lên từng chữ một: ‘Tại sao chứ? Tại sao cô nhất định phải làm như vậy?’

Dodo cười yếu ớt, đôi môi không chút huyết sắc khê thốt lên hai chữ: ‘Giải thoát!’

Lại là một buổi sáng hoa thơm chim hót líu lo, trận mưa tối qua khiến cho cả vườn hoa tràn đầy sức sống, phong cảnh trong khu biệt thự vừa đẹp như cổ tích lại vô cùng chân thật.

Hàng mi dày rợp của Liên Kiều khê động, cô chậm rãi mở mắt, mấp máy hàng mi mấy cái như muốn xua đi sương mù trong mắt, đôi mắt màu tím xinh đẹp rất cuộc dần nhìn rõ mọi vật. Dù là trong giấc ngủ nhưng cơ thể Liên Kiều vẫn bị Hoàng Phủ Ngạn Tước ôm chặt không rời, cánh tay rắn rỏi vòng qua người cô như một sự tuyên cáo chủ quyền. Mùi hương nam tính thuộc về riêng hần tràn ngập khứu giác cô, mùi long diên hương nhàn nhạt quen thuộc đó lấp đầy trong từng hơi thở của cô, khiến cô cảm thấy thật đầy đủ và thỏa mãn.

Nhẹ nhẹ ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông nằm cạnh mình ... gương mặt anh tuấn, đôi mắt thâm thúy được giấu sau hàng mi đang khép, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi như tạc. Hoàng Phủ Ngạn Tước của cô! Trong giấc ngủ hần vẫn như thế, tao nhã mang theo chút bá đạo uy quyền khiến người ta không khỏi sinh lòng ái mộ.

Một niềm hạnh phúc đột ngột trào dâng trong lòng Liên Kiều... Có phải mình lại có được hần rồi không? Liên Kiều đột nhiên có chút sợ hãi, cô không dám gọi hần tỉnh dậy cũng không dám ngồi dậy đi tìm chị hỏi cho rõ. Ngay lúc này cô chỉ có một ước muốn đơn giản, cứ muốn hần ôm cô vào lòng thế này mãi cho dù là hần ngủ cũng được mà tỉnh cũng thế, được nhìn thấy hần ở khoảng cách gần như thế này cũng là một loại hạnh phúc.

Nhịn không được, Liên Kiều nhẹ đưa tay lên, ngón tay dịu dàng vuốt ve gương mặt anh tuấn của hần, không kìm lòng được, môi nở một nụ cười ngọt ngào.

‘Đang làm gì thế?’

Chính đang lúc cô ngây ngô cười, một giọng nam trầm thấp chợt vang lên bên tai, thì ra hần sớm đã tỉnh giấc, chỉ là giả vờ ngủ theo dõi hành động vụng trộm của cô, cánh tay rắn rỏi đang vòng qua người cô hơi siết một tí cho cô biết hần đã thức.

Cô ngược mắt nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy như đầm nước của hần, ‘Không có gì!’ Gương mặt nhỏ nhắn của Liên Kiều chợt ửng hồng, cô ngây ngô cười.

‘Nha đầu, mới sáng sớm đã ngán ngơ cười, cái gì làm em cao hứng đến vậy hử?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt lật người lại, trong chớp mắt đã đem cô áp xuống dưới thân, sự mềm mại từ cô khiến trong hần lại dâng lên một nguồn nhiệt quen thuộc.

383. Chương 388: Kết Cục Bất Ngờ (2)

‘Đừng, xin đừng nhận lầm em!’ Liên Kiều thì thào. Cô thật sự rất sợ trải qua đêm qua sự tình càng trở nên tồi tệ.

Nghe cô nói vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước khẽ nhú mày, hẩn dăm dăm nhìn cô sau đó đưa tay véo nhẹ chóp mũi cô.

‘Ai ui, đau!’ Liên Kiều bắt mẩn lên tiếng.

‘Nha đầu em nha, làm gì mà yếu ớt vậy chứ, anh đâu có mạnh tay lắm đâu?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô, buồn cười buông tay ra nhìn cô nói.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều sững người, chẳng lẽ hẩn ...

‘Anh là ai?’

Lần này là Hoàng Phủ Ngạn Tước hỏi.

Hả???

Liên Kiều giật mình, gương mặt chợt tái mét.

Cô bỗng thấy mặt mình bị bàn tay to của hẩn nâng lên, hẩn nháy mắt: ‘Anh là ai em có biết không?’

‘Biết ... biết ...’ Liên Kiều lắp bắp trả lời, lần này cô bị dọa đến giật mình, trời ạ, chắc không phải là mất trí nhớ chứ? ‘Anh là Ngạn Tước ...’ Cô run giọng nói.

‘Ngoài điều này ra?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước cau mày, ánh mắt đầy vẻ dọa dẫm nhìn cô không chớp.

‘Ngoài ... ngoài điều này hả? Là ... là ...’ Cô lắp bắp nửa ngày vẫn chưa dám nói tiếp, trong lòng cực kỳ sợ nghe thấy một câu phủ định của hẩn..

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy cô ấp a ấp úng thật lâu, trong đáy mắt xẹt qua một chút không vui, hẩn cúi thấp đầu, đôi môi lửa nóng đáp xuống gò ngực đầy đặn của cô, lập tức nơi đó xuất hiện một dấu hôn đỏ ửng, Liên Kiều không kịp được khẽ rên một tiếng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước đắc ý nhìn thành quả của mình cùng biểu tình của cô, đôi mắt diễm tĩnh xẹt qua một ý cười tà mị ... ‘Vợ yêu của anh, mới sáng sớm đã có hứng thú chơi trò mất trí nhớ với anh sao? Được thôi, để anh dùng hành động gợi lại trí nhớ của em nha!’ Nói xong hẩn cúi đầu, vùi mặt vào gáy cô, tham lam cắn mút vùng gáy trắng như tuyết của cô.

???

‘... Ngạn Tước ...’ Liên Kiều chợt thét lên, cô vội vàng đẩy hẩn ra ...

‘Sao vậy?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước ngơ ngác, hẩn quả thực bị phản ứng của cô làm cho hồ đồ, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

Trong mắt Liên Kiều chỉ có kinh ngạc và mừng rỡ: ‘Anh ... anh vừa nói gì?’

Hoàng Phủ Ngạn Tước tức cười nhìn cô nói: ‘Anh nói em chơi trò mất trí nhớ với anh.’

‘Không phải câu đó, câu trước kia!’

‘Câu trước?’ Hẩn nhướn mày, ‘Đâu có!’

Liên Kiều sốt ruột nhắc lại: ‘Anh vừa mới nói em là gì của anh?’

Trời ạ, chẳng lẽ Giáng Đầu Thuật thật sự được phá giải rồi sao?

Ngay lập tức mặt cô bị nâng lên, đôi môi phấn hồng bị hẩn hung hăng hôn xuống, nụ hôn như trừng phạt.

‘Umm ... đáng ghét!’

‘Chúng ta ... về mặt pháp luật mà nói là quan hệ vợ chồng. Em là người vợ mà Hoàng Phủ Ngạn Tước đường đường chính chính cưới về. Chỉ là ... còn thiếu một hôn lễ chính thức mà thôi.’

‘Em ... Ngạn Tước ...’ Liên Kiều kích động đến sắp khóc lên, cả người đều phát run, cô mừng rỡ vòng tay qua cổ hắn như muốn tìm một điểm tựa.

Thật tốt quá! Rốt cuộc hắn đã khôi phục lại trí nhớ rồi! Tất cả thật giống như một giấc mộng.

‘Trời ạ!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước bị phản ứng của cô làm cho sợ hãi, sau đó trên gương mặt anh tuần chợt hiện lên nụ cười ...

‘Không ngờ nha đầu em bình thường trông có vẻ không lo không nghĩ, thì ra là nghe đến hôn lễ cũng nôn nóng đến vậy!’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều quả thật nói không nên lời, nước mắt vì mừng rỡ quá độ không kìm được mà rớt rơi.

‘Nha đầu, đang yên đang lành sao tự dưng lại khóc?’ Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy nước mắt không ngừng rơi trên má cô, nhất thời hoang mang, vội giúp cô lau đi nước mắt, sủng nịch dỗ dành: ‘Được rồi được rồi, đều tại anh không tốt. Anh không nên nói em không lo không nghĩ, anh nhận lỗi được không?’

Phiiii...

Liên Kiều bị lời nói của hắn làm cho bật cười, cô vui mặt vào hõm vai hắn, nói một câu từ tận đáy lòng: ‘Ông xã, có thể trở thành Liên Kiều của anh thật tốt, em thật hạnh phúc!’

Cô biết hắn hoàn toàn không nhớ gì về những chuyện xảy ra mấy ngày nay nhưng cô nhớ rất rõ. Chính vì vậy cô biết, có được ngày hôm nay là một niềm hạnh phúc lớn đến thế nào, phải trả giá bao nhiêu nước mắt cùng khổ tâm.

Lời của cô khiến cho lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước mềm nhũn ...

‘Nha đầu, kêu lại lần nữa!’

Giọng trầm thấp hắn ra lệnh.

‘Ông xã ...’ Liên Kiều không chút che dấu tình cảm của mình, ngọt ngào kêu, sau đó bá lấy cổ hắn, ‘Ông xã, ông xã, ông xã ...’ Cô kêu một tràng, chỉ hận không thể đem cách xưng hô này mà những ngày trước không gọi, gọi bù một lần.

Liên sau đó, tiếng kêu đã bị nuốt mất trong nụ hôn của hắn, thâm tình mà bá đạo đoạt lấy từng chút ngọt ngào từ môi cô. Tuy hắn không biết sáng nay Liên Kiều bị kích động bởi điều gì mà có những hành động lạ lùng như vậy nhưng ... hắn rất thích một Liên Kiều hoàn toàn không dấu diếm tình cảm như vậy. Từng hành động từng lời nói của cô đều khiến tim hắn mềm đi, càng thêm trân trọng và yêu thương.

Từ khi kết hôn đến nay đây là lần thứ hai cô chủ động gọi hắn là “ông xã”. Lần đầu tiên chính là ở buổi dạ tiệc chết tiệt đó! Còn lần này ...

‘Lại gọi anh một lần!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước quyến luyến không rời môi cô, hắn nhẹ tì trán mình lên trán cô, ánh mắt dần trở nên lửa nóng, bàn tay bắt đầu “hạnh kiểm xấu” dờ xuống dưới, ý đồ rất rõ ràng.

‘Đừng mà, tối qua đã nhiều lần như vậy. Em ... em ... mệt quá!’ Liên Kiều ngượng ngùng vui mặt vào gối. Cô thật mệt muốn chết rồi.

Thật ra cô nghĩ hoài cũng không hiểu, chẳng lẽ người đàn ông nào cũng như hắn tinh lực dồi dào vậy sao? Mỗi lần hắn đều làm cô mệt đến bất tỉnh nhân sự còn thủ phạm thì tinh thần sáng láng, hào hứng đến công ty làm việc. Haizz, chẳng lẽ đây là sự khác biệt cơ bản giữa nam và nữ sao? Phải vậy không?

Đang bị dục hỏa thiêu đốt, Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời không nhớ ra tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nghe cô nói vậy, hắn nhìn lại một vòng xung quanh, trong lòng không khỏi rầu rĩ. Hai người bọn họ sao lại chạy đến phòng dành cho khách ngủ chứ? Chỉ có điều ... cảm giác nghi hoặc này rất nhanh đã bị ném ra sau đầu bởi vì dưới thân, cô vợ nhỏ của hắn quá yêu kiều, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thỏa mãn cùng kiêu ngạo.

Hắn cười khê, đẩy mắt trần đầy sự sủng nịch chỉ dành cho riêng cô, ‘Đều là anh sai, vậy để cho anh tận tâm lấy lòng em đi!’ Môi nở nụ cười xấu xa, trong lúc Liên Kiều còn chưa phản ứng kịp hắn đã cúi đầu xuống.

Đôi môi lửa nóng từ môi cô một đường hôn xuống, dọc theo vành tai xinh đẹp, chiếc gáy trắng nõn sau đó là xương quai xanh, tiếp tục bừa bãi nhắm nháp nơi gò ngực mềm mại trắng nõn chọc cho thân thể mềm mại của cô run lên từng trận.

Cảm giác được đôi tay như có điện của hắn đang dao động trên những bộ vị mẫn cảm của mình, Liên Kiều không ngừng vận vẹo, cổ họng kìm không được phát ra một tiếng rên rỉ mê người. Nghe thấy thanh âm như thống khổ lại giống như vui thích của cô, hắn hưng phấn khó có thể tự kiềm chế khiến cho trong phòng lần nữa một mảnh xuân sắc.

384. Chương 389: Kết Cục Bất Ngờ (3)

‘Nha đầu, anh thế nào cũng muốn em không đủ, thật muốn một ngụm nuốt em vào bụng!’ Người nào đó thỏa mãn cười, trầm giọng nói.

Liên Kiều lười nhác cuộn mình trong tay hắn, “vận động” buổi sáng quá kịch liệt cộng thêm dư vị của buổi tối khiến cô hoàn toàn chẳng còn chút sức lực nào, chỉ còn lại hơi thở dồn dập cùng tiếng tim đập như đánh trống.

‘Ngạn Tước, anh thật hư!’ Cô nói như rên, không động dậy nổi dù chỉ một ngón tay.

Hoàng Phủ Ngạn Tước vừa định nói gì thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ, tiếng sau lớn hơn tiếng trước. Người gõ cửa cực kỳ kiên nhẫn lại dường như có ý trêu chọc.

Ai mà to gan thế nhỉ??? Hoàng Phủ Ngạn Tước tự hỏi, cố nén một tiếng cầu nhàu.

‘Chị Phúc, đừng gõ nữa, lát nữa tôi với Liên Kiều sẽ xuống ăn sáng sau!’

‘Hoàng Phủ Ngạn Tước, cậu lạc vào xứ thần tiên rồi sao?’

Tiếng của Lãnh Thiên Dục chợt vang lên ngoài cửa, giọng nói cực lớn như hận không thể khiến ọi người trên thế giới đều nghe được vậy.

‘Trời ạ ...’ Liên Kiều mặt chợt đỏ như ráng chiều, cô vội lấy chăn trùm lên đầu như muốn tìm chỗ trốn.

‘Liên Kiều, em cũng nên thức dậy rồi!’ Giọng nói của Lãnh Thiên Dục lại lớn hơn chút nữa, lần này hắn đổi mục tiêu sang Liên Kiều khiến cô càng xấu hổ, luống cuống không biết nên làm gì bây giờ.

‘Thiên Dục? Sao cậu lại đến đây?’ Nghe tiếng của Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước vội ngồi dậy mặc nhanh quần áo rồi mở cửa, vừa vặn nhìn thấy Lãnh Thiên Dục đang nhàn nhã tựa người vào khung cửa. Thấy hắn Hoàng Phủ Ngạn Tước giật mình hỏi.

‘Sau này mình giải thích cho cậu sau!’ Lãnh Thiên Dục vỗ vai hắn mấy cái, sau đó nhìn về phía Liên Kiều đang ngượng ngùng bước tới ... ‘Em đi xem cô ấy đi!’

Liên Kiều sững sờ trước câu nói không đầu không đuôi của hắn, một lúc lâu sau cô mới hoàn hồn lại: ‘Chị?’

Lãnh Thiên Dục trầm ngâm gật đầu.

‘Chị ...’

Khi Liên Kiều chạy đến phòng ngủ cùng với Lãnh Thiên Dục thì trong phòng đã có rất nhiều người.

Mặc Di Nhiễm Dung, Thượng Quan Tuyên, người nhà Hoàng Phủ còn có một người lớn tuổi mà cô không quen biết, còn một người mà cô không tưởng tượng được là sẽ xuất hiện ở đây ...

‘Ông nội, sao ông lại đến đây?’

Thoạt nhìn sắc mặt của Hoa Đô lão nhân tiêu tụy đi nhiều, khi ông nhìn thấy Liên Kiều liền đưa tay vẫy cô.

Liên Kiều ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ông.

‘Ta đến thăm chị con.’

‘Chị?’

Ánh mắt Liên Kiều dời về phía sofa rồi trong khoảnh khắc hiện lên nỗi kinh hoàng khi thấy Dodo sớm chỉ còn hơi thở thoi thóp nằm nơi đó, gương mặt trắng bệch đến gần như trong suốt.

Lòng Liên Kiều chợt đau nhói, cô chậm chậm đi đến bên sofa ...

Như cảm nhận được sự xuất hiện của cô, Dodo chậm rãi mở mắt, trên gương mặt trắng bệch gian nan lộ ra một nụ cười, ‘Em cuối cùng cũng đến rồi, chị ...’

‘Chị ...’ Cảm giác bất an trong lòng Liên Kiều càng lúc càng rõ rệt, ánh mắt đầy vẻ hoảng hốt, cô lắp bắp hỏi ‘Sao lại như thế chứ? Sao chị lại trở thành như thế?’

‘Công lực của chị em hoàn toàn đã mất hết, không bao lâu nữa cô ấy sẽ ...’ Mặc Di Nhiễm Dung bước đến bên cạnh Liên Kiều, vành mắt của cô đỏ hồng, nói đến đây, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào.

‘Chị ấy sẽ thế nào?’ Liên Kiều buột miệng hỏi, trong lòng nổi bất an càng lúc càng đậm đặc.

Mặc Di Nhiễm Dung, hít sâu một hơi rồi lại thở dài, ‘Chết!’

Câu trả lời đơn giản chỉ có một chữ lại đủ mạnh làm sụp đổ toàn bộ sự kiên cường của Liên Kiều. Hai chân cô như nhũn ra, không chống đỡ nổi thân người nữa mà khụy xuống thảm.

‘Chị, sao lại như thế? Sao lại như thế chứ?’ Cô nắm chặt tay của Dodo, cảm nhận những ngón tay đang lạnh dần trong tay mình cả người Liên Kiều đều phát run.

Dodo không trả lời Liên Kiều chỉ bình tĩnh nhìn cô, trong đáy mắt vẫn là vẻ bình đạm thường ngày, không có chút gợn sóng nào, chỉ có thêm một chút thâm ý sâu xa.

‘Chị ...’ Liên Kiều nắm thật chặt tay cô, nghẹn ngào nói: ‘Chị đừng sợ, nhất định chị sẽ không sao đâu. Chị, chị ơi ...’ Cô nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung, ánh mắt cầu xin: ‘Nhanh cứu chị em đi!’

Mặc Di Nhiễm Dung vô lực lắc đầu ...

‘Chị hết cách rồi. Chị của em ... cô ấy hạ Tuyệt Giáng cho chính mình. Chị không giải được ...’

‘Chị ...’ Liên Kiều đau lòng nhìn Dodo, ‘Sao chị phải làm như vậy? Vì cái gì chứ?’

Dodo rút cuộc cũng lên tiếng, giọng yếu ớt, bình đạm như nước, ‘Liên Kiều, quên người chị như tôi đi. Tôi với cô từ đầu đến cuối đều không phải là người của cùng một thế giới. Từ nhỏ đến lớn như vậy!’

‘Không, chị là chị của em! Bất luận chị có thừa nhận đứa em này hay không thì đây cũng là sự thật không thể thay đổi được. Chị, chị tuyệt đối không được có chuyện gì nha. Em mới vừa tìm được chị thôi!’ Giọng Liên Kiều nghẹn nơi cổ họng, nước mắt đã bắt đầu trào ra từ đôi mắt màu tím.

Trên gương mặt trắng bệch của Dodo lộ ra một ý cười nhàn nhạt, ‘Đây là kết quả mà tôi muốn. Sau khi tôi biết thân thế của mình thì đã bắt đầu lên kế hoạch này, mà kết quả của nó chính là như vậy.’

Hoa Đô lão nhân nhin không được nữa, run run bước đến: ‘Cháu ... cháu gái của ông, sao cháu lại có thể ích kỷ như vậy chứ? Chẳng lẽ cháu không nghĩ đến người ông này sao?’

Dodo ngưng thần nhìn Hoa Đô lão nhân, ánh mắt vốn bình đạm chợt xẹt qua một tia ba động, cô nhẹ giọng nói: ‘Hoa Đô lão nhân, rút cuộc hôm nay tôi cũng có vinh hạnh được gặp ông rồi. Xin tha thứ tôi không nhận các người, số mệnh của tôi vốn là như thế!’

Cả người Hoa Đô lão nhân run rẩy mãnh liệt, cho đến khi Hoàng Phủ Ngạn Tước tiến đến đỡ ông.

‘Đây rút cuộc là chuyện gì? Người phụ nữ này sao lại ở trong “Hoàng Phủ”?’ Ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua Dodo, trầm giọng hỏi.

‘Cô ta không phải là chị của Liên Kiều sao? Nhưng cô ta vẫn luôn muốn hại Liên Kiều?’

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều kéo tay hắn, ngập ngừng không biết nên giải thích thế nào với hắn.

Ánh mắt bình đạm không biểu lộ chút cảm xúc nào của Dodo khi nhìn đến Hoàng Phủ Ngạn Tước chợt trở nên vô cùng ôn nhu và quyến luyến, hoàn toàn không để ý đến vẻ lạnh lùng của hắn, yếu ớt nói: ‘Hoàng Phủ tiên sinh, cảm ơn anh!’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhú mày, hắn nghĩ mãi cũng không ra có chuyện gì xảy ra.

‘Ngạn Tước ...’ Liên Kiều kéo tay Hoàng Phủ Ngạn Tước, ‘Chị ấy là chị em! Chị ấy là chị em!’

‘Anh biết!’ Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước vẫn không mang theo chút cảm xúc nào nhưng nhìn thấy cô mong manh hơi thở như thế này hắn cũng không tiện nói ra những chuyện mình đang lo lắng.

Mỗi Dodo câu lên một nụ cười thỏa mãn dù ánh mắt đã bắt đầu mơ hồ nhưng cô vẫn miễn cưỡng mở to.

‘Chị, chị nhất định có cách tự cứu lấy mình đúng không? Chị nói cho em biết đi. Bất luận thế nào em cũng không để chị rời khỏi em đâu!’ Nước mắt Liên Kiều đã ướt đầm hai má, rơi cả lên gương mặt trắng bệch của Dodo.

385. Chương 390: Kết Cục Bất Ngờ (4)

‘Khi tôi biết mình bẩm sinh đã có năng lực thì hành Giáng Đầu, tôi đã quyết định kết cục của mình là như thế này cho nên ngay từ lúc bắt đầu, Tuyết Goáng không phải là luyện để đối phó cô mà chỉ là quá trình luyện nó bắt buộc phải làm tổn thương đến cô bởi vì trên người cô và tôi chảy cùng một dòng máu ... khụ khụ ...’ Nói đến đây, Dodo ho lớn một tràng ...

‘Chị ...’ Liên Kiều thấy vậy kinh hoảng gọi: ‘Ngạn Tước, gọi bác sĩ dìu em đi ...’

‘Liên Kiều ... vô dụng thôi!’ Dodo lên tiếng ngăn cản, ‘Điểm này chị cô rõ ràng nhất!’ Liên Kiều nhìn Mặc Di Nhiễm Dung, thấy cô vô lực gạt đầu cả người cô đều phát run.

‘Chị, em không biết, thật sự không hiểu...’

Dodo gắng gượng lên tiếng: ‘Có hiểu hay không thì cũng đã qua rồi, tất cả cũng đã đến lúc kết thúc. Chỉ là ...’ Cô nhìn về phía Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt mang theo vô hạn tình ý, ‘Trước khi trả hết nợ máu, có thể yêu được người đàn ông này tôi đã thấy rất thỏa mãn rồi dù số phận đã định sẵn anh ta không phải dành cho tôi.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhú mày càng chặt, nghi hoặc nhìn cô.

Dodo mỉm cười, bên tai cô còn văng vẳng câu “Anh yêu em” hắn từng nói cho dù câu đó là dành cho “Liên Kiều”.

‘Cháu à ...’ Nước mắt già nua của Hoa Đô lão nhân cũng bắt đầu rơi, ông đau lòng khôn xiết nói: ‘Theo ông nội về nhà đi, ông nội mang con về nhà!’

‘Không! Con bé phải theo tôi về!’ Ngay lúc đó, bá tước Williams, người này giờ vẫn luôn giữ im lặng, lúc này mới lên tiếng. Ông tuy tuổi đã cao nhưng trong từng cử chỉ động tác đều lộ ra nét quý tộc, lịch lãm ...

‘Hoa Đô lão nhân, đứa bé này từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh tôi, theo lý phải theo tôi trở về mới đúng!’

Dodo nhìn bá tước Williams, nhẹ giọng nói: ‘Xin lỗi, đều là tại vì con, vì con mang trong người khả năng dùng Giáng Đầu Thuật bẩm sinh mà khiến cha chịu nhiều lời ra tiếng vào trong hoàng thất.’

‘Đừng nói vậy, con gái. Là tại ta không để ý đến cảm nhận của con. Con là đứa con gái ta nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn, ta đáng lý phải bảo vệ con thật tốt mới phải. Ta không nên để con rời khỏi ta.’ Bá tước Williams cũng rơm rớm nước mắt, toàn thân vì xúc động mà phát run, nói.

Dodo cười khổ: ‘Trước giờ con chưa từng hận cha, ngược lại, trong lòng con, ngài chính là cha con, còn hơn cả cha ruột, là người thân nhất của con.’

Bá tước Williams xúc động đến rơi lệ, ông thân thiết nắm lấy tay Dodo.

‘Hoa Đô lão nhân!’ Dodo gọi khẽ một tiếng. Hoa Đô lão nhân liền bước đến, run run nắm lấy tay kia của Dodo, nhìn cô mà đau lòng không thôi, ‘Tôi không thể gọi ông là ông nội, cũng giống như tôi không thể nhận Liên Kiều là em vậy. Số tôi đã định sẵn là một người không may, tôi sẽ mang đến điềm không may ọi người. Xin đừng trách tôi. Ngài phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, đừng vì người như tôi mà đau lòng.’

‘Cháu gái ngoan ...’ Nước mắt của Hoa Đô lão nhân đã doanh tròng, ông nghẹn ngào không nói nên lời.

‘Chị ...’ Liên Kiều đau đớn gọi.

Dodo nhẹ vỗ tay cô, sau đó nhìn về phía Mặc Di Nhiễm Dung ...

Hiểu ý cô Mặc Di Nhiễm Dung bước đến gần, cô cố nén sự bi thương trong lòng, nghẹn nghẹn nói: ‘Tôi biết cô muốn nói gì, cô yên tâm, tôi sẽ chiều cố Liên Kiều thật tốt!’

Lúc này Dodo mới yên lòng, cô gật nhẹ đầu, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Trong phòng, bầu không khí đột nhiên nhuộm một màu bi thương.

‘Hoàng Phủ tiên sinh ...’ Giọng nói của Dodo chột vang lên, yếu ớt như ngọn đèn trước gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể tắt, ‘Tôi còn một tâm nguyện sau cùng, không biết anh có thể giúp tôi hoàn thành tâm nguyện đó không?’

‘Xin cứ nói!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng nói, tuy rằng đối với cô gái trước mặt hắn vẫn luôn có khúc mắc chưa giải nhưng nhìn mọi việc đang diễn ra trước mắt, những điều mà hắn chưa làm rõ được vẫn còn đó nhưng ... người trước khi chết chắc lòng dạ cũng trở nên lương thiện, tin rằng sẽ không làm điều gì tổn hại đến Liên Kiều...

‘Xin anh, ôm tôi một lần, được không?’ Dodo yếu ớt lên tiếng khẩn cầu, dường như cô đã gom hết sức lực còn lại trong người mình để thốt lên yêu cầu này.

Nghe cô nói vậy Hoàng Phủ Ngạn Tước nhất thời sửng sốt, lúc hắn còn chưa phản ứng lại kịp thì Liên Kiều đã bước đến, kéo tay hắn, cầu khẩn: ‘Xin anh, đáp ứng chị em lần này đi!’

Cô biết, trong lòng chị Ngạn Tước chính là chồng mình, chính vì vậy trong lúc này chị đề xuất yêu cầu này cũng không tính là quá đáng.

Hoàng Phủ Ngạn Tước ngạc nhiên nhìn Liên Kiều, trong lòng không hiểu vì sao cô lại đồng ý chuyện hoang đường này nhưng nhìn lại thấy Dodo chừng như chỉ còn một hơi thở yếu ớt, hắn cũng chỉ có thể gật đầu.

Ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay rần rỗi của Hoàng Phủ Ngạn Tước vòng qua người Dodo, để cô tựa vào lòng mình ...

Dodo vô lực tựa người trong lòng Hoàng Phủ Ngạn Tước, hắn cách cô thật gần, gần đến nỗi chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới mặt hắn, nhưng mà ... vẫn là từ bỏ thôi.

‘Hoàng Phủ tiên sinh, cha nuôi của tôi tìm thấy tôi bị bỏ lại nơi vùng núi hoang dã vì vậy sau khi tôi chết, xin đem tôi chôn ở vùng núi hoang đó là được. Tôi muốn chờ, chờ cha mẹ ruột của tôi đến mang tôi về nhà.’

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn gương mặt trắng bệch của Dodo, trong lòng cực kỳ phức tạp, ‘Sao lại phải khổ thế chứ?’

Dodo cười nhẹ, nói một cách yếu ớt: ‘Tôi chỉ muốn ... muốn hỏi thử họ xem ... họ có từng ... có từng yêu thương đứa con này không?’

Nước mắt Liên Kiều rơi như mưa, cô khóc không kèm chế được. Nếu sớm biết kết quả sẽ như thế này, cô nhất định sẽ đối xử với chị mình một cách khác hơn. Cho tới bây giờ cô mới nhận ra, thì ra so với chị mình hạnh phúc hơn nhiều lắm.

Trong phòng tiếng nức nở không ngừng vang lên khiến cho cả nhà Hoàng Phủ vốn vừa được giải trừ khỏi Giáng Đầu Thuật ngơ ngác không hiểu ắt giáp gì nhưng nghe tiếng khóc trong lòng vẫn không khỏi chua xót.

‘Xin anh, hứa với em được không?’ Dodo quyến luyến hít lấy mùi hương nam tính rất riêng của Hoàng Phủ Ngạn Tước, ánh mắt đầy chờ mong dù gương mặt đã càng lúc càng trắng bệch.

‘Tôi hứa với cô!’ Hoàng Phủ Ngạn Tước trầm giọng nói, nhìn thấy ánh mắt càng lúc càng không có sức sống của Dodo, dù thế nào hắn cũng không đành lòng cự tuyệt.

Dodo nhẹ nhõm thở ra một tiếng, đôi tay không còn chút sức lực nào vẫn cố ôm lấy hắn ... ‘Xin ôm chặt em, được không?’

Hai tay Hoàng Phủ Ngạn Tước siết chặt cô một chút.

‘Có thể chết trong vòng tay người mình yêu, đời này xem như em không còn nuối tiếc gì.’ Cùng với mấy chữ sau cùng này, Dodo mỉm cười, thâm tình nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước, đôi tay đang vòng qua người hắn từ từ rũ xuống, mắt cũng dần khép lại.

‘Chị ...’ Tiếng thét thê lương của Liên Kiều vang khắp căn phòng. Trong tiếng than khóc, mắt Dodo cuối cùng cũng nhắm lại, trong một khoảnh khắc đó, đất trời như kéo đầy mây đen, thiên không vần vũ.

Hoa Đô lão nhân và bá tước Williams đều không nén được nỗi đau trong lòng, ngay cả Thượng Quan Tuyền cũng khóc nức nở nhào vào lòng Lãnh Thiên Dục. Hoàng Phủ Anh thì sớm đã khóc không thành tiếng. Có thể nói, cả “Hoàng Phủ” đều chìm trong bầu không khí bi thương.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-nhan-vat-lon-hang-ty>